

Giới thiệu Thiên Huyền Địa Hoàng

Tám thanh kiếm cổ :Trạm Lư, Cự Khuyết , Thăng Tà , Ngự Trường , Thuần Quân, Long Uyên, Thái A và Công Bồ ,liệu sau hơn 2 ngàn năm có còn tồn tại trên cõi đời này,hay tất cả chỉ là trong truyền thuyết.Cùng với quá trình đi tìm kiếm cổ thì thân phận thật của Âu Tử Dạ và Mặc Minh cũng theo đó hé lộ.

Một Mặc Minh về ngoài ôn nhu nho nhã giống kiểu văn nhân trí thức.Hắn thích mặc đồ sáng màu, hắn rất hay cười mỉm,nói năng từ tốn mà điềm đạm,ánh nhìn bình thản lại trực diện rất có ma lực thu hút người khác. Một Âu Tử Dạ hẳn ban ngày thì thích ngủ,tối đến liền chạy lung tung, hành tung mờ ám xuất quỷ nhập thần,thân thể bí ẩn. Thích mặc đồ tối màu.

Khi hai người này vô tình gặp nhau và trở thành cặp bài trùng cùng nhau đi tìm những thanh kiếm cổ liệu thật sự họ có tìm được hay không, truyện Thiên Huyền Địa Hoàng dành cho những ai có sự can đảm bởi sẽ có những tình tiết kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: đêm hôm bắt cóc bỏ tù.

Nhà tù Bàn Cẩm của tỉnh Liêu Ninh là một phần của một khu phức hợp nhà tù rộng lớn. Khu phức hợp này tiêu tốn khoảng 90 triệu đô la,để xây dựng trên diện tích 550 mẫu Anh.

Tôi đã được ném đủ tư vị trong “địa ngục trần gian” đó, là nơi diễn ra những hành động khủng khiếp không còn nhân quyền của những người quản ngục đối với các tù nhân bị giam giữ vì tín ngưỡng của họ đối với môn tu luyện tinh thần truyền thống Pháp Luân Công.

Rất nhiều người tôi quen biết đã phải trải qua nhiều hình thức tra tấn dã man tại đây và nhà tù này chính là một trong những nơi khét tiếng nhất cả nước về việc ngược đãi thân thể,làm nhục nhân phẩm dẫn đến tử vong trong tình trạng tinh thần bị đã kích kịch liệt.

Tôi là Mặc Minh,sống ở Bàn Cẩm-Hưng Long Đài-Liêu Ninh.

Trong màn đêm giá lạnh của cái rét khắc nghiệt miền đông bắc,tôi nằm trong căn nhà nhỏ nhếch nhếch nhưng ấm áp,cảm nhận từng luồng khí hắc ám tụ tập lại ngôi làng heo lánh bé nhỏ.

Tiếng ổ khóa bị mở lách cách trong bóng tối,tiếng bước chân lặng lẽ của ít nhất 2 người tiến vào buồng bố nuôi.Khi tôi cũng nhẹ nhàng trở dậy bật đèn phòng khách lên cùng lúc bọn họ trở ra,một tên vác theo thân thể mềm nhũn của ông ấy.

2 tên cùng sững sờ nhìn tôi,sau đó nhanh chóng một tên tiến tới rút dùi cui điện ra chỉ mặt hăm dọa.

-ngoan ngoãn im lặng,nếu la lớn tao đập cho chết.

Tôi nhìn nhìn 2 tên mặc quân phục nước nhà,ngây ngô hỏi.

-ông ấy đã phạm tội gì?các người định mang ông ấy đi đâu?

Hắn cười nham hiểm,nói.

-đây chính là cái giá phải trả cho tất cả những ai ngu xuẩn vẫn tiếp tục theo học Pháp luân công,đều phải bị trừng phạt.May mắn là mày không theo học dù mày có một ông bố nuôi là thầy dạy môn này.

Tôi thật thà thông báo.

-mấy hôm nay tôi đột nhiên lại có hứng thú với môn này nên đã theo học...

Hắn nghe vậy liền giãn dờ gào lên.

-Pháp luân công là một môn tà phái,chính quyền đã ngăn cấm không cho theo học thế mà tụi mày vẫn ương bướng làm trái,trại tù chính là nơi dành cho những tên dân đen ngu ngốc như tụi mày.

Dứt lời hắn liền vung tay phang thanh dùi cui vào đầu tôi,một cú đánh tôi cho là khá mạnh lên thuận thế ngã đi.

Tên đó vác tôi lên,nhanh nhẹn bước,được một lúc thì tôi cảm thấy cơ thể mình lao đi đập vào nền sắt,va vào một thứ mềm mềm,tiếp theo lại có một vật khác va vào tôi.Sau đó là tiếng đóng cửa,tiếng máy nổ...

Tôi mở mắt, thấy mình trong xe, tối om và chật chội, nhìn quanh toàn những láng giềng của mình bị vắt lẫn lóc như những con vật chuẩn bị được đưa vào lò mổ. Nhìn kỹ lại lần nữa đều là những học viên đang theo học Pháp Luân công do bố nuôi tôi dạy. 20 người cùng bố nuôi của tôi đều trong tình trạng mê man chen chúc trong chiếc xe tải cỡ trung.

Tôi có thể cảm thấy đây không phải là chiếc xe duy nhất đang cùng chạy trên một tuyến đường với tốc độ khá cao, chờ đợi chúng tôi phía trước, tương lai ở trong nhà tù là khá chắc chắn.

Tôi biết là cả tuần này luôn có một đám người lạ mặt lớn vồn khắp khu làng, một đám dường như đang theo dõi, đang quan sát tất cả chúng tôi, một đám lại ra sức nói xấu môn học Pháp luân công, khuyên chúng tôi từ bỏ môn này...

Tôi cảm thấy nghi hoặc, đây đơn thuần chỉ là môn rèn luyện sức khỏe tinh thần và thể chất, như bao môn dưỡng sinh khác... nhưng những gì mà chúng tôi sắp sửa hứng chịu lại giống như một sự trả thù biến thái và bệnh hoạn của quan chức cấp cao nào đó giáng xuống dân lành... rất cuộc thì... vì sao chứ?

Khi ấy tôi luôn tự hỏi, bọn chúng tính làm gì? tôi cảm thấy khá bất an, nhưng lại không biết phải làm như thế nào cho tốt nên cũng chỉ còn cách chờ đợi. Song dù có nằm mơ cũng không tưởng rằng chính phủ lại cho quân đội đêm hôm đột nhập nhà dân, đánh thuốc mê những người theo học Pháp luân công rồi tống họ vào trại giam.

Tôi lúc đó chỉ đơn thuần nghĩ có lẽ sẽ bị tạm giam vài tháng trong trại cải tạo là cùng, sau đó lại được thả ra và sống tiếp những tháng ngày bình bình an an đến cuối đời. Cho nên, lúc đó là tôi tự nguyện đi theo ông ấy mà không chút kháng cự...

Nhưng thật chẳng ngờ rằng với cái tội danh theo học Pháp luân công đó mà tất cả những người tôi biết tới và không biết tới bị giam trong trại tù đều có kết cục chết thê thảm.

Nếu biết trước... ít nhất tôi cũng bảo vệ được bố nuôi... ông ấy là người thân duy nhất mà tôi biết tới trên cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: nhốt trong chuồng cọp

Khi cánh cửa xe mở ra, chào đón chúng tôi là trận gió lạnh thấu xương ào ào lao tới cùng những làn nước buốt giá. Bọn chúng xịt nước từ hệ thống chữa cháy của nhà tù, vào những con người đang mặc đồ ngủ mỏng manh giữa thời tiết rét buốt căm căm.

Phải đến 15 phút liên tục như thế, bằng cách này chúng đánh thức những con người còn ngấm chút thuốc mê khôn khéo chật vật thức dậy.

Tôi đỡ bố nuôi, cẩn thận dìu ông đi, những người khác cũng giúp đỡ những người đứng gần mình cùng dậy xuống xe, trong tiếng la lối quát tháo của những người mặc đồ nhân viên cai ngục.

-đây là những gì chúng mày đáng được hưởng vì đã theo học Pháp luân công, lũ ngu muội không chịu nghe lời, đâm sâu bọ thói tha mục rửa.

Tiếp đón chúng tôi là những chiếc lồng tạm giam ngoài trời bằng dây thép gai rộng 3,5 m, cao 4,5 m, chật chội như vậy lại chứa tới hơn 30 người. Giữa thời tiết sáng tinh mơ mùa đông mười mấy độ lại vừa được hứng chịu trận nước lạnh dội xối xả đến 15 phút, áo quần mỏng tanh dính vào da thịt, chúng tôi run rẩy cố gắng đứng sát vào nhau, cách xa nhất có thể khỏi đám dây thép gai.

Cái chuồng này còn tồi tệ hơn dành cho con vật, ít ra trong sở thú bọn chúng không được nhồi nhét như nhồi nhân bánh và không có đám dây thép gai sắc bén chờ đợi chúng sơ sẩy là cắm vào da thịt.

Tôi phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, thấy có 2 cái chuồng nữa, cũng chứa đám dân lúc nhúc, chỉ biết đứng cam chịu hưởng gió lạnh. Xem ra mẻ lưới này đã thu về trên 100 người dân... bọn họ định làm gì? thực xem chúng tôi là cá sao?

Chúng tôi đứng ngầy ngốc từ sáng lờ mờ hôm đó tới sáng lạnh lẽo hôm sau, một giọt nước cũng chẳng có thì đào đầu ra thức ăn, giống như một đám thịt nguội ngắt được mang ra ngoài trời cho gió lạnh hong khô thêm.

Rồi chúng mở đài cho nghe liên tù tì một bài tuyên truyền phi báng Đại Pháp suốt 72 giờ, bố nuôi tôi chịu không nổi, cơ thể ông ấy mệt lả, người nóng như lửa, dựa cả vào người tôi. Rất nhiều người đứng không vững ngã vào tấm dây thép gai, chúng lạnh lùng đâm vào da thịt vốn đã lạnh tới mức tím tái.

Chú Vương quân đã ngoài 40 bạo gan kháng cự với bọn nhân viên trông coi.

-này anh gì ơi? chúng tôi đã bị nhốt từ sáng sớm đến tối mịt, tại sao vẫn chưa phát cơm?

2 tên nhân viên cười cười thâm thúy nhìn nhau rồi một tên đi vào buồng canh gác, bưng ra 2 khay. Hắn trao cho đồng bọn một khay rồi cùng mở nắp và tiến lại gần "chuồng cọp", mùi thức ăn nóng hôi lan tỏa khiến tất cả phạm nhân đều thêm thường nhìn nhỏ dãi.

2 tên nhân viên cố tình ăn một cách khoa trương rồi ném đồ ăn thừa vào phạm nhân, lớn giọng nói.

-chúng tao chẳng phải đang phát thức ăn, lũ chúng mày còn đứng trơ mắt nhìn cái gì?

Chú Vương quân căm tức nhìn chúng, bất bình nói.

-sao các người có thể đối xử với phạm nhân như vậy được. Đó vốn không phải thức ăn cho người mà.

2 tên nhân viên cười lớn một tràng rồi nói.

-lũ chúng mày đã vào đây rồi thì không còn nhân quyền gì hết, thức ăn cho chó, chính là dành cho chúng mày.

Anh Trương tú hơn 30 tuổi mềm giọng van xin.

-ít ra các người cũng phải cho chúng tôi chút nước chứ?

2 tên nhân viên gật gù, một tên mở nắp chai nước để ở bên hông, tu uống ừng ực, sau đó hắt dốc ngược chai cho nước còn lại bên trong chảy lênh láng ra ngoài. Hắn nhìn chúng tôi, cười to.

-nước sao? tự đi lấy mà uống.

Tên còn lại đột nhiên nói.

-trời lạnh thế này, uống nước nóng một chút tốt hơn.

Dứt lời hắn liền trở vào buồng canh gác, nhanh chóng trở ra với tách cà phê thơm lừng trên tay. Hắn tiến lại gần anh Trương tú, khuấy cái thìa cho mùi thơm càng lan tỏa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, số còn lại hắn bắt ngửa hết cả vào mặt anh Trương.

-trời ơi, các người sao có thể đối xử với chúng tôi như vậy được, dù là phạm nhân nhưng chúng tôi cũng có phải từ tù đâu?

-từ tù? các người còn không bằng từ tù, đừng có mà ngu ngốc đòi hỏi gì nữa.

Hắn đứng giữa 3 chuồng sắt nhốt phạm nhân, gào lên một cách hống hách, tất cả chúng tôi chỉ còn biết ngơ ngác, bất lực nhìn nhau.

Bố nuôi tôi run rẩy vì lạnh, vì đói, tôi ôm cơ thể nóng hôi hổi của ông, cảm thấy đầu óc ù lì chậm chạp. Tôi muốn mở miệng xin thuốc hạ sốt, xin áo bông ấm cho ông...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: hắc khí bay lượn đầy trời.

-tôi van xin các người, các người làm ơn làm phúc rủ lòng thương xót, chị của tôi cô ấy bị sốt cao quá. Cho tôi thuốc hạ sốt đi, tôi muốn có áo ấm cho chị ấy nữa, nếu không chị ấy sẽ chết mất.

Tiếng của một phạm nhân nữ nức nở vang lên trong cái chuồng sắt bên cạnh, cô ấy khoảng 20 mấy, đang cố đứng vững ôm trong tay một nữ phạm nhân khác.

Tên cai ngục nghe thế liền hăng tiết lao tới đập vào tường lồng.

-các người tưởng có thể chết dễ dàng vậy sao? với tội đưa đòi học theo môn phái tà mị đó thì các người một khi đã vào đây rồi thì sẽ sống không được tử tế mà chết chẳng được yên thân đâu.

Hắn chửi dứt câu thì nhổ một bãi nước bọt vào mặt cô gái, mấy tên nhân viên khác cũng lao tới dùng dùi cui điện vừa đập vào lồng sắt liên tục, vừa luôn miệng thóa mạ phạm nhân.

Tôi nhìn những luồng hắc khí từ người bọn nhân viên lan tỏa ra xung quanh, những dòng khí này dường như đậm màu hơn trước. Trước đây thỉnh thoảng tôi có thể nhìn thấy từ cơ thể một số người lại tỏa ra luồng khí nhàn nhạt tối màu. Tôi chẳng hiểu nổi như vậy là sao.

Tôi nói cho bố nuôi biết, ông ấy nhìn tôi thật lâu rồi mới nhẹ giọng đáp.

“vạn vật trên đời từ cành cây ngọn cỏ, dù là tảng đá vô tri, đều đang vô thức phát sóng điện trường, con người phát ra từ cơ thể, gọi là “trường sinh học” tùy theo tâm trạng, tùy theo sức khỏe mà tần số và màu sắc tỏa ra là không giống nhau. . . khi các sóng điện trường này ngẫu nhiên tiếp xúc với nhau những người nhạy cảm hơn sẽ cảm ứng nhanh hơn, người ta gọi đó là giác quan. . . nhưng hầu như không một ai nhìn thấy. . . tiểu Minh không thể tu luyện được Pháp luân công bởi cơ thể của con không thích hợp. . . cho lên trong trường hợp tiểu Minh nhìn thấy được thứ vốn vô hình thành hữu hình. . . có lẽ cũng là điều dễ hiểu đi. . . chỉ là đầu óc con vốn đơn thuần lại chậm chạp, tốt nhất nên tránh xa những con người thoát ra luồng khí đen tối đó..”

Tôi nhìn theo sự lan tỏa của chúng rồi bị choáng ngợp trước sự bành trướng của những dải khí uốn lượn, móc nối câu thông với nhau, tất cả bọn chúng bay đầy trên trời đêm và cùng hướng về một nơi. . . tạm thời tôi không biết đó là chỗ nào.

Sang đến ngày thứ 3 bọn cai ngục đưa chúng tôi đi thay đồ tù nhân và cho ăn một bát cháo trắng lỏng bỏng nước...

Trước đó rất nhiều người bị cảm lạnh tới mức rơi vào tình trạng hôn mê, không thể đi lại được và họ bị đưa đi nơi khác. . .

Lúc đó bọn quản ngục tiến tới định lôi bỏ nuôi của tôi đi khiến tôi hốt hoảng giữ chặt lại ông ấy.

-các người tính mang ông ấy đi đâu? không được mang ông ấy đi.

Một tên cai ngục cổ kéo bỏ nuôi của tôi đi, tên khác lao tới vừa dùng dùi cui phang liên tiếp vào lưng vào tay vào đầu tôi vừa gào lớn.

-tên ngu dần này, chúng tao mang ông ấy đi bệnh viện, còn không mau thả ra.

Tôi ngây thơ hỏi lại, cánh tay liú giữ ông ấy lỏng đi, tên kia vẫn dùng lực phang vào thân thể tôi như thể hấn ta cho rằng tôi là khúc gỗ không biết đau.

-thật mạng đi bệnh viện cứu chữa?

Tên cai ngục đang dùng tôi để luyện côn nghe vậy dừng đánh, nhìn tôi mà cười lớn lối.

-chúng mày còn cho rằng vào tù là đi nghỉ dưỡng chắc? bệnh viện nào rảnh rồi còn cứu chữa cho hạng người thấp kém như chúng mày.

Tôi ngây ra một lúc, tạm thời trí não chưa tiếp thu nổi, chú Vương quân ở bên cạnh xen vào.

-các người nói vậy là sao chứ? con người ta đã ốm nặng tới mức này còn không cứu chữa chứ các người đưa họ vào đây làm gì?

Một tên cai ngục khác lao tới đập một phát mạnh mẽ vào bụng chú Vương.

-việc này không đến lượt chúng mày có quyền hỏi han, ngoan ngoan câm miệng lại.

Hắn to giọng ra uy với tất cả mọi người.

-tự giác để lại người không có khả năng đi lại, bằng không chúng tao sẽ đập cho chúng mày phải bò lê bò lết.

Tôi vẫn ôm khư khư lấy bỏ nuôi, tên cai ngục đang dùng lại nghỉ lại tiếp tục vung cây gậy đập vào lưng vào đầu tôi. Máu trên đầu tôi theo kẽ nứt chảy xuôi thành dòng bê bết trên mặt. . .

2 tên cai ngục mỗi tên kéo một bên cánh tay của tôi ra, 2 tên cai ngục khác lại ra sức lôi thân thể mềm oặt của ông đi.

-cái tên gầy còm nhom này tại sao lại dai sức tới vậy? mau buông ra cho tao tên đần độn ngu ngốc này, còn không chịu buông, không chịu buông.

Một tên bực bội lên tiếng, càng ra sức mà đập tôi như đánh trống. Tiếng của chú Vương quân kêu lên phía sau.

-tiểu Minh, buông thầy Dương ra đi.

-không !không!

Tôi lăm bằm trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: vào cũi sắt ngồi.

Tiếng của anh Trương tú vang lên ngay bên cạnh.

-các người sao có thể đối xử với chúng tôi như vậy được,dù có là phạm nhân thì chúng tôi cũng là con người,không phải là củ cải mặc cho các người dày xéo.

Anh ấy vừa dứt lời thì một tên cai ngục lao tới phang tôi tấp vào cơ thể mới mấy ngày trước cặn nặng là 80kg,bây giờ chắc giảm được vài kg rồi.

-Tiểu Minh,trước cứ để bỏ theo bọn họ,rồi họ sẽ lại thả bỏ về với con thôi.

Tiếng của bố nuôi thì trào phát ra,đôi mắt ông khó khăn mở nhìn tôi.Tôi nhìn ông,cảm thấy bố nuôi vô cùng yếu ớt,như thể sinh lực của ông đã bị rút cạn kiệt.

-Không !không!

Tôi lắc đầu,mặc kệ bọn họ kẻ đánh kẻ lòi,tôi vẫn ung bướng giữ chặt ông ấy.Một tên cai ngục bức bối nói.

-tên này bị sao vậy?đánh bầm dập như thế mà vẫn không chịu nhả ra,sốc điện xem sao.

-Con mà cứ thế này chỉ khiến ta càng lo lắng thêm.

Bố nuôi nấp mấy đôi môi,âm thanh thật nhỏ vẫn vọng vào đôi tai của tôi.Rồi đột nhiên cơ thể tôi co giật,mọi sức lực đều bị suy giảm tới mức cuối cùng bọn chúng cũng lôi ông ấy đi khỏi tôi.

Tôi chỉ còn biết cố gắng mở to cặp mắt bất lực nhìn theo...tôi muốn làm gì đó,nhưng lại không biết phải làm như thế nào...những luồng hắc khí từ người bọn chúng tỏa ra càng đậm hơn...tôi nhìn chăm chăm vào dòng khí vô hình đó...

Chú Vương quân và anh Trương tú mỗi người một bên dìu cơ thể tàn tạ thẫn thờ là tôi vào khu vực tắm rửa dành cho phạm nhân nam ,ở đây chúng tôi có 15 phút để làm vệ sinh.

Tôi khó khăn cởi đồ,nhìn ngó một hồi cơ thể trắng toát gầy trơ xương dong đầy những vết bầm tím.Tôi đưa tay sờ nắn thương tích,có lẽ nghiêm trọng nhất là phần đầu đi nhưng máu đã ngừng chảy,cũng chỉ còn hơi đau,có lẽ sáng mai sẽ lành hết.

Trước giờ tôi cũng hay bị thương tích lặt vặt,nhưng không nhiều và nặng như lúc này,đương nhiên là do bản tính hậu đậu của tôi tự chuốc lấy.Những vết thương nhỏ đó hầu như không tạo ra cảm giác đau đớn và thường lành rất mau,nên tôi chẳng bận tâm gì.

Tôi dùng chiếc khăn nhúng vào dòng nước lạnh lẽo mà lau lau.Xung quanh tôi vô số người cũng đang lặng lẽ tự cởi đồ lau thân,họ làm lủi làm như những linh hồn trầm mặc bị thời gian lãng quên .

Chúng tôi được phát quần áo tù nhân mùa đông rồi cho đi ăn cháo loãng sau đó được ngồi trong các cũi sắt biệt lập,may mắn hơn một chút là giờ được đi vào trong nhà tù,không còn ở ngoài trời giá rét nữa.

Những cái cũi sắt đó dài,rộng, 80cm,cao 120cm,mỗi người bị nhét vào đó trông chẳng khác nào mấy con chó lang thang ngoài đường bị bọn trật tự tròng cổ lòi về rồi nhét vào cũi chờ ngày tổng khử.

Một tên cai ngục quét mắt một vòng lớn giọng hỏi.

-trong các người ai từ bỏ môn phái tà giáo đó lập tức được thả về phòng giam có giường.

Có vài cánh tay run run giơ lên, 2 bác gái khoảng hơn 50 tuổi,cô gái hơn 20 tuổi kia là người có chị gái bị ốm nặng đưa đi,và một chú ngoài 30.

Gã gật nhẹ ra hiệu cho 2 tên cai ngục khác đi mở cửa cũi,tiếp theo 4 người đó được cho ngồi trên ghế giữa phòng,tay run run cầm một tờ giấy.

-hãy đọc to,rõ ràng những điều ghi trên giấy .

Gã ra lệnh,4 người nhìn tờ giấy một hồi rồi thận trọng đưa mắt nhìn nhau xong lại đưa mắt nhìn một vòng những con người khác bị giam cầm trong cũi như những con vật.

-mẹ kiếp,mau đọc cho tao.

Gã không kiên nhẫn rít lên.

-còn chần chờ nữa tao nhốt lại vào cũi.

Đó là một bài tuyên truyền phi báng Đại Pháp,bọn họ buộc bản thân phải đọc to nó suốt 3 tiếng đồng hồ cho chúng tôi nghe sau đó mới được thả đi.Về phần chúng tôi sau khi được nghe trực tiếp xong lại được cho mở đài nghe thâu đêm đến sáng hôm sau. Trong quá trình nghe chúng tôi tuyệt nhiên không được cho uống một giọt nước chứ đừng nói là cháo húp.

Mọi người nghe đến phát điên rồi,có lẽ sẽ lại có thêm một nhóm nhỏ nữa được “chuyên hóa” thành công.Nhưng tôi thì không sao,trong đầu hiện giờ chỉ

lo lắng cho an nguy của bố nuôi... phải nghĩ cách đi gặp ông mới được.

Không đúng, phải trốn khỏi nơi này... nhưng mà trước mắt phải làm như thế nào thì tôi lại hoàn toàn mù mờ... có lẽ ai cũng đang ôm ấp ảo tưởng vượt ngục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: bị ngược đãi.

Chúng tôi cứ ngồi bó gối như thế cho đến sáng tinh mơ hôm sau, cả đêm bọn chúng thay phiên nhau trông coi xem chúng tôi có ai ngủ gật liền bị dúi cùi đập vào thành cũi cho tỉnh.

Sáng hôm sau chúng tôi được thả có 10 phút đi làm vệ sinh cá nhân rồi được ăn bữa cơm từ tẻ hơn. Nhưng tôi không cảm thấy đói lắm, cũng chẳng muốn ăn lên chia bớt cho chú Vương quân và anh Trương tú ngồi bên cạnh.

-Thằng nhóc này, người gầy như que tăm thế kia, nếu lại còn bỏ bữa thì làm sao chống chọi được đây?

-tiểu Minh, nghe lời chú Vương, phải cố mà ăn chứ?

Tôi vừa lắc đầu vừa mức hết đồ ăn cho 2 người, chỉ uống một chút nước rồi nhìn quanh một vòng, dù trông ai cũng mỗi một bơ phờ vì bị thiếu ngủ nhưng ai cũng đang cắm cúi ăn thật nhanh vì chúng chỉ cho 10 phút.

Sau đó thì chúng tôi bị chuyển tới trại lao động cường bức, ở nơi này chúng tôi phải nhặt các thanh thép có cạnh thô với kích thước khác nhau từ một đồng cao vài mét và chuyển chúng lên một xe tải to. Mỗi nhóm chỉ có bốn người để xếp đầy một chiếc xe tải với khoảng 4 đến 5 tấn thép.

Bọn chúng không phát bao tay bảo vệ, tôi cứ bàn tay trần mà lao động khiến cho cánh tay và bàn tay chỉ chít các vết cắt từ những thanh thép. Giữa thời tiết giá lạnh như vậy chúng tôi làm việc từ 7 giờ sáng đến 8 giờ tối, được nghỉ nửa tiếng ăn cơm và đi vệ sinh lúc 1 giờ.

Thép vẫn còn nóng chạm vào làn da trần của tôi tạo ra nhiều vết bỏng, mồ hôi lại tứa ra càng làm vết thương nặng thêm.

Chúng tôi trở lại trại giam để làm vệ sinh cá nhân, trời lạnh như vậy lại lao động nặng nhọc nên mọi người chỉ dám dùng nước lạnh lau người. Tôi khó khăn cởi đồ, nhìn một vòng thấy mọi người cởi đồ còn chật vật hơn tôi, có nhiều tiếng mắng chửi nguyên rủa vang lên.

-khốn khiếp, bọn cai ngục này coi chúng ta là nô lệ sao?

Tiếng của chú Vương quân cảm tức nói tiếp.

-mấy ngày nay chúng ta đều không được ngủ không được ăn từ tẻ và phải lao động cực nhọc vất vả thế này đây.

Chú Vương quân ngửa lòng bàn tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn những vết thương chỉ chít tới mức máu vân tay dường như cũng biến mất rồi.

Anh Trương tú uất hận bổ sung thêm.

-mấy ngày trước tôi mặc quần áo size XL còn chật, giờ rộng thùng thình thế này đây, mái tóc dày dặn xanh mượt của tôi giờ cũng lốm đốm bạc và mỏng đi... chúng ta còn phải chịu đựng cuộc sống bất công như thế này đến bao giờ?

Tôi lại nhìn quanh một vòng, ở đây toàn là phạm nhân nam trên 30 tuổi, có mình tôi là trẻ nhất, gương mặt ai trông cũng tiêu tụy hốc hác cực điểm, có tức giận, căm hận, bị thương, tuyệt vọng... trên cơ thể bọn họ cũng bắt đầu mờ mờ tỏa ra làn khói hắc ám...

Tôi quay sang nghĩ hoặc hỏi anh Trương tú.

-ở đây, toàn là phạm nhân học Pháp Luân Công?

Anh Trương gật nhẹ, chỉ vào một nhóm người, khẳng định.

-phải a, anh nghe mấy người đó nói chuyện với nhau bảo vậy, toàn bộ khu này đều là dành riêng phạm nhân học Pháp Luân Công...

Tôi ngơ vác hỏi tiếp.

-những phạm nhân ở khu khác cũng bị đối xử tệ hại thế này?

Chú Vương quân lắc đầu, buồn rầu nói vào.

-không đâu, chú nghe 2 tên cai ngục nói chuyện với nhau bảo cấp trên đặc biệt chỉ thị cứ thoải mái thả tay trừng trị chúng ta.

Anh Trương tú ai oán than.

-rốt cuộc thì chúng ta đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo hay sao mà lại bị đối xử không có nhân quyền thế này?

Chúng tôi lại bị nhốt cả đêm trong cũi, trong tư thế ngồi bó gối như thế khiến cho xương khớp càng đau đớn nhức mỏi bội phần và lại được nghe tiếp tục bài phi báng Đại Pháp ở mức volume to nhất.

Trong tình trạng hà khắc như thế có người lơ mơ chớp mắt được một lúc, giấc ngủ chập chờn không an ổn khiến con người ta như phát điên nên. Chú Vương Quân chịu đựng không nổi liền gào lên căm giận.

-con mẹ nó bọn cai ngục chết tiệt kia, chúng mày không còn nhân tính sao? sao có thể đối xử với con người như vậy được? là tên quan cấp cao khốn khiếp nào lại ban lệnh tàn ác tới vậy?

Chú Vương Quân vừa nói dứt câu liền được lôi ra khỏi cũi, 2 tên cai ngục thay phiên nhau dùng dùi cui đập liên hồi vào thân thể vốn tàn tạ của chú suốt 2 tiếng đồng hồ. Trong suốt 2 tiếng địa ngục đó bọn cai ngục vừa đánh như gõ trống vừa chửi rủa chú thậm tệ, bao ngôn từ khó nghe dung tục nhất đều được mang ra nhục mạ chú.

Những con người bị nhốt trong cũi thì có thể làm ra phản ứng gì?

Sau khi chúng đánh đã tay thì chú Vương cũng rơi vào tình trạng nằm thõ thoi thóp trong vũng máu. Trên cơ thể be bét máu đỏ lôm, đặc biệt là phần đầu, không còn nhìn ra hình thù gương mặt...

-các người là cầm thú, các người là cầm thú mà...

Anh Trương tú không ngăn nổi đau thương, vừa khóc vừa gào lớn căm phẫn. Bọn cai ngục lại lôi anh Trương ra, sau đó dùng dùi cui sốc điện cho đến khi ngất lịm. Chúng dán băng dính vào miệng, trói 2 cánh tay ra sau lưng, trói 2 cổ chân lại, rồi ngấp người anh cho mặt áp sát vào đầu gối, lại đặt một tấm ván gỗ trên lưng rồi một tên vắt chân ngồi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: trong phòng 610.

Gã rút điều thuốc lá, một tên khác tới châm lửa cho. Gã thờ ơ ra lệnh.

-mang tên kia tới bệnh viện...

Tôi chớp mắt không hiểu ý tứ...lời nói lại cứ thế tuôn ra khỏi miệng.

-bệnh viện? này, tôi muốn tới đó thăm bố nuôi...

Đám cai ngục nhìn nhau cười cười, tôi vẫn cứ ngây ngô không hiểu chuyện.

-Đưa hắn tới phòng 610...

Gã nói có vẻ lơ đãng dứt lời 1 tên tiến tới mở cũi cho tôi.

-Muốn tới bệnh viện sao?

Tên cai ngục đó nhìn tôi từ đầu tới chân rồi cười nhếch mép, nhẹ giọng hỏi.

Tôi gật gật.

-đi theo tao.

Gã nói và dẫn đường, một tên khác áp tải phía sau. Hành lang chật hẹp và khúc khuỷu, những ngọn đèn tròn ánh vàng bình thường tạo cảm giác ảm áp ở

nhà dân,thế mà lắp tại đây lại tạo ra cảm giác trái ngược hoàn toàn.

Cứ cách 20 m mới có một ngọn đèn thấp sáng khiến cho không gian cảm tưởng yên tĩnh kỳ thực lại bất ổn tới mức bất an.Tôi nhìn những luồng hắc khí túa ra từ 2 tên dẫn đường,từ những căn phòng 2 bên lối đi,từ khắp mọi nơi trong khu trại tù và đổ về một hướng...

Cánh cửa phòng 610 mở ra,bên trong chỉ có một ngọn đèn duy nhất vàng vọt thấp sáng ở chính giữa,chúng đẩy tôi vào và lập tức đóng cửa lại.Rồi đột ngột 2 tên không nói không rằng dùng dùi cui liên tục đánh vào cơ thể tôi.

Đánh đập liên tục 1 tiếng đồng hồ cho đến khi tôi không thể đứng vững được,nằm vật xuống sàn tù lạnh ngắt,còn 2 tên cai ngục ra cái bàn nhỏ kê gần đó ngồi uống nước nghỉ ngơi.

Bấy giờ tôi mới có thời gian dùng đôi mắt sưng vù nhìn rõ ràng hơn căn phòng 610.

Căn phòng khá rộng,diện tích 10m x 10 m xung quanh bức tường treo những con người ở đủ mọi tư thế khác nhau.

Có người 2 cánh tay giơ thẳng qua đầu,2 cổ tay bị cột chặt lại rồi treo cơ thể thẳng đứng lên mà chân không chạm đất,trong tình trạng vài ngày như thế sẽ khiến cho cánh tay phạm nhân này bị hủy hoại.Có người lại bị trói 2 cổ chân lại,cơ thể dốc ngược xuống rồi treo lủng lẳng lên.

Có người cơ thể gập lại 2 cánh tay 2 cánh chân bị trói với nhau,quanh bụng cuốn dây thừng rồi cứ thế treo lên.Có người bị dây thừng quấn liên tục từ cổ chân đến bả vai,sau đó thì treo lên,có người cơ thể uốn ngược lại 2 cánh tay 2 cổ chân cột lại với nhau rồi treo lên...

Dù ở trong tư thế nào thì cơ thể họ cũng chỉ chít vết thương đang đầy máu do bị đánh đập thường xuyên và miệng của họ đều bị dán băng dính.

Bất chợt có tiếng gõ cửa phòng,tên cai ngục mới tới đưa cho tên đánh đập tôi tờ giấy,gã đọc sơ qua một lượt rồi 2 tên lần lượt cắt dây trói cho 2 phạm nhân,đề họ lên cán và đem cai ngục mới khiêng đi.

-các người mang họ đi đâu?...

Tôi buột miệng hỏi,một trong 2 tên đưa chân đạp vào người tôi,nói.

-đương nhiên là đi bệnh viện,yên tâm đi,rất nhanh thôi rồi mày cũng được đưa tới đó.

Sau đó bọn chúng diu tôi dậy,đưa ra phía gần bức tường,2 chân tôi dặng xa rồi bị buộc cổ chân lại,2 cánh tay giơ lên rồi dang ra,cổ tay được cột lại.Chúng trói tôi theo hình chữ đại.

Tôi khó khăn mở miệng.

-bố nuôi của tôi,thế nào rồi?

-phải rồi ông bố nuôi của mày...

Gã cười cười rồi nói tiếp.

-nói sao nhi,hôm đó đưa tới bệnh viện nhưng mà trễ quá,bệnh nặng...chết rồi.

Làn khí hắc ám từ cơ thể bọn chúng lan ra càng mạnh,càng đậm,không ngừng uốn lượn rồi từ từ bủa vây lấy tôi...

-chết rồi?

Tôi thẫn thờ hỏi,cảm giác như mọi thứ trở lên nhạt nhòa rồi tất cả biến mất chỉ còn lại màu đen u tối.Cảm giác như tôi không còn tồn tại,hoặc là thân xác này đột nhiên nhẹ tới mức không còn trọng lượng.

-chết rồi?

-không cần quá bi thương,rất nhanh thôi rồi mày cũng được gặp ông ấy.

Gã cười hô hô,tôi cảm thấy âm thanh đó thật vô cùng khó chịu,phải chỉ gã ngậm miệng lại.Tôi thấy dòng hắc khí cuốn lấy cánh tay đang cầm dùi cui điện rồi từ từ gã run rẩy,hoảng sợ đưa nó vào miệng mình.Sau đó dòng điện từ dùi cui lan tỏa trong khoang miệng,tên cai ngục còn lại hét hoảng lao tới kéo cánh tay của gã ra.

-Trình bàn,mày làm cái gì vậy?

-không...tao...tao...có muốn...làm thế đâu...

Tôi không thích thế,lại thấy dòng hắc khí bao vây lấy cánh tay của gã kia,tự động gã rút lấy con dao găm bên hông sau đó run run cứa một đường lên cổ tay bàn tay kia.Máu đỏ tươi cứ thế trào ra.

Gã kia lại lao tới giật lấy lại con dao găm,sau đó 2 tên kinh hãi ngó quanh một vòng trên bức tường treo các phạm nhân...

2 gã lùi lại mấy bước, tên vừa tự cho ăn điện khó khăn tự hỏi.

-rốt cuộc...là xảy ra chuyện gì,tại sao...ban nãy,chúng ta lại...

-hay đổi ca trực,tao nghĩ chắc chúng ta cần nghỉ ngơi.

Muốn chuồn sao,tôi lại thấy dòng hắc khí cuốn lấy cánh tay của 2 tên đó,1 tên tự dùng dùi cui liên tiếp phang vào đầu bản thân,sau đó lại mở dòng điện dí lên mặt lên cổ,mùi da thịt bị cháy khét bốc lên thế nhưng gã vẫn không dừng lại,liên tục tự dí điện lên khắp thân thể kèm theo tiếng cười man dại như thể đã phát điên chẳng còn biết tới đau đớn.

Tên kia lại dùng dao găm rạch một đường lên mặt sau đó gã nhìn dòng máu trên lưỡi dao rồi thè lưỡi ra liếm.Sau đó một tay gã cầm lấy lưỡi của bản thân kéo dài ra thêm,bản tay kia từ từ di động lưỡi dao lại,từ từ cắt qua như người ta thái miếng thịt lợn từ một con dao cùn.

Gã vắt cái lưỡi bị cắt đi,tiếp đó lại cầm lấy một bên tai,con dao run run di chuyển tới,từ tốn cửa đứt cái tai như người ta cưa khúc gỗ,kéo qua kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: hắc khí nhân

Tiếng bước chân rất nhẹ từ phía ngoài hành lang nhanh chóng lại gần.Tôi nhúc nhích cái đầu,ngiêng tai về phía cửa,tiếng bước chân của một người.

Tiếng cửa từ từ nhẹ mở phát ra âm thanh rất nhỏ vọng tới.Người đến,chưa bước vào vội,dừng lại một lúc phía ngoài rồi bước đến.Bước chân rất nhẹ nhưng từ tốn.Hắn đứng ngay trước mặt tôi nhưng tôi lại không hề cảm thấy chút sinh khí nào.Quanh người hắn cứ như thể được hàng ngàn hàng vạn dòng hắc khí hun đúc thành,khiến cho tôi nảy sinh cảm giác...hiếu kỳ.

Dòng hắc khí lao về phía tôi nhưng hắn vẫn đứng yên ở khoảng cách xa xa đó,tôi cảm thấy hắn đang nhìn tôi chăm chăm song lại chẳng làm gì cả.

Tôi cố gắng nhúc nhích mí mắt,khó khăn ngẩng cái đầu lên,âm thanh của hắn bắt ngờ vọng tới.

-hắc khí ban nãy...là do cậu điều khiển?

Tôi ngần ra một chút,không kịp hiểu vấn đề,có điều giọng nói đó mỏng nhẹ lại âm trầm,giống như một thanh lợi kiếm sắc bén được hun đúc từ hàn băng khiến người nghe bất tri bất giác mà ghi nhớ.

Tôi cố gắng lắm cũng chỉ hé hé đôi mắt,hình ảnh người trước mặt lơ mơ như đứng trong sương đêm,rõ ràng được luồng ánh sáng của ngọn đèn vàng chiếu vào chính diện,tại sao lại âm u không rõ nhân tướng?

-anh...là người,hay ma?

Tôi thều thào hỏi,mọi âm thanh mọi tiếng động dường như đều bị đẩy lùi,bị chôn chặt.Mọi thứ phút chốc đột nhiên như mất đi sự sống,tĩnh lặng tới mức ngột thở,tuy thế tôi vẫn cảm thấy sự hiện diện của anh ta,vẫn ở ngay phía trước,cách tôi trong gang tấc.

-Mặc Minh?

Âm thanh của người đó lại thốt lên,có kinh ngạc có nghi hoặc.

“hà?”

Người này cư nhiên lại biết tên tôi?có thể là ai được chứ?Số lượng người tôi quen biết không nhiều,chỉ là đám dân lành ở Bàn Cẩm,có thể biết tôi ở trong này chẳng lẽ là phạm nhân học Pháp Luân Công?hay là cai ngục?

Tôi hấp háy mắt một lúc rồi từ từ mở hẳn ra,cơ thể đã bớt nhức mỏi,đập vào mắt là cảnh tượng hãi hùng tới mức kinh sợ.Trên nền xi măng lạnh lẽo có 2 cái xác không còn lành lặn.

Một tên thì như bị chết cháy,trên thân xác loang lổ những thương tích da thịt bị thiêu đốt,đặc biệt là phần mặt.Không còn nhận ra dung mạo,những mảng da bị cháy xém lộ phần thịt đỏ lỏm,có chỗ phần da bị đốt cho đen xỉ phần thịt co lại lộ ra cả xương trắng.

Tên kia thì trông còn thê thảm rùng rợn hơn,tôi thấy ở gần cái xác bị cắt nham nhở có cái lưỡi người.Lại thấy khuôn mặt gã chẳng chịt những vết dao rạch,chỗ vị trí 2 bên tai...lùng lẳng 2 cái tai chưa đứt rời.Bản tay trái...những ngón tay bị đứt lìa,vương vãi gần đấy.Trên thân thể chỗ nào cũng có vết dao cắt...cuối cùng con dao cắm vào phần ngực,chỗ trái tim...sâu lút cán...

Có tiếng bước chân của ít nhất 2 người tiến tới, tiếng cửa mở, tôi quay ra nhìn, 2 tên cai ngục đứng chết sững nhìn cảnh tượng trong phòng.

Một tên bỏ chạy, hét lớn.

-Người đầu, mau tới đây, mau mang cán lại đây.

Một tên khác bước tới kinh hoàng nhìn 2 cái xác cai ngục.

-chuyện quái quỷ gì thế này?

Sau đó gã quét mắt nhìn một vòng các phạm nhân bị treo xung quanh tường.

-chuyện này là thế nào? tại sao 2 cai ngục này lại bị chết thê thảm thế này?

Nhưng các phạm nhân toàn bộ đều bị dán băng dính, trừ tôi, gã liền tiến tới, giận giữ hỏi lại.

-mày hãy trả lời xem, rốt cuộc chuyện này là sao?

Tôi chớp mắt một cái, ngây ngốc đáp.

-tôi, cũng không rõ.

Gã nhận được câu trả lời không đúng ý liền phang dùi cui vào bụng tôi, tức tối nói.

-sao có thể không rõ, 2 tên này bị hạ sát trong này cơ mà? rốt cuộc là kẻ nào dám giết cai ngục?

Tôi đau đến nhăn mặt, buồn bực nói.

-đêm qua tôi bị bọn chúng đánh cho hôn mê bất tỉnh, vừa mới tỉnh dậy đã thấy cảnh tượng đó... nếu mày không tin thì hỏi người khác.

Gã tiến tới một phạm nhân khác, xé băng dán miệng, kìm nén cơn giận, hỏi.

-mày, trả lời coi, tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Người được hỏi, run rẩy hỏi đáp.

-đêm qua... là 2 người đó tự sát.

Phạm nhân vừa dứt câu gã liền phang dùi cui vào bụng anh ta, tức giận nói.

-lý nào lại vậy?

Gã không chịu thua, lại đi xé băng dính miệng của phạm nhân khác, giận giữ hỏi.

-mày nói xem?

Phạm nhân run run trả lời.

-đêm qua, sau khi 2 tên đó đánh người mới tới đến bất tỉnh nhân sự rồi trôi hẳn lại... thì đột nhiên 2 người đó lại tự dùng dao dùng dùi cui hủy hoại cơ thể bản thân.

Cai ngục kinh hãi lùi ra xa, lúc này đám cai ngục khác đã tới thu dọn 2 cái xác lên 2 cái cán rồi khiêng đi.

Tối qua tôi mơ mơ màng màng nhìn thấy 2 tên cai ngục đó bị dòng hắc khí điều khiển nên xảy ra tình trạng tự sát. Tôi còn tưởng là mình nằm mơ vì trong cơn nóng giận tôi đã thầm nghĩ sẽ cho bọn họ bị chết tức tưởi như thế... có ngờ đâu khi tỉnh dậy, tất cả lại là sự thật. Vậy thì còn hắc khí nhân đó? cũng là thật sao? không phải là ảo giác?

Tôi đưa mắt nhìn phạm nhân bị treo gần mình nhất, lưỡng lự một chút rồi thì thầm hỏi khi bọn cai ngục đã đi.

-đêm qua... có một người tới phải không?

Người đó liếc ánh nhìn bơ phờ, mồm mệp đáp.

-phải, có điều mắt tôi không nhìn rõ được mặt người đó...

Tôi thận trọng dò hỏi tiếp.

-người đó... đã nói gì?

-nói nhỏ quá mà tai tôi không còn thính như trước

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: đến bệnh viện

Tôi ngáp ngừng rồi hỏi.

-mất và tai của chú... là vào đây mới bị suy giảm?

Người đàn ông gật gù,thở dài một cái,bọng mắt thâm quầng,đục ngầu đã uơn ướn.

-...cái phòng này là nơi thí nghiệm đủ loại thuốc không rõ ràng trên cơ thể phạm nhân...cậu xem chúng tôi có khác nào mấy bộ xương bọc da...chỉ chờ ngày nhập viện...

Tôi mù mờ hỏi lại.

-bệnh viện?

Đúng lúc đó đám cai ngục trở lại.Bệnh viện,phải rồi,tôi cần phải tới nơi đó.Có 5 người tiến vào trong đó 4 người khiêng 2 cái cán.Một tên tháo dây trói trên người chú bị treo bên cạnh tôi xuống rồi nhét vào cái túi đen.Tôi nhìn đến mắt mở to tròn hồi lâu rồi buột miệng nói.

-Tôi cũng muốn tới bệnh viện.

Cái đám đó lập tức dừng hình nhìn tôi chăm chăm,một tên tiến về phía tôi,nhìn ngắm từ đầu đến chân rồi cười nham nhở.

-xem kia,bị hành hạ như thế nào mà da thịt vẫn trắng trẻo mịn màng thế này...so với đám nữ phạm nhân kia còn xinh đẹp hơn gấp bội.

Tôi ngây ngốc nhìn lại,chưa hiểu vấn đề,bàn tay thô ráp của gã khề chạm vào khuôn mặt tôi,vuốt nhẹ lên má trái rồi má phải.Tôi trừng trừng nhìn gã,cực kỳ bài xích cảm xúc đụng chạm da thịt đó.

Bất chợt gã xé toang vạt áo sau đó giật chúng đi,chiếc áo tù nhân vốn chẳng dây dẩn gì dễ dàng bị bứt ra.Gã nhìn chăm chú vào cơ thể tôi,rồi quay ra nói với lũ cai ngục phía sau, chỉ trỏ vào các dấu vết thương tổn trên da tôi.

-chúng mày xem,những thương tích để lại trên người tên này chỉ là mấy vết bầm tím khá mờ nhạt...nhìn các vết xước trên bàn tay và cánh tay hẳn xem...cứ như thể được bôi thuốc trị thương...

Tôi nhìn ngó cơ thể mình,tốc độ phục hồi thể này đối với tôi là bình thường...nhưng hiện giờ tôi vẫn còn khá mệt,như thể đêm qua bị hao hụt một khoản lớn sức lực.

Tôi hỏi đề tài mình quan tâm.

-bố nuôi của tôi,ông ấy tên Dương trung tín...mấy hôm trước cảm lạnh được cai ngục đưa vào bệnh viện...ông ấy thế nào rồi?

-tao không biết ai là Dương trung tín...

Gã vừa đáp lời vừa ấn ấn ngón tay vào những chỗ bị thương của tôi.

-nhưng nếu như mấy ngày trước mà ông ta được đưa tới bệnh viện thì giờ hẳn ông ta đã chết.

Gã cứ thế mà bình thản nói.

Tôi cố gắng kim chế con giận.

-ông ấy chết rồi?không phải chỉ là con cảm lạnh bình thường thôi sao?

-chết rồi tức là chết rồi,người già mà,tuổi cao sức yếu,một con cảm cúm cũng có thể khiến ông ta đột quy.

Gã vừa nói vừa di di ngón tay lên cơ thể tôi,2 hàng lông mày của tôi nhú chặt,nhìn ngón tay gã di động.

-dù là thế nhưng tại sao ông ấy chết rồi các người lại không nói cho tôi biết?nếu tôi không hỏi tôi có phải các người sẽ dấu luôn chuyện này?

-một phạm nhân như mày vốn không có tư cách đặt câu hỏi.

Gã nắm lấy quai hàm của tôi,để cho mắt của tôi nhìn trực diện vào mắt gã.

-bây giờ,tôi muốn được nhìn thi thể của ông ấy.

Tôi rành rọt nói.

-đã thiếu rồi.

Gã lạnh nhạt đáp.

-Bá thắng,không có thời gian để dây dưa với hán đầu,lấy thêm một phạm nhân nữa rồi tới bệnh viện mau.

Một tên cai ngục không kiên nhẫn thúc giục.

-vậy hãy đưa tôi đi.

Tôi vội vàng đề nghị.

-làm ơn hãy đưa tôi đến nơi đó.

Tôi khẩn khoản lặp lại đề nghị.

Gã đứng gần tôi quay ra nhìn đồng bọn phía sau,sau đó quay lại hỏi tôi.

-muốn gặp ông bố nuôi đó tới vậy sao?

-phải!

Tôi mạnh mẽ gạt,khăng định.

Gã nhìn vào mắt tôi một chút rồi bất ngờ phang dùi cui vào đầu khiến tôi ngất đi.Tôi cảm thấy gã tháo dây trói lần lượt ở 2 cổ chân và 2 cổ tay của tôi ra.Cơ thể tôi đổ xuống được gã đỡ lại rồi trồng tôi vào cái túi lớn sau đó đặt tôi lên cán rồi chúng nhanh chóng khiêng đi.

Được một lát chiếc cán trượt trên sàn kim loại,có 4 người lần lượt đi lên,tiếng máy khởi động và chiếc xe lăn bánh.

Một gã nói,gọng tiếng rề.

-thật tiếc quá,tên đó trông ngon lành thế mà lại...

Gã khác cười cười gợi ý.

-đàn anh lo gì,đợt ‘lấy hàng’ thứ 2 cách đợt đầu những 4 tiếng,lát nữa cho hán chứng kiến cảnh đó...bảo đảm sẽ chết lặng...sau đó đàn anh muốn làm gì mà chẳng được.

Tên đó gạt gù đồng tình.

-phải phải,xong việc của tao rồi...đến lúc đó giết hán cũng chưa muộn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: lấy nội tạng

Chiếc xe đã dừng bánh,cảm thấy bọn chúng kiêng người bên cạnh tôi đi được một lúc sau đó mới tới phiên tôi.

Chúng đặt tôi xuống,tôi vẫn giả vờ nằm yên để chúng tháo cái túi ra.Sau đó cảm thấy chúng bắt đầu trói 2 cổ tay và 2 cổ chân tôi lại,rồi dán băng dính lên miệng tôi.Tiếp theo chúng vỗ nhẹ vào mặt khiến tôi ngây ngơ mở mắt ra.Gã dựng tôi ngồi dậy,sau đó hất đầu ra hiệu cho tôi xoay qua.

Bên cạnh tôi là một bức tường trong suốt cho phép người ta nhìn rõ hoạt động phòng bên cạnh.Phòng bên khá thấp,là một phòng phẫu thuật...tôi nghi hoặc quay lại nhìn gã.Gã vẫn không nói không rằng,cái đầu hất hất ra hiệu cho tôi quay lại xem

Trên chiếc bàn mổ, người đàn ông bị dán băng dính vào miệng mà tôi mới quen bị trói chặt từ 2 cổ chân tới phần đùi, phần cổ thì trói vào bàn mổ, 2 cánh tay lại trói ra sau lưng, sợi dây đó trắng, rất mảnh có cảm tưởng như nó đang cắt vào da thịt chú ấy. Tôi thấy rõ ràng chú ấy đang cố gắng dẩy dụa, cơ thể đã rom róm máu rỉ do dây cước cứa.

4 người mặc đồ mổ màu xanh dương, đeo khẩu trang và bao tay cẩn thận đứng vây quanh. Một người đặt tay lên vai và hông để giữ chú ấy, một người cắt mở áo của chú ấy và bôi chất gì đó lên ngực và bụng ba lần, tôi đoán là chất khử trùng. Sau đó, một người khác dùng con dao mổ để cắt từ mui ức (chỗ dưới ngực) thẳng xuống rốn.

Tôi thấy cơ thể của chú ấy đang co giật. Cổ của chú ấy đã bị một vết thương nặng, càng dẩy dụa thì máu ộc ra càng nhiều. Có nghĩa là chú ấy không được tiêm thuốc gây mê.

Người này mở phanh khoang bụng, làm máu và ruột đều đột ngột tràn ra ngoài. Hắn dẩy đồng ruột sang một bên và nhanh chóng bắt đầu cắt lấy một bên thận. Một người khác cắt quả thận bên kia, đồng thời lại có thêm một người nữa cắt phần động mạch và tĩnh mạch khiến cho máu của chú ấy phun vào người hắn. Hắn dừng lại một chút song vẫn tiếp tục cắt ống dẫn nước tiểu [nổi thận và bàng quang].

Máu của chú ấy vẫn còn chảy, có nghĩa là người đàn ông này vẫn còn sống.

Những thao tác của mấy người đó rất nhanh và thành thực. Họ đã làm việc này rất nhiều lần, lấy nội tạng trong khi người ta vẫn còn sống.

Họ bỏ hai quả thận vào một hộp giữ nhiệt.

Tôi nhìn xuống mặt người đàn ông, thấy hai mắt chú ấy nhìn lại tôi trừng trừng với sự kinh hãi tột độ. Tôi cảm thấy chú ấy đang thực sự nhìn tôi. Hai mí mắt chú ấy động đậy. Chú ấy còn sống.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, người run bắn lên và mềm nhũn, tôi không cử động được. Thật quá kinh hãi, bàng hoàng.

Sau đó một người giữ chặt đầu người đàn ông, lại một người khác dùng hai ngón tay mở một bên mí mắt ra. Rồi hắn dùng tay phải cầm cái kẹp từ từ móc toàn bộ một cầu mắt, tiếp theo hắn lại làm động tác tương tự cho cầu mắt còn lại.

Hắn bỏ cầu mắt vào hộp giữ nhiệt.

Tôi chết lặng hoàn toàn, rùng mình và toát mồ hôi dù tôi chỉ mặc độc có chiếc quần trên người giữa thời tiết mùa đông giá rét. Tôi gần như muốn ngất.

Khi làm xong việc này, một người ra gõ vào cửa, lập tức có 2 lính gác đến để gói thân thể giờ đã mềm nhũn của chú ấy vào chiếc túi nhựa, đặt lên cân và khuôn đi. Có lẽ là đi hỏa thiêu.

Rồi lại có 2 lính gác khác tiến vào lấy đi 2 hộp giữ nhiệt. Rồi chúng sẽ nhanh chóng được đưa tới một bệnh viện khác, đến thẳng phòng mổ, ở đó đã có sẵn một nhóm bác sĩ chờ để cấy ghép. Còn nơi này, dành riêng cho hoạt động mổ lấy nội tạng.

Để cứu một người, cần giết một người?

Phải vậy sao?

-tại sao lại cho tôi xem cảnh tượng này?

Bằng cách nào đó, tôi cử động miệng để âm thanh phát ra.

-bố nuôi của mày, cái ông Dương gì đó... cũng bị chết như vậy đấy.

Đột ngột, toàn bộ hắc khí trong không gian này trở lên giấy dụa điên cuồng như mắt kiểm soát, chúng tụ về đây, vùn vụt tựa muốn đào thoát. Mọi thứ trở lên đen đặc và lạnh tới mức tôi không còn cảm giác, phải chăng đang ở địa ngục.

Một đám hắc khí cắn nuốt một người trong căn phòng phẫu thuật phía dưới. Ông ta dẩy 2 cái tủ đựng dụng cụ để chặn cánh cửa, nơi thoát hiểm của mọi người. Trong khi 3 người còn lại đang kinh hoàng sùng sốt thì người đàn ông đó đã chop lấy 2 con dao mổ rồi lao tới truy sát, như một tên lên cơn điên loạn.

Phía sau tôi, gã cai ngục đứng như trời trồng, hắc khí khiến gã run rẩy đưa bàn tay phải lên gần mặt, ngón giữa và ngón trỏ vươn tới 2 hốc mắt... vươn tới gần hơn rồi gần hơn nữa. Gã cực kỳ hoảng loạn, cố gắng kháng cự, cố gắng điều khiển cánh tay đó đi chỗ khác nhưng vẫn chẳng thể... nỗi sợ hãi không rõ nguồn gốc khiến con người ta hoàn toàn suy sụp.

Tôi vẫn ngồi bất động, như thể đã hóa đá không còn biết tới mọi chuyển động xung quanh càng chẳng hề biết rằng người đang kiểm soát đám khí hắc ám kia chính là bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: gặp lại

Tôi đứng trong vùng đen u tối và sự lạnh lẽo bao trùm. Bước chân đi như thể có ai dẫn dắt, cảm thấy mình đã đi rất lâu, lâu tới mức tôi chẳng còn quan tâm tới khái niệm thời gian.

Tôi thấy có một vùng sáng liên hăm hồ tới đó, một người đàn ông đang đánh đập một đứa nhỏ. Ông ta dùng một thanh gỗ không ngừng đập lên lưng đứa bé, miệng thì hét lớn chắc là mắng chửi, nhưng tôi nghe chẳng hiểu. Ông ta đột nhiên dừng lại, chắc là phát hiện ra sự hiện diện của tôi rồi, liền giơ thanh gỗ lên chỉ mặt tôi nói nói gì đó, chắc là đe dọa.

Sau đó đám hắc khí luôn vẩn vít bên cạnh tôi bứt ra, lao tới người đàn ông và thế là ông ta tự dùng thanh gỗ đó liên tục phang vào đầu bản thân. Chẳng mấy chốc máu chảy xuống lênh láng, nhưng ông ta không dừng lại, vẫn điên tiết đập thanh gỗ lên đầu mình. Chẳng lẽ ông ta không thấy đau, tôi nhìn nhìn rồi bỏ đi.

Tôi cảm thấy mình trong một vùng ánh sáng trải dài, tràn ngập sự ấm áp, ấm áp tới mức khiến tôi hoảng sợ. Tôi không cần, không cần sự ấm áp này, trước giờ vốn đã quen với đêm đen dày đặc và khí lạnh bua vậy rồi.

Tôi bỏ chạy, chạy mãi miết mãi cũng vẫn thấy bản thân trong vùng ánh sáng, khắp mọi nơi, đâu đâu cũng được luồng ngân quang đó bao bọc. Tôi đứng lại nhìn một vòng tròn, khắp gầm trời bao la bát ngát này duy độc mình tôi tồn tại. . .

Chân trời góc bể, tôi chạy tới nơi mình thuộc về, tìm đến nơi thuộc về bản thân. . .

Một chấm đen đột nhiên hiện ra, càng lúc càng bành trướng rồi nuốt trọn lấy tôi. Trong bóng tối quen thuộc, một luồng hắc ám xa lạ cuốn lấy cơ thể tôi rồi kéo xuống phía dưới. Tôi cảm thấy mình đang lao xuống với tốc độ lớn. Tôi rơi ngày một nhanh, đột nhiên vô cùng khiếp hãi kinh sợ. . .

Tôi háp háy mắt một lúc rồi mới mở ra, sau đó lập tức nhắm lại vì chói. Tôi đưa một tay lên để che bớt ánh sáng.

-dậy rồi sao?

Tiếng nói từ trên cao vọng xuống, mỏng nhẹ lại âm trầm khiến tôi khựng lại mất một lúc. Tôi đưa bàn tay di chuyển đi, nheo mắt để nhìn một người đứng bên khung cửa sổ 2 cánh mở rộng, tấm màn rèm 2 bên kéo gọn lại khe tung bay. Người đó đứng đối mặt với tôi lại xoay lưng về phía ánh sáng, khiến cho tôi có cảm giác đó là một cái bóng tạc lên hình thù con người.

-anh là người cứu tôi?...hay giết tôi?

Tôi buột miệng hỏi.

Người đó đứng yên một lúc mới nhúc nhích lại gần, tôi cũng gắng gượng tự ngồi dậy.

Tôi nhìn người đó không chớp mắt, có một áp lực vô hình đè nặng vào không khí xung quanh khiến tôi ngay đến thở cũng vô thức dừng lại.

Người đó chắc lớn hơn tôi vài tuổi, mặc một bộ đồ từ đầu đến chân tuyền một màu đen, chiếc mũ của áo khoác trùm lên che gần kín khuôn mặt khiến tôi vẫn không rõ dung mạo người trước mắt.

-cậu thế nào rồi?

Giọng nói đó trầm tĩnh giống như một vùng nước u tối, khiến cho người ta ý thức được nguy hiểm muốn tránh xa.

Tôi chớp mắt một cái, vẫn không dời ánh nhìn, hô hấp đã lấy lại nhịp điệu bình thường.

Tôi nhẹ giọng trả lời.

-tôi vẫn còn hơi mệt.Đúng rồi ,đây là đâu?

Tôi ngó quanh quanh, đây là một căn phòng rộng rãi, sạch sẽ và tràn ngập ánh nắng. Đây chắc chắn chẳng thể nào là một căn phòng cho phạm nhân.

-đây là phòng của Tổng Trung, giám đốc nhà tù Bàn Cẩm.

Tôi lại nhìn như dán vào anh ta, do dự hỏi.

-chúng ta, vẫn đang ở trong nhà tù?

Anh ta gật nhẹ.

Tôi lưỡng lự một chút rồi hỏi tiếp.

-vậy anh là ai?...chúng ta...đã gặp nhau rồi phải không?

Anh ta không vội đáp lời,nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là kẻ giả mạo ai đó.Tôi cũng chẳng việc gì phải lẩn tránh ánh nhìn,cứ đường đường chính chính mà nhìn lại thôi.

Chờ đợi một hồi lâu cũng chẳng thấy anh ta mở miệng,tôi nhẹ giọng,thận trọng nhắc lại.

-này anh tên là gì?... sao lại đưa tôi vào đây?

-nơi này tạm thời an toàn.

Anh ta quay người về phía mặt trời,nói bằng cái giọng trầm trầm bình bình.

Cái quái,cần gì phải giấu giếm thân phận kỹ vậy.Tên thôi mà,không nói cho biết thì sẽ gọi anh bằng cái tên do tôi nghĩ ra.

Tôi nhìn phía cuối giường có đặt một bộ đồ,ngẩng đầu nhìn anh ta,rõ ràng được tắm trong ngàn vạn luồng ánh nắng,tại sao trông u uất âm trầm như một linh hồn nơi địa ngục lạc tới nhân gian?

-đồ đó,là dành cho tôi phải không?

Anh ta chẳng buồn động đậy gì cả.Tôi thềm vào quan tâm tới cái tên như sương như khói này làm gì.Cầm lấy bộ đồ rồi đi vào phòng vệ sinh.

Tôi thay vào bộ đồ linh cai ngục,nhìn bản thân trong gương thấy vô cùng xa lạ.Tôi nhắm mắt lại,cảm giác cực kỳ kiệt sức.Chứng kiến tận mắt cảnh tượng họ lấy nội tạng trong khi người ta còn sống,đến giờ vẫn có thể mường tượng hai mắt của người đó đau đớn và kinh hãi, nhìn tôi chăm chăm như thể đang cầu cứu.

Đến cứu tôi còn không nổi,có thể cứu được ai?ngay đến bố nuôi mà cũng chẳng thể bảo vệ được... cứ nghĩ đến là tôi muốn sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: chờ đợi đêm tối

Tôi đứng bên cạnh này cửa sổ,phóng tầm mắt nhìn xuống phía dưới,phòng này khá cao,có thể bao quát một khu vực lớn.

Nắng mùa đông quý hiếm như nâng đỡ tinh thần kiệt quệ và xua tan bớt nỗi khiếp đảm hải hùng trong tôi.

Sao mà anh ta lại kiếm được chỗ tạm trú ngon lành tới vậy?Tôi nhìn sang người đứng bên kia cạnh cửa,ngập ngừng một chút rồi hỏi.

-lần trước,ở trong phòng 610 là anh đứng không?

Anh ta quay sang nhìn tôi rồi quay đi.Được được,không bác bỏ thì xem là vậy đi.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng,muốn có một cuộc sống bình bình an an với bố nuôi vậy mà lại thành ra thế này.Nên hận ai đây?Sau này phải tiếp tục thế nào?Tiếp tục ở trong nhà tù?Không đời nào.Tôi lắc lắc đầu.

Chỉ còn lại một mình trên thế gian này,đi đâu về đâu có lẽ cũng không cần quá đau đầu.Chắc là không trở về nhà của bố nuôi được rồi nhưng lẽ nào lại cứ để không rồi bị sung vào công quỹ?Điều tôi bận tâm lúc này là làm sao kiếm được chút tro cốt của bố nuôi.It ra cũng phải có một cái mộ tượng trưng nơi quê nhà...

Lúc trước quá ấm êm lên chưa từng nghĩ qua có ngày tương lai mình lại cảm thấy chông chênh bất ổn như bây giờ.

-Anh đã tận mắt nhìn thấy cảnh họ lấy nội tạng trong khi người ta vẫn sống chưa?

Tôi cố nói thật bình thường và vẫn nhìn về phía trước nhưng dĩ nhiên là giọng đã lạc đi rất rõ.

...tôi đã rất sốc khi biết bố nuôi của mình...đã chết như thế...sau đó cảm thấy đầu óc bản thân trĩu nặng,cơ thể thì rã rời...cuối cùng tỉnh lại là lúc này?ở đây...

-từ chạng vạng hôm qua...tới bây giờ...

Anh ta đều đều giọng bổ sung.

Tôi gật gù, giọng của anh ta trầm nhẹ mà âm vang vọng tới.

-Mấy người đó có kết cục rất thê thảm.

Bấy giờ tôi mới quay sang nhìn anh ta. Anh ta thì vẫn tiếp tục nhìn về phía chân trời nơi xa xôi ngàn mây tụ hội kia.

-tên cai ngục đứng gần cậu sau khi tự móc lấy 2 mắt của mình lại cắn lưỡi tự tử...đám bác sĩ trong phòng mổ, một người bị giết chết với chỉ chút vết dao mổ đâm như tổ ong...tên giết người sau đó tự mổ bụng mình...lời hết nội tạng ra, 2 người còn lại chạy thoát bị thương nhẹ hơn nhưng e là tâm trí về sau sẽ bị hoảng loạn dài lâu.

Tôi nghe thế đứng không nổi, quỵ xuống nôn khan, trong bụng vốn trống rỗng nên cũng chẳng ói ra gì mấy...chỉ là cảm giác cực kỳ khó chịu, sự nhộn nhạo tệ hại này khiến tôi muốn bệnh.

Giọng anh ta trước giờ vẫn vậy sao? đều đều không trọng lượng, khi nhắc tới án mạng kinh hoàng tới vậy?

-cậu không nhớ gì sao?

Cuối cùng anh ta cũng quay sang nhìn tôi, âm điệu chỗ này rất phức tạp, có oán trách, có căm hận, trên hết là sự bi thương, như đã nếm trải cả ngàn năm dài đằng đẵng trong tuyệt vọng.

-không nhớ gì hết sao?

Anh ta nhấn mạnh lại, chờ đợi phản ứng của tôi. Tôi ngây ngốc ngược nhìn, nhớ gì? lúc đó không phải đã ngất đi rồi sao? nào biết gì đâu.

Tôi vất vả tự đi rót cho mình cốc nước, lơ đãng hỏi.

-anh không phải phạm nhân, không phải lính cai ngục, vậy anh làm gì ở đây?

Chờ đợi một hồi lâu anh ta mới cho câu trả lời.

-nơi này, đang giam cầm một vật tôi cần, nên tôi đề lấy nó đi.

Tôi gật gật, má nó, anh xem đây là siêu thị chắc, an toàn tới mua đồ rồi thông thả để lại tiền ra về. Không không, xem biểu hiện của anh ta thì giống tới cướp, à, trộm.

Tôi cười nhạt, uống tiếp chỗ nước.

-vậy thứ anh cần hẳn đã biết ở đâu rồi?

Anh ta lui về bên trong, để tấm rèm che chắn bớt ánh nắng, đứng khoanh tay lại nhìn tôi rồi gật nhẹ.

-chỉ chờ đêm xuống.

Tôi đứng giữa căn phòng ngắm nghía đồ nội thất, tên Tổng Trung đó quả nhiên biết cách hưởng thụ, phòng ốc ở trong nhà tù mà xa xỉ chẳng khác phòng Vip của khách sạn 5 sao.

-chờ đêm xuống?

Tôi quay lại nhìn anh ta, không hiểu lắm.

-một mình anh thì làm được gì?

-cậu chắc muốn thoát khỏi chốn này?

Anh ta tiến tới gần bên tôi hơn, rồi đặt câu hỏi hiển nhiên.

Tôi đương nhiên gật gật.

-vậy hãy ngủ thêm đi, đến lúc cần hành động tôi sẽ gọi cậu dậy.

-giống như cách đánh thức ban nãy?

Tôi vô thức buột miệng hỏi. Anh ta đờ ra nhìn, xem biểu hiện thì có vẻ có khúc mắc gì đó sâu cay với tôi rồi. Sao lại có oán hận gì ở đây?

-này, tôi là Mặc Minh, anh chắc chắn không muốn nói tên mình cho tôi biết?

-...

-...

-tôi là Âu Từ Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: nghỉ ngơi trước trận đánh

Đúng lúc đó cánh cửa khẽ mở,tôi giật thót tim quay lại.Người tiến vào là hai tên lính,cả hai đều nhìn lướt qua tôi rồi mới cùng cúi đầu chào tên kia,cứ như thể tôi là một tên hầu đứng cạnh ông chủ.

-anh Hắc Báo.

Âu Từ Dạ gật nhẹ rồi hỏi.

-thế nào?

Một trong 2 tên,người có dáng dấp thanh mảnh cao gầy,lạnh lùng nhìn tôi một chút rồi mới trình báo cho Âu Từ Dạ hay.

-ông ta đã thông báo cho 2 tên giám ngục khu C và D...mọi việc theo đúng tiến trình.

Người còn lại dáng hình to lớn hơn chút,gương mặt rắn rỏi rậm rắng,cũng nhìn tôi có vẻ cảnh giác,tiếp đó mới bổ sung thêm vào.

- "hàng" vẫn an toàn.

Người này nói đầy ẩn ý,sau đó không nhận được thắc mắc,nhìn tôi như nhìn tên gián điệp,rồi quay ra hỏi Âu Từ Dạ.

-chúng ta có thể tin tưởng người này sao?

-chỉ là một tên vô dụng không quen biết,tại sao anh Hắc Báo phải cứu hắn làm gì cho vương chân bận tay.

Cái người này có khuôn mặt khá thanh tú,vừa trừng trừng nhìn tôi từ đầu tới chân,chất giọng lạnh lùng rất không thiện cảm phóng tới.

Âu Từ Dạ hơi liếc mắt nhìn tôi sau đó ra bàn ngồi vắt chân.Tôi ngây ngô chớp mắt,chẳng lẽ còn cần tôi ra đám lưng bóp vai tính điểm?

-không tin tưởng.

Hắn lắc nhẹ,nhàn nhạt đáp thêm.

-vì vô dụng nên vô hại.

Ôi lão thiên a,ở đâu ra cái đạo lý đó.

Cái người mảnh mai thon thả đó đi một vòng dạo quanh tôi lại nhìn từ chân tới đầu như người ta liếc một món đồ hạ đẳng.Tiện thể tôi cũng đánh giá lại cái người cao ngạo đó.

Phải công nhận là người này khuôn mặt...quá nữ tính?

Tôi lia mắt tới phần ngực,rồi xuống phần hông,tuy không rõ ràng lắm nhưng có thể cam đoan là con gái.

Tôi cười cười,cô ta liền dừng lại ném ánh mắt sắc bén tới,chất giọng vẫn lạnh như băng.

-còn có tâm tư mà cười được sao?tên nào hôm qua kinh hãi tới mức không nhúc nhích nổi một ngón tay?nếu không phải tôi dụ cậu thoát khỏi hang hùm,thì năm sau chính là gối đầu.

-thì ra cứu tôi là cô sao?Đa tạ.Phải rồi,tôi là Mặc minh.

Tôi cố gắng thân thiện nói,dù sao người ta cũng có ơn cứu mình,khách khí một chút.

-Tôi đâu có rảnh,quen thân lắm sao mà giữa đường mua thêm gánh nặng?

-vậy?

Tôi mù mờ không rõ.

-đương nhiên là do anh Hắc Báo yêu cầu.

-À,Hắc Báo...là chỉ người đó sao?

Tôi đưa ngón chỏ hướng về phía Âu Tử Dạ,lúc này hẳn ta đang nhắm mắt dưỡng thần,trông đáng vẻ trước trận đánh lớn khá thoải mái.

-tôi không biết tại sao anh ấy lại tiện tay cứu cậu,nhưng nếu vì cậu mà phá hỏng kế hoạch,thì tôi sẽ không chút do dự mà...giết cậu.

Tôi mở to cặp mắt nhìn cô ấy rồi ngoan ngoãn gật gù.Thấy tôi có vẻ biết điều,giọng cô ấy bớt lạnh lùng đi tý chút,hỏi.

-biết võ công không?

-vô?

Tôi khẽ lắc đầu.Thăm nghĩ tôi đây ngay cả đi lại cũng có thể tự vấp té đấy.

-biết sử dụng súng không?

-súng?

Tôi lại nhẹ lắc đầu,ngô nghê cười trừ.Tôi là công dân gương mẫu,đến cầm còn chưa cầm qua đâu.

-vậy biết sử dụng dao chứ?

Giọng cô ấy đã lấy lại độ lạnh cần thiết.Hoàn hảo khiến cô ta coi thường.

-À...

Tôi áp ứng,đưa tay gỡ đầu,không biết có nên nói ra sự thật cho người khác cảm thông.Tôi đây cầm dao làm bếp 10 lần thì 9 lần để đứt tay.

-trong lúc mưa tên đạn lạc,chỉ có ông trời may ra mới giúp cậu ngó ngang tính mạng.

Lạnh lùng nói dứt câu cô ấy xoay người bỏ sang phòng bên.Tôi vội vã bám theo.Phòng bên,liếc mắt liền biết ngay là phòng làm việc.Kệ sách và bàn làm việc đối diện nhau,cách kệ sách một đoạn nhỏ là bộ bàn ghế dùng để tiếp khách,tên nhìn có vẻ nghiêm nghị cứng rắn đang lau chùi một cây súng trường.Phía bàn làm việc một ông chú mắt bị bịt kín, băng dính dán vào miệng và cột chặt trên ghế ngồi.

-cậu theo tôi vào đây làm gì?

Cô ấy lạnh lùng hỏi.

-À...

Tôi gãi gãi mũi áp ứng.

-cô còn chưa nói tên cho tôi biết.

Cô ấy dường như kinh ngạc ngoài ý muốn,cứ mở to đôi mắt đẹp mà nhìn tôi,hỏi lâu cũng lấy lại vẻ lạnh lùng cố hữu.

-nếu cậu còn giữ được mạng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Mặc Minh

Tôi tiến gần hơn một chút,nhìn người đàn ông bị trói trên ghế ngồi,liếc mắt,trên bàn làm việc có một bức ảnh chụp ông ta chung với 2 người đàn ông khác nữa.Bọn họ đều mặc quân phục,nhìn rất có khí thế của quan chức cấp cao.

-cậu là công dân tỉnh Liêu Ninh,vậy chắc nhận ra mấy vị quan trọng ảnh?

Giọng của cô ta đột ngột vang lên, độ lạnh không hiểu sao còn giảm xuống hơn trước.

Tôi quay ra gần đầu cười ngốc ngốc, cô ấy liền nhủ mày đẹp nhìn tôi rồi thờ dài bức bối.

-cậu cũng “gà mờ” vừa thôi. Người bên trái là Vương Lập, giám đốc sở công an, phó thị trưởng tỉnh Liêu Ninh, người ở giữa là Bạc Hy bí thư thành ủy tỉnh Liêu Ninh.

Tôi gật gật, không biết thì có gì lạ đâu, tôi chỉ là cái tăng lóp thóp cổ bé hòng, biết quan tâm tới các lằng giằng hiền lành gần nhà là được rồi.

-Vậy thì người còn lại, là giám đốc nhà tù Bàn Cẩm, Tổng Trung?

Tôi vừa nói vừa nhìn cô ấy, thấy cô ta chỉ nhìn lão Tổng Trung, giống như nhìn một con côn trùng.

Tôi nhìn kỹ hơn ông ta, trên đầu có vết thương rỉ máu, trên trán cũng máu rỉ, bầm tím 2 bên má, xem ra toàn bị dùng hình nơi mặt.

-sao không đánh ở nơi khác? nhờ ông ta sau này ngu đi thì sao?

Cô ta lập tức quay lại nhìn tôi như nhìn một kẻ thiếu năng, nói.

-thông minh làm gì để mà hại nước hại dân.

Trước câu nói đó, não bộ chậm chạp của tôi còn đang bận xử lý.

-chẳng phải cậu cũng suýt bị mổ lấy nội tạng?

Câu nói của cô ấy làm tôi tiếp tục đứng hình.

-cậu không có gì để hỏi ông ta sao?

Chúng tôi đang đêm khuya ngon giấc thì bị quân đội bắt cóc tổng tù, sau đó thì được đối xử chẳng khác nào con vật, bọn cai ngục được chỉ thị thẳng tay trừng trị phạm nhân học Pháp Luân Công, bỏ nuôi bị chết vì lấy nội tạng trong khi ông còn sống.

Trương lai tôi có nhà nhưng không thể ở, vốn có một cuộc sống điền viên với bố nuôi nhưng giờ tất cả chỉ còn trong hồi ức.

Cô ấy giúp tôi xé băng dính dán nơi miệng ông ta. Tôi hỏi.

-ông là người cho lính bắt người dân học Pháp Luân Công?

Ông ta di chuyển đầu về phía tiếng nói tôi phát ra.

-phải.

-vì sao?

Ông ta dừng lại một chút như đang sắp xếp ngôn từ trong đầu.

-Cấp trên hạ lệnh. . .tôi buộc phải thi hành, Pháp Luân Công là môn tà phái, cố làm trái theo học chính là chống đối chính quyền nhà nước, chúng chính là những phần tử phản động, cần phải được thanh lọc, tiêu trừ. . .

Tôi cố gắng không kích động.

-cho nên ông hạ lệnh cho cai ngục đối xử với phạm nhân học Pháp Luân công như nô lệ?

Ông ta vẫn trả lời với cái chất giọng bất bình như thể đó là điều hiển nhiên.

-chúng đáng bị như thế, chúng là mầm mống gây lên những bất ổn xáo trộn trong xã hội, đe dọa tới niềm tin của dân chúng đối với Đảng.

Tôi nhìn ông ta thấy gai mắt lắm rồi, 2 bàn tay từ từ nắm chặt lại, câu hỏi thốt qua kẽ răng.

-việc các phạm nhân bị lấy đi nội tạng trong khi họ vẫn sống, ông hẳn biết chứ?

-dù sao tội bọn họ cũng phải chết, chỉ bằng giúp họ có cái chết có ích, cứu sống được những người khác, coi như cách chuộc tội với tổ quốc.

Lão nói cứ như thể đã chịu khó bớt xén được chút lòng thương hại tới phạm nhân, vậy là đủ rồi.

Còn chưa dứt câu, tôi đã không còn giữ nổi bình tĩnh, cánh tay vung lên, nắm đấm thật mạnh phang trúng bên mặt lão khiến lão ngã xuống đất. Máu nơi khóe miệng ông ộc chảy ra, bên má tím bầm.

Tiếng của cô gái mặc đồ lính cai ngục bên cạnh lạnh lẽo vang lên, tôi quay sang, cô ta nhìn lão y như nhìn một con chuột cống bị sa bẫy chỉ chờ giây phút được đổ nước sôi lột da ra.

-Nhu cầu cần nội tạng để cấy ghép ngày một tăng, trước kia nhà nước xử bắn tử tù, sau lại chuyển từ bắn sang tiêm thuốc, nhưng thực tế, họ không giết chết bằng tiêm thuốc, mà là họ làm cho tê liệt bằng cách tiêm thuốc sau đó lấy các nội tạng ra trong khi cơ thể vẫn còn sống, làm thế tim của các phạm nhân vẫn còn đang đập trong khi các nội tạng của họ bị cắt lấy đi.

Dứt lời cô ấy quay ra nói với tôi.

-trông cậu yếu nhược như thư sinh vậy mà khi nổi giận cũng có uy lực phết.

Hiện giờ ý thức của tôi dường như lại đang từ từ tan biến, cảm giác như mình sắp không đứng vững, sắp không chống đỡ nổi cơ thể này. Âm thanh này bật ra, nhẹ như hơi thở của người sắp chết, mong manh và yếu ớt như thế nhưng trên hết là cảm giác tràn ngập bị thương, tôi cùng cực.

-không thể để họ chết một cách nhẹ nhàng hơn sao? có cần thiết phải chết thống khổ vậy không?

Có giọng nữ đáp lại câu hỏi của tôi.

-Khi một nội tạng được lấy từ một cơ thể vẫn còn sống thì nó tươi hơn và tỷ lệ đào thải tạng là thấp hơn. Cũng có thể lấy tạng ngay sau khi nạn nhân bị chết não, nhưng rất phức tạp và sự xuống cấp của tạng là rõ thấy, nhưng nếu giữ cho cơ thể vẫn sống thông qua các loại thuốc thì có thể cắt lấy các tạng trong một khoảng thời gian lâu hơn.

Mắt tôi nhắm lại, 2 hàng lông mày cũng nhúu chặt, cơ thể đột nhiên run lên, hàn khí khắp mọi nơi ủa tôi như xâm thực vào tận trong xương tủy.

-vậy xác của họ được chôn cất ở đâu?

-xác? chôn cất? chỉ một môi lửa không phải là xong rồi sao? sau đó dùng làm phân bón cho cây, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện.

Giọng của lão Tổng Trung lại trịnh thượng vọng tới, giống như lưỡi dao xoáy vào óc khiến tôi muốn nổi điên nhưng đột nhiên trời tối nhanh vậy sao? tôi thấy mọi nơi đều đen như mực, tối tới mức giờ tay không thấy ngón. Không gian lại như giãn nở, trải dài vạn trượng mênh mông, mình tôi cứ thế tiếp tục lằm lũi trong bóng đêm bủa vây.

Sao các ngươi có thể nhẫn tâm tới mức này, đối xử như thế với đồng loại, không chút xót thương, thật là vì đồng tiền che mắt sao? hay còn vì thú tính bệnh hoạn không bằng súc sinh của các ngươi.

-Mặc Minh, Mặc Minh!

Tiếng của cô ấy hoảng hốt gọi bên tai thành công kéo linh hồn tôi về lại thân xác. Tôi thần thờ nhìn bàn tay rất ấm của cô ấy nắm lấy bàn tay cực kỳ giá lạnh của mình. Sự ấm áp này khiến tôi biết rằng cơ thể này đã lạnh lẽo tới mức nào, cơ hồ sắp đóng băng tới nơi.

-tôi thấy cậu nhợt nhạt quá, về phòng nghỉ ngơi chút đi.

Tôi gật gật trong vô thức rồi lao đảo trở về giường.

Tôi giống như một cái xác biết cử động hoặc được bàn tay vô hình của ai đó lập trình. Cứ thế tôi bước đi.

“Mặc Minh”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: bóng tối

Là tiếng ai gọi nghe vô cùng quý dị, âm vang như thể nơi địa ngục vọng tới. Tôi rùng mình ngó quanh, vẫn là một mình thôi trong bóng tối đen đặc. Mờ hồ xung quanh có ngàn vạn luồng âm khí vẩn vù.

Lại bước đi trong vô vọng, như thể tôi đã từng mò mẫm như thế này cả mấy thiên niên kỷ, không phương hướng, không mục đích, giống như một linh hồn bị giam cầm trong biển Vô Cực. Xung quanh có những tiếng động kỳ lạ đeo bám chẳng rời, giống như tiếng cười, lại tựa như tiếng khóc, có tiếng con nít trong veo hỏi tôi, lại có tiếng lão già bực bội chất vấn.

Nhưng thực chất tôi nghe không hiểu gì hết, hoặc là, đó không phải tiếng người.

Có tiếng gió lạnh lùng lao tới, giống như một trận kiếm khí hút gần hết toàn bộ không khí xung quanh khiến tôi như cộng cỏ mềm, ngã vật xuống. Rồi bất ngờ có thứ gì đó nhùn nhùn bám lấy cổ chân, trong khi tôi còn chưa hiểu rõ sự tình thì đám nhùn nhùn không rõ hình thù đó trườn tới ngay một đồng đúc, giống như đám sâu bọ nhưng nhúc, uốn éo vặn vẹo trên cơ thể khiến tôi chỉ muốn hét lớn.

Cổ họng lại như bị chúng bóp chặt, phát không ra âm thanh. Sự bất lực và nỗi tuyệt vọng xâm chiếm cả linh hồn lẫn thể xác, cảm giác hoàn toàn không còn cơ hội chống trả khiến tôi muốn buông xuôi. Trong giây phút cận kề sinh tử, cơ thể bị chôn vùi trong đồng bầy nhầy, tôi lại nhìn thấy một cái thứ hình thù giống dáng người đứng lù lù ngay trước mặt, nếu muốn nó hoàn toàn có thể vươn tay tùy thời kéo tôi ra.

Nhưng nó cứ đứng đó, im lìm không nhúc nhích. Hay vốn dĩ đó chỉ là ảo giác do tôi tự tưởng tượng tạo ra một thứ để mang lại hi vọng cho bản thân.

Tôi chậm rãi mở mắt, không khí đã trở lại nhưng xung quanh vẫn tối om om, từ từ đưa bàn tay lên, may mà còn nhìn thấy. Phía ngoài cửa sổ, bầu trời âm u u, mây xám triu nặng như sắp sụp đổ, từng cơn cuồng phong điên cuồng chạy vào phòng kéo theo nhiệt độ suy giảm, cảm giác như chỉ chốc lát nữa sẽ có trận mưa tuyết đổ bộ.

Đột nhiên sự ớn lạnh ở đầu lan tới, tôi thận trọng quay đầu sang bên, trím trong không gian ánh sáng thiếu thốn, một cái bóng u tối đứng lẳng lẳng nơi góc phòng. Tôi giật thót tim chẳng lẽ ác mộng trở thành sự thật? hay là vẫn trong mơ? hay là bị quáng gà rồi?

Tôi lập tức vươn tay bật đèn ngủ ngay kế bên, đồng thời, cánh cửa thông với phòng làm việc mở toang, ánh sáng lọt thêm vào.

Tiếng của tên gương mặt nghiêm nghị rầm rặng cất lên, cánh tay của cô gái mặc đồ lính cai ngục chạm vào công tắc đèn phòng.

- anh Báo, đến giờ rồi.

Mọi thứ trở lên sáng sủa, tôi nhìn cái thứ mình cho là từ trong ác mộng theo ra, thật muốn chửi lớn, con mẹ nó tên Âu Từ Dạ kia, bị tự kỷ sao? làm ông đây suýt ngất.

- Mặc Minh, cậu có định vượt ngục không đấy?

Cô nàng tomboy lạnh lùng hỏi thăm, tôi lập tức hất chần lao xuống đất, khỏe khoản nói.

- kế hoạch của mấy người thế nào, dù sao cũng phải nói cho người mới tham gia là tôi đây biết đề còn dễ bề hợp tác.

- cậu có bản lĩnh? chỉ cần bám sát được người đó, coi như cậu đã hợp tác thành công.

Vừa nói một cách không xem trọng với tôi, cô ta hất đầu về phía Âu Từ Dạ, ngụ ý là tôi sẽ trở thành cái đuôi của tên đó.

Bấy giờ tôi mới để ý, hần ta đã thay vào bộ đồ lính cai ngục, tướng tá mặc cũng không tệ.

Tên da rầm rặng đưa tôi cây dùi cui điện, còn cô nàng lạnh lùng lại chu đáo đưa cho đôi găng tay. Cái này là một bộ của nó chứ không phải vì lo cho an nguy hay là sợ tôi bị lạnh, bọn họ đã xem tôi ra gì đâu, tên còn chưa cho biết cơ mà, nhưng theo phép lịch sự thì vẫn nói câu cảm ơn.

Chúng tôi đi vào phòng làm việc để ra ngoài, lão Tổng Trung vẫn bị cột chặt trên ghế nhưng gương mặt dường như bầm dập sưng vù hơn, xanh xanh tím tím đỏ đỏ khắp mặt cơ hồ đã chẳng còn rõ dung mạo lúc đầu.

Liếc nhìn lão, đột nhiên cảm thấy phải chăng vì bị đánh vào đầu nhiều quá nên ngu đi thật, sao lúc đó tôi hỏi gì lão cũng đáp, còn cảm thấy nói rất thực lòng. Hay là cho lão ta uống thuốc gì đó để dễ bề moi tin tức, dựa theo biểu hiện của cô nàng lạnh lùng thì dám cho uống thuốc linh tính lắm.

Nhưng mà cái đám này cũng thật bản lĩnh, bằng cách nào đó lại không chế được lão đầu đàn này, mấy ngày qua lão quan chức cấp cao này hần đã ném trái không ít đáng cay đi. Nhưng như thế thì đã nhằm nhò gì so với cái tội tày trời lão làm ra, so với những uất ức căm phẫn của người dân học Pháp Luân Công bị xem như tội danh phản chính phủ, nhận lấy cái kết cục trở thành nguồn cung cấp nội tạng sống.

Tôi dừng lại nhìn lão giờ chẳng khác tên phế vật, nằm quại trong đau đớn, mồm miệng đầy máu làm nhảm những câu rời rạc vô nghĩa. Không phải lão bị điên thật đấy chứ? hay chỉ là nhất thời hoảng loạn?

- này, lão ta thật sự bị 2 người tra khảo thành ra điên đại luôn à?

- như vậy không phải quá tốt cho lão rồi sao? bọn này thật ra định chặt lão làm 5 khúc sau đó vất ra sông cá sấu cho chúng ăn cơ.

Tên nghiêm nghị nói, giọng điệu nghe đầy tiếc hận.

Hần bước vào thang máy, bên trong cô nàng lạnh lùng đang chiếu cái nhìn lạnh lùng tới khiến tôi thức thời bước nhanh vào. Tên Âu Từ Dạ cũng đang nhìn tôi nhưng lại tạo cảm giác cổ quái, lòng tự hỏi chẳng biết có thật đang nhìn không hay là nhìn xuyên qua tôi để tới một thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Âu Tử Dạ

Chúng tôi bước ra khỏi thang máy khi trời đêm đã hoàn toàn xâm thực không gian, 2 người đó cúi đầu chào Âu Tử Dạ rồi mới bỏ đi không quên liếc mắt nhìn tôi như nhìn một tên kỳ đà cần mồi.

Tôi nhìn theo rồi đặt câu hỏi với tên còn lại bên cạnh.

-bọn họ đi đâu?

Âu Tử Dạ còn chẳng thèm nghe hết câu đã lạnh lùng bước đi hướng khác, tôi đành nén bực bội đi theo. Đương nhiên là tôi biết bọn họ dựa theo kế hoạch phân công nhân lực mà đi thi hành nhưng tên này có cần phải xem tôi như không khí thế không?

Hắn ta trông cũng chỉ lớn hơn tôi một hai tuổi, cũng chỉ cao hơn tôi một hai phân, không cần phải tỏ ra khí thế trường bối vậy.

Âu Tử Dạ bước đi rất nhanh nhẹn, qua vài khúc ngoặt vài ngã rẽ một cách thuần thục, chắc là đã do thám địa hình trước. Đột nhiên Âu Tử Dạ bất chợt dừng lại khiến tôi suýt lao đầu vào người hắn. Tôi ngược đầu, phía trên khoảng không của tòa nhà cổ trước mặt, âm khí quy tụ lại như thể có thứ gì hút lấy.

Tòa nhà đó nằm biệt lập với các khu nhà tù và hoàn toàn khác biệt với kiến trúc hiện đại, nó dựng theo kiểu nhà cổ, mái gò cong vút, tường nhà bằng gỗ dựng trên nền bệ tam cấp, ở vị trí này có thể nhìn thấy 2 mặt có 8 lính canh, vậy thì có khả năng không 2 mặt còn lại cũng tương tự?

Hắn ta đặt túi xách xuống, lôi ra một thanh đao cong vút, giống như một vầng trăng khuyết, ánh đao sáng bóng ánh lên sắc xanh ma quái khiến người nhìn sồn gai ốc.

-đứng yên.

Còn đang mãi nhìn đao quý, hắn bất chợt nhẹ nói như thế khiến tôi cứ ngây ngốc nhìn theo dáng lưng bỏ đi.

Một trong 4 tên lính bước lên ngăn cản.

-đây là khu vực cấm, mày là lính cai ngục ở đâu lại đi tới đây có phận sự gì?

Còn chưa dứt câu thì Âu Tử Dạ nhảy lộn ra phía sau hắn rồi kè đao vào cổ lia một đường, huyết sắc văng lên không trung lẳng đặng tuyệt rồi.

Tôi há hốc mồm, tốc độ hạ sát này quá nhanh đi, bọn lính cai ngục còn lại cũng thất kinh không kém vài giây sau mới hốt hoảng giờ súng lên, nhưng như thể chẳng phải đã chậm so với phản ứng của tên kia.

4 tên đồng loạt giờ súng lên hướng về vị trí của Âu Tử Dạ nhưng bóng dáng của hắn đã ẩn vào đêm đen khiến chúng hoang mang ngó quanh. 4 tên đứng tạo thành vòng tròn lưng hướng vào trong, mặt cảnh giác cao độ với xung quanh.

Hắn như từ trong màn đen đột ngột hiện ra, nhảy vào giữa vòng tròn, ánh đao vung lên, cổ một tên lính lại bị cửa văng máu đỏ tươi, 3 tên vội vàng quay lại, cùng lúc loạn đao như tia chớp vung lên lia một đường toàn bộ đầu súng rơi xuống đất. Không hề một giây thừa thãi, trong lúc bọn chúng còn ngây ra vì vũ khí bị hỏng, hắn lại lao tới một chiêu sát lắt lắt hạ ngục 3 tên với tốc độ không tưởng.

Tôi nhìn đến há mồm tròn mắt, mịa nó chứ tên này bản chất vốn là sát thủ hay sao mà ra tay dứt khoát không chừa một giây lãng phí. Hơn nữa thanh đao đó, độ sắc bén cũng quá thể rồi, cứ thế chặt đứt 3 đầu ngọn súng trường, làm như chặt đậu hũ không bằng.

Tiếng động phát ra tuy không tính là lớn nhưng vẫn đánh động những tên lính gác gần đó, 8 tên lính gác xuất hiện thận trọng vây Âu Tử Dạ vào giữa. Nhìn thấy trên đất xác 4 tên lính khiến chúng cùng đồng loạt chĩa mũi súng vào hắn.

Hắn đứng im lìm, mũi đao hướng xuống, máu tươi theo dòng chảy men theo lưỡi đao nhỏ giọt trên nền đất đang từ từ được phủ lớp tuyết mỏng. Tôi nhìn cục diện cảm thấy lo lắng thay hắn, làm sao mà đầu lại 8 người cùng một lúc cơ chứ? Hơn nữa, là 8 tên có súng, chỉ cần một phát đầu tiên văng lên biết đâu lại đánh động những tên khác kéo tới, chẳng phải chính là phát tín hiệu gọi viện binh tới hay sao?

Nhưng đúng lúc đó, phía xa xa vọng lại hai tiếng nổ lớn liên tiếp khiến người ta giật mình kinh hoàng. Trong lúc tôi còn ngó trái ngó phải xem tiếng nổ phát ra ở đâu và cái đám lính cai ngục kia cũng vậy thì Âu Tử Dạ chớp thời cơ lao tới.

Hắn giống như sương đêm khó mờ tạo thành, chỉ thấy ánh đao xanh dương lóe lên nơi cổ họng một người, máu lại văng vào không trung, thân xác đó còn chưa kịp ngã xuống, hắn đã lao tới một tên lính khác. Đám lính hoảng loạn nã đạn, có tên bắn trúng vào đồng đội vì khi người này nhắm bắn tới thì Âu Tử Dạ đã không còn ở vị trí cũ mà đi.

Điều này chứng tỏ phản xạ của tên này không phải nhanh bình thường, mà là bất thường.

Rốt cuộc thì cái tên này là người như thế nào? Hắn Âu Tử Dạ đã phải trải qua một quá trình gian nan đào tạo mới có thành quả cho ngày hôm nay, có thể bình tĩnh như vậy đối phó với đám lính trong tay cầm súng trường. Chỉ là, tiếng động lớn ban nãy là sao? Âu Tử Dạ như thể đã biết trước nên mới không bắt ngờ chút nào mà lợi dụng sự tinh đó làm đám lính trở tay không kịp.

Có thể đó là sản phẩm của 2 người kia? Tên mặt nghiêm nghị chẳng nói “hàng” vẫn an toàn”, là ám chỉ thuốc nổ?

Lại hai tiếng nổ lớn nữa át đi tiếng súng, nếu là thế này thì hẳn bọn lính cai ngục sẽ bị dụ đi nơi khác. Chúng sẽ tập trung nhân lực đi tới nơi phát ra tiếng nổ, để tránh xảy ra tình trạng phạm nhân thừa cơ tẩu thoát, có thể chúng sẽ tới các khu đặc biệt nhằm cao độ giám sát, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, nơi đây mới là trọng điểm. Không biết là bom mìn này được gài ẩn nấp ở những chỗ nào nhưng hẳn sẽ có tác dụng kéo dài thời gian cho Âu Tử Dạ ở nơi này hoạt động.

Điều này có nghĩa là bọn chúng đã tới đây được mấy ngày, do thám tình hình, xác định vị trí rồi mới ra tay lấp đặt. Có nghĩa là vụ này đã được chúng lên kế hoạch chu toàn cẩn thận. Không biết ngoài việc tới trộm đồ ra bọn này có nhân tiện phá hủy cái gì nữa không bởi vì dựa theo biểu cảm của 2 tên kia, xem ra khá ghét bỏ nơi này.

Nhìn cái cách tên Âu Tử Dạ này hạ sát có thể thấy đây chẳng phải phi vụ đầu tiên dính líu tới máu me, phải là phi vụ thứ n+. Hẳn phải ra tay dứt khoát như thế vì nếu để lại người sống chẳng phải sau này sẽ bị truy nã trên từng cây số sao? Nhưng dù biết là vậy, tôi đây vốn chỉ là cái công dân bé nhỏ hiền lương, thật sự vẫn khó lòng chấp nhận được việc giết người dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: ổ khóa Tiêu Đồ

-Mặc Minh!

A ,gọi tôi kìa. Tôi vội vã ôm lấy túi đồ chạy tới,nhưng tên đó cũng chẳng đợi tôi đến đã đảo bước lên bậc tam cấp.

Tôi dừng lại nhìn đám lính nằm ngổn ngang bất động trên nền đất phủ lớp tuyết mỏng, phút trước còn sinh khí tràn trề, giờ chỉ còn là thân xác lạnh ngắt.

Dù là sống trong thời bình, thì sinh tử cũng khó lòng kiểm soát trong tay bản thân. Giống như việc bạn hoàn toàn không nghĩ rằng, giờ này phút này lại chính là giờ tử, thậm chí ngay cả khi thanh đao kề ngay cổ bạn vẫn không muốn tin rằng mình sẽ có kết cục chấm hết.

Lại nói, trường hợp của tôi cũng vậy, tôi đây cũng chẳng thể nào tưởng tượng nổi có ngày mình lại bị quân đội tổng vô tù, vĩnh biệt những tháng ngày điền viên bên bố nuôi và chắc có lẽ tương lai chính là lưu lạc chân trời góc bể.

Tôi chấp tay ngẩng đầu nhìn trời đêm lãnh đẵng tuyết rơi, thầm cầu mong cho bọn họ sớm được siêu thoát tới miền cực lạc, tất nhiên là sau khi đã trả hết tội nghiệt tạo ra lúc còn sống nơi âm tào.

Bấy giờ tôi mới lại để ý kỹ hơn, thứ thấp sáng quanh đây đều là đèn lồng, đèn lồng đỏ treo lác đác quanh ngôi nhà gỗ. Chiều rộng nhà khoảng 10m với 4 cây cột hiên kê trên đá tròn, trong đó có 2 cây cột cái chạm 2 con rắn quấn vào nhau được đặt trên lưng một con Bá Hạ thân rùa đầu rồng.

Hai cánh cửa rất to lớn, mỗi cánh rộng 3m, cao 6 m bề mặt chạm khắc hoa văn uốn lượn rất tinh tế, hợp lại thành hình một cái cây đại thụ tán xòe rộng, nhưng nhìn kỹ hơn cái cây lại do vô số rắn con tạo thành.

Tôi nhìn đến trợn mắt, kỹ thuật điêu khắc trên gỗ của vị nghệ nhân này thật sự vô cùng tinh xảo, nhưng ý nghĩa của hình tượng rắn quấn quýt này tôi quả thật mơ mờ mịt.

Sợi dây xích vòng qua lỗ 2 cánh cửa lối lại bằng ổ khóa. Ổ khóa hình lăng trụ nằm ngang, được chạm khắc hình Tiêu Đồ ở 2 đầu lăng trụ. Phần thân lăng trụ có các khắc khắc nổi hình thù tôi không hình dung nổi. Tôi thấy Âu Tử Dạ xoay các khắc theo chiều ngược kim đồng hồ, đến khắc cuối thì các vết khắc này tạo thành một câu chữ cổ. Chữ cổ này ngược lại tạo cảm giác quen quen nhưng nhất thời tôi không tài nào nhớ ra.

Làm sao mà hắn biết được mặt khẩu mở khóa, chẳng lẽ vẫn là mối tin tức từ lão Tổng Trung? Dù sao thì lão cũng là giám đốc nhà tù Bàn Cẩm, việc biết rõ mặt khẩu cũng là lẽ hiển nhiên. Đương nhiên phải hỏi lão đầu tiên. Nhưng không sợ lão khai gian sao? chẳng lẽ hỏi gì lão cũng thành thành thật thật đáp hết ráo? có lý nào thật sự cho uống thứ thuốc gì đó khiến người tao báo sao nghe vậy?

Trong khi tôi đang bận suy nghĩ lung tung thì tên Âu Tử Dạ lại tháo sợi xích ra khỏi cửa, sau đó đặt lên cái túi xách tôi đang ôm, nói.

-cất đi.

Vậy cũng được sao? Hẳn đã tính trộm đồ của quốc gia rồi ngay đến ổ khóa cũng phải cuỗm đi mới được sao? Hay là, ổ khóa này còn có huyền cơ gì? Lại nói cái ổ khóa này trông vậy mà nặng kinh người. Cái túi tôi cầm giùm hắn thấy cũng có chứa thứ gì nhiều nặng đâu, ban đầu còn thấy hắn xách thật nhẹ nhàng, cầm vào rồi mới biết, nặng không phải dạng vừa.

Âu Tử Dạ 2 tay khê đẩy 2 bên cánh cửa ra, rộng độ hơn m, tôi bước vào liếc mắt thấy độ dày của cửa mà hãi hùng, phải cỡ 7 cm, cũng là gấp đôi so với các cánh cửa gỗ thông thường.

Bên trong tối om, một lát sau thì mắt tôi cũng thích ứng được với bóng tối, lạ là tên kia cũng không cần dùng tới đèn pin. Tôi vốn tự hào mình tinh mắt thỉnh tai, xem ra tên kia cũng không kém cạnh.

Có 2 hàng cột quân cũng được đặt trên bệ đá, cách nhau cỡ 6m, ngược đầu lên, trần nhà tối như hũ nút, hoàn toàn không nhìn rõ thứ gì ngoài phạm vi 3 m vuông. Mọi thứ mờ mờ ảo ảo, phía sâu bên trong có 2 nguồn sáng leo lắt phát ra từ 2 cặp đèn lồng treo trên cao và một nguồn sáng yếu ớt hơn đặt trên bàn thờ, chắc là đèn dầu.

Người ta thường tự hù dọa bản thân hơn khi không nhìn rõ, hoặc không hiểu rõ mọi diễn biến xảy ra xung quanh, mà nó tác động trực tiếp hay gián tiếp tới ta. Hơn nữa cái bầu không khí này cũng quá quỷ dị, không phải tôi tự nhát bản thân nhưng hình như nhiệt độ giảm đi nhiều so với ngoài trời.

Kỳ quái, đáng lý ra phải ngược lại âm hơn mới đúng. Còn nữa, âm thanh phát ra trên trần nhà, lúc có lúc không khi rõ khi nhẹ, giống tiếng đục đẽo, của một người hoặc của nhiều người.

Mỗi khi âm thanh khô khan chắc nịch đó khẽ vang một cách không xác định được phương hướng khiến trái tim bé nhỏ của tôi lại đập bình bịch hoảng loạn. Hay là mình quá nhạy cảm? Tôi len lén nhìn tên đi bên cạnh, này anh căn bản không nghe thấy hay nghe không rõ, hay là tự mặc định bỏ ngoài tai luồng âm thanh quỷ quyệt đó?

Tôi ôm cái túi nặng trĩu thêm chút nữa, lại nuốt miếng nước bọt nhằm tăng thêm lòng can đảm rồi căng mắt về phía tai áo dác bốn phía.

Giờ chúng tôi đã vào sâu bên trong, 2 bên cột cái đặt trên lưng Bá Hạ miệng há lớn, một bên thân cột chạm khắc một nửa thân dưới là rắn, thân trên là nam tay cầm cây giáo, bên cột đối diện thân trên lại là nữ tay cầm khiên. Hai ngọn đèn lồng đỏ được treo ở vị trí này nên tôi có thể quan sát một cách rõ ràng từng chi tiết nhỏ, đặc biệt là cặp mắt, cực kỳ có sinh khí, tạo cảm giác không thoải mái khi nhìn trực diện vào chúng.

Trên sập thờ có bát hương cắm loe ngoe vài cây, một cặp giả nến không được thắp, đèn dầu vãn bấc cực nhỏ, một cặp lộc bình, một không cắm hoa, hai để đựng hương, đỉnh đồng không tỏa trầm, đôi hạc, hương án đã phủ lớp bụi mỏng, cốc đựng nước khô khan... Tôi vô thức đưa ngón tay quét một đường lên mặt bàn lấy đi một lớp bụi bám khá dày, này như thế đã lâu không có người tới sử dụng.

Để xem, có khi nào nơi này chỉ quan chức cỡ lão Tổng Trung trở lên mới được vào viếng thăm? Nghĩ là không phải ai cũng có diễm phúc được đặt chân vào, bao gồm cả kẻ người quét dọn lau chùi. Xem cái ổ khóa mà tên này muốn hắt là vật quý giá, có lý nào mật khẩu chỉ mình lão Tổng Trung biết và khi tới ngày cần làm lễ lão sẽ đích thân đến chỉ huy quan sát hiện trường, là để bảo đảm không mất mát thứ cực kỳ trân bảo của nước nhà đang được bí mật giấu tại đây?

Vật mà tên Âu Từ Dạ muốn là gì? thật sự được cất giấu ở đây? hắt moi ra đâu tin tức này? nhờ đâu không phải thứ hắt cần, nhờ đâu đây lại là bẫy thì sao?

Mấy âm thanh đục đẽo trên trần nhà phát ra càng mạnh mẽ rõ rệt, con mẹ nó dù có là tai nghênh ngang cũng phải nghe thấy. Dưới nền nhà, vài cái bóng vụt qua vụt lại cực lẹ làm tôi sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Tôi cố dùng cái đầu từ từ nhích qua trái xoay qua phải, mịa nó, tên Âu Từ Dạ đi đâu mất tiêu rồi, mới nãy còn thấy đứng bên cạnh cơ mà. Đi đâu cũng phải nói trước một câu chứ, hay ít ra làm ơn cho tôi nghe tiếng bước chân cũng được.

Tôi chỉ là cái tên thường dân hiền lành từ tể, nào có lá gan của hổ báo như nhà anh. Anh kéo tôi vào đây làm gì, luyện lòng gan dạ cho tôi sao? Tôi thấy hay là mình trở lại ra ngoài, chỗ đó tuy lạnh lẽo một chút nhưng chắc an toàn hơn trong này quá.

-Mặc Minh!

A, gọi tôi kia. Lập tức tôi nhận ra đây là giọng của Âu Từ Dạ, phát ra phía sau kệ thờ. Tôi vòng ra phía sau. Phía sau bàn thờ là một khoảng trống lớn, trái phải 2 đầu đặt một cặp Tu Lý cao nửa thân người, đầu như Kỳ Lân, miệng há to đặt một viên dạ minh châu cỡ nắm tay con nít vào đó, chúng nhẹ tựa lông hồng một cách huyền ảo.

Tu Lý là linh vật có một sừng, vẩy cá sấu, nhưng có thân của loài gấu, trên lưng có cánh như của loài dơi, thường được đặt ở những nơi có nhiều tà khí như ở trước cổng nghĩa trang vì nó có khả năng hấp thụ chúng chuyển hóa thành năng lượng tốt.

Âu Từ Dạ đứng ở khoảng giữa rồi đi đi lại lại hai đầu, về mặt trầm ngâm, suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: tiến vào lòng đất

Sau đó tôi thấy hắt ngồi xuống táy máy một con Tu Lý, sờ sờ mó mó đây đây.

-cùng đây!

Trong khi tôi đang đứng ngốc lẳng nhìn hần mày mò thì tiếng Âu Tử Dạ đột ngột vang lên, tay chỉ vào con Tu Lý bên cạnh tôi. Tôi chớp mắt nhìn hần rồi nhìn lại con Tu Lý, tiếp đó mới đặt cái túi xuống.

Tôi ngồi xuống 2 tay đặt sau lưng con thú đá, nghiêng đầu nhìn ánh mắt hần ra hiệu rồi cùng dùng sức đẩy. Tôi mím răng mím lợi gồng mình cũng chẳng làm con này mấy may xê dịch.

Cánh tay của hần giờ lên ý nói tôi dừng lại, thay đổi vị trí. Chúng tôi lại ngồi xuống bên cạnh hông nó, cùng đẩy theo một chiều, rồi lại đẩy ngược chiều. Sau đó lại đi tới trước mặt nó mà cùng đẩy, lần này vừa hơi dùng sức một tẹo đã nghe tiếng cơ quan lạch cạch chuyển động dưới chân.

Tôi đứng lùi ra sau nhìn mặt nền giữa 2 con thú tách ra làm đôi, dần dần lộ một khoảng trống tối như vực sâu. Âm hàn khủng bố phía dưới ủa lên như vũ bão khiến tôi rung mình kinh hãi, xem ra nhiệt lại giảm thêm gần về với không độ rồi, tưởng tôi đẩy mình đồng da sắt không cần mặc đủ áo ấm cũng chẳng chọi lại được sao?

Tôi liếc mắt về phía tên kia, tên đó chắc sống ở bắc cực quen rồi quá.

- đèn pin!

- đèn pin?

Tôi lật đật tìm trong túi xách thấy có một cái đèn hờn hờ bật lên. Mịa nó chứ có đồ chiếu sáng lại không chịu dùng ngay từ đầu làm ông đây 3 phen 4 bận thì rớt lòng can đảm.

- đưa đây!

Tôi đứng hình nhìn hần rồi bằng cách nào đó đưa trả cái đèn pin cho chủ nhân nó, thảm máng, còn tưởng nhà anh mất tinh hơn cú mèo.

- này, trong túi tôi thấy có áo khoác, anh không dùng thì tôi mượn mặc được không?

Hần ta không thèm liếc tôi lấy một cái, chỉ tập trung lo nhìn cái cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Tôi tự mặc định xem như là đồng ý. Âm thanh “hừ hừ” hay “gừ gừ” không rõ ràng theo tiếng gió vang vọng lên làm tôi lại tự nuốt lấy một ngụm nước miếng.

Thấy hần đặt một chân xuống cầu thang rồi, tiếng tôi run rẩy mãi mới phát ra.

- này, tôi thấy mình ở trong đây cũng chẳng giúp ích được gì cho anh, chỉ bằng tôi ra ngoài đợi...

Hần từ từ quay lại nhìn. Ặc. Tôi cố nói tiếp thật bình tĩnh.

-...anh sẽ rảnh tay hơn làm việc...

Hần nhìn tôi một lúc lâu làm tôi càng hoảng sợ, mình nói gì sai sao?

- cậu xác định, ở trên này?

Mẹ ơi, anh hỏi ngược lại với cái chất giọng hình sự như thế là sao chứ? làm như thể tôi đây vừa phạm vào điều gì đó sai lầm nghiêm trọng. Chẳng lẽ ở ngoài nguy hiểm hơn?

Nam nhi đại trượng phu, Mặc Minh, này sợ bóng sợ gió cái gì, nếu có hiểm nguy thật thì đứng gần tên bá đạo này chắc hần sẽ không đứng trơ mắt mà nhìn mình từ đầu.

Tôi nghe răng cười ngốc, đưa tay gỡ đầu.

- coi như anh chưa nghe tôi nói gì hết.

Còn chưa dứt câu hần đã xoay đầu bước tiếp, tôi đành ôm cái túi xách bám theo. Cầu thang rộng độ 1m, dài khoảng hơn m, 2 bên là bức tường, đi được một lúc thì tôi đưa một tay lên chạm nhẹ vào bề mặt đá, cái lạnh cùng sự ẩm ướt ngấm vào đầu ngón tay tạo cảm giác ớn lạnh khó hiểu.

Như thể là chất dịch nhầy nhụa nhớp nháp, tôi vô thức đưa bàn tay lên gần hơn để nhìn cho rõ, mùi tanh tươi sộc vào khoang mũi làm tôi trợn mắt kinh hoàng. Là máu, là máu, lập tức tôi ngẩng đầu nhìn Âu Tử Dạ nhưng phía trước nào có ai.

Tôi chết trân nhìn khoảng không tối như đi xuống vực sâu thăm thẳm. Tiếng gió “hừ hừ” hay “gừ gừ” vọng tới ngay một gần, cuối cùng kẻ sát bên tai. Không phải một tiếng là rất nhiều tiếng động không rõ ràng, cảm giác như vô số luồng âm khí lao tới bao bọc lấy cơ thể tôi, muốn cắn nuốt, muốn nhấn chìm.

“Mặc Minh?”

Là ai gọi tôi?

-Mặc Minh!

Tiếng gọi cực lớn làm tôi giật mình, trước mặt là luồng ánh sáng chói tới mức phải nheo mắt đưa tay lên che. Nhưng cổ tay như có ai nắm giữ, tôi cựa quậy một hồi cũng chẳng thoát ra nổi, ánh sáng trước mắt cũng di chuyển đi hướng khác.

Là Âu Từ Dạ.

Hắn đứng thấp hơn tôi rất nhiều, như lùn chỉ bằng một nửa, 2 chân hắn sai rộng gần như xoạc ngang bám víu vào 2 mép bờ bậc. Khoảng giữa hình vuông trống không, tôi tìm đến rốn người nếu xui xẻo rơi xuống đó có chắc không gặp cái thứ gì ma chẳng ra ma quỷ chẳng ra quỷ chào đón.

Tôi toát mồ hôi hột, thu một chân lại đang có xu hướng đặt xuống. Nếu là tên kia ngã dựa vào thực lực của hắn còn chống cự được, chứ phải tôi thì coi như xong rồi.

-đứng vững.

-hà?

Âu Từ Dạ mượn lực nơi cổ tay tôi để nhảy lên đoạn cầu thang bên kia. Chỗ tôi đang đứng là khúc cầu thang thứ nhất, đoạn có cơ quan bấy là nơi bằng phẳng nối với khúc cầu thang rẽ sang hướng khác. Tôi hít một hơi khí lạnh lẽo rồi nhảy qua.

Từ chỗ này cầu thang xây thành từng niềng hình chữ nhật một đầu bám víu vào bức vách, một đầu là khoảng không mờ mịt. Sâu xuống phía dưới vạn trượng, một phút bất cẩn để trượt chân liền thịt nát xương tan trừ khi mọc cánh.

Đoạn đường cầu thang này gấp khúc uốn lượn giống như đường đèo nhưng tỷ lệ an toàn xem ra còn lâu mới bị được. Thật may là tôi không có mắc bệnh sợ độ cao, nếu không e rằng chỉ nội việc nhìn xuống dưới cũng đủ khiến ta chóng mặt chân run.

Cái lão Tổng Trung đó, chẳng lẽ cũng phải đi đoạn đường kinh dị này để xuống tới điện thờ xa xôi tí tắp phía dưới. Hay còn có con đường nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: oán khí

Đoạn đường này dài lê thê mấy trăm bậc thang, chắc không phải chỉ có duy nhất một cái bậc đá ban nãy có vấn đề. Tôi đoán hắn sẽ còn vài cái nữa đang trực chờ tôi ngu dại chạm lên. Không biết trải qua bao lần uốn lượn bao lần gấp khúc men theo vách hang, mấy chục lần dẫm chân lên bầy đều là nhờ tên Âu Từ Dạ kia đi tiên phong.

Phản ứng của hắn nhanh nhẹ chẳng khác một con báo đen, dễ dàng hóa giải trong tích tắc.

Ngay khi mũi giày chạm lên bề mặt, bậc thang đá gần như ngay tức thì rút vào vách tốc độ cực mau khiến cho cơ thể của hắn đột ngột rơi xuống ngang ngực. Hai tay Âu Từ Dạ lập tức bám lấy bậc thang đá trước mặt, tức tốc dùng lực cổ tay và độ dưỡn cong của cơ thể phóng vọt lên.

Phản xạ nhanh tới mức như là bản năng, không chút nao núng khiến tôi có cảm tưởng phải chăng hắn đã từng trải qua vô số tình huống còn ngàn cân treo sợi tóc hơn thế.

Tuy nhiên trái tim tôi vẫn kinh hách mà đập thình thịch như trống trận nhưng vẫn phải công nhận cú tiếp đất quá đẹp mắt.

Có hắn mở đường tôi chỉ việc đi sau an toàn nhảy qua, chỉ là lão Tổng Trung đó hẳn có phương pháp gì để vượt qua đoạn đường gian nan này. Có thể là phiên bậc thang đó có ký hiệu, cũng có thể là đi theo quy luật. Tôi ngược nhìn lại những chỗ hụt chết đi qua, nhưng phiên bậc thang đó đã tự động trở lại vị trí cũ.

Tên Âu Từ Dạ này lại không khai thác được các thông tin quan trọng từ lão, từ lúc phải tự mày mò cơ quan mở nắp hầm tôi đã thắc mắc.

Chẳng lẽ bí mật của nơi này còn quan trọng hơn tính mạng lão?

Trên vách hang cứ cách 50 m mới có một bầu đá đựng dầu bắc, tỏa ra thứ ánh sáng xanh lam ma quái, tôi thấy nổi giữa các bầu đá là một đường gờ đá chạy song song cùng bậc thang, đây chắc hẳn là hệ thống dẫn dầu, từ trên cao họ đổ dầu vào nhưng cứ chiếu sáng quanh năm suốt tháng hay chỉ khi nào nắp hầm cơ quan phía trên khởi động thì chúng mới phụt sáng? Có lẽ là vậy đi.

Từ trên cao tôi đã nhìn thấy một con đường mòn dẫn tới khu thờ phía xa xôi chìm trong đêm tối và gió lạnh thét gào. Con đường mòn đó thực chất là một vách đá dựng đứng 2 bên đều là vực sâu thăm thẳm, phía cuối con đường, cũng là điểm cuối cùng của vách đá, khu thờ cũng có hàng cột đá xếp tròn bao quanh.

Cuối cùng chúng tôi cũng đặt chân lên con đường,nó rộng khoảng 3m,lát đá xanh,cứ cách 20m hai bên lại có một cặp cột đá cao cỡ 6 m được đặt trên lưng Bà Hạ miệng há lớn, bên phải thân cột chạm khắc một nửa thân dưới là rắn,thân trên là nam tay trái cầm cây giáo,bên cột đối diện thân trên lại là nữ tay phải cầm khiên.

Đồng tử của các nhân xà này đều được làm từ dạ minh châu,vốn là loại đá quý thường sẽ phát ánh hào quang lung linh huyền ảo khi đặt vào chỗ tối,nhưng chẳng hiểu sao khi tôi cố chăm chú nhìn vào,luồng ánh sáng tỏa ra lại cực kỳ ma mị,có một sự lôi cuốn khó cưỡng.Cũng có thể do nó quá nhỏ,chỉ cỡ hạt nhãn lên tạo cảm giác không thoải mái,chứ 2 viên dạ minh châu đặt trong miệng 2 con Tu Lý kia tôi có thấy sao đâu.

Những cặp mắt của bọn nhân xà thạch này như được phủ lên một loại tà chú khiến cho dạ minh châu nhân như có sinh khí,dường như đang thực sự nhìn lại tôi,đang chú mục quan sát 2 chúng tôi,những kẻ lạ mặt đặt chân vào lãnh thổ chúng.

Tôi cố gắng dút mắt khỏi chúng,chạy bám theo sát sau tên kia,trong này chỉ có tiếng bước chân của chúng tôi là sắc nét tới mức dường như được phóng đại nên gấp bội.Càng tập trung nghe càng cảm thấy áp lực nặng nề khiến tôi chẳng dám thở mạnh,cảm tưởng như có nhân vô hình đi phía sau theo tiết tấu của chúng tôi.

Không phải,là theo tốc độ đi của tôi,tôi đi nhanh,nó nhanh,tôi đi chậm,nó chậm.Tôi dừng lại,hơi nghiêng đầu ra sau,âm thanh phía sau cũng dừng lại.

Tôi nhìn xuống nền gạch vốn tối sẫm,lại có một cái bóng tối hơn kéo dài từ phía sau tới bên cạnh chân tôi.Tôi quay đầu lại,nhìn cái bóng của Âu Từ Dạ đi phía trước,rồi nhìn lại cái hướng bóng của mình.Vậy thì bóng phía sau là của ai?

Rằng tôi va vào lập cập,nhắm mắt,cố lấy hết dũng khí quay phắt lại đột ngột,phía sau chỉ thấy màn đêm đen kịt bao trùm không gian...và bóng đen của những cái cột đá in trên nền đá u tối hâu như không thể phân biệt nổi.

Tôi trần trần nhìn một chút rồi vỗ ngực thở phào,cho là bản thân tự nhát bản thân.

-Mặc Minh?

Người phía trước quay lại gọi,tôi lập tức vội chạy tới.

Không gian như càng tăm tối càng lạnh lẽo,càng quỷ dị hơn khi mà tiếng gió không ngừng từ trước mặt vọng tới những âm thanh rờn rợn như ma hồn quỷ khóc,hắn phải có hang hốc gì trong này nổi thông với phía trên mặt đất.

Tôi đau khổ ngó quanh liên tục,thầm khấn trời cầu phật mong không nhảy ra con thú kỳ dị nào hết.

Đột nhiên có thứ gì đó cực lạnh từ phía sau lao vút qua,tôi trợn mắt dừng lại không dám nhúc nhích,không phải vút qua,là xuyên qua,phải,xuyên qua khiến tôi chẳng dám hít thở.Cái lạnh như đâm vào tận xương tủy,cướp đoạt sinh khí khiến tôi muốn ngục ngã.

Tôi kinh hoàng nhìn luồng khí đó lao vút về phía trước và biến mất ở khu vực đền thờ.Trong khi tôi cố gắng lấy thêm bình tĩnh thì lại bị hàn khí tấn công tiếp,không phải là một mà là vô số.Chúng lao xuyên qua,liên tiếp ồ ạt giống như một trận cuồng phong,khến tôi chẳng thể đứng vững nổi phải quỵ xuống.

Tôi kinh nghi nhìn những luồng hắc khí lao vút về phía trước và biến mất ở khu vực đền thờ.

Không giống những lần trước,lần này tôi lại cảm nhận được xúc cảm trong hắc khí.Cảm xúc đó rất mãnh liệt,có bi thương,có tuyệt vọng nhưng trên hết là oán hận,là căm phẫn.Hai tay tôi vô thức ôm lấy cái túi càng chặt,giống như đang bám vào một thứ gì đó có khả năng giúp mình vượt qua con khủng hoảng.

Trong người đang sục sôi một ý muốn làm tôi trần động toàn thân.Tôi muốn giết người,muốn được giết người,giết thỏa thích đến khi nào chán thì thôi.

Đột nhiên trước mặt lại bùng sáng khiến tôi phải nheo mắt đưa một tay lên che lại.Sau đó ánh sáng rời đi,là Âu Từ Dạ.

-sao?

“sao?”

Tôi suýt chút nữa là bị bọn ác linh đó chiếm thân xác,một chút nữa thôi là ngay cả linh hồn này cũng bị chúng đoạt mất,rồi tôi sẽ không không chế được bản thể mà tấn công cái tên kia.

Tôi chưa từng nếm qua cảm giác kinh hãi tới mức này,càng chưa từng nghĩ qua mình sẽ trải qua cảm giác này,nó như rút cạn mọi tinh lực làm ta yếu hèn,bạc nhược,mất đi ý trí,mất đi quyền kiểm soát,còn đáng sợ hơn cái chết.

Tôi không hẳn là một người ăn chay nhưng dù sau cũng hạn chế ăn thịt,trước giờ chưa từng cầm dao chặt gà,mổ cá,nếu có thái thịt bóc tôm thì cũng lóng ngóng để cửa vào tay.Tôi càng chưa từng tụng kinh niệm phật được từ tế lần nào,cũng rất hay nể nang chửi thề người khác,thế nhưng,ngay đến ý niệm giết gián hay chuột cũng chưa từng vụt qua.

Cái này lại không liên quan tới việc tôi lòng dạ từ bi hi xả gì hết,chỉ là nhìn 2 cái con đó cảm giác ghê tởm muốn tránh xa,nếu bắt buộc phải giết thì vẫn xuống tay như thường,việc xong rồi thì có dâng chút tội lỗi.

Nhưng điều đáng nói là,trong một phút bị đánh mất quyền kiểm soát kia,khến cho sát khí này nở như thủy triều được sóng biển bồi thêm.

Điều này, làm tôi phi thường khiếp sợ bản thân.

Tôi gắng gượng đứng dậy, nhìn hấn một lúc rồi cố nói bình thường.

-nơi này...rất nhiều oán khí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: phong ấn

Âu Tử Dạ nhìn lại tôi một cách bình tĩnh, không có gì ngoài ý muốn cả, như thể tôi cao hứng phát biểu “nơi này thật tối” và hấn nhìn lại tôi lười biếng cho ý kiến.

-phía trước chính là nơi...phong ấn chốn này.

Hấn vừa nói vừa chiếu đèn pin về phía trước. Tôi nhìn theo, phía trước có vô số cột đá xếp thành hình tròn, ở giữa có một đài cao, cảm tưởng như trên bề mặt đài tỏa ra luồng lân quang ma quái.

Những cái cột đá này cùng những cột đá xếp dọc lối đi đều được chạm khắc giống nhau, ở đây chúng lại xếp xen kẽ tượng nhân xà thạch nam với nhân xà thạch nữ. Năm bậc thang dẫn lên đài, áng ngữ ngay chính diện là 2 con Bá Hạ công một bia đá rộng khoảng 3m cao độ 3m, xung quanh viền 2 con rắn đuôi quấn vào nhau, thân vờn lên phân ra làm 2 hướng trái phải. Trái là nhân xà nữ tay phải cầm khiên, phải là nhân xà nam tay trái cầm giáo, khuôn mặt nhìn ngang đối diện nhau, bên trong bia khắc văn tự cổ.

Trên bia khắc chữ cổ, tôi đương nhiên là nhìn không hiểu, cũng chẳng có hứng thú muốn biết, quay sang thấy Âu Tử Dạ chăm chú nhìn nó như thể đọc ra nội dung. Điều này mới khiến tôi tò mò, trông hấn thực sự không giống sinh viên tốt nghiệp khoa khảo cổ học, càng chẳng giống một tên một sách suốt ngày chỉ biết say mê cắm đầu dùng kính núp soi văn tự cổ.

Nói thật, bề ngoài cái tên này giống người thuộc tầng lớp thượng lưu hơn, không giống doanh nhân mà giống quân nhân hơn, rất có khí chất đầu lĩnh. Tuy bộ dáng được cái đẹp mắt nhưng tuyệt nhiên chẳng phải dạng dễ tiếp cận, thực giống một con báo đen, ánh mắt tỏa ra tựa như cảnh cáo mọi động vật xung quanh không nên tới làm phiền.

Tôi liếc một cái cũng chỉ muốn tránh xa 3 m.

-này, anh thực sự đọc được chữ đó sao?

Tôi nhẹ giọng hỏi.

Hấn từ từ quay ra nhìn làm tôi chột dạ, lòng thấp thỏm chẳng biết có phải lại nhờ mồm.

-đây là chữ Tần triệt, mùa xuân năm Tần Vương thứ 20 tức năm 226 TCN, trong làng Ngự Dương thuộc quận Hữu Bắc Bình thuộc tỉnh Liêu Ninh ngày nay, xảy ra dịch bệnh.

Tôi gãi gãi đầu rồi gật gật, sao hấn rõ vậy? chẳng lẽ hấn thật sự theo học chuyên ngành văn tự cổ?

Âu tử dạ bắt đầu chậm chậm diễn giải ý tứ nội dung trong bia đá cho tôi hay. Một tay hấn chạm lên mặt đá, lần lượt vuốt từng con chữ, giọng nói trầm thấp lại âm vang, tiết tấu đều đều không cảm xúc, đại ý được tóm lược như sau.

Tri phủ Lý Can đã mời nhiều đại phu tới điều trị nhưng số lượng người chết cứ mãi gia tăng không giảm mà ngay đến nguyên nhân gây bệnh cũng truy không ra. Cuối cùng ngay đến đại phu cũng bị nhiễm theo, quân lính tới trông coi cũng không tránh khỏi số chết.

Đám người tử vong bọn họ đào những cái hố gần làng ném vào đó, chôn cất sơ sài. Số lượng người chết ngày càng nhiều, những cái hố cũng ngày một lớn, chôn tập thể cả chục người, nghi lễ càng là qua quýt.

Rồi dần dần không hiểu sao bao vây quanh làng lại thành ra toàn hố chôn thi thể, cuối cùng để tránh tình trạng lây lan dịch bệnh bên ngoài, Lý tri phủ hạ lệnh đào một cái hào sâu ngăn cách với ngôi làng cả trăm người còn sống nhưng đang nhiễm bệnh, khiến cho không ai vào được cũng chẳng ai thoát ra.

Sau đó lại bắn tên tầm lửa thiêu đốt toàn bộ ngôi làng. Ngọn lửa rực sáng cháy liên tiếp 7 ngày 7 đêm mới tắt, quân lính đứng vây xung quanh túc trực nghe tiếng dân nguyên rủa triều đình.

Sau khi hào được lấp lại từ tro đất của ngôi làng, mọi người lại trồng trọt trên mảnh đất ấy nhưng lạ cái dù đã chăm sóc cẩn thận chu toàn thế nào tuyệt nhiên cây vẫn không nảy mầm, ngay đến cỏ dại cũng không thể sinh trưởng nổi.

Đồng thời sau một thời gian ngắn những phu thôn hay qua lại nơi đó thường xuyên thấy hoa mắt chóng mặt tiếp đó cứ như thể bị ma quỷ che mắt mà đi vòng vòng ở đấy luôn miệng oán trời than đất cho đến khi có người tới tìm. Trờ về rồi thì dù có thuốc thang cúng bái cũng không khỏi bệnh cứ thế dờ dờ đi đến cuối đời.

Cuối cùng chẳng ai dám lại vắng tới nữa, cho rằng đó thành nơi ở của quỷ. Lý tri phủ lại tâu với vua, Tần vương nghe chuyện liền hạ lệnh xây một đài thờ cúng, lại ban cho thanh kiếm Thăng Tà làm vật trấn yểm.

Nhưng pháp sư tới lập đàn cúng tế mới được một nửa thì xung quanh khu vực thờ đột nhiên rung động cực mạnh, đất dưới chân nứt ra rồi không ngừng sụp đổ. Như thể có con gì nổi điên giãy giụa dưới lòng đất khiến cho toàn bộ mặt đất phía trên nhanh chóng tan rã và sụp xuống thành một cái hố khổng lồ.

Ngay cả khu vực thờ cũng bị sụp xuống nhưng chỉ đến lưng chừng cách mặt đất hơn 20 m thì dừng lại. Ven xung quanh khu thờ giờ chỉ còn là khoảng không, như thể có bàn tay người vô hình gạt nó thành hình thù vậy.

Sau lại dùng một khối lượng gỗ lớn và hỗn hợp cát vôi để bịt kín miệng hố lại tạo thành vòm hang, trên phủ đất dày cỡ 4m tiếp tục trồng trọt bình thường. Lại xây một phòng thờ cách đó không xa trên mặt đất, tạo một lối đi bí mật dẫn xuống khu điện thờ, cứ mỗi 10 năm quan phủ cùng thầy pháp xuống đó làm lễ.

Từ từ, nói vậy, phòng thờ phía trên có niên đại cách đây hơn 2 ngàn năm? hơn 2 ngàn năm bằng chất liệu gỗ, chứng tỏ họ phải có phương pháp bảo quản nào đó, dù là dùng gỗ tốt tới đâu đi chăng nữa hẳn cũng có vài lần tu sửa nhỏ nhỏ đi. Còn nữa kỹ thuật chế tác gỗ lúc đó thật sự đã đạt trình độ tinh xảo bậc này? còn hình tượng nhân xà mang ý nghĩa gì?

-này anh làm sao thế?

Tôi thấy hẳn đột nhiên đứng không vững phải đưa một tay lên bám vào bia đá, thờ từng đợt sâu và dài như thể vừa trải qua một việc rất tốn khí lực.

Sao thế? trúng độc rồi à? Hay là lên cơn hen suyễn?

Tôi ngó hẳn rồi nhìn lại bản thân thấy mình vẫn sinh long hoạt hổ như thường lệ lại nghi kỵ nhìn vào tình trạng hẳn.

-mệt...

-mệt?

-nói nhiều...

-nói nhiều?

Hắn thều thào trả lời khiến tôi đứng hình một lúc mới tiêu hóa nổi.

Nói có bấy nhiêu đó mà cũng có thể mệt tới mức này được sao? Không có lý nào thể trạng hẳn lại yếu ớt tới vậy được? Quá là nghịch lý đi.

Ban này thấy hẳn 1 chọi 8 còn thăm cảm phục đánh không cân số lượng như vậy mà vẫn có thể áp đảo, mặt không biến sắc hơi thở trầm ổn như thường, giờ mới nói được một đoạn đã đứng không vững, hẳn là cái loại người kỳ cục gì?

Tôi liếc thêm một cái cũng lười quan tâm.

Dựa theo trình độ y thuật và đời sống lạc hậu thời kỳ đó, có thể ban đầu bệnh là do ăn uống không sạch sẽ nên nhiễm trùng (có giun sán trong người) bệnh này thì không có khả năng lây nhiễm nhưng nếu bọn họ cùng sử dụng một nguồn nước nhiễm bệnh thì lại khác?

Tôi không rõ đại phu thời đó bắt mạch liệu có nhận ra trong người bệnh có ký sinh trùng? chứ ngày này phải làm xét nghiệm máu rồi chụp chiếu nội soi đủ kiểu.

Tôi đã từng đọc một bài báo nói về những người dân miền núi thường xuyên có thói quen đi rừng rồi tiện thể uống nước trong các khe suối, tường trong sạch chẳng ngờ lại uống vào đĩa con, chúng nhỏ tới mức mắt thường nhìn không thấy. Sau một thời gian chúng bắt đầu sinh trưởng nảy nở, hút hết dưỡng chất trong người vật chủ.

Quay lại cuộc sống thời kỳ đó, vấn đề y tế càng thấp kém, có thể phát hiện ra bệnh trừ phi kẻ đó chết đi rồi khám nghiệm tử thi. Nhưng giai đoạn đó người ta sẽ tự động bỏ qua công đoạn quan trọng ấy mà trực tiếp mang đi chôn, coi như phi tang luôn vật chứng.

Hoặc là người sắp chết sẽ thổ huyết ra ký sinh trùng nhưng đại phu lại không lý giải được vì sao chúng lại chui vào người sống và vì sao rất nhiều người lại cũng bị nhiễm.

Hoặc là ăn uống đã kham khổ dẫn tới thiếu dưỡng chất nên bị kiết lý, trường hợp lây lan chỉ xảy ra nếu cả làng đều cùng ăn một vài loại lương thực giống nhau nhưng xui xẻo là nó có độc mà không biết hoặc đột nhiên bị cả đàn côn trùng nửa đêm tập kích, sáng ra lại trốn biệt đi.

Đương nhiên tất cả các trường hợp trên chỉ là suy đoán cá nhân tôi, sự thực căn bệnh có biểu hiện thế nào lại không mô tả.

Điều quan trọng nữa là nếu như không truy ra được nguồn gốc, không ngăn được sự lây truyền, lại chữa không được bệnh dịch, rất có thể họ sẽ đổ lỗi cho thể lực siêu phẩm nào đó. Đơn giản nhất nói là do bị trời phạt, thần thổ địa bị thuyết chuyển công tác đến nơi khác, nên yêu quái mới tới gây chuyện.

Ngày xưa ngày xưa thì thể loại này rất hay được thi hành, như một chính sách mị dân, hoặc là nhằm che dấu điều gì đó nữa.

Che dấu bí mật gì nên mới cần giả thần giả quỷ?

Tôi quay sang thấy hán đang chăm chú nhìn bia đá, dường như nghiền ngẫm điều gì ẩn chứa sâu xa bên trong nội dung bề nổi. Sự thật của hơn 2 ngàn năm trước thế nào, quan tâm làm gì khi mà nó chẳng liên quan tới tôi.

Thế nên cái tên từ trên trời rơi xuống kia, đừng có cố tìm hiểu cho ra chân tướng làm gì, cứ trực tiếp lấy đồ cần lấy rồi rời khỏi nơi quỷ quái này đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Thắng Tà

Chúng tôi vòng qua bia đá, đài hình vuông 4 góc đặt 4 con Tu Lý cao hơn nửa thân người, mặt quay vào trong, miệng há lớn để dạ mình châu cở to.

Lại đặt một nền đá hình tròn đường kính 4m chính giữa đền, hoa văn loang lổ như những sợi ánh sáng xuất phát từ trung tâm rồi lan ra xung quanh tạo thành một trận đồ cực kỳ ấn tượng.

Những hoa văn này có thể thực chất chính là chữ giáp cổ, một loại văn tự xuất hiện từ thời kỳ đầu, đương nhiên chỉ là do tôi phỏng đoán. Dù sao thì tôi đây cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, đọc thông viết thạo chữ phồn thể đã là cực hạn, mấy thứ giáp cốt này họa may chỉ có giáo sư chuyên ngành cổ văn là hiểu.

Điều đáng nói nữa là trận đồ tinh mỹ này dùng dạ mình châu mài thành bột làm nguyên liệu trát lên, chính giữa cắm một thanh kiếm. Đây là một loại kiếm thắng hai lưỡi đã được sử dụng suốt 2.500 năm qua, là một trong những loại kiếm ra đời sớm nhất và nó được gọi là “vạn khí chi vương”.

Đặc điểm dễ để ý đầu tiên chính là chỗ tay cầm của chuôi kiếm được cuốn trong nhiều lớp lụa, kiếm có chiều dài khoảng 60 cm, bao gồm cán kiếm dài khoảng 9cm và lưỡi kiếm rộng độ 5 cm. Lưỡi kiếm là nơi vô cùng thu hút ánh nhìn, nó sáng bóng, phản chiếu lại ánh sáng trên nền đá khiến cho thân kiếm như tỏa lớp lân quang, phi thường linh khí.

Không phải là tà khí mới đúng, tôi nhìn từng luồng hắc khí từ trên cao từng đợt bị thanh kiếm hút lấy. Nó giống như một con mãnh thú, không ngừng há miệng cắn nuốt hắc khí, dường như lúc nào cũng trong tình trạng đói khát, hấp thụ mọi thứ khí, coi chúng chính là nguồn thức ăn.

Đời này cuối cùng tôi cũng được mở mang kiến thức, chứng kiến một thanh kiếm bá đạo tới vậy khiến người ta vẫn khó lòng chấp nhận.

Âu Tử Dạ lấy lại túi xách, mở khóa lòi trong bao đựng da đen một thanh loan đao khác, cầm bằng tay phải để cửa một đường vào lòng bàn tay trái sau đó vung lưỡi đao cho máu văng lên trận đồ. Lập tức ánh sáng của chúng trở lên hỗn loạn rồi nhanh chóng ảm đạm đi một chút, sau đó hán cất lại thanh đao vào bao đựng và cột vào thắt lưng bên hông phải.

Bên hông trái cũng có một bao da đựng một thanh loan đao khác, chính là thanh đao lúc đầu hán giết đám lính, nhớ lại mới nhận thấy, lúc đó là dùng tay trái.

Xong xuôi Âu Tử Dạ mới bước tới bên thanh kiếm, dùng 2 tay từ từ rút nó lên. Hai hàng lông mày của hán nhíu chặt lại, khóe môi cũng mím chặt hẳn là đang dùng lực cực lớn. Thanh kiếm giống như một con mãnh xà, không ngừng giãy giụa phản kháng, tiếc là đầu nó chẳng phải đã bị Âu Tử Dạ túm lại rồi sao.

Từng chút một lưỡi kiếm được rút ra khỏi nền đá trận pháp, hắc khí bị nó giam cầm dường như cũng từng chút một bị thoát ra. Lưỡi kiếm như rực sáng, trên thân gần phần chuôi, nhìn rõ dòng chữ cổ khắc lên lấp lánh. Có thể là tên thanh kiếm, tên người rèn ra nó và cả tên chủ nhân cũ chẳng hạn.

Âu Tử Dạ một tay cầm thanh kiếm giơ lên cao, hắc khí vẫn vũ trên đầu như trong tình trạng đầu tranh, chưa đi được cũng chẳng bị hút lại. Dưới chân, mặt đất chấn động nhẹ, thời gian khá ngắn nhưng tôi đột nhiên lại có linh cảm xấu, không phải có thứ gì chẳng sạch sẽ cũng được giải thoát ra đấy chứ?

Tôi thấy hán dùng mũi kiếm cửa vào đầu ngón trỏ, dòng máu nhỏ chảy xuống dần dần thấm vào thân kiếm. Máu như thể hòa tan hoặc là biến mất vào trong kiếm, đồng thời, ánh sáng tỏa ra thu liễm dần rồi gần như tắt hẳn. Chỉ là hơi nghiêng lưỡi kiếm mới lóe lên ngân quang xanh dương, dường như, trở về làm một thanh kiếm bình thường.

À, một thanh kiếm cổ sắc bén quý hiếm.

Đây chính là vật hán cần lấy đi? Hán không phải đã có cặp loan đao cực phẩm, còn truy tìm kiếm cổ làm gì? Sở thích sưu tầm? Bán lấy tiền? Người khác ừ

thác?đổi lấy thứ khác?

Hắn cắt thanh kiếm vào một túi vải đen dài,xem chuẩn bị sẵn cả đồ đựng,sau đó lại cắt vào túi xách.

-đó là chính là thanh kiếm Thăng Tà,người rèn ra nó là Âu Dã Từ.

Hắn nhìn tôi mà từ tốn nói.Tôi chớp mắt ngây ngô không hiểu,nói với tôi để làm gì,tôi có hiểu kỳ hời đâu mà phải khai.

-việc truy lùng kiếm cổ không phải là sở thích cá nhân của tôi...mà là trách nhiệm liên quan tới cả tôi và cậu...

Vì thế mới phải lôi tôi đi theo...Khoan,thế quái nào lại liên quan tới tôi?Chúng ta không phải bè nước lặn đầu gặp nhau sao ?mà dù có vô tình gặp nhau trước đó một hai lần đi chẳng nữa thì cũng chỉ là người xa lạ qua đường,thế quái nào lại dây mơ rễ má được?

-anh? tôi? không phải người dung nước là tình cờ đụng mặt sao?

Tôi trở vào hắn rồi trở ngược lại tôi,thành thật hỏi.

Âu Từ Dạ không buồn nhìn đến tôi,làm như liếc một cái cũng là tốn thời gian vàng ngọc của hắn.Tôi trừng mắt nhìn hắn khoác cái túi lên người rồi đi về phía mép vực, nhìn xuống.Tôi vẫn đứng nguyên chỗ cũ,cảm giác như ban nãy lúc hắn rút thanh Thăng Tà đi,đồng thời phong ấn quỷ quái gì đó cũng được mở ra.

Là giam cầm thứ gì ?yêu nghiệt thức giấc rồi sao?

Có âm thanh gì đó trên đỉnh đầu vọng xuống làm tim tôi lại đập thịch một cái kinh hoàng,từ từ ngược đầu lên,thấy có 2 luồng sáng xanh lét đứng gần nhau như tròng trùng nhìn xuống tôi.Sau đó,một loạt những nguồn sáng ma mị đó dần dần hiện ra,càng lúc càng có xu thế bành trướng diện tích,cuối cùng là toàn bộ vòm trần chỉ chít chằng xam chiếm.

-thánh thần ơi,con thường ngày sống rất an phận thủ thường,không màng công danh bổng lộc,càng không a dua đua đòi,cái giống quái thai dị dạng gì đang tỉnh dậy thế kia?

Mịa nó chứ,đồ lấy được rồi thì mau mau rời khỏi chốn âm u như địa ngục này đi,tên Âu Từ Dạ kia còn đứng đó mà ngó xuống vực tính làm cái giống gì? hay định nhảy cầu?

phía dưới ẩn chứa thứ gì?quan trọng lắm sao?

Không được,tôi thềm vào quan tâm,cảm giác ớn lạnh càng lúc càng rõ nét,phải chuẩn ngay và luôn.Nghĩ thế chân vừa định bước cả người bắt chợt lại ngã ra sau khiến tôi kinh sợ muốn chết.

Một cánh tay thanh linh quảng ngang cổ,dùng lực rất mạnh kéo tôi lại,vì quá khiếp đảm nên cả người đơ ra như khúc gỗ,đến thở dường như cũng quên mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: xuống vực

Âu Từ Dạ từ từ quay lại,trên đầu chúng tôi tiếng đập cánh vang lên rồi rạc ròi nhanh chóng biến thành đồng loạt,dồn dập và điên cuồng như chạy giặc.Cảm giác bất an lại tăng thêm một phần.

-đưa Thăng Tà!

Giọng nói đánh thép phía sau vọng lên khiến tôi ý thức được kẻ đang nắm giữ tính mạng mình để uy hiếp Âu Từ Dạ là con người.Tôi nhìn nhanh cánh tay quảng trước cổ mình rồi hơi nghiêng đầu liếc mắt sang bên,cánh tay còn lại của gã có cầm một khẩu súng lục đang chĩa thẳng và rất gần vào thái dương tôi.

Tên này vẫn luôn đi theo chúng tôi sao?bọn Âu Từ Dạ mới bị lọt vào tầm ngắm?hay là ngay từ đầu đã bị kẻ khác theo dõi mà không biết? Hắn là người của trại tù?hay là cũng giống như bọn Âu từ dạ,mặc đồ lính cai ngục để dễ bề hoạt động?

Tôi không rõ thực lực của 2 kẻ kia thế nào,nhưng Âu Từ Dạ này có thể cam đoan là cao thủ trong các cao thủ,có thể qua mặt được hắn thì hiển nhiên tên phía sau chẳng phải dạng vừa.Tôi đoán là trong lúc chúng tôi chăm chú nhìn tấm bia đá kia thì gã đã âm thầm phía sau tiếp cận.

-đưa Thăng Tà!

Tên phía sau kiên nhẫn hết lớn, khẩu súng dí sát vào thái dương nhưng tôi lại bị cảnh tượng trên đầu thu hút nhiều hơn. Thật chẳng thể hiểu nổi tôi sao trong tình huống hiểm nghèo đó lại vì thứ khác mà phân tâm.

Trên đầu, cái đám động vật đen hơn cục than nhưng lại có cặp mắt rực sáng không ngừng bay một cách hỗn loạn, như thể muốn nhanh chóng thoát khỏi chốn này. Đám roi đông vô kể, bay loạn xạ khắp hang động, tiếng đập cánh phát ra âm thanh cực kỳ nhức óc chói tai, chúng không tấn công chúng tôi, giống như là cuồng cuồng tìm cách chạy khỏi thứ gì đó.

Hơi lia mắt xuống chính giữa nền đài, vô tình phát hiện một bệ đá nhỏ nhô nên, là vị trí nơi ban nãy rút Thăng Tà. Ban nãy lúc rút lên, mặt đất nơi đó chứa cơ quan từ tổn tách ra làm 4 phiến tạo thành hốc nhỏ xíu, bên trong hình như chứa một thứ. Lúc đó tôi đứng ở vòng ngoài cùng tám họa đồ trận, chỉ chú ý tới Thăng Tà, bây giờ vị trí đó được đẩy lên, trên đặt một khối hộp nhỏ cỡ nửa bàn tay, không biết là bảo vật huyền thoại gì?

Tôi rời mắt, cất giọng thương lượng dù biết là vô ích.

- anh hùng đại nhân, tôi chỉ là hòn đá được anh ta lượm từ dưới chân lên bỏ túi, một kẻ không có mấy cân lượng như tôi thật sự không đánh đổi được Thăng Tà đâu?

Tôi vừa dứt câu đã bị gã khốn thô bạo dùng báng súng đánh vào đầu khiến cho sao bay vòng vòng một hồi, trong đầu tự động điên cuồng lời 18 đời tổ tông nhà gã mà đảo xối lên.

- nhanh đưa Thăng Tà, nếu không tao sẽ giết hán.

Gã phía sau to giọng nói, có vẻ vẫn rất kiên nhẫn đưa ra điều kiện trao đổi, ngón tay trở đã mạnh động bốp, xem ra khá kiên quyết, cũng chẳng phải dạng nói để đó. Tôi cảm thấy hơi buồn cười, nếu tên này đã theo dõi lâu như vậy hẳn biết tôi chỉ là tên phạm nhân được anh ta tiện tay cứu đi. Có thể vì kẻ không có mấy phần lợi ích như tôi mà từ bỏ Thăng Tà?

Gã biết thế nhưng vẫn lựa chọn cách dùng tôi để uy hiếp Âu Từ Dạ, bởi vì đối kháng trực diện với anh ta là biện pháp bất khả kháng cuối cùng? Hẳn là tận mắt chứng kiến cảnh anh ta cùng lúc diệt mấy tên lính có súng mà chẳng tổn mấy khí lực đi.

Thế nhưng tên này vì sao cũng biết kiếm cổ được cất giấu ở Bàn Cẩm mà xuất hiện? hay chỉ vì đơn giản từ lâu đã luôn âm thầm theo dõi bọn Âu Từ Dạ? hán mục đích là cần Thăng Tà hay chỉ đơn thuần là săn kiếm cổ? rốt cuộc thông tin có về tuyệt mật này vì sao lại nhiều phe phái hay tới vậy? Ngoài tên này ra còn thế lực nào khác thêm muốn nữa không?

Thanh kiếm cổ này vì sao lại được săn đón tới vậy? vì giá trị khảo cổ? giá trị thực tế? hay còn vì nguyên nhân cổ quái nào khác?

- giết đi!

Haizz, dù biết anh ta máu lạnh nhưng cũng không cần ở trước mặt tôi buông câu tuyệt tình một cách nhàn nhạt như vậy chứ?

Âu Từ Dạ tiến lại một bước, gã phía sau lùi ra 2 bước, tôi liếc nhìn ngón tay bốp cò súng của gã, tay phía dưới mò bên hông lấy cây dùi cui điện lạng lẽ giơ lên, lại tức giận mắng to kẻ lạnh lùng phía trước.

- này, anh cứ đưa gã thanh kiếm đi, sau đó lấy lại không phải là được rồi sao? tôi mà có mệnh hệ gì thì phải làm sao đây?

Âu Từ Dạ định tiến một bước nhưng lại vì câu nói của tôi mà dừng hình. Hắn nhìn tôi sau đó từ từ lấy cái túi đeo sau lưng xuống, lôi thanh kiếm Thăng Tà ra khỏi bọc vải. Tôi cũng quên khuấy luôn việc tính đập tên cướp cứ mở to cặp mắt nhìn lại.

Chuyện này nằm ngoài suy đoán của tôi. Thật sự không nghĩ điều này có thể xảy ra, chắc chắn có gì đó không đúng lắm ở đây. Hắn ta trong đầu đang tính toán gì đó nhưng có thể xác định không hoàn toàn vì cứu tôi đâu.

Âu Từ Dạ ném thanh kiếm về phía tôi. Gã khốn nạn phía sau dùng cánh tay đang ôm chặt cổ tôi, lại túm lấy cổ áo rồi dùng lực thật mạnh hất văng tôi đi hướng khác.

Tôi mất thăng bằng cứ không ngừng thối lui ra đằng sau chẳng ngờ hụt chân ngã rơi ra khỏi điện thờ. Tôi lăn một vòng xây xẩm rồi nhăn nhó mặt mày gắng gượng tự đứng dậy.

Định thần lại đã thấy phía trên đài cao, gã kia túm được Thăng Tà, miệng không khỏi lộ ra tia vui mừng nhất thời. Khẽ liếc mắt, thấy Âu Từ Dạ thì chỉ trầm ngâm đứng im lì, không buồn động đậy, như thể chờ đợi điều gì đó.

Xem, biết ngay có vấn đề.

Đột nhiên gã từ từ đưa thanh kiếm lên cao, khuôn mặt cũng dần trở lên biến dạng khó coi. Từ trên thân kiếm, không ngừng tỏa ra luồng hắc khí chạy ngược xuống, tiến vào cơ thể gã giống như đám địa long len lỏi chui vào lòng đất.

Tôi nhìn đến trợn mắt há mồm, làn da gã đó giống như bị nhiễm độc mà trở lên tím tái rồi nổi đầy những sợi tơ vân xanh đen tựa thể một đám trùng chỉ ngoằn ngoèo di động. Đôi con ngươi lại như muốn lòi ra ngoài, hiện đầy những tia máu đỏ lôm thập phần hung ác.

Âu Từ Dạ thoáng liếc mắt về phía tôi, bàn tay phải đặt lên thanh loan đao để bên hông rồi lao tới gã bị biến đổi kia.

Qua vài giây ngỡ ngàng chưa hiểu, ánh mắt tôi lại bất chợt đi tới bệ đá nhỏ nhô lên cao chính giữa nền đài, tên Âu Tử Dạ kia sẽ không bỏ qua cho thứ đó chứ?. Bất chợt dưới chân có thứ gì đó âm thầm trườn tới nhưng tôi chẳng hề hay biết. Trong lúc tôi mất cảnh giác thì nó nhẹ cuốn lấy cổ chân và kéo tôi xuống vực sâu. Cái số nó nhỏ.

Tôi kinh hoàng bị thứ gì đó không rõ ràng lòi nhanh xuống vực, dùng 2 cánh tay bám víu vào vách đá để giảm bớt tốc độ, nhưng chẳng tài nào giữ được lâu, lực kéo dưới chân rất lớn.

Vách vực toàn là đá, chẳng có lấy một nhánh cây cọng cỏ nhằm giúp tôi dừng lại chút ít, chân cũng cố mà vùng vẫy hòng thoát khỏi nó nhưng lực kéo chưa từng suy giảm trượt một đoạn ngắn đã khiến cho tay va đập bị tổn thương nặng nề.

Không biết vực này sâu bao nhiêu nếu cô kháng cự không khéo xuống tới nơi lại chết trước khi bị mằn thịt, còn chẳng rõ mặt mũi hung thù thì thật oan ức, lúc diện kiến diêm vương thì biết tỏ tưng ai.

Bây giờ tôi không hi vọng gì bản thân có thể chốn thoát được nó đành thu tay về co lại trước mặt, cả cơ thể như bịch gạo khốn đốn cọ sát với vách đá.

Cảm giác cái thứ cuốn lấy chân khiến tôi rùng mình kinh hãi, như là hình tròn, mềm mềm, có vảy, trơn trượt, mát lạnh như là bị một con mãng xà khổng lồ tóm lấy. Ý nghĩ tiêu cực lóe lên này không khỏi khiến tôi càng thêm tuyệt vọng.

Chẳng lẽ dưới vực sâu tăm tối như mực kia thật sự đang nuôi dưỡng một con mãng xà khổng lồ? Hay là ban nãy lúc rút thanh Thảng Tà đồng thời khởi động cơ quan mở cửa chuồng cho con quái thú này xông ra?

Người xưa vốn rất hay nuôi nhốt trùng độc hoặc ác thú như là lính bảo vệ nhằm tấn công trộm đạo ghé thăm. Dừng lại, chẳng phải sẽ rất phi lý hay sao, nếu thế nó cũng ít nhất 2 ngàn tuổi. Không, hoặc là nó mới được nuôi nhốt gần đây thôi.

Nhưng dù là thế thật thì bây giờ vốn đang mùa đông, chúng chẳng thể lấy đâu ra khối sức mạnh to lớn nhường này?

Nhưng lại không hẳn hoàn toàn như thế, ý tôi là, cảm giác không rõ ràng lắm, như là chẳng có thực thể. Tôi mơ hồ cảm thấy cái thứ đang lòi tôi xuống vực sâu này là sinh vật không có sự sống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Làng Ngư Dương

Tưởng tượng bạn là miếng thịt, mặc nhiên cho người khác dùng sống lưng dao phay không ngừng nện từng đợt vào, rần cho mềm nhũn ra rồi bắt tay chiên xào.

Mĩa nó chứ, thật coi ông đây là cái thứ phế vật đó sao?

Tôi nằm bất động trên nền đất lạnh ngắt, sau đợt bị kéo xuống vực như tra tấn khiến cho cơ thể đau đớn nhức nhối tới mức không buồn động đậy, mặc kệ tiếp theo chuyện kinh dị gì sẽ xảy tới.

Thế nhưng tôi chờ đợi một hồi lâu cũng chẳng cảm thấy có điều gì bất thường xảy đến bên nhức nhích ngồi dậy, vừa mở mắt ra liền cảm thấy phi thường không ổn. Tôi cứ định linh mình sẽ nhìn thấy một vùng tăm tối, hồi hám đầy âm khí như lạc tới vùng đất của cõi chết.

Tôi đứng dựa vào một gốc cây cổ thụ nhìn một bức tượng đá quen thuộc trước mặt, chính xác là một cặp tượng nhân xà thạch cao gấp đôi người thường, qua luồng ánh sáng được phủ thêm lớp sương mù khiến cảnh vật càng âm u hư ảo làm tôi không khỏi rùng mình kinh sợ.

Ngã nặng quá lên trần thương sợ não hình thành ra ảo ảnh sao?

Tôi cứ đứng ngốc lảng tới mức trợn mắt há mồm hồi lâu mới chớp mắt một cái rồi lia lác đầu. Nhìn lại, quả nhiên do choáng váng đầu óc lên thị giác bị đánh lừa.

Trước mắt chỉ thấy một con trâu đá nằm phủ phục trước một lư hương thanh đồng cỡ lớn nghi ngút khói uốn lượn, xem ra mới được thắp nhang không lâu.

Tôi thận trọng bước lại gần hơn mới phát hiện, hương đốt này không giống thời hiện đại. Hương nhang thời nay đa số dùng bột thom được trộn với bột cây keo làm chất kết dính rồi vò xung quanh thân tre hoặc gỗ rồi chừa một đoạn ngắn để cắm.

Loại hương Bài thì quý cùng đất tiền hơn thường đốt vào những ngày lễ lớn trọng đại tại các đền chùa tôn nghiêm, tất nhiên nguyên liệu đầu tiên là được làm từ rễ cây hương bài cùng một số thảo mộc khác như đinh hương, đại hồi, hoặc hương, tiểu hồi, đại hoàng, bạch chỉ, địa liên... .

Nhưng cái thứ đang cầm đây về cơ bản đều không giống 2 loại phổ biến trên. Nếu tôi nhớ không lầm thì hình như mãi đến thời Hán Vũ đế, tục đốt hương

tế thần mới du nhập từ nước Hồn Gia thuộc Tây Vực, còn trước đó người ta dùng cỏ tiêu làm que cắm là một loại thần thảo khi đốt tỏa mùi thơm lại phết một lớp mỡ giống như tạo ra vỏ sáp bọc quanh để lửa từ cháy dần.

À , bản thân tôi tự nhận mình thực sự rất trung bình kém về mọi khoản, duy chỉ có nhãn lực với cả nhớ dài là hơn người, hơn nữa trước đây ngày dài tháng rộng chỉ ở nhà ăn trực nằm chờ để bố nuôi nuôi, thật sự là cái phế vật. Bố nuôi thấy tôi cả ngày cứ đàn thối ngồi thất thần nhìn mây nhìn cây liền bảo tôi rảnh rồi thì đi đọc sách.

Tôi bước thêm mấy bước liền thấy toàn bộ thân phía sau nó chỉ là một hồ đất nông nhăm nhờ như thế trước kia bị người ta đào xới nhưng những dấu vết đều được dọn dẹp mang đi rồi.

Thứ nguyên vẹn còn sót lại duy nhất là 2 cái chân trước quỳ gập lại, cái đầu trâu to gấp ba đầu người được nghệ nhân điêu khắc ra với khí thế vô cùng hung tợn, phần lỗ mũi lại xỏ một sợi xích buông thông 2 bên bị đứt đột ngột và cặp sừng dài vươn cao bị mẻ một bên.

Tôi nảy sinh cảm giác hiếu kỳ tò mò muốn biết hình thù nguyên trạng trước đó như thế nào? phải chăng chính là ảnh ảo giác ban nãy? và vì sao lại thành ra thế này rồi mà người ta không tu sửa đi rồi hẵng tiếp tục cúng bái. Khán bái một vật đã bị hư hỏng thì có còn ý nghĩa gì không? hay là do không thể tái tạo lại được? hay đơn thuần là do tâm linh tín ngưỡng khiến họ tiếp tục tin tưởng tuyệt đối vào một vật tuy hư hại nhưng vẫn có thần lực?

Chỉ là một vật được coi trọng thế này, là ai đã to gan lớn mật tới mức điên khùng ra tay đập phá? và vì lý do gì?

Trước mắt chính là một ngôi làng nghèo nàn điển hình, lấy cái đầu trâu được thờ cúng làm trung tâm mà dựng nhà lan ra xung quanh. Vách lợp từ đất bùn nâu, mái lợp từ rơm rạ ngã vàng, trên mỗi nóc thấp lè tè, khói đen không ngừng cuộn lên, này như là khói bếp. Người qua lại mặc những bộ áo quần mấy lớp vải thô theo kiểu thời trang xưa ời là xưa.

Tôi chỉ biết đây là trang phục thời cổ, còn cụ thể nó thuộc thời đại nào thì lại không rành, nếu là tên Âu Tử Dạ chắc là biết.

Khoan, liệu đây có phải là y phục thời Tần?

Tôi chỉ nhớ mang máng, không biết là đọc được ở đâu, nội dung ghi lại nói thời Tần chuộng màu sắc tối, cụ thể là màu đen, vì Tần đánh đổ nhà Chu, như nước đập lửa lên lấy chữ thủy cho vào danh hiệu, cũng lấy biểu tượng của nó để trở thành màu sắc chính yếu cho hàng may mặc, cờ hiệu và nhiều thứ khác nữa như kiến trúc, xe ngựa.

Phải rồi, tôi bước đi, nhìn khắp quang cảnh, hay là tôi rơi vào hồ thời gian nên xuyên không rồi?

Tôi vội bước tới trước mặt một người đàn ông trung tuổi, vừa tỉnh mở miệng thì kẻ đó đi xuyên qua người làm tôi chết sững. Tôi đứng hình mất một lúc mới hốt hoảng xoay lưng đuổi theo.

- này chú gì ơi! chú ơi!

Nhưng kẻ đó tuyệt nhiên chẳng dừng bước, vẫn hối hả đi về phía trước như thể không nghe được tiếng tôi gọi.

Tìm đập dồn dập bất an, lại xoay người tìm một kẻ khác, tôi thấy một đám lính tuần tra đi ngang tới. Tay vươn đến bắt lấy cánh tay một người nhưng chuyện tiếp theo lại làm tôi chết lặng. Cánh tay tôi xuyên qua cơ thể kẻ đó, bọn họ tiếp tục bước đi ngang qua, như chưa hề cảm thấy có chuyện lạ gì hết, như chẳng hề nhìn thấy tôi tồn tại.

Còn chưa hết bàng hoàng thì một cỗ xe song mã từ phía sau chạy xuyên qua tôi rồi nhanh chóng dừng lại. Tôi bước xuống buồng xe khoảng ngoài 30, gương mặt toát lên vẻ âm trầm, toàn thân tỏa ra khí thế bức nhân, trang phục mặc ngoài tuyền đen, cổ tay và vạt áo thêu chỉ xanh đậm.

Chất giọng trầm lạnh thốt ra hỏi một lão nhân mang theo đám người phía sau tới nghênh đón.

- tình hình dịch bệnh thế nào?

- Lý đại nhân tha tội, tiểu nhân cùng các đại phu khác bắt tãi vẫn vẫn không tìm ra được căn nguyên.

Tôi nhìn 2 bàn tay và cơ thể mình một lượt, rồi lại đưa tay chạm lên mặt mình. May quá, bình thường, không có xuyên qua, vậy là do cơ thể bọn họ có vấn đề. Tôi mới thờ phào nhẹ nhõm được mấy giây lại hốt hoảng lo lắng.

Trên người tôi không có thương tích gì hết, cũng chẳng đau đớn gì cả, vậy là sao?

Tôi ngước lên, vội vã bám theo đám người kia, xem, đây nhất định là làng Ngư Dương, nhưng sao lại đặt tên sắc mùi vùng biển khi mà nó ở trong đất liền chứ?

Tôi bước theo bọn họ vào một ngôi nhà, trong nhà không có nhiều ánh sáng, có một cửa sổ duy nhất phải dùng một khúc gỗ chống lên để mở hé ra, chính giữa có làm một cái bếp củi đơn giản, trên đặt 3 ấm đun bằng đất tỏa ra mùi thuốc thảo mộc.

Trong căn phòng vốn chật chội đặt 3 người bệnh được nằm trên chiếu cói, đắp chăn vải thô, là 2 người lớn một trẻ nhỏ, xem ra là một tiểu gia đình.

Lý tri phủ nhăn mặt một chút vì mùi hôi thối trong căn phòng tỏa ra, không kiên nhẫn hỏi.

-thế nào?

Tên thuộc tầng lớp cai trị lạnh lùng hỏi thăm tình hình dân chúng.Một đại phu khuôn mặt khắc khổ râu rĩ thưa.

-bẩm Lý đại nhân,thứ lỗi cho bọn tiểu nhân y thuật nông cạn, vẫn không làm sao khiến cho căn bệnh lạ thuyên giảm.

Thứ đập vào mắt ấn tượng đầu tiên khiến tôi không khỏi choáng váng chính là cả 3 bệnh nhân này phần bụng đều nhô rất cao.Mĩa nó,như thể có bầu sắp đẻ tới nơi,này thật ra thứ bệnh tà môn gì?

Tôi tiến tới muốn nhìn kỹ hơn,khuôn mặt bọn họ đều rất gầy,2 má hốc hác, ánh mắt lơ mơ như mất đi tri giác,dưới ánh sáng yếu vẫn nhìn thấy nước da nhẵn nhéo sạm màu,phần bụng lại trương to,này chẳng biết bên trong chứa cái gì gây lên.

-bọn tiểu nhân ban đầu đều nhất chí cho là chức năng gan bị hỏng rồi lên không đào thải được độc tố dẫn tới việc tích nước trong bụng. .nhưng đã thay đổi nhiều bài thuốc như ban đầu cho sắc Hoài sơn , Đan bì ,Trạch tả , Sơn thù , Bạch linh , Thục địa , Kỳ tử , Đan sâm , Đại táo , Cam Thảo ,sau lại cho thêm Sài hồ , Sinh địa , Bạch thược , Đương Quy , Hương phụ , Mẫu lệ , Chi xác , Xuyên khung vẫn chẳng thấy biến chuyển. .

Tên Lý tri phủ mặt trầm ngâm như suy tính rồi lại đi tới ngôi nhà khác xem xét,đây là một đại gia đình gồm 2 lão nhân cao tuổi,4 người lớn và 3 trẻ nhỏ.Trong căn nhà nồng nặc mùi xú uế khiến cho người không quen người phải chau mày nín thở.

Bọn họ đều được nằm xếp hàng ở phòng chính để tiện bề cho đại phu chăm sóc.Khuôn mặt những vị lang y này trông cũng mỗi một bơ phờ chẳng khác hơn bệnh nhân là mấy.

Tôi thấy trong đám bệnh nhân 2 người lớn tuổi nhất xem ra tình trạng bệnh cũng là nặng nhất.Màu da của họ khá vàng,đôi mắt trũng sâu, thâm quầng đang nhắm nghiền ,2 hàng lông mày lại nhăn tít,xem ra là một giấc ngủ không an ổn.

Tôi bây giờ mới chợt giật mình thất kinh,thế quái nào,ngôn ngữ thời cổ đại lại nghe hiểu?còn cảm thấy thực sự quen thuộc.Chóp chóp mắt mấy cái rồi nghĩ thoáng một chút,hay vì đang trong mơ lên tự nhiên nó thế?

Thú thật là lúc trước tôi ngủ rất ít,mỗi tối chỉ cần 4 tiếng là nhiều và càng chẳng bao giờ mộng mị gì hết.Nhưng nghe nói có nhiều trường hợp nằm mơ và biết mình nằm mơ nên buột miệng nói “à,thì ra là mơ”.

Vậy nên trong trường hợp này tôi tự mặc định cho rằng vì đây là giấc mộng kỳ dị của tôi lên nghiêm nhiên hiểu là chuyện bình thường.

Đơn giản tới mức nhàm chán vậy sao?tôi lắc lắc đầu,tạm thời chỉ có thể lý giải như vậy.

Nhưng dạo gần đây, thật toàn gặp ác mộng gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: nhân diện phù điêu

Một đại phu vừa thay khăn lạnh đắp trán cho lão nhân ấy vừa tâu với Lý tri phủ.

-bẩm đại nhân,2 lão nhân này mấy ngày gần đây cứ sốt mê man,thường xuyên nói mơ kêu là trong người như có ngàn vạn con trùng đang ăn thịt uống máu ...giống như những trường hợp trước,thì chỉ một hai ngày nữa là họ sẽ chết. .đại nhân,họ còn nói. .

Nói tới đây lão nhân lại có phần kiêng dè do dự mà không dám nói tiếp càng chẳng dám ngẩng đầu nhìn lên.

-cứ nói.

Lý tri phủ như không ngoài ý ,có vẻ lơ đãng hạ lệnh,nhiều mày sắc nhìn đám bệnh nhân luôn miệng rên rĩ kêu đau bụng tới tái xanh mặt mày. Tôi cũng mở to mắt cố gắng nhìn thật kỹ biểu hiện bệnh của họ.

Có kẻ thì nổi mẩn đỏ lại tựa như mề đay nhưng có người lại không thấy có.Có đứa nhỏ ho khan từng đợt kéo dài liên tục sau đó thì ỏi ra cái chậu đặt bên cạnh.

Mùi hôi thối bốc lên khiến gã tri phủ nhăn mày nhưng các đại phu hẳn đã quen thuộc ,biểu hiện bình thường nhưng đúng lúc đó 2 lão nhân cao tuổi đột ngột thổ huyết.

Máu đỏ lôm ồm ộc từ miệng giống suối ngầm phun trào lên khỏi mặt đất và tuôn xuống xối xả như thể khóa van hồng không ngừng lại được,lênh láng khắp thân trên.

Đôi mắt đục ngầu trừng trừng nhìn trần nhà một cách kỳ quái, bàn tay nhúc nhích cố vươn ngón gầy trơ xương lên chỉ, như thể trên đó có vật vô hình tồn tại thu giữ ánh mắt họ.

Tôi kinh nghi nhìn biểu hiện họ như sợ hãi tội bậc, phải chăng họ nhìn thấy 2 tên đầu trâu mặt ngựa tới rước về địa ngục? người ta thường kháo nhau những người sắp lìa đời ánh mắt có thể nhìn thấy những linh thể khác tồn tại xung quanh họ.

Môi họ mấp máy như cố truyền đạt lại điều gì đó, nhưng máu quá nhiều lên âm thanh phát ra chẳng hiểu gì cả tuy nhiên thần thái khiếp đảm đó khiến người ta vô thức liên tưởng tới đám quỷ tay sai của diêm vương tới đón người đã hưởng hết dương thọ.

Tôi lại cảm thấy dường như không được đứng lắm, ý tôi là, ngay đến người hiện đại bây giờ khi đến thời điểm tử vẫn đầy người tin sái cổ rằng sẽ có âm binh tới đón, họ mặc nhiên chấp nhận điều đó, ngoài sự kinh ngạc có thể kèm theo lo lắng hoảng sợ.

Nhưng kinh hoàng khiếp đảm tới mức như mấy người sắp chết này thì dường như là do lúc sống đã làm một chuyện sai trái nào đó luôn khiến họ cắn rứt lương tâm, giờ gặp lại khổ chủ tới thanh toán nợ nần chăng?

Tôi nhìn chăm chăm vào thi thể ngập ngựa trong vũng máu, dựa theo chút ánh nắng yếu ớt từ cửa sổ và ngọn lửa bếp củi phản chiếu vào đám huyết tương óng ánh những gợn sóng lăn tăn. Tôi lại chăm chú quan sát kỹ hơn, trong đám máu đỏ tanh tươi dường như có những gợn sóng nhấp nhô rất nhỏ.

Đột nhiên cảm nhận có ánh nhìn ác độc từ trên đầu phóng xuống khiến tôi rợn tóc gáy. Tôi ngước đầu lên lại ngoài ý nhìn thấy 2 bóng đen to đùng lù lù trên sát nóc nhà thấp tè tè. Hai bóng đen này một bám trên cây xà ngang, một bám trên cột trụ duy nhất, tư thế cổ quái, cơ thể cúi thấp, tứ chi đặt trên thanh gỗ nhìn như con ếch.

Nhưng tôi dám cam đoan chúng không phải ếch, hình dáng bề ngoài hao hao tựa con người, toàn thân lại như không mặc trang phục, cảm giác tà khí bao trùm vô cùng đáng sợ.

Ban nãy ngước đầu lên không có, sao bây giờ lại thấy? chỉ thấy toàn thân bao phủ một lớp lông đen như bôi khói ám. Hơn nữa khuôn mặt chúng tựa như tron nhãn, chúng nó cứ thế chăm chăm nhìn xuống tôi không dời mắt. Điểm kỳ lạ là, vị trí đáng ra là cặp mắt lại không được mở ra, mắt chúng cứ như không mở ra được lại vẫn tạo cảm giác như bị nhìn dán lấy cực kỳ độc ác.

Tôi thận trọng dời vị trí rồi nhìn đám người xung quanh, dường như chẳng ai phát hiện ra sự hiện diện của chúng. Ánh mắt chúng nó chưa từng dời vị trí nơi tôi đứng ban nãy. Tôi nhúc nhích di chuyển xa thêm nhưng ánh nhìn tà ác đó trước sau như không hề suy chuyển, hay nói đúng hơn, chúng nó là nhìn hai xác chết.

Đám lính phía ngoài nhanh chóng tới dùng chính tấm chiếu cói đó bọc thi thể lại rồi mang ra khu nghĩa địa ven làng. Có một thầy cúng tới làm phép trong suốt quá trình cùng lúc với đám lính thi hành nhiệm vụ.

Ông ta để râu dài ngang ngực, tóc thả xuống lòa xòa che gần kín khuôn mặt, lại đội một cái mũ cao đen vút khiến thần thái lão trông càng già lua và có phần khắc nghiệt. Hai tay lão mỗi bên cầm một chiếc chuông đồng không ngừng rung lên lanh lảnh cùng bài văn điệu phát ra trầm bổng cao thấp không rõ ràng như thể tiếng gió rít qua vách hang.

Đầu đó quanh quẩn trong không trung, tiếng chuông lanh lảnh vang lên từng hồi lúc dồn dập như thể hàng chục cái cùng lúc kêu, khi lại rời rạc như có vài tiếng đơn lẻ. Xung quanh cảnh vật vẫn chìm trong sương khiến không gian cứ âm âm u u gây cảm giác cực kỳ khó chịu trong người.

Trong màn sương mù nhìn chẳng rõ thứ gì lại thấy thấp thoáng vô số bóng đen lén lút bám theo, mơ hồ nhận ra chúng nó đều là trong tư thế quỳ xuống như của đám ếch.

Cơ thể tôi như đang bị bệnh, sự mệt mỏi này như thể bị con trùng trong người hút dần hút mòn tinh khí, khiến trời đất trao đảo bốn bề và không phân nổi không thời gian.

Tôi nhìn một vòng, chẳng rõ bây giờ là sáng hay chiều, âm hàn nhẹ đi lại bám dính lấy cơ thể như thể tôi là sinh vật duy nhất ở đây tỏa nhiệt thu hút sự chú ý của nó không bằng.

Trên quãng đường tới vị trí huyết mộ đào sẵn, có một đoạn phải đi song song với những nấm mồ. Tôi cứ trần trần nhìn chúng như hút lấy, phải lướt qua cỡ 50 cái gò đồng như cái bát úp ngược nhô lên khỏi mặt đất mới dừng lại.

Có vô số ụ đất nằm xếp hàng dài thành hình cánh cung bọc quanh bia làng, có ụ to trên cắm 3 bia mộ, mỗi bia đá lại thấy treo một chuông đồng, có ụ nhỏ hơn thì cắm 2 cái nhưng tuyệt không thấy có mộ đất nào cắm một bia.

Thế này chẳng phải rất kỳ lạ, thường thì người ta chôn một người một huyết, chôn chung nhiều người một mộ phần thế này là tập tục lâu đời ở đây sao?

Trước mặt mỗi bia đá đặt một nhân diện phù điêu, không gương mặt nào tạc giống gương mặt nào. Phù điêu khắc hình đủ nam nữ, đủ độ tuổi, gương mặt vừa tà thực lại vừa nhân cách hóa, thấp phần sống động.

Có gương mặt lão nhân tạc đôi lông mày thô như đặt 2 con sâu béo ú lên, mắt tròn tròn chỉ thấy đồng tử thu lại nhỏ xíu, con ngươi lồi cả ra ngoài như sắp rớt tới nơi. Miệng há lớn lộ ra hàm răng lởm chồm cái mọc chia ra cái mọc thụt lại khiến cho 2 má hóp vào, làm cho cái cằm dài ngoẵng đi và tôn gò má cao lên, bộ mặt càng xương xẩu như thể bị chết vì đói, hoặc là bị rút cạn sinh khí.

Đá tạc có màu xanh đen, nhìn sơ qua thì thấy rất vô hồn, nhìn càng kỹ lại như bị hút vào, thấy rất ma quái khiến tôi không khỏi ớn lạnh.

Có gương mặt trẻ nhỏ to bè giống như bị sưng phù lại loang lổ những vết chàm giống như địa y ký sinh nơi thân cây lớn. Cái miệng nhỏ xíu lại ngậm chặt khiến cho cánh môi càng mỏng, giữa 2 khóe môi giữ chặt một vật thon dài thò ra. Giống như là một con giun tròn tính chạy ra ngoài dạo chơi, hoặc đuôi một con thằn lằn mà hon phần nửa thân trên còn ngo quẩy trong khoang miệng xinh xinh.

Đá tạc lại có màu trắng xanh, nhìn nhợt nhạt như da người chết trôi, ban đầu cũng chẳng gây cảm giác tà khí mấy, sau lại vô thức nhìn thêm, liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, rất buồn nôn.

Lại có gương mặt nữ nhân trung tuổi nổi đầy đặc những hột hột giống như mọc bọc thịt dư. Bề mặt đá nhám nhờ tựa cục cục muối biển chen chúc cả vào 2 hốc mắt, lại xen lẫn với những chỗ như nổi mụn to cỡ hạt đỗ, hạt sen, vừa nhìn liền thấy kinh tởm, giống như da cóc. Lập tức lông tơ trên người tôi thì nhàu biếu tính.

Kỹ thuật chế tác không tinh tinh xảo, cũng không chân thực sống động tới mức kinh ngạc như cả ngàn đám tượng linh bồi táng theo lão Tần vương. Ở đây tay nghề của người làm chỉ tính là học việc, hoặc đây mới là giai đoạn đục đẽo bước đầu, nếu như được trải qua thêm công đoạn chà dũa nữa ắt hẳn mới hoàn mỹ.

Có thể họ không có thời gian để làm cầu kỳ tỉ mỉ vậy, cũng có thể đơn giản trình độ điêu khắc của dân làng chỉ tới mức độ này. Tuy mới chỉ là một vật phù điêu còn thiếu sót về trình độ, thế nhưng hiệu quả cảm giác mà nó gây ra lại vượt ngoài kỹ thuật.

Cũng chẳng rõ dân làng Ngự Dương này mang theo tín ngưỡng thần dị gì mà lại làm ra cái thể loại phù điêu như dọa ma nhát quỷ người khác thế này.

Mỗi cái mộ huyết sơ sài cách nhau độ 3m và phóng tầm mắt nhìn lướt qua một lượt cũng thấy được gần trăm mộ huyết như thế. Tôi không dư lòng gan dạ mà đi tham quan nốt vòng tiếp theo xem phù điêu tạc phong phú đa dạng bậc nào.

Chỉ biết trong quá trình đi dạo ban nãy thì thấy không nhân diện phù điêu nào được chế tác lặp lại.

Hon nữa để ý kỹ lại thấy tất cả các mộ đất đều có mặt hướng vào trong và sắp xếp vây quanh ngôi làng như thể có chủ đích chứ không phải do ngẫu nhiên mà người ta lại cứ có xu hướng đào mộ theo cái vòng tròn như giam giữ... thứ gì đó.

Tôi có cảm giác như người ra lệnh quy hoạch mộ phần này có dụng ý dùng âm khí địa mộ để giam hãm thứ gì đó không cho thoát ra khỏi ngôi làng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: hạ táng

Đám lính đặt 2 thi thể được cuộn trong lớp chiếu cói tạm xuống đất sau đó dỡ tấm chiếu bê bết máu lộ ra thi thể mới chết có tốc độ phân hủy nhanh đáng sợ.

Những chỗ da thịt được y phục che dấu thì không nói làm gì, chỉ thấy đã nhuộm máu ướm đẫm, chỗ đập vào mắt trước tiên và dễ để ý nhất chính là khuôn mặt, rồi đến cổ, bàn tay và bàn chân.

Khuôn mặt chỉ chút những vết thương nhẹ nhưng như thể không biết cách xử lý lên bị lở loét, để lâu bị hoại tử, trông thật phần gớm ghiếc. Nếu 2 thi thể đang nằm yên phận này mà bất thành linh bật dậy, quả nhiên giống zombie không sai.

Người ta vừa mới nhắm mắt xuôi tay cách đây ít phút, từ nhà họ khuân ra bìa làng đi chậm rì rì để cho lão kia còn vừa nhảy múa vừa hát hò ề a cùng lắm tốn một canh giờ. Thời tiết thì se lạnh thế quái nào mà tốc độ thối rữa lại xảy ra nhanh vậy?

Như thể có con gì từ bên trong gặm gặm ra phía ngoài, trên mặt loang lổ những lỗ những lỗ nho nhỏ mà máu thịt từ đó bị đùn ra ngoài, càng giống lỗ giun mà trời mưa phải ngoi lên mặt đất thờ.

Một tên lính dùng con dao nhỏ từ từ cẩn thận cắt lấy cặp mí mắt một thi thể rồi đưa chúng cho thầy cúng. Ông ta vẫn làm bầm từ nãy những lời rù rì khó hiểu và luôn tay rung chuông đồng.

Lão dùng lặc, đốn lấy cặp lông mi và cho chúng vào khối bát giác con con treo bên trong quả chuông. Tên lính lại dâng lên cặp lông mi tiếp và cũng được lão nhét vào bên trong khối bát giác của cái chuông đồng còn lại.

Xong xuôi lão lại càn lặc chuông và đọc bài văn tế một cách điên loạn hơn như thể phê thuốc phiện. Đám lính cuộn 2 thi thể lại và đặt vào cùng một mộ huyết sâu khoảng hơn m sau đó bọn chúng nhanh chóng lấp đất, vun thành ụ cao rồi cắm 2 bìa mộ bằng đá đã được khắc chữ từ trước lên.

Xung quanh bìa chạm khắc hình một con rắn cắn đuôi theo chiều ngược kim đồng hồ thành một vòng tròn, giống như một vòng luân quần kéo dài bất tận. . . tôi đặc biệt lưu tâm tín ngưỡng thờ xà thần này, phải, về sau thoát khỏi giấc mộng điên khùng thì sẽ tìm hiểu một chút ý nghĩa quỷ quái đó.

Bấy giờ lão thầy cúng mới ngừng hành động rung chuông và hát hò điên cuồng thứ tiếng như của người ngoài hành tinh, hoặc là tiếng cổ của người dân tộc thiểu số.

Tôi nghĩ thầm, chữ cổ và tiếng cổ, đối với các pháp sư phù thủy cao tay ẩn chính là một trong các lĩnh vực họ bắt buộc phải am hiểu, bởi thông qua một sức mạnh đặc biệt khó lý giải nào đó của nó đã tạo ra các phù chú bùa phép xoay chuyển được cả tự nhiên.

Người hiện đại hầu như ai cũng chỉ muốn chữ viết càng đơn giản càng tốt, lại chẳng biết rằng, ngôn ngữ và cách viết cổ đại có thể chứa khối sức mạnh to lớn nhường nào.

Lão gần lần lượt 2 quả chuông vào 2 tấm bia đá, tôi đứng ở ngoài thăm lo lắng không biết thần trí lão có còn tỉnh táo minh mẫn mà phán đoán đúng. Nhờ đầu lại gần nhằm chuông có lông mi của người này vào bia mộ của người khác.

Xem ra mọi sự đã được liệu tính, huyệt, bia mộ, nhân diện phù điêu đều được làm sẵn chỉ chờ giờ từ tới đưa thi thể xuống.

Tôi chưa từng dự đám tang nhưng cũng biết chẳng ai làm đám ma với tốc độ tên lửa như ở đây.

Tôi biết có nhiều kiểu an táng, như thiên táng (phoi thây ngoài trời nhờ tự nhiên mai táng dùm), điều táng (nhờ chim kền kền hóa kiếp), thủy táng (chôn dưới nước), hỏa táng (thiêu thi thể), huyền táng (treo quan tài trên vách đá), mộc táng (treo quan tài trên cây) và địa táng (chôn thi thể xuống đất), trong đó địa táng là phiền phức cùng cầu kỳ nhất.

Nhưng dù chôn cất kiểu gì thì đều nhắm tới mục đích duy nhất là giúp người quá cố sớm yên nghỉ an ổn nơi thiên đường cực lạc, chứ không phải bị đày đọa chốn địa ngục lâm than.

Nên cái kiểu địa táng đơn giản như chạy giặc mà cổ quái này khiến tôi hồ nghi, cũng là lần đầu biết tới.

Thường thì đám ma đám cưới là 2 nghi lễ trọng đại và linh thiêng nhất một đời người, tuy không rườm rà phiền phức như những người có tiền của thì cũng cần có những nghi thức bắt buộc phải tuân theo. Thời hiện đại thì đã giản lược đi rất nhiều hủ tục nhưng nhìn ở đây xem, mọi thứ qua quýt tới mức như thể người chết bị coi thường.

Thường sẽ trải qua rất nhiều nghi thức kéo dài ít nhất 3 ngày, nghi lễ đám tang ấy thể hiện rất rõ quan điểm con người là do khí âm, khí dương hòa hợp lại, con người có hồn có vía nên dù đã nhắm mắt xuôi tay vẫn có ảnh hưởng tốt hoặc xấu đối với những người sống.

Nào là lễ mộc dục, phạn hàm, khâm niệm nhập quan, động quan hạ huyệt, vân vân và mây mây thêm một đồng tập tục kiêng kỵ khó hiểu khác.

Ở đây, vừa nhắm mắt chưa kịp xuôi tay đã khuôn đi rồi, như thể người ta mang đi vất rác. Ít ra cũng phải coi giờ lành mới cho nhập mộ, rồi coi vị trí của mộ xem có hợp phong thủy gia đạo, trước đó còn cần phải lau rửa tử tế người chết bằng nước ngũ vị hương và cho thay đồ sạch sẽ.

Như đã nói tôi chưa từng đi viếng đám mà nhà ai lần nào, song cũng biết âm trạch là đất táng người thân mất và mưu đồ cho tương lai con cháu về sau, vong linh yên ổn thì con cháu thành đạt.

Người xưa xem âm trạch là gốc còn dương trạch là nhánh ngọn, nên chăm lo mộ phần rất chu đáo, việc đi tìm thế đất tốt để chôn người chết, chẳng khác người sống đi tìm đất cất nhà.

Người nhà sẽ mời thầy phong thủy tới xem hướng đặt mã, chọn ngày, tháng, năm mà xây mã, nếu người chết được tuổi, tức trong năm đó không kiêng kỵ về xây dựng, trong 49 ngày đầu tiên có thể lập mộ, còn sau đó phải xem ngày, tháng, năm như người sống, bằng Tứ Kim Lâu, Lục Hoang Ốc, ngày, tháng Hoàng Đạo v.v...

Ở thời hiện đại hình như người ta rất kỵ việc chôn 2 xác chung huyệt, từ phi đây là di nguyện người quá cố. Trong thời chiến thì không nói làm gì, mỗi lần 2 quân đánh nhau, số người thương vong lên đến cả ngàn là ít, không thể nào họ đào cả ngàn cái hố mà táng, càng không thể nào đóng ra cả ngàn cái áo quan.

Cho nên việc chôn cất tập thể là điều không tránh khỏi, hơn nữa e rằng dùng chính chiến bào mà cuộn thi thể lại.

Giờ nhìn lại, dân làng ở đây nhiều lắm tôi đoán cũng không đến một ngàn. Tốc độ tử của dịch bệnh chắc chắn chậm hơn so với sự hạ sát của chiến tranh, còn tùy thuộc thời gian ủ bệnh và phát bệnh, vào sức kháng cự của mỗi người mạnh yếu khác nhau mà trung bình mỗi ngày có thể từ vài người đến hơn chục người.

Họ vẫn có thể đào riêng biệt từng huyệt, vì có gì cứ nhất thiết phải chôn mộ? Hơn nữa tuyệt không thấy một mộ huyệt một bia đá, như thể đó mới là điều cần tránh né, còn nữa, nào có ai như ở đây, tùy tiện làm một cái hố rồi vất xác xuống như phi tang vật chứng.

Tôi nhìn trên mặt đất có những vết máu trong quá trình di chuyển xác rơi rớt lại. Máu vẫn đỏ tươi, không phải do trúng độc, trong vũng dịch như có sinh vật, chúng nhúc nhích ngo ngoáy làm tôi suy nghĩ.

Sương mù như lan đi càng đậm, ngo quanh đã chẳng nhìn thấy ai gần đây, tiếng bước chân như rời xa tôi một quãng, chỉ còn lại âm thanh đĩnh đạc của chuông đồng theo gió ngân nga không theo tiết tấu một cách kỳ quái.

Ẩn hiện bên cạnh những gốc cây tôi vẫn thấy đám bóng đen, giờ chúng tràn lan ngồi trên khắp các ngôi mộ, vượn cánh tay chạm một ngón vào chuông đồng, âm thanh vụn vặt phát ra khiến cho cảnh vật dường như cũng bị biến dạng mà trở lên đứt gãy. Rồi từ từ chúng nó cũng nhạt nhòa dần và biến mất.

hắn.

Chúng nó là gì? lại dường như không người nào để ý tới, hoặc là chẳng ai nhìn thấy được?

Khi tôi được nửa đường quay trở lại thì thấy mã xe của lão quan Lý Can cùng đám thuộc hạ hướng tới một con tiểu lộ khác mà đi ra ngoài làng. Tôi tức tốc cũng bám theo.

Hành động này như thể theo bản năng, hay đúng hơn, không do tôi kiểm soát. Chân như thể tự động chạy theo, hơn nữa tôi cũng mơ hồ tự cảm thấy, nếu bám theo biết đâu lại có thêm thông tin gì đây.

Cụ thể thì đến chính bản thân tôi đây cũng chẳng rõ mình đang theo đuổi thông tin gì, rốt cuộc thì dựa vào giác quan nào mà tôi tin rằng không phải cái đám này đang trên đường trở về mà là đi làm việc gì đó?

Có đôi khi, mọi hành động của bạn trong mơ lại chẳng hề do bạn kiểm soát, bạn chỉ đơn thuần giống như người xem, đứng bên lề một bộ phim theo dõi mọi diễn biến câu chuyện sắp diễn ra chứ hoàn toàn không có quyền hạn quyết định làm bất cứ việc gì ngoại trừ suy nghĩ của bộ não.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: mộc xà thụ

Phía ngoài tiểu lộ này dẫn vào khu rừng có xếp sẵn mấy xe ngựa kéo, thùng xe chứa hàng hóa trống rỗng. Đám xa phu kính cẩn chào tên quan Lý Can rồi đứng lặng lại, lão hơi gật nhẹ xuống xe ngựa cùng đám thuộc hạ bước vào trong.

Cây cối mọc dày đặc hoàn toàn chẳng thấy đường đi dưới chân, cứ thế dẫm đạp lên cỏ dại, lên thảm lá mục ẩm ướt. Sương mù trong này như có xu hướng lao xuống mặt đất, phủ lò dò mọi thứ từ đầu gối trở lại.

Không gian như càng âm đạm, cộng thêm tiếng chuông thanh đồng vẫn vang vọng đinh đang như thể kẻ ngay bên tai, cảm giác bất an vì sương giá như đậm đặc hơn che mờ cảnh vật.

Cuối cùng khi sắc cũng xâm chiếm lấy mọi thứ làm cho khu rừng càng lộ vẻ ma mị, trong này âm âm u u như được bao bọc bởi lớp vô tình mệnh kỳ dị khiến da gà da vịt của tôi cứ thi nhau mà mọc lên.

Không có tiếng lá cây lay xào, tiếng chim chuyền cành, tiếng thú gọi nhau, tiếng bước chân của mấy người xung quanh tôi và thậm chí đến cả tiếng thờ của chính bản thân, dường như đều biến mất.

Duy chỉ có tiếng chuông đồng được treo ở các bia mộ là vẫn len lỏi vào tận trong này, lúc xa xôi, khi ngay cạnh, lúc rời rạc đứt quãng, khi dồn dập gấp gáp, như thể chạy trốn lại tựa như tìm kiếm. Làm người nghe tâm thần bất ổn, buồn bực vô cớ, tôi đột nhiên như muốn bỏ chạy song chân lại không chịu nghe lời, bước đi như kẻ mộng du.

Thân thể tựa như bị thế lực nào đó điều khiển, dù trong đầu gào thét dữ dội là thế cũng không xoay chuyển được hành động, tựa như đây không phải cơ thể tôi nhưng lại mang ý thức tôi. Cảm nhận được mọi thứ diễn ra xung quanh nhưng lại bất lực trong mọi quyết định đưa ra.

Thình thoảng tôi vẫn liếc trái liếc phải, nhận ra không có đám bóng đen quái ngờ bám đuôi. Rốt cuộc bọn nó là cái giống gì? đang giám sát thứ gì sao? chúng từ đâu xuất hiện lại ám lấy ngôi làng? là bảo vệ hay phá hoại? cái thứ đó, tôi cảm nhận rất rõ, những luồng âm khí cực kỳ tà ác hun đúc thành chúng, hoặc giả chúng bị xâm chiếm, bị thôn phệ mất rồi.

Không gian im ắng vắng lặng tới mức dường như quanh đây hoàn toàn chẳng có chút hơi thở của sự sống nào tồn tại, bao gồm cả bản thân tôi đang hiện hữu lúc này. Một khu rừng chết lặng đông băng mọi âm thanh, như thể đang đặt chân vào một thế giới được điêu khắc từ sương mờ khói ảo, hay một bức tranh vẽ lên từ thứ màu xanh xám bị hóa mố.

Ý nghĩ kinh khủng đó lóe lên khiến tôi chỉ còn biết run run nhắm mắt đưa chân cứ thế vô thức bước đi.

Cuối cùng chúng tôi dừng lại trước một gốc cây đại thụ, ấn tượng đầu tiên chính là màu đen. Một cái cây rất to, tôi đoán phải đến chục người ôm, chỉ ít cũng tới 500 tuổi đi. Toàn thân chỉ thấy một màu đen kịt bao phủ, cành thấp nhất cũng cách mặt đất cỡ 10 m, tán che phủ một vùng đường kính rộng cỡ 20m.

Ngước đầu lên trên, thấy từng tầng cành xo le, đan xen dày đặc, hoàn toàn che phủ bầu trời, dưới mặt đất, rễ cây to như những con trăn nhấp nhô uốn lượn. Đến gần hơn thì thấy càng rõ thân cây ấy rất xù xì, gỗ gề như được tập hợp từ những sợi dọc ngắn dài.

Vô vàn những đoạn to nhỏ nối tiếp nhau, bám lan ra khắp mọi nơi thân cành, càng nhìn càng thấy giống như một bầy rắn ngủ đông.

Tôi tự giật mình thất kinh, cực kỳ giống hình minh họa nơi tám cửa gỗ lớn của tòa miếu phía trên. Hay nói đúng hơn, cánh cửa gỗ đó đã mượn hình ảnh cây

đại thụ này mà khắc họa thành.

Mặt đất đến đoạn này cũng là điểm kết thúc,mọi người đi về bên cạnh cách gốc cây một khúc rồi thận trọng bước xuống tầng đất nổi tiếp thấp hơn.Một con dốc ngắn gấp ghenh nổi 2 khoảng đất cách nhau chỉ ít cũng hơn 2 m.

Bước xuống rồi mới thấy phía sau của gốc cây,đám rễ của nó như những con trăn Nam Mỹ bò vuron ra như một cái nắm mờ vụn cao.

Có rễ to như một thân người,cái nhỏ cũng cỡ bắp đùi người ta,rễ bên trong lại cổ nhoi ra bên ngoài,cái bên ngoài lại chèn ép cái bên cạnh.Nhìn đám rễ uốn éo như một ổ trăn trong mùa ngủ đông.

Rồi từ sâu bên trong tổ rễ trăn , có ánh sáng chập chòn từ phía dưới tiến lên như ma trôi.

Ngon lửa đông đưa,đong đưa thấy xuất hiện thêm cái phía sau,rồi lại phía sau nữa,tôi hít một hơi khí lạnh thấm trấn an bản thân.Lửa này cảm giác như xuất phát từ dưới chân tôi hất lên,không phải là từ xa tiến lại,mà là từ dưới sâu tiến tới.

Đây hẳn là cái hang có xu hướng ăn dốc xuống lòng đất.

Quay ra thấy mọi người vẫn biểu tình bình thường tôi lại càng cảm thấy kỳ quái.Sao vậy?bộ đây không phải lần đầu diện kiến chuyện này?cho nên sự tình đó là bình thường?hay vốn dĩ đây chính là chuyện rất bình thường?

Nghĩ thế tôi mới yên lòng mà căng mắt nhìn kỹ lại.

Đến gần cửa là một người đàn ông trung tuổi tay cầm một khúc củi cháy,bọn họ lần lượt lách thân thoát khỏi đám rễ ra ngoài.Trên lưng mỗi người đều đeo một cái giỏ tre,trong đựng những khối đá to.

-Lý đại nhân,đã 10 ngày trôi quá,bọn tiểu nhân lại lấy ra được rất nhiều khối ngọc cực kỳ chất lượng,ngài xem,tuy thô nhưng đường vân tím đậm dưới ngọn lửa vẫn hắt lên ánh xanh biếc.

Hắn vừa nói thừa tháo chiếc giỏ đeo phía sau xuống,nâng lên một tảng đá nặng cỡ một cân đưa lại gần lão Lý Can.

Lý tri phủ liếc mắt xuống khẽ gật nhẹ.

-không tồi,so với đám ngọc còn lại đúng đã là trân quý,nhưng đã mấy tháng trôi qua kể từ lần đầu nguoi dâng ta viên đá trân bảo đó...vẫn chẳng thể kiếm lại được khối thứ 2 sao?

Hắn áp úng một chút rồi cẩn trọng đáp.

-bẩm Lý đại nhân,lần đầu nhìn thấy khối đá đó,tiểu nhân đã biết nó là vật ngàn khối chọn một nên mới bất chấp quy định lệ làng mà lén trộm nó mang đi dâng cho ngài,nhưng kể từ sau khi bắt tay vào khai thác với quy mô lớn,chưa từng gặp lại một khối nào như thế...hơn nữa...

Lý tri phủ nhướn mày.

Gã run rẩy nói tiếp.

-hơn nữa số lượng người khai thác đột nhiên từ vong ngày một tăng cao...khiến cho lòng người rất hoang mang ...

Lý tri phủ lạnh nhạt buông một câu.

-không phải ngay từ đầu đã nói là do trùng khí độc sao?

-ban đầu thì đúng là nghĩ như thế...mà cũng đúng là như vậy...chỉ là...có chút tà môn.

-đúng là khí độc thì được rồi...nguoi còn có thể sống đến ngày hôm nay mà hưởng phú quý thì chẳng có gì tà môn cả.

Gã nghe nói thế tâm như trấn động mạnh,bờ vai rộng khẽ run run một trận,nhưng lão tri phủ chẳng thèm liếc tới nửa con mắt,cất cao giọng với đám tay chân phía sau.

-nhanh chuyển đá rồi khởi hành.

Thế là đám người lục đục rồi đi,tôi đưa mắt nhìn lại đại mộc thụ hồi lâu,tay vô thức vuron lên như thể rất muốn chạm tới.Tôi rất ngạc nhiên trước hành động này,vốn tưởng rằng mình bài xích nó,kỳ thật lại không phải,trong thâm tâm như có cổ xúc động không kìm nén được muốn trào dâng.

Khóe môi khe khẽ nhúc nhích,muốn cười với nó tươi tắn một chút lại nhận ra lòng như đeo đá tảng,ánh mắt thâm sâu u buồn như nhìn một cổ nhân.Phải, bản thân tôi đối với những cây gỗ lâu năm luôn nảy sinh thứ tình cảm hư hư thực thực này,giống như nhìn thấy nó,liền mọi muộn phiền đều được tiêu thất.

Tôi nhớ tới cây ngân hạnh trồng trong sân nhà mình ,mỗi lần nhìn nó đều nhìn đến quên trời đất,cứ ngược đầu lên như thể mặc cho là đêm ngày luân phiên xoay chuyển.Bố nuôi nói nó có từ thời ông nội của ông còn nhỏ xíu đã to cao như vậy rồi,dễ chừng có hơn 3 trăm tuổi.

Từ khi đặt chân vào nhà,tôi dùng ánh mắt thờ ơ,lạnh nhạt mà tồn tại,nhưng kỳ quái lại bị một gốc cây thu hút .Tôi nhìn nhìn nó,trong đầu vẫn một mảng trắng xóa,không có bất cứ sự khác biệt nào so với việc dịch chuyển ánh nhìn đi hướng khác.Tuy là thế song tôi trước sau vẫn chằm chằm ngắm nó.

Tôi chẳng biết vì sao mình lại bị cái cây cổ thụ lôi cuốn,đó chính là dực vọng đầu tiên nảy sinh và duy trì cho tới tận lúc này.Trước kia không trả lời được,hiện tại bây giờ vẫn tìm không ra đáp án rõ ràng,nhưng một khi ý niệm bắt đầu hình thành thì sẽ chẳng cách gì cất bỏ ,tương lai cũng không muốn thay đổi thói quen đó.

Từ lúc trí não bập bẹ học cách nghĩ nhớ,thì một khi đã nhìn thấy rồi,tức khắc sẽ không quên,dù rằng vẫn như trước không có mấy trí khôn,nhưng lúc đó tôi cũng chưa cần tới công dụng của nó.

Bởi vì ông ấy quá bảo bọc tôi,cho nên chưa từng dùng tới nó cũng chẳng biết dùng như thế nào, dùng để làm gì.

Giờ nghĩ lại,kí ức đó giống như một giấc mơ hoang đường,mà gốc cây ngân hạnh ấy chính là nhân chứng cùng bố nuôi ngày ngày nhìn tôi dần dần thành người.

Có lẽ,mơ hồ trong mơ hồi ức nhập nhòa rời rạc còn cảm nhận được,vì thấy nó đứng sừng sững hùng vĩ như thế trong góc sân bé nhỏ,mà một kẻ lang lang như tôi mới đột ngột dừng bước

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: tử ngọc

Tôi lùi về sau rồi dứt khoát xoay người bước theo đám bỏ đi kia.Xung quanh vẫn chỉ có cây cối bao trùm là hiện hữu,quả thật không thấy có bất cứ một sinh vật sống nào tồn tại,ngay đến những bóng đen ma quái tựa như đám họ hàng nhà cóc nhái cũng chẳng xuất hiện .

Phía trước một đoàn người mờ mờ hư ảo lọt vào trong sương ,chỉ thấy mấy cái bóng đen đen nhấp nhô đi động lại chẳng phát ra âm thanh tiếng động gì.Thực sự quý dị như một đám u linh ẩn ẩn hiện hiện trên tức nhãn lực người tò mò .

Tôi tới phía sau đám người,phát hiện là lão Lý Can và tên có vẻ thân tín kia,tiếng của gã cản cản dực dực vọng đến.

-đại nhân...số người đột tử đã quá 20 mạng,mỗi lần xuất hiện lại ở một vị trí khác,mà mỗi lần lại chỉ cướp đi một nhân...ngài nói xem có khí độc nào hôm nay định cư chỗ này ngày mai cư ngụ chỗ khác,còn tự hạn chế số lượng người đầu độc?

Lý tri phủ trầm ngâm hồi lâu rồi diện vô biểu tình đáp.

-khi nhìn thấy khối tử ngọc đó ta liền nghĩ tới ngay việc dâng cho hoàng đế...bất quá phải chờ một đoạn thời gian nhờ người tạc ra một bức Bắc đế Chân Võ quân .Nhìn chất lượng ngọc không chê vào đâu được cùng tay nghề bậc thầy của nghệ nhân khiến bức tượng cực kỳ tinh xảo cùng linh khí,quả nhiên Tần vương vô cùng hài lòng liền hỏi nguồn gốc miếng ngọc tuyệt phẩm kia ở đâu.

Lý can dừng lại một chút rồi lại lạnh lùng,ngghiêm nghị nói thêm

-cho nên đừng nói là hơn 20 mạng người,đám dân Ngư Dương làng cổ chấp không thức thời kia chẳng phải đã chết quá nửa ... sau khi lệnh hoàng đế ban xuống vẫn ngu muội cố sống chết bám trụ lại chẳng chịu đi dời ,điều đó mới dẫn tới dịch bệnh kia.

Gã nghe thế,trầm lặng một lúc mới lại mở miệng nói.

-Bao đời nay người dân đều biết ẩn sâu dưới tầng tầng lớp lớp đất của ngôi làng Ngư Dương chính là mỏ đá tử ngọc ,biết rằng nhờ có linh lực của ngọc mà họ sống ít bệnh tật ,trưởng làng cho rằng phạm nhân không có tư cách sở hữu,vì thế mới có lệnh tuyệt đối không được khai thác ngọc ,chỉ lấy đá về làm bia mộ.

Lý can chợt cười lạnh.

-ngọc này dùng để tiến vua,nguồn trừ dồi dào như vậy lại cứ thế bỏ không,đây chẳng phải chính là trời ban cho mà lại không biết hưởng?Bọn chúng không dám động tới thì cũng thôi đi.Đây là đất của Tần vương,ngọc dĩ nhiên cũng là của ngài,ngài chỉ lấy thứ của mình,thế mà cái đám kia cứ một mực ở lại chịu chết...vậy thì cũng hết cách.

Tôi nghe đến đây liền hiểu ra chút ít,nguyên lai dịch bệnh đó quả nhiên chẳng phải do yêu ma gì tác quái,đích thực là bàn tay con người nhúng vào,chỉ là,vẫn chưa rõ bằng cách nào khuất tán nó .

E rằng đây là căn bệnh lạ,lần đầu mới phát sinh ở thời kỳ này thành công khiến đám đại phu vô đầu bút tóc.Nhưng cũng không rõ làm cách nào lão Lý Can kia lại phát hiện để mà ra tay?

Dựa theo triệu chứng phát tác biểu hiện bề ngoài,tám chín phần là bệnh sán lá gan.Bằng cách nào đó gần như toàn bộ đám dân ăn phải vật trung gian có chứa ấu trùng sán,sau thời gian ủ bệnh thì bắt đầu có những dấu hiệu bệnh lý không khác bệnh về suy gan là mấy.

Đám đại phu đó sắc thuốc đều là thảo dược điều trị hư hại của gan,cuối cùng lại tự mình lạc vào chính mê cục rồi rầm đó.Đến giai đoạn gần cuối mới bàng hoàng nhận ra đây đã chẳng cách nào cứu chữa.

Giờ quay lại cái thứ giết người vô hình trong hang tối kia,thật là khí độc?khí độc này không có cách nào phòng tránh sao?lần này sát nhân thật là tự nhiên?không phải ma quỷ?

Được rồi,cũng chẳng thể trong một lúc tra cho rõ chân tướng,hiện tại bản thân vẫn mê muội không thể hiểu đến tột cùng,giác mơ huyền hoặc này mang ngụ ý gì?vì sao lại cho tôi chứng kiến những sự kiện trên?muốn nhờ vả gì sao?một kẻ vô công rồi nghề như tôi,thật chẳng biết làm được trò trống gì ra hồn?

Sau nữa,thứ cuốn tôi xuống là gì?sao mãi chưa thấy xuất hiện?nó thật định biến tôi thành bữa ăn tối?hay là tôi đã ở trong bụng nó rồi nên mới có thời gian mà mộng mơ?

Đám người kia sau khi ra khỏi khu rừng liền chia làm 2 ngã.Một nhóm đặt gùi tre lên thùng xe hàng,rồi phủ một lớp mấy cái áo toi che lên,xong ,đám lính của Lý tri phủ trèo lên hộ tống.Xe của Lý can khởi hành trước,xa phu phía sau mới vung cương bám theo.

Nhóm nhỏ còn lại đi về phía làng trên lưng treo gùi tre chứa những khối đá to nhưng mỏng,về ngoài trông bình thường như mọi thứ đá xanh khác.

Cứ thế,2 phía chậm chậm chuyển động rồi xa,chậm chãi lại phi thường nhanh,cơ hồ chỉ trong vài chớp mắt đã mất tăm mất tích,như thể hòa tan vào yên vụ,hoặc ngược lại bị nuốt rồi,vẫn là vô thanh khiến người nhìn lâm vào hoang mang.

Đám cây cối phía ngoài bìa làng đột nhiên xôn xao một trận như có gió lớn thổi tới phát ra những âm thanh chuông đồng treo trên bìa mộ đình đang quý dị.Đám bóng đen thoát ần thoát hiện trong tư thế dán sát vào mặt đất hoặc thân cây,chúng di chuyển lạng lẹ như thể biến mất ở chỗ này rồi hiện ra ở chỗ khác mang theo cỗ tà khí ớn lạnh.

Chúng là đang dõi mắt theo đám dân làng trở về đất làng.

Tôi đứng lặng người lại rơi vào một hồi trầm tư,sau lắc lắc đầu xoay người đi hướng khác,cùng không dám nghĩ tiếp vấn đề hóc búa đó nữa.

Đối với thứ đá quý được xếp hàng cuối cùng trong danh sách ngọc thạch cư nhiên ở giai đoạn này lại gây ra trận thảm án khiến cho oán linh hơn ngàn năm sau vẫn lượn quần nơi dương gian chưa được siêu thoát.

Đối với người hiện đại,thạch anh chỉ đơn thuần là loại đá bán quý không đáng mấy tiền.Với riêng tử ngọc này,bởi vì nó sản sinh ra được trường năng lượng tốt rất mạnh trong phong thủy cũng như đối với sức khỏe con người lên được đề bạt vào hàng ngũ đá quý.

Đối với riêng Tần vương mà nói,ông ta cực kỳ xem trọng tử ngọc,đánh giá cao thuật phong thủy của nó còn hơn cả cẩm thạch,cho nên dựa theo bản tính bá đạo tuyệt tình của bản thân thì dù trả giá bao nhiêu sinh mạng cũng cho là thỏa đáng.

Điều này rất dễ lý giải,khỏi Bắc Đê Chân Võ Quân kia,dùng tử ngọc chính là tuyệt phối,hơn nữa còn là tử ngọc ánh đỏ cực phẩm nhân gian,chính là khối trăn thạch trừ tà phòng yêu hàng ma tốt nhất trong thiên hạ.

Tần vương thờ dĩ nhiên chính là Huyền Thiên Trấn Vũ,cũng tức là đang nói tới Bắc Đê Chân Võ Quân một trong tứ tượng ,linh thần của Đạo giáo ,dựa theo thuyết ngũ hành,muốn thắng nhà Chu được cai trị sức mạnh bởi lửa màu đỏ, cho nên sau khi nắm quyền trong tay liền lấy màu đen (huyền, 玄) là màu của hành Thủy ở phương Bắc để đối kháng lại.

Sau này đánh thắng 6 nước chư hầu rồi,quyền lực càng hùng mạnh,thì càng sợ một ngày kia tuổi già sức yếu phải bỏ lại cơ nghiệp vạn trượng mệnh mỏng mà hao tổn bao tâm cơ mới giành được,tất sẽ nghĩ đến việc kéo dài tuổi thọ.

Năm 226 TCN,lúc đó Tần Thủy Hoàng Đế mới 33,nhưng 20 năm về trước đã bắt đầu cho xây lăng mộ,tìm kiếm ngọc quý khắp chân trời góc biển.Vào khoảng thời gian này,mỏ cẩm thạch chất lượng tốt đã hiếm,nhưng mỏ tử ngọc còn lộ diện hiếm hơn vì thế Tần vương mới hạ thánh chỉ cho quân đội cường chế dân chúng di rời khỏi Ngư Dương làng.

Nhưng cả làng thà chết cũng bám trụ lại cho nên lão Lý can mới nghĩ ra chú ý tề hại kia,khiến cho dân làng rơi vào diệt vong.Tử ngọc quý hiếm là thế,chiến phẩm gom từ 6 nước cũng không đủ nhu cầu,mà trong lòng đất Ngư Dương làng này,luận về chất về lượng có thể nói là đứng đầu thiên hạ.

Đừng nói là mất 1 ngàn người,để xây lăng mộ kéo dài 37 năm trời kia,Tần thủy hoàng đế đã khiến cho 70 vạn người bồi táng theo,thật sự là một bạo quân khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 27: thả lỏng

Tôi đọc tạp nham đủ loại sách,nhưng cơ bản đọc nhiều về tự nhiên,riêng về lịch sử lại đặc biệt có hứng thú với thời Tần.

Tôi vừa nghĩ nghĩ vừa bước đi,khung cảnh xung quanh lại lặng lẽ biến đổi.

Từ ngọc thời xưa còn được biết với cái tên huyền ngọc, chữ tiểu triệu huyền viết phía dưới là một sợi tơ xoắn bên, phía trên tơ xoắn là đế của chữ hệ, kỳ thật chính là một loại tơ nhuộm cổ đại dùng làm nút kết tơ.

Cho nên ý tứ của nó kỳ thật không phải màu đen thuần, mà là trong đen chứa đỏ,loại huyền ngọc này đến bây giờ vẫn được xem là cực phẩm trong cực phẩm về độ quý và hiếm của nó chỉ có hơn kim cương.

Nếu như có 1000 người sở hữu kim cương,thì chỉ có một người may mắn làm chủ thạch anh tím ánh đỏ,đối với người xưa mà nói,lại là thứ chỉ có thể ước cầu.

Tần thủy hoàng đế này sở hữu trong tay bao nhiêu mỏ ngọc ,có thể nói là đứng đầu nhân gian,trong đó lại có được bao nhiêu huyền ngọc,không tiếc dùng chúng chế tác gia dụng, tất thấy mọi thứ đồ vật vây xung quanh đều là ngọc ,áo giáp ,giường,gối ,mũ ,giày,đũa,bát...thế mà cũng không sống qua nổi 50 tuổi.

Tôi nhếch một bên mép nhẹ cười,cả đời kiêu hùng,oanh oanh liệt liệt,phải,sự nghiệp vĩ đại đó hơn 2 ngàn năm sau ,lớp hậu nhân không khỏi than thán .Có vị đế vương nào xây dựng cơ đồ mà bàn tay lại không nhuốm máu người,có vị nào lại không luyện tiếu giang sơn họa đồ.

Ra hết khu rừng liền thấy một dòng suối nhỏ nằm vắt ngang,ánh trăng bàng bạc từ trên thỉnh không rọi xuống mặt nước ,phản chiếu lại vô số tinh quang.

Tôi lặng người lại gần,không gian ở đây khá yên tĩnh nhưng sự im ắng này không phải ma quái như trong khu rừng,ngược lại tạo cảm giác thanh bình trong tâm hồn. Nó giống hệt cái cảm giác bạn được về một vùng thôn quê hoang dã nghỉ ngơi thư giãn sau một thời gian dài lao đầu vào công việc điên cuồng.

Chính cái cảm giác vô cơ đó nổi lên mà chân tôi cứ đứng bất động lại ngắm nhìn thiên địa luân chuyển nhẹ nhàng qua ánh mắt ngỡ ngàng.

Trên cao là vòm trời quang đăng lác đác mấy cụm mây trắng xám lác lác là buông mình trôi đi một cách lười nhác,chúng lướt qua vô số chòm sao lấp lánh,tạm che đi ánh minh nguyệt lung linh như đêm rằm.

Tôi khẽ cười cười,thật chẳng ngờ giây phút này lại buông bỏ được tâm tình bất an nháo loạn trong lòng.Tôi lấy đà nhảy qua con suối chỉ rộng độ 2 m,nước chảy êm đềm,thế lại uốn lượn quanh co,bên kia là một ngọn đồi nhỏ phủ cỏ đại.

Tôi từ tốn bước chậm chậm đi lên,ngang qua những nắm cỏ trên cắm duy nhất một bia mộ.Phóng tầm mắt nhìn khắp một vòng cũng chỉ nhìn thấy những ngôi mộ nho nhỏ u lên nằm yên ổn từ lưng chừng đồi tới đỉnh,phía sau ngọn đồi này còn 2 ngọn khác .

Ở đây không gian khoáng đạt,tầm nhìn trải dài một diện tích mênh mông,dưới chân là dòng sông nhỏ nước yên ả lưu động như những giọt thủy tinh,trước mặt là vùng đất an cư lạc nghiệp,bên cạnh là rừng rậm phía sau là gò đồi.Theo phong thủy nơi tôi đang đứng đây chính là địa thế kết huyết .

Sau này tôi cũng sẽ đi tìm một thế đất phong cảnh hữu tình như nơi này để táng cho bố nuôi.Tuy tôi không quá mê tín nhưng đây giống như là phong tục tập quán rồi,có một số chuyện bắt buộc phải tuân theo.

Ví dụ như đến tận bây giờ vẫn ới người đình linh chuyện họa phúc, sang hèn, giàu nghèo của mỗi người được quyết định bởi phong thủy nhà ở, phần mộ tổ tiên tốt hay xấu.

Người ta thường luôn tin rằng “táng (chôn cất)” là nhận sinh khí, phàm là khí âm dương, thờ thì thành gió, bay lên thành mây, rơi xuống thành mưa, lưu hành trong đất thành sinh khí. Sinh khí chuyển động trong lòng đất mà sinh ra vạn vật, con người ta được cha mẹ cho thể xác, hình hài, được khí, di thể (xác chết), được âm (phục âm).

Do vậy, sống là sự ngưng tụ của khí, kết thành xương cốt, khi chết chỉ còn lại xương, nên táng là phản khí nội cốt để sinh phúc âm.

Những đốm sáng xanh lam lấp lờ từ dưới đám cỏ đại lặng lẽ bay lên,xung quanh chỉ có tiếng gió khẽ khàng đi lại,không có tiếng chuông ma mị càng chẳng có những bóng đen vất vương đeo bám,dường như là,chúng không ra khỏi ngôi làng được,chỉ hoạt động trong phạm vi đất làng,hay nói đúng hơn,bị giam cầm trong chính nơi chúng được sinh ra.

Tôi dừng lại trước một nắm cỏ, xung quanh bia vẫn chạm khắc hình một con rắn cắn đuôi nhưng thay vì ngược thì ở đây lại thuận theo chiều kim đồng hồ ,thành một vòng tròn,vòng tuần hoàn luân hồi.

Xem ra đây cũng là một khu nghĩa trang của dân Ngự Dương,chi là vì sao phải chia làm 2 nơi với 2 kiểu an tang khác nhau?Là bởi vì kia là nơi chôn cất người chết vì dịch bệnh?

Trên bia đá không có treo chuông đồng,cũng không có nhân diện phù điêu.Cỏ đại mọc um lên như một nắm cỏ tươi tốt do mưa thuận gió hòa,cũng có thể do dân làng không có thời gian viếng thăm vì dịch bệnh hoành hành dù là ở gần nhà.

Đám lân tinh xuất hiện ngày càng nhiều, chúng như chui lên từ trong đám cỏ rậm rạp, bay là là lưng chừng đầu người. Như những chấm bi dạ quang, thi nhau chớp tắt, cảnh tượng thiên nhiên kỳ thú này đẹp tới mức tôi chỉ còn biết tròn mắt nhìn ngắm.

Khẽ ngược đầu, trên cao mây đã trôi tít về 4 góc trời để lại một làn da xanh đen mà trong veo như bảo ngọc. Dải ngân hà như một dòng sông kim cương, tập hợp vô vàn tinh tú nằm vắt ngang thình không cao vút, như một tấm lụa thượng hạng được dệt từ bàn tay bậc thầy là tự nhiên mà không một người phàm trần nào bắt chước được.

Không phải tôi lần đầu mới được chiêm ngưỡng tuyệt tác này, lúc trước vẫn hay trèo lên mái nhà nhìn bầu không mà đầu óc trống rỗng, chẳng có tí cảm xúc gì cả.

Tôi nghĩ bầu trời đêm của 2 ngàn năm trước hay của bây giờ thì cũng chẳng thay đổi gì mấy, cái thay đổi tới mức chóng mặt có chăng chính là cuộc sống hiện đại hóa của con người.

Có thể lúc đó đầu óc tôi không được tỉnh táo minh mẫn, cộng với tình trạng ô nhiễm môi trường trầm trọng, nhà cao cửa rộng san sát và ánh đèn quá nhiều lên sống ở thành thị chẳng có cái điểm phúc được nhìn trọn vẹn toàn cảnh kia.

-Mặc Minh, thế này cũng quá chân thực đi, làm cho tôi không phân biệt nổi, đây là tôi đang mơ, hay cuộc sống lúc trước mới là mơ?

Đột nhiên xung quanh nổi lên những tiếng rì rào, ban đầu còn ở rất xa, nghe không rõ nói cái gì. Lúc sau thì càng gần hơn, rõ hơn, tiếng của một người, lại như của nhiều người. Có tiếng trẻ con lanh lảnh, tiếng phụ nữ ôn hòa, tiếng đàn ông rần rỏi, tiếng người già nghiêm nghị.

Họ nói rất nhỏ, ban đầu còn thấy bình thường, lát sau lại trở lên méo mó biến dạng tựa như sóng âm bị thứ gì chặn mất, hoặc chỉnh sang tần số khác.

Bước sóng đó như thể không dành để phát cho con người, hoặc không phải do con người phát ra, âm thanh cứ chồng chéo đan xen lẫn nhau tạo ra thứ tạp âm trầm thấp cứ xoắn vào óc làm tôi như muốn nổi điên, cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: hỏa thiên

Xung quanh tôi không biết từ lúc nào đã có rất nhiều người, bọn họ đang quỳ rạp xuống đất đập đầu bái lạy. Tôi không hiểu chuyện gì đang diễn ra, giật mình nhìn sang bên liền thấy pho tượng đá nhân xà sùng sững nguyên vẹn. Chính là cặp nhân xà thạch nửa nam nửa nữ đứng trên con trâu mà tôi nhìn thấy khi vừa mở mắt ra tại chốn này.

Nhìn lại một vòng mới nhận ra mình đã có mặt tại trung tâm ngôi làng, rồi đột nhiên gió từ 4 phương 8 hướng thổi tới ào ào như bão tố, một vài tia chớp lóe lên như những vết thương vô tình rạch lên bầu trời kèm theo tiếng gầm gừ căm phẫn.

Sau đó một tia sét cực lớn xuất hiện, kéo dài từ trong đám mây xám tro và bò lan xuống gần tới mặt đất, đốt cháy không khí trên con đường nó xuất hiện tạo ra vô vàn quả cầu xanh lam li ti, chúng trôi lơ lửng một lúc sau mới tắt.

Không ai đang quỳ cúng bái đứng lên bỏ chạy, bọn họ sau khi ngược đầu nhìn lại cúi xuống khăn vái càng thành khẩn tha thiết. Âm thanh này không hiểu sao như mũi kim xuyên vào tâm trí khiến tôi rất muốn nổi khùng, như thể lại không khống chế được tâm tính bản thân.

Trước khi tia sét đó kịp biến mất một giây kia thì một luồng sét khác còn lớn hơn nữa xuất hiện đánh vào nó tạo ra một tiếng nổ cực to khiến tất cả cùng giật mình kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên.

Từ trên trời cao, một vật thể sáng chói vùn vụt lao tới.

Nó sáng rực, giống như một quả cầu lửa phóng tới với khí thế hùng hục thiêu đốt không khí xung quanh và làm bắn ra những tia sét ngoằn ngoèo khiến người nhìn mà sợ muốn vỡ mặt.

Tôi cũng như những dân làng, chỉ biết đứng chôn chân chết lặng.

Tôi tưởng với cái tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đó thì hẳn nó sẽ lao thẳng xuống đây không chút ngại ngần. Nhưng đột nhiên tốc độ của nó giảm dần, rồi lượn mấy vòng trên đầu chúng tôi, cuối cùng dừng lại.

Đối với người hiện đại như tôi, được đọc nhiều sách báo, đầu óc cũng không quá u mê tin tưởng một cách mù quáng vào những hiện tượng siêu nhiên bí ẩn như người cổ đại. Có rất nhiều chuyện thần bí thời xa xưa khiến cho người không hiểu biết hoàn toàn bị dọa chết.

Xã hội tuy đã tiến tiến vượt bậc về tri thức, đa số đều được giải thích bằng khoa học, song vẫn có những sự kiện khiến người ta đau đầu không sao lý giải nổi.

Chẳng hạn như, cái quả cầu lửa đỏ ánh vàng có đường kính độ nửa m này, dùng lượng kiến thức của thế kỷ 21 để lý giải thì có thể hiểu nó giống như là một cầu hình của dòng điện khép kín được duy trì bởi từ trường do chính nó sinh ra. Mà dòng từ trường bức xạ vì sóng này nằm gọn gàng trong một vành đai plasma hình cầu mỏng, cho nên có thể hiểu nôm na nó chính là một khối plasma mật độ rất cao, với các tính chất lượng tử đặc trưng cho chất rắn.

Tuy nhiên không phải cứ trời có giông tố là có sét hòn, đôi khi, nực cười ở chỗ, nó xuất hiện nhiều hơn trong thời tiết đẹp. Thêm nữa, điều khiến tôi ngỡ ngàng là, nó thể nhưng lại giảm tốc độ để lượn vòng vèo trên đầu chúng tôi như dò xét, rồi dừng lại như suy ngẫm.

Cái quái, nó là sinh vật có trí tuệ sao?

Và vì như thế mà đám dân càng sợ hãi tới tấp, như thể thần linh đã thực sự giáng thế, bọn họ lại quay ra mà cúi lạy khối cầu nóng bỏng nguy hiểm đó.

Tôi nghĩ tốt nhất dân chúng lên sơ tán tạm thời ra xa khỏi cái thứ như bom nổ chậm này. Vừa nghĩ tới đó quả nhiên nó hành động, nhắm vào bức tượng cao ngất chinh ỉnh kế bên tôi đứng.

Trong đầu tôi thầm gào thét, thôi xong, thế này hứng chọn chương lực thì em biết sống làm sao? nếu trong mơ bị chết thì có sống lại được không? hay vốn dĩ rơi xuống vực lên tôi ngòm từ lâu rồi?

Số tôi chắc không thể thăm vậy chứ? tôi đây lúc sống chẳng có tâm nguyện gì lớn lao, chỉ muốn xây cho bố nuôi một ngôi mộ tượng trưng tử tế, lẽ nào, 2 bố con đều không có mộ?

Tôi tưởng đá sẽ đập vào mặt mình, rồi bị hất văng ra sau đập mạnh xuống nền đất muốn bể phổi. Nhưng tôi lại quên là đá thể nhưng văng lên tứ tung, song bay xuyên qua cơ thể. Tôi khiếp hoảng mà đứng trơ mắt nhìn nhân xà thạch cứ như thể bị tàn phá, chỉ còn lại cái đầu trâu hơi nguyên vẹn, toàn bộ phía sau đều đánh cho tơi tả, vỡ vụn lộ ra sắc tím đậm lấp lánh ánh đỏ bên trong.

Người dân đều đứng ở phía trước tượng, đã cuống quýt chạy tán đi xa xa, thứ bị thiệt hại duy nhất chính là nhân xà thạch được dân chúng coi như thần vật đề thờ cúng. Hiện thực nghiệt ngã ngay trước mắt khiến họ trao đảo như muốn quy xuống, tinh thần sục sạo.

Nhiều kẻ tâm thần bất định hoảng loạn khóc than, ba hồi oán trách, lát sau lại thấy chen vào âm thanh gào thét điên dại.

- Nữ Oa nương nương giáng tội, Nữ Oa nương nương giáng tội.

Trong không khí mùi của sulfur lan tỏa nồng đậm, lửa nóng bén trên bề mặt những tảng đá rồi lan cả trên đất, cộng với tia sét xanh lam lách tách vang lên. Nhưng chúng kéo dài không lâu thì nhanh chóng tự tắt lụi, bây giờ tôi mới bước lại gần hơn, nhìn một tảng đá bị đánh cho lộ mặt bên trong.

Bên trong chứa vô số mầm đá tử thạch, lấy hiểu biết của tôi có thể chắc chắn này là đá thạch anh tím, màu rất đậm, trong tím chứa xanh, trong xanh chứa đen, lại phát ra ánh đỏ, thấp phần linh khí.

Chúng sinh trưởng như có quy tắc, đá mọc thành bụi giống như 1 lùm cây, tôi thấy bất cứ viên nào cũng là khối lục giác, phần đầu là hình chóp có đúng 6 mặt. Kích thước tuy mỗi viên to nhỏ khác nhau, nhưng mà đúng là phát triển theo quy luật như thế mà cấu thành nên, lấp lánh linh động ánh đỏ như có sự sống bên trong vậy.

Có tiếng thét lớn đau đớn vọng tới khiến tôi giật mình ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc một mũi tên tầm lửa nhắm thẳng đầu tôi mà lao xuyên qua, phóng ra phía sau cắm phập vào bụng một phụ nữ có cái bụng to như mang thai.

Lại chuyện gì nữa đây?

Xung quanh tôi lại chẳng biết từ bao giờ lửa nóng đã lan đi khắp mọi nơi, đám cháy bùng lên dữ dội trên các nóc nhà tạo ra từng luồng khói tản ra 4 hướng rồi lại vurun lên không trung. Khắp ngôi làng đều bị khói dày đặc che phủ, ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt tất thấy mọi thứ mà mũi tên mang theo sự hủy diệt kia cắm trúng.

Lửa rừng rực bùng cháy như không có cách gì dập tắt, như tay sai của quỷ dữ vây hãm con người bên trong nó rồi thỏa mãn thiêu trụi. Khói như đồng phạm là tấm màn hun đúc mọi thứ mà nó liếm tới, mọi thứ trước mắt như là một cuốn phim được để quá lâu rồi mới mở ra xem.

Hình ảnh mờ nhòe, chớp giật như thể trong một cơn ác mộng, chỉ có tiếng gào thét căm phẫn, tiếng khóc uất ức, tiếng ai oán bi thiết. Tất cả như cùng lúc vang lên, tranh nhau mà đập vào màng nhĩ khiến tôi chao đảo đứng chảng vững.

Trong từng luồng khói chong chéo lên nhau che chắn, tiếng chân chạy dồn dập hoảng loạn, tiếng trẻ nhỏ run sợ kinh hãi gào khóc như xé tâm can người lớn. Tiếng của đám dân bà vừa khóc tới lạc giọng vừa uất hận nguyên rủa, có người hét to đau khổ, kẻ thì cười như điên dại, kẻ thì lầm bầm không ngừng trong cuồng hòng tràn ngập máu.

Mọi thứ đều hỗn loạn tới mức khiến tôi không thể tin vào mắt mình, này vẫn là tôi đang mơ, hay đã thức rồi?

Dưới chân đột nhiên chấn động mạnh làm tôi hoảng sợ muốn rút tim. Nhưng tim chưa kịp rút thì đất đá đã nhanh chóng sụp xuống tạo ra một cái giếng sâu hoắm đen kịt như thông thẳng tới âm giới, theo bản năng tôi cuống cuồng vurun tay bám lấy thứ trước mặt gần mình nhất.

Rồi một thứ đen xì từ phía trên nhòm xuống, giống như một cái bóng tạc nên hình thù con người, nó sau khi xuất hiện thì cứ im im như thể mà nhìn lại tôi. Nó như thể chỉ đơn thuần là bóng người in trên tường, lạnh lẽo, vô tri không sự sống. Tôi tròn mắt nhìn hồi lâu mới phát giác ra đó quả thật lại là cái

đầu người.

Nó cứ như vậy là sao?trước sau nó chẳng hề mở mắt thế nhưng tôi lại cảm nhận vô cùng rõ ràng là đang nhìn tôi như rất muốn lao xuống.Đây là lần đầu tiên đặt chân vào vùng đất như bị ma ám này có thứ chân thực nhìn thẳng vào tôi .

Toàn thân lông tơ trên người bắt tri bắt giác mà dựng đứng lên on ón như có dòng hàn băng mon trốn sống lưng.

Ngay khi còn ngỡ ngàng thì bên cạnh nó xuất hiện thêm một cái y như vậy nữa.Một cái rồi lại một cái lần lượt nhìn xuống,không thể coi rõ dung mạo ,chỉ là màu đen nham nhò khiến tôi đột nhiên thấy toàn thân lạnh buốt như có một luồng âm khí chui vào càn quét mọi góc gạch cơ thể.

Những cái đầu đó khi đã chen chúc dày đặc che lấp hoàn toàn miệng hồ phía trên thì đồng thời chúng nhất loạt mở bùng cặp mắt trắng dã.Những cặp mắt to đùng một cách quái dị cứ mở ra đóng vào nổi bật cực kỳ trên khuôn mặt đã bị cháy thành than đen.

Một sợi đỏ zích zắc từ từ xuất hiện rồi nhanh chóng lan ra khắp các khuôn mặt chết cháy,từ trong khe như vết nứt đứt gãy,ánh lửa bùng lên rồi hướng tới chỗ tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại rồi buông 2 tay ra,để cơ thể tự do rơi xuống phía dưới.Khi mở mắt lại,lỗ hồng phía trên càng lúc càng nhỏ dần,nó là nguồn sáng duy nhất lại đang ngày lùi xa tôi.

Đôi mắt tôi vẫn mở to nhưng không gian đã bị bóng tối bao trùm mà cơ thể thì dường như vẫn tiếp tục rơi.Giống như mấy giấc mộng dạo gần đây,một mình lưu lạc trong biển vô cực không thấy đường chân trời tồn tại,chỉ có gió lạnh khủng bố cùng đêm đen đáng sợ ngự trị,thế rồi bước hụt chân và rơi xuống mãi phía dưới,rơi mãi rơi mãi,tương như xuống tận cùng địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: xác

Tôi hắt hơi một cái rõ to rồi từ từ mở mắt ra,hấp háy mấy cái phát hiện trước mắt toàn một màu đen đặc sệt ,đầu óc vẫn quay cuồng lơ mơ lơ mơ.Lại hắt hơi liên tiếp thêm 2 cái nữa mới hoàn toàn tỉnh táo ,khẽ nhúc nhích một chút phát hiện cơ thể đau đớn nhức nhối tới mức như thể xương cốt bị vỡ làm mấy đoạn.

Tôi vẫn chưa chết sao?ngã vậy mà vẫn sống được chắc là lão diêm vương mãi đi chơi quên giao phó nhiệm vụ cho đám tay chân rồi.

Tôi vẫn mở mắt trừng trừng nhìn thẳng phía trước,không biết đã thoát ra khỏi ác mộng chưa hay là vẫn loanh quanh trong đó? nghĩ thế lại hơi nhúc nhích,con đau ê ẩm lan đi khiến tôi nhếch mép cười .

Quả nhiên hiện thực bao giờ cũng muốn thống khổ hơn trong mộng.

Hỗn hợp mùi của chất phốt pho cộng với amoniac nồng nặc xộc thẳng vào mũi làm tôi suýt nôn mửa, gắng gượng nhúc nhích bản thân ngồi dậy lại khiến cho một đợt đau thốn đến tận óc xuất hiện làm tôi nhắm chặt mắt lại,cắn chặt răng ,lặng người chờ đợi cơn đau tạm lắng xuống.

Tôi thở ra một hơi chật vật,xung quanh vẫn tối như dưới vực sâu thăm thẳm,à,đây chẳng phải là tôi bị lôi xuống dưới này sao?Đột nhiên cảm thấy có gì đó nhột nhột di chuyển từ trên đầu xuống mặt,không nghĩ ngợi gì hết một phát đưa tay túm lấy rồi quăng đi.

Trong khoảng khắc tay chạm vào,nó nhanh chóng cuộn mình vào tay tôi,xúc giác cho biết đó là một con bọ thân dài nhiều chân,tự động trong đầu liên tưởng tới con cuốn chiếu .Lúc nó bò dừng đỉnh trên mặt,cảm thấy nó phải dài cỡ 10cm.

Nhưng con rùng mình chưa kịp qua lại cảm thấy một chút buồn buồn nơi hõm cổ,tôi từ từ đưa mắt xuống nhìn,lại thấy một em chân dài cũng nhiều chân chẳng kém em viếng thăm lúc đầu là bao,nó đang vòng từ sau gáy ra trước cổ,khá dài,phải cỡ 20cm,toàn thân đen ánh,lập tức tôi vùng tay văng nó ra .

Xong tôi cũng nhánh chóng đứng phắt dậy nhảy nhảy mấy cái đau quặn cả bụng,rồi dũ dũ áo quần đầu tóc xem còn con nào ẩn náu muốn tập kích nữa không?Xác định trên người không còn trùng trêu đùa tôi mới ngó đồng ngó tây chưa vội di chuyển.Một lúc sau mắt thích ứng được với nơi này mới thận trọng bước mấy bước.

Tôi bất tỉnh bao lâu?mới một tiếng hay đã được một ngày?Tên Âu Tử Dạ kia thế nào rồi?đã lấy lại được kiếm và bỏ đi hay là vẫn đang đánh nhau?

Con mẹ nó nếu tên Âu Tử Dạ đó thật lẫm liệt vô tình như thế,bỏ lại tôi dưới vực này mặc kệ cho chết mà thoát thân rồi thì tôi sẽ hóa thành ác linh,đêm đêm tới làm phiền chết hấn mới hả giận.

Tôi ngẩng đầu lên,vẫn chỉ thấy một màu đen ghê rợn.Tiếng đập cánh điên loạn của lũ dơi vẫn vang lên đây áp bức như thể không tìm ra phương hướng tẩu thoát,hoặc là khả năng định vị của chúng bị hỏng rồi.

Bây giờ sống trong này thì hẳn có đường ăn thông với mặt đất,nếu tôi tìm thấy biết đâu sẽ bái bai được chốn hắc ám này.

Đáy vực này sâu bao nhiêu?Cái thứ kéo tôi xuống ban nãy đã đi rồi hay còn ở quanh đây?Sao không nhân lúc tôi bất tỉnh nhân sự mà xử luôn cho rồi đi,chết lúc đó chắc không cảm thấy thêm đau khổ nào nữa .

Nếu mà lát nó quay lại,không biết là tôi lên thức thoir tự nguyện dâng 2 tay 2 chân vào tận miệng nó hay là trúng chọi đá nữa?

Tôi hít hít mấy cái rồi nhăn mặt vì cái mùi tôm lợm ,mùi phân trộn lẫn nước tiểu cực kỳ đậm đặc.Mẹ nó,tôi lọt vào sào huyệt của con dã thú nào đây? Chẳng lẽ thật sự là ổ con mãng xà khổng lồ.

Dưới chân vấp một cái tôi lao đảo ngã đập mặt xuống,cũng may thứ đập vào chẳng cứng bằng đá,nếu không coi như hủy dung ,đời trai sau này còn dám ra đường cua nổi cô nào?

Cái thứ đó mềm hơn nhiều,tôi vội vàng đưa tay lau chúng ra khỏi mặt,miệng cũng phun phèo phèo cái chất mà tôi khẳng định chính là phân thú.Nhưng mà tay tôi cũng dính đầy phân thế lên lau vào mặt lại thành ra trát thêm vào.

Trong tình cảnh bi đát này,tôi thật sự muốn khóc nhưng nước mắt chưa kịp rớt đột nhiên âm thanh “rắc” đứt gãy phía dưới vang lên ,rồi một loạt tiếng gì đó rào rào chạy tán loạn,liền cảm thấy thân thể như đè phải thứ gì rồi.Tôi giật thót một cái hốt hoảng trở mình ngồi dậy rồi khiếp đảm lùi ra xa một đoạn ,mở to mắt trừng trừng nhìn hình thù tối om om kia.

Thứ kia là gì?là vật sống hay chết?trong tình cảnh một thân một mình ở nơi hôi thối tối tăm như địa ngục thế này thì cho dù có là thứ vô hại,dù thật ra chẳng qua chỉ là dụng vào vật vô tri vô giác cũng có thể khiến bạn kinh sợ chết khiếp.

Tím đập hoảng sợ như trống trận trong lồng ngực,tôi không dám nhúc nhích,cái thứ kia cũng cứ bất động như vậy ,nửa ngày sau tôi mới đánh can cảm lại gần hơn.

Đó là một con người,tâm lý bớt căng thẳng thì mùi thối rữa từ hướng đó tiến tới cánh mũi làm tôi nín thở.

Dạo gần đây,sao cái số tôi liên tục được diện kiến xác chết không.

Tay tôi đụng phải vật gì đó,đưa mắt xuống nhìn rồi nhận ra rất nhiều mảnh vải vụn vương vãi khắp nơi.Cầm lấy một mảnh đưa lại gần,rồi lật lật nín thở quay mặt đi vì đủ thứ mùi quái dị bám vào đó trong một khắc kia chui vào không bỏ khoang mũi tôi,song vẫn nhận ra đây là vải may đồ tù nhân.

Tôi nghĩ có lẽ mình nhìn lầm,trong này ánh sáng yếu tới mức thậm hại,mặc dù rất tin tưởng vào nhãn lực của bản thân song vẫn cẩn thận cầm lên một mảnh khác mà soi,lần này tôi bị mũi lại .

Vẫn là loại vải sọc to đặc trưng,thế,xác người trước mặt là tù nhân?ví sao lại chết ở dưới này? Dựa vào màu sắc của sợi vải dính bết đủ thứ dịch vị của huyết nhục và phân tiểu hầu như không thể nhận biết là đồ cũ hay mới.

Tôi lại tiến tới sát bên,khi nhìn rõ dung mạo thi thể,tức thì lùi lại một khoảng,nín thở đè nén nỗi kinh hoàng.

Toàn bộ cơ thể chỉ còn là bộ xương vương lại chút thịt dính và những mảnh vải vụn dòi dạc mắc trên đó.Ngay cả khung xương này cũng không còn nguyên vẹn,có vô số bộ phận bị hư hại như thể bị ngã từ trên cao xuống,hoặc là bị đánh đập cho tới chết mới thôi.

Đầu tiên xương cổ bị gãy nhưng chưa đứt hẳn,thịt còn sót lại một lớp mỏng nhưng vẫn đang được đám giòi nhúc nhích trong đó xử lý. Một con rết đen xi cỡ 25cm có mấy vằn đỏ trên thân,nó hiện ngang nằm vắt ngang đám trắng ớn đó,cái miệng như máy nuốt không ngừng nhồi nhét đám ấu trùng ruồi .

Cái đầu lâu ngoẹo sang phía tôi,lộ ra phần đỉnh xương sọ bị mất một mảng lớn,da đầu đương nhiên không còn nhưng tóc vẫn trụ lại.Cũng chẳng nhìn rõ bên trong nào bị phân hủy đến đâu rồi nhưng hôi tanh lan ra càng đậm,chắc là đám giòi vẫn uốn éo trong đó.

Nhìn một bên xương mặt bị nát bầy,phần còn lại cũng bị nứt toác,da mặt dính trên đó tiếp tục bị đám giòi oanh tạc,một bên tròng mắt không thấy,một bên thì bị xử gần xong,lại thấy một em rết khác vắt cái thân dài ngoằng trên hốc mắt nhón nhơ ăn giòi.

Phần xương lồng ngực chỗ nào cũng hư hại,thấy cái bị nứt cái bị gãy,cái thì vừa nứt vừa gãy,cái thì mất đi đâu.Nội tạng đã được tiêu thụ gần hết,tuy nhiên vẫn chừa lại một chút bám vào xương,đám giòi vẫn cần mẫn gặm gặm.

Xương cánh tay bị vỡ ,bị đập,các khớp ngón tay ở vị trí bàn tay không có,bên cánh tay kia cũng không có,chẳng biết văng đi đâu rồi....tôi lại nhìn thấy 2 em rết khác thân dài thon thả không thua kém 2 em phía trên,coi bộ sống trong này được ăn trùng thả ga,sống phè phồn lên cơ thể cũng đặc biệt dài đến dọa người.

Lướt mắt xuống thân dưới,nơi ban nãy tôi ngã ,đầu gối chân tôi đè lên làm gãy xương cẳng chân,lộ ra đám dòi bên trong lúc nhúc .Nhìn kỹ khu vực này mới hiểu ra rằng,kỳ thực cái người đây không phải bị đám dòi thanh toán.

Tổng thể mà nói,bộ xương này cảm giác chính là chết không quá lâu,xương chưa khô, còn ẩm ướt dịch thể, mang mùi hôi tanh tôm lợm. Tốc độ phân hủy do vi khuẩn gây ra lệ thuộc nhiệt độ môi trường xung quanh, càng lạnh thì sự phân hủy diễn ra càng chậm.

Một xác chết đầy đủ da thịt nằm ở vùng nhiệt đới có thể bị động vật không xương sống phân hủy chỉ còn bộ xương trong vòng hai tuần.

Còn trong trường hợp giá lạnh có vài độ như ở đây thì chỉ ít cũng cần tới một tháng,đây là khoảng thời gian nếu nó được phân hủy do tự nhiên.Nhưng những vết tích trên xương để lại rõ ràng vô số chỗ bị đập nát cùng dấu răng,giống như là bị dã thú chén.

Thế lại là chuyện khác,do ác thú xử lý thì trong một lúc nó cũng chẳng thể ăn hết ngay được,nhưng chắc trong một tuần là đủ để nó xử lý gọn gàng một nam nhân trưởng thành,sau đó vất đầy cho đám giòi vét cháo.

Ý nghĩ này vừa hình thành lập tức cảm thấy có luồng tử khí ở trước mặt thoỉ tới thế là lỏng lơ trên người có bao nhiêu liền rụng đứng hết.Quay trái quay phải một hồi mới ngoài ý nhận ra còn có vài cái bóng đen lơ lơ vất vương quanh đây,lập tức lại đình chỉ nín thở.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: dị thú.

Nhìn nhìn một hồi không thấy có dị biến gì trong đầu lại thăm nhận định,phải chăng đó cũng là xác người,thế là lại thận trọng bước tới.

Trong này không có một nguồn sáng,cực kỳ tăm tối,gió lạnh lẽo nhẹ nhẹ lưu chuyển mang theo mùi thoỉ rửa của tử thi,mùi phân và nước tiểu của đám động vật sống quần cư trên đỉnh hang,chất thành lớp thâm dày cộp dưới chân .Nghĩ tới cái lũ dơi kia sống trong này từ thời cụ kị mà mắt chỉ mang tính chất trang trí,chúng chủ yếu dựa vào sóng âm phát ra từ miệng để định vị.

Chất thải này không được khai thác có phần lãng phí,nhân tiện tôi loạng quạng trong này chưa biết đến kiếp nào mới đào thoát liền sờ soạn bên thân mới nhận ra dùi cui điện làm rơi mất rồi.Lại đưa 2 tay ra lần mò xem có miếng đá nhỏ nào thì đột nhiên cảm giác nguy hiểm ập tới lập tức cơ thể đình chỉ cử động,đôi tai vểnh lên nghe ngóng.

Đám dơi tạo ra tiếng động trên đầu đủ lớn để át đi mọi thứ biến dị xung quanh tôi.Cảm giác này không mất đi,dường như còn mạnh mẽ hơn,tôi cúi thấp thất lung thận trọng tiến về bên vách đá,tay càng không ngừng sờ mó trên đám phân dơi.

Tôi mở căng mắt,thở cũng không dám thở mạnh,vô cùng khẩn trương cuối cùng cũng tìm thấy ,một tia vui mừng lóe lên,tức thì cảm lấy hai khối dùng sức quẹt mạnh vào nhau.Một nhát lại một nhát,không ngừng tạo ra những vết xước và chạm mạnh mẽ tóe ra ánh lửa.

Phải,trong giây phút căng thẳng nhịp tim đập một cách hỗn loạn này,hiểm nguy còn chưa xác định rõ là từ chỗ nào,tôi cần ánh sáng.

Đừng nói là trong bóng tối đen đặc cùng địa phương có xác chết bị thú dữ ăn thịt,chỉ cần bản thân bị nhốt trong 4 bức vách kín mít cũng đủ tạo ra hùng hoảng tâm lý ,xung quanh chẳng mang tính uy áp cũng có thể khiến bản thân tự nảy sinh áp bức.Lại nói,cảm giác này vẫn tồn tại,rất rõ ràng ,như nhắc nhở tôi phải biết đề phòng.

Rốt cuộc là thứ gì đang tiến lại gần?

Giống như bạn bắt ép phải tham gia một trò chơi tâm lý ,từ phía sau lưng câu hỏi chậm chãi đưa ra,đảo mắt phải trả lời ngay,điều đó rất dễ lộ ra sơ hở ,tùng chút tâm lý mất đi cán cân thăng bằng .

Con người ai mà chẳng có lúc phạm phải sai lầm,nhưng có những thời điểm,bạn lại ngu ngốc chạm phải ,vậy thì xong rồi.Sai lầm này không có cách gì sửa đổi,bởi vì bạn đã chẳng còn cơ hội.

Tôi cắn răng nén đau nhức mạnh mẽ cho 2 khối đá va chạm,những tia lửa tóe lên,văng xuống,bắt vào đám phân dơi,bùng cháy.Những chỗ chưa bắt lửa phân dơi hắt lên thứ lân tinh lấp lánh như cát,cho nên nó còn có tên gọi khác hoa mỹ hơn là dạ minh sa.

Một hơi nhẹ nhàng vừa thổi ra,liền có luồng khí hôi tanh xộc tới,mùi này rất kỳ quái,như không tồn tại lại vô cùng rõ ràng.Trong hơi thổi hôi hám tanh tươi lại tràn ngập cỗ tử vong,giống như khí thể khi đối mặt với thần chết khiến người ta kinh hãi.

Tôi lặng người mất một lúc,hơi thở này mang theo khí thể cường giả,nguồn nội lực mạnh mẽ như chèn ép tim phổi đối phương khiến họ hít thở không thông,chân như nhũn ra,đứng không vững,quỵ xuống cam chịu.

Chẳng lẽ xác chết sống dậy?không không,tôi lắc đầu.Xác chết là một cỗ tử thi dù có hoạt động được cũng chẳng thể tạo ra khí thể tựa như là,của loài động vật đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn,hay nói đúng hơn,đây không còn thuộc về sức mạnh tự nhiên,không thuộc về hiểu biết của phạm nhân,đây là khí thể của quỷ dữ.

Con người là loại động vật thường là vì không nhìn rõ trông nó ra sao,không hiểu nó là thứ gì nên mới đâm ra kinh sợ tới mức chân tay bủn rủn.Chỉ cần hiểu được chút ít về nó tự nhiên nỗi sợ cũng bị đẩy lùi đi ít nhiều,cũng có can đảm mà chống chọi lại.

Tôi nhắm mắt lại,gắng tự an ủi bản thân phải bình tĩnh ,lại dùng hết sức cọ xát đá vào nhau những mong có thể tạo ra nguồn lửa lớn hơn,chẳng phải dã thú thường sợ lửa,hơn nữa bản thân con người nhìn thấy lửa tự nhiên trong lòng như được tiếp thêm chút sức mạnh.

Lửa lan đi ngay ,thành một dải liên tiếp nhưng không lớn lắm,tạm soi một vùng.Trong lúc dầu sôi lửa bỏng này,tảng đá là vật cứu cánh,tôi muốn lửa lan đi càng xa càng mạnh,nếu không cứ thế này,mắt chỉ nhìn thấy được những gì trong phạm vi của nó liếm tới,ngoài phạm vi lại là khoảng mù mịt bất an.

Tôi nhìn thấy một sợi dây thừng gần một xác chết tro xương trắng hếu,sợi dây này vẫn còn cột một vòng quanh vị trí lúc trước gọi là thân thể.Lia mắt,lại nhìn thấy mấy cây khô khác cũng tương tự,cơ thể có quần sợi thừng,hoặc sợi thừng vắt gần đó,xương bị gãy làm mấy đoạn,cái thì mất đầu cái thì cụt tay,lăn lông lóc mỗi nơi một bộ phận.

Cảm giác có thứ gì phóng tới,theo bản năng tôi lăn một vòng khỏi vị trí lúc đầu nhưng vẫn để lại một đám xước trên bả vai.Tôi nhìn áo khoác mùa đông bằng chất liệu da bò,lại dễ dàng bị xé rách như tiện tay xé một tấm lụa,lấy thêm lớp áo quần phục bên trong rồi để lại vết thương trên da thịt,tuy không nặng nhưng chứng tỏ lực ra tay rất mạnh bạo và thứ vũ khí tạo ra được như thế là cực kỳ sắc bén.

Tôi nghĩ hành động ban nãy chưa thông qua đại não xử lý phải là phản ứng cực nhanh,thế mà vẫn chậm một nhịp .Cái áo này tôi mượn của Âu Tử Dạ,lăn lộn một hồi bám dính đầy phân,gờ nhìn kỹ lại vết xước vết rách tùm lum,xem tôi sau này trả áo lại cho người ta thế nào.

Tôi nhìn về phía thủ phạm,tức khắc hiểu thế nào là uy thế trấn nhiếp hồn phách.

Trong vòng vây của lửa đỏ ánh xanh lam lép bép nổ vì đốt đến chất căn bản trong phân chưa được tiêu hóa hết,phát ra thứ mùi càng kinh tởm.Khói lớn vờn lan ra kèm theo mùi photpho hắc hắc như hút hết không khí xung quanh,tôi ho lộ mấy cái nheo nheo mắt nhìn thứ được ánh lửa nho nhỏ chiếu sáng.

Đầu tiên nó khá to lớn,cỡ một con trâu ,khi cái mặt nó xoay lại nhìn tôi như nhìn một con thỏ đang run rẩy trong góc đường cùng.Ánh mắt màu tím ,phát ra quang mang nhàn nhạt xanh lam,cái nhìn đó sắc bén mà cao ngạo.Từ trên cao rơi xuống chỗ tôi thản nhiên mà dừng dừng ,như thể đang thưởng thức nỗi sợ hãi của con mồi.

Khoảng khắc đó lần đầu tiên trong đời biết được thì ra có thứ quái vật chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể gây áp lực cho loài khác ,khiến con mồi cảm thấy không cách gì phản kháng,bất lực nhìn nỗi kinh sợ to lớn như sóng triều cường đánh úp lên.

Nó có thân như của con báo đốm,loang lổ những hoa văn lông vàng xen vòng đen ,một con báo trưởng thành dài nhất cũng chỉ khoảng 2m và nặng cỡ hơn 100kg,ấy là nếu nó thuộc về phạm vi tự nhiên.Còn cái con đang ngạo nghễ nhìn tôi một cách xem thường ,thờ ơ như nhìn côn trùng vô hại,nó căn bản là loại nghịch thiên.

Nó phải cao gần 3m,ấy là đang tính cái thứ này đứng trên 4 chân và dài hơn 3m,cơ bắp cuộn cuộn săn chắc như đá tảng thế kia phải nặng cỡ mấy con báo đốm cộng lại.Một cú bạt tai của nó cũng đủ khiến tôi chầu tởm.Nhưng thứ khiến tôi cảm thấy toàn thân bần rần là cái đầu,cụ nhiên dính trên đó là một đầu hổ,mà đầu hổ này lại còn hao hao đầu người mới kinh dị.

Nó không phải là con thú tôi xướng,ở đây còn một loại thú khác cùng sinh sống nữa sao?con này ở đây có một con hay mấy con?đừng có lát nữa xuất hiện thêm một con rồi 2 con vì tôi mà tranh tranh đoạt đoạt cuối cùng lưỡng bại câu thương tôi lại thành ra là ngư ông đắc lợi nha.

Được rồi đây căn bản là loài mới xuất hiện?hay là loài đang đứng trên bờ tuyệt chủng được liệt vào sách đỏ quốc gia cần bảo vệ?hay chẳng qua chỉ đơn giản là một mẫu thí nghiệm lai tạo cấy ghép của đám giáo sư quân đội?

Nó hướng đầu lên trên mở rộng miệng gầm lớn,tiếng gầm vang vọng 4 bề,dội vào các vách đá rồi đập trở lại,ong ong trong đầu tôi như có cây búa gõ nhịp nhịp vào sợi dây thần kinh thái dương.Phía trên một mảnh xôn xao,khiến đám dơi bay càngh hỗn loạn,cứ thế lao vào nhau,lao vào vách hang như không nhận ra chướng ngại vật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Âu Tử Dạ xuất hiện.

Đất đá trên trần rung chuyển dữ dội,roi xuống những mảng bụi ,có một mảng nhỏ rơi ngay trên đầu tôi khiến cho bụi bay vào mắt ,may không có phiền đã to nào.Có mảng lớn hơn lại đập tắt một đám lửa ,có mấy cục to đùng lăn từ trên vách hang xuống chạy ra tận chỗ này làm tôi cuống quýt tránh đi.

Lửa bị dập tắt khá nhiều,xung quanh nhất thời lại bị bóng tối xâm thực,tiếng đất đá lăn từ trên cao xuống vẫn lóc cóc vang lên ngay cạnh,tôi liếc sang,là đá nhỏ thôi.Lại liếc trở lại nhìn nó,lại liếc sang bên,gần đó có sợi dây thừng khá dài.Tôi vừa di động tiếp cận, không dám dò mắt khỏi con thú nhưng vừa động nó tức thì nhảy tới.

Trong tay không có một tác vũ khí khiến cho lòng can đảm cũng xẹp lép như cái bánh Án,một khắc kia chân chừ không quyết đoán khiến tôi lãnh đủ .Nó như là tiện tay hất tôi một cái thế là tức thì bay nhẹ nhàng đập nguyên tám lưng gầy gò vào vách hang,rồi bật trở lại đập mặt xuống đất.

Tôi phun ra một búng máu,làm như cơ thể chưa đủ tàn tạ,nó phải dần thêm cho mềm trước khi xoi.Nghĩ vậy quả nhiên nó lại lững thững vòng tới ,chiều

cái nhìn từ trên cao xuống ngao mạn y như một đại miêu gia chơi trò vòn tiểu bạch thử là tôi.

Tôi cắn răng đứng dậy, trong tay vươn ra cầm lấy sợi dây thừng gần ngay đấy. Tôi động, nó động, lại phóng tới cực kỳ nhanh, hất văng đồ chơi lên. Tôi bay xa một quãng rồi ngay vào đám xương khô, ngã đè lên chúng tạo ra vô số âm thanh xương cốt gãy răng rắc, không biết là tiếng của tôi tạo ra hay là của lũ biến thành đệm cứng.

Tôi lại gắng gượng tự ngồi dậy, không biết là bị gãy mấy cái xương rồi? tốc độ và sức mạnh của nó khủng khiếp như thế, thật ra nếu muốn tùy thời đều có thể chỉ cần một nhát cắn vào yết hầu làm tôi chết không kịp trăn trối.

Nhưng nó là, lại muốn dầy vò tôi trước khi chén, hay nói đúng hơn, muốn vận động cho gần gần cốt một chút, chắc hẳn sống lâu ngày trong này buồn chán quá không có ai chơi cùng nên muốn giỡn cho vui đây mà.

Liếc mắt nhìn đám xương bị tôi phá hoại, họ đã chết thê thảm vậy mà giờ vẫn còn bị tôi làm phiền. Vừa nghĩ vừa buộc chặt sợi thừng quanh một khối đá to cỡ đầu người, nó cũng nhàn hạ đứng nhìn từ xa, không có vẻ nôn nóng, như đang hứng thú xem bước tiếp theo chơi thế nào.

Có lẽ vì lúc trước sống quá an nhàn thành thói, chưa từng trải qua bất cứ điều gì kinh khủng, nên không biết sợ hãi là gì, càng chưa từng cảm thấy nỗi sợ đè nén như bị một tấn đá tảng chôn sống. Cũng có thể vì không biết rằng bản thân sống trong hạnh phúc lên chưa bao giờ cảm thấy sợ nếu mất nó đi.

Mỗi người cảm nhận nỗi sợ khác nhau, có người bình thường sống rất can đảm gan dạ, sẵn sàng vì bạn bè mà ra mặt, nhưng thẳm sâu trong lòng lại lo lắng bất an vì một thứ vô hình ẩn nấp nơi ánh sáng không chạm tới.

Lại có người bình thường sống rất nhút nhát e dè, nhưng lại thích bóng tối, thích một mình, thích nơi thật cao, thích nơi không một bóng người, đối với họ mà nói, cảm giác ở gần con người mới là điều khiến họ đề phòng.

Tôi lúc trước sống bình bình đạm đạm qua ngày, trước giờ chưa từng nghĩ qua tương lai ra sao? sau này như thế nào? chưa từng thấy hứng thú bất cứ vấn đề gì cũng không lo sợ bất cứ chuyện gì.

Bố nuôi thỉnh thoảng vẫn nhìn tôi thật lâu rồi hỏi “trong đầu con đang nghĩ gì? trong lòng con giờ muốn gì? Tiểu Minh, con đã ở trong trạng thái ngẩn ngơ như vậy thật lâu, khi nào ý niệm mới xuất hiện?”

Trước giờ tôi chưa từng để tâm câu nói đó, hay đúng hơn lúc bấy giờ không hiểu ý nghĩa của nó.

Còn bây giờ, đột nhiên hiểu ra nhiều thứ lúc trước mình thờ ơ lạnh nhạt, có lẽ là, đợi tới lúc mất đi rồi mới biết quý trọng chăng? Từ lúc hay tin bố nuôi mất, chậm chậm trong tôi liền thay đổi.

Ông ấy là người tôi mang ơn lớn trong đời, nếu không có ông, chẳng biết tôi sẽ biến thành cái dạng thực vật gì. Từng chút từng chút một tôi thay đổi, không nhiều lắm nhưng đúng là có chuyển biến, ít ra, không còn giống tảng đá nữa.

Cơ thể tôi đau đớn nhức nhối khắp thân, không biết còn mấy sức lực chống chơi lại. Tôi hít một hơi dài và sâu, trong đầu thầm an ủi bản thân, không được nản. Mặc mình, lão tử mới có 20 mấy xuân xanh, tay của con gái còn chưa có cầm qua đâu, sao có thể trở thành thức ăn cho con ác thú ở đây được? Hơn nữa mình mạng lớn phúc lớn, nhất định có sao quý nhân tương trợ.

Tôi dốc hết toàn bộ khí lực mà gân cổ gào lớn.

-Ấu Tử Dạ.

Âm thanh như được nói qua mic, khuếch đại lên rồi vang vọng từng hồi lặp lại cái tên đó. Tôi lạng người nghe đột nhiên muốn cười to, cái quái gì thế này? đáng lý ra nên gọi hồn bố nuôi tôi dậy, biết đâu ông sống khôn chết thiêng sẽ phù hộ độ trì cho tai qua nạn khỏi.

Còn cái tên chết dẫm kia, hẳn sống chết thế nào tôi còn chẳng rõ, gọi hẳn thì thế nào? hẳn sẽ xuất hiện mà cứu tôi sao?

Không có âm thanh nào đáp lại, tôi khẽ cười cười, khoe miệng toàn là máu tươi, tay nắm chắc sợi dây như cầm một thứ vũ khí có thể giúp tôi duy trì tiếp sự sống.

Nó hùng hổ lao tới, tôi cũng sẵn sàng trong tư thế quăng cho quái thú một cú vào mặt, nhưng chưa kịp vung, một vật thể màu đen to đùng vọt tới. Vật thể lạ từ phía sau lưng quái thú như một khối đá được phóng từ máy bắn đáp trúng vào đầu nó. Tôi tức tốc tránh ra khỏi vị trí cũ, con quái vật mất thăng bằng ngã tới, vật thể lạ sau lưng nó đáp xuống đệm thịt xong nhanh chóng tách ra.

Vật thể lạ mới xuất hiện cũng chẳng phải là thứ xa lạ gì với tôi. Nó lúc trước đã từng suýt lấy mạng nhỏ này, trên tay vẫn còn cầm thanh kiếm Thăng Tà. Thanh kiếm này nhuộm đầy vết tà khí, chẳng có một chút cảm giác đây là thần vật để trấn yên.

Hắc khí u uẩn luân quanh thanh kiếm, nơi tiếp giáp giữa tay cầm và cán kiếm càng tập trung dày đặc những sợi tơ văn đen xen tím. Đám tơ mảnh đó giống một bụi tóc len lỏi vào từng ngón tay gãi rồi lan tới cánh tay.

Hắn chống thanh kiếm xuống đất để lấy lực đứng dậy, tay trái của gã đã bị lấy mất, quần áo trên người rách nát như xơ mướp lộ ra vô vàn miệng vết thương rỉ máu. Khắp thân gã những đường gân xanh xám nổi u lên như muốn chui ra ngoài, mạch máu, tia máu tím bầm chằng chịt như một đám trùng lúc nhúc dưới lớp da.

Gã nhìn chăm chăm phía trước,sau đó lao đi trước khi con dị thú phía sau kịp quay ra tấn gã.Trong bóng tối mờ mịt phía xa,một bóng người tiến lại,hấn vung tay,chém từng nhát từng nhát hữu lực vào vách hang tạo ra vô số tia lửa hắt xuống thảm dạ mình sa.Chúng nhanh chóng bắt lửa ,bùng cháy tạo ra một dải ánh sáng chiếu rõ hình hài một nam nhân.

Nam nhân này cư nhiên là tên Âu Từ Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Đào Ngột.

Tôi còn chưa kịp nhìn đủ xem tình trạng hấn thương thế ra sao,thì hai bên đã lao vào lại quần chiến.

Âu Từ Dạ đã đánh cho gã đó tan tành tới mức độ này sao?rất cuộc kéo dài bao lâu rồi?

Tiếng binh khí sắc bén văng vẳng vang vọng bốn bề, trên trần đất đá vẫn không ngừng lung lay,bụi rơi xuống từng mảng từng mảng.Đám dơi không còn đông như lúc đầu,lác đác còn vài con lẩn lại như luyến tiếc ngôi nhà sắp mất.

Nhưng tôi không có nhiều thời gian mà thành thoi đứng ngắm,con quái vật kia sau khi bị chọc cho nóng máu chưa biết trút giận vào đâu liền gầm lên tràn gào lớn.Âm thanh như sóng xung kích đánh vào vách đá,khiến chúng nứt ra,vỡ xuống,sóng âm này còn ảnh hưởng tới đám dơi, đi vào chúng làm tê liệt tạm thời,roi xuống rào rào như sung rụng.

Nó nhìn 2 tên xa xa phía trước ưỡn nhau một lúc rồi liếc mắt đánh sang bên,theo bản năng tôi lập tức siết chặt sợi dây trong tay càng chặt,chân cũng cố đứng cho vững vàng,tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Nhưng dường như vì cầm quá chặt mà cả 2 bàn tay đều nhè nhẹ run run,lòng bao tay rách nát,cảm nhận rõ sự nhóp nhép bởi máu và mồ hôi trộn lẫn,thêm phân dơi nữa xốt không chịu được,cũng không biết về sau có bị chết vì nhiễm trùng không.

Toàn thân quái vật than báo đầu hổ mặt người kia lan tràn từng dòng khí nhỏ chảy ra bên ngoài,chúng giống như những làn khói trên mặt băng bốc lên màu xanh lam lách tách tác động tới đám khí hỗn tạp xung quanh tạo thành những luồng dư trấn.

Không khí như đặc quánh lại,sóng sánh như thể bị nhốt trong một không gian khép kín với tất cả áp lực nặng nề đó đè nén vào lồng ngực khiến tôi tức tức phun ra một búng máu rồi loạng choạng lùi lại một bước.

Tôi lúc trước quả thật chính là khờ khạo cực điểm,tưởng cái gì cũng không uy hiếp được bản thân,lúc vào nhà tù Bàn Cẩm này chứng kiến nhiều chuyện hãi hùng là thế ,nhất là sau khi biết bố nuôi bị chết,trong tôi chỉ có cảm phẫn cùng tức giận bùng cháy,ngay cả khi tận mắt nhìn thấy người ta lấy nội tạng người sống.Đó không phải là sợ hãi gì,mà là sự chán ghét cùng kinh tởm sự biến chất của con người.

Nhìn thấy mãnh thú thân báo đầu hổ mặt người thế kia,một nỗi kinh hãi

của bản năng từ sâu trong tiềm thức nổi lên và mọc mầm rồi lan tràn thành dây leo tự quấn siết lấy thân chủ.

Cảm giác như con quái thú này có luồng sức mạnh thiên giáng ào hải thuận tủy từ một cường giả với khả năng giết chết đối thủ trong tích tắc tạo ra áp lực ngột ngạt khó thở như thể có bàn tay lạnh lẽo bóp chặt yết hầu,cũng bởi trong chính bầu không khí có chứa nguồn nội lực khủng bố của Đào Ngột cổ tinh tỏa ra làm cho kẻ yếu thế tâm lý hoàn toàn suy sụp.

Tôi phải đối mặt với một thứ bá đạo tới vậy sao?một con người bình thường thì có mấy phần thắng trong trận chiến với ma thú?chính là 0% .

Thường ngày tôi cũng chỉ quanh quẩn trong nhà làm mấy việc lật vật bỏ nuôi sai bảo,ra ngoài đánh nhau sao?đến xe máy tôi còn chưa biết đi đâu. Vậy thì kết quả tất yếu có phải là tôi đã chắc chắn ký vào bản án tử rồi không?

Bởi vì tôi nhận ra rồi,nó chính là mãnh thú trong truyền thuyết Đào Ngột,một trong những ma thú có từ thời thượng cổ chuyên săn con người để ăn thịt,thuộc tính kim, phá đao binh, sợ hỏa linh.

Tôi lại khẽ nhếch mép,cảm thấy tương lai đúng là bi thương mà bế tắc,con vật chỉ có trong thần thoại bằng cách nào lại xuất hiện ngoài đời?bằng cách nào tồn tại ở xã hội hiện đại?

Tôi thả sợi dây nắm trong tay ,giống như đóng lại cánh cửa mà phía ngoài còn có một trần song án ngữ.Mắt cũng rất tự giác nhắm lại,hơi thở nóng vội gấp gáp lúc đầu dần trở lên trầm ổn rồi từ từ hồ hấp chậm hẳn,tới mức như tạm ngừng lại tất cả mọi quá trình trao đổi chất.Cơ thể ngày càng giá lạnh,lạnh tới mức cơ hồ sắp tự đóng thành tượng băng,mọi âm thanh mọi ánh sáng mọi tiếng động đột ngột biến mất,tôi nhanh chóng rơi vào bóng đêm vô cực.

Trong bóng tối bủa vây, tôi nhìn thấy những luồng khí lạnh lẽo phát quang xanh lam của Đào Ngột chậm chạp tiến về phía con mồi, hắc khí từ hướng đối diện cũng thông thả nghiêng đón. Hai luồng quý khí vừa tiếp xúc, trong một tích tắc chạm vào nhau, vô vàn rung động mãnh liệt từ các luồng khí không ngừng vận động giãy giụa.

Hai dòng khí này đều muốn tiến tới nhục thể của đối phương, cứ dây dưa ở một chỗ tranh đoạt, lằng nhằng một lúc thì hàn khí xanh lam của Đào Ngột vượt qua được ranh giới, ngay khi phá vỡ thế cân bằng tức khắc âm khí lưu động như sóng triều bao bọc lấy con mồi.

Một khối khí khổng lồ không ngừng chuyển động xoay vòng tít mù, thu hẹp dần lại đường kính, càng lúc càng nhỏ như muốn hấp thụ triệt để nguồn dinh dưỡng của thức ăn. Chỉ là khối hắc khí tỏa ra luồng nhiệt xanh lam này nhanh chóng hiện ra những tia lửa điện trắng bạc.

Tiếng gầm tức giận của Đào Ngột cất lên, hướng về phía con mồi bị giam cầm trong âm khí, nhưng âm khí của nó lại nhanh chóng bị một thứ khác xâm chiếm với tốc độ trong vài giây ngắn ngủi. Cuối cùng, bọc khí đó chỉ còn lại một màu trắng toát phát ra vô vàn tia điện cọ sát với chất khí bên ngoài.

Đào Ngột lại gào giận dữ lên rồi lao về phía bóng mờ bên trong khối khí trắng bạc. Nó đang nhanh chóng thu hẹp lại bao vây lấy hình thù kia, giờ chỉ còn là những sợi tơ điện loằng ngoằng không ngừng đốt cháy không khí xung quanh tạo ra tiếng xoẹt xoẹt khen khét.

Ngay khi ma thú thân báo đầu hổ mặt người gần tiếp cận mục tiêu, lôi nhân kia mới phóng tới, lôi quyền vung lên, so về tốc độ chỉ có hơn không kém.

Này cũng quá hư ảo huyền hoặc, tôi đứng xem này giờ trong lòng cảm thán không thôi, trước mắt như một bức màn chiếu phẳng và cong chiếm một diện tích rộng lớn, âm thanh như thể sống động, hình ảnh như thể chân thực, như được xem phim 3D, à không, chắc phải 4D, 5D, mặc dù chưa từng đi ra rạp lần nào nhưng giấc mộng này khiến tôi rất thỏa mãn.

Tiếng gầm nhừ ọc của Đào Ngột làm trấn động mọi thứ xung quanh, đất đá trên trần lại rào rào rơi xuống. Mắt nhìn lôi nhân kia nện một quyền vào giữa trán Đào Ngột, nó tấn công trước lại chậm hơn nửa nhịp, bật tay mới phang tới để lại dấu móng tay dài ngoằn trên ngực rồi y đập mạnh bên thân vào vách hang, rơi xuống đất.

Đột nhiên đến bây giờ mới nghĩ tới không biết 2 tên kia đánh bom trên đó thế nào rồi? đã phá hủy bao nhiêu phòng giam, gây tổn hại như thế nào đối với nhà tù? trên đó hẳn đang náo loạn tới cực độ, chẳng biết còn có thể nháo thêm nữa không? cũng không biết sau vụ này sẽ lôi kéo ra bao nhiêu phiền phức hệ lụy? mà hiện giờ bọn họ tình trạng ra sao? Sẽ không thể thăm như tôi lúc này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: lôi nhân.

Đào Ngột nếm mùi đau, lùi ra sau mấy mét, trên trán để lại mảng lớn vết cháy xung quanh, điện vẫn đang tiếp tục thiêu đốt da thịt bên trong một lúc, máu thì nhau trào ra, đầu nó choáng váng lắc lắc mấy cái thì tia điện cũng biến mất, mà lôi nhân kia rất nhanh đã lại đứng dậy như không hề hấn gì, tiếp tục động thủ.

Lôi nhân nhảy cao lên rồi vung quyền lao xuống, Đào Ngột điên loạn, cuồng dã gào lên một tiếng cũng hướng tới y phóng lên.

So về tốc độ lôi nhân này rõ ràng nhanh hơn Đào Ngột một bậc, chẳng ngờ đến cả lực lượng sức mạnh cũng trên cấp. Y túm lấy 2 cẳng tay to đùng của Đào Ngột, dòn nó rơi trở lại mặt đất. Tia lửa điện nơi tay như được tiếp thêm nguồn năng lượng, tức tốc tỏa điện lan đi, ánh sáng bàng bạc phát ra hào quang nhừ mắt, trong không khí bốc ra mùi thịt nướng khét lẹt.

Đào Ngột gầm một tràng dài đau đớn cùng cảm phần rỗng hận điên cuồng, nó điên tiết hất văng lôi nhân ném đi xa một quãng đường dài chục m.

Rốt cuộc cái người bí ẩn này ở đâu tự nhiên chui ra? dù sao y cũng đã cứu tôi một mạng, muốn tiến tới lôi nhân kia nhìn kỹ khuôn mặt lại không có cách nào nhúc nhích cơ thể, cảm giác chân tay như bị xiềng xích giam lại, chỉ có thể trơ mắt quan sát mọi thứ.

Xung quanh cơ thể y nhân được một lớp tia điện bàng bạc bảo vệ, ngay đến ánh mắt cũng trắng sáng như sao phát ra 2 vạch quanh phỏ không màu, ngăn cản âm khí cực lạnh tiến tới thôn phệ. Đám hàn khí tỏa ra những sợi khói xanh lam bao vây lấy y nhân nọ xong cũng chẳng phá vỡ được lớp tuyến phòng hộ liền nhanh chóng tự tiêu thất. Lôi nhân vẫn tựa như chẳng mấy may chịu thương tổn sau cú tiếp đất mà thân thể bị trượt dài mà sát không ngừng với mặt đất ngồ nghè đá nhon, đứng lên nhìn con thú.

Đào Ngột gầm gừ trong cuồng hống, ánh mắt u lãnh như hai ngọn đèn thấp trong Diêm La điện vẫn trừng lên hung hãn, 2 cánh tay của nó bị đốt cháy một mảng lớn da thịt, vị trí bị cầm trực tiếp thương tổn nặng nề nhất gần như sâu vào tận xương, nhưng uy thế mà nó tạo ra ảnh hưởng tới tôi không vì thế mà suy chuyển.

Đột nhiên một tiếng đập nặng nề vang lên ngay sau lưng khiến tôi xoay đầu nhìn lại, chỉ kịp thấy một bóng dáng phang mạnh vào vách đá rồi rơi bộp xuống gần đồng lửa. Gã nằm xấp xuống, khuôn mặt nhìn ngang gần như xoay 180 độ, cặp mắt trắng dã, tròng đen chỉ còn là sợi chỉ mỏng di chuyển hết về một bên khóe mắt, như muốn liếc rách khóe mắt, liếc ra hẳn phía sau mà nhìn cho rõ, tô điểm thêm độ quái dị bằng 4 dòng máu đỏ gần như đen chảy

ra. Thế nhưng khoe miệng lại cong lên kéo dài tới gần mang tai như thể bị rách, lộ ra hàm răng cắn chặt lưỡi nhuộm đầy máu tươi cùng dịch thể vàng, cái biểu lộ kỳ quái này khiến người ta ớn lạnh không hiểu đến tột cùng mang hàm nghĩa gì.

Cơ thể gã cũng đặc biệt thê thảm không kém, 2 cánh tay đều bị chặt mất, một bên cánh tay đã khô máu xù xì nhám nhò như chỗ thịt chân giò hun khói. Một bên máu cùng huyết tương cùng dịch xanh tí tách chảy theo những sợi đen đen như tơ như tóc xen lẫn trong thịt bò ra ngoài.

Không một tác da nào còn lành lặn trên thân, chỗ nào cũng ướt đầm máu tím bầm hoặc đen đặc lại. Các vết rách do loan đao chém tới chông chết, chẳng chịt, máu thi nhau theo dòng kết lổ với nhau chảy lan tràn ra mặt đất bốc lên mùi hôi thối như xác bị phân hủy lâu ngày.

Cái xác nhanh chóng thi biến, chảy ra ngoài càng nhiều dịch thể xanh xanh vàng vàng, mùi tanh tươi hôi thối càng phát tán nồng đậm, da thịt khô cứng, nhăn nheo co lại và trở lên đen xám. Bề mặt thường cũng nhìn rõ quá trình ấy diễn ra, cuối cùng trở thành cái xác khô quắt queo như bị vắt kiệt hết mọi chất dịch, hoàn hảo làm một loại xác ướp được môi trường khô hanh giá lạnh bảo quản.

Những điều này ngoài tự nhiên cần một khoảng thời gian nhất định thì hóa chứ không phải là tức tắc vài phút.

Chúng ta biết rằng, khi không còn duy trì được những chức năng cơ bản của sự sống như lưu thông máu và trao đổi chất - cơ thể sẽ bắt đầu suy thoái: lớp da bật đi và bong ra, nhãn cầu tan rã, huyết nhục rụng dần và cuối cùng chỉ còn lại xương cốt. Không chỉ vậy, quá trình còn được đẩy nhanh nhờ gỏi bọ tới tiêu thụ và các loài vi khuẩn sinh sôi trong đường ruột, khiến cơ thể mục nát, ngay đến xương cốt cũng nhanh chóng hòa mình vào đất mẹ.

Còn việc thay đổi đột ngột tới mức phi lý của thi thể kia, tôi thật sự chỉ còn biết lắc đầu bó tay.

Bất chợt cảm nhận một luồng hắc khí khủng bố tiếp cận, ánh mắt tôi bấy giờ mới di chuyển chạm tới thân hình một nam nhân. Hắn như được hắc khí sinh ra hoặc chính là được hắc khí hun đúc thành, từng bước đi tới chỗ xác ướp với ánh mắt tối tăm băng giá, như không phản xạ lại bất cứ quang mang nào.

Tay trái hắc khí nhân giết lấy cánh tay còn bám vào thanh kiếm cổ Thảng Tà rồi thuận thế ném nó đi. Cánh tay đó cũng xảy ra biến hóa, khô đen lại, chỉ còn là da bọc xương.

Hắn lại tháo sợi dây lụa buộc cán kiếm lộ ra khối huyền ngọc. Huyền ngọc tím đậm dưới ánh lửa bập bùng phản xạ vô số sắc đỏ ma mị, từ chỗ tay cầm, hắc khí của nó lại như có sự sống lúc nhúc vươn lên bắt dính vào da thịt hắn ta. Tôi nhìn thấy thể trong lòng liền âm thầm lo lắng thay, hắn sẽ không cũng xảy ra biến đổi chứ?

Hắn ta dùng kiếm vẽ một đường cung, hắt đồng phân dơi chứa lửa phủ lên người xác ướp, liên tục mấy lần như thế cho đến khi lửa đỏ bùng lên dữ dội như được tẩm xăng, bắt đầu công việc hỏa táng chính đáng. Khói đen từ từ lan dần lên, vẩn vào uồn lượn kéo theo thứ mùi hăng hắc ngai ngái khó hiểu.

Là một mùi hương quý dị vô cùng, tựa như chất tanh của máu cá, lại giống mùi đất bùn dưới ao hồ mới moi lên, lại có chút giống mùi thuốc đắng, giống mùi rong tảo phơi khô, giống chất đốt từ phân bò, tóm lại khó xác định khiến người vô tình hít vào cảm thấy muốn tắc thở.

Ánh lửa vàng trắng hùng hực thiêu đốt, phát ra âm thanh than thở rất nhỏ làm tôi tự động căng tai nghe ngóng. Tiếng thở dài nào nề như từ một nơi vô cùng xa xôi vọng lại của một lão nhân già lòm khòm. Tiếng khóc lóc van xin, tiếng than trời oán đất, tiếng gào thét cuồng dại, tiếng cười ré lên man rợ đầy sự xấu xa, bao nhiêu âm thanh điên điên khùng khùng, bấy nhiêu tâm trạng tội tệt cùng cực.

Dường như của rất nhiều con người đang rơi vào hố sâu tuyệt cảnh, là chấp niệm từ kiếp nào vẫn hồ đồ gánh lên vai, không buông bỏ được. Là oán niệm cay đắng nghiệt ngã từ một thời không xa xăm dùng chính linh hồn làm vào tẩm tới bề tắc đánh đổi, vĩnh viễn không siêu sinh.

Ánh lửa rực rỡ chói sáng chiếu rõ hình hài nam nhân u ám lãnh khốc kia. Hắn ta từ từ xoay đầu nhìn về hướng lồi nhân, gương mặt lạnh nhạt băng lãnh, đôi mắt không một tia dao động, không lộ ra bất cứ tia sáng nào, như một vực sâu, thăm thẳm vạn trượng.

Âu Tử Dạ đột nhiên lao tới cực nhanh, cánh tay phải cầm lấy Thảng Tà vung thẳng về phía lồi nhân kia. Mà phản xạ của tên kia cũng không kém cạnh, quyền lồi vung lên tạo ra một quả cầu điện phát ra muôn vàn tia bạc.

Tôi muốn lao ra ngăn cản, tên Âu Tử Dạ này sao lại hàm hồ muốn giết ân nhân của tôi, nếu không có người đó hẳn Mặc Minh này đã sớm đi gặp bố nuôi rồi.

Nhưng trước mắt đột nhiên sáng chói tới mức mắt tôi trở lên đau đớn vô cùng. Cảm giác như có kim châm vào đôi mắt, sau đó cơn đau này tiếp tục lan đi lên trán xuống mũi, khuất tán ra khắp khuôn mặt rồi lại vòng ra sau đầu. Tựa như ngàn vạn mũi kim châm chỉ chít lên tất cả mọi huyết đạo của đầu, cơn đau mới đầu chỉ nhoi nhoi tiếp đó nhức nhối bỏng rát, cảm giác như có một đám trùng chạy loạn trong óc rào rào cắn xé vật chủ.

Thân xác nhanh chóng mất đi tri giác, cả người trĩu nặng lại bỗng bồng bồng không trọng lượng, như là rơi xuống hồ băng sâu thẳm, nước lạnh khắp mọi nơi ủa tôi, vỗ về. Chân tay như bị gông xiềng trói buộc, tôi nằm ngang trong lòng nước, từng tế bào đều cảm nhận được đau nhức, buốt nhói và mệt mỏi bao phủ.

Có rất nhiều tiếng thì thầm rủ rì vào tai như ru ngủ, tôi cũng không còn hơi sức đâu mà phản kháng chống đối, cứ thế thả lỏng buông xuôi tất thảy. Nước lạnh lẽo như có kim châm, như có một đám sinh vật nho nhỏ trôi dập dềnh bên trong dùng cái miệng vô hại cắn vào da thịt làm tôi ngứa ngáy không yên. Tôi đã chấp nhận đầu hàng, còn khiến con khó chịu gia tăng thể này thật muốn người chết bật dậy mắng chửi.

Lúc mở mắt ra quả nhiên thấy bản thân đã có mặt ở biển vô cực của tắm tối và giá lạnh, dường như việc tàn xuất có mặt ở nơi này dạo gần đây hơi bị nhiều nên bớt kinh ngạc nhưng độ hoài nghi lại tăng lên mạnh mẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: kịch chiến.

Tôi lầm lũi bước đi, lang thang vô định một lúc lại ngoài ý phát hiện phía sau có tiếng động, rất nhỏ. Tôi dừng lại căng tai lắng nghe, không có gì hết, gió xôn xao đi lại tạo ra âm thanh vù vù quét qua khoảng không chẳng có chướng ngại vật. Nơi này vẫn lạnh lẽo như thể vùng đất bị mặt trời lãng quên, vẫn âm u tối đặc như thể chưa bao giờ được nắng ấm ngó ngang tới.

Tôi lại đi tiếp, lưu ý tới phía sau hơn nhưng mãi không có gì phát sinh nên lại buông tha cho rằng bản thân quá cảnh giác. Chính khi ấy âm thanh phía sau mới bắt đầu nổi lên. Đó tựa như là tiếng chân trần bước trên tầng băng mỏng, tiết tấu đi chậm và nhẹ hơn tôi một chút.

Gió lao xao thổi tới khiến đám tóc rối tung lên, da mặt chợt ần ần đau rát, như bị hàn phong rạch loạn. Sương giá và băng tuyết ào ào quét tới từ bốn phương, trong tiết trời như nổi bão tố, có những luồng âm thanh xa xôi hư ảo vọng đến.

Âm thanh ní non như tiếng nữ nhân than thở nghe sầu não ai oán như đám phi tần nơi hậu cung bị hoàng đế bỏ bê vất vả lăn lóc ở đáy quên tháng ngày. Sau xung quanh lại xen vào tiếng xì xì khe khẽ tựa rắn độc săn mồi, cảm giác chúng chườn tới, vòng vây như bị siết chặt lại. Rồi thêm tiếng móng vuốt nhọn hoắt của đám trùng nhiều chân di chuyển trên đỉnh đầu, rào rào như cả đàn hành quân. Tiếp đó tiếng tấp mạnh mẽ từ một bộ hàm chắc khỏe dưới nước ngoi lên, cảm pháp vào một thứ mềm mại, tiếng quẫy đạp giãy giụa trong nước hỗn loạn...

Đủ loại tiếng động, đủ loại âm thanh xa gần đan xen, lúc rõ ràng khi mơ hồ, lúc rì rạc khi hỗn tạp làm tôi ngó quanh quất không hiểu nguồn gốc xuất phát ở đâu, hay thật ra chỉ là tai tôi có vấn đề, tự tưởng tượng ra tự hồ nghi lẫn.

Rồi cặp mắt dừng lại trước bóng dáng như chìm trong khối hắc khí lớn vờn. Một bọc khí cuộn cuộn kín mít xoay chuyển, mơ hồ trong đó khắc họa bóng dáng một người.

Chẳng lẽ đây chính là thủ phạm leo đèo bám theo tôi?

Gió thổi sắc bén, tựa như kiếm khí đã thương mọi thứ nó cần quét qua, khiến tôi phải nheo lại một bên mắt nhìn nhìn, ngoài ý cảm thấy như trong miệng tràn ra dịch vị tiều vô thức nuốt xuống. Chất lỏng từ từ trôi qua cuống họng, mát lạnh tới rùng mình, kèm theo hương vị ngọt tanh.

Tôi chép chép miệng, nuốt xuống lại nuốt xuống, cảm giác như được uống một chất dịch có tên gọi là máu, theo bản năng liền đình chỉ động tác.

Máu sao? máu của tôi? hay của ai?

Lạnh buốt qua đi bị ấm nóng thay thế, kỳ quái là tôi không bài xích chất dịch này, ngược lại còn nảy sinh chút thèm khát khó hiểu khiến đầu lưỡi không tự chủ được vươn ra bên ngoài. Tôi liếm liếm mấy cái vào môi, tự hỏi đây là cái sự tình gì?

Tên hắc khí nhân kia không biết từ lúc nào đã tiếp cận rất gần, hắc khí ồ ạt lao tới kéo tôi vào gần hắc, kéo tôi vào trong cùng không gian. Ở khoảng cách gần tới vậy, tôi vẫn không cách nào nhìn thấu dung mạo hắc, như được phủ lớp sương mù, không cách gì xua đuổi. Tựa như sương mờ tạo ra hắc, bản thân hắc cũng chính là sương mờ, lại khiến tôi mơ mơ hồ hồ cảm giác thân quen, như biết rất rõ lại như bị chính mình lãng quên.

Hắc khí vuốt ve cái cổ thon dài của tôi rồi dần dần siết chặt, tôi tròn trố mắt nhìn đối phương, nhưng hắc như được đúc từ khối băng, hờ hững nhìn lại, đứng đưng như nhìn ngọn cỏ bị hắc chà đạp dưới chân.

Tôi cảm thấy mình sắp không xong rồi, trước mắt tối sầm lại, hàn khí lạnh ngắt không ngừng vuốt ve cơ thể đang mất đi nhiệt lượng như trực chờ đâm xuyên vào căn xé. Âm thanh từ phía đối phương từ tốn thốt ra, khàn khàn quái gở, trầm thấp lại âm vang, cực kỳ xa lạ.

“mọi chuyện... đã... chuyển động... vận mệnh... người gác cổng...”

“...người gác cổng...”

“...người gác cổng...?”

Tôi ho khan một hồi rồi háp háp mở mắt, cảm giác toàn thân khí lực suy giảm tới mức như vừa mới trải qua cơn bạo bệnh. Chân tay nặng chình chịch như đeo đá tảng, đầu vầng mắt hoa, miệng khô lưỡi đắng. Nhớ lúc này không biết vì sao lại ngất đi, chắc vì kinh sợ quá, trong mơ thấy mình được một lời nhân cứu nguy, sau khi Âu Tử Dạ giết quái nhân bị Thăng Tà kia thao túng xong lại quay ra đánh với gã.

Vừa nghĩ tới đây tôi lập tức đưa mắt nhìn, chỉ thấy lúc này kẻ đang cứng đối cứng với Âu Tử Dạ là Đào Ngột, rồi lại phát hiện bản thân đang ngồi dựa lưng vào vách hang... tôi nghĩ hoặc nghĩ nghĩ, là có người diu ra chỗ này nghĩ đi.

Là ai?

Ngó đông ngó tây cũng chẳng thấy lời nhân bí hiểm kia đâu, trên đầu từ lúc nào đám dơi đã bay mất dạng đi hết, nhìn lại thấy Âu Từ Dạ và quái thú kia liên tục lao vào nhau rồi đứt ra, mỗi lần như thế mũi kiếm của hắn để lại trên da thịt nó một vết thương dài làm tiếng gầm của Đào Ngột lại vang lên càng thịnh nộ.

Không phải kiếm Thăng Tà, bàn tay phải từ lúc nào hắn đã thay vào thanh loan đao của bản thân? sao Âu Từ Dạ không dùng tiếp thanh kiếm cổ đó như khi đầu với lời nhân, còn mất công thay đổi làm gì? chẳng lẽ do kiếm lạ nên dùng không thuận tay?

Tôi nhìn Đào ngột, vết thương trên trán ở khoảng cách xa và ánh sáng không đủ đường như không thể xác định rõ mấy phút trước còn là vết thương lớn do điện đốt. Vết thương ở chân thì có thể nhìn ra được, có mảng da lớn lông vẫn chưa mọc nổi. Chỗ bị thương đó nặng nề là thế mà mới qua bao lâu thời gian nó đã có thể tự làm lành lại rồi? thật sự đúng là loại nghịch thiên.

Nhìn tới đây tôi mới dám xác định là có tên lời nhân tồn tại thật, chứ lại tưởng nằm mơ, chỉ là, gã đâu rồi? ban nãy đang đấu nhau với Âu Từ Dạ sau lại biến mất, giờ lại thành ra hắn đánh với Đào Ngột. Chẳng lẽ hắn đã thanh toán xong tên lời nhân kia? không thể nào? tên kia cũng đâu phải ngọn đèn cạn, mới qua bao lâu thời gian mà giải quyết xong rồi?

Mắt tôi cũng hơn được con người mấy điểm, không những có thể nhìn xa ở điều kiện bình thường còn nhìn được khá rõ trong bóng tối hơn hẳn thị lực 10/10. Chưa hết này mới ấn tượng, mà lại nhìn thấy được những thứ đa phần người bình thường không thấy qua ví như đao của Âu Từ Dạ dường như có một lớp lửa bao bọc, chỉ là ngọn lửa này chính là không giống chút nào với thứ lửa đang thiêu hủy cái xác ướp kia.

Hắc khí cuộn cuộn dường như tập trung hết vào thanh đao, tỏa ra từng luồng nhiệt lưu xanh ngọc biếc, mỗi lần vung lên, để lại một đường khí xanh lục kéo dài như cái đuôi sao chổi trong không khí, đẹp để một cách cổ quái.

Điều đáng nói là, dường như thứ vũ khí phẩm nhân này lại tỏ ra cực kỳ hiệu quả gây tổn hại cho Đào Ngột vốn là ma thú thuộc tính kim. Nó như bị chọc cho nổi điên, cuồng loạn tấn công Âu Từ Dạ, mà gương mặt hắn vẫn diện vô biểu tình, không có gì là hoảng sợ, không có gì nóng vội.

Lạnh lùng như thế, vung đao chuẩn xác mà dứt khoát, mỗi thế phản công đều tạo ra thương tổn khiến Đào Ngột mất một lúc mới chậm chạp khép miệng vết thương.

Tốc độ vết thương của nó dường như hồi phục giảm dần, nhưng mà tốc độ ra đòn của Âu Từ Dạ trái lại dường như nhanh hơn. Ánh mắt hắn bình đạm như đầm nước hút lấy ánh sáng nhưng tuyệt không phản quang lại, đôi con ngươi đen đặc xoay chuyển quan sát tình huống đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Hồn Độn.

“cứu tôi!”

Âm thanh rất yếu, xa xăm như gọi trong vùng gió tuyết.

“cứu tôi!”

Như ngay kề bên tai lại mong manh như sợi tơ sắp đứt.

“cứu tôi!”

Tựa như sợi chỉ run rẩy trong cơn mưa như trút nước.

Ở nơi địa phương của ma quỷ này còn có con người nào khác ngoài tôi và Âu Từ Dạ sao?

Hay là tiếng của lời nhân kia ?

Tôi nhìn túi xách của Âu Từ Dạ bên cạnh, không hiểu sao thân thể vốn yếu ớt lắm rồi lại còn khoác nó lên làm gì. Khi tôi đứng lên di chuyển mới biết xương cốt toàn thân lung lay cỡ nào, cơ hồ mỗi lần chuyển động là mỗi lần lạng người chịu đựng sự đau nhức lan tới từng tế bào.

Nhưng những tiếng chuyển động ma sát với mặt đất kia, rất nhỏ lại tạo cảm giác dường như khá nặng nề, như ngày một áp sát tới khiến tôi phải cắn răng tiến đến. Không biết là thứ gì đang uy áp bức tới, chân và tay tiếp xúc với đất đá cảm nhận những rung chấn nho nhỏ, mơ hồ tựa ảo giác, lại rõ ràng khiến đầu ngón tay run rẩy.

Một tay lần theo vách hang bước đi thận trọng, âm thanh nhẹ như tiếng gió thoảng tới lại có ma lực khiến tôi không làm sao cưỡng lại được như thể kích thích lòng hiếu kỳ tính tò mò của bạn gấp 10 lần lên. Cứ thế tôi chậm chậm bước đi men theo vách đá.

Nơi này không được ánh lửa chiếu tới, hoàn toàn nằm trong phạm vi bóng tối như mực, âm thanh hư ảo không rõ rệt đó vắng vắng quanh đây, rất gần. Nếu tâm lý người bình thường hẳn chẳng ngu ngốc điên cuồng gì lại lần mò đi tìm âm thanh lạ lùng ở cái địa phương khủng bố này, trừ phi, dân gian thường nói, chính là tôi bị ma đưa lối quỷ dắt đường rồi.

Âm thanh đến đây nghe càng rõ rệt tuy thế tôi vẫn chẳng thể phân nổi là của nam hay nữ, là già hay trẻ, tiếng kêu vãn vẹo như bị biến dạng, bị gió che mưa lấp. Chắc không phải tiếng của lời nhân kia chứ? Xung quanh tôi tăm khiến người ta càng thận trọng dò từng bước, tôi mệt bã cả người, dừng lại một chút nghỉ, hít thở cũng làm phổi đau đớn đến thoát mồ hôi hột.

- anh bạn nhỏ!

Lọt thò trong một hốc tối, một giọng nói đàn ông nhưng yếu đuối thốt ra, tôi mở căng mắt mà nhìn, chỉ thấy một cái bóng đen đặc khê nhúc nhích, lòng thăm đoán, chẳng lẽ nơi ma quỷ cư ngụ này thật còn người sống? hay đó chính là lời nhân?

Nghĩ thế tôi can đảm bước lại gần hơn liền thấy một người nam nhân trung tuổi mặc đồ tù ngồi suy yếu dựa lưng vào vách hang, tay trái buông thõng, tay phải đặt lên ngực, chỗ trái tim, máu đỏ thắm chảy đầm đìa, ngực kịch liệt phập phồng lên xuống. Khuôn mặt tái nhợt lại chẳng chịt vết xước như của dã thú cào, máu từ đó rỉ ra không ngừng. Thân thể người này cũng chỉ chịt vết xước, nông sâu dài ngắn đủ cả, ẩn dưới lớp áo quần mỏng manh bị xé rách toí tả thắm đẫm huyết dịch như nhuộm.

Người này không phải lời nhân, là một phạm nhân bị vất xuống đây làm mồi cho Đào Ngột.

- tôi sắp chết rồi nhưng không thể yên lòng nhắm mắt, muốn nhờ cậy cậu một việc...

Người đó vừa nói dứt câu xong liền ho kịch liệt tới cong thân thể gầy yếu lại như con tôm, mãi một lúc sau mới miễn cưỡng bình ổn, khoe miệng thở ra một dòng máu lênh láng chảy xuống cổ.

Gã run run rời tay khỏi ngực, trong lòng bàn tay có một miếng vải nhỏ hình như gói cái gì đó. Tay gã vươn về phía tôi, không ngừng run rẩy, miếng vải đã chuyển sang màu đỏ nhưng vẫn nhận ra hình sọc đặc trưng của đồ tù.

- đáp ứng tôi, giao tận tay cho cô ấy, nói rằng... tôi xin lỗi... và cảm ơn...

Tôi cực kỳ lưỡng lự, còn không biết bản thân có toàn mạng mà thoát ra nổi không, tôi không bảo đảm sẽ hoàn thành di nguyện của người sắp nhắm mắt xuôi tay.

- vợ tôi... cô ấy... tên là... Vân Thái...

Mới nói được tới đó, gã lại cong gập người lại ho muốn bẻ phổi, máu trào nơi khoe miệng càng tuôn ra như suối phun. Tôi đành nhắm mắt đưa chân lại gần hơn, hạ thấp thắt lưng run run cầm lấy gói đồ lại nghiêng đầu nghe gã thì thào qua màng huyết dịch chặn nơi cổ họng.

-... Thiết Lĩnh, Xương Đồ, Tử Diện Thành, Hạ Nhị Đài...

Gã nói điều cần thiết sau cùng rồi từ từ đôi mắt trũng sâu nhắm lại, cánh tay đầy thương tích chầm chầm buông xuôi.

Mùi tử thi tỏa ra nồng đậm, cực kỳ buồn nôn, như thể đã chết từ rất lâu, tôi nhìn cái hang tối om om nơi ngực, chỗ trái tim, hình như trống rỗng. Đột ngột nơi đó có tiếng động nhỏ, có gì đó nhúc nhích trong ấy, tôi hóa đá nhìn cho đến khi thấy một thứ đen đen dài ngoằng trườn ra. Nó nhanh nhẹn bò ra phía sau lưng thì thể rồi mất hút trong bóng tối... tôi thì ngã ngồi ra phía sau, không dám ho he động đậy.

Một con bách túc có màu nâu đỏ, mặc dù nó có tên là trăm chân nhưng trên thực tế, nhiều nhất cũng chỉ được ghi nhận khoảng hơn 50 chiếc, con này cỡ 27 cặp chân, luôn là số lẻ, tuy nhiên trong một cuốn sách “Thiên phủ chi quốc” có ghi lại tại huyện tự trị Mộc lý thuộc châu tự trị Di Lương Sơn, Tứ Xuyên, một bộ phận nhỏ dân tộc Miêu Bạch Điều từ lâu đời vốn coi Bách Túc là vật hiến tế quan trọng. Bách Túc ở đó có nhiều chân khác thường, khi chúng đạt được số chân 350 chiếc, chúng sẽ được mang đi cúng cho chiến thần Xi Vu.

Nếu số tôi xui xẻo sau này đụng phải thứ đột biến đó, không biết có mở nổi miệng kêu cứu hay là hàm cứng lại như hóa thạch rồi mặc nhiên để nó chui vào đẻ trứng.

Mới điên cuồng nghĩ tới đó bất thành linh âm thanh “cứu tôi” lại vọng đến, tôi giật thót mình, nghe rất kỳ dị, nếu lơ đãng nghe lại càng thấy rõ rệt, mà căng tai lắng nghe lại mờ nhạt như trong mộng ảo, như một sợi dây do ma quỷ giật ra, khi đã bắt dính lấy con mồi thì không ngừng thu lại khoảng cách.

Tôi thúc ép bản thân nhúc nhích đầu quay lại nhìn, phía sau lưng chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một cái bóng đen xì, to lù lù, âm thanh kỳ quái chính là tại phía đó. Không đợi tôi trấn định tinh thần, đột nhiên một bộ răng trắng hếu thình lình hiện ra.

- cứu tôi!

Là nó nói, không có bất cứ tình cảm gì trong đó, một âm thanh vô hồn làm tôi rùng mình kinh hãi.

Lại một bộ răng nữa hiện ra, cực kỳ nổi bật trên phông nền màu đen như hắc ín.

- cứu tôi!

Âm thanh tha thiết,van nài.

Các dây thần kinh trong đầu đã sớm bải công,tôi chẳng còn biết phải xử lý tình huống này thế nào,hay chính xác hơn,phải phản ứng thế nào.Dường như khi ta bị kinh sợ quá cơ thể sẽ mềm nhũn ra rồi đông đặc lại,cực kỳ vô dụng khiến người ở ngoài nhìn vào phát bực mình,chỉ muốn hét lớn vào mặt hoặc tát cho mấy cái để thần trí tỉnh táo lại.

Một bộ răng lại một bộ răng nối tiếp nhau xuất hiện,bọn chúng nó không ngừng lặp đi lặp lại duy nhất một câu nói đó,lúc rời rạc khi lại chồnh chất cướp đoạt lời của nhau,hỗn tạp như của một đám người đều rơi vào đường cùng bế tắc.

Tôi cứng ngắc quay đầu lại nhìn phía sau,cái người mới chết kia ...đã không cánh mà bay.Vị trí đó rõ ràng mấy phút trước còn có người hấp hối nhờ cậy tôi.Lời trấn trời còn văng bên tai,phía dưới mặt đất còn lưu lại bộ xương vỡ vụn.Xương đã bị phân hủy hầu như không còn rõ hình thù,gần như mọi thứ đều nát nhỏ ,tổng thể mà nói miễn cưỡng vẫn nhìn ra đây là bộ xương người qua mấy chục năm chỉ còn là cát bụi.

Xòe lòng bàn tay,vẫn chứa một bọc vải nhỏ,không biết là đựng thứ gì,hơi nắm lại,cảm giác mềm mềm khiến tôi không dám nghĩ ngợi linh tinh,cứ thế nhét vào túi áo ngực rồi mắng thầm bản thân,có phải kiếp trước đắc tội triệt để với lão thần xui xẻo,cớ sao giấy trước gấp ma giấy sau đã gặp mặt quỷ rồi.

Rầu rĩ nhìn ra xung quanh ,tối như hũ nút là thế mà cái thứ kia xem ra còn tối tăm hơn,nhờ có đám răng mọc lên chi chít mà tôi miễn cưỡng hình dung ra được,nó lặng đứng ở đó,có chút nhúc nhích.Tôi thật sự chỉ dám căng mắt căng tai lên hết mức có thể ,đến thở cũng chẳng dám hít nhiều,hơi lạnh lan tỏa như đậm đặc gấp bội ,phải giảm xuống tới điểm đóng băng ,làm toàn thân không tự chủ run lẩy bẩy.

Nó vận vẹo cơ thể cao ngất,chỉ thấy thân hình như được bóng tối che đầy,cao gấp ba lần tôi,di chuyển uốn lượn gần thêm chút nữa liền khiến nhãn lực của tôi nhìn rõ rành rành.

Nó là một con măng xà,một con hổ mang bành khổng lồ với cái đầu góc cao không ngừng lắc lư lắc lư như chuẩn bị một kích cắn chết con mồi.Ngoài tự nhiên,một con rắn dài nhất cũng chỉ ghi nhận khoảng 7 m và nặng cỡ 30kg,còn cái con đột biến kia,là do sống trong vùng đất nhiễm nặng tà khí mà phát triển vượt bậc?hay là vật thí nghiệm biến đổi của mấy lão khoa học điên quân đội?

Trong lúc đầu óc loạn chuyển,nó bất chợt phóng tới dùng cái đầu to bè bè mà húc tôi đập mạnh vào vách hang như hất một con chuột nhắt.Cả tấm lưng đập mạnh vào đá rồi nặng nề rơi bịch xuống,không buồn động đậy dấy ,trước đó cơ thể vốn đã đã dòi lăm rồi,giờ lại được tẩm quất tiếp thế này,e rằng chẳng chịu nổi mấy hồi.

Nó từ tốn churòn tới,nhưng lại có phần nặng nề,cái khối cơ thể to đùng đồ sộ như một đoàn tàu ,một khối thịt xù xì,sừng sững từ trên cao nhìn xuống,cái đầu đen đặc,không hề thấy bất cứ bộ phận nào của mắt mũi.Răng thì nhiều quá trời răng,mọc khắp mọi nơi cơ thể ,giờ thì xung quanh đám răng đó lại nổi cộm lên.

Giống như một đám khuôn mặt đang cố gắng chạy thoát ra ngoài,tuy thế nó cũng chỉ đơn giản giống như một vết sưng phù,không có ngũ quan,chỉ có bộ hàm nhe ra trắng ớn.Tựa như một đám sinh vật chen chúc trong cơ thể mẹ to lớn,cái đám khuôn mặt chỉ toàn răng là răng mở ra đóng vào bật lên âm thanh vận vẹo “cứu tôi”.

Chúng như lũ trùng trong màng bọc,không ngừng dấy dựa tìm cách trồi lên khỏi lớp da ma thú,muốn đào thoát,chạy trốn. Chúng càng mãnh liệt uốn éo đi động,tiếng kêu la gào thét “cứu tôi” càng thảm thiết bi thống,tôi mở căng mắt,nhìn trân trân,có xúc động ước ao mình biến thành tảng đá vô tri vô giác nằm xen kẽ cùng đám đá địa phương kia.

Nhưng không thần thánh nào hiển linh thực hiện nguyện vọng này,mà bản thân càng không có phép biến hóa,nên chỉ còn cách không ngừng tự cầu phúc.Nhìn tiếp phía dưới cái đầu bành,một bộ răng nanh sắc nhọn bất chợt hiện ra,nó há rất lớn,cơ hồ có thể nuốt vừa vận một con người lọt vào.Não linh hoạt lập tức nghĩ tới một con quái vật trong thần thoại cổ xưa.

Hồn Động, không có tai mắt và mũi, nhưng có miệng, hình dáng như măng xà,là một khối thịt di động, hồ hồ mà đi, lướt qua đâu nơi đó cây cỏ không thể sinh sôi, mảnh thú thuộc tính mộc, phá thạch nham, sợ kim loại .

Tôi cười như khóc,thế này có phải quá bi kịch rồi không?trong một lúc mà lại có điểm phúc được diện kiến tới 2 con quái thú chỉ có trong sách cổ ghi lại.Lão thiên a,ngài có hay chăng đang ngủ nướng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36: cứu tôi.

Chính là nó,cái thứ đã lôi tôi xuống vực,nhưng lúc đó sao lại dấy lên suy nghĩ đây là sinh vật không có thực thể,không có sự sống?rành rành nó đang hiện hữu trực nuốt tôi vào bụng thế kia.

Liếc mắt thấy chiếc túi của Âu Từ Dạ văng sang bên cạnh,một bao da màu đen lộ ra khỏi miệng túi xách ,mà cái miệng bao da cũng chẳng buột chặt,tôi thấy một khối ngọc tím đậm

Cái miệng to đùng đoàng lao xuống, trong tích tắc tôi phóng đến rút lấy khối ngọc ra hướng lên, nó là chuỗi của thanh kiếm Thăng Tà, một phát đâm vào chính giữa.

Ánh sáng từ thanh kiếm nhẹ lan tỏa, vô vàn tia xanh đậm lóe lên, xuyên qua cơ thể Hồn Độn. Mắt tôi, thể mà lại không nhắm lại, trừng trừng nhìn thấy cơ thể nó là một khối dịch trong suốt, giống như một khối thủy tinh màu đen có thể nhìn thấu qua bên kia. Nó đích thực không có thực thể, không phải là sinh vật có sự sống, hay nói đúng hơn, thực chất nó cũng chẳng phải là ma thú Hồn Độn.

Từ trong cơ thể nó, vô số luồng khí đen xì tháo chạy. Chúng chạy náo loạn đi 4 phương 8 hướng như thể một ổ rắn đang quần quýt ngù đông cùng nhau một chỗ lại bị dội cho một dòng nhiệt lưu nóng bỏng từ trên cao xuống.

Những dòng hắc khí sau khi phát tán, mỗi nơi tụ lại tạo thành một hình thù kỳ dị. Trong bóng tối bủa vây, những dáng hình này có màu xanh xám, hóa lên một tư thế cổ quái. Thân trên hạ thấp, tứ chi dán vào mặt đất tựa như con ếch, bụng trương phình mà tứ chi lại thon dài, gầy gò như một kẻ ốm đối với cái cằn cỗi nhỏ xíu của cái đầu to đùng lên trên.

Nó không phải động vật, càng chẳng phải con người, chỉ là oán niệm cố chấp từ ngàn năm tích tụ lại, là linh hồn sau khi chết bị chuyển vào Nga Quỷ Đạo. Là tự nguyện cũng là lời nguyện trời buộc.

Bản thân quái thú Hồn Độn là ác linh, bị thanh kiếm cổ Thăng Tà giam cầm suốt hai ngàn năm qua, là oán khí được tập hợp từ vô vàn chấp niệm xa xưa không cách nào tháo gỡ, là vong linh của cả ngàn dân làng Ngư Dương cứ luân quần mãi nơi này, bảo vệ khu địa thạch linh thiêng.

Đám bóng đen này bám đầy trên vách hang, trên mặt đất, la liệt khắp mọi nơi trong tư thế bò thấp ngẩng cao đầu chăm chăm nhìn về phía tôi như trực chờ xông tới cắn xé. Đôi mắt chúng nó mở cực đại, toàn trắng dã, giống y hệt cái đám nhìn tôi rơi xuống giếng sâu trong mơ.

Tôi thấy mình thường ngày tuy chẳng quan tâm lo lắng tới ai song cũng chẳng tạo ra thâm thù đại hận gì tới mức phải gánh chịu quả báo không có đường chạy thoát thân thể này. Thanh kiếm cổ cầm trong tay thực muốn vất bỏ, hiện giờ nó dường như đang ngấm ngấm ăn tươi nuốt sống tôi.

Tay cầm nơi tiếp xúc với chuỗi kiếm, dưới lớp bao tay và vải áo rách nát cảm giác những dòng khí tuôn ra như một đám trùng vằn vẹo bò lan tới cánh tay, dính chặt tới mức không có cách nào tháo bỏ, tưởng như chỉ còn chiêu chặt đứt cánh tay phải may ra bản thân sẽ không bị biến thành cương thi cho nó thao túng.

Nghĩ tới bộ dáng sau khi bị nó hoàn toàn khống chế, tôi thực sự không muốn sống dở chết dở như thế nhưng mà dù có vất bỏ được Thăng Tà thì vẫn còn lũ bóng đen kia túc trực. Xem ra đường nào cũng phải chết, trước khi tâm trí hoàn toàn biến mất cũng muốn giết bớt vài đứa cho hả giận.

Rất nhiều rất nhiều bóng ma quái dị vây quanh, không nhìn thấy một khoảng trống, chẳng tìm ra một lối thoát, thấp diện từ địa. Rồi trên khuôn mặt chúng ở vị trí miệng lần lượt xuất hiện cái khe dài hẹp, từ đó 2 hàm răng trắng ồm ồm nhô ra, âm thanh ma quái bật lên.

-cứu tôi!

Chúng thi nhau thốt ra cái từ đó, tôi rùng mình khiếp hãi, chúng tại sao lại kêu cái từ đó? là dụ dỗ những người ngốc nghếch như tôi sao? nhưng bây giờ khi đã chân chính đối mặt rồi thì còn nói cái từ đó để làm gì? “cứu tôi” sao? Con mẹ nó chứ lão từ đây mới là người cần cái câu đó đấy. Đừng có nói cái từ đó bằng cái chất giọng vô hồn đó nữa.

Được rồi, tới đây nào lũ yêu ma, có chết lão từ cũng sẽ kéo theo vài cái đem lót lưng, nghĩ thế tai trái bọc lấy tay phải, 2 tay cầm kiếm vung lên dứt khoát và hữu lực chém tan một bóng đen. Những sợi âm khí đen xen tím vằn vẹo như trùng từ tay phải bắt dính vào tay trái, cảm giác như đám giun ẩm ướt nhớp nháp cắn cái miệng nhỏ nhỏ lồm chồm răng nhọn sắc vào da thịt, từ từ hút máu ký chủ.

Một bóng ma rồi lại một bóng ma liên tục thi nhau lao tới, tranh nhau xâu xé tôi như thể sợ mất phần mất lân. Chúng phóng lên như một đàn cóc nhái, 2 tay và chân gầy tong teo lại dài ngoằng còn cái bụng thì trương to lên như bụng bà bầu, mắt mở thao láo như mắt cá chết, răng thì phô hết cả 36 chiếc ra, kéo rộng tới tận mang tai như bị rạch thêm.

Nhiều như quân âm binh ngoi lên từ địa quỷ thể kia mà tôi chỉ có 2 tay cầm một thanh kiếm, luận về tốc độ về sức mạnh đều không bì kịp Âu Từ Dạ thì có thể chống trả được mấy hồi? Tôi biết mình chỉ là tên gà mờ hữu khí vô lực nhưng vẫn không muốn làm mất mặt chí khí nam nhi, cắn răng dốc sức chém chém.

Thăng Tà như là khắc tinh của chúng, rõ ràng rất sợ kiếm cổ nhưng bọn nó dường như lại bị hút tới, vừa là tự nguyện vừa là ép buộc, thật sự không hiểu nổi. Thanh kiếm này chém vào chúng nó như cắt vào không khí, lập tức đám bóng đen tan đi như yên vụ. Uy lực bá đạo kinh khủng là thế nhưng vì sao cái đám ma kia vẫn điên cuồng lao tới, dường như là bất chấp, chẳng lẽ lại thèm khát máu người tới vậy?

Một bóng đen trước mặt lao tới, tôi vung tay dễ dàng chém trúng xong thuận thể chém một con phía bên phải, một con bên trái lao xuyên vào người khiến tôi đau buốt tới mức nhắm mắt lại lạng đi. Nhưng tôi chẳng có thời gian dư giả mà chờ hồi sức, một con lại một con nhắm vào tôi mà lao tới cuồng nhiệt.

Cứ chém tan được vài con ma lại bị vài con ma bụng bầu lao xuyên vào người như một khối băng hình lăng trụ phóng tới, khiến con đau chồng chất lan tới tận óc, nhức nhối tới mức chỉ muốn đập đầu vào đá tự tử.

Tôi tiếp tục chặt vật cầm chắc thanh kiếm bỗng trở nên nóng bỏng rất từ lúc nào, trên thân kiếm có những mảng máu đỏ tươi thấm vào, dĩ nhiên không phải của bọn bóng đen kia, vậy hẳn là máu tôi rồi. Tay phải cầm kiếm dường như bị khối từ ngọc kia coi là thịt mà nướng, lòng bao tay phải hoàn toàn rách nát, bị chất nóng làm cho vài co lại, máu từ lòng bàn tay từ từ chảy lan tới lưỡi kiếm rồi thấm thấu như nước mưa chui vào lòng đất khô hạn.

Mỗi một lần chém tan một bóng đen, giữa hàm răng 36 chiếc âm thanh “ cứu tôi” kỳ quái lại phát ra, trực tiếp đâm vào màng nhĩ tôi ,nhức óc kinh khủng.Mỗi một lần một bóng đen lao tới người tôi,nó như mũi băng đâm vào đầm nước rồi chìm xuống, hút lấy một phần dương khí,tôi như bị vắt kiệt sức lực,thật sự muốn buông xuôi.

Tôi nhìn về phía ánh sáng xa xăm phía trước,Âu Tử Dạ và Đào Ngột đánh tới đâu rồi?sắp xong chưa?tôi sắp không xong rồi?sắp không chống cự được nữa,thật sự không được nữa.

Nước mắt suýt rơi,tôi chưa muốn chết,không phải bây giờ,không phải lúc này.

-Âu Tử Dạ!

Tôi vận sức hết lớn,chém vào một bóng đen hắc ám bên trái,một con từ trên cao nhảy bổ vào âm khí tức tốc lan tỏa như dầu hôi lan trên mặt nước,lan tới đâu bòn rút sức sống tới đó,đôi chân run rẩy,tôi loạng choạng lùi lại mấy bước.

-Âu Tử Dạ!

Một bóng ma bụng bầu từ mặt đất lao lên,tôi nhìn thấy cũng chém trúng dễ dàng,chi là 2 con ma khác trái phải mỗi bên đồng thời phóng tới thân thể kiệt quệ này.Tôi đứng chảng vững nổi,quỳ một chân xuống,máu từ lòng bàn tay phải chảy vào lưỡi kiếm lênh láng.

-cứu tôi!

Tôi nhắm mắt lại,thều thào thốt ra,từng té bào đều một mội đã dờ.

Dường như biết tôi suy kiệt,vô số bóng ma như họ hàng nhà ếch nhái lao tới như sóng triều ập,chẳng gì cản nổi.Tôi chỉ chém tan được vài con,số đông đều nhập vào cơ thể ,giống như bị cưỡng chế nuốt sống từng con sâu băng khổng lồ,để chúng lấy đi không biết bao nhiêu dương khí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Ký sinh.

Một luồng gió lao tới như vũ bão gạt bay đám bóng đen ma mị, chúng nhanh chóng tan rã phiêu lãng đăng đi như yên vụ không quên gào thảm thiết câu “cứu tôi”.

Trong lòng tôi không ngừng chửi rủa đám oan nghiệt phiền hà rắc rối kia, câu đó phải là của tôi mới đúng,lý nào đám ác linh kia thốt ra thật thuận miệng, không biết xấu hổ.

Hắn như một tia chớp lóe lên chỗ này rồi vọt tới chỗ khác, tay phải cầm thanh loan đao lia một đường vòng cung dài có khi hóa kiếp đến 2 vong linh một lúc.

Tốc độ ra đòn cực nhanh, hắn quay lưng lại, ở ngay bên cạnh tôi, tả xung hữu đột như một mãnh tướng lao tới cứu chủ.

Thanh loan đao không dài lắm, còn ngắn hơn Thăng Tà nhưng qua cách Âu Tử Dạ vận dụng, cực kỳ linh hoạt tài tình, đường đao lia đi ngọt xớt chém tan ba bóng ma cùng thời xông tới, tiện đường chém tiếp một con bên cạnh rồi thật nhanh đã có mặt đón đầu con tiếp theo, thuận thế lao tới đánh tan con kế tiếp, tiếp tục vung đao dễ dàng siêu độ thêm hai vong hồn.

Một loạt động tác liên hoàn, tron tru không chút dư thừa chỉ tốn 5 giây đã hóa kiếp cho 8 oán linh.

Trong lãnh địa hắn hoạt động, kín kẽ tới mức không để sót bất cứ một hồn ma nào tiếp cận vào trong, tôi hít thở thông thuận hơn, nghĩ tới hồi nãy gọi hắn cầu cứu giống như Đường Tăng gọi Ngộ Không. Hắn thần thông quảng đại còn tôi thì mệnh xui xẻo hết sức ,về sau chắc phải kiếm thêm vài người tới phò tá, chẳng hạn như lão Trư và lão Sa ,cho đủ bộ, nhưng không đi Thiên Trúc thỉnh kinh đâu.

Tên Âu Tử Dạ bảo tôi phải cùng hắn đi lùng kiếm cổ, nói cái gì mà trách nhiệm, đúng là điên rồi mới tin lời nhảm nhí đó. Trước cần thỏa thuận tiền lương, công việc bán mạng kiếm cơm thế, này sau đó còn phải đòi thêm khoản trợ cấp, tiền tăng ca, phí bảo hiểm.

Đầu óc mới thư thái một chút liền liên tưởng tào lao, xong ngay sau đó đã nhận ra có rất nhiều tiếng nói khác lạ lại phát ra từ chính cơ thể mình. Tôi thật muốn nghĩ rằng tai mình hỏng nặng hoặc thần kinh thương tổn nghiêm trọng, nhưng âm thanh bằng lãnh đó văng vẳng cực kỳ thân cận làm tôi đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ở cánh tay trái phần trên bắp tay ,dưới lớp vải rách có 1 bộ răng đóng ra mở vào thốt ra tiếng cười khanh khách ,thậm ý như đạt được .Trên cánh tay

phải lại có tới tận 2 bộ răng hiện ra dưới lớp vải áo hồng, một cái gần vai một cái trên vai, chúng nó cười có vẻ rất khoái trá.

Một giọng cười quái đản khác phát ra phía cổ bên trái, thêm một cái âm cười man dại sau gáy đã kích tôi triệt để.

Nhưng xem ra ông trời vồn tôi chưa đã, hơi liếc mắt xuống dưới liền thấy vô số, phải, là vô số bộ răng nhe ra cười nham nhở cực kỳ tì bĩ hạ tiện dưới lớp vải áo ngực và quần bị rách te tua. Tôi thật muốn lao đầu vào đá chết cho thống khoái.

Một tiếng gầm kinh thiên vang lên, bóng thú dừng mảnh vọt tới như con sóc,ma thú thượng cổ thân báo đầu hổ mặt người tới rồi.

Đào Ngột tới,không hiểu sao đám bóng ma bụng bầu nhìn thấy nó lại ùn ùn kéo đến. Một con rồi lại một con điên cuồng lao xuyên vào cơ thể nó,âm hàn của Đào Ngột như không tổn thương được bọn chúng. Bọn bóng ma quái ngờ này vốn dĩ chỉ là linh hồn oán khí tích tụ ngàn năm trước ,không có thực thể, tôi thậm chí cười trong lòng ,nghĩ tới lát nữa Đào Ngột sẽ bị cắn nuốt.

Nhưng nó là ma thú thượng cổ,nào phải thú hoang tầm thường, một bạt tay quơ nên đơn giản xóa tan oán linh. Cứ thế dễ dàng gạt bay đám vong, nhưng cái đám như kiến bu ruồi đậu, thực sự khiến Đào Ngột tức giận cùng cực, sau khi bị vài con tấn công tập thể thành công, nó hồng lên, âm thanh vang vọng trong không trung tạo ra sóng âm cường hãn có thể tiêu diệt thêm một đám oán linh.

Trên không trung sạch sẽ không còn đám vong uốn lượn như khói đen,chỉ có vô số đá tảng từ trần hang và vách thi nhau trút xuống rào rào như thác đổ, tưởng như rất nhanh sẽ sụp xuống chẳng thể nghỉ ngơi.

Nó lẳng lặng nhìn Âu Tử Dạ, ánh mắt muôn phần cừu hận,xem ra bị hấn dày vò cho không ít, ức chế vạn phần xông tới .

Cơ thể Đào Ngột qua trận chiến kịch liệt với Âu Tử Dạ để lại vô số vết thương đang khép miệng. Không có một kích trí mạng hoặc nhắm trúng tử huyệt thì xem ra còn lâu mới hạ ngục nổi nó. Dù sao nó cũng là ma thú, sức phục hồi hơn hẳn con người,tên Âu Tử Dạ dù có sức trâu bò tới mấy, qua mấy lượt khổ chiến ác liệt, hơi thở cũng trở lên gấp rút dồn dập.

Đào Ngột cũng bị mấy bộ hàm răng hiện lên thân thể,chúng hét ré lên âm hiểm,nhưng nó không để tâm, chỉ chú mục đối thủ dừng mảnh kia linh hoạt như tia chớp tiếp tục công kích nó thành công.

Tôi rầu rĩ muôn phần nhìn lại cơ thể tàn tạ, tay trái khó khăn từng chút một cố tách ra khỏi tay phải, đám âm khí như bị làm phiền, buồn bực bám dính cái miệng tròn đầy răng cang cang như không muốn bỏ qua. Giống như một đám trùng đang yên ổn kết lổ với vật chủ thì bị phía ngoài tác động chia rẽ, chúng giãy giụa cái thân thể thon thả trơn mượt như tơ rồi uốn éo cuộn về tay phải.

Tôi nhìn tay trái đã thoát khỏi khống chế để lại những vết thâm tím loang loang trên mu bàn tay lộ ra dưới lớp bao tay rất nát, rồi lại chán nản nhìn quần áo te tua, thật vất vả mới mới cởi được chiếc áo khoác ngoài ra. Cơ thể đau đớn nhức nhối tới mức mỗi lần cử động lại khiến xương khớp kêu lên răng rắc, hít thở cũng thấy chật vật mà âm thanh cười âm hiểm kia cứ thế thi nhau nổ vào trong màng nhĩ khiến tôi muốn phát điên phát rồ.

Một tay vẫn không cách nào buông bỏ được Thăng Tà, dùng tay còn lại run run tháo từng khuy áo quần phục, khi hai vạt áo chân chính khai mở phơi bày phần ngực ,tôi thấy bản thân phải chăng đã triệt để đắc tội với thần may mắn, có sao lão ấy có thể nhẫn tâm phui tay bỏ tôi rơi vào cảnh khốn cùng này.

Từ hai khốe miệng chúng, mỗi lần hàm răng cử động, máu của tôi lại chậm chãi chảy ra,con đau xộc tới tận tâm can. Cảm tưởng như mỗi lần chúng cười, răng chúng lại cắn chặt lấy sợi dây thần kinh ,nhai nhai như nhai rau xanh.

Tôi đau tới tê tâm phế liệt có xúc động muốn chọc thanh kiếm Thăng Tà vào cái miệng gớm guốc ghê tởm, lòi máu thịt ra ngoài cơ thể, để xem chúng nó còn cười tà ác được nữa không.

Một tiếng rống ghê gớm vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn, sao có cảm tưởng Đào Ngột như mạnh mẽ hơn? Chẳng lẽ đám ác linh đó không hút nguyên khí của nó? Toàn thân nó tuôn trào hàn khí bốc lên ngùn ngụt như một tấm màn phòng hộ ngăn cản mỗi lần Âu Tử Dạ công kích.

Hắn nhẹ nhàng nhảy tới, lộn một vòng trên không trung xoay ngược người lại vững vàng cầm thanh loan đao vào gáy Đào Ngột, dường như là cắm lại vào vết thương cũ.

Lực cắm vẫn không được sâu lắm, Đào Ngột đau đớn gầm lên điên cuồng lắc người,hàn khí buốt giá bốc lên càng kịch liệt, Âu Tử Dạ tức tốc phóng vào vách hang rồi bật ngược trở lại, cầm tiếp thanh đao vào vị trí vết thương cũ còn chưa kịp khép miệng.

Chẳng lẽ đó là nhược điểm của Đào Ngột ,không đúng, tôi vẫn còn tâm trí mà lo nghĩ. Nhiệt khí xanh ngọc bao vây lấy loan đao tỏa ra càng nồng đậm,dường như hấn đang dốc hết sức cho những cú đâm cuối .

Nhiệt khí hùng hực lan tỏa chiếu sáng khuôn mặt lãnh khốc của Âu Tử Dạ, đôi mắt hắn vẫn tăm tối và sâu thẳm như thế, không có cách gì ánh sáng xâm phạm được. Gương mặt chẳng hiểu sao lại càng tái nhợt lợi hại, nhợt nhạt như không còn chút huyết sắc, ánh lửa hắt lên nhìn rõ từng mỗ hồi mỗ không ngừng nhiều thêm.

Trên người hắn cũng thấy vô số vết rách áo quần, thương thế dường như không ít, chẳng biết sâu nặng thế nào? Còn chảy máu nữa không? Một kẻ phạm nhân lại có thể đầu gang cơ với quái thú thượng cổ khiến lòng tôi thậm chí sợ hãi than. Tên này cũng chẳng khác quái vật là bao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Hỏa linh.

Dường như hắn nhất quyết muốn chỉ tấn công vào vị trí gáy của nó, hết lần này đến lần khác đều cố đâm vào thật sâu, rồi bị Đào Ngột hất văng đi, ban đầu còn hoàn hảo tiếp đất ,hai lần sau thì trực tiếp lấy lưng nghênh đón.

Nhiệt khí xanh ngọc trên thanh đao lại nhạt đi ,mà âm khí của Đào Ngột không thấy suy giảm mấy, hàn khí của nó như bòn rút sức lực hồi phục của hắn khiến động tác của Âu Tử Dạ chậm hẳn, phản xạ và tốc độ chẳng còn uy thế lúc đầu.

Đầu óc tôi lại loạn chuyển, từ sau khi đám vong kia sáp nhập, là bọn chúng tiếp thêm sức mạnh? Sao lại nghịch lý thế này?

Đào Ngột lại gầm lên, thanh đao lại đâm xuống,hàn khí của nó lại lập tức rừng rực bao bọc lấy Âu Tử Dạ như một tấm lưới ,lần này hắn trở mặt nhìn bàn tay to lớn túm lấy cơ thể.

Cái đầu nó há ra đón lấy thanh đao cùng lúc ném thật lực hắn đập mãnh liệt vào vách hang như ném quả bóng vào tấm bảng chắn phía sau rồi.

Hắn rơi xuống đất rồi xụi lơ không thấy phản ứng gì nữa, tôi thầm kêu hồng bét,cắn răng đứng lên rồi bước thấp bước cao dùng thanh kiếm chống đỡ thêm một miếng cường đi tới vài bước.

Ma thú thân báo đầu hổ mặt người từ tốn quay sang lại cao ngạo nhìn tôi rồi khẽ hất đầu văng thanh đao kẹp ở hàm răng đi xa. Tôi lập tức dơ ra bắt động,trong tình huống mà thần xui xẻo liên tục ở bên quạt gió tiếp sức thế này có muốn chạy cũng chỉ thêm lãng phí sức lực.

Tôi nhìn ra phía sau Đào Ngột, Âu Tử Dạ sống chết chưa rõ,tôi thì chết là cái chắc rồi, không ngòm trong miệng quái thú kia thì lát nữa cũng sẽ tự diệt bản thân thôi. Tôi run rẩy đưa tay phải nâng thanh kiếm lên cao, chĩa về phía nó, một chút khí thế cũng không có ,như chuột nhìn rắn uy hiếp.

Nó lười để ý tới tôi, chậm chậm bước về phía Âu Tử Dạ, tôi nóng hết cả ruột, không suy nghĩ gì thêm, lập tức gào lớn.

-Con mèo thôi tha kia, đừng quên lão tử với người còn đang dờ trợn đâu.

Nó không quay đầu lại càng chẳng thèm dừng bước, tôi khó nhọc bước theo, vận hết dũng khí quát to.

-đồ mèo biến thái bệnh hoạn, người quay lại đây cho ta,người vừa bị đấm vừa bị cầm sao? Không hiểu tiếng người sao? Súc vật hạ đẳng sao?

Nó dĩ nhiên là nghe không hiểu tôi đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì nhưng ý tứ thì cũng rõ là đang bị mắng chửi .Nó dừng bước,quay lại nhìn ,trong khóe mắt ánh lên sắc xanh hung hiểm, tôi vô thức lùi lại một bước, lòng gào thét, xong rồi, tự đào huyệt chôn mình rồi.

Ma thú thân báo đầu hổ mặt người gầm lên rồi vọt về phía tôi.

Tôi ngã ngửa ra sau, hai mắt nhắm tịt lại, trong óc hiện lên vô số hình ảnh như một thước phim tua về quá khứ. Rất nhiều chuyện còn nhớ như in, càng về sau tốc độ các bức tranh lướt qua trí não nhanh như tên bắn,cần bản chưa kịp rõ ràng đã sang tấm khác.

Các bức hình nối tiếp lại xa lạ tới mức như thể kí ức của ai khác, rất nhiều câu nói hiện lên trong đầu, không hiểu là của ai. .cũng chưa kịp hiểu chưa kịp ghi nhớ đã vụt tan biến,nội tâm vô cơ hệt hẫng, như thể đánh mất thứ trân bảo quý giá.

Tiếng gầm của Đào Ngột vang lên dữ dội vô cùng ,trái tim tôi cũng chết lặng ở giây phút đó. Nhưng giây sau lại chẳng có chuyện gì xảy đến, chỉ có tiếng gầm kinh thiên động địa của nó là không ngừng vang dội khắp hang động thành công khiến linh hồn tôi quay trở về thực tại, hé ra một con mắt.

Hắc khí từ ma thú không ngừng lan đi ,bốc lên với tốc độ cao, chúng như một tấm màn khói dày đặc ngăn cản nhãn lực tôi cố nhìn vào.

Hàn khí như thể bị bức ra ngoài, nháo nhào chạy thoát thân rồi nhanh chóng tan rã,như thể nguồn sức mạnh của nó bị ép buộc phải bỏ đi. Đào Ngột nhanh chóng mất sức,âm khí chảy đi rất nhiều, tiếng gào của nó không dừng lại ,đập vào vách hang khiến đá lớn đá nhỏ thì nhau tuôn trào như trên đầu có động đất.

Hàn khí xanh lam càng lúc càng mỏng đi,ẩn hiện hình dáng một người cười trên lưng nó. Người này được bao phủ bởi lớp nhiệt khí màu tím nhạt, những ngọn lửa như một tấm áo giáp bảo vệ hắn khỏi bị hàn khí của Đào Ngột xâm chiếm.

Tôi chẳng thể nhìn rõ là ai, mắt dường như thị lực kém đi rất nhiều, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy hắn cầm cánh tay phải vào gáy nó,ngay vị trí vết thương cũ đang lên da non,có điều lực thật bá đạo. Hơn cổ tay hắn chui vào tận sâu trong da thịt nó, máu từ vết đâm không ngừng chảy lan tràn, lửa màu tím càng cháy dữ dội dường như xông vào tận bên trong nội tạng mà thiêu đốt.

Hắn vùng tay rút ra ,lôi theo một khúc xương cột sống văng đi xa. Đào Ngột gầm thêm tiếng cuối đầy thảm thiết ,khóe mắt khóe miệng đều lan tràn máu đỏ bầm như đen,rồi bốn chân sụp xuống, tiếng kêu cứu ré lên kinh hãi khiếp đảm của đám oán linh bám trên người nó nhanh chóng chạy trốn nhưng hùa nhau kia phản ứng còn nhanh hơn.

Hắn lao vọt tới dùng hai tay túm cái cùn cổ thon thả như cổ ngỗng, bắt hết một đám gần chục con, bọn chúng vẫn luôn miệng kêu cứu, toàn thân hóa nhân bao phủ một lớp lửa ánh tím nhạt ngay đến ánh mắt cũng nhuộm một màu tím tuyệt đẹp, vừa ma mị vừa yêu dị. Đặc biệt ở hai bàn tay lửa tập trung mạnh càng hùng hực khí thế bá đạo, vài giây sau toàn bộ oan hồn nằm trong tay đều thăng hết.

Tôi ngơ ngác nhìn tình huống quỷ dị trước mặt, cơ thể vẫn xụi lơ chưa dám nhúc nhích mấy may. Lửa từ người hắn lao hết vào Đào Ngột, hỏa thiêu nó chiếu sáng một vùng rộng lớn, đám dạ mình sa bắt lửa nhanh chóng lao đi như được tưới xăng.

Ngon lửa hoàn toàn mang ánh tím, đây là lửa gì mà uy lực lại khủng khiếp tới vậy? Đào Ngột kì hỏa linh, nói vậy nó là bị ngọn lửa màu tím kỳ lạ diệt?

Trên thân thể hắn không còn lửa, hình dáng quen thuộc hiện ra, tôi nhận ra ngay là ai, vội vàng đứng dậy. Nhưng tôi đứng còn chưa vững thì người trước mặt lại ngã xuống, thấy vậy đành cắn chặt răng gắng gượng bước khó khăn cực nhọc tới.

Tôi nhìn lửa tung hoành ngang dọc lo sợ sẽ có vụ nổ lớn xảy ra ngay trong này vậy thì xác xuất trần hang sập xuống chính là không cần bàn cãi, phân đôi thì nhiều như nước trong đầm. Không chết vì đá đè thì cũng chết thì lửa thiêu, không thì cũng chết vì thiếu dưỡng khí mất thôi.

Vị trí hắn đang nằm lửa sắp sửa bén tới, khói mù lan tỏa khắp mọi nơi, tranh đoạt không khí vốn khan hiếm ít ỏi, tôi ho lộ sự mất cái, lòng thầm nhủ, phải nhanh lui hắn đi, Âu Từ Dạ đã chiến đấu ngoan cường và bất chấp như vậy mới qua được ải Đào Ngột, giờ chẳng lẽ hắn lại cam chịu để thứ lửa tàn thường kia nướng thành khúc lạp xường?

Không đâu, chúng tôi sẽ không bỏ mạng nơi này, lão diêm vương có muốn ghi tên chúng tôi vào sổ sinh tử cũng không phải lúc này.

Hắn ở vị trí cũng chẳng xa tôi là mấy, nếu bình thường đi mất khoảng một phút, nhưng giờ mỗi khi cất chân bước, đám ác vong bám dính trên người lại cười khùng khục, máu nơi khoe răng chúng lại trào ra, đau thốn tận não.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Nguyệt đao

Tôi nhìn hắn nằm đó như chết rồi, gương mặt trắng bệch trông rất dọa người. Tôi đứng hít thở một chút cho lại sức rồi mới từ từ ngồi xuống. Lửa hút rất nhiều không khí khiến cho không gian càng ngột ngạt khó thở hơn, dễ chết vì hít nhiều carbon dioxide.

-Âu Từ Dạ!

Tôi nhẹ giọng gọi, thú thật là giờ có muốn gọi to cũng chẳng có khí lực.

-Âu Từ Dạ! Tỉnh !Tỉnh!

Tôi thì thảo nói rồi vỗ nhẹ vào mặt hắn hai cái, má rất lạnh, tâm như có bàn tay vô hình bóp chặt, chẳng lẽ thật chết rồi?

Tôi đỡ hắn ngồi dậy, dừng lại nghỉ một chút vô ý liếc mắt thấy trên mu bàn tay phải của hắn có xăm một hình thú lấp lánh như dát lân tinh. Một con chim màu đỏ (朱鳥), cụ thể là chim sẻ giang rộng 2 sải cánh như được tạo ra từ lửa mà dân gian còn gọi bằng cái tên cung kính khác là Chu Điều hoặc Chu Tước (朱雀). Chu tước, là thánh thú đại diện cho phương nam, mang sức mạnh tuyệt đối của lửa, sự bất tử và hồi sinh là một trong Tứ tượng (tứ thánh) thường bị so sánh với Phoenix đôi tức Phượng hoàng, hoặc thậm trí nhầm lẫn chúng là một, thực tế chúng là hai thực thể với hai khái niệm khác nhau.

Phượng hoàng là một trong tứ linh, trong thời kỳ nhà Hán (khoảng 2.200 năm trước) tượng thờ hoặc tranh vẽ được thể hiện dưới dạng con trống (phượng, 鳳) và con mái (hoàng, 凰) quay mặt vào nhau. Nhưng dần dà thì sự phân biệt được, cái đã gần như không còn và Phượng cùng Hoàng đã được trộn lẫn vào nhau thành một thực thể giống cái, gọi là phượng hoàng, để cho nó có thể ghép cặp với long (rồng), là con vật mang ý nghĩa của giống đực.

Bởi vì phượng hoàng được cho là đứng đầu muôn chim còn long là đứng đầu muôn thú, hình dáng của chúng là tập hợp mỗi một bộ phận từ một giống khác tạo ra vẻ đẹp thần thánh uy quyền, khiến cho con người về sau to gan nảy sinh ý muốn tác hợp 2 thần thú với nhau để ám chỉ hôn phối của vua và hoàng hậu.

Cho nên nó lại được sử dụng để biểu thị cho vị mẫu nghi thiên hạ (hay các phi tần) trong khi cặp đôi với rồng là biểu thị của vua hay hoàng đế. Nó đại diện cho quyền lực mà thần linh tối cao ban cho hoàng hậu về đức hạnh, về duyên dáng và sự cao quý. Thế nên ngày nay người ta tiếp tục coi rồng và phượng (hoàng) là biểu tượng cho quan hệ hạnh phúc giữa chồng và vợ, là một kiểu ẩn dụ khác của âm và dương hòa hợp.

Tôi nhìn đến lòng bàn tay phía trong lại xăm một hình chữ hán cổ màu đỏ, màu sắc khá óng ánh song nhanh chóng ảm đạm rồi mờ dần. Từ trên cổ tay một đoạn trở xuống còn lưu lại những vết máu quái thú đang lấy tốc độ chậm chãi tự bốc hơi. Bàn tay trái vẫn đeo găng, găng tay phải kia đã bị lột ra cất hay vứt đi đâu không biết. Đang chăm chú quan sát, tiếng ho như bị sặc ngay bên khiến tôi lật đật quay sang nhìn rồi mới dựng hắn đứng dậy tiếp.

Xung quanh lửa nóng kinh người tỏa ra vô số thứ mùi càng kinh khủng, nhìn cái xác của Đào Ngột bị thiêu cháy hoàn toàn, đến xương cốt cũng không còn, đất đá xung quanh cũng bị ảnh hưởng mà tan chảy tạo ra một lỗ huyệt sâu, để lại một vùng đất lòng chảo đen hơn mực.

Nhanh vậy đã ngọn xong cái ma thú trong truyền thuyết rồi sao? Bình thường, để hỏa táng một con người còn lại tro cốt để thờ phụng cần nhiệt lượng 1.500 độ C trong 1 tiếng với ngọn lửa sáng trắng, rồi giảm dần xuống màu cam là 1.200 độ, đỏ sáng là 1.000 độ.

Nếu là màu xanh lam đậm tới tím nhạt, khoảng 2000 đến 2200 độ, với khả năng đốt cháy mọi vật chất dù là vô hình trong tích tắc, hồn tiêu phách tán ngay đến cơ hội làm ma làm quỷ cũng không có. Hẳn là ai lại sở hữu thứ lửa như đến từ địa ngục?

Ánh lửa đỏ ánh vàng chiếu sáng khắp vực sâu, tám màn khói càng dày thêm, che kín nhiều khoảng không gian. Tôi nhìn một vòng, đâu đâu cũng là lửa nóng và khói mù, không biết phải đặt chân đi hướng nào. Tiếng ho của người bên cạnh lại vang lên, tôi tức tốc quay sang nhìn. Hắn vẫn nhắm chặt mắt, thều thào nói.

-đao.

Đao? Phải rồi là thanh đao của hắn bị Đào Ngột ném đi, tôi ngoảnh quanh tiếp đảo mắt mấy lần mới nhìn thấy, phát hiện ra thanh loan đao kia cắm trên mặt đất trong khoảng lửa nhỏ bao vây, lửa cháy rất hung tợn, nguyệt đao lấp lánh trong đó ẩn hiện một vẻ đẹp tuyệt mỹ. Ngập ngừng một chút tôi mới mở miệng.

-đao của anh không lấy được rồi.

-ở đâu?

Dường như hắn chẳng quan tâm tôi nói gì, chỉ hỏi điều muốn hỏi.

-bên trái anh 3m, có điều nó đã bị lửa hủy rồi.

Hắn dựa người như muốn thoát khỏi, thấy vậy tôi đành phải dìu hắn bước đi. Cả cơ thể hắn như bị hút sạch sức sống, dựa hết vào người tôi mới miễn cưỡng bước đi được, thế mà vẫn cố sống cố chết truy tìm thanh đao kia.

Hắn nâng mí mắt trĩu nặng, nhìn thanh đao lấp lánh trong vùng lửa, thân hình lung lay lao tới. Tôi lập tức giữ lại.

-quan trọng tới cỡ nào? nhất thiết phải lấy lại nó sao?

Mi mắt hắn mệt mỏi rũ xuống tạo ra cái bóng tối tăm, hắn không đáp lời.

Chúng ta lên nhanh chóng rồi đi địa phương như trái bom nổ chậm này thì hơn, lời muốn nói thế không hiểu sao lại nuốt trở vào. Tôi nhìn đôi mắt hắn bình lặng lại không có bất cứ tia do dự nào, như ý đã quyết không cách gì xoay chuyển. Thả tay ra hắn liền lao ngay vào đám lửa, không chút lưỡng lự.

Ngay một khắc đó tôi lại có xúc động muốn lao theo lời hắn trở về. Tôi đứng đờ như tượng gỗ, mắt nhìn hắn nghiêng ngả lao tới bên cái vật sắc bén hình bán nguyệt rồi không chút chần chừ cầm lấy rút lên.

Trên đời này lại có người yêu đao hơn mạng, bất chấp tất cả cũng tuyệt không bỏ rơi nó lại, cái tên điên khủng khiếp chết tiệt.

Hắn vừa lao khỏi vùng lửa liền ngã lăn lộn xuống đất, những mong có thể dập tắt lửa đang bén vào áo quần. Một lát sau chỉ còn khói từ từ bay đi, hắn cũng im lìm chẳng động đậy, tay càng chẳng chịu buông thanh nguyệt đao.

Tóc hắn bị cháy cho xoắn tít bốc mùi sừng khét lẹt, nhìn vô cùng nham nhở, mặt lem luốc sừng đỏ, áo quần còn tệ hại hơn tên ăn mày, lộ ra thân thể như con tôm luộc với chi chít miệng vết thương da thịt cháy đen ngang dọc vẫn đang rỉ máu, thật giống miếng thịt nướng tái trên vỉ than hồng.

Tôi nhìn chằm chằm vào thanh đao không hiểu nó được tạo từ chất liệu gì? đồng? sắt? gang? thép? hay gỗ? vẫn là thấy giống đá hơn. Lưỡi đao hình bán nguyệt, không có ánh kim loại như thanh Thăng Tà, lại có màu sắc cương nghị cứng rắn như khối thiết thạch. Nó liền một khối xuyên suốt tuyền một màu đen, chiều dài khoảng 50 cm, trong đó từ khối đao cách đến chuôi khoảng 8 cm. Toàn bộ thanh đao khắc dày đặc cổ tự, rất nhỏ cũng rất tinh tế.

Sắc đen không óng ả bóng bẩy, toàn thân phát ra thứ sức mạnh khó hiểu, có những rung động rất nhỏ màu xanh ngọc ẩn hiện đây dự hoặc. Chẳng hề thấy bất cứ biến đổi hồng học gì, như thể nó chưa từng ở trong biển lửa, tự hỏi nó không nóng bỏng tay hắn sao? Tôi run rẩy đưa tay trái chạm nhẹ vào lưỡi đao, Áu Tử Dạ lập tức ngồi bật dậy như lò xo, mở lớn mắt.

Tôi giật cả mình, chỉ sờ một chút, có cần biểu tình hung hăng cảnh giác vậy không? Làm như tôi định cướp nó khỏi tay hắn vậy.

Qua lớp bao tay rách nát, đầu ngón tay vẫn còn truyền tới cảm giác lạnh tê buốt, thanh đao này hung hiểm và bí ẩn chẳng khác gì chủ nhân nó. Không biết thanh đao tên là gì? Làm sao hắn có được? ở đâu hắn có? Lại lịch nó thế nào? Thật tò mò muốn chết.

Hắn vừa lôi bao tay cất trong túi quần đeo vào tay phải vừa nhìn vào mặt tôi một lúc rồi nhìn xuống dần, dừng lại ở túi áo nơi chứa di vật của một con ma nhơ cậy. Áu Tử Dạ như nhìn thấu môn đồ, biết rõ lai lịch nguồn gốc dù tôi không nói, dù tôi còn chưa mở ra coi. Hắn lại hơi liếc cái trán của tôi, ánh mắt có vẻ nghiền ngẫm một lúc như cân nhắc môn đồ lạ xem nên giữ hay bỏ đi rồi mới quay lại di chuyển về phần ngực không được áo che đậy, lộ ra những bộ răng với giọng cười rúc ríc kinh dị.

Tôi chỉ có thể giả vờ bình thường mắt đối mắt ,không biết phải nói gì, trong con ngươi đen đặc thâm sâu kia có một thoáng dường như rung động kinh hoàng rất sâu, sau đó liền trở về bình lặng.

Ánh mắt hắn tiếp tục lướt đi tới cánh tay nơi tôi cầm thanh Thắc Tà. Dừng lại khá lâu, rồi đột nhiên hắn cầm lấy từng ngón ,từng ngón tay tôi gỡ nó ra khỏi thanh kiếm như lần đầu người ta lột miếng băng dán lấy đi lông tơ trên tay, đau rát kinh khủng, khiến nước mắt tôi rơi đầm đìa.

Những sợi dây âm khí bám vào cánh tay tôi như xúc tu bạch tuộc sau một hồi uốn éo vặn vẹo phần đối cũng tự giác cuộn trở về ,thanh kiếm cứ đơn giản thế được tách ra .Hắn cầm lấy lại Thắc Tà, chống xuống đất, tự mình gắng gượng đứng dậy. Tôi tháo bao tay rách như xơ mướp ra vứt đi, nhìn bàn tay phải bị hủy hoại run lên nhè nhẹ ,toàn bộ lòng bàn tay là vết thương bỏng rất lớn loét, bị cháy xém không ngừng tuôn ra huyết tương, da tay hoàn toàn chẳng còn ,lộ ra mảng máu đỏ thẫm nhuộm hồng đầm thịt chín tái.

Tôi chuyển bao tay trái sang đeo cho tay phải, dù có rách nát thế nào và gây cảm giác khó chịu chật chội ra sao thì có vẫn hơn không. Khó khăn đứng lên liền thấy thân hình hắn liêu xiêu như người đang bệnh thập tử nhất sinh tôi nhanh nhẩu vươn tay trái ra tính đỡ nhưng Âu Tử Dạ vùng tay tỏ ý không cần,lạnh nhạt hỏi.

-túi xách đâu?

Tôi vươn tay chỉ phía trước, nơi đó còn có cái áo da bò của hắn bị tôi khiến cho rách nát. Âu Tử Dạ nhìn tôi một chút ,chính xác thì nhìn đám răng cưa nhả nhỏ trên người tôi rồi chậm chạp bước đi, tôi lặng lẽ bám theo bên cạnh. Chúng tôi ai cũng không thể đi nhanh được, tốc độ giống như mấy lão nhân dậy sớm ra ngoài tản bộ hít thở không khí ban mai trong lành.

Có điều trong trường hợp chúng tôi rơi vào đây, với cái tốc độ sên bò thế này sẽ chỉ hít thật nhiều khí độc không hơn. Lửa nóng xung quanh không ngừng hắt vào nhưng cơ thể lạnh lẽo từ trong xương tủy nên tôi không thấy nóng.

Thân xác này như có một đám trùng băng cư ngụ,chúng lại không ngừng nhả ra âm khí hút lấy dương khí của ký chủ. Cứ cái đà này chẳng mấy chốc mà tôi chết không nhắm mắt, chỉ còn cái túi da nhàu nhéo rúm ró bên trong xương cốt huyết nhục đều bị tan chảy thành chất dịch nuôi cái đám cô hồn dã quỷ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Trục xuất.

Phía sau một tiếng rầm lớn đột ngột vang lên khiến tôi giật thót thất kinh, dừng bước quay lại nhìn, chỉ thấy xa xa thấy đất đá đổ xuống ầm ầm vùi lấp một mảng lớn lửa. Rồi lại một tiếng rầm khác ầm vang khủng bố không kém, xem ra địa phương này phải nhanh chóng rời đi, chẳng mấy chốc mọi thứ sẽ bị chôn vùi.

Trong không gian đất đá lạnh toát nứt ra vỡ xuống tương tự như những khối băng gặp nhiệt lớn mà tan rã, tiếng khóc lóc mơ hồ xen lẫn ,luẩn quẩn như sợi keo vô hình cứ dán vào lỗ tai tôi mà kêu réo.

Tôi quay đầu đi, gắng đuổi kịp người phía trước rồi nhìn sang , gương mặt hắn hốc hác trông như thiếu máu trầm trọng, nhìn vô cùng tiều tụy. Đường như khổ chiến với Đào Ngột xong hắn bị hao tổn nguyên khí không ít, phải nói là, chỉ còn ba vạch máu để duy trì sự sống.

-Âu Tử Dạ, anh ổn không?

Khi gần đến nơi tôi mới thì thảo mở miệng hỏi, hắn không có biểu tình gì hết ,không buồn nhìn tôi cũng chẳng ư hử gì, cúi xuống lục tìm gì đó trong túi xách lôi ra một cái hộp gỗ nhỏ màu đen, sau đó mới nhìn đến tôi, mở miệng.

-cậu ngồi xuống,cởi áo ra.

Tôi nhìn về mặt túm mục của hắn ta, chưa hiểu vấn đề, xong giấy sau cũng làm theo, khó nhọc ngồi xuống đất rồi khó nhọc cởi áo ra. Lửa cháy xung quanh cách đó không xa chỉ khiến không khí càng ngột ngạt khó thở hơn, bao nhiêu ôxi đều bị chúng nó cướp đoạt hết,cái nóng chẳng hề ảnh hưởng tới tôi, vì trong lục phủ ngũ tạng, giờ đang lạnh lẽo như ngồi trong tủ băng đấy.

Hắn mở hộp ra, đặt viên tròn tròn nhỏ như trứng chim trong lòng bàn tay phải rồi đưa lại gần tôi. Trông tựa khối hổ phách, bình thường nó có màu vàng hoặc đỏ, viên này có phần ngoại lệ, màu đen hơn mực, giống mã não bán trong suốt, tà khí mơ hồ ẩn hiện khiến tôi vô thức tự lùi cổ mình ra xa. Nhìn viên đá tưởng như vô hại lại cực kỳ bài xích nó, chỉ muốn tránh xa hết mức, có một dòng khí tức âm hiểm khiến tôi chỉ muốn vùng tay hất văng đi.

Hắn nắm nó lại kề ngay bên cánh mũi tôi, từ khe ngón tay phát ra ánh sáng đỏ lóe lên, tiếp theo làn khói hắc ám từ khe ngón tay từ từ lan tỏa. Một mùi thơm quý dị theo đó xông vào cánh mũi, rất thơm, nhưng hương thơm nồng nàn này vô cùng kỳ quái. Nó có bảy phần giống như mùi thơm của hoa Ngọc Lan, hai phần tựa mùi bùn mới vớt và một phần tựa mùi đốt của xương.

-hít dài và sâu.

Tôi nghe hần ra lệnh thể trốn mất nửa ngày hết nhìn bản mặt khối băng Âu Tử Dạ lại nhìn cái thứ kỳ dị không rõ ràng kia. Tôi vô thức lùi đầu ra xa tránh né, mũi cũng tự động đóng lại. Thầm mắng tên kiếm lời bá đạo nhà người, sai bảo người khác cũng phải nói cho chút thông tin chứ? Muốn hít cũng cần phải biết nguồn gốc xuất xứ ,nếu không nhờ đâu xảy ra tình trạng sốc thuốc hoặc dị ứng gì đó thì phải làm sao?

-nó là gì?

-dẫn hồn hương.

Lạnh nhạt thốt ra một cái tên. Tôi chớp mắt một cái chờ hần bỏ sung thêm về sau nhưng hần lại không có ý định đó, làn khói bay ra càng nồng đậm, lại như có linh tính tự động chui vào lỗ mũi.

-tín tưởng tôi sẽ không hại cậu.

Đã đến nước này tôi còn có hơi sức để làm phản nữa sao? Liền nhắm mắt lại thuận theo hít một hơi dài và sâu. Tiếp đó tiếng Âu Tử Dạ nghiêm khắc căn dặn thêm.

-tuyệt đối nhắm mắt lại.

Tên này khoái ra lệnh người khác ghê. Tôi hít thêm mấy cái,đành nghe theo vậy, cố gắng không nghĩ ngợi linh tinh nữa, dù sao không chết bây giờ cũng chết lúc khác chẳng qua là sớm hay muộn và chết bằng cách này nhiều thống khổ hoặc cách khác ít đau đớn hơn.

Tiếng rì rầm khê khàng vang lên, chẳng rõ là đọc cái gì, âm thanh đó có âm điệu, giống như một bài điệu văn, hoặc hần đang đọc kinh văn? Làm gì vậy ? Trừ tà cho tôi chăng? Hần là pháp sư?

“Vật vốn nhờ trời...Người sinh nhờ Tổ... Đất có dữ lành...Đều do họa phúc...Kết phát dựa vào âm đức”.

Đúng lúc đó giọng cười một loạt giòn giã cất lên cực kỳ chói tai khiến toàn thân chấn động như bị điện giật.

Tiếp đó một con đầu nhói ngay giữa trán xuyên thẳng vào óc tựa như có vật nhọn bén chọc vào, tiếng hét “cứu tôi” của vong linh ré lên làm tôi muốn hóa đá.

Cảm thấy sâu trong đầu một khối uồn ẻo từ từ dịch chuyển, như thể phía ngoài có gì đó không ngừng từng chút kéo nó ra. Nó như một con sâu béo mập, không ngừng đẩy đưa kháng cự với thứ bên ngoài, song vẫn phải nhúc nhích nhúc nhích trượt đi vừa khiến đầu tôi buốt lạnh như thể bị hàn khí xâm phạm

“Nhờ ơn Đại đức....Thấu nỗi u tình...Khiến cho vong linh...Được yên nơi chín suối”.

Khi nó ra hần phía ngoài lập tức cảm thấy cái đầu như nhẹ đi rất nhiều, không còn đau đớn không còn buốt giá. Nhưng tôi chưa kịp hoan hỉ xong một con đầu khác lại ập tới ở cổ như một mũi kiếm bén lợi chọc tới, tiếng gào kinh thiên “cứu tôi” lại vọng lên, tôi biết rằng một vong linh khác đang được Âu Tử Dạ trục xuất. Lần thứ 2 quá trình diễn ra nhanh chóng hơn khiến tôi bớt đi đau khổ.

“Thân thì táng tấp, hồn phách đã yên...Xa nơi trần giới, về chốn cửu nguyên...Từ nay phách định hồn yên!”.

Lại một tiếng “cứu tôi” cất lên sau gáy, Âu Tử Dạ không biết đang làm gì nhưng tốc độ xử lý nhanh khiến tôi không phải chịu đựng đau đớn lâu. Tiếng lẩm rầm tôi cho rằng hần là đọc kinh thư siêu độ vẫn vang vọng không ngừng nghỉ, sau mỗi con buốt nhói như kiếm đâm thì tiếng “cứu tôi” của oán linh lại gào lớn rồi rất nhanh bị lờ ra ngoài.

Tôi không dám trái lệnh ,mặc dù nhiều lần nổi lên ý định to gan mở hé mắt nhìn trộm ,sau vẫn dần lòng tò mò, hiếu kỳ lại,sợ mình ngu ngốc phạm phải điều cấm kị. Không biết không có tội nhưng biết rồi mà vẫn cố tình phạm vào thì thật không thể tha thứ. Điều này, nói thì rất dễ nhưng làm mới thấy có bao nhiêu cám dỗ, chẳng thế mà dù dấn nội quy đề biển cấm, ngày ngày báo đài ra rả nói về số người vi phạm vẫn tăng đều đều.

Tiếng đọc văn khấn siêu độ âm trầm lại nặng nề, lạnh nhạt mà nhẹ nhàng, cứ như suối ngầm thấm thấu vào thân thể tôi.

“Gót tiêu dao, mịt mù mịt mịt, đầu hạc nội, đầu mây ngàn?

Cõi trần thế, thay đổi đổi thay, nay sương dâu, mai bãi bể.

Lá rụng về cội, phách tuy giáng, hồn lại được siêu thăng

Nước chảy về nguồn, thác là quy, sinh chẳng qua tạm ký.

Nhân sinh do tổ, gốc phải vững, phúc quả mới mong bền;

Hiếu từ sự thân, tể như tại, nhân tâm nào dám phé”.

Hai hàng lông mày tôi nhăn tít, răng cũng cắn chặt, lần lượt chờ đợi mỗi đợt đau buốt như kim loại bén nhọn xọc tới ,phía sau kèm thêm một tiếng “cứu

tôi” thấm thiết của vong linh ,tiên thể đám uốn éo đó nhả ra hàn khí khiến toàn bộ tế bào cứ như sợi dây đàn bị sương giá bám dính ,liên tục trong tình trạng áp lực căng thẳng ,đề nặng sắp đứt gãy.

Ban đầu tôi còn nhắm tính xem con thứ mấy được siêu sinh, đếm đến oán vong thứ 10 thì đầu óc cũng rơi vào trạng thái đóng băng, con đau liên tục nối tiếp con đau khiến người ta quen với nỗi đau cũng không còn cảm thấy thốn tới tận óc như lần đầu.

Nhưng càng ngày càng có cảm giác cơ thể trầm xuống, tứ chi như bị đeo gông xiềng rồi vắt vào làn nước lạnh ,âm khí bủa vây như tạo thành bọc kén nhốt tôi bên trong, đầu óc cảm thấy thanh tỉnh ngược lại thân thể như không thuộc về bản thân.

Một mực chìm xuống,từ từ từ từ như để tôi dần thích ứng, các con đau như là kiếm đâm, tôi vẫn biết Âu Tử Dạ đang thao tác tới vị trí nào ,tiếng kêu oán của đám bóng ma như hòa trong gió tuyết ,không ngừng thổi vu vù từng trận hàn khí khiến đầu tôi ong ong lên như huyết thái dương có trùng nhún nhảy đong đưa.

Cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu, lại cảm thấy như mới bắt đầu, dường như là trạng thái này bị dừng lại, tôi mở mắt ra thấy mình cuộn tròn trong một màng bọc giống như bào thai trong bọc ối. Đập dềnh xung quanh là thứ chất dịch màu đen nhưng trong suốt, không phải là chất bẩn, nó nhẹ nhẹ vỗ về rồi tiết tấu trở lên dồn dập mạnh mẽ hơn.

Nước dịch bên ngoài không ngừng đập vào màng ối như tìm cách phá vỡ, tôi vẫn trong tư thế bào thai không cách nào nhúc nhích, chỉ có ánh mắt di chuyển linh hoạt ánh lên thần sắc bất an.Màng bọc nhanh chóng có vết rạn nứt, những dòng hắc khí trong nước lao tới như đám rắn biển với những vòng tròn trắng trên da tron đen.

Chúng đến gần hơn mới thấy rõ, cái đầu to đùng như thể bị trương phình lên gấp đôi đầu người bình thường,cặp mắt trắng dã ,trợn tròn, lòi ra như đặt 2 con ốc sên vào ,toàn thân màu đen tron trượt mong manh như một làn khói lại ẩn chứa vô số cặp răng trắng ớn nhe cười khùng khục ,nó lao tới như một đám tóc cuốn lấy cơ thể rồi lôi tôi chìm sâu xuống hơn .

Cơ thể tôi như bị điểm huyết,không cách nào chống cự. Đầu óc điên cuồng vùng vẫy nhưng vô dụng, cứ như thân thể này đã thuộc về kẻ khác, tôi không còn quyền thao túng nó. Đôi mắt bất lực mở to,nhìn cái đám đầu người chết trím lâu ngày bu đến như giòi, thân uốn éo béo mập với vô số cặp răng lõm chòm phát ra tiếng cười thâm thì .Giống một đám hải sâm đột biến trở thành quái vật biển sâu thềm khát thịt người, tôi cứ thế trở thành nguồn cung cấp dinh dưỡng cho cái đám hạ đẳng này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 41: Tiểu quỷ.

Cảm giác có chất dịch trong miệng, ngọt tanh như đã từng được nếm qua.

Vị ẩm nóng của máu trôi xuống cuống họng ,lướt tới đầu lưỡi ẩm từng tác da thịt .Mùi còn luẩn quẩn đọng trong khoang miệng chưa tan.

Máu lại tự động tràn vào miệng,mỗi tế bào như được đánh thức, chậm chậm tỉnh dậy.

Tôi mơ mơ hồ hồ mở mắt ra,vô thức hỏi một câu khi nhìn thấy vô số bóng hình nhạ nhòa bay lượn trước mặt.

“tôi chết rồi sao?”

Thật lâu sao một giọng nói trầm thấp mới đáp lời.

“cậu vốn đã chết ...”

Tôi cố nâng mí mắt trĩu nặng, xúc giác dần trở về lại thân thể,chậm chạp ý thức được khôi phục. Đầu lại ong ong lên như có một đàn doi chạy náo loạn bên trong.

“nếu tôi chết rồi...anh thì sao?”

“tôi cũng chết rồi...”

“chúng ta đều chết cả rồi sao?”

Một tiếng rầm lớn thành công bức tôi choáng tỉnh, tôi vừa ho lộ sự vừa mở một bên mắt nhìn thẳng về phía trước, xa xa một đám bụi bốc lên mù mịt, đất đá trên cao thi nhau lăn xuống, chỗ thì bị dập tắt lửa chỗ lại như được quạt thêm gió ,lửa bùng cháy càng hung tợn.

Tiếng khóc lóc càng thảm thiết, có tiếng nữ nhân, tiếng lão già, tiếng trẻ nhỏ. Âm thanh lúc xa xôi, khi lại gần, lúc lưng chừng thình không, khi là là mặt đất, dường như ẩn trong chính không gian ngột ngạt này, vô số vong linh vẫn còn chấp niệm chưa buông bỏ được. Tiếng khóc nức nở, khi lại nghẹn ngào, khi rên rĩ, khi nỉ non, như mũi kim đâm vào màng nhĩ người nghe, tim cũng thắt lại thống khổ.

Tôi đưa tay bưng trán rồi tự day day huyết thái dương, âm thanh đã lùi ra xa, mơ mơ hồ hồ, phảng phất như thể chỉ là tưởng tượng của cá nhân. Đưa mắt nhìn người bên cạnh lặng lẽ như cái bóng, cất cái hộp gỗ màu đen vào túi xách, sau đó cũng cất thanh Thăng Tà vào.

Tôi khó khăn cất tiếng.

-Âu Tử Dạ.

Người đó dừng động tác, quay sang nhìn tôi, gương mặt hần trông như dân sắp chết đói, dọa tôi đứng nhìn một lúc mới lắp bắp thốt lên lời. Ban nãy còn thấy hần ba cột máu, giờ thì tụt xuống còn hai, tên này đã lại làm cái quỷ gì mà để hao tiệp nguyên khí?

-anh ổn không?

Hần quay đi, kéo khóa chiếc túi xách lại rồi đứng dậy khoác lên vai, xong mới trả lời.

-mặc đồ vào rồi đi.

Bấy giờ tôi mới nhìn lại cơ thể mình, đám oán linh đã bị bức đi, để lại vô số miệng vết thương như dao rạch đao cứa. Phía bụng dưới hình như có dấu vết gì đó, không phải vết thương, nó có màu xanh nhạt, ban đầu còn tưởng là vết bầm dập, nhưng nhìn càng kỹ càng cảm thấy đó như một vết xăm, là hình chữ, cũng là hoa văn lượn theo hình tròn xoắn.

Tôi khẳng định lúc trước mình chưa từng nhìn thấy nó trên người cũng chưa thấy qua ký tự cổ quái này ở đâu hết, không biết này đại biểu cho hàm nghĩa gì? Xui xẻo hay may mắn? Nhưng dù sao thật sự Âu Tử Dạ đã trục xuất khỏi đám quỷ hồn ghê rợn đó, điều này khiến tôi mừng phát khóc.

Tôi tự xem xét trái phải trên dưới khắp cơ thể, xác định không còn sót một bộ hàm răng nào, không có bất cứ âm thanh tiếng cười rùng rợn âm hiểm nào mới mặc lại áo rồi cầm lấy cái áo khoác bước theo Âu Tử Dạ đã đi được một quãng.

Cảm giác hần gầy như chỉ còn lại da bọc xương, da chỗ lành lặn thì tím tái chỗ có vết thương thì thâm đen, càng nhìn càng thấy Âu Tử Dạ y như cương thi sống lại khiến người ta vừa kính sợ vừa khiếp hãi sức sống tiềm ẩn cũng như khả năng chịu đựng cực hạn của hần.

Tôi vừa đưa trả lại áo khoác vừa thuận miệng hỏi.

-dẫn hồn hương đó...chính là cái hộp đen nằm phía dưới mũi kiếm Thăng Tà?

Hần cầm lại áo, ho mấy cái rồi gật nhẹ tiếp tục lầm lũi bước đi tránh những đám lửa hai bên, phía sau lưng đất đá vẫn tiếp tục rơi rào rào, trên đầu từng mảng bụi không ngừng lan xuống báo hiệu sắp sửa chỗ đó sụp đổ.

-để tôi cầm dùm túi xách cho, anh mặc áo lại đi.

Hần xua tay tỏ ý không cần lại ho mấy cái. Tôi thấy hần ngay cả đi đứng cũng liêu xiêu chập vập, nhưng lại kiên quyết không nhận sự giúp đỡ khiến trong lòng tôi như có khúc xương mắc ghẹn lại, bức rứt khó chịu chỉ muốn lao đi cào cấu ai đó.

Tiếng khóc lóc lại lặng lẽ cất lên, phảng phất như nó chưa từng biến mất, chỉ là tôi nhất thời không chú ý tới nữa. Âm thanh đó cảm giác rất rõ ràng, cảm xúc truyền tới từng lỗ chân lông chân thật như thể khiến tôi không tự chủ được ngó quanh một vòng. Trong đám khói mù mịt ẩn hiện những đám lửa vàng ánh đỏ được phân đôi tạo ra, tiếng cháy lép bép, lách tách như đốt tới chất cứng gì chưa được tiêu hóa hết.

Trong vùng lửa nóng, có những cái bóng giãy giụa trong đó.

Có bóng lớn bóng nhỏ, chúng không ngừng tìm cách tháo chạy, nhưng có phản kháng thế nào cũng chẳng thể thoát khỏi ngọn lửa, như bị trói chặt tay chân, cam chịu để lửa nóng thiêu đốt. Tôi chết lặng nhìn khắp một lượt, đâu đâu trong đám lửa hùng hực bốc cháy, đều có những cái bóng khổ sở khóc lóc.

Chúng chỉ có thể khóc, dùng tiếng khóc đứt quãng, một mối ai oán, oán hận căm phẫn để nói về sự bế tắc vô bến bờ của bản thân. Lời nguyện dai dẳng đầy vô như người ta hít thở không khí, ngày qua ngày năm qua năm nối tiếp bất tận, nặng nề như công đá tảng trên lưng, khiến họ mãi chôn vùi linh hồn nơi này, vĩnh viễn vì nơi này mà không thể tiêu thất.

Tôi thở dài quay mặt đi, lèo đèo theo sau, nhẹ giọng thử hỏi hần.

-Âu Tử Dạ, anh có nghe thấy tiếng khóc?

Hần lắc nhẹ, không trả lời, tôi hỏi thêm.

-anh có thấy những bóng đen trong đám lửa.

Lần này hần dừng lại, nhìn tôi một chút rồi nhìn một vòng, rồi dừng lại nhìn tôi hồi lâu mới đáp.

-không.

Một câu cụt ngắn như thế xong rồi bước tiếp, thật ra tôi tưởng hẳn cũng như mình nhìn thấy và nghe được những tiếng khóc u ám đó. Hoặc là tôi tự tưởng tượng ra, hoặc là chỉ mình tôi có thể nghe và nhìn thấy được.

Tôi lắc lắc đầu, thần kinh quá căng thẳng cùng sức lực kiệt quệ rất dễ dẫn tới tình trạng tự sinh ảo giác lừa mình dối người, mà dù có là thật đi chăng nữa, thì tôi cũng chẳng phải người có khả năng đưa linh hồn lầm than xuống Hoàng tuyền.

-Ca ca, ca ca.

Giọng nói như ghim vào óc, tôi giật mình quay đầu lại.

Trong một cái hốc nhỏ hẹp không xa, ánh sáng u mờ từ đám lửa kế bên tạo ra bóng hình một bé gái và một bé trai khoảng 10 tuổi trở xuống. Gương mặt chúng lấm lem khói bụi nhưng rất khả ái, quần áo cổ xưa rộng thùng thình bọc lấy cơ thể gầy gò nhỏ bé. Chúng vươn cánh tay xanh xao về phía tôi vẫy vẫy đầy mong đợi, đôi mắt mờ to trong veo tràn ngập ngấn lệ rất khiến người khác mủn lòng.

-ca ca, ca ca đưa chúng ta thoát ra.

Chúng là chân chính nhìn thẳng vào tôi, âm thanh non nớt trong veo chân chính là gọi tôi, rõ ràng rành mạch như hiện thực tôi nhìn xung quanh.

-ca ca, ca ca, cứu chúng ta.

Âm thanh mềm yếu lại như có ma lực khiến tôi vô thức bước chân tới. Tôi cứ đắm đắm nhìn vào cặp tiểu hài tử, chân bước ngày một gần, tay cũng vươn ra muốn chạm tới đôi bàn tay bé bỏng đáng thương kia.

-Mặc mình?

Tiếng ai đó gọi khiến tôi tức khắc đình chỉ động tác, cơ thể cứng lại như hóa đá. Hai khuôn mặt thơ ngây kia phảng phất như bức bối, giọng nói cũng nhuốm vẻ không kiên nhẫn. Cánh tay của hai đứa cổ vươn về phía tôi, dù chỉ còn cách một khoảng rất nhỏ.

-ca ca, chúng ta muốn ra ngoài, ca ca nơi này nóng quá, lửa thiêu đốt chúng ta rất đáng sợ.

Chúng vừa dứt lời, lửa dưới chân như từ lòng đất chui lên, đột ngột liền bùng lên hung hãn, da mặt chúng đỏ ửng lợi hại, sung nên chứa đầy nước rồi như bị kim châm bất thành linh vỡ toan, bong ra, nước dịch chảy xuống lênh láng mang theo cả những đốm trắng trắng dày đặc như trứng trùng.

Da co dần lại rồi rất nhanh bị lột đi hoàn toàn, lộ ra khuôn mặt toàn cơ thịt đầm đìa máu tươi. Tiếng xèo xèo phát ra ngày một rõ nét, đốt cháy máu thành đen đặc, thịt cũng chuyển sang màu trắng hồng ứa ra huyết tương. Từ trong những thớ thịt tái đùn ra những con trùng trơn nhợt mà đẹp lẹp tựa sán lả. Bọn nó như thể sắp chết ngạt bên trong chen chúc tranh nhau len lỏi ra ngoài hít thở.

Trùng trộn cùng máu nhỏ giọt chảy xuống tong tong, lóe lên óng ánh trong ánh lửa bập bùng rồi giây sau đã bị nướng cho khét lẹt.

-Cứu ta!

Chúng vừa gào khóc vừa hét lên đau đớn, một cánh tay tựa lửa đã bắt dính được cổ tay tôi vẫn đưa ra chưa thu lại. Ánh mắt tròn trũng nhìn về phía tôi gắt gao, da thịt chúng nhanh chóng rụng xuống từng mảng, từng mảnh, gương mặt đã không cách nào hình dung ra nổi hình thù, như là một đồng máu thịt vụng về đắp lên, rồi lại không ngừng tan rã, tỏa ra mùi thịt ôi thiu như đê quá hạn còn đem đi nướng ăn.

Ai đó kéo cánh tay tôi hẳn lên vết lửa cháy xém dặt lại, chân lùi ra xa mấy bước nhưng ánh mắt trước sau vẫn thùy chung dán lấy 2 bóng đáng bé con kia, áo quần chúng nhanh chóng bốc cháy hừng hực như thể đốt giấy vàng mã, lửa hung dữ, thuận thế bén vào da thịt biến chúng thành 2 ngọn đuốc sống.

-cứu ta!

Âm thanh con trẻ vọng tới khẩn thiết, van nài. Mùi thịt cháy khét phát buồn nôn, tởm lợm không chịu nổi, phảng phất như nướng thịt mà bên trên đã lên men nấm mốc như rêu xanh còn khuyến mãi thêm giò bọ dày đặc cần xé lúc nhúc bên trong cùng.

Một cái bóng lóe lên chắn ngang trước mặt, ánh đao sắc bén vung lên, một nhát đã chém ngang thân thể 2 đứa bé. Thân thể chúng như do lửa tạo lên, chém ngang qua như chém qua một bức màn lửa. Hai cái bóng dong đưa dữ dội rồi nhanh chóng tan biến thành làn khói trắng xám, nơi đó cũng chẳng hề còn lại gì, lửa cũng không, phảng phất như trước giờ chẳng có gì xảy ra.

Mắt tôi đau nhức, nóng bỏng như bị lửa hun đúc, không tài nào nhắm lại được, như thể bị bắt ép phải mở ra, không cho phép nhắm lại.

Người đó xoay lưng lại, cầm lấy cổ tay kéo tôi đi.

Tôi bước đi như kẻ mộng du.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Thoát ra.

Tôi không biết mình cứ vô thức bị người ta dẫn đi như vậy bao lâu ,mắt mở tròn trũng tựa như mí mắt bị hóa đá mãi cho đến khi đầu óc tự thanh tỉnh .Mí mắt cử động, nhúc nhích sụp xuống, nhắm chặt lại, nước mắt không tiếng động tuôn rơi, không phải đau khổ hay sợ hãi gì hết, chỉ đơn giản là ,đau mắt thôi.

Ban này giống như bị trúng tà thuật ,lý ra ở cái địa phương quỷ dị này ,sao có thể có đứa trẻ nào tồn tại .Nếu thêm mấy bước nữa đi vào vòng lửa đó, bị chúng trói tay trói chân lại không cho di chuyển cử động, có phải là ,cùng chung số phận chết cháy ?

Tại sao bọn chúng lại muốn giết tôi? Tôi và bọn chúng lúc trước chưa từng gây thù, hiện tại cũng không hề tạo oán, tại sao lại lôi tôi chết cháy theo ?

Chẳng lẽ nếu khiến tôi cũng chết như vậy, bọn chúng sẽ được giải thoát?

Trẻ nhỏ nếu bị chết ,thường rất nhanh sẽ được siêu thoát,chúng không có nhiều oán niệm như người trưởng thành. Càng khôn lớn ,càng mất đi về ngày thơ, càng lỗi đời càng dễ sa vào ma chướng, không cam tâm chết đi càng dễ biến thành lệ quỷ ,sau ra giết hại con người, đoạt lấy dương khí những mong có thể sống tiếp.

Những đứa trẻ đó,vì lời nguyên của làng bao vây mà phải bắt đắ dĩ tồn tại tới giờ. Linh hồn lúc nào cũng trong tình trạng bị lửa giam hãm ,ngày qua ngày, năm nói năm, tiếp diễn bất tận, vòng tròn không lối thoát.

Một phần song thi xếp theo hình tròn không có điểm đầu và cuối ,tiếp diễn,bất tận là lời nguyên trời buộc...chuông đồng bát giác chứa mí mắt người chết ,chỉ kêu đề triệu hồi hồn phách ...nhân diện phù điều ngũ quan vận vẹo là bản khế ước với ma quỷ...viên bia đá rấn rấn đuôi ngược chiều ...chặn lại chu trình tái sinh...rơi vào một trong 3 tà đạo.

Tôi vô thức lại đưa mắt nhìn quanh,ẩn hiện bên những đồng lửa hắt ra những cái bóng vận vẹo in lên mặt vách hang, tiếng khóc lóc như chưa từng biến mất một giây nào. Chúng không khác những cái bóng phản chiếu lại đáng người khi còn sống,chúng đứng run rẩy cùng nhau, không có ngũ quan lại vẫn như trước cảm nhận sâu sắc ánh mắt bén ngọt từng từng chân chính đâm tới.

Nó biết tôi nhìn thấy, biết tôi cảm thấy,biết tôi có thể bị thao túng ,cho chúng cơ hội giải thoát khỏi vòng tròn luân quần bế tắc.

Tiếng khóc nhẹ như gió thoảng ,mơ hồ như vọng từ thời không xa xăm, lại mãnh liệt tác động vào tâm thức người nghe thấy, như tơ nhện giăng ra bẫy mồi ,một khi vướng phải ,chỉ còn biết vùng vẫy trong tuyệt cảnh.

Đây rốt cuộc là cái loại lời nguyên tàn bạo gì lại có thể bất chấp thời gian vận chuyển ,bãi bể nương dâu vẫn không cách nào phá giải? Khiến toàn bộ hồn vía người chết của dân làng Ngự Dương trầm luân trong Ngạ Quỷ Đạo.

Tôi cong người xuống nôn khan,trong bụng vốn chẳng hề chứa chút thức ăn nướng uống nào nhưng vẫn phải gắng ép bản thân ói ra,nếu ói ra được sẽ dễ chịu một chút,cổ thêm chút nữa ói ra chút dịch mật xanh xanh vàng vàng liên thôi.

Đưa tay trái lên quệt miệng rồi chống nó vào đầu gối,vừa hít thở thêm chút nữa cho đầu óc bớt choáng váng vừa liếc đến dấu tích bàn tay tiểu quỷ kia lưu lại hẳn rõ ràng nơi đó ,xong mới ngẩng đầu lên thấy người kia đang bắt đắ dĩ nhìn lại .

Tôi thẳng lưng ,dùng đầu óc bớt quay cuồng mà nhìn Âu Từ Dạ.

-Mặc mình!

Người phía trước buông cổ tay phải ra ,giương mặt lạnh lẽo và nhợt nhạt ,đôi mắt đen thăm thăm nhìn vào vẻ ngờ nghệch của tôi.

-tất cả chỉ là ảo giác của cậu...nhưng ý niệm của cậu rất mạnh...biết không?

Tôi ngo ngác nhìn, chẳng hiểu gì hết,cái gì mà ảo giác ,cái gì mà ý niệm, rõ ràng suýt nữa tôi bị giết chết. Nếu chúng vốn không phải là hiện thực, tại sao lại tác động được tới tôi đến mức này? Chẳng lẽ thật thần kinh tôi có vấn đề nghiêm trọng?

- não của cậu...

Hắn đưa ngón trỏ, chỉ vào thái dương tôi rồi mới bỏ sung thêm.

-không nên tùy tiện kết nối với những thứ trong bóng tối...cho đến khi cậu biết được...mục đích của mình là gì...

Hắn nhìn sự mờ mịt trong mắt tôi thêm một lúc rồi xoay lưng bỏ đi. Muốn tôi hiểu những điều tối nghĩa đó, cho xin ít thời gian đi. Não tôi trước giờ vốn không giỏi từ một suy ra mười, có khả năng nhớ lâu thù dai đã là hơn người rồi.

Đi thêm một đoạn, phía trước có một đám lửa đang đốt mấy sợi dây thừng khá dài, có cả túi dứa lớn, vắt ngổn ngang trên mặt đất, Âu Tử Dạ dùng chân hất lấy một sợi mới bị đốt cho một ít ra phía ngoài, rồi lại dùng chân đạp tắt lửa. Hẳn lòi ra thanh loan đao bên trái, cắt đi đoạn bị đốt đen, chỗ dây còn lại dài khoảng 5m.

Sau đó hẳn buộc một đầu sợi dây lại thành cái thòng lọng, chẳng lẽ rủ tôi ra đây cùng treo cổ tự vẫn? Mới nghĩ vậy đã thấy đầu óc tôi thật thiếu năng, đành cứ đứng trơ mắt nhìn không hiểu hẳn tính làm gì mãi cho đến khi Âu Tử Dạ hất tay tạo đà vung đầu thòng lọng lên cao, nó mắc vào một tảng đá nhỏ nhô ra phía trên.

Hắn giật thử mấy cái để thử độ chắc rồi vát cho tôi, hạ lệnh.

-lên trước đi.

Hắn nói xong thì mặc áo vào. Theo bản năng tôi gật gật rồi bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi leo lên. Bình thường không có thương tích gì, leo một đoạn ngắn này chắc không thành vấn đề, nhưng giờ thương tích trầm trọng đầy người, đặc biệt là lòng bàn tay phải bị hủy hoại hoàn toàn, chỉ cần chạm nhẹ vào sợi dây thừng đã đau xót muốn kêu cha gọi mẹ.

Mỗi lần phải dùng tới lực tay phải, phải hít sâu một hơi dài, tâm lý sẵn sàng chịu đựng để vết thương bị dày xéo chà đạp thêm, máu chảy ngược về cánh tay phân làm mấy nhánh nhỏ, mồ hôi trên trán hột con hột mẹ thì nhau chạy xuống như xông hơi. Tôi rất sợ mới leo được nửa đoạn lại chịu không nổi mà thả tay tự tụt xuống. Lúc đó chỉ sợ tên Âu Tử Dạ kia thấy tôi vô dụng quá mà ngựa mất đưa một chân đạp văng tôi dính bức vách.

Cái hang ở độ cao hơn 4m, sau khi nghỉ giữa chừng 2 lần tôi mới leo lên thành công, một tới mức nằm vát ra hít lấy hít để. Tôi nằm ngửa, mắt mở thao láo nhìn thông đạo, đây hẳn là lối thoát hiểm của đám dơi, nó khá rộng cỡ 4m nhưng lại khá thấp, chắc chưa tới 2m.

Nhưng đám dây và bao dứa này dùng làm gì lại thấy vương vãi khắp nơi? Chẳng lẽ dây này dùng để thả đám phạm nhân xuống làm thức ăn cho Đào Ngột? Thả xuống cũng không cần dài tới vậy, cái hang này cách mặt đất có 4m, sợi dây dài vô cùng, như thể bị cắt từ phía ngoài cửa hang trên kia. Đầu óc tôi vô thức loạn chuyển suy đoán.

Tôi nhìn trông trực phía cuối thông đạo có tia sáng bé nhỏ như đom đóm. Một nơi được bảo vệ bí mật sẽ không muốn nhiều người biết về nó, cho nên chúng ở phía ngoài, cột phạm nhân vào dây, túi kia có lẽ dùng để đựng phân dơi. Chúng bảo phạm nhân xuống lấy phân dơi, khi nào hết xong thì rung dây báo động, sẽ được kéo lên, nào ngờ làm vậy lại là hành động báo cho chúng biết đã xuống đến nơi, dây liền bị cắt.

Tốp phạm nhân đầu bị Đào Ngột tha lòi đi chỗ khác, nhưng càng về sau, phạm nhân tới thấy trên đất la liệt bao dứa thì sinh nghi, liền tháo sợi dây lại, nên tại nơi này mới có nhiều vật chứng tới vậy. Nếu như cứ mỗi một bao dứa đại diện cho một phạm nhân, giả sử nuôi Đào Ngột cần một tháng một phạm nhân, mười năm cần mạng 120 người, mà cái chỗ bao dứa đang được lừa thiếu dùi đây, thật sự nhiều đến thất kinh, có lẽ đã nuôi nó một thời gian dài, mấy chục năm rồi?

Là ai? Ai đã gọi nó tới? Thả nó ra? Nuôi nó ở đây? Thời buổi khoa học tiến bộ thần tốc thế này còn có cao nhân nào tu tiên đắc đạo nữa sao? Có bản lĩnh phục hồn cho ma thú thượng cổ, cấp bậc chắc hẳn phải là đại tông sư.

Nhưng mà chiều cao của hang thấp như thế, Đào Ngột dễ dàng nhảy lên thoát ra ngoài vì sao không thoát ra? Hay nó không thể thoát ra được? Nó là bị phong ấn trong khu vực này, bảo vệ Thăng Tà?

Đột nhiên một tiếng rầm lớn ngay bên vang lên làm tôi sợ muốn chết vội vàng ngồi bật dậy thấy cửa hang mù mịt khói bụi, tôi vừa ho lộ sự vừa đưa tay quạt quạt mãi đến khi bụi tan loãng đi bớt mới bò lại gần bắt an cất tiếng gọi.

-Âu Tử Dạ.

Không có ai đáp lời, đất đá tiếp tục rào rào trút xuống tôi vội vàng lẩn lui vào trong. Chỉ có tiếng đất đá vẫn ầm ầm rơi xuống che lấp mọi thứ phía dưới, xa xa lại truyền tới vô số tiếng sụp đổ, chẳng mấy chốc mọi ánh lửa nhanh chóng tắt lụi, bóng tối lại quay trở về xâm chiếm vạn vật.

-Âu Tử Dạ.

Tôi lo lắng gọi, thò đầu xuống nhìn phía dưới, khung cảnh hỗn độn mờ mịt, chỉ cảm thấy đất đá sụp xuống một tầng dày, miệng hang cũng bị phá hư, sợi dây bị chôn vùi trong đống ngổn ngang và có lẽ hẳn cũng cùng chung số phận.

Xa xa vẫn còn vài đám lửa le lói lung lay chột tắt, đất đá khắp mọi nơi thì vẫn hăng say rào rào đổ như mưa, tôi đưa mắt nhìn ra khoảng không phía trước, vách đá kia không ngừng tan vỡ, đã tự phá hủy một nửa. Tôi nhìn cảnh tượng điêu linh hủy diệt, tiếng khóc rầm rức âm ức vẫn thì thoảng vọng lại lúc to lúc nhỏ, khi rõ ràng khi mơ hồ, như từng nhát dao cứa nhẹ vào lòng người nghe.

Tôi rầu rĩ nhìn một vòng quang cảnh bị lửa hủy hoại, lòng vừa trĩu nặng vừa giá lạnh, tiếng khóc của đám vong đó chẳng hiểu sao lại tác động tới tôi mãnh liệt tới vậy, như chẳng thể giả bộ mắt mù tai điếc, muốn làm gì đó khiến linh hồn họ bớt thống khổ nhưng lại không biết phải làm gì, chỉ có thể bắt lực và cam chịu để âm thanh đó dày vò và dẫn vật bản thân mình vô dụng bất tài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Cùng rời đi.

Đột nhiên có tiếng ho lự sụ nhẹ vang, một bóng đen bò ra khỏi đồng đất đá ,ngiêng nghiêng ngả ngả một chút rồi ngã xuống, sau đó dùng tứ chi bò đi .Hắn lật mấy khối đá lên, lôi ra một sợi dây thừng. Tim tôi đập thình thịch như trống trận dồn theo mọi nhất cử nhất động.

-Ấu Tử Dạ, anh thế nào rồi?

Người đó đứng lên ngược đầu nhìn ,tôi không nhìn rõ biểu tình của hắn ta, chỉ cảm thấy toàn thân Ấu Tử Dạ như bị bóng tối nuốt trọn, giống như một cái bóng đen có hình dạng con người.

-đi trước đi.

Âm thanh thốt ra, rõ ràng rất nhẹ vào tai tôi lại nặng nề như bị núi đè, cảm giác hắn như một làn khói ,tùy thời đều có thể tan biến.

Nghe nói lại thế,tôi lập tức phát hoảng. Hắn nói linh tinh cái gì vậy? Bảo tôi đi trước? Nói vậy là sao? Có hiểu mình đang nói cái gì không ? Nếu tôi nghe theo có phải đầu óc cũng có vấn đề rồi? Rốt cuộc hắn có dụng ý gì?

Hơi ngần ngại một chút xong vẫn lao đảo xoay thân bước đi, hắn đã nói thế thì mình cứ đi thôi, ở lại đợi cũng chẳng có tác dụng gì chi bằng ra ngoài trước. Tuy nhiên chân đi được 2 bước thì dừng lại, sau vài giây tự xi và bản thân, tôi quay người ,tự nhủ sao mình có thể không nghĩa khí vậy được, hắn nói gì cũng phải nghe theo sao?

Hắn ít nhiều cũng ra tay cứu tôi mấy lượt, bỏ ân nhân thương thế trầm trọng lại nơi cứu từ nhất sinh, thật sự uống kiếp người sống hai mươi mấy năm.

Hắn ta hết đánh với tên quái vật kia xong lại đánh tiếp con dã thú. Thế lực đã sớm tiêu thất không còn một mảnh, tôi bị ngu hay sao lại có thể bỏ mặc hắn một nơi như chốn âm tào thế này? Tôi lại cứ thế mà vô tâm vô phế đi trước, có phần không thỏa đáng, có chết cũng phải lôi hắn đi cùng.

Tôi thấy Ấu Tử Dạ vẫn đứng đơ ra như hóa tượng trong tiếng âm âm đất đá đổ vỡ xung quanh, không thể hiểu nổi trong đầu hắn đang suy tính quái gì? Có điên hay không ,chẳng lẽ không định theo ra? Chẳng lẽ tính đợi chết trong này?

Tôi gọi với xuống.

-Ấu Tử Dạ, anh ném dây thừng lên đây tôi kéo anh lên.

Hắn thế mà không buồn nhúc nhích, cứ như là chết đứng rồi, trong lòng tôi thấy vậy như có lửa nóng bén vào, giận dữ hết lớn.

-anh còn định làm gì? Ấu Tử Dạ?

Mất thấy một tảng đá lớn ngay trên đầu hắn rơi nhanh đến, tôi thật muốn lao xuống dưới kéo hắn bỏ chạy.

Tảng đá quả nhiên hạ cánh an toàn trên thân khiến hắn ngã đập mặt xuống ,đất đá vẫn tiếp diễn rơi rụng, đổ cả lên tạo thành nấm mồ vun cao.

Tôi như hóa đá, mờ to mắt nhìn kết cục, cảm thấy chắc mình đang gặp ác mộng thôi, một kẻ như Ấu Tử Dạ sao có thể cứ như vậy mà ra đi. Hắn cứ như thế bị chôn sống còn tôi lại thoát chết?

Tôi đi dật lùi rồi vô lực ngồi xuống, cảm thấy nhân sinh thật buồn cười. Chân tay xụi lơ ,đầu óc một mảnh trống rỗng vô hồn, tôi cứ ngốc lảng như thế cho đến khi đột nhiên có tiếng động nhỏ vang lên rất gần ngay phía trước. Tôi trừng mắt mở lớn, thấy trên nền cửa hang có đầu sợi dây thừng, theo phản xạ tôi bò tới túm lấy rồi nhòm xuống.

Đầu sợi dây kia được một người cầm lấy, hắn ngàng đầu lên ,tôi vẫn không tài nào nhìn thấu biểu cảm trên gương mặt như được phủ một lớp sương mù.

Tôi đứng dậy ,cổ vững chân, nói một cách quả quyết.

-Ấu Tử Dạ, tôi nhất định sẽ kéo được anh lên.

Sau đó tôi cắn chặt răng ,nhắm tịt mắt lại, vận toàn lực tập trung nơi 2 cánh tay. Đầu tiên cảm thấy một sức lực cực lớn mạnh mẽ như tính kéo tôi ngã xuống phía dưới, cổ sổng cổ chết bám dính chân lấy mặt đất, đầu gối quy xuống, chân trượt đi một chút xù rồi dừng lại. Lực phía dưới đột nhiên nhẹ đi một chút vài giây sau một thứ nặng nề bất chợt đổ ập vào người .

Toàn thân người đó lạnh như khối băng, cả người như không còn chút sức sống dựa hết vào tôi mới miễn cưỡng đứng được. Ôm người này trong tay cảm giác như ôm một cái xác ướp, rất kinh khủng, tôi đứng hình một lúc lâu mới giật mình phản ứng lại, hít thở cho nhuận khí một chút rồi dìu hắn ngồi dựa vào vách hang.

Leo nhanh ngoài dự kiến khiến tôi không hiểu hắn làm bằng cách nào, chẳng lẽ dùng khinh công giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp? Vận khí ở đan điền mượn chút lực kéo của dây thừng rồi đập đạp chân vào vách đá mấy cái đã leo lên rồi?

Thôi quên đi, tôi lắc đầu tập trung nhìn mặt hắn.

Gương mặt lênh láng máu trên đầu đổ xuống vẫn còn dính dính ,tóc nham nhờ bù xù bết lại như tổ quạ, quần áo không nguyên vẹn lộ ra phần da nơi nơi đều tái xám và dán vào xương nhìn qua gầy như bị bỏ đói thường xuyên, đã thế còn chẳng chặt vô vàn vết thương lớn nhỏ của đao cắt móng cào ,của vết bỏng rộp bị vỡ ra ,xung quanh miệng máu khô lại quện cùng bụi bẩn.

Đôi mắt hắn nhắm nghiền nhưng mí mắt không ngừng rung động, đôi môi nứt toát khô nẻ còn vương đầy máu, hé ra hít thở từng trận yếu ớt dòn dập. Tôi đưa bàn tay trái che đi đôi mắt hắn, cúi đầu nhìn ra ngoài cửa hang, từng trận đất đá tiếp nối sụp đổ,từng luồng gió mang theo tiếng khóc bi ai thê lương lại vọng tới, âm lãnh tới mức làm lòng tôi quặn đau, hít thở tưởng như cũng là cực hình.

Không biết thời gian trải qua bao lâu cho đến khi cảm giác mí mắt người đó mở ra tôi mới thu hồi tay lại.

Ánh mắt hắn không có biểu tình gì đặc biệt, vẫn bình đạm và lạnh nhạt như thế, không thể đọc được bất cứ ý tứ gì trên khuôn mặt này. Người này một tia kinh sợ từ vong cũng không có, rốt cuộc hắn sống hơn 2 chục năm qua thế nào lại hình thành ra cái thái độ coi thường và thờ ơ với cái chết?

-Âu Từ Dạ?

Hắn chỉ nhìn nhìn tôi, không có khí lực nhúc nhích ngay cả mí mắt,hơi thở vẫn yếu đuối mà gấp gáp. Sao hắn lại yếu tới mức này, cảm tưởng chỉ như một đứa trẻ sơ sinh bị người thân nhẫn tâm vứt ra ngoài đường, tự sinh tự diệt.

Tôi chân chừ một chút rồi hỏi thử vấn đề đơn giản nhất.

-lời nhân ...hắn ta đâu rồi?

Quả nhiên đợi nửa ngày sau cũng chẳng thấy thấy khô đó có phản ứng hồi đáp, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng di động, lạnh nhạt như thể không gì khiến hắn động tâm.

-Thắng Tà chỉ là một thanh kiếm đơn thuần nhằm trấn linh hay còn có công dụng khác? Nó rốt cuộc lai lịch thế nào? Tầm quan trọng thế nào lại cần tới thuật sĩ triệu hồi ma thú đến bảo vệ?...Anh ,anh ...rốt cuộc là ai?

Tôi lại kiên nhẫn cho hắn thời gian hồi phục ,nhưng xem ra vẫn chưa đủ,nếu như không phải còn nghe thấy tiếng hít thở nho nhỏ dần trở lên bình ổn tôi thật hoài nghi có phải hắn đã thực sự biến thành xác ướp.

Tôi tóm lấy hai bả vai hắn dựng lại gần, rất muốn điên cuồng lắc lắc cho hắn nhả lời ra, căn bản sợ lắc tới rụng luôn đầu hắn xuống, nên chỉ dám lắc nhẹ 2 cái.

-Anh định im lặng đến bao giờ? Không phải nói tôi cũng có trách nhiệm truy tìm kiếm cô sao? Cái gì cũng không nói ,anh bảo tôi phải tin cái gì?

Hắn ho mấy cái sau đó gạt tay tôi ra, chậm rãi đứng dậy chỉnh lại chiếc túi xách quàng ngang thân, từ trên cao nói xuống.

-không cần phải quan tâm nữa...từ giờ với cậu không còn quan hệ...

Tôi ngây ngẩn không hiểu, đứng lên nhìn hắn ,do dự hỏi lại.

-ý anh là từ nay không cần cùng truy lùng kiếm cô?

Hắn ta cứ thế gạt nhẹ xác nhận, bình bình đạm đạm khẳng định thêm.

-sau này không cần cậu phải nhúng tay vào.

Trong đầu tôi một tiếng nổ lớn vang lên, con mẹ nó ,ban đầu chính là anh kéo tôi vào, bây giờ lại đẩy tôi đi, nghĩ tôi là quả bóng mặc sức cho anh đá đông đá tây sao? Chẳng lẽ xem thường tôi không có tài cán gì? Nay mặc dù tôi quả thật không có cái thực tài gì cho ra hồn nhưng nếu như chuyện có liên đới tới, tôi lại bị đá ra rìa, có phần nuốt không trôi cực ghen .

Tôi cười khẩy, xem thường.

- ...được rồi, công việc nguy hiểm thế này có cho bạc triệu tôi cũng chẳng thèm.

Tôi nói rất nhẹ nhưng ánh mắt nhìn hắn lại không khổng chế được tràn ngập tức giận. Hắn bình thản nhìn lại tôi rồi lạnh nhạt nói.

-đi thôi.

Tôi bước bình đứng lại, nhìn theo hắn buồn bực cất tiếng hỏi.

-...ban nãy vì sao anh cứ đứng như bị chôn chân mặc cho tảng đá rơi vào đầu?

Hắn dừng bước, quay lại nhìn tôi có phần không kiên nhẫn rồi chậm rãi mở miệng, âm thanh trầm thấp, mỏng manh lại lạnh lẽo ,giống như sương giá bám trên mặt kính cửa sổ.

-...chuyện của tôi...đã nói không can hệ với cậu.

Nghe xong câu phúc đáp tôi thực sự tức ói máu, có điều không trào máu nổi nên bị nội thương trong lòng. Hấn lạnh lưng xoay lưng bỏ đi, tôi đành uất ức cắn răng bám theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44: Leo dốc.

Những bậc thang dốc đứng và trơn trượt khiến tôi và Âu Tử Dạ đều phải bò bằng tứ chi thật cẩn trọng từng bước một.

Ánh sáng phía trên mỗi lần ngược lên đều thấy to thêm một chút, tựa như ngọn lửa nhỏ sưởi ấm giá lạnh trong đêm đông, thấp tia hi vọng le lói trong con đường tối tăm.

Những bậc thang theo năm tháng bào mòn cũng chẳng còn nguyên vẹn lạnh lặn như thừa ban đầu cách đây hơn hai ngàn năm.

Giống như con đường lát đá xanh với những cây cột thạch nhũ xa bị rêu mốc ẩm ướt phủ lên ,con đường này còn bị chúng ăn mòn tới mức như chẳng thể nhận ra.

Ngoại trừ diện tích ở giữa, nơi các phạm nhân đi qua làm mờ cho thượng cổ ma thú Đào Ngột sờ vào còn thấy chân thật chất đá được đeo ngọc một cách thô sơ phủ một lớp xanh xám bám sát như tấm áo lặn, những chỗ còn lại bị rêu xâm chiếm làm tổ dày đặc như thảm nhung.

Chạm vào chúng có cảm giác ghê rợn, nó mềm mại không tưởng, tựa như da thịt con người ,tựa như da thịt thiếu nữ mới tắm rửa qua, trơn láng mà lạnh lẽo. Cái mát lạnh như kem tươi chất trong tủ đông ,lạnh tới sờn gai ốc, thâm thấu vào tâm can làm tôi không dám chạm tay trần lên.

Đưa mắt liếc nhanh khuôn mặt u tối của Âu Tử Dạ, nơi địa phương âm hàn mà khan khiếm ánh sáng khiến tôi thoải mái chốc chốc lại đưa mắt quan sát dung nhan tiêu tụy nhợt nhạt của hắn.

Cơ thể nếu bị mất 2/3 lượng máu chắc chắn sẽ chết không sai thế mà cái tên như xác khô đi động kia bằng cơ chế vận hành nào đó vẫn hoạt động bình thường với nguồn máu ít ỏi khan hiếm.

Con đường ngày càng dốc hơn, phải lên tới 70 độ nghiêng, quả thật trong tình cảnh mỗi bậc thềm ngắn cùn cùn chỉ vừa chỗ đặt chân vào cùng thứ ánh sáng hắt hiu vàng vọt và thể lực thâm hại, không lết bằng hai tay hai chân không được.

Với cái độ cao ngút tầm mắt và độ dốc choáng váng mặt mày nếu xảy tay lỡ chân trượt một cái, theo quán tính sẽ ngã lăn liên tù tì bất tận cho tới khi gặp bề mặt bằng phẳng hoặc có thứ chặn lại, bằng không cảm chắc vỡ đầu bể phổi .

Bọn tử tù còn được bám víu với sợi dây thừng cột lại, miễn cưỡng mò mẫm tới cuối đường toàn mạng, cho nên mỗi bước di chuyển tôi đều nghiêm chỉnh không lơ là, tuy nhiên sai phạm vẫn xảy ra bất chấp tôi tâm niệm trong đầu khăn vãi.

Thảm rêu trơn mượt như bôi mỡ ,chân lỡ trượt một cái liền không cách gì hãm phanh được .Hai bàn tay vươn lên cố gắng hết sức bám lấy bất cứ thứ gì có thể níu giữ mạng sống con con.

Nhưng chẳng có thứ gì bám víu được cả ,mọi vật cứ như thể ruồng bỏ tôi y như cái lần bị con Hồn Độn lôi xuống, cam chịu và tuyệt vọng. Cầm súng vũ vũ, liên tù tì va vào bậc thềm khiến tôi mấy lần cần phải lùi. Thân thể bất lực tựa như tấm ván trượt dốc, chẳng cách gì gìm hãm.

Đột nhiên, ánh sáng bé bỏng phía trên bất chợt tắt ngấm, như thể ngọn đèn dầu leo lắt trong gió lớn ,phụt một cái đã biến mất, như thể dập tắt luôn hi vọng phía cuối đoạn đường tăm tối trông gai.

Cảm giác xấu ủa tới, tương như tương lai tươi sáng cũng theo nguồn sáng mỏng manh đó tan biến không còn một mảnh.

- Mặc Minh!

Một âm thanh trầm lạnh mà cương nghị phát ra trên đầu, đồng thời bàn tay phải bị ai đó nắm lấy mạnh mẽ khiến bản thân không tiếp tục trượt dài.

Ngẩng đầu lên và mở mắt ra, bóng tối như cắn nuốt tất cả vạn vật nơi đây. Tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoại trừ màu đen thăm thẳm và sự lạnh lẽo lan tỏa nơi bàn tay phải.

-Mặc Minh.

Là giọng của Âu Từ Dạ.

Tôi nhắm mắt nín thở vì con đau nơi bàn tay phải ủa vào như đay nghiến hệ thần kinh.

Bàn tay đó vốn đã cực kỳ tệ hại, giờ lại được hấn nắm chặt chẽ như thế, máu nơi đó đang chảy ngược lại cánh tay.

Hít một hơi khí lạnh lẽo vào buồng phổi tím tái, cảm thấy con đau nhức nhối như bị tê liệt, đôi mắt cũng lấy lại được hình ảnh hư ảo mờ nhòe.

Thấy Âu Từ Dạ một tay đang nắm chắc chắn một thứ gì đó dài dài ẩn mình trong màn đêm nơi sát vách hang.

Là một đoạn rễ cây dẻo dai, giờ mới để ý, hai bên vách hang rễ cây mọc đâm ra chi chít như lông tơ trên tay, có điều đa số là ngắn ngủn. Cái khúc rễ hấn chop được phát triển hơn, giống như một khúc xương sống lòi một đoạn ra khỏi lòng đất sau đó lại chạy uốn vào. Khắp nơi bề mặt vách trần hang đều là đám rễ con tua tủa mọc đâm ra như xương đâm trời khỏi cơ thể mẹ.

May mắn làm sao hấn nhìn thấy, nếu không cam đoan tên này sẽ dễ mặc, trượt bắt tận tới chết nhưng tôi vẫn mở miệng lập cập rằng va vào nhau thốt ra âm thanh .

- cảm ơn.

Sau khi thấy tôi tìm lại được vị trí ổn định trên bậc thang hung hiểm, hấn mới buông tay ra rồi cứ thế lại bắt đầu công đoạn bò lên dang dờ.

Gió lạnh như cát da cát thịt khuyến mại thêm tuyết buốt tới tấp tê không ngừng ào ào rơi xuống đầu chúng tôi .

Cảm giác bất an vẫn chẳng chịu rời bỏ, như một miếng keo dán đàn hồi, mặc bản thân không ngừng vỗ về an ủi, sau cùng nó vẫn quay trở lại, sau cùng nó vẫn xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 45: Lại gặp nguy.

Đột ngột ánh sáng chói mắt phóng xuống, như thể ai đó cầm đèn pin rọi vào. Sau đó là tiếng nổ chói tai, âm thanh mảnh kim loại va đập vào vách hang rồi bắn xuống bậc thềm gần nơi tôi bò, để lại một vết lõm hủy hoại cuộn cuộn khói thuốc độc hại.

Tôi cứng cả người lại, chẳng dám ho he nhúc nhích, ngay đến thở cũng đình chỉ.

Tiếng nói từ trên cao vọng xuống gay gắt.

- mau bò ra ngoài .

Tôi chán nản. Xem ra lại đụng độ địch nhân.

Bò bò tới gần chỗ Âu Từ Dạ, nhìn hấn mặt mũi trầm ngâm chẳng rõ là trong đầu tính toán cái khi gì.

Một tiếng súng nữa nổ sát bên Âu Từ Dạ khiến tôi giật mình thất kinh, thế nhưng hấn ta cứ như thỏ con nhón nhờ gặm cỏ, bấy giờ mới chậm chạp tiến tới.

Âu Từ Dạ bò ra trước ,ánh sáng đèn pin phía trên đầu không vì thế mà rời bỏ ,tôi vẫn không cách nào nhìn rõ dung mạo kẻ địch, cứ phải mắt mắt nhắm mắt mở mà dò dẫm tiến ra ngoài .

Vừa ra đã thấy Âu Từ Dạ bị một tên mặc lính cai ngục dí súng lục vào thái dương, một tên khác lấy cái túi ra khỏi người hấn.

Hấn có vẻ rất thức thời hợp tác ,xem cái dáng vẻ ngoan ngoãn như thư sinh yếu nhược khiến tôi càng lo phát sốt.

Sau khi lấy được thứ cần, hai tên đứng tách ra một quãng song vẫn dương súng trực bắn bỏ hấn.

Túi xách có chứa kiếm cổ mà tên đó tân tân khổ khổ mới mang ra được, không thể nào Âu Từ Dạ lại để chúng lấy đi ngon lành .Nhưng hấn ta đứng im như pho tượng đá, toàn thân tản mát ra từng luồng khói xanh xao nhàn nhạt, uốn lượn móc lồi vào nhau tựa như vô vàn cánh tay người khô quắt vươn ra từ cửa ngục tù, những ngón xương xẩu quơ loạn xạ như muốn đào tẩu lại bị thứ gì đó giam hãm.

Đột nhiên từ trên không trung, những dải lụa mỏng manh như dệt từ sương mờ khói ảo ,dập dềnh như tấm tảo biển vô hồn bắt đầu sáp nhập vào Âu Từ Dạ. Cái quỷ dị này đương nhiên chỉ có mình tôi trông thấy.

Tôi thì vẫn đứng lớ ngớ ngay ngoài cửa hang, chẳng biết nên làm gì cho phải, bị một tên khác chìa súng bên cạnh .Bấy giờ gã đó mới quay sang hỏi ,giọng điệu cực kỳ nghi ngờ ,không tin tưởng.

- nếu hai người thoát ra được vậy con thú Đào Ngột đó đã bị xử?

Hơi liếc mắt nhìn gã, chẳng lẽ tên này chính là kẻ gọi được mãnh thú thức giấc? Là pháp sư triệu hồn ma thú trong truyền thuyết đây sao?

Thoáng nghĩ thế tôi mới nhìn lại xem có cái gì ba đầu sáu tay khác người thường. Trông như tên đi nghĩa vụ quân sự lâu năm hơn, nhìn can trường và gan góc, giống một tên lính đánh thuê.

Chưa biết nên trả lời ra sao cho thích hợp thì gã lại tiếp .

- vậy chắc cái tên tôi tiếp cận hai người cũng không còn toàn mạng?

Là đang nói tới cái kẻ bị thanh Thăng Tà chiếm mất thân xác sao, sau đó được Âu Từ Dạ dùng phân dơi hỏa táng? Là đồng bọn của gã?

-tao không biết mày là tên nào nhưng bản lĩnh của tên kia thì rất rõ ràng...nếu quả thật hắn có khả năng thắng được cả ma thú thì tuyệt đối không được phép cho sống tiếp...Đây chính là ý chỉ của các trưởng lão gia tộc...

Ý chỉ của trưởng gia tộc?

Tên Âu Từ Dạ đó lại gây thù chuốc oán với cả một đại gia tộc có thể lực hô mưa gọi gió sao? Bọn chúng là tranh đoạt mối làm ăn với Âu Từ Dạ hay là ngược lại đây?

Cái đám lâu la này biết rõ Đào Ngột ở dưới đó vậy có biết luôn thông tin kẻ tạo ra nó và mục đích tốt cùng là gì? Quan trọng hơn quan lớn của nhà tù Bàn Cẩm lại câu kết với kẻ ngoài nuôi nhốt một con ma thú.

Là lão Tổng Trung bị ép buộc hay tự nguyện...?

Đám người thuộc danh gia vọng tộc này rốt cuộc buôn thần bán thánh gì ? Sao chúng biết Thăng Tà được cất giấu ở đây mà triệu hồn ma thú tới bảo vệ?

Suốt hơn hai nghìn năm qua vì sao và ai quyền năng tới mức bảo mật chặt chẽ không chút sơ hở. Lại cuối cùng vì đâu thông tin tưởng chừng tuyệt mật này lại lọt với tai Âu Từ Dạ? Là ai cung cấp nguồn tin đắt giá?

Âu Từ Dạ này sao lại nói tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này? Hắn biết tôi sao? Con người lúc trước mà tôi không biết?

Tên đứng gần Âu Từ Dạ nhất cất giọng cao ngạo vắn hần.

- thanh kiếm Cự Khuyết mày cất giấu ở đâu ?

Im lặng.

Tên khác kẻ bên thay phiên hỏi.

- năm năm trước chính mày đã đột nhập vào tư dinh nhà Tư Đồ trộm đi thanh kiếm trấn gia, rốt cuộc mày bán nó cho ai? Hay ai đã thuê mày lấy?

Vẫn không buồn trả lời.

Vậy cái nhóm đánh thuê này làm cho nhà Tư Đồ? Hoặc giả có liên hệ gì đó với nhà đó. Sau khi kiếm quý bị lấy đi, 5 năm rồi mà bọn chúng vẫn không thể xác định rõ kiếm đi về đâu sao? Là bọn chúng bắt tài vô dụng hay bởi Âu Từ Dạ quá cao tay đây?

Nhìn Âu Từ Dạ như một cái xác vô hồn cứ đứng trơ ra mặc kẻ khác muốn nói gì làm gì. Hắc khí khắp thiên địa ban đầu còn mơ mơ hồ hồ tụ tập lại, lấy cơ thể hắn làm trung tâm của vòng tròn xoắn ốc mà không ngừng hội tụ kết tủa , càng ngày càng trở lên đậm đặc.

-đánh hần ...

Gã đứng cạnh bên tôi không kiên nhẫn, tức tối phun lời hạ lệnh. Một trong hai tên đang tra hỏi Âu Từ Dạ, một tên vẫn chìa mũi súng canh chừng còn một tên dùng băng súng làm hung khí mà ra sức đập lên cơ thể vốn tàn tạ của hắn.

Hắn mới chịu phang một cú vào trán mà đã tự động ngã xuống mặt đất ,tựa như là thuận thế ,sau đó xụi lơ mặc nhiên cho tên kia không ngừng cuồng nhiệt nện cật lực vào thân thể vốn đã bầm dập tôi tả.

-mày định cứ giữ lấy bí mật này tới khi xuống mồ sao? Mau nhả lời cho tao, rốt cuộc giữ nó ở chốn nào? Mày sao lại đi thu thập kiếm trấn tà?

Diễn biến cảnh không thêm phức tạp.

Tên đó, hồn vía đang lang thang ở tầng địa ngục nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 46: Bảo vệ Âu Tử Dạ. (thượng)

Một cơn gió lạnh thổi tới tựa bão tố khiến tôi đứng không vững, nghiêng nghiêng ngã ngã như nhành cỏ yếu ớt.

Không thể chịu đựng được nữa, phải bắt lực dương mắt đứng nhìn một người mình quen biết không có khả năng phản kháng chống đối, bị đánh cho không nhúc nhích nổi một ngón tay làm tôi cực độ nóng nảy căm giận.

Chỉ đứng nhìn thôi mà cũng thấy đau nhức khắp mình mẩy, như thể bản thân đang bị tra tấn. Tự hỏi chẳng hay cái tên đó cảm thấy sao rồi? Vì đau đớn đến chết lặng nên đã ngất lịm đi không còn biết tới trời đất?

Hắn im thin thít, không hề rên rỉ một tiếng, cứ như một con búp bê câm lặng chịu đòn...cứ như thế tiếp nối...liệu hắn có đi tham quan địa ngục một vòng xong rồi ở lại đó làm việc luôn không?

Nếu mà hắn cứ thế nằm chết vật ở đó, bỏ lại tôi phải chôn chôn nơi này thì biết làm sao xoay sở thoát thân?

Chỉ còn biết vô dụng trơ mắt đứng nhìn Âu Tử Dạ, thấy hắc khí từ trời đêm vẫn ùn ùn kéo tới như đi trẩy hội, muôn ngàn cánh tay dài ngoằng gầy gò khô đét được tạo ra từ sương đêm và mây mù không ngừng bao bọc lấy hắn như thời kỳ nhộng tạo vỏ kén.

Tên dị nhân này rốt cuộc là cái thứ gì? Vẫn là con người đấy chứ?

- Hắn chết rồi.

Cái gã đang sờ động mạch nơi hõm cổ Âu Tử Dạ quay lại báo cáo tình hình cho tên bên cạnh tôi hay.

Đầu tiên tôi có cảm tưởng nghe thấy tiếng phát ra qua một tấm màn sương mù mịt nên không hiểu ý nghĩa lời nói, sau đó “vùnh” một cái như thể có dòng thác đột ngột đổ xuống, cảm giác như máu toàn thân chợt đông đặc lại, cơ thể rơi vào trạng thái chân không vô lực.

Tên đó là quái vật đầu thai, hắn chắc chắn là đang tắt nguồn để sạc pin thôi. Mặc dù trở trêu liên tục nghĩ hắn tiêu rồi, xong rồi, hỏng rồi nhưng đến khi nghe điều ấy từ chính miệng người khác thốt ra lại tạo cảm giác bức bối ngột ngạt, như thể ai đó vô hình bóp chặt yết hầu.

Tên đứng kế bên hắn phát biểu cảm tưởng trước.

- khó khăn lắm mới biết Cự Khuyết rơi vào tay hắn, giờ thì hay rồi. Mày đúng là thằng đàn ,lại ra tay thô bạo hủy đi nguồn tin đắt giá duy nhất.

Tên đó nghe thế lại mạnh miệng chống chế.

-Hai năm qua chúng ta đã tiếp cận hắn, giờ mọi thủ đoạn cũng không cách gì truy thấy đầu mối lần ra Cự Khuyết ,tôi nghĩ nhân cơ hội tốt này cứ nhất quyết thủ tiêu hắn luôn rồi khuôn về trụ sở đưa cho mấy lão nhân gia quyết định.

Tính mạng hắn về xương chẻ biến thành quái nhân sao?

Tên bên cạnh tôi ngẫm nghĩ một chút rồi gật gù đồng tình.

-Thân thù của tên đó đúng không tôi, chúng ta từng nhiều lần giao đấu với hắn nhưng chưa từng làm hắn trọng thương lần nào...xem ra chỉ còn cách mang về cho lão nhân gia xử lý.

-Tao không cần biết chúng mày là bọn nào? Nhưng cổ kiếm cũng lấy rồi còn tính làm gì hắn? Hắn đã thành ra như vậy rồi vẫn không thể buông tha sao?

Tôi hốt hoảng chất vấn ngay thế nhưng giọng điệu lại cực kỳ bình tĩnh đến chính bản thân cũng lấy làm kinh ngạc mình lại tỏ cái thái độ như thể bề trên dò xét kẻ dưới, vừa ổn định sắc bén vừa uy nghiêm trầm trọng.

Gã thoáng sững một chút rồi mũi súng vô tình dí càng sát vào sọ não, ần ần mấy cái về coi thường trọng lượng lời nói kẻ xa lạ đang thất thế.

- chúng tao là ai không đến phiên mày có tư cách xét hỏi? Giờ bọn mày như cá nằm trên thớt, chúng tao muốn chiến muốn xào còn phải báo cáo với mày sao?

Ngây người ra mắt mấy giây mới khiến não bộ thông suốt. Muốn giãy giụa thế nào đây? Chẳng lẽ thật không còn cách nào khác đành để họ mang hắn đi thí nghiệm trên cơ thể?

-Âu Tử Dạ!

Nắm hai bàn tay lại ,hét lớn, gọi thử xem hắn có phản ứng gì với xung quanh không. Quả nhiên vô vọng, cứ như nơi đó chỉ có vỏ bọc trống rỗng ,còn hồn phách đã phiêu du tới tầng trời Đại La nào đó rồi.

Mũi súng phang vào đầu khiến tôi xây xẩm mặt mày, đất trời bốn bề như chao đảo chênh vênh nhưng thật lạ lùng là tôi vẫn đứng ổn định.

Giọng của gã cảnh cáo.

-không được vọng động, nếu không tao cho mày châu tổ tiên.

Gã dứt câu liền quay ra nói thêm lời với đồng đội ,bảo bác Âu Tử Dạ mang theo.

Liền lựa đúng lúc tên đó lơ là quay đi ra lệnh cho đồng bọn, chớp nhanh lấy cây gậy dài cui điện dắt bên hông của gã ,rồi bấm điện phang ngay vào giữa mặt gã.

Gã rú lên một tiếng thất kinh. Tôi không quản tiếp ,nhanh chóng ném trúng ngay cây gậy vào đầu tên thứ hai đang đứng chĩa mũi súng phòng hờ, vừa vịn quay cái bàn mặt chết tiệt lại liền hứng ngay cả khúc dùi cui.

Thầm nhủ cũng may mắn làm sao lại có thể một phát trúng đích mục tiêu.

Trong khi tên đó còn choáng váng lảo đảo thì tôi đã vượt qua đứng sau lưng cái gã khốn đánh Âu Tử Dạ .Gã đó vừa quay mặt lại liền lĩnh ngay cú đá lật cằm khiến máu mồm tuôn trào .

Một loạt động tác trơn tru, diễn ra cực nhanh chóng trôi chảy trong vài giây ngắn ngủi. Bởi vì khoảng cách chưa đầy 5m, hơn nữa bọn chúng cũng chẳng ngờ tôi lại máu nóng hông não làm ra cái hành động điên rồ đó nên mới thành công đồn ngã 3 tên.

Có điều, vì là hành động chưa thông qua đại não lên sau đó hậu họa giáng xuống cũng chỉ còn biết ngậm ngùi đón nhận.

Nhanh nhẹn luồn hai tay xuống nách xốc vai hắn dựng dậy, cả cơ thể Âu Tử Dạ mềm xèo như cọng bún thiêu đều phải dựa cả vào tôi mới miễn cưỡng đứng tạm. Có điều đứng còn chưa được vững vàng thì một tiếng súng nổ chói tai vang lên sau lưng.

Cảm thấy con đầu buốt ở bắp đùi phải phía sau chạy thẳng lên não, tôi tức khắc trụ không xong .Sức nặng của Âu Tử Dạ khiến tôi quỵ chân xuống kéo hắn ngã ngồi theo.

Vẫn giữ chặt lấy Âu Tử Dạ, ôm lấy cơ thể gầy trơ xương và lạnh ngắt tựa xác ướp trong quan tài khiến tôi bất an và lo lắng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47: Bảo vệ Âu Tử Dạ. (hạ)

Trước mặt mơ hồ như có mấy bóng đen ẩn hiện thấp thoáng sau những tán cây, không biết là bạn hữu hay lại là địch nhân tiếp cận. Nếu tình hình không khả quan hơn chắc tôi sẽ chết ở xó xỉnh này mất.

Mà thôi thế cũng được, có khi như vậy tốt hơn là sau đó lại rơi vào tay lính cai ngục thật .Bị cái bọn không còn nhân tính đó lấy danh nghĩa tra khảo cho chính phủ nước nhà mà hành hạ con người ta tới phát điên phát rồ,đến mức thành sống không được cầu chết chẳng xong, chỉ bằng bây giờ đi gặp Diêm Vương luôn cho lành.

Rồi liền ngay sau đó cảm nhận một cú đánh từ khúc gậy cứng như thép nguội vào sống lưng, một ngụm máu tươi tức thì phun ra khiến tôi ý thức được tình huống hung hiểm dường nào.

Giọng nói tàn nhẫn phát ra.

-Thằng đàn, mày nghĩ gì mà lại làm vậy? Muốn sớm đầu thai cùng hắn sao?

Một tên khác cay nghiệt góp lời.

-tên ngu ngốc, đã thế tao sẽ thành toàn cho mày .

Tiếp nối sau đó là một loạt cú phang không khoan nhượng lên cơ thể vốn chẳng chịu miệng vết thương còn chưa kịp lên da non khiến chúng lại rách toát, máu ít ỏi tuôn ra đầm đìa làm nhiệt độ cơ thể tụt giảm như bị vấp vào ngăn đông lạnh.

Có vẻ như tôi bị hai tên đồng thời tra tấn. Một tên đánh đập như người xưa dùng cây gỗ để giặt quần áo, còn một tên thì trich điện vào miệng vết thương tím tái khiến tôi chẳng thể ngăn nổi từng đợt gào thét đau đớn.

Lại một tiếng súng rời rạc nữa vang lên như kẻ sát bên óc.

Hình như lưng mình bị ai đó khoét một lỗ sâu hoắm rồi chất củi đốt thịt nướng thì phải. Tôi ngửi thấy mùi thịt nướng được tẩm huyết tương cháy khét lẹt mà muốn nôn mửa.

...Chợt cảm thấy có lỗi với cơ thể được bố nuôi chăm bẵm suốt mấy chục năm qua trắng trẻo ngon lành là thế mà giờ lại chết thống khổ khốn đốn như thế này.

Tôi đổ người về phía trước kéo Âu Tử Dạ ngã xuống theo, chỉ sợ đè gãy nốt mấy khúc xương mục của hắn.

Nằm che chắn cho Âu Tử Dạ, cảm nhận càng rõ rệt những dòng chảy hắc khí cuộn cuộn như nước sông mùa lũ , biết rằng ba hồn bảy vía của hắn đang trên đường từ Quỷ Môn Quan trở về.

Cũng may viên đạn không có lao xuyên qua ghim vào người Âu Tử Dạ ...

Về phần tôi bây giờ chết rồi xuống Cửu Tuyền chắc sẽ được gặp lại bố nuôi .Nếu vậy tôi rất an tâm mà nhắm mắt xuôi tay, cũng hết cách để lo nghĩ.

Trong tay coi như cầm chắc chắn tấm vé đi thuyền độc mộc qua dòng Vong Xuyên .Đúng lúc tôi chấp nhận định mệnh an bài thì một loạt tiếng súng vang lên giòn giã.

Đầu tiên là âm thanh của ba viên đạn xoáy vào xương thịt “bụp bụp bụp” rất rõ nét của tên đứng ngay sau lưng tôi. Sau đó là “bịch” tiếng động lớn của vật nặng nề đổ xuống.

Cứu binh tới phải không nhỉ?

-Mặc Minh.

Bất chợt tiếng nói rất nhẹ, trầm mà lạnh quen thuộc khẽ vang sát bên tai .Tôi nhúc nhích cái đầu cúi xuống, nhìn đôi mắt u tối của hắn mở hờ hững.

Nhìn hắn một lúc mới khẽ cười nhẹ, khó khăn mở miệng nói, âm thanh mềm mỏng mong manh của kẻ sắp xuống địa ngục.

- anh quả nhiên không phải người thường mà...

Mặc dù biết trước hắn nhất định sẽ tai qua nạn khỏi thế nhưng hồi phục cũng quá thần kỳ đi khiến tôi không khỏi kinh hãi.

Hắn dùng đôi mắt âm trầm lạnh lẽo mà dò xét biểu cảm của tôi, như thể hắn không tin ,ngờ vực . Rốt cuộc thì sau khi hồi sinh trở lại dương thế hắn nghĩ hoặc cái gì ở tôi chứ?

Sau cùng hắn cũng chịu nhẹ nhàng thốt ra âm thanh trầm thấp vô cảm.

-nặng quá.

A ,tôi vội vội vàng vàng lặn ra khỏi người hắn, cơ thể nằm ngửa trên mặt đất lạnh toát ,mở lớn đôi mắt trùng trùng dạ thiên đồ từng trận gió tuyết buốt giá, là tà buông phủ.

Từng luồng đạn xé gió bay qua bay lại vèo vèo như những thước phim quay chậm cho tốc độ cực đại di động. Mũi súng nhả ra những đóa hoa lửa lóe sáng rực rỡ ,chớp bất liên tục trong đêm đông lạnh lẽo khiến người ta bất tri bất giác cứ vô thức phải dán mắt theo đuổi.

Giống như hình cảnh những quả ngư lôi tí hon lao vun vút trong làn nước bủa vây. Đây chính là khung cảnh tiễn đưa tôi tới suối vàng .

Hồi quay đầu sang bên cạnh liền nhìn thấy ngay xác của một trong ba tên được súng tiễn về chầu trời, chính là cái gã phẫn Âu Tử Dạ chết.

Tiếng súng nổ đi dùng tranh nhau cướp đoạt từ bên trái phản công qua phải và ngược lại khiến đầu như muốn nổ tung bộ óc vốn đã cực độ căng thẳng chật vật, lại u u như không nghe thấy gì rõ ràng hết.

Muốn buông xuôi mọi thứ, suy cho cùng bố nuôi là tất cả với tôi đã chẳng còn tồn tại trên cõi trần, vậy thì cũng nên đi gặp ông ấy...Nói với ông ấy mấy lời mũi mẫn chỉ có trong phim tình cảm gia đình mà bố nuôi rất khoái xem.

Nhớ ông ấy, nhớ những năm tháng bình đạm trôi qua an nhàn thành thói mà lúc trước vô tâm vô phé thờ ơ ..

Nếu có kiếp sau sẽ làm con ruột của ông ấy...Có lẽ đó chính là cách tốt nhất trả ơn mà không sợ bị từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Cứu binh tới.

Thở dài một hơi mệt mỏi, trước mắt như đột nhiên tối sầm lại, đầu óc cũng quay cuồng như lạc vào vùng vô định...

Gương mặt hần ẩn hiện như phủ hơi nước, thân hình lung lay mờ ảo, chìa tay ra muốn giúp đỡ.

Nhìn Âu Tử Dạ hồi lâu, tựa như nhìn vào một vực tối sâu hun hút, cảm thấy hần đã bình phục sinh khí đến 6 phần.

Khẽ lắc đầu từ chối, nhìn nhìn hần thiên dành cho tôi, nhàn nhạt mở miệng.

- hình như tôi thấy từ thân tôi đón mình rồi...

Đương nhiên chẳng nhìn thấy thứ đó, muốn thấy linh hồn bố nuôi tôi dạn dò mà cầu mãi chẳng ứng nghiệm. Đến tận lúc sắp sửa lâm chung mà ông ấy vẫn không có ý định tới đón. Chẳng lẽ ở dưới đó vui quá quên mất tôi rồi?

Hần tự động nắm lấy hai bả vai tôi dựng ngồi dậy, lại dùng ánh mắt thăm tôi không một chút xao động nhìn xoáy vào tận đáy sâu nội tâm khiến tôi thoáng rung mình kinh sợ. Thân trên tự động lùi ra sau nhưng cái cần cổ cứng ngắc như đồ bê tông khiến đầu không làm sao mà xoay đi tránh luồng mắt độc hại của hần.

- Báo ca, anh thế nào rồi? Không sao chứ?

Giọng một nữ nhân từ sau lưng vọng tới thành công khiến hần phân tâm, bấy giờ tôi mới hít thở được bình thường. Vô thức quay đầu lại xem ai vừa cứu mình, chẳng phải cô nàng mặc lính phục cai ngục đây sao.

Hai tay cô ta cầm hai khẩu súng lục, chạy tới bên dùng ánh mắt vạn phần quan tâm để rà soát thương thế hần ta.

- Báo ca, rốt cuộc thứ gì lại khiến anh ra nông nổi này?...Trước giờ anh chưa từng để bản thân bị thương...

Hai kẻ khác cũng chạy tới, vừa di chuyển trong khi vẫn nâng khẩu súng trường kịch liệt bắn trả đối phương khiến thêm một tên vọng mạng. Tên còn lại nhờ dùng tấm thân tôi tả bầm dập của đồng đội làm bia đỡ đạn mà an toàn tẩu thoát thành công, ẩn núp sau mấy tán cây rậm rạp.

Âu Tử Dạ lắc nhẹ đầu, lười trả lời, ý như là hần ổn. Rồi từ từ đứng lên, bấy giờ chất giọng sắc bén mà mỏng manh trầm thấp mới nả.

- nhất định phải lấy lại túi đồ.

Đại tỷ hơi liếc ánh mắt sắc như dao cạo vào bộ mặt trung ra vô tội vạ của tôi.

Đã đắc tội cô ta chỗ nào chứ?

Cô ta cũng không dùng ánh mắt giết người lâu liền quay đi gạt mạnh kiên quyết với hần ta, xong chạy nhanh như gió cuốn vào đám cây trụ sát.

- Khốn khiếp, tên vô dụng bất tài kia, có phải vì bảo vệ người mà Báo ca thâm thù này? Đã nói trước không được làm vướng tay bận chân Báo ca, tên ngu ngốc này, mày ...

Bị tên đứng bên cạnh là gã da rám nắng bất thành linh găm vào mặt mà giết này cả mình. Cảm tưởng như đứa con nít nghịch dại đã thành công trực giác khiến con sói dữ nổi điên.

Nhìn gã vì lo lắng cho đồng bọn mà sửa tôi như quân thù, thâm tâm vì thế lại cảm thấy muôn phần ủy khuất. Tôi cũng biết thân biết phận mình chân yếu tay mềm, ban đầu muốn đợi hần ở trên là hần ta kéo tôi xuống dưới.

Trùng mắt Âu Tử Dạ, tưởng là ở bên hần sẽ an toàn, ai ngờ lành ít dữ nhiều, hiểm nguy trùng trùng vây khốn. Trông tôi giống kẻ được bảo vệ từ đầu đến chân lắm sao? Đây đang thập tử nhất sinh đó.

Xem gã cực độ tức giận nhưng cũng không động tay động chân. Gã chỉ chăm chăm nhìn tôi, có phải đã nhận ra cơ thể rẻ rách này sứt sẹo cũng chẳng khá khẩm hơn Âu Tử Dạ là mấy.

Gã ngậm hống lại có phần uất nghẹn, rồi quay đi, chửi thề “chết tiệt”.

-Báo ca yên tâm

Giây sau gã nén con giận cá chém thớt lại, kiên định phun ra câu hứa hẹn rồi nâng súng nên lao theo phụ trợ cô nàng . Trong đám cây cối trước mắt loang loáng ánh lửa liên hoàn kèm theo tiếng nổ chói tai không khoan nhượng.

Hắn ta cúi xuống nhìn, tôi ngẩng lên phát biểu cảm tưởng.

- tôi hình như muốn ngủ một chút, không muốn di chuyển, anh có thể để tôi yên một mình được không? ...

Hắn đập nhẹ bàn tay lên vai một cái sau đó cũng rời bỏ, đi lững thững tới ngồi nghỉ ngơi dưới một gốc cây gần đây.

Thấy hắn vẫn lạnh lùng như thế, một chút sắc thái biến hóa cũng keo kiệt làm tôi đột nhiên rất có tâm trạng muốn đọc thoại mấy câu tình cảm sến súa trong phim truyền hình dài tập bố nuôi theo dõi .Hồi trước thỉnh thoảng đi ngang qua vô tình đối thoại của nhân vật lại vọng tới.

Kiểu như “đằng nào tôi cũng không xong rồi, anh cứ bỏ lại tôi mà thoát đi” .

Nếu thật nói thế theo lẽ thường dĩ nhiên đối phương sẽ đáp lại “làm sao tôi có thể bỏ mặc cậu lại được” .

Rồi tôi lại nói vọt vát thêm “mang theo tôi sẽ chỉ tạo gánh nặng thêm cho anh, dù sao tôi cũng hết hi vọng rồi, cũng chẳng còn ham muốn được sống thêm” .

Hắn sẽ phản bác tiếp “nói vớ vẩn, đừng vội buông xuôi, tôi nhất định sẽ mang cậu thoát khỏi nơi này”

Đây, tự tưởng tượng dờ hơi ra thì nó sẽ lảng nhảng như vậy. Nhưng Âu Tử Dạ chẳng phải kẻ thích cà kê dông dài, nên mấy mẫu tranh giành cò cưa đó chắc chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình.

Tôi ngồi bất động mà thần thờ trên mặt đất phủ lớp tuyết máu loang lổ của bản thân thấm đẫm xung quanh . Trên cao, lũ doi trao lượn vòng vòng không có nơi để dừng chân. Tiếng đập cánh gấp gấp dồn dập, âm thanh rít gào khó chịu xuyên thủng màng nhĩ, ong ong u u một tầng sóng không xác định.

Tường rất cao lại hóa ra cực thấp, âm vực đập vào tai trái rồi chuyển sang tai phải, lại từ bên phải xuyên qua bên trái liên tục bất tận như thế khiến tâm trí người ta muốn phát điên phát rồ.

Tôi run run nhắm mắt lại, hai bàn tay vô thức càng nắm chặt chịu đựng, hồi lâu sau mới thở ra một hơi dài mệt nhọc, mắt cũng hé mở cay xè như bôi ớt.

Trước mắt là một khoảng đất trống nhỏ để mặc cho cỏ dại tha hồ mọc lan tràn ,xung quanh tựa như một khu vườn trồng trái cây, một cây cột đèn gần cửa hang với cái bóng đèn bị bể nát, tuy nhiên tôi vẫn nhìn ra cửa hang tựa như một nắm mồ rộng cỡ vài mét, u lên hình bán nguyệt cao cỡ một thân người chính là lối vào cửa hang tối.

Cái cây đại cổ thụ trong quá khứ chỉ còn tồn tại trong giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49: Phong Linh.

-cậu vẫn ổn đấy chứ?

Bất chợt một giọng nói vọng xuống khiến tôi dờ dẫm ngược lên nhìn. Đó là một nam nhân đeo kính cận rất trí thức cùng nước da trắng trẻo thư sinh mặc đồ cao ngạo chẳng hợp tẹo nào. Có điều khiến tôi sững sốt hồi lâu bởi vẻ ngoài vạn phần giống tên da rám nắng.

Tôi cảm động suýt khóc nức lên. Lão thiên a, cuối cùng cũng có lấy một người biết đưa ra câu hỏi quan tâm tới kẻ xấu số này. Tuy rằng hỏi thế hơi thừa thãi đối với người sắp bầu bạn với giun dế tới nơi.

-để tôi dìu cậu tới chỗ khác sơ cứu vết thương.

Vừa dứt lời đã tự động luồn cánh tay bám bên hông, đồng thời khoác tay tôi lên vai gã rồi kéo đứng dậy .

Theo phản xạ lập tức từ chối.

-không cần , tôi rất mệt, chẳng muốn đi đâu hết.

-vậy thì cứ dựa cả vào tôi. Tôi sẽ giúp cậu tới vị trí tránh gió tuyết.

Gã nói rất chân thành, như thể tôi cũng không nở từ chối, đành ậm ờ bằng lòng nhưng cũng không dám dựa cả người vào.

Cố gắng cắn răng nghiêng lợi bước đi khó nhọc. Mỗi lần hơi dùng lực đặt chân phải xuống mặt đất, cơn đau lại theo dây thần kinh truyền thẳng vào oanh tạc não bộ.

Mà cơ chân phải để nhảy lò cò cũng chẳng ổn, bởi mỗi lần làm thế lại động vết thương sau lưng, cảm giác như lục phủ ngũ tạng cũng theo bước nhảy mà tung tung lên.

Gã thận trọng đưa đi, nhẹ nhàng đặt tôi ngồi dưới một tán cây thấp xòe rộng. Hơi liếc mắt sang bên, Âu Tử Dạ cũng ngồi dưới một gốc cây ngay cạnh, nhắm mắt dưỡng thần như thể thư giãn trong khu nghỉ dưỡng.

- để tôi xử lý mấy vết thương cho cậu .

Người này rất thân thiện tốt bụng. Khác một trời một vực với cái đám lãnh tuyết kia.

-không cần phiền phức vậy, cậu đi xem anh ta thế nào thì hơn.

Tôi từ chối, cơ thể chẳng chịu thương tổn, có mà xử lý đến sáng mai cũng chẳng hết.

Gã đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ hồi lâu, lắc nhẹ đầu, giọng nhỏ xiu và chậm rì rì.

-Báo ca trước giờ bị thương đều tự mình xử lý, cũng không muốn người khác quá để tâm tới bản thân ...Nhưng anh ấy cứ như thế lại càng làm người khác không thể không quan tâm...

Một khoảng im lặng, lát sau gã nói lái đề tài trở lại..

-Sao cậu lại để bản thân bị thương nhiều thế này?

Có phải tôi thuộc dạng biến thái thích ngược đãi bản thân để tìm khoái cảm đâu. Tôi đây là bị ép buộc ăn đòn.

-Cậu và Báo ca đã đụng phải tình huống hung hiểm gì mà cả hai toàn thân đều tã bầm dập ?

Tôi thờ dãi nhìn thiên. Thứ không nên tồn tại lại hiện hữu trước mặt, xui xẻo của hai mươi mấy năm trời cộng lại cũng chẳng nhiều bằng mấy hôm nay. Hoặc là cái lão thần may mắn đi hú hí với bồ nhí dài ngày, hai là bởi thiên kiếp của tôi tới rồi.

-cậu sẽ không tin những gì tôi sắp kể đâu.

Gã nhìn tôi rồi nhìn Âu Tử Dạ, quả quyết phán.

-chuyện có liên đới tới Báo ca, dù có kinh tâm động phách cũng tuyệt đối tin tưởng.

Là vì tên tự kỷ đó ở ngay bên cạnh nên cho rằng tôi sẽ không nói dối?

Nhưng giả sử đổi vị trí, là người nghe một câu chuyện cổ quái của bố nuôi do một vị khách xa lạ kể còn nhân vật chính thì thờ ơ nhắm mắt tận hưởng cơn mát xa viên vuốt ve toàn thân.

Tôi không hiểu lắm.

Nhắm mắt một chút, trong đầu tự động rà soát lại sự tình .

- tôi bị một con mãng xà kéo xuống vực tối, nơi đó toàn xác người, bị một con thú mình báo đầu hổ mặt người vờn cho thừa sống thiếu chết, sau đó gặp lại con rắn khổng lồ đầy răng trên mình truy sát, tiếp theo thêm một toán quỷ đói xâu xé ...trên người mọc đầy những hàm răng trắng nhon còn phát ra tiếng cười thâm thì trời tức...suýt bị hai đứa trẻ con dụ dỗ chết cháy cùng..

Gã ngừng kỹ càng tôi một lượt. Chuyện này xem như có thể hiểu mà, nếu không phải bản thân chân chính ném trái tôi cũng chẳng muốn thừa nhận ...

Gã quay sang nhìn Âu Tử Dạ, cứ như thể hồn phách hắn ta lại được dịp thả rộng.

Gã quay về phát biểu cảm nghĩ.

-chúng tôi chạy ngược chạy xuôi trong nhà tù mấy hôm nay cũng chẳng thể thăm bằng 1/10 cậu...Tôi tên Phong Linh, cậu tên gì?

-tôi tên Mặc Minh...nói tên ra không sao chứ?

-chỉ là cái tên, có gì không được?

Liếc mắt về phía Âu Từ Dạ, tên đó làm như được gió xuân Spa không bằng.

Cái tên giống như một trương trình cài mặc định bất khả kháng đối với người được sở hữu, khi nói cho ai đó biết, đồng thời trao cho họ cái quyền gọi nó, thậm chí là bước vào cuộc sống bản thân.

-Tiểu Minh, cậu chắc chắn không cần tôi giúp vệ sinh mấy vết thương, chúng sẽ bị nhiễm trùng mất.

“Tiểu Minh” sao? Tôi ngả lưng vào thân cây, mắt khẽ nhắm lại, toàn thân thả lỏng, giọng thều thào sắp đứt hơi.

- chỉ cần cho tôi thời gian nghỉ ngơi đủ sẽ ổn cả.

Máu đã ngừng chảy từ lâu, cái đau cũng lắng xuống một nửa, chuyện này nếu là trước kia vốn không phải là vấn đề bận tâm.

Lúc trước tôi nấu ăn rất hay cắt vào tay, chỉ vài giây sau máu đã tự động cầm lại và chỉ nội một tiếng là vết thương hoàn toàn tự tái tạo.

Về phần những vết tích nặng hơn, khi bị tổng vào nhà tù Bàn Cẩm, vết bỏng do tay trần bốc vác những thanh sắt còn nóng đều lành lại sau 4 tiếng. Mấy đòn đánh đập bằng dùi cui thì lâu hơn, 8 tiếng sau thì ngay đến vết sẹo cũng biến mất như thể chỗ đó trước giờ chưa từng tồn thương.

Thế nhưng, hiện giờ những thương tổn lớn bé nặng nhẹ trên người hầu như chưa có cái nào lành lại. Vết cũ chưa kịp khép miệng vết sau đã đề nên, máu chỉ tạm ngừng chảy, đau nhức nơi đó tựa như có bàn tay ai vô hình không ngừng đề ấn nên vùng da thịt xung quanh làm nó chẳng tài nào nên da non, cứ lở loét như thể bị hoại tử .

Chỉ cần giả vờ chẳng để ý tới chúng, cũng không đau đớn như vẻ bề ngoài nó tạo ra.

-vậy cậu khoác thêm chiếc áo này cho ấm..

Tôi mở mắt ra, nhìn gã hồi lâu, người này chỉ mới gặp cách đây ít phút, cũng có thể xem như là xa lạ qua đường, không cần thiết phải nhiệt tình tới vậy.

Phong Linh lấy trong ba lô ra một chiếc áo mùa đông, thân thiết trao nó .

-đừng bận tâm, cậu trông thật sự cần giúp đỡ thôi.

Tôi khẽ cười nhận lấy rồi chậm chạp từ tốn mặc nó vào. Đúng là cảm giác ấm hơn hẳn, lại nhắm mắt lại, hỏi chuyện.

- Phong Linh, cậu rất giống với người bạn này, là anh em sinh đôi sao?

-ừ, đó là Minh Đăng, em trai của tôi.

-Trông hán ta lúc nào cũng như thể đang đối đầu với chuyện nghiêm trọng.

-ừ ,cả ngày trưng cái biểu tình nhăn mày như có chiến sự tới nơi, khiến đám con gái không dám tới làm quen.

-chắc cậu thì ngược lại? Nhiều tới mức chẳng biết phải lựa cô nào?

Tiếng cười khẽ khàng phát ra, giọng nói bình bình đạm đạm .

-hoa càng nhiều càng tốt, sao phải vắt óc suy nghĩ cần người này bỏ người kia.

Thế là một tay bắt ba bốn con cá sao? Thật bản lĩnh nha.

Tôi mở mắt ra, nhìn khuôn mặt gã Phong Linh đang ngả lưng vào cùng thân cây. Trông đúng chuẩn thiếu gia phong lưu nho nhã, ánh mắt ảm áp cùng nụ cười ôn nhu hớp hồn .

-Thế nào, có phải rất ngưỡng mộ tôi đúng không? Sau này có dịp tôi sẽ chỉ bảo cậu vài chiêu, bảo đảm bách chiến bách thắng.

Tôi cười cười.

- người còn lại là ai?

Gã sát gái đưa tay khẽ đẩy gọng kính cận, trả lời.

-đó là Bách Lý Thiên Hương, đại tỷ của chúng tôi.

Tôi nhìn người tên Phong Linh, cảm giác vạn phần bất ngờ, ba kẻ kia thì kiêu căng cao ngạo không cho biết tên tuổi mà kẻ này lại cứ như đồng học gặp nhau trong buổi giao lưu, thoải mái và thân thiện.

Về phần Âu Từ Dạ là sau mấy bận tôi gạ hỏi mãi mới chịu nói cho. Tên bán kẹo kéo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 50: Mất kiểm.

“Đại tỷ”.

Quả nhiên là nữ nhân, còn là một nữ nhân thật tài giỏi mới có thể đứng ở vị trí đó, đạt được chức danh đó, thao túng điều động những người khác làm việc cho mình.

Chúng tôi cũng không tám nhảm lâu, rất nhanh hai người kia trở lại. Trên tay Bách Lý Thiên Hương có cầm chiếc túi xách. Đồ đã lấy được rồi, vậy là kẻ bỏ chạy kia cũng chẳng toàn mạng?

Cô ta đặt nhẹ túi xuống, bấy giờ hẳn ta mới chịu mở mắt. Âu Tử Dạ nhìn cái túi vẫn đóng khóa cẩn thận mấy giây mới vươn tay kiểm tra đồ bên trong. Về mặt hẳn vẫn âm trầm tĩnh lặng, tựa như một đầm lầy kín gió, ngay đến một ngọn cỏ cũng chẳng lung lay.

Sau khi kéo khóa lại hẳn đứng dậy, khoác nó lên người.

- hai người có kiểm tra túi?

Hai tên đưa mắt nhìn nhau rồi cùng lắc, Thiên Hương đáp.

- lấy lại được túi là bọn em trở về ngay... bên trong, mất đồ sao?

-... kiểm không có.

“Kiểm không có” là đại sự nha.

- Dụ Hồn Hương thì sao?

Tôi buột miệng vẫn.

Cả đám bắt chợt cùng nhìn tôi. Tôi nhìn Âu Tử Dạ, hồi lâu sau hẳn mới phun lời vàng.

- mất.

Mẹ kiếp, nói thêm một từ nữa thì nhà anh phải đóng tiền thuê đây à?

Hắn xoay người, nhìn thiên dày đặc doi trao lượn như đám người võ đê rồi ra lệnh.

- đi thôi.

Đại tỷ và Minh Đăng đưa mắt hội ý ngầm rồi dẫn đầu, Âu Tử Dạ đi giữa, Phong Linh đi sau cùng.

Phong Linh đi như chạy, tôi cứ phải cẩn rằng không dám kêu ca phàn nàn một lời. Giờ trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này cần đánh nhanh rút gọn. Chứ cứ ê a mà lết thì có mà mời bọn cai ngục đi tuần tới hốt hết một mẻ.

Đột nhiên Minh Đăng xuất hiện, gã kéo Phong Linh lại rồi ném một khúc cây dài vào người, theo phản xạ tôi bắt vội lấy.

- Linh Linh không phải gây chống của người, dùng nó mà đi.

“Linh Linh”? Kêu thật thân mật. Gã là một tiểu đệ đệ cuồng anh trai sao?

Phong Linh còn dùng dằng nán lại, dúi cho tôi cây côn điện phòng thân mới chịu đi theo cậu em gia trưởng.

Bách Lý Thiên Hương dùng bước, lại chiếu cái nhìn soi mói sắc bén như dao cạo. Cô ta hẳn muốn cắt phăng cái đuôi phiền hà rắc rối là tôi đi cho đỡ nặng nề.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, hẳn lại ngẩng đầu nhìn sắc trời đang dần thức giấc. Toàn thân hẳn không còn thấy rõ nét những cánh tay hắc khí vươn ra bám víu, vẫy gọi với hắc khí thiên địa. Chỉ còn lại một lớp mỏng manh mờ ảo như những ngọn lửa đen đặc thỉnh thoảng trôi lên sụp xuống vượt ra khỏi cơ thể tựa như khí ga không khống chế được nhiệt năng.

-cô dừng để mắt mạng.

Âm thanh tựa như tiếng gió thoảng bên tai, tôi giật mình xoay đầu nhìn Thiên Hương nhưng cô ta đã xoay lưng bám theo hai tên kia.

Tôi nhìn Âu Từ Dạ vừa hay chạm vào mắt hấn, không có biểu tình gì đặc biệt, vẫn bộ dạng thờ ơ mà âm trầm, sau đó lạnh lùng đảo bước.

Tôi run run tay mãi mới kéo được kéo khóa áo khoác lên kín cổ rồi cũng xốc lại tinh thần để không bị tụt lại phía sau quá xa. Gió rét thổi thâm thì bên tai tựa như tiếng nữ nhân ngân nga ru ngủ khiến tôi nhiều lúc phải dừng bước lặng người ngẩn ngơ.

Chúng tôi nhanh chóng đào tẩu khỏi khu trông trọt liền đặt chân vào khu vực nhà tù. Những dãy nhà hai tầng cũ kỹ và ỉm ắng nằm cách xa nhau cả quãng đường rộng thênh nên cả đám phải đi nép sát vào chúng, cũng may mọi bóng đèn của vô số cây cột đèn đều bị tắt ngóm khiến cho cả một vùng trời càng tối tăm một cách quái gở.

Đó là những ngôi nhà bàn ngày là nơi dành cho phạm nhân tới làm việc chân tay. Tuy nói là ban ngày nhưng đa số tù nhân đều phải làm việc tới tận 9 giờ tối mới cho về nghỉ ngơi và sáng hôm sau 7 giờ đã phải có mặt. Nếu mà có người kiệt sức làm không đủ chỉ tiêu thì coi như cảm chắc một hình phạt khiến ta uất hận phải sống không yên mà chết chẳng lành.

Bây giờ chắc hơn 3 giờ sáng rồi, bầu trời vẫn đen đặc như thể mãi mãi chẳng bình minh, càng làm nổi bật bức màn tuyết trắng xóa buông rơi như mưa trút bất tận.

Những bông tuyết trắng muốt vẫn tung bay, gió đông vù vù thổi như những chiếc roi da quất vun vút vào khuôn mặt tím tái, cái lạnh thấm thấu vào da thịt khiến răng và lập cập vào nhau như gãy đàn.

Đầu óc đột nhiên choáng váng khiến chân run rẩy đứng không vững, tôi đứng lặng người mất mấy giây cho mặt mày đỡ xây xẩm, âm thanh trong gió vang vọng trong đầu, tựa như tiếng hát xa xôi hư ảo.

Chúng tôi tiếp tục di chuyển nhanh chóng và lẻ lẹ qua những dãy nhà tường như chìm trong bóng đêm và âm lạnh. Tôi cảm thấy ngày càng rõ ràng, những tiếng cười khúc khích đan xen cùng tiếng khóc nức nở từ bên trong chúng truyền ra, những bóng người đứng im lìm tưởng như bất động dán mình vào những khung cửa kính nhìn ra bên ngoài.

Chúng lặng lẽ như những cái cây, nhìn tôi đi ngang qua khiến chân chợt bất động như bị dán keo. Tiếng cười đột ngột tăng âm lượng, ré lên khoái trá, đồ đại rồi giảm dần xuống, tiếng khóc rít đây ai oán cảm hận, cất lên đột ngột và nối tiếp không ngừng từng đợt từng đợt như sóng âm đập vào mặt kính tạo ra những vết nứt loang lổ.

Những cái bóng như cây trong gió lung lay, lung lay không ngừng dữ dội như thể đứng trong cơn bão tố. Chúng trở lên vận vẹo méo mó và bắt đầu lan đi khắp ngục tù.

“Mặc Minh”

Từng đàn như rần nước trườn trong luồng không khí đen đặc vồ vập vào hơi ấm con người. Chúng bám dày đặc vào hai cẳng chân khiến tôi chỉ biết trơ mắt kinh hãi đứng nhìn.

Từ lúc nào toàn thân đều đã bị chúng bò cả lên, hai cánh tay và toàn thân đều có cảm giác nặng nề như đeo gông cùm và lạnh lẽo như tưới nước băng, như bị những sợi xích sắt giam hãm trong hầm đá.

Tôi hoảng hốt cố gắng giãy giụa, chân tay không ngừng điên cuồng vùng lên muốn hất văng chúng ra xa. Chúng lại tựa như đĩa đói, dù có bị hất đi cũng lại lao vụt trở lại, bám dính vào cơ thể ấm áp, tham lam dùng cái miệng rộng gần hết khuôn mặt mà hút lấy dương khí.

"Mặc Minh"

Là ai đang gọi tôi.

Tôi cảm thấy toàn thân mệt mỏi rồi nên để mặc cho chúng nó tha hồ bò trườn uốn lượn vào cơ thể kiệt quệ. Qua đám người như những cái bóng kéo dài bất tận cuộn từng vòng từng vòng như muốn nhốt tôi ở bên trong, phần đầu chúng vươn ra phía ngoài, ngoác cái miệng to lớn tầng tầng răng nanh sắc nhọn cười thâm thì thâm thì.

Tôi cố nhúc nhích một ngón tay, rồi khó khăn cực nhọc nâng nó lên, vươn về phía trước. Khoảng cách chẳng xa, phía ngoài luồng đám cô hồn đã quỷ đang xâu xé tranh đoạt tôi có một người lặng lẽ đứng nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 51: Kết giới băng.

Cả người đều bị chúng xâm chiếm, một tác da thịt cũng không chừa, nó bịt kín tai, mũi, miệng, khiến tôi thở khó nhọc, mắt nhìn không rõ qua khe hở nhỏ hẹp, người phía trước cũng hư ảo mờ mịt như thể một hồi ảo giác.

Nặng quá! Tôi quỳ một chân xuống. Cái lạnh như được ai chỉnh nhiệt mà tiếp tục giảm thêm, giảm thêm, lạnh tới mức ngay đến cái đám ác linh cũng dần dần đông đặc lại.

Chúng thôi vận vẹo di chuyển, thôi không còn cười đùa trêu chọc, từ từ sương giá lan đi, khiến toàn bộ cái đám bám víu trên người đều hóa băng. Cái lạnh dưới mức âm độ không dừng lại, tiếp tục vuron xuống mặt đất, đóng băng cái đám đang bò trườn trên đó.

Cái lạnh tiếp tục giăng lên không trung chạm vào lập tức khiến những cái bóng dài ngoằng còn vất vưởng lơ lửng cứ thế bị đóng băng tạo ra quang cảnh cực kỳ yêu dị.

Khắp không gian trong vòng bán kính 5m lấy tôi làm trung tâm, tất thấy mọi thứ đều được sương giá phủ lên một lớp lấp lánh, ngay cả cái cây kế bên và đám hoa dại mọc dưới gốc cũng bị đóng băng.

Tựa như một kết giới hình cầu vô hình hình thành, bất cứ vật gì lọt vào đều tức khắc rơi vào trạng thái chết lạnh. Những cái bóng kéo dài một nửa bên ngoài khỏi cầu còn vấy vùng, một nửa lại hóa băng bất động thành một tinh thể trong suốt màu đen lấp lánh.

Người kia như được tạo ra từ hắc khí, hần bước vào phạm vi đóng băng, bàn chân chậm chãi thông thả đặt nên bọn chúng, tức thì tạo ra vết nứt lan đi liên hoàn.

Vết nứt rích rạch chạy đi như có địa chấn tác động, không ngừng mở rộng lan tràn tận trên không trung khiến cho đám đóng băng lơ lửng kia từ tốn rơi rụng dần. Chậm chậm, vạn vật quanh tôi tan ra thành từng mảnh nhỏ vụn vỡ, lấp lánh như đám tinh thể tuyết cuộn lên từng đợt xoắn ốc, bay đầy trời theo con gió.

Khi hần đến thật gần thì đám bị đóng băng đang bám dính trên cơ thể tôi cũng tan vỡ xuống như ngàn vạn mảnh thủy tinh bị ai đó đập bể. Có điều chúng rơi xuống mặt đất không im lìm tan biến mà lại lặng lẽ lơ lửng theo con gió cuốn mình tung lên, giăng khắp không gian tựa như bụi hắc thạch hòa cùng tuyết trắng.

Bàn tay ai đó chạm nhẹ lên đỉnh đầu, tôi lập tức theo phản xạ ngẩng phát lên gạt tay đối phương ra.

- Mặc Minh.

Là Âu Từ Dạ.

Tôi mờ mịt nhìn hần.

Cơ thể tôi hình như chưa tan rã, cảm giác máu toàn thân vẫn đóng băng. Lạnh, lạnh quá!

Lạnh quá! Tôi cần hơi ấm.

Hần luôn hai tay xuống dưới nách kéo tôi đứng dậy.

- chúng không làm hại cậu...đừng phản kháng..

Chúng? Ai cơ? Bọn hắc khí đó?

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, những ô cửa kính bể nát như thể bị thứ gì bên trong đập phá chạy thoát. Không còn những cái bóng lay động, những tiếng nói xa xôi vô nghĩa như quyền rũ hồn phách con người.

- Âu Từ Dạ...tôi lạnh..

-đừng lo, cậu không chết được đâu.

Hần cầm lấy cổ tay dắt tôi đi.

Bàn tay hần không có độ ấm gì hết, một chút cũng không cảm nhận được, không khác gì tôi.

Tôi cần hơi ấm.

Cảm giác này vô cùng quen thuộc, như thể đã từng trải qua vô số lần bị cái lạnh thấu xương dày vò. Tôi bị giam cầm trong một không gian bế tắc toàn một màu đen đông đặc. Dù có đi bao lâu, chạy bao xa cũng chẳng tài nào thoát ra được, xung quanh lúc nào cũng chỉ có gió rét buốt thét gào. Cái tôi mong mỏi tha thiết là ánh nắng mặt trời ấm áp.

-cậu biết tác dụng của chúng không?

Hắn vừa dứt lời đi tay còn lại vươn một ngón trỏ lên, từ đầu ngón tay một dòng hắc khí từ tốn chậm rãi lan ra.

-cậu không hiểu...vì cậu đã quên cách thức sử dụng, sau đó cũng không cần tôi chúng...nhưng giờ nếu không chịu tiếp nhận, cậu sẽ không hoạt động ...

“hả?”

Từ từ, hắn nói vậy là sao? Không hoạt động? Tại sao tôi lại phải cần cái bọn ghê rợn kia lên đây cốt cho?

-Mặc Minh, có lẽ vẫn chưa tới cực hạn của cậu...khi nào tới lúc thì sẽ tự động kích hoạt thôi.

“Kích hoạt?” Làm như tôi là robot không bằng.

Tên này, biết rất nhiều thứ nhưng lại cứ úp úp mở mở. Tôi định mở miệng hỏi thêm nhưng cái đám đứng chờ kia đã chinh inh xuất hiện.

Phong Linh lo lắng chạy tới bên hỏi đầu tiên. Tôi vô cùng cảm kích. Gã vừa chạm tay vào mặt tôi liền giật nảy mình như bị điện trich, nhảy lùi ra xa.

-Tiểu Minh, xảy ra chuyện gì với cậu vậy?

Giọng Minh Đăng nghiêm ngâm bình luận.

-Trông y như thi thể trong phòng làm đông chạy ra ngoài.

Đại tỷ tiến tới sát bên quan sát kỹ lưỡng trên dưới trái phải, ánh mắt Bách Lý Thiên Hương khẽ nhú lại, nhìn chăm chăm như thể nhìn món đồ kỳ lạ khó hiểu, sau đó cũng không loạt bỏ được tính hiếu kỳ mà chạm nhẹ vào mu bàn tay trái.

-Lạnh như người băng... mà cậu vẫn sống được sao?

Tôi run rẩy đưa bàn tay trái lên, nhìn nó mà sững sốt hồi lâu. Bàn tay trắng toát như được phủ một lớp sương giá, ẩn dưới làn da như thủy tinh lấp lánh là đám mạch máu chằng chịt tím ngắt. Có cảm giác, chỉ cần tôi đập nhẹ tay mình vào thứ khác, lập tức nó sẽ bể nát...tựa như đám bóng ma vụn vỡ kia.

Tiếng Âu Từ Dạ lạnh nhạt nói với bọn kia kéo tôi lại thực tại.

-không cần bận tâm, mau đi chuyển.

Ba tên đó nhìn tôi thêm vài giây mới xoay gót nhanh nhẹn đi tiếp.

“Không cần bận tâm?” Là nói tôi sao?

Hắn lại kéo tôi đi như chạy. Tôi nhìn xuống chân mình...nó vẫn còn hoạt động được. Tà ơn trời phật.

Tôi lại đưa tay khẽ run run đặt lên ngực, mãi một lúc sau mới cảm nhận được, nơi trái tim khẽ kháng đập.

Tôi vẫn còn sống. Tất nhiên.

Tôi đưa mắt nhìn Âu Từ Dạ, chúng tôi sẽ chạy thoát khỏi nơi này chứ? Cái đám kia dẫn đường không chút lưỡng lự, như thể mọi ngóc ngách trong này đều đã được nắm rõ. Chúng có bản đồ của nơi này?

-Chúng ta đang đi đâu?

- khu bệnh viện Vũ Tuyền.

Đó là nơi tôi suýt bị lấy nội tạng. Đó là nơi chúng tôi sẽ thoát ra sao?

-anh không định lấy lại đồ đã mất sao?

-đó là đương nhiên.

Vậy ,hắn đang chờ đám kia lại dẫn xác tới sao? Chúng nhất định phải giết mầm họa Âu Từ Dạ? Dụ Hồn Hương đó không hề thấy bọn họ nhắc qua, vì sao biết mà lấy đi?

Mọi thứ sẽ thuận lợi chứ ?

Trong trường hợp khẩn trương căng thẳng thế này thường thì điều mà người ta hay lo sợ nhất đại đa số ứng nghiệm. Tỷ như giờ tôi chẳng mong chờ thêm một vụ đụng độ máu me nào nữa, ấy thế nhưng quả nhiên lão thiên rảnh rồi sinh buồn chán, chẳng bao giờ muốn người khác được sống yên ổn.

Nhắc tới phiền phức, liền có phiền phức ghé thăm .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Trò chuyện.

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay phải run rẩy đau nhức lại vô thức liếc mắt về phía Âu Tử Dạ. Tôi không bị ám khí của thanh kiếm cổ Thăng Tà xâm chiếm, coi như chỉ bị thương tổn chút da thịt bề ngoài...

Nếu tên kia có thể điều khiển tùy ý, vì lý do đặc biệt nào đó, khi hấn cho thanh kiếm uống máu bản thân, tựa như đã lập một khế ước mới chân chính trở thành chủ nhân của nó? Cho nên ngoài hấn ra ai đụng tới cũng bị kiếm quý đó chế ngự?

Hoặc đơn thuần chỉ là hình thức giải trừ phong ấn sau hơn 2 ngàn năm giam hãm? Máu người chỉ là một phương thức khiến nó tỉnh dậy, dù là Âu Tử Dạ cũng không ngoại lệ?

Tôi khẽ khàng nắm bàn tay lại rồi từ tốn thả lỏng ra, làm liên tục mấy lượt như thế cuối cùng tháo chiếc bao tay đeo ngược rách nát bản thủ đi.

Đúng là chẳng nên miễn cưỡng mang một thứ không phù hợp dù để bảo vệ một thứ khác.

-Phong Linh, nơi thâm nghiêm thế này liệu chúng ta có thoát nổi không?

-yên tâm, chúng tôi luôn chuẩn bị chu toàn.

Gã nói dứt câu liền lôi trong balô ra một tờ giấy A4, trải nó trên mặt đất sau đó chĩa ánh sáng đèn pin vào.

-đây chính là bản đồ nhà tù Bàn Cẩm, cái này chúng tôi lấy được từ lão Tổng Trung.

Tôi nghiêng đầu nhìn vừa chú tâm lắng nghe gã giảng giải.

Nhà tù Bàn Cẩm xây trên diện tích 900 hecta chia làm 9 khu khép kín riêng biệt do giám đốc Tổng Trung, được mệnh danh “con chó trung thành” của chính phủ, nhưng thực chất là của lãnh đạo Giang Dân .

Nhà tù Bàn Cẩm nằm giữa một khu đất bỏ hoang cần cỗi đến mức cỏ dại cũng chẳng dám bén mảng, bức tường bao cao 10m, dày nửa mét với đoạn dây thép gai 3m phía trên cùng 30 chòi canh gác trông ra khiến cho mọi thứ tiếp cận đều được quan sát từ xa khiến nó trở thành một pháo đài kiên cố bất khả xâm phạm.

9 khu được xây thành hình vuông khép kín với khoảng trống ở giữa là sân tập trung , mỗi khu có sức chứa tới 3 ngàn người với chức năng riêng biệt phân chia rõ ràng.

Gã chỉ vào bốn ô vuông nằm thẳng hàng ngay ngắn bên trái, lần lượt là các trại giam: D nhốt phạm nhân thường (tội trộm gà bắt chó, cướp giật ẩu đả). C nhốt phạm nhân học Pháp Luân Công. B nhốt trọng phạm và A khu tù binh chính trị đặc biệt. Sau vụ việc náo loạn hai khu C, D vừa rồi, thì hiện giờ đó chính là nơi được điều động lính cai tù tới giám sát đông đúc nhất.

Cánh bên phải cũng được chia làm 4 khu, khu đầu là nơi ở của quan chức cai tù, ba khu còn lại là nơi lao động sản xuất.

Phong Linh chỉ chỉ ngón trỏ vào khu vực nằm cuối cùng chính giữa nói đó là cấm địa: điện thờ được bao bọc bởi khu trồng trọt chăn nuôi, bộ phận chăm sóc lương thực này còn kéo dài đến cả diện tích phía sau hai cánh trái phải.

Từ khu này đi thẳng tới trung tâm là bệnh viện Vũ Tuyền , nhưng bọn họ sẽ đi đường vòng phía sau lưng hai khu sản xuất ,nơi có thể xem như ít lính cai tù tuần tra, sau đó mới tiến thẳng tới địa điểm.

Gã cong ngón tay gõ gõ vào hình vẽ, nói đó là nơi cung cấp điện cho toàn bộ nhà tù đã bị bọn họ dùng bốn quả mìn hẹn giờ phá hỏng hoàn toàn, khiến cho tất cả hệ thống chiếu sáng cũng như camere đều ngừng hoạt động, muốn sửa cũng cần thời gian không ít.

Sau đó hai khu C, D liền xảy ra bạo loạn cho nên dù hiện giờ quân đội đã được điều động tới tập trung bảo vệ bốn khu phạm nhân cũng như toàn bộ nhà tù song chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới kế hoạch, trừ phi, giống như ban này, có kẻ ngoài luồng xen ngang.

-mấy người làm cách gì kích động phạm nhân?

Gã điềm nhiên nói.

-đầu tiên ném bình khí ga chứa chất kích thích thần kinh liều cao Amphetamine vào khu vực sân tập trung, chỉ vài giây sau tâm tính con người hít vào lập

tức thay đổi trở nên cuồng phát, hung bạo, không còn khả năng suy xét, thậm trí là hoảng loạn, hoang tưởng. Sau đó lại nhanh chóng bắn tia ngầm vài lính cai ngục, rồi lấy vũ khí đó ném cho đám phạm nhân, thế là thảm kịch cứ vậy diễn ra suôn sẻ.

Tôi kinh hoàng nhìn gã, sao có thể nhẹ nhàng nói ra chuyện giết chóc cứ như thể đó chỉ là một trò chơi vô hại? Gã đã từng kinh qua những chuyện tương tự thế này vô số lần sao? Rồi cuộc thường ngày là làm cái công việc thương thiên hại lý gì?

Phong Linh thấy biểu tình của tôi như vậy cũng không có cái gì trột dạ trốn tránh, đôi mắt chúng tôi giao nhau một lúc lâu rồi gã mới lại điềm đàm vấn.

-cậu vào đây với tội danh gì?

-học Pháp Luân Công

-...từng giết người chưa?

Tôi nghĩ nhanh tới những việc mình trải qua mấy ngày nay, dù kinh qua vô số điều nhưng bản thân vẫn chưa sẵn sàng cho việc đó.

Tôi lắc nhẹ, chẳng muốn giết chóc chút nào.

Phong Linh bình bình điềm đàm nói tiếp.

-giết người hoặc bị giết...đó là thế giới chúng tôi đang tồn tại, không có ánh sáng công lý, chỉ có bóng tối tội ác ngự trị...người đó, nếu cậu định đi theo anh ta...

Phong Linh đưa mắt về phía Âu Tử Dạ, tôi vô thức dõi theo.

“đi theo anh ta?”

Con người đó bản thân như một đầm nước đen hung hiểm, nếu đồng hành cùng anh ta, chắc chắn sẽ không tránh được việc bị vấy bẩn.

Tôi ngây ra một chút.

“từ giờ chuyện của tôi không liên quan tới cậu”. Nếu đã nói rõ ràng như thế thì cũng không cần phải nhọc lòng quan tâm làm gì cho một xác.

Tôi lại lắc lắc đầu.

-chúng tôi không hợp tính, tôi không ưa anh ta, mà anh ta cũng ghét tôi.

Phong Linh bật cười thoải mái.

- nhưng tôi lại cảm thấy cậu ... rất giống anh ta...

Giống? Tôi là trạch nam lương thiện 100% nha. Tôi phản đối.

-không đời nào.

Tiếng của gã nhẹ nhàng bổ sung, nụ cười khê nở, như một hơi thở, có phần mệt mỏi, ngay cả ánh mắt ,tương như muốn ngủ sâu.

- ...là cảm giác thôi.

Phong Linh dùng tay khoanh tròn khu vực bệnh viện ,nói đó là nơi duy nhất bọn họ cần phải dốc lực phá hủy hoàn toàn. Sau đó vỗ nhẹ vào balô nói đã chuẩn bị sẵn mấy khối thuốc nổ.

Tôi thầm nghĩ nhanh rồi cuộc dạng thường dân kiểu gì lại có điều kiện mua mấy thứ quốc cấm đắt đỏ?

-ban đầu mấy người đột nhập bằng cách nào?

Gã không chút che dấu tiếp tục khai báo.

-chúng tôi mất một tháng cho việc thu thập thông tin, nghiên cứu theo dõi lão Tống Trung, cuối cùng cũng khống chế được lão quan đứng đầu, nhờ thế mà đường đường chính chính đi vào. Mọi việc sau đó không gặp nhiều trở ngại, nhờ có sự hợp tác của lão nên chúng tôi có được hai tấm bản đồ quý giá. Một là bản đồ trên mặt đất, hai là bản đồ dưới lòng đất.

Dưới lòng bệnh viện là một hệ thống đường ống cống dẫn nước thải trực tiếp đổ ra kênh Dưỡng Tức Mộc ,từ đó lại đổ ra Thái Tử Hà, bên kia kênh là đường cao tốc Thẩm Đại. Kênh Dưỡng Tức Mộc được đào bao vây lấy khu đất nhà tù, nó rộng 3m, có tường rào cao 2m che chắn cách biệt với cuộc sống phía ngoài, một cây cầu di động rộng 5m là vật nối duy nhất, có thể xem nó là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ .

Gã gấp tờ bản đồ lại ,nói.

-hai người họ quay trở lại rồi, giờ chúng ta cần có mặt ở phía tây kênh Đường Tức Mộc trước 5 giờ sáng.

Gã nhìn đồng hồ đeo tay.

-chúng ta có hai tiếng để thoát khỏi nơi này.

Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì không cần tới từng đó thời gian. Nhưng những chuyện càng quan trọng cấp thiết ,thường thì, lại càng xảy thêm yếu tố bất lợi.

Khi chúng tôi vừa rẽ vào khúc đường để tiến thẳng tới chỗ bệnh viện thì chẳng ngờ chạm mặt ngay ba tên lính tuần tra.

Quá chuẩn giờ vàng. Một tên to giọng vẫn lớn làm con tim nhỏ bé của tôi suýt chết ngất.

-các đồng chí đi đâu vậy?

Cả đám ờ người ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Thi thể.

Vị đại tỷ kia phản ứng nhanh nhạy nhất. Câu hỏi còn chưa kịp dứt cô ta vừa chạy lao tới vừa hai tay nâng hai khẩu súng lục bắn như trúng mùa hội .

Tài bắn súng cùng lúc hai tay bách phát bách trúng của cô ta quả thật khiến một kẻ ngoài nghề như tôi phải trầm trồ tấm tắc. Thế nhưng mà, thứ thành phần nguy hiểm, sau này nhất định phải tránh xa một chút.

Bách Lý Thiên Hương ra tay không chút chần chừ do dự như thể bắn những tấm bia vô hồn nên đến một cái nhú mảy cũng không thêm biểu hiện. Hẳn là được huấn luyện dữ dội lắm ngay từ lúc còn nhỏ, chẳng biết xuất thân gia thế làm gì mà lại cho con gái học cái cách giết người không chút lưỡng lự .

Hai tên đàn em còn lại một giây sau cũng vội vàng tính nâng súng ngắm bắn phụ trợ, thế nhưng lại hạ súng xuống, thấy không cần phải phí thêm đạn.

Bọn cảnh vệ hoàn toàn từ thế chủ động rơi vào bị động.

Thiên Hương không những phóng tới đón đầu tài tình tránh những luồng đạn tiếp cận mà còn bắn trả không hụt phát nào, khiến chúng bất lực ăn kẹo sắt nằm rầy rụa máu me bết trên mặt đất.

Nhìn cảnh bắn chết người hăm hở như chơi game cày điểm, tôi thực sự vẫn khó lòng chấp nhận hiện thực, dẫu biết rằng không làm vậy thì chỉ có con đường chết.

Tôi nhìn quanh, tiếng súng nổ liên thanh như thể ở cái không gian im ắng vắng lặng và căng thẳng như này ,sợ sẽ lại kéo thêm rắc rối không cần thiết.

Sau khi cho ba tên xấu số sớm được siêu thoát kiếp người làm than, bọn họ lại tức tốc di chuyển, tôi cũng cố gắng không để bản thân bị tụt lại quá xa.

Tôi ngẩng đầu, dưới ánh trăng lưỡi liềm trắng toát vẫn đục những sợi tơ lan tỏa như nhiễm máu, nằm chênh vênh là là đường chân trời ,xung quanh không gian từng cột hắc khí cuộn tròn lan tràn.

Tòa nhà đồ sộ trước mắt như được bóng tối bảo hộ ,những dải lụa bóng đen không ngừng bốc lên như khói nước, càng lan lên cao càng vuron ra xa lại càng không ngừng tự động cuộn tròn xoáy ốc. Từ trong đám âm khí lạnh khốc, vô số khuôn mặt ngoi lên hít thở, vô số khuôn mặt người xa lạ ngoác to cái miệng rộng đồ sộ khoe tầng tầng hàm răng trắng nhon sắc nhọn.

Tiếng cười thâm thì lại không ngừng vắn vít lấy cơ thể này, tựa như tôi vô tình cuốn hút lấy chúng.

Tôi rung mình ớn lạnh, thân nhiệt tưởng như lại được dịp giảm thêm vài độ .Tất cả bọn chúng dường như đang chờ đợi thời cơ được lao tới xâu xé cắn nuốt tôi. Những cái đầu khổng lồ cứ luôn xoay về phía tôi mà chao lượn rình rập.

Không muốn, không muốn... Trong đầu kịch liệt lên tiếng bài xích rồi đột nhiên một thứ gì theo con gió rét buốt đập vào mặt và nhanh chóng rơi xuống, tôi tỉnh táo lại đôi chút, một vật khác lại bay tới, vuron tay đón lấy, ra là mảnh vải rách.

Chúng tôi dừng bước lặng người trước hai vũng đen đông đặc lớn phả lệ nhurc mắt trên nền tuyết trắng tinh, nương theo con gió lửa, mùi máu hôi tanh tưởi nhập không ngừng từ chỗ đó cuộn lên bám vào cánh mũi người sống.

Rải rác xung quanh lộn xộn cả đồng dẫu giấy chong chéo, đầy vết máu văng khắp nơi tung tóe tựa món kem tuyết bị đánh đổ xen lẫn những mảnh vải xé vụn, những xác đạn nằm la liệt ,cách đây không lâu đã xảy ra một cuộc chiến tàn khốc.

Tuyết đã ngừng rơi từ lâu và gió cũng chỉ nhẹ nhẹ là lướt khiến những dấu giày xộn lộn không bị che lấp. Tất cả đều là dấu của một kiểu giày, đế giày dành riêng cho lính quân đội.

Minh Đăng nhặt một khẩu AK trên mặt đất lên kiểm tra rồi vứt đi, lại tiến về phía một khẩu khác cúi xuống xem xét. Phong Linh ngó quanh một vòng rồi thắc mắc vẫn.

-đây lại là chuyện gì ? Nội bộ tranh đấu?

-Nhìn xem Linh Linh, mũi súng trường mà bị bẻ cong thế này...

Minh Đăng giờ khẩu súng lên cho mọi người nhìn.

-là cái gì khiến nó biến dạng thế này?

Phong Linh một tay đón lấy cây súng một tay vuốt ve phần mũi bị uốn cong gần như thành chữ cái C .Bách Lý Thiên Hương tiến tới dăm chiêu bình luận.

-Đừng nói là dùng lực tay ...

Phong Linh cười cười.

-thế thì cỡ quái vật rồi...

Trong khi đó Minh Đăng ngồi xổm bên một vũng dịch đông kết, tôi cũng tò mò đến xem, bên trong dường như lộn cộn vô số tạp chất nhỏ vụn. Một tay soi đèn pin, một tay gãi dùng báng súng trường để dằm đập vỡ một mảng chất dịch kết băng ,kéo ra một thứ khó xác định.

Dưới ánh sáng đèn pin soi tỏ, một ngón tay mắc kẹt trong đám tóc còn dính mảng da đầu.

Rồi Minh Đăng lại dùng súng làm que khuấy ra ...một nửa cái tai người nằm lẫn lộn chung với cái đám bầy nhầy ...của khúc ruột bị đập vỡ tung tóe trộn cùng những bộ phận cơ thể khác như ...bị xé nhỏ tạo thành chất hỗn hợp tựa ...món tiết canh .

Tôi vội vã đứng lên, nhắm mắt nín thở.

-đúng là buồn nôn mà, làm sao mà thi thể lại thành ra thế này?..Con người thì không dùng tay và răng nanh để cắn xé đồng loại..

Là tiếng của Thiên Hương, giọng cô ta có chút run sợ, nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự chán ghét và tức giận cùng cực. Tôi quay sang nhìn, cô ta đang đứng cúi đầu nhìn một đám hiện vật được tên Phong Linh dùng mũi súng trường nhiệt tình gầy gầy khỏi đám dịch thể sền sệt như món thạch huyết kia.

Phong Linh nhú mày cảm thán, gương mặt nghiêng ngả nghiêm trọng.

-Tôm thật...chẳng lẽ thật bị một đám dã thú bỏ đói lâu ngày tranh nhau xâu xé mỗi ngon?...

Là nửa cái bàn chân còn nguyên năm ngón...hai ngón tay còn dính liền với nhau... gần đó, là một chiếc giày, bên trong còn nguyên ...một khúc chân cùng ống quần...

Là cái quỷ quái gì lại thêm ăn thịt người?

Tiếng của Phong Linh vừa điềm đậm đánh giá vừa tiến về phía cửa.

- dựa theo tình trạng hiện trường, dấu chân chưa bị gió và tuyết xóa lấp, các dấu vết đều hướng về cánh cửa kia, thì chuyện này chắc mới chỉ xảy ra cách đây một tiếng...và chúng ta là những kẻ đầu tiên phát hiện ra...

Minh Đăng bám theo, xoa xoa cái cằm râu ria .

-nghĩa là ...có khả năng lớn một nhóm hung thủ biến chất vẫn đang ở trong đó?...chúng ta có nên nhân tiện dọn dẹp rác thải?

-chúng ta không có trách nhiệm và bổn phận vào đó để bắt cái bọn dị hợm...càng không cần biết nguyên nhân chuyện này là gì...nếu xui xẻo đụng mặt...vẫn là nên chạy nhanh...

Tiếng của Thiên Hương lạnh lùng kết luận, khuôn mặt đẹp biểu lộ cảnh giác và thận trọng, cô ta nhìn chăm chăm vào cánh cổng sắt khép hờ dính máu bê bết ở tay cầm.

Phong Linh gật nhẹ đồng ý.

- cứ nhìn tình trạng kinh dị kia...e rằng chẳng phải tác phẩm của con người...

Không có cổng chính rộng lớn,cũng chẳng thấy biển hiệu “bệnh viện Vũ Tuyền” ,là chúng tôi đang ở mặt bên của tòa nhà. Phong Linh dùng mũi súng mở cổng phụ bé nhỏ dẫn vào hành lang, Minh Đăng theo sát phía sau yểm trợ, cánh cửa khẽ đẩy phát ra âm thanh di chuyển từ tốn lâu ngày không được tra

dầu mỡ.

Bên trong tối om om, duy chỉ có từng luồng ánh sáng trắng lạnh hắt xuống từ những ô cửa chấn song thông khí trên gần trần.

Con đường dẫn vào bên trong tựa như sâu thẳm thăm không có điểm kết thúc, âm thanh mở cửa lan vào tận cùng rồi khuất tán vang vọng từng góc gác khu nhà, ngay sau đó kèm theo một luồng không khí cổ quái ào ào lao tới như thể thú hoang được xổng chuồng khiến cả đám theo bản năng cùng đứng chôn chân tại chỗ.

Ba vị kia đều một tay nâng súng tay kia vắt qua soi đèn pin cùng nhắm về phía trước, thần kinh cực kỳ cảnh giác.

Chúng tôi đứng ở ngã rẽ ngay bên cửa ra vào, sau đợt gió lửa quỷ quái đầu tiên qua đi không có đợt biến, ba người kia mới nhúc nhích chân thận trọng thăm dò hai bên cánh trái phải khu vực sâu hun hút.

Đột nhiên vô vàn âm thanh lịch rích khó đoán va đập vào các bức tường rồi dội trở lại khiến óc tôi như thể bị ai đó dùng cái muỗng ăn com chóc chóc lại khuấy đảo .

Âm thanh trở lên rõ rệt hơn nhưng vẫn không tài nào phán đoán được nguồn gốc phát ra từ đâu và nó là thứ gì, cứ như thể từ khắp mọi nơi khu nhà đồng thời nổi loạn gào thét. Hoặc thật ra chỉ từ một chỗ duy nhất, nhưng tôi tựa như bị mất khả năng phán đoán phương hướng. Nó cứ âm vang không ngừng nghỉ những tiết tấu xa gần, nhanh chậm, rồi rạc và dồn dập, ở một tầng sóng âm ...

-Âu Tử Dạ, anh có nghe thấy gì không?

Hắn ta từ từ quay lại nhìn tôi, đôi mắt lạnh nhạt hờ hững, giống như nhìn một thứ hạ đẳng.

-...chúng chỉ là...vui mừng vì gặp được cậu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 54: Cái tên.

Tôi trợn mắt nhìn khuôn mặt âm hàn của hắn, cảm nhận từng trận rét buốt vô có từ lòng bàn chân chạy dần vào não bộ, đánh úp toàn bộ hệ thần kinh khiến chúng như thể bị kiệt sức. Âu Tử Dạ dùng đôi mắt đen trầm lạnh vô cảm giống như cái cách hắn vẫn thường nhìn thứ sắp bị loại bỏ.

Hắn thỉnh thoảng vẫn hay nhìn tôi như thế này, nó khiến tôi cực kỳ khó chịu và khó hiểu .Nhưng khi tôi quay lại đối mặt thì hắn sẽ thu hồi biểu tình đáng ghét đó. Có điều lần này, gương mặt Âu Tử Dạ vẫn dửng dưng mà lãnh tuyệt, như thể từ giờ sẽ quyết định đối xử với tôi theo cách đấy.

Nhưng hắn ta nói vậy là sao? Ai vui mừng khi gặp tôi ở cái chốn như xác nhà bò hoang lâu năm này?

-Âu Tử Dạ, anh biết được những gì về tôi?...

-cậu lại quan tâm?

-đấy là đương nhiên...

-không phải cậu đã chọn cách lãng quên rồi sao?

Tôi dờ dẩn nhìn gương mặt băng lãnh mà hờ hững của hắn thêm chút nữa rồi quay đi. Tôi đã chọn cách quên đi quá khứ?

Quá khứ, buồn cười là, trước giờ chưa từng nghĩ qua. Khi tôi bắt đầu ý thức được mọi thứ xung quanh, trong mắt trong đầu cũng chỉ có bóng dáng tiếng nói của bố nuôi. Ở bên cạnh ông ấy như thể từ lâu vốn dĩ là vậy, không có gì cần phải băn khoăn thắc mắc, cứ như vậy sống trong căn nhà như một điều hiển nhiên.

Tôi còn mơ hồ nhớ rõ, có lẽ câu đầu tiên trong quãng thời gian dài sống chung đột ngột mở miệng thốt ra hỏi.

“ông là ai?”

Biểu tình của ông ấy là trợn mắt kinh hi hồi lâu mới nghẹn ngào nói. “đây là câu nói đầu tiên 10 năm qua của con ...ta cứ nghĩ con bị câm?”

Câu nói của ông ấy tựa như chiếc chìa khóa, chậm rãi vặn mở, cánh cửa trong óc cũng theo đó bắt đầu quá trình vận hành lưu trữ lại sinh hoạt thường ngày.

10 năm trước đó, tôi không lưu lại bất cứ một sự việc nào...10 năm của trước đó nữa thì lại càng không...vậy thì, tôi đã quen hắn ở đâu? Khi nào?

Tôi lắc lắc đầu, ghét nhất cái kiểu úp úp mở mở. Tôi đây cũng chẳng phải dạng thích lao đầu tìm ẩn số, đã không muốn nói, vậy liền không hỏi, không hứng thú cũng sẽ chẳng bận tâm.

- mùi thật khó ngửi?...Hệ thống điều hòa bị hỏng lâu ngày sao? Đúng là kỳ quái mà, lần trước vào còn tràn đầy thuốc khử trùng...mà giờ thì cứ như là đặt chân vào ...khu lò mổ.

Tôi nhìn Thiên Hương, cô ta sau một hồi thăm dò đoạn ngắn dãy hành lang cánh trái thì quay trở lại, nhăn mặt khịt khịt mũi đánh hơi mấy cái xem chừng cực kỳ khó chịu luồng không khí cổ quái chốn này. Đèn pin soi xuống nền, thấy vô số dấu giày dính máu hướng phía trước.

Mùi này, không phải chỉ đơn thuần gây cảm giác khó chịu, ngay lúc cánh cửa mở ra, luồng không khí hôi hám trong đó ủa tới như nước lũ nhấn chìm cả linh hồn người sống. Cực kỳ kinh tởm. Cả khu nhà bỏ trống, tựa như cái xác vô hồn, thế nhưng rõ ràng là cái xác lại không ngừng phát ra vô vàn tiếng động lách rách như chuột nhai xương.

Rõ ràng là cái xác lại lan tràn vô vàn âm khí nhật nhòa ẩn nấp tận sâu thẳm bóng tối, không kim chế mà vô thức phát ra âm thanh vo ve. Âm thanh như bi như thán, tựa cười lại như khóc, khi kể bên tai lại hóa xa xăm, trầm thấp mà âm lãnh rõ rệt hòa quyện cùng hư vô.

Tôi khốn khổ lắc lắc đầu, tai thính mũi nhạy quá đúng là khổ sở không nói thành lời.

Âu Tử Dạ đưa ngón tay che cánh mũi, trầm ngâm phán.

- có phần giống mùi đốt lá cây... lại tựa như mùi đất nung...có mùi thơm của hoa thoang thoảng...nhưng tất cả đều bị mùi xác thối rửa lất át...

Tôi liếc mắt, mũi hần ta cũng thính khiếp, rõ ràng mùi cực nhật nhòa, như ẩn như hiện. Thế nhưng tôi vẫn nhận ra ,đây rất giống với mùi của Dẫn Hồn Hương.

-cái tên “Mặc Minh”từ đâu mà có?

Câu nói băng quơ nhẹ nhàng vang vọng bên tai, lại khiến tôi giật mình quay sang nhìn hồi lâu khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn như được bóng tối đúc thành.

-...là tôi tự nói ra.

Không sai, tôi lúc ấy cái gì cũng mơ mơ hồ hồ như lạc vào sương mù, duy chỉ có cái tên “Mặc Minh” là vô thức thoát ra khỏi miệng. Mà thật ra, khi nói ra cái tên đó, lúc bấy giờ, bản thân hoàn toàn không ý thức được, nó là một cái tên, chỉ đơn thuần khi bỏ nuôi hời, thì mờ mịt bật ra.

Âu Tử Dạ hồi lâu không nhúc nhích, tôi cũng không đã động tiếp. Minh Đăng đã quay lại từ dãy bên phải, gã nghe thấy thế thì vô thức hít mạnh vào mấy cái sau đó bịt mũi nhăn mặt.

-tôi chỉ thấy mùi rất tệ, còn gây ra thứ cảm giác tiêu cực... Bên tôi xem xét thấy cả dãy chỉ có hai cánh cửa đã thế đều bị khóa phía ngoài.dấu giày ở ngoài hành lang có dính máu lại cho thấy bọn chúng đi lên tầng trên.

Thiên Hương tiến tới bên Phong Linh, gật gù rồi nói.

- các dãy phòng bên tôi cũng thế, không biết phía trên thì thế nào?... Trong này chắc không biến thành cái gì rồi chứ?

Minh Đăng không hiểu vấn.

-biến thành cái gì là cái gì?

-...Một cái chuồng...nuôi quái thú?

Tôi đột ngột nên tiếng tham gia câu chuyện, Minh Đăng và Thiên Hương cùng nhìn tôi chăm chăm .Phong Linh vừa trải tấm giấy trên mặt đất ,miệng nói, tay soi đèn pin nghiêm ngắc nhìn.

- ...chẳng biết là đại nhân vật nào lại có bản lĩnh và sở thích quái gở đó, đứng trong bóng đêm điều binh khiển tướng, có thể khiến cả tòa nhà ủa một thứ mùi xú ỉe như bị bỏ hoang lâu năm thật không tầm thường chút nào.

Minh Đăng xoa cằm tiến tới bên Phong Linh, lại nhìn tôi, nghiêm túc nói.

-Dù có là gì sắp nhảy bổ tới thì cứ bắn cho nó thành nhím...

-đã nói với chú cứ tránh cho lành, dây dưa lằng nhằng chỉ sợ muộn giờ hẹn với đám A Hoa Tiểu Trà.

Thiên Hương đập nhẹ lên đầu Minh Đăng, rồi lôi bao thuốc lá trong người, châm lửa hút. Gã hừ mũi xoa xoa cái đầu, trước khi Thiên Hương định cất đi thì nhanh tay gạt lấy, lôi ra một điếu đặt lên khòe miệng, lại rất thuận tay mà cất thuốc đi.

-Hương Hương, đàn bà con gái hút không tốt đâu, cô soi lại mặt mình xem, đến thẳng hiền như cục đất Tiểu Quang Quang cũng chẳng dám bén mảng.

Thiên Hương nghe thế mặt lập tức đông lại thành băng, một tay giật lại bao thuốc cất đi, một tay phang mạnh vào đầu gối, giận dữ nói.

-tiểu quý nhà ngươi mới hút nhiều, hút tới mức sắp biến thành cây thuốc di động luôn rồi, ta tốt xấu gì cũng là thiên chi kiều nữ vạn người ngưỡng mộ, còn không tới phiên ngươi bình loạn, Tiểu Quang Quang mới không dám thân cận ngươi, tên đại ôn thần.

Minh Đăng vừa cười kinh khinh châm hút, vừa mĩa mai nói.

-Ta thành thật nhận mình xấu xa tồi tệ, nhưng đại tỷ của tôi ơi, cái gì mà thiên chi kiều nữ, với cái bộ dáng thế kia họa may có cái bóng trắng nào quanh đây để ý thôi.

-Hai người trật tự được không.

Phong Linh lần lượt chiếu đèn pin vào hai người, không kiên nhẫn lên tiếng gắt nhẹ, lập tức mọi người cùng ý thức châu đầu ghé mắt nhìn tám bản đồ nhỏ.

-Bệnh viện này có 3 cửa, 1 chính hai phụ ,hiện giờ chúng ta đang ở góc phần 4 nơi có cửa phụ thứ nhất, phía cuối hai cánh trái phải là cầu thang bộ cùng cầu thang máy dẫn lên tầng. .. Tầng trên lại chỉ có hai cửa để dẫn xuống sân trong..Tiểu Đăng ,Bảo ca và đại tỷ phụ trách cái mình nổ phía trên...

Bách Lý Thiên Hương lôi trong balô ra chiếc máy ảnh cỡ bự, loại chuyên dụng đất đỏ, vừa hí hoáy lắp chỉnh ống len vừa cười lạnh nói.

- sau vụ khủng bố này, nhà tù Bàn Cẩm sẽ được lên trang nhất báo điện tử Nhân Quyền.

Minh Đăng chìa đèn pin vào mặt Thiên Hương, giọng trầm khàn, nghiêm túc và chân thành hỏi.

-cái trang báo đó vẫn chưa bị chính phủ khóa tài khoản sao? Hương Hương quản lý đúng giờ, nhưng cô định đối đầu tới bao giờ? Dù sao thường dân cũng chẳng thể đầu nổi quan lớn, đảng này lại là phanh phui bộ mặt thật của chính quyền. Sau vụ này thì nên ...nghỉ luôn đi cho lành.

Thiên Hương đưa ống kính lên, quay đi chỗ khác ngắm nghía, tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng giọng nói kiên định chắc chắn, lạnh lùng đáp lời .

-Tiểu Đăng Đăng, chú lại muốn ăn đòn sao? Tôi mà lại dễ lời đuôi cho lũ 610 phát giác? Tôi đây chỉ muốn cho mọi người hay những u nhọt nhức nhối của nước nhà, nếu sau này không có mấy chuyện khiến người người căm phẫn ,thì tôi tự giác nghỉ hưu.

Cô ta chủ bút cho trang web bôi xấu chính quyền? Ôi trời đất ơi, tại sao cô ta cứ phải chống đối nước nhà, ngoan ngoãn làm công dân lương thiện một chút không được sao? Thế mà cô ta vẫn an toàn sống nhón nhơ tới giờ hay là vì có thể lực ngầm chống lưng cho nổi loạn?

-Hương Hương, tự cổ chí kim,dù cải triều hoán đại, có khi nào không xảy ra mấy thứ khiến trời giận đất oán, cô nếu cứ dấn thân bám theo...Ài, thôi bỏ đi, cũng chẳng phải lần đầu bọn này khuyên, dù sao chúng tôi cũng sẽ luôn bên cô bảo hộ...

Phong Linh nhìn Thiên Hương, giọng nói không giấu sự quan tâm lo lắng, cuối cùng là thở dài bất đắc dĩ dòi mắt, nhìn lại tám bản đồ, căn dặn tôi.

-Tiểu Minh, tầng này được xây theo kết cấu phía ngoài là dãy hành lang, bên trong mới là phòng ốc, các phòng lại ăn thông với nhau.Chúng ta sẽ đi vào từ cửa này và tìm tới phòng bếp để đặt mìn.

Vừa nói gã vừa soi đèn pin cánh cửa khóa ngoài ngay trước mặt, dưới nền đất, vài dấu giày còn dính máu hướng đi vào.

-Có 4 cửa dẫn vào sân trong, giữa sân có một bệ đá, phía dưới nó chính là lối vào hệ thống cống ngầm...công việc của chúng ta đơn giản hơn bọn họ....cậu vẫn khỏe đấy chứ?

Tôi ngây ngô nhìn Phong Linh, không hiểu, gã lại lo lắng vấn.

-Trông tình trạng của cậu dường như còn tệ hơn ban nãy...

Minh Đăng và Thiên Hương cũng nhìn tôi như máy quét dò hàng cấm, đồng thanh kết luận.

- không phải là tệ mà là rất tệ.

Giọng Minh Đăng có chút quan tâm hỏi.

-này tiểu Mặc Mặc, hệ miễn dịch của cậu đình chỉ công tác à?

-hay là vận hành quá tải chấy máy?

Tiếng của Thiên Hương lạnh lùng chen vào.

Tôi chẳng biết phải trả lời ra sao, vì chẳng hiểu vì sao bọn họ lại nhận xét thế, cười cười miễn cưỡng.

-...cậu ta, chỉ là đang đối bụng.

Cả đám nhìn người lên tiếng đáp là Âu Từ Dạ, cảm thấy khó hiểu chờ hắn nói tiếp thế nhưng hắn ta lại chậm rãi đứng lên, tay đặt bên chuôi đao, tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Bạch y nhân.

Trong bóng tối hun đúc dày đặc, tiếng giày nhẹ nện trên nền đá lát, tiếng cười khúc khích có phần khoái trá nho nhỏ phát ra, không khí vì thế mà đột nhiên càng trở lên quỷ dị cùng cực. Tiết tấu rõ ràng là từ tốn lại gần, âm thanh lại cực nhẹ như thể đi trên thảm lót sàn, xa xa, bóng trắng hư hư ảo ảo, tiếng cười gian xảo quỷ quyết lượn quanh.

Phong Linh nhìn thấy bóng trắng di động, lập tức cất bản đồ, nâng súng trường ngắm bắn, hai tên kia còn nhanh hơn, thấy Âu Từ Dạ tư thế khản trương thì gần như chỉ chậm một nhịp.

-Này, có phải tình lang của cô đến rồi không Hương Hương?

Thiên Hương theo phản xạ tức thì giơ chân đạp Minh Đăng, mắt lại không rời mục tiêu phía trước, ngón tay bóp nhẹ, sẵn sàng nhả đạn.

-chú bót sàm ngôn, kẻ đến nếu là người thì không tốt lành, không là người thì đích xác là ma quỷ.

Minh Đăng nghe thế cười hề hề, rút một hơi thuốc dài rồi vất đi, tay nâng súng lạch cạch lên đạn.

-nếu đã thế, đích thực là kẻ không đáng sống, nếu đã không đáng sống, vậy để đại gia đây phát cho ít kẹo đồng.

Vừa dứt câu, cái bóng lao tới, cùng lúc, ba luồng đạn như hỏa tiễn, xé gió găm vào mục tiêu.

Tiếng súng nổ liên thanh, đạn lao đi hỏa tốc, mục tiêu chỉ có một, cái bóng trắng mờ mờ ảo ảo cách đó không xa.

Nó như một chiếc lông vũ, đạn lao tới dù nhanh thế nào, gió cũng đi trước một bước. Gió chạm vào lông vũ, đẩy nó ra xa, trước khi viên đạn xoẹt qua.

Một màn kinh hách khiến Minh Đăng nghiêng răng ngứa lợi phun ra.

-Lão tử không tin không hóa kiếp được cho mày.

Từng luồng đạn phóng đi, khoảng cách hoàn hảo với mục tiêu, tốc độ chính là cực đại, thế nhưng chẳng hiểu sao, lại luôn chậm một bước.

Với người thường mà nói, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng tránh trái lách phải trong một hành lang trật hẹp rộng 2m, đạn thế nhưng chỉ có thể xượt qua, luôn chậm một nhịp.

- chó chết, đến một cọng lông cũng không làm tổn thương được.

Phong Linh có phần lo sợ, tức giận mắng một câu, gã từng nổ súng giết người vô số lần, nào từng trải qua việc biến thái như thế này.

-thế này không ổn, chẳng lẽ chúng ta thật gặp ma quỷ thành tinh?

Thiên Hương cũng từng bắn hạ vô số tên bại hoại cho rằng không đủ tư cách tồn tại, trước giờ cũng chưa từng gặp qua thứ gì có khả năng tránh đạn khéo léo như suối chảy êm đềm.

-mẹ nó, lão tử không tin mấy chuyện hoang đường này.

Minh Đăng miệng thì mạnh bạo phản đối, trán lại lấm tấm mồ hôi lạnh, rõ ràng căng thẳng cực độ. Cả ba đều biết rằng đụng phải thứ tà môn, sau trận bắn phá kịch liệt đến hết đạn thì nhanh chóng thay đạn mới.

Tôi nhìn sàn đá la liệt xác đạn cùng vô vàn lỗ nhỏ do nó gây ra, tầm mắt di chuyển lên bóng dáng trắng muốt từ đầu tới chân, chẳng biết là nam hay nữ, thân hình cao dài, mặc bộ đồ trường sam bạch ngân kiểu thời dân quốc, tóc như ánh trắng tết đuôi sam lại vất lên trước ngực, mặt ẩn dấu hoàn toàn sau chiếc mặt nạ bạch hổ.

Cái bóng trắng không chút sức mẻ vẫn đứng xa xa, lắc lư bất định như cọng lông vũ phiêu lãng trong gió, âm thanh cười khinh khinh khanh khách không ngớt vang lên. Tiếng cười nhỏ nhẹ mà trong vắt ngân nga, thanh thúy như mưa pha lê va đập với ngọc thạch.

Cái bóng dường như dùng hết kiên nhẫn chơi đùa rồi, đột ngột lao lên.

-mẹ khiếp, bần đại gia thật không tin không làm gì được mày.

Minh Đăng gầm một câu, nâng súng. “đoòng” một tiếng viên đạn phóng ra đồng thời một cái bóng đen sau lưng vọt lên.

Cái bóng đen vượt qua tốc độ viên đạn, hạ thấp trọng tâm xuống vùng đao đâm thẳng phía trước, viên đạn lao qua đầu, phóng chuẩn xác giữa chiếc mặt nạ bạch hổ.

Tôi ngưng thở, nhưng giây sau Âu Từ Dạ đã nhanh chóng nhảy lùi lại, đao vung một cái, chỉ kịp nghe thấy thanh âm “keeng”, dưới sàn liền thêm một viên kim loại quen thuộc bị che lấp đi.

Cái bóng trắng hạ hai tay che trước ngực, bàn tay đeo kim trảo trắng muốt, 4 móng vuốt dài đến 20cm, sắc bén cứng nhọn, chính là thứ đã đỡ lại một đao của Âu Từ Dạ ban này.

Chiếc mặt nạ bạch hổ không chút xây xước, gã đưa lưỡi liếm liếm hàm răng, âm thanh nhỏ nhẹ mà lưỡi biếng lại như chuông khánh thốt ra.

-không tệ, khoảng cách gần như thế chẳng những tránh được đạn của tao phóng ra còn chém nó ra làm đôi. Tốc độ phản xạ và khả năng sử dụng đao pháp quả thật ngưỡng mộ. Hèn gì mấy cơ quan vật của Tư Đồ gia không ngăn cản được Hắc gia cuốn đi Cự Khuyết.

Nhàn nhả dứt câu, gã bước lên một bước.

Hừ? Chẳng lẽ tên này cũng là lính đánh thuê của nhà Tư Đồ, cùng một đội với ba tên kia?

-ngươi không ra người quý không ra quý, mày rút cuộc là yêu nghiệt phương nào?

Minh Đăng hét lên một câu đầy khí khái anh hùng trượng nghĩa, đồng thời “đoòng đoòng” hai phát súng liên tiếp lao tới.

Tên đeo mặt nạ kia cũng không có cái gì khấn trương, chỉ đơn giản hai tay vung lên kim trảo cứ thế gọn nhẹ đập văng hai viên đạn ra hai bên, chân nhúc cũng không thêm nhúc nhích một cái.

Thiên Hương nhíu mày lại đưa chân đạp gã một cái, lạnh lẽo mắng.

-đần độn, muốn làm đại hiệp cũng phải lựa người, xem đạn còn không làm gì được gã mà cứ thế phung phí, bộ thừa nhiều đạn lắm hả?

Gã lại tiến tới.

Minh Đăng lại gào lên giận dữ, tay tính lời ba lô xuống khí thế như muốn làm cảm tử quân.

-đạn không xài được lão tử không tin mình không nổ chết con mẹ nó.

Phong Linh tức thì giữ cái balô lại, buồn tực mắng.

-Tiểu Đăng, chú là đang sợ quá hóa khùng đấy à?

Thiên Hương được dịp lại vung tay đập vào đầu gã.

-bình tĩnh chút coi, hần này giờ chỉ đang đùa giỡn chúng ta, với bản lĩnh đột biến gen của hần, nếu muốn giết thì chúng ta đã toi đời từ lâu rồi.

Gã áo trắng nghe thế cười tươi rói, giọng điệu nhàn rỗi thốt ra.

-chính thế, muốn giết chúng mày dễ như trở bàn tay, mà tao thì rất ghét nhảm chán, giờ tham gia một trò chơi, nếu thắng, thanh kiếm này sẽ hoàn trả, thế nào?

Gã áo trắng tháo túi đeo kiếm sau lưng, giờ lên phía trước một cách tùy ý.

Minh Đăng lập tức đứng hình, như không tin vào lỗ tai xoay trái xoay phải nhìn Thiên Hương và Phong Linh, lông mày của họ đều chiu chặt thành hình chữ xuyên.

Minh Đăng ngoáy ngoáy lỗ tai rồi đưa ngón tay út ra thổi hơi một cái, ra điều coi thường.

-nói cái quý gì? Đại ngông cuồng, lão tử đây còn lâu mới sợ, có chết cũng phải lời mày xuống làm đệm lót lưng.

Âu Từ Dạ bước lên hai bước, tay vung đao chia thẳng mặt gã, khuôn mặt cực độ băng lãnh.

Gã áo trắng vô tư vung vẩy cái túi kiếm trước mặt, giọng điệu càng phật phàn thoải mái.

-Chỉ là một trò chơi nho nhỏ cho thêm phần thú vị, trong này chính là Thắng Tà mà Hắc gia tâm tâm niệm niệm muốn có.

Nhưng gã còn chưa dứt câu Âu Từ Dạ lại lao lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Bắt đầu trò chơi.

Chỉ nghe thấy âm thanh vũ khí liên hồi va chạm “keeng keeng”. Đen trắng không ngừng hoán đổi giao thoa, tựa như hai mảng màu tách biệt cùng từ từ xoay tròn. Mắt chỉ kịp nhìn thấy hai tay Âu Từ Dạ đều cầm đao, lưỡi đao cong vút tựa như lưỡi hái tử thần, hàn khí âm lãnh màu xanh ngọc biếc nhè nhẹ lưu tán, mỗi lần vung lên đều bức được tên bạch nhân kia lùi về sau.

Đây là lần đầu tiên nhìn hấn sử dụng song đao, trước giờ chỉ thấy dùng một cây, lần này phá lệ, hai tay hai đao luân phiên công thủ. Tốc độ ra đòn xác thực cực chuẩn cực nhanh đao trái chém ngang đao phải quyết tới. Bạch nhân kia chỉ biết đỡ đòn, thế nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều nghênh đón lại vừa khéo kịp lúc, không nhanh không chậm như thể gã đoán trước được thế đòn, hoặc giả tốc độ so với Âu Từ Dạ còn hơn một bậc?

Âu Từ Dạ là đích thị nghiêm túc dùng lực hết sức, chỉ muốn sớm dứt điểm cái con ruồi trắng vo ve. Nhưng cái tên toàn thân trắng toát lại cực kỳ muốn dây dưa thì phải, như là rất muốn đùa giỡn Âu Từ Dạ?

- Hắc gia Hắc đại ca, đánh với anh đương nhiên tôi rất lấy làm hân hạnh, có điều trò chơi tôi đã dày công sắp xếp, không thể dễ lãng phí. Thật ra trò này rất đơn giản, tôi nhốt 4 tên tử tội trong này, chỉ cần mấy người mang chúng tôi chỗ bia đá giữa sân trong, liền thắng.

-bạn tao đeo có thời gian dây dưa với tên giả thần giả quỷ như mày.

Minh Đăng ở bên ngoài miệng gào lên, lồng ngực tay chân không biết làm sao trị được tên kiêu căng kia.

Bạch y nhân mắt sắc bén như dao gọt, liếc một cái, kim chảo quét xuống sàn nhà, hất lên một viên đạn. Đạn như phóng ra từ lỗ súng chuẩn xác bay tới mặt Minh Đăng.

Lúc gã còn đang sinh khí mắng một câu vì cảm thấy bản thân bất tài vô dụng thì Thiên Hương lại theo phản xạ vung chân đá vào khớp khuỷu Minh Đăng, miệng mắng.

- chú trật tự chút được không?

Minh Đăng quy xuống, viên đạn sượt đỉnh đầu, một vài sợi tóc là tả bay xuống vai.

Thiên Hương tròn mắt há mồm, lời định mắng mỏ tiếp nghẹn trọng họng, tắc lại rồi ngáng giọng nuốt xuống. Minh Đăng liếc mắt nhìn viên đạn đập vào vách tường để lại một lỗ hồng nhỏ, rơi xuống đất lún lún lại gần chân, sợ đến ngây người.

-bỏ thiếu gia đang nói chuyện, không đến phiên mày miệng chó xen vào.

Gã còn chưa cao ngạo dứt câu, Âu Từ Dạ đã áp sát, vung đao chém một nhát ngang thân, một đao khác lại bổ dọc từ trên đỉnh đầu xuống khiến bạch nhân khản trương nghênh đỡ, khớp miệng khẽ mím chặt dùng lực lớn ngăn cản, hiển nhiên bớt vể tụt phụ.

-hai người đi trước.

Âu Từ Dạ trầm tĩnh nói, nhất thời Thiên Hương ngẩn ra một chút, chưa kịp hiểu ý, Phong Linh ở gần đó lại động, lách cách đi mở ổ khóa.

Tôi dời mắt nhìn sang, Phong Linh dùng hai que sắt thanh mảnh nhét vào ổ khóa, vài giây sau, âm thanh “tách” liền thấy được khóa đã mở.

Thiên Hương nhìn thấy thế liền hiểu chuyện, quay ra gạt nhẹ với Âu Từ Dạ rồi kéo Minh Đăng chạy lên lầu.

-Báo ca, bọn tôi chờ anh.

Âu Từ Dạ chỉ chuyên tâm chú mục giải quyết địch nhân, hai cánh tay giang rộng, song đao thế như gong kim thô bạo áp sát ngay nơi cổ họng. Thế đòn hiểm ác, tốc độ nhanh hơn một cái chớp mắt, vậy mà cái cắt được chỉ là ít tóc mái. Khi gã uốn cong người lại, kim chảo chống xuống đất làm điểm tựa, hai mũi chân vung lên lần lượt đá hất văng nơi lưỡi đao giao nhau sau đó nhảy bật về sau.

Gã đưa tay vuốt khề lên ngực, thờ nhẹ ra một hơi thả lỏng.

-tôi cũng muốn hảo hảo ở lại phụng bồi, thế nhưng thật xin lỗi, đám cóc nhái sẽ thay tôi chiều cổ Báo gia, lần sau nhé.

Gã nói nhanh như máy sau đó lao vút lên lầu, Âu Tử Dạ tức khắc bám theo sát .

Tôi lo lắng nhìn theo, vẫn biết hẳn thực lực hơn người, nhưng hiện giờ thương thế chẳng biết đã phục hồi tới đâu, mà cái tên bạch y nhân kia còn không chắc có phải là người hay không.

-Tiểu Minh, đừng chần chừ nữa.

Phong Linh không kiên nhẫn gắt nhẹ, tôi quay lại gạt một cái bước vào. Bên trong lại phân làm hai hướng trái phải, không gian ngập ngụa mùi xú uế, những tiếng động “lích tích” nhỏ nhỏ vang lên dồn dập như thể bị kinh động khiến tôi giật mình kinh nghi.

Phong Linh thận trọng bước về một hướng, vai kề súng, mắt nhắm điểm ruồi, trên thân súng tôi thấy có các thanh răng để lắp ống ngắm quang học, ống ngắm ban đêm và cả đèn laser. Cái này là về sau được học bắn súng hiểu hơn một chút liền biết, đây là súng trường AK-12 dòng thiết kế mới nhất của AK 47 do Nga sản xuất giá trị lên tới 1000 USD. Với mức chi xa xỉ như thế lẽ dĩ nhiên những tổ chức cá nhân thuộc bang phái xa hội đen thì cỡ nhân vật xạ thủ cấp cao mới được cung cấp. Phong Linh Minh Đăng chính là hai tên vừa bắn tia cực tốt lại khoái cận chiến cũng chính là sát thủ đặc lực chủ chốt dưới trướng chỉ huy của riêng mình Bách Lý Thiên Hương .

Những dãy phòng bệnh nối thông nhau bằng những cánh cửa mở toang, Phong Linh giao đèn pin cho tôi đi phía sau soi loạn, chỗ nào ánh sáng rọi tới thì tỏ tường, ngoài ranh giới đó lại tối đen một cách không tưởng, như thể ngón tay giờ nên ngay trước mặt cũng không sao rõ ràng mấy ngón.

-Tiểu Minh, không cần lo lắng, Báo ca nhất định không sao, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của bản thân là được, đừng khiến anh ta phân tâm.

Tôi không ư hừ gì hết. Khi không đang tỉnh mạch như tờ gã mở miệng nói một câu không đầu không đuôi. Đèn pin chiếu loạn lung tung, cũng chẳng phải là soi đường cho gã, ánh sáng lướt qua một thứ không xác định rồi nhanh chóng vòng trở lại tìm kiếm. Nhưng thứ đó không còn ở đó, hoặc giả mất quáng gà.

-Tiểu Minh...thực xin lỗi, chúng tôi tới cứu chậm...

Giọng của Phong Linh lại nhẹ nhàng bất chợt vang lên, tôi nhất thời vẫn chưa kịp thích ứng. Sao lại phải xin lỗi vì việc đó, tôi và bọn họ chỉ là xa lạ qua đường, đến sớm là tốt đến cứu muộn thì đành chịu. Sao có thể oán trách được?

Đột nhiên ánh sáng đèn pin một lần nữa lại bất gặp thứ như cái bóng vụt qua cực nhanh, tôi lập tức lia đèn theo, cái đuôi được giống như một chiếc đuôi thạch sùng, lẩn nhanh hơn trạch. Tim tôi tức tốc khẩn trương đập nhanh, bên tay nắm chắc chiếc dùi cui điện sẵn sàng phang ngay bất cứ thứ gì uy hiếp.

-chúng tôi đều nhìn thấy vì bảo vệ Báo ca mà cậu dùng thân lao tới che chở, chịu trận đòn dùi cui điện còn thụ thương hai phát đạn...đổi lại là người thường, hẳn đã không sống nổi...một màn đó chúng ta đều minh bạch ,đều sẽ không quên.

Gã dừng lại nhìn tôi.

À ừm, là việc này sao?

Đột nhiên một trận hồi hám nhàn nhạt lao vào cánh mũi khiến tôi nhăn mặt nín thở. Vang vọng đâu đây vô số âm thanh kỳ quái khó hiểu lan tràn, như thể chúng đang ngấm ngấm bám theo, dõi mọi nhất cử nhất động. Đèn pin lại chiếu đến một mảng đen đen không rõ hình dạng chạy vụt qua, lại vụt qua, vụt qua, nối tiếp ,tôi tức khắc dùng ánh sáng đuôi theo, kết quả vẫn không bắt được đầu mối nào rõ ràng.

Kỳ quái, đó là thứ gì? Tốc độ rất nhanh nhưng không có tiếng động phát ra, lại dường như là sự va chạm rất nhỏ, mơ hồ rất nhỏ.Tôi cảm thấy toàn thân đang thi nhau đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng là gan chuột nhắt nhưng có sao cứ dính vô mấy thứ quái lạ?

Liếc mắt nhìn Phong Linh, gã như chẳng nhận ra sự tình có chút hiểm nguy rình rập, tiếp tục câu chuyện tự khai mào.

-chúng tôi quen với Báo ca cũng gần 10 năm...chưa từng nhìn thấy anh ấy chặt vật như lần này, càng chưa từng nhìn thấy ai vì anh ấy mà liều mạng như vậy...

Trước giờ chưa có ai vì anh ta mà bán mạng.. vậy cũng dễ hiểu, tính cách khó chiều như thể ai điên mà muốn thân cận. Tôi lơ đãng nói.

- đổi lại cậu ở trong hoàn cảnh ấy, cũng sẽ hành động giống tôi thôi...phải không?

Tôi thận trọng ngó quanh quanh, cảm giác ngày càng rõ rệt, chắc chắn có gì đó đang ẩn nấp đâu đây, vẫn luôn dõi theo chờ đợi thời cơ nhảy bổ tới. Một trận hàn ý vô thức xâm nhập khiến tôi toàn thân run rẩy lợi hại, nhất thời dừng lại cố gắng hít thở thứ không khí hôi tanh chết tiệt.

-đây là dĩ nhiên...thế nhưng Tiểu Minh, chúng tôi dù sao cũng quen thân Báo ca gần 10 năm...coi anh ấy như huynh trưởng, vừa kính trọng vừa ngưỡng mộ...còn cậu thì sao? Cậu quen Báo ca được bao lâu, Tiểu Minh?

Cái này...hình như chưa đầy 24 giờ...sao thế nhỉ?

Đầu đột nhiên trở chứng ần ần đau nhức, dường như mọi thứ lại bắt đầu trở lên quay cuồng, không ổn, cứ thế này nếu có gì tập kích thì xoay xở đối phó ra sao?

Tôi lại hít sâu mấy luồng không khí tanh tươi, cố nói vững vàng ổn định.

- lúc ấy chỉ đơn thuần nghĩ không muốn thấy cảnh anh ta chịu đau đớn, tâm vừa động thân thể cũng theo đó phản ứng...thật ra cũng không có gì to tát...

-không có gì to tát?...Đổi lại là tôi ở trong hoàn cảnh đó cậu cũng sẽ...?

Gã còn chưa nói dứt câu bất chợt nổ súng liên thanh, vội vã chiếu đèn sang, chưa kịp nhìn thấy gì thì đột ngột ,một trận gió lạnh tuốt từ phía sau lưng lao tới khiến tôi một trận choáng váng xây xẩm, còn chưa định thần lại, chỉ cảm thấy người bị cái gì túm lấy nhẹ quăng một cái lưng đập mạnh vào vật cứng rắn.

Kính loảng xoảng vỡ vụn rơi xuống người, chẳng lấy thêm đâu sức lực mà đứng lên, thân thể lại bị túm lấy, chân lơ lửng giữa không trung vùng vẫy, bên tai tiếng súng nổ như khủng bố thần kinh, tiếng Phong Linh căng thẳng giằng giữ găm lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Trò chơi chết chóc.

Lại “dùng dùng” hai tiếng ,cái thứ đang không chế ngã xuống, tôi cũng theo đó được buông thả, chân lão đảo một chút rồi đứng yên ổn soi đèn pin nhìn kỹ hung thủ. Chỉ là một tên lính cai tù mà khí lực thật lớn nhưng bộ dạng có chút kỳ quái.

-Tiểu Minh, không sao chứ?

Tôi không đáp lời, xua tay ý không sao rồi lại loạng choạng một chút đi tới bên Phong Linh, thấy hai cái xác loang lổ máu nằm bất động gần gã. Lại đưa mắt liếc một chút, vẫn là hai tên lính cai tù, da thịt cơ mặt dường như là thứ bị biến đổi rõ nét mà đáng sợ nhất, tựa thể trúng độc, trở lên tím tái với những mạch máu xanh lét nổi lên gồ ghề ghê rợn tựa đám trùng uốn éo muốn lòi ra ngoài dạo chơi.

Tôi đột nhiên liên tưởng tới cái tên bị thanh kiếm cổ Thăng Tà khống chế.

-tiểu Minh ,thật vẫn ổn đấy chứ?

Tôi nhìn gã gật gật nhưng Phong Linh dường như không tin, hai tay bám lấy bả vai kéo lại gần ti mi nhìn một lượt từ đầu đến chân.

-cậu chắc chắn?

Tôi một mỗi gạt hai tay gã ra, vừa bỏ đi vừa nói.

-tôi tự biết tình trạng bản thân.

-Tiểu Minh, tôi nói thật, cậu so với cái đám đang nằm chết đi này cũng không sai biệt lắm.

Nghe gã nói thế, nhất thời dừng bước, vừa xoay thân lại ngoài ý nhìn thấy một màn trấn động, hốt hoảng thông báo.

-Phong Linh, đằng sau.

Phong Linh giật mình một cái, nghe ra sự hoảng sợ trong chất giọng của tôi liền tức tốc nâng súng quay phát lại. Sau lưng, ba tên vốn là xác chết rồi lại đang từ từ đứng dậy, lắc lư mấy cái rồi trợn trắng mắt hùng hổ vọt tới như chưa từng bị thương.

Phong Linh nhìn chưa đầy một giây đã nổ súng, đạn bắn ra dễ dàng phát nào cũng găm trúng mục tiêu .

-bọn ma quỷ này, còn không chịu siêu thoát, tao cho chúng mày nát như tương.

Tôi trợn mắt nhìn chằm chằm màn bắn phá của Phong Linh, lũ người không ra người ma quỷ không ra ma quỷ cứ như phát cuồng, nghe tăng tăng hăm hăm nhọn hoắt như của dã thú đói khát lâu ngày, lại cứ như một cái bia tập bắn, cứ thế hứng trọn từng phát đạn.

Thế nhưng tôi cũng chỉ mất tập trung về phía Phong Linh vài giây, giây sau đã quay phát lại tạo đà vung tay phang một cái thật mạnh. Cây dùi cui quả nhiên đập vào đầu kẻ âm thầm tiếp cận, cái đầu lật đi một bên rồi nhanh chóng từ tốn chậm rãi quay lại trừng trừng nhìn. Tôi lại vận sức đập thêm một cú nữa vào thái dương, phản lực truyền lại, cảm giác như đánh vào khúc gỗ lim.

Trên thân thể gã có vài vết dao rạch đao cứa, đặc biệt ngay phần họng, một đường rạch dài máu còn be bét nơi đó nhưng đã đông đặc lại. Chợt nhận ra, đây không phải là tên lính bị Âu Tử Dạ giết lúc tấn công ở ngoài cửa điện thờ? Lúc đó tôi còn dừng lại nhìn một lượt rồi chấp tay khấn nguyện cho vong linh đám xấu số sớm lên cõi niết bàn.

Xem ra không linh nghiệm rồi. Biến thành tập đoàn thi quỷ.

Mới sao nhặng một chút liền cảm nhận một sức mạnh cực lớn túm lấy cánh tay đó, vịn nhẹ một cái tôi tức thì lao đi, phần eo đập vào một thanh sắt, thân thể như trái chín đổ ngục xuống đất, đau đến không thở nổi.

Gắng ngượng một chút mới khó nhọc chống cánh tay nguyên vẹn ngọc đầu dây, nhìn cánh tay kia đã bị vịn cho trật khớp, đau tới chảy nước mắt.

Lại rầm một tiếng lớn va chạm, một vật lao gần chỗ tôi đập vào tủ sắt đứng đồ. Quay ra nhìn nhanh thấy bốn tên lính thân thể không còn nguyên vẹn đang lừng thừng lại gần Phong Linh.

Một tên phản bội bị Phong Linh bắn nát bấy tới mức như một cái hồ đen đặc, vừa di động thì “bộp bộp” mấy thứ bên trong cũng theo bước chân ông ộc chảy xuống đất, mùi hôi thối theo đó xộc vào cánh mũi khiến tôi muốn ói. Vội đưa tay bịt mũi lại, thâm nghĩ thật giống mùi mấy bộ lông phèo tìm cật của lợn bị ới thiêu đã lâu chỉ thu hút được đám ruồi bọ vo ve tới kiếm trác.

Hai tên còn lại một tên bị nát bét nửa bên đầu, một tên bị bắn cho như hai bắp đùi, dùng hai tay lết lết từng chút một lại gần, hàm răng sắc nhọn hung hiểm như đám đing tán, cắn chặt lại gầm gừ như lũ linh cẩu khát máu cứ thế tiến gần tên Phong Linh.

Tôi trở mắt nhìn ,qua nhiên chuyện kỳ quái trên đời nhiều không đếm xuể, thiếu là cơ duyên ta được diện kiến hay không thôi. Thôi đi, cho xin hai chữ bình an được không, cái này là ác duyên, là xui xẻo mười tám đời cộng dồn.

Phong Linh dùng mũi súng khó khăn nâng đỡ cơ thể dậy, nhìn một màn bị quái vật siết chặt vòng vây, chửi một câu tay cũng bận rộn thay đạn.

-mẹ nó, thành ra như vậy rồi vẫn không chịu an phận nằm yên.

Tôi bám vào thành giường đứng dậy khó nhọc lại gần Phong Linh thế nhưng chân mới nhúc nhích được hai bước, phía sau một vật bay tới theo phản xạ tức tốc đưa hai tay lên che chắn mặt.

Bên cạnh tiếng súng lại nổ lên giòn giã.

Cái tên tấn công ban nãy tiện tay vớ lấy cái ghế gần giường phang vào đầu tôi, còn chưa hết choáng váng gã lại nhắc cái tù sắt nhỏ ném tới. Tôi ngã vật lên giường, đau tới không nhúc nhích nổi, nhưng theo đó cổ họng bị túm lấy, gã quái vật chỉ cần dùng một bàn tay dễ dàng nhắc bổng lên.

Tôi nghe thấy tiếng Phong Linh khản giọng gọi tên mình...Sau đó là tiếng gào thét tức giận... rồi tiếng la đau đớn...như mũi khoan ,xoáy chặt vào óc.

Liếc mắt sang, tôi không nhìn thấy cậu ta, chỉ thấy một đám quái vật đã che kín tầm mắt. Không xong, cậu ta bị siết chặt tứ bề, sẽ không thoát được...sẽ bị ăn mất.

Gã thi quỷ từ tốn siết chặt cổ họng, không khí bị ngăn chặn lại hồi lâu, đầu óc hỗn độn điên loạn..

Một cơn đau buốt nơi bả vai thỉnh thoảng xộc tới....

Tôi mở trừng trừng mắt nhìn lên trần nhà, tiếng cười nho nhỏ lại lặng lẽ hiện ra, từ không trung lớn vòn lượn quanh, cũng có thể là trong tiềm thức.

Tiếng cười khanh khách giống như của một kẻ cao cao tại thượng nhìn xuống thứ sinh vật thấp cổ bé họng, nhìn món đồ chơi bị dây vô trong đau đớn thống khổ sinh ra một khoái cảm thoải mái.

-lũ ma quỷ, tao cho chúng mày ra cám.

Tiếng Phong Linh gào lên căm giận, tôi vô thức đưa mắt tới, gã đã thoát khỏi ba tên thú săn mồi, bắn cho một tên đứt đôi thân thể mỗi nơi mỗi ngã, một tên thì mất luôn đầu rồi, tên cuối cùng thì tiêu luôn một phần bả vai cùng cánh tay.

-cho chúng mày thành bả bón cây, xem chúng mày còn đứng dậy nổi không?

Gã điên tiết nâng súng bắn liên tục mấy phát vào tên đang bóp cổ tôi.

Cánh tay của gã rụng xuống, tôi cũng rơi theo, khó khăn dứt cánh tay xương xẩu đó ra rồi vừa ho lộ sự vừa loạng choạng chạy tới chỗ Phong Linh. Thế nhưng đi chưa được mấy bước lại thấy cái tên bị mất đầu từ phía sau dùng tứ chi bám lên người Phong Linh, ôm chặt tới mức gã có cựa quậy thế nào cũng không sao vùng thoát. Tên khác bị bắn cho lia thân dưới, dùng sức bật của cánh tay nhảy lên, cắn một phát vào bả vai con mồi.

Phong Linh hét lên đau đớn.

Tôi còn chưa kịp thốt lên tiếng nào thì cái gã bị bắn cho cụt tay lại quay ra đá văng tôi đập vào cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 58: Giết.

Tôi khó nhọc mở hé mắt, nhìn Phong Linh gào thét cổ gãy giữa tẩu thoát...nhìn cái gã bị mất cánh tay lừng lững bước về phía tôi, hàm răng sắc bén như đinh tán lại khoe ra những giọt máu tươi của tôi nhỏ giọt xuống...con đau buốt nơi bả vai bị cắn nhừc nhối truyền tới...chẳng lẽ tôi sẽ trở thành thức ăn ?

Toàn thân chúng đều đã bị tổn thương trước đó, chính là cái đám bảo vệ khu cấm địa tấn công Âu Tử Dạ cách đây vài tiếng nhưng không thành. Tuy nhiên, đã bị hắn ta giết nhanh diệt gọn và giờ thì bằng ma thuật nào đó, chúng thức giấc và hoạt động như chẳng có gì xảy ra. Và giờ đã bị Phong Linh bắn cho tứ chi chia lìa song vẫn có thể tiếp tục đứng dậy hoàn thành cái sự nghiệp giết chóc vĩ đại.

Chính là cái đám cóc nhái của tên bạch y kia. Cái lũ thi quỷ này là sản phẩm của gã khốn đó tạo ra?

Làm sao đây? Phải làm thế nào mới giết được bọn này? Làm sao mới cứu được bản thân?

“Muốn...giết...bọn...chúng?”

Đám bóng đen vô hình vô dạng không ngừng di chuyển khắp gian phòng, giống như là chạy loạn, lại tựa như là hân hoan.

“giết-bọn-chúng”

Đám bóng đen như lũ nòng nọc, bơi lội trong không khí, cười khoái trá khùng khục trong cái miệng kín như bưng. Chúng bầu tới hai tên đang quần lấy Phong Linh như cá đớp mồi.

Một con đầu tê tâm phế liệt xộc tới khiến tôi không ngăn được miệng mình gào thét. Gã khốn đó cầm lấy cánh tay vốn bị trật khớp cứ thế nhấc tôi lên, sau đó vung một cái, thân chi đứt rời, cơ thể đập trở lại mặt đất còn cánh tay thì vẫn dính lại phía trên.

Tôi cố ngóc đầu dậy.

Khốn khiếp! Chết tiệt!

Muốn ăn tao sao? Ăn tao sao?

Tao sẽ giết chúng mày!

Giết chúng mày! Giết.

Đám nòng nọc từ bốn phương tám hướng như rươi vào mùa bơi cả vào khu vực chật chội rồi tự phân làm hai hướng. Một tiến về phía Phong Linh, một tiến về chỗ tôi.

Tôi gập người lại như con tôm, cảm giác trong bụng như thể có gì đó không chịu ngồi yên, cứ nhúc nhích muốn được thoát ra ngoài. Toàn thân như chìm trong nước lạnh buốt, bụng lại tựa dòng nước nóng sục sôi dâng trào. Nóng cực điểm và lạnh cực điểm không ngừng xung đột lẫn lút, nơi bụng dưới đau đớn trùng kích khiến tôi ao ước mình ngất đi.

“...thả lỏng đi, chúng là thức ăn của cậu đấy...”

Tôi ngu ngơ mở mắt ra.

“thư giãn nào...chúng vô hại với cậu mà.”

Tôi nhúc nhích đầu hướng về phía giọng nói, âm thanh tựa hồ như tiếng thầm thì xa xôi giữa ngàn dặm sương mù, nhẹ nhàng như gió thoảng, lạnh lẽo tựa sương đêm, xa xa gần gần, phân không rõ là sống hay chết, phân không rõ là xưa hay nay, phân không rõ là vui hay buồn, theo tiếng gọi ấy, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một người.

Tôi đau quá, không có sức để ngồi dậy chỉ dùng tròng mắt không ngừng chuyển động dõi theo cái đám vong hồn vốn đang tĩnh lặng bay lượn một cách ừ ừ héo úa giờ lại nô nức rạo rục như tham gia dạ tiệc, như có người mở khóa cổng ngục tù.

Không muốn ,không muốn...Thức ăn cái mẹ gì, bệnh hoạn hay sao mà nuốt trôi được cái thứ vật chất phi thực tế đó.

Tôi cong người lại muốn nôn, ho lộ sự mấy cái cũng chẳng ói được chút gì. Bụng ,đau quá. Con đau quặn thắt từ dưới không ngừng đùn lên như nước dâng mùa lũ. Cả người rét run như bị nhán trong đầm băng, mà sức nóng hôi hổi từ bụng dưới lại cứ kéo tới như hành quân đánh giặc lướt tới đâu là quét sạch sẽ mọi sức lực.

Ghê tởm...tránh xa tôi ra, đừng lại gần, không được đến đây. Vô hại cái mớ, mình sẽ bị chúng nó cắn nuốt, xâm chiếm, thôn phệ...

“vẫn chưa tới cực hạn sao?”

Tên khốn này, tôi chửi thầm trong đầu, nhìn mình bị dày vò đau đớn thống khổ thế này mà vẫn ung dung đứng đĩnh. Thế này mà chưa phải cực hạn chứ tên khốn này còn muốn thế nào mới vừa lòng? Nhìn cái thứ mờ ảo như hắc khí đang ngồi xồm trước mặt, giọng nói lạnh lạnh nhẹ nhẹ, cảm thấy thờ ơ hồ

hững lại cảm thấy hung hiểm bén nhọn như lưỡi dao khiến tôi ngơ ngẩn chỉ muốn vung tay tát cho một cái.

Đột nhiên bên má bỏng rát khiến tôi sững sờ, chẳng ngờ tên khốn này dám cho tôi ăn tát. Tôi lập tức trừng lớn mắt thị uy, môi mấp máy song chẳng thốt ra nổi một từ cay cú nào, còn gã hắc khí thì chậm rãi đứng dậy rồi lùi ra xa.

“Mặc Minh, tiếp nhận chúng đi, cậu còn định lần trốn đến bao giờ?”

Gã từ tốn tan biến vào hắc vụ còn câu nói lại tựa như hồi chuông ngân nga mãi không chịu lặn đi, tâm trí đột nhiên trở lên ổn định.

Chấp nhận chúng như là một phần vốn dĩ thuộc về bản thể...Chạy trốn mãi rồi cũng đến lúc phải đối mặt.

Tôi nhắm mắt lại và mở mắt ra, làm đi làm lại mấy lần rồi mới buông lỏng tâm tình khép mắt lại.

Tiếng của Phong Linh mơ hồ vọng vào tâm trí.

-Tiểu Minh, tỉnh lại.

Hả?

- Tiểu Minh, cậu thế nào rồi? Ổn cả chứ?

Tôi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đập vào mắt trước tiên là khuôn mặt be bét máu nhưng đầy lo lắng quan tâm của Phong Linh. Tôi từ từ ngồi dậy rồi nhìn quanh một vòng, không có bất cứ một cái bóng đen nào chạy nhảy, không còn bất cứ một tiếng cười nào quấy phá, dễ chịu rất nhiều.

-Tiểu Minh, cậu cảm thấy trong người thế nào? Có khỏe không?

Giọng nói của Phong Linh không còn đơn thuần chỉ là lo lắng quan tâm, hơn một nửa cảm xúc trong đó dường như tràn ngập băn khoăn, nghi kỵ, ngờ vực và... có chút run nhẹ hoảng sợ.

-Tôi không sao đâu, ổn mà.

Tôi khe khẽ cười có chút không hiểu cái nhìn của gã, hoang mang, bấp bênh như thể không tin bản thân là tôi chân thực hiện hữu nơi đây, cũng lại tự thừa nhận là tôi hoàn toàn là chính mình nguyên vẹn.

-chuyện gì thế này, bọn thi quý kia đâu?

Tôi quay sang hỏi Phong Linh, gã lại cúi đầu đang lúi húi một tay lục tìm thứ gì trong balô, không nhìn tôi ,nói.

-cậu tự nhìn xem

Tôi ngơ ngác không hiểu ý, quay sang thấy gã một tay đang đổ chút nước gì đó lên bả vai, mùi cồn rượu nhẹ khuất tán. Sau đó gã đặt chai nước đó xuống lấy ít bông thấm xung quanh miệng vết thương, rắc thuốc bột kháng sinh, cuối cùng lấy ra miếng băng gạc đặt lên. Khi thấy Phong Linh cầm lên cuộn băng dính tôi liền đón lấy giúp gã băng bó vết thương, đây là dấu vết để lại lúc bị con thi quý ăn mất mảng da thịt.

Bị mất...

Tôi nhìn nhìn bàn tay phải, lật đi lật lại có chút không tưởng tượng nổi, ngỡ ngàng như vẫn chưa tin vào đôi mắt mới tỉnh ngủ. Cái tay này vốn mấy phút trước đã bị đứt lìa...thế nhưng, giờ nó đang yên vị ở đúng nơi vốn thuộc về, bằng cách nào đó...đã tự động nối lại...cử động có chút hơi khó khăn.

Tôi xoay xoay bả vai, quả thật hoàn hảo, chút trở ngại nho nhỏ nào tính là gì so với việc mấy phút trước tưởng rằng sẽ vĩnh viễn bị cụt tay...ngay cả bả vai bị cắn...cũng đã lành sẹo...

Chuyện này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Hoang mang.

Tôi đưa mắt nhìn Phong Linh nhưng gã lại bận rộn tự xử lý vết thương nơi bắp đùi .

Đứng dậy quét mắt kỹ càng một vòng, trên sàn ngổn ngang mấy cái thứ không rõ hình thù, thon dài xoắn cuộn lại với nhau như món bánh quẩy ngào đường. Xung quanh thứ không xác định rõ ràng đó là từng vũng dịch tựa chút nước chấm sền sệt bên cạnh món ăn khai vị. Có điều thứ mùi bốc lên

chẳng mấy thom tho , e là chỉ hấp dẫn cái lũ ruồi nặng vo ve chỉ thích hít ngửi đồ ăn phân hủy.

-Phong Linh...thứ gì đã khiến chúng thế này?

Gã đã bằng bó xong phần bắp đùi, ngẩng lên trả lời tôi bằng một câu hỏi lại.

-nghĩ thử xem

Nghĩ thử xem là thế nào? Hình như trước khi rơi vào trạng thái bất tỉnh thì nhìn thấy đám bóng đen háo hức bầu tói như ong mật thấy hoa thom. Không biết đã hôn mê bao lâu nhưng đến khi tỉnh lại mọi chuyện đã lại đầu vào đó...Rốt cuộc thì thứ gì đã khiến lũ thi quỷ chịu an phận gặp lão diêm vương mà ngay đến súng đạn cũng phải chào thua ?

Những bộ phận bị vặn xoắn kiệt quệ tới mức khô cong lại như đám quần áo trong máy giặt được vắt khô. Bao nhiêu chất dịch đều được thải ra ngoài chỉ còn lại cái vỏ khô cong như chiếc lá vàng phơi nắng dài ngày.

Tôi đến bên cạnh Phong Linh rất thức thời tự động ngồi xuống giúp gã ta xử lý chỗ bắp tay. Vết thương khá sâu, trông còn kinh khủng hơn là bị chó dại cắn, tôi thấy sắc mặt gã rất nhợt nhạt, dường như mất khá nhiều máu.

-nghĩ không ra.

Tôi lắc nhẹ đầu, dán xong miếng băng cố định lên gạc thuốc.

-cảm ơn.

-không có gì.

Tôi máy móc đáp, lại thấy gã lòi ra đủ thứ thuốc,mỗi loại lấy một viên rồi cho cả vốc vào miệng, cầm lấy chai nước tu ừng ực. Xong xuôi gã thu dọn gọn gàng hộp y tế, lại lòi tiếp ra một hộp nhỏ khác, lần này thứ mở ra lại là bánh quy, mùi thơm nhẹ lan tỏa cũng không khiến tôi thèm ăn.

Gã chìa ra hộp bánh, hướng về phía tôi mời. Tôi xua tay lắc đầu.

-Bánh của Tiểu Quang Quang làm thật sự rất ngon, ngay đến tên Tiểu Đăng ghét đồ ngọt mà cũng phải ăn mấy cái.

Tôi cười trừ.

-thật sự không đói, hơn nữa vị giác của tôi rất tệ, đem cho tôi ăn rất phí của.

Gã nghe tôi nói thế cũng không ép buộc thêm, ăn mấy miếng bánh, uống mấy hớp rượu, châm thuốc hút một hơi dài, rồi thả ra từng vòng khói nối tiếp. Gã thu dọn cất đi rồi dùng mũi súng làm điểm tựa tự đứng dậy. Lúc đứng thẳng lên có chút hơi chông chênh sau đó bắt đầu bước về phía trước, vừa cố gắng ổn định đi vừa bình đạm nói.

-Tôi không hiểu cũng không biết tại sao mấy vết thương trên người cậu đều được chữa khỏi. Vết trầy xước bầm dập thì không nói làm gì, nhưng ngay đến hai vết thương do súng ghim vào cũng lành rồi, thậm chí cái tay bị đứt rời cũng thành toàn vẹn...

Gã vẫn đi tiếp không dừng lại nhìn phía sau, nhưng tôi lại giống như bị keo dán chết chân một chỗ, muốn nhúc nhích cũng không được.

- thực sự tôi cũng không muốn nói ra nhưng khi trông thấy cậu nhìn cánh tay của bản thân một cách kinh ngạc. Tôi lập tức hiểu rằng cậu cũng chẳng biết hơn gì...

-...Tôi lại chưa từng nghĩ sâu xa tới, hoặc là xem trọng vấn đề này...

-...cậu lại quá thờ ơ với bản thân rồi.

Phong Linh quay lại nhìn tôi chăm chú.

-có biết lúc cậu ngã đi vì đau đớn do mất cánh tay thì tôi nhìn thấy gì không?

Tôi im lặng, chờ gã bổ sung tiếp.

-...đám phế vật đó...đột nhiên tự vặn vẹo cơ thể, tựa như có bàn tay ai vô hình điều khiển, các bộ phận chúng cứ vặn xoắn lại với nhau ...giống một tấm chăn hai đầu có người cùng vắt cho kiệt quệ nước...như cái máy ép trái cây, dịch thể cứ thi nhau chảy ồ ạt cho đến khi tong tong nhỏ giọt xuống...

Tôi vẫn cầm nín, trong đầu vụt qua vô vàn dữ liệu, hễ vрон tay muốn tóm lấy, chúng lại từ từ tan chảy như cát lọt qua kẽ tay. Thứ đọng lại khiến tâm trí người ta hoang mang nhức nhối.

-nói cho tôi biết...cậu đang nghĩ gì?

Tôi lắc lắc đầu. Phong Linh thấy thế lại hỏi.

- cậu chẳng lẽ không có gì để nói sao?

-cậu có thể cho tôi biết những gì?

Gã nghe tôi vặn lại như vậy đầu tiên là sững sốt một chút sau đó chợt bật cười, có phần khá thoải mái.

-cậu nói đúng, hai kẻ đều không biết gì hết thì tốt nhất lên im lặng, bởi vì hiểu biết nửa chừng là điều rất đáng sợ. Đi thôi Tiểu Minh.

Tôi do dự một chút cuối cùng cũng nhấc chân tiến về phía trước.

Hồi nào tới giờ chưa từng để ý xem mình khác với mọi người như thế nào? Vì sao lại khác? Người sớm tới kẻ cận bên tôi, là tấm gương để nhìn lại đánh giá bản thân nhưng bố nuôi chưa từng truy hỏi nguồn gốc tôi rõ ràng. Và vì ý y vào tình thương cho rằng hiển nhiên như thế nên mới dăm ra càng vất nó lại đằng sau đầu, một chút cũng không màng bận tâm tới.

Bây giờ mới nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy bản thân thật giống như kẻ chạy trốn, có lẽ đã lang bạt qua rất nhiều vùng miền, có lẽ đã đi khá lâu, lâu tới mức kiệt quệ mỗi mệt thì dừng lại và trước mặt chính là ngôi nhà của ông ấy hiện hữu.

Có lẽ tôi chỉ như một lữ khách tạm thời dừng chân ở nơi này một đoạn thời gian, sau khi hồi sức sẽ lại tiếp tục đi tiếp.

Có lẽ đến một lúc nào đó, khi đã nghỉ ngơi đủ rồi, tôi phải đi nốt hành trình còn dang dở.

Thế nhưng cái tôi truy tìm là gì? Hay thực chất vốn không có gì dành riêng cho tôi hết. Tôi chỉ cần yên ổn ở lại chốn bình an này đến hết quãng đời còn lại?

Tôi rốt cuộc cần gì? Muốn gì?

-này người anh em, nếu không nghĩ ra được thì cũng đừng nghĩ thêm nữa, không cần biết cậu là cái thể loại gì nhưng cậu là kẻ có nghĩa khí, chỉ cần vậy là đủ. Phải rồi, sau này thoát khỏi đây có dự tính gì cho tương lai không? Có khó khăn gì cứ nói với tôi một câu, nếu trong phạm vi giúp đỡ được nhất định không từ chối.

Phong Linh lại đột nhiên cất tiếng nói, gã rít hơi cuối rồi vắt đầu lọc xuống, chân theo thói quen đi đi.

Có lẽ thấy không khí quanh tôi quá trầm ngâm, gã nói rất chân tình như thể bạn bè đồng viên nhau. Tôi khẽ cười.

-Cảm ơn.

-Thằng nhóc này, không tin tưởng tôi sao? Tuồng nói cho có thủ tục thôi sao? Tôi là xem cậu hợp nhãn mới cân nhắc.

Gã vừa vui vẻ nói tay vừa thuận tiện khoác lên vai tôi, mũi súng trường vẫn cắm xuống làm gậy chống.

-được rồi.

Tôi đáp cho có lệ, nếu là bình thường thì sẽ hất cái tay thừa kia ra, nhưng mũi lòng thấy gã đi lại có chút bất tiện. Nhưng Phong Linh như sự nhớ ra điều gì, buông tôi, lấy ra cây súng lục dặt bên thân.

- đây là khẩu Walther P99, bắn xa nhất khoảng 60 m, có thể bắn liên tục được 140 viên/ phút, đạn lao đi tầm 408m/ giây .Hiện giờ súng đang trong chế độ cài chốt an toàn, lấy an toàn sẽ chèn vào mấu búa cò, cò sẽ bị khóa chết, không bóp được.

Phong Linh vừa thao tác vừa giới thiệu nó.

-Bấm nút nhà hộp tiếp đạn, đạn sử dụng loại 9 x 19 mm, trong này vẫn còn nguyên 7 viên. Lắp lại băng tiếp đạn vào súng, dùng tay nhẹ kéo miếng trượt ra sau đến điểm cuối cùng và buông trở ra. Lúc này súng đã nạp đạn vào nòng và búa đập đã sẵn sàng, giờ thì đẩy khóa an toàn lên trên và bắn thử luôn xem.

Phong Linh đặt cây súng vào tay tôi. Tôi ngu ngơ nhìn lại.

-còn nhìn cái gì? Cậu không có vũ khí gì phòng thân hết, súng lại rất dễ thao tác, nhìn cậu mặt mũi cũng sáng sủa, chắc thử một lần là ngon ăn luôn.

Phong Linh dùng mũi súng trường nhẹ đẩy cánh cửa khép hờ sang hai bên. Chúng tôi tiến vào một gian phòng rất dài, hai bên đều kê kín giường, trên đều có bệnh nhân đang nằm nghỉ.

Trần nhà treo hai dãy bóng đèn tròn sợi tóc vàng úa, nhưng bọn chúng cứ như thể tiến tới thời kỳ cần được nghỉ dưỡng, thi nhau mà không ngừng nhấp nháy như sắp tắt thở. Một dãy quạt trần ba cánh ở giữa đồng loạt bãi công, duy chỉ còn có một cái lừ đừ quay quay như sắp đứt hơi .

Mà thật tình thời tiết này ai điên dở hơi bật lên làm gì cho tốn tiền điện, mới vừa chợt nghĩ thế đột nhiên lại nhận ra vài người mặc áo blouse trắng đang đứng nhìn bệnh nhân của họ, cái đầu đồng loạt từ từ dịch chuyển .

Q.1 - Chương 60: Vật thí nghiệm .

Cái này có chút ngoài sở liệu a, ý nghĩ lóe nhanh trong óc là “sao lại đồng đúc thái quá thế này?”

Tôi cũng ngắc người nhìn lại, hồi lâu, bọn họ thế những vẫn không buồn nhúc nhích khiến bản thân có chút khó xử không biết tiếp theo lên làm gì. Đột nhiên lại ngoài ý phát giác, dùng mắt tìm kiếm một vòng vẫn không thấy Phong Linh đâu. Tên đó, sao lại đi không nói một lời nào, bỏ mặc tôi bơ vơ ở đây tự sinh tự diệt sao?

-này, định cứ đứng hóp không khí tới bao giờ ?Qua xem chút đi.

Giật mình bởi tiếng nói thình lình vang lên sát tai, quay lại hóa ra là Phong Linh. Cái tên này, rõ ràng mấy giây trước đột ngột biến mất, mà giây sau cũng không tiếng động trở lại rồi?

Gã chủ động bước tới một giường bệnh có bác sĩ đứng kế bên, không còn cách nào khác tôi đành bám theo.

Trên giường là một người đàn ông đang mở cặp mắt trũng sâu thâm quầng tràn đầy tơ máu, ánh nhìn vô hồn không có tiêu cự, có lẽ tuổi đã qua 40 cũng có thể mới ngoài 30, tôi không đoán được. Ông ta mặc bộ quần áo tù nhân bạc màu, tứ chi và thậm chí là phần cổ đều bị cột lại trên giường chỉ có thể không ngừng điên cuồng nhúc nhích như thể bị động kinh.

Bộ đồ thật ra cũng không phải size to chẳng qua cơ thể rất gầy lên khi mặc vào cảm giác nhìn lại càng mong manh, mong manh như một bộ xương khô chờ ngày được tiêu thất. Cả cơ thể đều lan tỏa thứ mùi hôi hám như cả thế kỷ chưa được tắm rửa thay đồ, chế độ đãi ngộ ở nơi ngục tù đúng là chẳng ra thể thống gì.

-hắn tên Thẩm Dương sống ở thành phố Đại Liên, hai năm trước vào đây khi mới vừa 30 với tội danh giết người cướp của hưởng án tù 10 năm .Nhưng sau khi vào đây được 1 năm thì bị ngục trưởng nhìn trúng, theo lệnh của ban lãnh đạo chọn lấy 1000 phạm nhân khác cùng hưởng phúc phần tham dự một trong vô vàn dự án thí nghiệm bí mật lên thân thể con người.

Tên bác sĩ chậm rì rì thuyết minh bên cạnh, giống như một con robot máy móc phát ra âm thanh đều đều không cảm xúc.

Gã vừa nói tay cũng không ngừng thao tác, lấy ra một viên thuốc thả vào cốc nước, chỉ vài giây sủi bọt sau, chất thuốc đã được hòa tan hoàn toàn. Gã lại dùng ống tiêm không mũi kim hút lấy số nước thuốc đó rồi cứ thế một tay túm lấy cằm tên bệnh nhân hơi đẩy mặt ngửa lên, một tay bơm vào cổ họng, cưỡng ép uống.

- đây là một trong những phức hợp dự án lớn của lãnh đạo ban xuống, bọn họ muốn tạo ra những chiến sĩ không cần ngủ nghỉ cả ngày lẫn đêm nhằm phục vụ trong các trận chiến kéo dài đến cả tuần. Cục Kế hoạch nghiên cứu cao cấp thuộc Bộ Quốc phòng đã cho thử nghiệm bí mật modafinil trên 2000 bệnh nhân kéo dài suốt 5 năm qua, thế nhưng số người tồn tại qua 6 tháng chính là bằng không...bọn họ tất cả đều lần lượt mất kiểm soát lý trí.

-Modafinl..

Tôi lẩm nhẩm trong miệng, muốn tạo ra những chiến binh có thể hoạt động liên tục nhiều ngày trời chính là đi ngược lại 1 trong ba nhu cầu cơ bản của con người. Có thể nhiều ngày không cần ăn uống ngủ nghỉ, nhưng liên tục bị kiểm hãm sẽ đẩy thần kinh con người ta tới cực hạn, và như thế tác dụng bị đội ngược khiến họ rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Người nằm trên giường bệnh, tựa như một bộ xương khô nhưng vẫn còn kịch liệt vẫy vùng. Đôi mắt đột nhiên trở lên sinh động, tựa như một con búp bê vô tri được bàn tay thần thánh kích hoạt, nó bắt đầu xoay chuyển từ từ trái phải trên dưới, tựa như lần đầu ngỡ ngàng nhìn thế giới, có chút kích thích. Sau đó lại như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt bắt đầu trở lên kích động cuồng loạn mà xoay vòng như bị mất kiểm soát.

-đó một loại thuốc có tác dụng kích thích trung khu thần kinh, khiến con người có thể sinh long hoạt hổ liên tục trong 72 giờ liền mà vẫn minh mẫn khỏe mạnh, thế nhưng nếu dùng thường xuyên lâu dài, không, chỉ cần dùng tới liều thứ 5 sẽ đẩy nhanh quá trình hao tổn sức sống...đến liều thứ 10 ,cuối cùng chết như một già hom hem từ thể xác lẫn tinh thần.

Đang nghĩ nghĩ nhìn nhìn đột nhiên có giọng nói thẳm thì bên tai làm bản thân ớn lạnh tận xương. Mẹ nó chứ, tôi chửi thẳm trong đầu khi nhìn thấy hung thủ té ra là tên Phong Linh. Khuôn mặt gã mờ mờ ảo ảo trong thứ ánh sáng vàng vọt lúc có lúc không, như phủ một lớp ánh sáng sương mù, gây ra cảm giác ngờ vực tựa như biết chắc là gã nhưng vẫn không tin tưởng lắm.

-cơ quan này còn tài trợ kết hợp với việc nghiên cứu nhiều biện pháp chống buồn ngủ khác thường như dùng điện từ trường kích thích đại não để tiêu trừ mọi mệt. Trước đó vào đầu thập niên 1980 còn triển khai chương trình tuyệt mật gọi là MKULTRA, với mục tiêu tìm ra những phương pháp có thể khống chế thao túng đầu óc người khác, nếu thành công thì sau này sẽ chẳng còn bẽ lũ phản đồ tặc từ nào nổi loạn quấy phá chống đối chính quyền nước nhà. Trong 3 thập niên sau đó, cơ quan này dùng chất gây ảo giác và biện pháp sốc điện để tẩy não các đối tượng thí nghiệm một cách không thương tiếc, coi sinh mạng con người bèo bọt như đám chuột bạch.

Gã vừa nhẹ mìa mai đến đó, một chuỗi âm thanh méo mó phát ra từ cái miệng bệnh nhân khốn khổ đang không ngừng tự dày vò bản thân khiến tôi quay đầu lại nhìn. Đầu gã có đeo thêm một cái mũ sắt, trên đó cắm chi chít đủ các loại dây điện xanh đỏ, một đầu có đèn báo nhấp nháy, đầu kia kẹp với bảng điều khiển. Gã bác sĩ liền thao tác mấy nút, tiếng gầm gừ ú ớ khủng hoảng vô nghĩa của bệnh nhân lại ngân nga càng thảm thiết bi thống hơn.

Dây siết to bản ở cổ vốn không chặt lắm, gã cứ không ngừng ngóc đầu lên như muốn vùng thoát giờ lại tựa như cái bào gối, không ngừng chà xát chà xát cái cổ thon gầy như muốn làm nó mỏng thêm. Tứ chi thì càng chặt vật hơn, chỉ có thể xoay xoay cổ tay cổ chân nhỏ mảnh như cành củi mục, tưởng như gãy giữa mạnh hơn nữa thì sẽ tự động làm gãy chúng mất.

Thế nhưng đám xương rồng đó không bị nứt vỡ, mà sau một hồi cuồng bạo phản kháng, thứ bị giật đứt lại là sợi dây trời đàn hồi mềm dẻo.

Gã đột ngột bật dậy như cái lò xo bị lấy đi tấm đệm che chắn, hai tay xương xẩu chộp lấy cổ họng tôi mà ra sức bóp lấy bóp để, gào to vào mặt tôi một tràng dài đau đớn căm phẫn. Mồm miệng nhều nhầy dớt dài như lên con bệnh chó dại, hai mắt long sòng sọc tràn đầy thù hận chất chồng như thể tôi là thủ phạm tàn sát cả dòng tộc gã.

Tên bác sĩ phụ trách bên cạnh cuồng quát lao tới, hai tay túm lấy một tay gã muốn giật ra khỏi cổ tôi, dùng lực vài giây mà vẫn không thấy hiệu quả. Tôi cũng hai tay chộp lấy cổ tay gã muốn ra sức kéo đi, lại pháp hiện thể lực của bản thân như bị ai phút chốc bòn rút hết, thậm chí, khẩu súng lục bảo bối đâu rồi?

Gã bệnh nhân hom hem như tên ốm đói khí lực lại như của ba bốn người trưởng thành khỏe mạnh dồn lại, gã khễ vung tay dễ dàng hất văng con ruồi trắng đang phiến nhiễu bên cạnh, cơ thể trời gà không chặt đập vào một thành giường khác kể bên rồi đập trở lại mặt đất, nằm im lún.

Trước đó 2 tên bác sĩ khác gần đây thấy vậy cũng vội vã chạy tới bên giúp tên kia một tay khống chế tình hình đang mất kiểm soát, thêm một tên nữa chạy tới điều chỉnh lại tần số bảng điều khiển sóng điện não, cuối cùng tôi cũng loạng choạng lùi ra sau, gập bụng sờ sờ cái cần cổ thon thả lại hằn đậm thêm vết siết ngón tay, yết hầu lên xuống, thờ hồn hèn gấp gấp như cá mắc cạn.

Bất chợt cơ thể lại bị ai đó thô bạo kéo đi, lòng chợt lạnh giá, răng cắn chặt dồn lực, tay vung lên đâm vào hình dạng u tối im lìm trước mắt, không ngờ lại bị đón lấy, ngăn chặn dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Thí nghiệm tàn nhẫn.

-là tôi... Phong Linh đây.

Giọng nói nửa xa lạ nửa thân quen nhẹ nhàng như dòng băng lạnh ngắt chui vào màng nhĩ khiến thần kinh não phút chốc ngừng hoạt động.

Bà nội nó, tên này lúc tôi gặp nguy thì trốn đi đâu? Bây giờ thành linh lại hùng hổ kéo tôi tính làm gì?

Gã đẩy tôi bên một giường bệnh, tôi chậm rãi đưa mắt đánh giá, người nằm trên đó mặc duy nhất một cái quần đùi xà lòn, cơ thể như bộ xương khô bọc da hoàn toàn được hiển lộ. Dưới thứ ánh sáng hắt hiu tối sáng đan xen, nước da xanh xám với những mảng màu nâu xám loang lổ như bị tảo biển xâm chiếm, khiến cho tôi kinh nghi không biết có phải là bị mắc bệnh da liễu giai đoạn cuối?

Thế nhưng đó vẫn chưa phải là điều khiến người ta phải giật mình hốt hoảng lùi ra sau.

Trên cổ người đó, thế nhưng lại là cái đầu của một con chó đen xì.

Chẳng lẽ đây lại là người lai thú bí ẩn kỳ dị trong truyền thuyết?

-tên này chính là một trong vài thành công hiếm hoi ít ỏi, trong vô vàn sản phẩm cấy ghép hão huyền và điên rồ nhưng thất bại của đám khoa học nước nhà nghiên cứu y học được phép thí nghiệm trực tiếp nên cơ thể người, những phạm nhân mất đi nhân quyền nghiêm nhiên trở thành vật hi sinh.

Trong khi tôi còn ngơ ngác không hiểu vì sao lại có thêm màn bác sĩ giới thiệu, thì cái đầu chó mực bắt đầu ngo ngoáy trái phải, đôi mắt tí hìn khề mở, tiếng gầm gừ rít gào qua hàm răng nhọn hoắt sắc bén cắn chặt.

Truyện thí nghiệm tạo ra zombie từ động vật thì tôi cũng được đọc qua sách báo hay, nghe nói vào năm 1940, các nhà khoa học Nga đã đăng trên tạp trí “Khoa học và sự sống” một bài viết trấn động về số đầu chó đã được cắt đi và ghép lại nhưng vẫn duy trì sự sống trong vài giờ. Những chiếc đầu này vẫn có thể vẫy tay và chuyển động mắt khi nghe tiếng động và thậm chí liếm mép. Lúc đó, nhóm khoa học gia tuyên bố có thể giữ cho những chiếc đầu chó sống bằng hệ thống tuần hoàn máu nhân tạo.

Tuy nhiên vào năm 2005, các nhà khoa học Mỹ lại tạo ra cả đàn chó “zombie”. Theo các chuyên gia của Đại học Pittsburgh chó chết ngay khi bị rút hết máu khỏi cơ thể và bị thay thế bằng dung dịch muối đường cùng ô xy, nhóm truyền máu cho vật thí nghiệm, kèm theo sốc điện. Ba giờ sau lũ chó sống

lại, và hầu hết đều có vẻ như thường, trừ một số con bị tổn hại nặng trở lên kích động như thể bị điện giật và chết trong tình trạng máu chảy tràn lan không tìm thấy cùng tốc độ thổi rửa bị đẩy cao.

Không chỉ hàng trăm con chó mà hàng trăm con khỉ cũng phải "hy sinh" làm vật thí nghiệm, bởi vì con người luôn bị lôi cuốn hấp dẫn với những ý tưởng giành lại sự sống sau khi bị chém đứt đầu và cũng vì đã có một vài ca thành công. Bản báo cáo cho thấy phương pháp điều trị như trên có thể một ngày nào đó sẽ cứu sống bệnh nhân bị xuất huyết quá nhanh vượt qua khả năng kiểm soát của bác sĩ. Tuy nhiên, từ thành công trên động vật đến thành quả với cơ thể con người còn là cả một khoảng cách lớn.

Thế là 10 năm sau, đám bác sĩ biến thái của bệnh viện Vũ Tuyền nhà tù Bàn Cẩm lại to gan lớn mật cấy ghép cơ thể người với đầu động vật, còn thật sự khiến cái thứ này sống lại.

Cái đầu chó mực bắt đầu sửa hung hăng điên loạn, âm thanh cực kỳ chói tai như muốn bức người nghe cũng phát khùng theo. Có điều lạ, cái đầu thì không ngừng huyền ảo, cơ thể lại như hóa đá, một chút nhúc nhích cũng không.

-cậu thấy con người có phải tài giỏi tới mức biến thái?

Tôi nhìn nhìn Phong Linh từ chối cho ý kiến, cảm giác âm giọng tên này có chút khác lạ khó hiểu.

-vì sự tồn vong của nhân loại sẵn sàng dùng thứ sinh vật cấp thấp hơn làm bàn đạp tiến lên...đây là đạo lý hiển nhiên do con người chúng ta tự biên tự diễn.

Gã quả nhiên bổ sung thêm, cảm giác trong giọng điệu toát ra năm phần lạnh lùng, ba phần vô cảm và hai phần còn lại là sự bi thương bất đắc dĩ ẩn dấu.

-có thấy cơ thể người này loang lổ như địa y mọc lên không? Gã này trước đó bị chết vì đám khoa học gàn dở của chính phủ muốn tìm hiểu sâu hơn mức độ nguy hại của các nguyên tố phóng xạ đối với cơ thể người. Tiềm plutoni vào tử tù để nghiên cứu cơ chế loại bỏ chất phóng xạ.

-Sau này, hơn 400 cuộc thí nghiệm tương tự cũng đã được tiến hành ở bệnh viện Vũ Tuyền nhà tù Bàn Cẩm, gồm cả các thí nghiệm trị liệu phóng xạ đối với tù nhân ung thư, với lượng phóng xạ đưa vào cơ thể khác nhau.

Tên bác sĩ này giờ im hơi lặng tiếng như một con manocanh lại đột ngột xen vào giải thích. Giờ mới để ý nha, đám này sao lại để chúng tôi đứng đây tham quan bình loạn mấy cái sản phẩm biến dị?

-Lũ khoa học điên cuồng của chính phủ từ năm 1965 thực hiện hơn 149 dự án nghiên cứu theo chương trình MKULTRA. Họ thử nghiệm ảnh hưởng của LSD (viết tắt của Lysergic Acid Diethylamide) cho các phạm nhân trọng tội. Thậm chí ở cả ngoài xã hội, họ dụ dỗ các con nghiện dùng LSD để đổi lấy heroin, đám ngu ngốc không hề biết mình đã bị lợi dụng làm “chuột bạch”.

Giọng của tên bác sĩ vẫn đều đều một tần số phát sóng, không lên trầm xuống bổng, tựa như một dòng thủy ngân lưu chuyển. Tôi đưa mắt tìm Phong Linh, hoang mang hỏi.

- Phong Linh, chúng ta đến đây không phải xem triển lãm ?...

-đương nhiên, chúng ta tới đây để chấm dứt những chuyện này..

-vậy, còn không mau đi tìm mấy bình ga cho nó?

Gã không đáp trả, lại chỉ nhìn như dán vào bệnh nhân đang sửa như súng bắn liên thanh, tôi lảng lảng chủ động lùi chân ra sau thêm chút, mắt không rời nhìn vị trí tiếp nối giữa hai phần xa lạ bị gắn ghép lại. Thật sự sợ a, sợ nó kích động quá có khi tự đứt cái đầu ra khỏi thân người, chỉ nói nơi đó chưa cắt, máu chậm chạp rỉ ra. Cái đầu vẫn điên cuồng xoay trái xoay phải sửa nặng nề không ngừng nghỉ, đám thịt nơi cổ chỗ lồi lên rồi dần bị kéo dần ra.

Sau đó, quả thật đã chăm chăm để ý, vẫn bị dọa cho va vào cái giường bên cạnh. Cái đầu chó mực lao tới phía tôi, mở to cái miệng hiển lộ hàm răng hung hiểm.

Thế nhưng thứ đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau, một thứ to lớn từ sau lưng lao tới, ngoạm lấy cái đầu chó điên, hạ thân an toàn trên chiếc giường trước mặt .

-trước mối đe dọa của chiến tranh sinh hóa đã khiến ban lãnh đạo cấp cao cho thực thi Kế hoạch 112 vào những năm 1980, 1990. Một trong những nội dung của nó là phun các loại chất độc thần kinh như Sarin, VX lên hàng ngàn, hàng vạn tử tù nhằm kiểm tra trình tự làm sạch độc tố. Năm 2002, Bộ Quốc phòng đã công khai chi tiết kế hoạch cho Cục quản lý tù nhân đi điều tra khả năng bị thương tật của các phạm nhân tham gia thí nghiệm này. Cơ thể của tất cả đám nhân thú ở đây đều là của những thí nghiệm sinh hóa trước đó.

Con mẹ nó chứ, tên bác sĩ vẫn tiếp tục nói, tôi lại cần mấy người thuyết trình cái đề tài bí hiểm quốc cấm này làm gì? Tôi chỉ là phạm nhân bình thường đến không thể bình thường hơn, 24/7 tự nguyện nhốt mình trong bốn bức tường, có phải thiên tài cần được tổ quốc bồi dưỡng đâu?

Trong khi tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, cái thứ trím trong bóng tối mờ ảo trước mặt hất nhẹ cái đầu to đùng, thứ vừa bị xem là quả bóng tennis bay về phía bên cạnh, đập xuống mặt nền, lăn lăn lại gần tôi.

Tôi cuống quýt tránh ra xa, cơ thể như bị trúng gió độc khi nhìn lại một vòng, đột nhiên ngoài ý lại phát giác sự việc không đúng. Thế quái nào, một đám lỗ nhỏ không rõ hình thù, đen đặc trên giường bệnh đồng loạt ngời chồm hồm. Trong bóng tối, dựa vào thứ ánh sáng bóng đèn vàng yếu ớt khi có khi tỏ,

thấy những cặp dạ quang xanh lét nhìn về phía tôi một cách lạnh lẽo nham hiểm.

Một tiếng gầm sát bên đầu áp bức ném về phía tôi kèm theo mùi hôi thối kinh tởm chẳng khác gì cơ thể bị dầm trong nước cống. Tôi nín thở, cảm thấy đây chắc chắn là ác mộng thôi, chỉ là mơ, cầu trời khẩn Phật mau mau tỉnh lại.

Đó là cái đầu khi lông lá dính trên cơ thể loài người ốm yếu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Nước mắt

Một cái đầu khi dữ tợn nhe hàm răng nhều nhót dài, cặp mắt mở to tàn nhẫn nhìn tôi như thể kẻ ngoại lai không những xâm phạm lãnh thổ còn tiện tay giết vợ con nó.

Nó nhảy phắt tới cái giường phía sau, tôi tức khắc dịch chuyển bản thân tới cái giường trước mắt, trong tình cảnh như gà con nhai nhép bị sói xám tiếp cận tôi cần đồng minh tin cậy. Ngó nhanh một vòng, lại không thấy Phong Linh đâu.

Khốn nạn thật, tại sao tới lúc nguy cấp lại chơi trò trốn tìm rồi?

Lập tức cảm thấy có gió lạnh phía sau thổi tới, theo bản năng cuống cuống tháo chạy, nhưng trên lưng trầm xuống nặng nề, hiển nhiên bị con thú nhân đập trúng, cái cảm đáng thương lại bị cạ nền nhà, phổi càng không được buông tha, xem chút tắt thở luôn.

Sau đó nó còn nhún nhảy trên tấm lưng thêm mấy cái mới chịu thỏa mãn dòi đi, tôi vội vã bò dậy đứng lên định bỏ chạy tiếp, ai dè mới được vài bước, lẹ rần rạ tuôn rơi trong lòng, bị bao vây a.

Một đám người không còn là người, thú không ra hình thú từ trên giường bệnh đồng loạt nhảy xuống đất, dùng tứ chi bò bò lại gần tôi như thăm dò vật lạ lại như bày thú cùng nhau hợp tác đi săn mồi.

Con mẹ nó, không ổn, tuyệt đối không ổn chút nào, nhưng nhất thời nghĩ không ra sai ở đâu. Chỉ cảm thấy cái tình thế này nhìn theo chiều hướng nào cũng giống y hệt cảnh cừu non lọt vào bầy sói đói khát, tỉ lệ thoát thân chính là 0,01%

Thế này, thế này, bảo tôi phải sống sao?

Vòng vây ngày càng siết lại, khép kín bốn bề không lối đào thoát, cái đầu cứng ngắc trên cổ thận trọng dịch chuyển, ánh mắt đăm đăm bao quát chiến sự, chân khê khàng xê dịch, tự động càn đi vào chính giữa.

Ánh sáng từ những bóng đèn sợi tóc vàng vọt héo úa lúc soi tỏ lúc che dấu sinh vật rình rập nằm trong sự bảo trợ của nó, tiếng quạt trần nặng nề xoay vòng như thể chở theo vật quá tải trên lưng phát ra âm thanh như tiếng kim loại bị máy ép rác từ tốn nghiền chặt khiến người lâm nguy càng cảm thấy khốn đốn.

Đứng lẫn trong đám thú nhân là lũ người mặc áo blouse, dáng đứng lưng như bị gù, bả vai co dúm lại hai cánh tay dài thòng buông thõng, cái đầu hơi cúi về phía trước còn cúi xuống, lại công thêm cặp kính trắng nên không nhìn rõ tâm tình hiện lên trên mặt.

Cơ thể như nhanh liễu phiêu phiêu trong gió lại toát ra khí thế âm u ảm đạm, lẫn vào đó chút sắc thái của đám khoa học điên khùng, khỏe môi khê nhếch như thể đắc ý trước sản phẩm mình tạo ra, lại cũng tựa như đám huấn luyện thú dữ, luôn thủ sẵn tư thế ngoan tuyệt vùng roi.

Đám thú nhân gầm gừ đe dọa, hàm răng sắc nhọn chảy đầy dớt dài như thể lên cơn cực độ thèm ăn, ánh mắt dạ quang lấp lánh yêu dị luôn dán vào con mồi nhất cử nhất động đều không bỏ sót.

Trong lòng than thở, thế quái nào bao nhiêu thù hận lại cứ phải nhất thiết tập trung hết cả trên người tôi? Bị lũ dị nhân này PK, liệu tôi có còn may mắn được chết toàn vẹn thân thể? Hay là đến xương cốt cũng bị gặm nát như? Lúc đến gặp Diêm Vương gia trình diện thì thành một đồng bầy nhầy, có khi lão bố nuôi cũng nhận không ra diện mạo, trực tiếp kinh hoàng tránh xa.

Vừa nghĩ miên man tới đó một con mặt khi mặc quần đùi sọc caro hét ré lên một tiếng thị uy, búng chân chồm tới, hai cánh tay gầy trơ xương với những ngón xương xẩu vươn ra. Tôi lập tức xoay người bỏ chạy, mỗi bước được vài bước liền bị hai con khác lao tới chặn đường.

Đúng lúc đứng hình thì sau lưng bị một vật nặng nhảy lên, cơ thể chao đảo một chút sau đó cổ họng bị bóp chặt, hai tay theo bản năng cấp tốc vươn lên túm lấy hai cánh tay khô quắt queo kia. Vừa mới vui mừng vì chẳng ngờ có thể dễ dàng khiến chúng tách rời cái cổ một chút thì dưới chân truyền tới cảm giác đau đớn.

Chân vùng lên muốn hất đi ai ngờ mắt trọng tâm té ngã cái rầm, tôi cũng rất là cố ý hướng cái lưng xuống hun đất, như thể cho cái con ôm phía sau ăn no. Quả nhiên nó hét ré lên một tiếng, nghe rõ tiếng xương gãy rôm rốp, nhưng tôi không vui vì được mấy giây, chân vẫn tiếp tục truyền tới cảm giác đau

như bị chó điên cắn.

Tôi giãy giụa khỏi tên sau lưng, ngồi dậy đám mây phát vào đầu tên đang ngầu nghiêng ăn cái đùi phải. Sau đó không ngừng lại thở lấy sức, tiếp tục liên hoàn đâm vào mặt tên bám dai như đĩa bên đùi trái.

Sức chịu đựng của bọn này không cao, bị đau liền nhảy tránh ra, chúng không có vì mới cắn được miếng thịt ngon mà hoa mắt trở lên mắt không chế. A DI ĐÀ PHẬT, chúng mà trở lên không biết kinh sợ thì đúng là tôi bó tay toàn tập.

Máu nơi hai bắp đùi dòng dòng chảy xuống, lại không đau đớn như tôi tưởng tượng, vẫn có thể đứng lên nhìn một vòng quan sát chiến sự. Cách đây không xa thấy có cái xe chứa dụng cụ y tế, có điều gần thì gần thật, ước chừng 4 bước chạy là tới nơi, nó lại bị đám dị nhân bu xung quanh.

Không nghĩ nhiều, nhắc chân liền nhắm hướng chạy tới, mới một bước con đau do vết cắn truyền đến khiến tôi suýt khựng lại, hai con ở trước mặt chồm lên nghênh đón. Tôi liền thuận thế trượt chân ngã lăn mấy vòng rồi đập vào tấm sắt khiến đồ vật trên đó ầm ỉ kêu gào, một số thứ đổ xuống người.

Cắn răng nén đau đớn, mở mắt ra cuống cuồng ngồi dậy phát hiện bên bắp tay có vết xước kéo dài, máu lại được dịp rỉ ra, liếc mắt, gần đó cái kéo nhỏ còn mở toang hoang lữ. Vừa cầm lấy thì một bóng đen nhanh nhẩu chồm tới, tôi tiện tay vung lên luôn, xoay vai lấy đà cầm thô bạo ngay trên mặt nó rồi run run không rút ra, tay thu về nhìn theo con dị thú hú một tràng dài tiếng ngoài hành tinh, ôm mặt nhảy tung tung ra xa.

Tôi thở gấp mấy hơi, cảm thấy bủn rủn toàn thân, cần trọng dựa vào chiếc xe trở dụng cụ mà đứng dậy, cũng không dám dựa hoàn toàn, giây trước mới thử thả lỏng một tí mà chiếc xe đã không chịu đựng nổi sức nặng, hơi trượt đi.

Sau đó quả thật xe trượt đi, tôi ngã ngồi xuống đất, sau lưng bị đâm lên một nhát, cảm nhận hung khí bị rút ra rồi lại được đâm xuống cùng một chỗ, sau đó lại bị rút ra rồi lại được đâm xuống. Sau đó, sau đó cứ tuần hoàn như thế, có điều nó thay đổi chỗ đâm, tôi đau tới cảm lạnh, trực tiếp nằm im re.

Miệng đóng mở như cá mắc cạn, thị lực của mắt cũng trở lên tầm tối, chỉ cảm thấy phía trước mơ hồ như có vô vàn bóng đen không ngừng nhấp nhô chuyển động, phát ra tiếng kêu huyền ảo như bọn thỏ dân đang sung sướng đốt lửa trại, chuẩn bị mở dạ tiệc quay thịt người.

Đang định tình nguyện nhắm mắt xuôi tay, cơ thể phút chốc bị nhắc bổng lên, cái đầu không ngừng được lắc lư trái phải lên xuống, chân lơ lửng giữa không trung.

Cổ họng bé bỏng đáng thương một lần nữa lại bị bóp nghẹn, mở một bên mắt nhìn nhìn, phát giác hai cái đầu thú vật gần trong gang tấc.

Con bà nó chứ, quỷ sai đại nhân chắc cũng có diện mạo thế này là cùng.

Di chuyển ánh mắt theo hướng hai cánh tay khô gầy như khúc củi, thấy chân thật diện mạo của tên hung thủ đang lắc lư cơ thể tôi như vung vẩy con búp bê nhựa. Một con khi và một con chó cùng túm lấy cổ tôi mà chơi thật sáng khoái.

Tôi đưa tay lần mò ra sau lưng, vớ lấy con dao mổ vẫn còn cắm trên lưng, cắn răng dốc sức rút ra rồi đâm một nhát vào đỉnh đầu một con. Tức thì con đó buông tay ra, con còn lại không kham nổi sức nặng cũng theo đó ngừng cuộc chơi.

Cái cổ được giải thoát, tôi như người mắc bệnh hen suyễn cần gấp thuốc hỗ trợ, cứ thế mà vừa ho vừa thở như thể không khí xung quanh bị tên vô lại nào bòn rút hết.

Được một lúc lấy lại cân bằng, ngẩng đầu nhìn tình hình, phát hiện vẫn nằm giữa vòng vây, hơn nữa, đám thú nhân còn kẻ sát bên cạnh, dường như chỉ cách có hai cánh tay. Vô vàn cặp mắt dạ quang xanh lét trùng trùng nhìn vào tôi, âm thanh gầm gừ cảnh cáo phát ra trong cổ họng y hệt một đàn thú dữ hăm dọa kẻ xâm chiếm lãnh địa.

Đột nhiên, từ những cặp mắt chảy xuống hai dòng nước ...

Tôi ngu ngu ngơ ngơ nhìn, lại chuyển quý dị gì nữa đây?

Chẳng lẽ đây lại là nước mắt? Chẳng lẽ bọn chúng đang khóc? Lý ra người khóc thành dòng sông phải là tôi mới đúng. Tôi đây trước giờ ăn ở rất biết điều, kính trên nhường dưới, chưa từng quất tháo đe dọa xóm làng, có gì lại bị củ hành thô thảm mức này?

Chợt bên tay có vật gì nhẹ chạm tới, vô thức hơi cúi xuống.

Đó là cái đầu người, tóc mái che tán loạn khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 63: Khủng hoảng.

Tôi lại không giật mình chút nào, vươn tay khẽ vén đám tóc gọn sang hai bên, phát hiện khuôn mặt này quen thuộc cực kỳ. Ngũ quan không có bất cứ sự khác lạ lẫn lộn, càng ngắm nhìn kỹ càng, càng chân thực phát giác, con bà nó, quả nhiên là hàng thật .

Đôi mắt nó nhìn lại tôi, không buồn không vui, chẳng lạnh lùng càng không hề hững, không chứa bất cứ dục vọng nào, chỉ đơn thuần là mở mắt ngắm thứ thân thuộc vẫn thường nhìn . Cái biểu cảm phản chiếu lại này, tựa như nhìn qua tấm gương, run rẩy sờ nhẹ một cái, chân chân thực thực lại làm tôi choáng váng xây xẩm

Nếu nó không phải hàng giả, là hàng hiệu, nếu đây không là mộng mị, không phải đang trong game nhập vai thực tế ảo ,vậy thì cái người đang đánh giá nhận định sự việc tình hình này, là thứ quý quái gì?

Tôi dùng con mắt nào để nhìn nhận? Dùng não bộ nào để phân xét? Chẳng lẽ vì mắt hoạt động quá tải trong bóng tối mà trở lên thoái hóa? Chẳng lẽ vì lâu không ăn muối nên não thiếu iốt?

Má nó, có nằm mơ thì cũng đến lúc nên tỉnh lại rồi đây, còn tiếp tục chìm sâu thêm, nhất định sẽ vùng vẫy không thoát ra nổi nữa đâu. Sẽ hóa điên vì phân biệt không nổi giữa ác mộng và hiện thực mất.

Cái đầu tôi đang sờ mó quan sát đây này, đáng lòng thay, lại là đầu tôi 100%.

Không sai, tôi đang cúi xuống nhìn cái đầu của bản thân, chỉ có cái đầu, không có thân thể, một cái đầu như vẫn chứa linh hồn, không phải một cái đầu chết mắt trợn ngược trắng dã.

Ánh sáng trong mắt sinh động, con ngươi bóng bẩy như mặc ngọc phản chiếu lại thứ đang được soi vào.

Là một cái đầu.

Một cái đầu xa lạ khiến tôi như bị điện trich, một cái đầu giống loài người nhưng chưa được tiến hóa hết, vẫn dậm chân tại chỗ thời kỳ ăn côn trùng ở hang hốc, lông tóc mọc rậm rạp như cỏ dại trên mặt được bơm thuốc kích thích sinh trưởng.

Vâng, chính là đang nói tới cái đầu khi, họ hàng xa xôi với con người đây ạ.

Phũ phàng là, cái thứ đó, e rằng, nó mới là vật được đặt trên thân thể này, tức là cái đầu tôi đây.

Định mệnh, cái đầu tôi bị thay .Thay lúc nào? Bản thân lại mù mờ chẳng hề hay biết mô tê. Nghĩ đi nghĩ đi, chắc chắn có kẻ hờ ở đâu đó, nghĩ đến mức đầu cũng muốn bốc khói vẫn thấy hồ đồ như nào bị tắm muối ớt.

Muốn khóc quá, tay run bần bật giờ lên giờ xuống mấy lần cuối cùng vẫn không dám sờ cái bản mặt. Nhưng tôi cũng chẳng có nhiều nhận thời gian dành cho tí tê ừ ề.

Một tiếng gào đau đớn xuyên vào màng nhĩ, trong âm thanh khủng bố còn mang theo nước nử, tôi giật mình kinh nghi, đầu còn chưa kịp nhúc nhích, một cơn đau từ trên vai đã mạnh mẽ truyền xuống. Cơn đau thứ nhất vừa tới ,cơn đau thứ hai cũng kéo sang,vẫn nơi bả vai đây khiến tôi chống đỡ chẳng nổi ngã chúi bên thân cà mặt đất.

Tôi cố mở bên mắt, nhìn hung thủ tiếp cận, âm thanh hung khí bị kéo lê, ma sát với mặt đất vang vọng chói tai, là một vật thon thả dài loằng ngoằng hình chữ V cứng cáp, chính là cây gậy sắt vẫn thường được dùng để treo mấy bịch truyền dịch, có điều ,đã bị sức mạnh nào đó bẻ cong.

Tôi cố gắng ngồi dậy, ôm bả vai tê liệt, đứng lên và bỏ chạy, thế nhưng tiếp diễn sau đó mấy giây là hai bên cẳng chân bị giam giữ đột ngột. Tôi mất đà té cái rầm ồm đất, khắc sau một cơn đau như thác lũ đổ bộ, như có ngàn ngàn vạn vạn cơn côn trùng bò lên cắn loạn toàn bộ cơ thể.

Luồng điện khủng khiếp bắt nguồn từ hai vết thương sâu hoắm bị dao đâm sau lưng chạy một mạch thẳng tới não bộ oanh tạc đầu tiên.

Tôi nghĩ mình đã không còn đau đâu ra tí hơi sức nào để có thể thốt nên dù nhỏ nhất cung bậc kêu la gào thét đau đớn biểu lộ. Cũng có thể bởi đây thanh quản qua mấy lần bị bóp nghẹn cổ đến bầm tím họng thì cũng phế theo.

Tôi như lên cơn động kinh, giãy giụa vô lực, từng té bào đều âm thầm thống khổ uất ức, từng sợi cơ từng mẩu xương từng lát thịt từng mạch máu từng mảng da đều bị đá kích triệt để rơi vào trạng thái khủng hoảng trầm trọng.

Nghĩ có lẽ mình được vẫy vùng trong bể điện năng cỡ 5 phút, cũng có thể không tới, hoặc thậm chí lâu hơn, có điều, dù sao tôi vẫn chịu đựng qua được thời kỳ đen tối đó. Thật sự không dễ dàng khi một lần nữa được hưởng phúc của ai bị ném lại trải nghiệm tắm điện.

Cảm thấy lão nhân gia ở tí tấp trên cao kia có phải hay không đã hiểu lầm gì tôi nên mới cho tôi ngâm cùng củ hành lâu vượt mức quy định?

Âm thanh nhiễu loạn như sóng thu trên kênh radio bắt nhầm tầng phát, thấp hơn hoặc cao hơn, lấy được chỉ là những tiếng ồn ào vô nghĩa. Tựa như có triệu triệu con ruồi vù vù đập cánh trong một không gian nhỏ bé chật hẹp, khát cầu được giải phóng. Lại giống như tiếng đàn tằm tranh đoạt số thức ăn ít ỏi khan hiếm, rào rào ngấu nghiến nhai lá dâu khẩn cấp.

Qua mấy tầng lọc lọc tạp âm, cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ nhận định, tiếng gào khóc vắng vắng quanh tai, chẳng rõ là người khóc than hay thú, hoặc cũng có thể trộn lẫn lộn cả hai? Của một đám như đi đưa tiễn đám ma khóc thương sứt sùi?

Cho ai? Cho tôi ư?

“hu hu... hu hu...hu hu...”

Tiếng khóc cứ nỉ non quanh quẩn bên tai, tựa như keo dán, không phải của một người, của vô số người, chỉ là không phân biệt được là nam hay nữ là già hay trẻ.

Có khi lại rú lên đau đớn thống khổ, gào toáng bi thiết thảm thương, có lúc lại rên rỉ nức nở, nghẹn ngào ai oán. Xen lẫn vào đó là tiếng nói thầm thì không rõ ràng, tựa như tiếng trò chuyện xa xôi, cũng có thể là lời tự thuật xen lẫn tiếng gió thổi xào xạc, tự nói ra tự nghe lấy, vĩnh viễn luẩn quẩn chôn này, lặp đi lặp lại như một kẻ mộng du.

“hức hức...hức hức...hức hức...”

Cơ thể tôi như miếng thịt sơ chế vừa phải, chín tái với độ mong nước hoàn hảo bởi đầu bếp chuyên nghiệp xử lý bằng dòng điện 150mA và giờ bị lật người lại, chắc định rắc thêm chút gia vị cho nó đỡ nhạt nhẽo.

Tôi chớp chớp mắt mấy cái mới thu được hình ảnh về vông mạc, còn tưởng bị mù luôn con mẹ nó rồi chứ, nhìn một con dị nhân đang dạng hai chân đứng hạ thấp thắt lưng bước ngang qua bụng, nước mắt nước mũi chảy dần dựa lên lảng trên cái mặt chó mực, hai bên tay nó còn đang giờ lên hai sợi dây.

Nhìn theo hướng hai sợi dây dẫn dắt, nó nối với một bảng điều khiển đặt trên cái bàn kê gần giường, kẻ nơi tôi đang bị hành quyết mấy bước chân.

Tôi nhúc nhích, phát hiện não bộ truyền tín hiệu tới tứ chi nhưng tứ chi lại làm lơ đình công.

Không không, có lẽ các dây thần kinh phát tín hiệu đã hoàn toàn bị hủy hoại bằng tác động Rhabdomyolysis (tiêu cơ vân), sự tiêu hủy các tế bào sợi cơ khiến chúng phát hành độc tố đi vào máu.

Điện, phải rồi, không phải chôn ngực tù này bị mất điện trên diện rộng sao? Thế éo nào đã có lại rồi?

Tên bác sĩ phát ra âm thanh cười nho nhỏ trong miệng, tay cử động vịn mấy nút điều khiển.

Tên dị nhân lại khóc thét một tràng miên man vô cùng sầu thảm, hai tay hạ xuống, cầm đầu dây điện lên ngực.

Con di nó, lũ thú nhân lại biến thái nhường này, áo của tôi từ lúc nào đã bị mở rộng, lộ ra mảng ngực trơ xương, hai đầu phóng điện chính là cắm vào hai núm vú. Nơi đó tập trung dày đặc một đồng các dây thần kinh, động mạch tĩnh mạch, phần ngực bên trái, khỏi nói dài dòng, điện năng trực tiếp đổ bộ vào trái tim nóng hổi mà dày xéo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 64: Chìm sâu trong kinh hoàng.

Tôi tựa như con lặn quăng búng mình trong làn nước bắn đục, từng tế bào máu đều bị đám điện bu tới cắn nuốt. Từng tế bào bị thiêu đốt, gào khóc cầu cứu, nhưng vô dụng, các hạt điện tích vẫn tuần hoàn kéo tới, lũ lượt như nước chảy chỗ trũng.

Cảm thấy mùi thịt nướng cháy khét lẹt không ngừng từ cơ thể tôi lan tỏa, lan tỏa. Giống như ở trong một phòng kín mà quạt chả nướng trên than hoa, mùi thịt cứ như nước hoa mà khuất tán, khuất tán, lại vẩn vút nơi chớp mũi như gió luồn vào nhà trống.

Có điều, nhanh chóng tôi không còn ngửi thấy mùi vị đó nữa mà thay vào đó là cảm giác buồn nôn cứ trực trào dâng.

Giống như bạn ở quá lâu trong môi trường như thế, nên độ nhạy cảm của mũi bởi hương thịt nướng bị giảm, lại giống như vì bị ép ăn thường xuyên ngày qua ngày tháng nối tháng nên chỉ cần ngửi tới thôi cũng đủ gây ra cảm giác run sợ kinh tởm.

Thế nhưng không biết có phải do cảm giác đo lường về thời gian của tôi bị hỏng hay không mà lần hành hạ này có vẻ kết thúc chóng vánh. Có điều tôi còn chưa kịp lấy lại ổn định hơi thở thì một cơn đau khác lại ban xuống.

Con đau từ từ di chuyển chậm chạp, cẩn trọng chắc chắn, bắt đầu từ điểm hõm cổ, giữa hai xương quai xanh đến hết phần ức ngực, nơi toàn xương xẩu nên độ nhấn của cơn đau rất sâu và từ tốn kéo dài.

Sau đó cơn đau dừng lại, bị rút ra, tiếp theo thay bằng một cơn đau khác, khởi hành từ cuối phần lồng ngực chỗ tạm dừng đang dở, đến bụng dưới, lướt nhanh bằng một thứ vũ khí hạ sát sắc mỏng gọn nhẹ.

Vì quá đau đớn nên ngất đi, song cũng vì quá đau đớn nên tỉnh lại.

Tiếng cười khúc khích vang lên xen lẫn cùng tiếng khóc ú ớ như thể miệng bị dán kín.

Trong khoang ngực như được đôi bàn tay của ai nhẹ nhàng lần mò, sau đó cơ mặt trở lên nhăn nhúm dúm dỏ vì một nhát dai bén ngọt cắt đứt tuyến đường dẫn máu từ nơi sản xuất tới trung khu điều hành.

Tiếng cười trở lên khinh khỉnh miệt thị, tiếng khóc nhanh chóng trôi lên lần át đi, tựa như miếng băng dán được lấy ra, miệng được giải tỏa, một đám người gào khóc đau khổ, đứt quãng, nối tiếp, thay phiên, như thể vì tôi hiền lộ.

Trước mặt mơ hồ có vật gì, qua vài giây trở lên rõ nét. Đặt trên bàn tay đeo găng y tế của người giải phẫu, màu đỏ kinh tâm của vật ấy cùng nhịp đàn hồi lên xuống phập phồng...chất dịch còn vương nhiệt nóng hổi rót xuống mặt khi kẻ đó di chuyển nó vào chiếc hộp bảo quản.

Là trái tim đã bị lấy đi...nhưng bộ não thì chưa chết, theo bản năng tôi vẫn nên điên cuồng hô hấp nhưng yếu ớt, mạch vẫn phải đập dù chậm dần đều, chỉ số con đau vẫn phát tín hiệu đi một cách chân thực chính xác.

Tiếp theo, mấy thứ nội tạng trong khoang bụng ầm ập lần lượt đều được nâng niu lấy đi, bỏ vào hộp kín đặc chế.

Tiếng cười lạnh nhạt qua chiếc khẩu trang vệ sinh chìm chìm trong tiếng khóc rên siết, của vô vàn người đồng loạt, vô vàn người thân xác bị dày vò chà đạp, bất lực ,tuyệt vọng, dùng tiếng khóc than cầu xin giảm bớt nhục hình.

Cái này, xuống địa ngục chịu tội rồi sao?

Nghe nói lúc sống làm nhiều việc thất đức, khi chết sẽ được quỷ sai ca ca áp giải đến đài cao thấp bậc, tượng trưng cho việc lần lượt phải đến thập điện vương thi hành án. Đài này gọi là đài gương "nghiệt cảnh đài", tội nhân nhìn vào đó liền thấy rõ mọi việc tốt xấu hồi còn tại thế, sau đó mới lần lượt giải đến các điện để vào ngục chịu khổ.

Các hình phạt phi nhân tính như bị sét đánh ,lột da, mổ bụng, moi tim, gan, thận, phổi, rồi khoét mắt, rút xương, rút gân, cuối cùng cho vào vạc dầu chiên giòn...Có cảm giác, chắc chỉ số ăn ở của tôi lúc còn sống trên dương thế đạt mức zero, nên mấy tiết mục kinh điển kia đang được thực hành vô cùng bài bản, tuần tự...đừng nói sẽ không bỏ sót khoản nào.

À, não còn hoạt động tốt ghê, mới manh nha nghĩ tới đó, một thứ gì được đưa trước mắt, tiếp theo phóng đại lên, là một cái kẹp, tựa như cái máy bỏ tiền xu gấp đồ thú bông 10 lần trượt cả 10 trong khu trò chơi. Cái kẹp hạ xuống, không chần chừ, không do dự, nhanh chuẩn dứt khoát đi vào khoang mắt và một phát ăn ngay, rút ra nhãn cầu cùng đám dây thần kinh theo đuôi.

Trong đêm tối giờ tay không rõ ngón, từ trên không giáng xuống từng đợt sét, ánh sáng nhá lên mấy giây rồi tắt ngấm, trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, mở ký ức bị phong bế, những hình ảnh rời rạc hiện về.

Tựa như ảnh chụp trắng đen thời xưa được bảo quản tới nay, không tránh được có những vết ố làm mờ nhòe chi tiết . Có những bức mơ mơ hồ hồ như người bị cận thị không nhìn rõ được ở khoảng cách xa. Có những bức lại lộn xộn như thể do hai hình ảnh của hai tấm ảnh chồng chéo vào.

Có bức sáng sủa rõ ràng như thể ban ngày rợp nắng, có điều bức hình lại do tay gà mờ chụp ra, nhân vật trong đó toàn bị mất bộ phận. Lúc bị mất phần đầu phía trên, lúc chỉ có hai cẳng chân, lúc lại còn nửa người.

Mịa nó chứ, cái này là cô ý, cô ý không cho nhìn thấy khuôn mặt.

Hầu như tất cả đều trôi đi rất nhanh, ánh mắt lướt qua đồng ảnh, chưa kịp lưu lại trong trí nhớ đã vội vã bay xa.

Số cũng không tới mức quá nhỏ, may mắn vẫn có một vài tấm chậm rì rì chạy tới, khi là con đường nhỏ hai bên cỏ dại mọc tươi tốt...Đường đất ẩm ướt như sau trận mưa xuân đêm qua, hiện rõ hai hàng dấu vết... Dấu vết nho nhỏ để lại của bóng lưng hai người đi phía trước.

Có khi là hình ảnh một gốc cây rất to lớn, một thân cây đen thui xù xì, cành khẳng khiu vuron xa, tán không quá cao xòe rộng...Trên nhánh thấp nhất có một người ngồi vắt vẻo...Hai thân hình bé nhỏ, một ngồi đung đưa chân, một đứng chống tay lên cành...

Hơi nước từ bốn phương tám hướng hóa tốc lan về che lấp hiện ảnh, phủ lên ảo mộng tầng tầng lớp lớp hơi sắc nhóp nhóp, nhưng tiếng cười lạnh lạnh như mũi tên bạc, xuyên dễ dàng qua màn sương thu lạnh lẽo dày đặc tựa ngục băng, vọng vào tâm can.

Trong gió mát ,còn văng vẳng tiếng nói chuyện qua lại, nghe không rõ là nói gì, nhưng cảm giác rất vui vẻ...Cảm giác bọn họ vui vẻ, chui vào lỗ tai tôi lại khiến sống mũi cay cay...Đặt tay lên lồng ngực, đè nén cơn đau nhức nhối dồn dập, nhịp đập nơi đó đã tắt, trái tim không còn, không khí xung quanh theo đó cũng bị bòn rút.

Lệ lăn trong khóe mắt, lăn mấy vòng qua lại, mỗi lần lại như tuyết trên núi lăn xuống chân đồi, quãng đường càng dài, vòng lăn càng nhiều, càng trĩu nặng thêm...Tới mức, tí tách nhỏ giọt xuống, hổi hả nổi tiếp, bất tận tưởng như chẳng bao giờ ngừng.

Tuyết trắng toát như mây, là tả buông rơi theo cơn gió lạnh lẽo vu vu thổi tới hai thân ảnh đi sát bên nhau, đậu trên tán ô.

Chiếc ô đen đưa đã che mất nhân dạng từ bờ vai trở lên...Không rõ ô làm từ chất liệu gì nhưng chốc chốc thấy nó lại ánh lên lấp lánh như dát lân tinh. Thỉnh thoảng tán ô khe khẽ xoay tròn, trong không khí ầm ập hài hòa tán ra tiếng trò chuyện, một người cứ nói nói, một người thật lâu mới ư hử một câu.

Hình ảnh thân thuộc gần gũi trở lên xa xôi khó với..

Tôi muốn tiến lại gần hơn, muốn nghe thật rõ câu chuyện, muốn nhìn thật rõ hai thân ảnh song bước...Chỉ là chân mới nhúc nhích mấy cái, lại phát hiện đất phía dưới trở nên mềm nhão như bùn...Trở nên lỏng lẻo như sa vào đầm lầy.

“Ưu Đàm... ô nặng không?...” Giọng nói trầm thấp lạnh lạnh của người kiếm lời bỗng trở lên minh bạch tựa như bản thân được đứng kể bên.

“sức khỏe tôi không tệ tới vậy đâu?... Ô này đã tặng cho tôi rồi lại còn phiền anh cầm dùm nữa sao?... Vết thương ở bàn tay thế nào rồi?” Người có âm giọng ôn hòa điềm đạm vẫn luyện thuyên này giờ đi vào tai tôi như thể nói cổ ngữ, bỗng dừng lại hiểu thông.

“là hình xăm nhỏ...không đau nhưng cần tránh nắng, nước và cử động nhiều...phải băng bó lại...mấy hôm nữa có thể tháo...”

Cả cơ thể nặng nề rơi nhanh xuống, không còn nghe thấy gì nữa, chẳng mấy chốc hoàn toàn chìm ngấm. Chất dịch tanh tươi sền sệt như món cháo loãng, chui vào lỗ tai, chạy vào mũi lỗ, xông vào cuống họng, luồn vào lá phổi, tàn sát không khí, chèn ép máu lưu thông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 65: Giải thoát hận thù.

“một quả tim nóng hổi, hai lá phổi phập phồng, ba lá gan đỏ thẫm, bốn quả thận tốt tươi, năm lít máu hồng ngọc, tiền thu về thành núi, sống phú quý lâu dài...một quả tim nóng hổi, hai lá phổi phập phồng, ba lá gan đỏ thẫm, bốn quả thận tốt tươi, năm lít máu hồng ngọc, tiền thu về thành núi, sống phú quý lâu dài...”

Cảm giác xung quanh rất ồn ào, tôi nhú mày nhăn mặt, cơn đau sau đầu bắt giắc truyền tới. Một tay đưa xem xét đến vết thương nơi vỏ não u lên một cục, khó chịu ngồi dậy mở mắt ra.

Nhưng xung quanh quá đen tối song lại huyền ảo như thể có một đám người vây quanh, nhỏ giọng ca hát bằng âm vực đều đều như gai nhọn đâm trích vào màng nhĩ.

“một quả tim nóng hổi, hai lá phổi phập phồng, ba lá gan đỏ thẫm, bốn quả thận tốt tươi, năm lít máu hồng ngọc, tiền thu về thành núi, sống phú quý lâu dài...một quả tim nóng hổi, hai lá phổi phập phồng, ba lá gan đỏ thẫm, bốn quả thận tốt tươi, năm lít máu hồng ngọc, tiền thu về thành núi, sống phú quý lâu dài...”

Âm giọng quái gở khó diễn tả, như thể của lão già sắp xuống hố đánh bạn với giun dế, trầm lạnh khàn thấp, run rẩy đứt quãng, lại có mấy phần con trẻ vô tâm vô phách, gai góc khó nhìn như móng tay xọet qua xọet lại trên bảng đen cái thứ tiết tấu buồn nôn mà nôn không được.

Cực kỳ phiền toái buồn bực.

Như sức nhận ra điều gì, đưa tay sờ ngực, tiếng trái tim vẫn đập hữu lực trong lồng ngực, chuyển tay sờ bên kia, núm vú bình thường, lại chuyển xuống bụng, không có dấu vết bị mổ phanh. Cuối cùng vươn tay sờ tới sờ lui khuôn mặt rồi ngậy ngó cười cười, xúc cảm từ làn da trơn nhẵn mềm láng truyền tới, ngũ quan mất mũi miệng không có dấu hiệu sai biệt.

A DI ĐÀ PHẬT, thì ra chỉ là bị ác mộng săn đuổi tới suýt chàu ông bà ông vải.

“cậu đó, não bộ dường có tùy tiện kết nối với những thứ tồn tại vô hình nơi u tối...”

Rốt cuộc phần nào đã ngu ngơ hiểu được mình có bản lĩnh quái đản gì, những gì tôi có diễm phúc nếm trải, đều là những oán niệm sâu sắc không cách gì tan biến của những phạm nhân xấu số trải nghiệm.

Họ toàn bộ đều thăng thiên rồi, nhưng oán hận vẫn trầm luân nơi đây không chịu sức mẻ, chờ đợi những kẻ có tố chất thông linh như tôi mà vây hãm, tổ khổ.

Những nơi tràn ngập hắc ám ngự trị, trong vô thức sóng điện não phát tín hiệu đi bốn phương trời mười phương đất, kết nối nhạy bén như máy thu tín hiệu sự sống ngoài Trái Đất từ hệ thống vệ tinh ngoài không gian truyền đến kính thiên văn vũ trụ Kepler của NASA.

Lần này lại thành công ngoài sở liệu rồi, xem chút nữa bị đám té bào não biến dị của bản thân dọa cho không tìm thấy đường lên dương gian.

Thở ra một hơi bình ổn như trút được gánh nặng ngàn cân, có điều mắt vẫn chưa tương thích được với bóng tối như hũ nút. Tôi đưa tay sờ sờ mặt đất xung quanh, thứ đụng chạm được là một vùng dịch bầy nhầy nhóp nhúa như món sữa chua dầm đá bào khiến tôi lạnh sởn gai ốc.

Thầm nghĩ, bà già nó, lại cái thể loại gì thế này?

À, trí nhớ kịp thời ủa về giải vây,tua lại bắt đầu từ đoạn sau khi cùng Phong Linh tiến vào, còn chưa kịp nhìn rõ xung quanh thì bắt chợt tên đó giờ què, rú

lên một tiếng phản kích thì bỏ chạy đi xa.

Tôi nghiêng đầu, hoang mang nhìn tên đó biến mất trong căn phòng tối om tiếp theo, sau đó mới nhấc chân đuổi theo, có điều mới bước được mấy bước, dưới chân trượt một cái, cơ thể ngã ra sau, đầu đập xuống nền đá lát, không còn biết trời trăng.

Thậm, sau đó gặp con ác mộng kinh hãi thể tục hơn cả lúc đối mặt với con Hồn Độn, tởm tới mức suýt không còn biết chính mình tên gì.

Mà ngắt xỉu bao lâu rồi? 10 phút hay 20 phút?

Quơ quơ tay ra khoảng không, cảm giác như chạm vào rất nhiều thứ, như thể đụng vào bong bóng, khẽ tiếp xúc nó liền từ từ trôi đi xa. Móa, chẳng lẽ có sứa bơi lội trong không trung.

Lại đưa tay sờ loạn một vòng lơ lửng, đụng vào thứ gì cứng rắn thì dừng lại, ngờ vực cất tiếng.

-Phong Linh?

Không có tiếng người đáp trả, chỉ có tiếng động “rào rào” xung quanh đáp lại, tựa hồ như vì câu hỏi của tôi mà trở lên kích động xôn xao, giống như đám côn trùng bị kinh sợ thối lui nháo loạn.

Tôi nghiêng nghiêng đầu, do dự đẩy lùi, can đảm tăng lên, tay sờ sờ mó mó, phát hiện cái thứ này như một bức tượng cổ đã tới thời kỳ tan rã bởi thời gian vô tình bào mòn.

Mỗi lần tay chạm tới lại như tác động một lực rất lớn khiến nó chịu đựng không thấu, từng mảng vỡ vụn rơi xuống. Trọng lượng rớt trên bàn tay, độ cứng rắn không giống như vôi cát xi-măng, còn có, chất lỏng lạnh lẽo nhớp nhúa cùng mùi hôi tanh xộc vào khoang mũi.

Tôi giật mình hai tay dùng lực đẩy vật nọ ra xa, không chút phản kháng, một tiếng rầm sụp đổ vang lên, như tảng đá không chịu nổi sức nóng, tách một tiếng tan vỡ, rơi xuống dòng dung nham.

Xung quanh tôi, đồng loạt những tiếng động tương tự như thể khẽ vang vọng tựa như phản ứng dây truyền, mơ hồ trong bóng tối bủa vây, những bức tượng vô tri vô giác lặng lẽ tự tan rã, phân hủy thành vũng dịch, cùng nhau hòa thành dòng lênh láng, tràn lan khắp căn phòng rộng lớn.

Mùi máu tanh tươi, hơi thối khiến tôi nhăn mặt che mũi thối lui, có điều dù bước đi về phương hướng nào, dưới chân đều là chất dịch bao phủ.

Đột nhiên, có thứ gì từ trên cao rớt xuống ngón tay, tôi chớp mắt một cái, lại cảm giác lạnh lẽo nhỏ giọt xuống, đưa bàn tay ra xa, ngửa mặt lên.

Lại là thứ chất lạnh nhỏ giọt quen thuộc, rơi trên má, nối tiếp rơi trên má.

Tôi bước ra vị trí dị biến, trên đầu một mảnh tấm tối.

Một cơn gió hiềm hoi từ đâu lùa tới, âm thanh vật nặng trên đầu phát ra, truyền xuống tai tôi, nhãn lực theo đó trở lên tinh minh hơn.

Có cái gì đó, treo trên cánh quạt trần.

Tôi vội vã quỳ cả hai chân xuống ôm chặt lấy bụng. Có cái gì đó trong bụng cứ không ngừng cuộn tung lên, giống như một dòng nước sôi sùng sục đột ngột hình thành trong lòng sông băng lạnh. Mỗi mét nó chậm rì rì lan đi lại như thuốc kịch độc hủy hoại mọi thứ, sự tanh tươi gây cảm giác muốn được nôn, muốn triệt để tổng khử tất cả mọi thứ còn sót lại trong ruột ra ngoài.

Tôi khó khăn ngược đầu lên nhìn. Từ cuối căn phòng cửa mở hé hướng vào căn phòng tiếp theo, một cảm giác quỷ dị ập tới cảnh báo thứ nguy hiểm tồi tệ sắp xuất hiện.

Cả căn phòng như chìm sâu trong giấc ngủ trập trờn, tràn ngập những giấc mộng kinh hãi thống hận. Đây chính là khu vực sản sinh ra những dòng oán khí chảy mãi không hết, mãi mãi bế tắc, luẩn quẩn không lối thoát, có kêu la gào khóc bao nhiêu cũng chẳng tìm thấy nổi một lối thoát thân.

Không một ai hiểu, không một cái có thể giải thoát, đã quá muộn. Bọn họ không cần siêu độ, không cần cảm hóa, chỉ muốn được thỏa mãn.

Hận thù chất cao hơn núi, sâu đậm hơn vực tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Con tin cần giải cứu.

“pằng pằng pằng pằng” một tràng súng nã liên thanh vang lên khiến tôi giật mình ngẩng đầu hướng về nơi phát ra.

Không có Thăng Tà chống đỡ sau lưng, bao nhiêu thù hận vốn được gìm nén chôn chặt trong lòng đất, giờ cứ theo đó bạo phát.

Những khu vực khác thế nào không rõ, sau này sẽ diễn biến ra sao cũng chẳng rành, nhưng tôi biết hiện giờ, nơi đây đã bị âm khí ngưng đọng, bất cứ ai cố tình hay vô ý bước vào, tất bị nó cắn nuốt.

Diễn hình chính là, bọn Âu Tử Dạ trên lầu, hẳn đang chặt vật khổ chiến đây.

Vừa nghĩ tới đó ,cánh cửa vốn đang mở hé “ rầm” một cái bị mở toang, ngoại lực tác động là một bóng đen từ bên trong đột ngột hóa tốc lao ra, dưới chân trượt một cái vì vùng dịch, ngã lăn lông lốc mấy vòng đập vào thành giường thì dừng lại.

Một câu chửi “chó má” nhả lên vang lên song rất ý thức mà nhanh chóng ngồi dậy, cái nơi địa phương này thật sự bức người ta cứ phải trong tình trạng căng thẳng thần kinh cảnh giác cao độ. Vừa ngẩng đầu liền nâng súng ngắm bắn, lia một góc 90 độ thì dừng lại, lạch cạch âm thanh lên đạn.

Thấy thế tôi hốt hoảng ngăn chặn.

-là tôi, Mặc Minh đây.

- Tiểu Minh? Từ lúc nào mà cậu đã chạy tới trước rồi? Không phải bảo cậu lần dùm mấy bình ga sau khi tôi lừa bọn kia vào sao?

Gã hạ súng xuống, chặt vật đứng dậy, đi mấy bước vấp vào vật gì đó suýt té ngã, ổn định trọng tâm rồi lại cẩn trọng tiến về phía tôi.

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, tên điên này nói cái quỷ gì? Không phải gã bỏ tôi chạy thoát thân trước sao?

Mắt vô tình nhìn thấy hai vật quen thuộc liền cúi xuống nhặt lên, là khẩu súng lục và cây đèn pin không chiếu sáng. Kiểm tra sơ một chút thấy không vấn đề gì, đập đập mấy cái lại tỏa sáng có chút nhức mắt.

-chuyện quái đản gì vừa xảy ra ở đây thế này? Máu tươi văng tung tóe khắp căn phòng, có tên sát nhân nào vừa cuồng dã vô độ sao?

Phong Linh lại kinh nghi vấn, vừa nhìn vào kính ngắm, mũi súng cũng rà soát trái phải một vòng. Dường như rất khó hiểu, như thể ban nãy lúc gã đi ngang qua, chẳng hề có vụ việc trên. Quả nhiên nghe gã chứng thực.

-mấy phút trước khi chúng ta đi ngang qua không hề có cảnh tượng kinh hãi này, rốt cuộc sau 15 phút đồng hồ, bên trong chúng ta quần áo với hai tên thi quỷ, thì phía ngoài cũng xảy ra đột biến?

Tôi nhủ mày, để ý tới cụm từ gã dùng “chúng ta?” Sao lại dính cả tôi vào nữa? Từ đầu chí cuối vẫn lảng lảng giam chân tại nơi này, nào đã bước được bước nào theo sau gã? Dẫn đo xong tôi liền nói ra nghi vấn.

-có nhầm không, tôi vẫn nằm ngất ở chỗ này, hai ba phút trước mới hồi tỉnh, cậu nghĩ kỹ xem là ai theo sau cậu phụ giúp?

Khắp căn phòng dài rộng đều bị máu tươi tanh tươi bắn lên những chiếc giường kê lộn xộn, thậm chí có mấy cái quanh tôi đều bị lật nghiêng, nhiễm một vệt máu đỏ thẫm kéo dài. Các vật dụng y tế bị gạt rơi xuống, chai lọ thủy tinh đồ vỡ tan tành, dao kéo kèm kẹp vất lẫn lốc trong vùng dịch.

Phong Linh nghe thế thoáng giật mình nhưng vẫn khẳng định.

-người đi theo tôi thật là cậu mà. Dù lúc đó mặt mũi cậu lem nhem dính máu nhưng trong bóng tối tôi vẫn khẳng định là cậu, giọng điệu và cảm giác rất giống a. So với hình dạng bây giờ vẫn không chút sai biệt.

Tôi vô thức đưa tay sờ sờ mặt, lúc đó trí não kết nối với tầng sóng của người âm, Phong Linh có xuất hiện bên cạnh, tuy biết là cậu ta nhưng vẫn mang lại cảm giác không đúng.

Bây giờ cái tên kia lại chắc như đinh người vẫn hàm hồ theo sát bên tương hồ là tôi, mà chính chủ lại như gà mờ đi trong màn sương dày đặc. Nếu hẳn đã nói vậy mà tôi vẫn phủ nhận, vậy chỉ còn cách đợi cái tên thần bí bên trong lộ diện là biết ai thật ai giả thôi.

Khoan, nói vậy cũng chẳng đúng, gã chắc cú kẻ lừa mờ đi theo mới là tôi, vậy người đang đứng lù lù ở đây, chính là hàng giả đội lốt? Quả nhiên lại thấy gã một lần nữa chìa mũi súng về phía tôi cao độ cảnh giác.

Tôi cũng chẳng thêm phân minh chỉ thêm cho một hồi, cất khẩu súng vào túi áo khoác, chỉ lơ đãng hỏi.

- thi quỷ bên trong? Ý cậu là cái đám đánh hoài không chết?

Gã gật gù, không tiếp cận lại tôi, giữ khoảng cách an toàn 2m.

-hai con, đã bị bắn cho què giò, đi lại có chút khó khăn nhưng không ảnh hưởng tới sức mạnh công kích.

-vậy có thể đoán tám chín phần 6 con ở tầng này đã thanh toán đám bệnh nhân bác sĩ bị nhốt bên trong.

Tôi vừa phán như thánh vừa đưa mắt nhìn sơ, xung quanh la liệt những đồng đen đen như ở mỗi đùn lên từ nền nhà, dừng lại cẩn thận quan sát một chút

lại rõ ràng từ trong đám hồ lớn bầy nhầy đó còn lẫn lộn mấy thứ...

Vừa mới nghĩ nửa chừng đến đó thì phía sau cánh cửa phòng kế bên dẫn tới nhà bếp, hai thân hình lắc lư, tập tễnh bước ra .

Cái bọn này đã từng đón tôi và Phong Linh như thú đỏi, sức tấn công cũng thuộc loại bá đạo, hiển nhiên sẽ liên tưởng tới vụ tàn sát máu me đầm đìa này. Cái tên chủ mưu ,rõ ràng khóa trái tất cả các cửa bên trong, chỉ trừ khu vực cửa hông là khóa ngoài, công lại còn khép hờ cùng một hiện trường án lớn đề ngộ như mỗi câu dẫn dụ.

Theo lẽ thường chúng tôi tình cờ xuất phát từ hướng đó sẽ phá cửa bắt đầu từ chỗ đó, ấy là bắt buộc, chỉ cần vừa vào là lập tức bị bốn con nghênh đón. Xem ra tên bạch y nhân đã tính toán ngay từ những bước đầu, từ việc phục kích chúng tôi sau khi ra khỏi lòng đất.

Không không, có khi nào việc tiết lộ thông tin Thăng Tà là dụ bọn Âu Tử Dạ đến đây đều nằm trong kế hoạch của gã?

Thế có lỗi quá không? Tên đó lại là trùm đứng sau mọi chuyện? Nhưng, nhưng...kế hoạch cuối cùng là gì? Dùng Thăng Tà dụ dỗ Âu Tử Dạ? Vậy thứ nào mới quan trọng hơn? Tên bạch y nhân đó có thể sắp xếp mọi thứ tới mức nào? Thao túng cả quan cấp cao chính trị rồi cuộc là muốn cái quỷ gì?

Tôi vừa nghĩ nghĩ say sưa vừa vô thức ngẩng đầu nhìn trần nhà, ánh đèn pin cũng bám theo. Bọn Âu Tử Dạ trên kia chắc cũng đang chặt vật khổ chiến, lia mắt, treo lơ lửng trên cánh quạt trần, một cái thứ to đùng vẫn nhỏ giọt tí tách xuống. Theo ánh mắt nhìn tiếp đến một thứ căng như dây đàn, chạy dọc xuống lưng chừng một bức tường thì dừng lại...

Ánh đèn soi trở lại cái thứ to như bao rác đen đen, xem ra đây chính là 1 trong 4 em được bắt cóc tới, cậu em này nhìn quen quen dù mặt bị miếng băng dán bịt miệng.

Ồ, có lẽ nào là lão Tống Trung? Đây chính là cái thứ cần giải cứu?

Một tiếng “rầm” vang lên, điều chỉnh lại góc nhìn thì thấy Phong Linh dùng chiếc xe đẩy đâm vào một tên ,dí sát nó vào một chiếc giường khác, di chuyển lùi lại một chút rồi lại dừng hẳn đâm tới khiến chiếc giường phía sau vốn đang trong tư thế nằm nghiêng bị lật đổ chổng bốn vó lên trời.

Con khác bên cạnh nhanh chân hơn tránh được một màn gã thịt, vòng sang bên lao tới. Phong Linh lập tức phải bỏ cuộc với con kia quay lại phòng thủ bằng chiếc xe trở dụng cụ y tế phần đầu ban nãy sử dụng đã méo mó biến dạng.

Có điều, dường như cuộc tập kích ban nãy hơi bất ngờ nên thi quỷ dễ dàng bị khống chế, còn giờ nó trong trạng thái chủ động, chiếc xe lao tới, hai tay nó vung ra ,dưới chân trượt dài một đoạn, "bẹp" một tiếng ùi be bét một đám đen đen nhô cao hôi thối chẳng khác phân bò, cuối cùng cũng ngăn chặn lại.

Từ đằng sau, con ban nãy bị đâm, không xi nhê, rú lên một tiếng, tiếp tục hùng hục lao tới, từ đằng trước, con kia găm gù trong miệng, tay vận sức phản kích, chiếc xe nhanh chóng bị dòn trở lại.

Tình hình là rất tình hình, Phong Linh giờ như miếng thịt, trên dưới hai đầu đều có bánh mỳ kẹp lại. Một phía gào thét lao tới, một phía bị vận lực quá bá đạo, không sao chinh được bánh lái, chân như môi mỡ cứ không ngừng thối lui, đầu óc chắc đang đóng băng, chưa kịp truyền chỉ thị nên tay Phong Linh vẫn bám vào xe đẩy.

Đối với thi quỷ, súng chưa chắc có tác dụng, đạn lại có hạn, tôi cúi người xuống cầm lấy đầu một chai thủy tinh mà phần thân bị bể nát gần hết, vung tay chuẩn xác nhắm vào bắp chân cái con đang quay lưng lại phía tôi cuồng bạo đẩy Phong Linh thối lui như trượt dốc.

Nó hơi khựng lại một chút, lợi dụng thời cơ đó Phong Linh như người chột tình con mê, tức khắc buông khỏi tay cầm, lăn một vòng sang bên tránh được cú cú om thồ lỗ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 67: Can dầu hỏa.

Lưng gã đập vào bức tường phía sau, mặt nhăn nhó đau đớn chắc đang chửi thề trong lòng, hai con trước mắt lại đồng thời hùng hổ lao đến.

Phong Linh vội vàng đứng dậy, mặt hoảng loạn chưa biết xử lý sao, bất chợt liếc mắt thấy trên kệ đặt máy đo điện tâm đồ, không nghĩ ngợi nhiều liền bê nó lên quăng một cái, dây điện lằng nhằng phía sau “bụp” một tiếng bị kéo đứt.

Phản ứng tuy rất nhanh nhưng lực quăng hơi yếu, có lẽ sức gã đã suy giảm nhiều, cái con bị trúng đòn giống như cổ tình không thèm né tránh, cứ thế vác nguyên các mặt mà hùng hục.

Cái cục sắt đập trúng, “bộp” một cái vỡ thành mấy mảnh lá tả rơi xuống cứ như phang vào thân cây, cái mặt bị đập bẹp một chút khiến nó hơi khựng lại, con khác phóng qua, Phong Linh vội vã nhảy lên giường.

Tôi lại cúi người xuống, nhặt lên hai con dao nhỏ cắm trong cái tổ mối hôi thối như bãi phân trâu, nhẹ rút ra, lưỡi dao mang theo vô số vệt bẩn đã đông đặc lại. Cái bãi tôi cho là đồng chất thải cũng theo đó sụp đổ, tay kia soi đèn pin vào liền nhìn thấy chân thật mấy thứ lẫn lộn bên trong...

Tôi chỉ cảm thấy đây giống như chất nôn của con nào mới đảo lưỡi nhai chiều cổ mấy cái đã vội nuốt xuống rồi, dạ dày có vấn đề, không chịu tiêu hóa, chống đối đòi tống ra, thế là thức ăn còn nguyên từng mảng từng mảng nằm xen kẽ với chất dịch nhầy nhụa.

Tôi nhanh chóng nhắm mắt nín thở xoay mặt đi hướng khác, tiếng “rầm rầm” khá kịch liệt do ba đứa kia quần áo tạo ra thu hút sự chú ý. Tôi cảm cả hai con dao nhỏ bằng một tay, vung thử mấy lần mới quyết định ném.

Khoảng cách không tính là xa, xê dịch trong phạm vi từ 4 đến 5m bởi cái bia bắt trụ kia lại luôn di chuyển, không những liên tục hoạt động năng nổ còn được bao bọc trong màng tối, đã thế vị trí tôi định nhắm đến, còn ở cái nơi nếu là ánh sáng ban ngày vẫn là đôi hồi cao độ đối với kẻ anato.

Tôi chỉ đơn thuần chớp chớp điều tiết thị lực mấy cái, giống như lần đầu tôi ném cái dùi cui điện trúng mặt tên lính, lần thứ hai là ban này trúng cẳng chân tên thi quỷ và lần thứ ba...chính là một phát hai kích.

Yô, không nghĩ mình quả thật có thiên phú khoản này.

Phong Linh đang chạy liên hoàn trên những cái giường kê lộn xộn ngổn ngang, chính xác hơn là nhảy, làm vậy rõ là tạo trường ngại vật cho hai con quái kia khó khăn tiếp cận gần. Nhìn từ xa tựa như ba đứa nít ranh hăm hở chơi trò đuổi bắt, có điều ở đây là một em cuồng cuồng vất vả chân bõ chạy mặt mày xanh mét, mồ hôi lạnh nhỏ giọt vì tiêu hao thể lực và áp lực kinh hoàng.

Hai em tranh nhau đuổi theo bạt mạng phía sau, miệng gầm gừ rít gào, hàm răng nhọn hoắt nhe ra như đinh tán cùng dịch vị ứa đầm đìa như thác đổ, cứ như thể bị mắc bệnh không tiết chế được tuyến nước bọt.

Phong Linh bị dồn vào góc chết, sau lưng là bức tường, trái phải hai bên đều có thi quỷ khoe móng vuốt cong vút. Hai con dao của tôi cùng lúc đâm trúng bắp chân cái con còn chưa tới sát bên uy hiếp, chỉ là vị trí con đó thuận lợi công kích hơn, hiểm nguy đối với gã thì tôi từ con bên kia.

Con đó đang trên đà lao, lập tức hơi khựng lại do chấn thương nơi chân trụ, trở trêu sao chân kia còn rải rộng lưng chừng không, thế là mất đà. Thay vì đáp trên giường trước mặt nơi con mới đang bị thằng bạn kiềm kẹp thì lại vấp ngã xuống mặt đất, mà mặt đập cái “bộp” lên giường.

Phong Linh còn đang bận bù đầu dùng cây súng ghênh đón hai bàn tay như móng chim ưng của con trước mặt, thế trận dần đây, giằng co qua lại hồi lâu, liếc mắt xuống thấy con kia như vậy mắt lại chuyển nhanh nhìn tôi, gào lên chỉ huy.

-Tiểu Minh, đầu óc cậu lạnh lẽo chút được không? Không thấy tôi đang vất vả thu hút thù địch sao? Còn không mau vào trong đó lẫn hai cái bình ga ra đây.

Lợi dụng tình hình chuyển biến, Phong Linh quyết đoán, đột ngột ngã người ra đằng sau, một chân giơ lên đập bay tên thi quỷ. Gã đập lưng xuống mặt giường, con thi quỷ xấu số hơn, rơi trúng ngay cái con đang loay hoay đứng dậy.

Tôi lù lù, chạy tới bên chiếc xe trở dụng cụ y tế đã méo mó biến dạng, đẩy nó tới vị trí khác, trong quá trình di chuyển dù cố gắng hết sức để tránh vẫn không may ùi qua mấy bãi nôn.

-thế không đợi cái thằng núp lùm trong đó ra sao? Lại xem tôi là chính chủ?

Gã nhảy xuống giường, nhanh nhẹn dùng súng không ngừng nện lần lượt hai con như gã giò sống, vừa bắt bình với tôi vừa mắng bọn chúng.

-cậu còn định làm gì? Tôi không chắc cảm chân bọn này lâu được đâu. Con mẹ nó cái bọn thi quỷ sống còn dai hơn đĩa xôi, chết thì về hú hí với lão diêm vương đi còn chạy loạn nơi đây gây thêm nghiệp trướng.

Nghe thế tôi cũng chỉ cảm rầm, để chiếc xe tới vị trí đã nhắm trước.

- tôi cũng không có thành thạo đứng chơi.

Gã bị một con chớp được súng chặn đứng quá trình liên hoàn tra tấn, tay kia nó vung lên đâm một cú trúng bụng, Phong Linh tức thì buông tay bay ra xa.

Gã trượt dài một đoạn, ba lô đeo sau lưng cán nát bét mấy bãi như phân trâu bò, dĩ nhiên, đó chẳng phải chất thải hay chất nôn, chỉ là cách ví von cơ mà hôi thối chẳng kém cạnh.

Tôi chạy tới bên bức tường, lấy khẩu súng trong túi ra, hai tay nắm chắc giờ lên cao. “Pằng” một tiếng viên đạn lao đi, “keng” một tiếng đập vào chụp đèn tròn bằng sắt, rồi lại “bụp” một tiếng trở lại mặt đất không biết xuyên vào thứ gì, mùi dầu hôi từ từ lan tỏa.

What? Sao ở đây lại có cái mùi này trong bệnh viện? Nguy hiểm nha, một phát lửa là thiêu trụi nha.

Phản lực lần đầu bắn khiến cả hai cánh tay như bị chấn động mạnh chạy rần rật lan tỏa từ bàn tay tới bả vai, cơ thể có chút choáng váng, chưa kịp thích ứng. Rõ ràng nhắm rất chuẩn, nhưng khi bóp cò súng, viên đạn lao đi tạo ra rung động làm đường bắn bị lệch, khiến một kẻ lơ mơ đành trở mặt uất hận.

Phí mất một viên.

Tôi chạy tới nơi viên đạn hạ sàn, phát hiện một bình nhựa bị bể, từ cái lỗ xé toang hoặc dầu hôi cứ theo đó ồ ộc lan tràn.

Xem, là ai đặt sẵn ở đây? Còn nữa không? Tôi nhìn quanh một vòng.

Phong Linh còn đang trong quá trình chập vật bò dậy, hai con kia cùng khoe răng đinh, hú một tràng dài hơn hỏ lao đến, nghe thấy tiếng động lớn do súng của tôi gây ra thì cùng dừng lại quay đầu nhìn. Tôi tức khắc nhắm bắn “pằng pằng” ra liên tiếp hai tiếng găm trúng lưng hai con.

Phong Linh bắt trượt lao tới trên tay cầm một thứ, cái cây gậy sắt dùng để treo mấy bịch truyền dịch bị bể cong thành hình chữ V. Trong khi hai con đó vì bị súng bắn mà tạm thời đình chỉ hoạt động mấy giây, gậy dùng phần gốc gắn bánh xe phang túi bụi vào một con nhưng lại cố tình hướng con đó về phía con còn lại.

Gã chửi một câu oang oang, lấy khí thế cuồng dã mà vận sức dồn lực đẩy hai tên kia thối lui. Xem cái tướng gã đánh như kẻ bị tiêm thuốc kích thích bạo loạn, cái mặt mũi thư sinh nho nhã cũng vận vẹo biến dạng tựa bị quỷ ám ma nhập.

-cụ nội chúng mày, lão diêm vương không chịu nhận hàng thì cứ chai lì ở trên này dây dưa sao? Mau mau xuống dưới đó trình diện đi, để các cụ nhớ thương ngóng trông hoài thật là đám đại nghịch bất hiếu, đại nghịch bất hiếu chính là chết đi chết lại mấy chục lần cũng không đền bù hết tội lỗi. Có nghe không hả? Nghe không hả? Tao thay mặt các cụ tiền chúng mày dứt khoát một lần xuống luôn, dứt khoát một đi không trở lại.

Cái cây truyền dịch ngó quen mắt nha, tôi lại tắt bật quay trở về với công việc dang dở, gờ súng lên một lần nữa nhắm bắn trên cao, trong khoảng tối mờ ảo, hiện ra đoạn cuối sợi dây cột vào trần song cửa sổ thoáng khí đặt gần trần phòng.

“Pằng” một phát, một tiếng “rầm” gần như đồng thời vang lên, coi mời lần thứ hai trúng phóc. Cái bọc bị thịt rơi xuống xe đẩy, khiến bề mặt bị nún sâu, tôi chạy vội ra xem, không khéo cứu xuống đã muộn, người chết mất rồi.

Nhưng đúng lúc đó một tiếng “Rầm” khác lại vang lên, tôi quay đầu thì nhìn thấy bộ phận bánh xe đập vào thành giường lăn lăn trở lại mà Phong Linh chỉ vì một giây bất chợt chết sững liền bị giật mất vũ khí còn bản thân bay về hướng khác đập vào găm giường nằm nghiêng “rầm” một tiếng nữa khiến nó lật chổng bốn vó lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Thế giới của tôi.

Tôi thấy con đó từ tốn bề cái khúc chữ V ngược trở lại, cho đến khi thẳng như thừa ban đầu thì lại tiếp tục uốn nắn cho đến khi “rắc” một tiếng nó đứt làm hai.

Thôi, xác con mẹ nó định Phong Linh chuẩn bị ăn hành toàn ký rồi.

Một con khác hai tay nhắc cái giường ném về hướng Phong Linh, cái giường hoàn hảo lao tới lăn lộn ba vòng trên không “rầm” một tiếng bốn vó lật chổng lên, úp phần mặt tạo ra cái chữ thập ép dính gã vào giữa.

Tôi không nghĩ ngợi thêm, cầm lấy can dầu lên chạy về hướng hai con, lúc còn cách 5m thì tiện đà ném luôn. Con cầm khúc gậy sắt vung tay, can dầu bay đi lại xui xẻo hất toàn bộ lên người thẳng bạn bên cạnh.

Tôi không ngờ mọi chuyện vừa mới tiến hành đã tốt đẹp ngoài dự liệu, tay gờ tên “Pằng” một tiếng viên đạn lao ra, tức khắc lửa hừng hực bốc cháy thiêu đốt con thi quỷ.

Nó gào rú điên loạn lao tới, tôi ba chân bốn cẳng ù té ngay và luôn, tên bạn kia cũng hú hét theo sau. Tôi định chạy vào phòng bếp, nghĩ khó khăn lắm mới dụ nó ra đây, lại phan gh gập lộn trở lại. Vừa xoay đầu đã thấy hai con đuổi theo sát nút.

Oái, sao bây giờ? Sao bây giờ? Mình đã bắn mấy phát rồi? Năm viên rồi phải không? Vậy là chỉ còn hai.

Trong lúc tôi còn đang ngơ ngáo, cái con ngọn đuốc đã đứng trình ình trước mặt, tôi lập tức vòng sang bên cạnh, có điều bên cạnh cũng lập tức được lấp đầy bằng thẳng bạn hồ báo hai tay cầm hai khúc gậy sắt.

Đau khổ lại xoay chân, vừa mới được mấy bước liền cảm nhận hơi nóng hầm hập, sau đó bị nhắc bổng từ phía sau, cổ áo trước ngực bị thít chặt khiến tôi khó thở.

Chân vùng vẫy vô lực trong không trung mấy cái sau đó bị xoay lại đối mặt với nó.

Khuôn mặt nó đang bị lửa thiêu đốt, toàn bộ bề mặt da đều bị đốt cháy nham nhở những chỗ cháy đen xỉ khét lẹt, những nơi lộ máu thịt bên trong. Nó

phát ra âm thanh “khùng khục, ùng ục” trong cuồng hộng, không biết là đang cười hay khóc?

Đôi mắt hiền lộ to đùng, lồi hết cả ra ngoài rồi, tưởng như hai quả bida đặt lên và trông mắt nhìn tôi dò dại xoay đảo trái phải không ngừng.

Tôi điên tiết vung tay từ trên cao đập thẳng cây súng vào bên mắt, đầu nó ngửa ra sau đến hơn 90 độ, nghe rõ một tiếng “bụp” dịch thể bắn ra, lửa bắt vào cổ tay khiến tôi nhanh chóng thu tay, sau đó trơ mắt nhìn cái đầu dần dần ngược lên nhìn bằng một con mắt.

Con mắt kia đã bị vỡ toát, lửa bén vào dịch thể thiêu đốt càn hung tợn phát ra âm thanh “xèo xèo” như món trứng chiên.

Nó cất tiếng như chế giễu, tôi lại vung tay, lần này dồn lực hết sức, phang ngay vào thái dương, một tiếng “rắc” xương khớp vỡ vụn khê vang, đầu nó vèo cái từ phía sau xoay đi từ trái sang phải rồi từ tốn cổ tình từ phía trước xoay tiếp từ trái sang phải như thách thức trêu người.

Nụ cười càng kéo rộng, âm thanh “khùng khục, khùng khục” cứ như đường ống nước bị nghẹt lại cổ bắt nó vận hành.

Vãi, chẳng lẽ ngay cả lửa cũng không ban cho nó tấm vé du thuyền một chiều?

Đột nhiên tôi bị di chuyển ra xa, “bụp” một cái, cánh tay nó đang nắm cổ áo bị giật đứt, sau đó lại “bộp” một tiếng cánh tay đó bị ném đi, lửa như được đồ thêm dầu, “phụt” một tiếng bùng lên hung dữ, đốt cháy cánh tay thành than đen và nhanh nhẹn tắt ngấm.

Tôi kinh nghi từ từ nhúc nhích cái đầu cúi xuống, có hai thanh sắt xuyên qua, một cái nơi ngực, một nơi bụng. Con đầu do cú đâm còn chưa kịp lan tới đại não thì con nóng bỏng từ sau lưng đã truyền tới, đó là do tên ngon đước ban cho.

Sau đó cây gậy nơi ngực “roẹt” một tiếng bị rút ra, tôi phun một búng máu. Một cánh tay bị xách lên, gậy nơi bụng cũng từ tốn được rút đi, tôi treo lủng lẳng trên không, lửa quanh thân càng lúc càng bao trùm.

Tiếp đó nữa, cơ thể “rầm” một cái hạ cánh xuống mặt đất, cái mặt ùi vào đồng bầy nhảy hồi tanh. Lồm cồm bò dậy lại nhìn thấy có con mắt tròn vo như quả bóng bàn đang trừng lại mình.

A, tôi biết mà, xoay người một cái nhìn ra bốn bề, những tổ mối xung quanh đang trùng trùng nhìn vào bằng cặp mắt lồi ốc sên. Chúng là cư dân ở đây, lại như kẻ ngoài cuộc khoanh tay đứng xem kịch vui.

Cái lũ này, không kéo tôi xuống vùng bùn ngập đồng loại được thì hẳn bứt rứt lắm đây.

Hai con thi quỷ lao tới, gọi là thi quỷ, bởi chúng vốn là người đã chết, nhưng linh hồn lại bị kẻ khác thao túng bằng cảm thuật khiến linh thông qua một loại đá có tên là Cô Hồn Phách, cùng với Dụ Hồn Hương đã bị mất của Âu Tử Dạ xa xưa đều được bắt nguồn với tên gọi chung là Canh Mạnh Bà.

Một loại đá khai sinh nơi chiến trường tàn khốc, vì nó mà khơi mào, vì nó mà hủy diệt.

Ừ, cái tên bạch y nhân kêu bọn này là tay sai đắc lực, vậy y hẳn là một Vong Linh Sư.

Tôi nhếch mép cười, tên khốn khiếp đó, lại coi những người vốn lên được yên nghỉ nơi Cửu Tuyền làm vật đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, đứng dưng nhìn hai con thú đồng thời phóng về phía này, nhưng mới hùng dũng được mấy bước thì chúng bị một đám bóng đen bu tới như đĩa đói đánh hơi thấy mùi máu.

Miệng chúng như cái vòi hút, đã bầu vào đầu là dính chặt không chịu buông ra, chỉ đến khi, từng bộ phận đều bị đứt rời, văng ra mỗi nơi, chúng sẽ điên cuồng ,bạo loạn mà lao tới cắn nuốt, đến một mẫu xương cũng không chừa lại...sạch sẽ gọn gàng như thể chưa bao giờ được chén no nê thỏa mãn.

Tất cả, cùng xuống địa ngục nào.

Nơi này chẳng bao giờ chịu thay đổi, vẫn tối tăm ảm đạm như thế, dẫu mấy tháng trước, hay vài năm trước, thậm chí là hàng thiên niên kỷ đã nặng nề trôi qua, giống như là, nơi thời gian ngừng vận hành, vạn vật vẫn đứng yên, duy trì một trạng thái bất biến...

Tôi lặng lẽ đi trên con đường dài đằng đẵng tưởng như không có điểm kết thúc. Các con đường chạy cắt ngang qua nhau chia thành nhiều ngã rẽ ,nhiều lựa chọn, tôi lại như kẻ mộng du, bước đi vô định, không ngăn ngại cứ đâm thẳng phía trước, chưa từng nảy sinh ý định dừng chân nghĩ xem có nên vòng sang bên cạnh hay không.

Mất vốn rất tỉnh, vậy mà lại chẳng nhìn thấy gì hết, thứ bóng tối đêm đen dày đặc, trải dài bất tận, tưởng như chẳng có điểm kết thúc, tôi như một kẻ mù loà, chỉ có đôi tai là nhạy cảm một cách đáng kinh ngạc...cứ thế lầm lũi như cái bóng vô vị vô cảm.

Chỉ có một tiếng bước chân trần duy nhất của tôi dẫm lên con đường lạnh lẽo như tạc từ hàn băng nhưng xung quanh lại không ngừng huyền ảo bởi vô vàn tiếng thì thầm to nhỏ. Như thân thiết hỏi thăm ,như thận trọng xin ý, như hờn giận trách cứ, như buồn phiền không hài lòng...

Giọng nói như gió, vọng vào tai rồi nhẹ nhàng lướt đi, không để lại dư âm, không đọng lại ý vị...thế sao trái tim, lại vì âm điệu đó mà trần động.

Cái đầu xoay xoay mỗi khi một giọng nói thỉnh thoảng vọng tới từ hư không, ban đầu rất bức bối, cũng rất đề phòng, thế nhưng hồi lâu ngoài việc bị phá vỡ thế giới trầm lặng ra, cũng không xảy tới hiểm họa gì, tôi cũng theo đó lăm ngơ chúng nó.

Thế nhưng, dị biến tiếp theo mới là thứ khiến con người ta trầm luân vô vọng.

Hơi lạnh từ dưới mặt đất ngùn ngụt bốc lên, tiếng gió rít gào căm phẫn, ban đầu rời rạc, về sau càng lúc càng dày đặc, như thể tập hợp hết về đây, biểu tình đòi được thả tự do.

Chúng giận dữ, cuộn tròn xoáy ốc vurun cao, như muốn phá nát, đập bẽ cái không gian tù túng chật chội đã giam cầm chúng từ ngàn năm trước.

Từ ngàn năm trước rồi sao? Lâu như vậy...làm sao mà chịu đựng nổi? Không có gì ngoại trừ màu đen ngịt trĩ, không có gì ngoại trừ gió lạnh vô tình cùng những tiếng động vô nghĩ khó hiểu kéo dài vô cùng vô tận.

Đây lại là thế giới giành cho tôi? Chưa chấp tôi tồn tại?

Ngày nối ngày, tháng tiếp tháng, năm luân phiên thay nhau canh chừng, 10 năm trôi qua trong căm hận, 100 năm trôi qua trong uất ức, ngàn năm trôi qua trong tuyệt vọng...sau đó, làm sao bù đắp nổi.

Không, chúng vốn chẳng cần thứ tình cảm ban ơn thương hại, chỉ là...

Vì lẽ gì phải trả một cái giá đắt tới vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 69: Chối bỏ.

Một tiếng “tách, tách” rồi hàng loạt âm thanh ríc rắc nứt vỡ dưới chân truyền lên, tôi chao đảo hụt hẫng, rơi nhanh xuống...

Tôi không hoảng loạn, không kinh hãi, đặt tay lên ngực, chỗ trái tim, lúc đập lúc không...

Cảm xúc là thứ dư thừa, vốn không nên tồn tại, ít nhất là đối riêng tôi...như thế, đối mặt với những sự việc không ngừng biến hóa khó lường sẽ dễ dàng chấp nhận, ung dung ứng phó.

Mắt vẫn không nhìn thấy ngoài bóng tối thăm thẳm ngịt trĩ, rơi mãi rồi cũng tới lúc ngừng lại, lưng đập xuống bề mặt lồi lõm cứng mềm đan xen, sau đó lăn lăn theo độ dốc tiếp tục trượt dài.

Tôi không quan tâm mình sẽ ở trong tình trạng chật vật này đến bao giờ, bởi vì ...thân xác này không mang tới đau đớn...cũng không có lý do gì khiến bản thân cần khẩn trương chấm dứt.

Cứ thế này mãi, không sao cả...vốn mỗi một cử động, đều là bản năng chỉ huy, không có mục đích.

Một kẻ không có khái niệm gì hết, có khác chi con búp bê vô tri vô giác, ngay đến linh hồn bên trong cũng bị xích sắt ngàn cân giam giữ.

Vùng vẫy là vô ích...vậy thì cứ ngoan ngoãn diễn cho tốt vai trò một thứ bị không thời gian lãng quên.

Như một bịch rác đập vào bịch rác khác thì dừng lại, tôi bất động hồi lâu, cuối cùng mắt cũng thích ứng được với nơi không gian thiếu thốn nguồn sáng.

Lồm cồm bò dậy, mới bước được một bước đã đứng không vững mà ngã ngồi xuống. Đưa tay làm mò xung quanh, cảm nhận thứ dưới da tay truyền tới, cảm nhận hình ảnh nơi vòng mạc truyền tới...nơi đây là, thế giới của xác chết?

Vài giây sau cảm giác kinh hoàng nhanh chóng trôi đi, lại thay vào đó là vẻ mặt bàng quan, bình lặng, đôi mắt lạnh nhạt lướt qua xác người nằm ngổn ngang la liệt.

Xác chết còn rất mới, chưa phân hủy như thể vài phút trước nơi đây chính là bãi chiến trường, máu vẫn chưa đông, tiếp tục từ những vết thương chỉ mạng chảy lan tràn hòa cùng với máu người khác nằm kề bên cạnh.

Đôi mắt hướng ra xa, 360 độ toàn bộ là xác người, xác người, vẫn là xác người nằm chất đống lẫn lộn vào nhau, mùi máu tanh tưởi không ngừng cuộn lên thu hút cư dân bản địa nơi đây tới...

Những cái bóng đen tựa hình dạng con người, dùng tứ chi dài ngoằng gầy tong teo như chỉ có da bọc xương vác theo cái bụng bầu trương phình bò bò khắp nơi như côn trùng. Cái đầu to dùng nằm trên cần cổ thon dài, đôi mắt lớn trắng dã như hai quả chuông đồng không ngừng lảo liên xoay tròn, nhìn nhìn tôi tò mò nhưng không tiếp cận lại gần.

Nhìn nhìn tôi hồi lâu rồi lũ Nga Quý ngoác rộng cái miệng chiếm tới nửa khuôn mặt, hàm răng như đinh tán, tầng tầng lớp lớp bên trong, cúi xuống giật đứt một mảng thịt người, ngồm ngoàm nhai ngấu nghiến.

Mỗi lần ăn xong một miếng, quỳ đống lại hú lên tràng cười the thé...chúng nhảy nhót như đám ếch nhái, giao tiếp với nhau bằng thứ ngôn ngữ ồm ộp quý dị, song nhìn thấy tôi đi tới lại chủ động nhảy tránh xa ra.

Tôi dẫm đạp trên xác người, bước tới bức tường thịt dựng sừng sững trước mặt, từng bước trèo lên, bám víu lên thi thể đang dần phân rã, mùi hôi thối cứ chui vào lỗ mũi mà thoải mái oanh tạc.

Không biết đã leo trèo trong bao lâu, nếu lỡ tay xảy chân trượt té xuống lại lồm cồm bò dậy bắt đầu lại. Không hiểu bản thân vì sao lại làm vậy, như một cái máy được lập trình, không biết mệt mỏi, không quản thời gian, từng bước leo lên con dốc được tạo thành từ núi người chất cao.

Thình thoảng lại có tiếng người trò chuyện hời hợt bên cạnh, nhưng quay sang nhìn lại chẳng có thứ gì chuyển động, chỉ có những bộ xương được gió hong cho khô.

Tôi dừng lại cúi xuống nhìn, phía dưới chỉ là màn tối, đã chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, ngoại trừ... những đốm sáng xanh lét lấp lờ lúc ẩn lúc hiện, những đôi mắt thú dữ thêm khát máu thịt.

Tôi lại quay trở về với công việc đập khuôn, chán ngắt, leo leo trèo trèo, dẫm đạp lên một cái đầu lâu, hơi dùng lực một chút đã khiến nó vỡ vụn thành mấy mảnh lóc cóc lăn xuống dưới.

Âm thanh đó, không hiểu sao vọng vào tai lại nghe như chuỗi khóc than.

Dẫm lên cánh tay người này, khúc chân người kia, đập tiếp vào lồng ngực, đập tiếp vào xương sống, tất cả đều nhanh chóng dễ dàng hóa thành những mảnh bẻ nát.

Đề tiến lên, đề thoát ra, đề đạt tới mục tiêu, là con người ai cũng phải làm vậy, cần làm vậy...không sai, không có gì sai hết, vậy có sao tiếng khóc thương cứ văng vẳng bên tai mãi không chịu biến đi?

Là khóc cho họ, hay khóc cho tôi?

Tôi đã đặt chân tới nơi cao nhất, đứng trên đỉnh của ngọn núi người, lấy nơi này làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phương tám hướng những cây cầu xương nối đến những khu vực xa xôi bí hiểm khác.

Không có điểm kết thúc, tất cả chỉ mới bắt đầu...còn phải tiếp tục dẫm lên bao xác người? Phải đi tới bao lâu mới được dừng chân nghỉ ngơi?

“Không mệt mỏi sao?”

“có đói chưa?”

“muốn ngủ không?”

Âm thanh nghe rõ mồn một, rất gần, như kẻ bên tai khiến tôi giật mình kinh nghi, nơi này không phải vốn chỉ có mình tôi thôi sao? Từ lúc nào, từ lúc nào quanh tôi nhưng nhúc cả đồng người tụ tập lại?

Tôi quay sang, lập tức đập vào mắt là một khuôn mặt người, nó đang nhoén miệng cười tươi tắn, rất gần, vô cùng gần, tưởng như chỉ cần nhích thêm hai cm là có thể hôn rồi. Tôi muốn vung tay kia gạt nó đi lại phát hiện tay bên kia nặng chình chịch, quay sang phát hiện một em nữa đang bám víu như bạch tuộc.

Chân trái cũng bị ôm, chân phải cũng bị ôm, bên cạnh bụng trồi lên cái đầu một em, giữa hai chân cũng ngoi lên một em...bao vây xung quanh, đằng trước, đằng sau, bên phải, bên trái... từ dưới gầm cầu xương dùng tứ chi bò bò nên.

Có muốn ngã cũng không nhúc nhích nổi mấy may, chúng như lớp thạch cao bao bọc lấy cơ thể này...có điều lớp thạch cao vốn dùng để bảo vệ lại được bó quá chặt chẽ, xương khớp kêu gào đau đớn, từng mạch máu từng thớ thịt bị siết chặt đến không thở nổi.

Khuôn mặt chúng nó càng lúc càng rõ nét, rõ tới mức khiến một kẻ lãnh tình như tôi cũng phải giật mình hốt hoảng.

Tôi nói “muốn ăn không?”

Tôi nói “đã mệt chưa?”

Chúng tôi tranh nhau nói, cướp đoạt lời của nhau, không có nhiều câu hỏi, chỉ có mấy câu quan tâm như thế, lặp đi lặp lại...

“nhớ chúng tôi không?”

“nhớ chúng tôi không?”

Tôi viết không sai, đúng là như vậy đấy, là tôi, là chúng tôi.

Tôi nhìn thấy một tôi nữa, một cái tôi nữa, một cái tôi nữa, một cái tôi nữa, ở khắp mọi nơi, đâu đâu cũng là tôi.

Khuôn mặt như đúc từ một khuôn, như nhìn bản thân qua tấm gương, mắt này, mũi này, miệng này...sao bọn chúng lại phải giả mạo tôi làm gì?

“chúng tôi rất nhớ cậu” cơ mặt chúng bắt đầu hoại tử.

KHÔNG, KHÔNG, KHÔNG...

“đừng xua đuổi chúng tôi” những tấm da thịt rơi rụng xuống.

KHÔNG, TRÁNH XA TÔI RA.

“đừng xua đuổi chúng tôi” lộ ra những mảng xương đỏ lôm.

“đừng chối bỏ chúng tôi” hai tròng mắt rớt khỏi hốc, treo lủng lẳng bên mép răng bằng đoạn dây thần kinh, “bộp” một cái mủn đứt, rơi xuống bàn tay xương xẩu húng lẩy, rồi cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

“đừng chối bỏ chúng tôi”

“put” một tiếng hàm răng cắn đứt đôi tròng mắt, dịch thể văng trong khoang miệng, cái lưỡi khuấy đảo, lại “put” một tiếng nữa, cho tròng mắt tiếp theo vào mồm.

“để chúng tôi ở bên cạnh”

TÔI BẢO IM MIỆNG, IM MIỆNG, IM MIỆNG ĐI.

Đầu, đột nhiên trở lên đau nhức như búa bổ.

“Mặc Minh”

Là ai?

“Mặc Minh”

Ai đang gọi tôi?

Trong tai đột ngột vang lên một giọng nói trầm thấp xa xăm, âm điệu lạnh lạnh đều đều, tựa như ngọn gió nhẹ thổi qua tán cây, khiến đám lá xôn xao.

Bên kia cây cầu xương có một người đứng lặng lẽ nhìn lại, như sương như khói, hư ảo mờ mịt tựa như mộng mị sinh ra, huyền hoặc người trần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70: Một người khác.

Tôi cố vươn cánh tay ra, nhúc nhích mấy ngón căng cứng như thể sắp hóa đá, môi mấp máy không ngừng nhưng chẳng có lời nào thốt ra, lưỡi như thể bị cắt đứt, cổ họng bỏng rát, nước bọt nuốt xuống như lửa nóng thiêu đốt...

“bánh xe vận mệnh đã chuyển động...dù nhớ hay không cũng sẽ bị cuốn vào, không cách nào thoát khỏi...nên sớm nhận ra...bản thân là ai...người...gác... công...”

Hắc khí nhân xoay người, vươn tay đẩy cửa, một chân đã bước vào cánh cổng đặt giữa cây cầu xương người.

Cánh tay vẫn đặt trên mặt cửa được tạo ra từ những bộ xương khô, không đẩy hết, khuôn mặt hơi quay lại...

“không có cách nào thoát sợi dây ràng buộc vô hình của số phận...và bọn chúng, sẽ mãi mãi ở nơi đây...chờ được tiếp nhận...đừng...chôn...tránh...”

Âm thanh cứ nén mãi trong lòng, như xương mắc trong cuống họng, bức bối, khó chịu, nhịp tim đập dồn dập như thể không khí bị bòn rút đi hết...Tôi muốn nói...

Tôi muốn nói gì đột nhiên lại chẳng biết phải đặt câu hỏi như thế nào...Như thể ngôn ngữ trở lên lạ lẫm, câu cú trở lên hỗn loạn, dù có cố gắng sắp xếp sắp xếp một hồi trong đầu, vẫn không thành câu hoàn chỉnh, có nghĩa.

-Tiểu Minh.

Hả?

-Tiểu Minh.

Hả?

Cơ thể như đeo đá tảng, nặng nhọc tới mức tứ chi phải chăng có một đám người cứ đeo dính không chịu buông bỏ.

Đã thế đầu đau lắm, âm thanh cứ ồn ào huyền ảo không ngừng, lặp đi lặp lại những câu vô nghĩa, càng cố nghĩ tới nó, càng không tài nào hiểu nổi. Không muốn nghĩ tới nhưng nó cứ vang vọng ong ong trong óc khiến tôi nhắm mắt hít thở không thông, chỉ muốn đập cái đầu vào đâu đó cho bản thân ngất đi.

Thứ sóng hạ âm chết tiệt.

-Tiểu Minh.

-con mẹ nó, câm miệng.

Tôi lập tức vùng tay, “bốp” một cái năm ngón chuẩn không cần chỉnh nằm chềnh chệch trên má người khác.

Mắt mở tròn xoe hồi lâu mới chớp chớp, bàn tay rút trở lại. Yò, người khác đó là...Phong Linh .

Gã đưa tay ôm má, gương mặt kinh ngạc tới mức nhìn tôi mà miệng như bị dán keo.

Tôi lụ khụ ho mấy cái, cười cười làm lành, nói.

-Xin lỗi, thì ra là cậu.

-chứ cậu tưởng là ai? Dù hiện giờ trông tôi thảm hại, cũng không tới mức khiến cậu nhọc lòng vừa tỉnh liền muốn đánh người?

Gắng ngượng ngồi dậy lại phát hiện tay bên kia bị giữ chặt, khó hiểu nhìn gã, Phong Linh nhìn nhìn tôi rồi lia mắt xuống, sau đó mới nói.

-nhìn kỹ xem

Tôi nhìn lại, ngượng ngập buông cổ tay gã ra.

-sao lại thế này?

-chứ muốn thế nào?

Gã vừa trầm nhẹ nói vừa châm lửa hút thuốc, giọng nói mệt mỏi, gương mặt dính đầy máu, đôi mắt bơ phờ, rời rạc. Theo thói quen đưa ngón tay lên sờ mũi chỉnh mắt kính, nhưng mắt kính rơi từ lúc nào mất rồi. Thế là chuyển sang nhẹ day ấn cặp mắt một nít.

-trông cậu gầy như sắp chết đói nhưng để vác ra ngoài lại khiến tôi suyết mất thêm nửa mạng, nặng cứ như muốn dính vào nền nhà.

Tôi ho lụ sụ mấy cái, ngượng ngừng nói.

-ngại quá, đạo này hử chút là ngất...

-ừ...trong mơ gặp chuyện gì đó dường như rất kích động... tôi lo lắng lại gần, nghĩ cậu tinh thần và thể lực suy kiệt mà sốt cao, đưa tay lên sờ trán lại thấy lạnh gắt như ướp đá, miệng lầm nhảm “không không” rồi chộp lấy cổ tay tôi, siết rất chặt...

-ây... thì ra là thế?...Nhưng tôi... giờ chẳng tài nào nhớ lại được... Tôi cũng rất tò mò... là chuyện gì khiến bản thân muốn chối bỏ ...?

Tôi trầm ngâm nói. Bây giờ không nhớ rõ, không có nghĩa sau này sẽ không nhớ lại...Nhớ lại là tốt, hay quên được thì tốt hơn?

-Tiểu Minh, tôi không hiểu cậu gặp đã kích gì, có thể “không không” là bác bỏ, nhưng hành động vô thức nắm tay cương quyết lại tựa như níu kéo...

“Níu kéo”? Sao có thể? Tôi giật mình nghi ngặc. Tôi là loại người gì chứ? Thờ ơ với tất cả, mọi thứ đều chỉ là mộng ảo, duy nhất một người tác động, nhưng người đó đã chẳng còn tồn tại...Ông ấy đi rồi, tôi chẳng thiết tha bất cứ điều gì.

Tôi đưa tay ôm đầu, cơn đau dường như còn âm ỉ.

-Tôi không rõ vì sao lại ngất.. chỉ nhớ đến đoạn sau khi quăng can dầu vào người con thi quỷ rồi bỏ chạy, sau đó...thì rất mơ hồ rời rạc...

Gã rút một hơi dài, ngửa cổ thả khói nhìn trời đêm lạnh lẽo, mấy phút sau mới trả lời.

-Tôi cũng chẳng rõ cậu ngắt từ bao giờ và vì sao...Lúc tỉnh dậy chui ra khỏi cái giường dè trên người...tôi không thấy hai con thi quý kia đâu, mà cậu thì nằm như chết trong khi xung quanh lửa cháy hừng hực...bà mẹ nó chứ, kéo cậu ra ngoài đúng là một nhọc không khác chi khuôn ba người cùng lúc, cứ như thể có hai người vô hình nín chân cậu lại không cho mang ra...

Gã vừa nói tới đó thì dừng lại quan sát tôi chăm chú. Ủ, tôi cũng biết mình khác người chứ.

-ha ha, tôi hiểu rồi, sau này ăn ít một chút.

Còn chưa nói dứt câu Phong Linh đã vươn tay đập nhẹ lên đầu tôi, mắng.

-Tiểu Minh, đừng có cười ngốc, người cứ như da bọc xương, sau này chịu khó tắm bỏ thân thể, gầy như thế sẽ khiến người khác nhìn vào lo lắng...người thân sẽ đau lòng.

Câu này, rất quen tai.

“Tiểu Minh, sao không chịu ăn uống gì hết vậy? Ta cũng không phải lão già keo kiệt bủn xỉn, không cần tiết kiệm dùm ta, làm ơn ăn nhiều một chút, chăm cả năm nay vẫn cứ suy dinh dưỡng thế kia là sao? Con cá vàng nuôi trong bể kính còn mập mạp hơn con, ta nhìn vào sẽ rất lo lắng, cũng rất đau lòng..”

Có một người rất quan tâm tôi... mỗi ngày đều gọi tên tôi rồi lái nhai không dưới trăm lần... Sau này, cũng sẽ chẳng còn ai có thể...vì tôi đến thế.

Tôi xoay cổ một vòng quan sát.

Chúng tôi đang ngồi dưới một tán cây đã rụng sạch sẽ lá, chỉ còn trơ trọi lại những cành dài loằng ngoằng, khẳng khiu vươn rộng ra như những cánh tay xương xẩu, những ngón tay run rẩy bầy trong gió rét.

Gần đó là một bức tượng bằng đồng đặt xoay lưng lại nên không rõ đúc thứ gì, xa hơn, chính là từng cột khói xám đen, bốc dâng cao dữ tợn, nơi toát ra cội nguồn hủy diệt, ánh lên sắc đỏ hung ác, ngọn lửa cuồng dại thiêu đốt, tàn phá mọi thứ nó càn quét tới, cùng hơi nóng hầm hập lan tỏa giữa đêm đông.

Trong khuôn viên hình vuông, có bốn cầu thang sắt dẫn lên tầng trên, nhưng một cái đã bị hủy bởi trận nổ khí ga khiến dãy nhà trước mắt chìm trong khói lửa và sự sụp đổ. Khói như những cột vòi rồng, không ngừng cuộn tròn điên cuồng xoáy ốc bốc lên cao, ẩn hiện những vệt lửa sáng rực.

-Vậy, cậu đã hóa thiêu cái phòng đó?

-ừ, suýt nữa thì đi gặp liệt tổ liệt tiên...

- sao thế?

- ài, tôi đây thật con mẹ nó mệnh lao lực, đưa cậu ra ngoài hành lang xong, lại phải bận rộn chạy vào lần theo hai bình ga, một tới mức không khép được miệng. Vừa hồng hộc thở như trâu bò vừa mở van cho khí thoát ra, ngu bỏ con mẹ, suýt tý nữa thì gia nhập thương đoàn bán muối... Nín thở châm lửa đốt hai cân thuốc nổ cho mỗi bình xong, vừa chạy tới gần cửa bên trong đã ầm ầm một chuỗi, sóng xung kích khiến tôi ngã văng xa mấy mét, bị một mảnh kim loại găm vào bắp chân, rồi thêm tám sắt quăng lên người sau đó đất đá rào rào rơi dè xuống...ngắt con mẹ nó mất.

Gã dứt câu tường thuật, điều thuốc cũng rít xong hơi cuối, búng tay một cái văng nó ra xa, lại móc thuốc châm hút.

Tôi đưa mắt nhìn vị trí bắp chân của gã mới được băng bó, băng một đoạn dài hết bắp chân luôn, lướt tới phần đùi, máu nơi đó tràn ra miếng băng gạc, đỏ thẫm, nơi bả vai, nơi bắp tay, vì bị tác động mạnh mà miệng vết thương bị rách thêm. Toàn thân lấm lem chất dịch hôi tanh, máu đỏ tươi văng đầy mặt mũi nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt, tiều tụy.

-Hả? Ngất?

-... tỉnh dậy trước cậu 10 phút...

-...?

-...có người đã kéo chúng ta ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 71: Tâm tình của Phong Linh.

Một người nào đó tình cờ dạo chơi quanh đây, ngẫu nhiên nhìn thấy hai kẻ gặp nạn, liền nổi hứng nghĩa hiệp, nhắc tay tương trợ? Tôi lắm bả hỏi.

-có thể là ai chứ?

-ai biết đâu, miễn không phải kẻ địch thì tốt rồi.

Tôi gật gật, nói cũng phải, lúc đó cả hai chúng tôi vẫn còn nằm trong phạm vi của vụ nổ, nếu không nhờ được kịp thời mang ra đây, hẳn bây giờ đang bị chôn thân dưới đồng gạch đỏ vỡ.

Lại đưa mắt nhìn khu vực bốc cháy dữ dội, khói đen bốc cao nghi ngút như cháy rừng diện rộng chui qua những ô cửa trần song thông gió đặt gần trần, từ bên trong vang vọng lại sự sụp đổ. Bệnh viện xây kín mít, giống như những khối hộp xếp chồng nên nhau, thi thoảng có xen lẫn mấy cái lỗ nhỏ nhỏ bằng hai bàn tay người làm nơi gió lưu thông qua lại, như thể nhà tù.

Ừ nhỉ, dĩ nhiên là phải vậy rồi, nó nằm trong khuôn viên nhà tù, hiển nhiên lối kiến trúc cũng phải u ám đơn điệu. Đột nhiên giật mình sức nhớ tới điều gì, tôi vội hỏi.

-Phong Linh, lão Tổng Trung đâu, sao cậu không kéo lão ra?

Gã kỳ quái quay sang nhìn, thấy thế tôi giải thích thêm.

-Lão Tổng Trung giám đốc nhà tù Bàn Cẩm mà tôi đặt trên xe đẩy ấy?

Phong Linh lắc nhẹ đầu.

-Làm gì có người nào, tôi nhớ Tiểu Đăng trói lão ấy trong phòng nghỉ giành riêng cho lão mà.

-ừ, đúng là thế, nhưng sau đó chúng ta bỏ đi, có khả năng tên bạch y nhân đã tới lôi lão tới đây cho mục đích trò chơi của gã.

Phong Linh hút một hơi dài, thả ra từng đợt khói vòng tròn liên tục, hàng lông mày nhíu chặt, đôi mắt nhắm lại, nhìn đăm đăm lưng bức tượng trước mặt lại mở miệng nói chuyện với tôi.

-này tôi nói thật, có phải cậu đang lẫn lộn giữa mê và thực? Lúc tôi kéo cậu ra ngoài có va vào chiếc xe đẩy nằm chính ỳnh giữa lối, không có ai trên đó hết...

-ý cậu muốn nói...vì lúc đó thiếu ánh sáng, nên nhìn nhầm, bắn một bịch rác treo lủng lẳng trên cánh quạt trần rơi xuống...và cho rằng mình vừa cứu một người?

-không, ý tôi là cậu vẫn lẫn lộn giữa mơ và thực...những gì cậu cho rằng đó là sự thật, thế nhưng lại là giả...giống như việc, tôi gặp một Tiểu Minh khác...

Nghe câu nói đó của gã, tôi đột nhiên không biết phải nói sao. Phong Linh bất chợt gắng gượng tự đứng lên, lấy khẩu súng sau lưng làm gậy chống xuống đất, khó khăn chật vật đi tới phía trước.

Thấy vậy, tôi cũng vội đứng lên, bước theo sau, không hiểu gã định làm gì. Khi đến gần tới nơi gã nâng khẩu súng lên bằng hai tay, vung mạnh, đập một nhát lên đầu bức tượng tạc hình người bán thân được đặt trên một bệ đá thì dừng lại, nói.

-bức tượng này tạc tên khốn Chu Khang, giám đốc nhà tù Bàn Cẩm đời trước...

Ồ, dù gì lão cũng là quan chức cấp cao nha, mắng là “đồ khốn” còn đập vỡ đầu tượng tạc lão, rõ là có ản tình nan giải. Tôi buột miệng hỏi.

-không phải là...có thâm thù đại hận gì chứ?

Gã không ừ ừ, bắt đầu ra sức đập liên tiếp, tội vội vã lẫn ra khu vực an toàn, chờ cho đến khi cái đầu nát vụn thì gã dừng lại, chống mũi súng, đứng thờ dốt. Tôi mới lại gần, những mảnh vụn văng tứ tung trên mặt đất lạnh lẽo, gã đứng yên không nhúc nhích, trên trán lưu lại một vết xước kéo dài, từ đó máu tươi thấm rỉ ra, chảy qua mắt, tràn xuống dưới, cũng chẳng buồn vươn tay lau đi.

Ấy, thì ra là tượng đất nung. Đột nhiên bề tượng di chuyển, lộ ra một hố đen ngòm, từ đó, mùi hôi thối nồng nặc như cống rãnh tỏa lên.

Một tay bịt mũi một tay chỉ chỉ vào hố đen.

-là nó phải không, nổi thoát bí mật?

Gã gật nhẹ, châm lửa hút điếu mới, đôi mắt mờ mịt nhìn lên khoảng không trống rỗng.

-...để tôi kể cho cậu nghe chút thông tin, vào năm 1983 lão Chu Khang này ra lệnh hủy hết mọi hồ sơ liên quan đến mấy nghiên cứu mất nhân tính đối với phạm nhân... do trước đó có thông tin mật bị rò rỉ...

Tuy nhiên, một số vẫn bị lộ ra ngoài, trong đó có hơn 20.000 trang ghi lại toàn bộ các quy trình thực nghiệm một cách tỉ mỉ trên trang báo Dân Quyền...Cậu biết không, có thời kỳ nhà tù này đã huy động tổng cộng đến 2.300 phạm nhân để tham gia thí nghiệm vaccin phòng chống vũ khí sinh học.

Sau khi được tiêm loại vaccin này, những người tham gia thí nghiệm đã phải chịu đựng những cơn đau dữ dội kéo dài mấy ngày liền như thể bị ai đó bẻ gãy cột sống, kèm theo là những cơn sốt nóng lạnh bất thường đan xen ngày đêm không ngừng tập kích khiến họ sống không bằng chết...

Bản ghi chép đó cũng nêu rõ, mọi thí nghiệm nghiên cứu trực tiếp trên cơ thể phạm nhân đều được tiến hành ở nhà tù Bàn Cẩm từ những năm 1964 tới năm 1983 do Chu Khang trực tiếp phụ trách, là gã đã dấn tiếp khiến vô số phạm nhân thiệt mạng trong thống khổ...

Nực cười là, sau vụ việc bị phanh phui đó, lão chỉ bị cắt chức rồi lặng lẽ biến mất bí ẩn tới mức, đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết tông tích của lão già đáng chết ngàn vạn lần đó đang chui rúc ở xó xỉnh nào.

Cậu hiểu không... thời kỳ đó chỉ mỗi tờ báo Dân Quyền mới dám đăng những thông tin cơ mật tới vậy, bởi vì tin tức đó có sức ảnh hưởng quá lớn, có thể làm lung lay tới chính quyền nước nhà cũng như khiến tâm lý dân chúng trở lên bạo động...

Nhưng báo Dân Quyền vẫn bắt chấp phát hành bởi vì nó có sự chống lưng của một gia tộc lâu đời có thế lực nhất định. ...thế mà, chỉ sau một ngày đăng, trụ sở tòa báo nửa đêm bị đánh bom, toàn bộ phóng viên nhà báo 7 người cùng trong đêm đó đều bị sát hại...tất cả thông tin một lần nữa bị đánh cắp lại và biến mất.

Tôi nhìn khu nhà đang trong quá trình tự hủy, những vết nứt rích rạch ngày một kéo dài, rõ ràng như một con đường máu, lớn mãi cho đến khi sụp đổ, “rầm rầm” vỡ vụn thành các mảnh.

Lửa bên trong theo đó lan ra, gió bên ngoài theo đó chạy vào, khiến sắc đỏ càng được dịp trở lên vàng óng ánh, nhiệt lượng khủng khiếp bốc lên tràn nhà vốn đã rạn nứt trầm trọng, kéo xuống một vùng đỏ võ.

Trong âm thanh lửa nóng thiêu đốt, có tiếng khóc nức nở khe khẽ xen vào.

- những tội ác đó...tôi có thể phần nào nghe hiểu ...nghe hiểu, không có nghĩa sẽ vì những thứ xa lạ không quen biết mà dấn thân mạo hiểm...cậu có người thân liên lụy sao?

Chỉ những ai trực tiếp trải nghiệm qua hoặc biết rằng người nhà bị ép buộc tham gia mô thí nghiệm phi đạo đức trên mới làm ra hành vi đeo đuổi trả thù.

Cũng không hẳn, nói thật đa số phạm nhân, nếu còn sống sót mãn hạn trở ra, không khéo tâm lý đã bị những tháng ngày được vũ nhục trong trại tù ám ảnh nghiêm trọng. Đừng nói là tìm cách quay lại báo thù, có lẽ để trở lại cuộc sống sinh hoạt thường ngày đã là mục tiêu rất khó khăn.

Riêng tôi không thuộc hai trường hợp trên, không có ý định trâu trâu đá xe, cũng không cho rằng sau này tương lai sẽ ảm đạm tiêu cực.

Giống như dòng nước, cứ thuận thế trôi đi, vòng vèo lên xuống qua những thác ghềnh, bao lâu cũng được, không ra biển lớn cũng được...Kỳ thật, tôi chỉ là...đường như còn chưa thông nào, bản thân đang ở đâu...

Ừ, ở đâu nhỉ? Còn đang trong trạng thái miên man, tiếng Phong Linh lại trầm tĩnh nhẹ vang.

-...hai người mạo hiểm tính mạng đột nhập vào nhà tù mang tài liệu ra... sau vụ việc tòa soạn bị phá hủy, nhân viên bị sát hại...không lâu sau họ cũng mất tích một cách bí mật...nà tới tận bây giờ tôi vẫn chẳng tài nào tìm thấy chút tông tích ...Họ là cha mẹ tôi...

Ừ, người thân cứ thế bốc hơi lâu như vậy mà vẫn chẳng rõ sống chết, hiển nhiên phận làm con phải truy tìm tới cùng. Hử? Tôi cảm thấy có chỗ không thích hợp, nghiêng cái đầu, thận trọng dò hỏi.

- năm 1983...cậu bao nhiêu tuổi?

Gã đi di đầu tàn lên thân tượng, dập tắt lửa rồi móc túi châm tiếp một điếu thuốc khác, lơ đãng trả lời.

-10...

-bây giờ là năm 2015...cậu có phải...hình như có chút không thích hợp?

Phong Linh rút một hơi dài, thả ra làn khói trắng xám uốn lượn, gã khẽ cười, biểu tình lại có chút thờ ơ mà nhả lời.

-ừ, tính ra tôi cũng đã 40...

Tôi chính thức lâm vào tình trạng ngạc nhiên, có thể trưng ra cái biểu tình thành thật như vậy thừa nhận sao? Hơn nữa dù đang trong tình trạng thương tích chập vạt đầy người cũng sắc mặt tái nhợt có chút phiền muộn, nhưng dù sao, nhìn thế nào cũng chỉ nhìn hơn 20.

-thế nào? Ngưỡng mộ tôi trẻ trung tươi mát, so với đám nhóc đầu 20 đuôi chơi voi như các cậu còn muốn soái hơn?

Cái này cũng trẻ quá mức cho phép rồi. Không biết là dùng được liệu quý hiếm gì dưỡng nhan, nếu để một người ưa chuyện bao đồng nào đó biết, sau đó chụp ảnh đăng lên facebook, kiểu gì cũng nổi tiếng xa gần, gái không khéo lại bu càng đông.

Chắc chắn ,anh ta rất tự hào khoe khoang, ừ, đúng là tự tin có chút tự phụ rồi. Có lẽ thấy biểu tình mặt đơ ra như đá lại không biết rằng trong nội tâm tôi đang cảm khái vạn phần. Phong Linh bổ sung thêm.

- Kỳ thật tôi tầm này tuổi rồi, không vợ không con, cũng có chút tịch mịch.

Soái ca ,soái ca tài giỏi thế nào mà không cura đồ nổi một cô? Không không, nhầm rồi, gã này chính là cái dạng chỉ thích yêu đương, không thích cưới hỏi, chỉ ham vui vẻ ,sợ gánh trách nhiệm.

Thấy tôi vẫn tiếp tục lâm vào trạng thái mê man trầm tư, một cậu vắn vẹo cũng lười thốt ra, gã đành hỏi.

-cậu không nghĩ tôi đang nói dối chứ? Hoặc nào bộ có vấn đề?

-cái này, nói sao nhỉ, thật ra đều không quan trọng, bởi vì tôi cũng mới ngộ ra bản thân có chút không bình thường...nhưng anh biết mà vẫn đối xử với tôi rất tốt.

Phong Linh nhận được câu hỏi đáp như thế, nhìn tôi hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, thoải mái, nhẹ nhàng.

-tôi xác định cậu có chút khác thường, không chỉ thể chất biến thái của cậu mà còn cả cái phản ứng lãnh tình cực kỳ không thích hợp...Có điều làm ra loại tư duy khác biệt đó, lại có chút, tựa hồ giống một người nào đó, mà cái người nào đó, tôi lại rất kính trọng cùng ngưỡng mộ, thế cho nên, hiển nhiên là, tôi rất có hứng thú với cậu, Tiểu Minh à!

Tôi còn chưa kịp tiêu hóa xong lời thú nhận độc đáo của Phong Linh, thì một giọng thanh lịch nói vọng xuống.

- hai người tỉnh rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 72: Người đeo mặt nạ.

Tôi giật mình, ngược đầu lên, ẩn dưới chiếc mặt nạ rỗng loang lỗ đủ sắc màu ẩn tượng nhảy múa là âm thanh trầm khàn xa lạ lại có chút phong vị giống Âu Tử Dạ.

-anh hỏi như vậy, ý tứ như là người đã đưa chúng tôi ra đây?

Phong Linh chủ động mở miệng hỏi. Tôi còn đang thất thần nhìn đến mê man.

Người đó đứng trên cỗ pho tượng nham nhô bị đập mất đầu, tầm mắt của tôi bắt đầu từ đôi giày cao cổ màu đỏ chói, lộ ra đoạn ống chân, gấu quần tím lại màu xanh rêu.

Giọng nói nhẹ nhẹ, nghe không rõ tâm tình, chỉ cảm thấy sự trầm ổn mà lại bình đạm, không khí như thể một buổi tám nhắm vô hại với bạn bè.

- không sai, tôi vốn có việc nên cần đi tới nơi này, thấy có khói lửa bốc lên thì tò mò vào xem, thấy có người nằm ngất thì tiện tay cứu ra.

Ánh mắt tôi tiếp tục hướng lên cao, hông quần rộng thùng thình, cặp quần rút dây trễ rốn, áo lưng cổ lộ hồng phớt bên trong ôm sát cơ thể, áo khoác vàng nhạt mỏng manh hờ hững nhẹ lay bên người.

Phong Linh vẫn tiếp tục làm người tiếp chuyện.

- Chúng tôi rất cảm kích vì được cứu giúp nhưng trông bộ dạng của anh lại làm chúng tôi có chút quan ngại, tựa như người mẫu diễn viên ...Một người như thế, xuất hiện ở nơi này, hình như không thích hợp...

Một tay đút trong túi quần, người đứng thẳng tắp như cây tùng nghênh gió, tay còn lại cầm chiếc ô đen nhánh, dưới ánh sáng bập bùng của ngọn lửa hắt lên, nó tựa như một bầu trời đêm hè, trong veo quang đăng, lộ ra muôn vạn tinh tú lấp lánh.

Đẹp dễ và lộng lẫy tới mức, tôi có chút xúc động muốn cướp lấy.

- Nói như thế, hai người tuy mặc lính cai phục, nhưng hành vi phá hoại tựa hồ rất không phù hợp.

-chúng tôi đích xác không phù hợp, anh cũng là thành phần khả nghi, có thể tạm xem chúng ta đồng hội cùng thuyền không?

-không thành vấn đề, nếu đã cứu ra rồi sẽ không vô nghĩa giết đi.

Đột ngột hàng loạt trận gió rét buốt cuồng dã ập tới như vũ bão. Lửa trong khu nhà như đồng loạt gào thét đòi được tự do, như điên loạn muốn tìm mọi cách phá hỏng những bức tường vốn đang trên đà rạn vỡ.

Trên trời đêm, ngoại trừ những con lốc khói hắc ám, còn nhiều thêm những dải đen đặc trao lượn tới cùng tần sóng uy áp đã kích thần kinh người sống. Tiếng vỗ cánh rào rào như thác đổ kèm âm thanh nơi miệng phát ra ong ong mà rìn rít kín mít, khó chịu như mài móng tay trên bảng đen.

Những ngọn lửa như có tay, không ngừng vươn ra ngoài như muốn thấu tóm thứ gì, rồi bất chợt âm thanh ‘ầm ầm’ vang lên chấn động vô cùng, chính là một mảng tường lớn sụp đổ kéo dài từ tầng một xuyên qua trần lộ ra kết cấu bên trong, từ đó vươn lên tầng hai. Từ cái lỗ to đùng đoàng toang hoác đó, đàn dơi ào ào lao đầu tới.

Tôi thấy biểu tình của Phong Linh ngoại trừ kinh ngạc tột độ ra thì cũng không kèm theo thống khổ đau đớn gì hết. Nhưng trớ trêu sao, tôi lại luôn được ưu ái tác động, triệt để cho khác người thường. Tôi cố gắng chịu đựng, tự động viên kích lệ bản thân không sao, không sao hết.

Phong Linh vẫn còn sững sờ nhìn đàn dơi vì nghĩ quân mà tự tử, miệng vô thức lẩm nhảm.

- bọn chúng, tại sao lại làm thế? Nơi này động tĩnh lớn như vậy có hay không sẽ lôi kéo bọn lính tới?

Đàn dơi này hẳn là từ chỗ đền tế kiếm Thăng Tà thoát ra ngoài đây mà, nhà cũ bị phá hỏng thì đi tìm nhà mới rồi tiếp tục cuộc sống thường nhật là ổn, có sao lại làm ra hành động tự sát tập thể khó hiểu thế kia?

Giọng nói trầm lặng đậm đậm, ẩn dấu sau chiếc mặt nạ rỗng phủ lên nhiều màu sắc rực rỡ độc đáo, không biết là một gương mặt thể nào?

-yên tâm, từ giờ tới rạng sáng, sẽ không có tên lính nào thừa thời gian tới viếng thăm nơi này.

-vì sao?

Giọng nói vẫn đều đặn nhẹ tuôn, cảm giác không khí do người này tạo ra, hòa nhã khó hiểu, song lại càng là khó đoán.

-vì bọn chúng còn đang bận bù đầu xử lý những nơi khác, nhân lực thiếu thốn, dù biết ở đây xảy ra sự tình bất ổn, cũng chẳng đào đâu ra người tới do thám.

Phong Linh xoay hẳn người lại trực tiếp nhìn kỹ cái tên bất thành linh xuất hiện, bí ẩn cùng kỳ quái. Thế nhưng, có thể nhìn ra biểu tình gì khi kẻ đó dấu đi dung mạo sau chiếc mặt nạ tô màu tinh xảo ẩn tượng như một tác phẩm nghệ thuật quý giá.

-anh dường như biết rất rõ.

-ừ, tôi vừa mới từ những nơi đó thị sát về.

-móa, anh nói cứ như thể dạo một vòng trong công viên rồi thông thả trở về nhà.

Gã vẫn ung dung đáp lời, như thể bạn bè bình thường gặp nhau nói mấy lời hỏi thăm vô nghĩa.

-à, hiện giờ tình hình mấy khu đó khá là rối ren phức tạp, có thêm một tên thoát ần thoát hiện như tôi bég mắng, bọn đó tuyệt đối không phát hiện ra.

-bọn đó bắt tài vô dụng vậy sao? Bạo loạn cũng xảy ra mấy tiếng trước, lẽ nào doanh trại quân đội đóng quân gần đây chưa tới tiếp ứng?

-đương nhiên tới rồi chứ, có điều ,vì Thăng Tà bị lấy mất, oán hận của ác linh được dịp xỏ lồng, đang bay loạn tứ tán, cứ thấy người là bạo động cuồng sát.

Biểu tình Phong Linh như nghe chuyện cười nhạt nhẽo, nhếch môi cười cười, lại châm lửa hút thuốc, vò vò cái bao đựng rồi vung tay hất đi, nhàn nhạt nói.

-mặc dù tôi không có kỳ thị mấy vấn đề tâm linh, nhưng cũng chẳng cả tin tới mức cho rằng vong hồn đang dạo chơi nơi này như chốn ăm tào.

Gã vẫn rất ôn hòa điềm tĩnh đáp lời, chiếc mặt nạ rỗng này gom đủ sắc màu sự sống như thể thu hết vẻ tươi đẹp của mùa xuân.

-Từ khi kiếm trần linh bị rút khỏi nơi thờ cúng, nơi này sẽ nhanh chóng trở thành đất âm, một khi như vậy, đất dương hóa dữ, phàm là người sống, không chết tất sẽ hóa điên.

Phong Linh nghe thế có chút sững sờ, hàng lông mày nhíu lại.

-theo như anh nói, vậy lấy Thăng Tà đi là hành vi sai trái?

-cậu nghĩ vì sao nó lại được bảo vệ chặt chẽ cẩn mật suốt mấy ngàn năm? Còn không phải vì tác dụng yểm trấn cường đại của nó sao?

Gã nói xong quay đi nhìn đàn dơi đã lao mất hút vào vùng lửa tàn khốc, lửa như được đổ thêm dầu, bùng lên hung tợn, âm thanh rít gào nhe nhệ lan tỏa lại thâm thấu vào đôi tai mãi cảm khiến tôi chao đảo đứng không vững.

Phong Linh thấy vậy hốt hoảng đỡ lấy tôi, quan tâm hỏi thăm.

-Tiểu Minh, cậu lại làm sao thế?

Âm thanh rên rỉ đó khiến bụng tôi quặn đau, tựa như có thứ gì quấy đạp, mà trong óc, cũng bởi thứ sóng âm chết người mà nhức nhối như có con gì đang nhún nhảy trên dây thần kinh mong manh.

-vậy, có phải anh cùng tên bạch y nhân kia là đồng bọn?

Một tay ôm đầu, một tay bám lấy bờ vai Phong Linh, cổ đứng vững vàng, giọng nói khản đặc, nuốt nước bọt mà đau rất cuồng hống.

Gã đó từ trên cao hơi cúi xuống nhìn tôi, rồi bất chợt ngồi hẳn xuống lại chỉ im lìm đăm đăm chú mục. Dù khoảng cách đã thu lại nhưng cái tôi đối mặt lại là cặp mắt rỗng uy nghiêm quyền quý. Không có lỗi cho mắt người nhìn qua.

Khoảng cách với ô càng gần, sự cảm dỗ lại dâng lên, tôi như tạm quên đi cơn đau, rời khỏi Phong Linh, cánh tay run run vươn ra.

- vậy, nhiệm vụ của anh là gì?

Gã tỉ mỉ nhìn gương mặt tôi, rồi khẽ nhúc nhích đầu chuyển hướng tới bàn tay lại gần, sau cùng chuyển tới thân ô.

-Giống như các cậu, phá hủy nơi này.

Tôi cảm thấy máu thuần nha, mắt nhìn như dán keo vào chiếc ô, vẫn có thể mơ màng hỏi được.

-không phải tên kia đang ngăn cản chúng tôi sao?

-tên đó hả, chỉ là đang khảo nghiệm...

Bàn tay tôi đã chạm nhẹ vào cán ô, có chút run rẩy không tưởng.

-khảo nghiệm cái gì?

Cái ô nhẹ lúi ra sau.

-người được khảo nghiệm và thứ bị khảo nghiệm.

Tay tôi lại cố chấp vươn tới, một lần nữa dọc theo thân ô vuốt ve lên, mê man hỏi.

-vậy là gã đeo mặt nạ bạch hổ muốn thử nghiệm khả năng chiến đấu của lũ thi quý, đồng thời cũng thăm dò trình độ chém giết của bọn Âu Tử Dạ?

-Âu Tử Dạ? Người sử dụng song đao?...Vậy ra đó mới là tên anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73: Ô Thiên Hà.

Gã ta ăn mặc phong phanh như thể giữa trưa hè nóng bức, mái tóc dài ngang cằm xoắn xoắn như những đợt sóng biển, thi thoảng chúng lại khe khẽ lay động, cảm giác vô cùng mềm mại.

-mấy người không phải vì muốn có Thăng Tà mà ngăn cản anh ta sao? Sao lại dùng Thăng Tà làm vật phẩm trong trò đấu với thi quý? Nghĩ rằng thi quý ngăn cản được anh ta?

- nếu vì muốn Thăng Tà, chúng tôi tùy thời đều có thể dễ dàng lấy đi...chúng tôi là muốn bảo vệ Thăng Tà ở nơi này, nhưng một khi không làm được thì liền để anh ta mang đi cho mục đích khác.

Tôi nghe vậy thấy thật nực cười, Âu Tử Dạ công nhận rất tài giỏi nhưng dù giỏi giang mấy cũng có phải quái thai ba đầu sáu tay. Chỉ mình tên bạch y nhân kia có vẻ đã đấu được ngang cơ, bản lĩnh tên trời rét căm căm mà ăn mặc như chụp cho tạp chí thời trang xuân hè, hẳn cũng chẳng phải loại xoàng xĩnh. Chỉ cần chờ đợi lúc Âu Tử Dạ tập trung đấu với tên kia, kiểu gì mà chẳng lộ ra sơ hở trong thoáng chốc, gã ở đằng sau âm thầm nhúng tay, còn không vòn Âu Tử Dạ ra trò.

-Không bảo vệ được? Theo tôi thấy, hai người mà liên thủ lại ,Âu Tử Dạ trừ phi phân thân.

-nhưng tại tôi không giỏi đánh phối hợp, rất có thể khéo quá hóa vụng.

Vớ vẩn, rõ ràng không muốn diệt Âu Tử Dạ, này thật lạ, là bọn họ tự ý quyết định hay là cấp trên ra chỉ thị? Hoặc giá trị lợi dụng Âu Tử Dạ còn ở phía sau, bọn họ không cần thiết phải khử, mà là tiếp tục theo dõi, quan sát?

-mấy người cũng biết mục đích khác của anh ta sao? Là gì vậy?

-Cái này, thật tình chúng tôi cũng đang vất vả tìm hiểu, sao cậu không thử trực tiếp hỏi thẳng?

Tôi cười kinh bi trong lòng. Xem ra đây mới là mục đích chính, cô kiểm bảo vệ lâu như thế, đừng một cái không thêm quan tâm nữa, cái này còn liên quan tới vận mệnh của ôi người nhưng cũng chẳng đề vào mắt. Coi bộ việc thu thập kiểm cô của Âu Tử Dạ nhất định có mối liên hệ ít nhiều với đám bí ẩn này, về sau tất không tránh khỏi bị bu tới xem nào nhiệt.

-nói thì rất dễ nhưng tên đó miệng còn khó cạy hơn vỏ sò, hơn nữa chẳng lẽ cứ đưa ra một câu hỏi rồi sẽ nhận lại được một câu trả lời vừa lòng?

-chính thế đấy, nếu mọi thứ cứ đơn giản chỉ là trao đổi thông tin, thì mọi chuyện đã chẳng kéo dài lâu tới vậy...

Thì đó, tin tức cho và nhận công bằng như 1+1, nếu như này giờ chỉ có một bên hỏi một bên trả lời, vậy hiển nhiên ẩn ý còn ở phía sau.

Phong Linh tựa lưng vào bệ tượng, một rũ rượi trượt ngồi xuống, bên cạnh một thân cây suy dinh dưỡng, lá rụng sạch sẽ, chỉ còn cành khẳng khiu trơ trọi, như những cánh tay xương xẩu run rẩy trong gió lùa.

Nơi chúng tôi đang dừng chân lại, nằm trong khuôn viên hình vuông, sân trong của khu bệnh viện, ba lối dẫn lên tầng bằng cầu thang sắt dẫn lên ba khu nhà. Cái thứ tư bị hủy do dây nhà phía đó bị sóng xung kích của vụ nổ làm hỏng. Hiện giờ các bức tường của dây nhà đã được lửa liếm tới, tạo ra những vết rạn nứt rích rích, tốc độ lửa lan nhờ gió phụ trợ mà ngày một cần quét không gì cản nổi.

Chỉ độ 4 tiếng nếu không kịp thời dập tắt, cả khu bệnh viện xây liên kết và ăn thông với nhau sẽ thành cái hỏa lò. Nhưng chắc có lẽ không cần tới từng đó thời gian, xem ra can đầu là của tên đeo mặt nạ rồng có trách nhiệm phân phối tới các khu nhà trong này.

Không biết giờ bọn Âu Tử Dạ thế nào rồi? Tôi chẳng hề nghe hay cảm thấy bất cứ dư chấn nào truyền tới. Nhưng vừa nghĩ tới đó, một tiếng nổ lớn ở dây nhà bên trái vang lên, khói theo đó mù mịt lan tỏa.

Tôi cởi áo khoác đắp lên người Phong Linh, nhìn biểu tình của gã chỉ muốn ngủ một giấc.

-cậu làm gì thế này?

-còn làm gì, anh ngồi đây không lạnh sao? Áo hoàn khổ chủ, tôi không lạnh.

-không lạnh? cái áo như xơ mướp thế kia thì che chắn được bao nhiêu?

- không sao, anh cũng biết thể trạng tôi không được bình thường, giờ anh cứ ngồi đây nghỉ ngơi, tôi lên đó xem bọn họ thế nào.

Phong Linh mở to cặp mắt một mí trĩu nặng, có vẻ ngoài ý khi nghe tôi nói vậy. Nhìn nhìn một lúc mới vót vát nói.

-Tiểu Minh, cậu cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là bao, đến đó nhờ đầu lại chỉ làm vướng chân bận tay.

-Phong Linh, tôi cảm thấy mình cần phải đi gặp Âu Tử Dạ...

Phong Linh nghe thế, không dài dòng nữa, nhìn mặt đồng hồ đeo tay bị vỡ, kim đã ngừng quay từ lúc nào, gã ngừng đầu nhìn trời mới căn dặn.

-đồng hồ chết lúc 4 giờ sáng, tính tới bây giờ cũng trôi qua một lúc lâu rồi, cậu tới đó lời bọn họ ra, đừng rề rà.

Tôi khẽ cười gật nhẹ đồng ý, hơi cúi xuống vỗ vỗ lên vai anh ta rồi dứt khoát xoay người bước bỏ đi.

-Tiểu Minh.

Giọng Phong Linh rất lớn gọi giật lại, tôi theo phản xạ quay thân, một vật tiếp theo lao tới. Hai tay hơi vươn ra đón lấy, vật đó nhẹ rơi xuống, là khẩu súng lục lúc trước Phong Linh đưa cho tôi sử dụng.

-cẩn thận.

-đa tạ.

Tôi không quay lại, chỉ đơn giản vung vung khẩu súng lên như một cách chào tạm biệt. Gã đeo mặt nạ chẳng ngờ lại lon ton bám theo, tôi chỉ liếc một cái, không nói gì hết chủ động đi về hướng bên cạnh, nơi dây nhà im lìm như đã chết.

Gã đó lại một mực leo đèo đi lên cầu thang, rốt cục tôi không nhìn được cũng phải hồi hán.

-anh là đi xem kịch vui?

-không, tôi là tới xem đám dầu hỏa để lại được bọn họ khai thác thế nào?

Trong lòng tôi khinh bỉ, tên này bám theo thu thập tin tức đây mà.

-Anh rốt cuộc có mục đích gì với chúng tôi ? Đừng đi theo ra về vô hại.

Gã hướng ô về phía tôi, nhẹ xoay tán ô trên đầu, tôi vừa nhìn theo, lại như bị thôi miên, thận trọng sờ vào thân ô, vươn lên lan hoa, chạm nhẹ vào mặt dưới tán ô. Từ dưới ngược lên, tán ô cứ như bầu trời đêm hè, như một giấc mộng, có chút không tưởng ,khiến tôi chẳng muốn tỉnh táo.

-cũng không hẳn, trước hết cậu hãy trả lời câu hỏi này đã, tại sao lại có hứng thú với cái ô của tôi vậy?

-ô của anh?

-Không sai, của tôi...Nó có tên hẳn hoi nha, gọi là ô Thiên Hà, cậu thấy quen mắt sao? Gặp nó ở đâu?

Ô Thiên Hà? Trong đầu bất chợt lóe lên một hình ảnh, như sao băng, sáng chói rồi vụt tắt... Gặp ở đâu? Có thể gặp ở đâu?

- Trong mơ?

-Trong mơ? Mơ như thế nào?

Tôi lắc nhẹ, có chút phiền muộn, bất lực.

-tỉnh lại liền lập tức quên ngay. Ô đó anh mua hay ai tặng? Có thể đặt hàng làm thêm hay không?

-ô này, không mua cũng chẳng ai tặng, bẩm sinh đã thuộc về tôi, vật liệu và người chế tác đã tuyệt chủng, vì thế, hẳn không có cái thứ hai.

Tôi như người mộng du chợt tỉnh giấc, tiến tới cánh cửa khóa ngoài, giờ lên báng súng, buồn bực đập liên hồi, chỉ nửa phút sau, “tách” một tiếng khóa mở.

“bẩm sinh thuộc về” “không có cái thứ hai” Trong đầu tôi vang vọng câu nói đó, có chút hụt hẫng, không chấp nhận.

-Tôi thấy cậu rất chi là tò mò muốn tìm hiểu cái ô này. Bí mật của nó cũng không đơn giản nha, thế cho nên, nếu cậu chịu hợp tác làm ăn với tôi, thông tin riêng tư có thể được tiết lộ, thế nào?

Bởi vì trưởng ngại đã bị người đi trước dẹp yên, tôi không cần lo lắng phát sinh thi quỷ xuất hiện, bước chân theo đó cũng nhanh nhẹn hơn.

-anh cần tôi làm tai mắt bên cạnh Âu Tử Dạ ? Nghĩ tôi với anh ta thân thiết lắm sao?

Chân tăng tốc được mấy bước chợt vì nhìn thấy một bóng hình trong tư thế cổ quái trình ỳnh đứng giữa đường mà chậm lại dè chừng. Tôi đứng lại nâng súng lên sẵn sàng nhả đạn, tinh thần nâng cấp cực độ tập trung thành ra mới phát hiện không những mùi dầu hôi bay lượn lảng lảng mà từ đó dõi mắt thấy cả căn phòng đều là hình dáng đứng ngồi không xác định.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 74: Hình nhân.

Nó trong tư thế nhún thân, hai tay nâng cao không đồng đều, bàn tay vươn ra tựa như hất một thứ vô hình, nếu có thêm một quả bóng lớn treo vào, vậy quả thực rất giống tư thế ném chuẩn của một vận động viên bóng rổ.

Ừ, có điều lại tạo cảm giác không thoải mái, vì nó không có lớp da, được tạo hình để hiển lộ rõ ràng từng bó cơ nâu đỏ, những dây thần kinh dây gân, mạch máu ửng hồng xen lẫn, tinh tế có chút kinh dị.

-Đương nhiên không, chúng tôi theo dõi anh ta một đoạn thời gian, trừ bỏ ba người kia là thường xuyên tiếp xúc, ai cũng không thân cận được. Tỷ lệ mua chuộc bọn họ gần như bằng không bởi vì ba con gà chips hôi sùng bái tên Âu Tử Dạ như thần, thiếu điều mang lên bàn thờ cúng dường.

Nghe thế tôi lại trầm mặc một trận trong lòng, âm thanh tên này tuy có chút trầm khàn nhưng là trầm ấm và khàn nhẹ, giọng điệu không gây cảm giác áp bức nhưng ý tứ thông dong mà tự tin, như một kẻ đã trải qua vô số thăng trầm khiến người nghe bất giác phải lưu tâm.

Gã lại cao ngạo xem thường ba người Phong Linh tới mức xếp họ vào hàng gà nhãi nhép. Được rồi, hẳn là do thực lực vượt trội, gã tài giỏi liền có quyền

coi khinh.

-nếu đã thế, tôi lấy đâu ra cơ hội mà nằm vùng?

Mắt tôi thấy gã đang cầm lấy một cái bình lớn, hất chất dịch lên thân những pho tượng, từ đó mùi xăng dầu nhẹ nhẹ lan tỏa, mà trên lưng, cây ô đã được cho vào cái túi đeo, một loại túi đeo giống đồ chứa kiếm.

Mắt chuyển về nhìn hình nộm được đặt trên một cái ghế đầu, toàn thân bao phủ đủ loại dây căng ra giam giữ. Dây cột ở cánh tay, ở bắp tay, trái phải hai bên đều có rồi nối với tấm sắt lỗ trên đầu, cố định. Dây cột bên ngực, bên hông, nơi đầu gối rồi cố định lại với cây cột cạnh bên cạnh.

-bởi vì thân thể của cậu chính là sợi dây nối với anh ta?

Tôi tiến tới một bức tượng điêu khắc khác, nó cũng tương tự như cái kia, là một tượng nam cũng chẳng cho mặc đồ, nói thế là còn nhẹ, ngay đến da cũng lột sạch sẽ đúng là có chút khẩu vị biến thái. Không biết là loại khách hàng nào sẽ có nhu cầu mua đám tượng này về trưng bày?

Có lẽ tôi nghĩ chưa tới, bọn họ là làm mô hình giải phẫu cơ thể người phục vụ cho việc giảng dạy tại các bệnh viện trường học? À, hay là cung cấp cho hoạt động nhà ma nhĩ? Cũng không ổn lắm, những tư thế này, tôi phóng tầm mắt lia một vòng.

Toàn những tư thế giống như mô phỏng lại những sinh hoạt vận động thường ngày của con người, biểu tình bình thường, không có cái kiểu nhe răng giơ móng hay là trợn mắt lè lưỡi. Không có tư thế đáng về dữ tợn hung ác, tựa như những xác vô hồn, không có bất cứ biểu cảm dư thừa.

Bọn họ sản xuất ra loại mặt hàng hàng loạt này là hướng tới mục đích kinh doanh gì? Đối tượng gì chịu bỏ tiền ra? Trong óc loạn chuyển một vòng rồi đi vào ngõ cụt, miệng lại cử động bật ra câu hỏi liên quan tới đề tài đang thảo luận.

-thân thể của tôi thì liên quan gì tới Âu Tử Dạ? Có lẽ nào là anh trai thất lạc nhiều năm?

Bên tai thoáng nghe thấy tiếng gã khẽ cười, tựa như chế giễu đám tể bào não ấu trĩ của tôi. Tôi cũng cảm thấy trí tưởng bở của mình đã quá cao bay xa chạy.

-được rồi, đừng úp úp mở mở nữa, dựa vào đâu cho rằng tôi lấy được sự tin tưởng từ anh ta?

Tượng nhựa này được đặt tên một cái bàn gỗ thấp quanh thân đầy dây cột lại cố định trong tư thế cúi thấp thắt lưng, mặt hướng về phía trước, hai tay nắm lại tạo thành một đường thẳng. Tôi lùi ra xa một đoạn, nghiêng ngẫm quan sát, nếu đặt vào tay bức tượng một cây gậy, vậy đích thực là một động tác chuẩn bị đánh bóng gôn.

-cậu lên coi anh là mục tiêu mà phấn đấu, vì anh ta mà trả giá một chút, vì khi sự coi trọng tin cậy lấy được rồi, những thông tin chỉ Âu Tử Dạ biết, cậu là tha thiết truy cầu sẽ được báo đáp.

Tôi lại đi sát gần hơn, quan sát tỉ mỉ, thậm chí đưa cả tay lên sờ mó, bởi vì chất liệu giống nhựa lại tựa như không đúng, chẳng qua các chi tiết miêu tả quá sức công phu cầu kỳ khiến tôi không tránh khỏi cảm giác rờn rợn vô cớ.

-những thông tin chỉ anh ta biết, tôi vì sao lại phải tha thiết truy cầu?

Miệng có vẻ tùy ý vẫn mắt lại quan sát phần sọ trắng xám còn nổi rõ những đường máu của bức tượng được tách ra một nửa cho phép người ta nhìn thấy nếp nhăn não bộ uốn lượn hoàn hảo cùng mạch máu đỏ thẫm chằng chịt. Từng múi cơ nơi bắp tay, bắp chân, nơi bụng đều được sắp xếp theo tỉ lệ giải phẫu chuẩn xác cùng những mạch máu, dây thần kinh, xen lẫn những nếp thịt hồng nâu, màng gân trắng ngà chi tiết tỉ mỉ và tinh xảo tới mức khiến cho mẫu tiêu bản như một tác phẩm nghệ thuật đắt giá.

-để tôi nói thẳng ra, nếu như trí nhớ của cậu tốt, cục diện bây giờ sẽ không như vậy, vì thế, hẳn là cậu đã quên sạch sành sanh?

Một kẻ lạ huơ lạ hoác, mới gặp chưa đầy tiếng đồng hồ, lại có thể khẳng định tôi mất ký ức. Tôi chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hoài nghi gã sao đoán ra? Hơn nữa còn xâu chuỗi được việc mất ký ức liên đới với tên Âu Tử Dạ.

Nhìn thấy tôi có vẻ lơ ngơ, gã càng khẳng định chần chẫn nghi vấn, lại được đà lần tới.

-Một khi cậu đã không phản đối, chỉ cần theo đuôi anh ta, rồi sẽ tìm lại được những hồi ức lúc trước vì sao lại lãng quên đặc biệt là vì sao lại phải phụ thuộc vào anh ta?

Tên này, hình như sáng khoái đối tốt quá mức cho phép rồi. Sao giống kiểu vẽ sẵn đường cho tôi chỉ việc cầm đầu tô theo? Chắc chắn, gã nắm trong tay rất nhiều tin tức mấu chốt về Âu Tử Dạ, bất ngờ là, tôi vậy mà cũng có phần dấy dưng. Vậy thì chắc phải cười lên lưng cọt một phen mới được, liền xem xem gã định giăng âm mưu dương mưu gì.

-cứ cho là tôi đi theo làm tay sai cho Âu Tử Dạ, thế thì cứ việc tôi tôi làm, cần gì phải nhờ vả anh giúp đỡ nữa? Rốt cuộc vì sao anh lại nhắm vào tôi? Vì sao biết nhiều tới vậy? Có dụng ý gì khi chỉ lối cho tôi? Nói thật lúc trước tôi chưa từng nảy sinh ý định muốn tìm lại thứ mình đã vất bỏ.

-Đó là lúc trước, khi cậu chưa gặp Âu Tử Dạ, bây giờ khác rồi, cậu không muốn tìm hiểu những phát sinh khác lạ trên bản thân sao?

Tôi giả bộ bỏ ngoài tai, hiểu kì tiến tới một dáng hình khác, tiếp tục phớt lờ hành động trêu chọc của tên kia. Lần này là một người phụ nữ, cô ta nằm

ngiêng trên chiếc bàn dài, khủy tay chống xuống bàn tay đỡ lấy má làm điểm tựa, tay còn lại vuron lên đặt trên hông. Xem tư thế tạo hình, đặt vào bất cứ người đàn bà nào thừa hưởng số đo ba vòng đáng tự hào đều gây cho người ngắm vẻ đài các mà thư thái.

Tôi giả vờ không bị câu dẫn, chỉ chăm chăm nhìn như hút hồn vào tấm thân thiếu phụ lửa thề, gã tới bên, dốc hết những giọt dầu hôi cuối cùng lên thân tượng, sau đó quăng nó đi, lại nhả thêm mồi, nhất quyết phải câu bằng được con cá này .

-coi như tôi khuyến mãi chào hàng...Là khí, khí bao bọc lấy cơ thể cậu cùng một dạng với anh ta. Hai người xem như là đồng loại, hẳn là nhận ra chứ?

Tôi, ngay từ đầu đã nhìn thấy hắc khí bao phủ trọn vẹn con người anh ta tựa như cấu tạo nên, khiến trong đầu luôn nảy sinh câu hỏi rốt cuộc Âu Từ Dạ vẫn là con người đấy chứ?

Sau đó, vì liên tiếp phát sinh quá nhiều chuyện quái đản khó chấp nhận cho nên vấn đề về anh ta cũng tự động bị xem nhẹ, lược bỏ. Bây giờ gã này nhấc lại, tựa hồ đồ lại là sự tình then chốt.

-anh cũng nhìn thấy?

-thấy chứ, với tôi, mọi thứ lúc nào cũng sắc nét như ban ngày.

-ra thị lực mắt cũng xuất chúng hơn người.

Tôi tò vờ ả ra thế, tiếp tục diễn tròn vai anh chàng gả mờ, để tâm tới phần bụng cô ta được mở phanh, bắt đầu từ dưới xương ức ngực lộ ra hệ thống tiêu hóa gấp khúc đến hết phần bụng dưới mở rộng sang cả hai bên thân hông cho phép nhìn trọn vẹn bào thai trắng ngà nằm cuộn tròn.

-cậu ngốc à, người bình thường dù 10/10 cũng đừng hòng nhìn thấy vật chất vô hình.

Tôi lại đi tới một bức tượng khác, nó ở trong tư thế ngồi suy tư trầm ngâm. Một chân gác lên chân kia, một tay chống cằm, khuôn mặt hơi cúi xuống, tay còn lại vuron ra giống sờ một thứ gì đó, hoặc như lật một trang sách vô hình. Tôi lơ đãng hỏi.

- chỉ những người thông linh?

-và những người luyện khí nữa.

Cũng như những bức tượng khác, nó có đặc điểm chung là da bị lột, các thớ cơ đỏ thẫm hiển lộ và xung quanh, hiển nhiên cần có các sợi dây cột vào nâng đỡ. Phóng mắt dõi toàn bộ căn phòng, rất dài, cách sắp xếp về cơ bản không bị xáo trộn, có lẽ do chúng tuy mang dáng dấp con người nhưng lại chỉ là những con búp bê nhựa vô tri vô giác lên bọn thi quý đi qua tự động lược bỏ.

-luyện khí công?

-phải luyện tới một trình độ nhất định, cho nên, mắt cậu có khả năng tùy ý, hẳn là bẩm sinh đúng không?

Tôi nghĩ mình không cần phải trả lời câu hỏi của gã, bởi ngay từ đầu dường như bản thân đã bị nhìn thấu rất nhiều vấn đề bất thường. Điều này khiến tôi vừa lo sợ nghi ngại lại vừa bài xích chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 75: Thi thể nhựa hóa.

Tôi tiến tới một bức tượng nhựa khác, là tượng một thiếu nữ vùng chân hát tay làm ra thao tác múa. Rồi lại vòng qua tượng nam ngồi vắt chân này lên đùi kia, hai tay vùng vẫy, như thể đang gảy đàn ghita.

-vậy chúng tôi không phải ruột thịt, tức là họ hàng?

Gã tựa như nhin không được lối logic của tôi, phun ra một câu mất bình tĩnh.

-họ hàng cái mông, bán đại bác 18 đời cũng không tới. Mẹ nó, cậu thấy xét về dung mạo và cả khí chất, có điểm nào giống nhau giữa một kẻ tựa như tầng lớp thượng lưu còn một tên tựa dân tị nạn?

Được rồi, tên cáo này càng nói tôi càng mít đặc. Đã ếu có dây mơ rễ má mà cứ khẳng khẳng bất có cùng nguồn gốc, không phải quá mâu thuẫn sao? Rốt cuộc gã muốn ám chỉ cái gì? Huyet toẹt mẹ nó ra, còn bày đặt dẫn đường vòng vo, đến là loạn óc.

Mặc dù trong lòng xoắn xuyết, nhưng cơ mặt vẫn phải phẳng lì, tôi đi đến gần cuối căn phòng rồi xoay người nhìn lại, chiều rộng cỡ 15m, ước chừng dài tới 100m, quả là một phần xương quý mô. Ánh sáng ảm đạm lại có phần u ất của buổi rạng sớm mờ sương phía ngoài cửa sổ thông khí trên cao rọi

xuống tạo ra những cột bụi li ti lơ lờ trôi trôi.

Tiếp tục chơi trò đặt câu hỏi.

-nơi này làm mô hình cơ thể người không ngờ lại có thể đạt tới trình độ bậc thầy, mấy nhân công lao động ở đây hẳn đều có tay nghề chế tác cao siêu cả, nhìn cứ như thật?

-nhóc con, nói cho cậu biết một bí mật, đây toàn bộ đều là thi thể người hóa nhựa, là hàng thật 100%.

Gã thần nhiên bày tỏ, hai cánh tay thon dài mở rộng tựa như MC hào phóng chào mừng khách tham quan chiêm ngưỡng những mặt hàng cao cấp.

Đột ngột, không có bất cứ thứ âm thanh gì phản hồi lại sau câu nói như thể nửa đường bị đánh gãy. Sự yên tĩnh quái đản phủ lên những thi thể nhựa hóa, tất cả vẫn duy trì trạng thái bất động có chút quái dị, bởi vì quả thật, cái đám này, tựa như những bóng người bị điểm huyết, cầm lặng ẩn thân trong vật chất đen tối, khiến một kẻ tinh mắt như tôi cảm thấy đang dự buổi triển lãm những linh hồn bị khâu mắt khóa mờ.

Tôi nâng tay lên, bóp cò súng “pằng” một tiếng, viên đạn lao đi, nhắm vào vũng dịch chạy dài giữa lối, từ đó lại theo các nhánh lan tới các thi thể hóa nhựa đặt trên các ghế thấp, lửa xanh dương chạy vào chất gỗ bén vào chất nhựa, bốc cháy ngùn ngụt.

Tôi ngây ra nhìn cảnh tượng hỏa táng. Gió theo lối cửa chúng tôi đi vào bất chợt lại tỏ ra hào hứng mà ào ào lao tới khiến cho hai cánh cửa gỗ va đập vào tường tạo ra âm thanh rầm rầm như đập phá, cảm tưởng như thể ngoài trời bão tố đang nổi dậy.

Tiếng của gã hưng thú giới thiệu.

-để tôi khai sáng cho cậu, từ năm 2004 nhà tù này đã là cơ sở đầu tiên bắt đầu cung cấp cho thị trường các nước như Nhật Bản, Hàn Quốc, Hoa Kỳ hơn 2000 sản phẩm thi thể nhựa hóa, thu về cho nền kinh tế nước nhà nguồn lợi nhuận khổng lồ. Cậu nói xem, từ những công dân trót một lần lầm lỡ mà phải vào đây chịu tội, bề ngoài là cải tạo nhân cách, kỳ thực thì sao? Chính phủ cho rằng một khi đã phạm luật liền mất đi nhân quyền, nhân quyền không có tức chỉ còn là rác rưởi, rác rưởi thì không được phép tồn tại, một khi đã vậy phải lợi dụng triệt để lợi tức từ chúng, chính là chỉ có cái chết mới trả hết ân nợ với Đảng. Quả thật ngưỡng mộ, đầu óc kinh doanh từ xác người của đám quan tai to mặt lớn, các vị lãnh đạo tài ba nước nhà như Tổng Trung Vương Quân, Bạc Hy và Khai Lai, thật đáng khâm phục, lợi tức lên đến mấy chục tỉ USA, không khai thác, quá lãng phí phải không, cậu bạn?

Tôi nhìn nhìn cái mặt nạ rực rỡ sắc màu được ánh lửa nhảy múa lên, khiến mặt rùng rùng như bị vụn vụn, toát ra sắc thái hung hiểm cổ quái, thầm đoán tên thần thần bí bí này lại muốn chọc ngoáy cái gì, rồi xoay thân bước qua cánh cửa mở rộng tiến vào căn phòng tiếp theo. Sau lưng, lửa thần tốc lan tỏa như vũ bão, hùng hực khí thế thiêu đốt như thể đang tiêu hủy giấy tiền vàng mã, dễ dàng hóa kiếp cho vạn vật. Ngọn lửa vàng trắng nóng rực trên đỉnh án hiện ánh màu xanh lam lấp lánh, cứ nhấp nháy ở đó lách tách kêu lên mấy tiếng nho nhỏ như than thở.

Tôi hơi xoay đầu lại nhìn, cảm tưởng như có đám người lại ồn ào vo ve bên cạnh nói thứ ngôn ngữ kỳ quái xa lạ.

Gió theo lỗ thông khí bé nhỏ len vào thổi cho đám lửa vàng kim bốc càng cao cháy càng rực rỡ sắc màu. Hơi ấm từ tồn lan tỏa, dần dần xua tan bớt hàn khí bức nhân của tiết trời mùa đông xứ bắc, đồng thời cũng đẩy lùi âm khí bị giam cầm nơi đây. Trường khí đen đặc theo lỗ thông gió len ra, cái đám hắc vụ nhẹ nhàng uốn lượn vờn ra khoảng không ngoài kia thoảng đãng, như tập hợp một đàn côn trùng bu lại triệu triệu con di cư tới nơi khác, đơn thuần là tránh hỏa hoạn, cũng có khả năng gửi thấy mùi máu nồng nàn nơi nào đó đang vẫy gọi.

Vạn vật trên đời vốn thuận theo tự nhiên mà tuần hoàn, nhưng con người lại luôn tìm cách làm trái lại quy luật tất yếu. Dục vọng càng lớn, càng khó lòng được xoa dịu thỏa mãn, quyền lực càng bành trướng, đòi hỏi càng dễ sa đọa trầm luân.

Lại là một phân xưởng dài ngút ngàn, phải đến cả trăm chiếc bàn inox xếp gọn gàng hai bên trái phải, vẫn chẳng có sự xáo trộn, mọi thứ im lìm, lặng lẽ tựa như tiếng động bị đóng băng. Trên bàn giải phẫu, đặt những túi ngủ, tôi lại gần quan sát, bọc trong túi nhựa mở rộng miệng, cho phép nhìn thấy thứ bên trong, thi thể trắng toát như bôi vôi.

Tôi đột nhiên quay sang tò mò vấn gã, gương mặt nở nụ cười thân thiện.

- wuây, nói cũng khá nhiều chuyện, vẫn chưa biết tên anh là gì nhỉ?

Giọng của gã trầm bổng đáp trả.

-lại muốn biết sao? Cậu có thấy bản thân đòi hỏi hơi bị vô tội và không? Đến giờ tôi vẫn chưa nhận được thông tin hữu ích nào ngoại trừ cái tên “Âu Tử Dạ”.

-Tôi là Mặc Minh.

Tôi nghe thể lập tức thức thời mà bỏ sung, sau đó lại tiếp tục đưa thêm yêu cầu.

- có thể tháo mặt nạ ra không? Giọng anh dễ nghe như thế, chắc cũng đẹp trai, nhỉ?

-tôi là Mặc Chương, tháo cũng được thôi, có điều, chỉ bằng thể này, tôi chẳng thể cứ dốc hết hầu bao cho cậu, còn muốn biết cụ thể xa xa hơn, nếu chịu ký giao ước, những tin tức có thể nói, tuyệt không dấu diếm, thành giao?

Thành cái gì mà thành giao cái gì mà giao, tên đó có mắt nhìn người hay không vậy? Trông bộ dạng tôi gà mờ thế này thì làm gián điệp hai mạng thế ư

nào được? Bị Âu Tử Dạ phát hiện còn không phải một nhát tất sát hay sao? Éo có cơ hội mà phân minh.

Tôi cứ đi qua mấy lượt dãy bàn giải phẫu lại nghĩa mất vào coi thi thể trắng bợt nhợt nhạt như tờ giấy thấm dầu bên trong. Chúng đa phần vẫn còn lớp da bảo hộ, một số da đã bị lột bỏ một nửa song chẳng có máu tươi chảy ra, lộ cơ thịt nâu thẫm và màng mỡ trắng treo xen kẽ thể nhưng mùi hôi thối trong tường tượng lại không xộc tới. Những thi thể hóa nhựa sắp đặt theo thứ tự hết nam tới nữ, từ già tới trẻ, tuân tự như thế, bất động giống như đám búp bê vẫn còn trong quá trình tạo mẫu, im lặng vô vị.

-tôi không tự tin vào bản thân lắm đâu, sợ nửa đường làm hỏng chuyện, đến lúc đó không chỉ bản thân tôi khó bảo toàn mà cũng liên lụy đến anh.

Mạnh Chương nghe tôi lâu bâu như thế, cảm thấy không chân thực, thăm dò lại.

-Chúng ta chỉ là hợp tác đôi bên cùng hưởng lợi, công việc của cậu kỳ thực chẳng phức tạp, không cần phải thường xuyên báo cáo tình hình, càng chẳng cần diễn cái cảnh thậm thà thậm thụt, lên lên lút lút để ý nhất cử nhất động bọn họ, sẽ có thứ khác giải quyết dùm. Đừng đắn đo do dự nữa, nếu đã chịu nguyên ý vậy chúng ta chính thức xác lập giao ước?

Nghe Mạnh Chương phân tích ngon ăn thế khiến tôi có phần sùng sốt hoài nghi.

- khoan, không cần trực tiếp ra tay, thế còn cần mua chuộc tôi làm gì cho vất vả? Cứ giao mọi việc cho nó quán xuyến, người của mình dù sao cũng dễ quản lý hơn?

Mạnh Chương có vẻ lại ngoài ý khi nghe tôi phát biểu, thờ dãi một cái mới phán xét.

-haizz, đừng chất vấn nữa được không? Cũng đừng quá đa nghi, dù sao không có kẻ thù mãi mãi, chỉ có lợi ích là kéo dài. Mọi quan hệ nếu được xây dựng từ nền móng cân bằng giữa cho đi và nhận lại tương xứng, cân cân lợi nhuận không chênh lệch thì sẽ không dẫn tới tình trạng xung đột, mong rằng hợp tác thuận lợi?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76: Bông Tuyết.

Nghe gã giảng giải như vậy, quả thật cũng thấy có lý, Mạnh Chương đã có lòng muốn kết giao làm ăn, tôi cũng không nên bàn lùi mãi thế, về ngoài chỉ biết cảm lạnh, trong lòng lại buồn chán. U, thì tôi đại khái đúng là một kẻ nào trông rỗng, cái gì cũng chỉ như số không tròn trĩnh, lại cái gì cũng muốn tìm hiểu. Bắt đầu từ khi nào chứ, sự tò mò thôi thúc muốn biết gốc rễ bản thân?

Tên Âu Tử Dạ đó rõ ràng có năng lực giúp tôi truy nguồn gốc, chỉ cần chịu mở miệng “bla bla” vài tiếng thì tôi cũng chẳng cần chui vào cái thể nhắm mắt đưa chân này. Ban đầu chính là hấn nhận thức tôi trước, còn ru rê lời kéo tôi đi theo, về sau không hiểu đã chót đụng chạm sai sót ở chỗ nào mà quay ngoắt 180 độ, lạnh nhạt buông ra một câu “từ giờ mọi chuyện không liên quan tới cậu” mà cứ thế cắt đứt.

Hắn càng muốn che đậy, tôi lại càng phải khơi ra. Tôi không ngại chơi đường vòng, cuộc đời lúc trước tựa như mặt gương phẳng lỳ, dù có chút xao động cũng sẽ nhanh chóng hóa giải. Thế nhưng hấn lại bất thành linh xuất hiện, tựa như một trận mưa phùn, va trạm vào mặt hồ lại không ngừng tạo ra vô vàn vòng tròn nước lan toa, cứ thế miên man bất tận giao thoa với nhau. Mới phát hiện, thì ra đây không phải cái hồ be bé, mà là một đại dương.

Không thể như lúc trước ngồi ngẩn ngơ bản thân cả ngày, ngay người nhìn một thứ vô hình trống rỗng phản chiếu lại. Mà nay lại tựa như bị lời hấn xuống nước, chẳng thể cứ đứng ỳ ra đây, bắt đầu ngó nghiêng bốn bề, hỏi xem phải đi về hướng nào? Chỉ cần manh nha hiện ra một phương hướng liền cứ thế bất tri bất giác cầm cùi bước theo, đó là bản năng.

-Được rồi, cứ làm theo thỏa thuận của anh. Tôi không biết cách ứng xử đối đãi với người khác khôn khéo, có gì sau này nhờ anh chỉ bảo thêm. Phải rồi anh họ gì?

Tôi gật nhẹ, nở nụ cười cầu hòa, chấp nhận vươn cánh tay lên, đập vào bàn tay Mạnh Chương “Bốp” một tiếng. Đúng lúc đó một thứ không xác định chạy vụt tới như điện xoẹt, “đình đình đang đang” một loạt âm thanh thánh thót như lục lạc phát ra, nó từ sau cổ áo Mạnh Chương leo lên vai khiến tôi giật thót tim, vươn tay phải đi như đuổi tà ác.

Thế nhưng thứ tôi chạm đến lại chỉ là khoảng không, cái bóng nhỏ xíu đã vút sang vai bên kia, chưa kịp nhìn kỹ, chớp mắt lại chui vào trong áo. Tôi cảm thấy mấy cái móng nhỏ nhỏ xoẹt xoẹt trên da thịt. Nó chạy loạn một vòng quanh thắt lưng rồi chui ra, bám vào vạt áo trước ngực chạy lên. “Chít” một tiếng lảnh lót từ trên đầu vai chạy xuống cánh tay, tôi vẩy vẩy điên cuồng mấy cái, nó nhanh nhẹn nhảy sang bàn tay Mạnh Chương vươn ra đón.

-không cần hoảng loạn, nó là giống chuột nhảy Gerbil của vùng Mông Cổ, rất giỏi làm trinh sát, là tai mắt của tôi, sau này cũng sẽ là thú cưng của cậu, bảo đảm khiến yêu thích không rời. Tôi vẫn thường gọi nó là Bông Tuyết, cậu có cần đổi tên không? Còn với tôi cứ xưng hô Mạnh Chương là được, “họ” đối với tôi mà nói vừa trọng yếu nhưng cũng lại xem nhẹ, tạm thời, không tiết lộ được.

Có cái kiểu mâu thuẫn thế sao? Nhắc mới nhớ cặp sinh đôi Phong Linh Minh Đăng cũng không biết họ gì? Còn con cục bông gòn này thật trắng như

mây, đây là màu sắc tôi rất thích, cũng không đúng, tôi thích nhìn màu của lá cây và da trời hơn, chẳng qua lúc đầu do ông bố nuôi chỉ toàn mua đồ màu tang lễ cho mặc, lười có ý kiến, trong khi bản thân ông lại mặc đồ in hình hoa lá cảnh sắc sỡ. Không thể hiểu nổi.

-không cần đổi đi đổi lại, tên thế nào cứ gọi thế đó...Hơn nữa tôi cảm thấy cái tên rất tương xứng..Vậy, nó, mới là nội gián? Thật sẽ hoàn thành được nhiệm vụ? Mà, anh dấu nó ở chỗ nào, trong túi áo khoác?

Một chú chuột bé con con nằm ngon trong lòng bàn tay Mạnh Chương, gã hướng nó về phía trước, tôi liền xòe tay ra nhận lại, cảm nhận cái vật đó không còn húng tít búng búng như lúc đầu, mà là thận trọng tiến về phía tay tôi, gửi gửi hít hít mấy cái mới chậm chạp vọc vào. Cảm nhận trọng lượng nho nhỏ trên tay, nó thật sự quá bé bỏng như một chú gà con, ngẩng đầu nhìn nhìn tôi, ánh mắt có chút mong chờ khiến bản thân quẫn bách, lại không biết lên đáp trả thế nào cho thích hợp.

-Tôi dấu rất nhiều thú cưng, có điều chúng ta mới giao dịch không thể mang ra khoe khang hết, sau này qua lại hòa thuận hơn sẽ bật mí. Đầu tiên cho nó chút máu, có máu của cậu rồi thì dù lỡ thất lạc bao xa nó cũng tìm về được, bình thường thì ăn chút đậu phộng là ổn, không cần nhốt vào chuồng, cứ thả rông, nó rất thích chạy nhảy, yên tâm, sẽ không phá hỏng đồ đạc, tôi đã huấn luyện rất kỹ, nó là thứ thành công nhất sau mấy chục lần thất bại, nhất định sẽ không khiến chúng ta thất vọng.

Mạnh chương vừa đều giọng căn dặn lại vừa lúi húi cầm lấy can nhựa, mở nút dốc chất dịch bên trong lên các thi thể, lại bắt đầu nhiệt tình cho công tác hỏa táng, mùi xăng dầu cứ thế xâm nhập không gian.

Toàn thân con tiểu bạch thử tựa như một cục tuyết trắng được vo viên lại, nhìn kỹ hơn mới phát giác ra chiếc vòng bạc sáng bóng có khắc một loạt ký tự liên tục, dưới cổ đính thêm ba khóa lục lạc. Hai viên mắt đen nháy sáng long lánh chớp chớp mấy cái, nhìn lại tôi ánh lên vẻ giảo hoạt mà tò mò. Nó đứng bằng hai chân sau, hai chân trước chụm lại rất ngộ nghĩnh và thu hút, tựa như con chuột túi tí hon. Bông Tuyết tiến tới ngón tay cái, mò ngẩn giống sóc hay thỏ cúi xuống cắn nhẹ, cảm giác nhói đau như kim chích truyền tới, chiếc đuôi dài được bao phủ một lớp lông mềm mại, chòm lông xù lên ở cuối đuôi vung vẩy lên xuống mấy cái có vẻ tâm tình rất thoải mái.

-thi thể nhựa hóa, dường như giống một kiểu ướp xác? Có điều, dựa theo kiểu dáng, không giống cung cấp cho trường học bệnh viện hay nhà ma. Tựa như là triển lãm thể giới cơ thể người? Xuất khẩu ra cả nước ngoài với số lượng lớn như thế mà không gặp một chút trở ngại nào sao? Báo trí trong nước bị chính phủ thu tóm thì cũng thôi đi, chẳng lẽ đến cả đám nhà báo quốc tế cũng bị bịt tai che mắt, không phát hiện ra đây là được làm từ cơ thể người thật?

Tôi vừa như tùy ý nói vừa như lơ đãng nhìn một vòng, đột nhiên thấy xung quanh tường nổi lên một tầng màu thâm hơn, ban đầu cũng không xem trọng, chẳng qua, mơ hồ cái vệt màu đen đặc mà mỏng tanh đó dường như xuất phát từ con người gã Mạnh Chương. Hơi ngờ ngợ một chút, mắt nheo nheo muốn tập trung nhìn thật kỹ càng thứ chậm chạp di chuyển không tiếng động trên mặt tường lại phát hiện thêm vô số dải đen sì trên các thi thể bán thành phẩm.

Gã nghe tôi lầm bầm như thế, không ngẩng lên nhìn càng không dừng tay, tiếp tục công việc tưới xăng căn mẫn chuyên chú.

-không nhìn ra cậu rất có tinh thần sinh viên ham học hỏi chịu tiếp thu, vậy thì để tôi phá lệ ân cần chỉ điểm mấy vấn đề. Tôi sẽ bắt đầu nói khái quát về tình hình nước nhà trước, ừm, sao nhỉ, trong 15 năm trở lại đây thị trường nội tạng vẫn lúc trước còn khan hiếm thiếu hụt trầm trọng thì đột ngột tăng biến như pháo hoa mừng quốc khánh, trên trang web báo Nhân Quyền được mệnh danh là “thị trường tí đô” có lẽ chính là, bắt đầu từ khi các học viên của Pháp Luân Công vô cớ bị bắt nhốt.

Được ca ngợi là “ngành tiểu công nghiệp kim cương máu” siêu lợi nhuận, nội tạng từ nơi đây bán sỉ có giá 800 USD, nhưng khi giao lẻ tới tay người cần sử dụng, giá mạc báo giá 30.000 USD, lá gan có giá 120.000 USD, lá lách 130.000 USD, quả thận 140.000 USD, tim là 150.000 USD, buồng phổi 16.000US...cậu nói, làm ăn kinh doanh cái kiểu mua 1 bán 10 như thế có ai không ham hồ nhảy vào góp sức che đậy? Lẽ hiển nhiên chính quyền nước nhà cũng phải giả điếc giả mù.

Từ năm 1984, luật pháp đã đồng ý cho phép lấy nội tạng của tử tù và vẫn duy trì đến tận bây giờ. Nước nhà kính yêu của chúng ta chính là quốc gia duy nhất trên thế giới vẫn còn sử dụng nội tạng lấy từ các tử tù một cách có hệ thống để cấy ghép. Theo lý luận của phe cầm quyền, nhà tù không phải nơi chứa rác thải của xã hội, mà là nơi tái chế, tái chế thông minh là phải biết biến chúng thành thứ có giá trị, chính là biến cơ thể trọng phạm vốn là ung nhọt nguy hại thành những mặt hàng hải ra tiền.

Năm 2014, trên trang web báo Nhân Quyền thống kê 90% cơ quan nội tạng do tử tội cung cấp. Cùng năm đó cho biết mỗi năm có khoảng 300.000 bệnh nhân có nội tạng bị suy yếu cần thay thế, nhưng chỉ có 2.400 tù nhân bị hành quyết vậy mà chỉ riêng Bắc Kinh đã thừa nhận có tới 10.000 ca ghép tạng được thực hiện...

Tôi vênh đôi tai, dựa theo giọng nói của Mạnh Chương mà lảng lảng đi theo, mắt lại vô thức bị súng vật câu dẫn đến mắt hờn. Bông Tuyết sau khi được uống mấy giọt máu của tôi, tỏ ra càng thân thiết, kêu chít chít mấy cái, đuôi cong lên quẫy trái quẫy phải, hai tay phía trước nắm lại, đầu ngược nhìn, ánh mắt đen nhánh sáng lên linh lợi.

-mày rất dễ thương.

Không kìm chế được mà khen ngợi một câu.Nó tựa như nghe hiểu, ở trong lòng bàn tay nhảy lên hai cái, lục lạc treo nơi vòng cổ tinh tang kêu lên, cái đuôi duyên dáng cong cong.

-đuôi cũng đáng yêu.

Không tiếc lời tiếp tục lấy lòng thú cưng. Tiểu bạch thử mắt như phát sáng, lại chít chít mấy cái, nhảy lên cánh tay, chạy tới trên đầu vai ngồi, sau đó hai

móng vuốt xinh đẹp huơ huơ cùng một tràng âm thanh ngôn ngữ thú vật như kể về chuyện bát quái. Tôi nghe một hồi đương nhiên không hiểu.

Tôi đã tới gần cuối khu nhà, bên kia cánh cửa chính là lại bước sang một khu vực khác, nhìn lại lối vào khu xưởng đặt thi thể hoàn chỉnh phía sau lưng lửa đã bùng phát tới mức như muốn lan cả sang bên này, rực sáng chói lòa, cùng với hàng loạt âm thanh đứt gãy đồ vỡ, quả thật tốc độ thiêu hủy vô cùng bá đạo. Chỗ này còn được Mạnh Chương tới xăng lên, thành ra chẳng mấy chốc cùng chung số phận, cũng không nên nán lại quá lâu, cái mùi đốt cháy khét lẹt bay lại đây vô cùng khó thở, cùng với người sống tranh đoạt oxy.

-sao không nói tiếp, tôi vẫn đang nghe mà?

-vậy, cậu thấy thế nào?

Gã đổ những giọt cuối cùng đi sau đó quăng can, tiến lại gần phía tôi. Mặt nạ không có lỗ ở mắt như của tên bạch y nhân kia, không hiểu tên này hành động đi lại như thế nào? Cái hình thù không xác định, to lớn tới mức chiếm gần hết diện tích xung quanh căn phòng, tựa như một cái bóng lơ nhơ yếu ớt tùy thời bị gió lửa đánh tan, cảm giác không nguy hiểm lắm, có điều chính vì không rõ ràng là thứ quỷ quái gì hiện hữu nên mới nảy sinh bất an. Lại thấy những vết đen đen lần lượt lướt qua đám thi thể trắng như trát bột mỳ, tựa như một con bách túc không lồ chậm chậm xoay vòng tại chỗ, xuyên qua thân thể Mạnh Chương.

“Chít” một cái như báo hiệu, liền cảm thấy trên đầu nặng nề, lại “chít chít” vui vẻ hai cái, da đầu cảm thấy lông đuôi nó cong lên hạ xuống phe phẩy trái phải. Có cái thể loại chuột tinh khôn tới mức này sao? Mới buổi đầu ra mắt chủ nhân mà cười lên đầu người ta rồi? Ngồi ở trên cao, tầm mắt nhìn càng xa càng bao quát, hẳn rất mê hoặc đối với đám là là mặt đất. Tôi vỗ vỗ vào cục bông gòn, trả lời.

-cung không đủ cầu, hiển nhiên phải đi săn lùng nguồn hàng nơi khác...chính là, cuộc đàn áp vây bắt Pháp Luân Công tuy âm thầm lặng lẽ nhưng dữ dội và triệt để..những thi thể hóa nhựa nằm ở đây phần nữa là từ đám người đó? Sau khi bị lấy đi nội tạng rồi còn tiếp tục được biến đổi thành cái dạng này, tiếp tục kiếm thêm tiền hiển đẳng báo ân nước nhà?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 77: Bản chất.

Bố nuôi tập Pháp Luân Công cũng gần 20 năm, từ khi biết nhận thức thì thấy sáng nào ông cũng đi bộ ra câu lạc bộ người cao tuổi cách nhà không xa. Những lúc rảnh rỗi cũng hay chạy tới bên cạnh ngôi đền, bởi vì tôi rất an tĩnh nên không gây ảnh hưởng tới việc luyện tập.

Có điều, nhằm chán chính lão mới là người luôn mở miệng phá tan bầu không khí yêu thích của tôi. Lại nhải đủ thứ trên trời dưới biển nhưng chưa từng đã động tới vấn đề các học viên mất tích, song cuối cùng chôn trời cũng không khỏi nắng, vẫn là bị quân đội nửa đêm vô cớ bắt nhốt.

Tôi và Mạnh Chương cùng nhìn xuống một thi thể trắng toát như tuyết, tóc vẫn còn, mắt nhắm lại tựa như ngủ say, da thịt nguyên vẹn không thối rữa không biến dạng không tỏa ra bất cứ mùi vị, tựa như một thứ vật chất vô hồn. Tiểu bạch thử chít một tiếng nhảy lên cơ thể đó, chạy loạn một vòng tựa như tham gia một trò chơi vượt trường ngại vật từ thứ đồ đặc vô tri.

-Vừa có thể mất nhìn thú cưng tỏ ra âu yếm, tai thì dựng lên chuyên tâm nghe giảng, thật sự bản lĩnh không đơn giản, phàm người bình thường tâm lý khi nhìn mấy cái thi thể xác chết đều không tránh khỏi cảm giác buồn nôn hoặc là run sợ kinh hãi hoặc là rùng mình ớn lạnh, cậu thì...tựa như khách tham quan triển lãm đồ dùng vô hại...tựa như quan tâm hiếu kỳ, lại là đứng đứng vô cảm?

Nghe thế, tôi không phản đối, chỉ khẽ cười nhạt, chất vấn lại.

-nói như thế, kiểu người không tìm không phỉ như tôi, nhìn đồng loại bị tàn sát bừa bãi mà chẳng nhỏ nổi một giọt nước mắt, hẳn là phế vật cần ném muối đuổi xuống địa ngục? Anh thì sao? Không phải nói gia tộc mình có trách nhiệm bảo vệ Thăng Tà? Nó ở đây từ hơn 2 ngàn năm trước, vậy thì cái nhà tù niên đại nho nhỏ này, hẳn là có mối liên hệ mật thiết lắm? Anh nói Thăng Tà có tác dụng trấn linh cường đại, giờ nó bị lấy đi, đất lành hóa hung, không phải nên có bốn phận dọn dẹp một chút? Sự việc bệnh viện Vũ Tuyền trở thành nơi cung cấp nội tạng và thi thể người hóa nhựa, không khéo gia tộc của anh cũng dính mầu ăn phần?

Mái tóc xoắn xoắn ngăn ngang cằm của gã khẽ lay nhẹ, hơi lạnh từ phía cửa sổ thông gió lửa xuống từng đợt dồn dập tựa như ngoài kia bão tố bắt đầu một trận cuồng loạn cao trào mới. Cửa dài hun hút sau lưng, lửa đã bén tới, sục sôi khí thế, như những cánh tay đỏ lòm dưới vực đục nhám, tham lam tiến công phía trên, không ngừng vươn sang bên vùng đất giáp ranh, mở rộng phạm vi hủy diệt, mở rộng con đường của máu, lửa và xác người.

Mạnh Chương quay bước, giọng nói vẫn trầm ổn, nhẹ nhẹ điềm tĩnh, phân không rõ hi nộ.

-Những nhân công làm việc này hầu hết đều là sinh viên chuyên khoa giải phẫu, vốn đã được làm quen trước tình trạng tử vong, họ nhận công việc mà người bình thường chỉ nhìn thôi đã chịu đựng không nổi. Những tiêu bản ở đây không còn giống người nữa mà tựa như hình nộm plastic, đây là công đoạn bọn họ sẽ tách bỏ những phần mỡ dễ bị thối, rút nước và dầu từ xác chết rồi loại bỏ formalin, xong bơm hóa chất vào mới lột da để hiển lộ cơ và xương. Để làm được một tiêu bản người hoàn chỉnh trung bình tốn 2000 giờ, thế nên giá cho mỗi một mặt hàng xuất xưởng lên tới 1 triệu USD trên thị trường quốc tế, cậu nói xem, mặt ngọt như thế, ruồi bọ nào lại chẳng ham hồ bâu vào chấm mứt?

Phải, chiếc bánh tiền quá lớn, quá thơm ngon ngọt ngào, hấp dẫn chí mạng khiến người ta tự nguyện lạc lối, cam chịu để rơi vào vực thẳm vạn trượng, có điều tội lỗi này, không thể quy kết cho cá nhân một người nào. Chim chết vì mồi, người chết vì của, từ cổ chí kim, luôn luôn vẫn như vậy, sau này cũng chẳng cách nào thay đổi, bởi đó là bản chất.

Thế, bản chất tôi lại là cái thể loại gì?...Tôi không có gì để nói hết mà gã cũng không mong đợi gì từ tôi. Mạnh Chương nói xong thì dẫn đường bước vào khu vực dài rộng tiếp theo.

Vẫn sắp đặt theo lối mòn ban đầu, hai dãy thùng inox, chính giữa là đường đi lại. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là hàng loạt tử thi như những con lợn luộc trắng phau phau, nổi lên phềnh trong hỗn hợp chất lỏng có màu xám nhợt. Tôi buột miệng vẫn.

-đây chẳng lẽ là...công đoạn sơ chế?

-không sai, Gunther Von Hagens là người phát minh ra kỹ thuật nhựa hóa các xác chết từ những năm 1977, sau khi thi thể bị lấy đi nội tạng, xác người được bơm hoạt chất formalin 20% rồi ngâm vào bể dung dịch có tác dụng diệt khuẩn và bảo quản các bộ phận cơ thể này trong vòng 4 tháng...để cuối cùng biến thành một thứ chất dẻo không mùi vị, vô sắc vô hồn.

Có bồn nhỏ chứa 2 thi thể, có bồn lớn chứa 4 thi thể, y như đám thú vật hạ đẳng chỉ đáng làm thức ăn được vật lông trắng treo sạch sẽ rồi cho vào nồi đun nấu. Tiêu bạch thử lại chít chít nhảy lên thành bồn, chạy trên đó hiếu động mà điều nghệ như một diễn viên xiếc.

-Người Trung Quốc chúng ta đặc biệt căm kỵ “động chạm” đến thi thể sau khi qua đời, người chết cần một sự an nghỉ tuyệt đối, khái niệm “toàn thây” chính là mong kiếp sau đầu thai vẫn được ban cho hình hài nguyên vẹn. Thế mà ở đây xác phải chịu hàng loạt những công đoạn như ngâm hóa chất, lột da, cắt, xẻ, rồi gò thành đủ loại tư thế kể cả những tư thế tục tĩu mang tính sỉ nhục... để cuối cùng trưng bày cho hàng nghìn hàng triệu người kéo đến xem. Nó hoàn toàn trái ngược với niềm tin trong văn hóa truyền thống cũng như sự tôn trọng cần có dành cho những người đã qua đời.

-cậu nói đúng, nhưng đây chỉ là quan niệm thông thường được phơi bày, còn tầng băng lớn chìm sâu phía dưới, tôi nghĩ, sau này rồi cậu cũng có cơ hội từ từ trải nghiệm... Chỉ cần có thể kiếm được tiền để thoát nghèo khổ, con người ta sẵn sàng quật mộ tổ tiên kẻ khác, đó là chuyện không hề xa lạ, cậu ít nhiều cũng biết, thời Dân Quốc, chính là giai đoạn trộm mộ quật khởi rục rịch, có thực mới vực được đạo, bụng rỗng thì đạo đức cũng vắt vào sọt rác.

Được rồi, tôi lại không còn gì để bình luận, nhìn nhìn bốn thi thể ngâm mình trong chất nước sóng sánh xanh xám nhợt nhạt, tựa như đám người khép hờ cặp mắt, nghỉ ngơi thư giãn trong bồn tắm nước nóng.

- chúng ta đi một đoạn khá xa, lại không thấy bất cứ sự xáo trộn nào do thi quỷ gây ra hoặc vết tích đánh nhau ở chỗ này, vì sao thế?

-thi quỷ? Âm chỉ bọn xác sống của tên Giám Minh đó?

Thì ra gã bạch hồ đó tên Giám Minh, tôi neho neho cặp mắt, như cố gắng nhìn kỹ càng hơn thi thể trước mặt, thân hình phớt phớt theo đó căng cứng. Người đó tuy khá gầy so với lúc còn sinh khí nhưng vẻ cơ bản vẫn nhận ra rất rõ ràng. Mắt đang đánh giá tình trạng, miệng thì hỏi.

-xác sống? Thì khác gì thi quỷ?

-thi quỷ là người chết nhưng linh hồn lại bị giam hãm trong thân xác, không cho luân hồi, bọn họ vẫn có thể trạng và hoạt động tư duy bình thường y như lúc còn sống, người ngoài nghề không thể phân biệt nổi. Còn xác sống tức là xác chết trở thành con rối, linh hồn bị người khác thao túng điều khiển, không biết suy nghĩ, chỉ có bản năng giết chóc, hề cảm thấy nhiệt lượng sự sống là lao vào tấn công, dù có bị chém bị bắn bao nhiêu cũng không cảm thấy đau đớn, dù cụt tay cụt chân mất đầu vẫn tiếp tục cuồng dã hướng tới thứ tỏa ra dương khí cho đến khi cơ thể bị chia nhỏ từng mảnh hoặc người khiển linh bị chết. Thế cho nên những thi thể bị mất độ âm này không phải là đối tượng chúng được lệnh tàn sát.

Những lời Mạnh Chương diễn giải tôi đều nghe không sót, nhưng mắt vẫn phải tập trung vào khuôn mặt người thân quen. Mỗi lần sang nhà tôi chơi cò vây với lão bố nuôi đều ra về với dáng vẻ đau lòng mất mát. Đây là di thể chú Vương Quân.

Mấy lần đầu chú Vương ghé thăm, thấy đáng vẻ ngồi bất động 4 tiếng không thèm đổi tư thế, cuối cùng không kìm lòng, thăm thì hỏi nhỏ bố nuôi. “thằng con anh bị bệnh thiếu năng hay tự kỷ sao? Tôi thấy nó cứ ngước đầu, không biết là đếm lá rơi hay đếm mây trôi?”

Lão bố nghe thế từ tốn hạ quân cò xuống rồi từ tốn cất giọng, âm thanh quân cò va chạm thanh thúy khê vang bên tai. “chú Vương, nên tập trung vào ván cò, đám quân này bị bao chết rồi, tôi xin phép thu nhận. Về phần thằng con cóc nhà tôi, nó bị thiếu năng cũng được tự kỷ cũng được, đối với tôi mà nói nó vẫn tốt đẹp hơn bất cứ thằng nhóc nào đồng lứa, về sau, nếu chú còn muốn tới nhà tôi chơi cò, cần uốn lười trước khi mở miệng, nhất là những việc liên quan tới con tôi.”

-Cậu Mặc, sao lại đứng ngay ra đó, mau đi, chẳng lẽ...gặp người quen ở đây?

Bông Tuyết nhảy lên người tôi, leo lên vai ngồi, chít chít hai tiếng như hỏi thăm. Tôi quay lại nhìn thi thể trong bồn, bên cạnh chú Vương Quân là thi thể anh Trương Tú, vô cùng gầy gò như một kẻ chết vì đói khát, gương mặt hốc hác vì thế mà dài ra trông vô cùng khổ sở. Sau khi đã xác minh được thân phận, không chút chần chừ, tôi lội vào bồn, gồng mình kéo hai thi thể đó ra ngoài.

Tôi nhớ mớ mớ cách đây 7 năm, anh Trương tới nhà tìm bố tôi để đưa thiệp mời đi mừng đám cưới anh lấy vợ, nhưng bố tôi không có nhà, anh ở ngoài công, hồ to gọi nhỏ một lúc tôi mới lò dò đi ra.

“nhóc nhà cậu, gặp anh 10 lần rồi tại sao vẫn trung bộ dạng ngờ ngác? Chẳng lẽ phải giới thiệu lại từ đầu? Nay, không thể mở cổng cho anh vào nhà nói

chuyện được sao? Thôi được rồi, khi nào bố em về thì bảo có anh Trương làm ở quán ăn chay gọi thiệp đi đám cưới...Này, anh thấy mày lớn lên bộ dáng không tệ chừng có suốt ngày chỉ biết ru rú trong nhà, làm phù rể cho anh đi?... Giờ anh về đây...Tiểu Minh, không thể chào anh một câu sao?”

Tôi gật nhẹ, máy mồm mở miệng. “chào anh Trương”.

Và...Một người nữa...

Người ban cho tôi một mái ấm gia đình đúng nghĩa... cho tôi tình yêu thương không điều kiện...

Tôi ôm lấy cơ thể lạnh giá của ông một lúc, chiếc bông tui lớn nhưng chen chúc bốn thi thể thành ra rất chật chội, ban nãy kéo hai cái xác kia, hai cái xác ở bên trong mới có cơ hội được lộ diện. Xác của bố tôi còn bị một người phía ngoài che khuất...Nếu không phải đột nhiên, đột nhiên linh tính mách bảo...thì đã bỏ qua người quan trọng nhất đời.

Đúng lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa mở hé phía trước thấp thoáng khói lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 78: Hỗn Loạn.

Tôi vừa nêu yêu cầu vừa ôm ông ấy đưa ra ngoài. Cơ thể ông rất nhẹ, mềm mại không chút căng cứng, tựa như đang ngủ sâu, không tích nước không biến dạng, đây là nhờ phương pháp ướp xác.

-tôi muốn mang ba thi thể này ra khỏi nơi đây, hãy giúp tôi, anh Chương.

Tôi nhẹ nhàng đặt ông nằm bên cạnh hai người kia. Bàn tay chạm lên khuôn mặt, dường như ông ấy thật sự chỉ đang thiêm thiếp ngủ. Phần bụng có dấu vết khâu lại, vết khâu trông như một con rết dài tới 30cm, hiển nhiên là nội tạng bên trong bị lấy đi, tôi đưa tay sờ vào.

Cảm nhận trái tim bản thân như đập chậm lại, không khí hút vào cuống phổi tắc nghẽn như bị thứ gì ngăn chặn. Trong đầu tôi một mảnh trống rỗng, không nảy sinh bất cứ ý niệm gì, tựa như trí não ngừng hoạt động, không biết cách cần vận hành thế nào.

-Cậu Mặc, nghĩ tôi làm được sao?

Tiếng nói của Mạnh Chương nhẹ vang bên tai khiến tôi lấy lại tỉnh táo. Tôi tuyệt đối không tin gã không làm được, mà là tin chắc gã làm được, nhìn thẳng vào cái mặt nạ, vào đôi mắt rỗng kín như bụng, khẳng định với Mạnh Chương.

-vội anh, chỉ là nhắc tay.

-thật tình, cậu Mặc, nhờ vả người khác thái độ đừng tự tin cứng rắn vậy. Tôi sẽ, có điều, không làm không công.

Đây là dĩ nhiên, sông phẳng sẽ không vướng bận, sau này còn qua lại nhiều, từ từ rồi tôi sẽ trả nợ dần. Tôi rút súng, tùy ý bắn vào can dầu để bên cạnh bồn chứa thi thể cách khoảng 30 m, chất nhựa đơn giản bị phá vỡ, chất dịch theo vết nứt chảy theo dòng lênh láng trên nền liền lan đi tứ bề, lửa vàng kim theo đó hùng hực bốc mạnh, lạnh nhạt nhìn nhìn quang cảnh hỏa táng rồi cúi xuống bồn thi thể bỏ lên, sau đó thẳng thừng nói.

-muốn thù lao thế nào?

-tiền công? Tôi không thiếu tiền.

Nợ ân tình rất khó thanh toán dứt khoát, mà tôi tuyệt đối không muốn lằng nhằng, thật ra cũng rất tò mò muốn biết một người làm cách nào mang ba thi thể ra khỏi nhà tù, thế nhưng nếu mở miệng vấn lúc này, khẳng định gã không tiết lộ, sau này dò hỏi vẫn dễ dàng hơn. Nghĩ thế tôi vừa bước đi vừa lãnh đạm nói.

-điều kiện là gì?

Gã cũng cúi xuống, hai tay xốc thắt lưng kẹp nách hai thi thể của anh Trương chú Vương lên dễ dàng, lách qua người tôi, vừa bước đi vừa nói.

-phía ngoài căn phòng có thang máy trở hàng hóa, trước đặt tạm ở đó. Bên kia là phòng nghỉ dành cho nhân viên, cậu vào đó lấy tạm thứ gì mang ra đắp cho họ. Về phần hồi đáp, trước tôi chưa nghĩ ra.

Tôi không có kiến nghị, đi theo sát phía sau, mùi máu tanh chẳng mấy chốc xộc tới. Trên sàn nhà bắt đầu thấy có những vệt máu nhỏ, xem ra đi được tới đoạn này bọn xác sống cảm ứng hơi người liền ra nghênh đón đám Ấu Tử Dạ. Càng ngày mùi máu tanh càng nồng, vết máu vấy ra càng dài, còn vương cả những mẩu da thịt. Không có một dấu vết đạn dược, hiển nhiên họ không nổ súng, chỉ có thuần túy đánh đấm.

Ra tới gần cửa thì trên tường dính máu đầm đìa, chảy lan tràn xuống, phía dưới mấy đoạn bộ phận cắt nhỏ, có cánh tay, có cẳng chân, dĩ nhiên hung khí là thanh kiếm của Âu Tử Dạ. Mạnh Chương đặt thi thể của anh Trương Tú và chủ Vương Quân xuống, ấn nút mở cửa, tôi cũng đặt bố nuôi bên cạnh rồi chạy vào phòng tiếp theo.

Phòng tiếp theo, hai bên đều kê giường ngủ, loại giường một, trên đặt chăn gối, cứ mấy cái giường lại kê một tủ, bên trong chứa mấy bộ đồ, tôi tháo nhanh ba bộ treo trên móc rồi chạy trở lại. Mạnh Chương đã kéo ba thi thể vào trong, đưa cho gã hai bộ nhờ gã giúp tôi mặc đồ cho họ, bản thân cũng ngồi xuống mặc áo quần cho bố.

Tôi không nhớ lần đầu mình gặp ông thế nào, hoàn toàn không nhớ vì sao lại cứ ngây ngốc ở lại lâu tới vậy, chỉ biết, khi trí nhớ bắt đầu biết ghi nhớ, thì tôi đã nghiêm nhiên xem việc ông ấy quan tâm lo lắng cho mình là điều tất nhiên. Tôi chỉ nhớ những việc trong 10 năm trở lại đây, còn 10 năm trước đó, đều là qua lời ông kể lể, ông cũng không nhắc lại nhiều, chỉ thỉnh thoảng khơi mào, tựa như là, không tìm được lòng nổi khi nhớ về kỷ niệm xa xôi.

“Nhóc con, 20 năm trước ta gặp con vào một ngày trời âm u, mây đen sì từ sáng sớm như thể sắp có giông tố, rõ ràng mới đầu thu nhưng riêng hôm đó lại lạnh lẽo dị thường. Ta đi tập dưỡng sinh về, liền thấy con đứng ngoài cổng, giống như một tên ăn mày, toàn thân bốc mùi hôi thối, trang phục rách nát, tóc dài xơ xác rối như tổ quạ, như thể cả năm chưa tắm gội, cứ nhìn chăm chăm vào cây ngân hạnh. Ta tới hỏi thăm hỏi lâu, sau chuyển sang đe dọa gọi dân phòng tới can thiệp nhưng tuyệt nhiên con không đáp lại, không những thế, trước sau còn chưa từng nhìn vào ta. Thấy vậy ta chỉ có thể lắc đầu đi vào, cho rằng con là kẻ tâm thần trốn khỏi trại thần kinh.”

“Buổi trưa mà trời tối om như đêm, gió to vù vù gào thét, sét đi đùng đánh xuống, sau một loạt tiếng sấm rền rĩ, thì đổ mưa rất lớn, đi ngang qua cửa, nhìn ra ngoài cổng, vẫn thấy con đứng nguyên vị trí đó, không nhúc nhích, như một bóng ma ẩn hiện trong làn mưa xối xả, thấy vậy ta đành cầm ô đi ra. Buồn bực nói, này nhóc, nhà ta không có con gái lớn cần gã, không cần trông cây si trước cổng mãi thế. Này, cậu bị cầm sao?.. Thích cái cây ngân hạnh tới vậy sao? Nếu vậy ngày mai lại tới, giờ mưa to thế này, cậu sẽ cảm lạnh mất... Này, chẳng lẽ cậu cũng bị điếc nữa sao?.. Này nhóc, không phải tính đến trước cửa nhà ta tự từ đây chứ?.. Thằng nhãi ranh này, nếu không đi có tin tao phang ô đánh người?”

“Nhóc con, lúc đó bố rất tức giận, con thì cứ như thân xác nơi đó còn linh hồn lại nơi khác, một chút cũng không ngó ngang tới, ta đành làm thật, có điều, mới phang một cái, con lại như khúc cây mục, cứ thế đổ xuống, làm ta hoảng sợ chết khiếp, cuối cùng đành đánh liều mang vào nhà, thế rồi từ đó nuôi tới giờ. Con không biết là nuôi con áp lực tới mức nào đâu, tuy không tốn kém nhưng thật sự rất đã kích thần kinh. Phải rồi, ta có viết một cuốn nhật ký về quá trình nuôi dạy, Tiểu Minh, sau này có hứng thú thì tìm đọc.”

-Tôi tạm thời giúp cậu tiếp quản thi thể, sau này thoát ra, tôi sẽ tới tìm, lúc đó cậu cần nhắc xem nên chôn nơi đâu. Còn nữa, lát cậu tự vào, tôi không theo, cái tên Công Du Giám Minh đó, dở dở ương ương, điên điên khùng khùng, đừng để tâm những gì hắn khiêu khích, tuy rất hiếu sát, cũng rất cuồng chiến, nhưng chỉ cần không chủ động tấn công trước thì hắn cũng sẽ không làm gì cậu.

Tôi giật mình, rồi gật nhẹ, lại mấy móc nói.

-được, tôi hiểu rồi.

Một mảnh hồi ức khẽ ủa về, rõ ràng như ngày đó bố ngồi tâm sự với tôi, giờ mới phát hiện, ngón tay run rẩy lợi hại, run kịch liệt tới mức mãi không cài được cúc áo. Thì ra tôi đang chỉ cố ra về lãnh tỉnh, kỳ thực nội tâm trong lòng vô cùng hỗn loạn, hỗn loạn tới mức không khống chế được ngón tay, tôi cười nhếch mép chế giễu bản thân ngu ngốc kém cỏi, dù hít sâu mấy hơi, ngón tay cũng chỉ bớt run, chặt vật mãi rồi cũng cài xong đám cúc áo nhỏ nhỏ.

Xong xuôi thì đứng lên bước ra ngoài, nhìn thêm lần cuối khuôn mặt bọn họ rồi bước đi, cảm thấy trái tim trong lồng ngực dường như đập rất chậm, chậm tới mức như ngừng đập, vì thế mà nhiệt độ cơ thể càng lạnh giá, lạnh tới mức chẳng có bất cứ cảm giác gì hết.

Căn phòng rất dài, phía cuối ánh lửa bập bùng hắt lên từ một cánh cửa khác, soi lên hình dáng một đám người.

Trên đường, rải rác những vệt máu hôi tanh loang lổ, vậy nên nền nhà, trên những tấm đệm giường.

Những bộ phận thi thể cũng lác đác xuất hiện nằm gọn trong vũng máu đen tanh tưởi, đây là một cái đầu người, nó bị chém chéo làm đôi kéo dài từ bên này tràn tới má bên trái, kia là phần bả vai được xẻ xuống cùng cánh tay phải, kia lại là cẳng chân. Quãng đường không dài, vài chục mét nhưng tàn tích từ thi la liệt, cơ hồ là mỗi mét đều lưu lại, kia là nửa thân trên bị chém từ bả vai phải xẻ chéo xuống bên hông trái.

Thanh đao của Âu Tử Dạ thuộc loại trung, không lớn quá không nhỏ quá, hơn nữa còn thuộc dạng lưỡi cong như vầng trăng, giống kiểu dao găm của trung đông rất thích hợp để chém, thế nhưng để làm được công đoạn xẻ ra mảng da thịt lớn gồm cả xương cứng rắn, tựa như có chút không đúng. Còn nếu như quả thật là tác phẩm của loan đao, vậy thì kết cấu tạo ra thanh đao phải là loại vật liệu gì? Rốt cục là nghệ nhân siêu đẳng nào rèn ra được bảo đao thượng thừa thế này, lực sát thương khủng bố không kém đại đao.

Có một người không mặc đồ nằm trên chiếc giường được kéo ra giữa, máu nhiễm cả một vũng lớn trên đệm. Vì người đó nằm quay lưng lại với tôi nên phải chèo qua chiếc giường, sang bên kia thì dừng lại nhìn một chút. Gã bị trói chân tay lại với nhau, nơi trói còn chừa ra một đoạn dây thừng dài, cái lưng cong lại tựa như con tôm luộc chín, từ phần phía trước máu đỏ lôm lan ra sau. Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn, phía trên là gán quạt trần, phía bên cửa sổ thông khí, nơi có chấn song sắt còn lưu lại đoạn dây cắt, hiển nhiên nạn nhân là bị treo ngược bốn vó lên cánh quạt.

Một đôi mắt trắng dã, mở lớn cực đại, trừng trừng nhìn về phía trước khi thể mùi phần hung ác hiểm độc, khiến tôi giật mình, chẳng lẽ còn sống? Gương mặt trắng xám vằn vện nhăn nhúm nhìn lại có phần thống khổ, miệng mở rộng như là hét, cơ hàm căng cứng đã không thể khép lại, đã chết tựa hồ được mười mấy tiếng. Nhìn qua nhìn lại vài lần, có chút quen mắt, đây là lão Bạc Hy, bí thư tỉnh ủy tỉnh Liêu Ninh, chụp cùng với lão Tổng Trung và lão quan Vương Lập. Phần bụng bệ bết máu, nhìn không rõ, chỉ thấy khoảng tối om om, nhưng chứng tỏ lại là chết do lấy nội tạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Thức tỉnh.

Tôi đi thêm mấy bước thì có hai bóng người đối diện đầu đầu nhau lách qua chiếc giường kê giữa lối, trên giường, cứ nhiên cũng có một người bị trói tứ chi, không mặc áo quần.

Một người cao lớn nhưng bước chân di chuyển cà nhắc, bên bắp chân quấn băng, trên đầu cũng băng bó mấy vòng, máu đã được lau nhưng vẫn bết bết khắp mặt mày nên nhìn không rõ, bước thấp bước cao nhờ cây sủng trường chống đỡ, một bên dựa một người thấp gầy hơn có mái tóc ánh vàng cực kỳ nổi bật kèm cặp.

-Tiểu Mặc Mặc?

Giọng của người có mái tóc ngắn vàng kim cất lên trong trẻo mà lạnh lẽo lại có chút ngờ vực. Ừm, giọng quen tai lắm nha.

-Phong Linh không đi cùng cậu sao? Anh ta thế nào rồi? Có ổn không? Cậu tới đây làm gì?

Đến gần hơn mới hết ngỡ ngàng, ra là Bách Lý Thiên Hương, người bên cạnh, quả nhiên là Minh Đăng. Gã có hể cặp mắt lơ đãng mỗi mệ, nhìn nhìn tôi rồi nheo lại, có phần tức giận.

-sao cậu không ở bên Linh Linh?

-Minh Đăng, không cần quá lo lắng, Phong Linh cũng bị thương ở chân, giờ không tiện đi lại, hiện nghỉ ngơi dưới sân trong. Thiên Hương, đó là tóc thật sao?

Cả hai nhìn lại có phần ngạc nhiên, có lẽ vì việc tôi biết tên họ. Rồi họ cũng dễ dàng đoán ra ai là kẻ tiết lộ thông tin thôi.

-Là tóc nhuộm thôi, còn tóc giả màu đen bị rớt mất rồi, không biết rớt lúc nào ở đâu nữa. Phong Linh bị thương nặng không? Này, áo khoác đâu rồi? Trả lại anh ta rồi sao? Không lạnh à?

Nói đến đó thì tự giác buông Minh Đăng, cởi áo khoác trên người xuống, trao cho tôi. Tôi vội xua tay từ chối, ai lại để con gái cởi áo cho mặc chứ.

-bên trong tôi mặc những ba lớp áo, yên tâm.

-thật sự không cần.

-Trông cậu cảm giác rất yếu nhợt, đừng cố chịu đựng. Nhìn nè, mặc thật vừa vặn, xem ra khung xương khá mạnh mai, nhưng sau này cần ăn uống tâm bổ một chút, cũng nên luyện tập nữa, con trai thì vạm vỡ mới tốt.

Cô ấy vừa nói vừa chủ động quàng áo lên người, còn tận tình giúp tôi xỏ tay kéo khóa cẩn thận, tôi đành cầm nín để cô ấy tùy ý, có chút sùng sốt nói không nên lời. Hơi ấm từ áo thấm thấu, hơi ấm từ sự sống con người, còn sống, thật tốt.

Đưa mắt nhìn phía sau bọn họ, Âu Tử Dạ đang hỗn chiến với tên Giám Minh, dường như là vừa đánh nhau vừa nói chuyện nữa.

-hai người cứ xuống trước đi, tôi có chuyện cần nói với tên đó.

Tôi thờ ơ nói xong thì bước qua, phớt lờ ánh mắt đăm đăm khó hiểu của bọn họ. Tiếng bước chân của họ rời xa, giọng của Minh Đăng thì trào vọng lại.

-Hương Hương, thẳng nhóc đó quá kỳ dị. Tôi không thích nó, sau này cũng không muốn qua lại với cái thứ mang cảm giác không an toàn.

-kỳ dị, phải rồi, bản thân cậu thì bình thường chắc? Chẳng qua Đăng Đăng là ghen tị khi thấy Linh Linh thích thẳng nhóc đó chứ gì? Khả khả. Chạy đây biết tông, chú không cần nhỏ mọn thế.

Giọng Minh Đăng thoáng cái nâng cao mấy âm tầng.

-Ai ghen tị? Ai nhỏ mọn? Cô cứ đùa, tôi mà lại đi so đo tị nạnh với thẳng nhóc đó sao? Hơn nữa nít ranh nhà cô dựa vào đâu nói Linh Linh để ý thẳng ranh eo là đó. Nói cho cô biết, Hương Hương, thẳng đó căn bản chính là giả trụ ăn lão hổ, không có tốt lành như vẻ ngoài, trực giác của tôi không sai đâu.

-được rồi, dẹp cái mớ trực giác vớ vẩn của cậu sang bên đi, hơn nữa, tên đó là do Báo ca lôi vào, không tới phiên chúng ta xen ngang.

Tôi hơi quay đầu ra sau, giọng bọn họ rừ rừ rừ rừ, đã đi xa, thầm nhận định, tên Minh Đăng trực giác nhạy bén, gã lại có thành kiến với tôi như vậy, sau này cần đề phòng hơn.

Tôi lách qua cái giường được kéo ra giữa lối đi để hứng một người bị treo từ trên cao xuống. Người này tuổi tầm 50, cơ thể béo tốt, bốn vú bị trói chồng lên trời, máu tanh tươi từ phía trên chảy lan tràn xuống dưới thấm đầm tẩm ga trải giường xung quanh, nhìn không khác một con lợn xanh xám bị người ta chọc tiết giết mổ. Nhưng mà thường người ta lấy nội tạng của người trẻ tuổi khỏe mạnh, từ 40 trở xuống, giá cả thượng vàng hạ cám, nội tạng càng trẻ càng đắt, hiển nhiên càng già càng rẻ, còn lại, chắc là dùng làm tiêu bản trưng bày trong lọ kính.

Tôi lãnh đạm nhìn khuôn mặt, bị tẩn cho biến dạng luôn, hai mắt bị đánh cho sưng húp như úp hai cái chén nhỏ lên, mũi lệch sang một bên, từ đó máu chảy xuống, hai má bị đập cho tím bầm, mồm miệng đầy máu chảy lênh láng xuống cổ, xem ra trước khi được đưa vào lò hạ sát còn trải qua màn bức cung nhục hình.

Đây là lão quan Vương Lập, giám đốc sở CA, kiêm phó thị trưởng tỉnh ủy tỉnh Liêu Ninh. Đây chính là kết cục của ba vị quan chức cấp cao nổi tiếng tận tụy với chính sách ngầm của Đảng, tận trung với đường lối bí mật của chính phủ nước nhà, là hai cánh tay trái phải của lãnh đạo trung ương Giang Dân, đường công danh đang thăng thang rộng mở đột ngột bị cắt ngang hụt hẫng thế này đây.

Tôi liếc mắt nhìn gã bạch nhân giao đầu với Âu Tử Dạ, y phục trắng toát vẫn nguyên vẹn, có chút rách nát nhưng không nhiễm chút máu đỏ, đôi kim trao tứ vuốt, sắc bén và khỏe mạnh tới mức, mỗi lần nó nghênh đón thanh đao của Âu Tử Dạ, những tia lửa va chạm lóe lên trong bóng tối, liên miên bất tận, rực rỡ tựa pháo sáng, dõi theo có chút mê hoặc.

Tôi đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ, toàn thân hần tẩn mát ra hắc khí âm u, vô thức ngửa hai lòng bàn tay đưa lên, nhìn chăm chăm, cho đến khi, thấy những dòng khí đen đặc từ từ dồn đẩy nhau vurôn lên như cây này mầm sau đêm mưa. Tôi giật mình, chớp mắt mấy cái, vẫn thấy mấy cái thứ tựa như bọt khí dung nhám, sùng sục này lên, phân không rõ là nóng hay lạnh, là khó chịu hay thoải mái, là bất an hay hưng phấn.

Tôi hạ tay xuống, ngu ngơ mà nhìn Âu Tử Dạ, tôi giống hán sao?

-Hắc gia, kiểm cổ chẳng phải đã trao trả cho anh rồi, còn không chịu buông tha tôi sao?

Giọng điệu lười nhác có phần tùy tiện cất lên, trông gã đứng đó thành thoi nhàn hạ, chẳng có vẻ gì khó chịu cả, thoải mái tựa như tham gia một trò đùa vô hại. Nhưng Âu Tử Dạ lại dường như muôn phần bức bối, hai hàng lông mày khẽ nhíu, ánh mắt tối tăm như vực sâu hung hiểm khiến người ta run sợ chùn bước.

-để lại dẫn hồn hương.

Công Du Giám Minh khe khẽ cười, giống như một con mèo lười biếng, khép hờ mí mắt, nhếch mép “meo meo” tỏ ý coi kinh.

-5 năm nay, không phải ngược xuôi truy lùng kiểm cổ thôi sao? Đột nhiên lại có hứng thú với vật này?

Gã cầm lấy cái hộp gỗ đen, vung vẩy mấy cái.

-cái này là vật phẩm tặng tiểu đệ đệ bé bỏng của ta, đã hứa với nó lần này xuất môn sẽ thành công mang về, xin lỗi nhé Hắc gia, không thể làm nó thất vọng.

Âu Tử Dạ lại lao lên, dường như rất điên tiết, hất văng hộp gỗ đi, gã ta lập tức hốt hoảng lộn ngược lại, hần tẩn tốc đuổi theo.

-...lần đó, hộp gỗ cất dưới thanh Cự Khuyết là Cổ Hồn Phách?

- Đúng rồi, thật gặp may nha, lần đầu ra trận lại trúng ngay mảnh lớn, nhờ vụ đó mà địa vị trọng gia tộc của tôi dâng cao, anh thấy đám xác sống tôi không chế năng lực được chứ? Tôi hành diện vì đám thú cưng đó lắm đấy. Lần này cũng đề tôi đi, lần khác hậu tạ long trọng được không?

Tên đó như một cộng lông chim, nhẹ nhàng di chuyển, âm thanh phát ra rất thấp, sự cọ sát quần áo với không khí và khi chân chạm nơi tiếp xúc, vô cùng nhỏ, hơn nữa còn nhanh thoăn thoắt, khả năng lẩn tránh thật tài tình, tựa như được trước hướng tấn công của Âu Tử Dạ, sau đó nhịp nhàng nghênh đón.

Âu Tử Dạ, chưa đủ trình độ đối đầu với gã?

Âu Tử Dạ vì xem thường tôi bất tài vô dụng nên mới gạt tôi sang bên?

Vậy chỉ cần tôi chứng tỏ được thực lực bản thân, liền có thể đứng cùng chiến tuyến?

Nghĩ thế tôi không lẩn cán nữa, khoe mỗi cong cong vẽ ra nụ cười tùy hứng, tâm trí thoáng chốc rộng mở, tựa như đứng giữa thảo nguyên bát ngát, nhẹ vung tay lên. Hần nói tôi cần thừa nhận bọn chúng. Được, vậy tôi sẽ xem bọn chúng như một phần tất yếu của bản thân. Chúng là sinh khí của tôi, vì tôi mà thi hành. Từ đầu ngón tay, một luồng hắc khí chậm rãi mọc ra, từ đó như một sợi dây leo, lan man lao đi vun vút.

Giống như một con trăn lạng lẽ trườn trong không khí, tĩnh mạch không phát ra tiếng động cuộn lấy cổ chân gã Giám Minh, kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 80: Mất kiểm soát.

Gã bị mất thăng bằng, đột ngột ngã úp xuống. Âu Tử Dạ nhanh tay lẹ mắt chớp lấy thời cơ, hai đao như gong kim đâm tới. Giám Minh tuy bị ngã ập mặt nhưng phản xạ vẫn cực tinh mẫn, xoay nghiêng người vung kim trảo cản lại, nhưng lực một tay không đủ cân, chân liền vung đá, ánh kim loại lóe sáng, mũi giấy nhiễu thêm một vật nhọn hoắt hung hiểm. Âu Tử Dạ nhảy lùi ra, gã liền muốn bắt người đứng dậy. Có điều, Giám Minh hơi cựa quậy lại phát hiện một chân như bị giam cầm, sau đó cái chân bên cạnh cũng nổi gót.

Hắc khí như con trăn đen đặc cuộn chặt lấy hai cẳng chân khiến gã muốn đứng dậy cũng không vận được lực, chỉ có thể hoang mang nửa nằm nửa ngồi.

Âu Tử Dạ lại nhảy vào, hai cánh tay Giám Minh tức tốc vung lên, từ đó, một loạt ánh sáng loang loáng lao đi vun vút, hấn vừa vung đao đánh bay vừa nhảy lùi lại, một trận tiếng động “phập phập” cất lên nền nhà.

À, trên người tên này cất giấu rất nhiều kim khí.

Âu Tử Dạ bị đẩy lùi rồi thì đứng yên tại chỗ, nhìn tên kia vung kim trảo khu vực xung quanh chân. Kim trảo sắc bén để lại những vết xước kéo dài trên nền nhà, nhưng vẫn không tác dụng, hắc khí vô hình như yên vụ tản đi rồi lại ngưng tụ, không chút ảnh hưởng.

Ồ, gã không đối phó được chúng. Thấy vậy tôi mới an tâm bước lại gần.

-cái quái gì thế này? Hắc gia, là người giỏi trò đứng không?

Tôi không buồn để tâm đến Âu Tử Dạ, lướt qua hấn bước lại gần Giám Minh. Từ trên cao, ánh mắt hơi liếc xuống, một bên mép nhếch lên, chất giọng thoải mái thốt ra.

-không, là tôi.

-cái gì? Người chẳng phải là cái tên nhát gan chỉ biết đứng núp sau lưng người khác tránh nạn?

-đúng rồi, tôi chính là tên tiểu tử ...rất thích đứng đằng sau...xem náo nhiệt.

Tôi đi thêm mấy bước nữa, cúi xuống, nhặt lại hộp gỗ tử đàn. Sau lưng, một trận gió âm hiểm lao tới, vừa quay người lại thì trên ngực “phập phập” liền cảm thêm mấy cái ngón châm.

Công Du Giám Minh dựa vào thành giường mà đứng lên, rồi nhảy lò cò giật lùi ra xa.

Tôi nhíu mày, con hắc khí chuyển động, vận mình mấy cái song hai cẳng chân của gã vẫn nguyên vẹn, không thể siết chặt thêm.

Từ cơ thể của gã tản mát ra một luồng khí đỏ cam mỏng manh nhưng rực rỡ, dòng khí tinh thuần ngăn cản hắc khí đi sâu vào phá hoại. Giống như hình thành một lớp áo phòng hộ, tuy chẳng thể thanh tẩy được, nhưng tôi cũng không thể tiến thêm một bước nào, có chút bức bối tức giận.

Tôi tung hứng hộp gỗ tử đàn, chăm chăm tiếp cận. Một con không đủ, vậy thì kéo một đàn tới đánh hội đồng chắc không thành vấn đề. Từ cơ thể, vô vàn hắc khí như bão tử thoát li khỏi cơ thể mẹ, là đã lữ đừ bay đi rồi hội nhập vào nhau tạo ra một hình thù kỳ dị.

-Mây rớt cuộc là cái quỷ quái gì? Điều khiển thứ trưởng khí cực âm, không, là nuôi thứ trưởng khí cực âm trong cơ thể, sẽ tổn hại dương khí vô cùng...này, chẳng lẽ không muốn làm người nữa sao?

Tôi không trả lời câu hỏi, bởi vì bản thân cũng chưa xác định được nên khi nhìn thấy dòng khí đỏ cam tinh tế của gã dường như trở lên dày dặn hơn thì không khỏi tỏ ra quan tâm, hiếu kỳ.

Khóc môi quỷ dị nhếch lên mang theo vài phần châm chọc

-ừm, mày nghĩ tao là thứ gì thì chính là thứ đó đi...Vậy chứ, còn mày là cái giống gì? Người bình thường chẳng ai có sở thích điều khiển cương thi đâu nhỉ? Là dùng Cổ Hồn Phách cướp từ Âu Tử Dạ sao? Vậy thì trả lại đây. Không phải rất tự hào bản thân tài giỏi? Sao không tự mình trực tiếp đi lấy? Là bất tài vô dụng nên mới hết lần này đến lần khác chơi trò phồng tay trên? Loại vô xi bi ời không biết xấu hổ.

Tôi tuân một tràng, cảm giác trơn mượt, không ngờ chữ rất thuận miệng, vô thức đưa ngón tay miết miết cái cảm trơn nhẵn, không có mớ râu dê giống tên Minh Đăng, tựa như món ăn ngon thiếu đi một thứ gia vị đặc biệt.

Ài, cũng chẳng biết cái đám bày nhảy như một ổ giun di động kia là thứ kinh tởm gì, nhưng nó đã vurun những cái vòi như giác hút bám dính lấy cơ thể trong khi gã đang vung kim trảo phá vỡ ổ khóa cửa.

Gã quay lại, ngao mạn nói lớn, hai tay lại vung lên một loại kim khí bí hiểm lao đi xoẹt xoẹt, tôi vội vã giật lấy cái chắn trên giường, khoảng cách rất gần, chỉ cần vurun tay, sau đó vẩy một cái, tạo ra tám lá chắn hoàn hảo.

-mày nhận xét rất chính xác, tao đúng là hạng người vô xi bi ỏi không biết xấu hổ, sau này tốt nhất đừng để tao gặp lại, bằng không sẽ cho mày thưởng thức cái gì mới gọi là không biết xấu hổ, nhục nhã ê chề.

Cửa bất chợt mở bung, như thể bị thứ gì hút lấy, hai cánh đập vào mặt tường “rầm rầm” điên cuồng mấy cái mới tạm bình ổn, bên ngoài, gió tuyết ào ào thổi thốc vào, tựa như cái quạt máy hân hoan chạy đến càn quét, thoáng chốc phá tan mọi mùi hôi hám tanh tưởi.

Trận gió lạnh lẽo kèm cơn mưa tuyết buốt giá, bao bọc lấy tôi, tựa như bị một đợt sóng biển ập tới, nhấn chìm, thoáng chốc bàng hoàng kinh hãi, thoáng chốc, tỉnh táo đôi phần.

Những cái vòi theo đó như bị điện giật, trần kính mà gãy giữa mấy cái, tôi trần trụi nhìn gã, lớp khí cường thân của Giám Minh đột ngột tăng mạnh, tựa như tăng thêm một lớp, rồi lại một lớp, dần dần tạo ra bộ áo giáp kiên cố khiến hắc khí như húc phải tường thành bê tông.

Đúng lúc đó ngoài cửa thành linh xuất hiện một thân hình trắng toát cao vút. Tôi vất chiếc chắn cầm chỉ chút ngân châm như lông nhím sang bên, cảnh giác quan sát.

Người đó rất cao, thon dài dễ phải tới 2m, gần chạm cái đầu tròn vo lên xà ngang cửa. Toàn thân như bị thương tổn quần quăn qua loa một lớp vải nửa kín nửa hở từ đỉnh đầu tới ngón tay ngón chân, chỉ riêng phần đầu là quấn băng kín như bụng song vẫn để lộ hai hốc mắt tối om om, chính thể y hệt một cái xác ướp sống lại.

Tôi nhấn mày, cắt hộp tử đàn nặng chình chịch như khối đá vào túi áo khoác, hai tay rút sáu cái ngân châm trên ngực, chút máu ít ỏi theo đó trào ra, cứ như ai khác bị thương, chẳng có cảm giác gì. Tôi lần lượt ném về phía Giám Minh, nhưng gã không chút khó khăn, đều gạt được hết. Cái tên xác ướp kia “rắc rắc” khớp xương cúi xuống muốn bồng gã bỏ đi.

Quả nhiên là đồng bọn, cứ phải diện thời trang tông tuyết tông mới chịu. Nhưng muốn đi sao? Ít nhất cũng phải lột cái mặt nạ gã xuống.

Hắc khí lại bùng bùng sinh lực, như vòi bạch tuộc bám lấy con mồi không muốn buông. Thế là diễn ra màn giằng co trong vài giây ngắn ngủi. Chính là, bị Âu Tử Dạ phá đám.

-Mặc Minh?

Giọng nói đột ngột cất lên của hắn khiến tôi phân tâm, hắc khí thoáng cái lại dao động, chúng trượt khỏi cơ thể Giám Minh như ốc sên trượt dài trên mặt kính, để lại một lớp đen đen cháy xém vòng vèo trên áo quần như huơ tờ giấy trên ngọn đèn dầu. Chỉ bị tổn hại chút lông lá khiến tôi không cam tâm.

Tôi bực tức đuổi theo ra tới tận cửa, căm ghét nhìn tên xác ướp “rầm rầm” chạy trên hành lang sắt, mang gã vọt vào khu phòng hỏa thiêu bên cạnh, coi như tẩu thoát thành công.

Ngoài cửa, một trận gió vi vu lại tạt tới như cái tát trực tiếp giáng vào khuôn mặt vốn đã lạnh ngắt, tuyết trút xuống như mưa, phủ lên vạn vật. Khu nhà đôi điện, lửa đã tiến công xong, cả kiến trúc đều sụp đổ chỉ còn trơ lại mấy bức tường tầng trệt, thể lửa đã lan sang hai khu kế bên mà hai khu kế cũng đang hùng hực bốc cháy nghi ngút khói lửa.

-Mặc Minh.

Tôi chán ghét quay người lại, muện phiền thăm nghĩ chắc có lẽ hắn muốn đòi lại Dẫn Hồn Hương, ai thêm cái thứ bốc mùi quỷ dị buồn nôn đó chứ?

Khí trời rạng sáng mùa đông rét mướt căm căm, lại kèm theo cảm giác tương thích âm u ảm đạm, ánh sáng như thể chối bỏ nơi này, phủ nên một bức màn lờ mờ sương khói xám xịt, che dấu những thể lực thuộc về bóng tối và vây hãm những con mồi hiếu kỳ lại gần.

Tôi bước tới, tiếng giày nện trên nền nhà lộp cộp vô cùng chói tai gai mắt. Căn phòng gần đó, lửa và khói hắt ra vừa che đậy vừa soi sáng. Trên chiếc giường kéo ra giữa lối, một cái đồng ngồi co lại, bất động như cục đá vô tri vô giác.

Tôi ném trả hộp gỗ tử đàn, xem Âu Tử Dạ như đám hắc khí nô dịch, không đáng phải bận tâm ngửa mặt, lạnh lùng lướt qua anh ta, tiến tới cái thứ ngồi lù lù một đồng, dòng sinh khí nhọt nhọt, hỗn loạn nói cho tôi biết đây là vật sống, run sợ yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 81: Đua giỡn sinh mạng.

Ngón tay tôi vung lên, từ cái bọc giun khổng lồ lăn lăn theo đuôi, một con hớn hỏ lao tới, vừa mới định chui vào bộ óc cái người ngồi gục đầu, run lẩy bẩy, co lại ôm chân như muốn thu nhỏ bản thân lại hết mức có thể thì tiếng nói nhỏ nhỏ như ruồi vo ve phát ra mang theo tâm tình hoang mang kinh hãi.

-tha cho tôi...tha cho tôi... tha cho tôi.

Hừm? Đang cầu xin ai buông tha vậy?

Con hắc khí chậm rãi chui vào não bộ, tựa như khoan một cái lỗ vào lớp bùn, người đó như bị dội cho một thùng nước đá, lập tức không ngừng run rẩy kịch liệt, cấp độ càng lúc càng trở lên nghiêm trọng. Toàn thân như mất kiểm soát chân vung bên trái tay vung bên phải đầu thì lắc lư điên loạn, như thể rơi vào trạng thái động kinh, mỗi thứ cơ đều quá tải mà pháp phòng hồ hập.

Trong đầu tôi, một loạt hình ảnh truyền tới, nối tiếp hiện lên tuần tự, từ lúc thơ bé đến khi trưởng thành và kết cục rơi vào thảm cảnh tồi tệ này. Rất thú vị, tựa như xem một cuốn phim tài liệu vậy, có điều dữ liệu thông tin là vô cùng vô tận, lại chỉ cần vài phút đã tải sang.

Người này tên Khai Lai, sinh sống ở thành phố Ngọc Lâm tỉnh Quảng Tây, trong một gia đình bình dân lấy việc giết mổ làm nguồn thu nhập chính. Đây là đại gia đình có truyền thống lâu đời trong việc giết mổ mèo, vốn là thương nghiệp đặc trưng, họ sống trong một khu vực nhất định, đêm đêm khi những khu vực khác an tĩnh đi vào giấc ngủ thì từ cô di chú bác, hàng xóm láng giềng, bắt đầu công cuộc mưu sinh.

Trên sàn nhà, những cái lồng chen chúc đủ loại chó, không gian chật hẹp khiến những con dai sức thì thoảng nổi điên sủa nhặng xị, đa số còn lại mệt mỏi, rên rỉ thoi thóp, dùng ánh mắt tròn xoe, cầu xin lòng thương xót... Những cái lồng nhốt gà dùng để nhét mèo, chúng nằm co ro cuộn tròn, nép vào nhau như tìm hơi ấm, nho nhỏ meo meo như van nài cứu giúp... Trong đêm tối, dưới những ngọn đèn vàng vọt, đôi mắt bọn chúng xanh lét ánh lên như ma troi.

Từ lúc tập đi, tập nói, hằng ngày đều chứng kiến tình cảnh như thế, riết rồi cũng quen, cũng chẳng còn cảm giác thơ ngây non nớt khi nhìn thấy người thân mặt không biểu tình, lạnh lùng quen tay, ra sức dùng những khúc cây như gậy bóng chày đánh đập chó mèo, mất mùa tai điếc mặc chúng kêu gào tê tâm liệt phế cho đến chết, rồi mới ung dung giết mổ, lấy máu, thui lông, cạo rửa, moi nội tạng, sau đó cô họng được treo lên những móc câu sắt dính trên thanh giá gỗ chờ sáng sớm bỏ mỗi cho các nhà hàng hoặc mang ra chợ bán bán lẻ.

Nhưng người này, từ lúc nào, bắt đầu chậm rãi hình thành một thứ cảm giác, không phải là vô tâm vô cảm trước cảnh giết mổ, mà là hứng thú tò mò. Muốn biết xúc cảm khi chạm vào máu thịt thì như thế nào, có phải rất ấm nóng mềm mại? Cấu tạo nên chúng? Vận hành sự sống? Tiếng la lối của con vật phát ra khi bị hành hạ, thống khổ rên xiết trong con hấp hối, nhưng khi đi vào đôi tai của Khai Lai lại mang một âm hưởng lôi cuốn, như mê hoặc .

Nhưng người này không có nhiều cơ hội được thường xuyên thực hành, nhà đông anh chị em, Khai Lai lại là út cho nên cha mẹ mong nó toàn tâm toàn ý tập trung cho sự nghiệp sách vở. Học hết cấp 3 rồi thi đỗ vào trường đại học y được Nam Ninh, khoa giải phẫu. Có điều nó lại nói với song thân học khoa phẫu thuật, nữ nhân mà làm bác sĩ đứng mổ vì người bệnh mà đấu tranh với tư thần thì cỡ nào về vang tự hào cho cái dòng tộc mà gia nghiệp vốn chỉ biết sát sinh. Nhưng Khai Lai căn bản đối với việc tích y đức bằng chữa bệnh cứu người tuyệt không hào hứng, thậm chí còn thăm lo sợ trong lúc phẫu thuật sẽ lỡ đàng mà giết chết bệnh nhân của mình.

Thế nên, cô ta động tâm với trường trình pháp y giải phẫu vốn chỉ nam nhân mới đủ can đảm đứng một mình hàng giờ liền trong phòng chứa xác chết. Đối với cô ta đó là thiên đường, thảo xuống cái mặt nạ giả tạo, lộ ra biểu tình tí mẩn mà vui sướng khi được lọc thịt róc xương người, ngắm nghía nội tạng một cách thỏa thích mà không cần nom nớp lo lắng. Lần đầu được tận mắt nhìn thấy cơ thể trần trụi từ người mới chết, Khai Lai kỳ quái bản thân tại sao không sợ hãi hoặc ngượng ngùng như đa số những người khác. Trong lòng chỉ cảm thấy một loại cảm giác hưng phấn thôi thúc lạ lùng, khi nhìn người hướng dẫn cầm lấy dao mổ bắt đầu rạch xuống da thịt, cô ta liền cực kỳ kích động, chỉ muốn nhào tới cướp lấy công cụ, chính mình thử nghiệm.

Năm 2005 Khai Lai 35 tuổi, chuyển tới thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh, làm việc tại Đại học y được Tây Cương. Cô ta vẫn độc thân, không phải vì về ngoài, cũng không phải do tính cách, ngược lại, đời sống tình ái phải nói là phong lưu sang khoái khó nữ nhân nào theo kịp. Tôi thấy cô ta ân ái cuồng nhiệt với cậu bạn học một thời gian, sau lại đổi thành nên giường với anh chàng khác, cứ thế qua một đoạn thời gian ngắn lại thay một anh người yêu, nói trắng ra là bạn tình, công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý.

Thật thà mà nói ban đầu cô ta cũng yêu đương chân thành, nhưng quái lạ là tình cảm càng lớn dần thì một loại cảm giác không kim chế được, cứ thúc bách muốn đem dao rạch vào trong cơ thể nóng ấm tràn ngập sinh mệnh yêu thương nồng thắm này, muốn thưởng thức bản hợp tấu tuyệt diệu tiếng la lối thống khổ của người tình cho đến khi sinh mệnh bòn rút rơi vào tuyệt vọng, nhìn xem huyết dịch trong mạch máu vận chuyển sự sống đến các bộ vị khác ra làm sao, như thế nào khiến một người đang sinh long hoạt hổ lại chỉ còn là con búp bê vô tri vô giác.

Cho nên cô ta phải tức khắc chia tay, nhiều lúc điên rồ, thậm chí ảo tưởng bản thân đang chậm rãi cắt mở chính những thứ cơ lát thịt của bản thân. Khi một loại dục vọng không cách nào thỏa mãn được, con người ta sẽ cực độ khó chịu, tựa như lúc nào cũng bị côn trùng cắn phá, bức khổ chủ phải điên lên. Khai Lai đành phải dùng động vật làm vật thay thế, cô ta nuôi rất nhiều mèo, chính là dành để dùng vào những lúc dục vọng đòi khát cần giải tỏa.

Sau mỗi lần giải phẫu cơ thể sống cô ta đều tạm bình tĩnh lại, song rất nhanh loại khát vọng cuồng loạn đối với cơ thể người lại rò rỉ mà tuôn trào mãnh liệt. Cuối cùng, cô ta khăn gói tới Đại Liên, Liêu Ninh, nơi người môi giới sắp xếp cho một công việc che mắt thể gian, bề ngoài là tiến sĩ giảng dạy cho sinh viên, thực chất là hoạt động mổ lấy nội tạng. Mỗi năm cô ta hằng hái thực hiện gần 300 ca mổ, chỉ cần ới một tiếng, không hỏi lời thời liền nhanh nhẩu có mặt, dần dà tạo ra uy tín, có tiếng nói trong đường dây, bắt đầu xác lập các mối làm ăn dây mơ rễ má trong tổ chức, đặc biệt quan hệ mờ ám với Bạc Hy.

Vào năm 2001, Bạc Hy được thăng chức đứng đầu tỉnh Liêu Ninh, bắt đầu mở rộng và trùng tu lại các cơ sở quy mô to lớn hơn để giam giữ các tù nhân lương tâm từ phía Bắc Kinh chuyển giao, bao gồm cả trại lao động khét tiếng Mã Tam Gia, hiện là nhà tù lớn nhất của quốc gia, nơi tràn ngập những người tập Pháp Luân Công bị cảnh sát tùy tiện bắt giam và tra tấn để khiến họ từ bỏ tín ngưỡng của mình. Cũng trong năm đó, Liêu Ninh đã trở thành tỉnh đầu tiên ngừng tử hình bằng súng mà thay bằng phương pháp tiêm thuốc. Đồng thời nhiều nhà máy nhựa hóa cơ thể âm thầm kín đáo được mở ra tại Đại Liên, mà Khai Lai chính là người được Bạc Hy tin tưởng ủy quyền đứng ra kinh doanh quản lý, khiến quốc gia có tỉ lệ đất rộng người đông vào loại bậc nhất trở thành nơi xuất khẩu xác chết số một thế giới.

Ngày 10/11/2015 cô ta cùng Bạc Hy đang trên tuyến đường cao tốc Thẩm Đại tới Bàn Cẩm thì xảy ra va quệt với một xe khác đi ngược chiều. Trên xe ngoài một tài xế kiêm vệ sĩ còn có hai trung sĩ bên phòng 610 tháp tùng, đối phương bên kia lại chỉ là hai thằng nhóc trẻ măng nhưng khi hai vị trung sĩ

xuống nói chuyện chưa đầy một câu hoàn chỉnh đã ngã ngực, sau đó tài xế rút súng bước xuống, tưởng oai phong thế nào, Khai Lai chỉ kịp thấy ánh sáng kim loại loang loáng từ cổ tay áo tên bạch y phát ra, giây sau vị bảo vệ cũng xui lơ. Tiếp đó gã bạch y tức khắc tiếp cận từ ghế lái, hai tay chớp nhoáng đồng thời vung lên, Khai Lai chỉ kịp cảm nhận một trận tê liệt, nhìn thấy Bạc Hy ngất trước, bản thân cũng tối sầm mặt mày, mất ý thức.

Khi tỉnh dậy thấy bản thân bị treo lơ lửng, xung quanh tối như hũ mực, sau khi mắt thích ứng thì từ trên cao thấy một bác sĩ phía dưới đang đứng mổ, là đang mổ phanh ngực, lấy ra quả tim róm máu đỏ lòm còn đập phập phồng kịch liệt trên bàn tay đeo găng, nhìn kỹ hơn thì thấy rõ hóa ra đó chính là mẹ của cô ta. Mẹ của cô ta mở to cặp mắt, trừng trừng nhìn lên, nhìn thẳng vào đứa con ruột Khai Lai, đôi mắt đầm nước, không ngừng tuôn chảy như suối, miệng mấp máy như cá lên bờ hóp không khí, không có âm thanh nào thoát ra, có điều, vì cơ miệng cứ lặp đi lặp lại một câu ngắn ngủi nên rất nhanh Khai Lai đơn giản nhận ra, đó là.

“cứu mẹ...cứu mẹ...cứu mẹ...cứu mẹ”.

Sau đó, Khai Lai lại thấy bố của mình cũng được đưa lên bàn mổ, đôi mắt đầy tơ máu tràn ngập hận thù, tiếng la hét thống khổ, đau đớn xé gan xé ruột, hiển nhiên là bị mổ sống, không có thuốc tê. Điều không tưởng là, người thao thác thuần thực như nước chảy thành sông, chính là bản thân cô ả.

Con hắc khí chui khỏi não bộ cô ta, cả quá trình viết trần lan đông dài kỳ thực chỉ mất khoảng trên dưới 5 phút để tiếp thu thông tin. Tình trạng Khai Lai như lên cơn động kinh, tuy vẫn ngồi vững trên giường nhưng toàn bộ cơ thể đều kịch liệt co quắp. Đám hắc khí bám vào xương cổ, xương cánh tay và xương cẳng chân, xoắn xoắn vặn vặn một hồi khiến tất cả đều bị trật khớp, âm thanh răng rắc vang lên kèm tiếng la hét đau đớn, khá vui tai.

-căn bệnh của cô ta hình như có tính truyền nhiễm? Sao bỗng dưng lại nảy sinh ý tưởng chơi trò bác sĩ pháp y nhỉ? Có xúc động muốn được, nhìn ngắm nội tạng cô ta đang vận chuyển sự sống như thế nào.

***** **

(Ngọc Lâm là thành phố nổi tiếng tiêu thụ thịt chó mèo, tháng 6 hàng năm có lễ hội giết chó mèo lớn nhất Trung Quốc)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 82: Đừng gọi tên tôi.

-Mặc Minh?

Tôi vung tay lên, ngăn cản ý tứ hấn định nói tiếp. Tôi hiện giờ, không muốn nghe bất cứ giọng nói của ai can thiệp, đặc biệt từ người này, lại càng không cao hứng nổi.

Một con hắc khí trườn đi, mang về một thanh sắt nhỏ mỏng manh hình tam giác, nhưng sắc bén hung hiểm tựa như mũi thương, hiển nhiên là lấy từ đám ám khí của tên Công Du Giám Minh kia lưu lại.

Cái mớ bong bóng như ỏ tóc rơi, từ phía sau lưng, ôm ấp lấy cơ thể mảnh mai chỉ mặc bộ đồ lót của Khai Lai, hơn 40 tuổi mà giữ được phom dáng nõn nà thế cũng không dễ dàng gì. Hắc khí cuốn lấy cánh tay, cẳng chân, để giúp cô ta luôn trong tư thế ngồi vững vàng, dù có chuyện kinh khủng gì, vượt sức chịu đựng, sắp sửa được diễn ra.

Một con trùng đặt mảnh sắt vào cánh tay đã bị vặn ngược của Khai Lai, cánh tay thon gầy đã bị phé theo sự chỉ đạo của hắc khí chậm chậm nâng lên, bàn tay hướng đầu, một tay kia cũng được một con khác nâng đỡ, vươn tới, kéo lấy cánh tai, lưỡi hung khí mỏng như cánh ve, theo cử động co giật không kim hãm mà run rẩy không ngừng, song vẫn mãnh liệt dứt khoát hạ xuống.

Cái tai từ từ bị lấy ra khỏi cơ thể, máu tươi chậm chậm theo đó phân làm nhiều dòng, xuôi xuống cần cổ thon thả và bờ vai.

Đôi mắt cô ta như không tin hành động điên rồ của bản thân, con người không ngừng liếc nhìn, đôi môi mấp máy, âm thanh rên rỉ cầu xin phát ra, hỗn hên, gấp gáp.

“hah..ah..tha..ah..cho tôi..ah..tha..ha..cho tôi”.

Cái tai được xé xuống, chính tay đặt sang bên, tiếp tục đến với vành tai còn lại.

-thì ra cũng biết đau đớn sao? Tôi lại cứ ngỡ các tế bào cảm giác của cô bị tê liệt rồi chứ? Lúc trước mổ sống cho rất nhiều người, từng nghĩ qua rồi đúng không? Đến một ngày bản thân sẽ tự mổ xem xét hoặc ai đó rủ lòng thương hại, mổ giúp cho nhỉ? Vành tai bị lấy đi chắc không ảnh hưởng tới khả năng nghe hiểu? Tôi mất công bỏ sức tâm sự này giờ đừng làm tôi thất vọng, rên rỉ to hơn xem nào?

Tôi đứng đĩnh nói, một tay cầm hung khí của Khai Lai lại đặt dưới lỗ mũi, con người cô ta bất an liếc nhìn xuống. Cái tay bắt đầu di chuyển, lưỡi kim loại sắc bén theo đó từ từ nhúc nhích đi lên, máu tươi chảy xuống miệng, âm thanh kiệt quệ, rời rạc, mơ hồ.

“ha...tha...ah..ah ..tôi..tha.. tôi”.

Tồn thân cô ta điên cuồng đẩy dựa nhưng không cách gì khiến bản thân mảy mảy suy chuyển.

Cái bọc tóc ở phía sau giam giữ chặt chẽ tứ chi, khí lực vô cùng lớn, xoắn cuộn mấy vòng thân thể cực kỳ chắc chắn. Càng phản kháng càng nhận ra sức lực bản thân căn bản chính là quá yếu ớt, chỉ càng nhận lại sự bất lực đả kích. Chóp mũi bị tách rời, đặt sang bên cạnh, phía dưới, chính giữa hai cánh tai.

Tôi khoanh tay, cười cười khinh khinh hỏi thăm.

-như thế này, có phải hít thở dễ dàng hơn không? Cảm giác thế nào? Đau đớn hay khoái hoạt? Hay là sau đau đớn là khoái hoạt? Cô cứ “ah ha ah ha” không rõ nét, sẽ khiến tôi nghĩ là cô đang đạt cực khoái? Phải vậy không? Rất dễ mê?

-Mặc Minh?

Tiếng của Âu Tử Dạ không kiên nhẫn vang lên. Tôi đưa ngón trỏ hướng phía anh ta lắc lắc, ý tứ cảnh cáo anh ta không nên can dự. Nhưng Âu Tử Dạ đâu phải dạng người ngoan ngoãn dễ kẻ khác tùy tiện sai bảo, một khi anh ta muốn xen vào, vậy rất khó bắt anh ta tay trắng rời đi.

-đủ rồi, chúng ta cần phải rời đi, cậu đừng ở đây lằng nhằng nữa.

Tôi hơi quay đầu lại, lạnh lùng mà thờ ơ liếc nhìn anh ta.

- vậy thì anh cứ đi trước đi, chờ đợi tôi làm gì? Chúng ta vốn chỉ là kẻ xa lạ, lo lắng quan tâm tôi có ích lợi gì cho anh chứ? Không cần nhọc lòng, càng không cần sự bố thí, đặc biệt là từ anh.

Con hắc khí không vì tình trạng tôi phân tâm nói chuyện mà lơ là công tác, vẫn tiếp tục dẫn dắt cánh tay cô ta hoạt động, từ tốn công đoạn cắt hai cánh môi, máu đỏ lênh láng chảy lan tràn xuống cổ xuống ngực trắng muốt, lũ lượt như thác lũ tràn xuống chân đồi. Đôi môi cắt ra để xuống tấm đệm trắng, phía dưới vị trí chóp mũi.

Cảm giác thế nào nhỉ? Chủ động công kích, không ngờ lại hưng phấn tới mức...mất kiểm soát? Hắc khí lạnh lạnh nhưng rất dễ chịu, tựa như trưa hè oi bức vừa được thả mình trôi nổi trong dòng suối mát lạnh vừa hít thở nước dừa kẻ ngay bên miệng, thoải mái lại kích thích, nói không nên lời sự vui sướng.

Chắc, chắc.

-Mặc Minh.

Anh ta vừa to giọng quát vừa định tiến tới vươn tay ra chạm, tôi nhúu mày tức giận vùng tay gạt đi, cũng không chịu lép vế, gắt gỏng.

-Đừng gọi tên tôi? Muốn đi thì một mình anh đi đi, không cần bận tâm về tôi, phiền chết đi được, còn nữa, tôi không muốn nghe tên tôi được thốt ra từ cái miệng của anh. Mỗi lần anh gọi tên tôi, đều khiến tôi rất đau đầu. Trong óc như có con gì cắn phá, có con gì đó đang ăn não tôi, ha ha, nó vừa gặm nhấm vừa nhả chất độc?

Tôi ôm đầu, thật muốn đập phá đến phát điên phát khùng. Phải, phải, đập phá hết chỗ này đi.

-Bọn Phong Linh còn đợi chúng ta ở dưới, thời gian gấp bách, đừng quây nữa, bằng không tôi sẽ dùng vũ lực.

Tôi ngẩng đầu lên, càng trông trọc nhìn anh ta càng cảm thấy muôn vàn gai mắt, buông tay xuống, đầu óc như bót nhừ nhối. Tôi hít thở mấy cái mới cất chất giọng không thêm che giấu sự khinh miệt, lạnh lùng mỉa mai, bàn tay vùng lên như xua đuổi ruồi bọ.

-Dùng vũ lực? Anh dựa vào cái gì quản tôi? Nên nhớ, anh chỉ là kẻ qua đường, vốn không can dự tới anh, không tới lượt anh xen vào. Đi đi đi đi, đi làm việc mà anh tâm tâm niệm niệm theo đuổi, đừng để mất thời gian quý báu của anh vì một kẻ chẳng ra gì như tôi.

Tôi quay lại với đồ chơi, đôi mắt cô ta nhìn tôi tràn ngập kinh hãi, khóe mắt đầm nước, miệng không có môi che đầy lộ hết cả răng lợi, âm thanh phát ra nghe không rõ ràng, “hah..cứ..hah..cứ..hah..không..không .. hah” xen cùng tiếng thở gấp gấp dồn dập, phân không được là đang đau khổ hay sung sướng.

Mùi máu ngọt tanh lan tỏa hòa cùng mùi lửa cháy khét lẹt, màu đỏ nhừ mắt rỉ ra nhoe nhoét, nhỏ giọt tong tong từ cầm xuống cái bụng hằn rõ dấu vết tím bầm của dây thừng trói buộc. Xem nào, cánh tay cô ta lại cưỡng ép vùng lên, những ngón tay nắm chặt chẽ lấy âm khí, cứa vào da thịt, máu đỏ thấm tuôn qua kẽ tay, chạy ngoằn ngoèo xuống cánh tay trắng trẻo.

Tôi lại nhàn nhã phát biểu cảm tưởng, tựa như đứng giữa thiên không nhìn một con kiến yếu đuối dưới đất, giọng điệu chọc ngoáy.

-sao không nói gì hết? Hưng phấn quá nói không nên lời? Không cần cảm ơn tôi, chẳng qua kẻ thừa sự nghiệp dở dang của cô thôi, phải rồi, chết đúng ý nguyện nhé, chắc cô thích lắm nhỉ? Giờ cô cảm thấy sinh mệnh của mình có phải tựa như nắm cát trôi qua kẽ tay? Rất là kích thích đúng chứ?

Một tay Khai Lai run rẩy cầm lấy cái lưỡi đang cố vươn ra khỏi miệng hết sức, tay còn lại, kịch liệt co rút mà hướng mảnh kim loại mỏng manh sắc bén như tờ giấy, bắt đầu cò cưa đưa đẩy. Mỗi một nhát đẩy đưa giữa kim loại và da thịt, máu như vòi nước mà khóa van bị hỏng, cứ tràn lan chảy đi, da mặt

cô ta vận vẹo, nhần nhúm, ánh mắt ngập nước tràn đầy nỗi tuyệt vọng.

Đoạn lười được cắt dòi, đặt xuống dưới, vào giữa hai cánh môi, trên tấm đệm ngồi, xung quanh bệ Bett máu vung vãi. Tôi lạnh lẽo nhìn nhìn, tâm bình lặng không chút dao động, tựa như mặt băng, chỉ có những cơn gió thổi gào, phần nổi cất lên bề mặt cứng như thép nguội. Giọng nói như từ nơi xa xôi sâu thẳm phát ra, phân không rõ là tiếng của tôi hay của ai?

-thật thú vị, chính tay bản thân tự cắt xuống những bộ phận cơ thể mà không cách gì chống đối. Đám hắc khí này thật tuyệt, sao trước giờ tôi lại không để ý tới bọn chúng nhỉ? Sớm biết chúng nó có nhiều tác dụng hữu ích như vậy tôi đã có thể cứu được bố mình, đưa hai bố con rời khỏi nơi này, trở về với cuộc sống thường nhật đạm mạc trước kia. Không không, ngay từ đầu, khi bọn lính bước vào nhà, nếu tôi không thờ ơ với mọi việc, nếu tôi chấp nhận sự tồn tại của bọn chúng, thì tôi đã không rơi vào tuyệt cảnh như hôm nay. Tất cả là tại sự ngu ngốc ích kỷ của tôi. Tất cả là tại tôi không biết nâng niu quý trọng những gì mình có nên ông trời mới lấy đi.

-Mặc Minh, đủ rồi, giờ dừng lại vẫn còn kịp, cậu không cần làm thế. Theo tôi trở ra.

Anh ta nắm lấy hai bả vai xoay tôi quay lại đối diện. Tôi tức tối vung hai tay lên gạt hai tay Âu Tử Dạ đi. Hành động quá phận của anh ta tựa như tưới xăng lên lửa, cơn giận trong tôi như tìm được chỗ trú, càng được dịp mà bùng nổ.

-không, tất cả là tại bọn chúng, cái lũ sống sung sướng giàu sang bằng cách kiếm tiền từ trên cơ thể đồng loại. Bọn chúng mới là kẻ đáng chết ngàn vạn lần, ngàn vạn lần không đáng được siêu độ, mãi mãi không có cái quyền được luân hồi. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì cho rằng chúng tôi phải hi sinh cho sự nghiệp lớn mạnh của nước nhà? Chúng tôi không phải con người sao? Không chảy chung dòng máu Hán tộc sao? Không nói cùng ngôn ngữ Trung thổ sao? Bọn họ lạnh thì mặc thêm áo ấm, nóng thì mở quạt cho mát, đói thì ăn, khát thì uống, chúng tôi khác biệt sao? Chúng tôi đau không chảy máu sao? Người thân qua đời không biết khóc thương sao? Vì sao lại có sự phân biệt đối xử? Bọn họ không có cái quyền đó, bọn họ là cỏ rác, là cỏ rác nên mới coi con người là hàng hóa sinh lợi nhuận. Tôi không cam tâm gây người ngồi chờ đợi lưỡi trời đến thanh lý môn hộ giùm, dẹp cái mớ đạo đức ác giả ác báo. Sau này đừng để tôi gặp họ hàng con cháu bọn họ, đừng để tôi biết lũ quyền quý mất nhân tính đồ lớn vồn quanh tôi, bằng không gặp một người giết một người, bọn họ trả không đủ tội ác đã gây ra, vậy để người thân gánh thay. Bây giờ, tôi chỉ muốn trút giận lên hết thầy nơi này.

Dứt lời đám hắc khí như một ổ giun di động, rời khỏi cơ thể Khai Lai, bám dính trở về bên vật chủ. Tựa như đeo sau lưng một con bạch tuộc khổng lồ, vươn vò vằn xúc tu ra xung quanh mò mẫm, âm khí đen đặc va chạm với không gian tạo ra những tia lửa điện xoẹt xoẹt, như pháo sáng, đẹp đẽ không thực. Chúng lấy tôi làm trung tâm, như một đám tóc ngoằn ngoèo tia điện bao bọc, bủa đi 4 phương 8 hướng, đập đập vào mấy cái giường kê bên, “rầm rầm” như óc, đơn giản công phá chúng làm hai.

Điện cuồng húc vào bức tường cách tôi 6, 7 mét, bên kia là căn phòng hùng hực bốc cháy. Một đám điện loạn lao vào tàn phá cho đến khi nó nứt ra, “rầm rầm” sụp đổ. Nhưng không dừng lại ở đó, chúng như chưa đạt thỏa mãn, tiếp tục phóng đi như một kẻ mất trí, cứ nhìn thấy trường ngại vật là lại nổi cơn tam bành, như một con bò tót mất kiểm soát mà lao tới húc vào tấm vải đỏ. Khắp không gian tràn ngập cảnh đập phá đồ nát, lửa theo đó lan tới, khói theo đó bủa vây, gió từ phía ngoài thổi theo các lỗ hổng chạy vào tiếp sức, một bên thổi cho bùng cháy dữ tợn hơn, một bên quạt cho khói bay cao lan xa.

-Mặc Minh.

Tiếng Âu Tử Dạ nhẹ nhàng vọng tới.

-Đừng gọi tên tôi.

Tôi ờ hững đáp, toàn thân sau khi phát tiết liền cảm thấy thoải mái dễ chịu muôn phần. Tôi vung tay, đưa ra chỉ thị mới, chúng đồng loạt lao tới, hướng Âu Tử Dạ tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 83: Quá khứ ám ảnh.

Tay phải Âu Tử Dạ vung đao, qua vài giây, đơn giản đã có thể khiến đám hắc khí hung hăng bị cắt đi nhẹ nhàng như bún tươi làm tôi ngây ngốc nhìn. Tôi chỉ là kẻ ngoài nghề, không nhìn ra chiêu thức như thế nào cao thâm xảo diệu, chỉ cảm thấy nó rất đẹp đẽ, loang loáng như đuôi sao băng phát ra dải màu ngọc bích liên hồi như múa, lại hung hiểm như chớp giật. Một đám xúc tu hung dữ lại tựa như đậu phụ non mềm lền bị cắt cụt, rơi xuống đất, nhanh chóng phân rã, nửa còn lại run sợ co về.

Thao tác anh ta rất nhanh, lại vô cùng nhuần nhuyễn, tựa như nước chảy chỗ trũng không chút trở ngại, lại tạo ra hồ xoáy mạnh mẽ nuốt ngon ngần mọi thứ trôi vào. Mỗi thế đao vung lên đều chuẩn xác mà dứt khoát hạ xuống đầy uy lực, đám hắc khí của tôi đâu phải bình hoa di động, cỡ lơn điện 220V, đập vào tường công phá như búa tạ mà anh ta xem như con nít, chém phát chết luôn. Đám hắc khí tuy sợ hãi anh ta, nhưng vẫn phải uốn éo tiến tới dâng đầu cho Âu Tử Dạ khai đao, chúng thút thít lui về bên tai tổ khô, lúc đó tôi mới như người chợt tỉnh cơn mê, ngu ngơ vầy vầy tay thu quân.

Tôi sao lại quên mất, anh ta chuyên trị mấy thứ tà môn ngoại đạo. Thầm cười lạnh, vốn định dùng đám hắc khí chui vào óc xem quá khứ của Âu Tử Dạ, kiểu gì thông qua anh ta cũng tiết lộ ít nhiều thân thế về tôi. Nhưng anh ta quả nhiên không dễ đối phó, không cho tôi phát tiết, cơn giận nén trong lòng.

cơ hồ sắp nội thương đến nơi.

Hai con hắc khí kéo dài cơ thể, vươn tới Khai Lai, như một con giun, xoắn cuộn mấy vòng từ đầu tới chân, mỗi lần chúng nó chuyển động, âm thanh xương cốt “rắc rắc” vang lên lảnh lót, phần miệng, hay đúng hơn là nguyên cái đầu, thon thả như cái vòi, trong vòi chứa tầng tầng lớp lớp răng sắc nhọn như đinh tán cắm vào bên má, một cái vòi khác cắm vào trước ngực. Tiếng uống dịch vị “dòn dọt, dòn dọt” phát ra như khi người ta cố gắng hút hết chỗ nước ngoài khẩu còn sót lại dưới đáy cốc.

Cơ thể nạn nhân co quắp kịch liệt, âm thanh ừ ừ phát ra nức nở, vô dụng bất lực tựa như con búp bê bị con chó dữ ngoạm lấy thân thể, nó không ngừng gừ gừ nhay nhay ghiền ghiền, quăng quật xuống mặt nền.

-Mặc Minh, chuyện của cậu, nếu tôi không nhìn thấy, không nghe thấy, nhất định sẽ không bao đồng tiếp quản. Cho nên, tỉnh táo lại, trở về với tôi.

Tôi nghe thế, chợt thấy siêu buồn cười, liền cười lớn một trận, cười tới mức nước mắt không hiểu sao lại tuôn rơi. Mấy con hắc khí tiến tới hai thi thể lão Vương Lập và Bạc Hy, rất quy củ trình tự mà đưa trên vận xoắn da thịt sang trái, đưa dưới vận xoắn da thịt sang phải. Từ hai thân thể đã lạnh ngắt, âm thanh xương cốt vỡ vụn không ngừng “răng rắc răng rắc” phát ra, như tiếng nhai đồ ăn của chủ chó được chủ nhân ném cho khúc xương trắng miệng, vô cùng yêu thích hăm hở mà gặm gặm liếm liếm.

-Trở về với anh? Tức cười, anh nói mà không thấy ngượng miệng sao? Âu Tử Dạ, anh là cái quái gì mà tôi phải ngoan ngoãn vâng dạ nghe lời? Chuyện của anh tôi cũng rất tò mò muốn biết, thế nhưng, Anh quên rồi sao? Vậy đề tôi nhắc lại, anh đã từng nói “từ giờ chuyện của tôi không quan hệ với cậu” một câu đó đã cắt đứt tất cả. Đúng không? Muốn tiếp quản? Cũng được, cho tôi câu trả lời xác đáng đi. Vì sao rõ ràng biết quá khứ của tôi, lại nhất quyết không chịu tiết lộ? Vì sao ban đầu kéo tôi vào về sau lại đẩy tôi đi? Vì sao tôi lại dính dáng tới đám binh khí cổ? Vì sao tôi có khả năng điều khiển hắc khí? Vì sao các vết thương của tôi nhanh lành?

-Mặc Minh.

Âu Tử Dạ nhún mày, dường như có xúc động muốn lao tới đập tôi một phát ngất luôn cho đỡ nhức đầu. Cảm giác anh ta có chút buồn bực tức tởm, biểu tình tựa như bị cưỡng chế phải ăn con gián, sau đó muốn nhổ đi không được nuốt xuống không xong, cứ ngắc ngứ trong miệng, quần bách trăm bề, chắc bởi cái đám “vì sao” của tôi đang đè cho nát óc. Ánh mắt anh ta vẫn thăm tôi như thế, soi mói nhìn tôi, gương mặt ngằn năm băng lãnh, có chút gìm nén, tựa như bị tôi quăng cho đề tài hóc búa, giờ đang điên đầu tìm hướng giải quyết.

-những lời tôi nói, tôi vẫn nhớ, chỉ là, tại sao đã quên đi rồi còn muốn tìm lại, đoạn ký ức đó không phải đối với cậu rất vô nghĩa? Vì rất vô dụng cho nên mới muốn hoàn toàn lãng quên? Mà giờ lại lằng nhằng cương quyết muốn tìm lại có phải là suy nghĩ bông bột chưa thấu đáo...Là đã nghĩ kỹ rồi? Sau này sẽ không hối hận chứ? Quyết định không trốn tránh quá khứ mà đối mặt với nó, chưa chắc là hành động sáng suốt đâu.

Tôi có chút ngớ ngẩn nhìn, trong lòng mặc niệm cảm thán, anh ta nói được một câu khá là dài dòng văn tự nha. Đám hắc khí không vì tôi tâm trí mãi mê tập trung nói chuyện với Âu Tử Dạ mà lơ là công tác, vẫn cặm cụi phá tanh bành căn phòng. Bụi cát quặng cùng khói lửa thi nhau nhảy múa tung bồng. Chúng tựa như có thể hoàn thành mục tiêu... vượt mức quy định. Tôi không cần mỗi giây đề nạt tới, chỉ cần ban đầu đưa ra tiêu chí, sau đó chúng tựa hồ rất biết từ 1 suy 10, gặp vật phá vật, gặp người đập người, quả là thứ công cụ tuyệt diệu dùng làm vệ sĩ.

-nếu tôi không gặp anh, tôi sẽ không truy tìm nguồn gốc...giả dụ như khi ấy anh không nhận thức, không nói với tôi rằng “cậu có bổn phận và trách nhiệm cùng tôi thu thập kiếm”. Không đúng không đúng, chính là không cần cứu tôi, cứ để tôi chết lúc bị đem tới bệnh viện lấy nội tạng...như vậy, hiện giờ, có lẽ tôi và bố nuôi đang được ở cạnh nhau, mới tốt.

-không, dù tôi không cứu, cậu cũng không chết được...

-ý anh, là vì có đám hắc khí này bảo vệ?

Tôi lơ đãng nhìn một vòng, bước tới bên chiếc giường Khai Lai, giờ chỉ còn một thứ bày bày tựa như vạt bộ quần áo nhàu nát lên đó. Một bộ da xanh xám nứt nẻ như đồng ruộng ngày hạn, xung quanh vẫn còn rơi rớt rất nhiều huyết tương, dịch vị. Phần đầu vẫn có tóc, nhưng xương cốt tựa như bị bóp cho nát bấy, nên cái mặt không có sự nâng đỡ, đặt dẹo y như mặt nạ cao su trùn đất.

Âu Tử Dạ một bên né tránh đám đất đá trên trần nhà rơi xuống, một bên tiếp cận. Hai con hắc khí như có linh tính, thấy vậy càng ra sức phá tung mảng trần, cho chúng rơi xuống ngay dưới vị trí anh ta đứng, không những thế, bọn nó còn nâng những mảnh vỡ của giường tủ, ném về phía Âu Tử Dạ. Chúng cũng khôn góm, thấy không đánh giáp lá cà với anh ta được nên chơi trò xa chiến cho an toàn.

Giọng Âu Tử Dạ từ trước tới giờ vốn chẳng âm áp mặn mà gì, lần này phá lệ vì tôi mà hao tâm tổn sức khuyên giải. Ngoài mặt tôi tỏ vẻ bất cần, kỳ thực trong lòng có hơi hơi lo sợ.

-thứ nào cũng có hai mặt không dễ gì tách rời, lạm dụng hắc khí, sử dụng tần suất càng nhiều càng dễ đánh mất lý trí, khi cậu gặp nguy hiểm theo bản năng sẽ vô thức sử dụng chúng, nhưng hiện giờ, không ai quy hiếp tính mạng cậu cả, cậu chỉ là đang để con giận tự ý hành động. Cậu càng thả lỏng bản thân, chúng càng tự do nắm quyền kiểm soát.

Xi, thì đã làm sao? Chúng thay tôi trút giận, tôi biết ơn còn không hết, phải ở bên hoan nghênh cổ vũ chúng. Tôi suýt nghẹn chết đây này, còn xa chưa hết oán hận đâu.

-cậu nghĩ qua chưa, vì ký ức đó có khi...chẳng tốt đẹp gì, quá đau lòng bi thương, nên mới lựa chọn khóa lại, mà giờ cậu lại khăng khăng đào nên...Có người ao ước được xóa bỏ tất cả, ngay cả bản thân cũng mong sao biến mất. Có thể quên được những việc không cần thiết, sống thành thoi không ưu tư muộn phiền, đó là ước mơ của tôi...Mà cậu, lại xem nhẹ chúng.

Tiếng Âu Tử Dạ lại âm vang, trầm tĩnh mà lạnh nhạt, tựa như lưỡi hắc đao, ẩn mình trong đêm tối, sẵn sàng để bản thân nhuộm máu nếu có kẻ xâm hại. Quả thật tôi có hơi bài xích kiểu người như anh ta, phần không rõ nên xếp vào cột bằng hữu hay danh mục địch nhân, sự thâm trầm âm hiểm của anh ta tựa như một vực tối, khiến tôi chỉ dám mon men tiếp cận ven bờ, sợ rằng quá tò mò hiểu kỳ, mà xảy chân rơi xuống, khiến vạn kiếp bất phục.

-Âu Tử Dạ, đây chính là nghịch lý. Khi mơ ước khó khăn của anh tôi lại dễ dàng đạt được. Nhưng giờ tôi triệt để mất rồi, quá khứ hoang mang trống rỗng, hiện thực đau thương bế tắc, tương lai mù mịt bấp bênh. Tôi cần làm sáng tỏ nền móng bản thân, như thế mới có thể vững vàng bước tiếp. Cho nên, anh không nói cho biết thì thôi, cũng đừng ngăn cản tôi có ý định truy cùng đuổi tận. Tôi không tin ngoài anh ra, không ai đưa cho đáp án vừa lòng.

Tôi lưỡng lự một chút rồi đáp trả, rồi trầm nghĩ nếu có thể biết chút gì về bản thân thì cũng sẽ hiểu anh ta nhiều hơn một chút. Anh ta, rốt cuộc biết về tôi nhiều tới đâu, một phần hay tất cả?

-những người giữ bí mật có ba loại. Có người không muốn khơi lại những gì đã chôn sâu trong lòng. Có người muốn bộc bạch nhưng lại không thể mở miệng và có người mong mỗi ai đó đến hỏi họ đang che giấu điều gì. Vậy, anh là loại nào?

Tôi do dự dò hỏi, bước tới chiếc giường xem di thể của lão Vương Lập. Giống như bộ quần áo được vắt trong máy giặt, bị xoắn vặn cho kiệt quệ nước, từ đỉnh đầu tới bàn chân đều xoắn xuýt với nhau như chiếc quây ngào đường. Rồi lại bước tới chiếc giường chứa thi thể lão Bạc Hy, quả nhiên cũng có chung thể trạng tương tự. Một chiếc bánh quây màu sắc héo úa, hôi tanh nồng đơm.

-Mặc Minh, ký ức của tôi như trước khắc sâu, cậu lại không một chút ấn tượng.. Lúc gặp lại cậu, tôi thật sự vui mừng, rốt cuộc sau bao nhiêu năm trời một mình chống chọi, cuối cùng cũng có người cùng tôi kẻ vai sát cánh. Thế nhưng, lại phát hiện cậu không nhận thức, không lưu giữ bất cứ thứ gì của quá khứ, ngay đến hắc khí, cũng chỉ là sử dụng theo bản năng, điều đó chứng tỏ nhưng năm tháng qua, cậu sống rất tốt, tốt đẹp tới mức khiến tôi không sao chấp nhận nổi. Tại sao? Tại sao cậu lại lựa chọn như thế? Tại sao tôi muốn quên, lại không thể quên được, đêm đêm bị ác mộng giày vò tới mức đầm ra sợ giấc ngủ?

Âu Tử Dạ càng nói, sự tức giận ẩn nhẫn bấy lâu như núi lửa phun trào, đao pháp ngoan tuyệt vung lên gạt bay những mảnh kim loại tí hon bay tới, đám ám khí của tên Giám Minh lưu lại đều được bọn nô tài tận dụng, có bao nhiêu gom lại hết, trút cả vào người Âu Tử Dạ. Dải ánh sáng ngọc bích mỹ lệ dần biến thành màu thạch anh tím ma mị, chém vào đám hắc khí tron mượt như ánh dương xua tan mây mù.

Đám hắc khí kinh hãi, khóc không ra nước mắt, căn bản trốn tránh anh ta không kịp, liền tự động kêu cứu binh. Cả đám như roi điện đang đập phá trần nhà và tường phòng âm ỉ, tạm thời đình chỉ việc cũ, chuyển chuyển sang công tác mới, cùng đoàn kết lại bao vây lấy Âu Tử Dạ. Một đám cuốn lấy bất cứ thứ gì có thể dùng cho chiến thuật đánh xa, một đám lại đánh xuống nền nhà rầm rầm ngăn cản bước tiến công.

Cái lũ đó, tự động xử lý tình huống, tôi chỉ ngây ngẩn đứng nhìn. Ép buộc được anh ta phun một tràng dài như vậy, tôi gio ngón tay cái trong lòng, thật sự đáng ghi nhận vào kỷ lục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 84: Nghiệt Hỏa.

Một đám như lưon điện cuồng loạn quăng thân thể xuống sàn nhà, tạo ra vô số vụ nổ đỉnh óc, khiến đất đá văng đi tứ bề, lóc lên những dòng zích zắc trắng bạc xoẹt xoẹt. Địa trần không ngừng rung chuyển như thể có mấy chục cái búa tạ cùng lúc khai hỏa, oanh tạc kịch liệt tới mức khiến mọi vật nương tựa phía trên đều run lên bần bật.

Âu Tử Dạ quả nhiên bị giam chân một chỗ, không nhích lại gần tôi được, vừa phải gian nan chống đỡ đám ám khí từ trong cát bụi mù mịt tập kích vừa phải đứng vững vàng trong nghịch cảnh bốn phía đất đá phát nổ.

Mỗi lần va chạm đều gây ra rung chấn ác liệt như thế, sau đó một loạt răng rắc rầm rầm, mặt nền phía trước liền sụp xuống, nhanh chóng tạo ra cái hố toang hoác thông với tầng 1. Trong khối bụi bay mù mịt bủa vây, ánh lửa phía dưới hắt lên, Âu Tử Dạ an toàn đứng cách tôi một khoảng trống rộng 6m, dài cỡ 7m, phía sau anh ta, ánh sáng sớm mai bùng tỉnh, lại không đủ sức xua tan con người u tối tựa như cái bóng tạc nên hình thù, làm tôi ngây ngẩn nhìn có chút kinh hãi.

Âm thanh khóc than phía dưới vọng tới, nghe như thể con chó nhỏ bị bóp cổ hoặc bị cắt cuống họng, máu tràn ra khiến tiếng hấp hối trở lên méo mó. Chẳng lẽ lại do tôi tự ảo tưởng ra tự hồ nghi lấy? Sự việc kỳ quái dù hoặc tôi bước lại gần. Phía dưới tựa như một cái bếp than, những cục đen đen đứng nham nhâm cùng đám lửa tỏa nhiệt hùng hực, từ vàng trắng chuyển dần thành đỏ cam. Hơi nóng hầm hập khiến tôi bỏng rát khuôn mặt, đôi mắt đau nhức khiến nước mắt vô thức lăn dài.

-Mặc Minh?

Tôi vô thức cúi đầu nhìn cái hố như hỏa lò khổng lồ, bên trong, những thứ tôi tưởng chỉ là cục than vô tri vô giác, đột nhiên biến đổi, một cái cục tròn

tròn nhỏ lên từ một kẽ nứt, tựa như dung nham nóng bỏng dưới đáy biển chảy ra, qua vài giây nhanh chóng nguội dần, lại đen đặc, rồi từ đó đột ngột mở bùng ra hai cái hồ đồ rực. Một cái, hai cái, vô số cục than còn đang cháy đang dờ lờ lướt theo vết nứt đùn lên một khối u thịt thừa, tiếp đó, từ hai bên cạnh lại lòi thêm hai đợt phùn trào hình thành ra cái que như cành củi chết cháy, rồi phía dưới cũng mọc thêm hai khúc dài dài, y như gấn than hoa. Chúng nhúc nhích, coi mấy cái khúc đó như phương tiện để di chuyển, vươn những cánh tay cẳng chân nhưng không có bàn tay bàn chân ra xung quanh như ăng ten, bắt đầu mò mẫm hoạt động.

-Mặc Minh.

Cái đầu chúng chốc chốc lại xoay tròn từ trước ra sau rồi vòng trở lại tựa như phân vân lưỡng lự, như không phân biệt nổi đông tây nam bắc, toàn thân đen sì lại chẳng chịt những con đường như vô số mạch máu đang chuyển động. Nhìn kỹ hơn, giống những rãnh dung nham đang chậm rãi vận động, trong thân thể ẩn chứa nguồn nhiệt nằng lên tới cả ngàn độ thiêu đốt, cứ vài giây lại thi nhau nổi lên những đợt bọt khí sôi sùng sục. Hai hồ mắt rực ánh lửa đăm đăm ngược nhìn lên, phía dưới lại mở ra một miệng hồ đồ lõm từ đó âm thanh “ong ong u u” tựa cười như khóc phát ra.

-Mặc Minh.

Âm thanh hỗn tạp, có chút chói tai, khiến lòng dạ vô cớ nổi sóng bất an. Mơ hồ như tiếng đàn dạo tuyệt vọng rít gào, cứ đập cánh bay ngược xuôi hỗn loạn trên bầu trời vì không tìm thấy lối vào hang ổ. Lại có chút giống tiếng trẻ con oe oe khóc đêm khát sữa, khóc đến khản cổ cũng chẳng có ai lại gần vỗ về. Có tiếng gió thê lương xen vào, buồn thảm trôi qua cánh đồng tro xác, cỏ khô chết cháy, len lỏi vào dòng người chạy nạn như những cây khô vật vờ lê lết. Như tiếng thác lũ dồn dập từ thượng nguồn cuồng dã đổ về hạ du, phần uất phá nát mọi thứ ngăn cản, cuốn theo vô số xác người chìm nổi trong lòng.

Tại có vấn đề phải không? Tại sao lại có thể nghe ra lắm âm điệu cấu thành? Không, quan trọng là, tại sao ở đây là xuất hiện một cái lò như Nghiệt Hỏa? Không đúng, trọng yếu là tôi cứ như bị thôi miên, chân đã đứng sát bên mép hồ, tùy thời đều có thể sơ xảy mà ngã xuống. Bọn chúng ở phía dưới, dậm dạp lên nhau mà điên cuồng trèo, nhưng cứ người này lên tới được một đoạn thì lại bị người phía sau không cam lòng kéo xuống, bàn tay họ vươn lên, ánh mắt hồ lửa hướng về phía tôi như câu cừu, sau đó bắt lực ngã trở lại nơi sâu nhất, trở lại làm cục than bắt đầu lại công đoạn mọc tứ chi, tuần hoàn dậm dạp lên đồng loại.

-Mặc Minh.

Tiếng thét gào của Âu Tử Dạ thành công khiến tôi dời mắt đi, vừa quay đầu theo hướng tiếng gọi, một cái bóng đen đã bỏ nhào tới. Tôi chỉ kịp nhìn thấy vô số dải màu ngọc lam lóe lên xinh đẹp đuổi bắt những đoạn hắc khí xoẹt xoẹt tia điện còn đang lơ lửng vẫy vùng trên không, sau đó tất cả nhanh chóng tan rã, biến mất.

Thiên địa xoay chuyển đầu óc quay cuồng, thân thể nặng nề va đập mấy cái rồi dừng lại, chỉ còn một mảng màu u tối, đột nhiên mọi thứ trở lên vô cùng tĩnh lặng, như thể tất cả đình chỉ phát tiếng động.

Qua vài giây trấn định tôi mới háp háy mở mắt ra, âm thanh đầu tiên trở lại là tiếng hô hấp khá nhẹ như kẻ sát bên tai, sau đó một cái bóng đen phủ trên đỉnh đầu, gần như thể, chỉ cách chớp mũi vài cm lại không tài nào nhìn rõ khuôn mặt, không thể nào nhìn thấy biểu tình.

Tôi ngơ ngác nhìn, tâm xoẹt qua hoảng sợ, dường như bản thân quên mất phải hô hấp, chỉ để cố lắng nghe kỹ càng, tiếng hít thở đó, mang theo sự sống.

- Âu Tử Dạ...anh rất hận tôi?

Khi câu hỏi được thốt ra rồi, chính bản thân liền cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Nhưng tôi không hối hận, ngược lại có chút mong đợi câu xác nhận, hơi thờ vì thể đề nên lại, nhịp tim gằn như ngừng đập.

Thế nhưng, rắc rắc một tiếng, rồi rầm rầm một cái, đất cát khói bụi lại ào ào trút xuống, đập “bộp bộp” nên thân thể Âu Tử Dạ che chắn phía trên.

-dù mọi chuyện biến đổi thế nào, tôi tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ thù của cậu.

Tôi nghe thế, tâm không hiểu sao thoáng chốc bình lặng, tựa như tiếng nước từ thạch nhũ, lặng lẽ nhỏ từng giọt xuống.

-Âu Tử Dạ, đưa tôi đi cùng.

-được.

Giọng anh ta khô khốc và khê khàng, như một lũ khách lang thang trên sa mạc nhiều ngày, kiệt sức vì nóng vì khát, vì mất phương hướng, phải khó khăn lắm mới phát ra âm thanh được. Tôi nghĩ nghĩ một chút rồi quan tâm hỏi thăm.

-nói chuyện nhiều như thế, rất mệt đúng không?

-ừ.

Sau đó thoáng cái sáng sủa hơn, thì ra Âu Tử Dạ đứng lên, lại cúi người vươn tay kéo tôi đứng dậy.

Không có một con hắc khí nào hết, xung quanh chỉ còn lại tiếng lửa nóng rùng rục thiêu đốt, tiếng gió lạnh vù vù theo những lỗ hổng toang hoác tràn vào phòng xua khói đi xa và trợ giúp lửa bùng nên càng hung hãn.

Khi đi ngang qua cái hồ vòng sang bên kia để tiến ra cửa, hồ đó không hề có một tia sáng nào, tối tăm sâu thẳm, tựa như đó không phải là nơi thông với tầng dưới, mà là một vực sâu vạn trượng. Tôi có chút nhức ọc vầng đầu, đám người được tạo ra từ đá dung nham, như cảnh tượng đang chịu hình phạt bị thiêu sống trong hỏa lò dưới địa ngục. Không có? Những linh hồn tội lỗi dẫm đạp lên nhau, dùng những kẻ khác làm bàn đạp để tiến lên, thoát khỏi miệng hồ lửa. Đầu rồi? Thế nhưng âm thanh ông ông u u như khóc như than như xót thương cầu cứu vẫn văng vẳng bên tai, như mũi khoan xuyên thẳng vào tâm can nhắc nhở tôi không được quên hình ảnh tàn khốc nhằn tâm đó.

-Âu Tử Dạ, anh với tôi, có quan hệ gì không?

Tôi không nhìn cái hồ tựa như lỗ đen đó nữa mà nhìn tấm lưng Âu Tử Dạ đi phía trước.

Hắn không dừng bước, tốc độ đi vẫn bình ổn, một lúc sau mới khẳng định, nhưng âm giọng tựa như con gió nhỏ lạc đường.

-không có quan hệ.

-thật sự không có quan hệ?

Tôi không tin tưởng vẫn lại.

-lúc trước không, bây giờ không, sau này cũng không.

Tôi bấu môi, làm gì phải chối bỏ triệt để thế. Khi ra tới ngoài cửa giọng Âu Tử Dạ lại âm trầm nhẹ vang.

-tôi sẽ giúp cậu tìm lại ký ức, như thế cũng là công bằng với tôi.

Tôi nghe thế có chút không tin vào thánh giác, ngậy ngẩn nhìn.

-Không có lý nào lại bắt một mình tôi phải gánh chịu tất cả, cậu vốn không có quyền quên đi chúng. Cậu vốn không được phép quên đi chúng.

Âu Tử Dạ vừa bước xuống bậc cầu thang sắt vừa nói, gió tuyết lạnh lẽo mang âm thanh của anh vọng vào tai tôi. Đến tột cùng, quá khứ đau thương tàn nhẫn tới cỡ nào có thể khiến một kẻ như Âu Tử Dạ cũng phải biến sắc hoảng hốt? Lại nói, xem biểu tình 8, 9 phần quá khứ của tôi và anh ta có đan xen. Hắn là vô cùng khó chấp nhận, thế nên tôi mới quyết định xóa bỏ, bao gồm cả Âu Tử Dạ, bắt đầu một cuộc đời mới. Trớ trêu là, khi con người ta mất đi tất cả, thường có tâm lý ngu ngốc bấp chấp đi tìm lại.

Tôi bước theo, thân thể đột nhiên vô lực, chân trụ không vững, chao đảo, mặt mày xám xịt, trước mắt thoáng cái tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 85: Cánh cửa trong lòng cống.

Tôi cảm thấy toàn thân trĩu nặng như đeo đá tảng, nhưng lại thoải mái nói không nên lời, chỉ muốn cứ thế nhắm mắt lại an ổn ngủ nghỉ, nằm giữa người, đang tứ chi, bỗng bồng trong lòng đại dương, mặc cho sóng nước vỗ về như mát xa. Sau đó dòng nước từ từ nâng đỡ đưa tôi lại gần mặt biển, từ dưới nhìn thấy vô vàn những đường ô trắng bằng bạc bao bọc lấy chất lỏng màu xanh lơ, chúng đập đi xô đẩy, va vào nhau nhập lại rồi tách ra, như một điệu múa kỳ ảo khiến người ta không lơ dơi mắt.

Nhưng khi trời lên khỏi lòng biển cả dễ chịu, đập vào mắt không phải là trời xanh mây trắng gió mát dịu hui, chỉ có vô tận bóng đêm. Gió biển như nổi cơn điên, không ngừng tập kích khiến sóng nước cuồng loạn dâng cao cuộn trào từng đợt cao 6, 7 m rồi đổ ập cả vào người khiến tôi bị nhấn chìm rồi lại bị đẩy lên, hết lần này tới lần khác, như một khúc gỗ, nhấn chìm rồi đẩy lên vô lực phản kháng, vô lực chống cự.

Tôi chán nản xuống xuôi, nhắm mắt lại rồi một mỏi rồi mờ mắt ra, một lần rồi lại một lần, cho đến khi bên tai không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gào thét như đời mạng, chỉ còn lại thứ màu đen đặc quen thuộc bao bọc. Quen thuộc như thế, nó từ tôi mà sinh ra, tôi lại từ nó mà cấu thành nên.

Sau đó một mùi hôi thối nồng nặc như cống rãnh bủa vây, tiếng động đều đều tiết tấu tuần hoàn “cộp cộp” va chạm với mặt đất cứng rắn, cơ thể như được vắt trên lưng ngựa, hơi ẩm phía dưới tỏa lên, không muốn nhúc nhích.

-Âu Tử Dạ.

Tôi thì thào, giọng nhỏ hơn tiếng muỗi vo ve.

Một lát sau, âm thanh như kẻ bên tai mới đáp lại.

-ừ.

Cơ thể vẫn không có chút khí lực, cứ như thể có bao nhiêu đầu mang ra dùng triệt để hết rồi, ngoại trừ cái miệng miễn cưỡng đóng mở ngay đến mí mắt cũng trĩu nặng.

-chúng ta đang trong lòng cổng?

-ừ.

Lòng cổng rất thoáng rộng, 8 phần là diện tích dẫn nước thải, 2 phần còn lại là đường đi lát gạch, tuy tối tăm nhưng vẫn có bóng in trên tường, phía trước sáng sủa hơn, tôi nhúc nhích đầu, đám Phong Linh đi phía trước, im lặng soi đèn pin, không có tiếng trò chuyện, chỉ có tiếng nện gầy rõ nét.

Đột ngột ánh đèn lơ đãng quét lên tường, trong tích tắc thứ tôi thu về vông mạc là một hình ảnh khiến bản thân như bị điện giật, lập tức bảo Âu Tử Dạ dừng bước, hữu khí vô lực vung tay chỉ, miệng thì thảo yếu ớt thông báo.

- trên tường hình như có gì đó.

Âu Tử Dạ dừng bước, im lặng nhìn, đám Phong Linh thấy đàn anh của họ không đi tiếp mà lại nhìn đắm đắm bức tường bên kia dòng nước đen. Minh Đăng bổ sung đầu tiên, Phong Linh bị mất kính, chắc không nhìn ra thứ gì, chỉ có thể ở bên giúp sức soi đèn thêm sáng sủa.

-hình như là một bức tranh khá lớn, điêu khắc một cây cổ thụ, tán xòe rộng trông tựa như cái nấm khổng lồ.

Thiên Hương ở bên cạnh cũng neho neho cặp mắt sắc sảo, vừa nhanh nhẩu tiếp lời, có chút sùng sốt, vừa lội hẳn xuống nước cống, bước tới thật gần, đưa tay chạm vào.

-cây đó tựa như do ngàn vạn con rắn xếp thành, thật tinh xảo. Đám địa y mọc tràn lan trên đó che mất đi phần lớn dung mạo, nếu không tinh mắt để ý, tuyệt đối không nhìn ra đoạn tường này lại tạc một bức tranh công phu tới vậy.

Dứt lời cô ta lôi máy ảnh trong cặp mang ra chụp, “tách tách” mấy cái, ánh đèn rực sáng lóe lên, trong khoảng khắc đó, càng nhìn thấy chân thực hơn. Chính là giống y đúc kiểu dáng hoa văn cánh cửa của điện thờ. Nghĩ thế lại đưa mắt quan sát càng cẩn thận, nhưng địa y mọc thật sự quá dày đặc cứ như khoác cho bức tranh một lớp áo tầm thường, che dấu đi vẻ đẹp cũng như ẩn tình sâu xa.

Thiên Hương chụp xong tấm tắc nhận xét.

-Hai bên khung tranh được thay bằng hình nhân xà. Bên trái là nhân xà nam tay cầm giáo, bên phải là nhân xà nữ tay cầm khiên, mặt hướng vào nhau, cùng nhìn cái cây, như lính gác bảo vệ. Thật không ngờ trong lòng cổng ngầm lại có một bức phù điêu tinh tế bậc này?

Minh Đăng vuốt vuốt chòm râu dê, bình loạn thêm.

-Cũng không biết là tên dở hơi nào lại tạc tranh ở chốn hời hám chỉ có chuột bọ năng lui tới tham quan. Chắc không vô nghĩa tới mức thừa tiền mời nghệ nhân đến điêu khắc rồi bỏ xó nó ở đây đâu nhỉ?

-thế nó ở đây thì có tác dụng gì?Trang trí cho cổng ngầm bớt đơn điệu?

Thiên Hương vừa quay sang hỏi anh ta vừa trở lại lối đi, Minh Đăng nhún nhún vai tỏ ý chỉ chứa mới biết rồi đá tiếp một câu.

-IQ của tôi cũng cỡ Hương Hương thôi. Cô hỏi thế thì tôi biết hỏi ai. Wuây, Báo ca, bức tranh nhân xà thạch canh giữ mộ thần thụ có dụng ý gì không? Hay chỉ đơn thuần là vật phẩm hồi lộ cho Công Thần Nước Thái?

Âu Tử Dạ cũng không nán lại lâu, tựa như không nhìn thấy huyền cơ gì nữa nên lại bước tiếp, vừa đi vừa chậm rì rì nhả lời.

-tục thờ cúng nhân xà thạch có từ thời Ân Thương, chủ yếu ở những thôn làng, vì đây là hình tượng của hai vị thần trông coi việc hôn nhân sinh sản, Nữ Oa và chồng là Phục Hy, hai trong ba vị Tam Hoàng. Mộ xà thụ đó là thần vật linh thiêng của dân làng Ngự Dương, nên họ đặt tạo hình lính hộ vệ giống hai vị thần ở hai bên đơn giản với mục đích bảo hộ.

Minh Đăng, Thiên Hương đi phía trước, nghe ra trọng tâm, đồng thanh hỏi.

-làng Ngự Dương?

Âu Tử Dạ nhàn nhạt đáp.

-nhà tù này xây dựng trên diện tích của một ngôi làng cổ xưa. Từ thời kỳ Tần vương Doanh Chính, dân làng xảy ra dịch bệnh, toàn bộ đã bị phong tỏa, thiêu chết, ngay đến trẻ con cũng không buông tha.

Phong Linh thắc mắc, vẫn là người dẫn đầu soi đường chỉ lối.

-có thể là ai đã khắc biểu tượng thần vật ở nơi tối tăm hời hám này? Để tưởng nhớ?

- đây không phải tranh, là cửa thật đấy, thông tới nơi nào đó...Không, e là, cửa được mở từ bên trong, là để nơi nào đó đến đây..

Âu Tử Dạ nói đến đó thì âm thanh nhỏ dần rồi dừng lại, tiếng hít thở nhẹ, rất mất sức a. Tôi thăm thì, bảo anh ta để xuống. Chân vừa chạm đất liền cảm thấy chao đảo, mặt mũi tối tăm, bám tạm vào góc áo Âu Tử Dạ, đứng lặng người lại vài giây sau mới đỡ.

Vừa tỉnh táo lại đôi chút thì nhìn thấy khuôn mặt Minh Đăng, ánh mắt hậm hực khiến tôi có chút không thoải mái, chất giọng đõ kị của anh ta vang lên.

-tỉnh rồi sao? Cậu là sướng nhất nhá, không phải ai cũng có phúc phận làm người đầu tiên được Báo ca công đầu nhá, phải công cậu suốt từ đoạn công ngầm chật hẹp mà một người đi lại thôi cũng đủ vất vả khó khăn. Chẳng lẽ vất cậu lại, tôi và Linh Linh đều bị thương ở chân, Hương Hương bị thương ở tay cũng không tiện, đành để Báo ca chịu ủy khuất vậy.

Minh Đăng phát tiết xong thì quay người bước đi, tôi nghe thê, chỉ biết im lặng cúi đầu đi bên cạnh Âu Tử Dạ, Phong Linh vừa bước vừa quay đầu lại, giải vây .

-Không cần để ý tên tiểu tử Đăng Đăng, nó chỉ là đang ghen tị chút thôi, cậu thấy trong người thế nào? Đỡ hơn không?

Tôi gật gật, rồi lý nhí nói. Thiên Hương vẫn nhìn tôi suốt, híp mắt đẹp lại, như máy quét tiền giả, làm tôi toàn thân khó chịu.

-xin lỗi, vì để mọi người chậm trễ thời gian.

-Không sao, bọn A Hoa Tiểu Trà vẫn đợi chúng ta thôi. Cũng sắp ra ngoài rồi. Chỉ là mong không có đám ruồi bọ nào tới phá đám

Phong Linh nói xong thì thôi, Thiên Hương cũng dời ánh nhìn có chút kỳ thị. Toàn thân tôi ứa oải nhưng phải ngẩng ngượng bước theo. Đúng lúc đó đột nhiên một loạt âm thanh “chít chít” phía sau vang lên, sau đó cảm giác có thứ nhanh thoăn thoắt trèo lên người, nhảy tới bên vai, chít chít nhảy lên nhảy xuống. Biểu tình vật nhỏ bất mãn, vô cùng đáng yêu, tôi gim lòng không được mà nở nụ cười, bàn tay vươn lên khẽ vuốt ve cưng chiều.

Âu Tử Dạ quay đầu lại, nhìn thấy Bông Tuyết đang ngồi trên đầu vai, cọ cọ ngón tay tôi, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn thay cho câu hỏi.

-tôi thấy nó rất đáng yêu nên thu nhận làm súng vật. Tên nó là Bông Tuyết.

Nó không phải con chuột nhảy bình thường đâu nha, dựa vào nó, có thể tôi sẽ biết được đám Mạnh Chương kia đang giăng ma mưu chước quỷ gì. Nghĩ thế trong lòng dễ chịu lên tí chút, lại sức nhớ tới một vấn đề, ngập ngừng một chút rồi cũng thì thào nói.

-biểu tượng nhân xà đó, tôi nhìn thấy trong mơ, được dân làng Ngư Dương dựng ở đầu làng thấp hương thờ cúng, có điều chúng không tách rời mà thân dưới dính liền với nhau, tôi nhớ ra rồi Nữ Oa là người cầm Viên Quy, còn Thái Hạo (Phục Hy) là người cầm Cù Xích và được đứng trên lưng một con trâu quỳ trên đất, mũi bị xô qua một đoạn xích.

Dường như không hề bất ngờ trước việc tôi thổ lộ, chỉ máy móc đáp.

-ờ.

-còn thấy cái cây mọc xà thụ thật sự vô cùng to lớn, trong lòng bộ rễ của nó có địa đạo thông xuống lòng hang, nơi đó là mỏ khai thác đá thạch anh tím. Còn thấy rất nhiều mộ xếp vòng tròn vây kín mít ngôi làng, trên mỗi bia đều đặt nhân diện phù điêu, còn có chuông đồng bát giác bên trong chứa mí mắt người chết.

-ờ.

- chỉ là muốn kể với anh, có quá nhiều thứ không biết, có quá nhiều điều bí ẩn lại hấp dẫn tôi. Thế nhưng, không phải sự việc nào cũng sẽ tìm tới anh làm phiền. Sẽ không bắt anh cái gì cũng phải giải thích rành mạch rõ ràng. Sẽ tự thân vận động. Nếu như mày mò mãi mà vẫn bết tắc, vậy đến lúc đó đành cầu cứu anh, anh sẽ giúp tôi chứ?

Âu Tử Dạ có vẻ mệt mỏi thật, xem ra còn mất sức hơn tôi, hữu khí vô lực mà buông ra một câu cụt ngủn.

-đầu tiên, bỏ chút thời gian học lại Triện Thư.

-học lại?

Học lại, tức là lúc trước làm quen với nó rồi.

-ừ, sẽ có lợi cho cậu.

Âu Tử Dạ gật nhẹ xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 86: Ác mộng trời buộc.

Tôi nghe thấy tiếng chuông đồng lạnh lạnh trong gió lửa, âm thanh trong treo, ngân nga, nhưng dồn dập bất tận, tựa như hồi thúc giục giã, ép buộc người ta phải đi tìm nó, cực kỳ phiền toái. Tôi không muốn động đây, cơ thể càng tự động cuộn tròn lại, thế nhưng cái ồ không còn ấm áp như lúc đầu, dần dà trở nên lạnh lẽo như ướp băng mà tiếng chuông đồng lạnh lốt càng lúc càng chói tai, âm hưởng như một bản nhạc câu hồn.

Tôi không tình nguyện mở mắt, gượng gượng đứng dậy, ngu ngơ nhìn một vòng, chỉ thấy một màn trắng xóa như thể bị sương mù bao vây, thế nhưng bản nhạc vô hồn đó vẫn chưa chịu biến mất, mà chẳng biết nó phát ra từ hướng nào, dường như là, đầu đầu cũng nghe thấy tiếng chuông đình đang nhẹ vang, dù đi bao xa, nó vẫn da diết đeo bám, không chịu buông tha.

Thế rồi trong màn sương trắng đục, có những cái bóng đen đen ẩn hiện, nhún lên nhảy xuống như những con ếch, có tiếng cười khùng khục mơ hồ phát ra, tiếng cười có chút méo mó lại nghe ra sự chế giễu mỉa mai khiến tâm hoảng hồn dè phòng. Tôi sợ chúng là thú dữ, sẽ nhảy bổ về phía mình ngấu nghiến ăn thịt, nhưng ngoài tiếng cười vụn vụn coi thường ra chúng không tiếp cận quá gần, tựa như là tò mò đi theo, xem chuyện gì sẽ xảy tới loại người như tôi.

Tôi không biết mình đi bao lâu nhưng rồi sương tan lộ ra ánh sáng đỏ cam chập chờn, ánh sáng càng lúc càng tỏ khiến tôi bất an, bập bùng như một đám lửa cháy, càng lúc nó càng lan rộng, càng lúc càng hung dữ thiêu đốt. Rắc một tiếng, cột chống nơi mái hiên đổ xuống kéo theo một mảng lớn vật liệu cấu thành còn đang bốc cháy hùng hực. Tôi may mắn tránh kịp, nhưng hai đứa bé bên trong bất chợt lao ra, một trai một gái lại bị cột gỗ to lớn đè ngang thân.

Chúng chưa chết nhưng không đủ sức để thoát khỏi đồng đồ võ, lửa nhanh chóng bén vào khiến hai đứa trẻ càng kinh hãi hoảng sợ, tiếng khóc đau đớn, tiếng cầu cứu tuyệt vọng, những giọt nước mắt vô tội tuôn rơi, như mũi kim chích vào tâm can.

“ca, cứu chúng ta, cứu chúng ta, ca...”

Tôi thoáng do dự rồi lao tới, nhưng vừa đến gần, toàn bộ ngôi nhà đều đổ sập, như một nắm mồ chôn vùi hai đứa bé, chỉ còn lại một bàn tay bé nhỏ vươn ra, máu đỏ còn đang chậm chậm tuôn chảy, ngón tay còn co giật mấy cái, vô vọng tìm kiếm lối thoát.

Tôi sững sờ lùi lại, không ngờ lại va vào hết người này tới người khác, trên gương mặt tiều tụy đều có nét căm hận, vừa thét gào chửi rủa vừa chạy chốn khỏi trận hỏa hoạn, chạy trốn khỏi những mũi tên tâm lửa vô tình từ trong bóng đêm lao tới, găm vào da thịt, những giọt máu quý giá văng ra ngoài cướp đi sự sống mong manh.

Những ngôi nhà được dựng từ đất bùn, rơm rạ hay lá cây lợp thành mái nhanh chóng bị lửa thiêu trụi, sụp đổ đè nên những người còn nán lại bên trong ngỡ rằng an toàn. Nhưng không, không còn nơi nào để trú thân, không một nơi nào có thể che trở bảo vệ nòi tính mạng khi mà tầng lớp cai trị muốn xóa bỏ đám dân đen như con sâu con kiến.

Đột nhiên đám người đó bao vây lấy tôi, bắt đầu từ vài người sau tăng dần mấy chục người, từ từ tiếp cận gần, cơ thể đều bốc cháy rùng rục, như những ngọn đuốc sống. Tiếng van xin cầu cứu văng vẳng hòa cùng tiếng khóc than thảm thiết, những câu nói căm hờn uất hận, những lời nguyện rửa độc địa đan xen với tiếng lửa cháy tàn nhẫn dữ tợn, nhấn chìm mọi thứ trong sự hủy diệt khủng khiếp.

Âm thanh “cứu tôi, cứu tôi” cứ như đã ăn sâu vào máu thịt, ám ảnh mãi trong tâm trí như một sự dày vò, như một hình phạt.

Đây là trừng phạt cho sự vô năng, yếu đuối, chỉ biết đứng nhìn.

Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đớn tột cùng do bị thiêu sống. Tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nỗi bi thương chất cao hơn núi, oán hận sâu hơn vực tôi, tuyệt cảnh không cách gì hóa giải. Tất cả đều hóa thành Niệm, bám dính lấy tôi, cư ngụ bên trong, tìm thấy chút an ủi cuối cùng ông trời ban cho họ.

Là tôi.

“cứu chúng tôi...cứu chúng tôi”.

Nếu như đến với tôi có thể khiến họ bớt thống khổ, vậy thì... tôi chấp nhận kết cục này.

Tôi cúi đầu, nhắm mắt lại, hai tay buông thõng, hoàn toàn bế tắc buông xuôi.

Âm thanh ghen ngào nức nở của họ như gong xiêng giam giữ chân tay tôi lại, không cho đi đâu hết. Những giọt nước mắt tí tách tuôn rơi trên xích sắt, truyền vào cơ thể tôi, như có ngàn vạn mũi băng ào ào đâm chích nên da thịt. Cơ thể dần lạnh buốt, tiếng rào rào như thác lũ trút xuống, thoáng chốc mọi âm thanh bình lặng.

Khi tôi ngẩng đầu, nhìn lên trời đêm, chỉ còn sót lại những giọt nước mưa nhẹ rơi xuống mặt, tựa như nước mắt lão thiên xót thương cho kiếp người ngắn ngủi nhưng đầy khổ ải. Xung quanh, là xác người cháy đen sì như những khúc than hoa, nằm ngổn ngang không ngừng bốc khói hôi tanh nghi ngút, dù đi bao lâu, dù đi bao xa, xác chết vẫn trải dài mệnh mông, khắp mọi nơi theo mỗi bước chân tôi.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy trần nhà trắng toát, tiếng tí tí máy móc, tiếng nhỏ giọt của dung dịch tong tong bên tai. Tôi chớp mắt mấy cái, có chút nhẹ nhõm vì thoát khỏi mộng nị, sau đó một khuôn mặt to đùng thỉnh thoảng xuất hiện, khiến tôi giật mình trần kinh.

Giọng nói không che dấu sự vui vẻ, nhẹ nhõm.

- Yô, Tiểu Mặc Mặc, chào mừng trở lại dương thế.

Khuôn mặt rời đi mới biết chẳng phải ai xa lạ, là Thiên Hương với kiểu đầu vàng chói mắt, ngăn ngùn cá tính. Cô ấy ngồi trở lại cái giường kê bên cạnh, vắt chân khoanh tay nghiêm túc đánh giá tôi. Tôi bình thần nhìn lại, Thiên Hương trông khá ôn, chân đi đôi giày thể thao xanh lam, mặc quần jane xanh rêu xé rách vài chỗ, áo len mỏng sọc caro đen xen trắng bên trong, phía ngoài khoác áo bò đơn giản. Toàn thân cao thấp trên dưới đều toát nên sự trẻ trung năng động, nhưng cái khí chất cao cao ngạo mạn tựa như lớp phòng hộ khiến cô ấy có chút xa cách, khó với.

-nhưng cậu ngủ say sưa có chút thái quá rồi, khiến cho bọn này lo phát sốt.

Tôi ngơ ngậy ngồi dậy, tháo cái ống thở oxi ra, định tháo luôn cả dây truyền dịch nhưng Thiên Hương nhanh tay ngăn lại đồng thời vươn tay lấy cái gối trên giường của mình cùng của tôi, chu đáo chèn phía sau cho tôi ngã lưng thoải mái rồi trở về vị trí cũ ngồi.

-tuy cậu đã tỉnh lại sau 5 ngày 5 đêm hôn mê sâu nhưng vẫn còn khá yếu, cứ truyền cho hết chỗ dịch này.

-Tiểu Minh, cậu ngủ ghê thật đó, từ lúc lên xe là 8 tiếng li bì đến bất tỉnh nhân sự, lúc tới bệnh viện phải nhờ đến hộ sĩ chuyển lên xe đẩy vì lay gọi mãi mà cậu cũng không buồn động đậy, làm chúng tôi lo chết khiếp .

Giọng vui mừng phía đối diện ầm ập vang lên, tôi dừng tay, quay sang bên, là Phong Linh . Khuôn mặt anh ta đã khỏi sắc nhiều, tuy mặc bộ đồ bệnh nhân nhưng vẫn toát lên khí chất ôn hòa nho nhã, tựa như thiếu gia dòng dõi thư hương, mà giường bên cạnh là Minh Đăng đang gùm gùm ngồi nhìn lại, đầu quần băng trắng cân thận mấy vòng.

Tôi có chút buồn cười, cùng một khuôn mặt lại mang khí chất trái ngược, Minh Đăng tựa như một viên tướng thủ vệ thành quá kích, lúc nào trong lòng cũng tâm tâm niệm niệm phải bảo vệ thật tốt đám con dân bên trong, dĩ nhiên, ở đây là ám chỉ những người anh ta đặt trong tim. Một kẻ quá coi trọng tình thân, hay là ví von thế này, giống con đại cầu, gầm gừ nhe răng trước cổng nhà, bạn đi ngang qua cũng đủ làm nó sẵn sàng tư thế chiến đấu, muốn vào được bên trong, thật sự là thử thách khó nhằn.

Tôi ngậy ra một chút mới tiêu hóa được mớ tin tức bọn họ tiết lộ. Chỉ là bị con ác mộng quần chân không ngờ khiến bản thân lại có thể rơi vào tình trạng nguy kịch tới vậy. Sắp xếp câu cú một chút rồi mới nói.

-tôi đã ngủ lâu tới vậy sao? Có cảm giác mới chỉ chớp mắt được mấy tiếng.

-cậu chỉ đơn thuần ngủ nghỉ để hồi sức cũng quá kinh tâm động phách rồi. Nếu không có chuyện gì thì phải thức dậy, nói với người khác một câu để họ an tâm rồi mới đi ngủ tiếp chứ?

Í, ở đâu ra cái đạo lý đáng đánh đòn này? Tôi nhìn nhìn Minh Đăng nhưng anh ta không nhìn mặt tôi, quay đi chỗ khác, tựa như không được tự nhiên. Lát sau quay lại, gùm tôi.

-thằng nhóc này không giỏi nói mấy lời quan tâm, thường bá đạo cái kiểu phi lý nhưng không có ác ý gì đâu. Nói cái kiểu chưa thông qua đại não như vậy cũng coi như lo lắng cậu lắm đó.

Phong Linh vừa cười cười với cậu em sinh đôi vừa nói, rời giường bệnh, tiến tới chỗ Thiên Hương, ngồi xuống bên cạnh. Hoạt động của anh ta cẩn thận, vẫn còn chút yếu, nhưng so với tình trạng máu me đầm đìa, thương thế khắp người cách đây mấy hôm, tiền triển coi như khả quan. Anh ta ầm ập nhìn tôi một chút, chất giọng ôn hòa tràn đầy quan tâm lo lắng

-ban đầu mọi người cũng chỉ đơn giản nghĩ là do cơ thể cậu quá suy nhược, về sau thấy càng lúc càng bất ổn, lượng máu lên não giảm xuống còn 25ml (bình thường là 75ml/100g) làm thay đổi độ pH, hạ đường huyết, rối loạn nước-điện giải, không những thế còn bị mất tất cả các phản ứng với kích thích thị giác, thính giác và đau đớn. Được lão bác sĩ chuẩn đoán là hôn mê rồi loạn chuyển hóa, thật sự khiến cả đám đứng ngồi không yên, lão ta còn mạnh miệng kết luận đây là hôn mê độ IV cấp cực kỳ nguy hiểm, rất có thể mãi mãi không tỉnh lại. Chúng tôi cực kỳ sợ hãi, tuy mới quen biết cậu nhưng đều có chút không chấp nhận nổi, dù sao cũng từng sinh tử một hồi...

Trước đồng thông tin bọn họ cung cấp, tôi nghiêng nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc, cũng không dành nhiều cảm xúc cho bản thân, lại máy móc cảm thán.

-không ngờ bệnh tình lại nghiêm trọng như thế...

Thiên Hương như sức nhớ tới điều gì hệ trọng, nhìn một lượt, phát biểu.

-Có điều, Báo ca hình như ngoại lệ, anh ta chỉ ngồi nhắm mắt dưỡng thần, ngoại trừ một câu lúc đầu nhàn nhạt nói “không cần hoảng hốt, cậu ta chỉ đang ngủ” từ đó về sau không nghe không hỏi, mắt không buồn mở, thân chẳng thêm nhúc nhích...Có phải, dường như không thích hợp?

(hôn mê độ IV coma dépassé: hôn mê quá mức, hôn mê không hồi phục, rối loạn hô hấp, nhịp tim mạch đập lúc nặng nề, khi rời rạc mà yếu ớt, bệnh nhân không còn tự thở được, cần hô hấp hỗ trợ, huyết áp hạ rất thấp có khi không đo được. Mất tất cả các phản xạ, đồng tử giãn rộng, toàn thân giá lạnh. Bệnh nhân trong tình trạng hấp hối bất cứ lúc nào cũng có thể chết.)

Q.1 - Chương 87: Âu Tử Dạ rời đi.

Giọng của Minh Đăng khô khan cất lên, hướng về phía Thiên Hương.

-tính cách Báo ca chẳng phải trước giờ vẫn lãnh khốc tuyệt tình như vậy sao? Nếu anh ta cũng bấn loạn hoảng sợ, mới là không thích hợp.

Nói xong anh ta mới nhìn về phía tôi, giọng điệu, ánh mắt vẫn không mấy thiện cảm. Tôi thì vẫn trung cái biểu tình ngơ ngác ngác.

-Hôm nay là sáng chiều ngày thứ 6 rồi, chúc mừng cậu đã trở lại thế giới hiện thực, nhưng cũng xin chia buồn, Báo ca vừa rời đi cách đây 1 tiếng.

Cái kiểu nhìn soi mói trắng trợn của Minh Đăng khiến tôi khó hiểu, rốt cuộc muốn nhìn thấy biểu tình gì từ tôi đây? Chẳng lẽ muốn tôi diễn cảnh chồm tới túm lấy cổ áo anh ta gay gắt lay hỏi "sao Âu Tử Dạ thấy tôi cử tử nhất sinh mà vẫn bình chân như vại? Sao không đợi tôi tỉnh lại đã bỏ đi rồi?"

Tôi thờ dãi trong lòng, nhàm chán, đây không thừa Calorie nhá.

-Anh ta vẫn ổn là tốt rồi.

Tôi bơ Minh Đăng, quay lại nói chuyện với Phong Linh.

-vậy, tôi đang ở đâu đây?

Phong Linh ngồi khoanh chân khoanh tay trên giường, ôn hòa trả lời.

-bệnh viện Thang Hòa Tử ở Thái Hòa, thành phố Cẩm Châu.

Từ Thái Hòa về Hưng Long Đài nhanh cũng cần 9 tiếng, tôi mơ màng tính toán xem làm cách nào có thể liên lạc với gã Mạnh Chương. Phải rồi, con tiểu bạch thử kia lại chạy đi đâu? Là lạc mất hay trốn về chủ cũ? Hay chỉ là sợ người lạ nên ẩn thân? Miệng lơ đãng hỏi.

-tên đó, Âu Tử Dạ đi đâu vậy?

Minh Đăng hơi bất ngờ một chút, xen vào thắc mắc.

-Âu Tử Dạ? Cậu là ám chỉ ai? Báo ca?

-ừ, anh ta nói tên của mình cho tôi hay? Tôi tưởng mọi người đều biết nhưng thích gọi biệt danh hơn.

Thiên Hương ngồi vắt chân, dựa lưng vào thành giường, tay chống cằm, lạnh nhạt nói với tôi.

-anh ấy rất kín miệng, trước giờ tuyệt không lộ chút thông tin gì về bản thân. Nhớ lần đầu gặp cách đây 10 năm, lúc đó tôi mới 10 tuổi, anh ấy mặc một bộ đồ rách nát màu đen, tóc dài che kín khuôn mặt, như một dã thú hắc ám dưới địa ngục nhảy lên, trong tích tắc dễ dàng tàn sát một đám người tay cầm súng và mã tấu đuổi theo truy sát, nhặt cái mạng lão bố về. Cũng không biết dự đồ gạ gẫm thế nào mà anh ấy lại theo phò trợ giúp lão ta gây dựng lại sự nghiệp từ đồng đồ nát.

"Hắc Báo" là lão bố tôi đặt cho tiện gọi, ông ấy nói bởi vì anh ta rất hay bắt thành linh từ trên trời rơi xuống hoặc đột ngột từ phía sau xuất hiện sau đó vùng đao ngoan tuyệt chém giết đối thủ, rất giống một con báo đen ẩn mình trong bóng tối lao ra nhát chiêu tàn sát con mồi, mọi người ban đầu đều rất trân kính, về sau quen dần thì đều tôn sùng, thường gọi là Báo ca.

Cô ấy tuôn một tràng dài, sau khi kết thúc, biểu tình có sùng sốt đôi chút, tựa như chính bản thân cũng ngạc nhiên việc mình sao lại có thể tỉ tê nhiều tới mức này trước một người quen sơ như tôi. Tiếp đó cứ nhìn nhìn tôi, ánh mắt vẫn không mấy thân thiện.

-Chúng tôi ở bên anh ấy 10 năm rồi vẫn chẳng biết gốc rễ anh ta bắt nguồn từ đâu, dù có gắng tìm hiểu cũng chỉ đổi lại con số không tròn trĩnh. Cậu đó, rốt cuộc quen Báo ca như thế nào? Biết về Báo ca được bao nhiêu?

Tôi đắn đo một chút để não bộ chỉnh lý thông tin. Tên Âu Tử Dạ đó bây giờ trông chỉ khoảng 24, 25 tuổi thôi nhỉ? 10 năm trước, 14, 15 mà có thể tả xung hữu đột giết người không ghê tay sao? Tôi rất là hiếu kỳ nha, hẳn ta được đào tạo từ cái lò chuyên nghiệp nào ra vậy? Thế kỷ 21 rồi vẫn còn những tổ chức chuyên thu thập trẻ con từ nhỏ để huấn luyện sát thủ như thời cổ đại sao?

-Thiên Hương, 10 năm trước, Báo ca gì đó của mấy người bao nhiêu tuổi?

Mày đẹp nhưu lại tỏ rõ không hài lòng, chất giọng bắt mắt vang lên.

-Tiểu Mặc Mặc, cậu nên trả lời câu hỏi của tôi trước khi ném một câu hỏi cho người khác.

Tôi đưa ngón trỏ gãi gãi bên má, cười nhẹ rồi đáp.

-thú thật, cái lần tôi thức dậy trong phòng lão Tống Trung, coi như là lần đầu chính thức gặp anh ta. Những gì tôi biết về tên đó chỉ nhiều hơn mấy người một cái tên “Âu Tử Dạ”.

Thiên Hương không tin cười lạnh. Phong Linh rót cho tôi cốc nước lọc, chính mình cũng uống một cốc.

-cậu tốt nhất nên thành khẩn khai báo, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu, nếu dám dấu diếm, dù chỉ nửa thông tin, tốt nhất đừng để tôi biết, bằng không...

Tôi đón lấy ly nước nói câu “cảm ơn” theo thủ tục, trong lòng quả thật có chút tò mò, lại nhớ tới lời hăm dọa lúc trước của tên Công Du Giám Minh “sau này tốt nhất đừng để tao gặp lại, bằng không sẽ cho mày thưởng thức cái gì mới gọi là không biết xấu hổ, nhục nhã ê chề.” Wuầy, lúc đó thần kinh hơi rung rinh, về sau thấy mặt gã ta vẫn nên đi đường vòng.

-bằng không?...

Bách Lý Thiên Hương lạnh lẽo nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân rồi ngược trở lại dừng ở giữa thân, khoe môi xinh đẹp khẽ nhếch, tạo ra độ cong có chút...bì ỏi. Ủm, tôi hơi hồi hộp rồi, không phải đã hỏi một câu ngu ngốc chứ nhỉ?

-cậu chắc biết đàn ông bị mất đi bộ vị này trên cơ thể sẽ đã kích tới mức nào? Sống chẳng bằng chết, nhìn ai cũng thấy tủi nhục, bị quẫn? Chắc không muốn trở thành loại bán nam bán nữ ấy đâu nhỉ? Nữ nhân không thêm đừng tới, nam nhân cũng chẳng buồn dùng. Nhưng nếu cậu có sở thích đó, tôi không ngại xuống tay dìm

Nhìn nhìn xuống vị trí ánh mắt từ cô ta đặt ở giữa thân tôi, dễ dàng liên tưởng tới thứ Thiên Hương ám chỉ. Cô ta chắc chỉ mạnh miệng hù dọa thôi nhỉ? Còn cái tên Công Du Giám Minh đó lại khác, Mạnh Chương nói đầu óc gã hơi tung tung, nhưng tung tung chắc không đồng nghĩa với biến thái đâu ha?

Mình đang ngồi ở cái giường phía trước như khán giả hứng thú xem show truyền hình. Phong Linh dùng bàn tay quạt quạt cho Thiên Hương, giọng có chút quẫn bách.

-khụ khụ ,Hương Hương, tôi nghĩ Tiểu Minh thật sự không biết gì nhiều đâu. Cô đừng có thấy cậu ta hiền lành mà bắt nạt.

Thiên Hương liếc xéo anh ta, rút nhanh khẩu súng lục giấu trong áo phía sau lưng, ngón tay điêu luyện xoay nó mấy vòng vô cùng tài tình, khi dừng lại, nòng súng đã chia thẳng, hướng về phía hạ thân tôi, cực kỳ nghiêm túc và nghiêm khắc nói.

-bỏ tiểu thư trước giờ nói được làm được. Ghét nhất những tên nói nhẹ không thích lại ưa ăn nặng. Thứ khiến bỏ tiểu thư khó chịu, phở phở.

Tôi thầm đổ mồ hôi lạnh trong lòng, người ta nói ngoan độc nhất là lòng dạ đàn bà, quả không sai. Tôi cũng không muốn trêu chọc cái con kiến lửa này, nuốt một ngụm nước bọt xuống cho thông cổ họng, khoe miệng nhoeo nên tỏ vẻ tươi tỉnh.

-ha ha. Tôi nói là sự thật, cô phải tin tôi. Bằng không thế này, cô có thể gọi điện trực tiếp hỏi thẳng Âu Tử Dạ để chứng thực lời tôi quả quyết. Nếu Âu Tử Dạ khẳng định tôi biết nhiều hơn, tôi cam tâm tình nguyện để cô phê?

Chúng tôi bốn mắt trừng nhau hồi lâu, khẩu súng xoay tròn trên ngón tay trắng nõn thanh mảnh rồi cất nó về vị trí cũ. Tôi thầm than thở, cô ta thăm người mới ôm dậy cái kiểu này chắc muốn người ta đổ bệnh nặng hơn. Súng luôn dắt trong người thế kia là đủ biết Thiên Hương luôn có tâm phòng bị.

Thật ra tôi nghĩ Thiên Hương chỉ là đang cảnh cáo không nên lừa dối cô ấy. Tựa như kiểu lần đầu lính mới ra mắt, chủ soái sẽ oai phong “Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương” một câu cực rung động tâm can khiến kẻ chân ướt chân ráo vô thức vàng vang dạ dạ, từ đó về sau tạo ra bóng ma không dám lừa gạt.

Phong Linh thấy tình tình đã trùng xuống, liền thay Thiên Hương trả lời câu tôi hỏi.

- A Hoa Tiểu Trà trở Báo ca ra tuyến đường sắt Cẩm Thù để đến Hà Bắc. Nhưng dựa theo tình huống mấy lần trước anh ấy hoạt động, thì miệng nói là tới một nơi, cũng chưa chắc dừng chân tại đó, mà sẽ từ nói đó để đến tiếp một trạm khác nữa.

-phải a, tạm thời chúng ta chỉ biết Báo ca tới Thù Đức (Hà Bắc), anh ấy như vậy rõ là không muốn ai bám đuôi, cũng không phải lần đầu, vốn Báo ca hành tung luôn khó đoán, thích độc lai độc vãng, sự việc lần này là ngoại lệ.

Thiên Hương trầm ngâm nói sau đó rất tự giác cầm lấy con dao sáng bóng nhỏ bé bên cạnh gối đựng những trái táo đỏ mọng, bắt đầu bổ, không gọt vỏ, chỉ cắt bỏ hạt ở giữa và phần đầu đuôi nơi dễ nhiễm bẩn. Ăn vỏ cũng tốt nhưng chắc rửa rồi ha?

Tôi thầm nghĩ, trong khi mọi người đều đang thụ thương nằm viện điều trị, hẳn có việc cấp thiết gì cần giải quyết mà không thể nán lại ít bữa nghỉ ngơi sau từng ấy chuyện kinh khủng phát sinh? Cái tên này không những mệnh lao lực còn có sức trâu bò hiệp trợ sao?

Mình đang đang ngồi vuốt vuốt điện thoại, đầu không ngừng lên, âm thanh khô khan cứng nhắc của anh ta phát ra.

-vì vụ việc quy mô và tính nghiêm trọng hơn mọi khi, hơn nữa quả thật chúng tôi đều có mục đích riêng nên mới ngó ý đòi theo. Vốn trước giờ Báo ca

luôn hành sự một mình, dù thật muốn đi theo cũng phải xem bản lĩnh có đủ sức làm đôi, nếu không nhất định sẽ bị bỏ rơi dọc đường, mà nếu chẳng may lại còn nhờ tay sẩy chân làm hỏng việc của anh ấy, anh ấy sẽ không chút khách sáo mà đạp một phát ngất luôn cho rảnh nợ.

Dù hẳn ta có tài giỏi cỡ nào, những chuyện hiểm nguy trùng trùng như lần này một người lao vào là không thể, nếu không có đồng đội đi phía sau lo lót, hẳn ta có thể thuận lợi ôm kiếm cô sao? Vậy mà lại đối xử mất dạy như thế, chẳng lẽ vì cái tổ chức khôn nạn đó đã tiềm ẩn mưu đồ thâm “đồng đội là công cụ, công cụ không hữu dụng thì phải gạt bỏ”?

-ghê gớm thật, làm gì mà tuyệt tình dữ vậy, nữ lòng nào đối xử tệ hại với người thiện chí muốn giúp đỡ. Mà trong ba người, ai xấu số từng bị hấn phũ?

Bấy giờ Minh Đăng mới dừng tay nghịch di động, ngẩng đầu nhìn.

-Thì là đại tỷ đó, lần đầu là khi 17, cô ấy thấy bản thân đã có thể lấy một địch ba, cho là hơn khối người, võ ngực cam đoan đi theo sẽ không gây phiền hà. Báo ca không phản đối, vốn trước giờ phải người đi theo âm thầm phụ trợ, anh ấy không có ý kiến, có điều, lũ đàn em đều là nửa đường mất dấu vết đành lủi hủi bỏ dở. Đại tỷ cũng không ngoại lệ, đến lần thứ hai và thứ ba vẫn bị anh ấy đánh ngất xỉu, vất vào một xô, sáng tỉnh mơ hôm sau mới tỉnh dậy lơ ngơ quay về. Lần này hoàn hảo a. Phải rồi, cho cậu xem tin tức báo “Thời đại mới” viết về nhà tù Bàn Cẩm. Mấy hôm nay từ báo mạng đến báo giấy, tờ nào cũng đều giật tít rầm rộ. Ha ha, quả nhiên là nháo đến thiên địa rung chuyển.

Nói dứt lời anh ta xuống giường, tiến tới bên đưa tôi cái điện thoại màn hình to oành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 88: Thu dọn tàn cục.

Tôi thấy nó thông qua quảng cáo smartphone trên ti vi thì nhiều, thỉnh thoảng được lão bỏ dặt ra ngoài đường tàn bộ, lâu lâu tới các khu trung tâm dạo mắt thấy người ta cầm đầu sử dụng. Nhưng chân chính chạm vào lại chưa từng thử nghiệm, lão bỏ chỉ dùng cái Nokia 105 giá khoảng một trăm đồng (khoảng 300 trăm nghìn VNĐ), thường xuyên chân tay run rẩy lo lắng rơi lên rơi xuống tí ti lần vẫn nghe gọi bình thường. Tôi cũng chưa từng mở miệng yêu cầu ông ấy mua cho bất cứ thứ gì, hơn nữa cũng chẳng có bạn bè để liên lạc, cho nên, ở khoảng cách gần thế này, có chút hấp dẫn khó nói.

-xem tin này trước.

Cho nên tôi thành thật cầm lấy điện thoại, cẩn trọng như nâng trứng gà mỏng manh, nhìn vào màn hình sáng rực như ti vi thu nhỏ, có chút mê hoặc.

“13/11 :Báo thời đại mới đưa tin: sáng sớm nay tại nhà tù Bàn Cẩm thuộc quận Song Đài Tử đã xảy ra một trận động đất lớn đo được 6 độ Richter không những khiến cho hầu hết các công trình kiến trúc đều tổn hại nặng nề mà còn chôn vùi vô số phạm nhân. Khi cánh nhà báo tới đã thấy rất nhiều quân nhân đang lôi xác người từ dưới đồng đồ nát. Được biết chính quyền thành phố đã nhanh chóng điều động 400 lính bộ đội đóng quân từ hai quận Bàn Sơn và Đại Oa gần đó đến cứu trợ.”

Tôi dời màn hình, quay đầu hỏi Minh Đăng

-rạng sáng hôm đó, xảy ra động đất sao?

Anh ta vuốt ve chòm râu dê, thông thả đáp.

-chính là lúc cậu từ trên cầu thang ngã xuống, may mà Báo ca nhanh tay đỡ được, từ lúc đó động đất kịch liệt gầm gừ, kéo dài liên tục suốt 10 phút. Rung động ở sâu dưới lòng đất từ chân truyền vào cơ thể, cảm giác như có con gì khổng lồ đang ra sức quấy đạp, trong không trung ông ông kêu gào như đòi thả ra. Khi ấy vô cùng lo lắng, sợ rằng hệ thống lòng công ngầm bị phá hủy thế nhưng địa chấn lại không mạnh như trong tưởng tượng, chỉ khiến thân thể chao đảo một chút. Nhưng cái âm thanh ô ô vang vọng trong không gian lại như mũi kim đâm vào đầu óc chọc vào tim phổi, mới là thứ chân chính khiến người ta khiếp đảm kinh sợ. Này, sao cậu không kéo màn hình đọc tiếp?

Tôi cười cười, thành thật khai báo.

-ngại quá, tôi không biết sử dụng

Minh Đăng trợn mắt nhìn tôi một cái như nhìn người rừng song cũng vươn ngón tay, lướt nhẹ một cái, đoạn báo đọc rồi được đẩy lên, phía dưới hiện ra ảnh chụp quang cảnh đổ nát. Miệng anh ta cảm râm.

-vuốt vuốt thế này nè, thật tình, điện thoại bây giờ rẻ bèo, chưa tới 1 nghìn (3, 4 triệu VNĐ) đã có đầy đủ mọi tính năng để giải trí, chẳng lẽ thời buổi này vẫn còn người chỉ biết dùng cục gạch ném chó? Muốn đọc tin tức khác thì chỉ việc đơn giản chạm vào nó. Thật tình, bây giờ con nít 5 tuổi cũng đã được cha mẹ cưng chiều cho làm quen với iphone, ipad.

Tôi phớt lờ anh ta chỉ tập trung mắt nhìn một loạt ảnh, thật tình chẳng phân biệt nổi nơi đâu với nơi đâu nữa, khi mọi thứ chỉ còn là đồng đồ nát, nhìn không ra hình dạng ban đầu, thì ảnh chụp bức nào cũng như nhau thôi. Những bức ảnh trông rất u ám, có thể do thời tiết xấu, vẫn có thể thấy tuyết tiếp

tục lác đác buông rơi.

Hương Hương đưa đĩa táo đã bỏ hoàn tất, trên cảm vô số tấm tre y như thịt nhím, mời mọi người, chính bản thân cũng cầm lấy gặm một miếng, tiếng cắn nuốt rào rào của mọi người cứ thể ầm ỹ bên tai.

-ừm, răng hơi nhức.

Tôi xua tay từ chối, nói xong lại cặm cụi nhìn màn hình.

“14/11: Báo thời đại mới: Bước đầu những nhân viên cứu hộ hôm qua đã kéo ra được gần 2000 thi thể, tất cả đều chết, hiện vẫn chưa tìm được ai sống sót. Điều kỳ lạ là, trên thân thể các nạn nhân hầu hết đều có dấu tích của đạn, có thể tìm thấy dễ dàng vô số xác đạn nằm la liệt rải rác khắp mọi nơi. Chính quyền từ Thẩm Dương (thủ phủ Liêu Ninh) là tỉnh trưởng Trần Pháp Cầu phái đội đặc nhiệm phòng 610 kết hợp cùng cảnh sát địa phương điều tra vụ việc. Nghi ngờ phạm nhân ầu đã, cái ngục bắn súng thị uy, chẳng may lại ngộ sát khiến cho bạo loạn bùng nổ không cách gì dập tắt.”

Phía dưới kèm một loạt ảnh cứu hộ đang lôi xác người khỏi đồng đồ nát. Hầu hết đều là chụp ở khoảng cách xa, rất ít ảnh cận cảnh. Trời đã không còn tuyết rơi, thể nhưng chất lượng ảnh vẫn kém, xung quanh như thể nhiều sương mù bủa vây.

“15/11: Báo thời đại mới: Ngày hôm qua nhân viên cứu hộ đã lôi thêm hơn 3000 thi thể, tất cả sẽ được chuyển tới khu vực ít tàn phá hơn ngay đó để tiện đội ngũ pháp y giám định cũng như cho việc xác nhận danh tính mau chóng.”

“Theo như tin tức của đội điều tra cung cấp công khai cho cánh nhà báo, khoảng tới 18 giờ ngày 12/ 11 toàn bộ phạm nhân thuộc hai khu C và D tại nhà tù Bàn Cẩm theo lệnh của ngục trưởng tới sân tập trung, sau đó bạo loạn chính là ở nơi đó xảy ra không cách gì kiểm soát. Đến hơn 19 giờ phòng phát điện xảy ra sự cố, chập mạch, nổ tung, khiến cho toàn bộ hệ thống chiếu sáng cũng như camera đều ngưng hoạt động.”

“Hơn một tiếng sau, 200 bộ đội vũ trang được điều động tới hỗ trợ từ khu doanh trại quân nhân đóng gần đó. Khoảng 1 giờ sáng 13/11 chỉ huy trưởng của doanh trại Cổ Thành Tử là thượng tá Lý Hi Anh lại nhận được điện khẩn yêu cầu cung cấp thêm viện binh từ phó giám đốc nhà tù Hạ Nhân Đức, ông ta đành đánh điện xin viện trợ chỉ huy trưởng của doanh trại Bá Tường Tử bên Hưng Long Đài.”

“Gần hai tiếng sau 200 binh lính mới tới được nhà tù. Ông Lý Hi Anh cho hay, ngay từ đầu ông đã không liên lạc được với giám đốc Bàn Cẩm Tổng Trung, những gì ông biết đều do Hạ Nhân Đức cung cấp. Về sau cũng không liên lạc được với Hạ Nhân Đức cho nên khẩn cấp gọi điện tới phó tỉnh trưởng kiêm giám đốc sở công an Vương Lập, nhưng gọi hoài cũng không bắt máy cuối cùng đành phải đánh điện cho tỉnh trưởng Trần Pháp Cầu nói một chút tình hình nghiêm trọng của Bàn Cẩm.”

“Khoảng 5 giờ sáng 13/11 vì lo lắng cho tình hình tại nhà tù, ông Lý Hi Anh cùng vài thuộc cấp đến Bàn Cẩm, khi tới nơi chính là cảnh toang hoang đồ nát, đặc biệt, toàn bộ khu bệnh viện Vũ Tuyền còn đang bốc cháy hừng hực, khói nghi ngút lan tỏa, nơi nghiêm trọng nhất là khu vực điện thờ Trần Linh, sụp xuống tạo thành cái hồ đường kính khoảng 100m sâu hơn 10m, trước mắt tình hình cực kỳ cấp thiết, lại chủ động gọi cứu trợ tới hai quân Bàn Sơn và Đại Oa.”

Tiếng Minh Đăng vừa rộp rộp nhai táo vừa nói, anh ta ngồi bên cạnh Phong Linh, như không xương, dựa cả vào.

-cậu không biết lúc đó tình hình sít sao cỡ nào đâu. Xe chúng ta vừa xuất phát 50m phía sau bọn quân đội đã tới, cũng không hiểu như thế nào mà một chiếc tách ra đuôi theo. Lúc đó lưu lượng xe trên đường cao tốc Thẩm Đại tuy không đông nhưng toàn bộ hầu như đều là vận tải cỡ lớn, thẳng nhóc A Hoa chính là không ngừng tăng tốc lượn trái lách phải trong đó suốt gần tiếng đồng hồ, đến tận khi vào địa phận Thái Hòa mới khiến cái đuôi đeo bám đâm vào dải phân cách còn khiến một chiếc xe trở hàng hóa vô tội phía sau phanh không kịp đâm vào.

Phong Linh nhẹ nhàng bổ sung thêm, vai đẩy đẩy cậu em như không xương đang dựa cả vào lưng anh ta.

-Thế mà vẫn chưa xong, chạy được 10 phút yên ổn một lúc lại có hai chiếc moto của cảnh sát giao thông bắt ngờ xuất hiện phía trước, hù hét inh ỏi đòi dừng lại kiểm tra. A Hoa lập tức của một đường vòng đúng là nghiêng trời lệch đất, cậu chính là rơi rầm một cái từ trên ghế xuống gầm xe, tôi và Đăng Đăng chặt vật bám víu để không xẩu số ngã đè lên cậu. Tầm đó lượng xe lưu thông đông đảo, hai con ruồi lảng nhảng một lúc lâu, cả đám đứng sợ vỡ mật, chưa đến 20 phút mà ti ti lẩn và quệt hết vào xe này đến xe khác cũng may chưa gây tai nạn chết người chỉ khiến cho cả một đoạn đường dài phía sau ách tắc giao thông trầm trọng, người là kẻ hét đòi chém đòi giết không khác gì bạo loạn, cũng nhờ vậy mà cắt đuôi thành công.

Nhìn hai anh em nhà họ một kẻ ngã ngón dựa dẫm, một kẻ hích hích muốn đẩy ra, tôi ngây ra một lúc, cảm thán.

-kinh khủng thật đấy, nghe hai người miêu tả thật sinh động, cũng may tôi ngắt rồi, mọi người đều bình an, thật tốt.

Dứt lời lại cúi đầu đọc tiếp chỗ tin tức cho xong.

“16/11: Báo thời đại mới: Hôm qua các nhân viên cứu hộ lại kéo ra gần 4000 thi thể phạm nhân, ước chừng ở dưới đồng đồ nát vẫn còn lại vài ngàn nạn nhân nữa. Chính quyền địa phương cũng đã cho mời các nhà sư đức cao vọng trọng bên hội Phật giáo Phụng Thiên tới đọc kinh làm lễ cầu siêu mấy ngày nay. Bên điều tra sơ bộ đánh giá, tâm của trận động đất bắt nguồn từ khu thờ Trần Linh, có điều địa trấn cũng không lan theo hình thức vòng tròn mà chạy chủ yếu hết về một phía. Nơi lãnh hậu quả nghiêm trọng nhất lại là 4 khu vực giam giữ tù nhân. Bên điều tra cũng cho hay vẫn chưa liên lạc được với giám đốc Bàn Cẩm Tổng Trung, rất có thể ông ta cũng đã chết trong vụ bạo loạn, thế nhưng vẫn chưa xác định được thi thể.”

“17/11: Báo thời đại mới: Hôm qua đã lôi khỏi đồng đồ nát thêm khoảng 2500 nạn nhân nữa, bên điều tra cho hay bước đầu đang phân chia xem thi thể nào là của phạm nhân thì đem hỏa thiêu, thi thể nào là của nhân viên cai tù thì xác định danh tính rồi đưa danh sách cho chính quyền địa phương ủy thác họ báo cáo cho thân nhân. Bên điều tra cũng cho hay hiện vẫn chưa liên lạc được với phó tỉnh trưởng giám đốc sở CA Vương Lập, cũng không rõ ông

ta đang ở đâu, ngay đến bí thư tỉnh ủy Bạc Hy đồng dạng cũng chơi trò mất tích."

- Tiểu Mặc Tử, nếu không ăn được vậy thì uống cái này đi.

Tôi ngẩng đầu, đập vào mắt là cốc nước trắng đục, mùi sữa thơm nhẹ lan tỏa. Tôi đã bao lâu không ăn? Dường như từ lúc vào nhà tù, đã không ăn miếng nào, chỉ uống chút nước cầm hơi, nhưng lạ lùng là chẳng thèm ăn, cũng không có đói. Lúc trước cũng thế, không có cảm giác muốn ăn cũng không thấy đói, nhưng vì để lão bố đừng có tụng niệm bên tai, vẫn ăn một chút để ông hài lòng, song không có nghiêm trọng như lúc này.

Tôi cầm lấy ly sữa ấm nóng từ tay Thiên Hương, ngạc nhiên nhìn cô ấy mấy giây rồi mới nhắm mắt nín thở, một hơi ừng ực uống hết. Cổ nén cảm giác buồn nôn, trả lại cái cốc, nói một câu cảm ơn, lại cúi đầu cảm cúi nhìn màn hình.

"18/11: Báo thời đại mới: Hôm qua bên điều tra công bố đã lời tổng 11596 thi thể, trong đó 400 người bên bộ đội đóng quân tới tiếp ứng, 587 người là nhân viên cai ngục. Pháp y giám định, hầu hết đều chết do súng bắn. Cũng đưa ra kết luận tình trạng độ thiệt hại 80% vô pháp tu sửa, chính quyền chưa đưa ra quyết định cuối cùng có nên xây mới lại hay không, tạm hoãn sử dụng diện tích đất tù vô thời hạn. Các nhà sư đến hôm nay vẫn đang đọc kinh siêu độ, nghe nói sẽ làm lễ liên tục trong 7 ngày 7 đêm."

Phía dưới là một loạt ảnh mấy chục sư chùa tụng kinh gõ mõ nghiêm trang mà thành khẩn. Bức ảnh vẫn toát lên bầu không khí âm âm u u, chứng tỏ mấy ngày qua thời tiết chẳng chuyển biến tốt đẹp, lúc nào cũng vần vũ mây mù dày đặc che lấp ánh dương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 89: Giết người bí ẩn.

Đúng lúc đó ngoài cửa có tiếng gõ, một giọng nó trầm ổn cất lên cùng lúc với cánh cửa mở. Thì ra là đội ngũ bác sĩ y tá tới giờ tái khám, Thiên Hương rất tự giác ra ngoài chờ, mà hai tên đang ở ôi kẻ đòi dựa lưng người không cho kia cũng rất thức thời ai về giường nấy.

Đám bác sĩ y tá thấy tôi tỉnh lại đều lộ vẻ mặt kinh hi, cảm thán mấy câu thăm hỏi đại loại như "thật không thể tưởng tượng nổi nhanh như vậy cậu đã có thể tự tỉnh lại rồi, chúng tôi còn tưởng cậu sẽ sống đời thực vật một thời gian".

Họ đến chỗ tôi xem xét trước tiên, tôi đặt điện thoại xuống, bác sĩ dùng ống nghe lạnh lẽo áp vào tim, vào lồng ngực, nghe nhịp đập, nhịp thở. Miệng luôn hỏi "cảm thấy trong người thế nào? lạnh lắm không? mỗi một nhiều không? chóng mặt buồn nôn không? tay chân đau nhức không?". Y tá thì đứng bên cạnh ghi chép. Tôi đều trả lời ổn cả. Họ nói tuy tôi đã vượt qua tình trạng hiểm nghèo nhưng vẫn nên ở lại bệnh viện ít ngày để tiện bề theo dõi thêm.

Lại căn dặn tôi nếu có điều kiện thì ăn mấy thứ như nhân sâm, linh chi, tổ yến, bào ngư để tẩm bổ, nói tùy xương của tôi sản xuất máu quá chậm, những tế bào hồng cầu trong máu thiếu hụt trầm trọng, từ này về sau không nên vận động quá sức, càng không nên để tinh thần chịu đả kích mạnh, rất có thể bệnh cũ sẽ tái phát. Tôi đẩy trong người một xu dính túi cũng không có, chính là không khác tên ăn này, viện phí còn phải nhờ cậy vào Thiên Hương trả dùm, cũng không biết ngày rộng tháng dài sau này cần lăn lộn kiếm sống như thế nào? Nhà cửa ở Hưng Long Đài lại ra làm sao rồi?

Bọn họ tiến tới hai người kia, hỏi han tình trạng sức khỏe, thay băng, tiêm thuốc, phát thuốc, nói với họ tốc độ lành bệnh như tên bắn, vết thương đã khép miệng rồi, có thể xuất viện bất cứ lúc nào, về nhà thì chỉ cần bôi thuốc, uống thuốc hai ba hôm nữa là ổn. Tôi không để ý nữa, đưa tay sờ sờ ngực, hình như quên cái gì thì phải? Đến khi đám y tá bác sĩ đi ra, Thiên Hương trở lại, phía sau còn có thêm hai người nữa.

Trên tay bọn họ cầm mấy túi xách, vừa nhìn thấy tôi một người lần lượt phân phát túi cho ba người, nói của đại tỷ thì ăn cơm đùi gà, Phong Linh ăn cơm sườn xào chua ngọt, Minh Đăng thì ăn cơm heo quay, thì ra là giờ ăn tối rồi. Người còn lại mặt mũi tươi cười hóm hờ bước tới, tự động kéo cái bàn ăn bên mép giường, đặt đồ xuống.

- Mặc tiểu ca, quả nhiên anh tỉnh lại, ban nãy trở Báo ca đi có việc, anh ấy nói rất nhanh Mặc tiểu ca sẽ hồi tỉnh, cho nên khi quay lại, cố tình mua cho anh tô cháo gan, chúc anh mau chóng hết bệnh xuống giường.

-đạ, đa tạ. Cậu...là?

Cậu nhóc mặt như đón nắng xuân tiền gió đông, giới thiệu.

-em là Hoa Thiếu Thiên, anh có thể gọi em là A Hoa như mọi người. Tên kia là bạn em, Đặng Tiểu Trà, gọi cậu ta là Tiểu Trà được rồi.

Tôi nhìn hai con người trẻ tuổi chỉ khoảng 17, 18, một người tràn đầy nhựa sống, nụ cười rạng rỡ thoải mái lại ấm áp, như ánh dương quang, ngay đến ánh mắt cũng lấp lánh kiên định mà chân thành, khiến người khác nhìn vào, vô thức bị lôi cuốn, muốn thân cận. Chính là cái cậu đã dùng tay lái lựa siêu quần tránh thoát khỏi màn truy đuổi gắt gao phía sau, tuy đưa mọi người tới điểm đến, cũng tiền nửa cái mạng người ta đi.

Mà người còn lại thấp bé hơn chút xíu, trông hiền lành mà nhu nhược, đeo gọng kính viền đen, tựa như con mọt sách ẩn thân quanh năm trong phòng tối,

lâu ngày không được mặt trời quang hợp cho. Cậu bạn này không nói không rằng gì hết, chỉ đơn giản gạt nhẹ cái đầu tóc tai dài lòa xoa như thể lười cắt đi, để mọc tùy ý như cỏ dại, xem như chào hỏi.

-Phải rồi, đọc thêm tin tức giật gân này nè Tiểu Mặc Mặc.

Phong Linh tiến tới chỗ tôi, đặt hộp com xuống, cầm lấy cái điện thoại, vuốt vuốt mấy cái đưa lại. Tôi nhìn vào màn hình.

“15/11: Báo an ninh đời sống: Tại bệnh viện Bát Nhất Lộ, thuộc Tây Cương (Đại Liên) tiếp nhận một nữ bệnh nhân trong tình trạng kỳ lạ, người này 43 tuổi tên Tùy Cẩm Đào, kẻ đưa tới là người tình của cô ta tên Khánh Hồng cho biết. Sáng nay lúc thức dậy phát hiện cô ta có điểm bất thường, lay gọi kiểu gì cũng không chịu tỉnh lại bèn hốt hoảng lái xe đưa tới bệnh viện. Sau một hồi đội ngũ bác sĩ kiểm tra sơ bộ, không có bất cứ một thương tổn dù nhỏ nhất gây ra nguy cơ bất ổn trên người, quả thật đến một vết xước rí máu cũng không, không hô hấp, không mạch đập, không có sự sống, không tìm ra nguyên nhân tử vong, gương mặt bình thản như đang say giấc.”

“Cho đến khi đưa thi thể vào phòng chụp mới phát hiện, toàn bộ cơ quan nội tạng, đều không có, hay chính xác hơn, bằng cách nào đó, biến mất, không lưu lại bất cứ dấu vết bị lấy đi. Hiện cảnh sát đang gấp rút tiến hành điều tra, bước đầu cho hay, căn hộ chung cư ở tầng 7, cửa ra vào nơi ban công có dấu hiệu bị phá vỡ, không phát hiện thấy dấu vân tay, có dấu giày từ ngoài hướng vào trong, dấu một kiểu giày một kích cỡ, dựa theo kích cỡ cho thấy là của nam nhân, hung thủ chỉ có một người hoạt động. So sánh với kiểu giày và kích cỡ của Khánh Hồng, kết luận không trùng khớp, có thể loại anh ta khỏi vòng nghi phạm”

-Tùy Cẩm Đào này cũng không phải nữ nhân bình thường, bà ta chính là đối tác làm ăn lớn với Khai Lai, cung cấp sản phẩm thi thể nhựa hóa ra thị trường nước ngoài. Chết đáng đời. Kiểm nhiều tiền bản thể cũng không biết làm từ thiện để rửa bớt tội nghiệt. Đọc tiếp, đọc tiếp.

Giọng Phong Linh có chút cười nhẹ lại đầy vẻ châm biếm mỉa mai, thì ra anh ta vẫn đứng nhìn này giờ, nói xong thì cầm lấy hộp com, ngồi xuống cạnh Thiên Hương, tiếp tục ăn, trong miệng còn cảm râm chê đồ nấu không bằng Tiểu Quang Quang.

“16/11: Báo an ninh đời sống: Thi thể bị chết vì lấy mất nội tạng một cách kỳ lạ ngày hôm qua đang khiến tổ chuyên án của thành phố Đại Liên đau đầu vì vẫn không tìm ra bất cứ một dấu mối rõ ràng nào thì lại xuất hiện thêm một trọng án khác có cùng cách thức như trên. Người qua đời cũng trong tình trạng ngủ yên lành là Cựu chủ tịch Ủy viên Quân sự Trung ương Đảng Giang Dân, người phát hiện là bà giúp việc trong nhà nhiều năm. Người này cho hay, như thường lệ buổi sáng tới đánh thức ông Giang dậy lại phát hiện có điểm bất thường vì lay mãi cũng không nhúc nhích động đậy, bèn gọi điện cho xe cứu thương tới.”

“Lúc tới bệnh viện Nam Quan Lĩnh thuộc quận Cam Tĩnh Tử (Đại Liên) khám nghiệm, đồng dạng phát hiện nội tạng bị lấy đi trong khi cơ thể không chút tổn hại. Tin tức do ban chuyên án cung cấp, tư dinh của cố chủ tịch ủy viên luôn có camera và đội ngũ 10 bảo vệ chuyên nghiệp giám sát và quan sát 24/24 thể nhưng vẫn để hung thủ ngênh ngang tiến vào lầu 2 mà không chút hay biết. Vẫn theo lời ban công phá cửa, vẫn để lại cùng một dấu giày một kích cỡ, như thể thách thức cơ quan chức năng bắt hãn.”

-Giang Dân, lão ta là đại boss, kẻ hạ lệnh cho Bạc Hy bằng mọi cách đưa người học Pháp Luân Công vào nhà giam, Bạc Hy truyền lệnh xuống Vương Lập, Vương Lập phải quân đội âm thầm thực hiện chính sách “thả bắt nhằm còn hơn bỏ sót”. Bắt xong rồi liền giao cho đàn em là Tổng Trung xử lý với khẩu hiệu “không khoan nhượng, nhân từ với tội nhân là si nhục nhân phẩm quân nhân. Mẹ nó, lão già sống dai hơn đĩa, được hưởng hết vinh hoa phú quý, mãi tới hơn thất thập mới châu diêm vương, ông trời đã quá dễ dãi rồi.”

Giọng Minh Đăng gầm gừ nói tới đó chợt hừ mũi một tiếng, cảm giác cực kỳ kinh miệt mà tức tối, tôi ngẩng đầu nhìn, cũng không biết đã đứng kè bên từ lúc nào, anh ta cúi xuống, chạm tay vào màn hình, hiển thị ra thông tin khác.

-đọc thêm tin tức này mới trấn động nè.

Nói xong lại ngồi xuống cạnh ông anh, lăm bằm một câu nhớ đồ Tiểu Quang Quang nấu.

Thiếu Thiên và Tiểu Trà ngồi ở giường bệnh của Minh Đăng, đối diện giường tôi, cùng gấp đồ ăn trong một cái hộp lớn, hình như là sủi cảo áp chảo và xú mại hấp, mỗi đĩa còn có một cốc nước húp si súp bên cạnh, mùi trà ướp hoa thơm bốc lên.

“17/11: Báo an ninh đời sống: Lại thêm một vụ giết người hàng loạt không thấy máu diễn ra tại trại lao động giáo dưỡng Mã Tam gia ở Vu Hồng, Thẩm Dương. Khoảng 20 giờ tối 17/11 tại bệnh viện Tô Gia Đồn tiếp nhận cùng lúc 10 nạn nhân nữ đều trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, soi đèn vào mắt thì phát hiện đồng tử đã giãn to, đưa ống nghe lên tim, phổi đồng dạng không có nhịp đập, sóng điện não trên máy đo điện tâm đồ chỉ là đường thẳng bằng nhưng thi thể không có bất cứ dấu hiệu tổn thương. Cũng chỉ đến khi đưa vào phòng chụp mới phát giác, toàn bộ cơ quan nội tạng, không phải của một người, của toàn bộ số người đưa tới, đều không tồn tại.”

“Từ tim, gan, phổi, thận, dạ dày, bao tử, tá tràng, túi mật, lá lách, ruột già, ruột non, ruột thừa, bàng quan... tất cả đều biến mất mà da thịt bên ngoài không một khe hở, không dính một giọt máu. Vì tính nghiêm trọng của sự việc bên bệnh viện đã trực tiếp liên lạc tới cảnh sát địa phương, cùng mời cả phía nhà báo tới đăng tin. Đội cảnh sát Thẩm Dương kết hợp với tổ trọng án bên Đại Liên cùng hợp tác điều tra, bước đầu cho hay đây không thể do một người làm, mà là một nhóm sát nhân có quy mô tổ chức cụ thể, bởi vì để đột nhập vào trại giam giết một loạt nữ cai ngục mà không để lại bất cứ dấu vết gì, với người bình thường, là không thể.”

-trại lao động giáo dưỡng Mã Tam Gia, đó là nơi nhốt dành riêng cho phạm nhân nữ, nửa năm trước tôi có viếng thăm. Trại lao động giáo dưỡng, là một hệ thống trại giam giữ cho phép cảnh sát bắt nhốt những người phạm tội nhỏ nhẹ trong vòng 4 năm mà không cần thông qua xét xử. Ước tính có 320 cơ sở như thế trên toàn quốc, giam giữ tổng cộng 190.000 ngàn người nhưng những con số thực tế luôn cao hơn nhiều. Báo Nhân Quyền tại hải ngoại từ lâu đã lên án chỉ trích, buộc tội chính quyền lạm dụng những trại giam này để tạo ra nguồn lao động giá rẻ, trừng phạt tàn bạo thể xác và làm nhục nhân phẩm những người bị gọi là gây rối loạn trị an, bao gồm cả những người theo tập Pháp Luân Công chỉ vì họ không thể hoàn thành chỉ tiêu công việc quá

mức hà khắc của cai tù.

Tiếng của Thiên Hương thỉnh thoảng vang lên, lạnh lùng mà ẩn chứa căm giận, tôi ngẩng đầu, cô ấy đang thu dọn hộp cơm cho lại vào túi đồ, đã ăn uống xong xuôi rồi. Cô ấy lặng lẽ nhìn tôi, hồi lâu sau lại chỉ nhàn nhạt bảo đọc tiếp, nói có tin mới cập nhật hôm này.

“18/11: Báo an ninh đời sống: Sáng nay, bệnh viện Tô Gia Đồn lại tiếp nhận thêm 10 nữ cai ngục từ trại giam giữ Mã Tam Gia, triệu chứng không sai biệt, chết mà như ngủ say sưa, nội tạng thần thần bí bí lấy đi. Từ hôm xảy ra huyết án lạ lùng, bên nhà tù đã tăng cường quân đội giám sát, thế nhưng hung thủ vẫn nhón nhơ tới gây án và vô tung vô ảnh rồi đi khiến đội trọng án như kiến bò trên chảo lửa. Dân chúng càng là hoang mang sợ hãi, mọi người truyền miệng nhau rằng, phạm thi thể mà bị chết không có nội tạng đặc biệt là trái tim, thì sẽ không được luân hồi trở lại kiếp người, mà là đầu thai làm giống giun ăn phân, ngày đêm luân phiên sống luân lách chui lủi trong vùng đất tăm tối, làm thức ăn cho mọi giống loài khác, vô cùng thê thảm.”

"Thật tình cũng không biết tên tâm thần nào tung tin đồn thất thiệt khiến cho lòng người nghi thần nghi quỷ, tuy mọi người không còn quá kinh hoàng như lúc đầu, nhưng vẫn tiếp tục rỉ tai nhau, nói truyền thuyết xa xưa thời kỳ hồng hoang có một loài thú hình dáng giống như trâu tên gọi là Chư Hoài, tiếng kêu như chim nhạn khiến người ta ngủ mê man, dùng mắt giống như người để phân biệt giống loài, dùng tai lại tựa heo để phân chia thiện ác, dùng sừng lại giống như tê giác để đâm vào bụng kẻ xấu xa tệt hại, thích nhất là ăn thịt người, đặc biệt là nội tạng. Đương nhiên sự thật thế nào các cơ quan chức năng có thẩm quyền đang ra sức cắt lực phá án."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 90: Sự thật bị che giấu.

- Thiên Hương, nửa năm trước cô tới Mã Tam Gia là thu thập thông tin cho báo Nhân Quyền?

Tôi trao trả điện thoại cho Minh Đăng, quay sang tò mò hỏi cô ấy. Thiên Hương khoanh tay nghiêng đầu có chút trầm ngâm, tựa như hồi tưởng lại chuyện cũ. Sau đó quay lại nhìn tôi, nhẹ cười một cái.

- mọi người cũng sắp ăn xong cả rồi, chỉ riêng cậu là vẫn chưa đụng thìa.

Cô ấy chạm tay vào hộp nhựa, không hài lòng bổ sung thêm.

- nó đã nguội lạnh mất rồi, thật tình, mau ăn cháo đi. Cậu cũng quá lười ăn uống rồi.

Tôi cười có chút miễn cưỡng, có lúc Thiên Hương rất quan tâm lo lắng cho tôi, cũng có khi ác cảm đề phòng như kẻ xa lạ. Tôi nhìn tô cháo, có chút bất lực, nói.

- thật ra, vị giác không tốt lắm.

- dù là thế cũng phải cố mà ăn.

- được.

Tôi thở dài, gật nhẹ, mức mấy thìa cháo chậm rãi nuốt xuống.

- Vì sao lại chọn công việc nguy hiểm thế? Cô không sợ hãi sao?

Thiên Hương lắc nhẹ đầu, chia sẻ.

- nếu đơn thương độc mã dấn thân vào chốn hang hùm như thế, đương nhiên sợ hãi, nhưng mà bên cạnh tôi luôn có hai tên này hậu thuẫn, rất an tâm, cho nên, có động lực mà khiêu chiến hiểm nguy.

Cô ấy nhìn cặp sinh đôi, bọn họ cũng đã ăn uống no nê, đang thu dọn rác, nghe Thiên Hương tin tưởng nói thế cùng dừng tay một chút, ánh mắt sáng trong đáp lại. Phong Linh ôn hòa mở miệng giải thích.

- 10 năm trước anh em chúng tôi rơi vào thảm cảnh tồi tệ, nếu như không có Hương Hương thu nhận hẳn là chết thống khổ không sai. Vì thế, mạng hèn của chúng tôi là do cô ấy ban, tương lai có thể đồng hành cùng cô ấy kẻ sai sát cánh chính là vinh hạnh.

- mặc dù đôi lúc có nhõng nhẽo ích kỷ một chút nhưng căn bản coi như sống chung được.

Phong Linh vừa dứt lời thì Minh Đăng gật gù nói tiếp, Thiên Hương lập tức vươn tay cầm lấy cái gối bên cạnh, thần tốc ném, nhưng dường như anh chàng biết tông cái tính xấu đó, hơi nghiêng đầu liền tránh được, hai tay đồng thời tóm lại cái gối, quăng trả.

Tiếng của Thiếu Thiên hờ hờ xen vào, tay còn vẩy vẩy mấy cái.

-Mặc ca, Mặc ca, hai đứa cô nhi tui em 8 năm trước cũng là do đại tỉ nhất về, ở bên tỷ ấy rất tốt a, vì thế nếu sau này Mặc ca không có nơi nào để dung thân, hay là đầu quân cho đại tỉ? Dù tính cách đôi khi có hơi độc tài kiểm lập dị đồng quái đản một chút.

Vừa nói đến đó một vật thể lạ bay vèo tới đập trúng mặt cậu chàng. Giọng của Thiên Hương cũng theo đó tà ác vọng đến.

-tiểu tử thôi, lá gan càng ngày càng to.

Thiếu Thiên lấy cái gối ra khỏi mặt, không chút phật lòng, biểu tình vẫn hi hửng. Thiên Hương lại vung tay, lần này cậu chàng thành công tránh được cái chấn mông lao tới.

-nào dám nào dám, còn không phải đang khen tỉ tính cách độc đáo hay sao?

Tiểu Trà nãy giờ mặt đỏ ửng một tay chống má như kẻ mới ngủ dậy, vẫn như khán giả câm lặng nghiêm túc mà ngồi xem phim hay, vừa thần thờ gắp đồ ăn cho vào miệng như nhai rom khô.

Tôi còn có căn nhà ở Hưng Long Đài để trở về a, dù có khả năng cao nó đã bị chính quyền nước nhà tiếp quản hộ. Nên chỉ cười cho qua chuyện, nhìn nhìn tô cháo nhạt nhẽo như vừa lấy ra từ tủ lạnh, ngóay ngóay mấy cái, mức lên rồi mức xuống, quay lại chủ đề chính, tôi hỏi.

-trại giam Mã Tam Gia gì đó, chắc cô cũng muốn phá nát nó như với nhà tù Bàn Cẩm nhỉ?

-cậu, ở trong nhà tù Bàn Cẩm lâu chưa?

-ừm?...

Câu hỏi khó ghê, tôi nhú mồm mãi mới chột hạ.

-chắc là, hơn nửa tháng...

...cậu biết “địa ngục trần gian” ở đâu không? Trên đất nước này, khắp mọi nơi được gọi là nhà tù dành cho việc đàn áp các học viên Pháp Luân Công.

Tôi không đáp lời, chỉ lẳng lặng nghe cô ấy nói, đoán tiếp theo sẽ là câu chuyện dài hơi đây. Thiên Hương quả nhiên bắt đầu chậm chậm tường thuật.

Đại khái vào nửa năm trước, một đồng nghiệp trong tờ báo Nhân Quyền ở hải ngoại gọi điện nhờ cô tới Mã Tam Gia xác nhận một chuyện... Người bạn đó nói có một độc giả gửi cho xem mấy bức thư viết tay chi chít, hầu như được lấp kín hết bằng những câu tiếng Anh lủng củng lẫn với tiếng Trung... Tuy nhiên nội dung chúng chứa đựng bên trong lại khiến người ta kinh hoàng mà sốc nặng. Vị độc giả đó nói vợ anh ta mua một lọ hoa nhựa về nhà chẳng may lại lỡ tay đánh rơi, chậu sứ nứt vỡ, bên trong thấy mấy cục giấy được gấp nhỏ xíu, khi mở ra ,nội dung nói về chuỗi ngày bị tra tấn thậm tệ cả thể xác và tinh thần trong trại giam Mã Tam Gia của một nữ phạm nhân.

Cả hai vợ chồng đều cảm thấy đây là một sự thật cực kỳ kinh khủng và rất khó chấp nhận, tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn quyết định chọn gửi chúng tới trang báo Nhân Quyền. Thiên Hương đọc đi đọc lại tờ giấy vô số lần, càng đọc càng cảm phần tới mức chỉ muốn vác đại pháo đến bắn bỏ mịa cái chốn nhưng nhúc người lại mang tâm địa ma quỷ đó, tuy vậy cô tới địa chỉ nhà của nhân vật xưng “tôi” ghi trong thư để tìm hiểu thực hư trước...Nội dung của bút ký cơ bản như sau.

Nếu ai đọc được bức thư này, xin hãy gửi chúng đến các Tổ chức Nhân quyền Thế giới. Hàng ngàn người đang bị giam giữ trong trại lao động giáo dưỡng Mã Tam Gia sẽ biết ơn bạn mãi mãi. Tôi là học viên Pháp Luân Công 30 tuổi tên Trương Thanh Vân sống Ngũ Lão Truân, quận Vọng Hoa, thành phố Phú Thuận tỉnh Liêu Ninh, đi Bắc Kinh giam gia thỉnh nguyện hòa bình vào ngày 22/6/2013 thì bị cảnh sát Quảng trường Thiên An Môn bắt giam.

Cứ đơn giản như thế cùng với vài chục người khác bị tống vào xe tải và trở thẳng tới trại giáo dưỡng mà không qua bất cứ một khâu xét xử pháp lý nào. Cứ như thể họ chọn lấy một món hàng và ung dung mang về kho cất, tùy ý sử dụng.

Chúng tôi bị nhồi nhét vào căn phòng chứa tới 26 người, ngủ chen chúc trên những chiếc giường tầng kê liền sát, cứ hai giường 3 người, làm việc hơn 14 giờ mỗi ngày, từ 06 giờ sáng đến 08 giờ tối ở lò sản xuất gạch, công việc khuôn vác nặng nhọc này là quá mức với tôi. Đối với phụ nữ đang mang thai tới tháng thứ 7 mà nói, đây là cực hình không sai, vì thế tôi thường xuyên không thể hoàn thành chỉ tiêu trong ngày. Tôi đã van xin nài nỉ bọn họ giảm giờ lao động nhưng bọn chúng lại cột tôi vào khoảng trống giữa hai dãy giường, bị lột hết đồ rồi kéo căng hai cánh tay ra, một cái cột vào giường trên, một cái cột vào giường dưới, chân quỳ xuống, đứng thẳng không được, quỳ xuống không xong, trong vòng 16 tiếng liền, không cho phép ăn, uống hay sử dụng nhà vệ sinh.

Hình phạt tui nhục khổ sở đó tôi phải nếm trải không dưới 20 lần. Tôi nói với đám cai ngục rằng bắt giam phụ nữ có thai là trái với luật pháp, bọn chúng lại đáp rằng đã được cấp trên ban lệnh không cần nương tay với các học viên Pháp Luân Công, không cần phải lo nghĩ về pháp luật và hiến pháp, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì miễn sao khiến chúng tôi khổ sở.

Ngoài thời gian làm việc vất kiệt sức người mà khẩu phần ăn lại thiếu dinh dưỡng khiến cơ thể tôi càng ngày càng yếu ớt xanh xao, chúng tôi còn có những buổi cưỡng bức đến lớp học tẩy não do phòng 610 quản lý. Nơi đó bọn họ cố ép buộc chúng tôi phải ghi chép những bài phi báng môn học Pháp Luân Công, thậm chí còn phải ký vào bản cam kết bắt tu luyện Pháp Luân Công, khi tôi từ chối, một hình phạt tàn khốc không ngờ giáng xuống.

Dùi cui không ngừng đánh vào cơ thể thậm chí cả đến khi tôi không chịu đựng nổi mà ngã xuống đất. Tôi đau đớn ôm bụng bảo vệ, một tên cai ngục

dùng gót giày nhọn giẫm lên bắp chân, xoay gót giày của cô ta 360 độ cho đến khi bị rách da, lòi thịt, róm máu. Cô ta vẫn không ngừng lại cho đến khi nó lõm sâu xuống, máu giàn giụa chảy lênh láng, vết thương nặng nề khiến tôi bị nhiễm trùng kéo dài trong nhiều tháng vì không được xử lý.

Cuối cùng điều lo sợ nhất cũng xảy đến, tôi bị vỡ nước ối ngay trong lúc đang lao động. Tôi nằm vật xuống, ôm bụng đau đớn khôn cùng, tôi mặc kệ xung quanh huyền ảo thế nào, chỉ biết gào khóc nước mắt đầm đìa. Đau đớn đến mức tôi chỉ ước sao ngất đi, nhưng không thể, tôi cắn răng chịu đựng, cố rặn cho đứa bé ra ngoài, nếu không, nó sẽ chết mất, nó đang quẫy đạp trong tôi dường như cũng khổ sở không kém. Tôi phải giữ được nó, phải bảo vệ được nó, cho đến khi nghe thấy tiếng khóc oe oe như xé rách tâm can cất lên. Tựa như nghe thấy âm thanh của thiên thần, mọi đau đớn nhục nhả ba tuần qua đều tan biến, tôi cố gắng mỉm cười, thều thào bảo bọn họ đưa đứa bé cho tôi nhìn.

Tôi gắng gượng tự ngồi dậy, ôm lấy đứa nhỏ sinh thiếu tháng đỏ như cục máu, nó rất nhẹ, ước chừng 1kg, đã mở mắt, cái miệng vẫn gào khóc không ngừng, nước mắt tôi càng lã chã tuôn rơi như mưa. Sau đó tôi ngất xuống, đồng thời cảm thấy nó bị lấy đi, bên tai còn văng vẳng âm thanh đứa con vô tội gào lớn như khát sữa xen cùng tiếng lạnh lùng đùng đùng của cai ngục nói tôi bị băng huyết trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 91: Phanh phui sự thật.

Khi mở mắt ra lần nữa là vì cảm thấy một cơn đau kích thích nơi khoang mũi và họng bức tôi phải tỉnh. Mơ mơ hồ hồ nhìn một cái ống chui vào lỗ mũi, hoảng sợ giữa giữa một chút lại phát hiện chân tay đều bị chói chặt, mắt càng mở to kinh dị nhìn cái ngục thô bạo cầm lấy đầu ống tiếp tục thông nó từ khoang mũi, họng, đến thanh quản và thực quản, cơn đau thốn tận óc.

Mỗi một cm nó thô lỗ di chuyển, lại cảm nhận một trận buồn nôn đánh úp tới, như móng vuốt sắc bén của chim ưng, hung bạo cắm vào da thịt non mềm bên trong, máu tươi rỉ ra, xót xa buốt nhói, nước mắt lại tuôn trào như suối. Sau đó chất dịch trắng nhờn không rõ thành phần trong ống từ từ chảy vào, tôi lo lắng hoang mang, họ đang bức thực, họ rút cục cho tôi ăn cái gì? Không, không, sự sợ hãi khiến tôi càng điên cuồng giãy giụa dù biết rằng tứ chi đang bị chói rất chặt.

Tôi ú ớ van nài xin hãy buông tha, sự sợ hãi xâm lấn cực điểm. Tôi muốn sống. Tôi còn đứa nhỏ khát sữa mẹ, muốn gặp lại nó. Con của tôi, con của tôi, nó giờ ở đâu rồi? Khi cái ống được rút ra, tôi thấy những vết máu được lôi theo. Một trận nôn mửa không kìm hãm từ dạ dày cuộn lên, những thứ vừa được tống vào lại được đào thải ra ngoài. Cái ống dây dính chỉ thối lui, giọng thờ ơ mà tàn bạo của cai ngục vang lên. “Chúng tao có 108 kiểu tra tấn! Mày nghĩ rằng có thể ra khỏi đây mà còn sống sao?” Cô ta dứt lời lại cho cái ống cắm vào sâu hơn, lại đổ chất dịch kinh tởm vào ống để nó trực tiếp tới dạ dày.

Tôi vừa kịch liệt giãy giụa vừa ho sặc sụa, chất dịch trộn cùng máu tanh theo hai bên mép miệng tuôn trào lênh láng xuống cổ, thấm đẫm tấm lót giường. Tôi sẽ chết mất. Tôi cố nói với họ, rằng sẽ ký vào biên bản bắt tu luyến Pháp Luân Công, xin hãy thả tôi về, và trả đứa nhỏ lại cho tôi. Bọn cai ngục nghe thế, đều cười rộ lên khoái trá, chúng tháo dây trói, mỗi tên một bên kéo tôi ngồi dậy. Tôi nhìn thấy hạ thân mình bê bết máu khô, ngứa ngáy vô cùng khó chịu, vết máu đỏ thẫm dính đầy trên gấu váy và thấm lót giường, mùi hôi tanh nồng nặc liên liên tưởng tới vũng máu do sinh non. Tôi hỏi họ con tôi đâu, bọn cai ngục chỉ đơn giản nói nó không được phép tồn tại sau đó kéo lê tôi về phòng giam chung.

NÓ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP TỒN TẠI.

Tôi cảm thấy mình triệt để rơi xuống địa ngục rồi. Đứa con vô tội tôi mới nhìn sơ qua có một lần, còn chưa cho con bú được bữa nào. Hơi ẩm trên tay lúc tôi bông nó thoáng chốc xa xăm tựa như mộng ảo. Đứa trẻ đó vĩnh viễn rời xa tôi mãi mãi, mãi mãi sau này cũng không còn được nhìn thấy lại nó, hay là nghe thấy bất cứ thông tin gì. Dù tôi có van xin cỡ nào cũng chỉ đổi lại một câu nói tàn nhẫn.

NÓ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP TỒN TẠI.

Sau đó tôi không còn phải ra ngoài khuôn vác gạch nữa, làm việc ngay chính căn phòng mà chúng tôi bị giam cầm, là nơi ngủ, nhà xưởng, nhà kho và cả nơi hành xác. Chúng tôi làm các bó hoa nhựa để xuất khẩu, keo được sử dụng trong quá trình này có độc tố cao. Các sản phẩm được cất giữ ở góc phòng, không khí của nơi này vì thế luôn chứa đầy hơi độc của keo. Nhiều người trong chúng tôi bị dị ứng với keo độc hại. Hậu quả là, da của một số phạm nhân xuất hiện các nốt thâm. Tôi thì bị ho nặng và thậm chí thường xuyên ho ra máu, vì thế cũng thường xuyên không hoàn thành chỉ tiêu sản xuất, đồng nghĩa với thường xuyên chịu hình phạt.

Hình phạt phải khóa thân treo giữa hai dây giường, rồi cai ngục dùng kim đâm lên bất cứ chỗ nào trên cơ thể tôi mà họ thích, mặc kệ tiếng cầu xin, tiếng la hét đau đớn, máu đỏ chói mắt nổi bật trên làn da trắng xanh không ngừng chảy dọc xuống thân thể gầy trơ xương, thành dòng lan tràn vô nghĩa, nước mắt tôi vô dụng tuôn rơi, bất lực nhìn sinh mệnh quý giá bị ngược đãi tàn bạo độc ác. Châm kim, không để lại những dấu vết lộ liễu trên cơ thể, nhưng đau đớn thống khổ nó gây ra là cực điểm. Là cực hình phi nhân tính mà bọn cai ngục thích dùng nhất và quá trình ngược đãi thường kéo dài 1 ngày một đêm, đồng thời tôi cũng bị cấm luôn ăn uống và đi vệ sinh.

Tôi hỏi họ vì sao không thấy người nhà tới thăm, chồng của tôi anh ấy hẳn rất lo lắng, lũ cai ngục nói vì tôi tháng nào cũng chịu xử phạt nên quyền lợi được thân nhân tới thăm cũng theo đó bị cắt bỏ. Tôi nghe thế không kìm được lòng mà khóc nức nở. Những người còn lại, bọn họ cấm đầu làm việc cách đó không xa, họ không muốn được giống tôi, không ai muốn thế cả, vì thế giả mất mù tai điếc, nuốt uất hận vào lòng mà làm cho xong việc.

Mỗi lần chịu phạt xong bọn họ lại đưa tôi tới phòng tẩy não, ép buộc viết mấy trang giấy phỉ báng môn học Pháp Luân Công. Có một lần tôi kín đáo lén xé được ba trang giấy và lấy được một cây bút viết. Từ đó mỗi khi đến giờ được đi ngủ, tôi đều lén lút cẩn trọng viết xuống một ít. Trong phòng giam có lắp camera theo dõi ở ngay cửa ra vào vì thế chúng tôi chỉ có thể im lặng hành xử, không thể nói chuyện, chúng tôi không biết gì về nhau nhiều, trên mỗi áo phạm nhân chỉ gắn những con số vô hồn cho tên gọi.

Tôi không biết bao giờ mình sẽ được giải thoát khỏi chốn địa ngục trần gian này, cũng có thể sức khỏe không cho phép tôi được chờ đợi tới ngày đó. Đạo gần đây rất hay mơ về đứa nhỏ, đứa bé tôi vẫn chưa kịp đặt tên. Trong mơ thấy nó oe oe khóc bò về phía tôi, nhưng dù bò thế nào cũng không thể tiến về phía tôi được, mà tứ chi tôi đều bị cột chặt, khắp cơ thể nhoe nhoét máu chảy xuôi xuống tạo thành vũng lớn lênh láng dưới chân do vết kim đâm. Đau đớn thống khổ khiến tôi giật mình tỉnh giấc, nước mắt đầm đìa cùng mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Những dòng tôi viết phía trên chỉ là sự thật một phần rất nhỏ trong bể khổ chốn địa ngục trần gian. Vì thế tôi mong mỗi lá thư có thể đến tay một ai đó phía ngoài bức tường dây thép gai. Hãy mang sự thật này báo cáo cho cộng đồng thế giới biết, nhà tù của Đảng Cộng Sản Trung Quốc là nơi coi mạng người như gia súc lao động không lương, sẵn sàng cướp đi nhân phẩm và mạng tay huy diệt lòng tự trọng con người. Tôi, Trương Thanh Vân, ước muốn những nơi như thế này trên khắp đất nước Trung Quốc, sẽ không còn tồn tại nữa.

Thiên Hương kể đến đó, thở dài một cái không nói gì thêm, như thể có một tảng đá trăm kg đang đè nặng lồng ngực cô. Phong Linh vỗ vỗ vai cô như an ủi động viên, sau đó anh quay ra, ôn hòa nói tiếp.

- chúng tôi tìm đến nhà cô Trương Thanh Vân ở Ngũ Lão Truân, được chồng cô cho hay, mẹ chồng của cô học Pháp Luân Công, cũng bị bắt đi, ngay tại trong nhà, sau sự kiện cô bị tổng giam nửa tháng. Mẹ chồng cô tuổi cao sức yếu, đã ngoài 70 nào chịu đựng nổi cực hình trong chốn ngục tù. Anh chồng phải nộp phạt 1 vạn 500 ngàn (khoảng 50 triệu vnd) mới chuộc được bà mẹ giam trong ngục 1 tuần ra, đã bị dọa cho một thân run sợ ốm liệt giường thêm nửa tháng. Sau đó đều đặn tháng nào anh cũng tới thăm hỏi tình hình vợ nhưng đều bị quản ngục từ chối. Cuối cùng, nửa năm sau, gia đình nhận được giấy báo tử từ nhà giam, vợ anh ốm nặng mà chết, đã được hỏa thiêu. Hoàn toàn không hề nhắc tới việc đưa con, sau khi chúng tôi đưa cho anh tờ copy bản bút ký của cô Trương, anh đọc chúng xong rồi đưa cho bà mẹ...hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc mãi...

Phong Linh dứt lời, hai tay lục túi quần túi áo, không biết là tìm cái gì. Minh Đăng vỗ vỗ lưng ông anh rồi dùng ngón cái chỉ chỗ ngược hướng giường mình.

-anh hai, trong bệnh viện không nên hút thuốc. Nhìn xem, hai thằng nhóc kia căng da bụng trùng cơ mắt, ngủ say sưa có chút ghen tị.

Trên giường bệnh của Minh Đăng, hai tên đang tuổi ăn tuổi lớn kia, mỗi đứa đắp một chăn đơn, ngủ khì, tuy chen lấn trong cái giường có sức chứa dành cho một người nhưng vì là mùa đông giá rét, thành ra nhìn thật ấm áp.

-Hương Hương, Tiểu Minh, anh em chúng tôi ra ngoài loanh quanh hóng gió đêm một chút, giam mình trong phòng bệnh 6 ngày rồi, nhân tiện đi mua bộ đồ dành cho lúc xuất viện.

-chờ chút đã.

Thiên Hương đứng lên, thu dọn hộp cháo dùm tôi cho vào túi, trên tay còn cầm hai túi nữa, khi đi ngang qua giường hai đứa trẻ, cầm lấy cái túi đã được buộc cẩn thận, là rác thải ra sau khi ăn uống xong, đều nhét cả vào tay Minh Đăng.

-tiền thế đi vất rác. Còn nữa, đừng vì 6 ngày không được hút thuốc mà chơi ngu hút bù, rồi, lượn đi, à mà khoan, mua cho Tiểu Mặc bộ đồ nữa.

-Hương Hương, mệnh lệnh của cô là nghĩa vụ đối với tôi, có điều, chi phí mua đồ cho Tiểu Mặc ca kia, cô chi trả đó nha.

Dứt lời Minh Đăng ôm vai bá cổ dìu dắt Phong Linh bước đi, lúc cửa mở một luồng gió lạnh xộc tới, phía ngoài là hành lang im lìm, trời đã tối đen hơn mực. Cửa đóng lại, hơi lạnh còn âm ỉ vây quanh, căn phòng sáng trưng, dưới ánh đèn LED mọi thứ đều trắng toát và sáng sủa có chút lóa mắt.

-thật ngại quá, làm phiền cô hoài, tiền viện phí, sau này có sẽ hoàn lại.

-chỉ là chút tiền lẻ, tôi cũng không buồn xin tới mức đối với kẻ thất cơ lỡ vận như cậu lại không giang tay giúp đỡ được.

Tôi vô thức vươn tay gỡ gỡ mớ tóc rối bù xù. Tiền lẻ thôi sao?

-vậy, sau khi sự thật được công bố, chuyện tiếp theo thế nào?

Thiên Hương tiến tới cái giường của Phong Linh, lấy chăn, chăn của cô ấy nhóc Thiều Thiên đang đắp, rồi quay trở lại giường cũ, chỉnh lại gối, tháo giày, trèo lên, đắp chăn.

Chắc cô ấy sẽ không ngủ lại đâu nhỉ? Cái giường bệnh này lúc trước là của Âu Tử Dạ đây mà, nhưng anh ta đi rồi, dĩ nhiên trở thành của chung.

Giọng Thiên Hương đều đặn phát ra, tựa như đọc một cuốn truyện cổ tích trước khi đi ngủ.

Tin tức chấn động đó đương nhiên không thể để mình báo Nhân Quyền ở hải ngoại độc quyền đăng tin, mà tôi phải chia sẻ cho các trang báo khác trên toàn tỉnh Liêu Ninh. Chưa đầy hai tuần sau khi tin tức được lan truyền, cơ quan thông tấn chính thức của nhà nước, Tân Hoa Xã, đã đăng một phản hồi từ chính quyền địa phương, lấy tiêu đề là “sự thật không chính xác một cách nghiêm trọng”.

Bí thư tỉnh ủy của tỉnh Liêu Ninh Bạc Hy nói rằng việc điều tra kỹ lưỡng của họ ở Mã Tam Gia không đem lại bằng chứng nào về việc tra tấn hay ngược

đãi đối với những tù nhân được phóng vấn trong khi họ bị giam giữ. Phó tỉnh trưởng Vương Lập cũng phủ nhận những lời buộc tội về điều kiện sống và lao động kinh khủng ở trong trại, đổ tội cho những nhà báo là tham gia vào “những chiến dịch bôi nhọ” do phong trào Pháp Luân Công ở hải ngoại phát động.

Tôi cùng các nhà báo khác được phép đi theo đám quan chức tới thanh tra. Tuy nhiên, tôi rất nghi ngờ trại tạm giam đã được thông báo trước khi cuộc điều tra diễn ra, nên lũ cai ngục đã che dấu mọi vật dụng cường bức trong những căn phòng sử dụng cho việc nghiêm hình. Họ còn thay đổi khẩu phần ăn tốt hơn, giả vờ hỏi thăm tình hình sức khỏe của những phạm nhân nằm trên giường bệnh. Dù chúng tôi có phỏng vấn ai, cũng không lấy được thông tin hữu dụng, đoán rằng đã bị đe dọa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 92: Bách Lý Thiên Hương.

-Cho nên sau khi cuộc điều tra kết thúc, các phóng viên nhà báo đi khỏi, thì tôi bí mật ở lại, phát hiện, quả nhiên mọi việc vẫn y như cũ, cường bức lao động và hình phạt lại tiếp diễn. Cậu biết không, mỗi trại lao động giáo dưỡng đó nhồi nhét hơn 5.000 tù nhân, xem họ như những lao động không công, tạo ra doanh thu hàng năm gần 100 triệu nhân dân tệ. Lợi nhuận cao ngất ngưỡng như thế, bọn quan tai to mặt lớn đương nhiên càng phải ra sức bóc lột triệt để đám tù nhân, châm ngòi chính là “trước khi bọn rác thải đồ chết phải tạo ra giá trị thặng dư lớn nhất”.

Thiên Hương nói một tràng đồng dài tới đó thì ngừng nghỉ, lại thở dài thườn thượt một cái, nghe rất náo nề.

-Gia súc gia cầm như gà vịt bò lợn, để nuôi lấy thịt hoặc tạo ra sản phẩm trứng, sữa, còn được chủ cho ăn uống no đủ. Phạm nhân trong tù bị đối xử chẳng khác nô lệ thời cổ đại, là lớp bần cùng thấp cổ bé họng nhất...Cho nên, dù có thế nào, tôi cũng tuyệt đối, tuyệt đối không để những anh em tin tưởng đi theo mình phải rơi vào hoàn cảnh bi đát đó.

Cô ấy nói tới gần cuối âm giọng càng lúc càng nhỏ xiu, cuối cùng, rừ rừ rừ tựa như là nói cho bản thân nghe. Tôi cũng nên mở miệng để người ta biết mình vẫn đang tiếp nhận thông tin.

-vậy, cứ như thế kết thúc sao?

Thiên Hương liền cười kinh bi một cái, chất giọng càng trở lên băng lạnh mà tràn ngập mỉa mai bất đắc dĩ.

-các phương tiện truyền thông ở Trung Quốc Đại lục đều bị Đảng Cộng sản kiểm duyệt chặt chẽ. Từ trước đến giờ, tivi báo đài chủ yếu thiên về vai trò làm chiếc loa tuyên truyền của bộ máy chính quyền nước nhà. Những trang báo nào đã đăng những tin gây tổn hại cho nền móng cai trị, đều phải tháo dỡ, không những thế còn phải đăng tin cải chính lại. Nếu như không muốn bị đình chỉ công tác, hoặc thậm chí, biến mất không một vết tích, nhưng đến 7, 8, phần là giết người diệt khẩu.

Tôi buột miệng lẩm bầm.

-bố mẹ của cặp sinh đôi đó, cũng chính vì lý do đao to búa lớn như thế mà vô duyên vô cớ mất tích...bọn họ tìm đã nhiều năm như vậy, e rằng lạnh ít dữ nhiều.

Thiên Hương quay hẳn người sang nhìn, có chút giật mình sửng sốt.

-cậu, thế mà lại biết?

Tôi thần nhiên gật nhẹ. Những chuyện riêng tư, quả nhiên người xa lạ mới gặp không thích hợp đàm đạo. Nhưng nếu như lại nói ra, vậy đại biểu ý tứ gì? Là đơn thuần cần một người dóc bầu tâm sự? Phong Linh giống một kẻ tùy tiện vậy sao? Kiểm đại một ai đó?

-xem ra, Linh Linh rất có hảo cảm với cậu, không, hay nói đúng hơn.

Cô ấy nói tới đó dừng lại, vươn người, đưa mặt tiến đến gần hơn, nhìn chăm chăm, tôi cũng không chút nao núng, thẳng thắn, bình thản đối lại. Sau khi quan sát đủ rồi, cô ấy lùi ra xa, kết luận.

-ánh mắt của cậu, sáng trong mà bình đạm, giống một hồ nước nông, nhưng càng nhìn kỹ càng cảm thấy sâu thăm thẳm, rất có ma lực thu hút người khác...Nếu như mồm mép linh hoạt mềm dẻo hơn, kết hợp cùng kỹ năng trời ban cho đó, vậy thì cậu có thể trở thành một thuyết khách bách chiến bách thắng đấy.

Ha ha, tôi đưa tay cào cào tóc, lần đầu có người nhận xét thế về tôi.

Thiên Hương nằm trở lại, mắt nhìn trần nhà, tiếp tục câu chuyện có phần lan man bơi xa bờ.

-Tựa như việc thao túng thị trường buôn bán nội tạng cũng như kinh doanh xuất khẩu tiêu bản người, vốn dựa trên những giới hạn pháp lý lỏng lẻo, bảo

vệ nhân quyền yếu kém, đặc biệt là chính sách đàn áp tàn bạo đối với Pháp Luân Công. Sự tàn nhẫn mất tình người của chế độ chuyên chế trong ngục tù được ngụy trang kín kẽ, hoàn hảo thành dạng thương mại sinh lời không tưởng.

Giọng cô ấy lúc về cuối có chút day nghiêng chì triết, ả nể sự căm phẫn trực chờ bùng nổ. Sau đó dịu dịu xuống, đến phút cuối lại bộc phát căm hận.

-Rất khó xác định được ai kinh doanh mua bán nội tạng và thi thể người, cả nguồn gốc từ đâu quả thực đều không dễ dàng tra ra. Các viện bảo tàng, những nơi tổ chức buổi triển lãm cơ thể người đều nói rằng họ đột nhiên ‘quên’ ai đã cung cấp. Công an thường xuyên thay đổi những câu chuyện về những gì họ đã làm với các thi thể. Thậm chí các trường đại học đã xác nhận nhưng sau đó lại chối bỏ việc tồn tại những cuộc phẫu thuật bảo quản cơ thể người trong trường của họ. Bởi vì, chính quyền đã âm thầm hạ sắc lệnh, tất cả đều là đồng phạm, tai diếc mắt mờ, ăn khóp một đường liên thông tưởng lỏng lẻo lại hóa chặt chẽ, chỉ đạo xuyên suốt từ trên xuống dưới.

Tôi trước sau căm rún và im lặng hết mức có thể, tập trung lắng nghe cô ấy bức xúc. Xem ra là do Thiên Hương từ sớm đã phải làm quen với giới chính quyền sách nhiễu, chỉ biết cười mờ ám với vĩnh viễn dân, giọng Thiên Hương lạnh lẽo mà ả nể chứa căm ghét tới tận xương tủy.

-Má nó chứ, toàn một lũ dây mơ rễ má với nhau, ngồi trên ghế quyền lực là tham lam vô độ, vợ vét hết sức có thể, vợ vét tới mức không thể vợ vét thêm mới bị cắt chức hoặc chuyển chuyển công tác, hoặc vô tù ngồi nghỉ mát, theo đúng nghĩa đen luôn. Đúng là ức chế vật vã mà, dân đen vật vã và kiếm được 10 đồng, quan chức rung đùi kiếm được 1000 đồng.

-là vì nguyên nhân thế, nên tên hung thủ bí ả nể thay trời hành đạo trong báo đăng giết người kỳ dị không thấy máu, khiến người người khiếp đảm kia, cô hẳn mong mọi hủn sẽ thực thi trên diện tích rộng?

Thiên Hương hơi liếc mắt sang, khóe môi khẽ nhếch lên, cười cười, giây sau nụ cười biến mất, như chưa hề tồn tại, chất giọng lại trở lên băng lạnh như vốn dĩ phải vậy.

-Khi tội ác vượt tầm kiểm soát, ngay đến ma quỷ cũng phải phẫn nộ. Cái tên đó cũng chẳng phải khoác mỹ danh trừ gian diệt bạo gì, đều có mục đích riêng cả thôi. Bản thân tôi cũng không hơn, dẫn đầu với quan, muốn đòi không lại, chỉ là, mắt nhìn thấy nên tâm không thể làm ngơ.

Cô ấy tuy có vẻ ngoài năng nổ hoạt bát, nhưng lối suy nghĩ lại cẩn trọng chín chắn, ánh nhìn tinh tế mà nghiêm túc, giọng nói lạnh nhạt và trầm ổn, khiến cho cô có một sự lôi cuốn lạ kỳ. Tôi thầm nghĩ, một người phụ nữ gan góc và lý trí thế này, rất đáng để nương tựa, còn trẻ như vậy đã làm được rất nhiều, rất nhiều việc mà một kẻ thờ ơ lãnh đạm và vô dụng như tôi phải ngưỡng mộ.

-cô thật giỏi, Thiên Hương.

Tôi không đầu không đuôi, thỉnh thoảng xen vào một câu chân thành khen ngợi, Thiên Hương đương nhiên chẳng hiểu mô tê át giáp, quay đầu ngơ vờ nhìn nhìn. Tôi bổ sung thêm.

-lo nghĩ cho thật nhiều nhân viên như vậy, không phải ai cũng làm được, nhiệt huyết như cô, tôi rất cảm phục.

Khuôn mặt Thiên Hương nhu hòa đi rất nhiều, giọng điệu cũng vì thế trở lên nhẹ nhàng.

-Tiểu Mặc ca, cậu vẫn chưa biết nhiều về tôi, không cần nịnh nọt. Công việc của tôi, kỳ thực cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì đáng tự hào để mà mang ra khoe khoang. Hay nói thẳng ra, tôi không hẳn là lương dân, hiểu không?

-cô buôn bán nội tạng, tiêu bản người?

Thiên Hương tròn mắt nhìn tôi, khinh bỉ không thèm trả lời.

-nếu không phải, chẳng lẽ là ma túy?

Thiên Hương nhún mày, có vẻ bị chọc giận, lạnh lùng phán.

-không, điên à?

-vũ khí?

-không.

-làm hàng giả?

-đủ rồi, đừng giả dụ nữa. Chúng tôi chỉ kinh doanh tàu thuyền đánh bắt cá biển và sản xuất muối... Có điều, nhiều thế lực ngầm ngầm gây rối quá, thường xuyên phải sử dụng tới năm dăm, thậm chí đôi lúc cần tới cả súng đạn, được dân chúng kính sợ gọi là xã hội đen, hiểu chưa?

Tôi ớ người ra mất một lúc, rồi gật gật. Tôi mức phải dùng tới súng ống đạn dược thì là chuyện to à nha. Mà chuyện lớn thế chẳng lẽ dám cảnh sát bù nhìn? Hẳn là bị tiền bịt miệng?

- tôi không có khả năng tạo công ăn việc làm cho mấy chục mạng người như cô.

Cuối cùng tôi chốt lại như thế, cô ấy nghe được cũng phì cười một cái.

-ừ, tôi đương nhiên phải có trách nhiệm chăm lo cho cuộc sống của họ tốt nhất có thể...đấy là đạo lý cơ bản giữa người với người...cũng là điều đúng đắn duy nhất...tôi tiếp thu được từ lão bố. Haizz, tôi sẽ nằm một chút tới khi hai tên kia trở về... ngày mai chúng tôi sẽ về Thiên Tân nhưng cậu vẫn nên lán lại thêm hai hôm nữa.

-không sao đâu, không cần thiết, tôi hoàn toàn có thể xuất viện.

-cậu cứ ở lại hết ngày mai, sang ngày mốt hẵng về. Ở nhà, còn người thân không?

Tôi im im, Thiên Hương dùng hai ngón tay kẹp lấy một miếng giấy nhỏ. Tôi cảm lấy, ra là danh thiếp. Trên ghi: phó tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn đóng tàu biển Vĩnh Định Hà: Bách Lý Thiên Hương. Dưới nữa ghi địa chỉ và số điện thoại.

-có khó khăn gì cứ liên lạc với tôi. Phải rồi, vật này lấy ra từ túi áo cậu.

Thiên Hương nghiêng hẳn người xuống, vươn tay kéo ngăn tủ, lấy ra một vật nhỏ. Tôi đón lại, chính là thứ đồ con ma trong lòng đất đất ủy thác. Cũng chẳng biết là vật gì, có nên mở ra coi hay không?

-thật ra đây cũng chẳng phải của tôi, có người nhờ cậy đưa di vật trở về quê nhà. Nếu mở ra xem, có phải là thất lễ không?

Tôi lẩm nhẩm trong miệng, đúng lúc đó cửa mở, hai thân hình quen thuộc lác lư đi vào, trên tay Minh Đăng còn cầm đồng túi lớn túi nhỏ. Giọng Phong Linh có chút mất kiên nhẫn cất lên, vừa bước tới vừa sốt sắng lôi ra cái điện thoại sáng bóng.

-Tiểu Minh, xem clip này, có quay được hình ảnh kẻ giết người hàng loạt.

Tôi ngó đầu vào, Thiên Hương cũng tò mò nhấp nhòm không kém.

Tiêu đề của clip trên youtube “hé lộ khuôn mặt sát nhân hàng loạt khiến nhà tù Mã Tam Gia điều đứng mấy ngày nay”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 93: Là hấn.

Góc nhìn của máy quay, là từ trên cao, dĩ nhiên, khung cảnh là một căn phòng có treo duy nhất một ngọn đèn tròn sợi tóc nhu hòa lan tỏa thứ ánh sáng trầm ấm. Cái bóng đèn, không biết là do cơ quan nào tác động, lại như quả lắc, chẳng chịu im lặng đứng yên, mà cứ không ngừng lắc lư trái phải, nhẹ nhàng lượn động theo quán tính, phát ra âm thanh nho nhỏ kêu kẹt 1-2, 1-2.

-mà khoan.

Phong Linh đột ngột bấm tạm dừng, để điện thoại ra xa, quay đầu nói với Thiên Hương.

-cô tốt nhất đừng xem, hơi nhạy cảm tí.

Thiên Hương đơ một giây, mắt sắc bén liếc Phong Linh, hừ mũi coi thường, lạnh nhạt nói.

-chú nói lạ, tôi đây đã 20, thừa tuổi xem những thứ gán mác 18+. Bật bật, tôi đây có phải hoa trong nhà kính mong manh dễ đổ vỡ đâu, còn có cái thể loại nào chưa từng thưởng thức?

- thể lát đừng có giận cá chém thớt.

Thiên Hương bực bội, lại lạnh lùng hừ mũi kinh thường.

-tôi đây công tư phân minh, chú lại xếp tôi vào cái loại nào phẳng thế sao?

Phong Linh chép miệng, đành bấm xem tiếp.

Khu vực chiếu sáng không được rộng lắm, đường kính 4m, ngoài phạm vi đó, xung quanh bắt đầu trở lên dần mờ như phủ một lớp sương đêm, song vẫn có thể nhìn ra, trên những bức tường, có treo rất nhiều, rất nhiều nữ nhân, bọn họ toàn bộ, toàn bộ đều là khảo thân.

Trên cơ thể gầy trơ xương, dựa vào thị lực của tôi, dễ dàng nhìn ra, những dòng máu đỏ lôm vôm vẫn đang chảy xuôi theo tới bàn chân, nhỏ giọt xuống nền đất lạnh buốt. Âm thanh quanh quẩn trong căn phòng tưởng chừng tĩnh mịch lại ẩn chứa muôn vàn tiếng động u u không xác định, khiến cho người nghe có cảm giác bất an.

Một góc nhỏ trong màn hình hiển thị ngày 18 tháng 11 năm 2015 và thời gian đang chạy: 21:33:46 giây.

Sau đó là một loạt tiếng động dồn dập từ xa lại gần, tiếng bước chân dừng lại, tiếng kim loại va chạm, từ vị trí điểm mù lần lượt xuất hiện một đám người, camera theo dõi hẳn đặt phía trên cửa ra vào. Từ trên cao, không thể nhìn rõ mặt mũi đám người mặc quân phục lính cai ngục quen thuộc, nhưng vẫn có thể nhận ra, toàn bộ là nam nhân.

À không, lẫn trong đám đó, vẫn có một nữ nhân, cô ta một tay chống hông, một tay vừa chỉ trỏ vừa hạ lệnh, khẩu âm rất khó nghe. Sau khi mệnh lệnh ban xuống, đám đàn ông nhanh chóng tản tới bên các nữ phạm nhân đang bị treo trên tường. Sau đó, chính là tự còi đồ bản thân ra.

“há?” Tôi thoáng liếc nhanh Thiên Hương rồi lại đưa mắt về vị trí cũ.

Ánh sáng không ngừng lắt lư lay động, trái phải sáng tối luân phiên thay nhau tiếp quản tạo cho người ta cảm giác hoang mang tiêu cực.

Có kẻ cởi hết áo quần, có tên chỉ cởi quần, nữ cai ngục kia vẫn sa sả ở giữa nói như súng bắn liên thanh. Có điều, không chỉ khẩu âm nặng tôi không rõ là người vùng nào, mà có thể còn do tín hiệu thu không tốt, giọng nói như bị biến dị, nghe vào tai khiến tâm vô có rờn rợn. Thật sự rờn rợn a, này tựa như có xen lẫn tiếng gì đó bén nhọn, hoặc thứ gì đó tác động khiến âm thanh vụn xoắn.

Sau đó đám lính bắt đầu tấn công những nữ phạm nhân đã rơi vào đường cùng không có chút cơ hội phản kháng chống cự. Xung quanh càng lúc càng nổi nên vô số thanh âm ong ong không rõ ràng, dường như có rất nhiều tạp âm vô nghĩa vang vọng, hoặc giả, đó chính là tiếng kêu la của bọn họ. Thế nhưng mà, âm thanh đúng kỳ dị, như bị thứ gì đó can thiệp khiến nó trở nên méo mó vụn vụn, hoặc chen vào một chuỗi thanh âm lạ lùng, lạnh lạnh mà chói tai, vì thế mà tôi đột nhiên rùng mình ớn lạnh.

Chính lúc đó, đột ngột mọi âm thanh huyền ảo lộn xộn đều đình chỉ, cả đám ngã xuống đất bộp bộp như súng rụng, bất động, những phạm nhân thì ngục đầu xuống, cũng không gãy gục nữa. Tôi qua khóe mắt liếc nhanh bọn họ, biểu tình nghiêm trọng tức giận, có xoẹt qua một chút kinh ngạc sững sờ.

Một người từ ngoài bước vào, không thấy phát ra tiếng giày, có thể do đi rất nhẹ hoặc tín hiệu thu chập chờn, bởi vì hình ảnh trở lên mờ nhòe, như được phủ một lớp sương mỏng, hơn nữa đôi khi còn xoẹt xoẹt nhiễu loạn.

Tôi căng mắt ra, người đó đối lưng với máy quay, đương nhiên, nên không rõ mặt, có điều, sau đầu có cột một sợi dây, tóc xoắn nhẹ dài ngang cổ, lưng đeo một túi đựng hình chữ nhật rất dài như bao đựng kiếm, mùa đông giá rét cắt da cắt thịt mà mặc đồ có chút đơn bạc, lộ ra thân hình thanh mảnh. Sau đó tôi lại nhủ mày, kinh nghi, bởi vì bên cạnh người đó có một khối khí đen đặc to đùng đang chậm rãi tiến tới đám người nằm la liệt trên sàn nhà.

Từ bọc hắc khí mờ hồ câu tạo nên hình thù một con thú chưa rõ ràng, vô số dòng tách ra như vòi bạch tuộc, cùng lúc vươn tới những người nằm bất tỉnh. Wuầy, tôi nghiêng đầu, cái này quen quen nha, dòng khí đi vào cơ thể họ, nhẹ nhàng như những ngón tay vào mặt nước. Không, còn kỳ quái hơn thế, tựa như sự xâm nhập vào một vùng không gian dị thường, mờ mịt lấy môn đồ, tạo ra những gợn sóng xao động trên chính cơ thể họ mà không để lại chút tổn hại.

Tôi lại đưa mắt tinh tế đánh giá màn cảm xúc của người xem. Ngoài vẻ mặt hình sự có chút nghi hoặc ẩn chứa căm phẫn, không có cái gì là kinh hoàng cả. Thế là thế nào? Chuyện này bình thường à? Là kỹ xảo hay thủ thuật gì thôi sao? Nếu là giả thì cũng chẳng cần mất thời gian để tâm nhiều, nhưng ngược lại, là thật thì sao?

Cơ thể đám người đó như chết rồi, hoàn toàn im lìm không chút nhúc nhích động đậy. Tôi lấy làm kỳ quái, một chút phản ứng như giật nảy co quắp cũng không có, hay là do quay xa lên không thấy rõ? Hoặc do chất lượng thu hình quá cùi bắp? Chẳng lẽ không chút đau đớn khó chịu?

Đám xúc tu từ tốn lần lượt thu về, khối khí đen đặc vốn không rõ hình dạng dần dần xảy ra biến hóa, sau mấy lần nhào lộn pháp phòng lên xuống, màn hình lại xoẹt cắt ngang. Nó trở thành con thú đen xì xì, to lớn như một con bò tót với đám đuôi dài loằng ngoằng không ngừng uốn lượn như một đám rắn.

Cái, con quái vật gì vậy?

Màn hình lại xoẹt xoẹt, cái người vốn từ nãy đứng quay lưng lại như pho tượng thạch cao bỗng đứng xoay người, ngược đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình. Hẳn là, nhìn thẳng vào máy quay một cách cố ý, có điều, ngay khoảnh khắc tên nhân chứng lộ ra phía trước, tôi lập tức trợn mắt đứng hình. Một tích tắc hần có tình lộ diện, tôi chớp mắt a chớp, chẳng lẽ trên đời còn có một tên khác có sở thích giống vậy, đeo mặt nạ rồng màu sắc sặc sỡ như tham gia lễ hội hoa xuân?

Màn hình lại xoẹt xoẹt, từ thân thể gã mơ mơ hồ hồ còn nhìn thấy một luồng khí mỏng mảnh như sương uốn lượn khắp phòng, không biết là mới xuất hiện hay vì quá tập trung nhìn cái đám hắc khí kia mà không nhận ra nó đã hiện diện ngay từ đầu?

Nó dài mảnh, rất dài, vô cùng mỏng mảnh, như một tấm khăn voan chậm chậm lướt qua những con người trong căn phòng tạo ra cái bóng trên cơ thể họ. Một cái khăn voan lại mọc ra vô vàn sợi tua rua đối xứng, tựa như, đám chân rết. Không sai, y như cái thứ nhìn thấy lúc ở cùng gã Mạnh Chương trong căn phòng ngầm thì thế.

Đây là tên Mạnh Chương sao?

Hay là kẻ giả mạo? Nhìn trang phục thì thấy có vẻ giống gu thời trang của tên đó lắm a. Giày vải cao cổ, quần cộc cạp trễ, áo mỏng bó sát, áo khoác lụa là, mặt nạ rồng tinh xảo, cực kỳ độc đáo, tổng thể mà nói gặp một lần liền ấn tượng.

Tôi đưa mắt nhìn Phong Linh, cùng lúc Phong Linh cũng đưa mắt nhìn lại. Xem ra chính vì như thế lên gã mới cuồng quyết mở cho tôi coi.

Màn hình dừng lại ở 7 phút 38 giây.

Phong Linh tắt điện thoại đi, đẩy gọng kính cận mới mua giống hệt như cái cũ, phát biểu đầu tiên.

-đầu tiên ta giả thuyết đây là dàn dựng. Người đăng lấy tên “traideptingaixinh”, một cái danh tự không thể trẻ trâu hơn. Thuê người đóng phim sau đó đăng lên, cái tiêu đề hot như thế rất nhanh sẽ thu hút lượt truy cập. Dù thật hay không thật chính quyền nước nhà cũng sẽ nhanh chóng cho người khóa clip này bởi nội dung phản cảm. Câu hỏi đặt ra là, vì sao kẻ này lại phải làm thế? Mục đích là bôi nhọ chính quyền? Nội dung phía dưới có vài bình luận, đều nói là không tin lắm.

Thứ nhất đám nữ phạm nhân bị cai ngục cưỡng hiếp tập thể là chuyện cực kỳ, vô cùng khó chấp nhận. Thứ 2 bọn họ dường như không bị thứ gì tác động cả lại cứ thế ngất đi rồi hân mới xuất hiện. Hung thủ cũng chẳng làm hành động gì máu me cả, chỉ đứng nhìn im im một lúc sau quay lại lộ ra khuôn mặt đeo mặt nạ. Rất khó thuyết phục cứ thế mà lấy được nội tạng người ta.

Phong Linh lại đẩy gọng kính, dừng lại nhìn một lượt, Minh Đăng ngồi xuống cạnh ông anh, khô khốc chen vào một câu.

-nhìn thì thấy có vẻ không tin tưởng lắm, nhưng cái cảm giác nó mang lại tựa hồ khiến người ta buồn bực khó chịu.

-Thế nhưng...

Tôi ướm lời. Phong Linh gật nhẹ một cái, nói ra nhận định.

- tôi và Tiểu Minh đều gặp qua một người đeo mặt nạ rỗng rất giống người trong clip này, chính là ở trong nhà tù Bàn Cẩm, được hân cứu ra, Tiểu Minh có lẽ rõ chi tiết hơn.

Cả đám nhìn tôi, gãi gãi bên má, có chút do dự mới nói.

-dù không khẳng định có chắc là tên đó hay không, bởi vì rất có thể hân ở trong một tổ chức có hơn một người cùng kiểu ăn mặc như thế, nhưng tôi tin là thật, không thể làm giả clip này được.

-dựa vào đâu?

Minh Đăng và Thiên Hương cùng hỏi. Tôi nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một chút mới thận trọng nói.

-mọi người, không nhìn thấy sao? Hân ta đích thực là hung thủ.

Tôi nhìn một lượt rồi dừng lại ở Phong Linh, gật nhẹ xác nhận.

-tôi nhìn thấy.

Minh Đăng và Thiên Hương cùng quay ra ngó vực nhìn Phong Linh, anh ta nhìn tôi một lúc lâu không nói gì hết. Minh Đăng nóng nảy chộp hỏi.

-rốt cuộc nhìn thấy cái gì?

-thứ có khả năng lấy nội tạng con người mà không để lại thương tổn.

-làm thế nào mà cậu nhìn thấy?

Minh Đăng và Thiên Hương lại không hện mà cùng đồng thanh hỏi. Thì ra, quả nhiên hắc khí không phải ai cũng nhìn thấy.

-tôi không thể giải thích được vì sao, chỉ đơn giản cứ thế nó hiện ra trước mắt. Tôi thấy nó cắm những cái vòi như bạch tuộc vào cơ thể nạn nhân, nó chỉ là một khối khí không xác định, nhưng sau khi rút đám xúc tu về, khối khí dần trở lên có hình dáng rõ ràng hơn, tựa như con bò nhưng nó lại có rất nhiều đuôi.

Cả đám nghe thế lại quay sang anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng Phong Linh phát biểu.

-coi như nó là thật, vậy ai là người gởi clip này?

-là đồng bọn của hân.

Tôi nghĩ tới tên bá đạo Công Du Giám Binh, bổ sung thêm.

-cái tên mặc đồ trắng toát đeo mặt nạ bạch hổ. Có thể bọn họ chia nhau ra hành động giống như lần trong nhà tù Bàn Cẩm, ở đây, một tên tới phòng điều khiển, còn một tên đi hành sát. Về phần kiểm lý do, như Thiên Hương nói “khi tội ác vượt tầm kiểm soát, ngay đến ma quỷ cũng phải phản nộ” ...E là, bọn chúng làm thế để cung cấp thức ăn cho đám hắc khí.

Mấy chương trước mình có viết Công Du Giám Bình là Giám Minh, từ giờ là Giám Bình mới đúng nhé, sorry các bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 94: Tịch mịch

Phong Linh nhìn đồng hồ, móa, cũng mua mới một “em” khác thay thế luôn, không biết vụ mua sắm chớp nhoáng vừa nãy của hai anh em bọn họ đã chi ra bao nhiêu tiền?

Phong Linh kết thúc vấn đề.

-chuyện này dừng lại ở đây, có gì mai để báo trí đăng tiếp thảo luận sau, dù sao chúng ta cũng chỉ là lão bá tánh thường dân bo bo giữ mình, quản được một hai chuyện không có nghĩa tự ngược chết mình lo khắp thiên hạ. Sắp 23 giờ rồi, Hương Hương, để tôi đưa cô về nhà trọ.

Thiên Hương vờn vai vắn vẹo xương cốt, âm thanh răng rắc vang lên, xì một tiếng khinh thường.

-tôi chứ có phải hạng tiểu thư không nhắc nổi vật vượt quá 5kg.

Mình Đăng lập tức sốt sắng chen ngang, vừa mặc lại áo khoác.

-chị hai à, đây là phép lịch sự tối thiểu, bây giờ người ít mà quý thì nhiều, cô dù là nữ cường giả một chấp bảy tôi cũng không an tâm. Có tâm phòng ngừa vẫn hơn. Nào ,để tôi tiễn cô về.

-chú mới khiến tôi lo lắng ấy, nhà trọ chỉ cách bệnh viện 5 phút đi bộ, chú tiễn tôi về ,tôi lại mất công tiễn lại.

Mình Đăng lấy cái áo khoác của ông anh vừa cởi ra khoác lên người Thiên Hương, vừa đẩy cô về phía cửa.

-thôi nào, sao cô không thể tỏ ra mềm yếu thực nữ một chút được nữa? Cô mà cứ cường hãn như thế mãi thì ai có can đảm dám vót cô đi?

Cửa nhanh nhẹn mở ra rồi đóng lại, âm thanh cựa quậy của hai người theo bước chân còn văng vẳng một hồi. Phong Linh mang đến mấy túi giấy vừa trao cho tôi vừa nói.

-đồ trong này chính là mua cho cậu, chắc là vừa thôi, mong là cậu không chê bai.

-cảm ơn.

Tôi có chút không tự nhiên nói, đón lấy chúng. Từ trước tới giờ ngoài việc vô tâm vô tư nhận đồ từ lão bố, cảm giác nhận đồ từ người xa lạ có chút không kịp thích ứng. Mặc dù nhận nhiều sự giúp đỡ từ Phong Linh hay Thiên Hương, trước sau vẫn là khó xử. Tôi thả chân xuống giường định cất chúng vào cái tủ nhỏ kê gần giường, Phong Linh giúp tôi một tay, hỏi.

-cậu không cần thử sao?

Tôi lắc đầu, nhàn nhạt nói.

-Vừa là tốt rồi, rơi vào hoàn cảnh này còn không biết thân biết phận mà đòi hỏi hợp nhãn hay không hợp nhãn nữa sao?

Phong Linh cất đồ xong, vừa lách cách pha cốc sữa ấm vừa nhận xét.

-cậu đúng quái dị mà, thường thì được tặng đồ người ta có tâm lý háo hức muốn được mở ra xem. Cậu thì ngay đến nét quan tâm cũng không hiển lộ.

Tôi nghe thế chỉ biết gượng cười.

-từ trước tới giờ, lão bố mua cho cái gì thì mặc cái ấy, tôi không kén chọn, rất dễ tính.

Phong Linh đưa nó ra trước mặt, tôi nhìn cốc sữa rồi nhìn anh ta, rồi lại chuyển xuống cốc sữa lại di động lên khuôn mặt anh ta, hồi lâu vẫn không muốn nhúc nhích. Phong Linh đành mở miệng.

-pha cho cậu uống đó, còn không mau cầm. Tôi không cần biết cơ chế nạp dinh dưỡng của cậu biến thái nhường nào. Không đói hay không cần thì cũng phải uống.

Mùi sữa thơm lan tỏa, tôi nuốt nước bọt, nén cảm giác buồn nôn. Phong Linh đành cầm lấy tay tôi nhét cốc sữa vào, sau đó ngồi xuống giường bên cạnh. Tôi thờ dãi một cái, nhắm mắt nín thở một hơi nốc nửa cốc sữa. Phong Linh thấy vậy định đứng lên về giường, tôi ngáp ngừng một chút rồi cục

cũng ép được bản thân mở miệng hỏi.

- anh có biết Âu Tử Dạ truy lùng kiếm cổ cho mục đích gì không?

Phong Linh đờ ra một chút rồi ngồi trở lại, lắc đầu.

- Từ khi gia nhập tổ chức của Hương Hương, chúng tôi được biết nhiệm vụ bên lề của toàn bang là thu thập tin tức về kiếm cổ, cũng không giới hạn rõ ràng kiếm cần tìm trong giai đoạn nào, chỉ thị đơn giản ngắn gọn xúc tích là “kiếm cổ”. Cho nên mọi người nghĩ có lẽ anh ta là tên cuồng sưu tầm kiếm cổ. Mỗi lần nguồn tin thu về, Báo ca đích thân đi xác nhận, anh ấy không cần hỗ trợ nhân lực, cũng rất kín miệng, trở về hỏi han một chút đa phần nhận được câu trả lời “không phải”. Cho nên, có thể thấy anh ta không phải kẻ nghiện kiếm cổ, cứ tìm đại về ôm ấp mà là đang săn lùng một loại nhất định. Chúng tôi ngay đến kiếm gì cũng không rõ thì càng không biết anh ta truy lùng chúng cho mục đích gì, hơn nữa dù lần la dò hỏi thông tin ở các viện bảo tàng hay các nhà sưu tầm thì họ cũng chẳng biết, về cơ bản kiếm cổ có tác dụng trấn tà, tập hợp các thanh kiếm cổ về một chỗ thì có tác dụng gì? Trần yểm cả một đại lục ma quỷ sao?

Phong Linh cứ nhìn chằm chằm vào cốc sữa uống dở đang vẫn cầm trên tay, tôi đành chép miệng uống hết, đặt ly xuống bàn, rồi hỏi.

- vậy vụ việc lần này các anh lấy thông tin ở đâu?

- thường thì chúng tôi có hẳn một đội ngũ chuyên moi móc thông tin từ nhiều nguồn, nhưng sự việc ở nhà tù Bản Cẩm lại ngoại lệ. Ban đầu vốn là chuyện riêng của chúng tôi nhưng xét thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng vượt trên mức quy định cho phép nên Thiên Hương thử nhờ vả Báo ca giúp sức, sau đó chúng tôi mới biết thì ra anh ấy cũng cần tới nơi này, sau nữa mới biết thì ra nơi này cất chứa kiếm cổ, về phần một kẻ lười giao tiếp, không hề thấy có một bằng hữu như Báo ca làm cách nào liên hệ với người lạ, đó là bí ẩn.

Tôi nghiêng đầu trầm ngâm ngẫm nghĩ, lại hỏi.

- biết thông tin gì Cổ Hồn Phách hoặc Dẫn Hồn Hương không?

- trước đó chưa từng nghe qua.

Phong Linh nhú mày một chút lại lắc đầu, sau đó đứng dậy, bổ sung thêm.

- tôi biết cậu bị hấp dẫn bởi những sự kiện bí ẩn vây quanh Báo ca, chúng tôi cũng thế, có điều, anh ấy không phải kiểu người bạn hỏi một câu sẽ nhận được sự hồi đáp. Tiểu Minh, nếu như chỉ vì chút tò mò hiếu kỳ mà dấn thân, vậy thì thôi đi.

Tôi chỉ cười cười nhìn Phong Linh bỏ đi, cũng xuống giường, mở ngăn tủ, lấy ra một bộ đồ bệnh nhân khác rồi tiến tới nhà WC trong phòng, thăm nghĩ, một phần thôi, vốn liên quan tới tôi mà.

Phong Linh đang ngồi lên giường đắp chăn, chợt dừng tay.

- cậu mới ốm dậy, đừng tắm lâu quá.

Tôi gật nhẹ, mở cửa, bước vào. Lâu ngày chưa được tắm gội trong người có chút ngứa ngáy khó chịu. Khi tôi trở ra thì thấy Minh Đăng đã trở lại rồi, đang đứng bên giường Phong Linh làm phiền. Tôi nhẹ nhàng chà xát tóc, yên lặng đứng một chỗ nhìn nhìn.

- anh hai, em ngủ cùng được không?

Phong Linh phui cái tay Minh Đăng đang bám víu tắm chăn, anh ta xoa người, càng chui bản thân vào chăn kĩ càng hơn.

- chủ bị gió lạnh làm cho teo não à?

- nhưng A Hoa dùng chăn của em rồi. Lúc trước chẳng phải chúng ta vẫn ngủ cùng đấy thôi.

Minh Đăng vừa nài nỉ nói vừa hai tay lay lay vai ông anh.

- Lúc trước là 10 năm trước, giờ chú như hộ pháp thế kia mà đòi chen chúc cùng anh trên cái giường một người này sao? Chú không thấy tội nghiệp cho anh à? Hay định miếu sát nhau đấy?

Minh Đăng hừ mũi khinh thường buông tha, bước tới bên giường kê bên, vươn tay đập đập Hoa Thiếu Thiên, cậu nhóc bị lay tỉnh ngơ ngác ngồi dậy dụi mắt.

- anh lấy lại chăn, chú dùng chung chăn với Tiểu Trà cho ấm.

Nhóc ta gật gật, vừa nằm nghiêng người xuống vừa lấy bột chăn trên người cậu bạn bừa bãi đắp lên, còn để hở một mảng lưng lớn. Minh Đăng thấy vậy vươn tay kéo chăn kín lại sau đó mới bước về giường trống cạnh giường tôi. Bây giờ tôi mới lên tiếng.

- ngoài trời rất lạnh nhỉ?

Minh Đăng đang trèo lên giường, quay lại nhìn tôi, phẩy phẩy tấm chăn đơn mỏng le mỏng lét, nằm xuống, đắp lên.

-phải đó, chặn được A Hoa ủ ấm trước rồi, giờ sử dụng rất dễ chịu.

Tôi cười nhẹ đồng tình gật một cái, vắt cái khăn lau tóc lên thành giường, vớ lấy tấm chăn choàng lên người.

-khuya lắm rồi gọi đầu không tốt lắm, rất dễ cảm, cậu phải chờ tóc thật khô mới được ngủ.

-Tôi ngủ nhiều rồi, muốn ra ngoài giãn gân giãn cốt một chút.

Tôi vừa mở cửa ra ngoài đã hứng chận hàng loạt trận gió cuồng đã tức tốc chạy tới quất vào cơ thể, rung mình một cái, đầu óc thêm mấy phần tỉnh táo. Tôi đóng cửa, sát tường có kê hàng ghế đợi, tùy tiện ngồi xuống, toàn thân thả lỏng, ngả lưng ra sau, mắt vừa nhắm lại, một tiếng “chít chít” lạnh löt vang lên kích thích thần kinh người ta.

Tôi mở mắt ra, ngồi nghiêm chỉnh lại, dưới chân xuất hiện một vật nho nhỏ trắng toát như cục bông tuyết. Nó nghiêng nghiêng cái đầu, đôi tai vẩy vẩy, lại chít chít như quan tâm hỏi han, tôi nhoen miệng cười cười, nó leo lên chân, ở trên đầu gối vung vẩy cái đuôi, mồm to đôi mắt tròn xoe như hạt nhãn, lại chít chít có phần ủy khuất bất mãn.

Tôi ôm nó vào lòng, một tay vô thức vuốt ve, đầu sùng vật cọ cọ lại gừ gừ thỏa mãn. Đầu ngẩng nhìn bầu trời trắng xám mây phủ, dãy hành lang im ắng vắng lặng thấp sáng vài ngọn đèn trên trần, những ngọn gió đông vẫn cặm cụi chơi trò đuổi bắt, khắp nơi đều cực kỳ lạnh lẽo, tôi nhắm mắt thở dài một hơi, lại mở mắt ra.

Tôi nhớ tới việc mình từng bị ý thức sục sôi được giết người điều khiển. Chính xác hơn, tôi buông xuôi, để mặc nó không chế, nhìn thấy việc không giết được gã Công Du Giám Binh thì tức tối không cam lòng. Nhìn thấy việc hành hạ Khai Lai lại sinh ra tia sáng khoái thích thú, biến thi thể của hai lão Bạc Hy và Vương lập thành chiếc bánh quẩy thì to ra sung sướng đắc ý. Thỏa sức đập phá khắp căn phòng giống như tên tâm thần. Toàn thân tựa van nước bị vận hồng, một nguồn nội lực to lớn không ngừng phun trào như dung nham núi lửa, một nguồn sức mạnh mang tính hủy diệt đập tắt cả ý thức bản thân, nhấn chìm hoàn hảo mọi khả năng kháng cự chống đối.

Tôi có chút sợ hãi bản thân, như thể chẳng khác nào ma quỷ đội lốt người. Vậy mà khi nhìn xuống hồ nguyệt hỏa, cảm giác như bị thôi miên, là Âu Tử Dạ đã đẩy tôi ra xa mép vực, ảo cảnh cũng theo đó biến mất.

Giờ Âu Tử Dạ đang ở Hà Bắc săn lùng một thanh kiếm cổ khác sao? Thiết nghĩ, chỉ có thông tin về chúng mới tác động được tới con người chấp nhất như hán ta, nhiều năm trời trầm mê truy cầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 95: Canh Mạnh Bà

Hắn chỉ nói giúp tìm lại ký ức, cũng không nói đưa tôi đi theo tìm kiếm cổ. Nếu là tôi lúc trước, nhất định cam tâm tình nguyện ở nhà đợi anh ta về kể chuyện xưa. Nhưng bây giờ, tâm lý đại biến, không muốn là kẻ bị bỏ rơi phía sau, càng không thích bị xem thường, bị đánh giá là bất tài vô dụng.

Tôi cúi đầu vuốt ve bộ lông mượt mà mềm mại của Bông Tuyết, toàn thân nó nho nhỏ cuộn tròn trong lòng bàn tay, lại buột miệng trò chuyện.

-Tiểu Tuyết, chủ cũ của mày ngày nào mới đến tới gặp tao?

Cái tai nó động đập một chút, đuôi cũng phe phẩy mấy cái, lại gật gù ngủ tiếp. Tôi tự động trả lời.

-Chắc là sớm thôi, có thể một hai hôm nữa.

Tôi ngược đầu, nhớ tới kho sách nơi quê nhà, lão bố cũng chịu đầu tư, dành hẳn một căn phòng 20m vuông, đặt rất nhiều tủ kệ bằng gỗ Hoàng Hoa Lê (gỗ sưa) quý giá để chứa chúng. Đó là nơi tôi cực kỳ yêu thích, cửa sổ to lớn không có trần song nhìn ra khoảng sân trước nhà có gốc cây Ngân Hạch 300 năm tuổi, tôi ngồi ngả lưng gác chân lên bệ cửa rộng, thường bỏ ra 16 tiếng mỗi ngày “cần nuốt” chúng.

Hơn một nửa trong số đó là sách cổ, ghi lại rất nhiều điển cố ly kỳ, đa phần là những cố sự xảy ra trong nhân gian, tập hợp những quái sự được truyền miệng từ đời này qua đời khác ở khắp mọi miền. Trong số đó có một cuốn bút ký nhắc đến một loại ngọc thạch mà vì nó bao cuộc chiến tranh lớn nhỏ nổ ra khiến xác người chất thành đống, máu hôi tanh chảy thành sông, oán hận khiến đất lạnh hóa dừ và ác linh thao túng nhân tâm.

Vu thuật Mật Tông của thiên sư Trương Đạo Lăng được truyền nhân thứ 18 Trương Sỹ Nguyên tự Trọng Lương viết trong cuốn “Cấm thuật trường sinh” như sau: “Canh Mạnh Bà là tên gọi chung để chỉ một loại đá hổ phách đen nhánh như dầu tằm, to cỡ quả trứng chim mà khi ma sát sẽ tạo ra nhiệt lượng lại tỏa mùi thơm ngào ngạt, vì lẽ khác lạ đó nó được người đời truy tìm.

Tuy nhiên, giá trị to lớn thật sự mà loại kỳ ngọc khiến thế gian ít người biết tới lại xem là thần vật với khả năng bí ẩn có thể khiến âm hồn. Loại đá hắc ám chỉ được tìm thấy tại các chiến trường nơi giao tranh giữa mấy ngàn quân trở lên. Nghe nói nó là kết tinh của oán linh mà hình thành, số lượng người chết

trận càng nhiều thì tính chất quỷ lệ càng ác liệt, có thể thay đổi càng khôn, chống lại thiên mệnh. Vì vậy mà bao bậc đế vương thêm khát, tạo ra thế gian tội lỗi đường thành thứ cực âm cực tả.”

Thuật sĩ của Ngũ Đấu Mễ Đạo ghi lại trong thư tịch cổ thuật cảm chú và lưu truyền nội bộ được phân ra làm bốn loại. Đầu tiên là Dụ Hồn Hương, các pháp sư cao tay ấn dùng đồng cốt nhân kết hợp với nó để gọi linh hồn người chết về nhập vào cho người thân của họ hỏi thăm tình hình, hoặc thậm chí chính là dùng để tiên đoán tương lai.

Thứ hai là Dẫn Hồn Hương mà Âu Tử Dạ dùng là loại bức ác linh ra khỏi ký chủ. Các pháp sư thời xưa chính là dùng nó để xua đuổi yêu ma. Ngẫm lại mới để ý “Liêu Trai Chí Dị” của Bồ Tùng Linh nói về các chuyện tình giữa yêu hồ và phàm nhân thực chất chính là sự can thiệp của ác linh quấy phá mà thôi. Lúc đầu mới tiếp xúc với Dẫn Hồn Hương, tuy không rõ lai lịch nhưng đã vô thức tỏ rõ sự chán ghét bài xích. Càng về sau thông tin về nó trong đầu tự động hình thành, tựa như lạc vào một thư viện mà mơ hồ chưa biết thứ mình cần tìm, sau đó tùy tiện đưa tay lướt qua các cuốn sách, dừng lại, mở xem, vô tình chạm tới đúng thứ rồi.

Trong một cuốn thư tịch cổ khác của Đông Phương Sóc có ghi lại một cổ sự như sau. Cuối đời Hán Vũ Đế mê đắm một mỹ nhân tên Lý Nghiên tới mức sau khi phế truất và buộc Vệ Tử Phu phải tự sát ông ta muốn dành ngôi vị mẫu nghi thiên hạ đó cho người đẹp. Tiếc rằng Lý phu nhân hồng nhan bạc mệnh, phận mỏng không có phúc phần được hưởng hồng ân, chẳng bao lâu liền hương tiêu ngọc vẫn khiến Hán Vũ Đế thương tâm không thôi.

Ông ta lệnh cho họa sư vẽ di ảnh Lý phu nhân treo ở cung Cam Tuyền ngày ngày ngâm khúc "Bắc Quốc Giai Nhân" của nhạc sư Lí Diên Niên ,hát rằng:

“Bắc phương hữu giai nhân. Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành. Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc. Giai nhân nan tái đắc”

Lại cho mời phương sĩ Lý Thiệu Ông dùng một loại ngọc công phẩm cao quý nhất của Đại Nguyệt Chi do Trương Khiên đi sứ Tây Vực mang về chế ra viên linh đan có khả năng cải tử hoàn sinh giúp Hán Vũ Đế và giai nhân tiếp tục tình duyên. Có điều Lý phu nhân về sau vẫn không thể cải được thiên mệnh, sống thêm vài tháng đành vĩnh viễn hôn phách yên địa, Hán Vũ Đế cũng nhắm mắt xuôi tay sau đó không lâu.

Nếu quả ghi chép đó là thật thì đá được dùng là loại thứ ba tên gọi Phán Hồn Hương, với khả năng giam cầm linh hồn người chết ở lại trong thân xác .Có điều thường thì sau khi di nguyện người chết thành toàn, thì hồn vía sẽ tự động tiêu tán không thể gom lại cũng là ám chỉ không thể luân hồi. Trương Sĩ Nguyên cũng ghi rõ, Phán Hồn Hương dùng để trấn hồn, giường Ngọc Am dùng dưỡng xác, cuối cùng Tử Ngọc Huyền Vũ ngâm trong miệng để tránh thi biến, đó chính là ba vật dụng quan trọng, cần thiết không thể thiếu, tiếp theo mới có thể thi triển trận pháp, giữ linh hồn người chết sống lại dương gian.

Vậy thì thanh cổ kiếm Thăng Tà có mặt ở nơi âm khí dạt dào thế này, nếu là vật trấn linh giống như lời Âu Tử Dạ nói vùng đất hắc phái không có tà khí xâm phạm tới mới đúng. Nhưng cái nơi như nguồn gốc sản sinh ra hắc khí ngập trời thế này lại được hình thành mãnh liệt, ban đầu còn tưởng do Thăng Tà thu hút chúng bởi vì toàn thân nó quý khí vô cùng đậm đặc, cứ như thể được sinh ra trong đó .

Thăng Tà quả thật đã giam cầm những oán linh của Ngự Dương làng khiến chúng mãi mãi luân quần trong Nga Quỷ Đạo. Khi dùng nó chém ác linh đúng là khiến hồn phi phách tán, nhưng điều đó không có nghĩa là thanh tỳ khiến họ có thể an ổn siêu độ mà là ngược lại. Thăng Tà khiến mọi dấu vết của vong linh đều biến mất sạch sẽ, chính là nghĩa như ở mặt chữ, biến mất sạch sẽ, không còn cơ hội để đầu thai.

Cái gì cuốn hút hắc khí thiên địa tập hợp lại đây? Là hộp gỗ có chứa Dẫn Hồn Hương, nó chính là thứ luôn thêm khát oán khí của người chết. Mà nhà tù Bản Cẩm này lại như một cái máy sản xuất hết công xuất ra thứ hắc khí chất lượng tuyệt hảo, chính là thức ăn cho Dẫn Hồn Hương.

Vậy thì, một khi Thăng Tà được giải thoát, đồng nghĩa với Dẫn Hồn Hương đã đến lúc chín mùi sử dụng? Thế thì thực chất Thăng Tà chính là thần hộ vệ của Dẫn Hồn Hương nhỉ? Bởi vì thanh cổ kiếm hắc ám đó không những bảo vệ viên đá quý lệ khỏi bất cứ sự xâm phạm còn dẫn dắt oán niệm tụ tập lại cho nó hấp thụ.

Lại nhớ tới sự kiện 5 năm trước, lúc đó Âu Tử Dạ cũng không biết nhận được nguồn tin ở đâu, việc này cơ hồ đám Phong Linh cũng không rõ, tới trộm được Cự Khuyết của Tư Đồ gia lại đụng độ Công Du Giám Binh cướp lấy Cổ Hồn Phách, xem chừng lúc đó anh ta cũng không biết nó là vật gì, cho nên 5 năm sau gặp lại mới hỏi xác nhận. Lần này cũng tương tự định tới cướp lấy Dẫn Hồn Hương nhưng không thành. Xem ra, dưới mỗi thanh kiếm là một loại đá trong Canh Mạnh Bà và có vẻ bọn Mạnh Chương cần chúng chứ không phải kiếm.

Nhưng mà, bọn chúng bá đạo như thế ,vì sao lại không thể trực tiếp xuống tay được? Cứ phải đợi chờ Âu Tử Dạ lấy ra rồi mới nghênh ngang xuất hiện cướp đi? Là không biết phương pháp lấy? Hay là sẽ giống như cái tên bị kiếm cổ khổng chế, đều vì không thể chạm vào được mà xảy ra dị biến? Và chính vì như thế...chính vì như thế, có lẽ nào người cung cấp thông tin là bọn đó?

Nhưng vì sao Âu Tử Dạ lại là người phá vỡ được kết giới? Chỉ một mình anh ta làm được thôi sao? Đầu tiên là Cự Khuyết, tiếp theo là Thăng Tà, hai thanh kiếm này đều do đức kiếm sư huyền thoại Âu Dã Tử rèn...liệu thanh thứ ba, có phải cũng.. Hết thấy, những suy nghĩ tự biên tự diễn cũng chỉ là lý thuyết vô căn cứ nếu như không được bàn luận cùng Âu Tử Dạ, hoặc cần phải được chứng thực.

“Từ giờ chuyện của tôi không quan hệ với cậu” không hiểu sao mỗi lần nghĩ tới Âu Tử Dạ câu nói của anh ta lại như được hện giờ mà bật lên nhắc nhở khiến tôi không thể bước lại gần. Thế nhưng một câu khác “cậu có bổn phận và trách nhiệm cùng tôi thu thập kiếm cổ” lại kích thích tôi buông bình cuốn vào. Tôi cười khò, cúi đầu vuốt ve Băng Tuyết, vốn nghĩ trong đầu lại vô thức thoát ra.

- Mày biết không, trên đời này lại “có người ao ước được xóa bỏ tất cả, ngay cả bản thân cũng mong sao biến mất”... Bởi vì ký ức hắc khắc sâu, đêm đêm bị tiềm thức này dày vò tới mức đâm ra sợ hãi giấc ngủ, mà tôi tựa hồ là người duy nhất có cùng mối liên hệ lại không một chút ấn tượng, không lưu

giữ bất cứ một mảnh ghép nào của quá khứ ràng buộc... Tạo sao tôi lại lựa chọn như thế? Tại sao hẳn muốn quên ,lại không thể quên được?... Trên đời này, phảng phất có một số việc, luôn khiến cho người ta nắm không được, đoán không ra, bắt không xong...Mà có vẻ như tôi đã để mặc anh phải gánh vác quá nhiều trọng trách trong một khoảng thời gian dài... Sau bao nhiêu năm trôi hẳn một mình chống chọi, khi trùng phùng tôi lại không có đủ khả năng và tư cách kẻ vai sát cánh...

Tôi vốn chỉ định ngồi đó đến khi tóc khô lại chẳng ngờ ngủ một mạch đến thông sáng. Có người vừa búng tay tanh tách vừa gọi mới thức tỉnh dậy, thì ra đó là Thiên Hương.

-trời đất, não cậu có phải bị chập mạch chỗ nào không vậy? Tiết trời giá rét lại ngồi ngoài này ngủ?

-tôi, ngủ quên.

-ngủ quên? Ngoài này thoải mái lắm sao? Không bị cái lạnh đông thành người băng cũng hay? Con gì kia? Chuột lang sao?

Thiên Hương trở vào hai cái túi đặt bên cạnh, tôi chợt hiểu ý, cầm lấy đứng dậy. Trên tay Thiên Hương vẫn cầm một đồng túi, mùi cháo thơm lan tỏa, xem ra đó là bữa sáng, tay còn lại mở cửa chợt dừng lại quay đầu nhìn vật nhỏ tôi đang ôm trong lòng vẫn vu vu ngủ quên trời đất.

-cậu nhặt nó ở đâu ra vậy? Định nuôi sao?

Tôi gật nhẹ xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 96: Tương phùng rồi ly biệt

Văn án quyền hai không bằng nói tóm tắt, mong là mọi người sau khi đọc xong sẽ có thêm hứng thú chờ đợi chương mới.

Đám Thiên Hương trở về Đông Lệ ở Thiên Tân, Mặc Minh cùng với chủ tớ nhà Tư Đồ quay trở lại cô hương, cậu dành ba ngày ba đêm ngồi trước ngôi mộ mới xây của bố nuôi đọc cuốn bút ký, cuốn bút ký phần nào hé mở lai lịch bí ẩn của Mặc Minh.

Ba người khởi hành tới một hương thôn xa xôi hẻo lánh tên là Hạ Nhị Đài ở thành phố Thiết Lĩnh, hoàn thành ủy thác của vong linh. Tại đây cậu gặp vợ của người quá cố tên Văn Thái, tên đầy đủ là Hách Liên Văn Thái, người này thân thế cũng không đơn giản, đề đề ơn cô ta nói cho Mặc Minh biết một bí mật.

Sau đó cả đám tới Trác Lộc, thành phố Trương Gia Khẩu ở Hà Bắc, tại đây họ được ăn một món canh có giá 3 đến 4 nghìn NDT (khoảng 1.5 triệu VNĐ). Đây là một món canh trắng dương bổ thận rất được bọn đàn ông thừa tiền lắm của hoan nghênh, có điều phải đặt hàng trước mới có nguyên liệu làm. Vậy rốt cục đó là thứ nguyên liệu hiếm hoi đắt đỏ gì lại có tác dụng kích thích tình dục? Một sự thật kinh hãi thế tục, có thể gây sốc với bất cứ ai nếu biết.

Lần theo đầu mối, bọn họ tới bệnh viện phụ sản Hòe Dương, ở Nguyên Thị, thành phố Thạch Gia Trang. Tại đây bọn họ khám phá ra một loại thuốc cũng dựa theo thứ nguyên liệu làm món canh ma quỷ trên mà sản xuất ra có tác dụng dưỡng nhan trị bách bệnh rất được đám chị em phụ nữ hâm mộ. Một dây truyền làm thuốc ngay trong bệnh viện mà nhiều năm qua hiện ngang trời, để rồi cuối cùng khi sự thật phanh phui khiến cho bao người kinh tởm ghê rợn.

Bọn họ vốn lúc đầu cũng không thừa hơi rảnh sức can thiệp, chẳng qua Âu Tử Dạ trùng hợp cũng đang ẩn thân ở trong bệnh viện này.

Cả đám tình cờ rơi xuống một mê cung trong lòng đất, phảng phất nó như một sinh mạng biết suy tính, vờn cho đám Mặc Minh thừa sống thiếu chết cuối cùng bị chia đàn xẻ nhé. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng Mặc Minh gặp lại Âu Tử Dạ mới biết hẳn ta suốt 10 ngày qua cũng bị mê cung vây hãm, lao đao khốn đốn không kém gì mình.

Bao nhiêu yêu ma thượng cổ lần lượt xuất hiện chỉ để ngăn cản bước tiến của cả hai xâm nhập gần hơn với thanh kiếm thứ 3.

Màn che trường phủ của tầng thứ nhất hé lộ ,thể lực cổ xưa của một bộ tộc ẩn mình nơi cách biệt thế giới vẫn minh nhưng lại có trách nhiệm bảo hộ những nơi thanh kiếm cổ trấn yểm.

Chủ nhân của những ma thú chỉ có trong thần thoại là ai kêu gọi ra?

Mê cung là một huyết mộ bất khả xâm phạm, phạm người nào xảy chân rơi xuống vĩnh viễn cũng không tìm lại đường thoát ra. Mê cung này ai xây? Xây cho ai? Làm thế nào nó có thể che dấu được bản thân giữa lòng thành phố hiện đại? Tất cả giải đáp sẽ có trong quyển 2: Mê cung quái sự của tác giả Cổ Cổ.

Thiên Hương đẩy cửa bước vào, trong phòng đứng là ám áp hơn hẳn, đám người bên trong vì thế vẫn co người say mộng đẹp. Cô ấy đặt túi đồ ăn lên

mặt bàn, tôi để theo, ngồi xuống giường, nhìn.

Thiên Hương lớn giọng gọi họ dậy, thì ra đã 8 giờ sáng rồi, thế mà ngoài kia trời âm u tràn ngập sương mù băng giá, nhìn không ra tia nắng vàng sớm mai. A Hoa bật dậy ngay tiếng đầu tiên, sau đó lay lay cậu bạn Tiểu Trà rồi bước vào nhà WC trước. Thiên Hương ngồi xuống cạnh tôi, nhìn tiểu bạch thử.

-đặt tên chưa? Trông nó có vẻ ngoan hiền đáng yêu đấy. Báo ca cũng nuôi một con tiểu mao tử nhưng nó ghê gớm lắm. Nó béo như heo con nhưng lại dữ như chó cái, bất cứ ai xâm nhập vào căn phòng riêng tư của hai chủ tớ là nó lại gầm gừ đe dọa như một mụ vợ đánh đá nanh nọc.

Tôi phì cười, không ngờ Thiên Hương lại có vẻ bức xúc với thú cưng của Âu Tử Dạ đến vậy.

-tôi biết cậu chỉ xem nó là chuyện cười nhưng nếu có dịp mang con tiểu bạch thử của cậu tới phòng Báo ca chơi thử xem, nó không ăn tươi nuốt sống sủng vật của cậu mới lạ.

Phong Linh dậy rồi, đeo vào kính cận không gọng, ở giường đối diện nói sang, mà Tiểu Trà như bị thánh ngủ nhập, ở giường bên kia vẫn tiếp tục ngồi gật gà gật gù như gà mổ thóc.

-nhắc tới cái con quái miêu quý quyết đó chỉ tràn ngập ghét bỏ, mấy lần nó bắt chọt ở dưới chân lao ra ngang đường, suýt vì thế mà ngã đập mặt, bổ hện.

Tôi quay đầu sang, giọng bất bình của Minh Đăng từ trong chăn ấm vọng ra. Tôi không cười nữa, xem ra con tiểu miêu tử đó thâm hiểm có cỡ, không phải dạng vừa dễ dàng sống chung.

-sao mọi người không nhân cơ hội anh ta không có nhà mà dứt khoát xử tử nó luôn. À không, vuốt mặt nể mũi, chỉ nên cho nó một bài học nhớ đời thôi?

Phong Linh cười cười, bước xuống giường, tiến tới chỗ tôi, mắt không rời con tiểu bạch thử tôi ôm trong lòng, có vẻ cũng bị ẻm hút hồn, nói.

-cậu cũng ít có ác.

Tôi bình thản đáp.

-không phải như vậy thì khi nó thấy chúng ta mới thành thật ngồi yên một chỗ sao?

Thiên Hương vừa nói vừa vờn tay nhẹ vuốt Bông Tuyết.

-nói sao nhì, khi Báo ca vắng nhà, thì nó cũng sẽ tốt đi bụi mất dạng như thể cũng biết bản thân thường ngày dựa vào sự sủng nịnh của chủ tử mà tác oai tác quái, gây thù chuốc oán với bọn này, chỉ cần không có Báo ca bảo hộ, coi như xác cmm định.

Bông Tuyết cựa quậy mở mắt, hai tai giật giật, cái đuôi có nhúm lông xù xù cũng theo đó đong đưa trái phải, xem ra không hề nhút nhát sợ hãi con người. Chúng tôi vừa ăn sáng vừa vui vẻ tán gẫu, tôi cũng đáp đôi ba câu đùa đẩy, loại không khí bạn bè dù mới quen biết lại thân tình không chút câu nệ xa cách này, có chút choáng ngợp.

Tựa như được một loại ánh sáng dịu dịu âm ấm bao phủ, có một sự mê hoặc nhất định rất khó chối bỏ, lại không dám tham lam đòi hỏi thêm. Bởi vì, 20 năm qua tôi chưa từng mở lòng mình nhiều tới vậy, 20 năm, duy chỉ có bố nuôi bầu bạn, ông ấy vừa là bạn, là bố, là thầy, nên không biết rằng, cùng bạn bè vô tư tám nhảm lại khiến lòng mình vừa lâng lâng vừa xót xa.

Khoảng một tiếng sau đám bác sĩ y tá tới tái khám, Thiên Hương đi làm thủ tục xuất viện, khi tụ tập một lần nữa, mọi người xem tin tức trên mạng. Sáng nay, báo An Ninh Đồi Sông tiếp tục cập nhật tình trạng trại lao động cưỡng bức Mã Tam Gia: Đêm qua một trận cuồng sát làm thiệt mạng hơn 50 cai ngục và quân giáo, chết vì mất máu ồ ạt có, bị lấy mất nội tạng đương nhiên cũng có.

Trong số đó có 13 người thuộc nhân viên phòng giám sát camera bị một hung thủ mặc bộ đồ thời dân quốc màu trắng và đeo mặt nạ bạch hổ, dùng kim tra sắc bén như móng vuốt mãnh thú mà bỏ tới, uy lực bá đạo tới mức bốn móng như bò cào của Trư Bát Giới kéo dài trên da thịt tạo ra những cái luống huyết nhục đỏ lôm lôm. Hoặc cắm sâu vào nội tạng như máy cày lôi theo gốc rễ, máu chảy lênh láng, máu văng tung tóe khắp sàn nhà, những mẫu thịt tươi và nội tạng vương vãi, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Trên màn hình theo dõi, các máy quay vẫn hoạt động bình thường ghi lại vô số hình ảnh hai tên hung thủ nhón như nghênh ngang đi lại trong trại giáo dưỡng gặp người giết người khiến người ta căm phẫn. Bên lãnh đạo phát lệnh truy nã khắp nước bắt cứ ai cung cấp được thông tin chính xác về thủ phạm đều có thể nhận được khoảng tiền lên tới 3 vạn (khoảng 100 triệu VNĐ). Tỉnh trưởng Trần Pháp Cầu cho rằng đây là hành động thách thức nghiêm trọng tới quyền lực của bộ máy pháp luật, thủ phạm ngang nhiên giết người mà không thêm phi tang vật chứng như tỏ rõ ý chống đối tới cùng.

Tôi có chút đăm chiêu khi đọc xong, thật không thể hiểu nổi rốt cục trong hồ lô bọn Mạnh Chương này chứa chấp cái bã đậu gì? Đồi thừa nhà ai đi gây án lại rêu rao cho khắp thiên hạ biết thế không? Sau này không phải ra ngoài luôn trong tình trạng phòng trước tránh sau trốn trốn né né hay sao?

-rất nhiều clip trên mạng đêm qua đồng loạt đăng những hình ảnh về trại giáo dưỡng Mã Tam Gia, cũng là do nickname “Traixinhingaidiep” tải lên, dĩ nhiên, giờ thì toàn bộ bị khóa. Tuy thế, chắc hẳn cũng được một bộ phận người dân xem tới, bọn họ ban đầu có thể không tin cũng sẽ trong lúc trà dư tửu hậu mà đàm luận, bây giờ thì hay rồi, báo trí lại thừa nhận diện mạo hung thủ chính là y hệt trong những video kia, đồng thời lại bác bỏ một số hình ảnh trong đó nói là cắt ghép, có thể không khiến lòng dân hoang mang hoảng loạn sao?

Phong Linh vừa đưa tay lướt lướt điện thoại, đầu vẫn cúi, miệng nhận xét. Thiên Hương vờn hai ngón tay bắt chước động tác vuốt râu dê của Minh Đăng, xoa xoa cái cằm tron nhẵn.

-bạn họ làm vậy không phải là tự gây chuyện bất lợi cho bản thân sao? Hay thật sự xem thường năng lực của chính quyền? Nghĩ đang chơi trò mèo vờn chuột sao? Nhưng thật sự ở đây ai mèo ai chuột? Cái “traixinhtingaidep” chắc không phải của tên bạch y nhân đâu ha? Cũng không ngu tới mức đó đi?

-đấy là đương nhiên, chắc gã tùy tiện lấy di động của tên bị giết nào đó rồi sử dụng, hai tên này tựa như nhàn rỗi quá gây chuyện giải trí đồng thời quá đề cao khả năng ứng phó giải quyết của bản thân? Nhưng đây thực sự không phải vụ việc con con mà cá nhân hai người đó có thể gánh được, không ngoại trừ là một nhóm có hân đầu não chỉ huy? Được không? Toàn gây rối ở chốn thường nhân vốn không đủ năng lực lém phếng.

Mình Đăng vươn ngón trở xoắn xoắn đám râu dê yêu thích.

Bọn họ lục đục thay đồ sửa soạn khởi hành, tôi vốn định cứ thế đi tiền nhưng Thiên Hương và Phong Linh ở bên cạnh kẻ hát người xướng vừa bắt ép vừa dụ dỗ khiến tôi không thể không chui vô WC thay đồ mới. Mặc một thân toàn trắng, trừ đôi giấy da dưới chân, cực thích hợp đi dự tang lễ, tôi bước ra ngoài.

-thấy chưa, anh đã nói đồ màu trắng rất thích hợp với cậu ta.

Tôi đi theo bọn họ xuống khu vực để xe, một chiếc Toyota Land Cruiser 7 chỗ màu đen mạnh khỏe nhưng bụi bẩn, lá cây, tuyết vụn bám dính dày đặc, này cũng dễ hiểu, nhưng điều đặc biệt là hai bên thân xe lại dán một lớp giấy màu đỏ cam nóng rực với hoa văn uốn lượn như hai cánh chim lửa, ấn tượng như thế mà bọn cảnh sát giao thông không truy ra được nơi này sao? Thắc mắc vậy hoài luôn.

- xe này vốn tuyền đen, những khi xảy ra sự cố sẽ được nguy trang một phen. Giống như lần đó bị hai gã motô giao thông gắt gao rượt đuổi, khi cắt đuôi được rồi phải lập tức thay biển số xe cũng như ngoại hình, lần nào lửa đảo cũng trót lọt.

Hoa Thiều Thiên ngồi nơi ghế lái, cười thoải mái giải thích, cậu bạn Đặng Tiểu Trà như bị sâu lười ám, cả cơ thể gầy gò thả lỏng tới mức muốn hòa tan vào ghế ngồi bên cạnh. Đôi bạn này tính cách muốn phần trái ngược, một kẻ như ánh dương rực rỡ ,nụ cười ánh mắt đông đầy sức sống thanh xuân sôi nổi khiến người khác nhìn vào cũng thuận tiện lấy được chút hăng hái. Tên còn lại vật vờ và vật vờ, lù đù lù đù, người khác nhìn cũng không muốn nhìn, thậm chí còn vì sự dương quang của Thiều Thiên mà lu mờ đi. Tiểu Trà khá kiêu kì, nhưng không phải kiểu lạnh lùng lãnh khốc như Âu Tử Dạ, chẳng qua giống như quả bóng bay vậy, người ta đẩy một cái, nó liền nhúc nhích một cái, bạn hỏi một câu hắn lại đáp một câu, tuyệt không nói nhiều, sau đó lại tiếp tục chìm ngụp vào thế giới riêng.

Trước khi đi Phong Linh còn đưa tôi tờ danh thiếp, dặn dò nếu về quê có gặp điều gì khó khăn cứ gọi cho anh ta. Tôi gật nhẹ cầm lấy, nói một câu cảm tạ rồi lặng người dõi mắt trông theo chiếc xe lăn bánh hòa vào dòng xe cộ hối hả ngược xuôi, rồi xa.

Tôi hơi hạ mắt liếc nhìn, trên danh thiếp ghi :Công ty cổ phần sản xuất muối Trường Lô. Tên: Mạnh Chương. Chức vụ: Trợ lý phó tổng giám đốc. Địa chỉ: Khu công nghiệp Nam Cảng, Đường Cỏ, Tân Hải, Thiên Tân và số điện thoại.

Tôi ngồi ở ghế chờ xe buýt, từng đợt lại có người tới, nơi công cộng này nhanh chóng trở lên đông đúc, từng đợt lại có người lên xe, nó lại trở lên vắng vẻ. Tôi cũng được bố nuôi cho đi thử một lần, nhưng không thích sự chật chội và bốc mùi của nó lên về sau thôi. Ông ấy lúc đó thấy mặt tôi như sắp phát bệnh liền kể một câu chuyện để tôi phân tâm. Giọng ông ấy trầm ấm mà điềm đạm, rất thích hợp làm người đọc mấy câu truyện cổ tích ru trẻ con trước khi đi ngủ.

Xe buýt chạy trong nội thành tựa như đàn cá mập khổng lồ, nghênh ngược lượn lách, hú còi inh ỏi bất chấp dòng xe cộ nhộn nhịp vì quỹ thời gian nghiêm ngặt quy định 15 phút một chuyến. Những phương tiện đi phía sau vô số lần vì hành động phanh gấp đón trả khách mà gây ra tai nạn giao thông, về sau đám xe như lũ quái vật lại còn dày mặt dán thêm dòng tí “xin đừng hôn mông tôi” hoặc “đừng đâm mông tôi”.

Lần đó bố tôi đi đến chỗ luyện Pháp Luân Công ở công viên gần nhà, tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn thương tâm, tầm đó khoảng 5h 30 sáng, một chiếc xe buýt đâm vào chiếc ô tô 7 chỗ, thật may lúc đó đường còn vắng vẻ, chứ vào đúng tầm không khéo còn khiến các phương tiện giao thông khác bị va lầy nhưng hai nạn nhân trong cuộc lại hoàn toàn không cách nào cứu vãn. Về sau báo đăng, nói chiếc xe buýt kia trở cũng không đông nhưng chỉ có 13 người, toàn bộ đều trẻ tuổi, là sinh viên tương lai rộng mớ, mà bên xe ô tô lại là một gia đình 4 người đang trên đường đi du lịch, thật sự khiến người ta thương tâm. Về sau có lời đồn, hàng năm cứ vào ngày bọn họ bắt đầu đi phải lìa đời, có những người nhất định sẽ được chứng kiến lại hình ảnh tai nạn trên, không, thậm chí còn được mời tham gia. Tôi thoáng giật mình, mời tham gia sao? Ai nguyện ý chứ?

Tôi ngây người đến lúc trời chiều tắt nắng, những cơn gió của bóng tối bắt đầu mạnh mẽ thổi bùng đám lá úa vàng trên những gốc cây khô cằn quanh đây. Dòng người vẫn nhộn nhịp qua lại, những ánh đèn sắc màu nhấp nháy che lấp hoàn toàn ngàn sao lấp lánh trên cao. Đột ngột, những bông tuyết trắng toát lạnh lạnh theo gió bay lượn khắp chốn, tôi lại ngây ngẩn ngược đầu nhìn, bố nuôi nói, mưa là nước mắt của lão thiên, mà băng tuyết là những giọt lệ hối hận của người chết không muốn rời bỏ nhân thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 97: Xe ma

Tôi không có ý định trở lại phòng bệnh, mặc dù Thiên Hương nói đã đóng phí hết ngày hôm nay, còn cẩn thận chu đáo đưa chút tiền lộ phí. Bố nuôi từng

căn dặn, nhận ân tình của người khác lúc bản thân gặp hoạn nạn là cớ nào mà ỷ lại vì thế sau này nhất định phải hoàn trả gấp đôi mới tương xứng. Tôi lúc đó còn nghiêng đầu ngây ngô hỏi lại, vậy ân tình của bố thì con phải báo đáp sao cho phải đạo đây? Ông ấy chỉ cười cười hiền lành, ánh mắt sáng quắc mà ấm áp, vươn bàn tay to thô ráp dịu dàng xoa xoa mớ tóc lộn xộn trên đầu, nói, không cần, giữa người thân trong gia đình với nhau, vốn đơn thuần là đón nhận, chỉ cần cứ mãi là con ta, vậy đủ rồi.

Một ông lão khoảng tầm ngoài 60, trước ngực có đeo một hộp gỗ tựa như chiếc vali nhỏ được mở bung, bên trong bày thuốc lá và bật lửa, lúc đứng dậy rời khỏi ghế chờ theo dòng người lên tuyến xe buýt đã tới muộn thì chợt khựng lại, quay đầu nói với tôi.

-cậu không định lên sao? Đây đã là chuyến cuối rồi?

Tôi lắc nhẹ, ông ấy đã từng này tuổi hằng ngày vẫn phải lang lang khắp nơi bán dạo kiếm sống? Không có người thân nào phụ giúp đỡ đâu?

-vậy cậu cũng không nên nán lại ở các trạm dừng quá lâu, nghe đồn một năm trước một chiếc xe buýt mất lái tự đâm vào cột điện, cột điện bị gãy đổ đè chiếc xe, chiếc xe phát nổ, toàn bộ hành khách đều thiệt mạng, từ đó đêm nào chiếc xe mà cũng lượn khắp nội thành, nếu không biết vô tình nên, sẽ được nó trở thẳng tới địa ngục.

Ông lão nói dứt lời cũng vừa vặn đặt chân lên thêm xe, tôi nhoen miệng gật cười, coi như đã lưu tâm. Xe đóng lại, rời xa, dòng phương tiện trên đường càng lúc càng trở lên thưa thớt, từng đợt gió lạnh cuồng vũ hòa quyện với đám tuyết buốt giá càng ngày càng trở lên quá oắt oải hơn, cứ nhắm vào tôi mà quất, như thể tôi là cái lỗ hút.

Tôi vuốt ve Bông Tuyết ở bên trong áo khoác, nằm trên đùi cuộn tròn vù vù ngủ say mê, đôi lúc còn co gập một chút tựa như nằm mơ, thật là vật nhỏ đáng yêu.

-Chủ cũ của mày, có biết tao ở đâu để tới không đó?

-này, trông mày ăn mặc bảnh bao thế kia, có thể cho chúng tao xin chút tiền lẻ không?

Một giọng nói xa lạ tràn ngập cột nhà mà sắc bén ném tới, tôi quay đầu sang, có hai gã đàn ông đang tiến lại. Một béo như con lợn sắp đến kỳ giết mổ, râu ria xanh rờn mọc lồm chồm theo khuôn mặt tựa như rong rêu hay nấm mốc theo sự bốc mùi mà bay tới gây giống, mũi cà chua to đùng mắt lại tí hìn, vượn lười dài như rắn liềm liềm đôi môi khô khốc như đất hạn. Gã còn lại cao gầy, khuôn mặt dài như ngựa có phần hốc hác, da mặt lại vàng vọt như bệnh viêm gan, đôi môi mỏng tím tái trông như tên bệnh hoạn, cặp mắt thâm quầng lại trắng dã từng tròng dữ tợn.

Giọng của tên gầy ban nãy nói tiếp.

-này này, không nghe thấy chúng tao nói gì sao? Mau nôn tiền ra đây, không thì tao sẽ tặng cho cái mặt trắng nõn nà kia thêm mấy vết tím bầm mà mụ mụ của mày cũng chẳng thể nhận ra đâu đây.

Gã vừa nói tay tiện thể vung lên định vỗ vào mặt nhưng tôi đã nghiêng đầu tránh kịp, nhét Bông Tuyết vào túi áo khoác bên trong, bình thản nói.

-muốn tiền lẻ ? Không thành vấn đề, để tôi lên xe buýt đôi được không?

Tôi đứng lên, bọn họ vô thức quay ra đằng sau, đằng sau tự lúc nào một chiếc xe buýt đã chinh inh hiện hữu, không những thế, cửa xe còn được mở toang, sẵn sàng nghênh đón khách.

Tên béo không kìm chế vừa quát mắng vừa vung nắm đấm tới tấp đánh.

-mày chưa thấy quan tài chưa đồ lệ sao? Đừng lằng nhằng nữa, ới tiền ra, làm chúng tao nóng máu thì đồ trên người mày cũng bị lột sạch sẽ.

Tốc độ ngoài ý cảm thấy khá chậm chạp, tôi nhẹ nhàng lách người dễ dàng tránh được, chạy tới bên cửa xe, còn quay lại, vung vẩy xấp tiền, bỏ sung.

- lên xe đi, số tiền này liền tặng.

Tôi vừa dứt lời liền chạy vào trong, hai tên kia điên tiết nhanh chóng bám theo vừa vặn cửa xe phía sau đóng lại, mở ra, đóng lại, rầm rầm. Tôi đến phía cuối, quay lại nhìn một lượt, phát hiện trong xe khách ngồi đã chật kín ghế, có cả người đứng bám trên tay cầm nữa nhưng rất im ắng trật tự, có điều lạ, bọn họ mặc là trang phục mùa hè.

Hai tên kia hùng hổ đi tới, tôi cười nhếch mép.

-ngại quá, bọn mày không xứng nhận số tiền này.

Tên béo rút con dao găm bên hông, găm lên lao tới.

-mày giỡn mặt, bỏ giết.

Động tác của gã ở trong mắt tôi dường như được quay chậm, cảm thấy đơn giản có thể tránh thoát hoàn toàn, có điều, trong xe diện tích có hạn, lại đông người, trái phải đều có thể khiến người vô can xui xẻo lãnh đủ. Quả nhiên qua mấy hồi liền đâm vào một người trung niên, gã có chút kinh hoàng, khi rút nó ra biểu tình trên mặt càng hãi hùng hơn, chẳng qua chính là, không có giọt máu nào vung vãi hết, mà tôi chẳng may va vào một cô gái.

-này Lão Tứ, tao thấy đám người này kỳ cục quá, bọn họ trước sau không hề nhúc nhích dù mày nháo loạn này giờ, không, ý là, trên mặt chẳng có biểu cảm gì cả, tựa như đám người gỗ. Tao xoa nắn ngực cô à này giờ mà méo thêm phản kháng.

Giọng của tên gầy vọt tới, có phần hơi run rẩy, gã vươn tay chạm vào ngực một cô gái, nhào nặn được mấy cái rồi đột ngột rút lên một tiếng kinh hãi lùi ra xa lại chẳng may va vào một thanh niên. Đèn trần trên xe không biết từ lúc nào đã tắt ngóm hai cái, còn lại một cái lập lòe chớp tắt, một cái thì như hết hơi, độ sáng giảm còn nửa, hai cái quạt trần vừa vù vù thổi gió mát vừa rung lắc dữ dội mặc dù xe vẫn chạy ngon lành, đặc biệt hơn, nhiệt độ trên xe hình như cực kỳ dễ chịu thoải mái, không hề lạnh lẽo.

Cô gái bị tôi va chạm, chậm rãi quay sang nhìn, tôi theo phản xạ mở miệng xin lỗi, là một nữ nhân khá trẻ đẹp, trang điểm có chút đậm, nhưng không sao cả, dưới thứ đèn tranh tối tranh sáng thế này càng có vẻ hút hồn, đồ mặc trên người có chút quá mức mát mẻ phô bày cơ thể với ba đường cong uốn lượn mê người, tổng thể mà nói chính là phong tình vạn chủng, lả lơi mị cốt. Ách.

Tên béo kia run run cầm dao mà lùi lại, nhìn một vòng đám người vẫn cam lạng như bị khâu miệng mới phát hiện sự tình quả thật vô cùng quái dị. Người bị đâm vào lưng, từ từ quay đầu lại nhìn gã, âm thanh xương cốt rắc rắc phát ra, khuôn mặt vốn bình thường nhanh chóng trở lên phân rã, bốc mùi thịt ôi thiu lâu ngày, từ trong miệng, âm thanh quái gở thốt lên kèm theo vài con gián chạy loạn.

-mày-vừa-đâm-tao...mày-vừa-đâm-tao...

Gã trung niên nói đến đó, tên béo sợ quá hóa điên vung dao đâm liên tục vào ngực. Gã trung niên chỉ vung tay đơn giản gạt bay tên béo đập vào một lão bà đang ngồi tay cầm gậy chống. Gã béo như đập vào bức tường, lăn xuống sàn xe, lão bà vốn như tượng sáp cơ mặt đột nhiên biến hóa, trở lên hung ác, giờ gậy lên một phát đâm mạnh vào bàn chân gã, xuyên qua cả giày.

Gã rút lên tựa heo bị chọc tiết, lão bà chưa buông tha, rút gậy ra lại đâm xuống, nhưng lần này trượt. Tên béo mặt trắng bệch hoảng loạn lết cái mông ra xa kính hải nhìn một trung niên trên ngực chỉ chút lỗ hồng toàn thân lại cấp tốc phân hủy từng đợt thịt rơi rụng kèm cả giò bộ uốn éo. Lão bà kia cũng chống gậy theo sau, răng rắc xương cốt theo mỗi bước di chuyển, khoe hàm răng ó vàng cái còn cái mất, nở nụ cười khanh khách, khanh khách khoái trá.

Tôi cam nín nhìn tương lai tên béo xác cmn định ăn hành ngập mồm, lại rung mình kính hải nhìn tên gầy xui xẻo kia bị gã thanh niên dùng cặp sách liên hoàn táng vào mặt, cuối cùng cú dứt điểm khiến gã quay mòng mòng trở lại phía cô gái bị sàm sỡ, cô ta tháo guốc nhọn, vung lên đập một cú lên đỉnh đầu. Gã rút lên, guốc nhọn rút ra, máu đỏ tươi theo đó chảy lan tràn xuống gương mặt xám ngoét, guốc nhọn hạ xuống một lần nữa nhưng lần này gã gậy vươn tay đỡ được, đẩy một cái cô gái ngã vào người kẻ bên.

Gã gậy quay đầu lại vừa vịn mặt hứng trọn cú táng bằng cặp sách. Gã gậy điên tiết, tay vung một cái, con dao găm dắt trong người bật lên sáng bóng, rút một tiếng lấy khí thế, một tay vươn lên đỡ đòn cặp sách một tay đâm vào bụng, rút lệ, vừa chạy về phía lái xe miệng vừa gào đòi thả xuống, phía sau, ba người nhúc nhích bám theo.

-anh đẹp trai, làm quen chút nào, thật may mắn vì được gặp nhau thế này nha.

Tôi vội vã dời xa cô gái trước khi bàn tay trắng toát kia chạm vào người. Cô ta vươn tay hất mái tóc dài ra sau, ngược ưỡn một cái liền lộ ra hơn phân nửa.

-em không đẹp sao?

-đẹp, đẹp chứ.

Tôi máy móc nói, qua khóe mắt thấy tên béo cách mấy bước bị gã trung niên túm lấy cổ áo hai tay xách lên. Bụng gã lại bị Lão Tứ đâm mấy nhát nhưng tựa như ai đó bị đâm chứ không phải gã. Gã trung niên chộp lấy tay Lão Tứ, vịn một cái, rắc một tiếng, âm thanh gào rú vang vọng. Gã rút con dao ra khỏi bụng ném xuống sàn, nó văng về phía chân tôi. Gã vòng ra đằng sau, vươn tay khóa cổ, lão bà vừa vịn vung gậy chống, hùng dũng lao tới, đâm một nhát vào cái bụng thùng nước gạo, rút ra, đâm vào, rút ra, đâm vào, máu xối xả chảy lênh láng như suối ngầm phun trào.

-thế sao anh lại cách em xa thế? Lại gần đây nào, thân mật chút được không?

Tôi cười như sắp khóc, nếu làm trái ý liệu cô à có đột nhiên biến đổi thành cương thi? Tôi phóng tầm mắt nhìn tình hình nơi đầu xe, gã gầy đang la hét vung dao đe dọa tài xế, chốc chốc lại phải quay ra sau chém bừa bãi hai tên cương thi vì bị chạm vào mà hướng về phía gã tích cực hoạt động.

Không khí càng trở lên nóng bức ngột ngạt hơn, như một căn phòng xông hơi, mùi hôi thối luân quần ngày một đậm đặc, cứ vẩn vơ nơi chóp mũi khiến tôi mấy lần suýt ói mửa, màu sắc của xe theo đó trở lên bong tróc xám xịt, lốm đốm ghi sắt, loang lổ nấm mốc rêu xanh.

Tôi nhìn gương mặt mỹ nhân xanh xao nhưng ánh mắt sắc bén lợi hại như dao cạo cùng đôi môi khô khốc lại đỏ như nhuộm bằng máu, móng tay vươn một cái, từ trên người tôi chộp lấy đi một thứ gì đó bỏ ngay vào miệng, nhai nhai mấy cái nuốt xuống, bên khóe môi chảy ra dòng dịch nâu nâu, lưỡi cô à vươn, liếm một vòng cung, khẽ khàng nói cười.

-có con gián bò trên người anh, em thay anh thanh toán nó rồi.

-tôi, tôi phải đi thôi.

Tôi vươn tay lau mồ hôi lấm tấm.

Q.2 - Chương 98: Xe ma.(hạ)

Tôi vươn tay lau mồ hôi lấm tấm, trong này càng lúc càng oi bức nóng nực, người vừa động một cái, cô gái liền nhanh nhẹn đưa thân ra tránh ngang.

-anh đẹp trai, trốn chạy làm gì, có thể trốn đi đâu được chứ?

Một loạt tiếng chít chít vang lên, Bông Tuyết từ bên trong thân leo lên đầu vai tôi, giờ móng vuốt nhỏ nhỏ, khua loạn xạ đe dọa nhưng đổi lại, cô ả chỉ cười kinh bỉ một cái, vươn tay chop tới như dự định làm đôi với con gián nhỏ. Tôi cấp tốc vùng tay hất đi, nào ngờ Bông Tuyết lại lao tới, chop trúng mũi, cô ả la oai oai vươn tay đập nó nhưng hụt, tự đập bẹp chính cái mũi mình.

Tiểu bạch mao lại chít chít chạy loạn trên người cô ta khắp nơi cắn phá, gương mặt cô ả vì thế chẳng còn giữ được nét kiều mị, biến dị méo mó như thể có con giòi nổi cộm cộm u lên từng cục từng cục bên dưới lớp da đang tìm cách cắn xé thoát ra.

Bất chợt xe rung lắc mãnh liệt một cái như thể đâm vào cái gì, tôi ngã ra sau lại ngã ngồi lên người khác, quay sang nhìn, té ra lại là mỹ nữ, vội vã đứng dậy. Thân còn chưa kịp ổn định lại một trận nghiêng ngả khác tôi tập đánh úp, bất đắc dĩ ngã ngồi trên sàn xe, Bông Tuyết bị cô ả tặng cho một cú, hất văng về phía tôi.

Tôi vội vàng đón lấy, nó chít một tiếng yếu đuối. Cát nó lại trong túi áo khoác, những tiếng răng rắc đồng loạt vang lên khiến tôi giật mình nhìn quanh, đám người vốn như tượng gỗ điêu khắc co giật mấy cái, bắt đầu nhúc nhích, tựa như được bàn tay vô hình lên dây cót.

Tôi đưa mắt nhìn cửa xe chỉ cách ba bước chân, mắt nhắm lại liền tưởng đến đám hắc khí từ trong cơ thể phát sinh, tại vùng đan điền, một nguồn nhiệt lưu lạnh lẽo như băng từ tồn chảy ngược lên. Tôi mở mắt ra, một con hắc khí khoe hàm răng đinh tán tầng tầng lớp lớp bên trong cái miệng to lớn chiếm gần hết đầu, khủng khiếp cười.

Tôi vùng tay chỉ, nó lập tức lao mình tới cửa xe, chỉ nghe rầm một tiếng vô cùng bạo lực, cửa xe không hề méo mó biến dạng, dù rằng cái xe như thể trong quá trình bị oxy hóa, gỉ sét tới tã, mốc xanh mốc rêu cực kỳ tiêu tụy. Lại rầm một tiếng đĩnh tai nhúc nhúc óc nữa, vẫn vô dụng.

Đột ngột đầu tôi bị kéo lại, một cánh tay nhỏ nhắn trắng xanh quàng ngang họng, tiếng thì thảo yếu nhược mà gai góc của cô ả kề cận kèm sự nhóp nhép ẩm ướt tựa như có con ốc sên lết lét bò bên tai.

-anh muốn thoát sao? Không thoát khỏi em được đâu, không thoát khỏi chiếc xe này đâu.

Tôi vươn hai tay muốn kéo cánh tay gầy gò yếu ớt của cô ả, nhưng không ngờ lực siết cực lớn, như gọng kìm, chặt chẽ đè ép lên cổ họng khiến tôi suýt tắc thở. Liếc mắt, một cái lưỡi dài thườn thượt, dài hơn cả lưỡi chó thè ra khi nóng bức, không ngừng liếm láp cần cổ khiến tôi kinh tởm chết đi được.

Hắc khí lượn về, xoắn xuýt lấy cô ả, cô ta kịch liệt la lối giãy giụa, móng tay sắc nhọn như móng vuốt chim ưng trước khi rời đi còn cố để lại một vết xước trên cổ tôi. Tôi bốn chân vùng thoát, vừa quay lại nhìn chỉ còn thấy được hai khúc chân giật giật lòi ra khỏi cái miệng hắc khí, một chiếc giày cao gót trượt xuống, giày sau nữa thì kia hoàn toàn biến mất trong cái dạ dày kinh khủng huyền nghi.

Một tiếng ợ phát ra, lại tự động lao vọt về phía sau tôi, quay ra đã thấy nó chup cái miệng rộng lớn, nhét một đầu người vào trong, miệng bành lớn thêm, như một con trăn, không ngừng nuốt nuốt lấy con mồi. Tôi đứng dậy, bị một đám người cơ thể bốc mùi hôi bao vây kín kẽ ả, thối như đứng ngập mặt trong bãi rác thải thành phố, thật không chịu nổi, chúng vẫn đang không ngừng tự phân hủy cấp tốc, da thịt từng mảng rơi rụng xuống theo mỗi cử động.

Tôi nhắm mắt hít sâu thở đều mấy cái, điều hòa tâm tình bình ổn một chút, mở mắt, từ trong cơ thể lại tuôn ra hai em hắc khí nữa. Chúng há to cái miệng cực đại cơ hồ có thể dễ dàng nuốt trôi một cái đầu người, một cái lỗ sâu hun hút và tối tăm như lỗ ăn thông tới địa ngục khủng khiếp cười với rồi quay cái đầu như máy hút bụi chữa về phía đám đông.

Ba con luân quần quanh tôi, hề có bàn tay cương thi nào nhào tới lập tức há to cái miệng rộng toang toác vồ tới cắn nuốt, y như trăn dữ. Tôi di chuyển về phía đầu xe, lúc đi ngang qua chỗ tên béo chỉ còn nghe thấy tiếng rên rỉ ừ ừ thoi thóp bị tiếng nhai nuốt rau rầu của một bầy đàn vây kín như bụng đẻ bẹp.

Đằng trước, tên gầy chửi bậy một câu, vung dao đâm lại bị lão lái xe thấp bé nhẹ cân bắt lấy cổ tay, xoay ngược, đâm lại. Sau đó, lão ta rút dao ra, máu văng tung tóe, giờ chân, một cước đạp bay gã về phía mấy tên cương thi phía sau, chất giọng lạnh lẽo mà âm vang.

-số mạng đã định, giờ tử đã đến, hai người chết đi để hai người trong số chúng tao có cơ hội luân hồi.

Đám cương thi nháo nhào vồ lấy gã như dã thú đói khát nhìn thấy con mồi. Gã lái xe thấp bé nhẹ cân lạnh lùng nhìn cảnh tượng, sau đó ánh mắt thâm sâu chiếm hết cả trong, như hồ đen, dừng lại khi thân ảnh tôi tới gần hơn.

-xem ra ông là lão đại ở đây, có thể thả tôi ra không?

Gã lặng im, như pho tượng thạch cao, chiếc xe không có ai điều khiển lạ kỳ là dường như vẫn đang chạy thì phải, êm ru, không hề xóc nảy. Có điều, nhiệt độ lại được gia tăng, nóng tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, thật tình, không khác trong lò quay là bao.

Tôi hí hóp mắt, một con hắc khí hăm hở lao tới, từ trên cao góc cái miệng rộng lớn đã bành sẵn chụp xuống, chỉ chờ tôi gạt cái là nuốt ngay.

-các người tôi nào cũng lập đi lập lại công việc dạo chơi khắp trạm xe buýt trong nội thành để kiếm tìm thức ăn như thế này sao?

Một nửa mặt lão đã chìm sâu trong miệng hắc khí, mồm lão mấp máy, âm thanh vô cảm mà gai nhọn thốt ra.

-không phải ai cũng lên được xe này, chỉ những người có ngọn đèn sinh mệnh sắp tắt...

-ý lão là tôi cũng sắp trở thành bữa ăn khuya của mấy người sao?

Tôi chỉ ngược ngón trở về phía gã gầy đang la hét đau đớn, không khác tiếng kêu của đám gia súc khi bị con người lạnh lùng mà hiển nhiên giết mổ. Có thể qua khe hở giữa đám người nhìn thấy biểu tình cực độ khiếp đảm cùng ngập tràn tuyệt vọng hướng về phía tôi như cầu cứu, so với đám chó mèo có linh tính trước khi bị con người hạ sát không khác là bao.

-vì sao cậu không cứu họ?

-vì sao tôi phải làm thế?

-không phải đều là con người sao?

Tôi cười nhạt một cái, tỉnh bơ vắn lại.

-ông xác định tôi là con người?

Lão im lặng mấy giây, chất giọng lạnh lẽo như khối băng lại ánh lên tia buồn bã.

-ta không chắc...nhưng cậu có khả năng cứu họ lại ngoảnh mặt làm ngo...

-ông không phải cũng thế sao?

-tôi không phải, chúng tôi đều không thể tự cứu rồi chính bản thân mình, vô thức lập đi lập lại một công việc chỉ là bắt đắ đi tìm người thay thế...Vốn không có thực thể làm sao ăn thịt được? Bọn họ chẳng qua là bị mộng cảnh hù dọa, sợ hãi tới mức tự chết.

Lão ta vừa dứt lời cánh cửa xe sau lưng khẽ khàng mở ra, đồng thời quang cảnh bên trong cũng theo đó biến hóa, đầu tiên chính là mọi âm thanh đều đột ngột biến mất, như thể bị bẻ cong vào một bức vách không gian khác. Màu sắc trên xe trở lại nguyên bản như lúc khởi đầu, cũng không còn mùi hôi thối mốc meo lượn lờ và đám người như những bức tượng sáp cầm lặng đã ngồi yên vị.

Mấy phút trước thật chỉ là hồi ảo giác kích động?

Trong đám người vốn xa lạ có lẫn hai gương mặt thân quen, Lão Tứ đứng bám trên tay cầm, vốn lúc trước là vị trí của lão bà, mà tên gầy lại ngồi trên ghế, vị trí nơi gã sầm sờ nữ thi. Toàn thân bọn chúng nguyên vẹn không có thấy bất cứ thương tổn, chỉ có gương mặt trắng xám không chút huyết sắc cùng ánh mắt vô hồn đồng tử giãn mở cực đại nói cho người ta biết đã tắt thở.

-bỏ tôi nói, người đã tới số tận, thì không được cứu giúp, khi Diêm Vương đã gạch tên trong sổ Sinh Tử, chúng ta lại cướp đi khiến cán cân bị mất thăng bằng, tất mai sau bị báo ứng...Nên chuyện mấy người làm, tôi không có bổn phận phải can thiệp.

Dứt lời tôi bước xuống xe, chẳng ngờ mặt đường như ván trượt, chân trượt một cái liền ngã lăn lông lốc lộn nhào mấy vòng, cuối cùng vùi mặt vào một đống tuyết. Qua mấy phút đầu óc tỉnh táo bớt choáng váng, chập vật ngồi xếp bằng lại, nhìn trái ngó phải, tôi đang bơ vơ giữa một con đường tăm tối không có lấy một cây cột đèn, một bên là rừng cây lá lạo xạo cuồng loạn, một bên là cánh đồng hoang vu vắng vẻ, thỏa sức cho gió vù vù tung hoành.

Tôi ngẩng đầu, tuyết vẫn là tả buông rơi, lạnh lạnh hạ xuống mặt. Trong cuốn sách giải mã cơ thể con người tôi đọc, được biết cơ thể chúng ta là tập hợp hàng tỷ tế bào mà mỗi tế bào chính là một chiếc pin sống. Chỉ có điều các pin này đều hết sức nhỏ, nên điện của chúng tạo ra là vô cùng yếu, cơ hồ trong những điều kiện bình thường hầu hết đều không thể tạo ra phát sinh sự tình được.

Có những điều con người cho là kỳ lạ lại không biết rằng chúng chính là xuất phát từ nguồn điện sinh học đang tồn tại trong cơ thể và vì quá hoảng sợ khi nhìn thấy một đám xác chết trong khoang xe kín mít nên não chúng ta đã vô thức phóng ra một nguồn điện rất mạnh truyền xuống chân qua giày lan tới khắp mặt sàn xe để rồi xuyên qua các xác chết - vốn là một chất dẫn điện- sau đó nó lại ngược quay trở lại cơ thể. Như vậy là nguồn điện đã “đóng mạch” chính là tìm ngừng đập, chết do quá kinh sợ.

Tôi cú đầu, thò tay vào túi lông tiểu bạch mao ra xem xét, nó có vẻ không khỏe, nằm cuộn tròn trong lòng bàn tay. Ngón tay đưa lên mặt nó chà sát, qua vài giây cái lưỡi nhỏ vươn ra liếm láp, đột ngột bị cắn một cái đau nhói, tôi vô thức đưa tay rời ra. Bông Tuyết lim dim mắt mở, chít một tiếng không rõ nghĩa, tôi lại đưa tay đến bên miệng. Nó vươn lưỡi liếm láp những giọt máu đỏ tươi rỉ ra, qua một hồi máu ngừng chảy, đã có thể ngồi dậy.

-lần sau không nên làm thế.

Tôi nhẹ nói, vuốt ve cơ thể mềm mại, bộ lông trơn mịn khiến người ta yêu thích không rời, nó chít một tiếng, ngày thơ chớp đôi mắt to tròn long lanh xinh đẹp .

Bắt chợt một giọng nữ vọng tới khiến tôi rùng mình kinh nghi.

-anh đẹp trai, đêm khuya thanh vắng, sao lại cô đơn lang thang trên đường?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 99: Được mỹ nữ quyến rũ.

Dưới ánh đèn trong xe sáng trưng, nơi khoang cửa, một khuôn mặt trẻ đẹp, cười thân thiện, trang điểm nhẹ nhàng càng toát lên sự trang nhã tú lệ, là mỹ nữ tóc dài thướt tha nha. Tôi ngây người nhìn, không có ý định nhúc nhích. Cô gái thấy vậy, nở nụ cười rạng rỡ, giọng nói êm ái mà dịu nhẹ vọng tới.

-Mặc dù anh là con trai nhưng đi đêm một mình ở nơi hoang vu vắng vẻ thế này cũng rất nguy hiểm nha. Nghe nói con đường này thỉnh thoảng vẫn có ma nữ vì cô đơn mà săn lùng trai đẹp nha.

Nghe thế, tôi mới nhét Băng Tuyết trở lại túi áo khoác trong, miễn cưỡng phui mông đứng dậy. Giọng cô ấy lại êm dịu bay đến, rất có sức lôi cuốn.

-Có muốn đi nhờ xe một đoạn không?

Tôi bước tới bên, cảnh giác hỏi.

-Ai cô cũng giúp đỡ sao?

Cô gái thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh nói.

-Không đâu, trông anh có vẻ thật sự cần giúp đỡ, không phải sao?

Tôi không trả lời, lại không an tâm hỏi tiếp.

-Nhờ tôi khiến cô gặp nguy hiểm thì sao?

Cô gái xinh đẹp bật cười, âm vang trong trẻo như chuông ngân.

-Trông anh như thư sinh sức trời gà không chặt, hơn nữa, anh sẽ không vô duyên vô cớ gây tổn thương người khác đâu, đúng không? Đây, đáng lý ra người hỏi cung phải là tôi mới đúng, lý nào tôi có lòng tốt lại bị anh đa nghi cho rằng ác tâm. Nếu anh không cần thì tôi vọt đây, làm ơn mắc oán.

Vừa dứt câu cô ấy khởi động xe, tôi lập tức vươn tay lưu lấy cửa, hô nhẹ.

-Hãy khoan, cho tôi đi nhờ.

Xe dừng lại, cô ấy không thèm nhìn tôi, qua vài giây hình như bót bực bội mới quay sang. Tôi ngáp ngừng, nói.

-Xin lỗi, làm ơn.

Cô ấy quay đi, vươn người đẩy cửa bên kia. Thấy vậy tôi vội vàng vòng sang, ngồi bên cạnh ghế lái, cửa còn chưa kịp đóng lại, bánh xe đã lập tức lăn. Trong xe phi thường âm áp, ghế tựa lưng cũng phi thường dễ chịu, tôi nhắm mắt tận hưởng, có điểm thoải mái không nói nên lời.

-Anh cần đi đâu?

Tôi vẫn nhắm mắt, miệng mấp máy trả lời.

-Không biết nữa, phải rồi, đường nào có thể trở về Bàn Cẩm?

-Muốn về đó sao? Tôi phải nói là rất lấy làm tiếc ,không thể chung đường với anh xa tới vậy, đến đường Thạch Kiều Từ thôi nhé, chỉ có thể đồng hành tới đó, tôi về Tiết Gia.

-Không sao.

Tôi hàm hồ nói, mắt vẫn nhắm tịt, mùi hương hoa nồng ấm không rõ ràng, dịu dịu lan tỏa như ru người ta say giấc hồng.

-Đúng rồi, anh tên là gì? Sao mà đêm khuya lại bơ vơ lạc lõng giữa đường ngoại thành?

Tôi mở mắt ra, nghiêm chỉnh rồi lại ngay ngắn nhưng khi quay sang lại có điểm sừng sốt sùng sồ, chính là, cô ta khề hắt đầu mấy cái, tự nhiên mà vô hạn phong tình, đám tóc dài thướt tha vốn trước che chắn nơi ngực liền ngoan ngoãn an phận núp ở sau lưng, lộ ra cổ áo chữ V khoét sâu. Khuôn ngực đầy đặn cứ thế phập phồng lên xuống cực kỳ khiêu gợi theo mỗi nhịp hít thở, đúng là một đòn khiêu chiến trí mạng khiến tuyên tâm lý phòng thủ của nam nhân điên đảo.

-Tôi tên Mặc Minh, cô tên gì?

Tôi cảm thấy cổ họng mình khô khốc, muốn có chút nước uống.

-Tôi tên Chuyên Tôn Phụng San, nếu muốn anh có thể gọi tôi là San San.

Cặp mắt thon dài kiều mị nhìn sâu vào mắt tôi, hàng mi rợp bóng như cánh bướm đêm chớp nhẹ như một lời mời gọi, giọng cô êm đềm như gió xuân, vuốt ve lỗ tai khiến tâm người ta ngửa ngáy.

-San San, cô thật đẹp.

Tôi buột miệng khen. Cô ấy nghe thế khe khẽ nở nụ cười, cánh môi đỏ như thoa bằng máu, căng mọng cong lên vô cùng câu dẫn. Chân vắt một cái, tà váy dài xê bên hông liền lộ ra một mảng chân thon dài trắng nõn nà.

-Cảm ơn.

-Cô mặc chiếc đầm đỏ rất hợp, vừa đi chơi về sao?

Cô không trả lời, khẽ nghiêng người, vươn tay, nơi vị trí ranh giới giữa hai ghế, mở nắp trượt ra một nửa, quai áo liền tuột xuống một chút, khuôn ngực mơn mớn càng rộng mở, khiến cho xuân tâm của bất cứ tên nam nhân nào cũng phải quỳ gối đầu hàng, nhộn nhạo như thể có cọng lông vũ vuốt ve mà khiêu khích. San San lấy ra một chai rượu, đặt lên mặt nắp, lòi thêm một cái ly miệng rộng nữa, đẩy nắp trở lại, bấy giờ mới mở miệng.

- Rót cho tôi chút rượu đi.

-Cô đang lái xe đó.

-Không sao đâu, chỉ uống một ly thôi, nếu không, anh lái thay tôi cũng được.

-Tôi không biết lái.

Cô ấy lại vươn tay, lần này quai áo càng trượt xuống nhiều hơn, cơ hồ bên ngực lộ ra gần hết, ngón tay tôi muốn mạnh động, xoa nắn vào cặp tuyết lê kia tư vị khẳng định muốn tiêu hồn. San San cầm lấy chai rượu cho vào đôi môi đỏ mọng, hàm răng đều trắng tuyết cắn chặt vào nút vỏ sồi, từ tốn, chậm rãi rút nó ra. Thỉnh thoảng ánh mắt thon dài đảo phía trước nhìn đường, rồi lại khẽ liếc qua, vô hạn tình thú, như nam châm, dính chặt lấy đôi mắt tôi mà chơi trò câu hồn đoạt phách.

Nút chai mở được rồi, San San hơi vươn người đưa mặt lại gần tôi hơn, khuôn ngực theo đó cũng ưỡn căng hết mức có thể, phóng túng mà dâm dăng, rõ ràng là một lời mời ngọt trần trụi. Tôi ngậy ra mặt mấy giây mới hiểu vấn đề, vươn tay lấy nắp chai rượu khỏi hàm răng tuyết trắng, đặt xuống bên cạnh ly thủy tinh.

Gương mặt San San quay lại nhìn đường, rồi xoay trở lại, đưa chai rượu, cười rục rịch.

-Giờ thì anh nên rót rượu, rượu giúp tôi bớt căng thẳng.

Tôi lắc đầu chào thua, đón lấy, rót chất lỏng đỏ thắm vào nửa ly rồi trao đi. Cô ấy nhận lấy, hơi hé miệng, chất dịch sóng sánh như máu chậm chậm trôi xuống, bên khóe miệng, chảy ra một dòng nhỏ. San San chỉ uống nửa chỗ đó rồi trao trả, bảo tôi uống. Tôi vô thức đón lấy, lại ngậy người nhìn dịch thể kia cũng chẳng khác gì máu pha vào, bên thành ly, còn in lại dấu son môi.

Tôi nhú mày ,có chút dị ứng.

-Anh không khát sao? Nó sẽ giúp anh giải tỏa. Bảo đảm uống một ly sẽ muốn ly thứ hai, nó thật sự rất thơm ngon, anh sẽ quên đi sầu muộn.

Tôi vẫn có chút e ngại, không phải không biết uống rượu, chính là vẫn thường xuyên phạt bồi lão bố ngày ba bữa mỗi bữa hai chén nhỏ con con. Lão bố có chôn mấy chục vỏ rượu Hoàng tửu Triệu Hưng dưới gốc cây Rẻ Quạt (Ngân hạnh), hồi mới cưới lão bà được người thân tặng, nghe nói lúc đó rượu đã được ba năm tuổi, lão bố nói đợi khi nào có con sẽ đào lên uống. Chỉ tiếc con không có, vợ mất, ông quên luôn, mãi đến khi tôi xuất hiện đám rượu mới có cơ hội ngoi lên khỏi mặt đất, cũng là chuyện của 20 năm sau.

Tôi ghét bỏ hơi xoay miệng ly tránh dấu son, thôi thì nhắm mắt uống đại, ực một cái hết luôn, liếm liếm bờ môi, cũng không tệ.

San San quay lại, thấy vậy cười hài lòng, nói tôi cứ việc uống thêm thoải thích. Tôi cũng không chút khách sáo, cứ rót hết ly này ực đến ly khác liên tu bất tận, cơ hồ quên luôn ôn hương ngọc nhuyễn bên cạnh.

-Anh cảm thấy thế nào? Hưng phấn chưa? Muốn vui vẻ chút không?

Tôi cầm lấy chai rượu, dốc ngược vào miệng, còn sót lại vài giọt khó khăn cầu thành rơi xuống.

-Còn nữa không?

Tôi chán nản thả chai rượu bên hông, mắt nhắm mắt mở nói, cơ thể mềm nhũn lún sâu vào ghế êm, cô ta chỉ nhếch khóe môi, tắt động cơ, ngừng chạy.

-Rượu không còn, nhưng có thứ khác khiến anh mê mẩn hơn, cùng em chơi trò tình ái, nhé!

Tôi mở một bên mắt vừa vận mắt cô ta đã dí sát lại, cơ hồ chỉ cách vài ba cm, một bàn tay nhỏ nhắn xa lạ lần mò nơi thắt lưng, kéo vạt áo ra, muốn tiến vào trong da thịt, tay còn lại bạo dạn xoa nhẹ phần đùi rồi nhích về hạ thân. Tôi lạnh lùng hỏi.

-Cô làm gì thế?

-Giúp anh tận hưởng cuộc sống ái tình.

Cô ta thì thầm bên tai, đôi môi mềm mại ngấm nhấm vành tai, sau đó tiếp tục di chuyển xuống cần cổ, tôi cảm thấy một trận ớn lạnh nhót nháp, y như có con ốc sên bò bò. Liên liên tưởng ngay đến tình huống trước đó không lâu cũng bị một oan hồn sấm sỡ, tâm khảm trương, vuron hai tay đẩy ra, chẳng ngờ lại chạm vào bộ ngực no căng.

San San hơi bất ngờ trước hành động cự tuyệt, nhưng tiếp theo ánh mắt lại cong như vầng trăng non, vừa cười ngả ngón mà phóng đàng vừa thoát hai vạt áo rơi xuống, lại lắc nhẹ đầu để đám tóc dài lòa xòa yên ổn trở về sau lưng, hai bầu ngực vô hạn mị lực rung rinh, cứ thế lộ lộ như lời mời chào, tùy tiện sờ nắn.

- Có mất mát gì đâu, anh sợ gì chứ? Một đêm cùng em tiêu hồn nhuyễn cốt?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 100: Chuyên Tôn Phượng San

San San vừa yêu kiều mị hoặc nói, bàn tay thon thả mềm mại lại chủ động chạm vào vùng hạ thân tôi. Thì ra gặp yêu nữ thích hái hoa trộm hương dọc đường. Tôi cười lạnh trong lòng, hất tay cô ta, vô cảm nói.

-Không cần.

San San đứng hình, cơ hồ như bị trúng sét, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, vài giây sau mới ngáp ngừng, không tin tưởng vẫn lại.

-Anh khen tôi đẹp mà?

-Ừ, nhưng cô quá bạo dạn, tôi thích con gái bảo thủ một chút, như vậy mới có tính khiêu chiến.

-Anh là đang đùa tôi sao?

Cô ta chợt không không chế được tâm tình cười ré lên khằng khặc, tựa như dây thần kinh nào đó phút chốc đứt phụt một cái.

-...Anh đã uống hết chai rượu, tại sao lại không nảy sinh phản ứng ham muốn? Tôi cho một chút ma túy trong đó nhằm kích thích anh mà vẫn thất bại sao?

-Ma túy?

Tôi có chút ngoài ý muốn, nhưng ngay sau đó còn bất ngờ hơn, một con dao găm sáng bóng, mũi dao nhọn hoắt chĩa vào cổ họng. Cô ta nhoẻn miệng cười ngọt ngào, gương mặt lại phóng đến, tôi nghiêng đầu tránh liền cảm nhận con dao bén nhọn do mũi dao găm vào da cổ. Bàn tay cô cầm lấy cảm kéo gương mặt tôi đối diện lại.

-Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ lỡ tay rạch một đường phá hủy gương mặt tình mỹ này... Anh có đôi mắt rất hút hồn, mặc dù nó có ánh nhìn hờ hững lạnh nhạt, nhưng nó đẹp tựa một hồ nước lấp lánh ánh những tia ngân quang dụ hoặc và trong veo tới mức cơ hồ có thể nhìn thấy tận tầng đáy sâu thẳm..Anh là con lai sao?

Vừa nói mấy từ cảm thán tôi cho là vô nghĩa. Những ngón tay mềm mại thon thả vươn ra vuốt ve gương mặt tôi, có vẻ rất lưu luyến yêu thích. Nhưng tôi chỉ cảm thấy bái xích.

-Quả thật một khi nhìn vào rồi lại không tài nào thoát ra nổi, như thiêu thân ngu ngốc bắt chấp lao vào ngọn lửa, một sự mê hoặc khó chối bỏ...Anh đã yêu ai chưa?

Tôi nhếch mép, tay âm thầm lần mò xuống dưới tìm lại chai rượu để bên cạnh ghế, mạnh mẽ và đột ngột vùng lên. “Bốp” một tiếng, mũi dao cô ta đồng thời xoẹt một đường dài lên da cổ tôi. Tiếng cô ta lập tức gào rú đau đớn, vang lên chói tai, rồi nghiêng ngả loạng choạng lui trở lại ghế lái. Những mảnh thủy tinh văng tứ tán, một số dính trên đầu trên mặt Phụng San, máu đỏ tươi nơi vết thương chảy xuống lấp lánh trên làn da tuyết trắng.

Tôi vươn người, định đoạt lại con dao, thế mà cô ta vẫn còn hăng tiết khua dao loạn xạ. Máu trên đầu chảy qua mắt khiến một bên không mở được, do đó cô ta cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ. Nhưng tôi cũng không thừa hơi dư sức mà tranh đoạt giằng co với kẻ như lên cơn động kinh.

Tôi âm thầm lui trở lại chỗ ngồi, một em Hắc Hồn lượn tới, uốn mấy vòng lên thân thể thon gầy khiến cô ta an phận ngồi yên. Con Hắc Hồn từng đốt từng đốt uốn éo thon dài như giun khổng lồ, quay đầu về phía tôi, mở rộng toanh hoác cái đầu to gấp 3 quả dưa hấu cười khùng khùng khùng mấy tiếng thân thiết lộ ra tầng tầng răng cưa sắc bén. Ban đầu cô ta hoang mang không hiểu chuyện nhìn tôi, về sau chợt giật mình bởi tiếng cười khà ồ của nó thì phải, ngừng đầu nhìn một cái lại vừa gào rú một tràng dài như súng bắn liên thanh vừa kịch liệt giãy giụa vạy vẹo.

Là bởi vì nhìn thấy được nó sao? Đưa mắt nhìn con hắc hồn một chút, trông có ghê tởm thật nhưng rất ngoan hiền nghe lời.

Lạnh nhạt nói.

-Tôi không muốn giết cô, khởi động xe đưa tôi tới đường Thạch Kiều Tử.

-Anh ,anh, anh điều khiển nó sao? Nó là thứ ma quỷ gì?

Tôi chia chia chai thủy tinh vào gương mặt nhoe nhét máu đỏ, phần thân của nó bị đập bể, nham nhở những mũi nhọn nhấp nhô răng cưa lợi hại hung hiểm.

Lạnh lẽo ra lệnh.

-Nổ máy, lăn bánh.

Chuyên Tôn Phụng San Cái tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn phải tuân lệnh thực thi. Cô ta nhắm một bên mắt mà đi với tốc độ 70km/ giờ. Tôi lại lếc mắt với con thú cưng, cái miệng khùng bô của nó biến đổi kéo dài thành vòi ống nước xả máy giặt cắm vào đầu Chuyên Tôn Phụng San, cô ta co giật mấy cái như có điện truyền vào. Phần đuôi mỏng manh như làn khói của Hắc Hồn cuộn mấy vòng quanh đầu tôi, từ đó, ký ức của cô ta tuôn chảy đến.

Trên người cô ta ngay từ lúc đầu đã được một luồng hắc khí đậm đặc bủa vây khiến tôi chán ghét chuyện nhờ vả, nhưng cô ta lại ra vẻ thân cận giúp đỡ khiến tôi muốn biết dụng ý thực sự của cô ả là gì? Những luồng thông tin ồ ạt tuôn tới như nước lũ phá hủy bờ đê, tôi sẽ bắt đầu kể từ cuối cấp 3 của cô ta, bởi vì đây chính là khởi đầu của mọi chuyện.

Khi đó một chàng trai chuyển tới, nếu anh ta nhan sắc bình thường và tính cách mờ nhạt thì đã chẳng tạo ra cổ sự bi đát sau này. Chính là San San vừa gặp đã rung động, may mắn hơn đám bạn nữ khác là giáo viên chủ nhiệm sắp xếp cho hai người ngồi chung bàn, lý do vì cô là lớp trưởng, từ đó tình cảm thanh xuân vườn trường trong sáng lạnh lạnh phát sinh. Sau đó cả hai đỗ cùng đại học, tuy chuyên ngành khác nhau nhưng không sao, bọn họ thuê một căn hộ nhỏ ở ngoại gần trường, sống chung vô cùng hạnh phúc 4 năm, tựa như thiên đường vậy, chưa từng cãi nhau, chỉ có mật ngọt ân ái.

Ngay cả khi Chuyên Tôn Phụng San lỡ có thai cũng thoải mái đáp ứng anh ta đi phá nó, đơn giản vì họ vẫn còn ngồi trên giảng đường, nghĩ sau này có con chắc cũng không muộn. Cái thai ba tháng tuổi bị vất lại cơ sở tư nhân chuyên phục vụ nạo phá, hôm đó Chuyên Tôn Phụng San được anh ta thấp túng tới, nhưng những cô gái trẻ người non dạ khác lại không được may mắn như cô, hầu như bọn họ đều là cô quanh một mình. Sau đó, bọn họ rời đi như trút được gánh nặng ngàn cân, không cần quan tâm bên dịch vụ xử lý cái thai của mình như thế nào, đây là nơi họ vất bỏ sai lầm, lại không ngờ rằng, đây chính là sai lầm không cách gì sửa chữa.

Sau khi ra trường, như hàng ngàn sinh viên mới tốt nghiệp, bắt đầu hăm hở lùng kiếm việc làm, nhưng hiện thực luôn phủ phàng, mỗi công ty hầu như chỉ cần vài ứng viên thay thế hoặc bổ sung, mà số người tới tuyển lại đông gấp mấy chục lần. Có thể hình dung một đám đại học vừa ra trường chân ướt chân ráo cầm chắc trượt vì thiếu kinh nghiệm. Ban đầu họ còn kén chọn không vào nơi này muốn làm việc nơi kia về sau thì điên cuồng gọi hồ sơ đến khắp mọi nơi tuyển dụng, cốt mong sao có người gọi tới phỏng vấn. Chính vấn đề cơm áo gạo tiền muốn thừa đê nặng khiến họ bắt đầu phát sinh mâu thuẫn. Nhưng rồi những tháng ngày đen tối cũng qua, họ đều nhận được việc làm, tuy không đúng chuyên ngành học, nhưng không sao cả, có việc là có tiền, có tiền thì mọi chuyện lại đầu vào đó. Nhưng Chuyên Tôn Phụng San lại không biết rằng đó chỉ là khởi điểm của chuỗi bi kịch.

Anh người yêu vốn ngoại hình bắt mắt lại tỏ ra chăm chút hơn nữa với lý do làm ở bộ phận kinh doanh, là bộ mặt công ty, không thể ăn vận xoàng xĩnh, quần là áo lượt, chần chu bánh bao, cực kỳ sáng giá. Tiếp theo thường xuyên không ăn cơm tối cùng, lý do chính đáng phải theo sếp ra ngoài tiếp đón đối tác làm ăn. Chuyên Tôn Phụng San rất buồn và hụt hẫng, họ bữa trưa đã không thể ở bên nhau do cả hai làm việc cách xa. Lúc trước anh ta nói cơm cô làm là mỹ vị, nên rất vui về nấu một ngày ba bữa đơn giản nhưng ấm cúng. Về sau chỉ còn mình Phụng San tự nấu tự ăn, chỉ còn bản thân phải thường xuyên đối mặt trong căn phòng bé nhỏ lại vô cùng trống trải tịch mịch.

Chuyên Tôn Phụng San không dám nghĩ ngợi xa xôi lẩn quẩn, chỉ biết ngốc nghếch muốn chủ động lấy lòng anh ta trong việc ân ái, muốn có đứa trẻ để giữ chân người mình yêu, lại không hiểu rằng, lòng người âm lạnh, thời thế đổi thay. Anh ta bao biện, nói công việc bề bộn mệt nhọc, không có hứng

thú, dù có làm, cũng chỉ là qua loa đại khái, những cảm xúc nồng nàn cuồng nhiệt đã lùi xa, mà cô cứ mãi mê bắt chắp tìm lại.

Họ ra trường được ba năm, nhiều lần cô bóng gió nói muốn đám cưới nhưng anh ta đều gạt bỏ, nói sự nghiệp đang như điều gấp gió. Càng ngày anh ta càng hào hoa lịch lãm, càng tỏ ra xa cách lạnh nhạt, thời gian dành cho cô eo hẹp tới đáng thương. Phượng San thường xuyên cảm thấy âu lo mệt mỏi, nghĩ nếu có đứa con mới khiến bản thân bớt bất an, nhưng đã lâu lắm không uống thuốc tránh thai. Sau đi khám phụ khoa, bác sĩ thông báo việc phá thai thời sinh viên bỗng bột nòng nổi ngày trước gây ra tổn thương cổ tử cung trầm trọng dẫn tới khả năng thụ thai suy giảm, nguy cơ vô sinh tăng cao.

Sau khi biết tin động trời, cô ta thần thờ bàng hoàng về nhà, khóc nức nở một trận kéo dài tới quá nửa đêm mới nhận được một cuộc gọi từ anh ta, nhưng người nói lại là giọng nữ. Đối phương nói anh ta say quá không thể về nhà, bảo cô đừng lo lắng, anh ta sẽ ngủ tại khách sạn. Phượng San nhận ra giọng nói, là trưởng phòng của anh ta, lúc trước có gọi tới một lần, khi ấy anh ta đang bận tắm nên cô rảnh rỗi nghe hộ, nào ngờ anh ta biết chuyện từ đó cảm tiết không cho đựng vào máy.

Phượng San thức nguyên đêm nghĩ ngợi tiêu cực, đến sáng thì suy kiệt đổ bệnh, lại nhận được tin nhắn anh ta đi công tác nước ngoài một tuần, nói qua quýt bảo cô giữ gìn sức khỏe. Từ đó Phượng San thường xuyên phải dùng tới thuốc trị chứng trầm cảm... Nhờ có nó cô ta mới tiếp tục sống sót, tồn tại, nhưng chẳng bao lâu sau, anh ta chính thức nói lời chia tay. Đề rồi ngay sau đó kết hôn với cô sếp giàu có hơn, xinh đẹp hơn, được mọi người truyền tai nhau là cặp đôi ngôn tình hoàn hảo như bước ra từ cuốn tiểu thuyết hút khách. Phượng San cười tê tái, thì ra là tình thâm duyên thiên, cô chỉ là nữ phụ trong cuộc đời anh ta, còn cô gái vạn người mê đắm kia quả nhiên mới là nữ chính hoàn hảo không ai sánh bằng.

Tôi liếc mắt, từ lúc nào xe đã âm thầm tăng tốc lên tới 90km/giờ.

***** **

Lúc trước Mặc Minh gọi thú cưng của mình là hắc khí, từ giờ là Hắc Hồn mới đúng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 101: Vĩnh biệt.

Gương mặt cô ta vẫn chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, cặp mắt gắt gao, mắt mở trừng trừng mặc kệ vết thương nơi đầu. Máu cứ chảy không ngừng nghỉ trên làn da tuyết trắng, qua cần cổ thon dài, bờ ngực mềm mại, thấm vào chiếc váy đỏ rực. Mỗi cô ta nấp máy như tiếng cộng cơ ro ro không ngừng phát ra âm thanh gấp gáp không rõ ràng, như thể run rẩy lại tựa như cảm giận.

Tôi rời mắt, mới chỉ 5 phút trôi qua, thông tin hình ảnh đã truyền tải hết sang nhưng để viết ra phải tốn mấy trang giấy ghi chép. Ai cũng có khoảng thời gian tâm tới và khi thời khắc đó viếng thăm, bên cạnh bạn nên có người nâng đỡ tinh thần, nếu xui xẻo không có, vậy thì bạn chắc chắn sẽ bị nó cắn nuốt.

Đó là quãng thời gian tâm lý đại biến của Chuyên Tôn Phượng San. Cô ta bắt đầu sợ hãi những nơi đông đúc. Con đường vẫn hằng ngày đi lại, chỗ làm phải thường xuyên ghé thăm, tất cả đều ồn ào như đứng giữa đám đông bạo loạn điên cuồng hò hét. Có quá nhiều tạp âm chồng chéo nên nhau khiến đầu cô ta chỉ muốn nổ tung, nghĩ vậy liền hành động ngay và luôn. Lao đầu đập vào tường ngắt đi là việc làm vô số lần, cốt để dừng lại những tiếng nói ong ong hỗn loạn đồ đại.

Bản thân cô ta không nghĩ rằng âm thanh của xe cộ lưu thông, tiếng đồng nghiệp trò chuyện lại có thể bức thần trí phát điên phát rồ. Phượng San cũng nhận ra khả năng tập trung của bản thân bỗng trở lên kém cỏi tới mức như một đứa thiếu năng đang bập bẹ học ngôn ngữ giao tiếp, không cách nào diễn đạt được một câu hoàn chỉnh logic.

Cô ta tự động thôi việc trước khi họ đuổi vì phát hiện bản thân không cách gì hòa nhập lại cuộc sống trước kia. Bây giờ không có thuốc Phượng San tựa như một bệnh nhân tâm thần trốn trại, càng ngày càng lệ thuộc, lạm dụng nó. Cơ hồ lúc nào cũng phải kê kê thuốc dính bên nhưng vẫn không đủ sức không chế cơn khủng hoảng lo lắng trực chờ đè bẹp. Những sự sợ hãi này phảng phất như bóng ma vô hình khuấy phá, là từ cốt tủy phát ra. Dai dẳng như có tên sát nhân hàng loạt biến thái đeo bám khiến cô ta cực kỳ kinh hãi.

Cô ta luôn miệng lầm nhảm nói đêm khuya có tiếng trẻ con oe oe khóc đến tê tâm phế liệt, ngập tràn bi thương lại tựa oán hận đòi mạng. Âm thanh như tấm lụa mê thuốc lú khiến Phượng San ngu muội, không biết lấy can đảm và dũng khí ở đâu ra lại tự tay dùng mũi kéo nhọn đâm sâu bên tai, máu lênh láng chảy ra. Cô ta vừa cười vừa khóc, cơ hồ đã lên cơn động kinh đỉnh điểm, gào thét âm ỉ như chửi rủa tựa van xin, cuối cùng mũi kéo vốn đã thấm đẫm máu lại chọc vào hốc mắt phá hủy ánh sáng.

Khi cô ta tỉnh dậy, phát hiện mình đang trong bệnh viện, một người hoàn toàn xa lạ nhưng tự nhận là họ hàng viết thông tin ra một mẫu giấy, báo: Cha mẹ nơi quê nhà đột ngột qua đời. Người này đã thay mặt lo liệu chu toàn đám ma, chỉ còn chờ đứa con gái duy nhất có mặt là làm lễ. Là vì mấy hôm trước gọi hoài không được nên gã mới phải thân chinh tới đón chẳng ngờ lại chứng kiến thảm cảnh nên lại vội vã đưa tới bệnh viện điều trị song vẫn muộn. Chính là điện thoại đã bị cô ta xem như quái vật ăn thần, ném vào tường vỡ tan tành từ lâu.

Một bên tai bị phế, một bên mắt đã hỏng không khiến Chuyên Tôn Phượng San bận tâm nhiều, nhưng khi nhìn thấy dòng tin tức cha mẹ chết, chưa biết thực hư rõ ràng ra sao lại liền như chó dại được thả khỏi dây xích, lồng lộn rào rú, vừa khóc lóc vừa tự bứt tóc cào cào mặt mũi chân tay.

Tôi nhìn tốc độ xe lại gia tăng lên 120km/giờ. Âm thanh làm bầm làu bầu trong miệng đã rõ ràng hơn, chính là đang day ghien nguyên rửa một người nào đó ở ngay trước mặt. Nhưng tất nhiên, trước mặt là mũi xe đang băng băng vượt gió trên con đường khuya vắng lặng. Đèn bóng ma tôi cũng chẳng nhìn thấy thì đào đầu ra người lớn vồn.

-Tên khốn khiếp đó! Tên chết tiệt đáng bị băm thây ngàn mảnh cho chó xoi lại ở trước mặt tôi ra vẻ cao sang quyền quý vùng tiền xưa đuổi. Tôi chán ghét anh ta! Oán hận loại đàn ông bạc tình bạc nghĩa, tham phú phụ bần. Tôi sẽ đâm chết đồ bại hoại, cán chết đồ rác rưởi, cán chết thứ cặn bã, cán chết anh ta.

Mỗi một câu nói đều tràn ngập oán hận tức giận, tốc độ xe lại được chỉnh tăng lên 140km/giờ.

-Đâm chết đồ sâu bọ! Cán chết tên thối tha! Cán chết thứ nghiệt súc. Vì hấn mà tôi không thể có con được nữa. Vì hấn mà tôi mất đi đứa con duy nhất, cán chết hấn, cán chết hấn.

Tôi có chút lo sợ, cô ta nếu định tăng tốc nữa trong khi thần kinh rung rinh thế kia thì chắc hẳn tai nạn không còn cách bạn bao xa.

-Chạy chậm lại Phụng San, chậm lại!

Nhưng Phụng San như thể đã chìm sâu vào thế giới riêng, vẫn hăng tiết một bên thóa mạ thậm tệ một bên điên cuồng cho xe lao như tên bắn.

Cô ta thần trí như bị giam cầm mà tôi không biết phải xử lý tình huống này như thế nào mới đúng. Đánh cô ta ngắt đi? Chúa ơi! Nhưng tôi không biết điều khiển xe. Không khéo vừa ngắt xong xe cũng đi đời luôn. Chỉ thấy cô ta lại gào rú điên loạn xoay bánh lái hết sang trái lại vòng sang phải. Chiếc xe vì thế cũng nghiêng nghiêng ngả ngả chẳng khác nào đang thử thách tâm lý người chơi trò mạo hiểm.

-Chuyên Tôn Phụng San, cô là muốn tìm chết sao? Dừng xe dừng xe, tôi không cần đi nhờ nữa. Cho tôi xuống, cho tôi xuống. Cô nếu như chán đời muốn tự tử thì cũng phải thả tôi xuống chứ? Tôi vô can mà.

Tôi chỉ có thể ra sức bám chặt hai bên tay cầm và ép sát thân thể vào lòng ghế êm. Liếc mắt lại thấy chân cô ta nhún ga. Phải rồi, đạp phanh, cần phải phanh gấp lại. Hắc Hồn lập tức rời khỏi người cô ta, ấn cái đuôi lên vị trí phanh xe. Xe lập tức bị hãm lại, rít lên ầm ầm. Hắc Hồn lại cúi cái đầu xuống há miệng đớp vào bắp chân lấy đi một ít da thịt, máu tươi chảy ra.

Cô ta kêu đau một tiếng vầy vầy cái chân như muốn hất nó đi. Xe vì thế hơi mất lái, đông lượn một cái tây lách một cái. Phụng San quay sang nhìn tôi, ánh nhìn hung ác, nở nụ cười lạnh lẽo vô cảm, nham hiểm nói.

-Loại con trai đẹp mã chỉ biết nói lời ong mật như mấy người đều không tốt lành gì. Chết bớt một tên thì sẽ bớt đi một cô gái vì nhẹ dạ cả tin mà thanh xuân tươi đẹp bị hủy hoại.

Cô ta dứt lời đồng thời cũng đạp ga lại. Xe cứ thế gầm rú phóng lên điên cuồng. Hắc Hồn nhấn cái đuôi thêm mấy cái lại không thấy hiệu lực, xem ra mất phanh rồi. Nó lập tức há miệng rộng lớn hơn, một cú tấp mạnh liệt đớp dứt luôn cả chân dễ dàng. Đầu ngửa lên, ực một cái nuốt chửng.

Con đau như kích thích cô ta nổi cơn điên tam bành, xe lại ngả bên tả nghiêng bên hữu. Cuối cùng Phụng San bỏ luôn tay lái nhào về phía tôi mất trọn ngược lên văng đầy tia máu, hung dữ siết lấy cổ họng. Ngay sau đó một tiếng rầm cực lớn đánh vào mũi xe, như thể xảy ra va chạm mạnh mẽ với thứ gì. Lại một tiếng rầm lớn không kém, hai mảnh không rõ ràng nhanh như chớp giật đập vào cửa kính rồi bay đi để lại mấy đường zích zắc sắp nứt vỡ.

Sau đó tôi lại cảm thấy như xe bay vào khoảng không, rồi ồm một tiếng dữ dội, từ từ rơi xuống. Trong khi đèn xe đang hấp hối, cô chớp chớp mấy cái, soi tỏ một vùng hạn hẹp trước mắt lẫn lẫn những đợt bọt nước ừng ực ừng ực. Thì ra rơi xuống sông.

Chân tôi chạm vào một vật cứng, liếc mắt thì ra là chai thủy tinh bị đập bể thân. Tôi buông một tay ra, cố vươn tới mấy lần nhưng không thể với đến, đành nhắm mắt bỏ qua. Phụng San vì mất máu quá nhiều đã yếu đi. Tôi dường sức một chút, hai tay chặt chẽ bám lấy hai cạnh tay nắm liệt đầy một cái khiến cô ta quay trở lại ghế lái. Bấy giờ mới vừa ho khan tháo dây cài an toàn vừa cúi người cảm lấy cổ chai thủy tinh nham nhở vết răng cưa hung hiểm chìa về phía cô ta cảnh cáo.

-Cô bình tĩnh lại cho tôi. Muốn chết thì chết một mình đi, không cần kéo tôi chết chung.

Nói xong quay sang mở cửa xe lại phát hiện mở hoài không được. Áp lực nước khiến vết nứt nơi mặt kính lan ra nhiều hơn, các tia nước theo đó phun vào.

Phụng San nằm ngả vào lòng ghế êm đột nhiên lại cười lớn một trận, trong tiếng cười mang theo chua xót, bi ai. Mực nước từ tôn dâng cao chẳng mấy chốc đã lưng chừng ghế ngồi mang theo cái lạnh thấu xương bủa vây. Chết một tiếng lạnh lốt, vật nhỏ từ trong thân chạy nhảy leo lên đầu vai ngồi. Tôi vô thức vươn tay xoa xoa đầu nhỏ Bông Tuyết.

Tiếng vết nứt nơi cửa kính khe khẽ vang lên khiến tôi càng cuồng quýt, vội ra hiệu cho Hắc Hồn. Nó lao đầu húc, rầm một tiếng như óc cửa kính trước mắt theo đó nứt càng lợi hại, nước tràn vào càng dữ tợn.

-Mặc Minh...tôi biết cậu không giống anh ta...sẽ toàn tâm toàn ý để yêu một người duy nhất...

Tiếng thều thào của Chuyên Tôn Phụng San vô cùng yếu ớt. Cô ta vừa trần trối xong thì cong người che miệng nôn ra một đồng máu. Nhìn nhìn máu đỏ lôm trên tay, Phụng San khe khẽ nhếch mép cười, nước mắt không tiếng động lăn chầm rãi rơi như mưa. Sau đó mỗi một ngả lưng ra sau, mắt nhắm lại an tĩnh. Tôi nhìn cô ta, cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng giận.

-Cô... kiếp sau đừng quá bi lụy vì tình. Vĩnh biệt!

Hắc Hồn lại rầm thêm tiếng nữa thì cửa kính hoàn toàn tan vỡ, nước ồ ạt như thác lũ, trong vài giây đã nhấn chìm khoang xe. Tôi nhắm mắt nín thở, đuôi Hắc Hồn cuốn lấy cổ tay, cơ thể nó uốn lượn mấy cái liên đòn giảo kéo chủ nhân ra ngoài.

Bơi ra ngoài được một lúc tôi mới mở mắt ngoái đầu nhìn lại, chiếc xe đã cách tôi khá xa, chậm rãi chìm sâu, đèn còn thấp sáng, qua vài giây rớt cục cũng tắt, bóng tối bủa vây.

Có cơ hội sống lại lần nữa, thì không nên lặp lại sai lầm.

Khi ngoi lên được mặt nước, tôi liền há to miệng hít thở, nắng sớm mai le lói thấp sáng chẳng thể xua bớt cái giá lạnh đêm đông khắc nghiệt. Bông Tuyết nằm úp trên đầu tôi, bốn móng bám chặt vào tóc, cũng chít chít hai tiếng hân hoan thoát nạn.

Tôi quay đầu nhìn ngó, cách bờ không xa lắm, có thể thấy đoạn hành lang phòng hộ bị đâm phá. Tôi sai bước bơi lại gần nhưng khá khó khăn chật vật, sóng nước không ngừng vỗ vào mặt khiến việc hít thở rất khó khăn. Hắc Hồn thì cũng giống như cái lần ngã khỏi xe bus, tự động biến mất dạng. Thú thật là tôi đã được bố nuôi cho đi học bơi từ lâu nhưng không thường xuyên luyện tập nên khả năng coi như miễn cưỡng thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 102: Nhân Quan.

Leo lên mặt đường cũng không quá gian nan, tôi đứng trên đám đất đá ngửa đầu nhìn, khoảng cách độ năm mét, hơn nữa có rất nhiều cây đại để bám víu.

Gió nơi sông vù vù thổi, vừa từ dưới nước chui lên, quần áo dính chặt vào cơ thể gây cảm giác khó chịu. Trọng lượng cũng tăng thêm do tích nước nên việc leo trèo khá chật vật. Bông Tuyết phản chấn hơn, chít chít lạnh lạnh, thoăn thoắt dẫn đường.

Một lát sau cũng hoàn thành tốt sứ mạng, tôi cởi áo khoác ngoài ra, cố gắng vắt cho nó kiệt nước rồi vắt lên thành lan can. Cởi tiếp chiếc áo len lại tốn thêm chút công phu vắt cho nó khô ráo rồi phơi bên cạnh áo khoác. Thảo luận đôi giày và tất, xong xuôi thì ngồi trên lan can, mặt hướng phía lão thiên đang rực rộ nhô lên, to tròn y hệt lòng đỏ trứng gà. Bông Tuyết lại chít chít nhảy từ trên đầu vai leo tới tận trên đầu tôi mà ngồi rồi mới tiếp tục hải lòng liếm láp lông.

Tôi sẽ viết tiếp về cô gái đó, người vốn đã từng chết một lần và nhờ vào tà thuật mà tái sinh. Sau khi lên con tự cào cấu cơ thể, gãi mặc đồ trường sam trắng tinh thành thực tiêm cho cô ta một mũi kim. Tiếp theo ngủ một giấc sâu tỉnh lại, cư xử mới giống con người hơn, cùng kẻ mới quen bắt đầu nói chuyện từ từ.

Có người thấp túng về quê dù sao cũng tiện lợi trăm bề hơn là lẻ loi một mình. Cô ta cực kỳ, cực kỳ kính sợ những nơi đông đúc ồn ào. Thuốc trị chứng trầm cảm dường như mất tác dụng rồi, có thể vì cô ta thường xuyên dùng quá liều chỉ định nên bệnh mới nặng thêm. Được kẻ kia cho uống thuốc lạ và nhờ thế, cô ta mới kiểm soát, không chế được tâm lý hành vi. Gã nói sẽ giúp cô thoát khỏi thống khổ, giúp cô trả thù, đổi lại gã muốn vật gia bảo của dòng tộc.

Nhân Quan, nghĩa ở mặt chữ, quan tài làm bằng người.

Thanh niên dành tiền cưới vợ, người già dành tiền mua quan tài. Nhắc tới quan tài thì trường thọ ở Liễu Châu là nổi tiếng nhất. Cái gì gọi là Nhân Quan? Từ mặt chữ mà xem, đương nhiên là quan tài làm từ con người. Nhân Quan xuất xứ từ truyền thuyết lâu đời của Liêu quốc, đòi hỏi các thầy pháp cần thực hiện nghiêm ngặt một quá trình phức tạp cầu kỳ nên dần bị thất truyền. Nghe thì có vẻ đơn giản chỉ cần thông qua công thức sàng lọc nhất định, rồi đem một người thích hợp loại bỏ nội tạng khung xương toàn bộ móc hết ra.

Người được chôn vào Nhân Quan, không những được bảo trì bộ dáng trước khi chết tựa như đang say ngủ. Tốt hơn gỗ Ngọc Am không biết bao nhiêu lần, thân xác cả ngàn năm cũng không thối rữa. Hơn nữa còn nghe nói, nếu người sống dùng Nhân Quan, còn có tác dụng càng kỳ lạ hơn.

Vật liệu làm Nhân Quan không phải thứ vớ vẩn thường dân, là người thuộc hoàng thất có mệnh số phù hợp với phong thủy gia trạch dòng tộc Chuyên Tôn. Nhân Quan đó chứa di thể trường tộc cất trong tầng hầm bí mật của nhà thờ tổ. Có điều, cửa vào quá công phu phức tạp nên gã cần Phượng San giúp sức.

Phượng San tới công ty anh người yêu cũ, muốn trực tiếp gặp mặt lần cuối lại bị xem là ruồi nhặng, khinh bỉ xua đuổi. Bọn họ nói chuyện ở hành lang cầu thang xây hình vòng xoắn ốc, đỉnh là trần kính tạo ra một giếng trời hứng nắng chan hòa. Phượng San im lặng nghe anh ta bịt mũi chê bai cô bản thủ như kẻ ăn mày đầu đường xó chợ. Mía mai xi nhục, nói cô vừa xấu vừa nghèo vừa không biết liêm xỉ, đã chia tay rồi còn muốn lằng nhằng dây dưa.

Phượng San môi khô nứt đỏ, đầu bù tóc rối quần áo lồi thoi lộm thuộm, hôi hám bốc mùi cơ hồ đã lâu không tắm rửa, người gòm thì gầy tong teo như xác khô di động. Cô đi lại loạng choạng, cười lớn một tràng dài không khác con mụ điên trốn trại tâm thần. Anh người yêu cũ trông không khác nam thần

trong phim bước ra, lúi cúi vội rút ra một xấp tiền, tay vung lên, ném thẳng vào mặt cô.

Nói: “Lúc trước tôi có mắt không trông mới thích loại con gái dờ dờ ương ương như cô. Hãy dùng số tiền đó coi như phí tổn sau khi chia tay mà chỉnh đốn lại cuộc sống người không ra người mà chẳng ra ma”. Sau đó xoay người thanh cao bỏ đi.

Bây giờ Phụng San mới gần từng từ “...Tôi... vô cùng hối hận... vì đã quen biết anh... càng hối hận vì đã phá bỏ đứa con... Bây giờ... tôi chết rồi... anh cũng đừng mong sống yên ổn từ từ”. Dứt lời, cô ta gieo mình từ tầng 13 xuống đại sảnh rộng lớn.

Khi cô ta tỉnh lại lần nữa đã là chuyện của nhiều ngày sau, trong một ngôi nhà vô cùng xa lạ nhưng đẹp đẽ sang trọng bức người. Người mặc đồ trường sam bạch tuyết nói: “Cổ Hồn Phách không có tác dụng mạnh bằng Phấn Hồn Hương, trong vòng một tháng, hãy làm những việc cô cho là ý nghĩa.”

Viết đến đây thì tôi đã có thể chắc tới bảy tám phần người thực hiện cổ thuật cấm trú giúp linh hồn đã chết nhập vào thân xác khác sống lại là tên Công Du Giám Binh. Tuy chưa được nhìn mặt gã lần nào nhưng dựa vào hình dáng, phong cách ăn mặc, giọng nói, tóc bạch kim quả nổi bật thì đội tóc giả, giờ mà vác cái mặt nạ bạch hồ gắn vào thì quả thật không khác là bao.

Từ đó dựa theo bản tính cũng có thể suy ra, không khéo cha mẹ Phụng San chẳng phải vô duyên vô cớ xuống châu Diêm Vương, là bị gã giết vì không chịu hợp tác nói ra vị trí Nhân Quan. Không biết gã ta dùng nó cho bản thân hay cho ai?

Cô ta phá hủy thân xác, chọn chết đi để linh hồn có cơ hội nhập vào một vật chứa mới, xinh đẹp hơn bội phần, hoàn hảo cho kế hoạch trả thù. Chính là chiếm lấy cơ thể cô vợ của anh người yêu cũ.

Ban đầu Phụng San không đồng ý việc này, dù cô gái đó là gián tiếp phá hoại hạnh phúc nhưng cô chỉ có mối thâm thù đại hận với duy nhất một cá nhân, chỉ cần kẻ đó trả giá là đủ. Song tên bạch y nhân rí tai nói cho hay một bí mật kinh tởm rợn người tới mức khiến Phụng San chấp nhận để cô gái đó hồn lìa khỏi xác.

Núp dưới vỏ bọc là giám đốc công ty sản xuất mỹ phẩm Hoa Thiên Nhiên cô gái đó móc nối với các bệnh viện phụ sản, các phòng khám thai tư nhân tạo ra một loại thuốc uống dưỡng nhan hồi xuân rất được phụ nữ hoan nghênh. Cho nên sau khi có được thân thể mới công việc đầu tiên của Phụng San chính là thuê người bí mật hỏa thiêu cơ sở sản xuất.

Sau đó bắt đầu tới các vũ trường quán bar, là nơi có thể dễ dàng tìm mua một loại thuốc với tên gọi mỹ miều “giấc mơ thanh xuân” mà tên bạch y nhân trước kia cho cô dùng. Phụng San cảm thấy quả tốt thật, hơn thuốc trị chứng bệnh trầm cảm gấp mấy lần. Mỗi lần sử dụng đều mang lại cảm giác dễ chịu thoải mái đến cực điểm, nói không hết hưng phấn sung sướng, chỉ biết buông thả trượt dài trong khoái hoạt triền miên.

Ở chốn ăn chơi sa đọa đó cô ta dựa vào nhan sắc không khác mình tình cùng tiền bạc rủng rỉnh đơn giản kiếm được những anh chàng đẹp trai không khác soái ca. Hôm nay cặp kè anh này, ngày mai đút đôn với chàng khác, ngênh ngang ngẩng nhiên ở trước mặt chồng ôm hôn tình tứ. Đây chính là phương thức trả thù cực đoan cay nghiệt nhất.

Cuối cùng quảng cho anh ta từ ly hôn. Quảng cho xem cả một đồng giấy tờ mua bán các loại thuốc nhập lậu, các loại thuốc quá hạn sử dụng được xóa đi làm mới lại có chữ ký của trợ lý giám đốc xác nhận là anh ta. Một bản anh đang cầm và một bản khác tới tòa báo địa phương, đồng thời nói luôn sự thật cô là ai.

Sau đó Phụng San lạnh lùng nhìn anh ta như hóa điên phát rồ vừa cười vừa khóc. Đứng ở chính nơi hành lang lúc xưa, cách đây nửa năm, cô cũng vì anh ta mà nửa điên nửa khùng, đánh mất lý trí, đánh mất linh hồn. Giờ đây, anh ta cũng đang chịu một cú sốc đã kích không kém.

Cô lạnh lùng xoay gót rời đi, sau lưng vang lên tiếng thét chói tai của vô số người tầng dưới.

Cô không cần công ty, không cần nhà, cứ thế leo lên chiếc xe màu đỏ mận rời đi, đến ngày cuối cùng của tháng. Ngày cuối cùng cô ta gặp tôi.

Tôi thở dài, con người khi rơi vào tuyệt cảnh rất dễ buông xuôi mặc kệ tất cả trôi đi. Đồng thời cũng lại bất chấp mọi thứ, mê muội lao vào hành trình trả thù cũng là hủy hoại chính cuộc sống bản thân.

Nếu có cơ hội sống lại lần nữa với một thân xác mới, cuộc đời mới, tôi sẽ tận hưởng nó bằng việc quên đi quá khứ đen tối đau khổ. Nghĩ vậy tôi lại vươn tay tự tát một phát vào má. Bây giờ, tôi chính là đang bước bình theo đuổi thông tin ký ức mà mình lãng quên. Bởi vì nó, liên quan mật thiết tới Âu Tử Dạ, nên tôi chẳng thể làm ngơ.

Tôi thần thờ nhìn ánh bình minh rạng rỡ, mây xám như lớp chăn bông trên trời đã tan biến lộ ra sắc xanh thanh bình, báo hiệu một ngày nắng ấm cùng khô ráo. Bông Tuyết nhảy xuống mặt đất, lặn vào một đồng tuyết đào bởi gị đó.

“Mặc Minh”

Trong tiếng gió sông lùa tới, hình như có âm thanh ai đó gọi tên tôi, cực kỳ gần gũi, cực kỳ quen thuộc. Tôi giật mình, đứng hình một lúc mới chậm chậm nhúc nhích cái cổ xoay sang bên.

Bên cạnh, một thân ảnh ngồi trên lan can phòng hộ, cách tôi một chút, chỉ cần vươn tay liền có thể chạm vào.

Gương mặt người đó bị chiếc mũ trùm đầu che chắn gần hết, chỉ biết anh ta vẫn đang nhìn thẳng phía ánh dương.

“Vốn dĩ tôi không nên tồn tại đến bây giờ, nên cũng không sợ cái chết... Muốn xóa sổ bản thân, để mình có thể biến mất, chưa từng được sinh ra... Chưa

từng tồn tại thì sẽ không lưu trữ bất cứ ký ức đau buồn nào, cũng sẽ không làm tổn thương bất cứ ai...”

Dứt lời, người đó liền như một con gió thoáng chốc đã lao mình xuống sông. Cơ thể tôi vô thức phóng theo, bàn tay vươn ra chỉ chạm tới vạt áo nhẹ tênh như gió.

“Ùm” một tiếng cơ thể tôi một lần nữa lại hoà nhập vào nước sông mùa đông rét buốt. Trong lòng sông, tôi bất lực tuyệt vọng nhìn thấy một khối khí đen đặc hình người chìm dần vào bóng tối. Cơ thể lại như được một lực hút nào đó kéo trở về mặt nước, dù tôi có cố gắng vươn mình bơi đến cỡ nào, cũng không thể nhúc nhích mảy may tới.

Tôi ngoi đầu lên khỏi mặt nước, phát hiện mình có thể đứng vững. Ngẩng đầu nhìn quanh, thì ra chỉ rơi vào vùng nước nông. Tôi đưa tay sờ cái trán, không phân biệt nổi nóng hay lạnh, chẳng biết là mình có phải đang bị cảm lạnh hay ảo ảnh do ma túy gây ra?

Chúng tôi phảng phất như hai khối nam châm cùng cực, luôn bảo trì một khoảng cách nhất định, không cách nào tiến đến gần hơn nữa.

Thuốc trị bệnh trầm cảm có chứa thành phần methamphetamine (meth). Ma túy đá cũng có thành phần chính là methamphetamine (meth) một chất gây nghiện. Sử dụng thường xuyên sẽ dẫn tới tình trạng hoang tưởng ảo giác, lo sợ bất an, hay kích động, môi khô, mắt đỏ, đi loạn choạng, làm nhảm một mình, sợ bị đuổi đánh, sợ có người theo dõi, cảm giác như bị sâu bọ trong da sẽ làm họ khó chịu, cào cấu chân tay để giải tỏa sự hành hạ của ma túy.. . Lúc mới dùng, thuốc sẽ kích thích hệ thần kinh, khiến họ trở nên hưng phấn, mất cảm giác mệt mỏi, buồn ngủ, không sợ hãi, sự sung mãn cùng tự tin tuyệt đối của những người sử dụng loại ma túy này khiến họ có thể làm được những điều lúc bình thường không dám như: chạy xe điên cuồng, đánh chém nhau, quan hệ tình dục tập thể, nhảy nhót, la hét thâu đêm suốt sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 103: Tư Đồ Phương Vi.

Bụng đột ngột quặn đau, khiến tôi nhúu mày nín thở. Cả cơ thể trở lên lạnh toát như ướp băng mà cơn đau tựa như dòng dung nham nổi loạn trong lòng biến sâu. Phun trào rồi nhanh chóng bị làm nguội, đau đớn đỉnh điểm rồi lại được đóng băng, như thể có thứ gì đó đang ra sức quấy đạp đồng thời cũng bị giam hãm. Tôi vén vạt áo, nhìn vùng bụng nổi lên mấy vòng hoa văn xanh nhạt uốn lượn đứt gãy như những con chữ cổ xưa. Nhìn chúng có chút hoa mắt chóng mặt, là chữ Đại Triện thì phải?

Tôi chặt vật bỏ trở lại mặt đường. Bông Tuyết sinh khí chút chút nhảy lên nhảy xuống như một quả bóng bàn khiến tôi nhìn có chút chóng mặt. Tôi lờ nó đi, ngoác nhìn sau con đường vắng tanh vắng ngắt rồi quyết định cởi sạch sẽ áo quần. Ngay đến chiếc quần đùi có in những bông hoa hướng dương cũng được lột ra vứt kiệt quệ nước rồi phơi lên lan can hóng gió mát một lúc.

Một lúc sau, có nhiều tiếng động cơ phóng tới, càng ngày càng gần. Tiếng máy nổ “ầm ầm” như óc ở ngay sau lưng khiến tôi có chút khó chịu. Sau đó tiếng máy “brum brum” dừng lại rồi giảm bớt, như thể một chiếc đã tắt động cơ.

Giọng nói sang sảng nam tính vọng tới.

-Này nhóc, có thấy một thanh niên mặc đồ trắng...

Tôi vẫn ngồi ỳ trên lan can quay lưng lại với bọn họ, hơi vươn người vớ lấy chiếc quần đùi phẩy phẩy nó mấy cái.

Âm lượng chột đề cao.

-Thằng nhóc biến thái kia, mới sáng bảnh mắt mày đã lột đồ trần như nhộng... ưm ưm...

Tôi tiếp tục phẩy phẩy cái quần cộc thêm chút nữa. Giọng phía sau chột im bật, à không, vẫn phát ra âm thanh nhưng như bị bịt miệng. Một giọng nói trầm ổn kiên nhẫn khác cất lên.

-Đại ca, anh không thấy hần ta đang phơi đồ ướt sao?

-Thì đó, trời mùa đông rét co vùi mà hần lại lên con diên khùng tắm sông...ưm ưm...

-Nếu chủ động tắm thì người ta sẽ cởi đồ trước, cái này là bị ngã xuống, hiểu chưa?

Tôi mặc quần đùi, quay lại nhìn lập tức nhận được một tràng cười không kiềm chế. Tên hói đầu đeo kính đen ngồi trên moto một tay ôm bụng một tay chỉ tôi cười như điên như dại.

-Ha ha! Cái thằng nhóc đó, lại còn mặc quần lót hình hoa cúc vàng. Ha ha.

Tôi cũng hết cách, quần lòe loét này là của Phong Linh mua. Ở khía cạnh sắc trang phục thật có phong cách quái dị giống lão bố tôi. Tất cả áo quần đều có màu sắc trang nhã duy trừ đồ lót là cứ phải chơi màu sắc như ở chốn Hawaii.

Tên đứng bên cạnh khoảng 28, 29 tuổi dễ kiểu đầu tựa như bờm ngựa, hai bên cạo sát da đầu, chính giữa thì dài hơn. Phần tóc mái được cột lại gọn gàng để lộ vầng trán rộng của sự cao thâm. Cặp lông mày lưỡi kiếm thể hiện ngạo khí. Cặp mắt có phần tăm tối lại lóe lên sự sắc bén. Giọng nói trầm ấm rải những bước chân dài hiên ngang về phía tôi, vờn tay nghiêm chỉnh bắt chuyện.

-Cậu đừng để bụng, cũng không cần để ý tới anh ta. Tôi là Cung Trường Linh. Cậu chắc là Mặc Minh?

Tôi chưa hiểu chuyện lắm nhưng vẫn vờn tay ra bắt lại cho phải phép. Gã ta cao thật, so với cặp sinh đôi Phong Linh Minh Đăng còn muốn cao hơn nữa, chắc phải tới 1,85m.

-Tôi là Mặc Minh.

-Tôi là Tư Đồ Phương Vi.

Người ở phía sau thối cười, đưa tay lên coi như chào hỏi. “Tư Đồ?” Có phải Tư Đồ của cái gia tộc bị mất Cự Khuyết?

Cung Trường Linh điềm nhiên nói.

-Chúng tôi chính là đang tìm cậu.

Tôi có chút ngoài ý giật mình, xoay người lại lấy đồ, thoáng thả mặc áo quần.

-Tôi hình như không quen biết mấy người.

-Nhưng cậu chắc biết Mạnh Chương?

Tôi hơi dừng lại một chút, không nói gì, rồi lại tiếp tục công việc. Cung Trường Linh bổ sung thêm.

-Tên đó nhờ vả chúng tôi tới hộ tống cậu cùng ba cái quan tài.

Tôi đã mặc xong áo quần chỉnh tề, xoay người lại, cách đó không xa mới để ý đến một chiếc xe tải cỡ trung. Tiểu bạch thử chút một tiếng lạnh lốt, nhảy lên người tôi, chui vào túi áo khoác bên trong.

-Mọi người tìm tôi chắc vất vả?

Tư Đồ Phương Vi bước ra khỏi xe, khoan thai bệ vệ đi về phía tôi, mới thấy gã tuy không cao bằng tên đàn em nhưng to béo lực lưỡng bội phần, trông không khác một tên hộ pháp trấn công lớn mà chỉ cần trừng mắt cũng đủ khiến trẻ con khóc thét. Có điều mắt gã được che dấu sau cặp kính chống nắng màu đen, nhìn cực chất gang hồ lão luyện. Tuổi tác cũng phải cỡ 29, 30.

Gã đưa tay vuốt vuốt cái đầu trọc lóc tóc, mới để ý nó được xăm trổ, hình như là mũi kiếm với những hoa văn nhỏ uốn lượn liên tục cực kỳ tinh xảo. Tôi cười thâm, liệu có phải gã quá thương nhớ thanh Cự Khuyết mà khắc nó lên da đầu để tưởng niệm?

-Cũng không quá phiền toái, chỉ là chúng tôi chưa từng phải săn đón ai lòng vòng như vậy. Gã Mạnh Chương đó nói có một tên mặc đồ màu trắng mang theo một con tiểu bạch thử hiện đang ở bệnh viện Thang Hòa Từ ở Thái Hòa, Cẩm Châu. Sau khi tới nơi lại nói cậu lên chiếc xe bus số 147 ở gần bệnh viện. Chúng tôi có chút bức bối hỏi hần ta sao không báo cậu đợi lại được biết vốn hai người không cách gì liên lạc trực tiếp với nhau.

Tôi trầm nghĩ quái lạ, thế ra hai người liên lạc gián tiếp qua một người thứ ba sao? Cho nên chúng tôi đành phải đi dò xem lộ trình để bám theo. Không ngờ bên cuối lại chạy tuốt sang tận thành phố Lăng Hải (thành phố cấp huyện trực thuộc Cẩm Châu). Rồi lại được thông báo tiếp cậu đi nhờ một chiếc xe màu đỏ hướng tới đường Thạch Kiêu Từ.

Chúng tôi lại phải dò đường trên điện thoại để biết nó nằm ở nơi nào. Nhưng cuối cùng lộ trình vẫn thay đổi. Gần sáng Mạnh Chương gọi tới thông báo cậu hiện giờ đứng bên một con sông, sau lưng là vách núi, trên núi có một ngôi nhà.

Haizz, đúng là cả đêm chạy loang quanh như tìm trẻ lạc. Cái này phải hỏi dân bản địa. Hỏi một đám lão nhân sáng sớm dậy tập dưỡng sinh thì được biết trong trấn Thâm Gia Đài trên đoạn đường Tiết Gia quả thật có một ngôi nhà thờ tổ đã bốn trăm năm tuổi, vô cùng độc đáo được làm bằng gỗ lim đỏ của dòng tộc Chuyên Tôn, dựng trên núi cao mà bên cạnh có con sông Đại Lăng chảy qua (rồi đổ ra Vịnh Liêu Đông).

Nghe hẳn nói vậy tôi mới vô thức ngược đầu nhìn, quả thật trên đỉnh ngọn núi không quá cao có một ngôi nhà đen xì xì, trông âm u thâm trầm có chút rùng rợn rợn người.

- Nơi đó, có người ở được sao?

Phương Vi cũng ngược theo, nói tiếp.

- Ngôi nhà cổ đó khá nổi tiếng trong vùng, đám lão nhân nói khắp nhà đều lắp đặt cơ quan ám khí nhằm bảo vệ vật gia bảo có niên đại còn muốn lâu hơn

cả ngôi nhà. Từ một tháng trước vào đêm mưa to gió lớn thì bị sét đánh cháy đen thui lụi, hiện bỏ hoang không người dám lai vãng.

Nghe nói trước vụ cháy khoảng nửa tháng vợ chồng nhà Chuyên Tôn không bệnh mà tử. Sau khám nghiệm tử thi phát hiện là do trúng độc, khắp cơ thể chỉ chút dấu đỏ như kim châm như trùng cắn. Cũng không biết là tự tử hay là do người đầu độc. Rồi một người từ vùng khác tới nhận là bà con đứng ra lo liệu tang lễ. Ngay cả cô con gái độc nhất cũng chu đáo tận tình đón về chịu tang.

Sau đó ít bữa báo chí lại đăng tin cô con gái nhảy lầu tự sát trong công ty của anh bạn trai cũ. Gia tộc Chuyên Tôn coi như đứt đoạn. Nghe mấy cụ cao niên nói từ xa xưa dòng họ đó đã khan hiếm đường con cái, mỗi đời chỉ sinh một người. Chẳng ngờ cô gái kia mất sớm, không để lại dòng giống gì hết. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. Haizz!

Tư Đồ Phương Vi nói xong, lục trong túi áo lôi ra một thứ hình tròn có gấn que, bóc lớp giấy bọc sặc sỡ rồi cho vào miệng. Gã cầm lấy cái que nút ra nút vào viên tròn lấp lánh màu đỏ.

Nhìn một cái đại nam nhân trông không khác võ sĩ quyền anh hạng nặng liếm kẹo nút, có chút buồn cười mà cười không nổi. Gã đập đập bàn tay hộ pháp lên vai tôi, mới hay tên đó hai tay đeo đầy nhẫn kim loại bản to đều khắc những hình thù kỳ dị. Cái thứ đó mà dùng lúc đám nhau thì mặt mũi cái thẳng bị uýnh thâm nặng.

-Đi thôi Tiểu Mặc Tử, giờ cậu muốn về Bàn Cẩm đúng không?

Tôi gật nhẹ, bổ sung thêm.

-Quận Hưng Long Đài, trấn Nhị Giới Cầu, hương Triệu Khuyển Hà.

-Coi bộ cậu ở vùng sâu vùng xa dữ ha. Được rồi, cậu ra ngồi xe ô tô, tôi tra lộ trình trên điện thoại cái đã.

Gã nói nhưng vẫn tiếp tục đứng nút kẹo, Cung Trường Linh bên cạnh mới là người lúi di động ra tìm kiếm tuyến đường.

Liếc nhìn hai con xe mô tô có chút hút mắt không nở lời đi, mặc dù khá gà mờ trong một vài vấn đề nhất định nhưng xe moto thì tôi cũng có chút hiểu biết ít nhiều.

Chú Vương Quân kế thừa tiệm sách nhỏ duy nhất trong trấn được truyền lại từ đời cụ kỵ. Lão bố là khách hàng quen thuộc, vì lo tôi chỉ thích rú rú trốn mình trong bốn bức vách cùng đồng sách cổ xưa lác xưa ỉn. Sợ mai sau ra đường không thích ứng được với các xu hướng thời đại nên từ khi tôi hiểu chuyện bắt đầu đặt mua tạp trí sách báo, tiểu thuyết truyện tranh gì đấy mà thấy đại đa số mọi người quan tâm, chất đồng ở nhà cho tôi đọc dần.

Tôi thích xe moto, chúng có tốc độ, sức mạnh, hơn cả là sự tự do tuyệt đối, mang một vẻ đẹp cao ngạo lãnh khốc tựa như đã thú khiến người ta nảy sinh khao khát muốn được cùng chúng đi ngao du chinh phục thế gian.

Cung Trường Linh leo lên con màu đỏ BMW S1000RR trẻ trung năng động còn Tư Đồ Phương Vi nổ máy “em” V-Rex Travertson màu đen cực kỳ oai phong dũng mãnh.

Bọn họ dẫn đường đi trước, tôi mở cửa trèo lên ngồi bên ghế lái. Tài xế là một chú đã ngoài tứ tuần được bọn họ thuê trở hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 104: Gặp sự cố.

Tôi lên xe, nhanh chóng ngủ một mạch tới khi có người gọi dậy mới biết là đến giờ ăn cơm trưa. Cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng thêm ngủ hay sao ấy? Lúc trước thường xuyên thức thâu đêm suốt sáng đọc sách nhiều ngày liền mà vẫn không thấy mệt. Mỗi ngày chỉ cần nhắm mắt nghỉ ngơi an tĩnh vài tiếng là đủ. Bây giờ thì hơi chút là ngất là ngủ tới mức quên trời đất. Đây là đại biểu yếu đi phải không?

Nhưng tôi vẫn không thể ăn được nhiều, thậm chí nhìn thức ăn có cảm giác muốn ói. Mùa đông ăn lẩu là nhất, ba đại nam nhân kia ăn uống quả rất có khí thế bức nhân. Tôi ăn qua loa chiếu lệ, thỉnh thoảng gắp cho tiểu bạch thử miếng thịt bò hoặc cục sườn non hoặc con tôm nướng. Chẳng qua nó cũng chỉ be bé bằng nắm tay, sức ăn không nhiều hơn tôi.

Tôi uống có hơi nhiều rượu cho ấm người, này là vật phẩm mang theo của tên Tư Đồ. Rượu uống ở quán nhậu đa phần là hàng nhái hàng giả, uống vào có mà chết sớm. Loại đồ uống này đặc trưng là trong vắt, không màu, có mùi thơm nồng và độ cồn cao (truyền thống là 65%). Nói đến rượu của dân tộc có lẽ phải nhắc tới rượu Mao Đài đầu tiên.

Rượu Mao Đài là một trong những loại bạch tửu nổi tiếng nhất của Trung Quốc. Nó là thứ đồ uống không thể thiếu được trong các bữa tiệc chiêu đãi khách quý của các gia đình thượng lưu xưa kia, được tôn vinh là “đệ nhất mỹ tửu”. Rượu Mao Đài có nguồn gốc từ Quý Châu, Tuần Nghĩa, xã Nhân Hoà, trấn Mao Đài nằm bên hồ Tích Thủy là nơi có truyền thống sản xuất rượu sau này trở thành thương hiệu là tên gọi riêng cho rượu.

Hồ Tích Thủy được tạo thành do dòng suối ngầm chảy từ trên vùng núi cao rừng sâu mà thành, bởi vậy nên nước hồ có vị ngọt thanh khiết. Nghe đồn dân làng chỉ sử dụng nguồn nước trời ban cho việc nấu rượu, mọi sinh hoạt thì lấy nước ở con sông Xích Thủy Hà xa hơn. Rượu Mao Đài được nấu từ cao lương và lúa nếp, sau khi ủ lên men được phân ra làm tám lần chưng cất, mỗi tháng một lần đựng trong các bình gốm là điều bắt buộc. Tám tháng sau rượu được đem đi cất giữ mấy năm liền (từ 5 đến 6 năm) ở nơi khô ráo thoáng mát rồi mới có thể lấy ra để uống.

Rượu Mao Đài khi vừa mới mở nút ra, thì hương thơm liền bay khắp nơi, vẩn vút quanh người ta khiến con sâu rượu trong bụng vốn đang ngoan hiền ngủ say cũng phải rục rịch thức dậy. Cảm thấy chỉ cần được uống một chén thì sẽ vô cùng hạnh phúc.

Tên Tư Đồ ăn một đĩa thịt bò nhúng tái trong nồi nước dùng bốc khói nghi ngút rồi uống một hớp rượu cay nồng, khẽ khà nói.

-Thằng nhóc quê mùa nhà cậu xem như tửu lượng được! Đây là loại đồ uống được sử dụng thường xuyên cho các tiệc chiêu đãi cấp quốc gia, để tiếp đón các nguyên thủ đấy. Hạng dân đen như cậu có năm mơ cũng đừng hòng kiếm được hàng chính hãng. Có biết thứ dung dịch thượng hạng này là rượu gì không?

Tôi cũng uống một ngụm, thông dong đáp.

-Bố tôi nói, nam nhân có thể không nên tập hút thuốc lá nhưng cần biết uống rượu, đây chính là Mao Đài.

Gã nghe tôi nói thế cười thoải mái, giọng càng hồ hởi hào sảng.

-Chú mày nói chí phải. Nào cạ ly. Anh đây nói cho mà biết, đối với rượu Mao Đài nửa lít đúng chuẩn hàng chất lượng cao, nồng độ cồn 53%, giá bán lẻ tối đa hiện ở thị trường chợ đen có mức khoảng 959 nhân dân tệ tương đương 146 USD (3,09 triệu đồng Việt Nam tính theo tỷ giá đôla Mỹ 21.200 đồng Việt Nam/USD). Với sự đắt đỏ cùng mức độ khan hiếm vì bị lũ quan tham bao mua hết đám gian thương làm giả rượu sẽ đổ Mao Đài trộn với loại khác rẻ tiền hơn để cung cấp cho những ai có nhu cầu, giả dụ như cậu.

Tôi trầm nghĩ, thế nên đối với những thường dân muốn tìm rượu Mao Đài vốn được giới quan chức hàng đầu Trung Quốc ưa chuộng, mọi chuyện trở nên thật quá khó khăn. Cái tên Tư Đồ Phương Vi này kiếm được nó hẳn cũng không dễ dàng gì.

-À, bố tôi có người bạn thân nấu rượu ở vùng đó bán cho, nên không có vụ mua hàng vớ vẩn. Ở nhà còn chôn mấy hũ Trạng Nguyên Hồng Lão Tửu hơn 20 năm (chính là rượu Thiệu Hưng dùng để uống mừng con trai công thành danh đạt), nếu anh thích tôi sẽ tặng coi như phí cảm tạ.

-Được! Chú em đối đãi hào phóng thế rất anh thích.

Gã cao hứng đập bàn. Rồi hỏi vấn đề khác.

-Vậy, cậu với tên Mạnh Chương đó quan hệ đậm nhạt thế nào?

Tôi ngay thẳng đáp luôn.

-Đối tác hơi hợt lăm ăn. Còn anh với hắn ta thì sao? Bằng hữu hay người làm công ăn lương.

Gã nghe thế cười ngất.

-Tôi nói, cậu biết tôi là ai không?

Tôi cảm lạnh. Cung Trường Lĩnh gấp cho gã một đĩa thức ăn vào bát, lại rót sẵn rượu vào chén nhỏ, Tư Đồ nâng ly uống ực cái hết, ề a nói.

-Tôi đây làm chủ một chuỗi quán bar vũ trường mang thương hiệu “Ruby”, còn phải đi làm thuê kiếm ít bạc vụn sao?

Ồ, quả nhiên có tiền của lại quan hệ rộng rãi, móc nối câu thông với nhiều nguồn, việc kiếm rượu quý dễ như trở bàn tay.

-Cái gã đó trông bề ngoài có vẻ hiền lành tử tế nhưng thực chất chẳng ra cái giống củ cái gì hết. Đại gia đây không ưa, không kết giao. Con tiểu bạch thủ của cậu từ đâu mà có vậy? Tên Mạnh Chương đó có con mèo tai chuột nhìn yêu không chịu nổi. Tôi muốn xin về làm thú cưng cho tiểu bảo bối. Gã ta lại cao ngạo không thèm vuốt mũi nể mặt. Hừ! Lão tử khinh! Chỉ cần có tiền, muốn mua thứ gì chẳng được. Biết mini Toyger không? Nó có giá 3000 đô/con đấy.

Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút rồi gật nhẹ, nói ra nhận định.

-Hình như hiện giờ đã có gần 400 chú mèo lai Toyger tồn tại trên đời. Được gây giống bằng cách lai giữa Bengal với mèo khoang đã được thuần hóa. Ngoại trừ vóc dáng nhỏ bé và trọng lượng khiêm tốn giữ nguyên như giống mèo. Toyger còn sở hữu khá nhiều đặc điểm ngoại hình của loài hổ khiến nhiều khách hàng cuồng mèo ưa thích: Bộ lông vàng sẫm điểm những sọc đen nổi bật, vòng tròn trắng quanh mắt, dáng đi oai vệ cùng tiếng kêu không phải “meow”.

-Có hiểu biết, anh khoái chú. Lũ hổ chibi chan đó là tên viết tắt giữa “toy” (nhỏ xinh, đồ chơi) với “tiger” (hổ) mặc dù chả dính dáng méo gì tới hổ ở đây. Nhưng có thể hiểu Toyger nghĩa là “con hổ nhỏ xinh”. Tiểu bảo bối của tôi yêu thích cùng nó chơi đùa lắm nha.

Gã ta nói xong lại gấp miếng thịt uống hớp rượu, mắt lim dim mơ màng. À, kính đen che dấu, tôi còn chẳng biết nó méo mó ra sao, nhưng xem cái dáng vẻ thì hình như đang đắm chìm trong hồi ức ngọt ngào.

Tôi phải kéo anh ta trở lại hiện thực.

- Vậy, sao anh còn vì hấn mà giúp tôi?

- Cái này, một lời khó nói hết, đại loại vì thân bất do kỷ, cậu phải thông cảm cho anh. Thế, cái xe màu đỏ chú em đi nhờ đâu rồi mà lại nhảy xuống sông chơi với Hà Bá? Hành lang bảo vệ gần đó bị phá hỏng chắc không liên quan gì đâu nhỉ?

Gã ta lại chuyển đề tài, tôi cũng đối đáp lấy lệ.

- Người ta trở mặt, tôi cũng lực bất tòng tâm.

- Là như vậy sao? Mà hai người là bạn làm ăn sao lại không liên hệ trực tiếp với nhau cho đỡ lằng nhằng rắc rối?

- Tôi sẽ tiếp thu.

Không hiểu sao tên Mạnh Chương lại có thể nắm rõ từng đường đi nước bước của tôi. Như thể gã cài gián điệp bên cạnh. Lập tức ánh mắt vô thức di động tới con tiểu bạch thủ. Chẳng lẽ nó đích thực là tai mắt của gã ta?

- Thằng nhóc nhà cậu, ăn như mèo uống như thùng không đáy. Đồ ăn ở quán này không phải hàng vỉa hè kém chất lượng đâu. Nên nạp nhiều dinh dưỡng một chút không đến lúc tên Mạnh Chương tới gặp cậu lại nói tôi bạc đãi, không cho cậu ăn uống từ tế đàn hoàng.

Tôi chỉ biết cười cười, cũng gấp thêm mấy đĩa đồ ăn tỏ ra có thành ý. Sau khi ăn uống no nê, chúng tôi lại lên xe. Gã Tư Đồ nói khoảng xế chiều sẽ tới nơi. Lên xe tôi lại tiếp tục mơ mơ hồ hồ lẫn ra ngủ gà ngủ vịt. Lần này là bởi vì tựa như có động đất lên tự mình tỉnh lại. Chợt thấy người tài xế vội vã mở cửa xuống rồi đứng ở trước mũi xe kiểm tra trái phải, lại ngoác nhìn sau một hồi, xa xa hơn, hai chiếc xe moto vòng ngược trở lại.

Tư Đồ quan tâm hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Trông chú có vẻ hoảng sợ?

Chú tài xế có vẻ thực sự bị dọa cho hoang mang hồ đồ.

- Tôi, tôi tưởng mình đâm vào một người. Nhưng khi xuống xe lại phát hiện cái gì cũng không có, phảng phất như thể tất cả chỉ là ảo giác.

Tư Đồ nghe thế phản ngay.

- Không có gì thì tốt, đừng để xảy ra tai nạn chết người, xui xẻo lắm. Chú hút điều thuốc cho tỉnh táo đi, tra cả thuốc nhỏ mắt nữa.

Cung Trường Linh thì trầm ngâm suy tư rồi nói.

- Giờ chú cứ lên xe tập trung ổn định tay lái, chỉ độ một tiếng nữa là tới nơi rồi. Chúng tôi mở đường phía trước cách chú không xa, sẽ chẳng có vấn đề gì đâu. Chỉ cần chú đừng nghĩ linh tinh.

Nói xong hai người bọn họ lại nỗ lực dẫn đường, chú tài xế đành leo lại lên xe trong khi tâm trạng vẫn còn ngổn ngang rối rắm. Tôi cũng có chút tò mò hiếu kỳ liên hồi han tình hình. Gương mặt chú tái xanh tái mét, gian nan khởi động xe, chạy được một lúc mới vừa buồn bực vừa run sợ nói.

- Tôi chỉ kịp nhìn thấy một bóng người màu trắng đột ngột lao vọt mặc dù phanh gấp nhưng tôi vẫn cứ có cảm giác như đã đâm trúng rồi. Thế mà khi xuống xe kiểm tra lại cái gì cũng không tồn tại. Cảm giác đó rất chân thực, đến giờ tôi vẫn còn khiếp đảm.

Chú ấy còn chưa kịp nói dứt câu, xe lại một lần nữa phanh gấp khiến tôi lao về phía trước rồi đập trở lại ghế ngồi. Tôi nhìn phía trước, ánh sáng đèn xe chiếu lên mặt đường gồ ghề trống trải, xung quanh tối om, như thể vạn vật bị bóng đêm nuốt chửng, cái gì cũng nhìn không thấy. Đưa mắt liếc nhanh đồng hồ trên bảng số điện tử chỉ 18:15. Tiết trời mùa đông ảm đạm khiến cảnh vật mờ hơn 6 giờ tối một chút mà mù mịt như thể đã khuya muộn.

Chú tài xế cứ nắm chặt lấy tay lái, cả người run rẩy, miệng lẩm nhẩm những câu không đầu không đuôi.

- Tha cho tôi đi. Tôi không cố ý đâu. Tôi xin lỗi. Xin cậu đừng ám tôi nữa. Sau này cứ tới ngày rằm và mừng một sẽ đốt cho cậu thật nhiều giấy tiền. Nên hãy buông tha cho tôi được sống. Tôi còn có mẹ già trên 70 cần phụng dưỡng, dưới có con thơ mới ba tuổi cần nuôi dạy. Tôi không muốn chết đâu.

- Chú lái xe, rốt cuộc là có chuyện gì? Chú bình tĩnh nói tôi nghe xem!

Chú ấy vẫn cứ cúi mặt vào bánh lái, giọng nói đã tràn ngập khiếp đảm.

- Ban nãy, tôi lại đâm vào một bóng trắng.

Cái gì? Tôi nghe thế vội vàng mở cửa xe ra xem tình hình. Nhưng ở ngoài, chỉ là mảnh đất hoang vu vắng vẻ với gió đêm đông vu vu thổi rét buốt. Hai bên là đồng ruộng đã xong vụ gặt, ánh đèn xa xăm phát sáng cho biết mật độ dân cư trong vùng thưa thớt nhường nào. Trên mặt đường, không có bất cứ dấu hiệu xò xát. Ngay đến bóng dáng một phương tiện đi lại cũng không có. Hai xe moto kia là vì đi quá xa lên không thấy ánh đèn, hay là phảng phất chúng tôi đã lạc tới vùng đất bị lãng quên?

Tôi đành quay trở lại ghế ngồi nhìn chú ấy run bần bật hoảng sợ như con thú nhỏ bị thợ săn dồn vào chân tường. Bọn Tư Đồ đi trước chúng tôi một quãng, nhất định sẽ nhanh chóng nhận ra sự tình không thích hợp mà quay lại tìm. Hiện giờ cần ổn định tinh thần chú ấy, cứ ngồi đây đợi một lúc cũng được.

-Chú đừng quá lo lắng, có gì cứ nói ra xem tôi có thể giúp được gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 105: Lái xe.

Chú lái xe hạ cửa kính xuống, bật lửa hút thuốc, gương mặt lúc ăn cơm trưa còn phấn kích hồ hởi, giờ thì mỗi một hốc hác cơ hồ như già đi mấy tuổi. Sau mấy lần rít mới lấy được chút bình tĩnh mà nói chuyện. Câu chuyện của chú ấy sẽ được tôi thuật lại như sau.

Nghề lái xe đương nhiên là cái nghề có tỉ lệ gây ra tai nạn giao thông hàng năm lớn nhất. Tuy biết rõ là thế song vẫn khó phòng tránh, có đủ mọi nguyên nhân tác động dù chẳng ai muốn chuyện bất lợi phiền toái như thế xảy tới. Đụng hư xe phải đền người khác tiền là điều dĩ nhiên. Đụng bị thương tàn tật thì càng xui xẻo bội phần. Có trường hợp phải tán gia bại sản vì tiền viện phí, cơ hồ đền bao nhiêu tiền cũng không đủ chi trả.

Cho nên tài xế đều hiểu trong lòng, gọi là quy tắc ngầm, đó chính là đụng bị thương không bằng đâm chết, vì đâm chết thì chỉ cần đền khoảng tiền nhất định là xong. Đó chính là thực tế, chú ấy cũng hành xử như vậy. Đó là chuyện xảy ra một năm trước, cũng vào một tối mùa đông lái xe trở hàng thì cán phải một đứa trẻ tan học qua đường.

Lúc mới đụng, đương nhiên tâm lý ai cũng lo lắng hoảng sợ. Song rất nhanh chú ấy bình tĩnh, cho xe vòng lại cán lần nữa cho chắc chắn. Đứa bé đó chỉ khoảng 14, 15 tuổi, phần thân dưới bị cán nát bét, tương lai rộng mở trước mắt cũng theo đó bị dập tắt.

Tội ác giống như thi thể người bị đâm chết, đến thời điểm nhất định mới nổi nên mặt hồ. Khi con người rơi vào tuyệt cảnh, những suy nghĩ cực đoan, những tính toán ích kỷ sẽ nảy mầm như giả đồ bom thuốc kích thích tăng trưởng khiến con người ta cam tâm tình nguyện lao theo phần đen tối dẫn dắt. Sự ích kỷ bản năng vì bảo vệ bản thân dâng cao tới mức xem sinh mệnh người khác chẳng ra gì.

Đền tiền xong coi như trút được cả gánh nặng tâm lý. Mọi chuyện cứ thế êm xuôi được mấy tháng thì bắt đầu xảy ra những sự việc lạ lùng. Ban đêm lái xe trở hàng qua kinh chiều hậu có thể thường xuyên thấy một bóng đen nhỏ nhắn đứng bên đường nhìn theo. Mấy lần vô tình liếc nhìn mà giật mình thất kinh tự đâm xe vào cột điện hoặc gốc cây hoặc lao xuống kênh mương. Tuy không chết người nhưng cũng tốn kém một mớ tiền sửa xe trị thương, lại còn khiến tâm lý khủng hoảng, ăn ngủ không yên.

Một cựu lái xe về hưu hay chuyện liền mạch chú ấy, nếu ban đêm gặp sự cố như thế thì không được chạy xe tiếp mà phải dừng lại. Sau đó chờ xem có thể gặp được ai đó, mua hoặc xin họ một bộ đồ cũ. Sẽ hiệu nghiệm hơn nếu là bộ đồ họ đang mặc ở trên chính cơ thể. Nhưng làm gì có chuyện ai đó cởi đồ ra bán. Theo lẽ thường, trước tiên họ nghe bạn hỏi mua sẽ nghĩ bạn biến thái mà chạy mất dép.

Tối đó chú ấy lại bị vong linh đeo bám liền lập tức dừng xe rồi ngồi đợi bên trong. Một lúc lâu sau không ngờ lại gặp được một thanh niên đi ngược đường tới. Trông cậu ta còn khá trẻ nhưng không giống sinh viên đại học mà có vẻ ngoài lam lũ khác khổ. Áo quần mặc trên người cũng khá đơn bạc, đoán là lao động phổ thông. Vậy thì sẽ dễ dàng thương lượng.

Chú ấy nói bộ quần áo của cậu ta trông rất giống bộ đồ ngày xưa mẹ chú mua tặng. Hồi đó nhà chú nghèo đồ mặc đều là đồ cũ của họ hàng không dùng nữa đem cho. Nên lần đó được mẹ mua tặng, bản thân yêu thích vô cùng lại chẳng may làm hư, về sau đành đem cho. Giờ gặp lại, nên muốn mua về làm kỷ niệm.

Cậu ta quả nhiên rất ngây thơ đơn thuần cũng có thể do túng thiếu cần tiền, cứ nhiên tin tưởng lý do hoang đường như thế. Chú ấy lập tức xuất tiền, cho cậu ta 50 đồng, cậu ta càng kinh ngạc. Chú ấy lại tưởng rằng cậu ta chê ít, liền rút ví tăng thêm 100 đồng, chỉ chỉ người cậu ta. Thanh niên có chút lúng túng xong cũng đáp ứng, nhanh chóng cởi đồ, đưa hết cho chú. Cũng may lúc đó là tối mùa hạ, cởi sạch sẽ cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Cậu ta vui vẻ cầm tiền, lại không ngừng nói cảm ơn, sau đó nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Chú ấy thấy cậu ta đã đi xa, đem quần áo xếp chỉnh tề ngay ngắn thành hình cơ thể người trên mặt đất, đặt trước ô tô. Sau đó trở lại ghế lái, khởi động máy, bánh xe cán qua cán lại. Còn cẩn thận xuống xe kiểm tra, sau đó mới tiếp tục lái xe đi, không ngờ thật sự từ đó không nhìn thấy bóng đen đeo bám.

Chú hỏi tôi có biết ứng vật không? Đôi khi mọi người vì tránh né tai họa hoặc muốn giải hạn, sẽ chuẩn bị chút đồ vật để đối phó với kiếp nạn của bản thân. Đồ chuẩn bị làm vật thể thân chịu tội gọi là ứng vật. Đem quần áo thanh niên kia coi như vật hi sinh, cán qua cán lại, coi như đã đền tội thay.

Có điều, người bị cầm lấy quần áo làm ứng vật tránh nạn, đại đa số đều sống không lâu, sẽ chết oan chết uổng. Quả nhiên bằng đi ba tháng sau báo chí địa phương đưa tin mấy trăm công nhân lao động bị ngộ độc thực phẩm nhẹ vì bữa ăn trưa không đảm bảo an toàn vệ sinh. Trong đó có duy nhất một nạn nhân không qua khỏi. Chú ấy nhìn thông tin về người xấu số liền nhận ra ngay là cậu thanh niên thừa trước.

Một cảm giác áy náy dâng trào khiến chú tìm tới nhà thanh niên, cúng chút tiền thăm viếng nhằm giúp bản thân giảm bớt mặc cảm tội lỗi. Tưởng rằng mọi chuyện vậy là ổn thỏa, cho tới lần này, trở chuyển hàng đi xa thì gặp bóng trắng tinh linh bay ra chặn đầu xe.

Nó đánh thức những lỗi lầm năm xưa vốn đã được chú đào sâu chôn chặt. Chú nói, mặc dù có hối hận nhưng đổi lại là ai rơi vào hoàn cảnh túng quẫn bị đất như thế thì cũng lựa chọn như vậy.

Hành động tội lỗi thường được người ta bào chữa bằng những lời lẽ biện hộ như vì bảo vệ bản thân, vì lo lắng cho người nọ, quan tâm vì người kia. Nhưng dù nó có được bao bọc bằng bao tầng bất đắc dĩ vì ai khác, một khi đã gieo nhân ắt gặp quả là điều không tránh khỏi.

Trong lúc kể chuyện, chú ấy đã hút rất nhiều thuốc lá, mặc dù cầm bằng tay trái, rít xong một hơi dài thì nhả khói và đưa đầu thuốc dờ ra bên ngoài cửa xe. Nhưng hơi thuốc vẫn nồng nặc bay tới bên mũi khiến tôi có chút nhũn mảy khó chịu. Nghe nói, hút thuốc lá thụ động còn chết sớm hơn. Rõ oan ức.

Đột nhiên chú cầm lấy bánh lái, từ cơ thể chậm chãi tản mát ra vô vàn luồng hắc khí đen đặc. Hắc khí mong manh như yên vụ, lại hỗn độn náo loạn như thể bị gió dày xéo, tản đi rồi tụ lại, tuần hoàn không ngừng nghỉ. Như thể bản thân chú không biết rằng đang mài mê sản xuất ra thứ hắc khí âm trầm u ám khiến cả cơ thể như chìm vào bóng đêm.

Bàn tay chú ấy nắm chặt bánh lái, gân xanh nổi lên, run run như kích động. Sau đó gào rú một tràng chói tai đồng thời đột ngột nhấn ga, tôi lao người về phía trước rồi nhờ có dây đai bảo vệ mà đập trở lại ghế ngồi.

Xe phóng đi rất nhanh khiến tôi có chút kinh hoàng. Quay sang nhìn chú ấy, thấy gương mặt tăm tối biểu tình vô cùng giận dữ phần nộ cùng ánh mắt lóe hung quang tựa như dã thú săn đêm khát máu nhìn thấy con mồi.

Tôi ngồi bên ghế lái cảm giác đầu vầng mắt hoa, bụng quần đau nhức nhối. Nội tạng bên trong điên đảo xáo trộn tựa quả banh nỉ, thật chỉ muốn nôn mửa. Thân thể vô lực nẩy nẩy xuống văng trái đập phải. Mắt liếc nhìn tốc độ xe đã vượt qua ngưỡng 120km/giờ mà đường vùng thôn quê gồ ghề đầy ổ voi ổ khủng long cùng sự điên cuồng lao nhanh như truy sát kẻ thù khiến tôi ngồi bên trong khốn đốn lao đao điều đứng như viên xúc xắc lắc trong lọ.

Rồi ánh đèn xe chiếu vào một tấm chắn chắn in hình trước mặt gần biển “Không phận sự cấm vào”. Chưa kịp hiểu vấn đề thì “rầm” một tiếng nó bị phá hỏng. Rồi lại “rầm rầm” xe băng băng tông qua. Tôi quay lại nhìn, xe vừa cán qua công sắt, đè nó nằm dẹp lép trên mặt đất.

Vừa quay lại, tốc độ xe phóng càng nhanh hơn, đã đạt tới 140km/giờ, liếc mắt liền nhìn thấy tiếp một thứ gì khác nữa chắn ngang. “Rầm” một tiếng trần kính như động đất, con đau xộc lên tận óc khiến tôi phun ra một búng máu đỏ tươi. Đồng thời cảm thấy từ ngực mình trở xuống trong 1s gần ngửi lại bị chèn ép cùng cực khiến cho thở không nổi, tim phổi như bị bóp nát. Đau khổ nối tiếp và kéo dài như một sự tra tấn dày vò, tới mức khiến cho xương thịt thân dưới như muốn vỡ vụn theo.

Cơ thể tôi như chết lặng, chẳng nhúc nhích nổi dù một ngón tay. Đầu óc lại vẫn thanh tỉnh, mí mắt co giật mấy cái rồi mở ra, xung quanh tôi om như mực tàu thỉnh thoảng vang lên tiếng rắc rắc đồ vỡ.

Một lúc sau lấy được chút khí lực, mắt bên kia đau quá, tôi đưa tay lên, nén đau dứt ra một mảnh thủy tinh găm trên lông mày, máu tươi theo đó chảy xuống. Lại thận trọng sờ tiếp trên mặt một vòng, biết rằng có thêm vài vết xước nhưng không đáng lo ngại.

Bên vai phải đau tới tê liệt cả cánh tay, một mảnh kim loại khá lớn cắm vào, máu vẫn đang không ngừng tuôn chảy. Tôi cắn răng nhũn mảy dùng hết sức lực có thể để dứt nó ra. Máu tanh cũng theo đó phun trào ồ ạt khiến tôi có chút xây xẩm vô lực thờ dốt.

Quay sang bên, trợn mắt kinh hãi khi trông thấy chú lái xe bị một mảnh kim loại to lớn xẻ ngang mặt, máu từ vết thương nghiêm trọng chảy lan tràn xuống cơ thể. Từ phần cổ trở xuống bị đè ép nát bét y như người ta dùng mặt bên con dao cán mỏng lát chuối chuẩn bị nhúng bột đem chiên. Mùi máu tanh nồng nặc quện cùng mùi xăng thoảng thoảng cứ theo đó xộc vào khoang mũi khiến người ta bất an lo sợ.

Xem ra chú ấy đã chết rồi.

Xoay mình, kinh hoàng phát hiện hai chân không cách gì nhúc nhích, như thể mất cảm giác, không tuân theo mệnh lệnh tôi đưa. Khổ sở loay hoay mở cửa xe mà xem ra không khả thi. Cửa xe bị ép dóm đó lại coi bộ không thể mở bằng phương pháp thông thường. Phải gọi Hắc Hồn ra, nghĩ thế liền tĩnh tâm một chút.

Nhưng tim tôi đập như trống trận cùng hơi thở dồn dập cuồng dã có chút không khống chế nổi. Phải mất một lúc mới từ cơ thể khó khăn kết tủa ra một “em” uốn éo chẳng khác giun đất. Có điều đầu nó khá to, như vác hai quả dưa hấu lên. Sau đó nhe hàm răng tầng tầng lớp lớp như đinh cưa bên trong, khùng khục cười vui sướng.

Nó tông vào cửa xe, đơn giản khiến mảnh kim loại vèo cái bay đi “rầm” một tiếng văng xuống. Tôi bắt lực nhìn lối thoát, đưa mắt ra hiệu, nó liền nhanh chóng hiểu ý, cuốn lấy cơ thể tôi, nhẹ nhàng mang ra ngoài.

Tôi ôm lấy nó, dựa vào Hắc Hồn mà đi lại mới hay đầu xe tương tự như được người ta dùng con dao phay đập vào nhánh tỏi. Không những bị từng tầng lớn đất đá đè bẹp phá hỏng toi bời, là cả thành từng mảnh cái roi rụng cái lưng lẳng đeo bám, còn thể thảm hơn đồng sắt vụn chờ ngày mang bán ve chai.

Nơi xe tông vào là một bức tường, đục thành một cái lỗ kẹp nó vào giữa. Giữa tường và xe có một khoảng hở nhỏ nhưng vẫn không đủ rộng để người ta có thể lách ra bên ngoài. Tôi vươn tay chạm lên mặt tường lạnh lẽo như được làm từ đá tảng. Bề dày có vẻ cũng khá lớn tôi đưa bàn tay luồn vào ước

chừng cỡ 30 cm. Hiện tôi đang ở bên trong, dựa vào thị lực một bên mắt, miễn cưỡng nhìn ra đây là một căn phòng khá rộng nhưng trống trải và đồ vỡ ngổn ngang như là bị bỏ hoang lâu năm.

Căn phòng có nhiều lỗ hổng nhỏ bị tàn phá, từ đó từng dải ánh sáng bên ngoài vẫn có thể len lỏi soi vào. Tôi có thể mơ hồ nhìn thấy vô số cái lồng nhốt thú lớn như được tạo nên từ sương mù.

Tôi có thể mơ hồ nhìn thấy những con thú bị xích trong đó tuy đi lại bằng bốn chân nhưng có vẻ ngoài hao hao giống con người. Từ miệng chúng âm thanh rên rỉ đau đớn “u... u” như than khóc hay “ong ong” gào rú điên loạn căm phẫn hòa cùng tiếng roi vun vút quật vào không trung khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 106: Oán Nhai.

Đột nhiên một cái bóng trắng lơ mơ vốn đang hăm hở lướt qua chợt khựng lại. Nó im im đứng xoay lưng lại với tôi, trong khi bầu không khí xung quanh vẫn vang vọng âm thanh la hét vì đau đớn vì sợ hãi, hòa cùng tiếng roi vút vào không trung vun vút vun vút khiến người ta sớn lạnh nổi gai ốc.

“Chít chít” mấy tiếng như biểu lộ sự kinh hoàng hãi hùng, tiểu bạch thử ở đâu chạy tới chui vào cơ thể tôi như tránh nạn.

Chợt đôi vai cái bóng như sương mù kia run run không ngừng. Ngay sau đó một tràng cười điên loạn cất lên cơ hồ như có thể át đi được tất cả mọi âm thanh khác. Hay nói chính xác hơn, mọi tiếng động khác đã đình chỉ, im bật như bị dán băng dính miệng.

Rồi thứ hắc ám đột ngột xoay lại, cái miệng nhỏ nhắn mở rộng như hang sâu, hét ré lên một tràng man dại phần kích rồi vươn tay bỏ nhào tới.

Tôi chỉ đực mặt ngậy người nhìn, ngay đến chớp mắt cũng chưa kịp chớp thì nó đã chinh ỉnh áp sát. Nhưng cùng lúc đó, cái đầu to oành nặng nề của Hắc Hồn vươn tới, một ngoạm nuốt luôn cái thứ giống như vong linh một bà sơ. Nhẹ nhàng đơn giản tựa như con tắc kè phun cái lưỡi bắt dính như keo cuốn lấy con ruồi nhặng béo ngậy.

Tiếp theo Hắc Hồn kéo dài cái cơ thể vốn đã thon thả mảnh dẻ của nó, tựa như biến thành kẹo sừng. Cơ thể tựa như một dải lụa nhẹ tênh dựa vào gió lộng mà bay lượn vòng vèo khắp chốn. Há rộng cái miệng vĩ đại chiếm gần hết diện tích đầu tựa máy hút bụi, đi tới đâu hút sạch sẽ mấy thứ không rõ ràng như hư ảo mộng mị kia.

Chẳng mấy chốc khung cảnh tựa nơi dạy dỗ thú dữ đã tan biến như chỉ là một hồi ảo giác. Còn lại là tiếng gió lùa vi vu từ khắp mọi nơi ủa về đây, tụ hội ở cái chốn như rạp hát, khiến cho âm thanh được khuếch đại như có một đàn thú hoang đã gầm gừ gào rú.

Não chưa kịp xử lý thông tin nên tôi nhìn có chút sững sốt mắt tròn há hốc mồm. Sau đó thấy Hắc Hồn đang vui chơi sảng khoái cơ hồ quên trời đất, hớn hơ lao tới tiếp một thứ bóng trắng đang ở bên cạnh thì thể chú lái xe. Tôi vội quát bảo nó dừng lại.

Hắc Hồn đã mở sẵn sàng cái miệng như lỗ đen, nghe thấy tôi bảo ngừng thì có chút do dự lưỡng lự. Thấy thế tôi vươn tay cấu vào cơ thể nó một cái. Hắc Hồn liền như bong bóng bị xì hơi, cơ thể dài loằng ngoằng liền thu ngắn về.

Tôi đập đập chỗ cấu nó coi như an ủi vỗ về. Sau đó ra hiệu cho Hắc Hồn di chuyển tới cái xe tàn tạ. Giờ mà bọn Tư Đồ ở đây thì sẽ thấy tôi tựa như đang bay là là mặt đất vậy. Đuôi nó cuốn lấy tôi, cơ thể như rần rần trườn ngoằn ngoèo trong không khí. Càng đến gần cái bóng trắng càng rõ ràng, cơ thể nó gầy tong teo và dường như không mặc áo quần. Tứ chi quắp lấy cái xác, bộ dáng như sương mờ khói tụ lại, trông có vẻ yếu ớt bạc nhược nhưng khí thế trùng trùng vô cùng hung hãn.

-Mày là thứ đã thao túng tâm trí khiến chú ấy tông xe chết?

Nó tựa như con thú hoang dại, nghe răng xù lông gầm gừ, như đe dọa kẻ lạ mặt là tôi tới tranh giành vật phẩm là cái xác chú lái xe. Nhưng tôi vẫn đứng trơ trơ ra không buồn bận tâm. Nó lại gần cổ sửa một tràng dài không rõ tiếng địa phương nào.

Tôi nghi hoặc.

-Mày là, Oán Nhai?

Vừa dứt câu nó liền như con khỉ nhỏ bị chọc nổi giận, nhảy bật lên cái mui xe vốn như miếng đậu phụ nát bép “rầm” một tiếng tạo ra một loạt tiếng răng rắc sụp đổ. Ánh mắt nó hung hãn dữ dần cực kỳ cao độ cảnh giác khiến tôi cũng có chút run sợ.

Oán Nhai là tập hợp vô số vong linh từ những người chết vì tai nạn giao thông. Khi một người xấu số đột ngột tử vong ở ngoài đường mà không được người nhà làm lễ gọi hồn cầu siêu. Linh hồn họ sẽ lang thang bất định, mãi miết đi cho đến khi bị một oán niệm hắc ám từ người chết khác thu hút. Nó sẽ vô thức hướng tới nơi phát ra oán niệm hùng hực như ánh lửa thiêu đốt trong đêm tối, sau đó hòa nhập vào, tựa như bản năng.

- Mà thực sự là Oán Nhai?

Tôi đã có phần khăng định, vốn không có ý định nhúng tay can thiệp vào cuộc đời nó. Nhưng nó lại tựa như nên con động kinh, vừa ôm lấy đầu đập liên hồi xuống vừa phun một tràng tiếng người âm. Sau đó cực kỳ kích động đột ngột lao tới, Hắc Hồn lập tức vuron người lao ra nghênh chiến.

Đúng lúc này tôi nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình ở phía ngoài liên hồi vọng tới. Tôi giật mình một chút song rất nhanh trấn định lại, cất âm giọng to nhất có thể, gian nan hồi đáp.

- Tôi ở trong này.

Tôi nghe thấy tiếng Tur Đồ Phương Vi bảo Cung Trường Linh khuôn mặt thùng hàng xuống, còn bản thân sẽ tìm cách đi vào.

Một lát sau tôi nghe thấy một loạt tiếng rầm rầm tựa như phá cửa. Rồi ánh sáng chói mắt lọt vào, một bóng người xuất hiện.

- Tiểu Mặc Tử, cậu ở đâu? Thế nào rồi? Có sao không?

Là giọng của Tur Đồ. Tôi lại có chút chật vật đáp lời.

- Tôi không sao. Ở đây.

Gã ta chạy tới bên đỡ lấy tôi thận trọng diu đi, một tay cầm điện thoại soi sáng.

- Thương thế nghiêm trọng như vậy mà còn mạnh miệng không sao? Đừng bận tâm, tôi sẽ trở cậu tới bệnh viện. Chỗ anh em, tiền viện phí cho cậu ghi nợ. Rốt cuộc lúc đó xảy ra tình huống gì mà lại để xe tông vào nơi âm u như chốn nhà mồ?

- Tôi phải hỏi anh mới đúng, không phải nói chỉ đi cách đầu xe một khoảng? Tại sao chớp mắt một cái đã biến mất tăm mất dạng, ngay đến cái ánh đèn cũng không có?

- Chú em nói đùa. Bọn anh rõ ràng chạy xe chậm rì rì như bò ra đường. Một lát không nghe thấy tiếng động cơ phía sau, quay lại thì đến cái bóng xe của chú em cũng không có. Vội vã hốt hoảng vòng trở lại tìm, tìm như tìm trẻ lạc có biết không? Mẹ nó, chẳng lẽ có quỷ thao túng không gian?

Đúng lúc đó đáp lại sự tức giận bức bối của gã là một loạt âm thanh chấn động như búa tạ nện vào vách tường thi nhau vọng tới khiến Tur Đồ dừng bước ngó quanh.

- Cái quái gì thế? Khùng bỏ tập kích à?

Tôi có chút cười khò. Trận chiến của hai đứa kia khá gay cấn ác liệt nha. Điều này cũng khiến tôi có chút ngoài dự liệu, tưởng nó bá đạo như mọi khi một đóp chết tươi đối thủ.

- Gì thế này? Đang ở phim trường quay cảnh yêu quái đánh nhau với ma thú à? Một con khi sao? Đấu với một con... cái thứ tạp chủng dị hợp kia là giống quái thai gì?

Nghe Tur Đồ phán vậy có chút giật mình thất kinh. Quay sang thấy gã ta đẩy mắt kính lên trán, trong đêm tối, ánh sáng lấp lánh như sao từ đôi con ngươi khiến người khác nhìn có chút mê hoặc. Cặp mắt sáng bóng tựa như mặt nước dát lân quang, gắn trên gương mặt thô kệch của gã, có chút không đúng.

- Anh, thế mà lại nhìn thấy được?

Gã ta có chút cao ngạo khoe khoang.

- Nói cho mà biết, đại gia đây sở hữu chính là mắt Âm Dương. Kính này được chuyên gia đặc biệt làm riêng, rất tốn kém nha, có tác dụng giúp tôi những lúc bình thường không bị mấy thứ xấu như ma chê quỷ hờn làm rối mắt. Người bình thường như mấy cậu nhất định rất hâm mộ những ai có năng lực phi phàm giống như tôi đúng không?

Mặt tôi không có biểu tình gì là hứng thú. Rồi dường như nhận ra cái đó chẳng có gì đáng đề mà tự mãn, gã đôi chủ đề.

- Vậy, chú em cũng nhìn được mấy thứ kinh tởm này? Nó là gì vậy?

Nhưng chưa nói dứt câu gã ta đã hét ré lên tựa điện giật, nhảy lùi ra xa khỏi người tôi, vuron tay lấp bấp chỉ chỉ. Tôi cúi người nhìn lập tức hiểu nguyên nhân vì sao. Phần đuôi của Hắc Hồn vẫn đang cuốn lấy cơ thể giúp tôi đứng yên ổn. Ban nãy chắc tại nóng vội hấp tấp lên gã chỉ ảo ảo lao tới không soi kỹ tình trạng chân tôi lơ lửng mặt đất. Bây giờ bỏ mắt kính ra, thân thể con Hắc Hồn chinh ỉnh hiện lên mới khiến gã kinh hoàng.

Tôi vỗ vỗ vào phần đuôi gần như trong suốt của Hắc Hồn, cơ thể nó tựa một chất dịch trong veo màu đen cô đặc lại vậy. Bình thường giới thiệu.

- Không sao, nó là vệ sĩ của tôi.

- Cái gì?

Đuôi Hắc Hồn rời khỏi người, tôi xui lơ ngẫ xuống, bấy giờ Tur Đồ mới xáp lại gần đỡ lên.

-Cậu là chủ của nó?

Tôi gật nhẹ rồi cùng với Tư Đồ không hẹn mà làm khán giả bắt đầu nhìn cuộc chiến giằng co giữa hai con thú vật.

Oán Nhai tựa như chú khỉ cực kỳ nhanh nhẹn trong những pha tránh né đòn dùng đầu mỗ như máy phá nền nhà của Hắc Hồn. Không những thế nó còn thường xuyên ở trong tư thế như quả bóng tennis, nhảy lên nhảy xuống, tiến trước lùi sau, bật sang trái phóng qua phải rồi đột ngột bay tới góc khuất ngoạm bốn móng vuốt nên cơ thể Hắc Hồn rồi cắn một miếng thâm hiểm, lao ra xa.

Bạn có thể dùng hình ảnh cuộc chiến giữa Oán Nhai với Hắc Hồn tương tự như cây mangut (Mongoose) với rắn hổ mang chúa. Nghe nói loài cây có thể giết chết được rắn hổ mang chúa dài tới 3 mét nhờ vào khả năng né đòn cực nhanh cũng như cắn tấn công rất chính xác. Trước khi chính thức tấn công, con cây còn thường ‘mê hoặc’ con rắn bằng cái nhìn chăm chăm cực kỳ ma mị làm cho rắn trở nên thiếu linh hoạt.

-Chú em kiếm đâu ra cái con thú cưng xấu xí ghê rợn như thế? Nó là giống lai tạp gì vậy?

Tôi lắc nhẹ, trầm ngâm nói.

-Coi như nhặt được đi. Tôi gọi nó là Hắc Hồn, lai lịch về nó đối với tôi vẫn là bí mật. Ban đầu tưởng nó hiền lành giống giun đất. Sau lại thấy nó hung ác đói khát tựa địa, miệng thì như của cá ma cả rỗng đúng là có chút yếu không nổi. Vác cái đầu bự tỏ chẳng so với độ rộng khiêm tốn và độ dài miền man thì có chút giống quả bóng bay ghê.

-Bà mẹ nó! Quả bóng đó cũng quá kinh dị rồi, có cho tôi cũng không thêm chứ đừng nói nhặt về! Khiếu thẩm mỹ của chủ em chỉ đến thế thôi à? Quá dễ dãi. Vậy còn con đối thủ?

-Nó là Oán Nhai, tập hợp của vô số cô hồn dã quỷ, bơ vơ vất vưởng không biết mục đích, từ khắp mọi nơi vì một thứ oán niệm hắc ám mà tụ hội lại. Nó chỉ phục vụ cho một mục tiêu duy nhất đó là tìm tới những người điều khiển phương tiện lưu thông trên đường và làm họ chết đi. Nó vừa như máy phát, cuốn hút sóng người âm tới, lại tựa như máy thu, bắt tín hiệu đến những dực vọng đen tối của người dương...Có lẽ chú lái xe trong lúc nóng giận đã phát ra một tia suy nghĩ ác độc. Nó liền lập tức xuất hiện và biến những suy nghĩ hắc ám vốn chỉ là manh nha nhú mầm thành một sợi dây trời. Nhờ thế nó điều khiển không chế chú ấy lao xe tự tử. Linh hồn chú ấy, cũng sẽ tự động hòa nhập vào nó.

-Sao rành vậy? Hành nghề pháp sư trừ tà à?

Đúng lúc đó một tiếng nổ lớn kinh tai nhức óc khiến cả hai chúng tôi giật mình quay lại. Chiếc xe tải cỡ trung bốc khói lửa nghi ngút mù mịt, những mảnh kim loại cùng đất đá rào rào rơi xuống vỡ tan bành như xác pháo. Đồng thời bên kia cũng đạt cao trào kịch tính phá hoại, phần lớn thành quả là do con Hắc Hồn tạo ra. Những cây trụ cột và nền nhà vốn cũng chẳng lành lặn gì nhưng vì những cú đập bằng đuôi và cú đâm bằng đầu mà tung tóe vụn vỡ. Cơ hồ như biến cái nơi vốn đã xuống cấp cực nghiêm trọng thành chốn hoang tàn phế nát.

Tư Đồ vừa đi tới rồi đi, một bên tay cầm di động soi đường. Tiếng rít gào gầm rú của Oán Nhai cực kỳ chói tai, cứ như tiếng réo gọi liên tu bất tận của âm siêu nước đun sôi sùng sục.

-Có cần giúp Hắc Hồn không?

Tôi cười nhẹ. Tiếng của Oán Nhai ồm ồm vang vọng trong óc gây cảm giác bức bối ngứa ngáy như tiếng móng tay miết đi miết đi miết lại trên tấm bảng đen.

-Có thể giúp bằng cách gì? Súng làm chúng bị thương được sao?

Tư Đồ nhàu mày, gương mặt co quắp, có chút cố gắng chịu đựng.

-Âm giọng của cái con Oán Nhai đó, gây cảm giác tiêu cực. Không biết nó hát hò cái gì nữa?

Tôi thì thảo một nhọc.

-Chắc khi nào anh cũng trở thành người âm thì sẽ hiểu được nội dung bài hát đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 107

Ra ngoài rồi, tôi một muốn ngất, thở phì phò như cá lên bờ đớp không khí, đồ một thân mồ hôi lạnh run lẩy bẩy vì mất quá nhiều máu. Tôi dựa vào thân

cây ngoài đường, hướng vào phía trong quan sát chút tình trạng. Đây là một khu đất khá rộng với cỏ dại để mọc lan tràn bừa bãi. Có tường rào bao quanh như cách ly cuộc sống ồn ào con người phía ngoài với tòa nhà âm u xám xịt xây theo phong cách châu Âu bên trong, chính xác hơn tựa như một tu viện bị xã hội lãng quên.

Tôi chau mày một lúc, cuối cùng cũng nhận ra nơi này. Lúc trước tôi và bố nuôi có đạp xe qua địa phương này mấy lần để tới trung tâm nội thị. Ông ấy kể tòa nhà xây bằng đá xanh vốn là một tu viện cổ có niên đại cách đây hơn trăm năm. Vào năm 1940 thì trở thành trại tể bào, sau đó lại trở thành trại tâm thần. Cuối cùng 20 năm trở lại gần đây bị niêm phong bỏ không sau một vụ ngộ độc thực phẩm nghiêm trọng khiến toàn bộ những ai dính líu liên quan đến tu viện từ bác gác cổng, bà lao công tới tất tần tật sơ lớn sơ nhỏ nghe đồn gần 200 mạng người đều đi tong.

Nhưng mà, còn cái hình ảnh đám người như thú vật bị xích đeo cổ rồi nhốt trong chuồng và tiếng roi vun vút vút xé gió trong không khí, cảm giác cực kỳ hung tàn ác độc?

-Tiểu Mặc Tử, để tôi đưa cậu tới bệnh viện băng bó, bộ đồ trắng dính đầy máu đỏ, nhìn có chút kinh tâm.

Tư Đồ nhìn ngắm tôi một lượt từ đầu tới chân rồi ngược trở lên, giọng nói trầm ấm, có vẻ chân thành quan tâm. Cậu sau gãi hi hi cười, nhăn nhó trở mặt, bỏ sung thêm.

-Tôi biết cậu giờ nghèo kiệt xác, sẽ không nhân cơ hội cháy nhà hôi của. Cho cậu khát tiền viện phí, sau này khi nào có thì trả, lời lãi tính theo giá cả thị trường.

Tôi không cần biết ý tứ trong lời gã thật giả bao nhiêu nên chẳng để tâm, nhẹ giọng từ chối theo thói quen.

-Không tới mức đó đâu. Vết thương ngoài da, dăm ba bữa là lành. Giờ chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về nhà thôi.

Mấy thùng hàng đã được vị lái xe trẻ măng mới tới nhanh chóng chất lên một chiếc xe lôi (xe ba bánh). Tôi ngó trước nhìn sau con đường, phương tiện qua lại tuy thưa thớt nhưng xem như là có lưu thông chứ không phải như ban nãy. Lúc chú ấy tắt máy dừng xe trò chuyện với tôi, khi đó con đường im lìm vắng lặng như thể chúng tôi rơi vào một không gian bị phong bế, ngoại trừ hai chúng tôi ra thì không còn ai tồn tại cùng.

Nhà dân quanh đây cũng không nhiều nên người hiếu kỳ bu lại cũng không đông lắm, tuy nhiên mỗi người hỏi một câu, rì rầm to nhỏ cũng có chút xôm tụ.

Cung Trường Linh lấy kính đen dắt ở cổ áo đeo lên, ra xe khởi động máy. Âm vang cất giọng, nghiêm túc và cứng rắn nói với đám dân lành.

-Tôi đã gọi điện cho cảnh sát địa phương, rất nhanh họ sẽ tới. Giờ chúng tôi phải đưa nạn nhân tới bệnh viện. Mọi người tránh đường đi.

Anh ta khá cao lớn, ngồi trên “em” moto bộ dáng cực chất xã hội đen, trên dưới cao thấp đều tỏa ra khí thế áp đảo quần hùng, biểu tình có thể nói là lực sát thương triệt để đối với đám thôn quê hiền hậu.

Tư Đồ một bên dắt tôi lên xe lôi, một bên thấp giọng hỏi han.

-Này, thế còn Hắc Hồn của cậu? Nghe nói máu chó mực trộn cùng máu gà trông trắng có tác dụng diệt ma đuổi quỷ!

Tôi quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc một làn khói đen từ bên trong tu viện hoang phế lượn lờ ra.

-Chuyện đó, tôi sẽ cân nhắc, giờ không kịp... Mà có lẽ, nó sẽ không sao đâu.

Tôi trả lời qua quýt, trong khi đó Hắc Hồn còn đang mãi bận uồn éo vắn vẹo, không rõ hình thù tiến lại đây.

-Vậy khi nào cậu cần cứ nói với tôi một tiếng. Tôi cung cấp hàng tự chế tên gọi súng Tiến Linh, 100% máu thuần chủng nguyên chất, bảo đảm chất lượng hảo hạng. Chỗ anh em, lấy giá hữu nghị thôi.

Tư Đồ xoay đầu theo hướng tôi nhìn, nâng mắt kính lên chút.

-Trông nó như một bọc giun đang không ngừng chui ra khỏi màng, kinh tởm thật đấy.

Dứt câu nhận xét, gã thả mắt kính lại, rùng mình một cái rồi chạy như bay trở về xe, khởi động máy, vèo một cái lách đi như tên lao khỏi cung.

Tôi ngồi bó gối trên xe, phía trong là ba thùng chứa xác người. Xe lắc lư chuyển bánh, nhanh chóng bám theo hai chiếc moto đằng trước. Hắc Hồn nằm ở bên cạnh, tựa như một cục bột đen được bàn tay vô hình nào đó nhào lặn không ngừng. Từ trong lòng nó mơ hồ còn phát ra giọng nói rít gào của Oán Nhai khiến tôi có chút nghi hoặc.

Thầm nghĩ có lẽ Oán Nhai vì đánh hơi được cái tu viện hoang tàn có chất chứa quá nhiều “thực phẩm” Niệm nên mới có tình để chủ lái xe tông vào. Nhưng vì sau đó Hắc Hồn lại như thùng không đáy bay lượn vài vòng đã thu thập sạch sẽ số âm khí tích tụ khiến Oán Nhai nổi cơn điên tam bành- đồ ăn trước mắt còn để kẻ khác nằng tay trên.

Cả hai bên đều là sát thủ trong việc hấp thụ linh hồn oán khí. Ban đầu tôi không lo lắng cho Hắc Hồn, về sau thì có chút đỉnh bận tâm khi thấy “em ấy” đông dài uỳnh lộn mải mà vẫn chỉ ở thể cân bằng. Khi nhìn thấy Hắc Hồn trở ra hình thù biến dạng mà không nhìn thấy Oán Nhai đâu. Chỉ còn loáng thoáng nghe thấy âm thanh nó ẩn thân trong Hắc Hồn vẫn đang kịch liệt phản kháng. Thì hiểu rằng, Hắc Hồn đã xâm chiếm được nó.

Tôi vỗ vỗ nhè nhè vào Hắc Hồn.

-Mày làm như bị bỏ đói lâu ngày, cứ nhìn thấy thứ gì đóp được là cuống quýt lên. Nó là một ổ vi trùng vi khuẩn, mày ăn rồi bị Tào Tháo rượt thì đừng có mà mè nheo với tao.

Hắc Hồn ngửa đầu, mở miệng, âm thanh “khắc khắc” không rõ là khóc hay cười phát ra. Một lúc sau cơ thể nó dần trở lên ổn định hơn, chắc quá trình tiêu hóa hấp thụ xong xuôi rồi. Cuối cùng tan biến thành yên vụ, chui vào cơ thể tôi. Hơi nóng ấm áp từ vùng bụng dưới dần dần lan tỏa, thẩm thấu vào từng chân tơ kẽ tóc, nói không hết thư thái sảng khoái. Tựa như được ngâm mình trong suối nước nóng, có bao nhiêu mệt nhọc nhức nhối đều nhẹ nhàng thối lui.

Xe chạy chậm rồi dừng lại, tôi ngó đầu nhìn thấy Cung Trường Linh phía trước xuống, bước vào một tiệm đồ ăn, thì ra là mua mấy xuất com. Ngược đầu nhìn bảng hiệu, trùng hợp là tiệm cơm chay của anh Trương Tú đây mà. Người đang bán hàng sau quầy kính là một cô gái xinh xắn tầm 14, 15 tuổi, có lẽ là con gái anh ấy. Tôi lập tức gọi nhẹ anh ta, đồng thời tay vẫy vẫy ra hiệu. Cung Trường Linh quay lại, bước về phía tôi, đến thật gần mới nhỏ giọng tiết lộ.

-Đó là người nhà của một thi thể ở đây. Tôi cần anh giúp mở thùng hàng kiểm tra rồi giao cho họ.

Cung Trường Linh không nói gì chỉ gật nhẹ, nhảy lên, rút dao nhỏ dắt sau lưng, đâm một cái vào mặt bên thùng carton sau đó xẻ dọc vòng quanh. Dao nhỏ sáng bóng xoay mấy vòng trên những ngón tay điêu nghệ sau đó lưu loát thu về. Một nửa hộp giấy được lấy ra, bên trong là thùng nhựa có chốt mở. Tách tách mấy tiếng nắp hộp mở ra, tôi nhìn vào, lắc nhẹ.

-Không phải.

Cung Trường Linh lại đóng nắp thùng nhựa, tiến tới một thùng khác, nhanh chóng hoàn thành tron tru một loạt thao tác. Bên trong là thi thể của anh Trương Tú, vì được tiêm chất bảo quản nên không có vấn đề gì đáng lo ngại.

-Trường Linh, có chuyện gì vậy?

Tư Đồ ra nhận mấy túi đồ ăn, trả tiền xong quay sang hỏi chúng tôi. Cung Trường Linh đóng tạm nắp hộp lại, bung xuống. Tôi cởi áo khoác ngoài dính đầy máu me, lựa chỗ không dính máu nhanh mau loạn trên mặt một hồi rồi bám theo. Lúc đi ngang qua đầu xe anh ta nói với người lái bảo ở ngoài đợi.

Cô bé bán hàng thấy chúng tôi bung đồ vào thì có vẻ hoảng hốt ngạc nhiên.

-Có chuyện gì vậy?

Tôi lách người khỏi hai tên hộ pháp, len lén trước, thân thiện bắt chuyện.

-Tôi có quen biết với anh Trương Tú, xin hỏi vợ anh ấy có ở nhà không? Tôi có chuyện quan trọng cần thông báo.

-Vậy sao? Anh quen biết bố em? Nhưng em chưa gặp anh lần nào thì phải? Bố em cũng không có nhiều bạn đâu, anh rốt cục là ai?

-Tôi là con trai thầy Dương, nói vậy chắc em biết?

Cô bé gật nhẹ, gương mặt bớt cảnh giác.

-Là thầy Dương dạy Pháp Luân Công, trong hương thôn nhỏ bé này ai mà không biết chứ! Nghe nói thầy ấy có một đứa con bị bệnh, cho nên ít được ra ngoài tiếp xúc với mọi người. Thì ra người đó là anh à? Hình như anh bị thương?

Tôi không kiên nhẫn gắt nhẹ.

-Tôi ờn, mẹ em đâu? Chuyện rất quan trọng, tôi phải nói trực tiếp với cô ấy.

Cô bé giật mình một chút, có phần xấu hổ.

-Mẹ em đang ở trong bếp, em vào gọi liền.

Khi cô bé đi rồi, Tư Đồ quay sang bên nhìn tôi, nhỏ giọng thăm hỏi.

-Trông cậu hình như có chút khôi sắc? Thú cưng của cậu thể nào rồi?

Tôi nhìn bộ mặt anh ta một chút, đáp qua loa.

-Mọi thứ đều tốt!

Rất nhanh có tiếng dép loạt xoẹt từ gian bếp vọng lại, một người phụ nữ hơn 30 tuổi xuất hiện. Tôi tiến tới thẳng thắn nói luôn.

-Chào chị, tôi là con trai thầy Dương, chuyện có liên quan tới anh Trương Tú nên tôi muốn vào bên trong nói rõ hơn.

Người phụ nữ sững sốt một chút song cũng dần đường. Tôi quay lại bảo Cung Trường Linh bế giữ. Cô bé lo lắng theo vào. Tư Đồ không có vẻ quan tâm lắm, đứng ngoài đợi.

Cung Trường Linh đặt thùng hàng xuống, tôi đóng cửa lại, anh mở nắp hộp, người phụ nữ vừa nhìn thấy mặt người thân, ban đầu là sững sờ chết lặng.

- Đây là thi thể anh Trương Tú, tôi mang ra từ nhà tù Bàn Cẩm.

Người phụ nữ nghe thế, đôi mắt thoáng cái đã ướt đầm, tôi bên ngồi xuống nhìn kỹ hơn, vươn tay run rẩy chạm vào, hai hàng lệ đã chảy tuôn rơi.

Cung Trường Linh mở cửa ra ngoài, đóng lại. Cô bé thấy mẹ ôm lấy thi thể ông bố òa khóc như mưa, cũng nức nở theo, giọng nghẹn ngào.

- Cách đây không lâu trong vùng xảy ra hàng loạt vụ mất tích nghiêm trọng, trong đó có bố em, mọi người đã báo cho chính quyền địa phương rồi nhưng sự việc vẫn dậm chân tại chỗ. Hai bố con anh cũng biến mất mà? Nhà anh bị chính quyền tịch thu, niêm phong lại, có biết chưa? Rốt cục chuyện này là như thế nào? Sao em tôi lại chết? Chẳng lẽ những người mất tích đều ở trong nhà tù Bàn Cẩm?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 108: Bi thương.

Người phụ nữ ngược đầu nhìn như đang chờ đợi lời giải thích, nước mắt hai mẹ con nhà họ vẫn tí tách tuôn rơi, đôi mắt và đầu mũi đều đỏ hoe.

Tôi bước tới bên, ngồi xuống người qua phụ.

- Tất cả những người mất tích kỳ thật đều là bị quân đội đêm hôm đột nhập nhà dân đánh thuốc mê bắt cóc. Tất cả những ai theo học Pháp Luân Công đều trở thành nạn nhân của chính sách “thả bắt nhằm còn hơn bỏ sót”.

Người phụ nữ có vẻ không tin tưởng, kinh ngạc hỏi lại.

- Sao lại có thể? Hoang đường, Học Pháp Luân Công thì mang tội gì mà lại phải bỏ tù?

- Đừng quên tôi cũng là nạn nhân bị bắt nhốt, ở trong đó mọi người thường xuyên bị đánh đập, còn phải lao động khổ sai, cuối cùng chịu đựng không nổi sự hành hạ...

Hai mẹ con nhà họ Trương nghe tới đó ôm nhau òa khóc. Tôi nghĩ mình không nên tiết lộ vụ người thân họ bị lấy mất nội tạng, thậm chí còn suýt trở thành vật phẩm trưng bày.

- Tôi may mắn nhân lúc nhà tù Bàn Cẩm xảy ra động đất hỗn loạn mà thoát ra mang theo được thi thể bố tôi và của anh Trương Tú. Bây giờ mọi người nhận mặt, việc làm đám ma nên tận lực che giấu, tốt nhất không mời họ hàng gì hết, cứ thế âm thầm lặng lẽ mai táng thôi. Nếu chẳng may chính quyền biết, bọn họ tới lại hỏi han lời thì phiền phức.

Người phụ nữ uất ức, không phục.

- Tại sao chứ? Phải làm lớn chuyện này lên, cho báo chí hay.

- Rồi sao? Chị có muốn vì để bịp miệng thiên hạ che mất thể diện mà chính quyền phái quân đội đêm hôm đột nhập nhà chị tẩm thuốc mê bắt cóc bỏ tù cả hai mẹ con không?

Nghe tôi nói thế, họ liền im lặng, chỉ còn biết thút thít khóc. Tôi nhẹ thở dài, trầm lạnh nói thêm.

- Chuyện đã rồi không thể cứu vãn, dân đi kiện quan như con kiến đi kiện củ khoai. Chị nên cảm thấy may mắn hơn những người khác vì còn được nhìn thấy mặt người thân lần cuối và an táng cho họ. Những người khác còn chẳng biết người thân họ đã chết rồi.

Tôi đứng lên, xoay bước, cầm lấy nắm cửa, phía sau vang lên câu hỏi xin ý.

- Vậy, tôi phải làm sao?

Tôi trả lời, ngữ điệu bình thản.

- Đem thi thể anh ấy đi hỏa thiêu, tro cốt mang vào chùa nhờ họ trông nom.

Tôi bước ra, đóng cửa lại, đi tới phía ngoài, bảo với Tư Đồ cần tới nhà người quen. Anh ta cho tôi ngồi sau yên xe moto để chỉ đường.

Nhà chú Vương Quân là cửa hàng bán sách, cũng không xa lắm, sau mấy lần rẽ rất nhanh liền trông thấy biển hiệu. Tôi xuống xe bảo Cung Trường Linh bê thùng hàng đi theo. Trong cửa hàng bé nhỏ nhưng sáng sủa kê mấy dãy kệ chứa chật lách sách báo tạp chí. Người ngồi sau quầy tính tiền là một phụ nữ đã ngoài 40, ngồi bên cạnh là một đứa nhỏ tầm 9, 10 tuổi đang học bài.

- Các vị cần sách gì?

- Chào thím, tôi là con trai thầy Dương, có biết thông tin về chú Vương Quân.

Về cơ bản quá trình tiếp chuyện cũng như phản ứng khi biết tin không khác gia đình anh Trương Tú là bao. Chỉ có điều lúc đưa chúng tôi vào gian phòng khách nói chuyện, thấy một nam nhân tầm 30 im lìm ngồi ngây ngốc trên chiếc ghế gỗ bập bênh. Tận đến lúc tôi cáo từ cũng không buồn nhúc nhích động đậy, gương mặt có nét hao hao giống chú Vương Quân, có lẽ là cậu em.

Chẳng lẽ là bị thiếu năng nên mới không làm ra phản ứng gì?

Xe lại khởi hành, lần này tôi chỉ đường cho họ trở về nhà. Đường vùng thôn quê chưa được làm, ngập nghênh đá sỏi, người qua lại cũng không nhiều, có điều hai chiếc xe moto hoành tráng dẫn đầu vẫn kéo theo vô số ánh mắt tò mò hiếu kỳ.

Trước cổng nhà, dán giấy niêm phong nổi bật. Trên cổng có ổ khóa to oành. Cây ngân hạnh phủ đầy lá vàng, sừng sững đứng trong góc sân, trút một đồng lá héo úa xung quanh gốc, gió đêm đông lạnh lẽo thổi tới, vù vù khiến đám lá bay tán loạn đầy sân nhỏ. Trong nhà hiển nhiên tối om, trước cửa cũng có khóa và dán giấy niêm phong, cửa sổ bên thư phòng cũng được cẩn thận đóng lại. Lúc trước thì nó được mở 24/24.

Người lái xe khuôn đồ xuống, Cung Trường Linh gọi tiền, còn hẹn sáng mai tới sớm. Xe đi rồi Tư Đồ liền tiến tới cổng, trên tay còn xuất ra hai mảnh kim loại, đưa vào ổ khóa, lách cách mấy cái, tách một tiếng liên chốt khóa mở.

Đạo này ai cũng kiếm thêm nghề tay trái là đạo chích hay sao ấy? Tên Phong Linh rồi tên Tư Đồ, tốc độ phá khóa so với dân chuyên nghiệp chắc không thua kém là bao.

- Nhà cậu bị niêm phong thế này muốn lấy lại có chút rắc rối không ít đó.

Tư Đồ đẩy cổng bước vào đầu tiên, sau đó Cung Trường Linh khuôn đồ theo, tôi đóng cổng lại. Tư Đồ lại tiến tới cửa nhà, mấy giây sau cũng thành công bẻ khóa.

- Anh có khả năng lấy lại nhà cho tôi được sao?

- Được chứ? Nhưng chi phí lo liệu không nhỏ đâu? Vụ này tốn kém lắm chú em à. Nhưng yên tâm, đã có đại gia đây chống lưng cho.

Gã vừa đẩy cửa, tay mở đèn pin từ điện thoại, chân ung dung bước, mắt ngó nghiêng đảo quanh đánh giá. Tôi đưa tay bật đèn nhưng không sáng, xem ra là bị cắt điện rồi. Cung Trường Linh đặt thùng hàng ở giữa nhà, đây là phòng khách, ngăn với nhà bếp bằng tấm bình phong. Bên trái là hai phòng ngủ, của tôi và bố nuôi, bên phải là phòng đọc sách và phòng thiền. Trong phòng thiền có đặt bàn thờ vợ ông ấy, từ cửa phụ thông ra sân sau. Sân sau có giếng nước, hệ thống lọc nước từ các tầng đá và than hoạt tính từ bể chứa nước mưa, nơi phơi đồ và khu vườn trồng rau ăn.

Trong khi hai tên kia đi thăm thú khắp nhà thì tôi mở thùng đồ, nhìn mặt ông ấy. Tôi ngồi bên cạnh dò dẫm nhìn ông ấy hồi lâu, ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài rọi vào, chiếu lên cơ thể trắng bạch gầy trơ xương. Vì đã được tiêm thuốc bảo quản nên ông ấy tựa như chỉ đang ngủ say giấc.

- Bố, cuối cùng chúng ta cũng đã về nhà.

Tôi thăm thẳm với cái xác, linh hồn ông ấy hẳn cũng giống như bao con người xấu số khác, trở thành thức ăn cho Dẫn Hồn Hương, hoặc trở thành ác linh gây họa thì cũng đã bị mấy vụ sư chùa đức cao vọng trọng độ hóa.

Hiện giờ ở đây, chỉ là thân xác vô hồn vô nghĩa. Ông ấy không còn nữa, không ở bên tôi. Bây giờ, ở trong ngôi nhà xưa cũ, chỉ còn lại mình tôi bơ vơ. Sau này, không còn có thể nghe thấy lại tiếng ông ấy ồn ào cần nhen khuyên bảo, tiếng cười sang sảng trên trời không ngớt.

Mãi mãi, tôi chỉ còn lại một mình thôi, muốn quay lại, đã là ước nguyện vượt tầm với rồi.

“Nếu như cậu lựa chọn quên đi tất cả, quên đi ký ức khiến cậu đau khổ về nhà cùng những người thân. Thì từ bây giờ hãy để ta trở thành bố của con và đây là nhà mới của con. Tiêu Minh, con không cần phải đi đâu nữa, không cần phải lang thang nay đây mai đó. Đây là nhà, nơi con dùng chân nghỉ ngơi, chôn bình yên khiến con sống không ưu phiền đến cuối đời. Tiêu Minh, đây là nhà mới, chào mừng con, con trai.”

- Bố yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ ngôi nhà.

Tôi nghe thấy tiếng động hai người kia dạo một vòng quanh trở về. Đây lại nắp thùng nhựa, bây giờ mới đi tìm nến thấp sáng. Tôi đặt nến trên những chiếc đĩa nhỏ vốn dùng để lót tách trà. Đặt ở phòng khách hai cây, Tư Đồ nói không cần thấp nhiều. Chúng tôi ngồi trên ghế tiếp khách, lặng lẽ ăn trong ánh nến yếu ớt. Cửa nhà bụi bặm, đồ đạc xê dịch nhưng không thấy mất mát hư hại. Chắc là lòng tim tiền bạc và giấy tờ sở hữu đất đây mà. Không biết bọn quan lại định cấp căn nhà này cho vị lãnh đạo nào hoặc đang đăng tin rao bán?

Tôi ăn mấy miếng, vẫn là nuốt không trôi, cứ như thể bị mắc nghẹn nơi cuống họng. Cảm thấy vị giác tôi tệ như ăn đồ ôi thiu. Tôi đem đồ ăn cho Bông Tuyết, miệng nói.

-Hãy giúp tôi lấy lại ngôi nhà.

Tư Đồ ngồi bên cạnh đang rau rầu nhai cơm, vỗ vỗ vai tôi, huynh đệ tình thâm nói.

-Chú em cứ yên chí, chuyện này đại gia đây nhận lời giúp thì nhất định thành. Có điều...

-Xin cứ nói.

-Chú em phải hiểu là, sống trên đời không ai giúp không ai cái gì. Nếu không vì tình vì tiền thì cũng vì thứ khác. Ngay đến thân thích trong gia đình cũng chẳng có chuyện cho không biếu không. Anh mày đây tình tiền không thiếu, sống tới 30 chục tuổi đầu cũng chỉ vì một ước nguyện của lão nhân gia nơi quê nhà.

Tôi im lặng. Cùng máu mủ ruột già cũng phải so đo tính toán thiện hơn sao?

-Đại gia đây làm người chính trực ngay thẳng, không thích vòng vo giấu giếm, cũng không giỏi đóng kịch che đậy lâu. Để đại gia đây nói thẳng cho chú em thông não, vị sinh thành ra anh bị thẳng bạn đạo trích chú em cuồn đi thanh bảo vật gia truyền Cự Khuyết.

Tôi gật nhẹ. Quả nhiên là thiếu gia nhà Tư Đồ vì tìm kiếm Cự Khuyết mà làm thân với tôi. Gã thấy thể hài lòng, nhoen miệng tươi tắn, lại vỗ vỗ vai.

-Chú em hiểu chuyện nhanh như thể tiền đồ vô lượng. Anh giúp chú, chú giúp anh, thế là on nghĩa sòng phẳng, sống thế lương tâm mới nhẹ nhõm thanh thoi.

Cơm nước xong xuôi gã hỏi tôi có thể ngủ ở phòng nào, còn Cung Trường Lĩnh ở sân trước gọi điện thoại. Tôi chỉ vào phòng tôi. Thật ra phòng đó chỉ là nơi chứa quần áo, chứ ngủ thì toàn ở thư phòng, nơi đó có cái ghế gỗ xếp nằm, đọc sách chán thì nhắm mắt lại luôn.

Tôi cũng theo vào, lấy một bộ áo quần rồi đi vào sân sau, tới bên giếng kéo từng gàu nước lên đổ vào chậu nhôm. Điện cắt chắc nước máy cũng mất luôn nên tôi ra sân cõi đồ tắm. Nước lạnh kinh hồn cộng thêm gió đêm rét buốt thổi như quạt vào da thịt khiến tôi rùng mình hãi hùng.

Đội ào ào mấy cái từ trên cao xuống, lắc đầu cho tóc văng nước, nước mắt trên mặt cũng bay theo. Lại lặp lại thao tác, liên tục liên tục như thể chẳng khác nào một kiểu tự hành xác ngược thân, cho đến khi, nước mắt không rơi được nữa thì cũng không cần phải xối nước.

Tôi đã không còn nhà để về rồi có phải không? Nơi này chỉ là xác nhà, trở về cũng chẳng còn ý nghĩa. Người bên cạnh vì tôi mà nói vì tôi mà cười đã rời xa. Chẳng khác nào lại trở về con người trước kia, thành kẻ tha hương cầu thực vì không nhà cửa không người thân ngóng trông.

Ông ấy nói kẻ không nhà là kẻ bi ai nhất, cho nên ông ấy muốn trở thành nhà của tôi, người thân của tôi. Bây giờ người thân duy nhất trên cõi đời đã đi rồi, ý nghĩa của từ “nhà” cũng theo đó biến mất, tôi cũng không thể khổ sở hơn được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 109: Hỏa táng.

Tôi nhìn cơ thể gầy trơ xương, nhìn đôi chân đứng vững vàng mà một tiếng trước tự lết đi không nổi. Chạm tay nên vết thương nghiêm trọng nơi bả vai mà một tiếng trước máu xối xả chảy giờ đã nên da non. Tôi như thế này, đúng là có thể xem như quái vật đội lốt người rồi.

Tôi mặc đồ lại, tiến vào phòng khách, mang bỏ vào phòng ngủ của ông, thay đồ khác, đắp chăn lại, rồi trở ra để trên tủ bên giường một cây nến, xem như ông ngủ lần cuối cùng tại nhà. Tôi trở về thư phòng mang theo một cây nến, mở cửa sò, thấy Cung Trường Lĩnh vẫn đang nói chuyện trong điện thoại. Thư phòng, đó là một nơi rộng 20m vuông với hai tủ sách kê cách tường hoàn toàn được làm từ loại gỗ đắt giá cứng như thép nguội là Hoàng Hoa Lê. Đường vân tuyệt đẹp của chúng biến hóa lấp lánh không ngừng tựa như những áng mây vàng dưới ánh nắng mặt trời nhàn nhạt vào ban ngày và ánh sáng đỏ cam từ ngọn nến thấp lung linh vào buổi tối như những đợt sóng máu cực ma mị.

Gỗ Hoàng Hoa Lê có mùi thơm thoang thoang, rất nhẹ nhàng, phải thính mũi lắm mới ngửi ra được hoặc ghé vào thật gần. Cho đến khi mở tủ ra, một hương thơm vô cùng độc đáo và quyến rũ khác, có vị ngọt tựa như sâm từ từ len lỏi vào cánh mũi và vẩn vút quanh cơ thể bạn mãi không thôi. Từ những chiếc hộp nằm rải rác trên kệ được một lớp bụi mỏng manh trắng tinh như tuyết lại đan xen ngang dọc tựa tơ giăng, một hương thơm nồng dịu, ấm áp mà bình dị, cảm thấy nó sâu lắng và không một thứ nước hoa hóa học nào của con người sánh bằng. Nó không nồng nàn như những dòng gỗ thông khác như Ngọc Am hay Gù Hương mà ngửi lâu thấy hắc, khó chịu. Gỗ Hoàng Đàn càng ngửi lâu càng cảm thấy khoan khoái dễ chịu, nhẹ lòng, hết căng thẳng, bởi vậy nên tôi mới thích đóng đồ ở đây.

Nhưng mà mở tủ ra, mùi hương tôi mê muội đó chỉ còn lại rất ít, lảng đãng khiến tôi thất kinh. Những hộp gỗ từ cây Hoàng Đàn, cất chứa những cuốn thư tịch quá giá cổ xưa, chúng đâu rồi? Chính mùi tình dầu lị kỳ và quý giá từ gỗ Hoàng Đàn có tác dụng xua đuổi côn trùng mới khiến cho việc bảo tồn sách trở lên dễ dàng hơn.

Chẳng lẽ, bị bọn quan lại lấy đi rồi?

Nghĩ thế lòng tôi nóng như lửa đốt bèn nhòm ra cửa thấy Cung Trường Linh nói chuyện xong rồi, vẫy vẫy tay. Anh ta tiến tới, tôi nói sự tình mất đồ.

Cung Trường Linh dường như không bất ngờ, đáp.

- Bị lấy cũng dễ hiểu, đồ quý hiếm đắt tiền mà. Nhưng tôi đã tìm thấy thông tin cho cậu, có khả năng cao lão Dương Khuyên Tử, thị trưởng thành phố Bàn Cẩm đang sở hữu giấy tờ nhà. Ngày mai cậu cứ đưa người thân đi hỏa táng, còn tôi sẽ đến Hưng Long Đài (thủ phủ Bàn Cẩm) xem xét sự tình. Phải rồi, tôi có gọi điện đặt một cái quan tài, đem thi thể đặt trong cái thùng đồ như thế mà mang đi hỏa táng rất dễ khiến người ta lơ đãng.

Nói rồi anh ta bỏ vào nhà. Tôi tìm cuốn nhật ký bố nói, so với những cuốn khác, nó rất dày, còn muốn dày hơn cuốn từ điển bách khoa. Mới thử mở ra xem đã choáng ngợp, chẳng qua là vì lão bố dán rất nhiều ảnh chụp tôi bên trong. Tôi không dám xem nhiều cũng chưa đọc được chữ nào, đóng lại, nằm lên ghế xếp, tâm trạng ngổn ngang rối rắm, cứ thế mờ mắt trừng trừng nhìn trần nhà thao thức tới sáng.

Tôi ra sân trước, đứng trước gốc Ngân Hạnh, cầm xẻng nhỏ đào ba hũ rượu cuối cùng lên mang vào trong nhà. Trên miệng bình là lớp bùn trát để tránh cho rượu tỏa mùi. Dưới là lớp màng nhựa mỏng để nước không thấm vào và hút không khí để rượu có thể hút thở trước khi mở hũ. Cuối cùng là lớp lá sen chống hỏng. Xong công đoạn mở rượu là đến giai đoạn hâm nóng rồi đổ vào bình thủy, lát sẽ mang đi. Tôi cũng kiểm một chiếc túi xách da hình hộp màu đen để đựng bút ký đọc dần, từ giờ sẽ luôn giữ nó bên mình.

Đã hẹn trước, xe ba bánh trở hàng chuyên dụng xuất hiện trước cổng, nơi chứa đồ có một cái quan tài. Vốn muốn cùng Cung Trường Linh khuôn vào nhưng Tư Đồ không cho nói tôi quá yếu, không đủ sức, sợ đi không vững, vấp té một cái là quan tài đè cho bẹp đi. Tôi đành để anh ta gánh vác, song bám theo. Vào trong nhà thì bỗng thi thể bố đặt vào quan tài, hai người họ lại cẩn thận khiêng ra. Vốn nghĩ thời cửa khép cũng được, không ngờ lại thấy Cung Trường Linh lách tách khóa cửa khóa công.

- Anh mua từ lúc nào thế?

- À, tôi qua, nhờ họ mua quan tài thì tiện thể nhờ mua hai ổ khóa nhà luôn.

Tôi ngập ngừng, mở miệng tính nói thêm. Anh ta nói tiếp.

- Không cần khó xử, lão đại của tôi nói, mọi chi phí phát sinh cho cậu đều được ghi sổ cẩn thận rồi. Đặt lịch hẹn giờ hỏa táng cũng thu xếp ổn thỏa rồi. Sau này cứ thế thanh toán.

Nghe vậy tôi chỉ còn biết cứng họng. Nhưng mà hiệu suất anh ta làm việc quả thật nhanh nhạy cùng chu toàn.

Xe ba bánh rời đi, tôi ngồi bên quan tài trên tay cầm khung ảnh của ông, mặc một bộ đồ trắng toát cũng xem như đang đưa tang. Tôi cũng không sợ ai đó nhìn thấy nhận ra, lúc trước một năm tôi ra khỏi nhà được mấy lần chứ, chưa đầy con số một bàn tay đâu, hơn nữa tất cả đều đi vào buổi tối. Ông ấy biết tôi không thích gặp người lạ, cũng không biết cách giao tiếp nên thường ra đường hai cha con đạp xe cứ thế cắm cổ đi thôi, lỡ gặp người quen ông cũng sẽ không chủ động chào hỏi. Đối với riêng anh Trương Tú và chú Vương Quân, bọn họ vừa là học viên của bố tôi, vừa là đối thủ chơi cờ vây. Mà bố tôi cũng là đối tác làm ăn với bọn họ cho nên bọn họ cũng rất hay tới nhà.

Đài hỏa thân Diệp Bách Thọ là khu vực mới mở rộng của nghĩa trang Vạn Hoa Thọ, đối diện bên kia đường là chùa Quốc Hoa. Chúng tôi đi mất hai tiếng mới tới nơi, có nhân viên đón sẵn để hướng dẫn vào nhà lễ tang. Họ nhìn lịch hẹn rồi đưa chúng tôi tới gian phòng hỏa độ của các nhà sư. Quan tài được đặt ở lễ đường nghe các vị sư tụng kinh cầu siêu độ nửa tiếng mới chuyển sang gian hỏa táng có diện tích chừng 400m², nơi đặt 3 lò thiêu cùng lúc hoạt động. Tôi thấp nén nhang, rót chén rượu, hương thơm vị ngọt mà nồng ấm lan tỏa. Cung Trường Linh và Tư Đồ cũng thấp nén hương cho bố tôi. Cung Trường Linh hỏi nhỏ.

- Bây giờ tôi sẽ đi làm thủ tục cho xong giấy tờ hỏa táng, cậu định gửi tro người thân ở đây vĩnh viễn hay có thời hạn?

- Vĩnh viễn.

Tôi đáp luôn.

Gã gật nhẹ.

- Tôi hiểu rồi, vậy cậu cứ ở đây, tôi xong việc cũng vào nội thành luôn, chắc chiều mới về. Phương Vi, đi nhé!

Nhân viên kỹ thuật nói sau 1 tiếng quan tài cháy, chỉ còn phần xương, nhiệt độ trong lò từ trên 1.000 độ được hạ xuống để thiêu hết tạp chất còn lại. Trong lúc thiêu tạp chất, phần cơ thể đã thành tro được bộ phận xử lý đem làm nguội, sau khoảng nửa giờ, tro nguội được xếp gọn gàng trong tiểu, quách, bảo đảm sạch sẽ, tuyệt đối không mùi. Xong xuôi, quách được chuyển ra phòng lễ tân, các nhân viên sẽ thông báo, trả tro cho thân nhân người chết. Trong khoảng thời gian trống không tôi và Tư Đồ đi dạo mấy vòng ba khu.

Chùa Quốc Hoa mở rộng cổng tam quan đón chào, tôi đọc trong sách nói thường dân đi vào từ cửa Giả Quan (bên phải) và đi ra bằng cửa Không Quan (bên trái). Cửa Trung Quan chỉ dành cho các vị đức cao vọng trọng, quan lại, thế gia, nhưng mà ngày nay hầu như ai cũng đi thẳng vào. Hơn nữa, tôi lại còn được rửa mặt bằng hình ảnh mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp đi lễ bái bằng những bộ đồ trên hồ dưới hồ. Tôi nhìn trời xanh trong vắt, mây trắng như những chiếc khăn bông lười biếng ngủ quên. Hôm nay thời tiết cực kỳ lý tưởng, nắng ấm, gió hiu hiu, chỉ khoảng 25 độ nên các quý cô tha hồ diện đồ model. Nhưng mà ở nơi như thế này, vẫn là không nên mặc mấy bộ đồ gọi tình như vậy, phản cảm lắm chứ chẳng ve vãn câu dẫn được anh nào đâu.

Nơi thờ cúng nghi ngút hương khói khiến tôi suýt chết ngạt, hôm nay đúng ngày rằm nên người tới viếng càng đông. Mỗi người thắp một nén là đủ rồi, nhưng không, phải chơi đủ ba nén một chỗ thấp cơ. Tôi sợ hãi bỏ chạy thềm lần đầu cũng là lần cuối vào chùa. Trở về nghĩa trang Vạn Hoa Thọ, hít không khí trong lành thoáng đãng mới khiến bản thân khỏe khoắn.

- Đây là tục lệ ở vùng này sao? Trước mỗi ngôi mộ đều đặt một bên bức tượng hổ cùng một bên cây bách?

Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi trả lời.

- Theo tín ngưỡng trong vùng, thừa xa xưa quái vật Vồng Trượng thường ở trong đất ăn não người chết, là ác thú rất khó đối phó nhưng không hiểu sao lại sợ cây bách và lão hổ, cho nên mọi người sau khi biết được nhược điểm này liền trồng trên phần mộ cây bách và đặt tượng hổ, để cầu xua đuổi Vồng Trượng đi.

Tư Đồ nghe thấy, gật gù rồi mở miệng bổ sung thêm.

- Cái này cũng tựa như Niên Thú, vốn là thần thú một năm một lần mới được thả xuống dương gian, cho nên nó hơi phản kích quá độ, đi tới đâu là phá làng phá xóm tới đó, rất khó đối phó. Nhưng không hiểu sao lại ghét màu đỏ và sợ tiếng động cho nên năm mới người ta mới trang hoàng nhà cửa bằng việc dán giấy đỏ khắp nơi, nói cười đốt pháo tung bùng nhằm xua đuổi Niên Thú về lại tiên giới.

Tôi không ư hử, cái đó biết thừa.

- Xem cậu thương thế hình như hồi phục không ít?

-Ừ.

Chợt có thông báo trên loa gọi tên tôi trở về quây lễ tân. Tôi và Tư Đồ tới nhận lại tro cốt và di ảnh, nhân viên lại dẫn tôi tới tòa nhà bách linh để gửi tro người mất vĩnh viễn. Ở đây có mấy trăm ô nhỏ, mỗi ô là nơi thờ cúng cho một người. Tôi đặt di ảnh và tro cốt vào, thắp một nén nhang rót thêm chén rượu, Tư Đồ cũng thắp nén nhang, xong quay ra nói với tôi.

- Rượu Thiệu Hưng đây phải không?

Tôi gật nhẹ xác nhận.

- Ở nhà tôi đã để sẵn hai hũ, anh cứ về trước đi, tôi muốn ở lại đây tới chiều.

- Ai da, nếu cậu đã hào sảng nói thế tôi đây cũng không ngại dầm mưa trở về uống. Vừa nhắc tới loại hoàng tửu hương vị thuần khiết đặc biệt thơm ngọt là con sâu rượu ngộ nguyệt không thôi. Vậy tôi về trước, chiều muộn qua đón.

Dứt lời gã hớn hờ lao đi. Người này có sao nói vậy, thẳng thắn mà quyết đoán, không câu lệ không lời thôi, nếu có thể kết bạn vẫn nên đừng trở thành kẻ thù.

- Bố, nói cho con biết, con đường mà con đi là đúng hay sai?

Tôi mang theo bình thủy đựng rượu, đi ra ngồi trên bậc tam cấp, nhìn khoảng không rộng bát ngát những ngôi mộ, xung quanh được trồng một hàng cây bách cao lớn bảo hộ, giữa mỗi lối đi vào đều đặt hai tượng lão hổ trông trừng.

Tôi rót rượu vào nắp bình thủy, một hơi uống hết.

Ngạn ngữ cổ Trung Quốc cho rằng, nước là mạch sống của rượu, tuy rượu cũng có thịt, có xương, nhưng vẫn không quan trọng bằng nước. Hồ Kính Thủy, hay còn gọi là Hồ Kính Tử, là hồ nhân tạo để cung cấp nước tưới tiêu vào thời Đông Hán. Nghe nói đáy hồ có hai lớp than bùn đóng vai trò như máy lọc nên nước trong hồ có thành phần dinh dưỡng độc đáo, hàm lượng chất khoáng và ô-xy rất cao thúc đẩy quá trình lên men rượu có hương vị đặc biệt ngọt.

Xương của rượu Thiệu Hưng chính là bã rượu vàng và nước được ép thành viên giống như những viên gạch. Phần nguyên liệu phế thải này giúp tinh bột chuyển hóa thành đường là một trong 108 công đoạn chưng cất rượu Thiệu Hưng.

Mỗi lần hai bố con uống rượu này, ông lại bắt đầu ê a giảng giải, muốn không thuộc cũng không được. Gạo dùng để nấu rượu Thiệu Hưng được sàng hai lần để loại bỏ tạp chất và ngâm nước từ 2 – 4 ngày. Sau đó, nấu 30 phút trong nước nóng 100 độ C rồi trộn với men và nước. Tiếp đó để yên khoảng 20 ngày chờ lên men người ta sẽ “khai ba”, tức là dùng chày gỗ đảo đều các nguyên liệu giúp điều chỉnh nhiệt độ trong thùng, cho ôxy xâm nhập vào nhiều hơn, cả quá trình chưng cất kéo dài ba tháng sau đó mới mang đi ủ nhiều năm trời.

Tôi lại rót rượu vào nắp bình thủy, mỗi lần đều chỉ cần một hơi uống hết. Người ta nói “nhất tủy giải thiên sầu” tôi thấy mình càng uống càng sầu thêm.

Vươn tay lôi cuốn bút ký mà nếu dùng để phang vào đầu kẻ thù cũng đủ khiến con nhà người ta ngã lăn quay ra bất tỉnh nhân sự.

Gió lồng lộng ủa tới khiến những trang giấy tự lần giở.

“Tiêu Minh, ta sống hơn nửa đời người, cô quạnh vì vợ mất sớm, con cháu cũng không. Có lẽ ông trời rủ lòng thương xót, ban nhóc con xuống cho ta. Tiêu Minh, con chính là báu vật, thế nhưng đời người ngắn ngủi, lại không thể bảo hộ cả đời, khiến ta thật không an tâm. Sau này ta không ở bên, con

định cứ ngậy ngậy ngô ngô thế này mãi sao? Làm sao xoay sở với cuộc sống xã hội khắc nghiệt? Nếu con có thể kết được bạn, ta mừng cho con, con trai. Vì khi con lầm đường lạc lối, bạn bè nhất định sẽ thay ta kéo con trở về đúng hướng. Đừng lo lắng, dù có thế nào ta sẽ luôn ở bên ủng hộ con, con trai của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 110: Tin đồn.

Chiều muộn, tôi vẫn ngồi ngây ngốc ngẩng đầu nhìn sắc trời hoàng hôn úa tàn. Nhiệt độ đã thuyên giảm, gió sắc lạnh từng cơn vô tình thổi như những mũi kim chích vào da thịt người sống, khiến người ta nhói đau. Nắng chiều tà nhợt nhạt mà xám xịt, tựa như da người bệnh lâu ngày bị nhốt trong phòng kín, phủ khắp không gian một hương vị thê lương cô quạnh.

-Tiểu Mặc Tử!

Tiếng người gọi từ xa khiến tôi đỡ dần xoay đầu, phía trước Tư Đồ Phương Vi đang vẫy vẫy tay. Tôi phải mông đống đứng dậy, lờ mờ bước tới.

-Đi thôi, Trương Linh bảo có tin tốt, chúng ta tới nội thị hội họp. Phải rồi, mua cho cậu “con” này.

Vừa đi Tư Đồ vừa nói, vờn tay đưa tôi một vật nhỏ hình chữ nhật. Là di động đây mà.

-Cậu không có phương tiện liên lạc, rất bất lợi. Trong đó đã cài sẵn số tôi, số Trương Linh và số Mạnh Chương. Coi như quà gặp mặt, không tính nợ cho cậu đâu.

-Cảm ơn.

Tôi máy móc đáp. Tư Đồ lại ném cho tôi cái mũ bảo hiểm, nói cái đó mới tính vào khoản nợ, tiếp theo gã bóc kẹo ra mút. Tôi ngồi sau yên moto, xe chạy vù vù, chợt nhớ ra Phong Linh và Bách Lý Thiên Hương cũng cho số nhưng hình như card visit mất rồi thì phải. Nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng hồi tưởng lại được mấy con số. Sau đó lại phát hiện, hình như không biết lưu số thì phải, thế là đánh cất vào túi xách, chờ thời điểm thích hợp thì nhờ Tư Đồ chỉ dạy một phen.

Điện thoại Tư Đồ mua cho kỳ thực cũng chẳng phải loại cao cấp như của Cung Trường Linh, chỉ có hai chức năng rất cơ bản là gọi điện và nhắn tin, kèm thêm công dụng ngoài lề dùng để ném chuột ném gà cũng hoàn hảo đó. Nó có tháo rời các bộ phận thì nắp lại vẫn sài “ngon”, không khác cái của lão bố là bao. Tuy nhiên, việc tôi nhìn thấy tận mắt hay là nhìn thấy thông qua tranh ảnh sách báo là một chuyện, có được thực hành thao tác hay không lại là chuyện khác.

Cho nên, có thể rất nhiều thứ tôi nhận mặt nhưng thực chất chẳng biết sử dụng, những thứ cực kỳ thông dụng trong sinh hoạt gia đình như ti vi, máy giặt, lò vi sóng hay là xe máy. Còn nhớ cách đây mấy năm, lần đầu nhìn thấy cửa tự động mở ra đóng vào khi cảm ứng con người tới gần, tôi cứ đứng ngây ngốc há hốc mồm mãi. Ngay đến thang máy, việc lần đầu đi vào rồi cảm nhận nó không biết là đang lên hay xuống cũng đủ khiến tôi có chút sợ hãi ghét bỏ.

Xe lao đi độ một tiếng thì dừng lại, chúng tôi vào một tiệm ăn sang trọng có nhân viên chỉ đường dẫn lối tới một bàn tròn có người ngồi đợi sẵn. Người ngồi đợi không ai khác chính là Cung Trường Linh, gã nói với nhân viên mang đồ ăn đã được gọi trước lên. Tư Đồ đặt cái bình giữ nhiệt lên mặt bàn khoe với Cung Trường Linh đây là rượu Thiệu Hưng của nhà tôi, khen không ngớt miệng quả nhiên là hoàng lão tửu 20 năm. Trên bàn đã bày sẵn bát đĩa khăn ăn cùng cốc uống, gã liền hăm hở rót rượu cho hai người.

Cung Trường Linh nhấp một ngụm, gạt gù đồng tình rồi mở miệng nhìn tôi nói chuyện.

-Nghe nói, trước kia nhà cậu có ma.

“Phụt” một tiếng, tôi thấy trên mặt Cung Trường Linh xuất hiện đám nước. Quay sang bên, nhìn thấy Tư Đồ đang lau khòe miệng, sau đó gã vội vã xé khăn ướt lau lau cái mặt cứng như đá tảng của kẻ bị hại.

-Chú bỏ qua cho anh, chẳng qua anh quá bất ngờ trước phát ngôn gây sốc của chú. Lâu lâu lại bỗng dưng nổi máu tiểu lâm nhi?

Cung Trường Linh vẻ mặt bất đắc dĩ giật lấy lại khăn ướt, lau loạn một hồi rồi đặt xuống. Tiếp tục nói chuyện với tôi.

-Sau khi bỏ con cậu mất tích, chính quyền phái người xuống kiểm tra nhà cửa, phát hiện đồ đạc ở trước mắt họ, tự xê dịch lung tung, thế nên mới hốt hoảng niêm phong lại. Lúc đó tên Bạch Tranh Phòng là giám đốc sở tư pháp không tin, còn đến tận nơi xem xét thực hư, cuối cùng ngâm ngùi tặng nó cho tình trưởng Bàn Cẩm. Nghe đồn vị Dương Khuyên Tử này không những có khả năng thông linh còn khiến được cả âm hồn cho nên rất thích mấy thứ kiểu như bị ma nhập quỷ ám. Mà cũng nhờ mấy thứ phản khoa học đó mà gã ta leo lên được chức tình trưởng thành phố.

Nói đến đó thì chợt dừng lại vì nhân viên phục vụ đã bung đồ ăn tới gần. Tôi cũng cảm thấy đầu óc mình ù ù cạc cạc cần có thời gian để tiêu hóa. Sống

ở đó 20 năm trời, nào từng thấy mấy cái hiện tượng siêu nhiên phi thực tế? Sao bỗng dưng đi một cái lại xảy ra dị biến? Mà tối qua vào ngủ, cũng có thấy cái gì bay nhảy lung tung đâu?

Tư Đồ vừa nhìn thấy đồ ăn nóng hôi thơm ngào ngạt bung lên, đưa vung một cái liền gấp một loạt đồ ăn thần tốc bỏ vào miệng. Vừa nhồm nhoàm trong miệng nhai vừa phát ra âm thanh méo mó.

-Uc ời i an i cun on on.(Lúc đói thì ăn gì cũng ngon ngon.)

Cung Trường Linh trừng mắt thị uy.

-Đại ca, cảm phiền lúc đang nhai thì không nên nói, chọn một trong hai việc thôi.

Tư Đồ nhai nhai mấy cái, nuốt ực, lại nâng chén rượu thơm lên làm một ngụm.

-Chú đừng có cái gì cũng quản anh như quản con nít.

Giọng nói Cung Trường Linh có phần nghiêm khắc như phụ huynh khuyên bảo con trẻ.

-Anh giữ thể diện giùm tôi có được không?

Miệng Tư Đồ vừa nói tay vừa gấp đồ ăn.

-Chú đừng làm căng thế, anh sợ. Ở đây chỉ có chú với tên Tiểu Mặc Tử chíp hời, thức ăn ngon để anh ăn uống thoải mái tí nào

-Tư Đồ Phương Vi.

Giọng Cung Trường Linh khí thế như boss bị chọc cho tức giận nhưng vẫn phải kìm nén tiết chế.

Tư Đồ nghe thấy đàn em gọi đầy đủ cả tên lẫn họ, buông đũa đầu hàng.

-Được rồi.

Rốt cuộc bọn họ ai chủ nhân ai nô tài chứ? Nhân viên đi xa rồi, Cung Trường Linh lắc đầu chịu thua, nhàn nhạt nói tiếp. Tư Đồ cầm lại đũa, thận trọng ăn uống.

-Nghe nói con gái lão ta mắc bệnh lạ. Từ khi hai bố con nhà đó tới viếng thăm nhà cậu trở về thì cô con gái mới 16 tuổi đầu tên Dương Tiểu Kiều như bị trúng tà. Tự dùng dao hủy hoại hai chân, luôn miệng hoảng sợ nói hai chân không phải của mình, cứ nhất quyết đòi cắt bỏ, khiến cho đám người hầu hạ phải cách ly mọi thứ có thể khiến cô bé tự gây tổn thương. Thông tin này khó khăn lắm mới moi được, phải bắc cầu qua nhiều người, theo đó cũng biết luôn lão Dương Khương Tử đã mời nhiều pháp sư thuật sĩ, nhưng tới giờ vẫn thất bại chịu thua. Tôi đã liên hệ được với tay quản gia nhà đó đặt lịch tới nay tới tiếp kiến.

Tư Đồ đang nhồm nhoàm nhai, chợt dừng lại ngẩng đầu nhìn Cung Trường Linh rồi quay sang nhìn tôi. Tôi cũng không hiểu nhìn lại, ý gì? Tư Đồ nuốt một cái, uống hớp rượu, nói.

-Chúng ta sẽ đóng giả làm mấy thần côn vào đó vẽ bùa làm phép sao?

-Không, chúng ta tới đó cốt để nói chuyện làm ăn, không phải chỉ đơn thuần cần giấy tờ đất mà còn cần cả giấy thu hồi lại lệnh niêm phong. Trên đời này mà quý gì đó đều do tâm người sinh ra, nói sợ mấy thứ hư thần giả quỷ không bằng nói sợ lòng người thâm hiểm. Chúng ta đến đó nhân tiện xem thử tin đồn được mấy phần giống thật. Cậu có ý kiến gì không Mặc Minh?

Tôi lắc lắc, gấp chút thức ăn cho tiểu bạch thử.

-Tôi cũng muốn biết rốt cục thực hư chuyện này là như thế nào?

Cung Trường Linh uống hớp rượu, gạt gù hài lòng, bổ sung thêm.

-Còn chuyện bí hiểm này nữa, nhà đó thường xuyên có người mất tích, chính là nói thường xuyên tuyên thêm nhân viên, bắt đầu từ 2 năm trước.

Trời đất bao la rộng lớn, chẳng có việc quái lạ gì là không có, chẳng có điều gì chắc chắn là không thể xảy ra. Những chuyện lạ lùng, kỳ bí vẫn xảy ra hàng ngày và lưu truyền đầy dẫy trong dân gian, trở thành chủ đề bàn tán trong các cuộc trà dư tửu hậu. Mỗi một người đều có sự từng trải và cách nhìn nhận riêng, trước mỗi một tin đồn truyền miệng tất nhiên thường đem theo cách nhìn và quan điểm của mình vào. Và khi họ nói lại với người khác về chuyện đó thì nó đã trở thành một phiên bản khác.

Hầu hết những lời đồn đại qua việc thêm mắm dặm muối của người này người khác đã không còn đúng như bản chất ban đầu, thậm chí là ngược lại hoàn toàn. Đôi khi có khả năng trở thành những điều dễ người lớn hù dọa bọn trẻ con. Nhưng, đã có mấy ai nghĩ rằng, chân tướng sự thật thường có thể còn hoang đường hơn cả những gì mà người ta đồn đại.

Ăn gần xong bữa tôi nhờ Tư Đồ dạy cách lưu số, thuận tiện thao tác nhiều một chút cho quen thuộc. Sau đó chúng tôi lại khởi hành tới khu đô thị mới

Hạ Hoa Viên, nơi này quy hoạch nhà ở rất hào nhoáng. Nghe nói mỗi khu đất đều cực đắt đỏ, hầu như chỉ dành cho giới thượng lưu trở nên mới mua nổi.

Chúng tôi dừng xe trước một cổng lớn, Cung Trường Linh bấm chuông cửa và nói chuyện với thiết bị hình ảnh gắn trên cổng. Một lát sau cổng lớn rộng mở, lộ ra căn biệt thự sa hoa như trong phim thần tượng. Đường vào rộng rãi dẫn tới đài phun nước to đùng, ánh đèn rực rỡ trong nước hắt lên, đôi sắc màu liên tục theo mỗi đợt phun trào, cực thu hút ánh nhìn của bất cứ ai mới đầu bước vào. Sau đó mất đảo quanh, nhờ ánh sáng hư ảo từ những lồng đèn đỏ giăng khắp nơi khiến người ta dễ ý đến những bồn hoa Bì Ngạn nở rộ giữa đêm đông rét buốt, đỏ tươi như phun máu.

Truyền thuyết kể rằng, xưa kia có một vị tiểu thư rất thích loài hoa này, năm đó trong vùng hạn hán kéo dài, hoa chết rất nhiều khiến nàng thương tâm. Khi ấy hoa chỉ có màu trắng thuần khiết vô cùng thoát tục tên gọi Mạn Đà La Hoa. Nàng tiểu thư vì quá yêu mà không lý nhìn hoa cứ thế lui tàn bên dùng chính máu của bản thân tưới lên. Lạ lùng thay, máu thấm đến đâu, những bông hoa trở lên tươi đẹp căng tràn sức sống tới đó, đồng thời từ màu trắng tinh khôi chuyển thành màu đỏ chói mắt mỹ lệ. Nàng tiểu thư chết đi để lại những bông hoa rực rỡ như lửa thiêu đốt, yêu diễm mà nị, đặt tên là Mạn Châu Sa Hoa.

Đối với riêng loài hoa này, tôi không có mấy hảo cảm. Dù nhìn dưới bất cứ góc độ nào cũng khiến cho toàn thân ngứa ngáy khó chịu như có kiến bò kiến cắn. Như thể bản thân nó luôn tiềm ẩn một ma lực thôi thúc mãnh liệt khiến người ta chỉ biết chìm sâu trong tuyệt vọng đau khổ rồi tìm đến cái chết để quên đi bi thương.

Người ra đón chúng tôi là một nam nhân đã ngoài 50, đôi mắt nhỏ hẹp ẩn sau cặp kính trắng lướt nhìn ba thân ảnh, kín đáo đánh giá.

Cung Trường Linh vươn tay chủ động bắt chuyện.

-Tôi là Cung Trường Linh, người thưa nay tôi gọi điện nói chuyện chắc là ông, quản gia Thuần Vu?

Thuần Vu quản gia vươn tay khuôn phép bắt lại.

-Cung tiên sinh đây sao? Thật sự không giống vẻ ngoài tôi tưởng tượng.

-Xin đừng đánh giá bề ngoài, tôi rất được việc. Còn đây là hai trợ thủ đắc lực đã theo tôi làm việc nhiều năm, chuyên môn rất thành thực.

Hai chúng tôi gật gù xem như đã chào hỏi. Ánh mắt lão như sợi chỉ lại không ngừng phóng ra những tia nhìn sắc bén soi mói khiến người ta không thoải mái.

-Dương lão gia của chúng tôi đang đợi bên trong, mời đi theo.

Lão làm cử chỉ mời rồi dẫn đường.

Loẹt xoẹt mấy tiếng giấy nhựa, tôi quay sang bên thấy Tư Đồ đang mút kẹo. Quay trở lại thì thấy lão Thuần Vu đang nhìn chúng tôi. Cung Trường Linh vẫn khôn khéo đối đáp.

-Xin lượng thứ cho là thói quen khi tác nghiệp của anh ta. Nhưng kẹo ngọt giúp lượng đường trong máu anh ta ổn định, tâm lý theo đó cũng sẽ vững vàng, sẽ không gây ra sai sót lúc làm việc.

Lão quản gia nghe thế đành xoay đầu bước tiếp, tôi thì thảo với Tư Đồ phía sau.

-Thật sự là như thế sao? Anh phải cần có kẹo ngọt để chống đỡ những lúc căng thẳng?

Gã vừa mút kẹo vừa thăm thì lại.

-Chú em không cảm thấy âm khí dày đặc bám khắp nơi à? Nó khiến đại gia đây muốn buồn nôn nên phải mút kẹo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 111: Hắc bang.

Đại sảnh rộng lớn lát đá hoa cương sáng bóng như soi gương, đủ làm chỗ mở tiệc dạ hội cho trăm người, trên trần gắn sáu trum đèn pha lê lấp lánh sang trọng làm người ta nhất thời lóa mắt, phía cuối phòng chính giữa đặt một cầu thang phân làm hai nhánh dẫn lên tầng trên. Ở bên góc nhà là bộ bàn ghế salon rộng rãi êm ái, khiến người ta vừa nhìn chỉ muốn lao vào ngồi luôn. Ở đó có một người đàn ông tuổi cũng gần ngũ tuần.

Quản gia Thuần Vu tiến tới cung kính cúi đầu rồi giới thiệu.

-Lão gia, đây là chính là Cung tiên sinh, người nói sẽ giúp tiểu thư thoát khỏi kiếp nạn.

Cung Trường Linh hiển nhiên là người tiếp tục tiên phong vươn tay, lịch thiệp chào hỏi.

- Dương thị trưởng, vinh hạnh gặp mặt.

- Cung tiên sinh, về ngoài không giống dân trong nghề buôn thần bán thánh?

- Ông thật có mắt nhìn nhận, tôi sở trường kinh doanh với người dương hơn, về phần âm hồn quấy nhiễu gì đó chỉ là sở thích cá nhân nhất thời. Nhưng ông có thể yên tâm, hai vị bằng hữu này rất cao tay ẩn trong vai trò vì dân lành mà trừ ma diệt quỷ.

Hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau rồi cùng quay ra gật đầu chào hỏi coi như hoàn thành xong nghi lễ với vị thị trưởng quyền cao chức trọng. Vẫn là đề Cung Trường Linh mồm mép linh hoạt giải vây.

- Để ông chê cười, bọn họ rất ngại ngùng nói chuyện với người sống, nhưng mà đối với người âm thì đặc biệt hứng thú.

Dương thị trưởng còn nhìn hai chúng tôi một lúc chính xác hơn là nhìn chăm chăm Tư Đồ, ai bảo về ngoài của gã quá bá đạo làm chi.

- Không thể bỏ kính ra được sao?

- Để ngài thất vọng rồi, mắt anh ta rất nhạy cảm, nhìn người sống một chút là đau mắt hột liền.

Cung Trường Linh đã nói như thế, lão Dương cũng không hoạch hợc nữa.

- Được rồi, mời ngồi!

Chúng tôi vừa ngồi xuống, hầu nữ bên cạnh cũng theo đó liền nhẹ nhàng đặt những tách trà nóng hổi thơm phức. Lão chủ nhà vào thẳng vấn đề.

- Nghe Thuần Vu quản gia nói tiên sinh muốn căn nhà của lão họ Dương ở Triệu Khuyển Hà?

Cung Trường Linh cũng không vòng vo, cười nhạt khẳng định.

- Phải, nghe đồn nhà đó có ma nên bị niêm phong, tôi rất thích chế phục chúng. Nếu như giải quyết chuyện Dương Tiểu Kiều tiểu thư đây xong, ông có thể trả ơn bằng căn nhà đó không?

Lão Dương có vẻ bất ngờ kinh ngạc trước sự tự tin quá mức, hơn nữa còn khẳng khái đòi hỏi lễ hậu tạ.

- Trước đó tôi đã gặp nhiều tay thần côn võ ngực cam đoan trị dứt tai ương cho tiểu nữ nhà này. Nhưng mà tự phụ như tiên sinh đây vẫn là lần đầu.

Cung Trường Linh cười cười.

- Thế này đi, nếu chúng tôi nói lời mà không làm được xin ông cứ việc tổng vào tù.

- Cái này không cần tiên sinh chỉ điểm, những tên trước kia thất bại, tất cả đều được tôi tổng vô trại cải tạo nhân phẩm.

- Vậy thì thế này đi. Hình như đây là năm cuối ông tại vị rồi, có muốn năm tới tranh chức tỉnh trưởng tỉnh Liêu Ninh hay không? Bọn tôi hậu thuẫn tài lực cho.

Cung Trường Linh vừa nói đồng thời tay đưa vào túi áo lấy ra một tấm danh thiếp sáng lấp lánh như mạ vàng, trao tấm card bằng hai ngón tay, khí thế cao ngạo bức nhân, hoàn toàn áp chế vị quan tai to mặt lớn. Lão Dương Khuyến Tử sững sờ một chút rồi đón lấy, mắt liếc một cái rồi kinh hoàng nhìn gã họ Cung, trao trả. Cung Trường Linh thấy thế, nói thêm

- Chuyện này ông chỉ lời không lỗ. Ông xem, tôi thắng, tiểu thư lá ngọc cành vàng của ông hết bệnh. Tôi thua, năm sau có người tài trợ cho ông giành đua chức tỉnh trưởng.

Lão Dương nhìn nhìn gã một chút rồi chuyển mắt nhìn Tư Đồ, chính xác hơn thì nhìn quả đầu đặc sắc của anh ta, khó khăn mở miệng.

- Một trong tứ đại hắc bang của Hội Tam Hoàng, băng nhóm có truyền thống lâu đời và thực lực mạnh nhất thế giới ngấm ở Hồng Kông - Hòa Thắng Hòa với biểu tượng hình xăm thanh kiếm. Danh thiếp màu vàng cũng cho thấy chức vụ của tiên sinh trong phân đàn không thấp. Trên đó lại còn ghi tiên sinh là phó tổng giám đốc hệ thống giải trí Ruby. Tiên sinh vừa có thực lực vừa có tiền bạc đích thực có khả năng giúp tôi năm sau thắng chức tỉnh trưởng.

Cung Trường Linh gật gù đồng tình, tôi có chút bất khả tư nghi hết nhìn gã rồi quay sang nhìn Tư Đồ. Không ngờ thân phận địa vị của họ lại khoa trương như vậy.

Nếu nhắc về hắc bang thì có lẽ nổi tiếng nhất và gần gũi hơn cả chính là Hội Tam Hoàng với lịch sử phát triển hàng trăm năm cùng quy mô thành viên khổng lồ, xét về tội ác và sự bạo tàn thì ít tổ chức nào bì kịp. Nghe nói Hội Tam Hoàng có số thành viên chính thức vào khoảng 1,5 triệu người ở Trung Quốc đại lục và khoảng 2,5 triệu thành viên trên toàn thế giới, ngang với quân số của quân đội Trung Quốc - đội quân đông nhất thế giới.

Vốn là một hội kín bắt nguồn ở tỉnh Phúc Kiến thời Khang Hy, khi ấy Thiên Địa hội - hay còn gọi là Hồng Hoa Hội (Hồng Môn Hội) hoặc Tam Điểm Hội - được một nhóm nhà sư ở chùa Thiếu Lâm lập ra với mục đích "phản Thanh phục Minh" (đánh đuổi quân Mãn Thanh ra khỏi bờ cõi, khôi phục giang sơn của nhà Minh). Khởi đầu, lúc mới thành lập, về mặt tổ chức thì người đứng đầu được gọi là Tổng đàn chủ. Đứng đầu mỗi đàn là Sơn chủ (hay còn gọi là Hoàng Long). Đại đa số người thuộc Thiên Địa hội đều tập trung ở những thành phố lớn như Nam Kinh, Bắc Kinh, Thượng Hải, Hàng Châu... Trong các băng phái con của Hội Tam Hoàng thì có 4 băng đảng nổi trội hơn cả được gọi là "Tứ đại hắc bang", gồm Tân Nghĩa An, 14K, Hòa Hợp Đào và Hòa Thắng Hòa.

Sự lũng đoạn do tứ đại hắc bang của Hội Tam Hoàng không chỉ khiến mỗi chính quyền ở Hồng Kông hay Macao điên đầu về sự lộng hành ngang nhiên trắng trợn. Cảnh sát an ninh hình sự ở đại lục lại không thể quét sạch tổ chức này vì thế lực của hội Tam Hoàng đã bám rễ vào sâu trong nhiều tầng lớp xã hội từ lâu đời. Hơn nữa nó còn gắn liền với kế sinh nhai của quá nhiều người, nên việc nhân dân chủ động khai báo với chính quyền về những "hoạt động đen" của Hội là việc không tưởng! Cũng giống như hình thức kinh doanh hệ thống giải trí Ruby, chắc chắn có quan chức cấp cao nào đó ít nhiều dây máu ăn phần, chống lưng hậu thuẫn.

Vậy mà Hòa Thắng Hòa, thế lực hô mưa gọi gió khiến cả giới chính quyền kiêng dè, suốt mấy năm qua lại không thu hồi được thanh Cự Khuyết từ tay Âu Tử Dạ? Chơi trò lấy thịt đè người, chỉ cần xuất ra 500 tên vũ trang tận răng, còn không khiến tên Âu Tử Dạ hai tay dâng đồ trấn bang của họ sao? Hay là Âu Tử Dạ cũng có thế lực tương xứng hậu thuẫn? Là thế lực của Bách Lý Thiên Hương?

Quản gia dẫn đường, lão thị trưởng cùng chúng tôi tới khuê phòng tiểu thư. Đầu tiên quản gia gõ cửa, tiếng bên trong vọng lại hỏi là giọng nam nhân hòa nhã.

-Đại thiếu gia, tôi dẫn người tới xem bệnh cho tiểu thư.

Vài giây sau cửa mở rộng, nam nhân thấy Dương thị trưởng thì cúi đầu chào một tiếng.

-Bồ!

-Ừ, Kiều Kiều thế nào rồi?

-Em ấy vừa thức dậy.

-Cung tiên sinh, đây là con trai lớn của tôi Dương Diệp.

Dương Diệp nghe lão bồ giới thiệu khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

-Mong Cung tiên sinh không phụ sự kỳ vọng của chúng tôi.

Lão Dương dẫn đầu đi vào, vị thiếu gia có vẻ ngoài rất trẻ, chưa đầy đôi mươi, có thể chỉ khoảng 18, cũng rất đẹp. Không phải nét đẹp tuấn tú nho nhã dòng dõi thư hương thanh cao như Phong Linh, hay bảnh bao phong trần sẵn chắc quân nhân lão luyện như Minh Đăng, hoặc là thâm trầm ngạo khí sắc khí chất giang hồ tà mị Cung Trường Lĩnh.

Có một vẻ đẹp như hoa dại, sạch sẽ thanh thuần, song đồng thời cũng mang dáng dấp yếu nhược, tương như tùy thời đều có thể vì bất cứ sóng gió nào làm cho đổ gục.

Trong phòng chủ đạo một màu trắng lạnh lẽo đến lóa mắt, tương như ở một thế giới không có sắc màu khác tồn tại. Tường sơn, nền gạch, mảnh rèm, tủ đồ, bàn ghế và cả chiếc giường tròn to đùng đặt chính giữa, xung quanh được che chắn lại bởi cơ man tơ lụa rủ xuống cùng dây pha lê long lánh dưới ánh sáng trắng của bốn trùm đèn pha lê trên trần, tất cả khiến người ta choáng ngợp.

Hầu nữ hai bên vén rèm lộ ra dung mạo người ngồi bên trong. Bên trong là một thiếu nữ độ 15, 16 tuổi mặc một chiếc váy đỏ tươi càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà, dung mạo tinh xảo khiến người ta chỉ muốn nhìn ngắm mãi. Đôi mắt lơ lơ mơ màng tựa như vẫn thèm ngủ, tựa lưng bốn bề là đồng gối ôm cùng chăn lụa bao bọc khiến cô bé nhỏ nhắn tựa như con búp bê.

-Oa ,tựa như Dutch Wives!

Tiếng của Tư Đồ khẽ bật lên bên cạnh khiến tôi không hiểu quay sang nhìn. Gã chỉ cười cười.

-Ý gì?

-Lát nói.

Lão Dương ngồi xuống bên con gái, hòa ái vươn tay chạm lên khuôn mặt trắng mịn, lại dịu dàng vuốt ve mái tóc đen bóng suôn mượt.

-Kiều Kiều, con thấy trong người thế nào?

Đôi mắt cô bé khẽ liếc, môi hồng chúm chím mấp máy, âm thanh nho nhỏ mà ôn nhã thốt ra.

-Bồ, con sợ lắm!

-Đừng sợ, đã có bồ ở đây.

-Không đâu, bố!

-Kiều Kiều, con yên tâm, bố nhất định sẽ bảo vệ con!

Cô bé lắc nhẹ, đôi mắt rợp bóng mi cong, chớp cái đã uрон ướt lệ. Vươn tay vừa hung hăng đập liên tiếp vào chân vừa hoảng loạn nói.

-Không, đây không phải chân của con. Bố, chặt bỏ nó đi. Giữ nó lại thật kinh khủng, ghê tởm.

-Kiều Kiều, bình tĩnh, nó là chân của con mà. Đừng ghét bỏ nó.

Dương lão nhân gia ôm lấy cô bé vào lòng, không để cho đôi tay tự dả thương chân.

-Không đâu, bố. Nó không phải của con. Thật kinh tởm. Không cần nó, không cần.

Bàn tay cô bé được bọc lớp bao tay rất dày, có đánh nữa cũng không gây tổn thương được. Chỉ là hành động như lên con động kinh tự hành hạ bản thân khiến người ta thương tâm. Dương Diệp vội vã tới bên tiêm một mũi, cô bé liền an tĩnh một chút. Hai cha con đỡ cô bé nhẹ nhàng nằm xuống rồi cẩn thận đắp chăn lên. Lúc hai người lùi xa, hầu nữ buông tay, màn rèm như tuyết phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 112: Tranh thù.

Trong khi cả đám người bị cô bé xinh như ngọc ngà thu hút, thì Cung Trường Linh lại lững thững ngó nghiêng sờ mó vật dụng khắp căn phòng. Không hiểu những thứ đó có gì kỳ lạ lại thu hút được anh ta?

Tư Đồ hích hích tay tôi, hỏi nhỏ ban nãy lúc cô bé phát điên có nhìn ra điểm gì bất thường không? Tôi gật nhẹ. Cô bé đó ngay từ đầu toàn thân đã mơ hồ bị hắc khí bủa vây, đến khi lên cơn hoảng loạn thì hắc khí dưới tấm chăn phủ nơi chân càng toa ra nồng đậm. Cũng chẳng rõ là bị thứ không sạch sẽ gì đeo bám. Không thấy có cái gì mờ ảo bay lượn ra hù dọa.

Chúng tôi lại được dẫn tới một gian khác, trong phòng cũng cực rộng, gần cửa sổ đặt bàn làm việc riêng, xung quanh còn kê rất nhiều tủ kệ, không chỉ chứa đựng sách mà thêm các đồ vật trang trí. Mọi người ngồi xuống nơi đặt bàn tiếp khách gần cửa ra vào, Dương lão nhân gia sốt ruột hỏi han.

-Thế nào Cung tiên sinh, rốt cục con gái tôi bị làm sao? Tiên sinh nắm mấy phần chữa được?

-Ông nghe qua căn bệnh BIID chưa?

Cả đám mờ mịt. Cung Trường Linh không nhanh không chậm giảng giải.

- Người mắc chứng bệnh rối loạn nhận dạng toàn diện cơ thể được gọi tắt là BIID. Bệnh nhân có tư tưởng muốn cắt bỏ một phần cơ thể vì họ cảm giác những bộ phận như tay hay chân là dư thừa. Căn bệnh được ví như chứng rối loạn nhận dạng, não bộ hoặc bị khiếm khuyết bẩm sinh, hoặc bị tác nhân bên ngoài gây tổn thương, nên không ghi nhận hoặc lưu trữ phần thiếu hụt hình ảnh cơ thể, vì vậy khiến họ có mong muốn “khao khát” được cắt bỏ chúng.

-Ý tiên sinh đây không phải ác ma giờ trò?

-Ma quỷ gì đó không phải chỉ là do con người tự bịa đặt ra để hù dọa nhau sao?

-Vậy chứ, tiên sinh định chữa như thế nào?

Cung Trường Linh cười cười, không trả lời mà nói lái sang chủ đề khác.

-Nghe nói, Dương thị trưởng cũng có khả năng thông linh? Cho nên Bạch Tranh Phòng mới tặng ông căn nhà ma? Vì biết ông có sở thích quái gở chỗ mũi châu đầu vào mấy thứ ma theo quỷ ám?

-Đồn nhảm thôi, nếu tôi có chút khả năng đã không mất thời gian phải nhờ cậy đến mấy tên thần côn.

Cung Trường Linh gật gật, lại hỏi tiếp, có phần thờ ơ, mắt đảo quanh nhìn khắp xung quanh phòng. Tư Đồ cũng không ngồi cùng lâu, đứng lên sờ mó ngó nghiêng.

-Vậy là chuyện này ông không biết nên mới tiếp nhận? Vì thường nếu biết là nhà ma, người ta chạy xa còn không kịp, phải không? Nhưng dường như ông biết chuyện này, sau lại không hề có xích mích gì với Bạch sở?

Lão ngáp ngừng do dự, liếc mắt nhìn Tư Đồ đang chạm tay lung tung.

-Lúc đó Bạch sở tặng có nói là nhà ma, tôi quả thật có chút hứng thú nhưng căn bản không tin tưởng lắm, ái nữ cũng giống tôi đòi đi theo. Chúng tôi đến nhà nhìn ngắm một lúc thì đột nhiên các vật dụng bắt đầu tự chuyển động, điều này khiến cho cả đám há hốc mồm vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Chỉ riêng ái nữ là bình tĩnh, nói trước nhận nhà sau niêm phong, lại chờ pháp sư tới tẩy ô uế. Tiếp đó chúng tôi trở về nhà thì ái nữ mới bắt đầu xảy ra biến hóa.

-Mấy người, mang đồ từ căn nhà ma đó về có phải không?

Lão thị trưởng dường như rất bất ngờ trước câu hỏi đột ngột xen vào của tôi, một lát sau mới gật.

-Cậu đoán đúng rồi. Ái nữ nói thích mấy thứ ở đó, tôi đều trưng bày trong này.

Tôi nghe đến đó đứng lên, dạo một vòng liền dễ dàng nhìn ra bốn hộp gỗ Hoàng Đàn được chế tác hoa văn uốn lượn mềm mại tinh tế. Thảm hừ một tiếng. Dám lấy đồ nhà ông.

-Nghe nói hương thơm đặc biệt của Hoàng Đàn sau hàng trăm năm vẫn còn giữ được mùi quý phái, khiến người ta tôn sùng là gỗ của thánh thần, xếp vào hàng đệ nhị chỉ đứng sau trầm hương.

Tôi giật mình một chút, thì ra Dương Diệp không biết từ lúc nào đã tiến tới phía sau lưng, thỉnh thoảng bật ra tiếng. Mặc dù âm thanh nhĩ nhĩ cùng gương mặt đẹp thanh thoát nhưng toàn thân mờ mờ toát ra hắc khí lạnh nhạt nên khiến tôi vô thức bài xích.

-Không biết nghệ nhân chế tác thế nào mà những hộp gỗ này lại tựa như có tuyết sản sinh?

Tôi ngượng cười, tìm một đề tài qua loa hỏi cho có. Thế nhưng người trả lời câu nói bằng quơ vớ vẩn của tôi lại là lão quản gia mắt nhỏ hẹp ẩn sau cặp kính trắng.

-Bí quyết tạo tuyết khi chế tác sản phẩm từ gỗ hoàng đàn là tuyệt đối không được dùng giấy giáp, thay vào đó là dùng đục sắc để gọt nhỏ nét. Ngoài ra, tuyết chỉ tạo thành ở môi trường kín gió nên khi làm xong thành phẩm cần phải nhanh chóng bọc vào túi hoặc úp vào lồng kính hay lọ thủy tinh...

Vị quản gia mắt hồ ly gương mặt không cảm xúc này có phần cổ quái, chẳng qua là do không cảm nhận được chút hơi thở hay sự ám áp gì từ thân thể lão.

-Thì ra là vậy, Thuần Vu quản gia am hiểu điều khắc chế tác gỗ?

-Chỉ là biết chút đỉnh.

-Hôm đó ông cũng tới nhà mà họ Dương sao?

-Quả có tới.

Tôi lại hừ lạnh trong lòng. Tiếp đó nhìn thấy Tư Đồ đang ngẩng ngốc nhìn một bức tranh lên cũng ra xem. Đây là một bức tranh thêu trên gấm đã được lồng chu đáo trong khung kính. Chứ lúc trước, tôi mở xem một lần rồi gấp lại cất trở về hộp gỗ. Ý chính là, nó là đồ của nhà tôi.

Bức tranh thêu cảnh lễ hội của dân tộc miền núi trong không gian tràn ngập cây phong, lá vàng lá đỏ thi nhau bay đầy trời. Nam thỏ lộ sanh (芦笙, một loài khèn của người Miêu), nữ cầm gậy hoa ca múa. Chính giữa là thiếu nữ tóc trắng mặc váy đỏ, tay áo ghép nhiều màu, chân váy xếp nếp xòe đủ 12 tông sắc, áo cài khuy nách, có nẹp hoa ở vai, ở ngực, còn mang trên mình khăn và túi, trên đầu quấn vành khăn nhiều nếp nhô cao, khuyên tai, vòng bạc đủ bộ. Thiếu nữ cầm một lá cờ mà múa, nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt xanh lam lấp lánh ngân quang, tổng thể mà nói đủ xinh đẹp đủ yêu mị.

-Tóc trắng mắt xanh, không có nét thuần châu Á mà lại phảng phất giống châu Âu? Đây là hồn huyết sao?

Tư Đồ lên tiếng. Tôi cũng gật nhẹ đồng tình.

-Đây là Miêu tộc thuần chủng sống biệt lập trong núi cao rừng sâu.

Tiếng của lão quản gia khô khốc mà gai nhọn cất lên. Lão đắm đắm nhìn bức tranh, gương mặt vẫn căng cứng không rõ hi vọng.

-Xin rửa tai lắng nghe.

Tư Đồ có phản ứng kỳ, mở miệng gọi chuyện. Lão quản gia im im một lúc mới ngắc ngứ như bị nghẹn, nhả lời.

-Trong “Sử ký Ngũ Đế bản kỷ” viết, Xi Vưu (蚩尤) là thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê (九黎) cư trú tại lưu vực Hoàng Hà, Hiền Viên Hoàng Đế chiến thắng Viêm Đế (Xích Đế) trong trận Phán Tuyền (阪泉之战), sau đó Nhị Đế liên thủ giết chết Xi Vưu trong trận Trác Lộc (涿鹿之战) ở Trung Kỳ. Cửu Lê chiến bại, tộc nhân phân tán, một bộ phận bị đồng hóa quên đi hận thù, một bộ phận chạy vào nơi rừng thiêng nước độc để bảo tồn nhân mạng là tổ tiên của Miêu tộc sau này. Từ đây kéo dài hơn hai ngàn năm bị Hoa Hạ đuổi cùng giết tận trở thành dân tộc lưu vong bị thảm nhứt nhưng bị sử sách bỏ quên.

- Vậy, đây là chân chính Miêu tộc? Tóc trắng mắt xanh mới là thuần chủng. Còn ngày nay nhìn thấy toàn tóc đen mắt đen là do đã bị lai tạp?

Tôi buột miệng hỏi, chợt nhớ tới tên Công Du Giám Binh. Lão quản gia không trả lời tôi, được rồi, không phản đối thì xem như đồng ý. Mắt lão vẫn nhìn như dán vào bức tranh, gương mặt như gỗ, không rõ cảm xúc.

- Bức tranh này miêu tả một phần quang cảnh lễ hội truyền thống của Miêu tộc “Thải Hoa Sơn” (踩花山) một trong hai phong tục lớn nhất trong năm, lấy việc thờ cúng cây phong, làm vật tổ để thông linh với Xi Vưu. Từ năm 960-1279 nhà Tống thống nhất Trung Hoa, cử binh đội giành lại các đất vùng Hồ bắc và Hồ nam. Đó là bước ngoặt lịch sử, chấm dứt sự tồn tại của tộc Miêu hoang dã, đẩy họ tới bờ diệt vong. Truyền kỳ đó được thêu lại, ở xung quanh viền tranh, bằng chữ Miêu tộc.

Nói tới đó lão ta dừng lại. Tôi ngửa miệng hỏi.

- Hết rồi sao?

- Hết gì chứ? Nãy giờ chỉ là phần kiến thức cơ bản trong sách. Còn những thứ được thêu, làm sao tôi đọc được?

Tôi ớ người ra rồi chúi thẳm trong bụng, nhất định lão hồ ly này biết. Khi tôi quay người lại vừa vận nhìn thấy Cung Trường Linh và Dương Khuyên Tử bước tới. Có chút nóng giận nói.

- Tôi biết nguyên nhân vì sao Dương tiểu thư giờ chứng viêm màng não rồi.

- Thằng nhóc này, là BIID.

Cung Trường Linh không chấp nhận, sửa lại. Tôi mặc kệ, nói tiếp.

- Sao cũng được, quan trọng là vì mớ đồ họ cầm từ ngôi nhà ma đó về nên mới khiến não bộ của Dương tiểu thư bị trục trặc hòng hóc. Bây giờ chỉ cần vật hoàn chủ cũ ắt bệnh không trị tự khỏi.

Cung Trường Linh gật gù tỏ vẻ ưng thuận.

- Nói có lý, Dương thị trưởng, dù sao ngôi nhà đó kiểu gì cũng thuộc về tôi, vậy thì mớ đồ dụng ông mang đi, xin hãy giao lại.

Lão thị trưởng nhủ mày, vuron tay vuốt vuốt cái mặt bự, có vẻ lúng túng khó xử.

- Cái này, Cung tiên sinh, hình như...

Cung Trường Linh lập tức cắt ngang, ánh mắt sắc lạnh chiếu tới thân hình mập mạp thấp hơn một cái đầu, giọng nói gã trầm tĩnh mà quyền uy, tựa như sếp vắn tội cấp dưới.

- Dương thị trưởng, có gì không được? Nếu mang về, tiểu thư khỏi bệnh, nhà thuộc về tôi. Nếu không được, tôi tài trợ cho ông một đồng tiền của, chẳng lẽ có cần nhà vợ va vớ vắn mà ông cũng phải đắn đo lưỡng lự?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 113: Thái Âm Càn Khôn Trắc.

- Xin hỏi vị tiêu ca này, dựa vào đâu cho rằng những món đồ đó có vấn đề? Chẳng lẽ cậu có khả năng nhìn thấy thứ gì hắc ám ẩn chứa bên trong đồ vật vô tri vô giác sao?

Đúng lúc đó, vị Dương Diệp yếu nhược lên tiếng chen ngang, giọng nói ôn nhả êm tai, rất thích hợp trở thành phát thanh viên trên đài tâm sự đêm khuya. Tôi nhàn nhạt đáp.

- Dương thiếu gia, có rất nhiều khả năng không ngờ tới gây lên chuyện lớn, chúng ta đang bế tắc trong việc tìm ra phương thức chữa bệnh, cho nên cần phải thử tất cả mọi biện pháp nghi ngờ đến.

Lão Dương thị trưởng lại vuron tay vuốt vuốt cái mặt núc ních mỡ lâu năm, tựa như đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Lão quản gia nên tiếng giải vây.

- Nhưng đây là những món đồ Dương tiểu thư thích, trước ta vẫn nên thử xem nó có phải thật sự tà môn hay không đã. Nếu không có vấn đề thì mong Cung tiên xin cho lưu lại, còn nếu có vấn đề, tới lúc đó mang trở về cũng chưa muộn.

Tiểu thư thích sao không trưng bày trong phòng cô bé lại để ở nơi làm việc của lão bố? Nhưng mà cái sở thích chuộng màu trắng quả có chút kỳ cục mà

biến thái? Cư nhiên toàn phòng tuyến trắng cô bé lại mặc váy đỏ. Cũng không biết lúc ở trong phòng cô bé tham quan ngắm nghía đồ gả nhìn ra được cái gì bất bình thường rồi?

Cung Trường Linh vẫn bộ dáng thanh thoi đứng đĩnh, tựa như giám đốc bên thanh tra vệ sinh an toàn thực phẩm đang thị sát một cơ sở sản xuất không tên tuổi. Nhân nhả nói.

- Thuần Vu quản gia dường như học vị uyên thâm, xin nghe chỉ giáo.

Mọi người dường như cũng đồng tình, im lặng không ý kiến. Lão quản gia vừa cao gầy vừa khô quắt như khúc cây gập hạn di động đó đây.

- Biện pháp này tên là 'Thái Âm Càn Khôn Trắc' của Miêu tộc. Chính là vào đêm trăng tròn, dùng thứ gì đó dương khí cực thịnh cùng thứ gì đó âm khí dồi dào. Sau đó đặt hai thứ này tuần tự trước mặt gương, tiếp theo đem vật cần kiểm tra đặt giữa hai thứ này. Phía trước đặt một chậu nước, nhỏ vào máu người, nhìn máu hoà về hướng nào có thể biết thứ này tới cùng có tà dị hay không.

- Thứ gì thuần dương thuần âm?

Cung Trường Linh lơ mơ hỏi. Tôi liền nhanh nhẩu góp lời.

- Chính là thứ ấm áp nhất và rét lạnh nhất? Hay là mềm nhất và cứng nhất?

Tư Đồ lắc lắc.

- Nam nhân chúng ta là thuần dương, nữ nhân là thuần âm nha!

- Thái Cực nằm gọn trong một vòng tròn, gồm hai nửa đối xứng ôm trọn lấy nhau, tượng trưng cho Âm (màu đen) và Dương (màu đỏ). Trong mỗi phần đối xứng lại có một chấm tròn màu đối lập nằm trong đó. Ý chỉ mỗi một tổng thể (hình tròn) luôn tồn tại hai mặt đối lập Âm và Dương, hai mặt đó tương hỗ, bù đắp với nhau để trở thành một thể hoàn thiện chính tề. Không một tổng thể, cá nhân nào lại tách biệt hoàn toàn hai mặt đó. Trong Âm có Dương, trong Dương có Âm, Âm thăng, Dương giáng, Âm thịnh, Dương suy. Khi Dương thịnh sẽ có mầm mống của Âm xuất hiện, trong hoạ lại có phúc, phúc họa khó lường. Nam chưa hẳn thuần dương nữ chưa chắc thuần âm. Tức là nói vạn vật trên đời không gì là tuyệt đối, mỗi một sự vật sự việc luôn tồn tại đồng thời hai khía cạnh đối nghịch song song cùng tồn tại trong một chỉnh thể.

Lão quản gia tuôn một tràng giảng bài cắt nghĩa khiến Cung Trường Linh ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt mờ mịt như sinh viên trong tiết Triết học.

- Tóm lại, ý quản gia tài học uyên bác đây ám chỉ thứ gì?

- Là ám chỉ la bàn?

Dương thiếu gia trả lời thay. Thuần Vu quản gia gật gù hài lòng, mặt chẳng có sắc thái, tiếp tục diễn vai giáo sư lịch sử học.

- Tỉ Nam là la bàn được sử dụng từ thời Chiến Quốc trong việc xem phong thủy bởi nó chính là hai sắc thái phân âm dương rõ ràng nhất. Kim nam châm là từ sắt đánh thành, sắt là hệ kim trong ngũ hành, ẩn theo ngũ hành sinh khắc mà nói, kim sinh thủy, mà phương bắc hệ thủy, cho nên bắc thủy là con của kim. Sắt sản sinh từ đá nam châm, đá nam châm là nhận dương khí dưỡng dục sinh ra, hoá thuộc dương khí, nằm vào hướng nam, bởi vậy phía nam tương đương với mẹ của kim nam châm. Người Nam Tống từng nói qua, chỉ hướng nam chính là nơi sinh khí.

Cung Trường Linh cuối cùng cũng chịu không thấu, nhú nhú cặp mày lười kiểng sắc bén, một tay vờn nơi huyết thái dương ần ần mấy cái, biểu tình chịu đựng.

- Nam châm có hai cực, N và S, N vĩnh viễn chỉ cực bắc cũng là cực âm, mà S thì vĩnh viễn chỉ cực nam đồng thời cũng là cực dương! Đặt la bàn hướng phía gương, thế là chúng ta sẽ có được vật tối âm tối dương gì đó rồi?

Lão Thuần Vu hài lòng xác nhận.

- Không sai. Sau đó nhỏ máu vào nước, máu nếu bị dẫn hướng cực nam, nói rõ vật này dương khí phi thường dồi dào, ngược lại thành thứ đồ hung ác gây tổn hại cho gia chủ. Giờ, xin hỏi vị tiểu ca này, thứ gì cần lấy ra xem xét đây?

Lão quả gia hỏi tôi, ý tứ như thăm dò. Tôi không chút nao núng, vung tay chỉ. Bức tranh đó, lúc trước tôi nhìn cũng không thấy có cái gì đặc biệt gây lên hứng thú. Bây giờ thì lại tràn ngập tò mò hiếu kỳ về ẩn tình nó truyền tải, cũng như màn âm khí ngùn ngụt lan tỏa hư ảo mờ mịt tựa sương tựa khói, khiến người ta nhú mày canh chừng phòng ngừa.

- Chính là bức tranh thêu.

Tư Đồ vừa nghe tôi chỉ điểm liền nhanh nhẹn hào hứng tháo nó xuống, dỡ nó ra. Cung Trường Linh một bên hỏi bọn họ xem nhà có la bàn. Dương Diệp nói đi lấy. Lão quản gia cũng bỏ đi, nói đi lấy một chậu nước nhỏ và tấm gương.

Tôi tới bên Tư Đồ, thì thảo, còn Cung Trường Linh ra phía cửa sổ bên bàn làm việc, mở cửa.

- Lần trước anh gọi Dương tiểu thư là "Dutch Wives"?

Tư Đồ nhếch khóe miệng cười, có phần biến thái đậm đặc, khiến tôi chợt dạ muốn hỏi hận. Phải chăng vừa ngu ngốc hỏi đề tài nhạy cảm?

-“Dutch Wives”, tên một loại búp bê tình dục của Nhật.

Tôi kinh bị nhìn, phán ngay và luôn.

-Đâm ô biến thái.

Gã vẫn ngoác miệng cười tỏ vẻ vui sướng.

-Đành chịu thôi, vừa nhìn thấy cô bé mỹ mạo như tranh vẽ không hiểu sao trong óc lại nhảy ra từ đó. Nói cho chú em mở rộng tầm mắt. Đàn ông nhìn thấy gái đẹp mà nảy sinh ham muốn mới là chân chính nam nhi.

-Lý lẽ của kẻ luôn để tình trùng ăn cho hồng não.

Tư Đồ không vì lời chê bai có phần xúc phạm của tôi mà để bụng. Gã vẫn cười cợt, thậm chí to nhỏ.

-Là vì chú em chưa trải sự đời nhiều đấy thôi. Có phải là Tiểu Mặc Tử chưa có mối tình nào vất vả đúng không? Còn zin?

Tôi nhìn trần nhà, cảm nín. Tư Đồ một bên vỗ vỗ vai tôi, một bên che miệng ngoác rộng cười ha hả, sau đó lại nhỏ giọng, thì thà thì thầm.

-Đại gia đây vỗ ngực cam đoan 100% chuẩn đẳng thượng phu. Lão bà mất sớm để lại tiểu bảo bối non dại, cậu nói xem tôi đây không ra ngoài lăng nhăng tìm gái mua vui, chỉ biết chăm con, có phải nên tuyên dương là người đàn ông mẫu mực của năm? Nhưng mà cảnh gã trông nuôi con kiêm chế một hai năm miễn cưỡng trôi qua, nhu cầu giải quyết sinh lý không thể xem nhẹ. Tôi liền đặt hàng mua một em tình nhân “Dutch Wives”, có giá 4.000 bảng Anh (khoảng 140 triệu VNĐ). Tiền nào của ấy, mua về dùng thử mới thấy ngất ngây thỏa mãn.

Gã vươn tay hai bàn tay lên không trung, 10 ngón mồm mồm vung vẩy tựa như có vật gì vô hình trước mắt khiến gã động tâm muốn cuồng dã nhào nặn. Miệng há hốc, nước miếng trong đó ứa ra thềm thường, nuốt xuống, đè nén áp chế dục vọng.

-Đám mặt hàng xa xỉ đó có làn da trơn mịn mềm mại, tựa như da người thật, sờ vào rồi chỉ muốn vuốt ve xoa bóp mãi không ngừng. Lại bảo đảm an toàn sạch sẽ, không kêu ca phàn nàn mỗi khi bị tôi vất ở nhà, luôn mỉm cười là lời câu dẫn mỗi khi tôi đòi hỏi. Thật là món hàng cực phẩm khiến người ta yêu thích không muốn rời xa. Sau này cậu nếu muốn trải nghiệm tình thú mà sợ có lỗi với người yêu, cứ nói với tôi một tiếng, tôi môi giới cho. Chúng ta vừa có thể giải quyết nhu cầu bức bối của tuổi trẻ huyết khí phương cương, vừa không cần day dứt áy náy vì không phản bội người yêu. Nhất cử lưỡng tiện, cậu nói có phải không?

Gã tuân một tràng dài tron tru, vươn tay lau khóe miệng, cực kì khí thế khoe khoang tự mãn. Đúng lúc đó đám người trở lại. Chúng tôi vây quanh bàn làm việc, để các vận dụng cần thiết lên, bên cạnh cửa sổ mở toang. Tối nay trăng chưa hẳn tròn đầy sắc cạnh, ánh sáng lại hồng như nhiễm máu, đỏ ừng ực dị giống như đang tuyên cáo khả năng sẽ phát sinh điềm xấu.

Gió đêm vi vu đi lại, lạo xạo qua những hàng liễu bao quanh khu vườn như tấm thảm máu, nở rộ một loài hoa như thuộc về U Minh giới. Lão quản gia nhìn một vòng, hỏi.

-Giờ ai nhỏ máu nào?

Bây giờ thì tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Chẳng phải vì sợ đau gì hết, chắc chỉ cần chút máu, là vết thương nhỏ thôi mà, chẳng qua có dính lú tôi tí vấn đề u ám lên khiến lòng người đắn đo.

-Máu của đồng nam thì càng hiệu nghiệm.

Cả đám không hện mà cùng chìa vào Dương Diệp, cậu ta thấy vậy, gương mặt vốn trắng trẻo chợt tái nhợt, biểu tình cứng lại có phần mất tự nhiên. Ho khan một chút rồi cười cười lấp liếm, giọng vẫn cực kỳ ôn hòa nhĩ nhĩ.

-Thật ra, tôi nhìn thấy máu thì sẽ chóng mặt buồn nôn. Sức khỏe của tôi từ trước đến nay vốn không được tốt lắm. Từ lúc Kiều Kiều mắc bệnh quái lạ, nhìn thấy máu trong người cũng liền không khỏe theo.

Nói đến đó cậu ta dừng một chút chuyển mắt nhìn tôi kéo theo đám người cũng đồng loạt hướng tới.

-Tôi thấy vị tiểu ca kia cũng rất trẻ tuổi, gương mặt thanh tú trong sạch, tựa như dân thôn quê hiền hậu chất phác, chắc là chưa nếm trải ái tình đâu nhỉ?

Tôi hơi nhũn mảy bắt mẫn, quả thật trông cậu ta không đủ chỉ tiêu để hiến máu nhân đạo, nhưng mà cũng không loại từ khả năng đã nếm “trái cấm” ăn com trước keng” mất rồi. Tôi nhếch khóe môi cười lạnh, cầm lấy con dao nhỏ đặt trên bàn. Cửa nhẹ một cái, chỉ cảm thấy đầu ngón tay tê tê, sau đó chính là một tí nhói nhói và ngứa ngứa. Đầu ngón tay xuất hiện một giọt máu to bằng hạt đậu, ấn một chút, dùng khí lực vẩy, giọt máu tươi rơi vào trong nước.

Trong khi tất cả mở to mắt nhìn động tĩnh của mặt nước thì tôi đưa ngón tay lên miệng, liếm liếm mấy cái, vết thương nhỏ qua vài giây ngăn ngui tự động lành lại.

Giọt máu chìm vào trong nước, sau đó như có sinh mệnh bắt đầu biến hóa thành một đường thẳng. Dương thị trưởng không nhịn được phát ra một tiếng

kinh thần. Mọi người nhìn hướng đi của đường máu, phát hiện nó tuy mỏng mảnh lại dần thon dài về hướng cực S, hình thành một xạ tuyến đỏ tươi. Không có nửa điểm chệch, cực kỳ bất mắt.

Cả đám ngẩng đầu, mờ mịt nhìn nhau. Dương thiếu gia nhẹ nhàng lên tiếng, phá vỡ trầm mặc.

-Cực nam, đại biểu vật phẩm bình thường. Lão quân gia, có thể dọn dẹp được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 114: Da người.

Vừa dứt lời Thuần Vu quân gia liền nhanh chóng thu dọn, còn tên Dương Diệp thì sửa soạn tấm tranh thêu cho lại vào khung.

Bàn tay tôi vô thức siết chặt, cảm giác cực kỳ tồi tệ. Người ta đang trắng trợn cướp đi đồ đặc vốn nghiêm nhiên của tôi, ngay trước mặt.

Vốn tưởng rằng dựa theo biện pháp Thái Âm Càn Khôn Trắc kiểm tra thì sẽ xác định đây là vật phẩm có chứa tà khí. Một khối hắc ám lơ mờ vẫn đang không ngừng nhún nhảy trên tấm tranh thêu như treu tức chế nhạo tôi ngu xuẩn.

-Đợi đã, chúng ta hình như đã hiểu lầm ý nghĩa của kết quả cuối cùng.

Người vừa lên tiếng kéo tôi trở về hiện thực là Cung Trường Linh. Gã vừa nói vừa vươn tay lấy lại khung tranh.

-Huyết dịch tuy bị dẫn về phần dương, nhưng chúng ta lại quên bản thân máu chính là phi thường bài xích vật âm hàn. Cho nên khi cảm giác được âm khí ở cực bắc, nó sẽ tự nhiên mà bị cực nam thu hút. Giống như chim có thể cảm giác được các tuyến đường âm dương vô hình lại hiện hữu hiển nhiên trong thiên địa. Chúng sẽ tự động thay đổi, đi theo quy luật dương khí mà về phương nam tránh rét.

Lão thị trưởng có một vẻ ngoài rất thu hút ánh nhìn, tuy to béo núc núc mỡ thoải nhìn như một con heo di động khiến cho đám dân đen phản cảm, nhưng bù lại lão có bộ mặt phải nói là cực kỳ mua chuộc được đôi phương. Tài to mặt lớn, trắng trẻo hồng hào, ánh mắt đen nhánh to tròn, nụ cười mờ rộng thoát nhìn thần thiện phúc hậu, một chút gian trá xảo quyệt cũng nhìn không thấy.

Lão tần ngần tới bên, dò hỏi.

-Ý của tiên sinh, đây quả là tà vật?

-Không sai, nó thuộc về chí âm, sẽ khắc chết gia chủ. Giờ tôi cho người mang nó trở về chốn cũ, mong rằng âm khí bám trên người Dương tiểu thư cũng sẽ rời đi.

Cung Trường Linh bảo hầu nữ đứng bên cửa đi lấy dùm một chiếc túi, xong gã gọi điện hỏi người ở đầu dây đã tới chưa. “Đã tới chưa?” Tức là gã đã đoán trước sự tình diễn biến ra sao mà sắp đặt cả rồi.

Cung Trường Linh tắt máy quay lại tháo khung tranh, Dương Diệp lo xa tới bên thăm hỏi.

-Thế nhờ nó đi rồi mà Kiều Kiều vẫn không hết bệnh thì sao?

-Mọi chuyện đều không thể nắm chắc hoàn toàn. Dương thị trưởng, cấp cho chúng tôi một căn phòng, đêm nay chúng tôi muốn ở lại đây theo dõi sự tình thêm. Phải rồi, ông còn lấy thứ gì ở căn nhà đó nữa, mang hết ra đây cho tôi.

Má ơi, gã chỉ là khách qua đường, là người tới nhà lão thị trưởng làm việc nhưng cái giọng điệu sai bảo như hạ lệnh thế kia cũng quá mức trịnh thượng rồi. Làm cho Dương thị trưởng tuy được khí thế quan trường bảo hộ cũng không địch lại nổi cái khí thế cường đại của giới giang hồ lão luyện, đè ép cho không phản kháng.

-Tôi cam đoan Dương tiểu thư trị khỏi, ông gọi điện cho lão Bạch sở, nói một tiếng đỡ bỏ lệnh niêm phong đi là vừa.

Lão Dương móc điện thoại gọi, đơn giản ngắn gọn nói nhà đã được bán cho người quen, yêu cầu tháo bỏ lệnh niêm phong. Lão quân gia trở lại, nhìn thấy tình huống trên, cất tiếng.

-Cung tiên sinh, dường như rất quan tâm căn nhà mà?

Cung Trường Linh nhìn lão ta, khẽ nhếch khóe môi cười nhạt nhẽo.

-Chẳng dấu gì Thuần Vu quân gia, tôi đây mặc dù phê phán bài trừ mê tín dị đoan nhưng mà cũng vì vấn đề đó mà tò mò hiếu kỳ. Được sở hữu một căn nhà mà , vốn từ lâu tôi đã thêm muốn.

- Sở thích rất đặc biệt. Xem ra, Cung tiên sinh đã sớm điều tra nhiều thứ?

Giọng của Thuần Vu quản gia lạnh lẽo mà khô khan cất lên, như người lâu không được uống nước. Cung Trường Linh mặt vẫn tĩnh bơ, giọng càng như lão tướng nói với lính hậu cần.

- Đây là dĩ nhiên, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Phải rồi, xin hỏi quản gia Thuần Vu vào đây làm lâu chưa?

- Vừa tròn hai năm.

-Ồ, là có người giới thiệu, hay tự tiến cử?

- Cung tiên sinh, quản gia Thuần Vu là được tôi nhận vào làm.

Người lên tiếng là Dương Diệp. Nếu như tôi không nhìn thấy được đám ám khí lớn vồn lượn lơ quanh cậu ta, dựa vào dung mạo thanh tao tuấn nhã rất dễ lấy được lòng người đối diện. Có điều, vì nhìn thấy được cái đám ám khí như hơi nước bủa vây mà hảo cảm dành cho cậu ta giảm đi một nửa. Mơ hồ cảm thấy vị Dương thiếu gia này không đơn thuần như vẻ ngoài, một sự bài xích khó nói thành lời.

- Hai năm trước tôi và Kiều Kiều nhìn thấy ông ở trước cổng nhà ngất xỉu, bèn gọi người trong nhà đưa vào. Sau khi tỉnh lại mới biết ông ấy bỏ nhà ra đi bởi hai đứa con vì vấn đề tranh chấp đất đai nhà cửa mà đánh chửi nhau suốt ngày. Bọn họ tị nạn nhau từng m đất một, cũng đùn đẩy nhau không muốn phụng dưỡng. Chúng tôi không đành lòng thấy ông ấy tuổi cao sức yếu còn phải lang thang đầu đường xó chợ mới nhận vào làm việc.

Cung Trường Linh gật gù xem như nghe hiểu. Giọng nói nhẹ nhàng thốt ra lại tựa như chế giễu.

- Ấn ở thế nào lại sinh ra hai cái nghịch tử? Cũng thật trùng hợp, gặp được Dương thiếu gia có tấm lòng nhân từ bác ái.

Hầu nữ vừa vặn tiến tới đưa chiếc túi cho gã, tôi lập tức thu gom toàn bộ số hộp gỗ Hoàng Đàn khiến cha con họ Dương cùng lão quản gia kinh ngạc. Dương thị trưởng không kìm chế được, gian nan hỏi.

- Cậu sao lại biết đó là những món đồ tôi lấy từ căn nhà đó?

Tôi tĩnh bơ đáp.

- Có gì đâu, bọn chúng toàn bộ đều tỏa ra luồng khí chết chóc, sớm mang đi thì mọi tai ương mới dẹp bỏ được.

Lão quản gia tựa như rất hứng thú với đề tài tôi vừa nêu, hỏi.

- Cậu quả thật nhìn thấy được chúng?

Tôi gật nhẹ xác nhận. Nhìn gương mặt ba người bọn họ, không có hảo cảm. Vươn tay chỉ hai cha con nhà họ Dương.

- Dương thị trưởng, Dương thiếu gia, toàn thân hai người đều quần đầy chương khí chết chóc. Bản thân đã từng tạo ác nghiệp gì lương tâm tự hiểu. Dương thiếu thư cũng không ngoại lệ cho nên mới bị chút quả báo. Nhưng mấy người yên tâm, về phần đã làm điều thất đức gì tôi không có bổn phận hay trách nhiệm đào sâu truy cứu.

Một câu nói nhẹ nhàng của tôi xem như đã đá thảo kinh xà, vậy càng tốt, đánh nhanh rút gọn, có muốn chơi trò giết người diệt khẩu thì cứ việc biểu diễn. Tôi tĩnh tề nhìn cả ba người bọn họ đều mang biểu tình biến hóa ít nhiều.

Lão quản gia chỉ kinh ngạc sững sốt một chút, khóe môi khẽ nhếch một cung độ cứng nhắc như biểu thị sự thích thú nhưng điều đó lại khiến tôi có chút rờn rợn.

Dương thị trưởng sau khi cứng đờ người một chút, gương mặt trông có phần hiền lành phúc hậu lại giãn nở, hai khóe môi cong cong tựa tiểu phi tiểu đại ý ta đây sống thành thoi vô ưu, mấy thứ ác ôn tội lỗi đó không có trong từ điển của ta, nhưng ánh mắt lại trở lên tối tăm thâm sâu hơn, tựa như trong óc đang loạn chuyển tính toán.

Mà Dương thiếu gia rõ ràng biến hóa đặc sắc hơn cả, gương mặt vốn thanh thoát trắng nõn nà chuyển sang xanh xao tái nhợt như vừa bị ép uống một cốc nước ép từ rau diếp cá. Cuối cùng dừng lại ở màu xám nhạt, tựa như mặt bị ám khói bếp. Các cơ mặt không tự chủ nhắm nhúm lại, rồi co giật mấy cái như bị điện chích, rõ ràng đang cực lực kìm chế thứ gì đó sục sôi. Bằng chứng là hắc khí âm u âm ẩm từ cơ thể cậu ta lan tỏa càng nồng đậm hơn, càng ngày có hình thù rõ ràng, tựa như một đoạn dây xích, cuộn mấy vòng, xiết chặt lấy Dương thiếu gia.

- Chúng tôi không phải cảnh sát hình sự, sẽ không điều tra mấy vấn đề ngoài luồng không cần thiết. Ý nói là, mọi người không cần manh động làm thêm những việc ngu xuẩn để rồi sau này hối hận không kịp.

Cung Trường Linh vừa lơ đãng nói có vẻ tùy ý, vừa nhìn cái túi chứa đồ của nhà tôi. Lời của gã, vẻ ngoài là “dung cây dọa khỉ”, nhưng mà có cảm giác như phản tác dụng lại nội dung câu nói. Không khiến cho khỉ sợ, ngược lại còn khiến chúng nổi sát tâm. Không biết gã dựa vào đâu nhận định đám người này đều thuộc dạng “phần trư ăn lão hổ”. Hơn nữa chúng tôi đều đang ở trong hang hùm a. Cứ thế nói mấy lời tựa như khiêu khích hình như không thỏa đáng.

-Nếu không muốn gặp tình cảnh ác giả ác báo thì lúc trước không nên nổi sát tâm.

Gã lại lầm bầm thêm một câu sau chót, chẳng khác nào khiến giọt nước tràn ly đây. Nhưng hình như Cung Trường Lĩnh đểch để vào mắt, hoặc là trong bụng đã lờng trước cả rồi, cầm lấy túi đồ nói bản thân sẽ ra ngoài cổng đưa cho người quen. Thuận Vu quản gia có ý làm thay, gã nói không cần, kẻ đó là thù hạ của anh ta vẫn nên để anh ta đích thân giao phó. Tôi nói muốn đi cùng, dứt lời liền chạy theo, thế là Thuận Vu quản gia dẫn đường cho mình Tư Đồ về phòng trước.

Cả tòa nhà rộng lớn lại vô cùng tĩnh mịch, tưởng như chỉ có mỗi âm thanh tiếng bước chân của chúng tôi vang vọng đáp lại. Nơi nơi đều có ánh đèn lấp đặt trên các bức tường chiếu rọi thê mà vẫn cứ tâm tôi khó hiểu như thê chiếu vào một vùng không gian có sương mù lớn vờn. Trong nhà vốn nên ẩm áp lại lạnh lẽo chẳng khác hầm băng, là bởi âm khí nơi này quá nặng nề, dường như đâu đâu cũng có thể dễ dàng nhìn thấy những khối hắc khí âm trầm tỏa ra từ bề, đeo bám vào người sống, tham lam hút dương khí của họ.

Đột nhiên cảm nhận một luồng ánh nhìn chăm chú sau lưng, tôi nhủ nhủ mảy buồn bực. Cũng không phải ánh mắt thù địch hẳn học gì, nhưng cứ bị ánh nhìn phía sau đeo bám mãi như keo dán, gây cảm giác bức bối khó chịu. Khi tới gần cửa chính mới quay phắt lại ngẩng đầu nhìn, phía cửa phòng đóng kín tầng trên, một đoạn tóc trắng còn chưa kịp đi vào.

Cung Trường Lĩnh thấy tôi dừng bước, xoay đầu theo hướng tôi nhìn. Tôi vươn tay chỉ, hỏi.

-Đó là phòng của Dương tiểu thư đúng không?

Gã gật gù.

-Sao thế? Có điểm gì khác thường?

Tôi xoay người bước đi, nghĩ chắc không phải mình ảo giác đâu, mới nói tiếp.

-Là tóc trắng, xuyên qua tường.

-Cái gì tóc trắng? Xuyên qua tường? Là ác hồn oán khí của tấm tranh chạy ra ngoài tác yêu tác quái phải không?

Tôi nghiêng đầu rồi lắc lắc.

-Không chắc chắn, có điều, nếu đúng là nó, chúng ta mạng tranh đi, nó lại chẳng làm ra hành động ngăn cản. Không phải nó nên đi theo chúng ta sao?

-Nói cũng phải! Theo lẽ thường, bị nhốt trong tranh thì không thể cách nó quá xa. Vậy thì là thứ gì đang giấu võ dương oai ở đây?

Hầu nữ đi trước dẫn đường, chúng tôi đã ra đường chính dẫn đến cổng lớn. Hầu nữ ở đây mặc đồ đồng phục, váy đen tạp dề trắng, nhìn không khác trang phục trong anime, xinh xắn mà gọi cảm. Thời tiết khá lạnh, gió đêm vù vù thổi như tát vào mặt, nhưng đám hầu nữ vẫn mặc như khi trời thu sang, cũng không thấy có phản ứng run lập cập. Chúng tôi đi phía sau cách cô ta một quãng, thì thà thì thầm nghị luận.

-Lúc ở trong phòng Dương tiểu thư, anh nhìn ra thứ gì khác thường sao?

-Ừ! Là da người. Toàn bộ tranh ảnh, bàn ghế, giường tủ đều được bọc một lớp da người.

Tôi có chút sùng sốt, ngẫm nghĩ một chút mới nhớ. Phải a, ngay đến mấy bức tranh treo trên tường, cư nhiên cũng màu trắng, trên đó chẳng vẽ gì, đáng ra phải lưu tâm, nhưng lúc đó chỉ nhìn lướt qua một vòng, cũng không để ý nhiều. Giờ gã nói mới cảm thấy căn phòng tràn ngập sự cổ quái quỷ dị.

-Anh chắc không? Nhớ là bị lộn thì sao?

Gã lắc nhẹ.

-Lúc trước tôi biết một tên bác sĩ có sở thích sưu tập da người tình. Gã đó mỗi lần muốn chấm dứt một mối quan hệ yêu đương nào đó, sẽ xuống tay giết bằng cách cho uống thuốc ngủ liều nặng. Sau đó ngâm cô gái trong nước nóng có chứa những cánh hoa hồng cùng chất bảo quản. Gã là chuyên gia giải phẫu đối với việc lột da người không vấn đề. Da người cần thận lột xuống gã lại tỉ mỉ khâu nó bọc vào một con búp bê tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 115: Hành động.

Tiếng gió ngoài trời vụt qua những tán liễu lay động như tóc rủ, qua những bông hoa như móng tay quỷ dữ, tạo ra chùm âm thanh rít gào nghe đặc biệt thê lương ai oán. Kết hợp cùng đám đèn lồng đỏ đang không ngừng nhẹ nhàng đung đưa, được treo trên những cây cột trái khắp khu vườn, nhuộm cho khung cảnh một màu đỏ quái gở. Làm người ta rùng mình ớn lạnh, tựa như trong một cảnh quay của loạt phim kinh dị.

Cung Trường Linh nhìn quang cảnh một vòng, điềm nhiên kể lại cố sự.

-Gã ta là khách hàng thường xuyên của vũ trường Ruby, đó cũng là nơi gã tìm bạn tình. Vì tốn khá nhiều tiền sang chảnh ngu đại bao gái nên gã đã vay nóng chúng tôi một khoản. Có điều cứ khát lần mãi, cuối cùng không biết gã lần la dò hỏi ở đâu nguồn tin biết Phương Vi cũng thích chơi búp bê tình dục, bèn gọi chuyện muốn tặng mấy con trừ nợ. Cho nên tôi cùng hai tên đàn em đích thân tới nhà tham quan mới biết gã có hẳn một bộ sưu tập hơn chục em búp bê được bọc da người thật, đứng ngồi nằm ngón ngang khắp căn nhà.

Chúng tôi mới đầu nhìn cũng không nhận ra có cái gì bất ổn. Mặc dù thủ pháp gã khâu không tệ, nhưng nhìn kỹ vẫn nhận ra dấu vết như những con rết trắng bò khắp cơ thể trắng trẻo mịn màng. Chúng tôi tuy là dân xa hội đen bị người đời phỉ nhổ là độc ác bạo tàn không việc tán tặn lương tâm nào không làm nhưng vẫn có nguyên tắc nhất định. Việc gã giết người tình hàng loạt đối với chúng tôi mà nói cũng không có cái gì phải ngửa mặt. Nhưng mà gã lại lột da, khâu vào búp bê, rồi lại dùng nó làm tình khắp nhà, nghĩ liền muốn buồn nôn.

Chúng tôi đánh đập cho một trận, hỏi gã những bộ phận không dùng tới của nạn nhân thì xử lý thế nào? Gã ta nói để trong tủ đông, mỗi lần lấy ra một ít làm thức ăn nuôi hai con chó trông nhà. Tôi từng nghe Phương Vi nói qua, chó được ăn thịt người, linh tính cực mạnh có thể nghe hiểu ý chủ nhân, không những thế, đối với những oan hồn muốn tìm cách gây hại cũng không dám tới gần. Chúng tôi bắn bỏ hai con chó bị xích trong góc nhà đang sửa lồng lợn như lên cơn bệnh dại. Trói gã biến thái bệnh hoạn lại rồi gọi điện tới đường dây nóng của cảnh sát hình sự, tố cáo tội ác.

Cung Trường Linh tường thuật xong rồi, tôi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn gã, gã nhìn lại, cười cười, tựa như trấn an. Trong đầu thầm nghĩ thì ra vì nhìn thấy đám da người được trưng bày như vật gia dụng nên mới nghĩ ngờ gia đình này có vấn đề, hơn nữa kết hợp với tin đồn hai năm qua có nhân viên liên tục mất tích, xem ra có thể khẳng định được rồi.

-Tại sao không yêu nữa gã ta lại muốn lưu da lại?

-Vậy mới nói là bệnh hoạn biến thái. Lý lẽ biện hộ của gã là, vì các cô ấy lúc còn sống chỉ biết đòi hỏi gã mua đồ này nọ, không chiều chuộng nổi thì bắt đầu chê bai rồi tìm thằng khác mời chài. Gã uất ức căm phẫn, liền tìm cách hãm hại, khâu da nạn nhân vào búp bê. Gã tự thôi miên bản thân rằng như thế đám tình nhân sẽ không thể phản bội, mãi ở bên cạnh. Gã nói búp bê là những cô tình nhân ngoan ngoan chỉ biết cung phụng, không kêu ca phàn nàn, không đòi hỏi chê trách. Biến người tình thành búp bê, hằng ngày dầy vò hành hạ, coi như công cụ phát tiết, coi như trả thù các cô lúc sống không biết điều, dám xem thường gã.

Tôi gật gù xem như nghe hiểu phần nào, loại tình cảm độc chiếm không có được thì phá bỏ, biến thái bệnh hoạn như thế, khiến người ta kinh tởm nổi gai ốc.

-Vậy thì, anh đoán xem, ai là người xuống tay giết người lột da ở cái gia đình này? Lão thị trưởng? Lão quản gia? Dương thiếu gia? Hay Dương tiểu thư?

Chúng tôi đã ra tới gần cổng, hầu nữ nói với nhân viên bảo vệ mở cho Cung Trường Linh ra ngoài trao đồ. Tôi nhìn cô gái, hỏi cô có lạnh không? Không rét sao? Cô lắc nhẹ, nói đã quen với cái lạnh, cũng không lạnh như lúc đầu. Gương mặt cô gái khá trẻ đẹp nhưng có gì đó không đúng lắm, giọng nói dường như không được tự nhiên, giống như không chứa cảm xúc.

Cung Trường Linh đã trở vào rồi, lại đứng xa xa nghe điện thoại. Tôi đành tiếp tục gọi chuyện với cô gái, nếu không cử động, cô ấy đứng đó, sẽ có cảm giác như manocanh.

-Cô vào làm lâu chưa?

-Tôi mới làm được mấy tháng.

Tôi lại quay sang bắt chuyện với người bảo vệ cũng khá trẻ tuổi, trông cũng ưa nhìn. Anh ta cũng mặc đồng phục bảo vệ chuyên nghiệp, không có thêm áo khoác chống lạnh. Rõ ràng đêm đông cực kỳ giá rét, có lẽ chưa tới 10 độ, bọn họ lại mặc khá ít đồ, có khả năng chịu đựng nhiệt độ thấp rất tốt sao?

-Anh làm ở đây thấy thế nào?

-Rất tốt, công việc đơn giản, lương cao.

Trả lời đúng trọng tâm, ngắn gọn, súc tích.

-Anh làm việc cả ngày ở đây? Có một mình thôi sao?

-Làm cả ngày, còn một người nữa.

Giọng nói đều đều, không cao không thấp, tựa như robot được lập trình trả lời, cứng ngắt, khô khan.

Cung Trường Linh đã nghe xong điện, đột nhiên lại đeo kính đen vào, bảo hầu nữ dẫn đường về phòng nghỉ. Cô gái nhẹ nhàng điềm tĩnh đi trước, gã xoay đầu nhìn bảo vệ rồi nhìn hầu nữ, cuối cùng tháo kính ra, bước theo. Đi được một đoạn mà ánh mắt gã trước sau vẫn nhìn như hút hồn vào hình dáng thiếu nữ cách đó không xa. Nói nhỏ.

-Cậu có để ý không, hầu nữ ở cái nhà này rất có mị lực câu dẫn. Rõ ràng chẳng làm ra cử chỉ gì vượt quá giới hạn lại phong tình cuốn hút so với đám gái nhảy thác loạn trong vũ trường còn muốn hấp dẫn hơn. Là bởi cô nào cũng ngây thơ đáng yêu trông như học sinh cấp 3 khiến cho tâm tình người ta nhộn nhạo như có vuốt mèo nhẹ cao.

Tôi lại phải dùng ánh mắt kính bí mà nhìn gã ta, thăm nghĩ, quả nhiên chủ nào tớ nấy. Nhìn thấy gái là liền tưởng được ngay đến cảnh giường chiếu.

-Học sinh không được phép đi làm, vậy là bất hợp pháp.

Gã nghe tôi nói thế, chột cười nhẹ.

-Cậu biết không, sinh viên tốt nghiệp đại học, cầm bằng trong tay mà không có tiền lo lót chạy trốn, thì cũng chỉ có thể xin một chân chạy bàn, như mấy kẻ chỉ có điều kiện phổ cập giáo dục. Đối với những gia đình nghèo đầy rẫy trong xã hội, đặc biệt ở những vùng sâu vùng xa, vùng dân tộc thiểu số, học hành gì đó không quan trọng bằng việc kiếm miếng cơm manh áo, đạt chỉ tiêu xóa nạn mù chữ là được rồi. Những đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu đã phải nai lưng kiếm tiền phụ giúp gia đình, làm bất cứ công việc gì người ta thuê. Những cô bé này, chính là xuất thân từ hoàn cảnh éo le ấy. Tiền lương nơi này rất cao, dù biết có người bên cạnh đột ngột biến mất, họ lại tự lừa mình dối người, vẫn bắt chấp ở lại.

-Anh đã chắc chắn?

Gã gật, lại đeo kính đen vào, nói.

-Tôi đã nhờ người xâm nhập vào mạng lưới hồ sơ nội bộ của cảnh sát Bàn Cẩm, được biết vụ mất tích đầu tiên diễn ra cách đây 18 năm, là em gái của lão, Dương Thanh Liên. Sau đó hai năm trở lại đây, nơi này tuyển gần 100 người giúp việc ở nhiều trung tâm môi giới việc làm khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung khiến người ta ghi nhớ. Dù là nam hay nữ đều phải dưới 18 và dễ nhìn một chút, bù lại, tiền lương cực cao, khiến cho người ham hồ nhả vào rất nhiều dù biết nơi này có tai tiếng không tốt. Phía cảnh sát cũng chỉ có thể mất nhắm mắt mở làm ngơ, thứ nhất không đủ bằng chứng, thứ hai cấp trên của họ đã bị tiền mua chuộc, thứ ba danh tiếng của lão thị trưởng rất được lòng dân, lão thường xuyên quyên góp tiền làm từ thiện.

Cung Trường Linh dừng lại một chút, tháo mắt kính ra, nhìn trời, thở dài một cái có vẻ mệt mỏi.

-Đó cũng chẳng phải tiền trong sạch, lão Dương nhờ người khác đứng tên mở một chuỗi công ty thức ăn nhanh chuyên cung cấp cho các trường học xí nghiệp. Có điều vì nhập hàng kém chất lượng hàng quá hạn sử dụng, nên thường xuyên gây ra những vụ ngộ độc thực phẩm. Nhưng vì có quan cấp cao chống lưng, tựa như ném cục đá xuống mặt nước, rất nhanh lại bị êm nhẹ.

Chưa hết, lão ta còn hợp tác với các chủ thầu công trình, xây chung cư, xây cầu gì đó, chưa khánh thành thì đã sụp đổ, hoặc mới đi vào sử dụng vài năm đã xảy ra sự cố khiến dân ca thán. Mặc dù tôi không có tư cách để phê phán vì là thành cận bã nhưng lão thì khác, thân là quan cấp cao, ăn một đồng tiền lương do dân đóng thuế, một chút trách nhiệm cũng không có, không có tư cách làm người.

Đột nhiên tôi lại cảm thấy một luồng ánh mắt như điện phóng tới khiến toàn thân như bị kim châm, vừa ngẩng đầu lên, sau khung cửa sổ tầng trên, một bóng người bé nhỏ đang đứng đối mặt nhìn xuống.

-Tóc trắng? Người ngoại quốc?

Tiếng của Cung Trường Linh khiến tôi giật mình quay sang. Ngạc nhiên hỏi.

-Anh nhìn thấy?

Gã gật gù, nói thêm.

-Tuy thiếu ánh sáng nhưng vẫn rất rõ nét, tựa như một đứa bé nhí? Là người quen của lão Dương tới chơi?

Tôi quay trở lại nhìn, bóng dáng nho nhỏ đó như nở nụ cười với tôi, sau đó nó lùi dần, ẩn mình vào bóng tối. Đầu óc tôi đang quay mòng mòng, tiếp tục bước lên bậc tam cấp để vào nhà, một lát sau mới hỏi.

-Là người? Không phải vong hồn sao?

-Chắc thế, vì tôi nhìn thấy được bằng mắt thường mà. Trước giờ mắt tôi không có cái điểm phúc được nhìn thấy mấy thứ linh tinh như Phương Vi. Phòng đó hình như không phải của Dương tiểu thư đâu, cho nên đoạn tóc trắng cậu nhìn ban nãy thấy xuyên qua tường, hoặc là ảo giác hoặc là đứa bé đó, được trời phú cho khả năng siêu nhiên.

Nói xong Cung Trường Linh lại đeo kính vào nhìn đại sảnh đã tắt bớt đèn điện, bổ sung thêm.

-Nơi này có khá nhiều điều kỳ quái, rất đặc sắc. Mắt Âm Dương gì đó chắc cũng không có đất dụng võ đâu.

Nói dứt lời gã tháo kính ra, đưa cho tôi. Tôi không hiểu có cái gì khiến gã cứ tháo vào bỏ ra mãi, nhưng vẫn đeo vào. Liền nhìn thấy một khối nhiệt khí sắc sỡ xanh đỏ vàng có hình người, có chút hoảng hồn kinh sợ, lập tức tháo ra, Cung Trường Linh cười cười.

-Đó là kính tạo ảnh nhiệt cùng xuyên thấu, kết hợp từ tia hồng ngoại và tia x, cho phép người ta nhìn thấy thân nhiệt người sống dù cách một lớp tường ngai.

-Ồ!

Thú vị. Tôi đeo lại, nhìn xuống chân mình di động trở lên rồi đưa hai tay ra sờ soi. Tôi ngẩng đầu nhìn lại Cung Trường Linh rồi nhìn một vòng, liền thấy

rất nhiều đám khói khí trắng trắng đứng xa xa tụ thành hình người, mà bên trong còn có một bọc đen đen cuộn tròn nơi bụng.

Đột ngột, đập vào mắt là một khối khí trắng hình người rất gần, tưởng như chỉ cách vài cm khiến tim tôi như ngừng đập, nhưng ngay sau đó nó bị đá bay đi, rầm một tiếng trượt dài trên nền đá hoa cương.

Tôi hốt hoảng tháo kính ra, còn vừa vận nhìn thấy Cung Trường Linh đang trong tư thế đá thu chân lại.

-Chào đón không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 116: Rối gỗ.

Vừa nói gã vừa lôi hai khẩu súng dắt sau lưng. Tôi nhìn có chút khó hiểu, là khẩu súng bằng nhựa cứng, một cái màu đỏ đen, một cái thì đỏ trắng.

-Súng nước?

Tôi vừa dứt lời, thứ ban nãy khoi mào gây chiến cùng một con đồng loại nữa lao tới. Cũng chẳng phải cái gì xa lạ khó hiểu, chính là cô hầu nữ lúc này còn đoan chính dẫn đường và cô bạn đồng nghiệp. Nhưng mới phóng tới được vài bước, hai tia nước vọt đến, trúng phần bụng hai con. Chỉ thấy các cô hét ré một tiếng thảm thiết lùi lại, tạp dề trắng muốt nhiều thêm một vùng đỏ như máu.

-Cái gì vậy?

Tôi đeo kính lại, xác định các hầu nữ quả thật là một khối khí màu trắng lạnh lẽo có bộ dáng người chứ không phải một đám nhiệt khí màu sắc xanh đỏ vàng như của tôi hay Cung Trường Linh. Hơn nữa phần bụng lại còn ẩn chứa một thứ đen đen gì đó đang không ngừng quấy đạp dữ dội, tựa như đĩa phải vôi, uốn éo vặn vẹo vô cùng đáng sợ, khiến cho người ta kinh nghi.

-Súng đặc chế số lượng giới hạn. Dung tích chứa 1lít máu chó đen trộn cùng gà trống trắng, chuyên dùng trừ ma đuổi quỷ, tầm bắn xa 6m, bắn cao 4m, 300 đồng một bộ.(1 triệu VNĐ)

Vừa nói Cung Trường Linh vừa đưa tôi một khẩu. Tôi cầm lấy rồi tiến lại phía gã gần hơn, xoay lưng cảnh giác cao độ, đối mặt với đám hầu nữ trong tay đồ nghề đánh nhau đủ kiểu lấy từ nhà bếp, đang từ từ siết chặt vòng vây.

Thầm nghĩ, đặc chế cái quái gì chứ? Không phải chỉ là khẩu súng đồ chơi thay vì phun nước thì dùng để phun máu thôi sao? Vậy mà cũng lấy 300 đồng.

- Ghi nợ đi.

Tôi trao lại mắt kính, gã cầm lấy đeo vào, cùng lúc đó hai em hầu nữ vọt đến từ hai hướng trái phải. Một em tay cầm cây cán bột, một em tay cầm chảo kim loại.

-Đừng dùng tình nhân trả nợ. Gái thì bặt ngàn, tôi không dùng hàng đã qua sử dụng đâu.

Tôi thầm chửi điên à! Vừa nói gã vừa ngắm bắn, trúng bụng một con. Tôi cũng không kém cạnh, dễ dàng bắn trúng mục tiêu, có lẽ bụng là nhược điểm nhỉ? Nơi chứa khối khí đen đặc đang không ngừng xoay vòng vòng bên trong là gì? Nhưng mà một phát vẫn chưa đủ đô, phải bắn hai lần mới khiến nó mất khả năng cử động.

-Nghe Phương Vi nói cậu có vệ sĩ bí mật bảo kê, không gọi ra cho nó ra vận động sao?

-Không muốn phụ thuộc vào nó quá nhiều, trừ phi bản thân không thể đối phó.

Lại bốn em nữa cùng lúc lao tới từ bốn hướng, chúng tôi ở trung tâm cuộc chơi, xung quanh có khoảng chục cô hầu nữ mặt đơ như khúc gỗ, đang lăm le đòi mạng. Mỗi cô cầm một món vũ khí đa dạng không đếm hàng. Kẻ thì cầm chổi quét sân, kẻ thì cầm dao chặt xương, kẻ thì hai tay cầm dao gọt hoa quả, cầm cây thông bòn cầu, cây cọ toilet. Cực kỳ khí thế hùng hục, đang không ngừng nhảy lên nhảy xuống, lảo lộn lại khiến cho tà váy ngắn trên gối được dịp tung bay tán loạn.

Tiếng kêu đau đớn của họ vang lên trong đại sảnh tựa như rập hát, âm thanh khuất đại cực kỳ chói tai. Tiếng động lớn như vậy, cũng không thấy ai chạy ra ngó nghiêng. Đặc biệt là, tên Tư Đồ kia không thấy có động tĩnh gì. Chẳng lẽ bị mìn thịt rồi?

-Bọn họ là thứ gì mà lại hoạt động được như con người?

Cung Trường Linh vừa hỏi dứt câu, bắn vào một em. Nó hét toáng lên thống khổ. Gã tiếp tục lao tới, đâm một phát vào mặt, ấn xuống nền nhà. Chỉ nghe thấy một âm thanh răng rắc vỡ vụn. Tay lại vung lên, đâm vào bụng. Lăn một vòng tránh thoát một em mặt lạnh như tảng băng, tay cầm xẻng xúc

đất bắt ngờ từ bên hông đâm tới.

Gã xoay người lại, vung tay chuẩn xác bắn vào cô ả, âm thanh rít gào bén nhọn vang vọng. Rồi gã tiếp tục lao đến, tung chân đá, rầm một tiếng thứ người không ra người ma chẳng phải ma đập vào cây cột đá chống trần nhà, một cánh tay văng ra, thân thể đập trở lại mặt nền.

Trong khi đó tôi cũng thành công bắn cho hai em hầu nữ toàn thân bê bết máu tanh tưởi. Hình như sức phun yếu đi nhiều, sắp hết “hàng” rồi.

- Là gỗ!

- Cái gì cơ?

Cuộc chiến không cân cuối cùng cũng tới hồi ngã ngũ, một lít máu được sử dụng triệt để. Trên sàn nhà chỉ còn lại những hầu nữ nằm bất động trong vũng máu hỗn tạp của chó và gà.

Tôi bước tới bên Cung Trường Linh, nhìn anh ta đang ngồi quan sát vết thương từ một cô. Mặt bị gã đâm cho phá hủy dung mạo, lộ ra kết cấu bên trong, thể mà lại là những thứ gỗ vô tri vô giác.

Chúng tôi lại tới một cô khác bị gã đá vào cột chống, một cánh tay rơi gần đó, Cung Trường Linh cầm lên ngắm soi, tôi cũng ghé mắt nhìn. Quả thật là được gia công từ gỗ, tôi đưa mắt nhìn Cung Trường Linh, trong đầu kinh nghi thầm nghĩ, ai là kẻ có sở thích làm rối gỗ? Bằng cách nào thao túng được chúng? Rốt cuộc thì, ai là kẻ giật dây điều khiển sau cùng?

Nhìn lại một vòng nữa, mới thấy dung mạo dường như đã biến hóa một trời một vực, khác lúc còn hoạt động rất nhiều, nhìn giống gỗ cực kỳ, tựa như những con rối vậy.

Đúng lúc đó, một tiếng súng nổ chói tai vang vọng trên tầng hai, ngay sau đó lại một tiếng hét thống khổ thê lương từ hướng khác, hướng phòng của Dương tiểu thư. Giọng nói đó, hình như của Dương Diệp. Chúng tôi lại đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng chạy lên lầu chia làm hai nơi. Cung Trường Linh chạy về phía tiếng súng, tôi chạy về phòng Dương Tiểu Kiều.

Tôi thử mở cửa phòng khóa, đập rầm mấy cái, áp tai vào cửa, hình như còn nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào. Lùi lại một chút lấy đà, tông cái rầm vào cửa, làm đi làm lại mấy lần nó mới mở bung. Tôi tiện đà lao vào, vừa đưa tay xoa xoa bờ vai đau điếng.

Trên chiếc giường trắng big size, gió đêm đông lùa vào mang theo hơi lạnh buốt giá, thổi tung bay những mảnh lụa mềm cùng dây pha lê lấp lánh, phát ra âm thanh đĩnh đạc trong trẻo được thả từ trên cao xuống, để lộ một thân ảnh đang ôm một thân ảnh bất động, xung quanh loang lổ một sắc màu đỏ tươi cực kỳ nổi bật. Tựa như những đóa hoa yêu kiều xinh đẹp nở rộ trên nền tuyết trắng lại mang sắc thái đau thương chết chóc, khiến cho người ta nín thở kinh hãi.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn ngủ thủy tinh hình hoa Bỉ Ngạn, tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ như ru người ta thần thờ bước vào cõi mộng mị. Gió ngừng thổi, để mảnh rèm yên ổn thả xuống, che đầy khung cảnh phân ly thê thảm bên trong.

Dương Diệp ôm lấy em gái, trên mặt vẫn tiếp tục chảy hai hàng lệ, vừa luôn miệng lay gọi thân xác đã chìm sâu trong câm lặng.

- Tiểu Kiều, em tỉnh lại, tỉnh lại đi, van em, đừng bỏ lại anh.

Cô bé vẫn mặc chiếc váy đỏ rực rỡ, máu có dính lên cũng không phát hiện ra nhưng mùi máu tanh nồng bay lượn khắp gian phòng thì chẳng sao dấu nổi. Trên gương mặt trắng nõn tinh nữ, nơi quanh bờ môi nổi bật một đồng dấu vết máu tươi tanh tưởi. Máu nhoe nhoét xung quanh còn chảy lan tràn xuống cần cổ thon thả, xuống ngực. Trên đôi tay trắng muốt thon mảnh cũng nhuộm một mảng lớn máu, máu từ đó chảy vào chân gối tuyết trắng.

Đôi chân lộ ra khỏi tấm chăn bông dày dặn, máu nơi đó đầm đìa thành vũng lớn, còn vương vãi vô số mẩu đo đỏ nham nhở, vất la liệt như vẩy thức ăn cho thú nuôi. Nhìn đôi chân của Dương tiểu thư khiến tôi muốn buồn nôn. Không rõ là thứ gì gây nên tình trạng kinh khủng trên, chỉ thấy da thịt xung quanh bắp chân đã bị loại bỏ gần hết, nham nham nhở nhở không khác tình trạng bị thú dữ giằng xé bỏ dờ, tới mức lộ ra cả khúc xương sâu bên trong.

- Mày nói sẽ giúp Tiểu Kiều thoát khỏi đau đớn thống khổ, tại sao mày nói được lại không làm được? Thằng khốn! Trả Tiểu Kiều lại cho tao?

Dương Diệp nhìn thấy tôi mắt đỏ vằn tia máu như nhìn thấy hung thủ sát hại người thân, gào lớn tràn đầy căm phẫn.

- Tại sao lại cướp Tiểu Kiều khỏi tao? Tại sao lại chia rẽ chúng tao?

Vừa hét to gã vừa đứng dậy, vớ lấy cây đèn ngủ, ném về phía tôi. Lách mình tránh thoát cây đèn thủy tinh, xoảng một tiếng va chạm với nền nhà tạo ra âm thanh thanh thủy vỡ vụn, căn phòng phút chốc chìm vào bóng tối.

- Không ai có thể cướp đi Tiểu Kiều, tao nhất định sẽ tìm được cách cứu em ấy khỏi tay tay tử thần. Tao sẽ khiến em ấy sống lại được và chúng tao sẽ mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ chia lìa.

Dương Diệp như đánh mất lý trí, tuôn ra một tràng lời nói khiến cho người ta sững sốt bàng hoàng. Vừa nói gã cũng vừa ném đồ đạc về phía tôi. Rầm một tiếng thật lớn, cái bàn trang điểm nhỏ kê gần giường vèo một cái vỡ tan tành trên nền nhà, lộ ra một thứ khác cất chứa bên trong.

Gió đêm lùa vào từ nơi cửa sổ mở toang, ánh sáng bên ngoài cũng nhu hòa lọt đến, trắng như phủ một lớp khăn voan, tỏa ra thứ màu dịu dàng lại trầm uất, nhuộm cho căn phòng xa hoa trông trải về tang tóc bi thương.

Ánh sáng yếu ớt mờ ảo, chiếu lên thứ bị phá vỡ, ngoài những mảnh vỡ của gỗ, còn có những mảnh vỡ của xương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 117: Thuần Vu Cháp Minh.

Tôi đứng hình một chút, vì khi nhìn kỹ hơn, dưới miếng da người bị rách toạc cùng mảnh vỡ của chiếc tủ nhỏ, đó không phải chỉ là một đoạn xương, mà là một cơ thể người trong tư thế ngồi bó gối, nhưng không có đầu.

Đột nhiên gã Dương Diệp gào rú đau đớn, thân thể không ngừng vặn vẹo uốn éo, tựa như bị sợi dây cước vô hình xung quanh trói buộc, siết chặt lại như đòn bánh Tét.

- Cậu rất đặc biệt! Cậu là ai?

Tôi giật mình vì một âm thanh gia nua khàn khàn như mắc nghẹn bất thành linh vang lên. Xoay đầu theo hướng tiếng nói, bên cạnh bức tường không được ánh sáng rọi tới, mờ hồ có một cách cửa hé mở, người đứng ngay cạnh đó là lão quản gia Thuần Vu gầy tong teo và khô quắt queo như một cái cây sống lâu năm trong vùng hạn hán.

Thì ra trong căn phòng này có cửa bí mật thông với phòng bên cạnh. Tôi có chút khản trương phòng bị, cố gắng tĩnh tâm, đáp trả.

- Ông cũng rất bất bình thường. Ông là ai?

Dương Diệp toàn thân như đều bị bó buộc không khác khúc giò lụa, sau mấy hồi la hét gầy gụa liền mất thăng bằng, ngã xuống. Ở trên nền nhà lạnh toát vẫn tiếp tục không an phận, như con sâu uốn éo vặn vẹo, miệng la lối chửi bới lão quản gia, phản kháng đòi thả ra.

Chiếc ghế xoay của bàn trang điểm vèo một cái bắt chọt lao tới đập vào sau lưng, tiếp đó rầm một tiếng văng trở lại mặt nền. Chắc bị răng cắn vào lưỡi lên chảy ít máu nơi miệng, phía đầu Dương Diệp qua vài giây thấy máu đỏ lôm túa ra đầm đìa trên nền nhà trắng tinh. Xung quanh phút chốc trở lên câm lặng. Chắc chưa chết đâu nhỉ?

-Ồn ào!

Lão vừa dứt lời, liền nghe thấy một âm thanh sau lưng, xoay người nhìn, hai cánh cửa đang từ tốn khép lại, giây sau rầm một cái đóng kín. Tôi vội chạy ra giật thử, mới hay không mở được, bị khóa sao? Tim tôi đập nhanh một chút, có chút bất an lo sợ. Lão ta định giết mình?

- Ông, điều khiển được vật bằng suy nghĩ?

Nghe tôi nói thế gã chọt nhếch khoe môi mỏng tanh, cười nhạt nhẽo.

- Siêu năng lực gì đó, tôi không có đâu, chỉ là biết chút ít kỹ năng hơn người lên đánh lừa thế gian thôi.

Lão nói xong, một chiếc ghế dài bọc đệm êm lại bắt chọt bay tới. Tôi lập tức chạy sang chỗ khác tránh nạn. Rầm một tiếng cực lớn, các mảnh cấu thành văng ra tứ bề, dưới tấm da và vải bọc bị rách, lộ ra một đoạn xương cẳng chân. Tôi thấm sợ hãi, bản thân sẽ không phải ở chốn này mà vĩnh biệt thế gian chứ?

- Có thể điều khiển tơ di chuyển một vật nặng mấy chục kg sao?

Lão lại cử động ngón tay, tôi tập trung cao độ nơi mắt, phút chốc ngẩn ngui liền nhìn thấy một đoạn dây mỏng mảnh cực kỳ, tựa như tơ tằm, nhưng lấp lánh ngũ sắc từ chiếc ghế bị phé ban nãy, giật một cái, thu về.

- Dĩ nhiên là, không phải ai cũng vận dụng được. Hay nói chính xác hơn, nếu cậu hiểu biết một chút về kiểm soát khí, cậu sẽ giải thích được cách thức tôi vận hành.

Được rồi, trường năng lượng sinh học gì đó, quả thật lúc trước lão bỏ có nhắc đến, nhưng lúc đó tôi như vịt nghe sấm. Hình như nhà có sách nói cái lĩnh vực này, để về tìm đọc lại. Tôi hơi đau nhức mắt lên thả lỏng nó ra, lại cố gắng điều hòa hơi thở, để nhịp tim bình ổn một chút. Lão lại cử động ngón tay khác, một cánh tủ giật ra, văng vào mặt bàn tiếp khách, rầm một tiếng.

- Ông chính là kẻ chủ mưu?

- Không không, tôi chỉ là thấy hay ho thì nhảy vào góp vui. Hai năm trước tôi tình cờ đi qua đây, nhìn vườn hoa Bỉ Ngạn nở rộ vô cùng hút mắt thì dừng chân. Anh em nhà họ Dương trông thấy cháu trai tôi thì yêu thích không dời mắt. Tôi thấy thế liền tỏ khờ một chút, lúc đó bọn họ mới 14, 16 tuổi, dễ dàng tin tưởng, chấp nhận cho tôi vào làm kiếm tiền nuôi đứa cháu bé bỏng sống qua ngày.

-Khoan, cháu trai của ông là ai? Phải rồi đám rối gỡ đánh hội đồng chúng tôi là tác phẩm của ông?

Tôi vô thức liên tưởng tới đứa nhỏ tóc trắng. Thấy ngón tay của lão cử động, mắt tôi lại nhìn thấy được một sợi dây lấp lánh vung ra, chạm vào tấm da và vải bọc ghế, vút một tiếng, giật một cái, tấm da theo đó bay lên, vất sang một bên, lộ ra một bộ xương hoàn chỉnh có hơi nứt vỡ nhưng mất đầu.

- Rồi gỗ tôi không làm được. Nó là đồ chơi của cháu trai tôi. Chính là đứa nhỏ tóc trắng cậu đang tò mò. Để kể cho cậu nghe câu chuyện khiến tôi muốn nán lại đây đây đưa hai năm. Ban đầu chỉ định ở mấy ngày sau đó khám phá một bí mật nho nhỏ. Dương Diệp này bề ngoài đích thực có thể dùng danh từ hoa mỹ thanh thuần tuấn nhã để hình dung. Nhưng tâm sinh lý bên trong lại khiến người ta kinh hoàng lẫn đầu.

Tôi cúi đầu nhìn tên Dương Diệp vẫn mê man bất tỉnh. Tiền nhân có câu, “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm” (Vẽ cọp vẽ da, vẽ xương khó vẽ. Biết người biết mặt khó biết lòng.) Hắn đã gây ra tội nghiệt gì?

-Dương Tiểu Kiều rất yêu thích hoa Bỉ Ngạn, lúc đó cũng vào mùa đông, cô bé chống cằm nhìn khu vườn héo úa, thở dài ảo não, nói “Diệp ca, nghe lão Thuần Vu nói máu thịt của con người có thể khiến hoa Bỉ Ngạn nở quanh năm”. Gã đối với em gái, phải nói là hết mực yêu thương cưng chiều, vừa nghe nói thế liền nghĩ ngay tới đám hầu nữ. Bọn họ không chỉ đơn giản là người giúp việc trong nhà, còn là công cụ giúp gã giải tỏa nhu cầu sinh lý.

Lão vườn lười liếm liếm đôi môi nứt nẻ khô rang, nói tiếp.

-Tôi ở nơi này vốn cũng có ý muốn kiếm chút “tài liệu” liên vui về giúp Dương thiếu gia một tay. Hầu nữ bị giết bằng thuốc ngủ, sau đó chặt đầu, mổ bụng lôi hết mỡ thịt, máu và nội tạng cho vào cái xô rồi nửa đêm mang ra vườn chôn dưới đám cây Bỉ Ngạn sắp chết vì rét lạnh. Còn lại da và xương ngâm vào chất bảo quản. Sau đó xương thì giấu vào bên trong giường, tủ, ghế, da tẩy trắng rồi bọc phía ngoài đồ dùng.

Lão cứ thông thả trầm ồ nhả lời như giáo sư đứng trên bục giảng đường, vô cảm đọc cái giáo trình được soạn thảo sẵn, coi như đã đại khai nhãn giới cho đám sinh viên phía dưới.

-Công việc kinh tởm ghê rợn đó, đối với người bình thường như Dương thiếu gia ban đầu có chút khó khăn sợ hãi, nhưng rồi giết nhiều quen tay. Hơn nữa mấy thứ oán linh ác vong gì đó đều được tôi thu phục, cũng không gây ra rắc rối phiền hà về sau, nên công việc cứ thế thường xuyên suôn sẻ diễn ra. Dù sau đó vườn hoa Bỉ Ngạn như được tiêm thuốc kích thích sinh trưởng, nở rộ rực rỡ, vô hạn ma mị yêu diễm. Nhưng giết người cơ hồ có thể gây nghiện, Dương thiếu gia đó vẫn lâm tỉnh với đám hầu nữ xong lại lạnh lùng nhẫn tâm giết bỏ.

Lão dừng nói, hai tay vung lên, một loạt tranh treo trên tường lần lượt bay tới. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, Hắc Hồn cười một tràng khoái trá, lập tức phóng tới, dùng cái đuôi nhanh như cắt đập cho chúng bay trở về phía lão. Lão Thuần Vu như một con khỉ, cực kỳ linh hoạt nhảy tránh. Đám tranh rầm rầm va chạm khắp nơi.

-Không thể trông mặt mà bắt hình dong, bề ngoài của Dương Diệp nho nhã lễ độ cộng thêm khuôn mặt thanh tao tú lệ, chẳng ngờ lại là kẻ máu lạnh tuyệt tình, sự ác độc ngu sâu bao năm tựa như mầm non thức giấc, một khi tay đã nhuộm máu, lại tiếp tục đem cả trái tim nhuộm thành màu đen hắc ám. Một kẻ bị sợi dây tội ác quán chặt thế nhưng riêng đối với em gái lại vô hạn chiều chuộng quan tâm. Bởi vì người ngoài tình ý dễ dàng nhận ra, thứ tình cảm cảm luyến mãnh liệt đó, càng kiểm chế càng khó che giấu.

Lão vừa nói, hai ngón tay vẫn tiếp tục vung vẩy, cái tủ bị lấy mất cánh tiếp tục bị chia nhỏ ra làm mấy mảnh. Bốn tấm lại lần lượt lao tới. Hắc Hồn phóng đến, dùng đuôi dùng đầu hất trả lại cho lão.

-Nhận ra rồi, cậu là kẻ đã khiến cho tên Công Du Giám Binh bỏ chạy? Nghe tên đó than thở lúc đó cậu toàn thân sục sôi sát khí, tựa như núi lửa phun trào dung nham, vô cùng khủng bố tinh thần.

Lão Thuần Vu vừa lách mình nghiêng thân tránh né vừa nhận xét. Câu nói của lão khiến tôi như bị kim châm.

-Ông là đồng bọn với tên đó?

Đột nhiên phía ngoài có tiếng người mơ hồ gọi tên tôi. Tiếng bước chân dồn dập dần rõ ràng hơn, là giọng của Tư Đồ và Cung Trường Linh, bọn họ đang chạy lại đây. Trong này, lão Thuần Vu chợt cười một tràng lớn tiếng.

-Tên đó nhớ lâu thù dai, cậu nếu chỉ đơn thuần thế này, căn bản không phải đối thủ của hắn. Được rồi, không đùa nữa! Chơi đủ, chúng ta cũng phải đi thôi! Trở về nhà.

Lão vừa nói vừa quay sang hơi cúi đầu nhìn. Bấy giờ tôi mới phát hiện ra, có người từ trong căn phòng tôi ôm om như hũ nút kia xuất hiện. Mặc dù thiếu ánh sáng trầm trọng nhưng mái tóc trắng như cước lại tựa như ngân quang, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng, soi tỏ gương mặt trẻ thơ non nớt, chỉ khoảng 7, 8 tuổi, mặc một thân trường sam thuần đen.

Tôi đứng hình nhìn có chút há hốc mồm tròn mắt, căn bản đứa nhỏ quá đẹp ,đẹp tới mức như thể một tiểu hồ ly tinh hóa ra để mê hoặc chúng sinh.

Đứa bé khẽ cười, gương mặt liên bùng sáng như dạ minh châu khiến người ta mê muội đắm đuối. Bàn tay bé nhỏ khẽ nâng lên, trên đặt một viên đá đen nhánh to như quả trứng chim tỏa mùi hương ngọt ngào. Lập tức tôi nhần mũi nhủu mảy.

-Tôi là Thuần Vu Chấp Minh, chuyển lời lại cho tên Hắc Báo, 1 trong 8 thanh kiếm cổ của Âu Dã Tử đang nằm trong tay tôi, hắn đừng mong có ngày tập hợp đủ chúng.

Nói xong, cậu bé xoay người bỏ đi, lão Thuận Vu chỉ vào mảnh rèm giường, nói.

-Nó, mới chính là thứ khiến Dương tiểu thư chết!

Tôi nhìn theo, chưa xác định được lão là ám chỉ cái gì.

-Cậu tuy là chủ nhân của Hắc Hồn nhưng dường như tâm trí cùng năng lực kiểm soát đều chưa được khai mở hết. Nếu chỉ dừng ở mức độ này, sao lúc đó lại có thể khiến cho cái tên bá đạo hiếu thắng cuồng đồ sát Giám Binh kiêng kỵ dè chừng?

Ngoài cửa tiếng đập phá rầm rầm mãnh liệt cùng tiếng gọi cấp bách của Tư Đồ và Cung Trường Lĩnh.

-Tôi nhìn cậu cũng xem như thuận mắt. Khuyến cậu hãy tới một ngôi làng yên ổn thanh bình, lấy vợ sinh con, trải qua cuộc sống cùi gạo muối dầu bình thường, cứ như vậy đơn thuần đến hết đời. Còn nếu tiếp tục qua lại với tên Hắc Báo, cậu có 9 cái mạng cũng không đương đầu nổi với sóng ngầm dữ dội sắp diễn ra đâu.

Dứt lời lão mới xoay lưng bỏ đi. Cánh cửa đóng lại, tôi lao tới. Phía sau rầm một tiếng rồi cuộc cũng phá mở, hai tên học tốc chạy vào. Tôi sờ loạn bức tường một hồi cũng không sao tìm ra chốt mở. Chợt nhớ tới thứ lão ấy chỉ liền quay trở lại phía giường, căng mắt nhìn một hồi mới phát hiện ra một con búp bê bằng gỗ, nhỏ xíu, treo trên dây pha lê.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 118: Mạn Châu Sa Hoa.

Một con búp bê bằng gỗ chỉ bé bằng nửa bàn tay, tóc trắng mặc trang phục dân tộc. Toàn thân còn đeo rất nhiều vòng gắn lục lạc, hơi lắc một chút liền phát ra âm thanh丁丁đang nho nhỏ vui tai.

Đột nhiên mơ hồ còn cảm nhận một luồng khí hỗn loạn bên trong nó, như thể đang định chạy trốn, sau đó tựa như bình xịt, phụt một cái lao ra ngoài. Là một luồng khói trắng mờ ảo có bóng dáng con người.

Tôi có chút khẩn trương phòng bị, ngó quanh lại không thấy Hắc Hồn đâu cả. Sao nó toàn tự động biến mất không vậy?

-Là một âm hồn oán khí không chịu siêu thoát?

Tiếng của Tư Đồ thì thảo bên cạnh, tôi quay sang nhìn, thấy gã toàn thân cao thấp không thương tổn. Tôi thăm thì lại.

-Lão quân gia nói cái đó mới là thủ phạm.

Tôi vừa dứt lời, khối khí vốn như hình ảnh một người đứng trong mưa còn phải nhìn qua kính mờ phút chốc trở lên sáng tỏ rõ ràng, như thể kính bị phá vỡ, mưa cũng tạnh, trời quang đãng.

Trước mắt là một cô gái lơ lửng lơ lửng chừng thính không, đầu đội mũ bạc hoa văn chế tác cực kỳ tinh xảo, tóc trắng dài ngang eo bông bênh như có gió lùa, mắt xanh lam lấp lánh vô hạn kiều mị, cổ đeo mấy tầng vòng bạc, mặc trang phục dân tộc lấy sắc đỏ làm chủ đạo, gấu tay vạt váy gấu quần xen thêm nhiều màu khác, chân không, cổ chân cổ tay cũng đeo vô số vòng bạc. Tổng thể mà nói, ngoại trừ việc cô ta trắng toát như gốm sứ không có tí huyết sắc thì chẳng khác một con người bình thường. Không, phải nói là, so với người bình thường còn muốn xinh đẹp vạn phần.

-Này Tiểu Mặc Tử, đó là cô ma nữ xinh đẹp diễm lệ nhất mà tôi từng gặp, bảo là hồ ly tinh hiện ra mê hoặc nam nhân thì thuyết phục hơn.

Tư Đồ không kiềm nén được cảm xúc, thổ lộ. Cô gái nghe thấy thể chợt nhoén miệng cười, khuôn mặt đẹp đẽ như mỹ nhân trong tranh bước ra, lượn tới gần bên phải tôi, cất tiếng.

“Tôi chỉ muốn bảo vệ đồ cho anh.”

Âm thanh nhẹ nhàng mềm mỏng, tựa như tiếng suối nhỏ luôn qua đám cỏ nước. Tôi nhìn cô, cảm giác như bị thôi miên.

-Đồ của tôi? Cô là ai? Vì sao phải làm thế?

Cô gái xoay người một cái, lượn sang bên trái.

“Tôi không nhớ mình là ai, song vẫn ở nhà anh suốt. Ân thân trong tấm tranh thêu.”

-Cô thật bị nhốt trong tấm tranh thêu? Đáng ra cô phải đi theo tấm tranh chứ? Sao giờ lại có thể chuyển nhà sang con búp bê đó được?

Chợt nghe thấy tiếng nói thều thào “Tiểu Kiều, Tiểu Kiều”, bi thương mà tha thiết. Tôi quay đầu nhìn, Dương Diệp tứ chi như được cắt bỏ dây chối, gát đi một mảnh gỗ trên người, chật vật ngồi dậy, vất vả đứng lên, một tay ôm gáy sờ vết thương nhóp nhép máu, miệng run run mấp máy, chân như đeo đá tảng bước đi.

Nhưng mới đi được mấy bước, dưới chân vấp một cái ngã đè lên bộ xương khiến nó răng rắc nứt vỡ. Gã lại không chút để ý, tiếp tục đứng dậy, có điều, hai bàn tay của bộ xương mất đầu như ôm lấy cẳng chân khiến Dương Diệp hoạt động càng khó khăn, như vác theo một người nữa.

“Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, anh không muốn một mình sống trên cõi đời này. Đừng bỏ lại anh một mình cô độc.” Dương Diệp nghẹn ngào đau đớn nói, nước mắt trên mặt đầm đìa, lại không chịu để ý dưới chân, vấp ngã tiếp.

Mắt gã chỉ đắm đắm trú mục thân ảnh em gái nằm trên giường như tuyết trắng lại đỏ rực rỡ như đóa Mạn Châu Sa Hoa. Hai tay theo bản năng túm lấy mảnh lụa, cơ thể gã đổ xuống xoẹt một tiếng kéo theo một đám vải vóc cùng dây pha lê lao xao đứt đoạn.

“Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi. Hoa Bỉ Ngạn nở đầy trong vườn, em không thể bỏ mặc anh, bỏ mặc chúng. Em nói muốn nhìn thấy Bỉ Ngạn nở hoa đỏ rực xen cùng lá xanh, khi ấy sẽ đáp ứng ở bên anh vĩnh viễn. Em mở mắt ra xem đi, hoa nở đỏ thắm chen cùng lá xanh. Hãy thực hiện lời hứa đi, van em, đừng thất hứa với anh.”

-Cô, tại sao lại khiến Dương Tiểu Thư như thế?

Tôi hỏi cô gái, khuôn mặt cô đột nhiên trở lên thâm trầm, tiếng Cung Trường Linh đột ngột vang lên. Gã đưa tay tháo kính đen xuống, cặp mày lười kiếm nhíu chặt, sắc mặt đánh thép lạnh lẽo, giọng nói ẩn chứa chán ghét, tức giận.

-Loại ngựa giống ra tay sát hại phi nhân tính rùng rợn như thế, lại có thể khóc thảm thương như vậy, đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Cung Trường Linh mỉm mai xong, quay sang nhìn tôi.

-Còn cái đám khí lớn vốn đó, nếu không gây nguy hại, thì chúng ta chuồn trước nói sau. Tôi đã gọi điện báo cho bọn cảnh sát và đám nhà báo hay tin, rất nhanh họ sẽ tới.

Cung Trường Linh vừa nói dứt lời đã xoay thân đảo bước, Tư Đồ vỗ vỗ vai tôi rồi bám theo có vẻ rất dè chừng việc gã nổi nóng. Tôi nhìn cô ma nữ kiều diễm, có chút nhức đầu.

-Cô, tạm thời trở về thứ này được không?

“Được, nhưng chờ chút đã.”

Cô ta nhoen miệng tươi tắn một cái, gương mặt lại trở lên đánh lạnh âm trầm, sau đó lượn tới Dương Diệp rồi chui vào cơ thể gã. Chỉ thấy khuôn mặt gã ta đột nhiên vận vẹo méo mó, mắt trợn ngược lên nhìn hai bàn tay của bản thân trùng trùng tới mức cơ hồ như sắp rớt ra ngoài.

“Là mày, là mày nói giết thật nhiều người vào, chôn huyết nhục dưới gốc cây khiến hoa nở đỏ rực tô điểm cùng lá xanh, khi ấy hai chúng tao sẽ được ở bên nhau”. Nói dứt lời gã liền mở lớn miệng, một ngụm giật đứt một mảng thịt nơi cánh tay, máu ồ ạt lan tràn nhỏ xuống tấm đệm vốn đã là một vũng máu tanh tưởi đỏ nhức mắt.

“Là mày đã hại tao. Tao đã giết thật nhiều người rồi, hoa cũng nở đầy vườn, sắc xanh hòa cùng sắc đỏ, tại sao em ấy lại bỏ tao ra đi?”. Nói xong câu gã lại mở cái miệng nhoen nhoét máu đỏ tươi, một ngụm cắn xuống cánh tay, lòi theo một miếng da thịt, máu lại từ vết thương nham nhở chảy thành dòng xuống, hòa cùng đám máu của Dương Tiểu Kiều.

-Là cô khiến Dương Tiểu Kiều tự cắn chân bản thân mình đến chết, giờ lại khiến Dương Diệp...

Tôi kinh hãi lấp bấp miệng. Thật là cảnh tượng kinh tâm đáng sợ. Đám hắc khí trong người Dương Diệp đã chui ra nhưng gã ta như đánh mất lý trí, vẫn tiếp tục tự cắn xé da thịt.

“Gã ta đã giết vô số người vô cùng dã man tàn nhẫn, giờ chỉ nếm chút mùi vị đau đớn thống khổ của cả con tim lẫn thể xác thôi mà. Giết hơn trăm mạng người lại chỉ bị trừng phạt như thế, đã là lời cho hắn.”

Cô gái nói xong liền hóa thành đám sương mù, chui vào con búp bê gỗ. Tôi nhìn con búp bê, cảm giác như cầm một khối hàn băng, lạnh tới rùng mình kinh sợ. Tôi nhắm mắt lại, xoay người bỏ chạy, sau lưng còn vang lên tiếng xé da thịt, như âm thanh dã thú đói khát kịch liệt ăn con mồi.

Tôi chạy một đoạn lại thấy phía trước Cung Trường Linh dừng lại đứng đợi.

-Tiểu Mặc Tử ! Cậu làm gì mà ở lại lâu vậy? Sắc mặt trông không ổn? Có sao không?

Gã nói chuyện có chút không kiên nhẫn cũng không được tự nhiên. Tôi vội vàng chạy tới, lắc lắc cái đầu. Nói bản thân không sao, chỉ là nhìn thấy nhiều máu quá có chút chóng mặt nhức đầu.

-Là vậy sao? Giấy tờ nhà lấy được rồi.

Khi tới bên, Cung Trường Linh bổ sung thêm Tôi gật gù, rồi cả hai nhanh nhẹn chạy bám theo Tư Đồ phía trước.

-Ban này hình như anh rất bất bình?

Cung Trường Lĩnh im im một chút mới xa.

-Chúng tôi vốn là thứ dân cũng chẳng tốt lành gì, tự do càn quấy vốn không có tư cách phán xét kẻ khác, nhưng cũng có chừng mực, điều lệ tuân theo. Thứ nhất động đùng tới lão già trên 70, trẻ nhỏ dưới 10 tuổi, đàn bà mang bầu 3 tháng. Thứ hai, không buôn hàng trắng, thứ ba, không phản bội anh em, thứ tư, giết xong rồi ăn oán cũng hết...Ồ, còn mấy điều phía dưới nữa...Bỏ qua vụ đó, trọng điểm là, nếu phạm vào sẽ bị đuổi khỏi bang hội thậm chí bị truy sát.

Còn làm ra hành động kinh tởm đáng phẫn nộ hơn thì sẽ bắt trời rồi tố cáo cho cảnh sát và giới báo trí để kẻ đó cho pháp luật trừng trị... Con heo giống đó, giết bạn tình thì cũng thôi đi, lại còn làm ra hành vi man rợ vô đạo đức như thế. Khiến cho người ta phi nhổ, ăn cơm cũng mất ngon.

Tôi vừa chạy vừa vờn tay vỗ vỗ lưng gã ta, có chút áy láy nói.

-Là vì giúp tôi khiến anh không thoải mái.

-Không giúp, đây là công việc.

Cung Trường Lĩnh gạt tay tôi, phản đối, sau đó tăng tốc chạy lên trước đuổi kịp Tư Đồ. Lúc ra ngoài sân, phía cổng lớn rộng mở, tôi còn nhìn thấy bóng dáng hai chiếc xe 7 chỗ nối đuôi nhau phóng đi. Trong xe có thể trở gì? Chẳng lẽ bỏ chôn còn tiện tay trộm chìa khóa món hàng xa xỉ phẩm của lão thị trưởng? Hay là khuôn vác theo một đám rồi gỡ?

Thứ hắc khí cuộn tròn trong bụng rồi gõ là gì? “Tư liệu” mà lão Thuần Vu thu thập có phải là linh hồn của vô số cô hầu nữ xui xẻo bị giết bỏ? Và viên đá đen của Thuần Vu Cháp Minh chính là thứ khiến rồi gõ hoạt động nói chuyện như con người? Là Cổ Hồn Phách? Nếu vậy đích thực 1 trong 8 thanh kiếm mà Âu Tử Dạ cần thu thập bị lấy đi, xem ra không giả.

Chúng tôi xuống tầng hầm nơi chứa xe, bây giờ mới nhớ tới việc trao trả lại cây súng cho Cung Trường Lĩnh.

-Không ngờ máu chó đen trộn cùng máu gà trông trắng lại có hiệu nghiệm tác chiến tới vậy?

Tôi vừa cảm thán vừa nhận lại chiếc mũ từ tay Tư Đồ, rồi trèo lên ngồi sau yên xe. Hai xe cùng lúc brum brum nổ máy, vang vọng tứ bề.

-Nó làm suy yếu mấy thứ hắc ám chứ thực ra cũng không thanh tẩy hết được.

Tư Đồ ngồi phía trước trả lời, xe vù vù lao như tên bắn. Lúc đi ngang qua khu vườn, mới để ý kỹ, quả nhiên sắc xanh của lá xen cùng sắc đỏ của hoa, chuyện này thật đáng kinh ngạc. Vốn Bi Ngạn hoa là loài khi hoa nở thì không thấy lá, khi có lá sẽ không ra hoa.

Trong kinh Phật ghi: “Bi Ngạn hoa, một nghìn năm hoa khai, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệt vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử.” Ý chỉ hoa và lá vĩnh viễn không bao giờ có chuyện được nhìn thấy cùng một lúc. Ví như chuyện tình biết trước là không có kết quả, bị lời nguyên thiên định cấm đoán, dù bao lần luân hồi, yêu nhau vẫn không thể tay trong tay.

Nhưng khi hoa lá gặp nhau, thật ra cũng chính là khoảng khắc mong manh mà vĩnh hằng, khi hoa chuẩn bị héo úa và lá bắt đầu sinh sôi hoặc khi hoa chuẩn bị hé nở và lá bắt đầu tàn úa. Bọn họ được nhìn mặt nhau, cũng là lúc sinh tử phân ly.

Đột nhiên Tư Đồ cũng nhìn nhìn khu vườn, mở miệng hỏi tôi rốt cuộc trong căn phòng đó xảy ra chuyện gì, tôi liền tóm lược một chút theo ý hiểu bản thân, đại để như sau. Lão Thuần Vu vì muốn thu thập linh hồn để làm rối gỗ, nói với Dương Tiểu Thư yêu thích hoa Bi Ngạn rằng, huyết nhục của con người có thể khiến chúng nở hoa quanh năm. Dương Tiểu Thư lại than phiền với Dương Tiểu Gia, vì cùng chiều em gái gã ta sẵn sàng xuống tay giết hại hầu nữ. Cô gái bị nhốt trong tám tranh thêu...quả thật chính là thứ đã khiến Dương Tiểu Kiều tự cắn xé da thịt nơi chân đến chết...Mà về sau, Dương Diệp cũng phải hứng chịu hình thức chết chóc thể thảm rùng rợn như vậy.

Tôi kể xong lâu rồi, nhưng mãi sau Tư Đồ mới mở miệng.

-Tình cảm của Dương Tiểu Gia đó đối với Dương Tiểu Kiều đâu phải đơn thuần anh trai em gái...Từng có một truyền thuyết kể rằng, bên kia sông Tam đồ, trên con đường Hoàng Tuyền ở U Minh giới có là hai tinh linh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ bảo vệ con đường hoa Bi Ngạn, khi ấy sắc xanh của lá chen cùng sắc đỏ yêu diễm của hoa, khiến khung cảnh đưa tiễn vong linh đi luân hồi vô vùng mỹ lệ. Nhưng suốt mấy nghìn năm lạnh lẽo cô độc trôi qua, bọn họ lại trước giờ chưa từng được tận mắt nhìn thấy mặt đối phương, mà chỉ được biết có một người nữa cùng cùng mình gánh vác trách nhiệm này.

Tư Đồ dừng lại một chút, tiếng “Hừ!” lạnh nhạt vẫn còn tràn ngập chán ghét của Cung Trường Lĩnh vang lên bên cạnh. Hai xe moto chạy song song, tốc độ vừa phải. Gió đêm buốt giá thổi vào mặt khiến tin thần tỉnh táo đôi chút. Tư Đồ kể tiếp.

-Có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định của thần, lên gặp nhau, mới gặp mà như đã thân lâu, lòng yêu say đắm, liền lập thề hẹn ước, đòi đòi kiếp kiếp, mãi mãi ở cùng một chỗ. Thế nhưng việc này nhanh chóng bị các Chư Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đẩy vào luân hồi, luân quần bế tắc trong lời nguyên vĩnh viễn chẳng thể ở bên nhau. Đầu thai trong nhân gian, mỗi kiếp nạn đều phải hứng chịu hình phạt đau khổ sâu sắc của cảm kỳ duyên ái.

-Hừ! Thật không ngờ, mối tình cảm kỳ bị miệng lưỡi thể gian chê trách phi nhỏ như thế, lại được Phương Vi cho núp lùm dưới góc độ một truyền thuyết

lâm li bì đất. Vậy ra nguồn gốc là do thiên đình quá vô tình, quá nghiêm khắc trách phạt?

Tư Đồ quay sang nhìn gã, im lìm không nói gì, một lúc sau mới quay đi, giọng điệu lấy lại cười cợt bình thường.

-Chỉ là kẻ một giai thoại của hoa Bỉ Ngạn thôi mà.

Truyện thuyết này đương nhiên tôi cũng biết, cho nên từ đó Bỉ Ngạn Hoa dưới địa ngục mới đổi tên là Mạn Châu Sa Hoa. Hoa lá mãi mãi không được phép nở cùng lúc, khi ra hoa thì không có lá, khi thấy lá thì chẳng có hoa, nhưng chúng đan xen đời đời kiếp kiếp như chuyện tình ngang trái éo le của hai người bạn họ. Dù duyên tấn cũng không tán, duyên diệt cũng không phân. Cái gọi là phân phân hợp hợp bất quá chỉ là duyên sinh duyên tấn trong trầm mê bị kịch. Con đường chỉ lối cho vong linh đi đầu thai từ đó mới trở thành “tiếp dẫn chi hoa, hóa chiếu chi lộ”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 119: Phong Linh.

Con đường về nhà chìm trong bóng tối và thưa vắng, chỉ có hai chiếc xe mô tô vù vù chạy như bay phát ra âm thanh động cơ, khuấy động con đường làng quê 3 giờ sáng thanh bình yên tĩnh.

Chúng tôi về tới nhà, Tư Đồ lấy ra hũ rượu Thiệu Hưng, chủ động rót ra ba chén, nói uống chút cho ấm người, uống rồi cũng dễ ngủ hơn. Trên bàn cũng thấy đặt sẵn bốn hộp gỗ Hoàng Đàn. Tôi cũng chưa vội mở ra xem thử.

-Ban này lúc tôi và Cung Trường Linh uýnh lộn với đám rối gỗ khá âm ỉ ở đại sảnh, lo lắng anh bị sao rồi?

Sau khi cạn chén rồi cùng một hơi uống hết, bây giờ tôi mới mở miệng hỏi thăm. Tư Đồ lại tự mình rót cho bản thân thêm rượu, uống nửa chén đặt xuống mới ề ề kể lể.

-Lúc đó đang ngồi trong phòng xem ảnh tiểu bảo bối, đột ngột một đám hầu nữ không tiếng động, chẳng biết từ đâu bất thành linh chui ra, tay cầm chổi tay cầm xẻng, mặt lạnh như đồ tể, không nói không rằng trực tiếp lao vào dùng hành động nói ra mục đích. Cũng may tôi nhạy bén linh cảm tốt mới tránh thoát lưới xẻng từ thân từ sau lưng đánh lên. Rõ ràng cửa khóa bên trong, lại hoang mang không hiểu đột nhập vào bằng cách nào. Giằng co một hồi với bọn họ mới phát hiện sự tình không đúng, đánh đám ác liệt như thế mà méo thấy có giọt máu chảy ra.

Cung Trường Linh có điện thoại, đứng lên ra ngoài nghe. Tư Đồ nắm tay lại, đám nhẫn kim loại bản to nổi u lên như một món vũ khí mà khi đâm vào mặt đối phương bảo đảm kẻ đó máu mồm máu mũi chảy lênh láng đầm đìa. Gã tường thuật tiếp.

-Tôi liền tháo kính ra, nhưng lại không phát hiện cái gì bất thường. Cảm thấy quái lạ song vẫn rút cây súng Tiểu Linh, không ngờ vừa dùng liền thấy hiệu quả tức thì nên nhanh chóng giải quyết được 5 cô nàng. Sau khi hạ ngục xong, mới phát hiện trên cơ thể họ xảy ra biến hóa, giống rối gỗ vô cùng. Đồng thời trong lúc va chạm lại tình cờ phát hiện trên tường có cánh cửa bí mật. Liên đoán chắc bọn ám sát lên vào từ đó.

Tư Đồ dừng lại, rót rượu cho cả hai, lại cạn chén mới kể thêm. Tôi sẽ thay mặt gã viết lại như sau.

Bên kia thì ra là phòng làm việc của lão thị trưởng, Tư Đồ tìm loạn một vòng cuối cùng cũng thấy giấy tờ sở hữu nhà đất của tôi. Trong lúc lục kiếm nhìn thấy khung ảnh, chụp một đôi trai gái, còn rất trẻ, không phải hình ảnh em nhà Dương gia, nhưng cô gái có nét tựa như Dương tiểu thư vô cùng. Còn chàng trai gầy gò có phần hiền lành chân thật bên cạnh lại hao hao giống lão thị trưởng. Nghĩ sao lại muốn nhắc khung ảnh, Tư Đồ động vào, thì ra là cơ quan mở cửa bí mật.

Con đường là bậc thang chật hẹp đi xuống, hai bên là vách tường, ánh sáng hư ảo từ ngọn đèn vàng vọt khiến người ta hoang mang lo lắng. Nhưng gã vẫn đặt chân vào, cố gắng đi rất khê khằng, âm thanh của tiếng giày thể thao va chạm vào mặt nền lát đá, rất nhỏ, khiến Tư Đồ an tâm hơn. Cuối đường hầm, lại có thêm một cánh cửa, thử mở thì thấy rất nặng, ban đầu tưởng bị khóa, nhưng dùng thêm lực lại nặng nề mở ra được. Lập tức hơi lạnh phả vào mặt kèm theo mùi hôi thối thoang thoảng, tựa như mùi cá khô bọc chưa kín cát trong ngăn đá khi bạn mở tủ lạnh ra.

Tư Đồ hơi nhăn mặt một tí rồi đặt chân vào căn phòng, sau lưng cửa tự động đóng lại ngay. Bốn bề tầng hầm kín kẽ như một khối hộp, cũng vô cùng lạnh lẽo, do xung quanh đặt rất nhiều tảng băng khô cực lớn, chẳng khác nào một tủ lạnh đông. Chính giữa đặt một lồng sắt khổng lồ, tựa như chuồng nuôi nhốt chim, cửa lồng mở, bên trong có một người tay xách đèn LED, đứng bên cạnh một người đang ngồi trên ghế.

“Liên Liên, hai đứa con của chúng ta, cả hai đều rất giống em, lớn lên thật xinh đẹp, và chúng gắn bó yêu quý nhau vô cùng, điều đó thật hoàn hảo. Anh không chấp nhận nỗi khi nghĩ tới việc một người xa lạ nào đó xen vào mối quan hệ tốt đẹp của hai đứa con chúng ta. Thật kinh khủng!”

Người đó đang thì thầm nói chuyện, chợt dừng lại quay ra nhìn, là lão Dương thị trưởng. Gã bước tới gần hơn, phát hiện người đang im lặng ngồi yên nghe là một thi thể đen đúa chẳng khác khúc cây chết cháy, còn bị xích nơi cổ. Đến gần hơn nữa lại phát hiện đây là một thi thể nữ nhân, tóc đen xơ xác xòa dài, đầu hơi cúi xuống che dấu đi khuôn mặt nhăn nhoe đáng sợ, mặc một chiếc váy trắng rách nát ố vàng.

Lão thị trưởng móc súng chìa về phía Tư Đồ, hần học nói. “Không ngờ đám người rối của lão quản gia lại không giết được mày. Giờ mày mò xuống đây

rồi cũng đừng mong toàn mạng trở ra”. Dứt lời lão liền nổ súng, gã đã đề phòng trước, nghiêng mình tránh thoát, lại chìa khẩu Tiểu Linh bắn trúng mặt lão.

Đinh một đồng máu hôi tanh khiến lão ngừng một chút vươn tay lau mặt. Vậy cũng đủ thời gian để gã áp sát, đoạt lại cây súng, thô bạo đẩy lão đập vào mặt lồng sắt. Chẳng ngờ lực phản hồi quá mạnh khiến lão quay trở lại và vào thi thể. Tur Đồ thấy vậy liền túm lấy lão, quăng mạnh trở lại mặt lồng sắt, lấy chân đạp thêm. Cuối cùng lão Dương cũng chịu ngoan ngoãn quy xuống.

Đúng lúc đó Cung Trường Linh xuất hiện, Tur Đồ cầm lấy đèn bị vắt trên mặt đất, vẩy tay ra hiệu lại gần, cả hai bấy giờ mới đánh giá thi thể khô quắt queo như cá phơi nắng nguyên thặng. Ban nãy lúc lão thị trưởng va vào khiến nó và cái ghế cũng đổ ngã. Thi thể nằm nghiêng, nhờ môi trường luôn trong tình trạng dưới âm độ khiến cái xác được bảo quản khá tốt, không hư hại.

Ở ấn đường thấy một thứ cắm vào, đen xì, tựa như đinh, nhưng không thấy han gỉ. Nhìn tiếp xuống, cánh tay vắt ngang bụng, trên mu bàn tay cũng tương tự như trên trán, cắm một cây đinh. Tur Đồ lại soi đèn sang bên tay kia, vì gã mơ hồ như biết sự tình này, thấy một lỗ nhỏ trên mu bàn tay, sâu xuyên qua lòng bàn tay, bên miệng vết thương có vết rách. Tur Đồ lại đưa đèn soi xuống chân, quả nhiên thấy được điều bản thân dự cảm.

Tur Đồ liền nói cho Cung Trường Linh biết, đây là thuật Phong Linh, Phong trong phong bế, Linh trong linh hồn (không phải Phong Linh có nghĩa là chuông gió). Một hình thức trừng phạt dùng cho nữ giới, đại biểu cho việc trừng trị sự không đoan chính của cô ta. Sẽ bị đinh dài cắm vào năm điểm trên cơ thể, vị trí ấn đường, hai mu bàn tay và lòng bàn chân. Gã vừa nói vừa soi đèn ra xung quanh như tìm kiếm thứ gì, ở trên nền nhanh chóng phát hiện một vật thon dài nhỏ nhỏ chẳng khác gì cây đinh sắt, dài cỡ 5cm, Tur Đồ cầm lên.

Đúng lúc đó, một chuỗi tiếng hét đau đớn “Không không, cái quái gì thế này?” của lão Dương vang lên khiến cả hai giật mình thất kinh. Tur Đồ cầm đèn pin soi về phía lão thị trưởng, đồng thời cũng chiếu sáng luôn cây đinh. Gã bỏ sung tiếp, thuật Phong Linh cần dùng gỗ đào làm đinh, không những giam cầm linh hồn cô ta mãi mãi ở trong thân xác, cũng không cần lo sợ oán hồn trả thù.

Dương thị trưởng quỳ ở trên mặt đất, vươn tay chạm mặt liền hét ré lên thống khổ. Lại kinh hãi nhìn hai bàn tay, rồi nhìn xuống cơ thể. Tur Đồ và Cung Trường Linh lựa lúc lão ta đang mải bận tâm xem xét ngắm nghía cơ thể bản thân đang không ngừng biến hóa cực kỳ đặc sắc kinh tâm, lần ra phía cửa lồng rồi đóng lại, tránh cho việc lão Dương tẩu thoát gây họa cho lương dân.

Lão đứng trong lồng sắt, gào khóc khổ sở đớn đau, lại luôn miệng nói. “Cứu anh, Liên Liên! Đau quá! Đau quá! Cứu anh.”

Tur Đồ nói, kẻ nào tháo đi một chiếc đinh trên người bị hại sẽ lập tức gánh chịu hình phạt đóng đinh phản phệ, chịu đựng sự trả thù gấp trăm ngàn lần, cực kỳ thảm khốc. Xem ra lúc lão va chạm với nữ thi, chắc tay áo vô tình mà cố ý rút đi một cây đinh nên giờ phải trả giá đắt.

Lão thị trưởng chạm tay vào lồng sắt lại tựa như bị điện giật lùi trở lại, chẳng qua do đinh từ lòng bàn tay chạm vào khiến con đau nháy mắt thốn tận óc. Lão quay về với cái thi thể, thể lương thâm hại kẻ khô.

“Anh xin lỗi, Liên Liên! Nhưng anh là vì quá yêu em nên mới phải giết bọn họ. Bọn họ dù là phụ mẫu của em nhưng lại cảm đoán chúng ta. Vậy thì để bọn họ chết đi. Chồng của em ngăn cản chúng ta. Vậy phải giết thôi. Chỉ có như thế chúng ta mới có thể được ở bên nhau.”

Hiện giờ toàn thân lão thị trưởng chẳng khác gì con nhím vậy, vô số đinh từ trong cơ thể mọc xuyên ra, máu tươi cùng mỡ thịt từ từ bị đùn đẩy ra ngoài, thịt tươi rơi xuống lộp bộp hòa cùng tiếng máu nhỏ tong tong.

“Em đừng trách anh, anh chỉ là muốn được ở bên em, không muốn bị ai làm phiền quấy rầy. Em đừng nhìn anh như vậy. Anh không sai, anh không có lỗi. Liên Liên, em phải hiểu cho anh. Ngay đến em cũng quay lưng lại với anh sao?”

Trên đầu, trên mặt lão cũng chỉ chít đinh từ bên trong cơ thể chui lên, máu thịt không ngừng rơi xuống lênh láng thành vũng dưới chân. Trông lão không khác một cây xương rồng gai góc di động. Cuối cùng, lão thị trưởng cũng không thể nói hay khóc lóc rõ ràng được nữa. Chỉ phát ra âm thanh méo mó vụn vụn nghe chẳng khác gì tiếng quý hồn rên rỉ bi thương thảm thiết dưới dòng sông Tam Đồ.

Khi Tur Đồ kể xong, chỗ rượu cũng hết, Cung Trường Linh trở vào, nói cho chúng tôi biết thêm tiểu sử của lão Dương. Nguồn tin là lấy cấp từ mạng lưới cơ quan cảnh sát Bàn Cẩm, sự tình như sau.

Chỉ biết lão Dương sống trong cô nhi viện được người nhà Dương gia phú khả một vùng nhận nuôi lúc 4 tuổi. Vợ chồng nhà Dương gia lấy nhau đã lâu nhưng hiếm muộn đường con cái, nhận con nuôi và đặt tên Dương Khuyên Tử cốt để tích phúc “lấy khước”, không ngờ năm sau thật sự hạ sinh một bé gái, đặt tên Dương Thanh Liên.

Năm 1994, Dương Thanh Liên lấy chồng, là một chàng trai trong họ tộc. Năm sau, tại bữa tiệc đầy tháng đưa con trai đầu lòng của Dương đại tiểu thư, phu thê lão Dương gia bị chết vì ngộ độc thực phẩm, những người ngồi chung bàn thì nhẹ hơn. Cảnh sát điều tra, là do đầu bếp làm món gỏi cá nóc không cẩn thận.

Năm 1997, Dương Thanh Liên sinh con lần hai, lần này là một bé gái, đặt tên Dương Tiểu Kiều. 23/4/1997 Dương Hải, chồng của Dương Thanh Liên bị chết khi đang giám sát công trình xây dựng tòa cao ốc. Ba ngày sau, Dương Khuyên Tử báo án mất tích, nạn nhân là Dương Thanh Liên. Theo lời của người giúp việc trong nhà, thì tối đó biểu hiện của Dương đại tiểu thư vẫn bình thường, chính là không nói không cười, ngoan ngoãn vâng lời tựa như một con rối, lên giường đắp chăn đi ngủ sau khi được tiêm một liều thuốc an thần.

Sáng hôm sau người giúp việc mở cửa, thì phát hiện trong phòng không có ai. Chính là cứ thế mất tích trong phòng kín, không có dấu hiệu bất thường như cạy mở đập phá. Về sau Dương Khuyên Tử nhận hai đứa trẻ làm con nuôi, không kết hôn.

Cung Trường Linh nói xong rồi, bật lửa hút một điếu xì gà, sau đó mới lại mở miệng hỏi.

-Hai người thử nói xem, bệnh biến thái có tính chất di truyền không?

Tôi và Tư Đồ mờ mịt nhìn nhau, Cung Trường Linh mở miệng nói thêm.

-Một kẻ ngay đến bố mẹ nuôi mười mấy năm trời cũng giết chết chỉ vì biết lão có cảm tình với con họ. Sau đó, dễ hiểu, để đạt được mục đích cuối cùng sẽ giết luôn chồng của người yêu. Những kẻ phiến toái đều bị loại bỏ hết rồi, giờ chỉ còn việc dựng lên màn kịch mất tích, nhốt Dương Thanh Liên trong căn phòng bí mật, che mắt thế gian 18 năm trời. Ngay cả khi cô ta chết rồi cũng không buông tha. Một kẻ như thế có thể đối xử tốt với con cái của Dương đại tiểu thư?

Chúng tôi ngẩn ra một chút, cuối cùng kẻ lên tiếng mắng chửi là Tư Đồ. Gã đập bàn bực bội rồi oang oang nói.

-Mẹ kiếp, thật chẳng ngờ hai đứa trẻ đó lại không phải con của Dương Hải với Dương Thanh Liên, mà với Dương Khuyên Tử.

Cung Trường Linh rít một hơi, nhả khói rồi gật gù.

-Lão già đó biết hai đứa trẻ yêu nhau nhưng không ngăn cấm, lại còn khuyến khích chúng tiến tới. Bà mẹ nó, đúng là suy tư của kẻ biến thái cùng cực.

Gã nói xong, bước vào phòng tôi, miệng đơn giản nói buồn ngủ rồi. Tư Đồ thấy vậy cũng đứng dậy, đập đập vào vai tôi, nói tôi tự giải quyết chuyện còn lại với con ma nữ, xong rồi cũng rất tự giác sang phòng bố tôi đặt lưng.

Tôi mang bốn hộp gỗ vào thư phòng, đầu tiên mở hộp chứa tám tranh thêu, rồi cảm nó nên, dưới ngọn nến đỏ leo lắt cùng ánh sáng bên ngoài từ cửa sổ lớn soi rọi, nó đã bật tỏa ra những luồng hắc khí hư ảo. Tôi đặt nó xuống, lôi con búp bê trong túi xách, lắc lắc mấy cái, âm thanh đinh đàng thanh thủy vang lên, một luồng khói trắng cũng theo đó lan ra rồi tụ lại, hình thành nên một cô gái xinh đẹp.

Thiếu nữ nhìn tôi cười một cái rồi nhún nhảy, lượn mấy vòng quanh phòng, có vẻ thực sự thoải mái, chẳng khác gì được trở về nhà của cô ta.

-Ừm, đầu tiên, cô tên gì?

-Đã nói rồi, tôi không nhớ được gì hết.

-Vậy phải gọi cô là gì?

-Anh đặt tên cho tôi!

Tôi nghiêng đầu nhìn cô ta một lúc, đặt tên thật phiền phức, không những phải mất công tìm tên hay, ý nghĩa, mà một khi đã trao tên cho người khác, tựa như quyết định bản thân ít nhiều cũng sẽ dây mơ rễ má với đối phương. Thờ dãi một cái.

-Gọi cô là Bạch Ngân đi.

-Được, Dương thiếu gia.

Ặc, cái gì mà Dương thiếu gia, nổi hết cả gai ốc.

-Không thích sao? Vậy gọi Dương Dương? Lúc trước bố anh vẫn gọi như thế đấy!

Tôi ngẩn ra một chút khi được cô ta tiết lộ.

-Lúc đó anh không nói tên mình, lên ông ấy tự đặt tên cho anh. Về sau anh nhớ tên của mình rồi, lên ông ấy không gọi anh là Dương Dương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 120: Ưu Đàm - Tước Hỏa.

Tôi ngồi xuống ghế xếp gỗ, nhắm mắt hồi tưởng lại những chuyện xảy ra 10 năm trở lại đây, về phần 10 năm trước, hay 10 năm trước nữa, tất cả chỉ là tờ giấy trắng tinh. Tôi lắc lắc đầu, tạm thời không nhắc đến chuyện đó, giờ giải quyết vụ cô ta giết người cái đã. Nhấn tâm như vậy mà giữ lại bên cạnh, sợ sau này hậu họa khôn lường.

-Cô nói bảo vệ đồ cho tôi chính là bốn hộp gỗ đó sao?

-Phải a! Trong số đó có một thứ lúc trước anh xem như bảo vật?

“Hà?”

Bạch Ngân chỉ vào bốn hộp gỗ Hoàng Đàn đặt trên chiếc bàn nhỏ dùng để đặt sách, kê bên cạnh ghế gỗ xếp tôi đang ngồi, rồi nói tiếp.

-Lúc tôi thức dậy, trong nhà không có ai hết, liên tục mấy hôm trời. Rồi đến một hôm có lũ người xa lạ vào, ngông nghênh đi lại ngấm ngĩa xem xét động chạm, miệng còn nói sẽ cải tạo lại căn nhà cấp bốn tôi tàn thành một biệt thự sang trọng, bán cho một kẻ giàu có nào đó làm nơi nghỉ ngơi cuối tuần. Tôi thấy thế liền hiểu ngay bọn người này không tốt lành, liền khiến đám đồ vật tự di chuyển, dọa chúng sợ chạy té khỏi.

Tưởng rằng vậy là yên thân, chẳng ngờ vài ngày sau trôi qua, đám người Dương gia tới, lần này dọa lại chẳng thành công. Tôi thấy Dương tiểu thư nhìn mấy hộp gỗ Hoàng Đàn có vẻ thích thú. Quả nhiên cô ta nói muốn mang về làm đồ đựng nữ trang. Tôi liền nhập vào cô ta, trước nói nhận nhà, sau niềm phong lại, rồi mang bốn hộp gỗ về, chính là bảo vệ đồ cho anh còn gì?

Lão quản gia và tên nhóc con đó nữa, cũng muốn chiếm hữu đồ vật của anh nha. Nhưng tôi bất chấp một chọi hai, đánh cho bọn họ sợ hãi không dám động vào. Nhóc con Thuần Vu Chấp Minh đó, cảm giác rất giống đồng tộc, nên có chút nương tay. Đánh một hồi lưỡng bại câu thương, tôi bị nhốt vào con búp bê gỗ, nhóc đó hứa cũng không tranh giành nữa.

Cô ta nói tới đó dừng lại, tựa như kiểu cún con khoe khoang thành phẩm với chủ nhân. Tôi có chút không tin tưởng lắm, lời cô ta như đang tự biên tự diễn, chẳng biết trong đó có mấy phần sự thật, mấy phần khoát lác nữa.

-Nhưng tôi vẫn bay ra lượn vào được nha! Miễn sao không đi quá xa con búp bê là được. Về phần giết Dương Tiểu Kiều và Dương Diệp, đã nói rồi, chẳng qua trường tai gai mắt, muốn hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt bạo, tạo phúc cho lương dân.

Cô ta hoa tay múa chân, khí thế tung bùng, nói thật vui vẻ hào hứng. Tôi cảm thấy nhức óc, xoa xoa thái dương. Lý do lý trấu như vậy mà cô ta có vẻ rất vỗ ngực tự hào. Người xấu kẻ ác lúc nào chẳng nhan nhản ngoài xa hội, chẳng lẽ bây giờ cô ta một bước ra đường lại dương cao cái mỹ danh chính nghĩa mà thay mặt luật pháp nhỏ bót cỏ dại, bắt bót sâu hại? Chi nghĩ thôi cũng khiến tôi muốn đem cô ta đào sâu chôn chặt cho rồi. Nếu mà không uổng năn được, chi bằng ngay từ bây giờ phế cô ta đi cho rảnh nợ.

-Thế này, làm sao để khiến cô siêu thoát được?

-Không biết nữa, lão quản gia nói khi nào mong ước của tôi được thực hiện thì tôi sẽ thăng thiên thôi.

-Vậy nguyện vọng của cô là gì?

Bạch Ngân nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi bay lượn một vòng, sau đó vui sướng nhả lời.

-Không biết nữa, tôi cảm thấy bây giờ kỳ thực rất tốt.

Cô ta có thật là ma không vậy? Hải lòng thoải mái với hoàn cảnh hiện giờ sao? Hồi nào tới giờ xem sách báo, đọc truyện tranh, có con ma nào tạo hình giống cô ta đâu? Không phải chính là khuôn mẫu tóc đen dài thướt tha xoắn xoàng che gần hết mặt sao? Rồi mặc váy trắng và đứng im im một chỗ trùng trùng nhìn nạn nhân hoặc hung thủ? Tiếp đó máu me trên người rùng rùng nhỏ xuống tí tách, khiến người ta kinh sợ sồn gai ốc?

-Mấy hôm nữa tôi đi xa có việc, cô ở lại trông nhà nhé!

-Không đâu, thế thì buồn chán chết đi được, cho tôi đi theo với!

Cô làm sao mà chết được nữa, không phải chết từ khuya rồi sao? Sao hai tên Đầu Trâu Mặt Ngựa lại chưa rước cô ta đi đầu thai? Chẳng lẽ do lão Diêm Vương quên sai sù? Không biết cô ta lộn vồn trên dương gian được bao lâu rồi?

-Nếu không có ai trông nhà, sợ có kẻ trộm viếng thăm.

-Điều này dễ lắm. Tôi tạo ra một cái ảo ảnh ma quái, có thể lưu giữ được một tháng, sau đó để lại đây, mỗi khi trời chiều tắt nắng, nó sẽ tự động hiện ra rồi đi qua đi lại trong nhà. Như thế kẻ xấu sẽ sợ hãi không dám tới gần.

Tôi lắc đầu, nhàn nhạt nói.

-Mấy tên trộm cắp mà lại sợ ba cái thứ nhát ma dọa quỷ vớ vẩn thế thì đã chẳng hành nghề bắt lương.

-Tôi quyết định rồi, kể từ giờ ước mơ của tôi chính là đi ngắm thiên sơn vạn thủy, chỉ cần có thể đến nơi nào đó cảnh đẹp tới mức khiến tôi thỏa mãn, lập tức siêu thoát.

Tôi nghi hoặc nhìn nhìn cô ta. Bạch Ngân gật gật như gã tôi, rất chắc chắn cương quyết. Nhưng tôi thấy bản tính cô ta bốc đồng, tùy hứng nhất thời, tựa như thiếu nữ thời kỳ nổi loạn, khó nắm bắt.

Tôi thở dài một cái, lại lắc lắc đầu, cầm lấy tranh thêu, lật trái lật phải một hồi đột nhiên thấy mặt sau của nó rất kỳ lạ. Mặt trước thêu rất tinh xảo, vừa nhìn là biết đó là mặt chính. Mặt sau thì lộn xộn nhảm nhí, không cần bàn nữa, nhưng càng nhìn kỹ, càng cảm thấy có gì đó không đúng. Tựa như tranh thêu hai mặt, phải, chính là nói, mặt sau dường như cũng là một bức tranh, một bức tranh trừu tượng, hoặc là nói, nó đã được mã hóa.

-Nè, sao cô lại bị nhốt trong tấm tranh này?

Bạch Ngân lắc lắc đầu, khiến mái tóc như ánh trăng lay động.

-Mặt sau của tranh thù hình như cất chứa ân tình, cô nhìn ra gì không?

Bạch Ngân lại lắc lắc. Cô ta có biết làm thế, trông rất câu dẫn người khác phạm tội không? May cô ta là ma. Tôi đành trải mặt trước cho cô ta xem.

-Mấy chữ thù xung quanh viền tranh là gì? Cô đọc được chứ?

-Dĩ nhiên! Tuy không nhớ được ký ức lúc sống nhưng mấy thứ cơ bản của căn bản vẫn nắm được. Tỉ như tôi biết mình là người Miêu tộc, chữ của Miêu tộc đương nhiên đọc hiểu.

Hay thật ,tôi đây cũng mất trí nhớ, mất rồi liền quên con mẹ nó sạch sành sanh, cứ như đứa trẻ ba tuổi, không những phải học đọc học viết lại chữ Hán, còn phải làm quen với vô số thứ thân quen, vô số điều tưởng chừng đơn giản. Mẹ nó, bây giờ nghĩ lại, lúc đó không khác một thằng thiếu năng.

Bạch Ngân bay ra sau lưng tôi, nhìn tấm tranh. Tôi viết lại lời cô như sau.

Năm Hi Ninh thứ 5 (1072), Tống Thần Tông Triệu Húc phái Chương Đôn đến khu vực Tân Hóa, An Hoa nhằm thiết lập quyền khống chế đối với riêng Miêu tộc. Hồng Chu là vua của Miêu tộc lúc bấy giờ, đã nhiều tuổi, mọi quyền hành hầu hết đều do con gái duy nhất là công chúa Ngao Thiên xử lý, đồng thời đảm nhiệm luôn chức vị thống soái cùng các tướng lĩnh xông pha chiến trận. Ngao Thiên công chúa không những xinh đẹp tuyệt luân mà còn học được phép lạ từ thần tiên truyền dạy, sử dụng một lá cờ thần bí, khi phát lên là bảo tố sấm sét kéo đến đánh cho quân Tống chạy tan tã.

Năm Nguyên Phong thứ 2 (1079) Bắc Tống lại cử Tỳ Thanh tới cầu hòa với điều kiện là Miêu tộc phải trao lá cờ phép cho họ. Triều thần Miêu tộc họp bàn, sợ rằng người Hoa Hạ bày qui kế, nên trao một lá cờ giả. Tỳ Thanh vội dâng lá cờ cho Chương Đôn nhưng khi thử với lửa thì mới biết là không phải cờ thật. Tỳ Thanh liền bị giam ngục, sau cho đả công chuộc tội. Y quay lại đất Hồ với tư cách xứ giả để cầu thân Ngao Thiên cho thái tử nhà Tống. Vua Miêu mặt mũi, không muốn chiến tranh kéo dài liên miên, lần này chấp thuận nhưng công chúa Ngao Thiên thì nhất định cự tuyệt.

-Từ đó nội bộ lục đục, hai năm sau công chúa qua đời, cờ phép cũng trở nên vô hiệu. Tỳ Thanh dẫn quân tiến đánh, mới có thể tiêu diệt được triều thần Hồng Chu. Miêu tộc bị đánh bại, buộc phải thiên di đến các vùng núi cao rừng sâu, trốn tránh truy sát của Hoa Hạ.

-Cờ thần thì sao?

-Không nhắc tới!

Tôi cất tấm tranh vào túi xách, có thể đến một lúc nào đó sẽ nhìn ra. Cũng không biết lão bố từ đâu có được nó nữa? Mở ra hộp kế tiếp, thấy đặt ba cuốn sách khâu gáy đã ố vàng lợi hại. Nội dung mấy cuốn này tôi đều đọc cả rồi, chủ yếu nói về một gã không nhà không vợ, lang bạt đó đây chữa bệnh kiếm chút tiền cơm, rồi nhân tiện gặp những câu chuyện cổ quái, sau đó thêm mắm dặm muối hứng trí viết lại. Sau gặp được ai hợp nhãn, tặng lại cho họ coi như làm quà, cũng là để cái hành trang nhẹ bớt.

Hộp thứ ba là một khối cầu đen xì, to cỡ quả bóng tennis, nhưng nặng kinh dị cỡ quả bowling, dùng nó mà ném chắc chắn một phát chết tươi. Bề mặt đã gỉ sét lợi hại, không nhìn ra hoa văn gì hết. Chợt thấy có một nút hơi nhô trên bề mặt, nhỏ bằng nửa đầu ngón tay, thử ấn vào nhưng cứng ngắt, chắc do bị oxy hóa quá mức, cơ quan chai lì rồi.

-Cái đó là thứ anh mang trên người tới.

Bạch Ngân nói. Tôi dùng một tay nâng nâng khối sắt vụn không đáng một xu, nhìn không ra huyền cơ gì hết.

-Đây mà lại là bảo vật tôi yêu thích không rời tay?

-Không, nó nằm trong này cơ!

Bạch Ngân lắc nhẹ, chỉ vào hộp cuối cùng. Tôi định thả khối cầu xuống nền nhà, rồi cho nó lăn về xó xỉnh nào đó cũng được. Cái thứ ấy mà vắt ra đường cũng chỉ có mấy bà chuyên lượm sắt vụn mó tới. Nhưng chắc do dùng một tay mà nó quá nặng, ầm một tiếng từ trên cao rơi xuống, tách một tiếng nho nhỏ, bề mặt vốn tưởng là một khối cầu chính tề lại phân ra làm 7 miếng, tựa như múi cam. Bên trong bọc một khối cầu khác, nhỏ hơn, dĩ nhiên, dưới ánh sáng của ngọn nến, nó lóe sáng lấp lánh.

Tôi sùng sốt một chút, rồi cúi xuống cầm chúng lên, để lớp vỏ bọc lợi hại xù xì nham nhở qua một bên. Khối cầu mới bên trong, tựa như được tôi luyện từ inox, so với trong lòng lúc trước nhẹ hơn rất nhiều. Bề mặt nó chẳng chít hoa văn, rất tinh tế, nhưng đứt gãy một cách khó hiểu. Tựa như hoa văn vốn dĩ lên kéo dài thêm, lại đột ngột tới đó dừng, nối tiếp là đoạn không liên quan.

Hơn thế nữa, cả khối cầu dường như còn bị chia năm xẻ bảy thành vô số khu vực, tựa như rubik. Nghĩ tới đây tôi liền vận tay, thử xoay một chút, chẳng ngờ quả thật nó di chuyển. Tôi ngồi loay hoay xoay xoay một hồi, cũng chỉ khiến cho một số miếng kết nối. Xem ra, quả thật nó được chia nhỏ thành vô số miếng có thể xoay tứ tung. Và đoán rằng, khi lắp ráp trở lại nguyên bản, đến lúc đó nó mới hiện lên một hình thù đáng vẻ khác chẳng?

Tôi cất nó vào túi xách, để những lúc rảnh rỗi lôi ra nghịch giết thời gian. Mở hộp cuối cùng, bên trong là một thanh kiếm, chuôi và bao tựa như được chế tác từ bạc. Tôi cầm lên xoay trái xoay phải, vỏ kiếm và chuôi chạm khắc thô sơ, hình mấy bông hoa nho nhỏ bày cánh nằm rải rác. Rút ra, ồ, bên trong là lưỡi đao sáng bóng, rộng cỡ 4cm, dài độ 14cm, phần chuôi thêm 9 cm nữa. Không có miếng ngăn che chắn cho tay, thoát nhìn thật giống con

dao thái rau. Trên lưỡi dao phần gần chuôi, có khắc bốn ký tự cổ, rất đẹp, mặc dù chẳng hiểu gì cả.

-Bạch Ngân, cô đọc được không?

Cô gật một cái chắc nịch.

-Chữ Đại Triện, Ưu Đàm-Tước Hỏa.

-Nghĩa là gì?

-Có thể là tên thợ rèn kiếm, hoặc tên chủ nhân sở hữu.

Tôi cầm lấy thanh tiểu đao, đi đi lại lại trong phòng. Nó rất nhẹ, thử chém trái chắt phải, cầm trong tay, cảm giác phi thường quen thuộc. Thuận tay?

Ưu Đàm? Tước Hỏa? Đường như nghe thấy ở đâu hoặc nhìn thấy ở đâu rồi thì phải? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc. Trí nhớ là thứ rất lạ lùng, bây giờ ta muốn tìm kiếm thông tin, vô luận nghĩ muốn nổ đầu cũng tìm không ra được gì. Tựa như nhìn thấy đuôi sao chổi, cứ mãi miết bám theo, rốt cục không được gì hết. Nhưng rất có thể, đến một lúc cơ hồ sắp quên mất rồi, chính nó lại đột nhiên xông ra.

Bạch Ngân chống cằm nhìn thanh tiểu đao rồi nhìn tôi.

-Lúc mới tới, anh luôn cầm nó trong tay, cả ngày lẫn đêm, tháng tiếp tháng, năm tiếp năm. 10 năm trôi qua mới khiến anh buông tay để lão Dương cất đi. Cho nên tôi mới nói, nó hẳn là bảo vật vô giá với anh.

Tôi ngắm nghía thanh tiểu đao, nó lại càng phát ra cảm giác quá đối thân thuộc. Phảng phất như giữa tôi và nó dù bao năm bị lãng quên, thì khi gặp lại cũng không cảm thấy xa cách. Như tồn tại một sợi dây liên kết rất vi diệu mà người khác không cách nào giải thích cũng không cách nào nhìn thấy được.

Tôi tin chắc, đây quả thật là món đồ cực kỳ yêu thích nhưng ký ức chính là thứ như vậy, phảng phất như một đứa trẻ tình nghịch, càng muốn tìm được nó, nó càng chơi trò trốn tìm với bạn. Tôi dứt khoát mặc kệ không nhớ nữa song cũng vô cùng lo sợ. Bởi vì, có vài thứ đã đánh mất, nhưng vẫn có thể tìm lại, song có vài thứ, đã đánh mất đi rồi, thì chỉ sợ, vĩnh viễn cũng tìm không lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 121

Năm giờ sáng nhưng tiết trời mùa đông vẫn tối tăm mờ ảo, tôi không đi qua phòng khách mà từ cửa sổ nhảy xuống, tiến ra cổng, đi khỏi nhà, muốn đến bến xe bus để tới đài hóa thân Diệp Bách Thọ. Đi bộ khá xa, phải đi ra khỏi hương Triệu Khuynh Hà, qua trường học rồi dừng chân ở một bệnh viện nhỏ.

Sáng sớm tinh mơ của khí trời mùa đông, rét ghê gớm, gió vù vù cứ quất liên hồi vào mặt ran rát, người qua lại thưa thớt ẩn hiện trong đám sương mù tựa như mây bóng đen lặng lẽ lặp lại công việc thường nhật. Đi gần tới nơi thì ẩm người, bớt lạnh, xung quanh sương mù như dày đặc hơn, chợt có giọng nữ cất tiếng gọi.

“Anh Dương!”

“Anh Dương?” Chẳng lẽ gọi tôi? Tôi dừng bước quay lại, là một cô bé, có chút quen mặt. Tôi đứng ngốc một lúc chờ cô bé mở miệng bắt chuyện.

“Em là Trương Hằng, mấy ngày trước anh có tới nhà em đưa di thể của bố.”

Cô bé nói vậy tôi mới nhận ra. Nhưng lần đó trông cô bé nhiều sức sống hơn, bây giờ thì như đang ốm nặng, gầy quá, như que củi di động

-Nhà em an táng cho chú Trương Tú chưa?

Cô bé gật gật. Trông có vẻ buồn hơn. Sương mù là là bay tới, bao phủ lấy cái trạm chờ xe.

-Em từ trong bệnh viện ra là tới khám bệnh sao? Hay mẹ em ốm?

Cô bé lắc lắc. Nơi chờ xe bus khá đông người từ trong bệnh viện tụ tập lại, trai gái đều có đủ, hầu hết là những đứa trẻ còn khá nhỏ trong độ tuổi từ 12 đến 14. Mọi người không nói chuyện, lặng lẽ trầm mặc đứng chờ xe, sắc mặt đều tái nhợt, như thể rủ nhau cùng lăn ra ốm.

-Mẹ em đâu? Em định về nhà?

Cô bé lại lắc lắc.

Vùng sương mù dập dềnh như có một đám sinh vật li ti bay lượn trong không khí. Một vật đen đen từ từ đậm dần, càng lại gần trông càng có vẻ to lớn, tỏa ra khí thể áp bức, tựa như người ngồi trên thuyền mái chèo, nhìn một con cá mập lượn lơ ngay sát mặt nước, khiến người ta vô thức kinh sợ.

Con quái thú đó có hai mắt phát sáng, càng đến gần bên càng rực lên như bó đuốc, cuối cùng xua tan đi sương mờ khóe ảnh hiện ra chân chính là chiếc xe trở khách cực kỳ bình thường, chẳng qua có chút tồi tàn xuống cấp. Có điều xe quả thật chạy êm ái nhẹ nhàng như máy bay giấy lướt ngang không trung.

Tiếng hú còi báo hiệu không hề phát ra, tiếng động cơ lăn bánh cũng chẳng buồn cất lời, thành ra cái việc nó đỗ lại ngay sát bên khiến cho người ta không khỏi rờn rợn nghi kỵ. Chẳng qua là ngoài tôi để ý ra thì hình như không ai thèm bận tâm mấy cái tiêu tiết dở hơi đó.

Mọi người rất trật tự lên xe, không huyên náo ồn ào, tôi đứng một bên chờ họ lên hết, cô bé quay lại nhìn nhìn, sau đó đi theo bạn lên trước, dường như muốn nói gì đó lại mở miệng không được.

“Anh nhấn vói mẹ dùm em. “Con xin lỗi vì không thể ở bên cạnh mẹ. Xin mẹ đừng đau lòng. Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe và không cần khóc nữa!”

Mấp máy mãi cuối cùng cũng thốt ra một câu nhỏ nhỏ như muỗi vo ve. Nếu không phải nhờ nhĩ lực của tôi hơn người, hẳn cũng chẳng nghe rõ nội dung. Chỉ là trong lúc nào bộ còn đang bận xử lý thông tin thì cô bé đã chui vào xe.

“Cậu có định lên không?”

Tôi giật mình bởi một giọng nói thều thào như sắp đứt hơi, phát ra sau lưng. Quay ra nhìn, là một nam nhân tầm ba mươi mấy. Tóc lòa xòa xơ xác như rễ tre che gần hết khuôn mặt vốn hắc hắc mà tái nhợt như thê ốm đói lâu năm. Đôi mắt trũng sâu thâm quầng chẳng khác con gấu trúc, xem ra mắt ngủ kinh niên. Người thì cao như cây sào lại gầy như cành liễu, hai bờ vai co lại, cái cổ rụt xuống, hai bên tay như vượn buông thõng, thoát nhìn khiến gã càng u tối thâm trầm, khiến người ta sồn da gà.

Tôi lách người cho gã lên, lại nghiêng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hình như gặp qua đâu? Bất chợt, lão lái xe bực bội gầm gừ.

“Đi xuống!” Lão hung hãn trừng mắt đứng bên cửa lên, nhìn chằm chằm vào gã mình hạc xương mai như nhìn một con vật khốn khổ.

“Cho tôi lên đi”. Giọng của gã khản khoản van xin, tựa như việc được lên xe là cực kỳ cấp thiết quan trọng.

“Không được phép lên xe.” Lão lái xe lạnh lùng rít thêm một câu nữa, đồng thời giơ chân thô bạo đạp một phát. Gã gầy trơ xương liền như chiếc lá vèo cái bay ra, đập bộ xương khô xuống nền đất.

Tôi tro mắt đứng nhìn cảnh tượng có chút phi lý. Dù người ta không có tiền đi xe cũng không cần tàn nhẫn như vậy chứ?

Tôi nhìn lão lái xe, trông cứ như một con quạ mang theo điềm báo chết chóc và xui xẻo, tần ngần không biết có nên bước lên hay thôi. Đôi mắt lão như vực tối, không có tròng trắng, sâu thăm thẳm chẳng có lấy chút ánh sáng, chất giọng cổ quái tràn ngập lạnh lẽo vô tình, tựa như một cái máy chỉ biết làm việc theo mệnh lệnh, cứng nhắc, không khoan nhượng.

“Ngươi...có lên không?”

Tôi vô thức lắc lắc đầu từ chối. Bên khung cửa sổ xe, Trương Hằng nhìn tôi, gương mặt cô bé nhợt nhạt lại ẩn chứa nét tang thương như thể vừa trải qua thời kỳ tâm lý khó khăn. Đôi mắt trống rỗng vô hồn vốn khiến người ta không đọc được suy nghĩ nhưng mơ hồ vẫn cảm thấy dường như cô bé đang rất thương tâm chuyện gì. Chiếc xe này không chạy về nhà hay trường học, cô bé định đi đâu? Chẳng lẽ chán đời bỏ nhà đi bụi?

Tôi định bước lên hỏi, cửa xe đóng lại rồi từ tốn lăn bánh.

“Cho tôi lên đi, cho tôi lên đi mà”. Gã gầy chật vật ngồi dậy, rồi cuống quýt đuổi theo, miệng còn tha thiết nài nỉ. Tôi không hiểu nổi, không đi được chuyến này thì đi chuyến khác, sao mà khổ sở như thể đó là chiếc duy nhất giúp được gã?

Chiếc xe đi chuyển êm ru như thể bay vào trong yên vụ và rồi rất nhanh tan biến. Sương mù vẫn luẩn quẩn quanh đây, người qua lại chẳng có mấy ai, chỉ có tiếng gió rét buốt vẫn cặm cụi bám vào người sống, tham lam hút đi hơi ấm ít ỏi.

Gã quay trở lại bên xe thất tha thất thểu như một kẻ thất tình. Tôi nhìn gã rồi cũng đi theo. Bên xe chỉ còn lại hai người, trầm mặc hồi lâu không muốn nói năng. Hôm nay thời tiết bị sương mù thôn tính, tầm này giờ rồi mà cứ âm u ảm đạm khiến lòng người trùng xuống chẳng sao cười nổi.

Tôi nhìn cái dáng gã ngồi, nhớ ra là gặp ở đâu rồi. Chính là lúc tôi đưa di thể chú Vương Quân về nhà thì gặp gã ta rồi đỡ dẫn một chỗ trên chiếc ghế gỗ bập bênh.

-Anh, là người thân của chú Vương Quân phải không?

“Cậu là ai?” Gã nhúc nhích đầu, chất giọng hồ hững.

-Tôi chính là người hôm kia đưa di thể chú Vương Quân về nhà, có gặp qua anh ở đó nhưng chắc anh không để ý.

“Di thể Quân Quân? Nó sao lại chết?” Gã mơ hồ hỏi, trông như thể xác ở đây mà linh hồn lạc tới vùng đất xa xăm nào đó.

-Thím Vương không nói gì cho anh hay sao?

“Thím Vương nào chứ?” Gã có vẻ sững sốt.

Hả? Anh ta sống trong căn nhà đó bao lâu mà không biết anh trai đã lấy vợ? Mà khoan, sao anh ta lại gọi anh trai là “Nó?”

-Chính là vợ chú Vương Quân.

“Cậu nói bậy. Tôi còn chưa kết hôn, sao nó có thể lấy vợ?” Gã bác bỏ, có vẻ khá chắc chắn.

-Anh, anh tên là gì?

“Tôi tên Vương Đình, tôi chỉ muốn được lên chiếc xe kia thôi. Chiếc xe đó trở Thu Sương của tôi đi rồi. Tôi muốn tìm lại cô ấy. Tôi phải tìm lại cô ấy!”

Anh ta vừa nói mất lại đổi về nơi xa xôi mờ mịt nào đó. Tôi không biết mình sẽ chờ bao lâu mới có chuyến xe tiếp theo, cũng có chút quan tâm tò mò về người Vương Đình này nên lần la gọi chuyện.

Vương Đình không nhìn tôi, mắt vẫn dờ vào màn sương mù bồng bềnh trước mắt, tựa như có một đám sinh vật phù du nhún nhảy trong không khí, tiết ra chất dịch gây cảm giác nôn nao khó chịu.

Chất giọng gã khàn khàn trầm lạnh cất lên, không phải kẻ lẽ cho tôi nghe, tựa như nói cho chính bản thân vậy.

Vương Đình nói anh ta là đầu bếp trong trại tâm thần của trấn Nhị Giới Cầu, tại đó lại đề ý đến một cô bé bị gia đình gởi tới điều trị. Thật ra nói vậy cho nó nhân văn, bệnh thần kinh vốn rất khó chữa khỏi, đa phần là cứ thế điên điên dại dại đến hết đời. Chủ yếu gia đình không muốn nuôi dưỡng cái người thân thích dở dở ương ương đó nữa, đóng lệ phí, nhờ người khác trông nom dùm là có thể dứt áo rồi.

Cô bé kia kém Vương Đình 10 tuổi, so với những bệnh nhân khác thì bệnh tình có vẻ nhẹ hơn, cũng có ngoại hình ưa nhìn hơn. Được đám bác sĩ y tá cho biết Thu Sương có mối tình rất ngọt ngào đáng ngưỡng mộ với anh bạn trai cùng chỗ làm ở nội thị. Yêu nhau đã mấy năm cũng tính làm đám cưới thì dùng một cái hai người chia tay. Anh ta cưới con gái của một thương nhân giàu có.

Còn Thu Sương vì quá thất vọng, tự tử nhưng không thành, sau khi được cứu, thần trí từ đó trở lên lúc bình thường thì trầm lặng như khúc gỗ, khi lên cơn thì như bị tiêm thuốc động kinh, như con điên luôn miệng hét khóc rồi cười, hết cười lại chửi bới la hét âm ỉ. Cuối cùng người nhà chịu đựng không nổi gởi cô vào đây, chẳng qua tựa như quăng đi một cục nợ to tướng.

Dù sao người nhà cũng là tin tưởng cái bệnh viện tâm thần vốn lúc trước cũng là một tu viện có tiếng là giàu lòng thương người, hay giúp đỡ những đứa trẻ mồ côi hoặc người già không ai chăm sóc. Chỉ gã là người trong cuộc, ít nhiều cũng nhìn thấu một ít vấn đề kinh tế của cái tu viện có lịch sử hơn trăm năm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 122: Thu Sương - Vương Đình.

Gã làm ở đó từ lúc mười mấy tuổi, ban đầu chỉ là tay học việc nấu nướng kiêm chân chạy việc linh tinh. Đồ ăn cung cấp cho tu viện được phân làm hai loại, một là loại cung cấp cho các nhà tu hành, cha sư, bà sơ, bác sĩ, y tá và những kẻ chạy việc khác như gã. Hai là đám trẻ nhận nuôi, người già nhận chăm sóc và đám người điên điên khùng khùng bị người đời xa lánh ghét bỏ.

Thức ăn cho loại một tuy không phải cao lương nhưng cũng bảo đảm ngon lành đầy đủ dinh dưỡng, vậy nên không cần phải nói. Loại hai, đám người bị xã hội lãng quên đó đa phần là được ăn cháo loãng, gạo là cái loại đã bắt đầu nổi mốc, còn thịt thì lấy từ nguồn hàng để ngâm dầm từ không biết bao lâu rồi.

Nghe nói thịt ôi thiu mốc meo thâm đen được người bán hàng mông má bằng việc tắm trong nước pha KNO₃, vài phút sau lập tức hồng hào tươi mới trở lại, có màu đẹp mắt, lừa tình người mua dễ dàng, đương nhiên giá cả rẻ mạt cũng là yếu tố thu hút. Ăn cái thứ thịt biến chất đó chắc vài năm sau cũng đi bán muối theo.

Kali nitrat KNO₃ có nguồn gốc từ phân dơi dùng để bón cây, sau khi tinh chế có khả năng “phù phép” được giới buôn thịt gọi với cái tên rất mỹ miều là “săm pết”. Tôi đã từng đọc trên báo được biết, nó có màu trắng mịn, không mùi, dễ tan trong nước, chỉ cần pha vài thìa bột với một thùng nước, rồi ngâm một lúc đem vớt ráo. Sau đó người bán hàng sẽ tẩy mùi hôi, thiu và mùi KNO₃ bằng cách ngâm vào chất tẩy trắng Na₂ SO₃. Chất này oxy hóa cực mạnh làm mất mùi amoniac khiến miếng thịt trở nên hoàn hảo, cứ thế để trong phòng thoáng mát, không cần cất vào tủ lạnh, thịt vẫn được giữ tươi cả tuần, không biến màu, không có mùi lạ với khả năng chống thối rất tốt. Thiết nghĩ ngày nay sở dĩ có lắm loại bệnh quái lạ xuất hiện gọi môn na là ung

thư chẳng qua do con người lạm dụng hóa chất vào chăn nuôi trồng trọt một cách vô tội vạ.

Quay trở lại câu chuyện, vài năm sau, một bọn khoa học từ trung ương gửi xuống, đám người bị xã hội vắt bên lê từ đó được chăm sóc chu đáo cẩn thận hơn. Thấy được tiêm thuốc, ghi lịch trình theo dõi khám bệnh đều đặn mỗi ngày, có điều khỏe đâu không thấy, chỉ thấy tình trạng càng không giống người. Thế là mấy người đó được chuyển tới các khu vực sâu sau kín đáo, có lính quân đội túc trực ngày đêm căn phòng kín mít, treo biển cấm người không phận sự bẻng mắng, cấm luôn người nhà nếu nổi hứng tới thăm.

Trong khoảng thời gian đó thì Thu Sương chuyển tới, cô gái xuất hiện, tựa như dòng suối mát lạnh vắt ngang qua sa mạc khô cằn là gã. Vương Đình hơn 30 tuổi, vì vẻ ngoài xấu xí nên gái nhìn liền muốn đi vòng, và cũng vì biết thân biết phận nên gã lúc nào cũng trong tư thế như co đầu rụt cổ không dám ngẩng cao mặt nhìn người, lâu ngày thành ra thói quen không sửa được.

Nhưng Thu Sương thì khác, cô nhìn gã bình thản, ánh mắt không có gợn sóng lăn tăn, ngồi bên cạnh lặng lẽ nghe Vương Đình kể lể dông dài. Cô là làn gió mùa xuân dịu dàng êm ái vuốt ve tâm hồn khiến gã thanh bình yên ổn. Làm cho một kẻ nhút nhát vốn không có kinh nghiệm nói chuyện với gái như Vương Đình có thể tán hươu tán vượn, xuyên Đông tạc Tây quên thời gian. Những ngày tháng đó tuy ngắn ngủi nhưng đủ khiến Vương Đình biết thế nào là rung động, nhớ mong, khắc khoải.

Cô gái theo như lời kể của gã tựa như con rối vô tri mất đi linh hồn nhưng không hiểu sao vẫn khiến Vương Đình cảm thấy mình ở bên Thu Sương rất thoải mái, như một người bình thường đang tán gẫu với người yêu. Lúc đó Thu Sương rất nhu thuận, gã bảo sao nghe vậy cực kỳ ngoan hiền, nhưng khi lên con thì như hung thần nổi giận, gặp người đánh người, gặp đồ ném đồ, tựa như con bão, đi tới đâu phá tan hoang tới đó.

Nhưng Vương Đình không sợ, không ghét bỏ cô, ngược lại còn muốn cùng Thu Sương bỏ chốn, đến một nơi không có ai hết, chỉ cần hai người dựng một túp lều tranh rách nát trong rừng sâu núi thẳm, hằng ngày săn thú hoang nhổ rau dại, cứ thế thanh đạm bình an đến già.

Tôi thầm nghĩ, mong ước đơn giản ngây ngô của gã chẳng khác nào đọc một câu chuyện mộng ảo hoang đường đối với đa số con người bây giờ. Loài người vốn chỉ nhìn thấy sự thật hiển nhiên trước mắt, lúc nào cũng chỉ toàn bị vẻ ngoài hào nhoáng lấp lánh làm cho choáng ngợp, bị sự phù phiếm đẹp để che lấp đi bản chất bên trong.

Hạnh phúc mong manh của gã nhanh chóng bị phá vỡ, cô bị chuyển vào khu vực phía trong, linh cảm của gã cho thấy sự bất an bao phủ. Vương Đình vẫn có điều kiện đưa đồ ăn tới và được nhìn thấy cô. Nhưng mỗi khi nhìn thấy tình trạng bị thẩm của Thu Sương, trong lòng gã lại tựa như núi lửa sắp sửa phun trào, kịch liệt đòi được cùng cô cao bay xa chạy khỏi những xấu xa tăm tối của con người bây giờ.

Thu Sương bị nhốt trong lồng, trên cổ còn đeo một vòng xích sắt, giống như bao con người khác xung quanh, cùng chung số phận như thế, đi lại sinh hoạt trong 4m vuông như thú vật. Gã lần la dò hỏi mãi, được biết họ theo chỉ lệnh của chính phủ nước nhà, tới đây làm thí nghiệm giúp đám người già trở lên minh mẫn hơn, bọn trẻ con sẽ thông minh hơn và đám người điên sẽ hết bệnh dại.

Nhưng gã tuyệt đối không tin, bởi vì họ đối xử với đám người đó chẳng khác đang huấn luyện thú hoang. Kê bên ngoài lồng sắt lạnh lùng dùng roi vọt vào thành lồng tạo ra âm thanh xé gió vun vút vun vút rừng mình ớn lạnh. Kê trong lồng tựa như con vật, đi lại bằng bốn chân, cổ bị xích sắt trói buộc vào, đôi mắt vẫn đầy tia máu, trong miệng dớt dài hơi tanh chảy lan tràn, gầm gừ thừ âm thanh giận dữ cắn phẫn nhưng không phải của con người nữa.

Gã là một tên có chút thuần hậu khờ khạo, đầu óc chỉ biết tâm tâm niệm niệm kiếm tiền nuôi em ăn học, trước giờ chưa từng biết tính toán hãm hại ai, không biết phải làm cách nào để cứu cô thoát ra. Vương Đình chỉ có thể nhân lúc giao cơm mà tới bên thăm hỏi Thu Sương. Có điều, cô càng lúc dường như càng mất đi nhân tính, không còn nhận ra gã nữa, đôi mắt lúc nào cũng tràn ngập căm hận cùng gào thét la lối, đau đớn thống khổ, khiến Vương Đình không cầm được nước mắt.

Gã chỉ khóc hai lần, một lần là lúc nhỏ, mẹ suốt ngày chê bai trách cứ bố, cuối cùng bỏ đi theo lão già nào đó. Lần thứ hai là bố gã mất vì bị xe oto đâm, được đền bù cho chút tiền. Lúc đó Vương Đình mới 16 tuổi, lo ma chay cho bố xong gã cũng nghỉ học luôn rồi xin vào tu viện làm việc, kiếm tiền nuôi dưỡng em kém 5 tuổi.

Từ đó tới ngoài 30 tuổi đầu rồi, dù tài khô thế nào cũng không rơi lệ, lần này lại khóc vì một cô gái quen biết chưa đầy nửa năm. Vương Đình chỉ biết, mỗi đêm chấp tay khấn cầu trời cao, mong sao con ác mộng sớm chấm dứt.

Sau đó một thời gian ngắn trôi qua, gã được lệnh nấu một bữa ăn linh đình hoành tráng nhằm thiết đãi tất cả mọi người. Nghe nói thí nghiệm rất thành công, nên chính phủ gọi tiền tổ chức ăn mừng, lệnh cho tất cả mọi người hôm đó không một ai được phép vắng mặt bữa tiệc liên hoan.

Hôm đó tất cả mọi người được lệnh phải ngồi xen lẫn với nhau nhằm thể hiện tình thương sự công bằng. Vương Đình ngồi bên Thu Sương, cảm thấy cô quả thật có khá hơn mọi khi. Cảm thấy phải chăng thần linh trên cao đã đáp ứng ước nguyện nhỏ nhoi của gã, hai người sẽ sớm được ở bên nhau, bình bình an an đến hết đời.

Bữa ăn mới qua vài phút chợt một âm thanh đơn lẻ hét toáng lên đau đớn vang vọng. Trong khi gã cũng như mọi người ngó nghiêng không hiểu thì xung quanh tiếng la lối kinh hoàng kèm thống khổ của hàng loạt người cất lên nhanh chóng khiến tòa nhà rộng lớn hỗn loạn như có hỏa thiêu.

Gã nhìn thấy đám người thí nghiệm bỏ nhào tới đám người tu hành, bác sĩ, y tá. Tựa như chó dại lên con được sống chuồng, điên cuồng lao qua cản vào yếu hèn, máu tươi phun trào, bắn tung tóe lên thức ăn. Vương Đình hoang mang lo lắng một chút rồi lập tức kéo Thu Sương đứng dậy chạy ra phía cửa. Nhưng cửa đã bị khóa, là khóa bên ngoài.

Ban đầu gã tông mình vào cửa, vừa tông rầm rầm vừa gào lớn cho phía ngoài nghe thấy. Gã mãi cầu cứu lại không hay Thu Sương ở phía sau xảy ra biến hóa. Cô ôm đầu đau đớn gào rú sau đó lại tru một tràng dài khản khè, thật chẳng khác nào một con sói bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy con mồi thì không kìm hãm được dã thú, cuồng loạn lao qua cản xé Vương Đình khiến gã vừa kinh hãi trờ tay không kịp, cũng bất lực trong việc phản kháng lại cô.

Vương Đình cảm thấy, có lẽ đó là ngày trời cao đã nguyên rửa gã. Thu Suong thật sự đã đánh mất nhân tâm, là một con thú dữ tham lam xé da, nuốt thịt, uống máu tươi của gã. Vương Đình nằm sõng soài trên mặt đất giá lạnh, giữa tiếng la hét khủng hoảng điên loạn của mọi người, tiếng dĩa thú cắn xé máu thịt, tiếng hấp hối đau đớn tuyệt vọng.

Nước mắt gã lại tuôn rơi khi Thu Suong cũng ngã xuống bên cạnh. Cô ấy lên cơn co giật tựa như bị điện chích, máu mắt, máu mũi, máu tai, máu mồm tuôn chảy thành dòng hòa cùng vũng máu của gã.

Tại sao? Tại sao chúng tôi lại phải chuốc lấy kết cục tàn khốc này? Tại sao con người lại đối xử với đồng loại tàn nhẫn như vậy? Chúng tôi không phải con dân của đất nước này sao? Chảy cùng dòng máu nói cùng ngôn ngữ lại có thể tàn ác tới mức này sao?

Khi Vương Đình tỉnh lại lần nữa, chỉ thấy bản thân đứng trong màn sương mù dày đặc phân không rõ phương hướng. Gã thấy Thu Suong đứng lẫn trong dòng người lặng lẽ lên một chiếc xe khách. Vương Đình chạy tới, gọi tên cô, gọi hoài cô cũng không quay lại, tựa như không nghe thấy, tựa như chẳng ai nghe thấy tiếng gã la khản cổ họng. Chỉ đến khi gã chạy tới tận bên cạnh, vờn tay chạm vào Thu Suong, xoay người cô lại.

Gã có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại như lưỡi bị ai cắt mất, chỉ có nước mắt không ngừng tuôn rơi lã chã như mưa. Cô ấy nói “Xin lỗi và cảm ơn” sau đó nhanh chóng lên xe. Gã cũng muốn lên theo lại bị lái xe ngăn cản.

Vương Đình chạy theo chiếc xe hồi lâu, lại hóa ra chạy trở về nhà. Gã ở trong nhà hồi lâu, rồi lại chạy ra chỗ bến xe chờ đợi. Lái xe nói gã không thể lên, đập Vương Đình trở lại mặt đất. Gã không hiểu, tại sao gã lại không được phép lên xe.

“Tôi chỉ là muốn gặp lại cô ấy. Chỉ muốn nói tôi cũng xin lỗi và cảm ơn.”

Nói tới đây Vương Đình không kìm nén được nước mắt nữa, mặc nhiên cho nó lặng lẽ chảy xuống gương mặt khắc khổ, như thể đây là tâm niệm dùng cả một đời để tích tụ lại.

Khi tôi xoay đầu không nhìn gã nữa, thì chiếc xe khách chẳng biết đã đỗ ở đâu từ đời thừa nào. Tôi vỗ vỗ vai Vương Đình, gã ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy chiếc xe. Giống như nhìn thấy tàu cứu nạn mà gã tựa như nạn nhân mắc kẹt trên hòn đảo hoang tàn. Vương Đình chạy vụt ra chỗ xe, cửa xe mở, lão tài xế tựa như con quạ đen đứng đó trừng trừng nhìn lại, gã tới gần bên chốt khựng lại.

Lão lái xe tránh sang bên, tựa như lần này chấp thuận cho gã lên, tôi cũng có chút sững sốt không hiểu, tiến lại gần. Vương Đình quay lại nhìn tôi, hai khóe miệng khẽ nhếch lên giống như đang cười thật vui sướng.

“Tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất, gặp lại Thu Suong, để nói với cô ấy, điều tôi chưa kịp thổ lộ. “Tôi muốn được sớm tới bầu bạn với em, nguyện bên em chăm sóc cả đời.”

Nói dứt lời gã chui vào khoang xe tắm tới. Còn lão lái xe thì vẫn chằm chằm nhìn tôi, đôi mắt như hai cái lỗ đen sâu thăm thẳm chẳng khác cái lỗ giun thông thẳng tới địa ngục, khiến cho người ta không khỏi rùng mình ớn lạnh.

“Người có lên không?”

Lão lại hỏi câu này, tôi vô thức lắc lắc, chiếc xe chẳng gắn số hiệu cũng không thấy phun sơn hay dán nhãn mác gì hết. Chẳng khác gì một khối hộp chữ nhật xám xịt bốc mùi hoen ố gỉ sét khiến cho lòng tôi bất an.

Chiếc xe lăn bánh, êm ru rồi đi. Suong mù đường như bám theo chiếc xe, dần dần biến mất lộ ra khung cảnh hai bên đường, hàng cây xương xẩu và bệnh viện huyện bé nhỏ.

Tôi lúi đi động trong túi xách, xem thử mấy giờ rồi, có chút ngạc nhiên, vì dường như thời gian trôi qua không nhiều. Tôi ra khỏi nhà lúc 5 giờ, nhưng bây giờ đồng hồ điện tử trên điện thoại lại chỉ 5:30.

30 phút trôi qua chỉ được xem là quãng thời gian tôi đi chuyển từ nhà ra đây, vậy còn khoảng thời gian tôi nói chuyện với mọi người thì trôi vào đâu rồi? Hay cái điện thoại này cài giờ sai?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 123: Xe Tang.

Tôi đứng đây, nhìn quanh một vòng, lại thấy thím Vương từ xa phóng xe máy vù vù vào bệnh viện, gương mặt có chút khấn trương, phía sau còn đeo thêm đứa nhỏ. Tôi đứng ở cổng bệnh viện, khi thím vào gửi xe dắt theo đứa con nhỏ trở ra. Hai mẹ con đang đi như chạy thì đột nhiên thím Vương quay mặt sang nhìn, rồi vội vàng bước nhanh về phía tôi.

-Cậu Dương

Thế nên tôi đành bước chân vào.

- Có chuyện gì mà thím Vương có vẻ gấp gáp vậy?

Thím vừa nghe tôi vậy gương mặt thoáng chốc càng đượm buồn.

- Là anh của chồng tôi, Vương Đình, bác ấy mất rồi. Cuối cùng cũng mất rồi.

Nói dứt lời thím vội vã xoay người trở vào bệnh viện. Tôi đứng hình một chút rồi đuổi theo. Anh của chú Vương Quân quả nhiên là Vương Đình, tuy vẻ ngoài trông trẻ trung hơn, được rồi, chuyện này coi như chấp nhận được đi. Nhưng “cuối cùng cũng mất” là sao?

Tôi theo bước chân thím đi vào phòng bệnh. Trên giường bệnh, một người trông đã ngoài 50, gương mặt có chút khắc khổ nhưng an tĩnh qua đời, trên khóe mắt còn vương chút lệ, bên môi phảng phất như nở nụ cười mãn nguyện.

Bỏ qua vẻ ngoài vô cùng gầy yếu nhợt nhạt, quả có nét giống chú Vương Quân. Bỏ qua những nếp nhăn chằng chịt của thời gian hằn trên gương mặt thì so với người tôi mới tiếp chuyện cách đây mấy phút, không khác nhau là mấy. Trong phòng có một y tá đứng kế bên chờ sẵn, vừa thấy thím liền nhẹ giọng thông báo ngay.

- Bác ấy cuối cùng cũng ra đi, trút hơi thở vào lúc 5 giờ 15 phút sáng nay. Thật sự tựa như có linh tính, khoảng hơn 5 giờ sáng trong lòng tôi như có lửa nóng, bứt rứt không yên. Đang ra 7 giờ, như mọi khi tầm đó tôi mới phải qua xem tình hình truyền dịch thế nào. Ban đầu tôi thấy tín hiệu của máy đo điện tâm đồ đột ngột dâng cao mà gấp gáp, sau đó bác ấy hấp háy mở mắt. Nhìn tôi một chút rồi nhắm lại, tôi còn chưa kịp vui mừng thì tiếp theo sóng điện não hạ thấp và chậm dần, cuối cùng chỉ còn một đường thẳng. Tôi bàng hoàng một lúc mới hốt hoảng gọi ngay cho thím.

Y tá nói xong mới bắt đầu tháo các dây kết nối. Tôi nghĩ lúc đó chính là khoảng thời gian mình còn đang trên đường tới đây. Vậy ra người tôi trò chuyện là một linh hồn? Ông ấy mấy hôm trước tôi còn nhìn thấy ngồi trong nhà thờ trên chiếc ghế gỗ bập bênh, mà giờ đã nhắm mắt xuôi tay.

- Cảm ơn cô đã tận tâm chăm sóc bác ấy mấy năm này.

- Không có gì, đây vốn là bổn phận và trách nhiệm của cháu. Bác ấy ra đi không đau đớn kịch liệt gì hết, rất nhẹ nhàng, cứ như thể trút được gánh nặng vậy.

Thím Vương nghe vậy đồng tình, gật gù.

- Bác ấy hôn mê đã 20 năm nay, cuối cùng đã có thể yên nghỉ nơi chín suối. Có lẽ giờ này, linh hồn hai anh em bọn họ đang đoàn tụ cùng nên.

Thím Vương vươn tay chấm nước mắt, ngậm ngùi nói. Đứa nhỏ mới có 9, 10 tuổi, có lẽ thỉnh thoảng mới được cha mẹ dắt tới thăm, tình cảm cũng không có gì nhiều, chỉ ngày ngò nhìn mẹ.

Tôi thì có chút hồ đồ rồi. Vậy người tôi từng nhìn thấy trong nhà lúc trước là ảo giác sao? Hôn mê từng ấy năm thì đi lại ngoài đời bằng niềm tin thật à? Nhưng ông ta cũng thừa nhận thường xuyên trở về nhà rồi trở lại bên xe mà? Tôi còn chạm vào, nghe ông ta tường thuật cổ sự đời mình. Chẳng lẽ chỉ là mộng cảnh?

Một y tá nam khác tiến tới, hai người nói trước đưa tạm vào nhà xác, sau đi làm hộ thím ấy thủ tục đưa thi thể về nhà. Thím Vương và tôi trở ra ngoài, nhìn theo xe đẩy đi vào ngõ rẽ, bây giờ tôi mới mở miệng.

- Thím Vương, ông ấy, làm sao mà lại thành ra hôn mê từng ấy năm trời?

Thím ấy nghe tôi hỏi vậy, thờ người ra một lúc lâu, dắt theo đứa nhỏ đi tới bên ghế chờ, ngồi xuống, tôi vẫn đứng kế bên, bây giờ thím ấy mới chậm rãi hồi tưởng lại.

Chuyện của 20 năm trước, tòa tu viện ở trấn Nhị Giới Cầu nơi bác Vương Đình làm việc xảy ra vụ ngộ độc thực phẩm, hôm đó nghe nói tổ chức tiệc liên hoan chiêu đãi khá linh đình, toàn bộ người làm việc hay sinh sống trong đó lại không may xui xẻo đều thiệt mạng. Lúc ấy chồng thím như có linh tính mách bảo, nói cảm thấy lòng dạ lo lắng lạ kỳ cho bác Vương lên tới tu viện. Lúc tới nơi vừa vặn nhìn thấy quân đội đang khuân người lên xe, nói là chuyển tới bệnh viện.

Chồng thím hỏi han một lượt về bác Vương nhưng không được lại muốn tự mình tìm kiếm nhưng bị ngăn cản. Ông ấy điên tiết lao vào căn phòng, nơi đầu máu nhỏ giọt dưới mặt đất từ đó kéo lan tới những chiếc xa. Bên trong căn phòng rộng lớn tuy còn lạc đác người nằm bất động trong các vùng máu, chính là máu văng tung tóe khắp nơi, đầu đầu cũng dính đầy sắc đỏ kinh tâm, cảnh tượng khủng khiếp chẳng khác nào nơi giết mổ gia súc.

Ông ấy quá kinh hãi chạy trở ra nôn thốc nôn tháo một trận mới lại lao tiếp vào một xe tải, may mắn nhìn thấy bác Vương ngay phía ngoài, chịu đau đớn bị bọn họ đâm đá cũng lôi bác Vương ra. Chồng thím nói, cảnh tượng hôm đó ông ấy suốt đời cũng không thể quên. Xác người chồng chất lên nhau trải đầy trên sàn xe tải cỡ trung, cơ thể với những vết thương nhăm nhò khắp nơi nhìn vô cùng đáng sợ, tựa như bị chó cắn, máu me bê bết bốc mùi tanh tưởi không chịu nổi tựa như những bao rác phế thải chuẩn bị mang đi tiêu hủy nào giống đưa vào bệnh viện chữa trị như lời bọn họ nói.

Chồng thím nói bác Vương lúc đó chưa chết nhưng tình trạng cũng rất nguy kịch. Năn nỉ van xin mãi cuối cùng được một tên đứng ra nhận trách nhiệm trở tới bệnh viện điều trị. Người đó tự nhận mình là nhà khoa học nghiên cứu điều chế một loại thuốc gì đó bí mật theo lệnh của chính phủ. Cho nên gã đó có hứng thú với việc vì sao tất cả đều chết riêng bác Vương thì chưa. Lúc đó gã ấy cũng ra điều kiện, những điều nhìn thấy nếu để tiết lộ, không

những bác Vương đang nằm trên giường bệnh mà cả ông ấy nhất định sẽ chết vô cùng thê thảm.

Đối với người dân mà nói, lời đe dọa của chính phủ luôn gây ra tác động lớn. Ông ấy đương nhiên răm rắp tuân theo. Gã khoa học đó mấy năm đầu còn thường xuyên ghé thăm tận mắt quan sát tình trạng rồi lấy mẫu máu đem đi xét nghiệm gì đó, về sau chỉ gọi điện hỏi han thông qua các bác sĩ điều trị. Được biết độc tố trong cơ thể bác Vương tự động được gom về nhiều nơi, sau đó tạo thành màng bọc và đùn ra ngoài qua hình thái khối u có thể cắt bỏ dễ dàng. Nhờ thế các vết thương không bị hoại tử, dần khép miệng lại.

Đáng ra chỉ cần điều dưỡng một thời gian sẽ khỏe mạnh nhưng không hiểu sao bác Vương lại chọn cách rơi vào trạng thái ngủ đông. Tên khoa học đó nói giống như một kiểu hình thức tự ngăn chặn quá trình hồi tỉnh, cưỡng chế bản thân không cho trở lại cuộc sống. Gã đó tò mò muốn biết cơ chế không tưởng này làm sao mà bác Vương có thể vận hành và khi nào thì kết thúc cho nên chính phủ chính là đứng đằng sau tài trợ phí tổn chứ 1 gia đình thường dân thì đào đâu ra tài chính duy trì 20 năm trời.

- Lúc đó hình như thím chưa kết hôn với chú Vương Quân?

- Nửa năm sau chúng tôi mới kết hôn. Mới đó đã 20 năm trôi qua, thật nhanh, tòa tu viện cứ thế bỏ hoang phế tới giờ. Nghe đồn do nhiều người chết cùng một lúc nên vong linh tụ tập một chỗ quây phá. Có mời thầy pháp tới làm lễ nhưng vẫn khó siêu thoát, nên về sau người ta không tu sửa cũng không dỡ bỏ.

- Giờ thím kể với tôi được sao?

Thím thở dài một cái, cười khô, mới nói.

- Giờ đều chết cả rồi. Chuyện đã qua lâu như thế còn bới móc ra có ích lợi gì nữa đâu. Tôi kể với cậu chẳng qua tựa như tâm sự để trút gánh nặng thôi. Mà chắc cậu cũng chẳng tin đâu nhỉ?

- Tôi tin chứ, vì thím cũng chẳng có lý do gì để nói dối.

Nói xong thím đứng dậy, nhìn tôi một chút rồi gật đầu. Đứa nhỏ có lẽ do sáng sớm mùa đông bị đánh thức dậy quá sớm, ngồi bên mẹ một lúc nghe kể truyện không hiểu thì ngủ gà gật. Sau đó vì vội vàng hấp tấp đứng dậy mà tự ngã vấp mặt xuống đất. Thím theo phản xạ chạy tới bên đỡ dậy, sau đó hơi cúi người ôn nhu nói với đứa trẻ.

- Con à, bây giờ ta còn mạnh khỏe, có thể vì con mà chống đỡ. Sau này không biết thế nào, con phải tự đứng dậy, có hiểu không?

Đứa nhỏ chỉ ngây ngô nhìn mẹ, chớp mắt.

- Thôi chào chú Dương đi con.

Đứa trẻ ngoan ngoãn xoay người về phía tôi chào tạm biệt. Bấy giờ tôi mới bước tới, ngồi xuống cho ngang bằng đứa trẻ.

- Bây giờ chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau, nên cháu không được làm mẹ buồn. Bởi vì nếu bà ấy vì thế mà bỏ mặc, thì sẽ chẳng còn ai quan tâm lo lắng cho cháu hết. Cho nên phải vâng lời mẹ, có hiểu không?

Nó gật gật, rồi đáp.

- Bố cháu lúc trước có dặn dò rồi, ông ấy nói sẽ đi rất xa, rất lâu, nói những lời y như chú vậy.

Nhóc đó vừa nói những lời này xong, thím Vương liền không chịu nổi thương đau, ôm lấy đứa nhỏ, sụt sịt khóc.

- Thật ra lúc trước thằng bé có nói nhưng tôi không tin, còn đánh mắng nó xàm ngôn.

- Mẹ, mẹ đừng khóc, con hứa với bố rồi, sẽ không để mẹ khóc. Nếu để mẹ khóc, bố nói sẽ không trở về thăm chúng ta nữa.

Vừa nghe tới vậy thím Vương mỉm cười, vươn tay chấm nước mắt, nói.

- Mẹ không khóc, không khóc nữa, con ngoan. Chúng ta sẽ sống vui vẻ, để ông ấy không phiền lòng, có thể an tâm bên bác Vương con.

Hai mẹ con họ chào tôi một lần nữa rồi dắt nhau bước đi. Tôi nghĩ, con trẻ vốn ngây thơ trong trắng như tờ giấy, về sau lớn lên bị bôi đen thế nào một phần là do gia đình giáo dục, một phần là do môi trường xã hội tiếp xúc. Sau này, không biết lời hứa lúc nhỏ có thể bảo lưu bao lâu theo thời gian bào mòn.

Về phần Vương Đình, có lẽ do chấp niệm đối với Thu Sương quá sâu sắc mới khiến ông ấy duy trì được sự sống một cách thần kỳ như vậy. Ông ấy chỉ muốn được lên chiếc xe từng chở Thu Sương rồi đi, để gặp lại cô, nói ra những lời thầm kín ấp ủ mà lúc trước không đủ can đảm bộc bạch. Vì dương giới không có Thu Sương tồn tại nên ông ấy không cần tỉnh giấc. Ngày qua ngày, tháng nối tháng, năm tiếp năm, mòn mỏi ngóng trông đợi chờ vẫn không bào mòn được mong ước đó.

Tôi chưa từng yêu thương ai mãnh liệt tới mức ấy, cho nên đúng là có chút hâm mộ việc biến chấp niệm nhớ mong một người thành thứ phép thuật màu nhiệm giúp ông ấy tự duy trì được sự sống cho đến ngày chiếc xe chấp nhận Vương Đình lên. Có lẽ từng ấy năm trôi qua, dài đằng đẵng như thế trong cô đơn tịch mịch vì chẳng một ai nhìn thấy, hay nghe được Vương Đình nói chuyện, thành ra ông ấy mới tự phong bế bản thân trong một tình trạng đờ

đần, đóng khung thời gian lại chỉ vào ngày xảy ra thảm kịch.

Yêu một người đậm sâu như thế là tốt sao? Nhưng khi bị phản bội con tim sẽ vỡ nát thành vô vàn mảnh vụn, khi ấy lý trí mất rồi, thì thể xác cũng chẳng cần thiết nữa. Sẽ giống như Chuyên Tôn Phụng San, buông xuôi tất thảy, hoặc như Thu Suồng, hủy hoại bản thân. Tôi lắc đầu, cho nên có phần không mong muốn một người nguy hiểm như thế xuất hiện thao túng đời mình. Bởi vì lòng người gian xảo khó đoán, trăm đường vòng vo như mê cung. Tìm chân ái như tìm kim trong biển sóng, thà cứ như khách nhân quạt mát thương trà, ngắm trăng trong nước hoa trong gương còn khiến cho người ta tiếp tục ngâm thơ ảo tưởng. Chỉ sợ một khi lỡ trao trái tim cho đối phương, thứ đón nhận lại, là hụt hẫng thất vọng, bởi có câu “Sông sâu còn có kẻ dò. Lòng người nham hiểm ai đo cho vừa?”

Khi trở về ,đi qua dãy hành lang chợt vang vọng vô số tiếng oán than trách cứ của rất nhiều người chồng chéo lên nhau khiến tôi dừng chân nhìn sang. Trong căn phòng rộng lớn kê rất nhiều giường bệnh, thấy rất nhiều người đang ngồi hoặc đứng bên giường bệnh, khóc lóc nức nở mà thương tâm.

Giường bệnh kê ngay cửa ra vào là vắng vẻ và im lặng nhất, đó là chị Trương đang ôm một người. Tôi nhủ mày bước chân vào, rồi khi nhìn thấy thân ảnh chị Trương ôm thì không khỏi chết sững. Là Trương Hằng.

-Chị Trương, em ấy...sao lại thế này?

Tôi khó khăn mở miệng, Chị Trương một lúc sau mới nhúc nhích, tựa như bấy giờ tiếng nói của tôi mới đi tới não bộ. Chị ngẩng đầu lên nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe còn ầng ậc nước vẫn tiếp tục dàn dụa không tiếng động lăn xuống gương mặt phờ phạc mỗi mọt.

-Là cậu Dương đấy à?

Tôi nhìn xung quanh, những y tá đang khuyến bảo người nhà của bệnh nhân bớt đau lòng. Một số y tá đang di chuyển giường bệnh ra khỏi phòng, kéo theo việc người nhà cũng đi cùng. Tiếng khóc lóc âm ỉ vì thế được giảm bớt.

-Tiểu Hằng của tôi, tiểu Hằng của tôi mất rồi. Con tôi, nó bỏ tôi mà đi rồi. Bố nó không còn nữa, giờ lại tới lượt nó, tôi biết phải sống sao? Tôi làm sao mà sống tiếp được nữa đây hả ông trời ơi?

Chị Trương ôm con gái vào lòng, một tay vuốt ve khuôn mặt cô bé, giọng nói nghẹn ngào khiến người nghe cũng mũi lòng. Thì ra, cách đây mất phút trước người tôi nói chuyện lại là linh hồn của cô bé này. Trương Hằng lúc đó ra đi có vẻ bình thản nhưng rất không an tâm vì lo lắng cho người mẹ.

-Chị Trương, thật ra tôi vừa gặp Trương Hằng ở bên xe bus bệnh viện. Cô bé nói xin lỗi vì không thể ở bên cạnh. Cô bé mong chị đừng đau lòng thêm cũng không cần phải rơi lệ nữa.

Chị Trương dĩ nhiên nghe thấy những lời tôi nói sững sốt một chút rồi lắc đầu không tin tưởng.

-Cậu biết không, hôm qua con bé nói ở trường sẽ được bạn mời ăn cơm ở canteen nên lúc đi học không cầm theo đồ ăn như mọi khi. Chẳng ngờ bữa đó lại bị ngộ độc thức ăn, toàn trường gồm hơn trăm em học sinh, lại có tới 20 máy đưa không qua khỏi, trong đó có Trương Hằng nhà tôi. Cậu nói xem tôi đã mất chồng giờ mất con, tôi có thể không đau lòng không rơi lệ sao?

Câu nói của chị khiến tôi cứng họng một lúc. Chị lại vừa nghẹn ngào mà cảm tức phần nộ nói.

-Toàn thể phụ huynh trường học tôi qua đã quyết định sáng nay sẽ làm đơn khởi tố công ty thực phẩm với chữ ký của gần 1000 người. Chúng tôi không thể chấp nhận việc bọn họ chỉ phải chịu đền bù chút tiền thiệt hại ít ỏi coi như phí tổn là giải quyết xong. Lũ táng tận lương tâm đó đâu phải mới lần đầu gây ra vụ ngộ độc thực phẩm, nhưng chỉ vì có mối liên hệ dây mơ rễ má với quan chức cấp cao mà hết lần này tới lần khác được giảm nhẹ án phạt. Lần này toàn bộ phụ huynh trường học quyết không nhân nhượng, quyết gởi đơn kiện tới tòa án tối cao nhất, buộc bọn họ phải nhận hình phạt thích đáng. Dù rằng làm vậy, con cái của chúng tôi, cũng chẳng thể trở về được nữa.

Nói xong rồi nước mắt chị Trương càng tuôn rơi lợi hại, tôi chỉ biết đứng nhìn. Mãi một lúc lâu, khi chị chỉ còn thút thít vươn tay liên tục gạt lệ không ngừng, tôi mới ngập ngừng một chút rồi mở miệng rành mạch nói lại lần nữa.

-Chị cũng biết, bố tôi đã mất, giờ tôi cũng chỉ còn lại một mình...Cô bé đó, quả thật đã nhờ tôi truyền đạt lại những gì nó không thể trực tiếp nói với chị được... “Con xin lỗi vì không thể ở bên cạnh mẹ. Xin mẹ đừng đau lòng. Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe và không cần khóc nữa!”

Chị Trương cứ thế mở to đôi mắt ngẩn lệ nhìn tôi hồi lâu, nước mắt lại dàn dụa chảy xuống. Lần này chị không lắc đầu, mà lại gật gật, khoe miệng cố gắng mỉm cười.

Tôi thấy vậy nghĩ mình cũng lên rồi khỏi được rồi, lững thững bước tới bên xe. Mặt trời tỏa sáng rực rỡ xua tan hết sương mù lạnh lẽo, ban phát hơi ấm miễn phí mà công tâm tới tất cả mọi loài.

Cuộc sống đầy đầy những bí ẩn khó đoán, có vài thứ hoặc sự việc không cách nào giải thích bình thường được, chúng ta chỉ có thể suy diễn những hiện tượng này, ví như chiếc xe đó. Theo như lão tác giả của mấy cuốn tự thuật về quá trình lang bạt kiếm cơm, lão cũng từng kiến thức qua.

Xe trở Trương Hằng và Vương Đình đó gọi là xe tang, chuyên đưa tiễn linh hồn người chết về âm giới. Những nơi nó thường xuyên dừng chân ghé thăm chính là bệnh viện, những ai chết rồi thì mới được lên xe. Vương Đình không được phép lên xe bởi khi ấy ông ta coi như vẫn đang sống. Chỉ đến khi ông ấy dốc bầu tâm sự, cõi lòng nhẹ nhõm thành thoi, thì cũng là lúc linh hồn chính thức rời bỏ thể xác và chiếc xe sẵn sàng đón tiếp.

Có thể bạn không tin những chuyện hoang đường như thế vì chưa tận mắt chứng thực qua. Nhưng mọi thứ đều có thể xảy ra, đâu đó trong thành phố

sầm uất, nơi bạn đang sinh sống, vẫn có một chiếc xe không ai biết tới, lặng lẽ đi khắp nơi, thu thập linh hồn những người đã hưởng hết dương thọ, đưa họ về đúng nơi cần an nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 124: Bút ký của bố.

Tôi ngồi chờ một lúc thì xe bus tới. Lái xe nói sáng trời mù sương lên tới điểm đón trễ hơn mọi khi. Đây là chiếc xe duy nhất có tuyến đường nối từ trường cấp 3 nội thị qua ngã tư tới bệnh viện ngoại thành.

Trong khi ngồi không trên xe, tôi mở cuốn bút ký của bố ra, đọc những trang đầu tiên trước. Chữ của ông ấy rất đẹp, không phải nắn nót mà là thanh thoát, tựa như gió lướt qua mây.

Tôi viết cuốn bút ký khi nhóc Dương Dương đến nhà đã qua nửa năm. Khi tôi quyết định đặt tên cũng là đồng ý cho nhóc ta ở lại lâu dài.

Tôi không còn nhớ chính xác Dương Dương tới nhà mình vào ngày nào, nhưng từ khi nhóc đó tới, cuộc sống trầm mặc tịch mịch của tôi nhiều màu sắc hơn.

Bà xã mất đã lâu không mà để lại đứa nhỏ nào, tôi vẫn sống một mình mãi, không nghĩ rằng, chăm sóc một người vất vả khó khăn tới vậy, đặc biệt chăm lo cho một người còn đặc biệt khác thường.

Tôi chỉ còn nhớ mang máng đó là một ngày mưa tầm tã, chỉ vì nó cứ đứng hoài, đứng hoài nhìn gốc cây Ngân Hạnh, tựa như qua đó nhìn xuyên đến một thứ gì đó quý báu, khiến người ngoài như tôi chạnh lòng. Chẳng qua đôi mắt đó rõ ràng trống rỗng vô hồn, lại tựa như muốn khóc.

Tôi biết hình ảnh cô quạnh, cảm giác mắt mắt đó, tựa như nhìn thấy chính bản thân mình 10 năm trước, khi vợ ra đi. Tôi nhìn những đồ vật chất chứa kỷ niệm về bà xã, cảm thấy đất trời tôi tăm mờ mịt, như thể ngoài chúng, không còn gì ý nghĩa nữa.

Nhưng đứa nhỏ to xác này không phải tựa như linh hồn bị lấy mất, mà là chính xác linh hồn đã bị đánh mất rồi. Ở lại đây chỉ là cái xác, và bằng cách nào đó, nó hoạt động đi lại.

Dương Dương ở nhà tôi, vốn chỉ định lưu giữ ít bữa, dù sao cũng chỉ là một kẻ xa lạ không quen biết. Nhưng đứa nhỏ chẳng khác gì một con búp bê, một khi đã đặt móng ngồi xuống là nó ngồi lì ở đấy hơn tuần mới xê dịch. Mười ngày đầu tiên đó, sau khi thay giúp nó bộ đồ hôi hám rách nát chắc có đến mấy năm chưa tắm rửa thay đồ.

Trong lúc đó đôi tay nó vẫn nắm chặt chẽ một thanh kiếm ngắn sáng bạc, như một món trang sức, trên thân còn đeo một chiếc túi bản thiu, bên trong chứa một khối cầu nhỏ bé gì sét tới tã mà nặng kinh dị. Vốn định vất vào sọt rác, nhưng nghĩ có thể đối với tôi, cái vật như đồ đồng nát chỉ đáng đặt nơi xó nhà cho nhện giăng tơ nhưng đối với thằng nhóc đó lại là thứ hữu dụng, cho nên mới cất đi.

Nó ngồi ngay lối đi lại, trên bực cửa ra vào, tựa lưng vào thành, cứ thế nhìn gốc cây. Ban đầu tôi mang ra cho thằng nhóc cốc sữa nóng uống cho ấm người nhưng nó không nhúc nhích, cũng chẳng buồn ư hử đáp lời. Tôi thử chạm vào cơ thể nó, nhưng lạnh ngắt, tựa như một cái xác chết khiến người ta rùng mình ớn lạnh. Đôi mắt thằng nhóc vẫn trống rỗng vô hồn, nhìn cái cây mà tôi không chắc có phải chính xác nó nhìn cái cây thật không. Vì nó như bức tượng điêu khắc ngồi án ngữ ở đó nên tôi không thể đóng cửa lại, cũng đành thức trắng đêm cùng.

Ngày đầu tiên thì cũng thôi đi, 10 ngày tiếp theo sau đó, nó vẫn giữ nguyên tư thế cũ, mắt vẫn mở trừng trừng, một chút di chuyển tê chân mỏi tay cũng không có, cơ thể vẫn lạnh như tảng băng. Nếu không phải còn nhìn thấy nó hô hấp thì tôi thật sự tin chắc đó là một thi thể không hơn.

Được rồi, thằng nhóc đó không ăn, không uống, không bài tiết vài ngày thì cũng thôi đi, nó lại chơi liên tiếp nhiều ngày, một kẻ bình thường như tôi chịu đựng không nổi.

Tôi như có lửa thiêu đốt âm ỉ trong lòng, ra vào đứng ngồi không yên, lúc đi ngang qua lại không nhận được nói một câu khuyên nhủ, hoặc chạm vào cơ thể nó để biết chắc thằng nhóc đó vẫn tồn tại.

Cuối cùng chịu đựng không nổi kéo nó vào toilet, lột hết đồ ra, rồi xả nước lạnh lèo từ đầu tới chân. Nó không chút phản kháng, mặc nhiên để tôi dội nước tắm như hắt nước xua đuổi bệnh dịch. Ngay cả trong hoàn cảnh như thế, cơ mặt nó vẫn không chút biểu lộ cảm xúc, mắt vẫn chẳng thèm nhắm lại và đôi tay vẫn nắm lấy thanh kiếm như thể liền một khối với cơ thể rồi.

Tôi kéo kéo cánh tay, muốn ấn ngồi xuống lại phát hiện nó như thể khối bê tông, lay chuyển không nổi, đành cứ trong tư thế đứng mà cắt ngắn mái tóc dài rồi bù xù cũng bốc mùi cống rãnh không kém. Sau đó giúp nó gội đầu, tắm rửa thật sạch bằng dầu thơm, rồi thay đồ tử tế. Vật lộn một hồi không kịch liệt nhưng mệt hơn lần hồi xưa tắm cho con chó lông xù ghết nước. Nó khá to lớn, lông lại dài thướt tha, mỗi lần mang nó đi tắm nó làm như mang đi từ hình, quấy đạp phản kháng, thành ra tắm xong người tôi còn muốn hồi hám hơn, cũng mang thân đi tự xử.

Tôi gấp cuốn bút ký lại, xe dừng bên. Chỉ mình tôi bước xuống trạm dừng, chiếc xe sau lưng lăn bánh. Tôi bước chân vào cổng nghĩa trang Diệp Bách Thọ, trong lòng trĩu nặng.

Xem ra ngày xưa tôi đã làm phiền ông ấy rất nhiều. Tuy biết bản thân có chút khác thường cũng không ngờ mình lại có bộ dáng như thế. Dù sao trời cao cũng khá thương tình đưa đường chỉ lối cho tôi đến gặp ông ấy. Vì gặp được bố, tôi mới có ngày hôm nay. Đôi lại là người khác, không biết tôi giờ thế nào? Chỉ biết chắc sẽ không tốt đẹp như ở với ông ấy.

Khu nghĩa trang vắng vẻ, dù có người thỉnh thoảng qua lại nhưng tất cả đều chỉ nghị luận nhỏ nhẹ. Tôi chậm chậm bước tới tòa nhà bách linh, nơi người thân gói tro cốt người quá cố lại đây cho nhân viên hương khói đốt vì không có điều kiện chăm lo thường xuyên.

Tôi đứng trước di ảnh nhìn một hồi lâu rồi thấp cho ông nén nhang sau đó ra bậc thêm ngồi, cách ô thờ cúng của bố không xa.

Bông Tuyết từ trên người tôi leo xuống, chạy vào đám hoa cúc vạn thọ. Tôi ngẩng đầu thất thần nhìn trời xanh mây trắng hồi lâu, sau đó lôi điện thoại ra gọi điện cho Tư Đồ báo cho anh ta một tiếng bản thân đi đâu làm gì.

Tiện thể gọi điện cho Bách Lý Thiên Hương, được biết lần đó mọi người vội vã trở về vì công nhân của nhà máy xảy ra tình trạng ngộ độc thức ăn khiến mấy trăm người phải nhập viện. Thảm nghĩ sao mà tình trạng thực phẩm của nước nhà lại tệ hại thế này? Giờ ăn uống có vẻ phung phí mao hiểm quá! Chẳng lẽ giờ mỗi lần cần nạp năng lượng lại phải dùng tới một dụng cụ thử chất lượng an toàn vệ sinh giống như thời xưa dùng ngân châm thử độc tổ trong thức ăn?

Nói chuyện với Thiên Hương một chút thì cô chuyển máy cho Phong Linh, thì ra hai người ở gần nhau. Trong lúc trò chuyện còn lơ đãng nghe thấy giọng Minh Đăng đang trách cứ ai đó vụng về hậu đậu vọng vào. Rồi giọng Thiên Hương can thiệp khuyên giải, giọng Hoa Thiệu Thiên hơn hờ phụ họa, có cả giọng chó sủa âm ỉ góp vui, tóm lại khá huyền ảo ồn ào.

Sau đó mọi thứ trở lại yên tĩnh hơn, đoán có lẽ Phong Linh di chuyển ra nơi khác. Anh ta nói giờ đang ăn cơm trưa cùng mọi người, không ăn cùng thì thôi mà hề tụ tập là bữa cơm nào cũng náo loạn như lễ hội. Lại nói giờ ở công ty vẫn còn nhiều việc cấp bách cần giải quyết cho ổn thỏa, hơn nữa tung tích của Âu Tử Dạ vẫn chưa rõ ràng. Tôi cũng nói chuyện của mình chưa giải quyết xong xuôi, còn phải tới thành phố Thiết Lĩnh.

Tôi là lần đầu nói chuyện qua điện thoại, cảm giác nói mà không nhìn thấy mặt đối phương không thích lắm, cũng không giỏi đưa đẩy nhiều lời, chỉ hỏi qua đáp lại những vấn đề trước mắt, việc sau thì tạm gác qua một bên, rồi nhanh chóng tắt máy. Nhìn lại giờ hiển thị trên điện thoại, thì ra đã gần 1 giờ trưa.

Tôi lại ngẩng đầu tiếp tục nhìn trời xanh mây trắng hồi lâu cho đến khi Bông Tuyết từ trong đám hoa cúc trắng chạy trở lại, leo lên đầu vai tôi ngồi liếm láp.

Âu Tử Dạ...Anh ta đang che giấu bí mật gì mà không thể tiết lộ? Cả bọn Mạnh Chương nữa, vì sao phải tranh giành với anh ta? Nếu như Âu Tử Dạ tin nhiệm tôi hơn, liệu có vì thế chấp nhận tôi đồng hành cùng? Nếu như tôi rõ ra có ích hơn, nếu như khiến anh ta tin tưởng hơn, thì có lẽ Âu Tử Dạ sẽ không nói cái kiểu “Chuyện của tôi từ giờ không liên quan tới cậu.” Tôi sẽ không bị vất bỏ phía sau. Sẽ không có chuyện ngồi một mình tự hỏi không biết hiện giờ Âu Tử Dạ đang ở đâu làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 125: Bút ký của bố. (trung)

Tôi mở cuốn bút ký đọc tiếp đoạn dang dở mà bố viết về mình. Thật ra ông ấy viết theo kiểu ngẫu hứng, lâu lâu nhảy vào đề một dòng cảm xúc dâng trào không có ngày tháng chứng nhận. Được rồi chữ ông bố khá đẹp, vở của ông, muốn viết lan man lê thê thế nào thì tùy, người đọc là tôi đây tóm lược lại một cách có bài bản hệ thống một chút cái nội dung lảo đảo bố truyền tải.

Tôi không thể dễ dàng nhóc cứ ngồi ở ngay cửa nhà mãi, rất bất tiện vì không thể đóng lại. Tôi kéo nó vào thư phòng, thằng nhóc có thể ngồi tựa lưng trên bệ cửa sổ, nhìn thẳng sang cây Ngân Hạnh rợp bóng che mát gần bên.

Được rồi, nó ngoan ngoãn như thế, không kêu ca phàn nàn, không đòi hỏi ỉ ỏi, mẹ nó, chẳng khác nuôi nhốt một cái bóng ma trong nhà, không rùng mình ớn lạnh thì cũng có chút gai gai ngứa ngứa.

Tôi mang đồ ăn nước uống cho thằng nhóc, nhưng nó tuyệt nhiên không liếc mắt đến. Đã một tháng trôi qua, nó vẫn ngồi như bức tượng gỗ, mắt không chớp thân không động đậy, nhìn cái cây kia, tay nắm chắc thanh kiếm. Là đang vô thức hồi tưởng, cũng là vô thức bảo vệ?

Tôi không hiểu thằng bé đã gặp chuyện kinh khủng gì khiến bản thân trở thành thứ người không ra người ma chẳng ra ma, làm người ta muốn quan tâm lại hoang mang bất an. Nó khiến người khác nhìn vào mà thương tâm đau lòng lại không biết phải làm gì để san sẻ bớt nỗi đau to lớn bị bản thân chối bỏ.

Ban đầu tôi rất lo sợ, nếu thằng nhóc không còn nơi để trú thân, nếu nó cảm thấy an tâm khi ở đây thì tôi cũng chẳng keo kiệt khước từ. Nhưng nếu nó

chán đời muốn tìm tới chỗ tôi để chết bằng phương pháp tuyệt thực cực đoan, tôi nhất định sẽ thô bạo tống khứ đi ngay và luôn. Có điều, dù tôi có nói gì dường như tâm trí thằng nhóc đã đóng băng, tiếng nói không cách gì xâm nhập.

Đã hai tháng trôi qua nhưng nó thật chẳng khác chi con búp bê, chỉ im lặng ngồi một chỗ, mắt không nhắm, không ăn không ngủ, không bài tiết càng chẳng mấy may nhúc nhích. Nó vẫn tồn tại, bằng cách nào đó, chỉ hít thở, tựa như phương thức thiền sâu của các bậc thiền sư.

Thiền định là một trạng thái tĩnh tâm thả lỏng từ cơ thể lẫn thần trí, có thể kéo dài liên tục một ngày hay nhiều ngày mà không cần ăn uống nhưng dĩ nhiên, bình thường chỉ cần dành mỗi ngày 30 phút là ổn. Từ khi bà xã mất tôi cũng thường xuyên ngồi thiền từ ba đến năm ngày mà không cần giữa chừng nạp dinh dưỡng, sau đó vẫn cảm thấy mạnh khỏe minh mẫn.

Có những trường hợp ngoại lệ, thiền sâu từ 6 tháng, một năm hay nhiều hơn nữa, là một loại thiền ức chế tâm. Khi tu thiền ở thức "tukdam", một dạng thiền định sâu sắc thường chỉ các bậc trí giả đã khai mở hết 7 luân xa đạt tới, có thể khiến kẻ tu hành vượt qua sự sống và cái chết. Cả tâm hồn lẫn thể xác rơi vào trạng thái không tưởng, trạng thái không đói khát, không nóng lạnh, không đau khổ hay sợ hãi, chỉ còn lại yên bình thanh thản, một trạng thái kỳ lạ đối với người có trí tuệ Tam Minh.

Nhưng thằng nhóc kia là tùy tiện ngồi đó lại tựa như một tảng băng đang điều hòa hô hấp. Có thể không kinh nghi không sợ hãi sao?

Nhưng ngày hai bữa tôi vẫn mang chút cháo loãng nóng hổi đặt bên cạnh nhóc ta dù biết rằng nó sẽ không thèm ăn động tới. Về sau tôi quyết định mang cả phần cơm của mình tới ngồi bên cạnh thằng nhóc xì xụp ăn uống, cốt mong sao nó bắt chước mà làm theo. Không ngờ, có một hôm nó quả thật động đũa, có điều, đó cũng là chuyện của nửa năm sau.

Nó ăn nửa bát cháo loãng bông nước, tôi kinh hãi muốn chết. Liên tục hỏi nó cảm thấy thế nào? Có ổn không? Có muốn gì không? Nhưng nó chỉ trơ mắt nhìn tôi, được rồi, coi như tiến thêm được bước tiến mới. Thằng nhóc là lần đầu chân chính nhìn vào tôi, trên vòng mặt hiện lên hình ảnh tôi, xem như tôi tồn tại vật vờ bên cạnh chứ không phải chỉ là không khí lơ lửng.

Mọi chuyện từ đó chậm chậm thay đổi, không nhiều nhưng xem như dấu hiệu tốt. Nó bắt đầu ăn uống, tuy mỗi ngày chỉ nửa chén cháo. Bắt đầu thấy nó nhắm mắt nghỉ ngơi, tuy chỉ vài chục phút. Song thằng nhóc vẫn chưa có ý định đi lại lung tung. Tôi nghĩ, chắc nó không có ý muốn đi đâu nữa, sẽ ở lại đây khá lâu, không thể cứ gọi là "nó" hay "thằng nhóc", nên tự tiện đặt cái tên Dương Dương, lấy họ của tôi.

Một năm đã trôi qua, nhóc Dương Dương thay đổi theo chiều hướng tích cực. Nhóc ta bắt đầu ăn cơm nhiều món như tôi, nhưng dĩ nhiên sức ăn còn không bằng con mèo ú tôi nuôi làm cảnh. Dương Dương cũng nhắm mắt được hai tiếng tựa như đang ngủ, chính là vẫn trong tư thế ngồi và chịu đứng lên sờ mó ngó nghiêng. Có điều, trên tay vẫn nắm thanh kiếm, tôi hỏi mà Dương Dương dường như nghe không hiểu, chỉ chớp chớp mắt.

Tôi cảm thấy Dương Dương tựa như có trí não của một đứa trẻ mới hai tuổi trong thân xác của một thằng nhóc 20. Nhưng nhóc Dương Dương lại chẳng hề tỏ mò hiếu kỳ với thế giới xung quanh. Hay chính xác hơn cái gì cũng không thể tác động tới thằng bé, ngay đến cái cây nó vẫn thường ngắm quên trời quên đất hay thanh kiếm luôn kề kề 24/24. Cơ mặt thằng bé không hiện lộ hi vọng ái ô gì hết khi nhìn chúng, miệng cũng không hơi han quan tâm bất cứ sự việc hiện tượng gì. Cho nên tôi chỉ có thể ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, tự suy diễn, tự đoán mò tâm ý của thằng bé.

Lại thêm một năm nữa trôi qua, nhóc Dương Dương vẫn chẳng có gì thay đổi mấy. Tôi chống cằm nhìn thằng bé đang ngẩng đầu nhìn mây lười biếng buông trôi. Ban đầu tôi nghĩ thằng bé có phải hay không bị điếc, vì nhiều lúc mưa to gió lớn sấm chớp ù ù ào ào mà vẻ mặt nó vẫn trơ trơ như đá tảng. Sau đó tôi lại hoài nghi hay nó bị câm, vì tôi hỏi gì nó cũng chỉ chớp mắt vẻ mặt cực kỳ ngây ngô mờ mịt, làm như tôi nói tiếng người hành tinh không bằng.

Tiếp đó tôi lại lo lắng không yên, hay nó vì quá đau thương rồi IQ của não bộ cũng theo đó tuột dốc không phanh? Cho nên giờ mới thành ra thiếu năng con mẹ nó rồi? Chứ người bình thường người ta sẽ hỏi cái này hỏi cái nọ hỏi cái kia. Đau ai như tên nhóc Dương Dương, an tâm tuyệt đối, không chút phòng bị. Mà là đứa nhóc mới lên 2 sao?

Tiếp tục một năm trôi qua lặng lẽ, không có bất cứ tiến triển gì khả quan, vẫn dậm chân như cũ. Một năm lại một năm bình bình đạm đạm trôi đi, tôi đã quen với việc trong nhà có một người lặng lẽ không bình thường như thế. Cũng cảm thấy vui vẻ hài lòng vì có thêm một người khác thường như vậy tạm trú.

Thấm thoát 10 năm đã qua, thật nhanh, tôi vẫn quan sát thằng bé, bút ký cũng không ghi chép nhiều, bởi chẳng có gì khác lạ phát sinh. Cho đến một ngày, nhóc Dương Dương chủ động mở miệng bắt chuyện. Nó hỏi tôi là ai. 10 năm qua, đây là câu nói đầu tiên thằng bé cất tiếng, tôi thể mà lại khóc. Tôi nói bản thân mình tên Dương Trung Tín, là người bấy lâu nay chăm sóc chứa chấp nó.

Sau đó tôi lại hỏi thằng bé tên gì. Nó dờ dẫm người hồi lâu mới đáp trả. Nó nói, nó là Mặc Minh. Tôi lại hỏi về gốc gác gia cảnh, nhưng tuyệt nhiên cái gì cũng chỉ nhàn nhạt lác đác. Thậm chí đến hỏi việc vì sao ngắm cây Ngấn Hạnh, hay vì sao cầm thanh kiếm bạc kia, nó cũng chỉ có bộ dạng mờ mịt ngây ngô.

Tôi thở dài, gấp cuốn bút ký lại, ngẩng đầu nhìn trời chiều đã tắt nắng từ lâu, gió đêm đông lạnh lẽo khiến cái lạnh cùng bóng tối đồng hành bao phủ khắp khu nghĩa trang yên tĩnh.

Tôi đứng lên làm mấy động tác thể dục nhẹ nhàng giãn gân cốt, nhìn lại đồng hồ hiển thị trên máy điện thoại, đã 8 giờ tối rồi. Tôi xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu bạch thủ, quay trở lại thấp cho ông bố nén nhang.

-Tôi nhìn thấy cậu ở đây từ trưa tới giờ, hình như hôm qua cậu tới hòa thiêu cho người thân?

Tôi xoay sang nhìn, người đột ngột không tiếng động cất lời hỏi là một lão nhân tuổi đã cao, nhỏ bé, có lẽ đã qua 70, gương mặt gầy gò nhăn nheo bởi

vết hần thời gian để lại. Tầm tuổi này đáng lý ra có thể nghỉ ngơi chơi đùa với cháu chắt cho con cái phụng dưỡng. Vì lẽ gì còn phải còn còng lưng bươn chải?

- Vâng, cháu hóa thiêu cho bố, vì mấy hôm nữa phải đi xa nên muốn dành chút thời gian ít ỏi bên di ảnh ông ấy. Không biết cháu ở lại đây qua đêm có được không?

Lão nhân nghe tôi nói vậy chợt kinh ngạc rồi ngờ vực hỏi.

- Qua đêm ở chốn nghĩa trang?

Tôi gật nhẹ. Lão thấy thế mới nói tiếp.

- Ở đây không có nhà trọ cho khách phương xa nán lại đâu.

- Cháu biết, chính là muốn ngồi ở chỗ cũ thôi.

- Đêm đông rất lạnh, cậu đừng coi thường, tốt hơn cứ về đi rồi sáng mai lại qua sớm.

Tôi lắc lắc, cố thuyết phục.

- Không sao cả, cháu vốn chịu lạnh giỏi, hơn nữa trẻ chuyển xe bus cuối cùng về nhà rồi.

Lão cười nhẹ, dường như không tin tưởng lý do của tôi.

- Kể cả thế nhưng đây là nghĩa trang đó, hay là cậu cá cược với lũ bạn thử thách lòng gan dạ?

Tôi nhún mày có chút không vui, giọng nghiêm túc, cứng rắn.

- Lão nhân, đã nói cháu muốn ở bên di ảnh của bố, ngoài ra không có bất cứ mục đích gì khác.

Lão nhân vẻ mặt trầm ngâm, nhìn tôi mấy giây.

- Tôi làm việc ở đây cũng mấy chục năm trời, vẫn là lần đầu gặp một người như cậu. Tuy nhân viên bảo vệ cũng có mấy người nhưng thường qua 22 giờ là chúng tôi đều về trạm gác. Ở đây dù sao cũng là đất âm, âm khí đêm đông càng thịnh vượng, người bình thường chỉ cần tâm không vững, sẽ bị dọa cho chết ngất.

- Cháu có bùa hộ thân, cảm ơn ông đã quan tâm.

Tôi bình thản nói, có chút không kiên nhẫn. Có Hắc Hồn bảo kê, tôi nghĩ có thể cao枕 vô ưu, không cần bận tâm mấy thứ binh tôm tướng cá gì đó quá nhiều. Lão nhân lắc đầu, vẫn từ chối.

- Đó không phải là vấn đề, cậu không được ở lại, đây là quy định thôi.

Tôi nhìn lão hồi lâu, thở dài một cái, lục tay vào túi xách, lôi ra 50 đồng đưa lão. Nhưng ông lão lại đưa tay ngăn lại.

- Nếu là lúc trước, tôi sẽ không chê, có điều, bây giờ vô dụng rồi, tôi không còn cần tới chúng nữa.

Tôi nghe thấy vậy cũng chưa vội cất tiền lại. Đưa ít sao? Muốn thêm?

- Được rồi, xem cậu cương quyết như thế, tôi cũng không khuyên ngăn nữa. Có điều, nếu cần gì cứ tới trạm gác tìm tôi.

Lão nói xong tôi mới cất tiền lại nói một câu “Đa tạ”. Có vẻ như thật sự ông ấy không cần tiền, đôi mắt lão nhân vẫn đục càng đượm u buồn.

Lão quay lưng, lùi thủi cầm cây đèn pin soi đường. Dáng vẻ tịch mịch cô độc khiến người ta mềm lòng. Gió lạnh lẽo tựa như con thú hung hãn trực chờ cắn xé lão già mỏng manh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 126: BÚT KÝ CỦA BỐ. (hạ)

Tôi lại ra bậc thềm, dựa vào ánh trăng lười liềm trên cao, xuyên qua những tầng mây mỏng, soi xuống thế gian, mở cuốn bút ký đọc tiếp. Thật ra lão bố viết cũng không nhiều, mỗi trang để vài dòng nhăng nhít phía trên, phía dưới mình họa bằng ảnh của tôi. Xem ra ông bố thích chụp hình tôi hơn cả, chữ trong cuốn bút ký cộng lại chắc chưa được chục trang giấy, chủ yếu toàn ảnh là ảnh. Về phải tìm xem cái máy ảnh có còn ở nhà hay không đã. Tôi nghiêng đầu, hình như mình biết chụp hình thì phải?

Tôi vỗ vỗ vai trấn an thằng bé, nói nếu không nhớ bản thân là ai cũng không sao. Nói nếu không muốn tìm về quê nhà cũng được, cứ việc ở lại đây. Dù sao thằng bé cũng đã sống trong căn nhà này 10 năm rồi. Vậy thì hãy cứ coi đây chính là nhà. Hơn nữa tôi cũng khá yêu quý thằng bé, liền hỏi ý bảo nhóc Dương Dương có thể coi tôi là bố được không.

Dương Dương chớp mắt nghiêng đầu nhìn tôi hồi lâu, tựa như là đắn đo nghiền ngẫm, cũng có thể đơn giản là không hiểu câu hỏi. Tôi hỏi lại thằng bé, có thể nhận tôi làm bố không. Nó quả thật vẫn mờ to mắt ngây ngô lạ lẫm như đứa trẻ.

Xem ra, quả thật không những bị mất trí nhớ mà IQ cũng nhân tiện rơi bớt một nửa. Tôi vỗ vỗ vai thằng bé, nói nó thôi thì cứ gọi tôi một tiếng bố đi, coi như trả phí sinh hoạt. Nhưng mắt cả ngày trời nó vẫn không mở lời gọi. Mà dù tôi có liếng thoắng nồm mép bên cạnh, nhóc Dương Dương cũng chỉ lắc đầu. Haizz

Rồi đến một hôm, tôi thấy thằng bé vuốt ve con mèo ú, để thanh kiếm vất chồng tro bên cạnh. Nhóc Dương Dương chủ động mở miệng hỏi han, hỏi cái thứ mềm mại mượt mà này là gì. Tôi vui mừng hết sức. Điều đó cho thấy thằng bé Dương Dương bắt đầu thấy tò mò quan tâm về thế giới xung quanh, dù cho nó có đặt ra mấy câu hỏi ngờ nghệch ngốc nghếch cực kỳ, tôi cũng vui về lý giải. Tôi vừa giải thích đồng thời cũng dạy thằng bé viết chữ. Xem ra mất ký ức thì trí nhớ về con chữ cũng theo đó bị xóa bỏ, ngay cả những kiến thức thông thường cũng trở về số không, ngộ ghê.

Đầu tiên tôi dạy thằng bé tên mình và nó thì viết như thế nào, sau đó mới dạy tiếp tới các chữ khác. Mỗi ngày học vài chục chữ, nhóc con nhìn tôi viết rồi làm theo, khả năng ghi nhớ tên của đồ vật rất mau lẹ, xem ra IQ cũng đâu tệ hại. Thế nhưng nó lại viết chữ theo cảm giác chứ không theo thứ tự. Việc làm theo đúng tuần tự con chữ lại khiến nhóc ta gặp khó khăn.

Tôi lấy đồ vật khắp nhà làm vật mẫu ví dụ, cũng may nhóc Dương Dương cực kỳ chăm chỉ luyện tập. Nó thường dành mười mấy tiếng một ngày để tập viết, dường như cực kỳ chuyên tâm. Nếu như tôi không bảo dừng tay nghỉ ngơi, thằng bé Dương Dương có thể cứ liên tù tì ngoáy bút chẳng mệt mỏi. Tôi không nghĩ nó thích thú chuyện đó, về mặt văn chưởng bộc lộ xúc cảm gì. Có cảm giác tựa như chuyển mục tiêu từ việc dờ dẫm nhìn mây trời là rơi thành việc khác thôi.

Việc học tập đối với thằng bé diễn ra cực suôn sẻ nhanh chóng, một năm trôi qua là nhóc Dương Dương có thể bắt đầu cầm sách tự đọc. Việc đọc sách cũng say mê chú tâm tới mức cũng cần tôi tới bên nhắc nhở mới buông tay. Bây giờ hứng trí bùng bùng, tôi mang chiếc máy ảnh ra chụp thằng bé, bất cứ khi nào rảnh rỗi. Chỉ là chiếc Sony A3000 khá nhỏ nhẹ, có thể bỏ túi mang đi khắp nơi, tôi mua từ hồi bà xã còn sống, chủ yếu chụp ở nhà đám thú cưng, cây cảnh. Sau khi vợ mất tôi vất nó vào xó tủ, cây cối gì đó cũng lười chăm, chó mèo gì đó cũng lười nuôi.

Thằng bé chỉ thích ở trong thư phòng, ngồi trên chiếc ghế gỗ xếp đọc sách rồi ăn ngủ cũng tại đó luôn. Nhiều lúc tôi ngửa mặt ngửa miệng lại thúc ép nó ra ngoài ăn, về phòng mà ngủ. Nói chung là nó cũng vâng dạ nghe lời, nhưng khi tôi bảo nó ra ngoài cùng thì nó không tuân theo.

Nó cứ ru rú ở trong nhà đọc sách rồi lại đọc sách, mớ sách đó được sưu tầm từ thời cụ kỵ, nó ham thích tôi đương nhiên cao hứng, có điều vẫn vì thằng bé mà ra nhà Vương Quân đặt mua ít tạp trí tranh truyện phù hợp với lứa tuổi thanh thiếu niên.

Một năm rồi lại một năm bình đạm yên ổn trôi qua, tôi thật sự nó mắc bệnh tự kỷ, rù rê nần nỉ ỉ ôi thằng nhóc Dương Dương ra ngoài mấy lần mà cứ bị lắc đầu khước từ.

Mãi năm năm sau, thằng bé mới nhìn chằm chằm vào chiếc xe đạp tôi định dắt đi ra ngoài, hỏi làm sao cũng đi được như tôi. Tôi nghe thế đương nhiên hào hứng chọn một ngày đẹp trời khô ráo chỉ dạy. Nhưng thằng bé lại không chịu ra khỏi nhà, làm sao mà tập trong cái sân chật hẹp bé tí tẹo này được. Tôi ở bên cạnh gạ gẫm dò la mấy buổi, mãi thằng nhóc Dương Dương mới thò thè nói bên ngoài quá nhiều người, nó sợ.

Nó sợ, thật chẳng ngờ vậy mà lại vì lý do hoang đường đó nên trốn tránh trong nhà 15 năm trời? Được rồi, tôi biết con người đôi khi đáng sợ chẳng khác ma quỷ, nhưng không phải ai cũng lộ lộ bản chất tàn ác đó. Người cũng có đám bảy loại, không thể đánh đồng, chỉ là thằng bé bây giờ chưa biết cách nhận diện cũng như phòng tránh, hơn nữa có thể do quá khứ bị nhiều người lừa dối hãm hại, cho nên tạo ra bóng đen trong tâm lý.

Lựa lúc sáng sớm tỉnh mơ, lúc người qua lại hầu như không có, con đường vắng ngang qua nhà cực kỳ vắng vẻ, dạy nó tập đi xe đạp. Tập đi được xe là cả một quá trình gian nan khổ ải, ngã nên ngã xuống tí ti lần tới mức tôi xót nó mà cũng thương cho cái xe tôi đi cả chục năm trời không sao, đến khi rơi vào tay thằng bé có một tháng thôi mà tôi đã tả tơi. Học hành thành tài xong thì chiếc xe cũng vì sự hành hạ vô ý của thằng bé mà thảm hại tới mức cong vênh bể bánh, cuối cùng tôi đành phải chia tay với “chiến hữu” ở tiệm sửa xe đạp, tiện thể mua hai em khác thay thế.

Rồi, biết đi xe mà vẫn ở nhà thì phí của quá, tôi lại thể hiện chút công phu nồm mép dụ dỗ thằng bé. Nói với nhóc Dương Dương, chỉ cần có tôi ở bên, sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì có thể đe dọa được. Tôi sẽ bảo vệ nó, bằng bất cứ giá nào. Hơn nữa nơi này là vùng thôn quê dân dã, người dân lương thiện phúc hậu, chỉ cần nhóc Dương Dương nghe lời bố, đứa trẻ ngoan ngoãn thì ai cũng yêu mến. Tóm lại, tôi lại nhai mấy lời sến súa trong phim truyền hình dài mấy trăm tập giáo dục gia đình gì đó mà quên mất tên rồi. Nói một thời một hội cả tuần trời mới thuyết phục được thằng bé về mặt vẫn cực kỳ ngu ngơ đi theo.

Lựa sáng sớm hoặc chiều muộn ra con sông gần nhà chụp cảnh bình minh hoặc hoàng hôn, tiện thể truyền dạy chút kỹ năng nhiếp ảnh, sau đó tiện đà lại dạy nhóc ta tập bơi. Rõ ràng trí nhớ về mặt lý thuyết cực kỳ chính xác, thế nhưng đến khi vận dụng vào thực hành lại khác xa một trời một vực. Để có thể khiến thằng bé chụp được một bức bình thường nhất, nghĩa là không bị nghiêng trái lệch phải, hay là mất góc, cụt trên mất dưới, mấy tháng trời sau nhóc Dương Dương mới cho ra một tấm coi được.

Còn vụ học bơi cũng thế lương thâm hại không kém, vung tay đập chân kiểu gì chỉ đi chuyển trong 2 m vuông nước thôi mà học từ mà hè năm này sang đến mùa hè năm sau vẫn chìm ngấm như thường. Nhưng cũng vì thường xuyên ra ngoài dần Dương Dương cũng bớt lảng tránh sợ hãi con người. Thật ra theo quan sát tỉ mỉ của tôi, nhóc con Dương Dương đó hồ hững lạnh đạm với con người thì đúng hơn, vẻ mặt cứng nhắc giọng của nó không giống đang sợ sệt cái gì hết.

Cũng không thể cứ để nó chỉ biết cắm mặt vào đọc sách xem truyện, tôi lại dạy nó tập quét dọn nhà cửa, giặt giũ áo quần, đặc biệt là nấu ăn. Đầu tiên là quét nhà, thật tình tôi chưa từng gặp qua thằng bé nào như con nhà mình, nó quét kiểu gì một hồi sau không thấy có tí rác nào để hút. Mỗi ngày giặt có hai bộ đồ thôi mà ngày nào cũng phải hỏi đi hỏi lại công thức giặt đồ, có thứ công thức như vậy tồn tại sao?

Vẫn là nấu ăn hình như quá sức với thằng bé hơn cả, cắm cơm điện thôi mà cũng có thể khiến cho cái món cơm trên sông dưới kê tứ bề nhão nhoét. Luộc rau trắng trứng đơn giản hai món như thế mà cũng khiến nó xoay xở cho cái bếp đồ vỡ tung tóe. Quả là cao thủ. Vẫn là mất vài năm sau tôi mới dám đòi hỏi để thằng bé một mình loay hoay trong bếp tự nấu một bữa cơm một canh hai mặn từ tề.

Thời gian vùn vụt trôi mau, lâu lâu hai bố con lại song hành đạp xe vào nội thị, tới mấy trung tâm mua sắm sầm uất thường ngoạn, hoặc ghé thăm siêu thị hưởng chút khí lạnh điều hòa, cho thằng bé tiếp xúc với mấy thứ văn minh hiện đại cho đỡ ngu người.

Đó được xem như là bước tiến xa trong việc giúp thằng nhóc Dương Dương hòa nhập với cộng đồng. Dù sao tôi cũng tới tầm tuổi xế bóng, không thể cứ mãi ở bên chăm bẵm từng li từng tí. Mai sau tôi không còn, thằng nhóc phải có đủ bản lĩnh để đối phó với xã hội đầy nhiễu nhương kia. Nếu như thằng bé cứ thế này, mãi không chịu thay đổi, làm sao tôi nhắm mắt xuôi tay an lành?

Chuyện cuối cùng khiến tôi canh cánh trong lòng chính là làm sao cho thằng bé Dương Dương lấy được vợ. Nó cứ nhìn thấy người là mặt đơ như cây cơ, miệng cũng cứng như hến thế kia thì gái nào đồ cho nổi. Tôi cũng không biết mình có thể sống tới ngày tháng năm nào, vẫn nên tự thân vận động tìm khắp làng trên xóm dưới xem có cô bé nào xinh xắn ngoan hiền làm mai cho thằng bé. Nhân lúc còn sống khỏe, có thể nhìn thấy nó lấy vợ sinh con, tôi mới mỉm cười đi gặp lão bà được.

Tôi gấp cuốn bút ký lại, khi bóng tối một lần nữa bao phủ vạn vật. Gió lạnh buốt như sét gào khắp khu nghĩa trang mang theo những bông tuyết tinh khôi reo rắc lên những tán cây bách tiêu điều, thả lên những bìa mộ tang tóc, khiến cho cả không gian càng nhuốm vẻ tịch mịch bi thương.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bị mây mù dày đặc che lấp tất cả ánh sáng của trăng sao, nhìn nhìn một lúc lâu rồi thở dài, đi thấp cho bố nén nhang.

Tôi lúc trước tựa như một số không tròn trĩnh, không gì hết. Dùng hình ảnh ẩn dụ so sánh, có lẽ tựa như một hải nhi mới trào đời, may mắn lọt vào vòng tay của bố, nhờ thế mới có tôi của ngày hôm nay. Tôi vô cùng biết ơn ông ấy, công dưỡng dục như tái sinh, còn to lớn hơn nghĩa sinh thành, tôi nghĩ vậy.

Tôi lặng người nhìn đi ảnh của ông hồi lâu mới xoay thân bỏ đi. Đi ngang qua những ô vuông thờ cúng tro cốt người hỏa thiêu lại nhìn thấy một con chó nằm cuộn tròn trên nền tòa nhà bách linh lạnh lẽo. Nó rất gầy, như chỉ còn da bọc xương. Sao nó lại phải nằm ngủ ở ngoài trời buốt giá? Lại gầy như bị bỏ đói lâu ngày? Chủ của nó đâu rồi? Hay đây là chó lang thang không ai cần đến? Người ở trong này vậy mà không thể cho chút thức ăn gì sao? Cũng không phải thời kỳ khan hiếm thực phẩm. Trên người tôi lại chẳng có thứ gì ăn được.

Chợt nó nhúc nhích cái tai, đầu ngẩng lên nhìn phía ngoài. Nó đứng dậy, đuôi phe phẩy, sủa một tiếng vui vẻ phấn kích rồi chạy tới bên một người. Con chó lượn xung quanh thân kẻ đó mấy vòng rồi cọ cọ đầu vào chân vô cùng thân thiết, xem ra đó chính là chủ nhân rồi. Chính là cái người tôi đó nói chuyện với tôi đây mà.

Ông lão nhìn tôi một chút rồi mở miệng hỏi, gương mặt bớt đau buồn, thoáng chút thanh thản.

-Cậu về rồi sao?

Tôi gật nhẹ, bước tới bên. Lão nhân lại hỏi.

-Cậu sẽ trở lại chứ?

-Đấy là dĩ nhiên.

Lão gật gù, rồi hơi cúi người vươn tay xoa xoa đầu con chó, sau đó xoay người bỏ đi, con chó nhìn tôi sủa một tiếng cũng cong đuôi chạy quần quýt theo chủ, không có vẻ gì gầy yếu đói khổ cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 127: Khách nhân đến

Khi tôi đi tới trạm gác nơi cổng ra vào, qua khung cửa sổ, đèn điện sáng trưng, bên trong mùi thức ăn lan tỏa cùng hơi ấm bếp than. Trong phòng có ba nam nhân, đều ở độ trung tuổi, đang vui vẻ quây quần ăn bữa khuya, nhìn thấy tôi đứng phía ngoài, một người chợt dừng đũa, nghi hoặc hỏi.

-Gi thế cậu trai trẻ?

Tôi ngập ngừng một chút rồi hỏi.

-Có một lão nhân...và một con chó.

Đột nhiên, có cảm giác như bị ai nhìn, tôi xoay đầu về phía công, qua những trần song, bên kia đường, nơi trạm chờ xe buýt, dưới ánh sáng đèn đường, có thân ảnh mờ ảo của một lão nhân và con chó nhỏ bên cạnh.

-A, chẳng lẽ mày chính là thằng nhóc bắt hiểu giờ này mới chịu vác xác về?

Đột nhiên người đó hét ré lên rồi hùng hổ lao về phía tôi, túm lấy cổ áo hẳn học mắng mỏ. Tôi kinh nghi, dùng hai tay hết sức bình sinh đẩy gã ra.

-Tôi không hiểu chú nói cái gì hết.

Người trong trạm gác cũng kéo hết ra ngoài, bao vây tôi. Kẻ bị tôi đẩy cho loạng choạng suýt vấp ngã, ngơ vác hỏi lại.

-Mày, không phải con lão Trần sao?

-Nói cái quỷ gì thế? Tôi chỉ là hai lần được tiếp xúc với một ông lão làm bảo vệ ở đây thì có chút quan tâm hỏi thăm thôi.

Một người khác tới bên gã vỗ vỗ vai can thiệp.

-Phải đó, cách đây mấy hôm tôi nhìn thấy cậu ta đưa người thân tới đây hóa táng mà.

Người đó nghe thấy đồng nghiệp nói vậy mới hết hung dữ với tôi nhưng vẫn căng thẳng.

-Thế giờ này rồi cậu còn lảng vảng ở đây làm gì?

Tôi lại đưa mắt nhìn ra ngoài đường, một chiếc xe bus nhanh chóng đi đến, êm ru như lướt gió, dừng lại ở bên đọi, một màu nâu xám nhàm nhở, cùng gì sét bao phủ như thể bị phơi mưa nắng, đầy sương gió cả thế kỷ. Chiếc xe lại nhẹ nhàng lăn bánh dời bên, mang đi thân ảnh của lão nhân và con chó nhỏ.

-Khoan, cậu nói gặp lão Trần sao? Ở đâu? Bao giờ?

Một người khác chen vào.

-Vừa mới nãy thôi.

Cả đám người lớn nghe thấy tôi nói vậy ai cũng đều câm nín như bị khâu miệng, mãi một lúc sau một người khác mới bùi ngùi lên tiếng.

-Lão Trần một phần vì tuổi cao sức yếu, phần lớn vì quá nhớ thương đau lòng về thằng con xa nhà biệt mấy chục năm trời mà ốm nặng rồi mất cách đây 1 tuần.

Tôi nghe thế cũng không quá sững sốt, vừa nhìn thấy chiếc xe Tang đón lão là tôi cũng đoán ra rồi. Chợt một người tò mò hiếu kỳ hỏi.

-Thế lão Trần nói gì vậy cậu? Thật ra tôi làm ở đây đã lâu nhưng mà quỷ gì đó vô phúc được chứng kiến.

-Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là...muốn tôi thường xuyên viếng mộ người thân thôi... Phải rồi, còn con chó?

Một người khác đáp.

-Con chó thật khiến người ta nhìn vào mà đau lòng, từ khi lão Trần mất, nó cứ ngồi nơi thờ cúng của chủ, chúng tôi đưa thức ăn cho mà nó không thèm nhìn tới, chỉ ngồi ở đó buồn bã...chắc cũng trụ không lâu được nữa.

Tôi gật gật.

-Tôi muốn quay trở lại thấp cho lão nén hương, có được không?

Đám người lớn nhìn nhau rồi để lại một người, còn lại trở vào bữa ăn, chính là cái người hung dữ với tôi. Trên lúc dẫn đường gã có trò chuyện đôi ba câu với tôi. Được biết gã làm bảo vệ ở chỗ nghĩa trang cũng hai chục năm, kém hơn lão Trần năm năm, hai người cũng khá thân thiết. Lão Trần một mình khổ cực tần tảo nuôi con ăn học khôn lớn, đến khi nó lấy vợ phương xa, cũng chỉ gọi điện báo về một tiếng chứ không được tới tham dự. Từ đó cũng hai chục năm nhưng chưa lần nào về quê nhà thăm cha già mà chỉ gọi điện hỏi thăm, tiền phụng dưỡng một đồng cũng không thấy gửi, thậm chí hỏi cư trú ở đâu cũng chỉ nói chung chung là ở Hồng Kông. Như thế đang đầu điểm không cho lão Trần biết mà tới làm phiền và che dấu cả bên kia để họ không biết về một lão già cặm cụi sớm hôm nơi nghĩa trang kiếm tiền tự trang trải cuộc sống.

-Thằng bắt hiểu, đến khi lão Trần mất là chúng tôi bỏ công đứng ra lo liệu hậu sự, tiền ma chay thì của lão Trần từ lâu đã chất chiu dần dục. Trước khi mất là chúng tôi ở bên cạnh, gọi điện cho thằng con thì nó chỉ báo đang có việc bận không dời ngày được. Con với chả cái, dù có mấy tấm bằng cử nhân thạc sĩ gì đó trong tay mà đối xử với cha mẹ như thế thì cũng chỉ là rác rưởi. Nuôi cái thứ không bằng sức sinh đồ đúng là phí cơm tốn gạo. Vô phúc cho

cái con vợ có thằng chồng như thế, rồi sau này nó làm sao có tư cách mà dạy bảo con cái của nó. Hừ! Phải tay tôi thì từ mặt nó luôn cho đỡ bận lòng, đúng là nghịch tử mà.

Gã bứt xúc nói một thôi một hồi, tôi không cắt lời, im lặng lắng nghe từ đầu tới cuối, chẳng mấy chốc cũng tới nơi. Con chó vẫn còn cuộn tròn trên nền nhà, phía trên là khung thờ đặt tro cốt lão Trần.

Tôi chạm tay vào con chó, quả nhiên lạnh ngắt, nó tất nhiên cũng chẳng thể động đậy được nữa.

- Có thể chôn nó ở gần đây không?

- Được được, cậu đợi một lát, tôi đi lấy xẻng.

Tôi thấp cho ông ấy nén hương thơm, nghe nói tâm nguyện của người sống có thể nhờ vào mùi hương của nhang mà truyền đạt tới thần thánh hoặc người quá cố. Mà người đã mất cũng là nhờ mùi của nhang và ánh nến mà tìm trở lại nơi tưởng nhớ họ.

Tôi nhìn giờ hiển thị trên điện thoại, đã hơn 21 giờ tối và là thời gian của ba ngày sau. Tôi ôm con chó tới bên một cây bách cao lớn, từ xa nhìn thấy gã trung niên trên tay cầm lấy cái xẻng chạy lại. Tôi đón lấy bắt đầu đào một cái hố, chỉ vài ba nhát xẻng là có thể đặt con chó vào, sau đó vun đồng đất đắp lại, u lên một chút, nhổ một cụm cây cúc trồng lên đó, xung quanh đặt mấy viên đá.

- Cậu xem, nuôi chó bằng cơm thừa canh cặn, lúc mình chết nó lại đau thương tới mức này, hử lão Trần cũng được an ủi phần nào. Tôi cũng có chút ngưỡng mộ. Có câu con không chê trách cha mẹ khó, chó không chê bai chủ nghèo khổ. Con chó còn biết ơn nghĩa là thế mà thằng con thì lại..Haizz.

Trong đạo lý kinh Phật có nói, quả kiếp này gặt được là do nhân gieo kiếp trước gây lên. Nợ nần gì đó kiếp này trả xong rồi, mong kiếp sau chủ tớ bọn họ sẽ bình an thanh nhàn.

Những bông tuyết theo gió rơi xuống nhân gian càng lúc càng nhiều, tiếp tục phủ lên vạn vật một màu trắng tuyết mà không chút tì vết.

Có một truyền thuyết kể rằng, xa xưa thế gian chỉ có mùa xuân vô cùng dễ chịu, nhưng bởi con người sống quá lâu trong hạnh phúc nên không biết trân trọng, không còn đối xử với nhau ấm áp nữa. Vì thế thiên thượng mới tạo ra mùa đông, để nhắc nhở con người không thể sống ích kỷ một mình. Nhưng đôi khi con người vẫn cư xử với nhau quá tuyệt tình, ngài mới tạo ra những trận tuyết để trừng phạt phạm nhân. Tuyết như những đóa hoa mỹ lệ nơi nhân giới, khi con người nhìn thấy chúng sẽ nghĩ tới việc trở về nhà, trở về tổ ấm đầu tiên, đó là nơi bạn dễ dàng tìm thấy hơi ấm bình an hạnh phúc qua ánh mắt quan tâm, cái nắm tay siết chặt và cái ôm nhẹ nhàng mà tràn ngập yêu thương.

- Lạnh thật đó! Này, cậu cũng mau về nhà đi. Thôi tôi chạy đi trú rét trước đây. Ai da món lẩu, tôi còn phải về với chúng, mùa đông ăn lẩu là số 1.

Gã rung mình run rẩy nói, răng như va vào lập cập, từ miệng thả ra một luồng khói trắng, kéo khóa áo khoác càng cẩn thận lại rồi cầm lấy cây xẻng bỏ chạy trước.

Tôi thờ dãi nhìn trời đêm như muốn sáp nhập với mặt đất, tuyết cứ rơi với cái đà này thì không khéo ngày mai trẻ con khắp nơi có thể chơi trò đắp người tuyết được đấy.

Tuyết rơi xuống tán ô đen nhánh...dưới tán ô là thân ảnh một người. Người đó vẫn diện kiểu thời trang phong phanh như thách thức cái lạnh vài ba độ. Đi đôi giày vải đỏ cao cổ, mặc chiếc quần cộc xanh rêu, chiếc áo đen bó hờ rón bên trong và áo khoác lụa là trắng toát bên ngoài.

Mái tóc ngắn xoắn xoắn khẽ lay động, nửa mặt phía trên bị băng kín bằng một dải lụa xanh tím nhạt... Trên vai, Bông Tuyết ngồi chễm chệ nơi đó, chít chít hai tiếng báo hiệu.

- Cậu Mặc, tôi tới rồi đây!

Những bông tuyết đậu trên tán ô đen mướt, dưới tán ô là thân ảnh có chút quen mắt, giọng nói cũng có chút quen tai.

- Đã lâu không gặp...Mạnh Chương.

Tôi nói, bước chân lại gần hơn.

- Mắt anh sao phải băng bó thế kia?

- Tôi dùng khí để cảm nhận mọi thứ.

- Khí?

- Ừ, tựa như ném một viên sỏi vào mặt nước, phá vỡ bình lặng, tạo ra sự giao thoa của các vòng tròn khiến chúng lan tỏa không ngừng. Khi cậu phát ra một dòng khí tác động tới một vật thể khác, nó cũng sẽ vô thức ít nhiều đáp lại, từ đây tôi có thể nắm bắt được đó là vật sống hay chết, xa hay gần và cả tình trạng kết cấu của nó.

- Anh nói quá cao siêu thâm thúy, tạm thời tôi chỉ có thể hiểu, cơ bản là, bị mù đúng không?

Mạnh Chương nghe thế chột nhác môi cười cười. Tôi không có biểu tình gì thừa thãi hết, đã bước tới trước mặt anh ta. Thì ra bị kiếm khuyết như thế

nên mặt nạ nơi mắt mới không cần đục lỗ, xem ra đó cũng là hàng được đặt sẵn làm riêng.

-Không cần đeo mặt nạ sao?

-Chỉ khi cần giết người.

Gã nhàn nhã nói, tiểu bạch thử chạy xuống leo lên người tôi.

-Làm sao anh biết tôi ở đây? Chẳng lẽ nhờ Bông Tuyết?

Gã gật nhẹ thừa nhận. Tôi bước qua lại hỏi tiếp.

-Bằng cách nào chứ?

Mạnh Chương xoay người lại, thông dong đáp.

-Vì tôi là một pháp sư Khiển Linh Thú.

Tôi bước thêm mấy bước, kéo giãn khoảng cách rồi xoay người lại.

-Thông qua mắt và tai của Bông Tuyết mà quan sát những gì tôi nghe thấy và chứng kiến dù ở khoảng cách xa xôi?

Mạnh Chương lại gật gù đồng tình. Thế này coi bộ không ổn lắm, tôi mấy lần khóa thân trước mặt tiểu bạch thử thì phải? Đáng nhẽ gã ta phải nói rõ ràng với tôi trước. Hừ!

-Cậu an táng người thân nhưng vẫn để lại tro cốt sao?

-Có gì không ổn?

Mạnh Chương cười nhạt một cái mới chậm rãi trả lời.

-Biết không, tên Giám Binh là một Vong Linh Sư, chỉ cần có tro cốt liền có thể tạo ra một người có bộ dáng y như lúc sống, để cho gã mặc sức điều khiển...Kẻ có thứ để lo lắng bảo vệ, sẽ luôn trong tình trạng bị động yếu thế, gánh nặng vì thứ quan trọng sẽ kéo cậu xuống...Nếu muốn cưỡng đại, cần phải loại bỏ mọi điểm yếu, có hiểu không?

Tôi chỉ có thể dự cảm không yên lành, còn cụ thể là gì thì gã nói quá mập mờ, tôi nghe chưa tỏ tường.

-Nghe nói cậu có thể đẩy lùi được tên Giám Binh sát nhân thành tính đó... khiến tôi có chút hứng thú tò mò. Hôm nay có thể cho tôi kiến thức lại sức mạnh đó không? Nếu có thể khiến tôi mở rộng tầm mắt, vậy thì tro cốt của người thân cậu, sẽ được tôi bảo đảm an toàn...Bằng không, sợ một mai tên Giám Binh nhớ lâu thù dai bụng dạ tiểu nhân mò tới nơi này, động tay động chân tới tro cốt người thân của cậu.

Tôi nhìn gã, im lặng hồi lâu, cảm giác từ vùng đan điền có một cỗ nhiệt lưu đang sục sôi dâng trào. Hai tay tôi vô thức siết chặt, giọng nói càng trở lên băng lãnh.

-Ra chỗ khác, tôi không muốn đánh nhau ở nơi này.

Nói dứt lời tôi xoay thân bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 128: Hắc Hồn - Tịch Tà.

-Không cần đi xa đến thế đâu.

Tiếng của Mạnh Chương phía sau cất lên, tôi xoay thân dừng bước. Gã vừa dứt lời, một loạt âm thanh từ bốn phía vọng vào, tựa như đột ngột từ trên trời cao vọng xuống rồi hòa tốc lan đi 4 phương 8 hướng. Ban đầu tưởng dễ nghe, vì nó réo rắt du dương tựa tiếng chim thánh thót. Nhưng sau khi đi vào não bộ được một lúc âm tiết đột ngột trở lên bén nhọn gai góc tựa tiếng đàn violong điên loạn mà rít gào, tiết tấu kéo kịch liệt khiến dây thần người ta như bị lưỡi cưa cùn dày xéo.

Đầu óc choáng váng, mí mắt trĩu nặng, cảm giác chân đứng không vững chỉ muốn ngã quỵ. Cố mở một bên mắt quan sát tình hình lại không phán đoán được nơi xuất phát nguồn cơn ở đâu. Bất chợt, âm thanh đình chỉ, tôi lắc lắc đầu mấy cái lấy lại ổn định, tiếng của Mạnh Chương cất lên thu hút ánh nhìn.

-Sẽ không có ai quấy rầy chúng ta, trong phạm vi 1000m, không có bất cứ con người nào động đậy được đâu.

Bên cạnh gã, thấp thoáng hình bóng đen đặc một con thú to cao với hai cái sừng cong vút như mảnh trăng non chĩa sang hai bên. Phía sau nó còn hư ảo nhìn thấy vô số đường uốn lượn ngoằn ngoèo nhỏ ra. Không biết là thứ gì? Đứng ở khoảng cách xa như vậy nhưng tà khí đậm đặc lan tỏa, vẫn dễ dàng cảm nhận một sự uy áp đè nén đến tâm lý khiến người ta phải khuất phục. Tôi nhíu mày.

-Nó là thứ gì?

Mạnh Chương nhàn nhã giới thiệu con thú cưng của gã bên cạnh. Gió tuyết như dịu đi một lúc để lộ ra thân ảnh chân chính của cái thứ hắc ám.

-Truyền thuyết xa xưa, thời kỳ hồng hoang có một loài thú hình dáng giống trâu tên gọi là Chư Hoại, tiếng kêu như chim nhạn khiến người ngủ mê man, dùng mắt giống người để phân biệt giống loài, dùng tai tựa heo để phân chia thiện ác, dùng sừng lại giống tê giác để đâm kẻ xấu xa, thích nhất là thịt người, đặc biệt là nội tạng.

Tôi đứng hình một chút, thì ra đây chính là cái con lần đó còn mong manh mờ ảo xem trong clip gã Mạnh Chương tôi giết đám người cai ngục. Quả nhiên sát thủ khiến hàng loạt người chết bí ẩn làm chính quyền Đại Liên và Thảm Dương điên đầu là anh ta.

-Nghe nói, để gọi một linh thú thức giấc cần dùng máu của chính người triệu thuật. Sau đó còn cần tới một lượng lớn huyết nhục của con người mới khiến nó có thực thể? Giờ anh muốn nó đánh nhau với tôi?

Mạnh Chương ban đầu gật gật sau đó lắc lắc, khiến mái tóc xoắn xoắn khẽ lay nhẹ, gió từ phía sau lưng tôi lùa tới làm dải lụa tím nhạt băng mắt cùng vạt áo khoác trắng muốt lùa là của gã bay bay.

-Không, đấu với cậu là con kia.

Gã vừa nói vươn tay chỉ về phía tôi. Sau lưng gió trở lên thô bạo khiến đám tuyết vốn nằm an phận trên mặt đất đều phải thả mình tung bay mù mịt đất trời. Bốn bề không trung đều giăng đầy những bông hoa nhỏ nhỏ trắng xinh mà lạnh lẽo. Tuyết từ trên cao buông xuống, tuyết trên mặt đất hất lên, gió và tuyết hòa trộn, trong không gian còn cảm nhận được luồng khí lực hắc ám mạnh mẽ, cảm giác trao đảo như thiên địa chuẩn bị sáp nhập.

Tôi vừa quay đầu lại liền lãnh trọn một tiếng găm kinh tai nhức óc, đồng thời một trận bão tố ập tới khiến cơ thể lung lay như cây chuẩn bị bật gốc. Đầu gối khụy xuống cố đứng vững, trọng tâm hạ thấp, theo bản năng vươn hai tay ra phía trước che chắn. Ngay khi tôi còn chưa kịp nhìn ra là thứ gì tác oai tác quái, lại thêm một luồng khí tức bén nhọn như dao lam phóng tới, áo quần gần như tức thì bị cắt rách.

Tôi cố gắng bình ổn tâm trí, không để nỗi sợ hãi xâm chiếm, gắng gượng chịu đựng đợt gió ác hiểm đi qua, nhưng giây sau lại một trận găm rú kèm gió lốc xoáy tập kích. Chỉ cảm thấy đất trời quay cuồng, cơ thể tựa chiếc lá héo úa, dễ dàng bị nhắc bổng lên cao rồi văng ra xa va chạm với mặt đất.

Tôi cắn răng nhanh chóng ngồi dậy, hai bàn tay nắm chặt chẽ, nín thở cảm nhận từ vùng đan điền sục sôi như bể dung nham, một dòng hàn băng vọt lên. Ngay lúc đó thứ to lớn đen đặc xa xa trước mặt ngập chìm trong đám gió tuyết bao bọc, cũng phóng ào ào tới.Ầm một tiếng chấn động tựa như có vụ nổ lớn, sóng xung kích lan tỏa, cảm giác dưới chân địa chấn đang đứt gãy rung lắc, tâm cũng vô thức nảy lên nảy xuống hoảng loạn.

Sau một hồi gió ngút tuyết tan tôi mới mở mắt hít thở, chỉ thấy trước mặt một khối đen đen, như chất thạch dai dẻo quen thuộc. Hắc Hồn khá to lớn, như một quả bóng khổng lồ, so với lần ở nhà lão Dương thị trưởng kia còn muốn bự hơn. Tôi ngoảnh đầu lại phía sau, nhìn chủ tử Mạnh Chương chỉ đứng lặng lẽ quan sát, im lìm như hai cái bóng. Dáng dấp gã có phần mong manh gầy yếu tựa thiếu nữ, lại đứng vững vàng trầm ổn trong luồng gió đang vùn vù xung quanh, càng ngày giông tố càng muốn lớn mạnh. Trong bầu không khí đặc quánh lại ngột ngạt khó thở kèm theo tiếng găm gừ giận dữ.

Trước mặt tôi là một con thú cao gần bằng thân người, đầu to chừng oai dữ như Kỳ Lân, có một sừng dài nhọn hoắt, mọc vụn xoắn nơi trán. Hầu hết khắp thân thể to béo như gấu phủ đầy vẩy cá sấu như bộ giáp kiên cố, nhưng phần đuôi lại thon dài, chóp đuôi có nhúm lông như sư tử. Trên lưng lại có cánh như của loài dơi, hai sải da dài rộng giương cao đập phành phạch liên hồi tạo gió hung dữ.

Cặp mắt đỏ như ánh lửa, phát ra ánh sáng hung hiểm đầy tà ác, trùng trùng nhìn Hắc Hồn như dò xét. Lỗ mũi không ngừng phình to hít vào rồi thở ra tạo thành thứ âm thanh như kéo ống bễ, hòa cùng tiếng rít gào thị uy qua hàm răng sắc nhọn đầy dã tính, nơi miệng rộng toang hoác chiếm gần hết khuôn mặt vốn bự to chẳng.

Hắc Hồn chỉ cười khùng khục trong miệng không có vẻ bị khí thế nó trấn áp. Cái đuôi thỉnh thoảng lại quấy đập một cái có phần vui vẻ. Cái đầu to khùng bô xoay vòng vòng theo chuyển động đối thủ, cũng khá chú trọng.

Con linh thú kia cũng không hấn xa lạ, lúc xuống đèn thờ trấn tà dưới lòng đất ,cơ quan mở cửa chính là hai con thú đá trấn yểm hai bên. Tu Ly, hay còn gọi là Tịch Tà, nó thường được con người mượn uy phong mà đề tượng đá ở những nơi có nhiều tà khí như trước công nghĩa trang hoặc nhà thờ dòng tộc vì khả năng hấp thụ hắc khí rồi chuyển hóa thành năng lượng tốt cho vùng đất.

Tu Ly cực kỳ hung ác tàn nhẫn, là ma thú chuyên cắn hút tinh huyết của các loài yêu ma quỷ quái khác, cho nên mới gọi là Tịch Tà. Xem ra, ngoài Oán Nhai, Hắc Hồn lại có thêm một đối thủ xứng tầm nữa rồi!

Vừa nghĩ tới đó hai con lại hùng hổ lao vào nhau, tôi nghĩ mình cần tự thân vận động tới nơi nào đó tránh tai vạ gió. Cho nên chạy tới chỗ Mạnh Chương nhưng cách gã một quãng.

-Này, con thú đó cũng là của anh? Một lúc có thể điều khiển được nhiều ma thú sao? Anh hẳn có cấp bậc cao trong tổ chức?

-Đừng gọi là kiểu miệt thị thể, là linh thú cao quý có hiểu không? Thường thì pháp sư triệu hồi mỗi đợt chỉ gọi lên được một con thú vì phải dùng tới máu của bản thân. Sau đó lại nuôi lớn mạnh bằng huyết nhục của hàng trăm con người hoặc hàng trăm dã thú. Cho nên một pháp sư triệu hồi có thể sở hữu nhiều linh thú nhưng quan trọng là khả năng thuần phục mạnh yếu ra sao mà quyết định cấp bậc.

Giọng gã đều đều, mặt vẫn hướng về phía trước nhìn cuộc chiến giữa Tịch Tà và Hắc Hồn. Sao cứ có cảm giác cái nơi chứa chấp loại người như Mạnh Chương, Công Du Giám Binh hay Thuần Vu Chấp Minh cũng sẽ không phải nơi đơn giản dễ vào dễ ra. Có khi lại là một nơi cực kỳ hiểm ác dữ dội như vào hang hổ đầm rồng cũng nên.

Tịch Tà vốn oai phong to lớn, răng nhọn sừng dài cánh rộng móng sắc, cùng tiếng rống tức giận phụ họa, tất cả tạo thành khí thế uy vũ trấn nhiếp tinh thần đối thủ. Hắc Hồn thì tựa như quả bóng to xác non mềm, cơ thể như món thạch đen đông đặc mà mỗi lần di chuyển khiến từng đợt sóng cơ xô đẩy phát ra thứ ánh lân tinh huyền hoặc. Cảm giác hàm răng Tịch Tà sẽ dễ dàng ngoạm một miếng, đứt một cái là lòi theo một tảng to huyết nhục, nếu cái thứ đó được gọi là thịt.

Thế nhưng khi bộ hàm như gọng kìm cắn xuống cái ót của Hắc Hồn, thứ kéo ra không phải nguyên khối mà tựa như hút lấy chất dịch. Hắc Hồn cũng lập tức vờn cái đuôi mềm dẻo linh hoạt đập liên tu bất tận vào Tịch Tà, mỗi nhát bổ xuống rõ ràng cảm nhận xương cốt răng rắc rung chuyển, rồi nó cũng gào rú lên mà nhả ra.

Toàn thân Tịch Tà như được phủ thêm một lớp hắc khí nhọt nhọt, sau đó thu vào trong cơ thể. Mà chỗ vết thương của Hắc Hồn bị lõm thành cái hố, nó mở rộng cái miệng chiếm gần hết đầu, cười một tràng dài có vẻ khinh thường khiến người ta sồn gai ốc. Hắc khí từ trong nghĩa trang vùn vù lao tới Hắc Hồn, vùn vù phóng đến tựa như xoáy nước trong hồ, chẳng mấy chốc bao bọc kín kẽ tới mức như một cục vôi rồng sẵn sàng tàn phá hủy diệt mọi thứ ngang đường.

Tịch Tà giương cánh nhảy vọt ra xa tạo một khoảng cách đủ an toàn. Thấy vậy Mạnh Chương hỏi.

-Cậu Mặc, nói thật đi, cái thứ đó kiếm ở đâu ra vậy? Ngay đến Tịch Tà vốn là linh thú chuyên ăn ác ma cũng có phần dè chừng nó là sao?

Tôi có chút chóng mặt nhưc đầu, vờn một tay day day huyết thái dương. Giọng thốt ra cũng có chút mất sức.

-Nó...ban đầu hình như đi theo tôi... Sau đó hỏi tôi có muốn sử dụng sức mạnh của nó không... Tôi không hiểu nhiều lắm, có lẽ lão già Thuần Vu dường như biết Hắc Hồn rõ hơn.

-Thuần Vu? Là Thuần Vu nào?

-Lão già đi theo một cậu bé tóc dài màu trắng, mặc đồ trường sam màu đen tên gọi Thuần Vu Chấp Minh.

-Ôi trời, cậu thể mà có duyên góm, gặp được cả tên nhóc cao ngạo đó.

Gã vừa nói đứt lời thì tôi cũng đứng không vững nổi, quỵ một chân xuống.

Hắc Hồn ở phía trước đã thu lại bảo tố xung quanh, nhưng gió tuyết vẫn tung bay khắp không gian, mà cơ thể nó dường như còn muốn phình lớn hơn cả lúc trước.

Tịch Tà hồng một tiếng lớn rồi lao tới, nhưng cái đuôi của Hắc Hồn còn muốn lẹ hơn, nhanh đập tới, một nhát khiến nó ngã văng ra xa.

Tịch Tà nhanh chóng đứng dậy, vừa vỗ cánh bay lên vòng quanh không trung vừa rít gào tức tối. Hắc Hồn chỉ dùng cái đầu xoay theo. Nó như khối măng nhẩy đen đặc đứng sừng sững cao cỡ 7m, một đoạn đuôi dài lê thê còn ngoằn ngoèo trên mặt đất tưởng chừng vô hại. Thân thể thon dài như một con trăn lớn, còn vác theo cái đầu có đường kính 2m khiến người ta kinh hãi khi nhìn thấy cái miệng được mở rộng lớn, lộ ra tầng tầng lớp lớp hàm răng nhấp nhô như lưỡi cưa sắc nhọn như đinh tán.

Nó cười khùng khục khùng khục vô cùng thích thú, thân dưới thỉnh thoảng lại hơi đập nhẹ tựa như cún nhỏ vẫy đuôi tỏ vẻ mừng rỡ khi nhìn thấy thứ hấp dẫn.

Tịch Tà lao tới cắn vào cái thân thể lồ lộ trơn mịn không chút phòng bị như khúc lạp xưởng mềm mại. Nhưng ngay tức thì phần đuôi phía dưới cuộn lên, hệt trăn, siết lấy con thú, đồng thời, cái đầu cúi xuống, miệng há lớn chẳng khác nào hổ sâu vực thẳm.

Tịch Tà gào lớn, hai bộ móng vuốt giương lên chống đỡ hàm răng hạ xuống.

Tôi không còn đủ sức ngẩng đầu theo dõi tình hình, cảm giác cơ thể như đeo gông xiềng xích sắt, càng lúc càng siết chặt, đau nhức và trĩu nặng, chỉ còn ý chí gắng gượng chống đỡ.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy lại, Mạnh Chương đỡ tôi đứng dậy.

-Này cậu làm sao vậy? Con thú của cậu đang ở thế áp đảo đó! Chủ nhân lại thăm hại nhường này?

Lông mày tôi nhú chặt, chỉ cảm thấy hai tai cũng ù ù lên không còn nghe được rõ ràng. Nhiệt dung nơi đan điền bị bao phủ bởi lớp hàn băng khiến toàn thân trực chờ đông lại, ngay đến những mạch máu cũng chậm chạp lưu động.

Tại không còn tinh tường thần trí cũng mơ hồ, lại thấy vô số bóng đen bay lượn khóc than trước mắt. Dường như mỗi bông tuyết là một tử linh mạng

theo oán hận, mang theo tiếc thương, kẻ khóc nỉ non, kẻ cười điên dại.

-KHÔNG! KHÔNG! Dừng lại đi! Dừng lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 129: Tiếp tục hành trình.

-KHÔNG! KHÔNG! Dừng lại đi! Dừng lại đi!

Tôi ôm đầu gào lớn. Bọn họ cứ không ngừng bao vây lấy tôi, kẻ than trách kẻ nguyên rửa, như tổ khổ. Tôi lại chỉ cảm thấy tâm trí mình dường như đang bị đè nén, chèn ép, là muốn bức tôi phát điên.

Trong đầu như có mấy trăm giọng nói cùng lúc tranh đoạt mở miệng. Không thể nghe rõ họ nói cái gì, chỉ cảm thấy đầu đau nhức kịch liệt như búa bổ, phân không được là già hay trẻ, là nam hay nữ đang khóc thương rống hận.

Tiếng nói không ngừng đan xen trộn lẫn vào nhau, rõ ràng không hiểu, thậm chí còn không biết đó là tiếng gì, nhưng những cung bậc tình cảm chất chứa trong đó lại như dòng điện không ngừng tập kích vào trí não khiến tâm vô thức đau đớn thống khổ theo.

-Cậu Mặc, sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì vậy?

-Anh không nhìn không nghe thấy sao? Rất nhiều vong linh đang bay lượn khóc thương than trách?

Gã mờ mịt nhìn quanh rồi lắc đầu.

Đó không hẳn là oán khí thù địch, nhưng tử linh cứ không ngừng mở miệng kêu gào đau khổ, rên rỉ khôn xiết tựa như van xin cầu cạnh. Kẻ cất tiếng khóc nghẹn ngào nức nở, kẻ cất lời nói day nghiền nguyên rửa, kẻ la lối thống hận căm phẫn, tất cả cùng lúc đổ ào vào tâm trí như sóng thần nhấn chìm con thuyền chống chèo.

Tôi cắn răng cố trấn định bản thân hít sâu bình ổn, thấp thoáng qua những hình ảnh tử linh vờn vù theo gió, nhìn thấy Tịch Tà đã chạy thoát khỏi Hắc Hồn. Không hiểu sao giờ lại cảm thấy nó có chút yếu thế, so với Hắc Hồn dường như nhỏ bé hơn, có chút giống chuột giao tranh với rắn. Tôi lại lắc lắc đầu, có chút xây xẩm mặt mày, bụng lại quặn đau dữ tợn, muốn buồn nôn.

Nhớ lúc ở dưới đèn thờ trần tà trong lòng đất có ngất xỉu hai lần, mơ hồ cảm nhận hình như được Âu Tử Dạ cho uống gì đó. Sau khi tỉnh thì khỏe khoắn bình thường lại. Không biết là chất dịch gì?

-Mạnh Chương, Âu Tử Dạ hiện đang ở đâu? Dừng nói với tôi không biết?

Gã có vẻ sững sốt, nhìn một lúc lâu, lông mày càng nhíu lại chặt hơn, đột nhiên buông tôi ra, lùi bước. Trong khi tôi còn chưa kịp hiểu sự tình, một tiếng rống đinh tai vọng tới. Khi quay sang chỉ kịp nhìn thấy một thứ hắc ám từ xa phóng đại đến như vũ bão, tôi chỉ có thể trợn mắt đứng hình như mọc rêu. Tường như sẽ bị cái miệng hung hiểm đó một đóp ngoạm mất đầu, nhưng rồi giây sau rầm một tiếng như bom nổ, thứ uy áp vèo vào cái bay đi mất, trước mặt quang đăng, không khí cũng dễ hít thở hơn.

Đuôi Hắc Hồn cuốn lấy Tịch Tà, cái miệng rộng lại đói khát há lớn mong chờ được cắn xuống. Đôi cánh dơi kia không ngừng đập điên loạn để ngăn cản cái đầu Hắc Hồn tấn công. Răng nanh và móng vuốt của Tịch Tà cũng điên cuồng cắn xé cơ thể trông có phần non mềm mọng huyết dịch của Hắc Hồn. Mỗi một nhát cắn nuốt, một vết cào xé rách, huyết dịch đen đặc của Hắc Hồn lại chảy vào cơ thể Tịch Tà.

Nhưng Tịch Tà lại không ngừng dựa dụa quẫy đạp muốn tẩu thoát song không được. Cái đuôi Hắc Hồn vẫn siết lấy chặt chẽ, vặn xoắn vặn xoắn, dường như thứ huyết dịch bị lấy mất đi kia không hề ảnh hưởng mấy tới sức chiến đấu của nó. Sự háu ăn thèm khát con mồi lần át tất cả, chỉ còn lại bản năng của ác thú hoang dã dẫn dắt.

-Cậu Mặc, đủ rồi, gọi Hắc Hồn về đi!

Tôi mơ mơ hồ hồ nhìn gã Mạnh Chương tóm lấy bả vai xoay lại đối diện.

-Kêu Hắc Hồn thả Tịch Tà ra!

Tiếng của Mạnh Chương hét lớn vào mặt có chút cấp bách. Gã lay lay tôi.

-Hạ lệnh đi, cậu là chủ mà lại để nó kiểm soát thần trí sao?

Tôi có chút đồ dẫn xoay người lại, nhìn Hắc Hồn không khác gì chó điên bị nhốt lâu ngày trong cũi lên nấc bệnh kích động.

Âu Tử Dạ nói gì nhỉ? Nó là thức ăn, vô hại, là một phần của cơ thể...nên không làm hại tôi.

Tôi điều hòa hô hấp, lơ đãng nhìn một vòng không gian, tử linh dường như tan loãng đi ít nhiều, chúng cũng bớt kêu la gào thét. Tôi chậm chậm bước tới.

Hắc Hồn đột nhiên như bị điện giật, đang ngoạm lấy một nửa cơ thể Tịch Tà trong miệng rồi, một nửa lửng lơ phía ngoài vẫn còn kịch chiến vùng vẫy, xoay lại nhìn tôi. Thú thực là nó không có mắt mũi gì hết, tôi chỉ là nhìn hướng cái miệng nó mà phán đoán đằng trước đằng sau.

Tôi vuron tay.

Hắc Hồn nhả cái thứ trong miệng để nó rơi từ độ cao 7m xuống mặt đất sau đó ngúng nguẩy đuôi trườn tới.

Cái đuôi nó cuộn lấy đưa tôi lên cao, đối diện với đầu nó. Ở khoảng cách gần thế này nó mở lớn miệng, cưỡi một tiếng khùng khục như lão già dậm dề trong óc luôn nảy sinh mấy thông tin bệnh hoạn biến thái. Mớ răng lưỡi của nó lộ ra cùng cuống họng sâu thẳm thẳm rộng mênh mang cơ hồ có thể nhét vừa một con bò tót.

Tôi thở dài một cái, chạm tay vào làn da trơn nhẵn như tấm màng bọc một vũng huyết dịch đen đặc sóng sánh ánh kim bên trong. Sau một hồi vuốt ve chán chê mê mệt nó mới từ từ tan tan biến, để tôi rơi xuống cách mặt đất 2m, ề ề âm mờ.

-Hắc Hồn nguy hiểm như thế lại do một kẻ như cậu nắm giữ, có chút không tương.

Tôi đứng dậy nhìn Mạnh Chương, cảm giác không khí hít thở cực kỳ thư thái dễ chịu. Không nhìn thấy đám tử linh rên rỉ xót xa, đau đầu nhức óc không còn, bụng cũng hết quặn thắt.

Bầu trời trải ngập một màu xanh dương sâu thẳm, tuyết ngừng rơi gió ngừng thổi, không gian vắng lặng tĩnh mịch, tưởng như nơi này chưa hề trải qua chuyện gì kinh hãi.

-Sức mạnh của con thú dường như ảnh hưởng tỉ lệ nghịch tới sức khỏe của cậu. Nhưng mà nghe Giám Bình nói cậu lúc đó tự bản thân tỏa ra tà khí vô cùng khủng bố thần kinh. Điều khiến một đám giun bọ lượn trong không khí mà đao kiếm không làm gì được...tan đi rồi tụ lại.

Mạnh Chương nhẹ giọng phân tích, tôi cũng không lấy làm kinh ngạc, bổ sung thêm.

-Ừm, nó đó, một đám không muốn sống tách bầy nên tụ thành một con.

Mạnh Chương nghe tôi đỉnh chính như vậy mặt đơ ra một chút hình như sững sốt, cuối cùng chốt lại.

-Không biết nên nói cậu thao túng nó tốt hay dở tệ nữa.

Gã dứt câu sau đó bước về phía cổng nghĩa trang, bấy giờ tôi mới để ý nơi đó có để một chiếc xe mô tô, đến gần hơn mới biết là chiếc Kawasaki ninja Z1000 màu xanh lá cây. Thì ra gã ta tòi đây bằng nó. Đạo gần đây người ta ưa chuộng cưỡi moto đi đó đây ghê, làm trong lòng tôi cũng có chút ngứa ngáy ghen tị.

-Này, sao không thử đăng ký tham gia kỷ lục guinness? Anh chắc kiểu gì cũng được vang danh bảng vàng với cái nhãn hiệu người mù đầu tiên trên thế giới cưỡi được moto đi phượt đó.

Mạnh Chương nghe thế chỉ cười cười cho qua chuyện.

-Anh như vậy đầu khác người sáng mắt là mấy, không khéo còn tiện nghi hơn vài phần.

-Cậu hiểu cách di chuyển chứ? Mắt của chúng sống lâu quen với bóng tối một số cường hóa, một số bị thoái hóa thì có khả năng định vị bằng sóng siêu âm. Bình thường tôi hoạt động vận dụng khả năng “nhìn” bằng mũi ngửi, tai nghe. Di chuyển nhanh như hiện giờ thì chủ yếu bằng phát khí, một kiểu rada sinh học không có gì quá cao siêu khó hiểu.

Nghe gã ta nói vậy tôi quả thật trong lòng cũng rục rịch hứng thú.

-Nói như vậy tôi cũng có thể học?

-Chỉ cần biết cách điều khiển khí, tạo ra một kết giới to nhỏ tùy khả năng, thì bất thứ thứ gì lọt vào phạm vi kiểm soát đó đều được cậu nắm rõ, kết cấu và khoảng cách.

-Này, nói vậy có phải mấy người theo dõi Âu Tử Dạ bằng phương pháp này?

-Không sai, có điều, anh ta cũng có thể đối phó lại bằng dấu khí hoặc cao hơn là ẩn khí.

Tôi lại định mở miệng hỏi tiếp nhưng Mạnh Chương nhanh hơn đã chen ngang cắt đứt.

-Cậu Mặc, có thể để tôi tập trung lái xe không? Nói chuyện thế này khiến tôi phân tâm, sẽ xảy ra tai nạn đó.

Tôi cảm nín gất gất.

Khi chúng tôi trở về nhà cũng là lúc trời hửng sáng. Tôi vừa sửa soạn đồ vừa nói với bọn họ muốn tới thành phố Thiết Lĩnh. Về phần tung tích của Âu Tử Dạ, Mạnh Chương nói bọn họ hiện giờ vẫn đang mất dấu vết. Chỉ biết lần cuối cùng nhìn thấy là lúc anh ta xuống bến ga tàu ở Thừa Đức của Hà Bắc. Nhưng không sao, dù bây giờ anh ta đang ở đâu thì trong vòng mười ngày nữa cũng sẽ trở lại Thạch Gia Trang, đến lúc đó cả bọn tôi cũng chưa muộn.

Hừ, xem ra Âu Tử Dạ tuy hành tung mờ ám khó đeo bám giòi cắt đuôi nhưng lại bị nắm giữ đích đến, cuối cùng vẫn không tránh khỏi việc đụng độ.

Tư Đồ nói nhà cửa đã nhờ một tên đàn em tới trông nom, chính là cái gã lần đó tới dinh thự lão Dương thị trưởng lấy mấy hộp gỗ chuyển về. Dù sao giấy tờ nhà là anh ta cầm, trên danh nghĩa là của tôi nhưng thực chất của gã ta. Khi nào trong tay gã cầm lại được Cự Khuyết mới trả là điều kiện trao đổi giữa chúng tôi.

Vốn tôi định một mình đi đưa lại món đồ, nhưng cả bọn đều có vẻ tò mò quan tâm muốn theo. Được rồi, lũ này không có việc gì khác để làm sao?

Thiết Lĩnh giáp tỉnh Cát Lâm, để tới được nơi đó chúng tôi cưỡi moto chạy qua An Sơn và Thẩm Dương, tới xế chiều thì tới huyện Xương Đồ dừng lại ăn cơm. Sau đó lên đường tới trấn Tứ Diện Thành cũng vào lúc gần nửa đêm, mờ mịt mới ra một căn nhò trọ bình dân, phía dưới kê nhiều bộ bàn ghế, chắc bán thêm đồ ăn nước uống, phía trên cho thuê phòng nghỉ.

Nhân viên trông coi là một cô gái chưa đầy 20 và một lão ngoài ngũ tuần, nét mặt hao hao giống nhau có lẽ là cha con. Tầm này khách trong quán chẳng có ai, chúng tôi vào thuê hai phòng qua đêm. Tôi hỏi cô gái trông xinh xắn dễ mến, về một người phụ nữ có tên Vân Thái, có chồng đi tù cách đây đã lâu.

Ban đầu cô nói không biết, tôi vốn cũng không hi vọng mới lần đầu dò la tin tức đã thu thập được kết quả ngay. Nhưng lão chủ ngồi vắt chân hút thuốc ở cái bàn kê gần quầy nói vọng tới.

- Chi tiết cậu đưa quá sơ sài, tôi sống ở trong cái trấn con con đây từ tấm bé, việc gì của làng trên xóm dưới đều thông tỏ. Tôi mà còn không rõ thì chẳng ai biết...

Thông tin cũng không nhiều, tôi bổ sung thêm.

- Tôi được người ta ủy thác đưa một món đồ cho người phụ nữ tên Vân Thái sống ở hương thôn Hạ Nhị Đài.

Lão nghe thế hí hóp mắt vốn tí hí, rà lục trí nhớ.

- Ở Hạ Nhị Đài sao? Không biết có phải người này không, 7 năm trước nơi đó có một vụ án mạng kinh thiên mà chồng cô ta là hung thủ giết người, bị kết án tử hình.

- Kết án tử hình? Vậy thì có thể không phải.

Lão nhòm dật cảm theo tách trà, tiến tới bên quầy, đến gần chỗ tôi đứng nói chuyện tiếp.

- Khoan, nghe kể đã, vợ chồng đó là người từ nơi khác tới, trước khi xảy ra vụ án kinh hoàng một năm. Không biết dung nhan thế nào mà cô vợ luôn che kín mặt thỉnh thoảng leo đèo đi bên anh chồng cao to gánh rau vào trấn bán. Anh chồng nói mình họ Hách Liên, trông hiền lành chất phác, bán hàng rất được lòng khách. Cô vợ chẳng thấy nói năng chi, không rõ có bị câm không, người mua hàng thường nghe anh ta gọi vợ mình là Vân Thái.

Lão dừng lại, rót một hơi thuốc, uống hớp nước trà ấm nóng, nhìn tôi chờ đợi. Tôi trầm ngâm suy tư nói trước để mình nhận phòng nghỉ ngơi đã.

Phòng trọ đơn giản và sạch sẽ, hai chiếc giường cách nhau một quãng nhỏ, một tủ chứa đồ, một bộ bàn ghế. Chủ trọ Tư Đồ ở chung, dĩ nhiên, tôi và tên Mạnh Chương cùng phòng, không vấn đề, tuy không gian bé nhỏ nhưng có hai giường riêng biệt.

Mạnh Chương lấy đồ vào tắm trước, gã ta để bao đựng cây dù nằm chình ịch trên giường. Tôi ngồi ở bên kia nhìn sang, chăm chú bất động, bên cạnh, Bông Tuyết nhảy tung tung trên giường, luôn mồm chít chít không ngớt.

Mãi đến khi Mạnh Chương lau tóc bước ra, tôi mới cử động cơ thể xoay người lục đồ tiến vào phòng tắm.

Khi tôi trở ra, Mạnh Chương đang đứng bên khung cửa sổ. Tôi cũng bước tới, căn phòng ở tầng hai, có thể nhìn thấy con đường phía dưới vắng lặng không người lai vãng, những căn nhà tĩnh mịch tắt đèn như chìm vào giấc ngủ say.

Ngẩng đầu nhìn vòm trời trong cao lấp lánh ngàn tinh tú, gió đêm lao xao chạy tới thổi tung bay mớ tóc lòa xòa ngang cằm của Mạnh Chương. Dưới ánh đèn phòng sáng trưng, lần đầu tôi mới để ý kỹ, mái tóc đó cũng không hẳn tuyền đen, nó lấp lánh ánh tím đỏ.

Tôi dời mắt, nhìn đến cây dù được dựng bên cạnh giường.

- Sao nào, muốn cầm nó một chút không?

Giọng của Mạnh Chương cất lên khiến tôi hơi giật mình. Tôi vẫn đơ ra một lúc. Mạnh Chương chủ động đem cây dù đến trước mặt, chỉ cần vươn tay, tôi liền chạm tới. Nhưng bàn tay nắm phía dưới như hóa đá.

-Không phải cậu rất có hứng thú với cây dù này sao?

Tôi cúi đầu nhìn nó rồi nhìn gã ta, bàn tay phía dưới nắm lại rồi thả ra. Cảm giác mờ mịt.

-Anh nói nó là vật gia truyền của dòng tộc?

Gã gật gật.

-Anh là người kế thừa nó?

Gã lại gật gật. Bàn tay thả ra rồi nắm lại, tôi hít thở nhẹ nhàng mấy cái, cuối cùng thả ra vuron nên, chạm vào cây dù rồi cầm lấy. Tôi đưa một tay khác nâng đỡ phần đầu, vị trí nơi cầm được lộ ra, ngón tay vuốt nhẹ mấy chữ được chạm khắc nơi đó. Con chữ vừa xa lạ vừa quen thuộc tôi từng thấy trên thanh đao bạc và hiện giờ nó cũng hiện hữu ở đây.

“Ưu Đàm - Tước Hòa”

Quả nhiên cũng là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 130: Ô Nha.

Sáng hôm sau chúng tôi xuống tầng dưới ăn sáng. Lão chủ lại cầm tách trà đứng đỉnh bước tới bắt chuyện.

-Thế nào chàng trai, thông tin của tôi có hữu ích gì không?

Tôi vừa cho Bông Tuyết ăn vừa trả lời.

-Cảm ơn ông, tôi sẽ tới tận nhà xem thực hư thế nào.

-Mà người nhờ vả cậu là ai? Nhờ đưa đồ gì? Ít ra cũng phải cho cậu coi hình vợ chồng nhà họ chứ nhỉ? Tên tuổi địa chỉ cung cấp mà cứ mập mờ không rõ ràng thế này thì dễ nhầm lẫn lắm.

Bông Tuyết cũng chỉ bé nhỏ trong lòng bàn tay, không thể ăn nhiều. Nuôi nó không tốn, tôi cũng không đòi hỏi này nọ, sau này không bằng cấp không nghề nghiệp, kiếm đại một công việc bưng bê, tiết kiệm một chút thì sống cũng không tới nỗi điều gì.

-Tôi không còn nhớ được mặt người nhờ, người đó cũng không có khả năng tiết lộ nhiều. Xin hỏi, ông còn biết gì nữa không?

-Ài biết thì nhiều lắm! Cậu có vội không? Để tôi kể cậu nghe.

Lão này bản tính bà tám buồn lê có hạng, mồm vừa hỏi, mông cũng tự động đặt xuống ngồi rồi.

Lão nói, cách đây 8 năm, một cặp nam nữ từ nơi khác tới mua căn nhà nhỏ trong khu rừng phủ toàn tre trúc của thôn Hạ Nhị Đài. Thật ra căn nhà đó cũng có hơn 20 chục năm tuổi rồi, được dựng từ nguyên liệu vốn có, là của một ông lão gần đất xa trời bán rẻ lại. Nghe nói lão Triệu có con gái lấy chồng giàu trên huyện, muốn đón cha già về phụng dưỡng.

Một ngày nào đó của năm sau, mấy người vào rừng hái măng phát hiện anh chồng Hách Liên nằm ngất xỉu hai tay nhuộm đầy máu, cạnh đó là lưỡi liềm gặt cỏ cũng dính máu. Cách đó không xa lại phát hiện một cỗ thi thể bị hủy hoại cực kỳ kinh khủng, như bị thú hoang cắn xé chỉ còn lại bộ xương được gặm nhấm nhờ trong vũng máu tanh lênh láng. Nghe mấy người đó chứng kiến tả lại, nhìn vô cùng khiếp hãi, có người thần kinh chịu đựng không nổi nôn thốc nôn tháo ngay tại trận.

Về sau bên pháp y kiểm tra kết luận kẻ bị hại tên Triệu Hồng Mai, chính là con gái lão Triệu. Trên tay và trên lưng khí của gã Hách Liên đều là máu nạn nhân. Gã đó là trong tình trạng say sấn quá độ không kiểm soát nhân tính mà làm ra hành vi giết người dã man. Vì tính nghiêm trọng của vụ án, anh ta được chuyển tới nhà tù Thẩm Dương và tuyên án tử hình.

Qua lời kể của gã Tống Vạn Kim, chồng của Hồng Mai, thì hôm đó nạn nhân nói xin phép cho về nhà cũ thăm bạn, nhưng đến tối muộn cũng chưa thấy về. Sau đó có liên lạc với cô bạn của Hồng Mai, nhưng người đó nói lâu rồi chưa từng liên lạc qua lại với nhau. Sau cảnh sát địa phương mới thông báo vợ chết hung thủ là Hách Liên, gã đó nói, mấy lần cùng vợ đi chợ, phát hiện vợ và gã Hách Liên nói chuyện khá thân tình. Xem ra hôm đó đôi chồng là đi gặp tình nhân.

Tôi nghe xong câu chuyện lão kể, cũng chỉ có thể bán tin bán nghi, nói một tiếng cảm ơn rồi cả đám lại khởi hành tới thôn Hạ Nhị Đài. Đường thôn quê

còn chưa được quan tâm chú trọng nên khá ngập ngừng khúc khuỷu. Đường đất hai bên phủ cỏ dại, ổ voi ổ khủng long tha hồ gài bẫy các phương tiện qua lại. Được cái không khí cực trong lành mát lạnh, chẳng bù cho thứ không khí bị ô nhiễm trầm trọng của thủ đô giàu có, tuy họ sống trong nhung lụa tiện nghi, nhưng rồi cũng vì mấy thứ bệnh thời đại mà chết sớm thôi.

Gió vù vù thổi qua những hàng cây khẳng khiu, trên cành còn thừa sót lá vàng tróc trơ để được cuốn đi xa, phía sau là nhà dân đơn sơ giản dị và những con người thuần hậu chất phác, gương mặt khắc khổ vì dài gió dầm sương.

Dừng xe hỏi một lão nông về khu rừng tre, nơi xảy ra vụ án cách đây 7 năm. Thì được biết giờ chẳng ai dám vào sâu bên trong hái măng, bởi vì sau vụ việc kinh hãi thể tục trên, một năm sau, cũng tại khu rừng này, liên tiếp xảy thêm 6 vụ án mạng mà trong đó có chồng của nạn nhân đầu tiên là Tổng Vạn Kim. Hơn nữa tình trạng thi thể không khác biệt, cũng bị găm nát nham nhở như món ăn thừa bị ác thú bỏ lại.

Người ta đồn thổi do cô vợ Hách Liên là một phù thủy, điều khiển thủ dữ trút oán hận lên dân lành. Chính quyền vào cuộc điều tra những vẫn không ngăn chặn được thảm án. Bất tạm giam cô ta rồi lại thả ra vì thiếu chứng cứ. Từ đó cũng không ai thấy cô ta xuất hiện khỏi khu rừng, mà dân làng cũng chẳng dám vào xem cô ta hiện giờ sống chết ra sao.

Sau một hồi kể lể dông dài thì lão cũng chỉ đường cho tôi tới khu rừng. Tôi không biết trong lời lão có mấy phần sự thật, mấy phần thêm mắm dặm muối. Dù sao mọi chuyện cũng đã qua lâu, phiên bản mỗi lần truyền tai nói miệng nhau lại khác đi một ít, cuối cùng biến thành một vụ án vô cùng liêu trai quỷ dị, dùng để hù dọa dân đen con trẻ cũng thích hợp.

Chúng tôi lại phóng xe tới khu rừng cấm địa của nhiều người không dám bén mảng. Càng đi nhà cửa dân chúng qua lại càng thưa thớt, cuối cùng chỉ còn lại cây cối mọc dày đặc, âm u vây quanh, che lấp tia nắng sớm mai. Con đường gỗ ghề cũng trở lên bé nhỏ chỉ đủ cho một hàng nối đuôi, hai bên vây kín bởi bóng tre lao xao rì rào trong gió lượn.

Chẳng biết từ khi nào mà sương giá đã lũ lượt kéo tới bao phủ, khiến cho nhiệt độ vì thế nhanh chóng thuyên giảm. Sương dày đặc tới mức làm chúng tôi vừa đi tới tốc độ vừa bò vừa hoang mang lom lóp lo lắt, sợ chẳng may có bấy ngần gì ám toán. Bởi vì tầm nhìn hạn hẹp, chỉ rõ trong bán kính 2m, mà bốn bề bóng cây đen đặc ẩn hiện mờ ảo thấp thoáng trong sương mù, như được khoác thêm một lớp tà khí đe dọa kẻ lạ xâm phạm. Thỉnh thoảng lại được gió tác động, những nhánh tre dẻo dai yếu điệu lại làm ra mấy cái động tác như có oán hồn bay lượn, phát ra âm thanh u u như nỉ non than thân trách phận.

Đột nhiên có tiếng trẻ con khúc khích cười, âm thanh như mơ hồ, xa xôi vọng tới phân không rõ phương hướng. Ban đầu tôi sợ mình bị ảo giác đánh lừa, nghe tới lần thứ hai rõ ràng hơn chút mới vỗ vỗ vai Mạnh Chương. Gã gạt một cái xem ra cũng hiểu ý tôi định nói gì. Quay sang bên thấy Tư Đồ bỏ mất kính ra từ lâu mà Cung Trường Linh thì đeo mất kính vào, vẻ mặt cả hai đều thâm trầm thận trọng.

Càng lúc âm thanh trong trẻo giòn tan lại tiến tới càng gần. Cả bọn không di chuyển nữa, dừng lại, bất an chờ đợi. Mà con đường từ lúc nào cũng biến mất, dưới đất chỉ còn lại toàn cỏ dại che lấp lối mòn.

Tiếng bước chân nhỏ nhỏ, cảm giác nghe như âm thanh chân trần chạm trực tiếp vào nền đất, hữu lực nhưng không chắc chắn.

Từ trong vùng sương mù hư ảo mờ mịt phía trước, tiếng cười vui vẻ chợt tắt ngấm. Tôi căng mắt nhìn không dám chớp, một thứ đen đen dài dài, lơ lửng lung chung thỉnh không tiến tới từ phía mặt bên. Mà bên cạnh đồng thời vang lên tiếng lách cách, là Cung Trường Linh đang nạp đạn cho khẩu súng lục.

Thế rồi thứ đen đen không rõ ràng chỉ cách một tầng mỏng sương bắt chợt biến mất, thay vào đó là một hình thù bé nhỏ là mặt đất.

Trước mắt chúng tôi là một khuôn mặt gầy gò, lem luốc nhưng tươi cười khỏe mạnh, khoe hàm răng lười cưa quá sức đặc biệt. Tóc cắt ngắn nham nhở như do một người cực kỳ vụng về cùng chiếc kéo cùn tác hợp. Mặc một chiếc áo thun thùng thỉnh bên trong, áo khoác to thùng ngoại cỡ bên ngoài, rõ ràng là mặc đồ của người lớn. Không có giày dép để đi, bàn chân tất nhiên dính đất và cỏ, tím tái vì lạnh.

-Mẹ nói có khách tìm tới, sai con đi đón. Quả nhiên là thật!

Cả đám đứng hình một lúc, Tư Đồ đứng gần nhất, mở miệng trước.

-Mẹ cháu là ai?

Nhóc con khoảng 6, 7 tuổi, nhoeo miệng cười khoe hàm răng mọc nháp nhô lỏm chồm. Đôi mắt ngây thơ lấp lánh ánh nước, nhìn ngấm thích thú mấy cỗ xe.

-Chú thật ngốc! Mẹ cháu chính là mẹ của cháu thôi. Cái này là gì vậy ạ? Đẹp quá!

Tay bé nhỏ chạm lên, vuốt nhẹ. Tư Đồ không bức bối, hỏi tiếp.

-Là xe moto. Chú hỏi mẹ cháu tên gì kia? Cháu có chắc chúng ta là khách của mẹ cháu không? Nhỡ đón nhầm thì sao?

Nhóc lắc lắc, vui vẻ nói.

-Cháu chỉ biết mẹ thì gọi là mẹ thôi. Hôm qua mẹ bảo sáng nay sẽ có người từ phương xa tới đưa đồ, sợ khách không biết đường vào nhờ con ra dẫn lối. Mẹ nói họ đi thành nhóm 4 người, các chú không phải cũng vừa vặn bốn người sao?

Tư Đồ nghe thấy thế đưa mắt nhìn tôi. Tôi chưa biết phải xử lý thế nào. Gã quay lại hỏi thêm

-Mẹ cháu có bảo là món đồ gì không? Sao mẹ không ra lại phải nhờ tới cháu? Cháu bé tí thế kia đi lại trong rừng một mình rất nguy hiểm biết không?

Nhóc lắc đầu phản đối.

-Mẹ yếu lắm, không đi xa được. Cháu thì khỏe mạnh, vẫn thường chạy nhảy khắp nơi trong này, không có gì đáng sợ hết, có rất nhiều bạn nhỏ, vui lắm! Mẹ chỉ cần dẫn không được tới gần bia rừng thôi. Mẹ nói mấy người trong làng mới đáng sợ ,nếu để bị bắt gặp sẽ bị bắt nhốt, như thế sẽ không thể về gặp lại mẹ nữa. Chú đeo cái gì trên mặt vậy?

Cung Trường Linh đứng bên cạnh bị hỏi, đầu gã ngoảnh quanh như tìm kiếm.

-Là kính cảm ứng nhiệt. Phải rồi, ban này là tiếng cười của cháu sao? Cháu có đi cùng với ai nữa không?

-Cháu đi cùng một chị gái, chị ấy tốt lắm, vẫn thường chơi cùng cháu. Nhưng ban này chị ấy nói sợ người lạ, lên đi trước rồi.

Đứa bé vừa nói vừa vờn tay chỉ phía sau chúng tôi. Cả bọn đồng loạt quay ra sau. Xa xa phía sau quả thật nhìn thấy tấm lưng một cô gái. Mái tóc đen như mực tàu, rất dài, cô gái hơi xoay người, mặc một chiếc váy trắng ngắn ngang gối để lộ đôi chân trần sạch sẽ quá mức quy định.

Tôi chớp mắt một cái, bóng hình đó cũng vừa vẩn ản vào sương, tan biến không còn chút dấu vết.

-Đúng rồi, thế ai trong số các chú là bố của cháu vậy? Là chú sao? Chú to lớn oai phong như thế rất thích hợp làm bố cháu nha.

Một câu nói hồn nhiên vô tư bằng chất giọng non nớt của con trẻ khiến cả đám nam nhân đều khiếp đảm. Nó đưa cặp mắt to tròn trong veo như hột nhãn, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đơ ra như tảng đá của Tư Đồ. Sau một hồi im hơi lặng tiếng, Tư Đồ cười nhẹ một cái, phả vờ trầm mặc, quay lại hỏi tôi.

-Này, thế là thế nào?

Tôi kịch liệt lắc đầu. Trời ạ, tình huống gì phát sinh thế này? Tư Đồ ôn nhu quay lại với đứa trẻ.

-Chú có một tiểu bảo bối rồi, mặc dù hai bố con cũng phải sống cách biệt. Chú không phải bố cháu đâu.

-Ừm, không phải sao? Thế thì là chú này sao? Chú cũng cao lớn uy vũ lắm! Chú đeo kính cảm ứng nhiệt để làm gì ạ?

Cung Trường Linh ho nhẹ một cái, trả lời.

-Chú chưa vợ, không người yêu, sao có thể có con. Chú không phải bố cháu. Kính này cho chú biết thân nhiệt con người, hiện giờ cháu đang lạnh phần chân đúng không?

Nhóc gật gật, gờ cái chân như que củi lấm lem bùn đất.

-Mẹ nói, bố sẽ mua giày cho cháu. Cả quần áo mới nữa. Chú thật không phải bố cháu sao? Sẽ không vì cháu vừa gầy vừa bẩn mà chê bai cháu chứ?

Tư Đồ cười hiền hòa can thiệp.

-Nhóc, cháu tên là gì? Sao lại nói như vậy? Là ý chỉ của mẹ truyền đạt vậy à?

Nhóc con ngẩng đầu hi hi ha ha cười.

-Mẹ gọi cháu là Ô Nha. Mẹ nói khi nào bố tới sẽ đưa cháu khám phá thế giới bên ngoài khu rừng. Mẹ nói bên ngoài bao la rộng lớn, rất thú vị, rất đẹp nhưng cũng đầy hiểm nguy, cho nên phải đợi bố tới đón. Bố sẽ bảo vệ cháu. Chú kia trông gầy yếu quá.

Thằng nhóc chỉ vào Mạnh Chương, lắc đầu không hài lòng. Rồi lại chỉ vào tôi đánh giá.

-Chú này bộ dáng hiền hiền ngọc ngọc, cũng không ổn.

Lại một khoảng im lặng kéo dài. Sống trong khu rừng bị người ta đồn thổi là tràn ngập tử khí, tách biệt với thế giới con người bên ngoài, dù là người trưởng thành cũng là cả một quá trình chập vật khó khăn. Nhưng đứa trẻ chỉ có bộ dáng gầy bẩn tinh nghịch bên ngoài, còn vẻ mặt lại tươi vui lanh lợi, cùng chất giọng vẫn non nớt ngoan hiền khiến người ta yêu thương mà đau lòng. Liệu có phải con của Văn Thái? Sao người mẹ lại nói bố nó là một người trong số chúng tôi.

Tư Đồ hướng câu chuyện về lại chủ đề chính.

-Các chú quả thật tới đưa đồ. Vậy cháu lên xe ngồi phía trước dẫn đường được không?

Nhóc ta nghe nói thế gương mặt hết buồn buồn thất vọng, bưng thêm sức sống, hớn hờ leo lên xe, ngồi ở phía trước Tư Đồ. Gã vừa nỏ máy vừa cần nhàn.

-Này, người cháu hồi quá! Bao lâu không tắm gội vậy?

Tiếng của nhóc Ô Nha lạnh lạnh.

-Mới có một tuần mà, mùa đông nước lạnh lắm! Oa, nó chạy kìa! Hay quá chú ơi nó biết chạy!

-Thế ít nhất quần áo cũng phải thay ra, bùn đất đóng thành tảng như để lâu ngày. Mà cháu mặc quần áo của ai thế? Hết đồ để mặc rồi à?

-Ha ha, mẹ nói là quần áo của bố. Bố đi xa trở về sẽ mua rất nhiều thứ đẹp tặng Nha Nha.

Vừa nói xong nhóc đó lại quay trái quay phải ngó nghiêng.

-O, thế thật bố cháu không ở đây à?

-Vụ đó cháu hỏi lại mẹ nhé!

Đột nhiên cảm nhận một luồng ánh mắt như điện giật phóng tới, tôi quay phắt người lại. Thấp thoáng trong làn sương mỏng manh lạnh lẽo, một thứ đen đen dài dài lơ lửng giữa đám lá tre rì rầm.

Đường rừng đi xóc nảy kinh hồn, đã thế còn lâu ời là lâu, thằng nhóc con kia vùng tay hét rề đông lại quẹo tây, vô tư lự ha hả cười đùa dọc đường. Mãi đến khi mặt trời dâng cao, nắng ấm dễ dàng xua tan hết sương mù ảm đạm, lộ ra quanh cảnh trong xanh an lành. Gió lạnh vi vu kéo tới khiến đám lá tre rì rào một trận reo hò, thấp thoáng trước mặt, một căn nhà có hàng rào bao bọc hiện ra.

Chúng tôi dựng xe trong sân, nhóc con kia hồ hởi nhảy xuống, miệng tíu tít la lớn.

-Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Chúng tôi còn đứng tần ngần phía ngoài đánh phía. Căn nhà dựng bằng tre, màu sắc đã phai nhạt, dễ dàng nhìn thấy vách khung, cửa sổ, cánh cửa bị đập gãy đầu tiên. Ngược đầu một chút, đập vào mắt là một lỗ hồng to đùng, mái nhà cũng bị hỏng nặng, tổng thể mà nói chính là xuống cấp nghiêm trọng, điêu tàn, thảm hại. Thế này thì đúng cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen thành ngữ tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 131: Thiên Huyền Địa Hoàng.

Trước nhà là khoảng sân, trong sân có giếng nước đã cạn tới đáy, nước khá trong, có thể nhìn thấy một đồng cát sỏi. Khu vườn khá rộng nhưng toàn đề cỏ dại mọc la liệt um tùm, như bỏ hoang phế lâu năm không chăm sóc.

-Mẹ bảo các chú vào nhà.

Đưa bé chạy ra nói lớn, gương mặt vẫn rạng ngời tươi tắn. Chúng tôi nhìn nhau một lượt, thấy Tư Đồ vẫn tháo kính và Cung Trường Lĩnh vẫn đang trong tình trạng đeo kính, gật nhẹ với nhau một cái rồi vào. Trong nhà khá u tối, duy chỉ những nơi bị lỗ hổng như vị trí mái to tương bằng 4, 5 cái đầu người và vách tường lỗ chỗ, nhỏ thì như ngón tay, to thì cỡ nắm tay. Nhờ thế ánh sáng bên ngoài yếu ớt rọi vào tạo thành những dải ánh sáng mờ ảo, phân luồng với sự tăm tối ảm thấp của ngôi nhà.

Gần ngay lối ra vào, giữa nhà, là cái bếp lò hình vuông nằm trên mặt nền, trong đồng tro củi còn ửng hồng lẫn lóc hai củ khoai nhỏ cháy đen. Bên cạnh là cái bàn tre xiêu vẹo, trên đặt một ấm đun nước ám khói đen đặc, có hai cái cốc sứ mẻ, không thấy có cái ghế nào. Sâu bên trong và xa hơn nữa là chiếc giường hoàn toàn ẩn mình vào bóng tối, trên giường mờ mờ có bóng đen hơn nữa ngồi bên mép, dáng hình bé nhỏ, âm thanh bình bình đăm đăm của phụ nữ cất lên.

-Cảm ơn đã đưa đồ của chồng tôi đến.

Câu nói của cô thu hút toàn bộ ánh nhìn cùng tâm trí của mọi người. Tôi có chút nghi hoặc hỏi.

-Cô là Vân Thái?

-Tôi là Hách Liên Vân Thái, là vợ của người đã nhờ vả cậu. Ô Nha, con tới chỗ chú lấy đồ cho mẹ.

Một tiếng “Vâng, dạ” trong trẻo vui vẻ cất lên, lon ton đến chỗ tôi, khoe hàm răng lười cửa, xòe hai lòng bàn tay, móng cẩu bẩn bùn đất, nhăm nhử dài ngắn của việc để cho nó gây tự nhiên. Tôi lục trong túi xách món đồ, đắn đo một chút vẫn không thả xuống.

-Cô sao biết chúng tôi tới? Liệu cô có biết món đồ tôi đưa tới là gì không? Mặc dù tôi cầm nó đã lâu nhưng chưa từng mở xem.

-Là ngón út.

Vân Thái nghe tôi hỏi, không chút lưỡng lự đáp. Điều đó khiến tôi càng kinh ngạc, lập tức mở ra xem. Bên trong tấm vải quả thật là một ngón tay khô đét, đen sì chỉ còn da bọc xương. Bấy giờ tôi mới đưa nó cho Ô Nha để bé trao cho mẹ. Vân Thái nhận lấy lại bảo bé ra ngoài chơi. Bé đi rồi cô mới mở miệng.

-Đây là một tập tục ở quê tôi, ngón út, tượng trưng cho ước thề. Ngày xưa anh ấy thề nguyện sẽ ở bên mẹ con tôi chăm sóc cả đời, nhưng vì kiếp nạn giáng xuống mà bỏ mạng trong ngục tù. Cuối cùng phải nhờ tới người khác gói đến...mang ý nghĩa nhấn nhủ xin lỗi và hứa hẹn kiếp sau sẽ hoàn thành lời giao ước. Tôi nhận được rồi, vô cùng cảm tạ cậu đường xá xa xôi vất vả vì một người xa lạ không quen biết.

Vân Thái hai tay nâng lấy món đồ, vừa nhìn vừa trầm tĩnh nhẹ nhàng nói. Tôi đưa tay gãi gãi bên má, có chút lúng túng.

-Thật ra lúc tôi gặp, thì anh ấy đã chết lâu lắm rồi...Có thể cô không tin, là linh hồn anh ấy nhờ tôi giao đồ cho cô.

Vân Thái gật gật, không hề ngạc nhiên. Tôi nói thêm.

-Bên ngoài đồn thổi anh ấy kết án tử hình...nhưng thực chất anh ấy lại bỏ mạng vì dã thú.

Vân Thái gật gật tiếp, không có vẻ gì bất ngờ. Tôi nói về sự nghi hoặc của mình.

-Tôi cảm thấy, một người phải quyền uy ai đó tới mức nào mới khiến cho chấp nhất đó lưu giữ lại dương thế ...Một người yêu vợ đến thế sẽ không là tên giết người mất nhân tính?

Vân Thái im lặng một lúc lâu, rồi nhẹ thở dài, chất giọng u buồn khẽ vang.

-Cậu hẳn nên thắc mắc vì sao tôi bảo Ô Nha, là bỏ chúng trong số các cậu.

Tôi đưa mắt nhìn mọi người. Phải ha. Lại thấy Tư Đồ đeo kính vào và Cung Trường Linh cất kính đi. Giọng Vân Thái buồn bã cất lên.

-Bởi vì tôi không thể ở bên cạnh bảo ban Ô Nha lâu thêm được nữa...Cho nên tôi mong sao trong số các cậu, có người đứng ra nhận nuôi Ô Nha.

Tôi có điểm sùng sốt. Người này rốt cuộc có tài tiên tri sao? Đoán trước được cả giờ tử của bản thân? Vân Thái thở dài, giọng nói nhẹ tênh, tựa như không có sức lực. Lại tựa như đang dùng hết tất cả sức lực để nói ra, nhẹ như gió, nặng tựa núi.

-Cậu có thể vì sự nhờ vả của một vong linh mà bỏ tới tận chốn hoang vu hẻo lánh này...tôi rất cảm kích. Nếu bây giờ lại cầu xin sự giúp đỡ nữa từ cậu...thì có phần không biết điều. Nhưng mà quả thật là bất đắc dĩ mới phải nhờ cậy...Đứa bé đó vừa chào đời thì bỏ vào tù, mình tôi cơ cực nuôi nó...tôi năm nó 4 tuổi thì không thể chống đỡ nổi... Tôi không thể kéo dài linh hồn mình tại dương thế lâu hơn...Tôi sẽ vô cùng biết ơn, nếu cậu nhận nó làm con nuôi. Xin cậu, làm ơn giúp đỡ tôi! Làm ơn cưu mang Ô Nha! Như thế tôi mới có thể an tâm đi gặp anh ấy.

Tôi đứng hình một lúc lâu, mãi sau mới nhúc nhích cái cần cổ xoay trái xoay phải nhìn mọi người. Biểu tình bọn họ đều là bộ dáng trầm tư nghiêm túc, lại không có ý can thiệp câu chuyện.

Tôi nhìn hình dáng đen đặc của Vân Thái hồi lâu. Tôi cũng chỉ là kẻ lang thang vất vưởng không mục đích, được bố nhận nuôi mà từ đó có mái nhà yên bình dừng chân. Hôm nay lại có người vì tình trạng sức khỏe suy yếu mà không có khả năng nuôi dạy con, khó khăn mở lời cậy nhờ tôi nhận chăm lo. Tôi nghĩ, bản thân mình vốn xuề xòa mọi chuyện, không có khả năng quan tâm săn sóc kẻ khác. Nhưng mà...xem ra từ giờ phải thay đổi chính sách tác nghiệp một tí, bởi vì tôi có thứ cần phải bảo bọc rồi. Vốn mai sau chỉ định tìm một việc làm vớ va vớ vẩn không yêu cầu chuyên môn cao. Nhưng để có khoản lương kha khá nuôi được con nhỏ tốt...Haizzz, biết thế lúc trước khi xuống đèn thờ thần tà trong lòng đất, một đồng dạ minh châu cất trong miệng Tu Lý lại ngu ngốc không lấy. Giờ chẳng biết mai này tôi có làm nên được trò trống gì không? Thấy lo lo.

Tôi gật nhẹ.

-Tôi nhận lời.

Vân Thái bất động hồi lâu, như cái bóng của bức tượng điêu khắc, một lúc sau mới lại mở lời tiếp.

-Vì cậu chịu gia ân, tôi cũng không giấu giếm nữa. Tôi sẽ kể cho cậu nghe một bí mật, nhưng chỉ mình cậu thôi. Sau khi cậu nghe xong, rồi muốn nói nó cho ai khác, toàn quyền cậu quyết định.

Tôi nghe cô ra điều kiện vậy, cũng không thấy có hứng thú. Chuyện của bản thân đã đủ rắc rối lắm rồi, thật tình không muốn chuốc thêm việc cho nặng đầu. Nhưng cô hẳn thấy tôi có chút phiền lòng do dự, bồi thêm.

-Tôi là một Vu Hích, có khả năng biết trước tương lai của người khác dù chưa từng gặp qua. Tôi đã thấy, vận mệnh kết thúc của cậu...

Cô ấy như mọi người vậy, còn có phần khản khoản, rõ ràng chuyện này không đơn giản chỉ liên quan tới cá nhân tôi. Sự tình có thể nghiêm trọng tới mức nào chứ? Chỉ vì trả ơn? Tôi lắc lắc. Dù có tới tệ thế nào cũng không cần phải bảo người khác ra ngoài, trừ phi nó gắn liền với một bí mật mà không cần

để nhiều người biết tới. Tôi chỉ muốn sống bằng phẳng bình lặng thôi, làm ơn đừng tạo thêm công việc, chỉ vụ của Âu Tử Dạ đã đủ kéo thành một đồng phiên hà rắc rối rồi. Hay tôi vẫn không nên nghe nhỉ? Mặc kệ tương lai xa vời gì đó, tôi chỉ cần nắm chắc hiện tại là đủ.

-Số phận của cậu...sẽ vì một người mà tử...vì một thứ mà vong, cậu không muốn ngăn chặn việc đó sao?

Cô ta đã ra đòn quyết định như thế, xem ra không nghe theo không được. Tôi muốn phiền day day huyết thái dương. Tôi sao có thể vì ai khác hoặc thứ gì đó mà đâm đầu chết cho được? Tôi trước giờ đều rất yêu thương quý mến bảo trọng bản thân nha. Hơn nữa bây giờ còn có trách nhiệm nặng nề nuôi lớn con nhỏ? Haizz. Tôi đưa mắt nhìn bọn họ, đám người không có vẻ nhăn nhó khó chịu, chỉ là nhìn thấy Mạnh Chương có chút âm trầm khó đoán. Từ Đồ nói với Cung Trường Lĩnh ra ngoài cho chúng tôi nói chuyện riêng. Khi trong nhà chỉ còn lại hai người, cô mới mở miệng.

Vân Thái nói theo mạch cảm xúc, đầu tiên cô nói một chút về bản thân sau đó lại lộn ngược dòng về quá khứ gia tộc, sau lại nói sâu hơn về bản thân rồi quay trở về khái quát hình tình gia tộc, đồng một câu tây một câu tướng như không ăn nhập. Tôi sắp xếp câu cú của cô theo trình tự từ quá khứ tới tương lai từ bao quát đi vào chi tiết. Viết theo ý hiểu của bản thân được bổ sung thêm suy nghĩ của tôi nữa, như vậy người đọc dễ tiếp thu hơn.

Đầu tiên tôi được biết bọn họ sống ẩn cư đâu đó trong dãy Thông Lĩnh thuộc Trung Á, là một trong những nơi có hệ thống núi tuyết cao nhất nhì thế giới. Họ phải chịu đựng môi trường sống cực kỳ khắc nghiệt do khí hậu rét buốt quanh năm được gió lạnh che phủ. Trong ghi chép truyền lại của tổ tiên thì họ tự nhận mình là hậu nhân của người Đông Iran cổ đại, mang trong mình dòng máu thuần chủng của tộc Pamiri, họ sở hữu làn da trắng muốt, mắt từ xanh dương tới lam hoặc xám, tóc đỏ rực như lửa hoặc trắng bạc như tuyết, mũi cao, đường nét đẹp như những người Bắc Âu.

Có lẽ vì sống tách biệt hoàn toàn với thế giới con người hiện đại và nhờ địa hình hiểm trở bảo vệ, nên lưu giữ gần như nguyên vẹn mọi phong tục tập quán, bao gồm cả nguồn gen không bị pha trộn. Nhưng, họ trước sau lại vẫn có một mối liên hệ mật thiết với trung nguyên phồn hoa, chính xác hơn, nuôi mối hận thù ngàn năm không dứt bỏ.

Số phận dân tộc lưu vong của họ gần như gắn liền với sử lịch Trung Hoa, có thể bắt đầu khoảng từ 3000 trước TL đến 1200 trước TL và kể từ đó đã không ngừng đấu tranh phản kháng.

Khoảng 2700 trước TL, một bộ phận tách ra, di dân xuống vùng trung thổ Hà Bắc, rồi xuống lưu vực sông Hoàng Hà ở vùng thượng Hà Nam. Lúc bấy giờ đã có bộ tộc Hoa Hạ chiếm cứ vùng Thiểm tây, Sơn tây và Hà nam trước cả ngàn năm.

Chiếu theo bản Dật Chu thư, Diêm Thiệt luận, tôi được biết tộc trưởng Công Tôn Hiền Viên, thống lĩnh các thị tộc người Hoa Hạ (khoảng 2697 trước TL), luôn tìm cách gây chiến với Xi Vu là tù trưởng của Miêu tộc để chiếm cứ lãnh thổ. Sách viết “Công Tôn thị chín lần chiến thì chín lần không thắng, ba năm không hạ được thành, bèn ngược lên trời mà than thở, ông trời sai Cửu Thiên Huyền Nữ xuống ban cho ngài một đội binh lính hùng mạnh bách chiến bách thắng. Nhờ có lực lượng thần thánh của Huyền Nữ mà Công Tôn thị cuối cùng đã thấu tóm được trung nguyên, thống nhất các thị tộc, từ đó xưng ngôi Hoàng Đế, từ đó không ngừng đuổi giết tộc nhân của Xi Vu.

Vân Thái nói, người Miêu vì sự truy sát gắt gao hầu hết đều đầu hàng nhằm bảo tồn lực lượng, một số chạy trốn vào vùng Quế châu, bắc Tứ xuyên; tẩu táng xuống Quảng đông, bắc Quảng tây, kéo xuống vùng nam của Hồ nam và phía tây Vân nam.

Tôi được biết chính sách cai trị của người Hoa Hạ nhằm chia rẽ sự đoàn kết của Miêu tộc bằng cách phân nhóm và buộc phải ăn mặc y phục có màu sắc khác nhau. Từ đó mà ta biết đến nhóm Miêu đen, trắng, hoa, đỏ và xanh. Bọn họ là Miêu tộc đã được đồng hóa, bị bắt ép, cưỡng chế phải hôn phối với ngoại tộc, trải qua mấy ngàn năm lai tạp bề ngoài không còn giống nguyên thủy. Vân Thái nói tuy bị sự kìm kẹp của người Hoa Hạ đô hộ nhưng thâm tâm không khuất phục, luôn hướng tới cội nguồn là tộc Miêu thuần chủng ở Thông Lĩnh.

Từ Hạ, Thương, Chu, Xuân Thu, Chiến Quốc, không giai đoạn loạn lạc nào không lợi dụng thời cơ trong khi các nước khác đấu đá cắn xé lẫn nhau thì nổi loạn. Thế nhưng trời cao không chiều lòng người, mỗi lần nổi dậy đều bị đè bẹp, vẫn phải lần chôn vào rừng sâu núi hiểm chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Theo ghi chép được lưu truyền chỉ cho các Vu Hích đời sau có quyền tìm hiểu thì Vân Thái được biết, lúc bấy giờ, đại Vu Hích, nữ tư tế được xem là Khiêu Đại Thần có thể thông linh với các thượng tiên, truyền đạt rằng: Muốn phục sinh cho chiến thần Xi Vu, trả thù Hoa Hạ trước hết cần có một đội quân đao thương bất phạm. Để làm được điều đó thì cần sự giúp sức của vị Hoàng Đế đầu tiên và tàn ác nhất tâm nhất lịch sử Trung Hoa sắp xuất hiện. Chúng ta sẽ cử những người tài giỏi nhất gia tộc trà trộn vào Tần quốc, để sau này có thể trở thành tâm phúc, cánh tay đắc lực, từ đó dễ bề leo lách, chèo chống kẻ hoạch.

Tôi được biết là năm 247 TCN, Trang Tương Vương mất sau ba năm trị vì, Doanh Chính, lúc đó tuy mới 13 tuổi lên ngôi kế vị nhưng khi ấy nước Tần đã rất lớn mạnh. Một năm sau khi tại vị Tần vương đã bắt đầu huy động nhân lực phá núi xây lăng do Trương Hàn kiểm soát. Song song với thời gian đó, Vân Thái nói Tần Vương cũng nghe theo lời của hai Vu Hích là Hầu Sinh, La Sinh cho người bốn ba khắp nơi tìm kiếm 8 thanh kiếm cổ của Âu Dã Tử nhằm trấn yểm Âm Huyệt đã xuất hiện từ các bãi chiến trường cổ xưa, nơi có hàng vạn binh lính tử trận.

Tôi giải thích một chút về Vu Hích, trong thời kỳ ban sơ của chế độ quân chủ phong kiến, đây là chức vụ có địa vị quan trọng trong tín ngưỡng tôn giáo thờ thần linh. Quan chế thời cổ đại có chức Chúc, đó là chức quan phụ trách việc tế trời và khấn cầu thần minh. Lúc bấy giờ Vu Hích chính là biệt danh của Chúc. Người nam gọi là Hích, người nữ gọi là Vu, công việc chính yếu ban đầu là bốc phê. Về sau dần dần bị phân hoá trên nhiều lãnh vực khác nhau như chiêm tinh tiên đoán, y dược luyện thuốc, truyền giáo tín ngưỡng... Sau một số lợi cơ nguyên vọng truy cầu sự Khang kiện và trường thọ nên rất chú trọng đến y học và luyện dưỡng. Những Vu Hích này từ từ tách biệt riêng rẽ, tạo dựng hẳn một phương pháp chuyên môn, hình thành một hệ thống độc lập được gọi là phương sĩ. Phương pháp luyện được gọi là phương thuật, để phân biệt rất rõ với vu thuật của các Vu Hích. Vào thời Xuân Thu, người ta gọi chung những người đồng cốt phù thủy là Vu Hích, là những người có khả năng cầu triệu thần minh giáng phúc, người môi giới giữa con người và thần linh, cũng có thể thay mặt quốc gia mà khấn ước cầu nguyện sự phù độ, bảo hộ.

Còn về Khiêu Đại Thần lại là một loại phương thức “trao đổi” giữa người sống với một “thứ” khác. Khiêu Đại Thần thường gồm hai người đeo mặt nạ vẽ hình con trâu cùng hoàn thành, một là nhất thần (hay đại thần), hai là nhị thần (hay phụ thần). Nhất thần là đối tượng bị nhập thể (vỏ chứa), nhị thần là trợ

thủ. Trong quá trình Khiêu Đại Thần, nhất thần nhảy múa “xoay tròn” hai tay cầm lá phong, nhị thần hai tay vỗ mặt trống. Có lần điệu cổ định và lời ca thỉnh nguyện bằng ngôn ngữ cổ xưa. Sau khi thần tới, nhị thần phụ trách cùng “thứ kết nối” trả lời các vấn đề. Mỗi tới đôi khi là thần tiên, thỉnh thoảng là yêu quý, đa phần là linh hồn người chết.

Theo lời Vân Thái thì Âm Huyệt là nơi sản sinh ra Ngọc Hồn (người Miêu gọi, tức đá Canh Mạnh Bà) nhưng cần có thời gian hàng ngàn năm để thai nghén thành công. Sở dĩ phải dùng tới kiếm của vị đệ nhất đức khí sư là vì nghe nói do ông được tam đệ tử của Hồng Quân Lão Tổ truyền dạy phương pháp luyện kim. Nhờ thế mà các thanh kiếm của Âu Dã Tử được xem là linh kiếm cao quý tại dương thế. Kiếm có hai công dụng trấn áp, một là không cho oan hồn siêu thoát cũng khiến nó không đi ra khỏi được kết giới, trở thành thức ăn của Ngọc Hồn. Hai là, người thường không có khả năng chạm vào được thanh kiếm, làm gián đoạn quá trình hình thành Ngọc Hồn.

Vân Thái nói việc hoàn thành lăng mộ đồng thời cũng biến nó trở thành Âm Huyệt to lớn nhất, linh vật bình thường rất khó không chế oán khí, thứ có thể khắc chế cũng sớm hoàn thành. Chính là sai truyền nhân của Âu Dã Tử, tộc trưởng đời thứ 6 Tước Hóa rèn Tru Tiên Tứ Kiếm trở thành song đao, lại dùng song đao trấn yểm phía bắc địa cung, là nơi Bắc Đẩu Chân Võ Quân (Huyền Vũ) cai quản âm giới. Mục đích của tất cả việc trên chính là chuẩn bị cho hai ngàn năm sau, khi tất cả Ngọc Hồn tới thời điểm chín mùi sử dụng, bắt kiếm giải khai, triệu hồi âm binh, tà khí hùng mạnh, so với đội quân của Cửu Thiên Huyền Nữ giúp Hiền Viên Hoàng Đế thời kỳ sơ khai không kém là bao. Song đao khai mở, triệu hoán ma thần, Cửu Ngũ Chí Tôn, Xi Vưu thần chiến, dẫn dắt ma binh, bình định Hoa Hạ.

Về phần Tru Tiên Tứ Kiếm, trong sách Việt tuyệt thư phần Ngoại truyền kỳ bảo kiếm do sử ký gia Tư Mã Thiên sống dưới thời Hán Vũ Đế có ghi lại như sau: Đồ đệ thứ ba của Hồng Quân Lão Tổ là Thông Thiên giáo chủ của Triệt giáo, đồng thời cũng là người giỏi nhất trong tam thánh nắm giữ gồm “Thiên kiếm tru tiên, Huyền kiếm hủy nhân, Địa kiếm diệt ma, Hoàng kiếm trấn yêu.” Trong Phong Thần Diễn Nghĩa cũng viết thêm rằng, thời kỳ rối ren lúc bấy giờ là Đế Tân Trụ Vương của nhà Ân Thương hoang dâm vô độ, bạo tàn thất đức gây mất lòng người, chur hầu các nơi ủng hộ Cơ Phát trong đó có cả giáo chủ của Xiên giáo là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nhưng Triệt Giáo của Thông Thiên giáo chủ lại giúp nhà Ân Thương đánh Chu, dùng tứ kiếm lập trận Thủy Địa Hỏa Phong, trong khoảng khắc mọi thứ gần như bị hủy diệt, thì đúng lúc đó Lão Tổ xuất hiện kịp thời phong ấn tứ kiếm.

Năm 1030 TCN, đời vua thứ 30 Đế Tân tức Trụ Vương sụp đổ, Chu Vũ Vương Cơ Phát lên ngôi. Sau khi lên ngôi lại phái người không ngừng tìm kiếm nhưng không được. Vân Thái nói do người tìm không đủ năng lực, cho nên mới phải đợi đến thời Tần, khi truyền nhân của Âu Dã Tử, tộc trưởng đời thứ 6 ra đời, người hoàn thiện thêm kỹ nghệ luyện kim, nâng cấp bậc đức kiếm nên một tầng cao mới mà không một vị đức kiếm sư nào thời đó sánh kịp. Nghe nói, người ấy không những có khả năng cảm ứng vị trí phong ấn của tứ kiếm mà còn phá bỏ được kết giới bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 132: Hách Liên Vân Thái.

Theo như lời Vân Thái, thì từ thời xa xưa, Miêu tộc ở Thông Lĩnh đã theo chế độ sở hữu nô lệ cùng chế độ mẫu hệ nữ tôn, tập tục truyền thống đó vẫn còn được duy trì tới tận bây giờ. Nô lệ chủ yếu là nam nhân, họ là tầng lớp thấp nhất được coi là tài sản có thể trao đổi mua bán, bất cứ lúc nào. Ngoài ra, Miêu tộc ở Thông Lĩnh còn lưu giữ bảo tồn rất nhiều thê chế kỳ lạ khác, một trong số đó là vấn đề hôn nhân không ràng buộc, chế độ đa phu.

Nữ nhân thường có địa vị cao trong xã hội do khả năng nắm giữ nhiều năng lực khác thường, cũng do tỉ lệ nữ ít nam nhiều nên nam nhân càng không được coi trọng. Nữ nhân có quyền chọn nhiều bạn tình một lúc, bắt đầu từ năm 14 tuổi. Sau khi hạ sinh, nếu là con trai thì do bố nuôi, là con gái thì mẹ nuôi, đều lấy họ mẹ. Chỉ nữ nhân mới có quyền bỏ rơi nam nhân, khi không thích nữa, cô gái đơn giản dùng một chén rượu, hắt vào mặt anh chồng hờ, anh ta cảm thấy cái chén rơi về nhà cũ. Từ đó, lại là chàng trai độc thân ngoan hiền hoặc bỏ đứa nhỏ mất tự do, mai sau vẫn có thể lọt vào mắt xanh cô gái khác tiếp tục cày cấy kiếp nô thê.

Tuy vấn đề hôn phối dễ dãi lỏng lẻo nhưng Vân Thái nói dân số Miêu tộc không vì thế mà đông đúc, ngược lại càng lúc càng suy giảm, tỉ lệ sống cũng rất thấp, thường không vượt quá 40. Tôi nghĩ có thể vấn đề này liên quan tới việc kết hôn cận huyết, tuy bảo tồn được những đặc trưng (ngoại hình) cũng như tính năng (năng lực) của Miêu Tộc nhưng theo thời gian lại khiến hệ gen suy thoái. Cô nói dân số chỉ gói gọn khoảng 4 ngàn người, do 5 trưởng lão đứng đầu cai quản. Trong số đó 20% nữ nhân có địa vị, nắm quyền lực, 80% còn lại là nam nhân, trong đó 10% xuống núi trà trộn rải rác vào các tỉnh thành trung nguyên thường là tinh anh, 20% là vệ binh lính trình sát tuần tra khu vực, 50% còn lại là dân thường và nô lệ lao động chính.

Hách Liên Vân Thái cũng không nằm ngoài những điều lệ trên. Cô là một Vu Nữ (trong đời sống tâm linh của Miêu tộc, Vu Hách từ trước tới nay không do nam nhân đảm nhận), từ năm 14 tuổi, cô cũng bị ép buộc phải tuân theo tập quán của Miêu tộc, chọn vài anh chàng chín chắn đĩnh đạc, rồi lần lượt sinh một đám nhóc tí. Thế nhưng Vân Thái lại yểu chuyển từ chối, hết lần này đến lần khác khéo léo khước từ, cho đến năm 18.

Năm đó, cô thử gieo quẻ tiên đoán về bản thân, nếu tiếp tục ở lại, sống như bao người phụ nữ khác thì tương lai thế nào? Là quẻ đại hung, quẻ nói trong vòng 1 năm cô sẽ về ôm lấy gốc cây Cỗ Xà Thụ, từ từ tự phân hủy làm phân bón cho nó hấp thu.

Trước khi quyết định rời bỏ tộc nhân, cô thử bói bằng gương đồng, cho tương lai Miêu tộc. Tâm thành tất linh ứng, trên gương xuất hiện hình ảnh bốn bề tuyết từ trên núi cao thần tốc trút xuống thôn làng Miêu tộc, tựa như hồ cát trên sa mạc, vài xèng xúc đỏ, chôn lấp san bằng. Mà ở lưng chừng núi nhìn xuống, thấy bóng dáng một thanh niên như hun đúc từ hắc khí, trên vai có ngọn lửa nhỏ lơ lửng. Hình ảnh lại gần khiến Vân Thái nhìn rõ hơn là một con chim bé tí lông đỏ như máu, mà cận kề phía sau lưng thanh niên, vác theo một thi thể mới chết như được lôi từ trong băng tuyết ra, gương mặt đó, cô nói

rất giống tôi. Sau đó Vân Thái lại nhìn thấy thanh niên tà khí giết chết thần thú viễn cổ của Miêu tộc, sát hại Đại Tư Tế, phá tan thần điện, lại nhìn thấy tôi và nam nhân kia giao đấu kịch liệt, cuối cùng kết cục là ngọc đá cùng tan.

Cô nghĩ vì tôi xuất hiện trên Nhân Tiên Kính (gương đồng tiền liệu tương lai phạm nhân dành cho Đại Vu Nữ) nên chỉ có tôi mới có thể ngăn cản sự diệt vong của Miêu Tộc, chỉ có tôi mới ngăn cản được thanh niên huyền bí kia. Nhưng tôi cảm thấy mình không cường đại tới mức đó, hơn nữa bản thân là người Hoa Hạ, theo lý thì sau khi biết căn nguyên nên ngăn cản việc Âu Tử Dạ tập hợp kiếm cổ, như vậy tránh cho tương lai máu chảy thành sông hôi tanh vạn dặm. Ừa, thế Âu Tử Dạ cực khổ làm vậy là giúp Miêu tộc? Có sao lại bị phá đám? Nhưng vì sao Âu Tử Dạ lại phải mất tâm bỏ sức làm thế? Anh ta là người Miêu?

Tôi lắc lắc đầu. Hai bên đối nghịch, dường như gặp nhau là đánh, còn có vẻ không biết nhiều về đối phương. Sao cô ta không nói cho Miêu tộc biết? Mọi người hợp lực chia nhau đi tìm, thấy tin tức về tên tội đồ ác nghiệt đó thì lập tức vây bắt truy sát, như vậy thành công hơn là trông chờ một mình tôi. Còn nữa, Thuận Vu Chấp Minh đó không phải cũng có năng lực lấy được kiếm trấn yểm sao? Tập trung nhân lực tài lực gì đó đi giải khai hết tất cả kết giới trước Âu Tử Dạ một bước không phải là được rồi sao?

Tôi chỉ hứa bảo bọc đứa nhỏ, về phần tồn vong của Miêu tộc, tài mọn sức yếu chắc gì bản thân đã gánh vác kham nổi. Dẹp sang bên đề. Không thì tôi chuyển lời nhờ Âu Tử Dạ bắt tay cùng họ hợp tác?

Lại qua lời Vân Thái thì được biết Miêu tộc cấm nữ nhân xuất ngoại cho nên cô phải giả trang, nhờ cậy tới gã nô lệ tâm phúc đưa ra ngoài. Ra ngoài rồi lại thay đổi một phen trang phục trung nguyên để dễ bề lẫn trốn trà trộn. Khoảng 1 tháng sau tin tức bại lộ, tộc nhân đuổi tới, trong quá trình chạy trốn, người đó để kéo dài thời gian cho cô thoát thân mà ở lại ngăn chặn, không rõ sống chết.

Vân Thái cầm đầu chạy, suýt lao vào một xe ô tô, cô vì vừa đói vừa mệt vừa sợ hãi lên ngất luôn tại chỗ. Khi tỉnh lại thấy bản thân đang ngồi yên ổn trên xe, xung quanh có nhiều thanh niên, thấy cô thức dậy thì mỗi người một câu hỏi thăm, cô đương nhiên nghe không hiểu. Vì vấn đề bất đồng ngôn ngữ nên cả quá trình lệnh đèn mười mấy tiếng trên xe, không ai làm phiền cô nữa, con buồn ngủ lại kéo đến khiến Vân Thái say ngủ mê mết. Mãi đến khi có người đánh thức, cô mới mất nhắm mắt mở ngo ngắc ngồi dậy, lại phát hiện trên xe chẳng còn ai, ngoài trời tối đen, ánh đèn lấp lánh giăng khắp phố phường, người và phương tiện qua lại tấp nập nhộn nhịp.

Vì không ai biết cô nói bằng ngôn ngữ gì, nên không thể hỏi han lấy thêm được thông tin. Một người đành đứng ra nhận trách nhiệm đưa cô về nhà họ tạm trú ít bữa, cô chỉ có thể đâm lao đành phải theo lao. Thế nhưng sau đó rất nhiều thứ thú vị, mới mẻ, khác lạ, mà cô trước đó không hề được biết đến nên bị thu hút, hấp dẫn kinh khủng. Trong căn nhà to lớn như cung điện, mọi thứ đều đẹp để một cách kỳ lạ và chúng lấp lánh như ru cô quên đi thời gian, quên đi cuộc sống ở quê nhà.

Cô hỏi người đó rất nhiều điều, để dần dần phải dùng đến cả ngôn ngữ vung chân quơ tay cùng biểu lộ cơ mặt kết hợp mới miêu tả được một nửa thứ định nói. Cô cũng biết ở nhà người lạ là nguy hiểm, nhưng giờ lang thang đầu đường cuối phố thì còn hiểm nguy hơn, không khéo chưa tới ba hôm đã quy tiên trong công viên.

Dần dần qua thời gian tiếp xúc ngày một nhiều, cô cảm thấy người đó có thể tạm tin tưởng. Hơn nữa anh ta cũng rất nhiệt tình bỏ công sức bỏ thời gian dạy cô ngôn ngữ của anh ta và Vân Thái tự nhận mình tiếp thu rất nhanh.

Có lẽ là hai tháng sau, hai người đã có thể trao đổi tin tức sơ bộ. Ví dụ như cô nói lý do mình không nơi cư ngụ vì bỏ trốn khỏi gia tộc bởi cuộc hôn nhân ngượng ép. Và hôm đó thật vô cùng may mắn khi được lên xe của anh che chở, nếu không nhất định là bị tóm được rồi gồng cổ xích tay lôi về. Cô lại chân thành tạ ơn anh đã thu nạp cung đường mấy tháng nay.

Anh nói lần đó bản thân là người đứng ra tài trợ đám bạn bè thân thiết đi chuyến du sơn ngoạn thủy nhân dịp cả lũ tốt nghiệp. Anh ra trường với tấm bằng xuất sắc khoa nhiếp ảnh, cũng được một tạp trí thời trang săn đón mời mọc về làm. Thảo nào cô thấy khắp nhà đâu đâu cũng treo tranh chụp người, chụp phong cảnh và kiến trúc, có cả mấy tấm phía dưới ghi giải thưởng này nọ.

Nhưng rồi anh nói có đưa ảnh chụp cô cho phía cảnh sát để phụ giúp tìm người thân, vậy chắc cần liên lạc với họ bảo không cần. Vân Thái nghe xong liền linh cảm có chuyện chẳng lành lập tức xin phép anh cho rời nhà đi xa. Nhưng cô lại không biết phải đi đâu, cuối cùng là anh đưa cô tới thôn Hạ Nhị Đài lánh nạn. Nơi này có rừng tre lâu năm trải rộng mênh mông, anh nói lúc trước từng đến đây một lần vì rất thích chụp chúng. Quá trình cao bay xa chạy, đương nhiên cô rất cẩn thận đề phòng, đã che chắn bao bọc bản thân kỹ càng.

Ban đầu là cô sống một mình ở đó, sau anh tới ở cùng, đóng giả thành cặp vợ chồng bốn ba xa xứ, về sau giả lại thành thật, sinh ra một nhóc tí.

Nhưng đứa trẻ đó lại mọc răng từ khi mới oe oe chào đời. Cô nói theo tin đồn quê mình tất sẽ khắc chết cha mẹ, cần phải loại bỏ nó đi, điều đó khiến Vân Thái cực kỳ hoang mang lo sợ.

Rằng đứa bé, tựa như lưỡi cưa vậy, mọc đầy cả miệng, mới sinh một tuần đầu theo quan niệm không được uống sữa mẹ, mà phải 'Xin sữa' người khác là người thân hoặc hàng xóm, còn gọi là 'Sữa mở họng'. Sinh con trai, thì phải xin sữa của nhà sinh con gái và ngược lại, ý để đứa trẻ có được nhân duyên tốt sau này.

Nhưng đứa nhóc này, sinh ra đã mọc đầy răng ngay đến cô cũng có phần ái ngại, tương tự cá mập vậy, ai dám cho nó bú sữa? Cô phải vắt sữa vào bình rồi mới cho bú, chồng cô thấy lạ liền hỏi nguyên do. Cô cũng thành thật khai báo, chỉ vì thế mà bỏ con thì quá thất đức, đứa trẻ nào có tội tình gì. Theo truyền thống quê anh nếu đứa trẻ mệnh xấu, cần được hoán cải vận mệnh bằng cách cho vô chùa nuôi nấng, hoặc nhận một người mệnh tốt làm cha mẹ đỡ đầu. Đồng thời thay cho nó một cái tên tạm thời khác và giả một thân phận mới. Thế nên cô đặt con là Ô Nha.

Anh chồng bán rau trên chợ huyện, đa số quen biết xa giao với đám đàn bà con gái, trong số đó có cô Triệu Hồng Mai cũng mới sinh, trùng hợp lại là con trai nên sốt sắng khẩn cầu xin sữa dùm vợ. Nào ngờ mới được ba ngày, sang tới ngày thứ tư, đến tối muộn rồi vẫn không thấy chồng trở về. Cô

nóng lòng sốt ruột vừa bồng con gọi tên chồng, xách đèn lồng đi tìm khắp khu rừng nhưng vẫn vô vọng. Sáng ra lại tới chợ huyện hỏi han, cuối cùng hôm sau công an địa phương tìm đến tận nhà thông báo chồng cô là hung thủ một vụ án giết người nghiêm trọng. Hôm sau nữa thì tuyên bố đưa anh vào nhà tù tỉnh, kết án tử hình.

-Đưa nhỏ tên chính thức là Hách Liên Ái Nhi, sau này đủ 14 tuổi thì cậu nói cho nó biết. Bởi vì đến lúc đó không cần sử dụng cái tên giả Ô Nha nữa.

Khi cô vừa nói xong, đột nhiên cả người không ngừng kịch liệt trần động, tựa như bị điện giật. Sau đó cơ thể trở lên vận vẹo méo mó phát ra âm thanh “hiu hiu” như tiếng gió lùa vào hốc đá. Một giây sau nó co rút và xoắn vặn lại như một sợi thừng, cuối cùng chẳng còn lại gì cả. Tôi hốt hoảng định lao tới khu vực như trùn vào bóng tối, nhưng mới được hai bước thì cơ thể tự động đông đặc lại. Cảm nhận phía trong đó, một thứ gì đó đang vô thức tỏa ra khí thế cường đại, vô cùng uy áp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 133: Thiếu nữ váy trắng.

Từ trong bóng tối, một thứ đen đặc từ từ lộ diện, chân tôi vô thức lùi lại phía sau. Một thứ uyển chuyển như một dòng nước đen từ từ bơi lượn trong không khí, cuộn thành từng vòng từng vòng dần dần bao trùm cả căn nhà. Trái tim tôi đập thành thịch như trống trận khi nhìn thấy những cái rễ mọc ra từ cơ thể mẹ to đùng tựa cột nhà. Những cái rễ như đốt chân của loài bọ giáp xác, chúng êm ru di chuyển trên bức tường tre như một cái bóng. Khi lướt qua những lỗ hổng, ánh sáng xuyên thấu, nó như một tấm lụa mỏng tanh, không, là một thứ chưa có thực thể.

-Không cần lo lắng.

Một tiếng nói bất thành linh vang lên sau lưng khiến tôi giật nảy mình quay lại. Là Mạnh Chương. Gã ta vừa xuất hiện cái thứ như dịch thể hắc thạch anh liền uốn éo trườn tới, xoắn từng vòng từng vòng bao bọc lấy cơ thể Mạnh Chương, có vẻ vô cùng thân tình.

Nhận ra rồi, thứ này mơ hồ nhìn thấy hai lần, chính là lần đầu lúc ở gần anh ta trong căn phòng toàn thi thể ngâm chất bảo quản và lần hai khi xem clip giết người trong ngục tù. Thì ra, nó là quái vật được gã ta nuôi nấng.

Qua vài giây thứ vật chất không rõ ràng đó tan dần vào cơ thể Mạnh Chương như hòa nhập hoàn toàn. Tôi bước tới gần ta, tức giận.

-Anh đã làm gì Vân Thái?

-Cô ta là tộc nhân bỏ trốn, phải được đưa về Thông Lĩnh chịu tội.

Câu nói của gã khiến tôi ngộ ra nhiều điều.

-Tôi chỉ thấy cô ta là một khối đen xì như khúc than hoa. Sao anh biết cô ấy là người Miêu tộc? Sao anh không bắt ngay từ đầu lại đợi chờ cô ta kẻ hết mọi sự tình cho kẻ ngoại tộc như tôi hay? Anh có biết là cô ta đã tiết lộ những gì cho tôi nghe không?

-Đã nói rồi, tôi không nhìn bằng mắt như người bình thường. Người của Miêu tộc có hào quang năng lượng sinh học đặc biệt. Ngay cả khi chết rồi thì hồn vía cô ta dưới cái nhìn Linh Thị cũng không nhầm lẫn. Tôi chính là cố ý để cô ta nói cho cậu hay, những gì cô ta biết tôi cũng biết, thậm chí còn biết rõ hơn. Nhưng khuyên cậu, đừng quá cá tin.

-Tôi không nghĩ cô ta nói dối. Bởi vì cô ta chẳng có lý do gì để làm vậy.

-Lý do, có đấy. Khi chồng cô ta bị bắt, chúng tôi đã giăng kết giới để cô ta không đi xa được, coi như sự trừng phạt. Vì thế, cô ta là đang oán hận Miêu tộc, muốn nhờ tay cậu phá hoại chúng tôi.

-Không đúng, cô ấy là nhờ tôi giúp Miêu tộc không bị diệt vong. Khoan, từ thời điểm đó cô ta đã bị bại lộ rồi?

-Cậu khờ thật, cùng một lò xuất xưởng với Âu Tử Dạ mà một tên thì khôn vãi đạn. Cậu nghĩ tộc nhân của chúng tôi toàn một lũ bại não cả sao? Những gì cô ta tiên liệu được người khác lại bắt tài vô dụng không bởi ra? Cậu nghĩ cô ta tài cán tới mức nào mà che mắt được tộc nhân từng ấy năm trời? Chúng tôi là có tình giám cảm cô ta ở nơi này.

Gã tuôn ra một tràng quả quyết như thế xong xoay thân bỏ ra ngoài, xem ra tôi cần phải cân nhắc lại rồi.

Bên ngoài thấy Ô Nha ngồi xỏm dùm một cành lá tre chơi đùa với tiểu bạch thỏ. Vừa nhìn thấy tôi ra liền nhòe dấy chạy tới.

-Mẹ nói gì với chú?

Tôi xoa xoa mớ tóc rối bù xù của nó.

-Chào nhóc, từ giờ chú là bố cháu.

Nó mở to cặp mắt trong veo, nhìn tôi hồi lâu, chớp một cái rồi chạy ù vào trong nhà, miệng hét lớn “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Sau đó chạy ra ngoài, mếu máo nói.

-Mẹ cháu đâu? Mẹ cháu đâu rồi?

Tôi nhìn Mạnh Chương, gã lại nhìn nhìn đám tre lao xao trong gió vờn. Âm thanh của gió thổi thức nức nở như đám người khóc tang chịu đựng gió rét buốt căm căm dày xéo cái cổ họng khản đặc. Tôi có chút ngứa răng muốn cắn gã một cái, lại bất lực không biết phải giải thích thế nào cho đứa nhỏ. Tôi ngồi xuống, đặt tay lên vai thằng bé.

-Mẹ đã giao cháu cho chú chăm sóc, từ giờ cháu ở với chú. Chú sẽ cố gắng hết sức chiều cô cháu, vậy nên Ô Nha, hợp tác hòa thuận được không?

Ô Nha gật gật, tiếp tục mếu máo hỏi tiếp.

-Mẹ lại bỏ đi đâu? Bao giờ Ô Nha mới được gặp lại? Sao mẹ lại bỏ Ô Nha đi nữa rồi?

Tôi lại nhìn tên Mạnh Chương, gã nhìn lại tôi rồi nhìn trời. Bầu trời vẫn vẫn vũ mây mù dày đặc xám xịt và âm u ảm đạm như mặt đám người chịu tang. Mây không ngừng vặn vẹo xoắn ốc kéo tới lũ lượt. Trông nó xập xệ bầy nhầy như cái bụng nung núc mỡ, báo hiệu cảm giác không an toàn chỉ muốn né ra xa.

-Chú cũng không biết đi đâu nữa...Nhưng sẽ lâu lắm cháu mới được gặp lại.

Tôi xoa xoa đầu tổ quạ của nó, sự nhận điểm khác thường, hỏi.

-Mẹ cháu lúc trước từng bỏ cháu đi sao?

-Cách đây mấy năm rồi, lâu quá cháu không nhớ rõ. Chỉ biết hồi đó còn bé xíu, bé hơn cả lúc này. Khi đó mẹ khá yếu, khó nhọc đi ra khóm tre kia, đào một cái hố, rồi vào đó nằm. Cháu hỏi mẹ đang làm gì đấy, mẹ bảo mệt, muốn ngủ, bảo cháu ra chỗ khác chơi, không được tới gần quấy rầy. Nên cháu chỉ đứng xa xa nhìn lại. Hình như là 3 hôm sau mẹ lại trở về. Có thể bây giờ cũng vậy. Mấy hôm nữa mẹ trở về với cháu, phải không ạ?

Chúng tôi nghe bé tiết lộ vậy, đều vô thức nhìn về nơi Ô Nha chỉ. Tít cuối khu vườn, nơi đó có khóm tre xanh rì cong vút, phía dưới u nên như chiếc bát úp ngược. Trên u đất cỏ mọc um tùm tươi tốt như được bón phân xanh, nhìn thoáng qua, quả có chút liên tưởng tới nấm mộ mới đắp. Tôi nhìn bé con hồi lâu, thở dài một cái.

-Nhóc, tóm lại là giờ mẹ cháu đi xa, rất xa. Bởi vì mẹ an tâm giao Ô Nha cho chú rồi. Có lẽ đợi sau này cháu lớn khôn thêm chút nữa...mẹ sẽ gặp cháu. Cho nên, đi theo chú nhé!

Ô Nha nhìn nhìn tôi một chút, nước mắt lăn vòng trong hốc hồi lâu, cuối cùng kìm nén không được ã chã tuôn rơi như mưa. Ô Nha vừa vờn hai tay lau nước mắt vừa liên tục gật gật đầu đồng ý.

-Vậy ra...cô ta chết lâu rồi!

Tôi đứng lên, lăm bằm trong miệng, Tư Đồ bước tới bên thăm thì.

-Thằng nhóc này, ngay khi nhìn thấy cô ta tôi đã biết đó chẳng phải con người. Cậu lại mắt lác mắt lồi không nhận ra? Mắt trên đầu đẹp thế quả nhiên để làm cảnh.

Tôi lườm gã một cái. Cung Trường Linh cũng tới bên thậm thụt góp lời.

-Tôi thấy cô ta chỉ là một làn khói đen. Liên hiểu ra nhóc Ô Nha kia là sống với mẹ ma. Mà cậu lại ngốc nghếch tới mức không phân biệt nổi người chết với người sống? Sáng nay ừ đồ lờ đờ ừ luôn nào à?

ĐM chủ tứ bọn này, thừa nước đục hòa vào xỉ vãi. Tôi cầm nín ngược đầu nhìn vòm trời như muốn nứt ra. Sau đó lại bực tức bước tới bên Mạnh Chương.

-Anh nói đi, cái chết của Hách Liên Vân Thái có nhúng tay vào không?

Mạnh Chương nhìn tôi có chút sững sốt, vài giây sau mới trả lời.

-Giết hay không giết là chuyện riêng của Miêu tộc chúng tôi, đâu can dự tới cậu.

Tôi bực bội đáp lại.

-Liên quan, bây giờ Ô Nha là con tôi, mai sau nó lớn hiểu chuyện. Tôi còn biết đường mà trả lời.

-Vậy cậu cứ nói mẹ nó do tôi giết, giỏi thì cứ tìm tôi trả thù.

-Không được, anh cứ nói rõ ràng ra đi, quơ vào mình làm gì?

- Cậu vừa ngốc nghếch vừa bướng bỉnh, quản cho tốt chuyện bản thân bớt bao đồng đi.

Nói xong Mạnh Chương bỏ ra chỗ xe moto khởi động máy. Bất chợt tay áo bị giật giật, cúi xuống là Ô Nha. Bé chỉ ra một hướng, tôi nhìn theo. Phía đó có một cô gái mặc váy ngắn màu trắng, tóc đen như màn đêm khe khẽ lay động.

-Chị ấy muốn gặp chú.

-Nhóc con, giờ phải gọi bằng bố!

Tôi sửa lại, nhìn gương mặt bé gầy gò do thiếu dinh dưỡng, có chút vô thức đau lòng. Thầm hứa mai sau nhất định phải tắm bổ cho nó béo tốt một chút, như vậy ốm đi ngủ cũng thoải mái.

-Bố!

-Ngoan nha!

Tôi hài lòng nở nụ cười xoa đầu bé.

-Chị ấy có chuyện muốn nói với bố. Ra gặp chị ấy một chút đi.

-Nhưng bố không quen chị ta, cũng không muốn bị người lạ nhờ vả nữa.

Tôi vừa dứt lời, Tư Đồ tháo mắt kính sát tới, thần bí to nhỏ.

-Chú em à, gái đã tìm tới cửa, thì không nên từ chối. Thôi thì cứ đi với ả ta một đoạn, hoàn thành tâm nguyện sớm giúp người ta thỏa mãn siêu thoát.

-Nói cái gì kinh vậy bố!

Tôi giỡn nẩy lùi ra xa, ngờ đâu va vào Cung Trường Linh, gã đeo kính, vẻ mặt lại có chút hồ hởi như ong thấy hoa bay tới.

-Cậu xem ở đây có 4 tên nam nhân, cô ả không chọn người khác lại chỉ đích danh cậu muốn nói lời thăm kín. Cho nên trong chuyện này cậu vẫn không nên khước từ. Đi xem rốt cuộc cô ta cần cậu nhờ gì. Chúng tôi ở đây đợi.

“Thăm kín” cục shit. Tôi cảnh giác, gửi thấy có mùi bất bình thường. Tên lão đại làm màu, tên đàn em cũng giả bộ, bọn họ đang trông mong cái khi gì?

-Hai chủ tớ nhà các người đang hí hửng xem kịch hay gì chứ?

-Bố, chị ấy nói sẽ dẫn bố ra bìa rừng. Vậy nên chúng ta có thể đi trước, bố không sợ bị làm phiền.

Nhóc Ô Nha ngây ngô rót thêm mỗi lửa. Làm phiền cái mớ. Tôi đưa mắt nhìn Mạnh Chương vừa đứng lúc gã cũng quay sang nhìn tôi.

-Đây là số mệnh sắp xếp, thôi thì cậu cứ nhắm mắt nhắm mắt lao đi.

Á đù, bọn này nhất định nhìn ra điểm gì đó. Thế là gã vừa dứt lời xe cũng nổ máy brum brum phóng đi. Theo sau là Cung Trường Linh. Ô Nha cũng đã trèo lên xe Tư Đồ, còn quay lại vẫy vẫy tay.

-Bố, chị ấy tốt lắm! Đừng bắt nạt chị ấy!

Tôi quay lại nhìn cô gái đứng lặng lẽ ngoan hiền xa xa, cái thân thể liễu yếu đào tơ đứng mờ ảo trong đám tre xanh sương mù uốn lượn.

Cô ta có thể có vấn đề gì mà phải là tôi giải quyết dùm? Rốt cuộc muốn gì ở tôi?

Mỗi bước tôi tới gần lại thấy hình ảnh cô như vẫn còn xa. Quái lạ, tôi đi một lúc cũng được 2, 3 phút, thế mà nào còn chưa nhìn thấy rõ được mặt cô ta? Cô ta tựa như tấm bia, dù có cố ngắm bắn thế nào vẫn thấy cái đích còn xa vời.

-Này, cô đừng đi chuyện được không? Có gì thì nói đại ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 134: Thiệt Khẩu

Tôi bực mình quá lớn. Cô ta vẫn đứng im im đầu hơi cúi xuống, tóc đen dài lướt tha che gần kín khuôn mặt làm tôi dù căng mắt thế nào vẫn thấy nó mờ ảo như phù sương. Một lát sau, cô ta mới chính thức nhúc nhích, quay lưng lại, tiếp tục lặng lẽ lướt đi.

Tôi nghiêng đầu. Không ổn rồi, càng lúc càng có cảm giác cô ả chẳng phải hạng gái thôn quê nhu mì hiền thực. Chẳng lẽ định dắt tôi đi lòng vòng trong khu rừng tre như mê cung này và rồi lạc đường phải sống với cô ta cả đời? Nghe nói một số dân tộc thiểu số có tục lệ bắt đàn ông về ở rể!

Phía trước chỉ là cái bóng đen đen ẩn hiện mờ ảo hình dáng con người trong hơi sương lảng đảng và đám lá tre rậm rì xôn xao.

Đột nhiên tôi có dự cảm chẳng lành, hơi lạnh cứ như một đám trùng chỉ, bò lổm ngổm vào trong áo quần, cơ thể chúng nhóp nhóp ẩm ướt bám dính lấy da thịt nóng hổi khiến người ta vô thức rùng mình sờn gai ốc.

-Này, cô định dẫn tôi đi đâu? Không thể nói tại đây sao? Cô không nói gì, tôi không đi theo đâu!

Cái quái gì thế này? Hay cô ả bị câm? Tôi bực bội định rẽ sang hướng khác lại phát hiện, sương mù quá sức khủng bố, trong vòng bán kính 2m, méo thấy cái gì rõ ràng hết. Thế này mà có cái hồ nào dưới chân thì ngã lộn cổ đập mặt.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh huyền ảo, hình như của rất nhiều người. Tôi ngoảnh đầu đã chẳng thấy cô gái kia đâu, liền nhắm hướng phát ra sự tình lạ, chạy tới.

Chạy một hồi lâu vẫn nghe thấy những âm thanh không đầu không đuôi, không rõ ràng đó. Tôi hết rẽ trái lại quẹo phải, thế méo nào vẫn không xác định được đúng hướng.

“Không, các anh tha cho tôi đi.”

Lần này nghe thấy rất rõ ràng, như kẻ bên tai.

“Không, dừng lại đi, dừng mà!”

Bà mịa nó, lần này ở hướng khác, tôi lại vòng. Chạy thêm chút nữa liền nhìn thấy trước mặt thấp thoáng mấy cái bóng đen.

“Tổng Vạn Kim, anh là cầm thú, tôi có chết cũng không tha cho đồ súc sinh nhà anh!”

Tôi lao vào đám sương mờ như tấm khăn voan ngăn cản ánh mắt người nhìn hiếu kỳ. Thấy một đám nam nhân vừa ha hả sảng khoái nói cười vừa kéo quần lên. Trên mặt đất ẩm ướt, vương vãi những vết máu đỏ tươi lẫn lộn cùng chất dịch trắng đục. Tất cả hòa quyện vào nhau, bốc nên thứ mùi tanh tươi tươm lợm.

-Cứ để xác cô ta ở đây có sao không?

Một kẻ nói, giọng máy móc vô cảm.

-Lo gì, đã có tên Hách Liên ngu xuẩn kia chịu tội thay cho chúng ta rồi.

Một kẻ khác thoải mái nói, âm thanh đều đều như thiết bị lập trình không cảm xúc. Dứt lời gã dốc ngược chai rượu vào thân thể một nam nhân nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất. Một kẻ khác lột tay bằng một miếng vải, cầm lấy cái liềm có dính máu, trét máu vào hai bàn tay kẻ bất động, sau đó ném cái liềm gần đó.

Một giọng lạnh nhạt không xúc cảm cất lên.

-Mày chuốc thuốc ngủ cho nó đủ liều không? Nhỡ nửa đêm tỉnh dậy bỏ chạy thì mất cả chì lẫn chài.

-Mày yên tâm, nó ngủ tới trưa mai cũng không tự tỉnh dậy nổi. Sáng mai chúng ta đem người tới chỗ này tìm. Nhân chứng vật chứng đủ cả. Ngay đến phía cảnh sát cũng lo lốt đầu ra đây rồi. Mịa kiếp. Đáng đời con ngu. Không cho tao lấy vợ hai thì cũng éo cần mày ngồi ở cái ghế phụ nhân làm gì. Tưởng dễ được thằng con trai thì tao không làm gì chắc. Mày không cho động vào người thì tao cũng cóc cần. Cho đám bạn tao chơi mày đến chết.

Đám kia như những cái bóng đen đặc co lại tạo thành dáng vẻ con người, rồi âm thanh hần học tức tối tan loãng, chỉ còn lại những thứ như hắc khí nhân lay động trong sương.

Trên mặt đất, một nữ nhân không mảnh vải che thân, tứ chi giang rộng phơi bày những vết bầm dập thâm tím xanh đen chi chít, cả những chất dịch trắng đục vương vãi khắp mình mẩy. Noi cô, một vết thương chí mạng, mà từ đó máu tươi không ngừng chảy lan tràn. Vết thương nghiêm trọng tạo ra khoảng trống hình chữ V khiến cái đầu nghiêng sang bên, gần như hất hẳn lên trên, trùng trùng mắt trắng dã, lồi lón như ốc bươu nhìn về một phía khác.

Sau đó, hắc khí từ bốn phương tám hướng lũa tới, như huyết trùng ngửi thấy mùi vị thức ăn.

Mỗi một lần khối đen bám vào thi thể, liền lấy đi một miếng da thịt. Máu tanh nồng lại thơm ngọt phun ra, văng tứ lung tung.

Mỗi một lần khối đen bám vào thi thể, liền lấy đi một miếng da thịt. Máu đỏ chói mắt phun vào sương mờ, nhuộm lên không gian một màu yêu dị chết chóc.

Cứ thế cho đến khi nó chỉ còn là bộ xương bị găm nhăm dờ dang.

“Á Á Á Á Á Á Á ...”

Đột ngột, một trận kêu thét thanh đau đớn vang lên. Tôi lại hòa tốc lao tới. Rất nhanh liền thấy một thanh niên bị một đoàn hắc khí bủa vây. Chúng như gỏi bọ vậy. Càng la hét xua đuổi, chúng lại bầu tôi cắn xé càng ác liệt. Máu ồ ạt tí tách nhỏ giọt xuống, tưới đầm vật đất mỗi bước chân gã lê bước. Cuối cùng, chỉ còn lại bộ xương người ngã xuống, như thức ăn thừa của dã thú.

“Á Á Á Á Á Á Á ...”

Lại thêm trận tiếng hét kinh hãi ghê sợ. Rất gần như kề bên tai, mới đảo bước được mấy cái đã nhìn thấy một người lăn lộn thống khổ trên mặt đất. Hắc khí ồ ạt ủa tới, bao bọc kín kẻ lấy cơ thể gã, như một đám giun bôi thành bầy đàn trong vùng nước cống bẩn thu hồi hám.

“Á Á Á Á Á Á Á ...”

Lại thêm một trận tiếng hét hoảng hốt kinh sợ. Tôi không di chuyển nữa. Xung quanh vẫn còn vang vọng những âm thanh khiếp đảm sợ hãi.

“Tôi chỉ muốn cậu giải thoát cho tôi khỏi cuộc sống ngọt ngào bế tắc này.”

Tiếng nói bất thành linh như cất lên ngay trong óc. Tôi vừa xoay người lại, liền hét ré lên thất kinh hoảng loạn lùi ra xa. Chẳng là khuôn mặt kia gần quá thể đáng, dường như là chớp mũi suýt chạm chớp mũi tới nơi.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn tâm tình, hít sâu thở đều, từ vùng đan điền, một luồng hơi nóng mãnh liệt bùng lên, xua tan giá rét đang bao trùm lấy con người.

Hắc Hồn phóng ra, hình dáng còn chưa hoàn chỉnh đã nghe thấy tiếng nó cười khùng khục ranh mãnh.

Nhìn kỹ lại, là cô gái mặc váy ngắn màu trắng, tóc đen dài thướt tha, khoảng cách hoàn hảo, bây giờ có thể trông rõ mồn một. Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, chỉ biết đẹp tới mức yêu điểm ma mị, làm cho người ta sững sờ bàng hoàng.

“Chỉ có cậu mới giúp tôi thoát khỏi tình trạng đơn điệu tù túng. Xin hãy đưa tôi đi theo. Hãy để tôi bên cạnh.”

-A, tôi không hiểu cô đang nói gì nhưng chắc là không thể giúp được gì đâu.

Hắc Hồn tự động cuốn lấy người tôi, nên cô ta không thể tới gần. Cô chỉ đứng xa xa thủ thủ nói vọng lại. Âm điệu du dương lại thốt ra.

“Không, chính là cậu. Nơi này rất tẻ nhạt, buồn chán lắm. Tôi muốn được ra ngoài khu rừng. Nghe nói nơi đó rất tuyệt vời. Có rất nhiều người. Cho nên hãy để tôi tới gần anh hơn.”

Cô ấy cũng giống như Ô Nha, không được phép rời khỏi nơi này mà phải nhờ vả người khác trợ giúp sao?

-Ô Nha nói thằng bé chơi với cô rất vui vẻ, cảm ơn cô đã quan tâm chăm sóc nó bao lâu nay.

“Ô Nha sao? Ô Nha cũng tốt nhưng không bằng nam nhân trưởng thành. Cậu có thể để cái con “khủng long” kia ra xa một chút không? Như vậy tôi mới tới bên anh được. Có muốn tôi tới bên anh không?”

Âm thanh trầm bổng ngân nga bay tới. Cô ta đang cố thuyết phục tôi điều gì? Ngược đầu nhìn Hắc Hồn, cơ thể nó càng tự động siết chặt, khiến tôi suýt tắc thở, vội đập đập để nó nói lòng ra.

-Xin lỗi, thật ra nó rất ngoan ngoãn vâng lời, cô không cần sợ hãi, nó sẽ không tự tiện làm tổn thương người khác.

“Nhưng trông nó thật gớm ghiếc đáng sợ quá. Nếu anh không để nó đi, sao tôi tới gần được? Anh không muốn tôi tới gần sao?”

Giọng điệu có chút mất kiên nhẫn, vừa nói xong cũng tự động trút bộ váy xuống đất để lộ ra cơ thể với những đường cong hoàn mỹ.

Tôi nhủ mày thật chặt.

-Cô, rốt cuộc muốn gì ở tôi?

Cô ta một tay che mặt một tay ôm bụng, cười ré nên mạn dại. Tôi lại càng nhủ chặt lồng mày. Chẳng là hắc khí từ người cô ta mơ hồ lớn vồn lan ra.

“Trong số đám đàn ông đó, thì chỉ có anh là trông dễ lời kéo. Ai ngờ ngu ngốc không thể tả, mời gọi này giờ mà cứ ngô nghê ở đó giả nai.”

-Cô...cô...muốn dụ dỗ tôi?

Nét mặt diễm lệ của cô ta thay đổi càng dữ dội, cứ như bị lỗi phẫu thuật, là một sản phẩm tạo hình thất bại, hư hỏng nặng. Từ thiên nga đoan trang xinh đẹp biến thành cóc ghè hung tàn dữ tợn, ánh mắt khoát lên sự thù địch ác độc, lại ngoác miệng cười như lên cơn điên khùng.

“Vì cái kết giới ngu ngốc mà ta không thể thoát khỏi chốn này. Thằng nhóc Ô Nha thì không đựng vào được. Đám dân làng cũng chết nhất không dám vào sâu. Ta đã chờ đợi thật lâu, chờ người thứ 7 xuất hiện. Chỉ cần giết thêm một người nữa là ta có thể đi khỏi nơi này.”

-Người thứ 7? Phải là thứ 8 chứ? Cô chính là cái thứ hắc khí giết Triệu Hồng Mai và 6 người đàn ông?

Cô ả xoay lưng lại, từ mớ tóc đen mượt mà bỗng bành, một cái gì đó đang cố nhô ra.

Một cái gì đó như cục thịt thừa không ngừng vặn vẹo ngoi lên sau đó nhào lặn ra một khuôn mặt tựa như đục ba cái hồ sâu thăm thẳm tối đen như đồ hắc ín.

Từ cái miệng một chuỗi âm thanh méo mó phát ra.

“Oán niệm của cô ta hấp dẫn hắc khí đến. Cô ta lúc đó đang hấp hối, sự thù hận sục sôi như núi lửa phun trào, như hương thơm quyến rũ mời chào hắc khí tới. Cô ta tự nguyện để chúng ta ăn thịt xác, rồi giúp cô ta giết 6 tên ác dân.”

Cái miệng càng nói càng lúc càng mở rộng, tôi có thể nhìn thấy những chiếc răng nhấp nhô mọc ra như nấm sau mưa đêm.

“Nhưng sau sự kiện đó cô ả bị một kết giới không biết ở đâu hình thành giam cầm ở lại đây. Ta vẫn chưa đủ mạnh, cần một người nữa. Xung quanh nhà cô ả Hách Liên đó cũng có kết giới bảo vệ khiến ta không xâm phạm được. Đứa trẻ đó dù có thể chạy nhảy ra ngoài nhưng ta cũng không chạm vào nó được.”

Cái miệng kéo dài và không ngừng lan ra tới lưng. Những chiếc răng vươn lên nhọn hoắt như móng vuốt chim ưng, bên trong cũng mọc thêm tầng tầng lớp lớp răng nhọn sắc bén, dốt dãi từ đó chảy ra dần dần, làm như vừa ăn mấy quả chanh chua.

“Ta ăn thịt bọn chúng, cắn xé từng chút một da thịt, nhắm nháp vị máu đỏ tươi thơm ngon. Ta càng ăn con thèm khát càng bùng nổ không kìm hãm. Ta càng uống lại càng muốn đòi hỏi được nhiều hơn. Nhưng vì cái kết giới ngu ngốc chết tiệt mà chịu đựng từng ấy năm. Sự điên cuồng được giết người trong ta vẫn dần trào. Ta vẫn căm hận. Ta vẫn uất ức. Ta không cam tâm. Không cam tâm.”

Cô ta gào rú thứ âm thanh vặn vẹo méo mó không phải của con người nữa. Có lẽ là do miệng cô ta đã biến dạng quá mức. Tôi cảm thấy toàn thân mình như có kiến lửa bò tới bò lui, ngứa ngáy khó chịu khôn tả đồng thời cũng lạnh lẽo kinh hồn như bị băng tảng áp sát da thịt.

Cái miệng vẫn không ngừng bành trướng, tôi có cảm giác nó như vi khuẩn chó điên. Đi tới đâu ăn sạch sẽ da thịt tới đó, mở rộng thêm lãnh thổ hắc đen, tạo ra mảnh đất màu mỡ cho răng nanh tha hồ đua nhau mọc hàng loạt. Cái lưỡi như nhụy hoa, vươn ra ngoài, vẩy trái vẩy phải.

Mẹ ơi! Nhụy hoa đâu phải chỉ có một cái, lưỡi đỏ lỏm như một ổ giun phun ra ngoài không trung, quẫy lên quẫy xuống văng theo dốt dãi hôi tanh tởm lợm, giãy giụa như những cái miệng đói khát muốn đòi ăn.

Trong ghi chép của lão tác giả cổ quái, ở một vùng thôn quê nọ lưu truyền một câu chuyện liêu trai về một yêu quái Thiết Khẩu như sau. Có một cô gái rất xấu xí, đi đến đâu cũng bị dân làng xua đuổi như đuổi bệnh dịch. Nghe nói dung mạo kinh khủng tới mức đến cha mẹ cũng sợ hãi nên mới lọt lòng đã bị ném vào rừng sâu cho dã thú ăn. Nhưng dã thú không ăn mà cô ta lại được nuôi nấng. Lớn hơn một chút cô ta tò mò vào làng, bị dân chúng ném đá sợ hãi xa lánh. Lớn hơn chút nữa cô ta có hiểu biết, bắt đầu để ý bề ngoài, để ý lời nói xung quanh, nhận ra mình là con gái nhưng dung nhan lại quá dị dạng. Nhìn đám con gái làng ai ai cũng có bộ dáng dễ nhìn, được con trai nói lời ngon ngọt. Cô ta chợt nhận ra, có nhan sắc mới thay đổi tất cả.

Một hôm cô ta trở lại trong một bộ dáng kiều mị, dễ dàng quyến rũ lấy tất cả trai làng. Trong số đó có cả người con trai lúc trước cô ta thích nhưng bị hắt hủi mắng chửi. Những tưởng hạnh phúc mỉm cười chẳng ngờ tên đó lại không yêu thương cô thật lòng, chỉ là muốn đùa giỡn xác thịt. Cô ngây thơ bị gã ta dụ dỗ lên giường. Ừ thì đáng恨 cho kẻ mình yêu thích thì cũng miễn cưỡng chấp nhận đi. Chỉ là tên khốn kia là kẻ hạ lưu đê tiện, còn lôi kéo thêm một đồng tên khác cùng chung chí hướng, luân phiên cưỡng hiếp rồi vắt xác cô vào bia rừng.

Sau đó oán hận cô ta biến thành quái vật có cái miệng to như giếng nước, lưỡi dài như sợi thừng. Cô ta trở về làng, ăn thịt hết tất cả kẻ ác dân. Dân chúng sợ quá, mời pháp sư tới trừ tà, nào ngờ tâm ma quá lớn mạnh chỉ có thể gắng kết giới nhốt cô ta vào rừng sâu, từ đó không ai dám bém miệng lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 135: “Huyệt”

Mình cũng biết cô ta chẳng phải gái ngoan hiền lương thiện tử tế gì, cơ mà từ một mỹ nhân sắc nước hương trời bỗng cái biến thành quái vật quái dị khiến người ta khóc thét thế này đúng là có chút trở tay không kịp.

Mà cái đám bạn mất nết. Biết cô ta không phải người thì nói toạc móng heo ra đi, còn bày đặt cheo kéo đưa đẩy tôi đi đi. Mịa kiếp.

Cái thứ trước mặt đây này, giống như một cái miệng mọc trên lưng, di động bằng tứ chi bò trên đất. Lưỡi như những xúc tu, không ngừng uốn lượn vòng

vào ra không trung.

Hắc Hồn dạo màn bằng tràng cười khùng khục khùng khục quen thuộc. Sau đó vào một cái lao khỏi tôi, phóng tới Thiết Khẩu, dùng cái đuôi đập một phát hất văng nó lên. Lực mạnh thật!

Thiết Khẩu xoay mấy vòng trên không trung, chắc là đang hoa mây chóng mặt, vô phương chống đỡ. Hắc Hồn vọt đến dùng đuôi quất nó liên tiếp khiến đám lông tê dại co lại như giun trên chảo nóng. Bồi thêm một đòn dứt điểm khiến Thiết Khẩu như một cục thịt trượt dài trên mặt đất, tàn phá đám tre, tạo ra âm thanh rào rào gãy đổ.

Thiết Khẩu lom ngòm bò dậy, tứ chi lão đảo xiêu vẹo nhưng đám lông như ô rần phát điên, lao ra ngùn ngụt như đít bị lửa thiêu đốt, bùng một cái như dây thun, dâng cao kéo dài, như móc câu, quặp vào Hắc Hồn.

Phân đầu lông như những cái miệng, dứt lấy vô số mảng da thịt Hắc Hồn. Một số lại như giác hút, cái miệng như máy hút bụi, dịch thể từ Hắc Hồn chuyển sang nó phát ra âm thanh rzzz rzzz nho nhỏ. Hắc Hồn gầm rú một tiếng đinh tai nhức óc, đuôi vung lên, liên hoàn đập như gõ trống phát ra giai điệu vui nhộn bộp bộp, bộp bộp.

Thiết Khẩu xây xẩm mặt mày, trở tay không kịp. Hắc Hồn lại thừa thắng xông lên, đuôi cong một cái, búng một phát, Thiết Khẩu liên như quả bóng tennis, tung tung nảy lên nảy xuống, lăn vòng xoay tròn. Hắc Hồn lại gào thét, từ một cái đuôi, tách ra làm hai. Một cái có nhiệm vụ tung hứng Thiết Khẩu, khiến nó như cục bông lộn nhào xoay vòng, một cái đi chọc phá càn quét đám lông.

Cuối cùng chơi chán chê mê mệt, cái miệng như vực sâu mở ra, bên trong vòm họng đen kịt sản sinh ra những tia điện chạy loảng ngoảng, một ngoạm cắn mất một tảng lớn da thịt. Máu tươi văng tứ lung tung, tưới lên đám lá tre, lộp bộp như mưa rơi.

Hắc Hồn hú hét một tràng dài vang vọng khắp khu rừng khiến cho mấy con chim bị bỏ sót lại của đợt xuôi nam tránh rét giật mình thất kinh, kêu gào hoảng hốt, vỗ cánh tung bay tán loạn. Nội lực của âm thanh kinh hồn bạt vía của nó cũng đủ khiến con người ta bủn rủn tay chân, nếu tận mắt chiêm ngưỡng cái ngoại hình dị dạng nữa thì có lẽ là sợ tới mức đứt mạch máu mà chết.

Thiết Khẩu như một miếng thịt ăn dở, rơi xuống đất, bộp một phát lăn lông lốc mấy vòng. Từ chỗ miệng vết thương còn đang rỉ máu đỏ lôm, tiếng xì xì như lông xả phát ra, đám da thịt ngo ngoe động đậy. Ban đầu chỉ như những con giòi hồng phấn nhúc nhích, sau đó rào một cái như tắm ăn rồi. Từ giòi 1cm kéo dài như dây thun, trở thành một bầy đàn giun tóc hết như được phun thuốc kích thích sinh trưởng. Những cái đầu chạm vào nhau tạo thành kết nối liên tu bất tận, chẳng mấy chốc, vết thương nghiêm trọng tái tạo hoàn toàn.

Sau đó đám lông thần tốc lao đi, mấy cái lỗ miệng đớp đớp như cá ngáp khoe những chiếc răng sắc bén như dao lam. Woa, khả năng tái sinh đáng ngưỡng mộ!

Hắc Hồn lại không để vào mắt. À mà quên nó chả có mắt. Chỉ là miệng lại nhe răng đinh tán, phát ra tràng cười như súng bắn liên thanh. Vũ một cái như đạn bắn khỏi lòng súng, chỉ thấy Thiết Khẩu lại được một vé nhào lộn. Miệng Hắc Hồn mở lớn, tia điện zích zắc lóe sáng, như cá nhà táng lửa sinh vật phù du, một đớp ở ngay trên không bứt đi nửa cái cơ thể Thiết Khẩu. Dã man thật!

Thế là máu và thịt lộp bộp rơi xuống tung tóe. Hắc Hồn vung đuôi, nửa cái cơ thể quái lạ kia chưa kịp rơi xuống lại nảy lên. Hắc Hồn mở thật lớn cái miệng to như cỡ giường king size, những tia điện phát ra mùi cháy khét lẹt, chớp sáng rực rỡ, ực một cái, nuốt gọn gàng đám thịt đang nhúc nhích tái sinh lần nữa.

Tôi cứ ngốc lảng mà nhìn. Cái con dị hợm nửa nạc nửa mỡ đó. Lúc trước, hồi nó còn là một đám bầy nhầy chưa có thực thể chỉ biết nhún nhảy uốn éo trong không khí, phát ra âm thanh như ve sầu ông ông trong đầu tôi nói này nói nọ. Giờ thì mỗi khi được thả ra chỉ thấy nó cười nhả nhử cực kỳ nham hiểm. Mỗi lần thấy nó săn mồi lại càng cảm nhận rõ rệt sự bá đạo cuồng sát của Hắc Hồn dâng cao.

Tôi ban đầu những tưởng mình sở hữu một loại dị năng nào đó, nhưng giờ thì biết rồi. Đây là một con thú, một yêu ma quái thú phàm ăn tục uống, không kén cá chọn canh, sẵn sàng đớp bất cứ thứ gì, bất cứ thứ quái đản kỳ dị, miễn gia tăng sức mạnh.

Từ cơ thể to lớn cao lêu nghêu 7m, hắc khí ngùn ngụt bốc cao, bao bọc xung quanh còn có vô vàn tia sét chạy loạn, nhìn không khác một cái cột thu lôi.

-Này, này!

Tôi vẫy vẫy tay.

-Mày tận hưởng niềm vui chiến thắng xong chưa?

Nó quay lại, cái đầu to tổ bố hơi cúi xuống, trông hệt một loại vũ khí là sợi xích sắt mà một đầu gắn quả cân. Có điều ở đây, xích sắt biết tự di chuyển, mà đầu quả cân còn muốn to gấp mấy lần bình thường, thế mà chưa bị mất thăng bằng ngã chổng vó. Lại quên nữa, nó không có cẳng chân nào.

Hắc Hồn uốn éo cơ thể bò trườn tới, xoắn xoắn mấy vòng quanh tôi, sau đó từ từ hóa khí xâm nhập vào cơ thể. Tôi thần thờ một chút, cảm giác cơ thể khỏe mạnh lạ thường, như được uống thuốc bổ tăng lực ấy.

Tôi lơ đãng nhìn xung quanh, sương mù đã tan đi rất nhiều, đã có thể nhìn xa trong vòng bán kính 10m.

-Woa, Dương Dương, chẳng ngờ cậu lại sở hữu một con Hắc Hồn?

Tôi giật nảy mình xoay thân lại, một thiếu nữ tóc trắng như mây, xõa dài tung bay phát phới trong gió, ánh mắt xanh biếc lấp lánh như bầu trời mùa hạ, mặc trang phục dân tộc thiểu số với nhiều sắc màu cùng vòng bạc đính đang.

-Bạch Ngân.

Tôi có chút kinh ngạc, đưa tay sờ sờ con búp bê gỗ treo nơi khóa túi xách, tưởng cô ta ngủ luôn trong đó. Bạch Ngân lượn tới bên tôi, gương mặt tình mỹ ghé sát.

-Lâu rồi không gặp, anh có nhớ tôi không?

Tôi nghiêng mặt đi.

-À à, tôi cũng đang tự hỏi khi nào cô mới chịu hiện hồn.

-Hi hi, anh cũng thành thật ghê. Sau vụ nhà Dương thị trưởng tôi bị hao hụt linh khí nhiều quá mới ngủ trong đó tịnh dưỡng.

Chít chít mấy tiếng lạnh lót, tiểu bạch thử ở đầu chạy tới, nghênh cái cổ lên, mắt to tròn long lanh nhìn tôi, mũi hít hít gửi gửi, sau đó bỏ chạy. Tôi xoay thân, cứ thế đuổi theo.

-Cô biết Hắc Hồn?

Bạch Ngân bay lượn lơ bên tôi, đáp.

-Cậu biết “Huyết” là gì không?

-Huyết? Là nơi tập trung khí hội tụ của tạng phủ, của kinh lạc, của cân cơ xương khớp, nằm ở một vị trí cố định nào đó trên cơ thể con người. Cũng là nơi thần khí hoạt động vào - ra, tác động trực tới sức khỏe con người?

Bạch Ngân khúc khích cười, mái tóc như tuyết lấp lánh dưới ánh trăng, khiến người ta nhìn có chút không muốn dời mắt.

-Mỗi vùng đất mà con người định cư sinh sống cũng vậy, dù có lập đàn cúng tế siêu linh thể nào cũng không thể trừ khử hết tội ác và nghiệp chướng của những năm tháng cổ xưa do chiến tranh liên miên công thành đoạt đất phân chia lãnh thổ gây ra. Xác lính chết trận lên đến mấy ngàn, thậm chí mấy chục ngàn nhưng chỉ một nửa trong đó được chôn cất cúng bái tử tế. Biết tại sao không? Hai bên giao tranh ắt có kẻ thắng người thua. Bên thua, chính là để xác phơi nắng gió dầm sương đêm, huyết nhục phân rã thấm vào đất, theo thời gian, nơi đó trở thành Huyết. Nghe nói đến Oán Nhai bao giờ chưa?

-Oán Nhai, là tập hợp những cô hồn dã quỷ, chết rồi những vẫn phải lang thang bất định do không được con người cúng bái siêu độ?

Bạch Ngân gật nhẹ, từ tốn bổ sung thêm.

-Oán Nhai là một loại hồ đen chuyên hút oán khí người chết ăn linh hồn tà ác ô uế để bảo trì hữu hình. Huyết tập hợp Oán Nhai, mà nhiều Oán Nhai chính là Hắc Hồn. Cũng có thể nói, hang ổ của Hắc Hồn là Huyết, ở nơi đó nó là bá chủ. Con người nếu chẳng may đi vào chính là cử tử nhất sinh.

Tôi nghe cô ấy tiết lộ, có chút sững sốt bàng hoàng. Im lặng một lúc, Bạch Ngân lại chia sẻ tiếp.

-Huyết thì không có khả năng hóa giải, khi con người xảy chân bước vào, chỉ có thể không ngừng cố gắng thoát ra. Bởi vì “nó” là sự tồn tại tự nhiên, mà không phải thứ gọi là tà ác. Cho nên, Hắc Hồn không tự tiện bỏ nhà mà đi lung tung đâu. Rốt cuộc, cậu dùng cách gì mà mua chuộc được nó đi theo?

Khi cô ấy nói đến đây thì cũng là lúc chúng tôi bước ra khỏi khu rừng tre. Cách đây không xa có thể nhìn thấy đám chiến hữu đang ngồi trên moto. Bạch Ngân tan biến như yên vụ, chui lại vào búp bê gỗ treo nơi khóa túi xách.

Tiểu bạch thử chít chít vui vẻ chạy tới dẫn đầu. Tôi thấy nó hưng chí bùng bùng, nhanh thoăn thoắt leo lên xe Mạnh Chương. Thật tình muốn ở bên chủ cũ tôi vậy sao? À không, có khi đang tỉ tê mách lẻo chuyện của tôi cho hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 136: CHƯƠNG 136

Chúng tôi trở lại nhà trọ khi trời cũng đã khuya lơ khuya lác. Dù đã tối muộn như thế nhưng nhìn Ô Nha bản thủ hồi hám không chịu nổi, phải lôi nó đi tắm rửa thay đồ từ từ cái đã.

Trên đường có ghé qua cửa hàng bán quần áo trẻ con, dùng tiền của Thiên Hương đưa, tuy không nhiều nhưng cũng đủ mua cho Ô Nha mấy vật dụng cần thiết.

Lúc ở trong toilet còi đồ cho bé nhìn thấy sợi dây chuyền vàng, mặt hình trái tim phình lên, dài qua ngực, giống vật của người lớn đưa cho trẻ nhỏ đeo. Bé hớn hờ khoe.

-Vật này mẹ nói do bố Hách Liên tặng mẹ, bố xem nè, bên trong có ảnh hai người.

Bé mở ra cho tôi nhìn, bên trong, ở mỗi nửa bên hình trái tim là ảnh chân dung một người. Bé đóng nắp lại, vui vẻ nói.

-Mẹ nói bố luôn ở trong tim mẹ, lên không cần đeo, mẹ đưa cho Ô Nha, để Ô Nha bảo quản giữ gìn dùm.

Tôi lại thấy có một vết thâm tím trên ngực. Vết bầm dập hình tròn, cảm giác như nó được tạo bởi vô số hoa văn đứt gãy uốn lượn thành.

-Ô Nha, gì thế này? Con ngã hay là bị ai đánh sao?

-Là mẹ làm đó, lâu lắm rồi. Mẹ bảo có nó mới chơi với đám bạn trong khu rừng được.

Xem ra, Hách Liên đã hao tổn khá nhiều tinh lực để tạo ra ấn ký giúp bé tránh thoát khỏi những luồng tà khí xâm hại. Chắc cũng tạo ra kết giới quanh nhà để bảo vệ bản thân khỏi Thiệt Khẩu.

Tôi vừa nhìn xuống dưới liền tá hỏa, chỗ đáng ra có “thằng nhỏ” lại thay bằng “thứ” khác.

-Nhóc, con là con gái sao?

Bé lắc lắc phủ nhận.

-Mẹ nói ai hỏi cũng phải bảo là con trai. Mẹ nói con sinh ra mệnh yếu, không được nhận mình là con gái, nếu không sẽ không sống qua tuổi 14.

Bé nói đến đây, tôi rà lục lại đoạn hội thoại với Hách Liên. Bé vừa trào dãi đã mọc đầy răng như cá mập là hiện thân của điềm xui xẻo. Thì ra việc Vân Thái nói hoán đổi thiên mệnh cho bé chính là nhận tôi làm cha đỡ đầu, đặt một cái tên tạm thời xấu xí là Ô Nha và che dấu giới tính thật sự.

Tôi đưa vôi hoa sen lại gần, xả nước ấm lên người bé, cái miệng nho nhỏ woa woa lên thích thú.

-Được rồi, khi nào sinh nhật con 14 tuổi, ta sẽ trao lại cái tên mà bố mẹ ruột của Ô Nha đặt.

Bé im im một lúc cúi mặt xuống, gật nhẹ, giọng nho nhỏ như muỗi vo ve thốt ra.

-Con muốn gặp lại bố mẹ.

Tôi không nói gì, chỉ chú tâm xả nước ấm lên người Ô Nha, đôi vai bé nhỏ chột run rẩy. Tôi nhẹ giọng.

-Nhắm mắt lại, để bố gội đầu cho Ô Nha.

Tôi vừa nói xong thì đưa vôi xả ướt tóc bé, lấy chút dầu gội bắt đầu chà xát mớ rẽ tre. Lại mềm giọng nói thêm.

-Ừm, có thể Ô Nha lớn thêm chút nữa mẹ sẽ trở về.

-Thật sao ạ?

Giọng bé hớn hờ, mở lớn đôi mắt trong veo, màu nâu nhạt tựa như viên ngọc, rất đẹp, nhìn tôi không chớp, mong đợi xác nhận. Tôi vừa cào cào mớ tóc tạo bọt cho bé, nói tiếp.

-Ừ, khi nào cao bằng bố.

Bé đưa mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân, từ chân quay lại đầu, bọt dầu gội chẳng may rơi vào mắt khiến Ô Nha đưa tay lau.

-Vậy làm sao để cao bằng bố?

-À, ăn nhiều một chút, ngủ nhiều một chút.

Tôi vừa trả lời vừa lấy khăn mặt lau mắt dùm bé.

-Ăn nhiều là ăn bao nhiêu? Ngủ nhiều là ngủ bao lâu?

-Có thể ăn được bao nhiêu thì cứ ăn, ngủ được bao nhiêu thì cứ ngủ.

-Thật ,thật sao ạ? Con có thể ăn hai củ khoai, ba củ sắn, bốn con cá? Con có thể ngủ hết đêm mà không sợ gặp ác mộng?

Tôi ra nhìn gương mặt ngây thơ của bé. Có chút đau lòng. Đưa vôi nước ấm lại gần, nhẹ nhàng xả từ đầu tới chân.

- Yên tâm, có bố ở bên, con sẽ ngủ ngon giấc tới sáng.

- Mẹ cũng nói thế, nhưng con vẫn hình thấy rất nhiều máu. Con thấy toàn thân bố Hách Liên toàn là máu đỏ, rùng rùng chảy xuống lênh láng dưới đất, rất đáng sợ.

Tôi thay đồ mới cho Ô Nha, lại lau đầu cẩn thận, rồi sấy tóc cho khô. Dưới ánh đèn, tóc hất nên màu tím đỏ, như màu tóc của Mạnh Chương. Tôi lấy dụng cụ cắt móng ra, cắt cụt hết mấy cái móng tay và chân bám dính đầy đất bẩn. Mai phải mua thuốc tẩy giun cho nó.

Xong xuôi thì cũng gần nửa đêm, tôi nửa nằm nửa ngồi ngả lưng vào thành giường, Bông Tuyết nằm giữa, Ô Nha nằm nghiêng bên cạnh. Tôi đưa tay vỗ về nhẹ nhàng tấm lưng, chỉ một lát sau Ô Nha đã nhắm mắt, hơi thở nhỏ nhỏ đều đặn phát ra. Trong phòng im lặng, ánh đèn ngủ vàng cam dịu dàng soi sáng nhưng tôi không buồn ngủ. Lôi khỏi cầu trong cặp ra, ngắm nghía một chút rồi bắt đầu xoay trái vận phải. Được một lúc bí bách, tự dung mở miệng gọt chuyện.

- Anh ngủ chưa?

Bên ngoài tối đen, gió đêm thỉnh thoảng lao xao lướt qua khung cửa sổ. Mạnh Chương nằm xoay lưng lại phía tôi, hờ hững đáp.

- Sao?

- Kết giới của khu rừng do mấy người giăng để bảo vệ dân làng?

- Phải?

- Sao không giải quyết cái con Thiệt Khẩu luôn?

- Con đó là oán niệm của Triệu Hồng Mai, chúng tôi không có nghĩa vụ hay trách nhiệm đi dọn dẹp mấy thứ như thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà. Chẳng lẽ bọn họ định mượn tay Thiệt Khẩu hạ sát Vân Thái?

- Theo như lời Vân Thái, mấy người phải giải khai hết tất cả kiếm cổ của Âu Dã Tử cốt để lấy Ngọc Hồn nhằm triệu hồi ma binh? Phục sinh Xi Vu? Một lần nữa tái gây chiến với trung nguyên? Vậy sao không hợp tác với Âu Tử Dạ lại chống đối anh ta làm gì khiến cho tình hình thu thập kiếm trở lên khó khăn hơn? Tôi còn được biết, Thuận Vu Chấp Minh lấy được một thanh, sao không nhờ nó?

Mạnh Chương im lặng rất lâu, đúng lúc tôi tưởng cuộc đối thoại cứ thế kết thúc thì gã xoay thân nằm ngửa lại, thờ ơ mở miệng.

- Cậu biết Âm Huyệt là nơi thế nào không?

- Âm Huyệt? Nơi sản sinh Ngọc Hồn?

- Phải, cùng với "Huyệt" nơi tập hợp của Oán Nhai thật ra chính là một. Đều là nơi khó vào khó ra. Ban đầu "Huyệt" là nơi của hàng ngàn vong linh không thể siêu thoát, nếu không có kiếm trấn yểm, đám ác vong dần thôn phệ lẫn nhau để hình thành ra Oán Nhai. Cho nên trước khi bọn chúng trở thành cái thứ khó đối phó đó, kiếm được cắm vào. Nhưng theo năm tháng, hai ngàn năm trôi qua khiến việc hóa giải tà khí, giải khai án kiếm trở thành công việc khó khăn nhất. Thuận Vu Chấp Minh là một vong linh sư cấp bậc cao trong Miêu tộc, là người lấy được thanh kiếm đầu tiên ra. Gã ta... đã trả giá đắt bằng việc hao tổn một lượng lớn nguyên khí... dẫn đến việc bản thân ở trong hình hài một đứa trẻ 7, 8 tuổi... chỉ có thể sống thêm vài năm nữa..

Mạnh Chương điềm điềm nói tới đây thì lại cầm lặng một lúc, tôi cũng không tiện mở miệng xen ngang. Trong khi chờ đợi gã ta tự động bổ sung tiếp, tôi liên tưởng tới thằng nhóc con Thuận Vu Chấp Minh có bộ dáng khả ái mỹ nhân như hồ ly biến thành. Nếu mà là trong bộ dáng trưởng thành, thì không biết điểm lệ tuyệt sắc cỡ nào. Mịa nó chứ! Nam nhân cơ mà, cần cái bộ da kinh diễm như vậy làm gì? Liệu có phải vì sở hữu dụng mạo tuyệt luân như thế nên bị vị thiên thượng nào đó ngứa mắt, cho gã ta trở về bộ dáng trẻ con, đỡ hại nước hại dân. Rồi đầu óc lại miên man tới tên Công Du Giám Binh, gã đó, ẩn sau chiếc mặt nạ, có gương mặt thế nào?

- Âu Tử Dạ... tên đó cứ như từ dưới đất đột ngột chui lên, chúng tôi không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì về gốc gác anh ta. Chỉ biết anh ta có thể bình an chạm tay vào kiếm cổ, sử dụng song đao cân sức ngang lực đối phó lại xác sống hay yêu ma quỷ quái như chém bùn. Về phần mục đích cuối cùng, vẫn là nhờ cậu dò la thám thính dùm. Tôi có cảm giác, Âu Tử Dạ nắm giữ một đầu mối cực kỳ mật thiết hệ trọng với đại cục...

Gã nói xong quay mặt sang nhìn tôi. Tôi có chút không được tự nhiên, cúi đầu xoay xoay vận vận khỏi cầu che đi sự lúng túng. Thăm nghĩ, mặc dù nói bắt tay với gã này nhằm tìm hiểu sâu hơn mớ rối bòng bong như tơ vò. Tiếp cận Âu Tử Dạ để hiểu hơn quá khứ bản thân cũng như anh ta là không sai, nhưng sau đó lại tiết lộ thông tin cung cấp đầu mối cho phía đối thủ thì có cảm giác tựa như phản bội lại Âu Tử Dạ vậy. Ban đầu thì không có cái gì lẩn cấn cả, có lẽ lúc đó còn giận đối anh ta, bây giờ mới thấy trong lòng bứt dứt không yên.

- Tôi dĩ nhiên sẽ cố gắng hết sức. Về phần Ô Thiên Hà...

- Ô Thiên Hà không được, đã nói rồi nó là bảo vật gia truyền. Cậu Mặc, dường như bị Ô Thiên Hà ám ảnh khá sâu đậm. Tốt nhất không nên có bất cứ ý nghĩ mơ tưởng nào.

Mạnh Chương có vẻ không để bụng, giọng điệu tùy tiện cắt ngang. Nhưng tôi dám chắc gã ta không tốt tính như vẻ bề ngoài thể hiện. Hừ, trong tâm tôi

cũng bất bình. Bằng mọi cách phải lấy lại Ô Thiên Hà. Minh kẻ không được thì ám kế. Cũng phải tìm hiểu nguyên nhân vì sao nó lại rơi vào tay gia tộc nhà gã ta.

-Quân tử không đụng nhát vợ bạn. Tôi chỉ là nhất thời bị Ô Thiên Hà thu hút, không biết nó được làm từ chất liệu gì thôi.

-Làm từ gỗ Mộc Xà Thụ đấy! Nghe tổ tiên tôi kể lại, Mộc Xà Thụ trên 1 ngàn tuổi, sẽ bị một loại sâu lạ tấn công. Chúng ăn ruột gỗ đến đâu thải phân đến đó. Phân của chúng có ánh lân tinh, càng ở trong bóng tối, càng lấp lánh rạng ngời. Hơn nữa, gỗ ruột bên trong vốn mềm lại nhờ thế trở lên cứng rắn như thép nguội. Gia tộc tôi lúc trước chuyên về cơ quan thuật, đặc biệt là gỗ, từng thiết kế qua vô số cơ quan ám khí...

Mạnh Chương ngồi dậy vươn tay lấy cái ô. Ô đang ở tư thế cup, phần chóp ô chạm khắc hình đầu chim. Giọng gã ta vẫn đều đều như giáo viên giảng bài tiết cuối, không có nhiều hứng thú.

-Biết Tật Phưong không?

Tôi gật nhẹ trả lời.

-Truyền thuyết viễn cổ kể rằng thời điểm Hoàng Đế tụ tập quỷ thần ở Thái Sơn chuẩn bị cho cuộc chiến với Xi Vưu, cưỡi chiến xa kéo bằng Giao Long, canh giữ hầu hạ bên cạnh chính là Tật Phưong. Tật Phưong là loài thú sinh ra từ hỏa hoạn, vừa là Hỏa thần mà cũng là Mộc thần, vì nó rất thích ăn lửa đồng thời cũng thích cư ngụ trong đại cổ thụ. Tật Phưong có hình dáng giống như hạc nhưng chỉ có một chân...nhìn hình dáng cái ô, thật sự có chút giống

Mạnh Chương gật nhẹ đồng tình, miệng bình đàm vừa nói tiếp, tay lấp ghép tháo mở các chốt ô.

-Không sai, mũi ô chính là đầu Tật Phưong, phần mũi có thể phóng ra ám khí, mỗi đợt 10 ngàn châm nhỏ như lông trâu. Cán ô là chân, tay cầm có thể tháo rời, bên trong là đoàn kiếm. Tán ô là đuôi, có thể phòng thủ chắc chắn như tấm khiên sắt, ngay cả lửa cũng không gây nguy hại. Khi tán ô thu về còn 1/3, phần đầu ô có thể gấp như thế này, trông nó chẳng khác gì Tật Phưong, nên ban đầu ô làm ra dành cho phu nhân của tộc trưởng, còn gọi là Tán Phưong. Nó cũng hơn 2 ngàn tuổi rồi. Về sau do vấn đề hôn nhân không được chú trọng nên chỉ truyền cho tộc trưởng. Tôi thật tò mò, cậu và nó thì có mối liên hệ gì?

Tôi im lặng một chút. Đang lưỡng lự không biết có nên cho gã ta xem thanh đoản đao của bản thân. Thôi được rồi, thông tin cần được lưu thông, cứ giữ khư khư cho bản thân thì mình sẽ không thể biết nhiều hơn nữa.

Tôi lôi thanh đao bạc, rút vỏ ra, cầm lấy ngón tay gã để chạm vào kí hiệu khắc trên lưỡi. Sau đó lại đưa ngón tay vào vị trí tay cầm của Tán Phưong, nói.

-Anh xem, đây là chữ mang hàm ý gì? Có giống ấn ký cùng với Tán Phưong là một? Là biểu tượng gia tộc nhà anh?

Mạnh Chương đưa tay chạm lần lượt vào hai ký hiệu ngẫm so sánh, trầm ngâm nói.

-Đây không phải biểu tượng gia tộc. Ưu Đàm - Tước Hỏa. Trước tôi cũng hỏi trưởng bối, nhưng họ cũng không rõ. Chỉ biết vật này cứ thế được truyền lại qua các thế hệ chứ không hề thấy ghi lại trong bất cứ cuốn thư tịch nào. Chỉ có thể phỏng đoán. Có lẽ Ưu Đàm là thợ làm ô, còn Tước Hỏa rất có thể là người hưởng thụ. Tước Hỏa? Tộc trưởng thứ 6, truyền nhân của Âu Dã Tử? Cái này cũng chưa có căn cứ nào xác nhận, là một người hay chỉ là trùng tên?

Tôi đưa thanh đao lên, lưỡi đao sáng bóng như soi gương, dưới ánh sáng đèn vàng ấm áp như ru ngủ, nó không hề toát lên bất cứ cảm giác xấu, mà ngược lại, thân thuộc như thế đã sử dụng qua hàng trăm lần. Lại cứ như một con dao bình thường mới tinh, còn trong vỏ bọc nằm trên kệ cửa hàng. Nó không chứa sát khí, một thứ vốn hiện hữu ở những loại vũ khí lạnh.

-Hoặc là ngược lại. Người rèn là Tước Hỏa. Người thụ hưởng là Ưu Đàm.

Tôi làm bầm, trái tim trong lồng ngực vô thức đập loạn nhịp. Định tra vỏ đao vào, Mạnh Chương lại ngăn cản hỏi tôi mượn xem. Sau một hồi đưa tay vuốt lên vuốt xuống khắp bề mặt kim loại lạnh lẽo gã trả lại, nói.

-Cậu biết thứ khắc trên vỏ đao là gì không? Truyền thuyết xa xưa viết rằng, cứ mỗi 3.000 năm qua đi, có một loài hoa bé nhỏ trắng muốt như những bông tuyết trên trời cao giáng xuống nở trên những gốc cây đại cổ thụ ngàn năm tuổi. Loài hoa kỳ lạ này vì lẽ đó trở lên vô cùng linh thiêng, nó là đại diện điểm cát lành cho thời đại. Thứ trên vỏ chính là miêu tả diện mạo loài hoa bí ẩn đó. Hoa Ưu Đàm. Người kia, đặt tên là Ưu Đàm, xem ra cũng không phải nhân vật tầm thường.

Khi nghe gã giảng giải như vậy, tôi cảm giác đầu óc cứ lằng lằng như lạc vào vùng sương mù. Cảm giác đáp án là đám lá cây ẩn hiện ngay kế bên lại không ngừng nhờ gió lay động mà phát ra âm thanh hừ hừ như có người vô hình nói chuyện. Tiếc là nó kẻ bằng ngôn ngữ chỉ mình nó tinh thông, thành ra dù tôi có muốn cố gắng tiếp thu lưu giữ cỡ nào lại vô phương thấu hiểu.

-Làm sao cậu có nó?

-Ừm, vì tôi bị mất trí nhớ nên cũng không rõ. Bỏ nói từ lúc tôi tới ở nhà ông thì đã thấy nó ở bên rồi. Vậy vật này liệu có phải cũng do gia tộc anh rèn ra không?

Mạnh Chương ngẫm nghĩ một chút cuối cùng lắc đầu không nói gì. Dường như anh ta đang trong tình huống quẩn bách khó xử. Tán Phưong không có ấn kí của gia tộc anh ta xác nhận thế nhưng cứ vậy coi là bảo vật truyền thừa qua các đời. Nếu không có thanh đao bạc của tôi xuất hiện, có lẽ anh ta cũng chẳng muốn bận tâm đến.

Tôi cất bảo bối vào túi xách, lại thấy tiểu bạch thử cuộn tròn thật chẳng khác cục bông tuyết, nhìn cũng không chịu nổi, dù biết nó là tai mắt của Mạnh Chương vẫn không ngăn được sự yêu thích.

-Đã có Bông Tuyết theo bên giám sát 24/24, anh còn phải đích thân tới trông chừng?

Mạnh Chương ngả người xuống giường, hai tay vắt sau đầu, tùy tiện nói.

-À, giờ đang rảnh rồi tiện đường thì theo bảo hộ cậu.

Tôi tiếp tục thử thách bản thân với khối cầu hiểm hóc.

-Khỏi thử gì? Phải rồi, Công Du Giám Binh thế nào rồi?

Mạnh Chương lại nhồm đậy, nhìn tôi nghịch ngợm với khối cầu, trả lời.

-Gã đó vào quan tài tịnh đường rồi!

Tôi có chút giật mình, quay sang nhìn gã rồi quay trở lại với công việc. Hay là xử dụng cái Nhân Quan của gia tộc Chuyên Tôn?

-Thật đấy à?

-Gã đó kiếm được một cái Nhân Quan, dùng để phục hồi sức khỏe gia tăng khí lực cho người sống rất thích hợp...Gã nói sau đó sẽ tìm cậu trả thù. Tên đó làm việc hiệu quả nhưng tùy hứng, đôi lúc bất tuân mệnh lệnh nên dù cậu hiện giờ đang hợp tác với tôi, gã đó cũng không vuốt mặt nể mũi.

Hừ, cái tên bụng dạ tiểu nhân, nhớ lâu thù dai.

-Ý anh sẽ không để gã làm hại tôi?

-Bây giờ tôi vẫn chưa rõ thực lực của cậu thế nào, nhưng Hắc Hồn thì đúng là không thể xem thường. Nhưng chắc cậu sẽ không để Hắc Hồn làm bia hứng đạn mãi chứ?

-Có cách nào giúp tôi mạnh hơn sao?

-Cậu sử dụng khí tựa như là bản năng nên không có sự ổn định về sức mạnh mà hầu như do cảm xúc lên xuống nắm giữ. Giờ tôi dạy cậu cách kiểm soát nó, như thế mới giúp cậu hiểu biết rõ hơn về sức mạnh bản thân.

Tôi giật mình, trong tim đánh "thịch" một cái mạnh mẽ. Ngay ngẩn ngời lại. Tôi không muốn nhờ vả Hắc Hồn quá nhiều, muốn tự thân vận động. Tôi không thích bị Âu Tử Dạ xem thường.

-Thật ,thật sao?

Mạnh Chương cũng ngồi dậy, xếp bằng ngay ngắn, chưa đợi lệnh tôi đã dậm dấp làm theo, nhưng cách xếp chân của gã quá khó, tôi làm không được.

-Nghe giọng cậu rất vui vẻ. Gọi một tiếng sư phụ xem.

-Sư phụ!

Tôi không chút đắn đo kêu một tiếng. Khóe môi Mạnh Chương cũng nhếch lên mấy phần có vẻ hứng thú.

-Xem ra, không truyền dạy tử tế cho cậu không được.

-Thật ra hồi đó lão bố có dụ dỗ tôi theo học Pháp Luân Công, nhưng tôi không có hứng thú mấy, hơn nữa đầu óc cũng khó tiếp thu mấy thứ đòi hỏi phải vận dụng trí não.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 137: Luyện Niệm.

Đầu tiên gã nói qua một chút về khí, hay còn gọi là năng lượng sinh học. Luyện Niệm là kiểm soát khống chế khí hoạt động trong cơ thể theo 3 hệ thống là dinh khí, ngũ khí và vệ khí.

Khí khi chảy qua các tạng thì gọi là tạng khí hay ngũ khí, gồm có gan khí, tim khí, tỳ khí, phế khí và thận khí. Vệ khí hay còn gọi là khí cơ; khí này chảy ngoài kinh lạc để bảo vệ nội tạng, duy trì hoạt động cơ năng và chống tà khí xâm nhập gây bệnh tật cho cơ thể.

Đinh khí là khí trong hệ thống kinh lạc gồm thập nhị kinh và bát mạch kỳ kinh, ngoài 2 kinh chính này còn có rất nhiều hệ thống kinh mạch kết nối với nhau và lưu trữ qua hệ thống 108 huyết đạo, trong đó có 7 đại huyết là cửa khẩu thu hút tất cả mọi khí tốt xấu trong vũ trụ còn gọi là 7 luân xa.

Cấu trúc gồm 7 luân xa chính và 21 luân xa phụ, 3 kênh năng lượng chính chạy dọc theo cột sống và 2 bên. 14 đường kênh lớn và mạng lưới các kênh dẫn nhỏ có số lượng lên tới 72.000 ống dẫn đưa năng lượng truyền đến toàn cơ thể. Người bình thường cần thời gian từ một đến vài năm tu luyện mới đã thông khai mở được hết hệ thống kinh mạch, huyết đạo. Mạnh Chương nói riêng tôi thì khác, bởi bản chất tôi đã vô thức thu hút và sử dụng được nó, chỉ là chưa biết cách vận hành khai thác đúng tiềm lực.

Giảng bài một hồi sau, nói thật là tôi ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm, đếch hiểu. Mạnh Chương lại nói tiếp tư thế gã đang ngồi gọi là Kiết Già, dùng đề thiên định luyện niệm là thích hợp nhất. Nhưng nếu không ngồi xếp như thế này được thì ngồi Bán Già như tôi tạm thời cũng OK.

Kết ấn cũng là việc bắt buộc. Bởi vì mỗi ngón tay đều có những sợi dây kinh mạch tác động tới một bộ phận trong cơ thể. Đầu ngón tay ứng với phần đỉnh đầu. Phần dưới của các ngón, nơi tiếp giáp giữa ngón tay và bàn tay ứng với phần hạ bàn. Ba đốt ngón tay tính từ đầu ngón trở xuống lần lượt tương ứng với 3 phần thượng tiêu, trung tiêu và hạ tiêu của cơ thể. Do đó kết ấn hay bắt ấn đồng nghĩa với kích hoạt các huyết đạo ở hai khu vực thu, xả nơi giao hòa giữa nội khí của cơ thể với thiên khí, địa khí của vũ trụ bên ngoài.

Thiên định là một loại tĩnh công luyện niệm, luyện lúc chàng vạng tối trời đến hừng đông tăng sáng là thời điểm thích hợp nhất. Luyện niệm thường luyện vòng khí tiêu chu thiên hay còn gọi là vòng Nhâm Đốc (Âm Dương) như sau. Đầu tiên lười đặt tại huyết Ngân Giao (vòm họng trên), tưởng tượng khí là một dòng nước vô tận dập dềnh xung quanh, chảy vào cơ thể ngay dưới bề mặt da bằng việc hít vào từ mũi đi từ huyết Thừa Thương (dưới môi dưới) xuống huyết Thiên Đột (giữa xương quai xanh) qua Đan Trung (giữa xương ngực) dừng lại ở Đan Điền, tập trung vào ba huyết Khí Hải, Quan Nguyên, Thần Khuyết. Tưởng tượng dòng nước ở đây bị một cái hồ sâu cuốn hút, tạo ra xoáy nước như một cái phễu. Từ đó lại chảy tiếp tới Hội Âm, đến Trường Cựung, Mệnh Môn (đối xứng Đan Điền), tới Linh Đài (đối xứng Đan Trung), đến Đại Chùy (đối xứng Thiên Đột), cuối cùng tới Ngọc Châm, Bách Hội, Ấn Đường, xả khí tại Ngân Giao (thả lười).

Ban đầu tôi còn cố gắng tập trung tư tưởng cắt nghĩa những điều Mạnh Chương thao thao bất tuyệt, về sau hình như đầu óc cứ lơ mơ lơ mơ, cuối cùng chỉ cảm thấy toàn thân bông bênh vô trọng lực, tựa như ở trong thế giới nước. Sau đó cảm giác nước xung quanh trở lên dị thường lạnh lẽo, thì từ vùng bụng dưới như có gì rục rịch đòi thoát ra. Tôi cảm thấy một dịch thể ấm nóng, ban đầu từ tồn, dần dần chảy ngược tới từng lỗ chân lông đang bị bít kín như bung, khai thông nó. Sau đó mỗi lỗ chân lông tựa như trở thành miệng cống, nước từ bên ngoài ồ ạt chảy vào. Mỗi một ống cống là đường dẫn chảy vào vô số con kênh, bờ mương, tụ lại ở các điểm ở hồ ở hồ rồi từ đó lại đổ tiếp đến trường hà, đại giang sau cùng tất cả kết thúc về biển lớn, hay đúng hơn, chúng hội nhập về một miệng vực rộng mênh mông bát ngát.

Tôi có cảm tưởng, sẽ không bao giờ làm nó tràn đầy được, dù khí thiên địa có nhiều cỡ nào, cũng không đủ lấp đầy cái vực như sâu không thấy đáy.

Từ giữa trung tâm, một đốm ánh sáng nhu hòa tỏa ánh hào quang phát tán ra xung quanh khiến lớp bọt nước lấp lánh như rắc kim tuyến. Tựa như một bọc nước được dệt từ những dải ngũ sắc nằm trong một bể nước không lờ. Mỗi một dải màu xoay vòng cuộn tròn là được lấy từ một sợi nước từ cái bể chứa không lờ.

Chậm chãi ý thức của tôi lấy lại, không còn cái cảm giác trống rỗng bồng bênh phiêu lãng.

Khi mở mắt ra lần nữa, phía ngoài cửa sổ, ánh sáng sớm mai lấp ló ẩn hiện sau những ngôi nhà cao tầng.

Phía đối diện Mạnh Chương đột ngột mở miệng.

- Vì bản thân cậu vốn như một nam châm vô thức cuốn hút lấy khí thiên địa, nên dù lần đầu mới chính thức nghiêm túc tu luyện, cũng không xảy ra tình huống xấu giữa chừng chẳng hạn như bị tắc nghẽn khí.

Gã nói xong khoan thai đứng dậy, hướng về phía cửa sổ, làm mấy động tác giãn gân giãn cốt. Tôi cũng tiến tới, đứng bên cạnh, nhìn động tác của gã mà làm theo.

- Sau mỗi đợt luyện niệm cần thở xả hết trọc khí trong cơ thể. Đây là tư thế thu công. Hiện chúng ta đang sống trong trường năng lượng vô hình ví như cá sống trong môi trường “năng lượng nước”. Sau buổi tập dượt đầu tiên, tôi sẽ kiểm tra một chút xem thành quả thế nào. Bây giờ cậu hãy thử phát khí ra ngoài cơ thể.

Tôi gật nhẹ, cẩn trọng làm theo. Mắt nhắm lại tập trung tinh thần liền cảm nhận khí từ các lỗ chân lông phát tán ra ngoài. Tôi mở mắt ra, nhìn thấy một thứ vật chất gì đó tựa như tấm lụa trắng mềm mại bông bênh lay động, mỏng manh nhưng ấm áp.

Mạnh Chương nhìn nhìn một hồi, chậm chạp mở miệng.

- Bây giờ cậu thử để nó lan rộng hết mức có thể xem.

Tôi nhắm mắt lại, tấm vải dần trở thành một màng bọc, lấy tôi làm trung tâm mà không ngừng mở rộng ra cả căn phòng, rồi lan sang phòng bên cạnh. Tôi thấy Cung Trường Linh đang ở trong toilet cạo râu, còn Tư Đồ vẫn ngồi trên giường, đang lướt điện thoại, miệng mỉm cười một cái rồi hun chụt một phát vào cái màn hình.

- Nay Phương Vi, anh có thể thôi cái hành động sáng nào cũng phải xem ảnh tiêu bảo rồi hôn hít cái màn hình không?

-Hơ, chú ghen tị à Trường Linh? Bé cưng của anh thì anh cứ thể hiện tình cảm yêu thương dạt dào đây.

Sau đó bọc khí vẫn tiếp tục lan tới phòng trọ bên cạnh, các phòng phía trên lầu, bên trong có thứ gì, bao nhiêu người đều được nắm rõ. Rồi nó vẫn có thể phình lớn thêm lan đến xuống tầng dưới. Tầng dưới ông chủ quán cùng nhân viên đang ở trong bếp chuẩn bị đồ nấu, cô chủ quán phía ngoài đang pha chút trà cà phê, nhân viên kê lại bàn ghế, quang cảnh hoạt động rõ ràng sắc nét như thể tôi đang đứng ngay tại nơi đó.

-Thế được rồi!

Giọng Mạnh Chương bất thành linh vang lên khiến tôi có hơi giật mình. Màng bọc cũng theo đó bị vỡ nát.

-Khí của cậu lan ra tới đâu, mọi thứ nằm trong nó đều được cậu quan sát hết. Công dụng này rất thích hợp để do thám mà không cần mạo hiểm bản thân. Nhưng kết cấu vẫn chưa chắc chắn ổn định.

Tôi gật gật, mắt mở to cực kỳ hào hứng. Mạnh Chương bình đạm nhận xét.

-Nhưng cậu có thể mở nó rộng như thể chúng tôi phạm vi mai sau còn có thể bành trướng thêm. Cũng có chút đáng nể.

Tôi cười cười. Mạnh Chương ra chỉ thị tiếp.

-Bây giờ cậu làm lại và khiến lớp khí bọc sát vào cơ thể như một tấm áo da thứ 2 thử xem.

Tôi làm theo, lớp khí lại hùng hục bủa vây ra xung quan, nhưng cố gắng một lúc cũng chỉ khiến nó thu hẹp lại một chút, mà cảm giác nó vẫn mỏng manh, xáo trộn bất ổn. Một lát thêm thì chúng biến mất hết khiến tôi có cảm giác thất bại.

Tôi hít sâu thở đều mấy lượt nhắm mắt vận dụng lại khí huyết. Một lát sau, một đợt khí ồ ạt phóng ra, không bỗng bành mềm mại như lúc đầu mà cảm giác nó như nước, lỏng lẻo mà hỗn loạn, tưởng như có ai đó chạm vào sẽ dễ dàng bị phá vỡ.

-Cậu Mặc, bình tĩnh.

Tôi nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở.

-Khá hơn rồi, nhưng vẫn chưa đủ ổn định. Tiếp tục phát khí để khiến nó dày dặn hơn. Tốt rồi. Giờ làm cho nó co lại. Được đó, thử cái này nhé!

Tôi vừa mở mắt ra, chỉ kịp nhìn thấy Mạnh Chương chìa mũi Tấn Phương, tức thì một đám loang loáng gì đó xoẹt tới. Sau đó thấy tấm màn có mấy điểm nho nhỏ khẽ lún xuống, mặt màn xao động, rồi nó đàn hồi trở lại, tiếp theo là âm thanh kim loại rất nhỏ rơi xuống đất.

-Rất tốt! Vậy cái này thì sao?

Lần này là gã rút lấy cán Tấn Phương ra, ánh kiếm lóe lên sắc bén, bay tới đâm thẳng, theo phản xạ tôi đưa tay lên bảo vệ trước ngực.

-Được đấy!

Tiếng của Mạnh Chương lại cất lên, tôi mở mắt ra. Gã lùi lại, nói thêm.

-Cậu thử nhìn phần cánh tay xem.

Tôi đưa tay nhìn, khí nơi đó tập trung khá dày đặc tạo thành một lớp cảm giác chắc chắn như mặc giáp bảo hộ. Nhìn lại những vị trí khác của bản thân thì nó lại mỏng manh hơn, tựa như khoác tấm vải voan. Vài giây sau lại tự động tan loãng dần rồi biến mất. Tôi mệt tới mức bần rùn chân tay.

-Khả năng kiểm soát tốt nhưng thời gian duy trì vẫn chưa đạt. Chỉ cần chịu khó luyện niệm thì không cần tới Hắc Hồn nhúng tay, có lẽ tự bảo vệ bản thân được.

-Ừ, cảm ơn!

Tôi chân thành nói, chỉ cần không làm vướng bận tay chân người khác là ổn. Tôi cũng không cần phải thúc ép bản thân quá mức.

Mạnh Chương phát tay nghe vù một cái, đám ngân châm rơi trên đất liền như bị dây câu vô hình móc trúng, một loạt ngoan ngoan trở về trên tay để gã cất vào ngăn cơ quan Tấn Phương. Cái vụ điều khiển đồ vật thể này có chút giống lão già Thuận Vu. Tôi hiểu kỳ hời.

-Này Mạnh Chương, ban nãy sao anh làm như thế được?

-Thế này sao?

Mạnh Chương vừa nói vừa phát tay tức thì chiếc chăn của anh ta ném về phía tôi. Tôi đưa tay đỡ vội, mặt vừa ló khỏi chăn bỗng to oành tức thì một chiếc gối bay tới hạ cánh trên lên.

Chiếc gối rơi xuống nền nhà, tôi giữ lấy tấm chăn, vò vò nó có chút bọc bọc.

-Lão già Thuần Vu cũng từng làm như thế để điều khiển đám tử giòng bàn ghế.

Tôi nói, tùy ý vo viên lại cái chần ném trả, Mạnh Chương lách thân dễ dàng tránh, chần rơi bên cạnh.

-Lão ta vận dụng khí để thao túng đồ vật, khi nào cậu thành thạo hơn việc kiểm soát chúng thì sẽ hiểu, nhưng dù là vậy chưa chắc cậu làm như thế được. Bởi vì tổ chất mỗi người mỗi khác.

Tôi cúi xuống nhặt cái gối lên, ném tiếp. Mạnh Chương nghiêng đầu, gối đáp lên giường. Gã lại phất tay điều khiển chiếc chần bằng sợi dây khí vô hình, sau đó vất trở lại bên gối.

-Tôi cũng chỉ điều khiển được mấy thứ có trọng lực nhỏ nhẹ. Đây không phải sở trường, tùy ý vui đùa một chút thôi.

-Vậy con gái trong Miêu tộc đều có khả năng thông linh tiên đoán cả sao?

-Nhóc à, để tôi nói cho cậu hay...

Không cho gã nói tiếp, tôi buồn bực xen vào.

-Trông anh cũng chỉ cỡ tuổi tôi, có thể hơn được bao nhiêu là dám gọi tôi là nhóc này nhóc nọ.

Mạnh Chương nghe tôi biểu tình như vậy, khóe môi cong cong, giọng điệu đùa cợt.

-Không phải cậu đã kêu tôi một tiếng sư phụ sao? Hơn nữa trông tôi như vậy thôi nhưng cũng ngoài 30 rồi.

Tôi đơ ra một lúc, phản đối.

-Xạo! Anh lại có thể già hơn cả gã Tư Đồ sao?

-Nói cậu biết, Miêu tộc chúng tôi tuổi thọ tuy không cao nhưng dung mạo sau khi đạt tuổi trưởng thành sẽ không bị thời gian tác động.

-Woa, lại có thể thần kỳ như vậy?

Điều gã vừa tiết lộ làm trong óc tôi nảy lên hình ảnh cặp song sinh Phong Linh Minh Đăng. Mạnh Chương nhìn về phía cửa sổ mở toang, ánh sáng bình minh chan hòa lùa vào căn phòng, xua tan bớt cái giá lạnh khắc nghiệt của xứ bắc.

-Có thể do hệ gen của chúng tôi sống lâu đời ở nơi có môi trường đặc biệt khác thường nên bị biến đổi.

Gã vừa băng quơ nói xong khiến tôi liên tưởng tới một chuyện, đọc trong cuốn sách nào đó nói việc mỗi một cơ thể sống đều là một dòng điện sống. Bởi mỗi tế bào chính là một chiếc pin, nhưng bởi nguồn điện này lại quá yếu nên con người không bị ảnh hưởng mấy. Đặc biệt điện tập trung ở não là dày đặc hơn cả. Nó tựa như nhà máy phát điện tác động vô thức tới các cá thể sống khác. Các nhà khoa học đã đo được trong mỗi tế bào não có một dòng điện khoảng 90 milivôn và với 15-18 tỷ tế bào não, chúng ta sẽ có một dòng điện cực mạnh được não bộ sản sinh. Thông thường các tế bào não hay tế bào thần kinh được sắp xếp theo một trật tự nhất định, nhưng nếu các tế bào đó bị sắp xếp lộn xộn, các pin yếu kết hợp lại theo một công thức không được bình thường, thì người đó sẽ có khả năng... đặc biệt.

Tôi nhìn gã ta, ngay người một lúc, chỉ là anh ta có một nét đẹp pha trộn giữa Á Âu, sở hữu làn da như gốm sứ và sống mũi tuyệt đẹp của người Bắc Âu, tuy nhiên đường nét khuôn mặt và bờ môi của nam nhân lại mềm mại thanh thoát giống mấy mỹ nam xứ A Đông. Mái tóc lại xoăn xoăn ánh lên sắc tím đỏ dị thường hấp dẫn ánh nhìn, tóc của Ô Nha cũng tương tự.

-Anh để tôi biết nhiều bí mật của gia tộc, không sao chứ?

Mạnh Chương thoải mái đáp.

-Không ảnh hưởng xấu tới cục diện chính sự thì chẳng cần phải nhỏ nhen che giấu. Tôi biết cái gì cần nói cho đồ ngốc nhà cậu cái gì thì không.

Đúng lúc đó ngoài cửa có tiếng gõ, giọng Tư Đồ vọng vào, gã nói xuống lầu ăn sáng trước. Ô Nha vừa hay nhòm dậy, dụi dụi mắt.

-Bỏ, ăn sáng sao?

Tôi lườm gã Mạnh Chương, lê bước tới bên bé, cười.

-Nhóc con, ngủ rất tốt nha! Đói bụng rồi sao?

Giờ tôi có con nhỏ, phải nghĩ cách kiếm tiền trang trải cuộc sống trước tiên. Bây giờ cũng có thể xem như bố con đang được bao ăn ngủ do Tư Đồ chi trả. Giọng con trẻ trong veo ngây ngô vừa nuốt cháo vừa hỏi chuyện.

-Chú Tư Đồ, sao cứ đeo kính hoài vậy?

-Này là kính phân cực đắt tiền nha, phải đeo thường xuyên không phí của. Nhóc con thấy chú đeo có phải rất đẹp mắt rất soái ca?

Ô Nha chỉ nhe hàm răng khấp khểnh, cười, mức miếng cháo lại hỏi thêm

-Con của chú sao không được ở cùng bố vậy?

Tư Đồ và Cung Trường Linh đã sớm thanh toán xong bữa sáng bằng cháo trắng trứng muối cùng củ cải xào. Bây giờ một tên ngồi vuốt điện thoại một tên “cóc cóc” gõ laptop cùng tách trà ấm nóng bên cạnh. Tư Đồ bỏ cái điện thoại ra, nhìn bé ôn hòa trả lời.

-À, bạn ấy mệnh số cũng vì không được tốt nên phải vào chùa để cải mệnh. Kém Ô Nha một tuổi, nên sau này có dịp cho hai đứa làm quen.

Ô Nha vẫn tiếp tục vừa ăn vừa tiếp chuyện.

-Bạn ấy sống ở nơi đó có vui vẻ không? Có nhiều bạn bè chơi cùng không ạ?

-Bạn ấy tên Tư Đồ Vũ Linh, sức khỏe không được tốt lắm nên ta cho nó học Trường quyền. Ô Nha cũng tới tuổi cần đi học rồi nhỉ? Có muốn tới chỗ Linh nhi cùng theo học?

Tôi vừa lúc ăn xong xen ngang, bảo bé đừng vừa ăn vừa trò chuyện, sẽ bị vữa cháo, lại quay ra nói với Tư Đồ.

-Là Thiếu Lâm ở Tung Sơn Hà Nam sao?

Tư Đồ nhìn tôi nhàn hạ gật nhẹ, giọng quan tâm.

-Cậu cũng không thể mang theo con nhỏ tha phương khắp nơi. Chi bằng cho bé tới đó rèn luyện.

Tôi nghiêng đầu trầm nghĩ, nhóc đó giả trai vào đó học rồi nhờ bị phát hiện thì có ảnh hưởng gì tới vận mệnh của Ô Nha không? Không được, tôi lắc đầu. Mặc dù trông bé khá khôn ngoan lanh lợi nhưng dù sao cũng chỉ là cái hài từ 7 tuổi, sống giữa một đám nam hài vô tư khác sao được. Nhưng cũng phải tìm cho bé một nơi lưu lại để học tập. Tôi nhìn nhìn Tư Đồ thêm chút nữa, trong bụng thầm tính toán đắn đo, rồi đánh bạo mở miệng.

-Ừm, để sau vụ này tôi sẽ cân nhắc. À mà...tôi hiện giờ trước mắt không có tiền mặt, sau lưng cũng chẳng có việc làm...Chỗ anh có công việc gì mai sau cho tôi đầu quân kiếm miếng cơm.

Tư Đồ nghe tôi nói thế, chợt mở lớn miệng ha hả cười tít mắt, trêu chọc.

-Chú em à! Anh đây lại có thể không chiều cô chú em sao? Hơn nữa Tiểu Mặc Tử có nhan sắc thế kia, kiểu gì mà chẳng kiếm được bọn tiền.

Tôi nhú nhú mày.

Cung Trường Linh đang ngồi yên lặng ở bên, mở miệng chen vào giọng điệu có phần tùy tiện đùa giỡn nhưng mắt không thèm rời màn hình, tay lại gõ phát ra âm thanh “tóc tóc”.

-Phương Vi đừng làm cậu ấy chưa ra trận đã muốn quay đầu bỏ chạy. Chỉ là tiếp rượu mấy quý bà thành đạt thôi mà, có dụng chân dụng tay gì đó thì cũng có lấy mất miếng thịt nào đâu mà lo? Nam nhi đại trượng phu, nhiều đó thì nể hà gì mà không đương đầu đối mặt được?

Tôi trợn mắt nhìn gã, bây giờ Cung Trường Linh mới rời màn hình nhìn tôi, gương mặt trầm lạnh, giọng nói phát ra nhàn nhạt, nửa thật nửa giả.

-Đùa đấy, sau này làm chân sai vặt cho tôi là được, tôi nuôi hai bố con cậu.

Gã nói xong đứng dậy ra chỗ khác nói chuyện trong điện thoại. Tư Đồ bất bình còn gọi với theo.

-Trường Linh, không phải cậu có cả tá tên chạy việc rồi, còn tranh Tiểu Mặc Tử với lão đại sao?

Tôi giao tương lai của mình vào tay chủ tớ nhà này liệu có mạo hiểm quá không? Tôi chống tay nghiêng đầu nhìn Tư Đồ.

-Này, công việc của anh không hề bọn cấp thiết sao? Có thời gian ngao du sơn thủy? Không sợ kẻ thù ám sát?

-Tiểu Mặc Tử à, cậu đã xem phim xã hội đen Hồng Kông quá nhiều rồi! Tôi đây chỉ là cái lão chủ vợ vãn của cái vũ trường bé tí, làm gì được nhiều tên mấu mặt biết tới.

(Thiếu Lâm Tung Sơn ở Hà Nam, Trung Quốc thường gọi là Trường quyền, Việt Nam hay gọi Thiếu Lâm Bắc phái. Có câu “Nam quyền Bắc cước” hoặc “Nam thuyền Bắc mã” để nói về nét đặc trưng của 2 trường phái võ thuật này. Các phái học như Thiếu Lâm Hồng gia, Thiếu Lâm Châu gia, Thiếu Lâm Bạch Mi, Thiếu Lâm Vĩnh Xuân, Thiếu Lâm Bạch Hạc phái đều là chi Nam Quyền của Thiếu Lâm Nam Phái ở Phúc Kiến).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 138: Xương sườn.

Chúng tôi khởi hành đến Hà Bắc, đi qua Thừa Đức để tới Trương Gia Khẩu là lúc trời đã tối đen. Tư Đồ dẫn đường đưa chúng tôi tới một tòa lầu không cao lắm như khá to lớn bề thế. Chỉ thấy mặt tiền chiếm diện tích dài bằng 5 tòa nhà bình thường, được giăng đèn neon nhiều màu sắc nhấp nháy lấp lánh khắp bề mặt cực kỳ bắt mắt cuốn hút, biến hiện to oánh dùng đèn đỏ chói chang kết thành chữ RuBy.

Bên ngoài có khá nhiều nam nhân mặc đồ đồng phục chín chu quy củ, quần âu gầy đen, áo somi bên trong, ghile đen bên ngoài, thắt nơ nơi cổ. Hai nhân viên đứng túc trực trước cửa tầng hầm, có người phóng xe lên trao trả cho khách, có một tên mặt mũi đẹp để đứng ở cửa không to lắm đón tiếp khách ra vào.

Tư Đồ phi thẳng xe xuống tầng hầm là nơi chứa xe, Cung Trường Linh, Mạnh Chương bám theo, lúc xuống thấy xe ô tô bạt ngàn, đèn đuốc sáng trưng quy mô cực rộng. Chúng tôi đi ra chỗ có hai cầu thang máy từ đây đưa khách lên thẳng nơi vui chơi.

Cung Trường Linh nhấn nút cửa thang máy mở, cả lũ bước vào, gã bấm nút số 2. Trên bảng thông số hiện thị các nút bấm và chú thích, tôi được biết tòa nhà chỉ có 4 tầng cộng thêm tầng hầm -1. Tầng 1 là vũ trường, tầng 2 là nhà hàng, tầng 3, 4 là khách sạn.

Dù chỉ thi thoảng đi thang máy nhưng cảm giác không thoải mái do nó mang lại vẫn khiến tôi cực kỳ bài xích. Ô Nha vui vẻ đập đập tay vào bề mặt kim loại sáng bóng như soi gương, nhe răng soi mặt cười tí tởn.

“Tinh” âm thanh thông báo vang lên, nhanh chóng cửa thang máy mở. Bên trong rộng rãi sáng sủa lấy gam màu ấm cúng làm chủ đạo, xen cùng cây cảnh xanh tươi chia làm hai khu. Một bên là những bộ bàn ghế sofa êm ái màu rượu đỏ có gối ôm vàng nhạt bày cùng, khách lác đác ngồi uống nước tám nhảm đều là những kẻ mặt mũi rạng ngời nam nhân trông bộ dạng có tiền có chức nữ nhân yêu kiều mị hoặc. Bên kia là những bộ bàn ghế gỗ đơn giản nâu đỏ, khách nhân tầm này cũng không còn đông đúc, ăn uống nói cười rôm rả, chén tạc chén thù.

Quanh quần không gian là nhạc trữ tình du dương bay bổng, đèn pha lê trên trần lấp lánh tỏa xuống cùng vô số đèn trang trí gắn trên tường.

Ô Nha woa một cái rồi chạy nhảy ra xung quanh sờ đồ này mó vật kia. Tôi chỉ dặn dò bé không được làm hỏng đồ, sau lại đe dọa thêm vì thấy Ô Nha quá hiếu động sợ nhóc đó không cẩn thận. Nghĩ tới cảnh lỡ tay sảy chân làm vỡ bình hoa hoặc tranh ảnh trang trí khiến tim tôi giật thon thót. Tôi nói sẽ gán bé ở lại đây làm trừ nợ vì bố không có đủ tiền đền bù. Ô Nha nghe thấy không được ở bên tôi mới bót tẩy mấy chân tay, bé nói sẽ chạm rất nhẹ rất nhẹ thôi.

Túc trực bên cửa thang máy là hai nhân viên lịch thiệp hỏi chúng tôi đã đặt bàn chưa. Cung Trường Linh mắt không thèm nhìn, hai tay đút túi quần, lơ đãng nói cần gặp quản lý cao nhất ở đây bàn chuyện làm ăn.

Một tên cung kính hỏi lại danh tính gã rồi chạy đi ngay. Cung Trường Linh bảo tiếp tên còn lại dẫn đường cho mình tới bàn ăn. Tiếp viên nữ từ xa thấy vậy liền nhanh nhẹn chạy vội tới tay kẹp thực đơn bên hông. Cô gái mặc sườn xám nền đỏ với những cánh hoa mai trắng phủ lên, gương mặt được trang điểm kỹ càng cẩn thận càng hiển lộ vẻ xinh đẹp lôi cuốn.

Tôi gỡ thực đơn, mới nhìn một chút liền có chút không chân thực. Mẹ kiếp, giá bán thế này mà cũng có kẻ nuốt được sao? Kim Ngọc Mãn Đường có giá 60 đồng(hơn200 nghìn)? Tên có cần đặt đẹp vậy không? Minh họa bên cạnh không phải chỉ là đĩa có nguyên liệu rau củ nhiều màu sắc bắt mắt như bắp vàng trộn bí đỏ, cà rốt, dưa leo, trứng gà, bún tàu, đậu hà lan, đậu trắng..bình dân thanh đạm mà cất cổ vậy?

“Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ” có cần đặt tên mỹ miều vậy không? Hình minh họa cũng chỉ là một miếng thịt xông khói đục lỗ để nhét mấy cục đậu hũ trắng mà có giá 150 đồng?

Bát tiên quá hải nào là hán có giá 800 đồng? Phật Nhảy Tường 700 đồng?

Thôi tôi gấp thực đơn lại, nhìn Ô Nha vẻ mặt hớn hở lật mở, ánh mắt to tròn lấp lánh, nhìn mấy bức hình minh họa có chút yêu thích không nở lời. Cung Trường Linh hỏi tôi thích món gì thì cứ kêu, tôi lắc lắc. Trời ạ, giá tiền trên trời như thế, mặc dù không phải trả nhưng vẫn có chút khó tiếp thu nổi.

Gã vừa nói tên mấy món ăn cho nhân viên nữ ghi thì một lão to béo tiến tới, mặt mũi niềm nở hớn hở như nhận được quà, chìa hai bàn tay trắng hồng mập mạp hướng về phía Cung Trường Linh.

-Cung phó tổng, ngọn gió nào lại thổi ngài tới đây? Sao không gọi điện trước để chúng tôi tiếp đón chu đáo?

Cung Trường Linh đứng dậy đưa một tay ra bắt, sau đó ngồi xuống tiếp tục lật giờ thực đơn gọi món, mà ngồi phía bên trong, Tư Đồ diện vô biểu tình chỉ nhìn màn hình điện thoại khá chăm chú. Cung Trường Linh có vẻ lơ đãng tùy ý nói.

-Có chút việc tiện đường ghé thăm. Lão Lư Khâu à, công việc ở chi nhánh này dạo gần đây doanh thu có vẻ nhỉnh hơn những cơ sở khác. Ông vất vả rồi, có bí quyết gì cần san sẻ để những nơi khác có thể tiếp thu học hỏi?

Lão được khen cười ngất, mắt nhắm tít lại, hai bàn tay xoa xoa trước bụng phệ, bộ dáng tươi như hoa héo được tưới nước.

-Cung phó tổng quá khen, tôi nào có tài cán chi đâu. Mọi chuyện trước giờ vận hành vẫn chiếu theo điều lệ, quy định của phó tổng ban ra... Chẳng dám dẫu gì Cung phó tổng, là đạo gần đây chúng tôi cung cấp một loại canh giúp tráng dương bổ thận cực hút khách.

-Ồ?

Bây giờ Cung Trường Linh mới buồn đề mắt tới gã tai to mặt lớn.

-Nhờ có loại canh mới rất được cánh mày râu ưa chuộng mà thu nhập có chút khởi sắc. Bây giờ tôi liền kêu người chuẩn bị ngay một thỏ, sau đó sắp xếp cho mọi người phòng ốc, lại gọi mấy em xinh tươi tới kiểm nghiệm, có được không Cung phó tổng?

Cung Trường Linh nhàn nhã mở miệng, thẳng lưng cao đầu.

-Lão Lư Khâu à, canh thì cứ mang ra, phòng thì cần bốn cái, gái thì xin miễn.

Lão bấy giờ mới chịu nhìn một lượt đám chúng tôi, dừng lại nhìn qua đầu cực kỳ nổi bật của Tư Đồ. Ngay đến nhân vật quản lý cấp cao của một cơ sở mà cũng không biết đến mặt mũi lãnh đạo tối cao đang ngồi ngay đây?

-Lão đi làm việc đi, nhanh nhẹn một chút.

Lão Lư Khẩu nghe Cung Trường Linh lạnh lẽo nói như thế, gật gật như gã tôi, vừa xoay thân liền cong mông bước đi, miệng căn dặn nữ tiếp viên đi bên.

-Nói với đầu bếp Vu Mã, mau làm thỏ canh “xương sườn”. Còn nữa, những món phó tổng chọn cũng phải ưu tiên làm trước.

Tôi không kìm được lòng hiếu kỳ, nhìn Tư Đồ, nhỏ giọng dù xung quanh chẳng có người xa lạ nào.

-Anh làm chủ có cần bí mật vậy không? Ngay đến lão tổng quản đứng đầu ở đây cũng không biết chủ nhân chân chính ngồi ngay kế bên?

-Ài, tại anh không giỏi nói chuyện à oi với bọn họ, thôi thì cứ để Trường Linh thay mặt chỉ đạo cũng ổn mà.

Tôi gật gật đồng tình. Thầm nghĩ gã đó y hệt tên vua chỉ thích hưởng thụ, còn bao nhiêu việc cần quản lý giám sát thì đều một tay vị thừa tướng phía dưới cùc cung tận tụy. Nay cũng chứng tỏ tên vua vừa lười biếng vừa chỉ viết dựa dẫm đặt hết mọi tin tưởng vào thừa tướng. Mà thừa tướng cũng là kẻ ngu trung, có tài nhưng lại cam tâm tình nguyện phục vụ vị vua như thế. Nếu chẳng may gã thừa tướng nảy sinh ý đồ bất chính muốn lật đổ chính quyền thì cũng dễ như trở bàn tay ấy.

Tôi nhìn Cung Trường Linh, không nghĩ anh ta là loại người giả nhân giả nghĩa như vậy, cũng không cho rằng Tư Đồ là kẻ ngu ngốc đến mức trao lòng tin sai chỗ.

-Hai người xem ra còn tình cảm huynh đệ không khác thủ túc?

Tư Đồ cười phá lên, bật bạch.

-Tôi cũng có hai thằng em cùng cha khác mẹ nhưng vừa nhìn liền muốn gai mắt, với Trường Linh thì muốn khăng khít hơn. Chúng tôi quen nhau từ hồi nhỏ xù, lúc đó cái mặt phúng phính biểu tình vừa ngốc vừa đáng yêu luôn miệng gọi Vi ca cho đệ theo với. Suốt ngày leo đèo theo sau tôi và Trường Hoa..Au!

Đang kể lể đột nhiên Tư Đồ mặt nhăn lại thân thể hơi quy xuống, phát ra âm thanh không hợp lệ dường như là phát đau. Trước đó tôi có nghe thấy âm thanh va chạm dưới gầm bàn, xem ra là bị Cung Trường Linh kín đáo đá vào chân.

Tư Đồ quay sang trừng mắt Cung Trường Linh, giọng điệu trách cứ tiếp tục tố cáo.

-Bây giờ cái mặt toàn xương, biểu tình quá mức thâm trầm tĩnh lặng, chẳng dễ thương tí nào.

Mặt Trường Linh quả có lạnh lẽo đi một chút, ánh mắt sắc bén ném tới đại boss.

-Phương Vi anh có tư cách đề than thở chê bai? Là ai ý có con nhỏ đồ hết mọi trách nhiệm công việc cho tôi bận bù đầu tới mắt? Bây giờ Linh nhi đi rồi anh có phải hay không cũng nên san se bớt gánh nặng?

Biểu tình của Tư Đồ lập tức hòa hoãn ít nhiều, vươn tay đập đập vào bờ vai tên đàn em, giọng xoa dịu.

-Mấy năm qua chú đã chịu thương chịu khó như vậy thôi thì từ nay về sau tiếp tục phát dương quang đại. Anh mà nhúng tay vào việc làm ăn chỉ tổ lụi bại sản nghiệp. Lúc trước là nhờ chị chú một tay gánh vác quán xuyên lập ra cái thương hiệu Ruby. Chú không nên để tâm huyết tàn tảo khó nhọc vì rơi vào tay anh xử lý mà đồ sông đồ biển?

Cung Trường Linh buồn bực hất tay Tư Đồ ra, đúng lúc đó nhân viên mang đồ uống tới. Đặt một bình rượu vào chính giữa cái mâm kính xoay tròn, bốn cái chén sứ trắng, lại đề trước mặt Ông Nha một cốc nước cam vắt thơm mùi sữa. Bé liền không khách sáo ngậm lấy ông hút, hút một hơi, nhe hàm răng cười quay sang bên vui vẻ khoe với tôi.

-Bồ, nước gì mà ngon quá đi!

Tôi vươn tay xoa đầu bé, nhắc nhở.

-Nếu ngon vậy nói một tiếng cảm ơn chú Trường Linh.

Bé liền nhanh nhẩu quay sang hớn hờ nói, rồi lại cúi đầu uống nước. Tư Đồ đích thân rót rượu vào chén đưa cho Cung Trường Linh trước tiên, sau đó mới rót cho mình, mở miệng lấy lòng.

-Thế này, anh rót rượu kính chú trước. Chú nể mặt ông anh vợ này, tiếp tục giúp anh leo lái cơ nghiệp.

Dứt lời âm thanh hai chén nhẹ va chạm, hai người một hơi uống cạn. Thấy vậy tôi tự động rót rượu cho mình và Mạnh Chương mới lại rót cho hai người kia, bốn người vừa cạn chén thì từ xa, lão Lư Khâu chân mập mập ton lon chạy tới, bên cạnh là một loạt nhân viên bưng đồ ăn có úp vung đặt.

Phục vụ lần lượt đặt đồ xuống xung quanh, mở nắp vung, mùi thơm đồ ăn ngào ngạt lan tỏa, màu sắc đẹp mắt, trình bày hoa lệ, nhà hàng cao cấp lấy phí đắt đỏ có khác.

Ở chính giữa vẫn bỏ trống, vài giây sau một đầu bếp bưng đồ tới đặt vào. Vừa mở vung, một mùi ngai ngái cực kỳ khó chịu khiến tôi có chút nhăn mày. Chỉ thấy trong tô canh lớn một khối thịt không mấy bắt mắt trình bày nổi lên xung quanh là ít rau củ cùng vị thuốc bắc.

Lão Lư Khâu hắng giọng một chút rồi hí hửng giới thiệu.

-Đây là món canh “Xương sụn” cực kỳ không dễ kiếm, tuy đắt đỏ nhưng lại bán chạy như tôm tươi, hiện tại vừa vặn có hàng. Loại này không thể để đông lạnh lâu, phải càng ăn tươi mới càng hiệu nghiệm. Tôi tuy đã hơn 60 nhưng chính là nhờ 1 tuần ba bữa đều ăn món này mà mỗi tôi có thể làm vận động kịch liệt với nữ nhân.

Tôi nhú mày, cổ nhìn thử xem cái thứ đó rốt cục là thịt gì? Một màu tím xanh gần như đen, từng miếng chặt nhỏ nhìn xa xa tựa như da gà ác. Chỉ là càng nhìn càng mờ hồ cảm thấy kết cấu da không, mùi vị nồng nặc bay lên đi vào khoang mũi khiến người ta buồn nôn không thoải mái.

Lão Lư Khâu nói xong, trực tiếp vươn tay cầm lấy muối mức nước và thịt vào bát, tôi nheo mắt nhìn, quả thật không giống da gà hay da vịt...Bởi vì nó trơn nhẵn, như có mạch máu ẩn hiện...

Đột nhiên một vật tròn tròn từ bên dưới tô canh nổi lên, nó chỉ to cỡ đầu một con mèo. Nó có ngũ quan đã rõ ràng, trán, mắt, mũi, môi, đường nét không khác loài người. Tôi là đang nói, là đầu một trẻ sơ sinh, nổi lên bên trong tô nước nóng hôi hổi.

Không sai, đây là tô canh bào thai trẻ sơ sinh. Tôi ôm cổ ôm bụng, cổ nén cảm giác muốn ói, dịch vị trong dạ dày vô thức cuộn trào nôn nao. Nhưng vẫn trợn mắt há hốc mồm vì không sao tin được trước mặt mình lại là một đầu hải nhi mới mấy tháng tuổi, vậy mà trở thành món ăn bày trên bàn tiệc cho con người nhấm nháp bình phẩm.

Vẫn còn ở trong bụng mẹ, vì lẽ gì lại...

Lão Lư Khâu bưng cái chén đặt trước mặt Cung Trường Linh, vẫn tiếp tục phấn khích khoe khoang mà không phát hiện thấy vẻ mặt âm trầm của gã ta.

-Chúng tôi bán bốn ngàn NDT (gần 15 triệu VNĐ) cho một tô bào thai từ năm đến sáu tháng tuổi, nó là một thứ thuốc kích thích tình dục tốt nhất dù với người lớn tuổi như tôi cho nên rất được đàn ông đánh giá cao, chịu chi trả.

Tư Đồ lạnh lẽo đặt lại nắp tô.

Giọng Cung Trường Linh lạnh lẽo như ướp băng, nhìn cái tô đã được đậy kín.

-Lão là Vu Mã mới vào đây làm đầu bếp thì phải? Lão làm món này thế nào?

Lão đầu bếp nghe nhắc tới tên mình, tiến tới một chút, cung kính thưa, dù không rõ vai vế Cung Trường Linh thế nào nhưng cứ thấy lão đại của mình xun xoe nịnh nọt như vậy cũng đủ biết không phải dạng vừa.

-Canh “xương sụn” là ám ngữ chỉ canh thai nhi, bào thai được sử dụng tối đa từ 7 tháng tuổi trở xuống, đầu tiên rửa bằng rượu cho khỏi tanh mùi máu trước khi bị mổ, xẻ, chặt, cắt để đem nấu cùng cây ba kích, gừng, thêm xương gà, hầm tám giờ công dụng tráng dương chính là cực phẩm. Các thượng khách gọi đặt hàng trước rất nhiều, chúng tôi lấy bao nhiêu bán hết bấy nhiêu, cực kỳ được các đại gia tin dùng.

Nét mặt Cung Trường Linh khi hay tin doanh thu vì lý do đó mà vọt tăng mạnh như nuốt phải giò bọ, hỏi lão quản lý.

-Lão lấy hàng như thế nào?

Lão Lư Khâu dường như cũng hơi hơi phát hiện về mặt lão đại như có vấn đề không đúng, nuốt nước bọt một chút, cẩn thận thưa.

-Bào thai thường được tuyển chọn từ các cơ sở phá thai chui, giả cả được dựa trên kích thước của tháng, thai nhi chết do lưu sản hoặc phá thai được bán cho người môi giới khoảng vài trăm tệ, nếu là thai nhi sống đẻ thiếu tháng thì giá khoảng 2000 tệ. Khi thai nhi được giao cho nhà hàng thì đều đã

chết, được bảo quản nhanh bằng hộp giữ nhiệt sử dụng trong ngày.

Cung Trường Linh nói với tên nhân viên bên cạnh bảo gọi đội trưởng đội bảo vệ tới lại bảo nữ tiếp viên gọi phó quản lý đến, sau mới ngó ngang đến lão quản lý.

-Lão Lư Khấu à! Ông cũng nhiều tuổi rồi nhỉ? Cũng tới lúc cần về hưu!

Mặt lão đang trắng hồng rạng rỡ phút chốc tái xanh lại như trúng gió. Nhiệt độ trong này tuy ấm áp hơn bên ngoài nhưng cũng không tới mức khiến mồ hôi mồ kê lã lã chảy ròng ròng xuống cái cổ liền với bờ vai của lão Lư Khấu.

-Cung, Cung phó tổng à! Nếu ngài cảm thấy không hài lòng, tôi lập tức đình chỉ việc này lại. Ngài không thể sa thải tôi vì lý do nhỏ nhặt này được. Tôi đã làm ở đây được chục năm, từ lúc Ruby quán khai trương. Tôi coi nó như quán của mình, vì nó mà hao tâm tổn trí, vì nó hưng thịnh phát đạt như ngày hôm nay, ngài không thể dùng một cái gạt chân tôi được!

-Lão Lư Khấu, đừng tưởng tôi thi thoảng mới xuất hiện ở đây mà qua mắt được tôi. mấy năm qua công nhận ông vì Ruby mà làm rất tốt, cho nên dù biết ông ngầm ngầm kiểm tra được nhiều khoản lợi nhuận ngoài luồng, tôi cũng mắt nhắm mắt mờ cho qua.

Cung Trường Linh vừa nói tới đây thì một nam nhân ngoài ba mươi đeo kính trắng, cao ráo gầy yếu như thư sinh xuất hiện.

- Từ bây giờ Từ Xa lên làm tổng quản lý, anh theo bên giúp lão Lư Khấu và lão đầu bếp Vu Mã, từ giờ tới nửa đêm thu xếp toàn bộ giấy tờ tiền nong chấm dứt hợp đồng lao động vì làm trái nội quy của nhà hàng.

-Không thể, Cung phó tổng à, hãy cho tôi một cơ hội sửa sai đi.

-Lão Lư Khấu à, im miệng đi, còn to giọng lớn lối với Cung đại ca, tôi đây không khách khí đâu.

Người vừa bắt thình lình lên tiếng là một gã gần 30, không quá cao to nhưng gương mặt rắn rỏi cương nghị, có chút phong vị quân nhân lâu năm. Gã vừa dứt lời, đồng thời bàn tay cũng túm lại bộ dáng lão trư hùng hổ. Gã vừa tới đã động khẩu động thủ xong rồi cúi đầu gật nhẹ.

-Đại thiếu gia, Cung đại ca, lâu rồi không gặp hai người.

Từ Đồ im lặng quan sát mọi chuyện từ đầu tới giờ mới chịu mở miệng, giọng có chút thân tình, như bằng hữu nhiều năm gặp lại.

-Tông Chính Quang, vẫn mạnh khỏe?

-Mạnh khỏe mạnh khỏe, đại thiếu gia, được gặp ngài thật vui.

-"Ngài" cái gì? Chúng ta không phải là huynh đệ chi giao sao?

-Vâng, vậy tôi đưa tên này đi rồi quay lại ôn chuyện với đại thiếu gia sau.

-Được, đi đi. Mang cả món chính đi luôn.

Từ Đồ vừa dứt lời nhân viên vội mang đi ngay, chúng tôi cũng quay lại nhìn bàn ăn, thấy Ô Nha mặc kệ đám người lớn cứ luyên thuyên nói chuyện đông dài, bé đôi bụng tự giác tự động cầm đĩa cầm thìa múc ăn ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 139: Gặp lại người quen.

Sau vụ vừa rồi tôi chẳng còn lòng dạ mà ăn uống, nhưng Ô Nha cứ vừa nhồm nhoàm nhai nuốt, miệng liến thoắng khen ngon quá không ngớt lại tiện tay gấp đồ vào bát cho tôi.

Hầu như chẳng mấy ai có hứng thú động đũa, chỉ chăm chăm nốc rượu, cũng khóa miệng không nói năng. Mãi cho đến khi tên đội trưởng Tông Chính Quang xuất hiện lại, ngồi toe toe hỏi đông nói tây, bầu không khí giữa mọi người mới vui bớt nặng nề.

Tôi nghĩ, nếu không có những con người như lão Lư Khấu, không có dục vọng của họ đòi hỏi, thì cũng sẽ không có những kẻ điên cuồng như lão Vu Mã, chịu xuống tay chế biến món ăn ma quỷ này.

Bọn họ chẳng khác nào là những yêu quái đội lốt người, cho rằng món canh bào thai sẽ giúp đàn ông có nhiều sinh lực trong việc làm tình. Thật kinh tởm, những người như thế mới là ngọn nguồn của sự kiện ăn thịt đồng loại.

Cũng là do cả chính sách “một con” gây tác hại mặc dù nó kìm hãm dân số ngày càng đông nhưng quan niệm trọng nam khinh nữ vẫn còn đeo bám dai dẳng trong tâm trí phần lớn đa số, nên khi xác nhận thai nhi là nữ thì không ngần ngại phá thai loại bỏ.

Hoặc như chuyện của Chuyên Tôn Phụng San, mang thai đứa trẻ không mong sinh ra. Những chuyện nạo phá sinh mệnh thai nhi đơn giản diễn ra như cơm bữa hằng ngày. Không có cảm giác tội lỗi nào đối với những bà mẹ trẻ hoặc ông bố bất đắc dĩ cả, bởi họ chỉ xem đó là “tai nạn, sự cố” ngoài ý muốn. Lão tác giả quái gở kia từng viết, mỗi một sinh mệnh đang hình thành chính là một vong hồn nơi âm giới đã trải qua vô số cực hình chịu tội, khó khăn lắm mới có cơ hội quay trở về dương thế một lần nữa được tái sinh làm người, nhưng lại nửa chừng đứt gánh. Việc làm thất đức đó sẽ khiến đường phúc của người dương bị hao tổn, có khi là tuyệt đường con cái.

Chúng tôi ở lại khách sạn thêm hai ngày nữa để Cung Trường Linh chỉnh đốn xem xét lại cơ cấu bộ máy nhân viên. Sau đó mới nỏ máy qua Bảo Định tới Thạch Gia Trang.

Tư Đồ và Cung Trường Linh đều bảo tôi để Ô Nha ở lại đây, đỡ vương bận khi chúng tôi làm mấy chuyện hiểm nguy. Nơi này điều kiện quá tốt rồi, nhưng để bé một mình vẫn có chút không an lòng. Tôi cảm con búp bê gỗ, lắc lắc, âm thanh tinh tang vang lên, Bạch Ngân hiện ra, vẫn xinh đẹp mê hồn như ánh trăng.

Tôi nhờ cô để ý đến bé một chút, bé thấy có người ở bên thì cũng không hoảng sợ mèo nheo bám dính lấy tôi nữa. Nhưng Bạch Ngân thì gãy nẩy không chịu, cô nói ai đòi lại nhờ mà làm bảo mẫu bao giờ? Hơn nữa tâm nguyện của cô là ngắm cảnh đẹp thế gian, không phải ở đây bảo vệ trẻ con. Không bằng cô dứt khoát tiêu diệt đứa bé gây cản trở kia để có thể thoải mái bên tôi.

Vừa dứt lời liền hùng hổ lao tới tấn công, tôi hoảng hốt lao đến, bởi vì khí thế cô ta tỏa ra rất áp bức. Thế nhưng tay Bạch Ngân còn chưa chạm vào Ô Nha đã bị một tầng kết giới vô hình đánh bật trở lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm, suýt quên bé có kết giới bảo vệ được tạo ra bằng việc lấy đi một phần tính mạng của mẹ Ô Nha, hôm nay được tận mắt chiêm ngưỡng, đúng không tâm thương.

Cung Trường Linh đã căn dặn nhân viên phía dưới lo bữa ăn cho bé chu toàn. Đội trưởng Tông Chính Quang có vẻ quý mến Ô Nha, Tư Đồ mở lời nhờ anh ta để mắt tới bé. Trước khi xuất phát tôi lại dặn dò thêm một lượt, bảo bé không được phá hoại đồ đạc là một, hỏi lung tung ảnh hưởng tới công việc người khác là hai. Ai da, ngửi ngấm bé ở lại đây mấy bữa mà trong lòng cứ không yên, không phải sợ bé gặp nguy, là sợ bé chạy nhảy lung tung đi gây họa cho người khác.

Chúng tôi khởi hành sau khi lót dạ bằng bữa sáng buffet của khách sạn. Rồi Trác Lộc tới bệnh viện Hòe Dương ở Nguyên thị là lúc mặt trời khuất bóng. Chúng tôi gửi xe ở tầng hầm trung tâm thương mại cho bảo đảm, chẳng biết sẽ mất bao lâu thời gian mới quay lại, rồi nạp dinh dưỡng ở đó luôn, sau đó đi bộ vào bệnh viện cách giờ cảm người thân tới một tiếng.

Mạnh Chương thông báo tin tức, một ngày trước phát hiện Âu Tử Dạ đã vào “cửa”. Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất, có trường ngại vật gì cũng được anh ta dọn dẹp ổn thỏa. Chúng tôi chỉ cần âm thầm chờ đợi thời cơ ở phía sau ra tay định đoạt.

Đây là bệnh viện phụ sản, là nơi các sinh linh kỳ diệu của tạo hóa chào đời. Những đứa trẻ ở nơi này được cha mẹ nâng niu bảo hộ, ngóng mong từng ngày.

Tôi có nghe qua một lời đồn mà hầu như ai cũng biết, nhiều lúc mấy đứa nhỏ đang nằm yên ổn, xung quanh không có ai đùa giỡn, lại không rõ vì nguyên nhân gì, đột nhiên mắt mở to lấp lánh, miệng nho nhỏ cười toe toét, âm thanh khanh khách rộ lên trong trẻo như chuông ngân. Người đi ngang nhìn thấy cũng sẽ cười theo, tựa như cảm thấy thật ấm áp.

Nhưng bé nhìn thấy gì mà cười vui vẻ vậy? Trẻ con cười có phải do thứ gì đó mà chúng ta không nhìn thấy đang chơi đùa với bé? Lúc trước tôi thường suy đoán như vậy.

Tôi thật sự có chút bất ngờ, thế quái nào một nơi trùng trùng hiểm họa chứa chấp Ngọc Hồn, phía trên con người lại xây bệnh viện toàn đàn bà trẻ nhỏ?

Mạnh Chương nói, từ thời kỳ Tàn Thủy Hoàng nơi này là bãi chiến trường mấy vạn lính tử trận, cửa vào Âm Huyệt vốn từ đầu đã bị pháp sư của Miêu tộc giăng kết giới phong bế, tránh kẻ bên ngoài phát hiện thấy. Trải qua hai ngàn năm bãi bể nương dâu, con người an tâm xây dựng nhà cửa an cư phía trên mà không hề hay biết.

Vị trí các Âm Huyệt vốn không được lưu lại trong bất cứ ghi chép nào, nếu có cũng vì sự kiện Tàn Thủy Hoàng đốt sách mà tuyệt tích, ngay cả những người liên quan cũng bị trừ khử. Mãi những năm gần đây khi Ngọc Hồn đã đạt chín mùi sử dụng, các Vu Hích mới đoán ra được hai vị trí, một là do Thuần Vu Chấp Minh tiến vào, hai chính là nơi này. Về phần tại sao Âu Tử Dạ tiến vào Hòe Dương hoặc Bàn Cẩm, chính là do bọn họ có ý thông báo bởi vụ đoạt Cự Khuyết của Âu Tử Dạ tình cờ tìm tới.

Riêng hai vị trí do Cự Khuyết và Thăng Tà trấn yểm thì có chút bất đồng. Thăng Tà trấn yểm vong hồn của Ngự Dương làng chỉ với ngàn người, vốn không có khả năng trở thành Âm Huyệt. Nhưng do dân làng ngoan cố tự tạo lời nguyên lên bản thân tự sản sinh ra luồng tà khí cực mạnh đe dọa cuộc sống người dương. Vì thế mà 10 năm một lần quan tri phủ, người đại diện cho vương triều hưng thịnh, thân sở hữu dương khí đạt dào, mới xuống đền làm lễ trấn hồn. Theo thời gian biến đổi, địa phương đó trở thành nơi giam giữ tù binh chiến tranh, về sau mới trở thành nhà tù nhốt phạm nhân. Đây chính là phương pháp lấy độc trị độc, lấy ác nhân kìm hãm ác khí.

Về phần Cự Khuyết do gia tộc Tư Đồ tiếp quản, vốn ban đầu tổ tiên là một chức quan thấp bé trông coi việc nhà nông dưới thời Tàn Thủy Hoàng Đế. Mãi tới thời Hán Vũ Đế Lưu Triệt, gia tộc Tư Đồ mới khởi sắc, được cai quản cả một vùng đất Tĩnh Châu (Sơn Tây ngày nay), xây dựng nhà thờ gia tộc ở Bình Dao (Tân Trung), từ đó đời đời trấn giữ. Chuyện có kiếm linh ở nơi đó là tuyệt mật, vốn chỉ ba người biết, một là trưởng gia tộc đang tại vị, hai là người chuẩn bị kế nhiệm, ba là Vu Hích ở Miêu tộc Thông Lĩnh đứng sau hậu thuẫn. Việc lộ thông tin là điều không khả thi. Cho nên không rõ bằng cách nào Âu Tử Dạ biết mà mò tới. Chẳng lẽ chỉ là đánh bậy đánh bạ lại đánh trúng?

“Cửa” được nằm trong kho phòng chứa thuốc ở khu vực phía sau của bệnh viện, nơi khuất người lai vãng. Nghe Mạnh Chương nói, bệnh viện còn lên lút sản xuất thuốc gì đó nữa nên từ xa đã thấy cấm biển không phận sự cấm vào. Hôm qua khi Âu Tử Dạ đêm hôm tiến vào còn tạo ra một vụ nổ nhỏ nhỏ nhưng lãnh đạo bệnh viện không thông báo cho phía cảnh sát hay giới báo trí biết, chỉ điều người tới căn phòng nghiêm ngặt hơn.

Bây giờ trời tối đen như vậy mực, ánh đèn đường cách 20 m lạnh nhạt tỏa sáng, chẳng có mấy người qua lại, dù có cũng là cấm cổ cúi mặt vội vã bước, gió đêm đông vù vù thổi chỉ nghe thôi cũng đủ rét buốt tới tận răng.

Đột nhiên Mạnh Chương dừng lại nói phía trước có mấy người đang tiến tới, thế là cả bọn đề cao khẩn trương. Bởi vì nơi đây vốn thân nhân sản phụ không tò mò thám hiểm. Có thể là nhân viên bảo vệ? Tiên hạ thủ vi cường hay lùi bước nhường đường?

Tôi tức tốc phát khí tạo ra một vòng tròn có đường kính 10m, rồi 20m. Có năm người nhanh nhẹn tiến tới. Tôi nắm mắt, cố gắng tập trung tư tưởng, hình ảnh hiện lên càng rõ nét. Mấy hôm nay tôi nào tôi cũng luyện niệm tới sáng, sau đó tự phát khí kiểm tra xem khả năng mình tăng cường tới đâu.

Năm thanh niên trang phục gọn gàng hết mức, lưng đeo balô như đi leo núi thám hiểm. Hai trong số năm nam nhân dẫn đầu ngoài hai mươi, khí chất tỏa ra khác nhau nhưng gương mặt có đến 7 phần tương tự. Một người đeo kính trắng có phần ôn nhu nhỏ nhắn. Một người để râu dê cường hãn mà nghiêm nghị. Người theo sau độ đôi mươi, gương mặt thanh tú, là con gái lại quá nhiều cương khí ngạnh cốt. Là con trai lại có nét mềm mại của nữ nhi. Tuy bán nam bán nữ nhưng nói chung nhìn lướt qua cái lưu tâm ấn tượng chính là phần cao ngạo khí phách khiến người ta không thể khinh thường. Hai người sau cùng trông non nớt chỉ khoảng 18 độ xuống. Một người tuấn lãng mà phóng khoáng. Một người đeo kính gọng đen, gương mặt thư sinh có chút buồn ngủ.

- Là người quen.

Tôi vừa mở miệng, ngăn hành động tập kích của ba tên.

- Là người quen của tôi.

Tôi nhắc nhở lại lần nữa, chạy tới phía trước, vừa hay đám người kia chạy lên.

- Tiểu Minh? Sao cậu lại ở đây?

Giọng nam dẫn đầu tuy có phần sùng sốt nhưng nhiều hơn cả là vui vẻ. Giọng nam thứ hai có chút buồn bực nổi gót.

- Nhóc Tiểu Mặc kia, làm sao lại không liên lạc được hả?

Âm giọng tiếp theo thanh cao phát ra có chút ngạc nhiên bất ngờ.

- Tiểu Mặc ca!

- Chào, lâu quá mới gặp mọi người!

Tôi nhe răng cười, gờ tay lên, lời còn chưa dứt đầu liền bị người ta vung tay một cái cốc vỡ đau.

- Chào cái đầu, điện thoại thế méo nào cả ngày hôm nay không liên lạc được?

- Thiên Hương, đau!

- Mặc ca, vẫn mạnh khỏe!

Hoa Thiếu Thiên trời lên toe toe cười, Đặng Tiểu Tà bên cạnh đơn giản gờ tay lên coi như chào hỏi. Giọng Phong Linh thân thiết xen vào.

- Phải đó, làm chúng tôi tưởng cậu gặp chuyện không may, chẳng ngờ lại gặp nhau ở đây.

Giọng Minh Đăng tức tối lắt léo.

- Thăng nhóc kia, làm ăn thế nào mà không chịu liên lạc, hôm qua có tin tức của Báo ca lên định gọi thông tin cho cậu hay.

Tôi lục tìm điện thoại trong túi xách, bấm bấm, làm thế nào cũng không chịu sáng đèn. Thiên Hương bực tức giật lấy, xem một chút rồi dùng nó gõ nhẹ vào đầu tôi, mắng tiếp.

- Ngủ gật, sập nguồn rồi cũng không biết sạc pin? Đầu óc để trưng bày à? Có cần tôi mua thuốc bổ não cho không?

Tôi vụng về cầm lại điện thoại. Tư Đồ to béo ních cái thân hộ pháp chen vào giữa, đẩy tôi ra phía sau, ưỡn bụng ưỡn ngực hắt đầu hắt hàm nói với Thiên Hương.

- Cô em à, đừng có mắng Tiểu Mặc Tử của chúng tôi như vậy? Chỉ đơn thuần là bạn bè xã giao thôi chứ có phải yêu đương thân mật đầu mà có quyền vừa mắng vừa đánh người ta ghê thế? Thực nữ một chút có hiểu không?

Thiên Hương hơi nhíu mày, lùi lại một chút, neho mắt đẹp nhìn gã một lượt từ đầu tới chân âm thầm đánh giá rồi lia tới Cung Trường Linh đứng bên cạnh tôi. Giọng cất lên kiêu kỳ mà thanh thoát.

-Gì thế này, đại thiếu gia của gia tộc Tư Đồ? Cung Phó tổng của Ruby và...?

Cô ấy nhìn chằm chằm Mạnh Chương đứng sau tôi một lúc, tiếp đó liếc mắt sắc đến tôi, lạnh lùng hất mặt.

-Câu sao lại đi theo bọn họ?

Tôi cười cười nhắm xoa dịu bầu không khí có phần giương cung bạt kiếm. Chưa kịp nói lời nào, Cung Trường Linh trầm lạnh lên tiếng.

-Đi theo bọn tôi thì có gì không đúng? Tôi đây chính là chủ lao động của cậu ta.

-Tôi là sư phụ cậu ta!

Mạnh Chương nhẹ nhàng xen vào. Mọi người đều chân thực nghe thấy, đồng loạt dòm gã. Cung Trường Linh tiếp tục cất chất giọng lãnh đạo tối cao cổ hủ.

-Tam tiểu thư của Bách Lý gia thì có gì tốt đẹp hơn tôi? Có tư cách gì chê bai? Cô lại làm gì ở đây? Kia chẳng phải cấp trợ lý sinh đôi nổi tiếng của Vĩnh Định Hà-Trường Lô? Không lo quản lý cô ta tốt, còn đi theo phò trợ gây loạn?

Không đợi Thiên Hương phản bác, Minh Đăng hùng hổ chen lên, thấy vậy tôi vội vàng lách mình xen vào giữa bọn họ.

-Không ngờ mọi người đều biết về nhau. Chúng ta không nên ở đây dây dưa, nhờ có nhân viên nào đi tới lại chuốc phiền phức không đáng. Chúng ta trước tới nơi nào kín đáo.

Tôi còn chưa nói hết câu, Thiên Hương đẩy tôi ra, hừ mũi.

-Tiểu Mặc Tử, chúng tôi tới đây vì muốn trợ giúp Báo ca. Tên Tư Đồ đó từng nhiều lần tìm tới Báo ca khăng khăng đòi vật. Bây giờ cũng xuất hiện ở đây xem như chẳng có ý tốt lành. Tôi không quan tâm cậu kết giao với ai, nhưng đừng ở phía sau phá rối Báo ca.

Nói dứt lời đám người nhanh chóng đi trước. Tôi có chút hụt hẫng dõi theo. Tư Đồ vỗ vỗ vai, an ủi.

-Cô ta nổi tiếng trong giới hắc bang là “nhân yêu” (trong vòng du ám chỉ nữ chơi tài khoản nam) máu lạnh tuyệt tình. Tương tự cái loại này là vô vọng, sau này anh giới thiệu cho chủ em nhiều cô nóng bỏng màu mỡ hơn cái loại tivi màn hình phẳng đó. Nữ nhân thì phải đoan trang dịu dàng, thôi đừng tha thiết làm gì!

Tôi hất tay gã ra.

-Tôi không phải ý đó. Thôi chúng ta cũng bám theo họ đi.

Chúng tôi nhanh nhẹn đuổi theo, từ xa thấy ba người bọn họ lao tới tấn công ba nam nhân mặc đồng phục nhân viên bảo vệ. Lại thấy người thứ tư từ trong phòng chạy ra, tay cầm bộ đàm, miệng còn chưa kịp truyền tin, thấy một cái bóng từ phía sau tôi lao vọt lên. Tên thứ tư hự một cái ngã xuống đất, bộ đàm rơi vào tay Mạnh Chương.

Ba chúng tôi chạy tới thì bọn Thiên Hương cũng giải quyết xong đám người ngăn cản. Tôi nhìn bốn người xấu số, bọn họ chỉ là bị quyền cước khiến bất tỉnh, không thương tổn tính mạng.

Chúng tôi vào trong, thấy một nhân viên nữ trung tuổi đang run sợ bấm bấm điện thoại. Thiên Hương vung tay, nghe phập một cái, con dao cắm vào tủ gỗ, cách mặt nữ nhân vài cm khiến cô ta run sợ tới mức hóa tượng.

Thiên Hương bước tới, nhẹ nhàng rút con dao dặt lại bên hông đùi. Nữ nhân bấy giờ miệng mới bấp bấp xin tha mạng, tay cầm không vững làm rơi điện thoại xuống. Thiên Hương một phát dẫm lên nó, phá hủy. Giọng sắc lạnh mở ra.

-Nghe nói ở đây sản xuất một loại thuốc dưỡng nhan hồi xuân vô cùng thần kỳ, rất được phụ nữ ưa chuộng?

Nữ nhân nghe hỏi, gật như gã tôi. Thiên Hương mang máy ảnh ra chụp quang cảnh, tủ đồ. Đám nam nhân chúng tôi đứng chặn lối ra vào, Hoa Thiếu Thiên và Đặng Tiểu Trà còn ở phía ngoài khuôn mấy tên nam nhân vắt vào xó xinh nào đó chắc cho đỡ chết vì lạnh.

Người phụ nữ run lập cập lấy một túi ni lông màu đen từ trong ngăn tủ lạnh, một mùi gì đó không rõ ràng nhưng gây cảm giác bức bối nôn nao. Cô ta cẩn thận mở một gói giấy bạc giữ nhiệt, bên trong chứa những viên nang thuốc có vỏ màu vàng và đỏ. Một thứ mùi như rác phân hủy tỏa ra nồng nặc, hổi thối rất khó chịu.

-Mỗi ngày uống hai viên, chỉ cần uống trong vòng một tuần là có hiệu quả, dưỡng nhan, hồi xuân, cải lão hoàn đồng, còn có khả năng chữa trị vô số bệnh khác như về da, tóc, móng, mắt.

Thiên Hương diện vô biểu tình, lãnh đạm hỏi.

-Mấy cái tủ lạnh quanh phòng đó đều là chứa thuốc kỳ diệu này? Rốt cuộc là làm từ nguyên liệu gì lại phải bảo quản như thế?

-Là...là làm từ thai nhi 7 tháng tuổi trở lên.

Cô ta run sợ nói. Thiên Hương mặt đẹp phát lạnh, ra lệnh.

-Mang một ít ra đây.

Cô ta rầm rập làm theo. Mở ngăn tủ đông lấy ba hộp inox đặt lên bàn, vừa mở ra, dưới ánh đèn sáng trưng, hiện lên một bào thai da dẻ tím tái phủ một lớp băng tuyết mỏng nhưng tứ chi ngũ quan hoàn chỉnh, nằm co quắp trong cái hộp chỉ cỡ con mèo nhỏ cuộn tròn ngủ trong hộp đồ ăn.

Mùi xác thối do không bơm chất bảo quản bốc lên tanh tưởi muốn nôn mửa. Không chỉ mùi vị khiến người ta kinh tởm, còn vì nguyên liệu sử dụng thật ngoài sức tưởng tượng.

Chuyện này tôi từng được nghe qua một lần nhưng không tin tưởng lắm. Trong câu chuyện của Chuyên Tôn Phụng San, khi cô nói không muốn làm hại cô vợ của anh người yêu thì Công Du Giám Binh tiết lộ bí mật kinh hoàng việc cô ta thu thập trẻ sơ sinh ở những bệnh viện phụ sản và ở các phòng mạch phá thai chui về chế biến thành thuốc “Hóa Thiên Nhiên”.

Chỉ đến khi tận mắt chứng thực, mới bàng hoàng nhận ra, con người lại có thể mờ mắt vì lợi nhuận tới mức này.

Thiên Hương chụp xong ảnh, giọng không có nhiệt độ hỏi tiếp.

-Bệnh viện chế biến thành sản phẩm như thế nào?

Cô ta chợt òa khóc nức nở, vừa meo meo nói.

-Chúng tôi chặt xác trẻ sơ sinh ra từng mảnh nhỏ, sấy khô trong lò, sau đó đưa vào máy nghiền thành bột thô rồi cho vào các viên nhộng thành sản phẩm đóng gói bán. Tha cho tôi đi, tôi chỉ làm vì viện trưởng ra lệnh. Tôi cũng vì miếng cơm manh áo muốn cuộc sống no ấm hơn thôi.

Cô ta vừa dứt lời, chân Thiên Hương vung lên, “rầm” một tiếng mặt nữ nhân liền dính vào tủ gỗ. Cơ thể bất tỉnh trượt dài xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 140: Cửa vào.

A Hoa và Tiểu Trà chạy vào vừa đúng lúc Thiên Hương dẫn đầu đập cửa tiến vào phòng trong. Một mùi hôi thối quen thuộc lao tới, như một trận gió càn quét nơi cống rãnh xa xôi đột ngột tập kích đến, khiến người ta nhú mày nhăn mặt không muốn tiến bước.

Bên trong tối như bưng mắt, gió đột nhiên cũng không buồn nhúc nhích, chỉ có mùi hôi thối lớn vồn vồn đưa. Xung quanh dường như chứa đầy thứ đồ gì đó không rõ ràng. Bóng tối sâu bên trong dày đặc bao phủ, tưởng như có thứ gì đang ngồi ẩn nấp trong đó trừng trừng hung hãn nhìn lại khiến người ta vô thức lạnh sống lưng.

Thường công tắc đèn được đặt ngay lối ra vào, mò một lúc cũng ra, vừa bật lên phút chốc mọi thứ đang im lìm ẩn mình vào bóng tối trở nên sáng sủa vô hại. Bên trong giống như phân xưởng với hệ thống máy móc chế biến, phân làm hai bên trái phải ở giữa là lối đi, không rộng nhưng khá dài. Tôi chán ghét nhìn, một dây chuyền trực lợi từ xác trẻ nhỏ. Sao con người tàn nhẫn tới mức có thể vì nhu cầu thoải mái của cá nhân mà đến đưa trẻ chưa đủ một tuổi cũng không bỏ qua?

Tôi lăm bằm trong miệng.

-Tham lam quá độ là căn nguyên của mọi tội ác. Mà con người thường bị lòng tham làm cho đầu óc u mê không còn phân nổi đúng sai, chẳng còn biết chùng mực.

Phong Linh đi phía trước sau cùng trong nhóm Thiên Hương, cách tôi một người. Chợt lùi bước đi tới bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói.

-Tại Trung Quốc, hàng năm có tới 13 triệu ca nạo phá thai, tương đương mỗi ngày có hơn 35.000 thai nhi bị hủy bỏ. Theo quan niệm của người Trung Quốc xưa, sản phẩm từ những bào thai và xác trẻ sơ sinh là vị thuốc dân gian “độc nhất vô nhị” chữa được nhiều chứng bệnh hiệu nghiệm. Chuyện này nhiều người dân cho rằng bình thường, nên nó vẫn được lưu hành tới tận xã hội hiện đại. Chỉ là gần đây bùng nổ dữ dội quá mức, còn xuất khẩu sang tận Hàn Quốc chẳng may lại bị cơ quan cửa khẩu bên đó nghi ngờ rồi kiểm tra phát hiện. Sự việc tuy vô lý nhưng nhanh chóng bị chính quyền nước nhà éo nhẹm, song báo Nhân Quyền vẫn hay tin mới nhờ chúng tôi đi điều tra thực hư.

Tôi đưa mắt mờ mịt nhìn gã ta. Phong Linh ôn hòa cười nhẹ rồi lại tiến về phía đồng bọn.

Rất nhanh chúng tôi bị một cái hố gần cuối căn phòng thu hút. Mọi người đảo bước tới, thận trọng vây quanh nhìn xuống. Chỉ thấy đây là một cái hố hình tròn đủ nhét vừa ba người, thẳng đứng tối đen, không biết sâu tới chừng nào, xung quanh nền nhà còn tàn ra dấu vết cháy xém như bị sét đánh và vô số vết nứt rách rắc như bị động đất làm, rất sợ hãi mạnh chân một chút nó liền sụp đổ xuống.

Chẳng lẽ đây chính là lối vào được Âu Tử Dạ phá vỡ?

Thiên Hương nhìn chúng tôi một loạt, rồi dừng lại ở tôi, có chút ngửa mặt. Minh Đăng thả một cây pháo sáng xuống, lắng nghe tiếng động cúi đầu quan sát. Phong Linh lôi một sợi dây ra, một đầu có móc sắt lồi với dụng cụ sản xuất gần miệng hố, đầu kia thả xuống.

Thiên Hương trao máy chụp ảnh cho Tiểu Trà, dặn dò đưa dữ liệu tới báo Nhân Quyền cũng như việc ở lại dọn dẹp chỗ này cho sạch sẽ. Tôi tự hỏi không biết hàm ý của nghĩa “dọn dẹp sạch sẽ” là gì?

Phong Linh đội mũ có gắn đèn mở lên đầu rồi không chút do dự bám vào sợi dây, thận trọng đi xuống đầu tiên. Độ khoảng 5 phút sau, tiếng Phong Linh vọng lên báo an toàn, tôi lướt Minh Đăng, vậy là cũng không sâu lắm.

-Tôi...

Tôi uốn lưỡi mấy lần, khó khăn mở miệng. Thiên Hương nhúc nhích cái đầu.

-Tôi sẽ không làm hại Âu Tử Dạ...

Thiên Hương quay đầu lại, nhặt nhẹo nhìn tôi. Trong lòng có chút khẩn trương căng thẳng, tôi nói nhanh.

-Vì thế hãy để chúng tôi đi cùng.

Giọng Minh Đăng ở dưới vọng lên báo hiệu Thiên Hương có thể xuất phát. Cô không thèm nhìn tôi nữa, cầm sợi dây, lạnh nhạt nói.

-Câu thì không sao, nhưng bọn họ?

Tôi đưa mắt nhìn ba tên phía sau, rồi quay lại thuyết phục.

-Bọn họ không làm gì được Âu Tử Dạ đâu. Cô cũng biết thân thể anh ta xuất sắc cỡ nào mà.

Bất chợt Mạnh Chương tiến lên, hòa nhã đứng đỉnh nói.

-Mấy người bọn cô nghĩ có thể tiến vào?

Thiên Hương quay hẳn người lại, sắc mặt chẳng chút thân thiện. Mạnh Chương từ tốn bổ sung thêm.

-Âu Tử Dạ chỉ là tạo một cái lỗ để tiến vào cửa. Cửa còn ở phía dưới người bình thường không cách nào mở ra tiến vào.

Thiên Hương nghe thế cúi xuống, chụm tay làm loa gọi hỏi bọn Phong Linh tình hình phía dưới thế nào. Phía dưới liền đáp vọng lên báo có một cách cửa nhưng chưa tìm thấy cơ quan mở. Mạnh Chương nghe thế ung dung nói tiếp.

-Để chúng tôi theo, vì chỉ có tôi mới biết cách mở khóa. Mấy người dù có ở dưới đó mà tới khi bọn bảo vệ đến cũng không ra đâu.

Thiên Hương nhún mày, tay cầm sợi dây siết chặt. Sau đó không biết nghĩ thông suốt tới đâu đột nhiên cơ mặt giãn ra, biểu tình thả lỏng rất nhiều, thoải mái đáp ứng.

-Thật tốt quá, vậy hợp tác vui vẻ.

Nói rồi cô bám vào sợi dây đi xuống. Tư Đồ bấy giờ tiến tới chỗ Mạnh Chương, thăm thi.

-Vậy sao không để bọn họ chán nản bỏ nên, tới lúc đó chúng ta mò xuống, chẳng ai cản trở.

-Bọn họ lại chịu ngoan ngoãn tay trắng trở ra? Hơn nữa chúng ta cứ cò kè dây dưa để mất thời gian như vậy có ích lợi gì? Chỉ bằng tiến vào từ bây giờ, bên trong Âm Huyệt sự tình hiểm ác như thế nào đến tôi cũng không nắm rõ. Bọn họ thân thủ cũng không tồi, nhiều người một chút dễ xoay xở hơn.

Mạnh Chương nhỏ giọng nói xong, tôi cũng bám vào sợi dây thả mình xuống. Nghe giọng của Cung Trường Linh cũng thì thào tiến tới.

-Cô ta không ưa chúng ta cũng chẳng thích, bằng mặt nhưng đéch bằng lòng, liệu có chịu thấy nguy tương trợ? Không khéo còn thừa cơ tình thế nhập nhằng mà đập chúng ta vào miệng cộp.

Mạnh Chương ngo đầu xuống nhìn tôi đang ngửa đầu lên, Tư Đồ và Cung Trường Linh cũng tiến lại miệng hố. Mạnh Chương thông thả mở lời.

-Nếu không tới mức thâm thù đại hận, thì trong tình thế rối ren như vậy thường thì thân ai nấy lo, mạng ai nấy giữ. Xem khí chất bọn họ cũng chẳng phải hạng tiểu nhân bỉ ổi, không đục nước béo cò tới mức đó đâu.

Việc trèo xuống bằng dây thừng này khiến tôi nhớ lại cái lần leo dây lên một miệng hang cách 5m nhưng trong tình trạng một bên tay bị tổn thương nặng thể chất cũng suy yếu. Vô cùng vất vả đau đớn. Nhưng giờ khác rồi, leo xuống rất dễ dàng, cũng chẳng sâu, ước chừng 12 m. Bốn bề đều bốc lên mùi xi măng cốt thép, không hiểu Âu Từ Dạ dùng phương pháp gì phá nát mặt nền bê tông chắc chắn dày dặn? Quái vật thật.

Đi qua độ 2m là bốc lên mùi đất cát bạc màu, sau đó đột ngột khoảng trống mở rộng, cũng lạnh lẽo hơn, thì ra phía dưới hố khá thoáng rộng, bề mặt đặt chân cũng rất ngồn ngộn, đất đá vỡ lở la liệt bốn bề.

Ba người kia đều đội mũ đèn mờ, hình như đang quan sát sờ mó một mặt tường đất. Tôi tiến tới hội nhập, liền phát hiện đây không phải là mặt tường bình thường, hình như là một bức tranh khá lớn, điều khác một thứ gì đó có chút quen thuộc.

Bức tranh hình như không có màu sắc tô vẽ, chỉ đơn thuần là đất sét màu xám đen đắp thành, bề mặt nhiều chỗ còn bám bụi đất cát che lấp đi đường nét.

Thiên Hương dùng cả hai bàn tay có đeo bao tay phủi bớt bụi đất đá lên những bề mặt cô chạm tới. Thật ra bụi đất đá cũng không nhiều, hiển nhiên là do Âu Từ Dạ đi vào trước đã khiến nó rơi rụng vơi bớt. Sau một hồi tỉ mỉ đứng quan sát, các đường nét còn khá nguyên vẹn dần hiển lộ ra hoa văn liên tục ngoằn ngoèo, một bức tranh rất rõ ràng.

Tôi lùi ra xa, thu toàn bộ diện tích phù điêu vào vòng mắt. Nó có chiều dài cỡ 6m, cao cũng chừng đó. Bốn Tư Đồ cũng đã xuống đầy đủ cả, cũng tới gần bức tranh tường ngắm nghía. Còn Thiên Hương thì đang dùng điện thoại di động chụp hình lại.

Tôi nheo mắt nhìn kỹ càng hơn, là đường uốn lượn miêu tả một cây cổ thụ, tán xòe rộng trông tựa như cái nấm khổng lồ. Cây đó lại như do ngàn vạn con rắn xếp thành, khá kỳ kỳ quái quái. Chính là giống y đúc kiểu dáng hoa văn cánh cửa của điện thờ Bàn Cầm cũng như cánh cửa trong lòng cổng ngầm.

Hai bên khung cửa được thay bằng hình nhân xà. Bên trái là nhân xà nam tay cầm giáo, bên phải là nhân xà nữ tay cầm khiên, mặt quay ngang hướng vào nhau, cùng nhìn cái cây, như lính gác bảo vệ. Nhớ lúc đó nhìn chúng cũng không sinh cảm giác bài xích, chẳng hiểu sao giờ nhìn lại có chút kỳ kỳ ghê ghê. Mơ hồ cánh cửa đang không ngừng lan tỏa thứ hắc khí nhàn nhạt nhưng ẩn chứa tà khí đậm đặc, làm người ta vô thức run sợ muốn quay đầu.

Tôi thềm cười lạnh, bước lại gần.

Mạnh Chương vươn một bàn tay ra trước mặt, tay còn lại vung lên, tức khắc bàn tay kia xuất hiện một vết xước, máu từ đó rỉ ra, dần dần nhiễm đỏ cả bàn tay.

Sau đó anh ta đặt bàn tay máu lên thân cây, vị trí giữa hai cánh cửa. Đồng thời toàn thân phát ra một lớp khí trắng thanh thuần, sinh ra một làn gió nhẹ khiến đám tóc tai áo quần tung bay. Sau đó đám khí phát quang sáng rực rồi nhanh chóng chuyển hết về vị trí bàn tay máu. Gió tỏa ra càng dữ dội, tóc tai áo quần của gã bay tứ tung tán loạn.

Máu thấm vào khí, biến khí thành màu đỏ hồng cực kỳ ấn tượng, chúng lan nhanh như tia điện vào bề mặt cửa tựa như nước chảy gọn gàng trong lòng kênh mương.

Mạnh Chương thu tay lại, cả lũ không hẹn cùng nhìn như bị cánh cửa thôi miên. Một lúc sau âm thanh nặng nề chuyển động, hai cánh cửa hé mở cũng không phải tách ra từ một đường chính tề, tách ra theo vết uốn lượn của thân cây vô cùng tinh tế, kèm theo đó là một mùi vị không mấy dễ chịu xông ra. Mùi khí bị phong tỏa lâu năm lùa ra khiến mũi người người ngửa ngáy, có chút muốn hắt hơi.

Nó là một đạo động với bốn bề là hoàng thổ bao bọc, khá nhỏ so với kích thước của cánh cửa, như một cái lỗ tò vò mà phía lối thoát được cánh cửa ngoại cỡ che chắn.

Sâu bên trong dĩ nhiên tối đen như che mắt, Phong Linh và Minh Đăng đưa đầu nhòm vào trước, đồng thời cũng ném một cây phát sáng vào. Nó rơi vào khoảng 5m, soi sáng bốn bề đều là đất thịt nhám nhừ rễ cây con li ti trồi ra, được cái nền tuy gồ ghề một chút nhưng khá sạch sẽ.

- Vào thôi, nó rất nhanh sẽ tự đóng lại.

Mạnh Chương nói, bước vào đầu tiên sau đó mọi người tự giác chui vào cái lỗ không vuông không tròn, rộng khoảng 2m, cao cũng cỡ vậy.

Tôi vô thức ngược đầu nhìn bên khung cửa, chợt thấy khuôn mặt của nhân xà nam hình như có chút khác thường. Nheo mắt nhìn chăm chăm một lúc rồi chuyển sang bên khung cửa còn lại. Mặt nhân xà nữ cũng tương tự, khuôn mặt không còn trong trạng thái nhìn ngang, mà hơi quay lại, có thể nhìn thấy cả phần mặt bên kia, cả hai mắt đều đang vô hồn nhìn tôi.

Kỳ quái, cảm giác gương mặt đó dường như vẫn tiếp tục nhúc nhích chậm rì rì quay lại. Cặp mắt vốn chỉ là đất sét cấu thành đột nhiên như thực sự được thổi một chút sự sống vào, dù trống rỗng lại trừng trừng nhìn xuống tôi, cao ngạo mà hung tợn khiến toàn thân vô thức bức bối rét lạnh.

Tiếng của Tư Đồ và Cung Trường Linh bất thành linh vang lên nhắc nhở tôi đừng rờ rã thất thần.

Tôi lắc nhẹ đầu, người cuối cùng bước vào, cánh cửa sau lưng nặng nề khép lại dày cỡ 20cm, chia làm hai phần không đồng đều, mặt sau chủ yếu là đá tảng cấu thành. Tôi tò mò ngược nhìn, không rõ cơ quan vận hành được ẩn giấu ở chỗ nào. Ngoài tiếng chuyển động mở cửa, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh bánh răng nào di chuyển thì phải? Mà hai nửa không ngay ngắn sau khi khép lại hoàn toàn, là một mặt đá xanh cứng rắn trơn tru, hoàn chỉnh tới mức cái khe hở nhìn hầu như không thấy. Như thể đột ngột biến mất, như thể là một bức tường đá nguyên vẹn cấu thành khiến người nhìn ngỡ ngàng nghi hoặc.

-Nó không sử dụng cơ quan nào đâu. Các pháp sư của Miêu tộc chủ yếu dùng máu và khí của bản thân để tạo phong ấn và kết giới.

Đột nhiên Mạnh Chương ở phía sau tôi lên tiếng.

-Niệm có thể bảo lưu tại một chỗ mấy ngàn năm nếu như khí của người tạo ra đủ vững mạnh. Nghe tổ tiên của chúng tôi truyền lại, mỗi một cánh cửa Mộc Xà chính là nơi vào của một Âm Huyệt được chôn sâu dưới lòng đất. Đề cửa Huyệt cũng như lối đi bên trong không bị tác nhân bên ngoài phá hủy, bọn họ dùng máu và khí liên kết lại, ngay đến bom mìn cũng không làm sứt mẻ. Muốn mở ra cũng phải dùng máu và khí để tác động.

Mạnh Chương vừa nói vừa vỗ vỗ vào mặt tường đất, khô khan nhưng không nứt nẻ. Không khí trong này bốc nên mùi vị không quá khó ngửi, mùi đất đơn thuần, mùi của phân côn trùng.

Điều gã vừa tiết lộ khiến tôi càng cảm thấy Niệm thật quá sức huyền ảo nên có chút ngây ngốc nhìn Mạnh Chương. Người mất rồi nhưng Niệm vẫn còn trường tồn? Lại nghĩ tới cửa đá trong lòng công ngầm Bàn Cẩm, nếu nó cũng là nơi dẫn vào một cửa Huyệt thì có chút không thích hợp, vậy chẳng ra có hai Huyệt ở gần nhau sao? Nhưng từ đền thờ trên mặt đất dẫn xuống đền thờ dưới lòng đất lại không có cánh cửa nào như thế?

Tư Đồ và Cung Trường Lĩnh đều đeo kính, không cần dùng tới đèn pin. Gã khoe khoang, đây là loại kính nhìn đêm ACOG bức xạ nhiệt, không chỉ cho phép nhìn thấy vật sống trong bóng tối mà còn thấy mọi thứ khác một cách rõ ràng dù không cần nguồn chiếu sáng. Nó vừa dùng sợi quang học vừa dùng chất phát quang tritium (một đồng vị phóng xạ của hydro). Có điều giá cả tất nhiên hơi chua chát, cũng không dễ tìm mua.

Ba người kia đi đầu, hai tên đó đi cuối, tôi và Mạnh Chương đi giữa. Có lẽ vì đi đông người, nên cảm giác bất an lo lắng không nhiều.

Chúng tôi cũng không phải đi lâu, vì sau đó thông đạo phân làm hai lối. Thế này, đông người lại còn chia bè phân phái, không biết có thống nhất ý kiến được không hay là từ bây giờ “tôi đi cầu độc mộc anh đi đường cái quan”?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 141: Mê cung.

Cả đám ban đầu là thờ người một chút nhìn hai hướng trái phải, sau đó anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Tôi có chút sốt ruột, thật lo lắng “tình đôi ta thôi từ đây” mở miệng trước tiên.

-Có thể nhìn ra dấu vết gì của Âu Tử Dạ? Chẳng hạn như dấu giày của anh ta đi hướng nào?

Cả đám lại mờ mịt hết nhìn vách đất lại nhìn dưới chân, cuối cùng Thiên Hương không kiên nhẫn khoát tay. Căn bản như cái hang do chuột chui đào khoét, vách đất xung quanh rất nhám nhò lộn xộn, dưới mặt đất không giống một nơi hiểm người lai vãng. Đường như ở cả hai bên đều để lại một ít dấu vết cho thấy có “thứ” đi qua, rõ ràng là như thế lại mơ hồ không biết rốt cuộc bên nào mới lưu lại dấu vết của Âu Tử Dạ?

-Thôi bỏ đi, từ trước tới giờ lần theo vết tích của Báo ca không dễ. Ở đây có hai lối, vừa hay chúng ta có hai nhóm, chia ra là xong.

-Không được Thiên Hương, chúng ta đông người còn hỗ trợ lẫn nhau, tách ra rồi lỡ chẳng may xảy ra chuyện gì làm sao biết đường mà ứng cứu? Nơi này cũng không phải trung tâm thương mại dạo mấy vòng là thấy Âu Tử Dạ, tôi nói phải không Phong Linh?

Cái mặt đẹp của Thiên Hương vẫn lạnh tanh, cho nên phải lôi kéo Phong Linh vào hiệp trợ. Nhưng Phong Linh dường như không dễ tính như mọi khi, có chút trầm ngâm suy tính. Minh Đăng không thiện cảm nhìn tôi, cất chất giọng trầm khàn nghiêm nghị.

-Cậu định đi theo phe nào?

Câu hỏi đột ngột của gã khiến tôi không biết xử lý sao. Nói thật đi theo bên nào cũng được, miễn sao lối đó có thể dẫn tôi tới chỗ Âu Tử Dạ. Bây giờ lại chơi trò đi đại một lối khiến tôi bất an có chút nóng nảy, đúng lúc đó Mạnh Chương can thiệp.

-Tôi biết Âu Tử Dạ đi phía nào!

Woa, nói đúng trọng tâm nha. Một câu nói bình thản vừa khiến mọi người sững sốt vừa như trút được gánh nặng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười. Nhưng sau đó từ trong cơ thể gã meo một tiếng nho nhỏ, một vật nhảy xuống đất, nhẹ nhàng êm ru khiến nụ cười mới hé nở bị cứng lại.

Một con thú bé tí tẹo cọ cái đầu vào chân Mạnh Chương, meo meo như làm nũng. Gã ngồi xuống, xoa xoa đầu nó. Là một con vật họ nhà mèo, lông hai màu trắng bông như mây trời xen vàng nhạt mà rực kim như nắng trưa, mắt màu tím đậm mà trong veo như đá tử anh, đặc biệt là cặp tai to tròn, ửng hồng, cực kỳ giống tai chuột.

- Tiểu Hoàng Mao!

Tư Đồ cảm thán, cũng vui vẻ cúi xuống định sờ, chỉ là con thú ngoảnh mặt có chút kiêu kỳ bỏ đi chỗ khác, dùng cái mũi phân hồng hít hít ngửi ngửi hai

bên thông đạo, sau đó chọn một bên, meo một tiếng thông báo. Con vật xinh đẹp lạnh lợi thể này khiến tôi nghĩ tới tiểu bạch thử. Phát hiện vật nhỏ cựa quậy trong túi áo khoác, chít một tiếng ngáy ngồ thò đầu ra. Sau đó chít thêm tiếng nữa chạy xoạt xoạt leo lên đầu vai ngồi chồm hổm nhòm xuống, mắt mở to thao láo, đám râu mép rung rinh, đuôi ve vẩy lên xuống.

-Có thể tin tưởng được không đó? Cũng không phải là chó? Sao mà đánh hơi được?

Minh Đăng lên tiếng nghi ngờ. Mạnh Chương ngồi xuống vuốt ve thú cưng, thông dong đáp.

-Nó cũng không phải mèo bình thường, mắt và mũi có khả năng tìm và nhìn ra khí của “thứ” đi qua địa phương trong phạm vi ba ngày. Vì Âu Tử Dạ mới hôm qua tiến vào nên việc xác nhận phương hướng của anh ta rất dễ dàng.

Nói xong gã ta đứng lên, con mèo dẫn đầu, mọi người đi nhiên lối đuôi theo. Thiên Hương nhìn mèo con có chút yêu thích, con gái vốn bản tính trời sinh bị vật nhỏ khải ái thu hút, không nhịn được, đi song song Mạnh Chương dò hỏi.

-Thần kỳ như vậy sao? Dùng để truy tìm ai đó rất được việc nha!

Mạnh Chương gật nhẹ, thông thả giải thích thêm.

-Phải, tiếc là nó chỉ hữu dụng ở môi trường kín gió như nơi này. Quá nhiều loại khí trộn lẫn nó cũng bó tay. Chỉ là địa phương này chật hẹp, dùng nó là thích hợp nhất.

Nhưng đi chẳng được khoảng 10 mét, lại xuất hiện hai ngã rẽ. Dưới đất vẫn có dấu vết kỳ dị qua lại tựa như chân người nhưng kích cỡ khá to lại có chút giống móng chó hoặc gấu, tóm lại chẳng muốn tựa được là do vật gì tạo ra. Mùi vị lan tỏa cũng chẳng còn dễ ngửi như lúc ban đầu, bắt đầu toát ra cái mùi mờ hời như mây thăng không tắm rửa cùng mùi tanh tươi thoang thoảng như cá chết khiến người ta nhũn nhũn khó chịu. Nhưng xung quanh vẫn rất sạch sẽ gọn gàng, không hề có bất cứ thứ gì không đúng hay vật gì không thích hợp.

Tiểu Hoàng Mao sau một chút lưỡng lự cũng chọn được lối đi, nhờ thế cảm giác bất an do bóng tối kín như bưng bủa vây cũng không gian lòng đất chật trội như lỗ giun hang chuột mang lại được giảm thiểu phần nào. Đường lối trong này lắt léo phức tạp, cũng may chẳng thấy có cái bẫy cơ quan nào kích hoạt, chỉ là cứ đi cỡ chục m lại tới một điểm giao nhau giữa 3, 4 ngã khiến người ta phân vân hoang mang.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thút thít khẽ vang một cái, tôi giật mình thất kinh ngó quanh. Nghiêng đầu cố gắng tập trung lắng nghe thêm nhưng tuyệt nhiên không còn nữa. Nhìn biểu tình đám người bên cạnh không có vẻ khác thường, có lẽ lại do tôi tự tưởng tượng ra tự hồ nghi lấy.

Để không thần hồn nát thần tính, tôi dùng khí tạo ra một kết giới có bán kính 15m bao quát tình hình, mơ hồ cảm giác đường như nơi âm u này không giống do con người đào xới. Dấu vết đào bới không phải dùng xẻng khai mở, nhưng đất sỏi xung quanh được nén chặt lại khá chắc chắn, đây vốn là điều hiếm hoi trong tự nhiên, hoặc là không thể, loại đất này vốn rất dễ thấm hút nước, song bên trong cực khô ráo vì thể kết cấu của nó mới không bị sụp đổ, tồn tại tới giờ. Trần và hai bên vách hang nhăm nhở lối lờn những đường rãnh như bò cào, mặt đất phía dưới chân đi lại bằng phẳng hơn cũng ít đường rãnh.

Tôi chạm vào, vuốt nhẹ, đất cát dính ra tay hầu như rất ít, cảm giác như bức tường thành được gắn kết vững chắc. Dị sát hơn ngửi một cái, một mùi tanh tươi liền xộc vào khoang mũi khiến tôi xây xẩm mặt mày, tí nữa là hỏi hết bữa tôi vốn ít ỏi.

Chúng tôi dừng chân ở ngã rẽ, lại có tiếng nước nổ khẽ vang, nghe rõ ràng hơn chút xíu, nhưng thoáng một cái xong lại biến mất như chưa hề tồn tại, khiến người ta càng hoang mang bất an không hiểu vụ việc.

Mạnh Chương cúi xuống lại xoa xoa đầu vật nhỏ, không biết là lần thứ bao nhiêu, nó meo một tiếng có chút ỉu xìu tiếc nuối. Mạnh Chương cất tiểu hoàng mao vào túi áo, đứng dậy, bình tĩnh thông báo cho đám người kiên nhẫn cuộc bộ cả tiếng đồng hồ không than vãn nhưng vẫn chỉ loay quanh trong những cái lỗ đen hời tanh như hang đẻ lỗ trùn.

-Không ổn rồi, Tiểu Hoàng Mao vô dụng, đầu đầu cũng phảng phất khí của Âu Tử Dạ.

Mạnh Chương vừa nói xong, tiếng khóc lần thứ 3 vang lên, gần hơn nữa nhưng vẫn chưa xâm phạm phạm vi đến khí giới giăng. Khẳng định không phải mơ hồ, tôi trừng trừng nhìn vào thông đạo tối tăm mù mịt.

-Mấy người nghe thấy không, dường như là âm thanh trẻ con?

Mạnh Chương và Tư Đồ gật một cái đồng tình, đám còn lại lắc đầu chối bỏ. Minh Đăng nhú nhú cặp mày sắc nhìn ba đứa chúng tôi, không tin tưởng.

-Tiểu Mặc Tử, ở trong hoàn cảnh như lạc lối vào hang kiến tổ mới thế này, đề nghị không phát biểu mấy thứ khiến lòng người lung lay thêm.

Tiếng khóc nho nhỏ vang lên khiến tôi giật mình thon thót. Tư Đồ nhìn lại ba người kia trầm tĩnh phán xét.

-Nơi này tuyệt đối không thể có tiếng con nít. Mà nếu thực tồn tại đi chẳng nữa cũng là thứ gì đó không bình thường.

Phong Linh đẩy gọng kính, đắm chiêu phát biểu.

-Được rồi, ở cái nơi kinh khủng thế này, có mấy thứ không được thực tế lắm xem chừng cũng không quá vô lý. Có điều, dù là gì đi nữa, cứ phải nhìn thấy bằng mắt thì mới xử lý được. Bấy giờ đến ngay tiếng động nó tạo ra mà chúng tôi cũng không thể xác định được thì đánh đám bằng niềm tin à?

Thiên Hương cũng nhìn trước ngó sau, quay trái quay phải giữa hai cái thông đạo mà ánh sáng chỉ chiếu tỏ được mấy mét, có ý nghĩ muốn rời đi càng nhanh càng tốt.

-Không, cái đó để sau đi, trước mắt chúng ta cần chọn lối thoát mới tính toán tiếp được. Chứ cứ đứng ì ra đây thì có mà trở thành mồi thom cho thứ vô hình tới thanh toán.

Tôi xoay đầu nhìn nơi phát ra tiếng khóc chậm rãi, dứt quãng tiến gần. Dường như chỉ của một thứ. Âm thanh non nớt yếu đuối khiến người ta nảy sinh lòng trắc ẩn, muốn truy tìm tới địa phương phát sinh ra sự tình mà cứu vớt. Thế nhưng liên hệ với cái hạ tầng kết cấu mê cung vòng vo ngang dọc như mạng nhện tơ giăng, như lạc vào trận địa mê trận hang kiến, chỉ có điều không có các hốc các phòng lưu trú cất chứa. Thật không biết là do thứ gì cất công bỏ sức làm ra để vây hãm kẻ lạ mặt xâm nhập lãnh thổ, khiến người ta bế tắc xoay sở.

-Nhưng dường như Âu Tử Dạ cũng bị nơi này vây cho khốn đốn nên khí của anh ta mới lưu lại ở khắp các lối đi...Cũng không biết hiện giờ anh ta thế nào rồi?

-Tôi rồi!

Đột nhiên Mạnh Chương kêu một tiếng, tiểu bạch thủ trên vai cũng nhòe dậy xù lông chút chút hoảng hốt hai tiếng rồi chui tọt vào túi áo ngực bên trong. Tôi cũng căng lại thần kinh, một thứ gì đó ẩn mình trong bóng tối, phía thông đạo trước mắt đã lọt vào phạm vi khí giới.

-Đi thôi!

Mạnh Chương lại nói, nhanh nhẹn dẫn đầu rẽ vào hướng khác. Trước nếu tránh được thì cứ tránh đi vẫn hơn.

-Rốt cuộc là thứ gì?

Thiên Hương và Minh Đăng đồng thanh, một kẻ bất an một tên buồn bực hỏi. Tôi lắc nhẹ, mới chỉ cảm ứng được mấy cái móng vuốt vuốt vào kết giới là xoay thân tháo chạy.

-Chẳng rõ nữa, nhưng không nên đối đầu trực diện vẫn hơn. Hình như Âu Tử Dạ cũng chọn phương pháp như thế nên anh ta mới chẳng để lại mấy may dẫu vết gì.

Đường lối trong này không thẳng tắp, tất cả đều hơi uốn lượn, không có lối cụt, tất cả đều được ăn thông với nhau, chẳng khác gì rơi vào mê hồn trận do thiên nhiên tự bày bố. Chỉ có thể đi thận trọng tính toán từng bước một chứ không có một phương pháp nào xác định được quy tắc lối đi. Lại còn có thứ gì đó nữa phát ra âm thanh như trẻ con oe oe cười khóc, khiến người nghe toàn thân rớn hết cả gai ốc. Nhưng ngay khi tôi nghĩ tới vấn đề đó thì một tiếng cười khanh khách nho nhỏ mà cao vút, trong trẻo mà thanh tao thốt ra.

Bất chợt Mạnh Chương ngừng bước, khí giới của gã ta giăng ra phạm vi vượt trội, hiển nhiên phát hiện sự việc nhanh hơn một bậc.

Gã ta xoay thân đi ngược trở lại rẽ sang lối khác, cả đám thức thời bám theo sát nút. Tôi còn ngoái đầu lại nhìn sau lưng, phía thông đạo tối tăm sâu hun hút, một trần động dưới chân khẽ rung lên lan truyền tới. Một thứ gì đó chậm rãi nặng nề đang thông thả di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 142: Thi thai

Không ổn, cứ thế này mãi tuyệt đối không ổn chút nào. Mê cung chẳng biết rộng tới cỡ đâu, cứ phát khí mãi để kiểm soát sự tình cũng chỉ là hành động trước mắt nhất thời. Có thể duy trì một lúc chứ nếu liên tục hoà ất sẽ hao tổn bòn rút sức lực vô cùng. Đến lúc đó chính thức đụng chuyện lại không đào đâu ra tí hơi thở mà phản kháng chống đối.

Tệ nhất là đã một tiếng thêm trôi qua, sự việc vẫn dậm chân tại chỗ, không nhúc nhích tiến triển được một tý tươi sáng.

Tại một nơi chật chội phải lơ mơ chạy ngang chạy dọc. Trong cái mạng lưới lòng cống ngầm bị bóng tối bao phủ, còn lan tỏa cái mùi hôi hám tanh tưởi khiến người ta bất tri bất giác tự tạo căng thẳng, tự tăng áp lực trầm trọng thêm cho gánh nặng tâm lý. Nhất là lúc nghe thấy âm thanh trẻ con vắng vắng khóc đeo bám mà gai lạnh sống lưng. Khi lại nghe thấy tiếng con nít ranh mãnh cười khiến gai ốc nổi đầy tay.

Cứ liên tục tránh né, liên tục tháo chạy mà bản thân hoàn toàn mù mờ không biết đang ở vị trí nào của mê cung. Là tiến vào được nửa đường? Hay sắp thành công thoát ra? Hay là này giờ vẫn chỉ loanh quanh ở rìa mé ngoài?

Lại thêm một tiếng nữa trôi qua, chúng tôi nhìn dưới chân, càng nhìn lại càng chắc chắn. Chính là trên mặt đất chỗ nào cũng có dấu giày của chúng tôi hằn xuống cùng mẫu giấy kẹo mút của gã Tư Đồ thải ra (thật tình, quả nhiên ở đâu có con người ở đó có rác) tổ cáo đã đi qua. Đây đã không biết là lần thứ mấy nhìn thấy tình cảnh bị đất này.

Thực sự rất sợ hãi, nếu cứ bị vây hãm cái kiểu tra tấn tinh thần áp bức thế này, chẳng biết có thể tiếp tục duy trì trong bao nhiêu lâu. Có thể một ngày hoặc vài ngày. Có thể tôi chống đỡ được khá hơn một chút nhưng bọn họ thì cần thức ăn nước uống mới hồi phục sức lực. Lương thực bọn họ mang theo cung cấp được mấy bữa chứ? Lại còn cần thời nghỉ ngơi, chẳng lẽ đủ hơi dư sức cứ mãi chạy loạn 48 tiếng liên tục?

Ngay đến một cái hang hốc kín đáo cũng không có, cứ thế mà ngồi bệt giữa lối đi, tạm dừng chân một chút thở phì phò, sự chật vật kiệt quệ thần kinh khiến ai nấy đều tái xanh mặt mày.

Mà đi mãi đi mãi loanh quanh lượn lách mấy tiếng đồng hồ rồi lại vẫn thấy quay về chỗ cũ, chuyện đã kích thế này quả thực vượt quá sức tưởng tượng khiến lòng tôi chột tê tái, mồ hôi lạnh cứ thế túa ra đầm đìa. Có thể mê cung này không do bàn tay con người trực tiếp đào bới. Nhưng ném một “thứ” chăm chỉ cần nắn nào đó để tạo ra nó ắt hẳn cũng là sự can thiệp gián tiếp rồi. Có khi nào mê cung này còn bị yểm bùa mê thuốc lú gì đó khiến động vật đi vào thì bị loạn thị giác hông tâm trí?

Hay chúng ta đã trúng độc cả rồi, hít phải khí độc gì đó từ lúc nào không hay biết khiến khả năng định vị phương hướng bị mất? Tôi biết có một loài hoa tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt làm rối loạn khả năng xác định phương hướng của động vật, khiến con thú cứ tự đi đi lại lại một chỗ mà không hề hay biết.

Tiếng khóc nỉ non thốn thức lại khê vang ở đằng trước, tiếng cười lanh lảnh vui vẻ khoái hoạt như chuông ngân nga đồng thời vang lên ở phía sau. Cùng những trần động nặng nề trầm trọng dưới mặt nền như mơ hồ hồi thúc giục già người ta phải cuồng chân bỏ chạy. Tôi có chút chán ghét cùng chán nản, nói với Mạnh Chương thôi không chơi trò tự dày vò đầy dọa thể xác và tinh thần như thế này nữa. Bây giờ cứ thẳng thắn khẳng khái mà đương đầu với thử thách đi. E là từ này tới giờ bị chúng nó cố ý chơi trò mèo vờn chuột hay sao ấy.

Mình Đăng nghe thế gật đầu ủng hộ, nhưng gương mặt nhăn nhó, thờ dài nặng nề hỏi.

-Có ai biết bí kíp dân gian nào để nhìn thấy yêu ma quỷ quái không? Nhìn không thấy thì cũng hết cách ra tay.

Cung Trường Linh vừa ngấm nghĩa khẩu súng phun máu, vừa có vẻ thờ ơ vừa có chút mồi một trả lời.

-Nghe nói nhỏ nước mắt trâu vào mắt có thể nhìn thấy được mấy thứ ma theo quỷ ám.

Thiên Hương nghe thế nhếch mép cười kinh bỉ một cái, lạnh nhạt châm chọc.

-Thế thì nhiệm vụ kiểm tra phải giao phó cho anh rồi.

Phong Linh đẩy gọng kính, nhìn một lượt đám người mặt mày uest oải, khí sắc anh ta trầm ổn hơn một chút, giọng điệu thế mà lại có chút gấp gáp.

-Từ xưa có một truyền thuyết là ‘Tê chiếu thông linh’, đã ai từng nghe qua chưa? Có ai có sừng tê giác không? Chỉ cần đốt vật này lên, nương theo ánh sáng nó tỏa ra sẽ nhìn thấy ma quỷ đeo bám.

Tư Đồ vừa tháo một vật gì đó treo nơi móc khóa túi du lịch đeo sau lưng của Cung Trường Linh vừa có chút buồn bực, hỏn hỏn hít thở. Trong này ắt hẳn có nguồn thông ra bên ngoài, mới có thể cung cấp dưỡng khí cho bên trong.

-Đây là vật tôi mua tặng Trường Linh lâu lắm rồi, vốn chủ yếu muốn cho cậu ta cũng được tận mắt nhìn thấy mấy thứ đáng ghét đó. Còn tưởng bị vất đi rồi chứ không ngờ lại dùng làm móc chìa khóa. Thôi thì gấp đúng dịp mang ra sài cho đỡ mốc meo phí của.

Gã nắm trong lòng bàn tay rồi chia ra cho mọi người coi. Là một thanh kiếm nhỏ xíu độ một ngón tay, màu nâu hồng tựa gỗ, nhìn kỹ hơn thì thấy nó trong và nhạt màu hơn, gần giống ngọc.

-Đây chính là được làm từ sừng tê giác?

Phong Linh nheo mắt sẫm soi, có tia hí hửng mong đợi. Mình Đăng trầm ngâm vuốt vuốt đám râu dê từ trên cao mắt nhạt nhẽo liếc xuống. Thiên Hương lãnh đạm nhìn qua khóe mắt, vẻ coi thường, nhếch khóe môi có chút mỉa mai.

-Thật có tác dụng?

-Bản thân tôi vốn có khả năng tự nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ phiền hà rắc rối đó, nên chưa bao giờ thử qua, không rõ là thật hay chém.

Tư Đồ vẫn vừa thờ dỏc vừa trả lời đồng thời móc bật lửa ra đốt. Tên này to béo hơn cả, thân thể nặng nhọc đi lại mấy tiếng đồng hồ trong môi trường không khí có chút ngột ngạt đè nén, hiển nhiên rất mất sức.

Giọng Cung Trường Linh có chút buồn bực lại có chút hồ hững.

-Nhớ mua đèn.

Lúc đầu nó còn chưa bắt lửa, về sau có một thứ mùi kỳ quái tỏa ra, ngọn lửa màu xanh lục lóe lên ánh sáng kì dị. Tư Đồ vừa chậm rãi đi vừa gió về hướng phát ra tiếng khóc thút tha thút thít. Bọn kia bám theo phía sau, mắt đồng loạt như ra-da, tâm cũng cực lực khẩn trương phòng bị, cùng dôi theo làn khói đen mỏng mảnh xem có thấy sự tình gì lạ lùng phát sinh. Tôi và Mạnh Chương nhìn nhau một cái rồi nhìn về hướng phát ra tiếng cười như gai nhọn, tiếng động rung chuyển từ tồn dưới chân truyền lên khiến người ta sợ hãi than.

Chúng tôi đi theo tiếng khóc, nhưng kỳ cục là đi một hồi lại vẫn không nhìn ra được cái gì quái lạ.

Minh Đăng không nhận được ngựa miệng cảm râm.

-Biết đâu con quỷ kia núp trên người ai đó?

Tư Đồ dừng bước, quay lại soi vào từng người, kết quả vẫn như trước.

Cung Trường Linh bực tức lau bầu.

- Mẹ kiếp, truyền thuyết chỉ rất nói điều thôi. Phí phạm.

-Đừng cử động.

Tôi nhanh nhẩu nói với Tư Đồ, máu trong người phút chốc đông cứng lại. Đám người đồng loạt nín thở tay nắm chắc vũ khí. Tư Đồ cầm lấy ‘Tê chiếu’ từ từ đưa lên cao. Sừng tê càng cháy càng sáng tỏ, dừng lại ở trần hang, luồng khói hắc ám bao bọc lấy một cục đen đen.

Tôi căng mắt nhìn thật kỹ, kỳ thật không cần phương pháp phiên hà, khói lớn vờn ngược lại càng khiến hình ảnh hiện lên dị thường méo mó.

Tôi đẩy cánh tay Tư Đồ cho hướng khói ‘Tê Chiếu’ trật đi một chút, nhờ thế bóng dáng đen thui lui kia mới hiện ra càng ngày càng rõ ràng hơn. Tôi nheo mắt nhìn kỹ, nó ... là cái thi thai đầu to tứ chi lộn ngược bám vào trần hang.

Một cái thi thai tím tái to như mới chào đời chỉ nhỉnh hơn mèo con một chút nhưng cái đầu thì có kích cỡ vượt trội quá mức, y như vác lên một quả dưa hấu cỡ đại. Trên cái đầu quái đản như thế ở vị trí hai hốc mắt lồi lên như hai cục bướu, mí mắt hấp háy chưa mở được, cái miệng tròn vo lại hé ra, như cái lỗ cống. Thiên Hương đứng ngay sau lưng tôi, có chút kinh hãi hỏi.

-Này, này là thứ gì?

Minh Đăng cũng hoang mang ngập tràn, lo sợ đáp.

-Chẳng lẽ là thai nhi hóa quỷ?

Cung Trường Linh đứng ngay phía sau Tư Đồ nhũn nhũn mặt, không nói không rằng giờ sủng lên một phát ngấm chuẩn. Một dòng máu đen tanh tưởi vọt ra vừa dính vào người thi thai nó liền ngoác rộng cái miệng như hồ than, rống lên một tràng dài khóc lóc, cực kỳ chói tai đinh nhóc. Nó nhảy lùi về bóng tối, cứ ở đó mà kêu gào đau đớn thống khổ, mà sau lưng, tiếng trần động dưới chân đột nhiên trở lên dồn dập gấp gấp hơn, mạnh mẽ hữu lực truyền tới khiến tôi sợ xanh mặt.

Tư Đồ chạy tới lại bắn thêm phát nữa, âm thanh xèo xèo như mỡ thịt nướng nhỏ giọt chảy xuống cháy trên than hồng, còn tỏa ra cái mùi hôi thối như xác chết đang thời kỳ phân hủy. Con thi thai lại gào toáng lên nhảy lùi ra sau, nhưng không bỏ chạy, cả đám lại vô thức bám theo, mà ở phía sau cũng đang có thứ nặng nề trầm trọng đuổi tới.

Đến phát thứ ba thì nó tan biến chảy thành cái vũng như bùn, bốc ra cái mùi chết chóc buồn nôn không chịu nổi. Ngay sau đó một loạt âm thanh ‘rầm rầm’ thần tốc lao tới, nghe như ai quăng từng nhát búa tạ xuống mặt nền. Chúng tôi đồng loạt dừng bước kinh sợ nhìn phía sau. Có thể là thứ gì tạo ra uy lực bá đạo như vậy?

-Chạy mau!

Mạnh Chương liền hét lên một tiếng, âm thanh mạnh mẽ mà khản trương cấp thiết báo cho người ta biết tình thế cực kỳ bất ổn hung hiểm. Thế là không lời thôi nhiều lời, cả đám chân như bôi mỡ tức tốc lao về phía trước.

-Con mẹ nó, rốt cuộc là cái quái quỷ gì? Thú cưng của Diêm vương gia xổng chuồng sao?

Minh Đăng gấp gáp, kinh hoàng gào lớn.

-Coi như nó là hiện thân của tử thần đi, không muốn chết kiểu vô viên thành một cục thịt dinh dưỡng thì tốt nhất đừng để bị nó tóm. Bà nội nó, tôi cũng không muốn dây dưa với cái thứ tham ăn tục uống đó đâu.

Mạnh Chương chạy bên cạnh, gào lại. Cung Trường Linh vừa tức vừa sợ hỏi.

-Chẳng lẽ máu chó đen cộng máu gà trống trắng không làm gì được?

-Cái đó chỉ đối phó với mấy thứ vớ vẩn linh tinh thôi.

Tư Đồ oang oang vọng hỏi.

-Mụ nội nó. Vậy anh thì sao? Không phải giữ chức vụ Ngự thú triệu hồi sư trong truyền thuyết?

-Không tới mức đường cùng tôi không muốn ở một nơi chật hẹp như thế này đánh nhau.

Tôi chạy sau cùng, đầu còn ngoái nhìn lại. Từ phía lối rẽ bên cạnh cách tôi chục mét, nghe “tỳnh” một cái như bom nổ, một thứ to đùng chiếm gần hết diện tích lòng hang va vào vách đất khiến nó lõm sâu. Thứ đen đen không rõ hình thù, cao gần chạm trần nhưng thân dài qua lối đi, sau khi mất đà tông vào vách hang trước mắt, nó lồm ngồm xoay thân thể quá khổ lại, chỉnh đốn tư thế cho cuộc rượt bắt.

Tôi vừa nhìn chưa đầy một giây liền cảm đầu chạy chới chết. Cái thứ to lớn khủng bố đó, rốt cuộc là con gì được nuôi thả trong này?

Nhưng chúng tôi chạy chẳng được bao xa, thì phía trước truyền tới tiếng khóc thảm thương, lần này coi bộ tệ hại quá sức rồi, không phải chỉ của một âm thanh cất lên. Đường như là của nhiều con nữa đang kéo tới thì phải. Tôi thầm đổ mồ hôi lạnh. Bà mẹ nó, chẳng lẽ tiếng kêu ban nãy là gọi bầy đàn tới trả thù?

Phong Linh chạy phía trên kêu toáng lên hoảng hốt.

-Không ổn, sao cả đoạn đường không có chỗ rẽ?

Vừa dứt câu, tôi nhìn thấy một thứ đen đen nho nhỏ bám trên vách hang, vèo cái bay vút tới như điện xoẹt. Chỉ thấy Phong Linh loạng choạng lui về phía sau miệng kinh hãi là lối không nhìn thấy gì hết. Hai tay gã ôm mặt như muốn bứt thì thai đi nhưng bàn tay xuyên qua, vô dụng. Xem ra đối với người bình thường, Tê chiếu khiến họ nhìn thấy nhưng không có nghĩa là chạm vào được.

Từ Đồ quay phát lại giương súng bắn, con thì thai liền rế lên đầu đón nhảy khỏi mặt anh ta, thân thể liền xèo xèo chảy xuống dịch thể đen đặc hôi tanh. Trong khi đó hai con thì thai khác cũng bất ngờ lao tới Thiên Hương và Minh Đăng. Bọn họ một kẻ giơ súng bắn, một kẻ vung dao chém, căn bản không làm tổn thương được, chỉ như đầu voi không khí. Cung Trường Lữ đứng ngay đó thấy thế cũng tức tốc cứu nguy.

Coi bộ trong hình hướng đầu sôi lửa bỏng. Từ Đồ và Cung Trường Lữ là theo bản năng mà ra tay tương trợ, cũng chẳng còn dư dả thời gian mà nghĩ ngợi đến ân oán tình cừ. Đám Thiên Hương vừa được cứu giúp, sắc mặt vẫn trắng bệch lo sợ, vừa cảm chắc vũ khí vừa ngờ ngác kinh hãi, căn bản nhìn thấy được vẫn không đối phó được, càng khiến người ta khắc sâu oán trách bất lực.

Mạnh Chương lôi trong túi đeo sau lưng ra một thanh kiếm, ném về đám Thiên Hương. Minh Đăng nhanh tay lẹ mắt hơn tóm lấy.

-Nó được làm từ gỗ đào hơn trăm năm bị sét đánh gãy, có thể thanh tẩy được tà khí. Dùng nó cản phá lũ thì thai, chạy nhanh về phía trước đi.

Mạnh Chương vừa dứt lời, phía sau rầm rầm trần động truyền tới. Từ Đồ dẫn đầu tiên phong mở đường, chúng tôi nhanh nhẹn theo sau không chút chậm trễ. Không gian chật hẹp nhanh chóng vang lên tiếng khóc la đau khổ cực kỳ chói tai gai nhọn của con trẻ cùng chất dịch đen tanh tưởi bốc ra làm người ta vừa rùng mình kinh hãi ón lạnh vừa có chút chán ghét muốn hung hăng trút tức giận mắng chửi.

Mới chạy được vài mét, thứ to lớn tới rồi, tôi vô thức dừng chân quay đầu lại. Dựa vào thị lực mắt chẳng khác nào cú vọ trong đêm tối săn con mồi, thứ to lớn tròn trịa béo mập kia hiện lên chẳng khác một con sấu khổng lồ.

Cái con sấu từng khúc từng khúc đỏ rực như phát lửa, dùng mấy cái chi bé nhỏ gầy tong teo như que tăm nhích từng chút nặng nề lại gần.

Tôi nhìn mấy cái móng to đùng trên mặt đất, mỗi một bước di chuyển quả nhiên tạo ra tiếng động rầm rầm. Cái đầu, không biết có phải đầu không vì chẳng thấy ngũ quan. Chỉ là một khối tròn trùng trục tỏa ra hỏa khí rừng rợn hiểm ác, tôi nuốt nước bọt, lòng dạ chột vô thức rét lạnh.

-Đây là con gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 143: Động rề cây

Tôi nhìn mấy cái móng to đùng trên mặt đất, mỗi một bước di chuyển quả nhiên tạo ra tiếng động rầm rầm. Cái đầu, không biết có phải đầu không vì chẳng thấy ngũ quan. Chỉ là một khối tròn trùng trục liền với thân tỏa ra hỏa khí rừng rợn hiểm ác. Tôi nuốt nước bọt, lòng dạ chột vô thức rét lạnh.

-Đây là con gì?

-Hồn Độn, hung thần trong cổ đại Trung Hoa, truyền thuyết miêu tả rằng nó có hình dạng tròn trịa béo mập, đỏ rực như cục sắt lửa, có sáu chân sáu tay với những cái móng vuốt dài nhọn sắc bén như bò cào, thích nhất là đào hang chui rúc trong lòng đất, lại không có tai, mắt, mũi, miệng.

Mạnh Chương nóng vội nói, đồng thời những ngón tay cũng gấp gấp xoay chuyển thật nhanh như đang tạo kết ấn làm ra một dải khí xanh tím hư ảo. Miệng vừa dứt câu, hai bàn tay cũng dừng lại, từ cơ thể tản ra một luồng hắc khí dày đặc rồi co lại tạo ra hình thù một con thú ở phía trước.

Một con thú trông như ngựa nhưng có màu da lông xanh dương với lốm đốm hoa văn xanh lam bao phủ, tỏa ra thứ ánh sáng màu trắng nhạt nhợt như sương tựa khói. Cái đuôi phe phẩy lên xuống lại giống bò hơn, chân cũng thấy có phần giống hươu. Nó quay đầu lại nhìn chúng tôi, cặp mắt xèch ngược

trông thâm trầm như ác quỷ. Hai cái tai nhọn hoắt như chó sói vẫy vẫy. Đầu to đùng dị dạng vô cùng, chẳng biết giống cái thể loại tập chủng gì nữa, nghiêng trái nghiêng phải như lắc lắc khiến cho hai cái sừng như hai nhánh cây mọc hai bên đầu, hung hiểm như trực chờ được đâm.

Trên gương mặt Mạnh Chương lấp lăm lăm mồ hôi, bàn tay buông xuống, giọng nói có chút hỗn hển.

-Chạy!

Vừa dứt lời liền xoay thân ngay, tôi vội vã đuổi theo. Sau lưng lại nghe thấy tiếng cười khanh khách, âm thanh rầm rầm giẫm chân thị uy, tiếng rống cuồng đã thách thức khiến người ta kinh hãi. Chẳng lẽ là tiếng cười của Hồn Độn? Nhưng nó không có miệng mà? Phát ra âm thanh ở chỗ nào chứ? Chẳng lẽ bằng miệng? Tôi cũng bó tay chăm com, lắc đầu. Bỏ đi, nó nếu quả thật dùng miệng nói chuyện cũng quá kinh dị rồi.

-Đó là con gì?

-Là Giác Đoan.

Giọng Mạnh Chương có chút chật vật đáp lại.

-Kỳ thú tác kỳ lân Giác Đoan?

Mạnh Chương gật một cái, tôi vừa chạy vừa ngoái nhìn về phía sau, chỉ thấy đất cát bay mù mịt, khoảng cách cũng đã xa, ánh sáng đỏ và trắng lóe lên như chớp giật, quả yếu không đủ soi tỏ. Ngoài mấy âm thanh rầm rầm chấn động như búa tạ va vào nhau công kích, không rõ tình hình nghiêng bệ bên nào.

-Ngoại trừ khuôn mặt quả có chút tựa tựa giống Tịch Tà, những phần còn lại quá khác. Trông anh có vẻ không ổn?

-Ừm, gọi con đó ra khá hao hụt nguyên khí, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có Giác Đoan may ra chiếm chút ưu thế cho chúng ta thời gian tìm được lối thoát thân.

-Này, Hồn Độn không có mắt để nhìn, tai để nghe, mũi để ngửi, miệng để ăn, trông như khúc xúc xích có gắn tay chân bò lổm ngổm vô hại như quế trùn trong lòng đất...

-Phải là khúc than hoa nóng bỏng tay mới đúng.

Mạnh Chương cười cười chen vào, vừa chạy vừa hỗn hển giải thích thêm.

-Trông nó béo ngậy giống như núc na núc níc thật đầy protein, thực chất cơ thể như một ổ axit di động. Chỉ cần đến gần khoảng 2m thôi cũng đủ cảm nhận cái nóng rất tiêu diệt như bị ngâm trong hũ ớt. Vị trí các đốt nối với nhau tựa như mang cá có nhiệm vụ hô hấp, mỗi lần hít thở chính là phát ra âm thanh như tiếng cười khúc khích thu hút động vật hiếu kỳ lại gần.

Hơn nữa khi bị kích động nổi giận, mấy cái mang đó còn phun ra chất kịch độc vàng rực, hiểm họa khôn lường, không khác gì chất dịch do gang thép nóng chảy. Dính vào thì coi như một chân đặt vào quỹ môn quan rồi, loại đau đớn hủy hoại tới tận cốt tủy, người bình thường cơ bản trúng một chiêu thôi cũng đủ hết đường cứu chữa, khóc kêu cha gọi mẹ. Nhưng bộ da của Giác Đoan thì có thể chống chịu...

Chúng tôi chạy một mạch tới chỗ đám Tư Đồ đang loạn đả với thi thai. Cũng cách khá xa rồi, sau lưng không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì vọng tới, chỉ còn tiếng oe oe gào khóc kịch liệt phía trước làm người ta buồn bực.

Tư Đồ, Cung Trường Linh, Minh Đăng, ba người có vũ khí chuyên dụng vừa chạy tiên phong coi như đứng chắn phía trước bảo vệ hai người còn lại bất đắc dĩ vô dụng.

Đám thi thai vẫn điên loạn gào rú tấn công có phần không nhượng bộ nhưng chúng vẫn bị đẩy lùi về phía sau. Tôi và Mạnh Chương xông thẳng lên trước, gãi dùng cán kiếm Tấn Phương để diệt bọn thi thai. Tôi thì có cảm giác mình cứ như nam châm ấy, bọn chúng toàn tự động a lô xô hấp nhảy vào xâu xé tưởng mùi thơm ngon dễ bắt nạt sao? Ai dè tôi cũng chỉ đơn giản vung tay một cái, chúng sẽ như quả tennis văng ra xa oe oe khóc đau đớn, chỗ chạm phải chảy xuống chất dịch đen tanh tưởi.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc bọn chúng, trong một phần 10 giây ngắn ngủi, thứ tình cảm đau đớn thống khổ, tuyệt vọng bế tắc cùng cực thần tốc đi vào cơ thể khiến tôi chết sống. Mồ hôi lạnh lẽo túa ra đầm đìa khiến tôi hoang mang bất an song rất nhanh đi qua, trấn tĩnh trở lại như bị điện chích kim đâm, nhói một cái vào tận tim làm tôi thở không nổi.

Chúng lại vẫn tiếp tục lao vào, tựa như cam tâm tự nguyện tìm chết, cho đến khi cả cơ thể như miếng thịt nát bầy, đập vào vách hang, vô lực trượt xuống, chất dịch đen đặc văng tung tóe, bốc lên cái mùi hôi thối phân hủy làm người ta buồn nôn. Mà thật chẳng ngờ tôi cong người ôm bụng, một tay dựa vào vách hang ới một trận.

Cũng không đào thải được nhiều, nhưng chính vì thế mà trong bụng càng nôn nao khó chịu muốn chết. Thật ra mùi vị hình ảnh gì đó không đáng kể, phần nhiều do cảm xúc tiêu cực của thi thai tác động khiến tôi muốn đồ bệnh.

Thiên Hương tới bên quan tâm hỏi đồng thời đưa chai nước, tôi gật đầu cảm ơn, cách miệng chai uống. Cũng may thi thai không còn nhiều, chúng nhảy vào đám rễ cây từ trần hang rủ xuống, tứ chi lộn ngược ngời bầm đung đưa vắt vẻo trên đó, vẫn mở to được cái miệng như ống cống oe oe rú gào.

Cả một đoạn đường dài miên man bị chúng tôi đồ sát, khắp không gian chật chội vắng đầy chất dịch, dưới chân từng đồng bầy nhầy như than bùn đùn lên, quện vào không khí thứ hít thở hôi tanh tởm lợm làm người ta mắc ói.

Đám thi thai di chuyển trên những rễ cây như khỉ, đeo bám chúng tôi miệng vẫn rên rĩ ôi, kêu la oai oái thật muốn đánh đòn. Súng phun máu của Tư Đồ và Cung Trường Linh hết xài được rồi, thật may là chúng nó cũng không còn hăng tiết gây gỗ.

Càng đi càng thấy ấy mấy sợi rễ này rủ xuống ngày càng dày đặc, nhiều tới mức khiến lòng tôi vô có rờn rợn, trông tựa như tấm màn rắn ấy.

Sương mù cũng chẳng biết từ chỗ nào sản sinh ra, hơi lạnh thấu xương lan tỏa cùng một hương thơm nồng ngọt không hiểu sao lại như ru người ta gặp Chu Công, ní mắt tôi cứ trĩu nặng, thỏa hiệp nhắm lại rồi miến cưỡng mở ra.

- Mọi người cẩn thận, đừng đi tách khỏi nhau. Quái đản, cái mùi như kẹo ngọt này ở đâu chui ra?

Giọng Phong Linh quan tâm đề cao cảnh giác từ phía trên vọng xuống. Minh Đăng nói gót bọc bội phát biểu.

- Mẹ nó chứ, thế quái nào trong lòng địa đạo lại có sương tập kích. Cũng quá tà môn rồi!

Tư Đồ nghe thấy thế, cười khẩy.

- Chú em à, ở cái địa phương là lãnh thổ của ma quỷ thế này, chuyện kỳ quái hơn có lẽ cũng không quá ngạc nhiên.

- Này này, tôi ghét nhất bị người ta gọi mình là chú em.

- Được được vậy lão huynh, thì ra lão huynh cũng thích cưa sừng làm nghề sao?

Thiên Hương ngó nghiêng bên cạnh, nhờ ánh đèn mờ trên đầu của cô mà thấy đám rễ này to lớn có hình dạng lạ kỳ, không biết đã bao nhiêu năm tuổi, sờ lên cứng hệt như đá, không giống thứ còn sống. Những đường vân bao bọc giống như lớp vảy gồ ghề trên thân động vật, nếu không nhìn kĩ rất dễ nhầm là hóa thạch sinh vật cổ.

Rễ cây nơi này lớn gấp hai ba lần bắp đùi tôi, quần loạn thành một khối, chỗ nào mấy sợi rễ tiếp xúc với nhau thì gần như đã dính liền thành một, chỗ nào không tiếp xúc thì tạo thành một khoảng trống lớn bằng một thân người.

- Đám rễ cây này cứ như đã nghèo từ đời cụ kỵ rồi ấy. Cũng không biết thời kỳ đó đất đai màu mỡ cỡ nào mà phát triển như được bom thuốc kích thích tăng trưởng? Mà giờ lại vì nguyên nhân gì chết trong bộ dáng lạ lùng thế này?

Cung Trường Linh dùng báng súng gõ gõ vào thân cây, phát ra âm thanh lộc cộc trầm chắc.

Tôi tự hỏi đã ra khỏi khu vực bệnh viện rồi sao? Nhưng ở xung quanh khu vực đó cũng đâu thấy khu rừng nào tồn tại? Vậy thì chúng tôi đã đi xa tới mức nào rồi? Phía trên mặt đất phải là đám cây có niên đại cỡ nào, rễ cứng thật chẳng khác gì hóa thạch cứ quây kín lấy nơi đây, hoàn toàn không thể nhìn thấy lối ra chỗ nào.

Dường như lòng hang được mở rộng, chẳng biết từ lúc nào càng lúc càng phình to tới mức không còn nhìn thấy vách hang cũng như trần. Tuy thế bên trong chen chúc rễ cây sinh trưởng, thành ra lối đi lại còn eo hẹp chật vật khó khăn hơn trước bội phần.

Không biết là cần khoảng thời gian dài bao lâu nhỉ? Mới tạo ra được cả một hệ thống rễ cây mọc lẫn lộn vào nhau làm ra những khoang trống bên trong liên thông kết nối rồi tỏa ra bốn phía. Thật ra hiện tượng này cũng rất bình thường ở những rừng đa hay si, cả một vạt rừng trải rộng, thậm chí cả một cánh rừng mọc dính chùm vào nhau làm ra những động cây kết nối liên tu bất tận, có lối vào chưa chắc tìm thấy lối ra, mà quái quỷ dị hơn cả những khu rừng bị đồn thổi có yêu quái cư ngụ.

Chúng tôi vừa thận trọng do từng bước, dưới chân đã không còn là mặt đất, từ lúc nào hoàn toàn bị rễ cây chiếm đóng. Mắt cũng gắng gượng căng ra quan sát mặc dù sương mù vẫn tiếp tục từ tốn lan tỏa làm lòng người vô thức lo sợ.

Đột nhiên cảm giác dị thường tĩnh lặng, tôi ngó trái nhìn phải, xung quanh toàn sương mờ cùng đám rễ cây đen đen ẩn hiện lấp ló như những bóng hình người hóa tượng kề cận.

Ế.

- Mạnh Chương?

Gã ban nãy là người đứng gần tôi nhất. Không có ai hồi đáp. Đi đâu rồi?

- Tư Đồ, Cung Trường Linh?

Tôi gọi lớn hơn, không khí như tan loãng, hít thở trở lên khó khăn, lại căng tai nghe ngóng, nhịp tim trong lồng ngực hồi thúc đập như trống trận.

- Tiểu Mặc Ca?

Là giọng của Thiên Hương, có phần vừa vui mừng vừa sùng sốt, tôi vội vã di chuyển tới gần. Một cái bóng đen cũng hồi hải tiến lại, còn mở miệng lo

lắng bắt an gọi.

Phong Linh, Minh Đăng?

Tôi đã thấy Thiên Hương rồi, gương mặt cô trắng xanh đơng đầy hoảng hốt lo sợ.

-Tiểu Mặc ca, có nhìn thấy hai người bọn họ? Rõ ràng mới cách đây mấy giây còn ở bên cạnh, quay đi quay lại đã chẳng thấy bọn họ đâu, thế là thế nào?

Cô vừa nói dứt lời tay cũng cầm lấy bộ đàm áp nghe, từ loa phát ra vài tiếng nhiễu sóng, lẫn trong đó có vài tiếng nói, tôi nghe không rõ. Thiên Hương sốt hết cả ruột gan, giọng nói khẩn trương cấp thiết.

-Minh Đăng, Minh Đăng, nghe rõ trả lời!

Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt lo lắng hoang mang, lại hét vào bộ đàm.

-Phong Linh, anh đang ở đâu? Phong Linh?

Xen lẫn giữa những tiếng nhiễu sóng rè rè là những âm thanh gì đó rất kỳ quái, rất ồn ào, hoàn toàn không thể nghe rõ. Thiên Hương bắt lực tắt loa đi, lại nhìn tôi. Tôi cũng chỉ có thể mờ mịt ngu ngơ nhìn xung quanh, rõ ràng một khắc trước còn lơ nhơ cả đồng người. Đây là những kẻ lão luyện từng trải, không thể nào lơ đãng đến mức tới mức tự tách đoàn. Tôi an ủi cô

-Đừng quá lo lắng, nếu chỉ tách làm hai thì bên đó bảo đảm an toàn hơn.

Thiên Hương nhìn tôi chằm chằm, miệng phun ra lời như tạt gáo nước lạnh làm tôi có chút đờ đẫn.

-Phải a, bởi vậy tôi mới càng không tin tưởng khi đi chung với kẻ ngu ngơ như cậu.

-Được rồi, không cần để ý tới tôi.

Tôi hồ hững đáp rồi xoay thân bước đi.

-Ho, ai thêm quan tâm tới cậu.

Thiên Hương đi theo, còn lạnh lùng lải nhải thêm.

-Cậu thức thời nên bám sát theo tôi, đừng để bỏ lại phía sau.

Hùng hồ nói xong cô lách lên phía trước nhanh nhẹn dẫn đường. Xem ra cô ấy tinh thần khá kiên định, đã lấy lại được tự tin. Tôi cũng không quá bất tài vô dụng như lúc mới gặp, nhưng thôi cứ để cô ấy làm trưởng đoàn, có người để bảo hộ cảm giác bản thân cũng mạnh mẽ hơn.

Chúng tôi di chuyển trên những rễ cây, phía trên cảm giác như có gió lạnh lạnh thổi xuống, tôi ngược đầu, liệu đó có phải là lỗi ra? Liệu di chuyển trên trên sẽ thoát? Không được, tôi lắc lắc, chưa tìm thấy Âu Tử Dạ thì chưa ra được. Hơn nữa còn tổng tích bọn kia nữa.

Đột nhiên phía dưới lóe một cái, tôi cúi nhìn. Dưới chân, sâu trong lớp rễ cây tầng tầng lớp lớp kia, ẩn chứa một thứ gì đó hình như ánh màu vàng kim, nhưng cụ thể là gì thì không nhìn rõ. Quay sang thấy Thiên Hương cũng đang cúi đầu ngay bên cạnh. Khi cô di chuyển, mũ đèn mờ đeo trên đầu cũng xoay theo, ánh sáng nó vô tình lướt qua mấy vị trí phía dưới, ánh lên lấp lánh đầy vẻ dụ hoặc.

-Nhìn thấy không Thiên Hương?

Cô gật nhẹ xác nhận, lời ổng nhòm trong túi ra dùng.

-Phía dưới không biết là che giấu thứ gì nhưng coi bộ nhiều hơn một.

Tôi căng mắt nhìn một hồi, càng cố gắng tập trung lại càng nhìn không rõ. Đột nhiên Thiên Hương đập nhẹ vào vai, ra dấu im lặng rồi chỉ vào rễ cây, áp tai vào.

Tôi lập tức nín thở, chưa hiểu đầu của tai nheo thế nào song cũng nghiêng tai lắng nghe. Xen lẫn tiếng gió nhẹ thổi, giữa không gian rộng lớn im ắng tịch mịch, áp tai vào rễ cây có thể nghe thấy âm thanh “Cứu... Cứu... Cứu...” rất nhỏ truyền ra từ bên trong, nghe giống tiếng răng va lập cập của người bị lạnh cóng.

Thế là mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra đầy người, trong rễ cây mấy ngàn năm tuổi này có người đang rên rỉ cầu cứu, có thể nào là gặp thụ yêu rồi không? Thiên Hươn nhíu mày nói.

-Động rễ nơi này phức tạp quá, phức tạp chẳng kém đạo động chúng ta vừa may mắn tẩu thoát. Hơn nữa chúng ta không biết bên trong những hang hốc tự nhiên này liệu còn có thứ gì hung hiểm ẩn nấp, tùy tiện vào đó quá nguy cơ trùng trùng.”

Tôi gật gù đầu đồng tình.

-Đúng vậy, cho nên hai chúng ta không thể cùng vào một lúc đi xuống, phải có người đi trước dò đường.

Thiên Hương định tháo mũ đèn mờ nhưng tôi lắc đầu xua tay. Tôi nói bản thân có thị lực hơn người, sẽ chỉ đi đến khoảng nhất định, thấy an toàn thì hù cô xuống. Hơn nữa đề cô ở chỗ này mà không có ánh đèn bảo bọc, cảm giác rất bất an, Thiên Hương vẫn lên giữ lấy, quan sát tình hình tôi lần mò xuống dưới cũng an tâm hơn. Cô cũng không đòi co nhiều gập đầu một cái. Tôi lôi con dao trong túi ra, thận trọng bám víu vào đám rế, xuống được một đoạn quay lại nhìn thấy cô đang dùng ống nhòm quan sát nhất cử nhất động của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 146: Hắc khí nhân (Trùng trùng 3)

Thiên Hương cẩn thận đưa bộ đàm lại gần hơn nữa, sát kề bên khối đá thủy tinh lấp lánh ánh vàng, cũng có thể chỉ là thạch thông thường, cao cỡ 2m, trong giây lát, tiếng ồn ào đột nhiên bùng lên dữ dội, hết như có ai đang gào hét thảm thiết. Cô giật mình thất kinh, sợ tới mức suýt nữa buông tay làm rơi nó.

Một loạt tiếng ồn chọt vọt lên mãnh liệt như núi lửa phun trào, với âm lượng cao vút như thể nghe cực kỳ bén nhọn chói tai, giống như tiếng một đám người điên loạn gào thét đến xé họng vậy. Cô vội vàng đành tắt bộ đàm và cất đi. Tôi xém nữa cũng bị dọa sợ vãi đái linh hồn.

Tôi vỗ vỗ an ủi lòng ngực, sợ chết khiếp đi được, thật không ngờ trên đời này lại có thứ âm thanh khiếp đảm kinh hãi đến thế, nếu nghe thêm vài giây nữa, có khi tôi mất trí lao đầu đập bôm bốp chan chát vào đám rế tự ngược cho đến khi máu me tràn trề tung tóe cũng nên.

Bạch Ngân thì chẳng buồn liếc mắt quan tâm, cô ta bay tới hai khối thạch phía trên lần lượt quan sát tỉ mỉ nửa ngày lại bay xuống dán sát lấy khối đá màu vàng nửa trong suốt như muốn chui vào tận bên trong tham quan. Tôi nhíu mày, vươn tay chạm vào nó. Công nhận viên đá lấp lánh hào quang mờ lẹ, đủ sức quyến rũ khiến bất cứ phạm nhân nào nhìn tới cũng phải động lòng liêu xiêu. Nhưng biểu tình của Bạch Ngân là như phát hiện ra một thứ gì đó khiến cô hiểu kỳ, muốn tò mò nhìn mình bạch cho bằng được.

Tôi hí híp mắt, cố gắng nhìn xuyên qua lớp vỏ phách, có thể thấy lò mờ một bóng người màu đen. Căng mắt ra tập trung tinh thần lực hết cỡ mới miễn cưỡng phân biệt được đầu với thân. Cái bóng cuộn tròn cả người lại, tư thế nằm giống như thai nhi trong bụng mẹ.

“Không phải Hồ phách đâu, đây là thi kiến, là bào thai hóa thạch đấy.”

Bạch Ngân không quay đầu nhìn, cứ thế nói cho tôi nghe.

Tôi từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng nhìn thấy thứ gì tương tự nên chỉ biết ngẩn tò te, nói không nên lời. Trên lớp vỏ bào thai hóa thạch có rất nhiều hoa văn uốn lượn mềm mại, tạo hình một cách tự nhiên này như tấm màn lụa che phủ làm cho độ trong của đá bị vẩn đục, không được cao, nên từ bên ngoài rất khó khăn nhìn thấy được cái xác bên trong. Muốn nhìn rõ trừ phi quét bằng tia X-quang hoặc đập vỡ lớp hóa thạch bên ngoài.

Bên trong trừ bỏ cái bóng đen đen ngời lóa thể cúi đầu ôm gối hao hao dáng người, cũng chẳng còn gì. Nó lơ lửng chính giữa, tựa hồ được bao phủ trong một tầng dịch lỏng lân tinh óng ánh, nhẹ nhẹ lưu động làm ảnh hưởng tới độ trong, khiến cho người phía ngoài không nhìn ra được thứ gì khác.

Đây chắc chắn là một thi thể, còn là một cơ thể trưởng thành, có điều bề ngoài hình dạng rất quái dị, nhìn thế nào cũng không giống người hiện đại cũng chẳng phải ý ám chỉ mấy người thời tiền sử lông lá như vượn chưa tiến hóa đâu.

Cảm giác cơ thể như chẳng phải tạo nên từ xương thịt, mà là chất thạch mềm dẻo trong trẻo. Đôi lúc nước dịch di động làm khối hình cũng khe khẽ lung lay như tảo biển. Nó như thể loài sứa, trở lên bán trong suốt, gần như hòa lẫn lộn với dung dịch xung quanh.

Tôi tập trung khí vào mắt, nhìn hồi lâu khiến thị lực bắt đầu mờ đi, ần ần trở lên đau nhức. Thối lui một chút, nhắm mắt lại thư giãn.

-“Thi kiến” là gì?

Thiên Hương nghe tôi thỉnh linh hỏi, mờ mịt nhìn lại, lắc nhẹ.

-Không phải hồ phách sao?

Bạch Ngân nãy giờ phấn khích như con trẻ được cho quà, vui mừng hớn hở, bay lên lượn xuống, nhìn trái nhìn phải mấy lượt khối đá. Chán chê mê mệt mới dừng lại mở lời giải thích.

“Có thể từ thời kỳ Tiên Tần, các phương sĩ- người cầu tiên học đạo- đã dùng vật này làm nguyên liệu để luyện đan dược trường sinh. “Thi kiến” có chút giống ngọc, lại có chút tựa hồ phách, bên trong thường bao bọc xác trẻ con, hầu như không có người trưởng thành. Lớn như mấy khối trước mắt chính là lần đầu hiếm hoi biết tới.”

“Nghe nói bọn họ đem phụ nữ mang thai thiếu tháng ngâm vào nước thuốc cho đến chết. Tiếp theo cho thai phụ vào một cái vạc rồi chôn xuống đất tròn mười bảy năm mới đào lên. Khi đó thai nhi trong bụng sẽ biến thành thi kiến. Lóp bên ngoài chính là nhau thai hóa thạch, người ta nhìn thấy có màu hổ phách, kỳ thật đó là nước ối bên trong đông lại mà thành. Cũng có người nói, đây là một loại kỹ thuật chống phân hủy, dùng hỗn hợp thuốc đông y và nhựa cây đặc chế bao lấy thi thể, giữ cho xác không bị mất nước. Cho nên nếu nhìn được sẽ thấy xác chết ngàn năm được bảo quản cực kỳ chất lượng, sống động gần như chỉ là đang thêm thiếp ngủ say.”

Những lời Bạch Ngân nói, tôi cũng tóm lược một chút, gạn gọn thuật lại cho Thiên Hương hay.

-Ồ, như vậy xem ra rất có giá trị nha. Tuy nhiên công kênh thế này lại không có đội ngũ chuyên nghiệp phụ trợ, mang ra ngoài vẫn là bất khả thi.

Cô nhận xét xong, dán mắt lại gần rồi thất vọng lắc đầu thôi lui.

-Có điều tôi quả thật bất lực không nhìn ra được cái gì với cái gì.

Tôi lại tới gần, đưa tay đặt lên, dán mắt vào nhìn kỹ càng. Chợt giật mình thon thót phát hiện, dường như tư thế của nó khác trước. Chính là cơ thể bót co lại, đã giãn ra một chút rồi, có thể thấy hai bên thân là sáu cánh tay đập dềnh đùng đưa tựa rong biển. Hay nói đúng hơn giống như xúc tu mềm oặt. Phân thân dưới sao, hai cẳng chân? Không có, là một khối thon thả kéo dài, làm người ta liên tưởng tới đuôi rắn. Cũng có thể là đuôi cá.

Tôi cả lăm một hồi, lắp bắp mãi mới hỏi xong một câu hoàn chỉnh. Hỏi Bạch Ngân có biết cái giống bị giam cầm trong khối đá này là loài gì không? Là thực vật hay động vật? Rốt cuộc không phải là con người đúng chứ?

Thiên Hương ở bên cạnh nghe nửa hiểu nửa không, nghi hoặc hỏi tôi rốt cuộc nhìn ra được cái gì rồi?

Bạch Ngân sau khi bay dạo một hồi thăm viếng hai khối cầu lủng lẳng treo trên đỉnh đầu trở về, thấy vẻ mặt tôi xanh mét kinh hãi thì cũng đưa mắt nhìn lại, sau sững sốt ngạc nhiên là kinh nghi mờ mịt. Khuôn mặt lung linh như ánh trăng hiếm khi lộ ra vẻ nghiêm túc trầm tư. Cô dẫn đo lường lự hồi lâu cuối cùng vẫn lựa chọn lắc đầu bỏ qua.

Một cơn gió chợt thổi tới, cành hoa đầu lâu mọc trên khúc rễ cây quấn quanh cự thạch, gần ngay chớp mũi khẽ rung rinh, tỏa ra làn hương nhàn nhạt, theo sau đó âm thanh thâm thì “Cứu...cứu...cứu...” nỉ non cất lên. Tôi rùng mình dời mắt khỏi khối đá, kinh ngạc không thôi. Gió luồn vào nụ hoa, khiến mấy cái lỗ hồng như mắt mũi miệng nhăn nhó, chẳng ngờ lại có thể tựa như lỗ sáo, giả thành tiếng người hấp hối.

Nhưng biến dị chưa dừng ở đó, bàn tay tôi vẫn đặt trên tảng đá, ánh mắt trở về khối thạch, lại phát hiện hình thái bên trong vẫn tiếp tục chậm rãi ung dung phát sinh thêm sự kiện.

Cái đầu nó chợt ngẩng lên, từ từ xoay về phía tôi. Như cảm ứng được vị trí tôi đứng, như biết được tôi đang nhìn nó. Chính là khuôn mặt không có ngũ quan.

Tôi lập tức sợ đến ngây dại, nhưng đúng lúc đó rầm một tiếng chấn động như núi lở đá vỡ khiến tôi giật mình hoàn hồn. Tiếp theo đó trên đầu dội xuống một loạt va chạm mãnh liệt, rầm rầm gầy rạc cùng một tràng cười man dại ré lên chói tai.

Ngược đầu, một đám lớn rễ cây vốn cứng như thép nguội lại bị thứ gì oanh tạc cho vỡ vụn, cùng bụi mốt phần rêu mù mịt rơi xuống như mưa xuân khiến tôi trần kinh không dám nhúc nhích. Trên đà rơi còn không quên kéo theo một trận lá lả lánh ánh vàng cam như đom đóm lập lòe, lộp bộp hạ cánh như sung rụng, tiếp theo xì xì khói tuôn ra như hiệu ứng tiền cảnh. Đã thế không gian còn tô điểm thêm bằng chùm âm thanh nức nở rên rĩ “Cứu...cứu...cứu” cho đủ tư vị sắc thái khiến lòng người triệt để tái tê.

Bẹp một phát, mặt đang ngửa liền húc lấy một thứ nóp nháp ảm ướt. Tôi trợn mắt, thứ đó giã giữa ngoe nguẩy mấy cái rồi phốc một tiếng cong mình té ra xa, sau đuôi còn để lại một vệt khói như sao chổi bay ngang qua bầu trời.

Một đóm lửa xuyên phá đám rễ cản trở rồi nhanh chóng hóa thành khối cầu đỏ rực đu bám vào sợi rễ móc lỏi với tảng thi kiến cao nhất “khanh khách” cười. Khối thi kiến liền lắc lư như bóng đèn quả lắc rất nhanh liền phụt một cái, sợi rễ chịu không nổi trọng lực, đứt gãy, thi kiến rơi xuống. Khối hổ phách chạm đất lập tức vỡ toang thành trăm mảnh vụn nhỏ, thi thể bên trong cũng nứt toác, trộn lẫn lộn cùng dịch thể.

Ngay khi quả cầu lửa nhảy sang bám vào sợi rễ có treo đũa đưa khối thi kiến khác, tít trên cao, chìm sâu trong bóng tối, lại một trận rung động rầm rầm nổi gót. Một thứ khác xuất hiện va chạm với bọn rễ cây ngoan hiền yên phận, oánh cho chúng tôi tả, rơi xuống thành mấy mảnh không hoàn chỉnh. Tôi không sao giữ được bình tĩnh, tránh đông tránh tây vẫn bị mấy khối đề đầu cười cồ cho ê ẩm mình mẩy. Hoa đầu lâu theo đó la liệt tung bay phát phối, í ới “cứu...cứu...”.

Cuối cùng cũng chạy tới bên rìa trung tâm của vụ hỗn loạn thì sau lưng vừa lúc phát ra tiếng nổ lớn như bom dội khiến tôi suýt vấp té. Quay đầu lại, cảnh tượng chứng kiến chính là cái khối đỏ rực như hòn than đang nặng nề gắng gượng nhô lên.

Cơ thể tựa như khúc xúc xích được khứa vô số nhát sau đó mang lên chảo mỡ, xèo xèo rán giòn.

Những chỗ vết thương hở chảy ra huyết dịch sóng sánh tựa dung nham. Chất dịch đậm đặc nhỏ giọt xuống, chạm vào đầu lập tức tạo ra phản ứng sủi bọt trắng xóa, tản ra làn khói xám cùng mùi trứng thối kèm âm thanh xèo xèo bị ăn mòn.

Phía dưới nó còn một thứ khác bị đè bẹp. Cơ thể giống ngựa nhưng có sừng nai. Bộ da đã bị tàn phá nặng nề nhìn không rõ màu sắc. Cái đầu to lớn mấy lần muốn ngóc lên lại không gượng dậy nổi, bất lực hạ xuống nặng nề trầm trọng thõ. Phía dưới Giác Đoan là vùng dịch nóp nháp lênh láng với những mảnh tình thể lấp lánh vẫn đang tiếp tục lan tràn tứ bề.

Xem ra tình huống ban đầu là Hồn Độn đu bám vào khối thi kiến thứ hai, Giác Đoan rơi xuống lại nhảy vào tấn công tiếp Hồn Độn, chẳng ngờ đoạn rẽ chắc không chịu nổi sức nặng mới đứt gãy. Trong quá trình rơi Hồn Độn lại túm lấy được Giác Đoan, nên giờ ta có tình trạng trên.

Giác Đoan không xong rồi nhưng tình trạng Hồn Độn cũng không khá hơn là bao.

Hồn Độn “khanh khách” dựng đứng nửa thân trên khoe sáu cánh tay thì ba trong số đó buông lỏng thõng xuống, lủng lẳng tê liệt, với những cái móng như bò cao lênh lênh còn lại vuron ra xoẹt xoẹt mấy đường xuống Giác Đoan như cắt bít tết.

Chống đỡ bằng ba cặp chân như que tằm nhưng thực chất tôi chỉ thấy hai cái run lẩy bẩy gánh vác cái cơ thể béo như con heo quay, những cái còn lại đều nằm gang mặt đất, sõng soài như bị bẻ gãy. Cho nên vài giây thị uy dùng mãnh hùng hổ xong Hồn Độn lại ưỡn cái ngà đề lên Giác Đoan.

Lần này coi như Giác Đoan xong cmn rồi.

Đột nhiên “khanh khách” một cái, không phải phía Hồn Độn, mà ở sau lưng. Tôi vừa quay người lại liền thấy trước mắt tối sầm, sau đó cơ thể nhẹ bẫng, được thứ mềm dẻo gì đó ôm lấy, xoay mấy vòng trên không trung khiến đầu óc tạm thời đình công.

Khi tôi còn đang ở trạng thái lộn ngược, một luồng hắc khí khác vọt tới ngay vị trí tôi đứng ban nãy. Toàn thân người đó vẫn hùng hực hắc khí sục sôi, nhưng khói không tan biến đi mà cứ quần quýt bao bọc lấy gã ta.

Đối phương ngược đầu nhìn tôi, dung nhan bị che lấp, chỉ cảm thấy người ta đang cuồng nộ, cứ như thể đang tìm kiếm cừu nhân.

-Báo Ca...

Tiếng của Bách Lý Thiên Hương cách tôi một khoảng thốt lên sững sờ kinh hi.

-Báo Ca...

Sao cơ? Tôi cũng sững sờ chẳng kém. Chân nhẹ nhàng chạm đất, mơ hồ hiểu ra một chút, lại cảm thấy như chẳng hiểu gì, trong chớp mắt, đầu loạn như nồi cháo, toàn bộ suy nghĩ đều vón thành một cục. Hắc Hồn vẫn bám dính lấy không chịu buông, tôi cũng chẳng để ý.

Tôi mờ mịt nhìn anh ta lại quay đầu nhìn Thiên Hương, cảm thấy bất khả tư nghị.

Thiên Hương lại chẳng ngó ngang tới tôi, trong mắt chỉ toàn thân ảnh người cô thừa nhận, gương mặt hân hoan bừng sáng chẳng còn vẻ mệt mỏi nghiêm trọng.

-Báo Ca, thật tốt quá, tìm thấy anh rồi!

Thiên Hương động thân định bước tới bên, tôi vội quát to.

-Dừng, Thiên Hương, đó không phải!

Cô nhìn tôi, không hiểu. Tôi càng không hiểu. Hắc y nhân này thật sự là...

-...Tử Dạ...?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 148: Suối nước nóng

Tôi đưa thanh đao ra trước, thân thể lại lùi về sau. Trong óc bấy giờ mới gào thét. Cái giống loài ban nãy là gì? Không phải cũng nên tựa như hai khối thi kiến kia, vô bị đập vỡ thì cũng nên tự phân hủy theo?

Tôi vừa quơ loạn thanh đao vừa thối lui, bước chân anh ta lại có phần ung dung nhàn tản, trái ngược với hắc khí trên người lại hùng hực thiêu đốt, hỏa liệt hai tay vẫn sục sôi, tử sắc hung hiểm khiến người ta tim hoảng chân run. Phần hình ảnh sinh động này, có thể ví von bằng việc măng xà vòn tiểu thủ đề mình họa.

“Đoàng” một tiếng, cả hai cùng ngã người một chút. Tôi xoay đầu nhìn Thiên Hương đang cầm khẩu súng, phía họng còn tỏa luồng khói nhàn nhạt.

Âu Tử Dạ cũng quay sang nhìn, giây sau thân thể liền động, tôi hốt hoảng lao tới, vung đao ngăn cản. Tiếng Thiên Hương gào lên, tay vẫn cầm khẩu súng trực bóp cò.

-Báo ca, anh tỉnh táo lại đi.

Âu Tử Dạ vùng quỳên, tôi khẩn trương đưa đao đỡ vội, thế lửa thuận hướng cứ muốn bám dính vào hơi người. Tôi bắt đầu đi hét lại.

-Thiên Hương, không cần.

Mỗi cước mỗi quyền Âu Tử Dạ xuất ra không chỉ xoay chuyển nhanh như chớp mắt mà còn uy lực mạnh mẽ như búa tạ giáng tới. Tôi vận khí bao bọc cẩn thận từ nửa thân trên trở lên, những lần chạm tay phản xạ không bằng, đều phải lãnh nguyên cú đâm vào mình, đau tới nhũu mày nhăn mặt. Lửa liên nhân dịp bén vào, đốt một mảng vải áo, chạm vào da thịt lại hóa thành tia điện, lan xuống vùng đan điền, hóa thành giọt nước ấm.

“Đoàng” một tiếng, âm thanh là ở xa vọng tới, dưới chân vấp một cái, vốn chỉ định đỡ đòn chẳng hiểu sao lại chuyển thành đâm tới. Vốn Âu Tử Dạ có thể xoay thân tránh được lại cứ ngỡ người trợ mắt nhìn thanh đao. Thanh đao còn thật sự xuyên qua hắc khí ngưng tụ đâm xuống được. Lưỡi đao đi vào lòng ngực độ 5 phân, hắc khí nơi miệng vết thương tràn ra ngoài.

Tôi vẫn cầm lấy cán đao, tâm căng thẳng cùng cực, nói không rõ là đang đập điên cuồng như vó ngựa phi nước đại hay đã tỉnh lặng dừng lại, hóa thành mặt gương phẳng lì. Miệng mấp máy nhưng chẳng có âm nào thốt ra, tay run lập cập, sợ sệt không dám rút ra cũng chẳng dám rời đi.

Loáng thoáng nghe tiếng Thiên Hương hét ré lên kinh hãi hoảng sợ. Xa xa còn mấy giọng nói mơ hồ gấp gáp vọng tới.

Giây sau bụng liền hứnq trọn một cước, miệng phun một búng máu, cơ thể bay đi, trượt dài lăn lóc mấy vòng rồi dừng lại.

Tôi cắn răng gắng ngượng đứng dậy, loạng choạng không ổn định, sau lưng là miệng hố, dưới chân còn sót một ít dịch trơn trượt, lao đao, hằng một cái cả cơ thể rơi xuống.

Theo bản năng khẩn cấp vưon hai tay ra bắt lấy bất cứ thứ gì lú lại được thân thể. Hai tay vám vú lấy đám rễ nơi miệng hố, mặt lại ở phía dưới, hai chân không tìm thấy bất cứ điểm tựa nào, tôi ngoái đầu nhìn xuống, chỉ thấy hắc ám bao trùm hự không. Hít sâu mấy hơi, cổ trắn tỉnh bản thân, nhưng nhịp tim thành thật hơn, vẫn chẳng ổn định được, gõ dồn dập như trống trận. Ngược đầu lên, vừa vận một bóng đen phủ xuống.

Âu Tử Dạ đứng gần miệng hố, ngực vẫn cầm thanh đao bạc, tôi vừa nhìn liền cảm thấy phổi hít thở khó khăn, như thể không khí rú nhau chạy trốn đi hết. Hoặc như thể phổi bị đục mấy lỗ, không khí hít vào rồi lại tăn ra khắp khoang ngực, muốn đóng băng nội tạng.

Tôi nhìn thấy Bạch Ngân cuồng quýt bay tới, gương mặt tỉnh nũy đơng đầy sợ hãi lẫn quần bách, gọi tôi một tiếng “Duơng Duơng”. Muốn lao vào Âu Tử Dạ lại bị kết giới của anh ta đánh bật trở ra. Đồng thời cũng thấy Thiên Hương vội vã chạy tới, vừa hoảng sợ mà lo lắng kêu một tiếng “Tiểu Mặc Ca” rồi “Báo ca”. Xa xa, nơi đám rễ trên vách hố, lỏ nhỏ một đám người đang trèo xuống, giọng oang oang vọng đến.

Ánh sáng đèn mỏ soi tỏ thân hình chập vật của Minh Đăng và Phong Linh cùng thần tình vừa nghi hoặc vừa khiếp sợ. Di chuyển ánh mắt, đang trèo xuống phía dưới là Tư Đồ và Cung Trường Linh, biểu tình tức giận mà nóng vội. Dời mắt lên phía trên tìm kiếm, mới nhìn thấy Mạnh Chương đang đâm chiêu nghi hoặc nhìn thẳng vào mắt tôi. Phát súng ban nãy lẽ dĩ nhiên không phải do Thiên Hương ban cho, hửn của ai đó trong đám này tặng. Cũng chỉ là thuận túy muốn giải vây cho tôi, chẳng ngờ lại diễn biến thành...Lão thiên gia quả là nhàn cư vi bất thiện.

Âu Tử Dạ tiến tới gần hơn, vẫn diện vô biểu tình không nói năng chi, một chân nhẹ nhàng dẫm lên mu bàn tay.

-Âu Tử Dạ?

Lực truyền xuống, tôi nhăn mày uất ức, đây là cánh tay lúc nãy bị anh ta phế, vừa mới hơi lành lại bị anh ta hành hạ tiếp. Hắc khí từ chân anh ta, theo nơi tiếp xúc, truyền vào cánh tay, tựa dòng nước, chảy vào đan điền.

Lực tiếp tục dồn xuống, tôi cảm tức ngược nhìn. Buông nhanh bàn tay kia, túm lấy cổ chân anh ta, giật một cái, rống một tiếng giận dữ.

-Âu Tử Dạ, tên thiếu đánh nhà anh, anh đừng ức hiếp người quá đáng.

Âu Tử Dạ cũng chỉ hơi nghiêng ngả, Hắc Hồn âm thầm ở phía sau lưng anh ta, xuyên qua kết giới, húc một cú. Lờn vừa dứt cả hai liền cứ thế té xuống. Xung quanh bóng đen bao bọc như lọ mực, miệng lỗ thành ra sáng sủa hơn, một cái bóng nho nhỏ nhảy xuống, chít một tiếng đáp trúng mặt tôi.

Tôi dờ khóc dờ cười túm lấy Bông Tuyết, nhắc ra. Phía dưới không phải gạch đá chào đón thì tốt rồi, lúc Hồn Độn rơi xuống cũng không bao lâu liền loạng thoảng nghe thấy như tiếng nước bao bọc, nếu được vậy đỡ quá. Bất chợt cổ tay bị đối phương túm chặt lấy, siết một cái như muốn bóp nát vụn. Tôi trợn mắt khiếp hãi, đồng thời bên tai âm một tiếng trắn kinh, chớp mắt một cái chúng tôi bị tách ra. Cơ thể bị một luồng gió thô bạo cuốn đi, cảm giác thân thể vô trong lực tựa chiếc lá, hắt té vào một vùng dịch, tiếp theo một trận rào rào hắt nên người, nóng hời khiến người ta ngỡ ngàng.

Tôi lỏng ngóng bò dậy, cổ tay bị bóp đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, phát hiện nước chỉ tới thất lưng, khá ấm áp, bốn bề tối đen như hũ nút, ngó quanh quất, không biết Âu Tử Dạ bị vắt ra chỗ nào, chắc hẳn không thể cách tôi quá xa.

Chít một tiếng, Bông Tuyết leo lên đầu vai ngồi. Tôi hoang mang nhìn xung quanh, mắt nhanh chóng lấy lại thị lực. Ngẩng đầu, hình như tôi rơi xuống một khe suối rộng cỡ 5m, hai bên là vách đá dựng đứng. Tôi thận trọng di chuyển, nghe như có tiếng ai liên hồi réo gọi, xoay đầu tìm kiếm, liền nhìn thấy Bạch Ngân như một dải lụa dệt từ ánh trắng, lấp lánh xinh đẹp lao tới, dồn dập hỏi.

“Duơng Duơng! Duơng Duơng!”

“Cậu có đau chỗ nào không? Cảm thấy trong người thế nào rồi? Có chỗ nào không khỏe? Dương Dương, tôi xin lỗi!”

Tôi gượng cười, trấn an cô.

-Không sao, ổn cả!

“Dương Dương, thật may cậu không sao. Tôi lại chẳng giúp ích được gì cho cậu”

Tôi lắc đầu cười ôn hòa, đúng lúc đó tiếng của Thiên Hương cấp bách vọng tới. Tôi ngược nhìn, thấy cô đang treo xuống từ đám rễ cây chẳng chặt. Chúng cứ dán chặt lấy nhau quấn quýt cùng một chỗ, tạo ra một thân cây to lớn khổng lồ phải rộng cỡ 10m, chen lẫn vào giữa vách đá. Cách mặt sông cỡ 20m, không gian phía trên gần như bị rễ cây che phủ kín như bưng.

Đột nhiên ánh đèn mờ của Thiên Hương vô tình lọt tới một điểm trên mặt nước. Mắt tôi bắt lấy, thân thể tức thì di chuyển tới.

Một cơ thể nằm nghiêng, tóc tán loạn che phủ gần hết khuôn mặt, thân mệt mỏi dựa vào tảng đá giữ lại mà nổi lên mặt nước, như cái xác bất động. Bất chợt vùng nước kề bên sùng sục nổi lên bọt sóng như bị đun sôi, dường như chỉ trong nháy mắt, ầm một tiếng như pháo nổ, anh ta tựa như con cá nhỏ, lại bị hất văng lên cao rồi đập trở về mặt nước.

Tôi cuống cuống chạy tới miệng hét lớn “Âu Tử Dạ!”

Cột nước dừng mảnh lao lên khỏi bề mặt con suối, đến nửa chừng mau chóng vỡ ra thành vô số những hạt trút xuống hối hả như mưa ngâu. Mạch nước ngầm xối xả chảy xiết, tôi lại là đi ngược, đá cuội nhấp nhô dưới chân không ổn định, càng tới gần nhiệt độ cũng theo đó dâng cao.

Cột nước kia phun cao cỡ 10m, được một lúc cũng không thấy có dấu hiệu suy yếu, nhờ ánh đèn mờ của Thiên Hương chiếu tới, phát hiện nó có luồng khí màu vàng, tôi vừa nhìn đã cảm thấy có điểm bất thường.

Cột nước mảnh liệt phun trào rồi văng tung tóe những giọt li ti lấp lánh ra tứ bề, trút xuống ào ào như mưa hạ, tạo ra một vùng sủi bọt nhấp nhô sóng gợn. Tôi cảm thấy dị thường bất an, muốn mau chóng tiếp cận, nhưng đi lại trong nước không dễ dàng chút nào, chậm chạp như sên lết khiến tôi buồn bực. Bị nước đó bắn vào thì giặt tẩy mình hoảng hốt. Nước này nóng cực kỳ, như đang được đun sôi, dính vào người lập tức bỏng rát, ửng đỏ. Trong lúc nôn nóng vội vàng cũng chỉ biết cởi áo khoác ra trùm đầu che chắn.

Âu Tử Dạ nằm ngửa, tóc dài bết trên mặt, thân thể không may mắn nhúc nhích, bông bênh gần vùng nước hiểm nguy, còn có xu hướng bị sóng nước dập dềnh cuốn vào sâu hơn nữa, bị những giọt nước nóng bỏng trút xuống mà không có bất cứ phản ứng gì.

Tôi nhủ mảy bậm môi, chặt vật tiếp cận, nước đã dâng cao tới ngang vai, dòng chảy lại hung hãn, di chuyển khá khó khăn. Vừa vờn tay, tính gạt những sợi tóc lòa xòa kia đi, chạm vào là nguồn nhiệt nóng bỏng xộc tới khiến tôi vội rút lại, trong lòng hoảng sợ cũng chẳng khác gì bị lửa thiêu đốt. Anh ta, sẽ không phải chết vô duyên lãng xẹt thế này chứ? Bị luộc chín mềm hết cứu nổi?

Bên tai đột ngột lại ầm một tiếng khiến người ta phân tâm, sinh ra tia chán ghét.

-Mẹ nó chứ, nước sao lại nóng khủng khiếp thế này?

Là giọng Thiên Hương, vừa khiếp đảm vừa hoảng sợ kêu lên, bị đám nước sục sôi hất vào, la oái oái như đĩa phải vôi, vẫn không quên gấp gấp dò hỏi.

-Tiểu Mặc ca, Báo ca thế nào rồi? Có ổn thỏa không?

-Thiên Hương, đừng tới gần dòng.

Tôi không dời mắt, chỉ tùy tiện trả lời cô. Lại nhủ mảy nhìn vết thương do tôi gây ra, thở dài một cái cảm thấy thân bất do kỷ. Vòng hai tay quanh nách, siết chặt, gồng mình kéo Âu Tử Dạ như con tôm chín đỏ ra khỏi khu vực hiểm nguy cái đã. Di chuyển kèm theo một người nữa rất là gian nan, vì dòng nước chảy dọc cực mạnh, tôi thì đi ngang, ra vùng gần vách hang, nơi đó nước nông hơn và không quá nóng.

Thiên Hương thấy tôi di chuyển thì cũng xoay thân hướng theo, xa xa sau lưng, ánh đèn mờ soi sáng một đám người đang treo xuống từ khu vực rễ cây thành chùm.

Nơi này chắc hẳn là một dòng suối nước nóng, hơn nữa còn là mạch suối phun cách quãng, giống hệt như mạch máu trong cơ thể con người, là mạch máu của núi lửa, thỉnh thoảng sơn thần khó ở lại phát tiết thị uy. Trong lòng cũng suy tính, loại nước bỏng tay đòi mạng thế này thì sẽ không có loài sinh vật nào cư trú đâu nhỉ? Lại an ủi, mà nếu có đi chăng nữa chắc cũng không đựng độ loài bá đạo nào đâu.

Ra tới vùng nước ngang thắt lưng, nhiệt độ cũng dễ chịu hơn, đột nhiên tôi cảm thấy có gì chạm vào cánh tay, xoay đầu nhìn, hắc khí nơi gương mặt đã bị gió xua nước đuổi, nhẹ nhàng tan loãng đi rất nhiều. Mái tóc dài ướt sũng bám dính lấy thân thể khiến tôi giặt tẩy nghi hoặc. Quái lạ, mới có một tháng không giặt chứ mấy, tóc dài như thế hơn nửa năm không cắt, cảm còn lún phún râu ria chưa cạo. Là bạn tôi tắm mặt mũi không có thời gian chăm sóc bản thân? Hay là anh ta tính thay đổi phong cách thẩm mỹ?

Sau một thoáng sững sờ, di chuyển mắt, thấy anh đang cầm lấy cán dao, tôi vội giữ lấy cổ tay, đè lại, thoáng thốt hỏi.

-Anh tính làm gì?

Âu Tử Dạ hấp háy mí mắt, mở hé được một nửa, môi mỏng mấp máy, âm thanh thều thào phát ra.

-Không sao.

Tôi ngây ngẩn một chút, bàn tay vô thức thả lỏng, trong khoảng khắc đó tay anh ta vận lực, lưỡi đao rút ra, một chút máu đỏ tươi phun lên, nhỏ giọt xuống ngực. Cánh tay cầm đao buông thõng vào mặt nước, máu nơi lưỡi đao dần dần lan đi. Cơ thể giật nảy, cong lên rồi sụp xuống, lông mày nhíu chặt cũng thoáng giãn, mí mắt chớp giật mấy cái rồi nhẹ mở, miệng cũng trầm trọng hít mấy hơi.

Trong mắt đối phương tràn đầy tối tăm, nhìn không thấy đồng tử, giống như dùng một viên ngọc trai đen nhánh dính ở trong, lóng lánh lại đậm mạc, toát ra ánh sáng của tử vong.

-Cầm lấy.

Bên tai vang lên âm thanh suy yếu, tôi quay đầu, thanh đao bạc đang ở ngay trước mặt.

-Anh có còn nhớ?

Về mặt đối phương tựa như vô tâm, không có bất cứ tia cảm xúc dư thừa, tựa như bàng quan lại thấu triệt hồng trần hư vinh. Tựa như lãnh đạm lại hiểu rõ những mộng ảo đời người điên đảo. Như lần đầu gặp gỡ, trong mắt đối phương phẳng phất nổi bi ai không cách gì chạm tới, lại thân nhiên xa cách như không thuộc về bất cứ nơi đâu.

-Nhớ.

Anh ta thế mà lại ung dung thừa nhận. Đột nhiên thấy cổ họng chột nghẹn ứ, tắc lại như có vật gì chắn ngang, ngứa ngáy khó chịu cùng cực, chỉ muốn vươn tay ra tự bóp lấy cổ mình cho xong.

Thà là anh ta cứ nói dối, cái gì cũng không biết, tôi lại có thể phẩy tay không tính toán. Nhưng cái vụ đánh tôi như quân thù ấy vậy mà không quên, chiếu theo lý, chắc tôi lên tận anh ta một trận cho bỏ ghét, không thì cũng chửi ầm lên cho hả giận.

-Đao của cậu.

Anh ta nhắc nhở. Tôi dời mắt, máy móc cầm lấy. Nhưng thực tế đầu óc tôi loạn chuyển một hồi, càng xoay vòng càng vo lại thành cục rối rắm, có một đồng vấn đề bức xúc muốn vặn hỏi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Thiên Hương đã tới bên, nhìn vết thương nơi ngực của anh ta đang rỉ máu mà ánh mắt đau lòng không thôi, vừa lời ba lô vừa nói.

-Báo ca, anh ban nãy thật khủng bố thần kinh. Rốt cuộc là vì sao lại thành ra thế? Suýt nữa là hại chết Tiểu Mặc Ca. Anh lúc đó thật là đáng sợ.

Thật ra tôi cũng định mở lời xin lỗi cô vì đâm anh ta một nhát.

Âu Tử Dạ vươn tay ý ngăn cản hành động tìm đồ gì đó của Thiên Hương khiến cô dừng tay ngơ ngác.

-Không cần!

-Không cần cái gì, cứ để máu chảy thế kia mà được sao? Loại băng thuốc này cầm máu rất nhanh, còn có thể ngăn cản được nước xâm hại. Trước cú thế đấy, tôi chỗ khô ráo hơn thì xử lý tiếp.

Vừa dứt lời cô liền xé miếng bọc, dán lên miệng vết thương.

Bất chợt có tiếng “lích rích” bên tai, tôi động tai cẩn thận ngó quanh. Tiếng “lích rích” lại vang lên gần hơn, rõ ràng, chỉ thấy trên mặt nước lao xao một trận như có gió quét qua.

Bên thân động dậy, Âu Tử Dạ vung thanh hắc đao cong vút như mảnh trăng lưỡi liềm, mu bàn tay phải, lấp lánh hình chu tước đỏ tươi xinh đẹp. Giọng nhẹ cất lên.

-Cẩn thận! Có gì đó trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 149: Doanh Ngư

Ngay lúc đó hai tiếng ầm dữ dội vang lên liên tiếp làm xao nhãng tinh thần đang căng thẳng. Lần này là hai cột nước xa xa phọt lên dữ dội như vòi bơm

chứa cháy, đám người kia đứng ở giữa dòng, trong vùng nước chỉ ngang hông nhưng nghiêng ngã như mấy con lật đật, bị dội một thân ướt sũng lại không cách gì phản kháng, la oai oái kêu nóng như cá quẫy đạp trong chảo dầu. À, có Mạnh Chương vòng ô Thiên Hà ra che trời.

Những giọt nước nóng sôi sùng sục sốt sinh sịch ào ào trút xuống miên man như mở vòi hoa sen, tưới lên một vùng rộng lớn. Cũng may chúng tôi đứng ở ngoài bãi chiến trường ác liệt, nhìn bọn họ một thân lao đao khổ ải vừa chạy trong nước tìm hướng thoát vừa không ngừng kêu la như heo bị chọc tiết.

Ngay khi tôi bị phân tâm, mông nhói một cái, rồi lại nhói một bên đùi, khiến tôi kinh tâm giãy nảy lên, tay đồng thời vung đao khua loạn xạ trong nước nhưng dường như chẳng trúng phải cái gì, chỉ có lực cản của nước đáp trả. Mặt tái mét hoang mang nhìn đám nước xung quanh chỉ cao ngang thắt lưng, gọn sóng lăn tăn, ánh đèn mờ từ Thiên Hương quét một đường, soi rõ những viên sỏi im lìm vô hại dưới đáy, đi tới đâu tạo ra một dải lấp lánh ngũ sắc.

Vùng nước sát vách hang, mặt nước lao xao nhồn nháo như có tôm tép nhảy loạn phát ra tràng âm thanh “Lích rích, lịch rích” khiến người ta nhũn mảy hồ nghi.

Đột nhiên Âu Tử Dạ khoắng đao trong nước mấy cái, nhấc lên. Trên lưng đao mang theo một hình khối thon thả dài cỡ một gang tay, như miếng túi nhựa trong bọc nước. Dưới ánh sáng đèn mờ, bên trong có một dải ánh sáng mọc đối xứng, nhấp nháy liên tục, lấp lánh như lân tinh.

-Đây, đây là cái gì?

Thiên Hương còn chưa dứt câu, liền “á” một tiếng nhảy lên như bị điện giật, tay cầm đao nhỏ cuống cuống khua khoắng trong nước. Xem ra thân dưới là bị cắn.

Tôi cũng chưa kịp quan sát kỹ cái miếng bị vớt lên thì bắp chân nhói một cái, vị trí mông lại thêm một cái, đồng thời vù vù gió quét, hình như có gì bay tới, tiếp theo cảm giác cô tay nhói đau, bên kia cánh tay cũng nhói nhói, nặng nặng. Theo bản năng chưa kịp động nào đã vẩy điên cuồng, thứ gì đó hai tay đều thuận thể bay vèo đi, va chạm với mặt nước, vạch lên hai vệt dài trên sông. Nhìn lại cổ tay, để lại một cái lỗ nho nhỏ, máu tươi rỉ ra, bắp tay thì vài áo sơ mi bị xé rách một chút, không biết là tác phẩm của con gì?

Vừa đuổi được thứ gì đó đi thì thứ khác lại lao tới cắn, dưới chân, trên tay, quanh thân, thi nhau tới tấp. Đao điên cuồng chém ngang bỏ dục lại dường như chẳng trúng được nhất nào, chỉ có nước tiếp xúc thân mật, nhưng cũng may số lần bị cắn giảm thiểu, còn khiến chúng sợ hãi dè chừng, xua đuổi được.

Bọn này khá tinh ranh, cắn phát nhả ra chạy mất hút chứ không ngậm mồm lì lợm một chỗ, thành ra cứ như một tia chớp, lóe lên chạm tới gây tổn thương sau đó ngoan tuyệt cong đuôi té mất, để lại một cái bóng mờ tựa ngân quang loang lóang, zích zắc uốn lượn như rắn trên mặt sông nhấp nhô.

Mặt nước xa xa vẫn hỗn loạn, như phủ một lớp xà cừ lỏng lẻo lại không ngừng bị thứ gì như sao xoẹt từ trong lòng lao lên phá vỡ. Phía trên như có vô số thứ vọt lên từ trong làn nước âm áp, tựa như chuẩn chuẩn, toàn thân lỏng lẻo, vờn hai cái cánh như chim, là là bay cách mặt nước một chút, được một đoạn hiếu động nhảy nhót lại chui tọt vào lòng sông như lảng tránh. Cảm tưởng như ẩn dưới dòng nước là một bầy đàn giống loài gì đó, vừa có khả năng tàng hình, hòa lẫn thân thể vào môi trường xung quanh, phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ khi có ánh đèn chiếu tới, ở dưới thì quẫy đuôi đánh lên, phía trên tung cánh tập kích con mồi, cực kỳ bài bản có tổ chức.

Mắt nhìn tâm phiền, trong lòng vừa ảo não vừa kinh hoàng. Đột nhiên một luồng gió thổi tới mãnh liệt, một loạt bọc nước óng ánh vèo cái bị hất văng lên, trượt dài ra xa, va chạm với mặt sông huyền ảo rồi lộp bộp chìm xuống. Bạch Ngân lượn tới, nhìn tôi, cười một cái xinh đẹp.

-Đối phó với lũ này thì không thành vấn đề.

Tôi mỉm cười gật đầu, tặng cô ngón cái hướng lên. May quá, nếu vậy còn xoay sở được. Chứ mấy trăm con, không khéo lên đến cả ngàn, hoặc thậm chí vài ngàn, mà chỉ có hai tay thì cỡ vài phút sau không bị lóc thịt xia xương đến chết cũng bị chết vì mất máu.

Tôi thoáng chốc liên tưởng tới loài Piranha “thủy quái khát máu” nguy hiểm nhất vùng Amazon ở Nam Mỹ, nghe đồn với bộ hàm răng cưa sắc nhọn có thể cắn đứt cả kim loại, lực đập của piranha được đo vào khoảng 320 newton (1 newton là lực gây ra bởi trọng lượng so với Trái Đất của một vật có khối lượng khoảng 102gr) bởi cơ hàm phức tạp như gọng kìm của Piranha chiếm đến 2% tổng khối lượng cơ thể nên dễ dàng xoi tái cuồng nhiệt với một chú bò chỉ trong vòng 15 phút. Nghĩ tới đây tôi thấm đẫm mồ hôi lạnh, có lẽ nên thấp hương cảm tạ quan âm bồ tát đã để mắt thương tình không cho chúng tôi chạm chán với cái loài ác mộng đó.

Quay đầu, thấy ánh mắt Âu Tử Dạ im lặng phóng tới, ý như hỏi cái gì đấy, tôi gãi gãi tóc, lại phát giác trên đầu đang phủ áo khoác đành vừa lòi nó xuống mặc lại vừa trả lời.

-Cô ấy ở nhà kêu chán, muốn tôi mang theo.

Ánh mắt anh hướng tới Bạch Ngân, thần thái vừa vô cảm lại cực độ băng lãnh, một bộ dạng muốn cách xa người ta ba thước. Người này nhìn sơ là kiểu sẽ khiến ai vô ý hay hữu tình đến gần cũng bị làm đông lạnh, nhưng lại vô thức thu hút người ngoài như hỏa diễm mà không biết. Nhìn hán một thân vừa thờ ơ điềm đạm như nước lại ác liệt hung hiểm như lửa, khiến người thân bên cạnh đến gần chẳng dặng cách xa chẳng nỡ.

Trầm tĩnh thốt ra.

-Cậu thể chất đã muốn âm tới cực điểm rồi, không nên lại học kẻ khác đường nữ quỷ.

Tôi há miệng, định nói anh biết tôi dường là cái con Hắc Hồn bị anh “ăn” mất gần hết ấy. Nếu có thể thì trả lại tôi đi.

Chẳng qua là lại thấy Thiên Hương xoay trái xoay phải nhảy lên nhảy xuống “nha, nha” vung dao loạn xạ ngẫu, đang chặt vật đầu tranh có chút không xuê. Dời mắt, Âu Tử Dạ bên cạnh tay nhẹ nhàng vung, lưỡi dao đường như hất lên vô số túi nilông trong suốt bên trong lấp lánh lân quang, bọn đó vèo cái bị ném đi xa, “lích rích” kêu loạn, rơi lộp bộp chìm vào nước, cũng chẳng thấy có tí máu nào tuôn ra.

-Anh, anh, anh không bị cắn sao?

-Có.

-Có?

Tôi trợn mắt không tin. Cái mặt liệt chết tiệt nhà anh, bị cắn thì cũng nhăn nhó một chút cho người khác đồng tình. Anh cứ đứng đưng xem thường như thể làm người khác tức chết có biết không?

Tôi còn mải mắng chửi trong đầu, đám nước xung quanh lại vù vù, xôn xao một trận “lích rích”, tay chân chậm trễ, bị vây cắn càng ác liệt. Bạch Ngân im lặng, tay vung một cái, cuốn lên khỏi mặt nước vô số cái túi chứa nước lấp lánh, cứu một bàn nguy trông thấy.

-Rốt cuộc đang yên đang lành là ai chọc giận bọn nó, khiến chúng nổi điên lại rủ nhau đánh hội đồng chúng ta?

Tôi nhìn không được phát biểu, Bông Tuyết túm một nắm tóc trên đầu, ở trên đó chít chít hai tiếng.

Một con lao tới dừng quần tôi mà cắn. Đu má, trong đầu chớp giạt một cái, tay đã tóm lấy, siết chặt, dứt ra, một mẫu quần bị kéo rách. Lần này muốn nhìn ngắm hung thủ ở khoảng cách gần nhất. Thứ trong tay da trơn nhẵn như bôi dầu, không vảy, đưa dao đâm một nhát xuyên qua, thứ kia quẩy đập mấy cái, “lích rích” một tràng như chim kêu cứu, chỉ thấy chất dịch trong suốt như nước chảy xuống.

“Có thể do máu của anh ta.”

Bạch Ngân vừa bận rộn tiêu diệt một đám, vừa nói với tôi, âm thanh “lích rích” như chim tán loạn tháo chạy, vang vọng tứ bề.

“Lúc anh ta rút dao bạc, máu chảy xuống sông, thu hút mấy con gần đó thì phải. Tôi chỉ thấy mặt nước lấp lánh, cũng không để ý nhiều.”

-Thế ra máu anh ta khiến chúng nổi cơn ngứa răng?

Tôi nhìn cái thứ dài khoảng 20cm, dây dựa mấy cái dưới mũi dao thì kiệt sức ngừng lại, chất dịch trong suốt nương theo lưỡi dao chảy xuống tỏa ra mùi tanh tươi. Tôi đưa ngón tay mở cái mồm nó ra, bên trong chỉ có một cái răng sắc nhọn như móng vuốt ở trên. Thăm thò phào nhẹ nhõm, xem ra đây chính là hung khí. Trên lưng, gần đầu có hai vây rất to, đưa tay kéo ra, tán xoe rộng như cánh chim. Vây lưng gần đuôi cũng rất lớn. Toàn bộ cơ thể hình dáng khí động học đều có thể xuyên thấu, da trơn mịn bóng bẩy, râu dài còn hơn cá trê, mắt trắng đục như mù, có lẽ chỉ mang tính trang trí, đặt vào trong nước thì coi như vô hình rồi, da thịt bất sáng, chỉ có đoạn xương bên trong là tự tạo ra một chuỗi nhấp nháy, báo hiệu cho người ta biết nó xuất hiện.

“Cái đó thì không rõ, nhưng cậu xem, thật ra bọn chúng không bu tới cắn anh ta, mà là anh ta tới tấn công bọn chúng. Tuy anh ta nói có bị cắn nhưng tôi đoán chắc chỉ bị vài nhát, sau đó không còn nào còn dám ngo ngàng tới.”

Cô chỉ điểm, tôi xoay đầu nhìn, nhờ có Bạch Ngân phụ trợ tôi mới có thời gian dư dả quan sát. Âu Tử Dạ ở bên giúp Thiên Hương đuổi bắt đám cá thủy tinh đi. Biểu cảm anh ta vẫn lạnh như ướp băng không rõ lý nộ, gương mặt hoàn toàn hết ửng đỏ cũng chẳng thấy nổi di chứng mụn nước, lại chuyển thành trắng bệch như thiếu máu, tóc dài tán loạn xung quanh khiến vùng da hở hỏ xám xịt, nửa mặt tối tối thoáng phủ một chút mệch nhọc.

-Hay là máu anh ta có độc, chúng là bị độc chết, “lích rích” cầu cứu, gọi bày đàn tới trả thù?

Vừa nói đến đây đã thấy đám kia hồi hả lết ngang qua, Tư Đồ, Cung Trường Linh quan tâm hỏi tôi có sao không. Minh Đăng, Phong Linh lại hỏi Âu Tử Dạ thế nào rồi. Bọn họ đang ở giữa dòng, mực nước ngang ngực, nói là vội vã nhưng trong nước lực cản lớn lắm. Không, giờ chúng tôi là đang thuận chiều nước chảy. Đột nhiên Tư Đồ quay đầu gào toáng lên bảo chạy mau. Tôi mờ mịt một chút, chúng tôi là nán lại chờ bọn họ nha, nếu không đã sớm bái bai bọn cá thành tinh.

Đột nhiên ầm ầm hai cái, hai cột nước sau lưng bọn họ vọt lên, gió và sóng mãnh liệt tập kích khiến chúng tôi như bèo bọt, đứng không vững, chao đảo, mất thăng bằng một cái, tôi ngã xụp xuống, uống vào mấy hóp nước. Giây sau trời lên lại húng trợn một tầng nước sôi như muốn làm nguyên liệu nhúng lẩu.

Đám cá thủy tinh kia bị đánh bay đi tan tác, kêu loạn “lích rích, lịch rích”. Bọn chúng sống thích nghi ở đây, thì hẳn nhiệt độ của nước chẳng gây khó dễ, chỉ có chúng tôi là lao đao khổ tứ.

Sau đó cái đám Tư Đồ lại dấy nẩy lên, la oai oái như gà bị đuổi đánh. Hiển nhiên là vừa rơi vào vùng nước sôi như làm lông vịt vừa rơi vào chỗ có lũ cá thủy tinh răng cưa được mài dũa cho bớt nhọn.

Thế nhưng chúng tôi cũng rất nghe lời mà ngoảnh mặt làm ngơ, xoay đầu rồi đi.

Giọng Minh Đăng thất thanh vang lên phía sau, có chút cau có, tay kịch liệt vung dao chém loạn.

-Cái lũ quái quỷ hiểu chiến gì thế này? Nước nóng có thể nấu được mì mà cũng có sinh vật quần cư?

Giọng Cung Trường Linh hiền muộn hồi đáp, hình như ghim được một em, cầm lại ngắm nghía.

-Trong suốt lớp lạnh, không phải sữa, mực ống sao? Mẹ nó, mực mực răng hàm này?

Giọng Phong Linh chật vật nổi tiếp, cũng túm được một chú, đưa lại gần quan sát, giọng có chút muốn hụt hơi.

-Hoi giống cá chuồn? Chúng ta gây thù chuốc oán gì với bọn nó sao? Vô duyên vô cớ bị cá ghét thế này tôi có chết cũng không nhắm mắt nha.

Cung Trường Linh cau mày, thờ dãi.

-Tôi xin chú, động vật tấn công con người thường theo bản năng, chú đừng có khoa trương thế được không? Cuồng cá sao?

Còn chưa dứt câu, vùng nước quanh Mạnh Chương sục sôi sủi bọt khiến cả đám mặt như thấy quỷ, giây sau ầm một tiếng, nước xung quanh bắn lên tứ tung không quên lôi theo một đám cá thủy tinh như những miếng nilông lấp lánh “lích rích” kêu cứu, rơi lộp bộp ra xa.

Tư Đồ vuốt vuốt mặt, thở phào buồn bực nói.

-Mẹ khiếp, cái gì thế? Còn tưởng suối ngầm phun ở đây, xem hù chết đại gia.

Suối nước nóng phun trào liên tục, có cái nhanh chóng lại bại tất ngấm, có cái còn hùng hực phun thêm vài phút. Nước sôi rất nhanh hòa vào mạch nước ngầm lạnh lẽo, nhiệt độ trong lòng sông theo đó tăng lên thần tốc, toàn thân cảm giác như rơi vào nồi cát bỏng rát. Mạnh Chương cụp ô Thiên Hà lại dất sau lưng, chuyên chú bơi bơi, thũng thình đáp.

-Vừa xì hơi!

Một đoạn cảm nín kéo dài, mấy giây sau đám kia mới nhao nhao bùng nổ đuổi theo. Tháo chạy được một hồi mực nước càng dâng cao, chân chơi vui không còn chạm đáy, bây giờ là bơi, lòng suối cũng mở rộng rất nhiều, 10 m rồi 20m. Được cái nhờ thế nước cuộn cuộn thúc đẩy lên chẳng mấy chốc đã đi được một khoảng rất xa.

Giọng Tư Đồ oang oang tức tối truy cứu.

-Con mẹ nó anh đứng lại cho tôi, anh vừa nói cái gì? Đánh rầm như đánh bom thế sao?

-Đó là Doanh Ngư! Muốn không bị chúng nó đeo bám thì làm vậy đi, không được thì tiêu ra càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 150: Đầm Nước Lạnh

Tôi nghĩ tình huống ban nãy chắc là do Mạnh Chương đột ngột phát nhanh ra một lượng khí vừa nhiều vừa mạnh, khiến khí vừa tiếp xúc với nước thì bạo nổ, hắt văng Doanh Ngư đi xa.

Tư Đồ phọt ra khỏi miệng một câu. “What thị nổ?” sau đó lén lút ngó quanh. Mấy cái nam nhân còn lại không hện cùng trợn mắt cuối cùng đều dùng vẻ mặt cổ quái phức tạp suy tư, gắng bám sát theo Mạnh Chương.

Mạnh Chương không nhanh không chậm giải thích, khả năng bơi vững chắc, khá ổn.

-Doanh Ngư là loài cá thích sống trong môi trường tăm tối của sông ngầm, ưa nhiệt độ cao, ghét nơi lạnh lẽo, thích nơi trong sạch. Nếu nước bị ô nhiễm, dù chỉ một chút cũng khiến bọn nó nháo nhào tẩu tán. Nếu ô ứ như nước mấy con sông trên mặt đất thì chỉ độ dăm bữa nửa tháng là rủ nhau nổi lênh bênh bơi bụng tấm nắng.

Bởi vậy mới nói mấy người đi vệ sinh một chút là xua đuổi được bọn nó đi liền. Chúng vốn chỉ ăn sinh vật phù du nhưng có tính bày đoàn rất cao, nếu một con bị khi dễ, sẽ “lích rích” cầu cứu, những con khác sẽ phát điên kéo họ hàng bè bạn tới áp bức lại. Chắc ai đó lỡ tay tiễn một em lên trời. Có điều kỳ lạ hơn cả đó là máu của chúng cũng không hề có màu sắc.

-Không có tế bào hồng cầu cũng không lạ, mấy loài bậc thấp máu thường màu xanh hoặc vàng. Nhưng mà con này là loài có xương sống hẳn hoi nha, không huyết sắc quả là đặc biệt.

Phong Linh bơi bơi bên cạnh chép miệng, mặt mũi có chút nhăn nhó quần bách ngó xung quanh. Minh Đăng chuyên tâm bơi sát ở phía sau, thần nhiên xen vào.

-Có lẽ vì như thế mà nghe đồn ăn thịt Doanh Ngư sống thêm 300 năm?

Cung Trường Linh hồ hững hờ trôi một trăng.

-Ồ, ăn đi, nhân lúc bọn chúng tung tăng bơi lội nhộn nhịp như cá lòng tong. Sushi kiểu Nhật chắc cũng không chuyên nghiệp bằng, cá được trụng nước sôi mà vẫn tươi rói rói, cứ thế vớt bỏ miệng bảo đảm giữ nguyên hương vị chất lượng.

Tư Đồ nghe thế, he he cười.

-Nè nè hỏi thật, có ai tiêu tiện chưa? Ban nãy bị dọa có xón ra một tí. Cái bọn Doanh Ngư kia quả thật chạy đi kia!

Tư Đồ vừa nói dứt lời liền hất đầu ra sau, quả nhiên thấy đám cá bàng bạc kia đang nhún nhảy trên mặt nước, phi ngược trở về. Tôi thật không tin lắm vụ Doanh Ngư vì thế mà bị đuổi đi. Cho dù 8 người chúng tôi có tiêu cùng lúc đi chăng nữa, đây cũng chẳng phải hồ chết, nước ở đây sóng sau xô sóng trước, cuồng phong trên mặt sông gào thét dữ dội, chỉ một thoáng là đám nước tiêu ít ỏi sẽ ngay lập tức bị cuốn trôi rửa sạch. Có lẽ nhờ Doanh Ngư có vây như cánh chim, bay được đứt quãng trên mặt nước chảy xiết nên chúng mới có thể thoải mái chạy ngược chạy xuôi. Chỉ là không biết thật sự vì sao muốn buông tha chúng tôi. Có khi nào bởi vì địa phương tiếp theo lại là chốn bọn nó không muốn tới?

Nước sông xa xa sau lưng lại bắt đầu sôi lên sùng sục, hơi nóng nhanh chóng lan tỏa, dường như cả mặt sông cũng bắt đầu bốc hơi ngùn ngụt, nếu không mau mau tìm chỗ cao mà leo lên, không khéo đời tôi kết thúc thành món thịt nhúng tái mất. Nhưng hai bên là vách đá dựng thẳng, cũng không thể bắt chước tắc kè đi lại trên đó, thật có chút điều đứng nhìn bế tắc tương lai.

Đột nhiên Bách Lý Thiên Hương nhìn vào ống nhòm, khăn trương la lớn, vươn tay chỉ.

-Chậm lại! Đứng trước không ổn!

Tôi rất tự giác dừng lại, xoay đầu, nghiêng tai chăm chú lắng nghe, thật tình xung quanh đều là âm thanh nước chảy ầm ầm, rất khó phán đoán. Có vẻ như, chỉ là đằng trước hình như có một đám bọt nước đang tung bọt trắng xóa, hơi nước mờ mờ, xa nữa là màn đêm, chẳng lẽ ở đó là triền dốc đứng?

-Phía sau càng bất ổn!

Giọng của Âu Tử Dạ nhẹ nhàng thông báo.

Tôi lại không tự chủ quay đầu, xa xa hơi nước bốc lên ngùn ngụt, cảm giác nhiệt độ nước xung quanh càng tăng ác liệt. Còn luồng nước trên bề mặt vàng vàng kia sắp đuổi tới dù đã chảy qua vài trăm mét dường như cũng không thấy hạ nhiệt là bao, tôi ở cách đó hơn 20 mét cũng có thể cảm nhận được hơi nóng phả vào người chẳng khác gì xông hơi, có chút choáng váng xây xẩm.

Mình Đương thấy luồng nước ấy, rầu rĩ đưa đám nói.

-Đau lòng quá, xưa nay mình vẫn khoái ăn đồ lẩu nhất, không ngờ hôm nay chính mình lại được biến thành nguyên liệu nhào lộn nhún nhảy trong đó.

Phong Linh nhú mày trầm ngâm, mắt không đeo kính, híp lại thành đường kẻ.

-Anh vốn ghét ăn cái thứ khiến cho mắt kính mờ mờ hơi nước.

-Tôi có ý kiến thế này.

Cung Trường Linh nói, có chút nóng vội cấp bách.

-Lớp nước nóng nổi lên trên tầng nước lạnh, chúng ta chỉ cần lặn sâu xuống dưới chờ cho dòng nước nóng trôi qua là được, nếu có thể nín thở suốt quãng thời gian đó thì vẫn còn một con đường sống.

Bách Lý Thiên Hương không tin tưởng, ném cho gã ta cái nhìn khinh bỉ.

-Có được không đó, cũng không sợ bị dòng chảy tóm lấy nuốt chửng?

Vừa nói chuyện chúng tôi cũng chậm rãi tiến tới gần khu vực nước nổi bọt trắng xóa, dòng chảy xiết hung bạo, âm thanh ào ào như muốn đâm thủng màng nhĩ. Không có cành cây đám rêu hay đá tảng nào nhô ra cứu vớt.

Tư Đồ Phương Vi nghe răng cười khềnh khếch, rất chi là ngả ngón.

-Theo lý thuyết, trong lòng sông thường khá ôn hòa, dưới nước hẳn hiền lành lắm, chúng ta nên hy vọng như vậy.

Gã kết thúc, đám chúng tôi nhìn nhau hội ý ngầm một lượt. Tôi nhìn Âu Tử Dạ, cảm thấy biểu tình của anh như muốn nhảy xuống thác nước kia luôn cho rồi. Lập tức trừng mắt tỏ ý anh đừng có tự tiện quyết định một mình. Cũng đừng có tự huỷ bản thân mình đồng da sắt nữa. Đưa tay đập nhẹ lên ngực anh ta một cái, thấy mặt đối phương thoáng nhú mày. Sau đó tôi gật đầu với đám kia lần nữa, quyết định xong cả bọn đồng loạt há mồm hút khí, ngậm lại lặn xuống.

Con sông ngầm này trông vậy mà khá sâu, tôi lặn xuống được chừng hai mét thì cảm giác nhiệt độ xung quanh đã giảm đi rất nhiều, lập tức ngưng thần tĩnh khí, chờ cho dòng nước nóng phía trên trôi đi.

Bất chợt lại cảm giác không ổn thỏa, nước sông bốn phía đang âm thầm tăng thêm nhiệt, toàn thân tôi bắt đầu cảm thấy đau rát như trên chảo cát rang, bèn cắn chặt răng tiếp tục lặn sâu xuống, 3m rồi 4m. Lặn nước nóng bỗng thoáng chốc đã vây chặt lấy tôi, trong vài giây ngắn ngủi tôi lập tức ý thức được cách lặn kia căn bản không khả thi. Lượng nước sôi quá lớn, nếu không lặn sẽ chín 10 phần mà lặn thì chín 7 phần. Bà mẹ nó chứ, có lặn nữa lặn mãi trong nước cũng vô ích thôi, không chết vì nóng cũng chết vì ngạt thở.

Thế là mở mắt ra, ánh đèn mờ sáng rực bốn phía, Âu Tử Dạ ngoắc tay ra hiệu di chuyển. Cả lũ dán vào vách hang, tự động bơi theo.

Dòng nước màu vàng cuộn cuộn chảy trên đỉnh đầu, dòng chảy trong lòng cũng không êm ái như lúc đầu nhưng ít ra cũng đỡ kinh dị hơn phía trên. Bên kia, phía miệng thác, truyền về tiếng trút đổ ào ào như sấm dội, lưu lượng cực khủng bố.

Đến đoạn này tốc độ nước dù ở tầng đáy cũng thô bạo vô cùng. Âu Tử Dạ xoay đầu nhìn đám chúng tôi một lượt, gật nhẹ, rồi tay khỏi vách hang, bước đi thêm mấy bước thế rồi bất chợt tựa như chiếc lá vô trọng lực, vèo cái bị cuốn mất tăm.

Tìm tôi hằng một cái. Mẹ nó, có được không đấy! Chẳng biết thác cao bao nhiêu, phía dưới hồ chứa lại sâu bao nhiêu? Quan trọng hơn hứng chịu nguồn nước dồi dào như thế rầm rầm đổ lên người, có khác gì công trên lưng một em voi còi? Có mà bị đè cho lòi ruột.

Không, quan trọng hơn, không khí trong phổi dự trữ lại thế nào, có thể giúp tôi duy trì tới khi trời nên hay nửa đường đứt gánh, chết vì thiếu dưỡng khí? Giờ cũng không thể ngoi lên lấy thêm hơi, nước phía trên hẳn nóng phỏng tay, đi lên một hai mét thôi không khéo đã trở thành món nửa sống nửa tái rồi.

Thiên Hương cũng quay lại nhìn mọi người một chút, gương mặt chỉ có cảnh trọng và cảnh trọng, cũng không có tia lo trên sợ dưới như tôi. Móa, vị đại tỉ này cũng quá cường đại rồi, trong giây phút này cô lộ chút yếu đuối cũng không ai chê trách đâu.

Tôi còn chưa cảm thán xong cô đã thoát cái mắt hút trong làn nước cuộn cuộn phóng đi. Tiếp theo một cái bóng phía sau bất chợt vọt lên, hình như là Minh Đăng, sau đó là Phong Linh và Cung Trường Linh, cuối cùng Tư Đồ vỗ nhẹ vai tôi một cái như động viên, thả lỏng buông trôi.

Tôi gào thét mặc niệm trong lòng, bọn này ra tay cũng quá chớp nhoáng đi, tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần. À không, nói đến giai đoạn chuẩn bị lao đầu xuống thác nước thì ngay từ lúc mở mắt nhìn thấy Âu Tử Dạ ngoắc tay ra dấu thì chính là ngầm hiểu sẽ có màn “tự tử” tập thể này rồi.

Vài giây sau tôi hồi thần, đành nhắm mắt buông xuôi chứ biết sao hơn. Chỉ A Di Đà Phật là phổi to chút, không khiến tôi đuối sức chết ngạt.

Đầu tiên tôi cảm thấy đây không còn là cơ thể do mình làm chủ, hơn nữa cân nặng đột ngột bị giảm về 0. Nước tựa như chỉ điểm nhẹ một cái, thân thể như bị một đám người thô lỗ tông vào, choáng váng tới mức sứt không nhìn được mở miệng, để nước chui vào thì có mà tắc thở trong nửa phút.

Bản thân liền như bộ quần áo trong lồng máy giặt, xoay vòng vòng vô phương chống đối. Đầu óc theo đó cũng quay cuồng đảo lộn kịch liệt, so với trò tàu lượn siêu tốc đương nhiên hiểm nguy gấp mấy lần. Cái đó còn có đai an toàn bảo vệ, cái này thì chính là tứ diện quần công.

Áp lực nước thần tốc dội xuống dồn cả lên lưng, thoáng chốc đè nặng kinh hoàng, như thể có một đám tâm thần bạo động, không ngừng mím môi mím lợi, huỳnh huych dầm dấp bằng thích. Nước chui vào lỗ tai, trực xộc vào khoang mũi, giữ tỉnh táo bằng lý trí, giữ mệnh nhỏ bằng chút hơi tàn ít ỏi dự trữ trong buồng phổi. Bạn có thể hình dung bằng việc bị đai quần siết chặt từ vòng eo 70 xuống còn 55cm, sau đó còn bị cường ngạnh nhồi thức ăn xuống.

Tâm lý tức tốc kinh sợ tới cực điểm. Nước trút xuống dừng nhanh như một con bò nổi điên bạo loạn, húc bạn lộn nhào xuống đất lại hất bạn lên quãng bạn xuống liền tù tì. Trong một thoáng mọi cảm giác đều đột ngột biến mất. Sau đó là bóng tối nhấn chìm, tiếp theo là lạnh buốt bao phủ, cuối cùng bị không khí phui tay bỏ rơi.

Từng té bào như bị châm lửa thiêu đốt, co quắp kêu gào, mỗi một sợi dây thần kinh đều vận vẹo thống khổ như bị mang ra phơi khô dưới ánh nắng chói chang. Mạch máu ngu ngơ tắc lại không vận chuyển, buồng phổi trống rỗng nhân tâm đóng cửa không cho lưu thông, trải tim như bị móng vuốt ác quỷ tóm được, không ngừng nghiền răng nghiền lợi bóp chặt lấy...

Sau đó...

Sau đó tôi cảm thấy tứ chi như bị trói chặt thành cái bánh tét được mây ngày trời, tê liệt, tứ bề là hỏa dữ vờn quanh. Một cánh cửa mở tung, gió tươi mát ủa tôi, tôi liều mạng gãy gập, như một con côn trùng thấp bé lặn lê bò trườn hướng về phía cửa, mỗi thớ cơ vì lâu ngày bị kìm kẹp, vận động kịch liệt đột ngột gây ra đau đớn như bị xe tải cán qua.

Giờ phút hiểm nghèo này, đó là cánh cửa duy nhất mở ra cứu vớt tôi thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Mũi vừa ngửi được mùi không khí trong lành, miệng theo bản năng liền há lớn. Oxi tràn vào buồng phổi, đột ngột và khẩn cấp, nước bên trong phun ra, ho sặc sụa một trận tới tấp mặt mày, cổ họng đau rát, mắt mũi cay xè.

Sau lưng có bàn tay vỗ nhẹ, giúp hô hấp thông thuận, nước xung quanh lạnh ngắt như từ băng tan ra, so với nước suối sôi sùng sục ban nãy quả là cách biệt một trời một vực.

Người bên cạnh vừa lo lắng gọi “Đương Dương” vừa cảnh trọng ôm lấy cơ thể tôi tả, trong vùng nước lạnh thấu xương tủy, chặt vật diu tôi.

Tôi vẫn mơ mơ hồ hồ dựa cả vào người kia, não bộ còn chậm chạp xử lý. Chân vừa chạm đất, tôi nằm vật ra, tự thả lỏng bản thân mấy phút.

Nhịp thở dần lấy lại ổn định nhưng chân tay vẫn mỏi mệt rã rời, như thể mới bị báo đốm trượt đuôi một trận chạy bán sống bán chết, phải vận động ác

liệt liên tục mấy tiếng đồng hồ mới chịu buông tha, đám tể bào cơ rên rỉ đau nhức, đứa nào cũng than thở đòi bãi công.

“Chít chít” mấy tiếng, tôi miễn cưỡng mở mắt ra lần nữa, Bông Tuyết ở trên ngực tôi mà kích động nhảy lên nhảy xuống. Đập vào mặt tiếp theo là bóng hình Bạch Ngân xinh đẹp như ánh trăng, nhìn thấy cô tâm tình liền tốt đẹp mấy phần. Tôi nhanh chóng ngồi dậy, gắng gượng nhón miệng cười với cô một cái.

- Là cô cứu tôi sao?

Bạch Ngân gật nhẹ một cái. Tôi cũng nói một tiếng đa tạ. Cô ấy đối với nhiều thứ khác không thể cảm nắm được, như sương tựa khói, dễ dàng xuyên qua. Nhưng có lẽ đối với người vừa nhìn thấy, nghe thấy, thì chạm được vào tôi cũng không quá bất ngờ.

- Chạm chạm quá, Tiểu Mặc Tử, mau lại đây sưởi ấm đi.

Xoay đầu. Là giọng Cung Trường Linh vọng đến. Ánh sáng từ đồng lửa soi rọi một bãi đá không lớn lắm, hình trăng lưỡi liềm. Đám kia, đủ mặt anh tài văn võ, đang ngồi quây quần đầm ấm quanh đồng lửa, kẻ đang cởi quần áo, tên đang phơi y phục, người đun nước, người hơ lửa. Xem ra chỉ có mình tôi là thảm bại nhất.

Đầm nước kia đen kịt như hắc ín, diện tích cực lớn, bề mặt lại tĩnh lặng quá mức, im lìm như mặt gương chết chóc. Xa xa, mơ hồ vọng đến tiếng thác đổ thồn thức. Thác nước thẳng đứng từ trên cao gần trăm mét trút xuống ào ạt như một dải lụa trắng tinh khôi, mờ màng bốc khói, phủ mây huyền ảo.

Bất chợt tôi xoay vòng vòng nhìn mặt đất rồi sờ nắn khắp người, mặt xám ngoét hỏi Bạch Ngân.

- Bạch Ngân, thanh đao bạc của tôi, cô có thấy nó không? Đáng chết, chẳng lẽ thật bị rơi vào đầm nước kia?

Bạch Ngân gật nhẹ xác nhận, giọng nói dịu dàng thanh thoát, cũng không khiến tâm tình tôi tốt hơn.

“Dương Dương, quả thật là vậy. Cậu là người cuối cùng rơi xuống. Bọn họ lẽ dĩ nhiên là lên bờ trước. Lúc túm được cậu, thể trạng đã co quắp nín nhịn đến cực điểm, ý thức chỉ còn lại một tia, không thể một giây chậm trễ. Tôi đành trơ mắt nhìn thanh đao kia bị bóng tối của đáy đầm lấy đi.”

Tôi nhìn mặt đầm, như nhìn một con quái vật đang ngủ say giấc nồng. Rất sợ xuống dưới đó một lần nữa vì kiếm tìm đồ vật mà bật đèn lùg sục, vô tình đánh thức nó thức dậy. Phải biết là, khi bạn đang mơ màng ngủ ngon, bị quấy rối làm phiền, đều là bộ dáng cau có muốn trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 151: Trời Mưa

Tôi chán nản đứng dậy, uể oải ngo một vòng xung quanh, tâm trạng tồi tệ vẫn phải cảm thán một chút. Hang động phải nói là rộng khủng khiếp, ngoại trừ hơn một nửa diện tích đầm nước mênh mông bát ngát, xung quanh còn lại được bao bọc bởi lớp lớp cột đá, tầng tầng rào che, chẳng khác nào hình thành ra tuyến phòng ngự tự nhiên. Bên trong tạo ra vô vàn hang hốc, ánh sáng quá yếu ớt, chỉ là cảm giác mơ hồ như ẩn chứa mấy thứ gì đó lén lút hoạt động. Điều này khiến tôi không tự chủ được râm ran bất an, cũng có thể do thân kinh có hơi mất cảm, tự huyền nghi lấy.

Khu vực đất liền, ngoại trừ bãi đá sỏi con con này, 8 phần còn lại toàn bộ đều được che phủ bởi thạch nhũ và măng đá, chúng mọc chen chúc la liệt. Cái cao cái thấp, cái dài cái ngắn, cái cô độc sừng sững, cái thành chùm dày đặc, muôn hình vạn trạng trong ánh lửa bập bùng lúc tỏ lúc mờ, tạo ra những cái bóng kỳ dị lay động, âm minh như có như không trong những lỗ đen hang tối, như thận trọng do thám xung quanh con người.

Thạch nhũ và măng đá đều là trầm tích lắng đọng từ khoáng thạch trong các hệ thống núi đá vôi, trải qua hàng trăm triệu năm từng chút một nhỏ giọt, chất chui tích góp tạo ra những dáng vẻ kỳ quái ma mị, làm người ta sững sờ choáng ngợp. Trong hang có những khu vực trắng lè với cấu trúc nhũ như buồng rêm, là lối đến lạ lùng, những trầm tích lượn sóng xứng đôi, màu thạch nhũ bằng bạc lại ánh vàng hơi hướm tựa hồ phách. Các bức tường có hình thù giống với sợi tóc vàng sẫm như mật, chỗ tựa cụm móng vuốt ánh sắc phốt hồng, nơi như một bó răng nanh dã thú trắng trắng xanh xanh. Nhìn một lần liền muốn nhìn mãi không chán mắt.

- Tiểu Mặc Tử, đứng đứng thất thần ở đó nữa. Trước cứ tới đây nghỉ ngơi chút. Trông cậu nhợt nhạt xanh xám như xác chết trời sông mới được vớt lên ấy.

Giọng Tư Đồ nửa quan tâm nửa chế nhạo vọng tới, hai tay cầm xâu nướng gì đó hương hươu trên bếp lửa, mùi thức ăn lan tỏa, vấy vấy đến gần. Bên cạnh là Cung Trường Linh, một tay nướng thực phẩm một tay cách miệng chai uống chút chất dịch chảy ra từ bình kim loại dung tích cỡ 1 lít. Uống xong một ngụm liền chuyển cho người kế bên, điềm nhiên nói với tôi.

- Mất đồ thì cũng phải bình tĩnh đợi đó, đồ cậu rót vẫn ở chỗ cũ chứ chẳng bị tha đi đâu. Ăn uống chút gì cho lại sức rồi tìm sau cũng chưa muộn.

Mạnh Chương rất thuận tay đón lấy, dừng công việc đùa giỡn với Bông Tuyết, tay kia tùy tiện nướng một que thức ăn. Gã không cời đồ, trên người vẫn mặc quần áo cũ, có điều nó cũng không phải ướt sũng như tôi, chỉ là có chút còn ẩm ướt. Sau lưng gã đeo bao da đựng Ô Thiên Hà và một cái bóng bệ

tí tạo, ngăn chứa chẳng được mấy món. Cái gã này cũng giỏi chịu lạnh, cứ mặc thiếu vải như thế cũng không sợ rét co voi.

Ngồi cách một quãng là Minh Đăng, mặt mũi cực kỳ nghiêm túc chú mục nướng xâu thực phẩm, hai tay xoay xoay không ngừng, miệng như tùy ý nói với tôi.

-Nước ở trong đầm khá ấm tới, có rất nhiều rong tảo mọc lan tràn như tấm mạng nhện. Đáy đầm lộn xộn ngổn ngang nhiều đá lớn, trong lòng mơ hồ như chứa chấp rất nhiều tạp chất không nhìn ra rõ ràng, kiểu tình trạng mập mờ như thế, rất là nguy hiểm.

Tôi rã rời cất bước, mỗi một ngó xuống, giữa Mạnh Chương và Minh Đăng. Ngồi bên cậu em là ông anh Phong Linh, gã hất xi một cái, hai tay vươn về đông lửa rồi chà sát, trông có vẻ như sắp chết rét tới nơi. Mắt đỏ au chớp mở liên hồi, giọng mũi tắc lại, khàn đặc.

-Diện tích đầm rộng lớn thế này, cậu có nhớ mình mất đồ khúc nào? Chỗ sâu nhất ước chừng cũng tới 30m, hơn nửa nước rất lạnh nha, không có đồ bơi chuyên dùng cùng dụng cụ thích hợp hỗ trợ, căn bản mò xuống đó là bất khả thi.

Lời gã nói rõ ràng như thế, tôi đương nhiên nghe hiểu, chỉ có điều khó lòng chấp nhận tiếp thu. Mọi vật chìm xuống nước đều chịu áp lực của chúng, áp suất này còn tỷ lệ thuận với độ sâu, nghĩa là cứ xuống sâu 10 mét, áp suất sẽ tăng thêm 1 atm. Tương đương với mỗi 1centimet vuông cơ thể sẽ chịu đựng áp lực là 1 kg. Nếu lặn xuống độ sâu 30 m, trên thân người sẽ hứng chịu một áp lực tới 45.000 kg! Dưới áp lực lớn như vậy, liệu tôi có bị ép thành tảo biển luôn không?

Nghe đồn kỷ lục lặn lâu được ghi nhận là 8 phút ở độ sâu khoảng 105 mét mà không cần bình dưỡng khí. Được rồi, tôi có thể nhịn khoảng 4 phút, nhưng sâu 30m sao? Không qua luyện tập tu dưỡng, 20 m thôi đã là cực hạn.

Nghe nói những thợ lặn chuyên nghiệp phổi căn bản đều lớn hơn người bình thường một chút, lại còn điều khiển được không khí thoát qua các vòm mũi, đóng mở bằng thao tác lưỡi, nhằm cân bằng áp lực, đối trọng sức đè với môi trường bên ngoài. Còn nữa, tự điều chỉnh nhịp đập tim, điều tiết lượng máu tuần hoàn trong cơ thể và có thể tăng khả năng sản sinh hồng cầu.

Mấy cái tiền đề trên một nửa là được trời phú, nửa còn lại tích lũy qua luyện tập lâu dài. Bây giờ tôi chẳng có đồ nghề gì phụ trợ, lặn gì đó kinh nghiệm chắc 1 điểm, ngoại trừ một cái đèn mờ đi mượn, đúng là có chút ngoài tầm với. Tôi chán chường suy nghĩ, lại chép miệng thở dài ảo não, đành thuận miệng hỏi thăm sức khỏe gã một chút. Phong Linh nói cảm lạnh, đã uống thuốc hạ sốt.

Mạnh Chương chuyển cho tôi bình kim loại, đồng thời nói tôi vận khí tự hong khô đồ. Tôi ngớ ngẩn gật nhẹ, đưa bình lại gần gửi, là hương rượu nồng đượm bay ra. Cách miệng chai uống một hớp, rượu trôi tới đâu sưởi ấm cơ thể tới đó, chép chép miệng, cảm giác thòm thèm hiếm khi trời dấy, lại uống thêm hớp nữa mới tiếc nuối chuyển cho người tiếp theo.

Rượu uống vào rồi mới có chút xú tâm tư xếp chân nhắm mắt, tĩnh tâm dưỡng khí, luyện niệm lưu thông.

Minh Đăng đón lấy bình rượu, không khách sáo câu lệ, uống một hớp gật gù khen ngon, chuyển cho ông anh giai. Cách một khoảng trống nữa, cuối cùng là Âu Tử Dạ, cũng giống như Mạnh Chương, anh ta không coi đồ, cũng không thay đồ, quần áo trên người chỉ là hơi ẩm ướt. Đang nhắm mắt dưỡng thần, một bộ không có vấn đề gì to tát, không có phiền hà nào tác động tới.

Sau lưng, Bách Lý Thiên Hương từ trong bóng tối trở lại, trên người khoác một thân y phục khô ráo, tay cầm bộ đồ ướt. Cô cũng không thể sáng khoái tự tại như bọn nam nhân, cởi hết đồ trên người ngay tại trận. Có điều quần áo dơ của cả bọn đều được vắt kỹ càng rồi phơi phong tạm thời trên mấy cây cột măng, mọc bạt ngàn xung quanh. Đám kia cũng không phải là bán khỏa thân, đều có đồ dự phòng, xem ra, vẫn chỉ có mình tôi là không biết lo xa.

-Cho nên, nếu như thứ đó không quá quan trọng, có thể tìm vật khác thay thế, vậy thì buông tay bỏ qua đi. Tôi khuyên cậu, vẫn là không nên bốc đồng xuống tận đáy lưng sục.

Thiên Hương ngồi xuống, cạnh Âu Tử Dạ, nhẹ nhàng mà lạnh lùng thốt ra. Ấm nước trên bếp sôi rồi, cô liền xé bỏ mấy gói nho nhỏ bỏ vào, dùng đũa khuấy đảo mấy cái, mùi cà phê sữa nhẹ nhàng lan tỏa. Tiếp đó trút lần lượt vào các cốc nhựa, là loại thường được đặt ở những máy nước miễn phí trong mấy tòa cao ốc, từ đó trao tay chuyển đi.

Hai bếp lò đặt gần nhau, đều là xếp đá vòng tròn, bên trong cho một ít chất rắn màu trắng đốt, có lẽ là còn khô, lửa vàng trắng bốc rất đượm, hơi ẩm lan tỏa. Một bếp vốn đặt ấm đun nước, bây giờ không cần tới nữa thì tiếp tục nướng đồ ăn, bếp bên kia ngay từ đầu là để nướng thực phẩm đông lạnh như xúc xích hoặc nạc xường, loại này thuận tiện mang vác đi xa mà không sợ hư hỏng. Mỗi người tự động lấy mấy xiên que, ăn bao nhiêu tùy tiện nướng bấy nhiêu, rượu nóng khai vị, cà phê tráng miệng, tự nhiên thoải mái, tựa như cắm trại.

8 người quây thành vòng tròn lớn, người thì ngồi trên ba lô to dùng loại dành cho dân chuyên phưu lưu thám hiểm, người tháo giày ngồi lên, người khuôn đá ngồi xuống, người cứ thế đặt nong tùy tiện, tất cả đều bao lấy hai ô lò, điều dưỡng.

Bông Tuyết sau khi được Mạnh Chương dứt cho ăn no căng mới mò sang đùa giỡn với tôi. Tôi cũng chỉ là vươn bàn tay ra máy móc, để nó thoải mái leo lên trèo xuống, lộn nhào trên đó.

Trong lòng muộn phiền, ngán ngẩm thở dài, không có tâm tình nạp dinh dưỡng, đón lấy xiên que từ tay Cung Trường Linh cũng chỉ là trơ mắt hứng hờ nhìn nó. Đầu óc lộn xộn đi lộn lại một ý niệm duy nhất là nhảy xuống dưới, tận mắt cảm nhận không có khả năng mang đồ trở về mới cam chịu chết tâm buông bỏ.

Giọng Cung Trường Linh không đành lòng cất lên.

-Cũng không cần chờ đến như bị thất tình vậy chứ? Nói đi, rốt cuộc là mất vật đất giá hệ trọng nhường nào? Không thì tôi mua cho thứ khác?

Tôi ngơ ngẩn ngược đầu nhìn anh ta, hữu khí vô lực lắc nhẹ, chán nản thở dài trong lòng. Nếu có cái thứ 2 thì tôi sẽ tự động lòng mua, chứ sao lại phải cần tới gã mua tặng? Hơn nữa dù cho mua được đi chăng nữa, thì chưa chắc cái tiếp theo mang về sẽ đem lại cảm xúc như vật đầu tiên.

Gần đồng lửa có một cột thạch nhũ rủ xuống cực ấn tượng, giống chùm đèn pha lê cỡ bự. Nó có màu vàng cốm, nhưng ánh sáng từ đồng lửa hắt vào lúc mạnh lúc yếu lại có thể khiến mắt người ta nhìn thấy nó đổi thành màu xanh. Phía dưới lại có một mảng đá chẳng khác gì kim tự tháp mọc lên, hai bên cách nhau cỡ nửa mét là chạm vào.

Tôi tâm tình tuy ừ dột ầu sâu, nhưng vẫn tỉnh tể phát hiện ra một điểm thú vị nho nhỏ, nếu mất ta không thường xuyên nhìn ngắm đến nó, chốc chốc nhìn đến, thời thời đôi đi lại có thể thu về vòng mạc các màu vân thạch như thớ gỗ, uốn lượn nhẹ nhàng huyền ảo, mềm mại như sóng mây.

-Phải rồi, lúc ở đám rể cây dày đặc, sương mù che lối, mấy người sao lại đột nhiên biến mất?

Thiên Hương đột ngột mở miệng hỏi Phong Linh, đón lấy bình rượu từ gã, cũng không quá để ý, uống cách miệng chai một hớp rồi truyền trả cho Tư Đồ.

Phong Linh chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, khăn khăn mở miệng như kể chuyện xưa.

-Nói đến vụ đó, đúng là kỳ quái, sương mù như thể chớp mắt một cái từ mong manh lảng đãng trở lên sặc sụa còn hơn đốt rom hun khói. Quay trái xoay phải bỗng hoang mang phát hiện chỉ còn một mình, rồi bất ngờ bị một bóng đen lao ra tấn công. Cũng không hẳn do thị lực suy giảm mà trông gà hóa quố, đích thực nhìn thấy quái vật ba đầu 6 tay múa đao truy sát. Vừa nhìn liền kinh sợ muốn chết, sợ thì sợ những không hiểu sao lại sục sôi lửa giận tới mức nổi điên đối kháng lại. Đánh đấm một hồi lại ngoài ý phát hiện thì ra này giờ kịch liệt quần ầu chính là tiểu tử Đẳng Đẳng chết bầm.

Nói tới đây Phong Linh nhấn nhó mặt mày, dừng lại một chút đưa mắt ai oán nhìn cậu em, chuyển giọng bi thiết.

-Ra tay cũng thật nham hiểm, anh đây tí nữa là tuyệt đường con cái.

Minh Đăng nghe ông anh tố cáo, nhếch môi cười khổ, giọng nói ngượng ngừng cùng áy náy.

-Cũng tại đám sương ma quái đó, như che tai bịt mắt người ta, không hiểu sao lại nhìn Linh Linh thành quái vật thân người đầu rắn. Vừa nhìn liền sợ nhũn chân, nhưng chẳng hiểu sao tâm lý lại như bị kích động, liền không kìm được sát ý mà nổi cơn cuồng loạn, hung hăng bạo đánh. Cũng may đến cuối có người xen ngang giải vây.

Nói tới đây Minh Đăng quay đầu nhìn Mạnh Chương, gật nhẹ một cái, coi như hàm ơn.

Mạnh Chương đang thông thả ăn xâu thực phẩm, cũng không có phản ứng gì với câu chuyện của gã, tựa như từ đầu chí cuối chỉ tập trung tinh lực vào ăn uống là quan trọng nhất, không nghe thấy xung quanh bàn tán.

-Phải phải, vụ đó nghĩ lại còn thấy kinh khủng hơn nhảy xuống thác nước.

Tư Đồ vô tâm vô phách nhồm nhoàm nói, vừa phùng má nhai đồ ăn vừa uống rượu ừng ực.

-Khi không lại lên cơn động kinh đánh chiến hữu như tân tử địch. Không, phải nói chính xác là, nhìn người thân bên cạnh hóa thành bộ dáng quỷ dữ, vì thế mà không không chế được hoảng sợ cùng giận dữ, cứ điên loạn phát tiết thôi. Trường Linh, anh xin lỗi chứ!

-Dẹp đi.

Cung Trường Linh lạnh lùng lườm phát, bắt mắt bỏ sung thêm

-Trông đại gia nhà anh chẳng có chút thành ý gì cả.

Tư Đồ trợn mắt lên, cầm lấy cái xiên que gặm dở chỉ chỉ, giãy nảy phản đối.

-Chú còn đòi anh phải tạ lỗi thế nào mới vừa lòng? Làm như chú đánh anh thì nhẹ lắm ấy? Nhìn cái mặt đẹp giai của anh đây này, rồi cánh tay với cả ngực nữa. Minh mấy chỗ nào cũng bầm dập tím tái, không phải đều là nhờ chú ban tặng sao?

Thiên Hương nhìn một lượt, trầm ngâm nghiêm trọng phán.

-Lạ thật, sao tôi không bị sương mù tác động? Tôi nhìn Tiểu Mặc Ca thì vẫn là cậu ta nha... Tiểu Mặc Ca thì hình như không nhận ra Báo Ca? Mà Báo Ca quả có nổi cơn bạo động, coi cậu ta là tử thù mà truy sát. Mạnh Chương, anh cũng vô sự?

Tôi trong lòng gật nhẹ xác nhận, còn nữa nha, nhìn Thiên Hương lúc đó cũng không sai biệt lắm, về sau nhìn cái lũ kia cũng vẫn như thế, không có cái gì phát sinh lạ lùng. Ngoại trừ Âu Tử Dạ hắc khí có chút tỏa ra hơi bị dở sở và cảm giác trong người có khó chịu bứt rứt.

Đưa mắt nhìn đối phương. Âu Tử Dạ không hề nhúc nhích động đậy, tựa như biến thành bức tượng điêu khắc, treo cái biển trên người viết chữ “không phận sự cảm lãng vãng vào thế giới riêng tư”. Tôi nghiêng đầu nhủ này, anh ta có cần lúc nào cũng phải đóng cái bộ dáng lãnh con mẹ nó liệt chết tiệt đó không?

Mạnh Chương xoay đầu hướng về Âu Tử Dạ, không thấy anh ta có bất cứ phản ứng xen vào, bấy giờ mới chậm rãi mở miệng giải thích.

-Sương mù sản sinh từ một loại giun tên là Yên Mị gây ra do hút nhựa của cây Tử Cốt. Sương mù này khiến động vật hít vào gây rối loạn tư duy cùng kích thích thần kinh, nó không những tạo ra chứng hoang tưởng tạm thời, mất nhận biết về thị giác hay nói đúng hơn làm sai lệch hình ảnh thu về võng mạc, đồng thời còn khiến tâm tình người ta nóng giận tới cực điểm, muốn được bạo phát.

-Tôi nhớ Thiên Hương có đeo mặt nạ phòng độc, nhờ vậy mà không bị ảnh hưởng sao? Còn hóa giải thế nào? Tôi thấy Âu Tử Dạ ngã xuống nước xong dường như tâm sinh lý cũng theo đó phục hồi?

Tôi buột miệng hỏi, trạng thái giữ nguyên thù người ngây ngốc, ngửa cổ nhìn đỉnh hang. Vô số thạch nhũ sắc sù, nhỏ từ cổ tay đến bắp chân rủ nhau buông xuống. Chúng mọc lê loi cách quãng hay dán sát lại nhau thành từng hàng các kiểu trạng uốn éo vận vẹo, cùng với măng đá phía dưới mọc nhú lên như đồng rom, tạo ra những vách ngăn, phòng chứa bí ẩn cổ quái, những buồng nhỏ kỳ dị âm u.

Mạnh Chương thông dong, nhàn nhã đáp.

-Nghe có vẻ mâu thuẫn nhưng gần thứ chứa độc tố luôn có thể tìm thấy giải dược, tuy chúng kỳ lân nhau lại song song cùng tồn tại kề cận. Hoa Đầu Lâu mọc kí sinh trên Tử Cốt, ăn vào tất giải dược độc của giun Yên Mị. Nó thật ra là một loại phong lan đặc biệt quý hiếm, vừa có bộ dáng đặc sắc vừa tỏa mùi thơm quyến rũ. Có điều vì môi trường sinh sống đặc thù nên ít người biết tới. Ngoài ra tôi có “vật” hộ mệnh, nên tác động của môi trường bên ngoài nhờ vậy được loại trừ giảm lược.

Vật hộ mệnh sao? Tôi nheo mắt nhìn gã, mơ hồ nhìn thấy một khối hình thon dài quấn quanh Mạnh Chương mấy vòng, từ từ được tô đậm dần. Bề rộng nó khoảng nửa mét, dài thì thấy miên man, đối xứng hai bên còn tán ra vô vàn que nhọn như chân côn trùng. Đột nhiên một cái đầu to đùng bắt thành lĩnh xuyên qua thân thể gã, hiện ra rõ ràng, “ngao” một tiếng khoe răng trợn mắt đây về coi chừng hãm dọa làm tôi xuyết hết toáng lên bỏ chạy.

Mạnh Chương nhẹ phẩy tay, khói khí xung quanh gã dần nhạt nhòa. Xoay đầu, khoe môi khê nhếch.

Cái con thú này tôi cũng lơ mơ thấy được mấy lần, nó cứ bám dính lấy Mạnh Chương như tìm được cái cọc lý tưởng. Ban đầu còn tương rết, nhưng lúc này khi cái đầu nó lộ lộ khác họa ra thì thấy có chút tương tự giống cái mặt nạ của gã. Ý chính là như con rồng.

Nhắc tới thú hộ mệnh lại vô thức liên tưởng tới Hắc Hồn, tôi quả thật có chút nhức nhối như dằm trong tim. Tuy chúng tôi mối quan hệ không đến mức thâm sâu tựa trời cao biển rộng nhưng dù sao nó cũng nhiều lần xả thân cứu nguy. Nếu không đứng ra đòi chút công bằng cho Hắc Hồn thì mặt mặt người làm chủ nhân là tôi quá. Nghĩ thế tôi hùng hăng trừng mắt nhìn tên đồ ăn an tĩnh tĩnh kia.

Bữa ăn xen vào vài câu chuyện rất nhanh kết thúc. Có thực mới vực được đạo, ăn no ấm bụng mới bắt tay vào xử lý đám vết thương do đánh đập hoặc do cá đớp. Trong khi mọi người bận rộn, tôi nhắc mong phỉ bụi, do dự một chút, ním cười cứng ngắc một cái, cân trọng tới bên đối phương.

Tôi từ trên cao nhìn xuống anh ta, lại lưỡng lự cân môi đắn đo mãi, lời nói mới lí nhí phát ra.

-Nè, anh có thể chấm dứt màn giả chết được không? Thức dậy đi, tôi có lời muốn nói!

Âu Tử Dạ từ tốn mở mắt, ánh nhìn lạnh nhạt thanh tĩnh, không có một tia mong lung, ngược đầu. Đột nhiên tôi cảm thấy khản trương, đồng thời cũng âm ỉ. Thế quái nào, đối phương chỉ bình thản nhìn một cái cũng có thể gây áp lực căng thẳng bậc này? Cùng là người như nhau, cũng không cần trời cao ưu ái tới mức ban cho loại bá khí bức nhân vậy đi.

Tôi cười khi khi ngồi xuống bên cạnh, mặt đối phương diện vô biểu tình.

-Có nhớ không, anh đâm tôi một cú vào sườn phải, mặc dù không đụng xương cốt nhưng bầm tím nè, thấy không? Còn nữa, bụng tôi cũng bị anh đập một cú nội thương học máu. Mặt cũng bị anh tát ba cái sái quai hàm. Được rồi tôi không cần anh chịu trách nhiệm. Tôi đại nhân rộng lượng không so đo truy cứu, nhưng mà Hắc Hồn thì khác. Dù sao tôi đối với nó vẫn là có tình cảm ít nhiều. Thấy nó ủy khuất như vậy mà không đòi một chút công lý thì tựa như không thỏa đáng. Anh nói có phải không?

Âu Tử Dạ im lặng từ chối cho ý kiến, một giọt gì đó từ trên cao xoẹt xuống, chia đôi ánh nhìn cả hai.

-Tôi thật ra cũng không phải đang đòi nợ anh. Chỉ là Hắc Hồn có chút thiệt thòi, tôi không thể nhắm mắt làm ngơ, như thế rất là vô lương tâm. Anh xem, có cách gì giúp Hắc Hồn lớn nhanh một chút?

Vừa dứt lời hai giọt khác cũng từ phía trên rơi xuống giữa chúng tôi, lướt nhanh qua ánh mắt cả hai.

Chúng tôi đồng thời ngẩng đầu, thấy từ trong bóng tối trên đỉnh có vô số chất lỏng thi đua nhau nhỏ giọt tí tách.

-Trời mưa à?

Tôi ngăn người, sao có thể? Thầm nói quá dị thường đi, dưới lòng đất mà cũng mưa được? Đây là mưa ngầm trong lòng hang sao? Không biết là điều kiện quái đản gì sinh ra được hiện tượng như này?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 152: Thủy Kỳ Lân

-Nha, thể quái nào đình hang lại đột? Khẩn cấp thu dọn!

Giọng của Bách Lý Thiên Hương đồng đặc vang lên. Đám nam nhân rất tự giác nghe theo, thần tốc gom đồ đạc.

Tôi ngẩng đầu, thấy mấy giọt liên nhỏ xuống mặt, cảm giác mát lạnh như băng chạm vào da thịt khiến người ta rùng mình ngớ ngàng. Có thể thấy những chỗ ánh đèn mờ chiếu tới, rất nhiều dòng nước lặng lẽ chảy ngoằn ngoèo thành đường nét mềm mại theo địa hình gồ ghề của thạch nhũ, như huyết mạch vận động, tong tong trút xuống, chẳng mấy chốc, hồi hả gấp rút tựa mưa rơi.

Tư Đồ hoài nghi hỏi Phong Linh.

-Chẳng lẽ ngoài kia trời đổ mưa, nước ngấm xuống, chảy tới đây?

Phong Linh nhú mày, mắt híp lại thành đường kẻ, cũng không chắc chắn.

-Dù bây giờ là mùa đông giá rét, vốn thời tiết này chỉ có thể tạo ra tuyết rơi. Có lẽ bên trên đang đổ bão tuyết, sau đó bị nhiệt dung trong lòng đất hòa tan?

-Nghe cũng hơi có lý, nhưng mà trong nước hình như không đúng lắm, không phải màu trắng, đỏ thẫm, máu sao?

Cung Trường Linh nhìn chằm chằm đám nước trên nền đá, chỉ trỏ. Mạnh Chương mở Ô Thiên Hà ra che, nước nhảy nhót trên tán ô, phát ra âm thanh trong trẻo hỗn loạn, lại tựa như có tiết tấu. Cả bọn cũng theo đó xoay đầu ngó nghiêng.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ đứng trong màn mưa lút phốt như giếng tắm voan mỏng lên không gian. Cảm giác ớn lạnh vô thức xộc vào tim bởi toàn thân anh ta như thể tắm trong huyết dịch. Gương mặt đối phương vẫn âm trầm tĩnh lạnh, đôi mắt như tắm tới sâu thẳm hơn dưới hàng lông mày khẽ nhú, biểu hiện của tình hình có biến dị khó lường.

Tôi vuốt đám nước trên mặt, thoảng mùi tanh, trên tay toàn là sợi đỏ chói mắt, tưới ướt đầm trên bộ y phục màu trắng dù đã ô bẩn, vẩy thành một sắc thái loang lổ kinh tâm, khiến người ta cùng cực chán ghét.

-Chúng ta cứ đứng ở đây chịu trận sao? Lượng nước chắc không nhỏ đâu, tìm đường tẩu thoát thôi.

Minh Đăng phát biểu, nhìn quanh sau đó đưa mắt về Âu Tử Dạ như xin ý. Giọng Thiên Hương có chút bàng hoàng kinh nghi.

-Trong nước đích thực có gì đó, cũng không phải máu!

Cô lấy một ít chất bắn vương trên áo quần, sau đó cầm giờ lên, giữa hai ngón tay, dường như kẹp một nhúm chất xơ. Tôi cũng tò mò hứng lấy một ít, chất xơ bị gạt sang bên liền lộ ra màu nước trắng thuần. Bản thân chất xơ lại mỏng manh và mềm mại, ban đầu ở trong nước dập dềnh trông thật giống một đám lông tơ. Nhưng khi tiếp xúc lại tiết ra chất nhầy nhụa nhớp nháp, dùng hai ngón tay chà sát một chút thì thấy nát bét, lan ra chất đo đo, bám dính vào tay, bốc lên mùi cá chết.

-Này là cỏ lá kim sao? Hay là nắm tóc theo nước chui qua các khe lọt xuống? A, cảm giác ghê tởm này là sao? Hình như cũng không giống thực vật cho lắm?

Thiên Hương chán ghét nói rồi phát tay phui đi như thể bị dính vào vật gì tởm lợm lắm.

Tôi đưa tay chùi vào áo, nhìn kỹ hơn trên y phục mới thấy quả thật không giống màu đỏ do nước gây lên. Đám tóc tơ kia bám dính trên đó, không rửa trôi xuống được lên có độ loang lổ không đồng đều, chỗ có chỗ không lưu lại một đám nhỏ vết đỏ, đưa tay gạt đi, một ít văng ra, một ít bị miết hồng, phơi ra chất dịch tựa máu, bốc mùi tanh tưởi.

-Đích thực không phải thực vật.

Giọng của Mạnh Chương không nóng không lạnh vang lên.

-Là trùn chỉ, hay còn gọi là giun đỏ. Vốn là thức ăn nuôi cá cảnh, sống tập trung thành bầy đàn trong môi trường ẩm áp.

Mạnh Chương còn chưa nói xong mặt Thiên Hương vừa tái xanh tái mét, vặn vẹo như muốn nôn mửa tới nơi, vừa gấy nẩy lên muốn phui chất dơ trên đầu tóc y phục. Nhưng tay gạt được mấy lượt lại nhăn nhó thống khổ chạy tót tới cạnh gã, trú cùng tán ô.

-Ông giờ của tôi ời, vậy tại sao nước ở đây lạnh lẽo thể này bọn chúng lại chạy tới trú đông?

Mạnh Chương nhẹ lắc, gương mặt nghi kị nhìn tứ bề, dường như có dự cảm không tốt lành. Minh Đăng trầm ngâm nói tiếp.

-Không bằng nói lũ chúng nó rủ nhau cùng tới đây tự tử.

Phong Linh tư lự bổ sung thêm.

-Có nguồn thức ăn dồi dào thế này ghé thăm thường xuyên thì không biết bọn cá trong đầm vỗ béo thành bộ dạng gì?

Phải a, đám lông mao đó vì bị trữ tươi bằng nước đá nên chúng nó mới không thể ho he động đậy gì hết. Vật vờ trong nước thật giống một vùng rêu đỏ ngoan hiền. Mà đám chất lỏng tí tách trút xuống theo thời gian càng ngày càng xối xả, bắt đầu dần nghe được tiếng rào rào như xả cống thoát nước, mùi tanh tươi như cá ươn bắt đầu nồng đậm hơn, quần quanh không rời.

Tư Đồ hi hi ha ha hỏi đùa.

-Này, thể chú nghĩ cái bọn được ăn thả cửa trong này sẽ có thân hình phì nhiêu cỡ nào? Ta bắt thử vài con nên thưởng thức? Không khéo lại là đặc sản khó cưỡng?

Cung Trường Linh nhìn tên đại ca có chút ngửa tay muốn đập.

-Anh nghĩ vì sao đám Doanh Ngư không dám tới chôn này tung tăng?

-Ồ, thể không phải do sợ lạnh à?

-Cái đầm này sâu như thế, rộng như vậy, đồ ăn lại còn được cung cấp thỏa thuê miễn phí. Không khéo lại dưỡng ra một bầy đàn dị biến cũng nên.

-Wuây, chú đừng thấy anh hiền mà lừa phỉnh, ban nãy rơi xuống đầm cũng không thấy phát sinh sự tình xấu.

-Ban nãy là ban nãy, bây giờ thức ăn hằng ngày xuất hiện, bọn chúng mới rời hang ổ ngoi nên đánh chén.

Ngóc vách trong này nhiều vô số kể, từng cái xem chừng lại liên thông nối tiếp, dường như sẽ chẳng có điểm dừng. Loại động thể này phức tạp lắt léo, vây hãm giam cầm con mồi chẳng khác gì mê cung do Hồn Độn đào ra hay do cái cây Tử Cốt kết thành. Nếu đi bừa chỉ càng đẩy tình hình vốn bất nháo rồi rắm vào lổ cụt bế tắc. Mà muốn trong một lúc tìm ra hướng đi đúng đắn khả quan nhất, vẫn là chuyện cực khó khăn nan giải.

Trừ bãi đá hình trăng lưỡi liềm, những khu vực còn lại xung quanh mép nước toàn bộ là vô số măng đá mọc như bầy ngăm. Mực nước trong đầm có xu hướng nhanh chóng tăng cao, nước từ trên mãnh liệt va chạm với mặt đầm, tạo ra rung động dữ dội như thể trong lòng nước đang có thứ gì vậy vùng quẫy đập.

Chúng tôi vừa tám nhảm thảo luận vừa không ngừng di chuyển dưới những hang hốc tránh mưa, nhưng chưa dám đi vào sâu. Có điều chỉ được một lúc đã thấy nước “tóc tóc” trên đầu đuôi tới, nên lại trốn tới chỗ khô ráo khác. Cuối cùng từ phía thực sự bắt đầu biến thành một trận mưa lớn hung tợn tới mức mọi thứ đều trở lên mờ nhòe, khiến tâm tình càng bất an lo sợ.

Đột nhiên Âu Tử Dạ dừng lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa hang, mở miệng.

-Có nghe thấy âm thanh gì kỳ quái không?

Nghe anh ta hỏi vậy tôi mới tự giác đưa mắt nhìn về đầm nước, nín thở căng tai nghe ngóng. Thật ra tứ bề đều ồn ào kinh khủng, phát hiện được trong tiếng nước có động tĩnh khác lạ tương tự như việc bạn phân biệt giữa một rừng người đi dép lê loẹt xoẹt lại trộn lẫn với vài người đi giày da. Tầng suất va chạm hiển nhiên không giống nhau, tuy nhiên sai khác này rất khó phát hiện. Nhưng Âu Tử Dạ là người đầu tiên nhận ra, cho thấy lực quan sát cực tốt cùng thính lực cực nhạy. Cho nên chúng tôi chỉ cần chú ý một chút, tiếng nước trút xuống quả thật có biến hóa. Tựa như giữa lưng chừng thỉnh thoảng không va chạm với thứ gì đó sau đấy mới rơi tiếp xuống. Không những thể tiết tấu không phải cố định, là âm thanh di động.

Hay nói đúng hơn, có cái gì đó đang xôn xao di chuyển trong mưa. Chúng tôi đưa mắt hội ý, xem ra đều là có chung nghi ngờ.

Ba cái bóng đèn mờ đồng loạt mờ tăng luồng sáng, chiếu ra mặt đầm, trong chớp mắt chúng tôi liền ngây người sững sờ.

Trong màn mưa lao xao, ở gần mép nước, cách chúng tôi cỡ 30m, xuất hiện một tình huống kỳ quặc, toàn bộ nước từ trên đổ xuống đều bị vật gì đó giữa không trung ngăn trở. Dòng nước theo đường viền của vật kia chảy xuống, tạo thành một hình thù thật lớn, khắc họa ra khối hình kỳ ảo thật quái lạ. Có thể thấy trạng thái của nó vô cùng huyền hoặc ma mị, nơi dòng nước như máu chảy xuyên qua, tôi không thấy được hình dạng của nó. Mà chỗ không có nước chạm tới lại hiện ra một màu đỏ lộng lẫy như quét lớp sơn bóng.

Bởi vì nước màu đỏ, nó cũng màu đỏ, thành ra chỉ có thể thấy nó một cách mong lung mông mị.

-Nước tự chuyển động sao? Là nước hình thành nên thứ gì đó?

Giọng Minh Đăng vô thức nặng nề hỏi tới. Đột nhiên nhận được là câu nghi vấn trầm trọng khác của Thiên Hương.

-Hay là bao lấy thứ gì đó?

Cảnh tượng nước biến hóa dưới ánh sáng đèn mờ, sắc đỏ lay động không ngừng cực mê người, ánh lên màu kim loại đồng đỏ của khô gấp phản quang

lại tia lửa, hoặc giống như vậy cá chép đỏ phản chiếu lại nắng trời.

Mạnh Chương nhảy lên một mảng đá, nước thánh thót trên tán ô, đầu hướng về thứ hư không ảo mị kia. Chất nước như một tấm vải màn được dệt từ huyết tủy, phủ lên một thân hình to lớn cỡ con trâu mộng, hình dáng đại khái khá giống với Kỳ Lân. Nó lặng lẽ đứng trong màn mưa, vẫn âm trầm tĩnh lặng nhìn chúng tôi, lại tỏa ra nhiệt khí hung ác hiểm độc khiến phàm nhân e ngại sợ sệt.

Toàn thân mơ hồ được bao phủ bởi bộ lông tơ mịn như thảm nhung lại phản phát ánh kim loại như áo giáp, đồ sộ gần như chuyển đen. Hai mắt rực lửa như hòn than, lại cảm thấy lạnh lẽo tận xương tủy, trên trán có một sừng mọc vặn xoắn khá dài tựa mũi thương. Bốn chân đứng trên mặt nước như trên đất liền. Mặt nước gợn sóng dữ dội như có thứ gì muốn chui lên bạo phát. Tôi nghiêng đầu nhũn mảy, hình như thấy giống một con thú trong thần thoại trung hoa cổ xưa.

Mạnh Chương chậm chạp phát biểu.

-Đây là Thủy Kỳ Lân hay còn gọi Hải Trãi, một vương giả thần thú, hộ vệ linh mạch của sơn cốc, sống nơi đầm nước lạnh lẽo, có thể chế ngự nước, thao túng thủy yêu. Tương truyền nếu như chiếc sừng mất nó thì cũng chết theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 153: Sóng Dữ

Mưa vẫn rào rào vô cùng hung ác, mức nước trong đầm đã liếm vào hơn nửa bãi đá sỏi, vồ vập vỗ về. Nước bên trong theo độ dốc ào ạt chảy về chỗ trũng, chúng tôi lại di chuyển sang ngang, dưới chân vừa trơn trượt vừa gồ ghề, mấy lần suýt vấp té. Tôi vừa thăm chửi một tiếng chết tiệt thì tiếng động “oạch” một cái phát ra, sau đó ai đấy “chết tiệt” buông lời. Quay lại thấy Phong Linh đang đau tới tím tái mặt mày được Minh Đăng dìu đứng lên.

Tiếp theo nước trên đầu nhỏ xuống bắt đầu giảm bớt thì nước nơi mặt đầm bắt đầu dậy sóng bạo loạn. Tôi cũng không cảm thấy có gió lưu chuyển nhưng sóng nước lại cứ như ngoài biển động, dâng cao hai đến ba mét rồi đổ ập xuống bãi bồi.

Ban đầu mực nước từ mép bãi bồi đến hang hốc gần nhất xấp xỉ khoảng 10m, sau 15 phút trút tới tấp xối xả như mở cửa đập thì nước đã xâm nhập vào 7m, có thể hình dung lưu lượng nước trong khoảng thời gian eo hẹp đổ vào là khổng lồ. Giờ sóng dữ bạo động, nhưng lại không hề cảm thấy có gió giật, chỉ là nước cứ không ngừng dâng cao 3m rồi 4m, gợn dữ hắt vào trong các hang hốc.

Mỗi lần bị nước thần tốc trút xuống sau đó dòi đi, tôi cứ có cảm giác như chân vô thức bị đẩy về mặt đầm đỏ au như nôi huyết dịch sục sôi kia, cảm thấy ghê rợn kinh khủng. Thế rồi hình như lơ mơ trong nước đang tung bọt gào thét gầm rú, có gì đó nhấp nhô reo hò như hoan hô nhảy vũ hội.

-Cẩn thận, trong nước có gì đó!

Giọng Cung Trường Linh hét lên, đồng thời một đợt nước dâng cao tới 5m mãnh liệt đổ xuống, tôi chỉ thấy trước mắt mình tối sầm lại, mọi âm thanh phút chốc bị nhấn chìm. Sau đó ông quần lại như bị thứ gì đó lôi đi, dưới chân như bôi mỡ, thật sự rất khó đứng vững vàng, tôi nghiêng ngã, đầu chẳng may va đập vào mảng đá, đau đến choáng váng. Cẩn rằng cô đứng ổn định lại bị đợt nước sau thô bạo đập ngã tiếp, vai đập vào thạch nhũ, chân trượt té, đánh đầu hàng bị sóng nước lệ làng cuốn trôi.

Đợt nước đầu tiên chưa kết thúc đợt thứ hai gần như trút xuống sau mấy giây, trong tiếng nước đổ ập xen lẫn tiếng người quát tháo hoảng hốt.

Khi nước hãm hờ rút đi như chạy giặc, xung quanh lại vang vọng âm thanh tức giận đòi chém giết. Cảm giác như tai mình cũng bị nước chui vào, ù đi. Mắt nhắm mắt mở nhìn một lúc mới phát hiện bị kéo ngã ra ngoài bãi bồi, nước dâng cao cỡ gang tay, lơ mơ thấy bọn kia là đang nhào nhào vung dao đâm chém loạn xạ thứ gì đó.

Mu bàn tay nhói một cái khiến tôi phục hồi tinh thần, nhìn lại liền thấy một con gì đó thon dài uốn lượn như rắn. Có điều da nó lại trơn nhẵn bóng bẩy, đỏ sẫm như phủ máu bầm, hai bên có mấy cặp khe mang phi phò hít nước vào thở ra.

Cái miệng nó hình ống có các vòng đốt, khi đàn cơ chuyển động, dưới da mỏng liền nhìn thấy chất dịch dòn dẹt lưu thông.

Tôi thoáng cái như bị điện giật, trước tiên theo phản xạ vừa đứng phắt dậy lùi ra sau vừa vung tay dồn lực muốn hất văng đi, chẳng ngờ cái miệng bám quá chặt, lúc vung lên nó cũng nương theo lực đạo cong thân mình. Khi hạ xuống đuôi nó lập tức cong lên đập tung tóe nước hắt văng cả vào người. Con này phải nặng cỡ chục kg, trọng lượng khiến vết cắn rách toác, tôi đau đến hít thở không thông.

Đột nhiên một nửa thân sau của nó chớp mắt như bị thứ gì chém mất, vút một cái bay vèo ra xa, trở về mặt đầm gợn dữ. Máu đỏ lỏm từ vết thương nhỏ xuống tong tong, bốc lên mùi hôi thối, hòa cùng vũng nước tanh tưởi dải rác từng đàn giun chỉ như từng lớp váng máu.

Tôi còn chưa kịp nhìn ra là ai thương tình trợ giúp thì đồng thời bắp đùi bên kia nhói một cái, liếc mắt, một con khác như lươn trạch đang vận động cái vòi hơn hờ hút máu. Vội vã vươn tay cầm lấy thân nó muốn dứt đi, nhưng da như bôi dầu, lực đạo gần như bị triệt tiêu. Không làm gì được nó khiến tôi càng cuống càng điên, nghiêng rằng nghiêng lợi bám móng hai tay xuống muốn kéo nó ra.

Bên cổ tay kia lại nhói một cái, bị một con khác tấn công. Cùng lúc đó mu bàn tay vẫn còn lưu lại nửa cái đầu chưa lòi ra được bị một con đồng loại lao tới, đòn dzọt hút máu. Mẹ nó, cũng không cần kinh khủng vậy đi.

Lão thiên gia, dạo này ông rảnh quá muốn mang tôi ra dày vò sao? Nha, hay tại mình lúc trời yên biển lặng lại không thức thòi thấp hương kính rượu lão ấy, đâm ra bị ngứa mắt rồi? Muốn chinh tôi?

Cánh tay vung lên đập xuống mấy lượt, cái đuôi nó lại cong lên cong xuống cổ tình tiếp xúc với mặt nước trước, không những chủ động làm phân tán lực va chạm còn khiến nước văng tứ bề khiến tôi càng ghét cay ghét đắng cái thứ tình ranh ôn dịch này.

Ngay lúc đó một nửa thân sau dài cỡ mét rưỡi của nó lại đột ngột bị chặt đứt đôi, sau đó một cái bóng trắng lấp lánh chuyển mình xử lý nốt con bên cạnh.

Tôi chớp mắt ngỡ ngàng, cảm động suýt phát khóc, mấp máy nói một câu “đa tạ” với Bạch Ngân. Bấy giờ mới dứt ra được mấy cái đầu không còn quấy đập điên cuồng nhưng vẫn còn bám dính lấy tay chân tôi.

-Bà mẹ nó chứ, không biết là cái con quái đản dị hợ gì lại có sở thích hút máu người?

Giọng Cung Trường Linh bức bối bất chợt vang lên bên cạnh, tay cũng nhanh lẹ chém đứt đầu liên tiếp mấy con đang theo sóng nước tràn tới, cái vòi từ miệng lao ra như tắc kè phóng lười. Hạ sát được mấy con xong xoay người trao cho tôi con dao găm khác phòng thân. Tôi tức khắc đón lấy miệng nói “cảm ơn”.

-Không cần khách khí, chẳng qua mới nhận cậu làm nhân viên, không có lẽ nào công việc chính thức còn chưa làm được một buổi rã hồn thì đã bỏ mạng tức tưởi tại đây.

Tôi ha ha cười khô khốc. Mạng tôi lớn lắm đó. Tôi mà tới âm tào địa phủ đánh bạn với Diêm Vương đại nhân thì lão thiên gia ở trên kia vì không có kịch hay gì coi sẽ buồn bã lắm.

Theo sóng nước không ngừng đồ ập tới là những sinh vật giống trần lại hô hấp bằng mang như cá, da không vảy lại trơn trượt đỏ tươi thật giống trùn huyết, miệng phun vòi có giác hút như đĩa khiến cơ thể nó phút chốc được kéo dài thêm nửa mét.

Cảnh tượng bị hàng đàn sinh vật dị biến đói khát cuồng dã vây khốn, vừa nguy cấp mà kịch chiến, thật quá sức lao đao kinh tâm, mặc dù tôi cũng được trải qua mấy lần giao đấu ác liệt, nhưng mà thể này vẫn có chút không chấp nhận nổi hiện thực nghiệt ngã.

Cái miệng vòi dính chặt vào da thịt như ống hút, như đĩa tham lam mê mẩn uống máu con mồi. Lúc dứt ra cảm giác như kéo một miếng giac hút lên mặt kính xuống, vết thương để lại trên mu bàn tay, cổ tay và cả bắp đùi là dấu răng vòng tròn liên tục mấy tầng có đường kính khoảng 5cm, máu theo vết thương vẫn tiếp tục chảy xuống. Nhìn dấu vết lưu lại trên thân xác, có chút kinh tởm muốn chửi bê trên quá.

-Giống cá chình, phải vậy không?

Tôi vừa hỏi vừa chán ghét vung tay ném chúng nó trả lại về mặt đầm đang gặm gù hung bạo. Dường như có thứ gì đó lao lên đón lấy mấy khúc đầu đó. Còn cái khối hình đỏ như hòn than rực lửa kia vẫn đứng bình tĩnh trên mặt nước, trong vùng nước sóng dữ dội ác liệt, trái ngược với vẻ điềm nhiên quan sát chúng tôi.

Cung Trường Linh lắc đầu phản bác, tay cũng không rảnh rồi, hóa kiếp cho hai em khác.

-Cá chình đột biến gen sao? Đầu nó không phải vậy đâu. Cậu cũng thấy cái miệng tròn kinh tởm mọc đầy răng lởm chởm như móc câu rồi đó. Chính vì kết cấu không có hàm như giac hút như thế nên chúng nó mới có thể dễ dàng bám dính lấy con mồi không chịu nhả. Một tay thì khó lòng mà kéo nó nhả ra.

-Rất giống cá mú đá.

Phong Linh từ bên cạnh lao đến, tay vung dao, chém đứt đôi một con theo sóng nước dâng cao, uốn éo lao đến, hăm hở phóng lên. Minh Đăng cũng chạy tới phụ trợ. Tôi và Cung Trường Linh cũng không dư dả thời gian làm nhằm phân tích, theo đợt nước này vô số con như thủy triều ồ ạt trườn lên bờ kiếm ăn, dù chúng ngoài tầm với vẫn phải đề chừng cao độ bởi khả năng phóng vòi khiến bọn tôi trở tay không kịp.

-Còn có biệt danh là cá ma cà rồng, chuyên gia hút máu động vật khác đây sao?

Cung Trường Linh vung tay, đầu không quay, miệng hỏi. Tôi cũng bận rộn chém giết bừa bãi bên cạnh, máu của chúng văng tứ lung tung, bốc lên mùi xác thối phân hủy lâu ngày, thật sự tởm lợm buồn nôn.

-Cái con đó cũng không biến thái vượn vẹo khó đỡ như con này. Con bà nó chứ! Thật tình từ lúc xuống đất là không còn gặp được thứ gì bình thường.

Minh Đăng cau có tiếp lời, vung dao chém tới tấp.

-Anh còn muốn đãi ngộ thế nào? Được một đàn cá tía tốt té bào da chết ở kẽ chân sao?

Thiên Hương ở đâu chạy tới chen vào một câu móc mĩa, ở bên cạnh kẻ vai tác chiến là Âu Tử Dạ.

Đột nhiên tiếng nước ầm ầm như bão tố điên loạn, lại cảm giác không tốt xộc tới, ngay lúc đó giọng Cung Trường Linh thất thanh hét lên.

- Mọi người coi chừng.

Giọng của Tư Đồ Phương Vi gắt gỏng.

- Dù má, nhất định do con Hải Trãi đầu sỏ kia gây ra. Không nghĩ cách đuổi đánh nó thì không bình an rồi khỏi đây được đâu.

Vừa dứt lời, một đợt sóng cao 6, 7 mét vừa nhanh vừa mạnh đổ ập xuống, chúng tôi ngã ngửa chạy không thoát, đồng loạt bị nước bao phủ. Theo thể nước rút mãnh liệt, cả lũ nhanh chóng bị cuốn về huyết đàm cực lực kỳ thị kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 154: Dưới Đáy Đàm

Tôi bị nước nhấn chìm tới tới tấp mặt mũi, mở mắt không nổi, hít thở không thông, vô thức há to miệng uống vào mấy ngụm nước lớn. Trong đầu lóe lên hình ảnh mấy nhúm chất xơ đỏ chói vô cùng an phận dập dềnh trước mặt.

Sau một giây đờ người chết lặng, giây sau mới mở bừng mắt, cuống quýt quơ tay đập chân tìm đường trôi lên. Cũng không bị chìm quá sâu, rất nhanh phá mặt nước, hít thở gấp gáp, khăn trương ngó quanh.

Những sợi thực vật kia, à không, đám trùn chỉ lững lờ trong nước thành từng tảng lớn li ti chỉ chít như một tấm vải màn được đan từ mạch máu hoặc lớp váng dày đặc kết từ tơ huyết, bện thành ổ kén bông bành ở xung quanh tôi, bên trong nhúc nhích động đậy, như che dấu bảo bọc thứ gì đó sắp cựa quậy chui ra.

Sóng nước lại không ngừng xô đẩy ác liệt, hình như tôi lại ngu ngốc uống phải mấy ngụm nước có huyết trùn thì phải. Oe, muốn ngắt quá. Tôi ho sặc sụa, muốn nôn mà không được.

Cuống cuồng muốn té khỏi khu vực kinh tởm này, thì đợt nước tiếp theo đã ở trên đỉnh đầu, đổ ập xuống, chạy không thoát, lần nữa chìm tôi vào lòng hồ buốt giá.

Tôi cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu, như bị thứ gì túm lấy tứ chi, kéo dần về đáy đàm.

Đáy đàm, phải rồi thanh đao của tôi. Vừa nghĩ tới nó liền có sức lực mở hé mắt. Phải háp háy mấy lần mới mở ra nổi, xung quanh cũng không quá tối nhưng khá yên tĩnh, đáy đàm có một vật chiếu sáng thu hút ánh nhìn, nó nằm trên một đám ngồn ngang hình thù không rõ ràng, tựa như đá tảng bị phủ lớp rêu xanh xám.

Hình như là chiếc đèn mờ của ai làm rơi xuống, soi tỏ một vùng mọc lan chàn dày đặc rất nhiều rong tảo mềm mại uốn éo như những lưỡi rắn đỏ tươi, vươn xúc tu ra múa may quay cuồng.

Nghĩ tới cái đám không xương vụn vụn đó tôi mới để ý đến tứ chi của mình đều bị bốn con tựa cá mút đá cắn da thịt lồi đi, cũng không cảm thấy đau đớn lắm, ngoài việc nặng nề như đeo gông cùm ra.

Cái bọn hút máu thì cơ chế giống loài đều như nhau, ban đầu tiết ra chất gây tê để con mồi không chú ý tới, đồng thời máu nơi vết thương cũng bị chảy hoài chảy mãi do không thể đông được. Khốn thật! Con dao găm Cung Trường Linh đưa vẫn nằm trên tay lập tức được cấp tốc hành động. Có điều ở trong nước vận động cực chậm vật, tay vừa vùng lên, lực cản của nó tác động, cùng sức nặng của con cá mút đá đeo bám, muốn nhanh cũng đành trở mặt bất lực.

Khi tôi cầm xuống, cái đuôi nó tức khắc cong lên quẫy đập, rồi cuộn lại như trăn cuộn lấy cổ tay kia, siết chặt không cho động đậy. Nhưng mà con dao sắc bén vẫn cắt đứt được cái vôi, cựa nó làm đôi. Chúng tỏ nó háu ăn tới mức bất chấp hiểm nguy cũng không muốn từ bỏ. Mà cái đám còn lại thấy tôi phản kháng tốc độ hút máu càng gấp rút bội phần. Mẹ nó! Tôi thật muốn chửi lớn.

Tôi điên tiết dứt cái đầu còn bám dính, ném trả về hướng khúc đuôi. Ngay tức thì hai con bé nhỏ khác tựa lươn biển tựa cá chình từ đám tảo lưỡi rắn bơi đến, phun cái vôi phóng tới, hút máu đồng bọn.

Tôi chuyển dao, không có vật nặng cánh tay di chuyển cũng dễ dàng nhanh nhẹn hơn chút. Con dao đâm xuống vôi, cái đuôi nó lập tức siết lấy cổ tay, nhưng tôi vẫn tăng lực đạo rạch một đường thật mạnh, máu tươi nơi vết thương lan ra, tiếp tục vận lực, nhanh chóng chia cắt nó làm đôi.

Tôi lại đặt lấy cái miệng vôi còn bám nơi bắp tay ném đi. Lại thêm hai con con từ đám tảo đỏ lờn bầu vào hút máu. Mà máu của tôi nơi vết thương vẫn tiếp tục chảy, còn bản thân vẫn tiếp tục bị kéo xuống. Lúc này đã có thể nhìn thấy rõ ràng hơn rồi, gần khu vực đèn mờ chiếu sáng, lần khuất giữa đám cỏ nước là những bộ áo giáp.

Hay nói chính xác hơn, khắp đáy nước rộng bạt ngàn là xác binh lính cổ xưa, bây giờ chỉ còn là những bộ xương mục nát nằm ngổn ngang xen lẫn cùng những cụm tảo lồi rần rở tươi như tằm máu.

Những bộ hài cốt bỏ mạng nơi này không biết là cách đây bao lâu rồi. Là trúng bẫy quân thù chết trận sao? Xác thịt bị làm mồi cho cá, chỉ còn lại những bộ áo giáp hoen rỉ bị rêu xanh xâm thực. Đám thủy quái kia từ trong những thân xác lách mình chui lên, đuôi khê quẫy liên tục tạo ra một màn nước đục ngầu, xương cốt đơn giản bị vỡ vụn tóa ra xung quanh rồi nhẹ nhàng lắng xuống.

Cái đám đó lao tới, tôi bấy giờ mới cuống quýt cong chân giết hai con nửa giống cá nửa tựa đĩa đeo bám này giờ, uống no một bụng máu của tôi. Lại giết đứt hai cái đầu đi, từ miệng vết thương máu răng vòng tròn mấy tầng, máu từ từ lan ra. Tôi nhìn máu của mình như một dải lụa phi phạm hòa tan vào làn nước lạnh ngắt, cơ thể cũng theo đó cấp tốc lạnh dần, tai u mất mồi, ý thức loáng thoáng kêu gào đòi không khí.

Rồi bất chợt, trong đám sinh vật đỏ rực đang uốn éo vặn vẹo lao đến, một thân hình quen thuộc thấp thoáng, tay vung đao bạc tùy tiện chém loạn liên khiến chúng nó bị đứt đôi.

Thanh đao bạc nằm trong tay người đó, vận dụng lại loang loáng như ánh chớp, đến một con chết một con, đến hai con chết hai con. Máu từ vết thương của chúng tựa như mùi vị có hình dạng, theo dòng nước vẩy gọi đám đồng loại đói khát háu ăn tới.

Cơ thể người đó lại linh hoạt chẳng khác gì sinh vật thuộc về đại dương. Thân thể mềm dẻo uốn lượn giữa bầy thủy quái chém đông một con lao tới, chặt tấy một con hăm hở, đâm nam một con uốn éo, phá bắc một con vặn vẹo, cho tôi thời gian theo bản năng tự tìm đường ngoi lên mặt nước.

Ngoi lên được mặt nước tôi vội vã dòn dập hít thở, đầu lại quay cuồng ngó quanh tìm kiếm. Tôi thấy bọn kia vừa chửi bới vừa chém giết đám thủy quái, đồng thời tìm cách bơi về bờ. Ngược đầu, phía trên nước mưa đã thôi rơi, nhưng bốn bề sóng nước vẫn xô đẩy điên cuồng nên hành trình trở về đất liền khá gian nan trắc trở.

Mạnh Chương ngồi chồm hổm trên một mảng đá tay vẫn nắm Ô Thiên Hà, dường như miệng nhấp máy phát ra âm thanh gì đó khó hiểu, đầu hướng về Thủy Kỳ Lân, chẳng lẽ nào lại đang trò chuyện tâm sự với con đó?

Đó vẫn không phải vấn đề tôi cần quan tâm.

Đột nhiên, giữa sóng nước dập dềnh, cách tôi một quãng, khuôn mặt người đó trôi lên không chút chập vập. Cánh tay cầm thanh đao bạc xoay ngang như cổ tình đề cho tôi nhìn rõ ràng. Sau đó, không chút chần chừ do dự, đối phương xoay thân bơi đi, tôi cũng không chút đắn đo lưỡng lự, bám theo.

Đó mới là vấn đề quan trọng của tôi.

-ĐM, nó muốn một người trong số chúng ta làm vật hiến tế?

Giọng của Tư Đồ oang oang bất bình. Giọng Minh Đăng bổ sung thêm, lớn lối tức tối không kém.

-Đồ ôn vật khôn khiếp chết tiệt đó muốn chúng ta hi sinh một người? Đây rõ ràng là muốn chúng ta tự gây chiến với nhau. Con mẹ nó quả thật quá thâm hiểm!

Giọng Bách Lý Thiên Hương bực bội biểu tình.

-Này Mạnh Chương, anh đàm phán thương thuyết thế nào lại thành ra như vậy? Muốn chúng ta chơi trò rút thăm may rủi? Không bằng nói chúng ta nội chiến, đấu đá lẫn nhau để nó ngư ông đắc lợi.

Giọng Phong Linh loáng thoáng hăm hực xen vào.

-Nếu không phải súng của chúng ta đều dính nước, sợ bắn sẽ cướp cò, thì mỗi người chúng ta tặng nó một phát không phải được rồi sao? Đáng ra lên chuẩn bị mấy quả lựu đạn.

Giọng Cung Trường Linh trầm lạnh vọng lên.

-Chi bằng thế này đi, nó cũng không thể phân thân làm 8, chúng ta mạnh ai lấy tự bơi vào bờ, ai xui xẻo bị nó đeo bám vậy thì đành tự trách bản thân lúc sống quá thất đức thôi.

Minh Đăng cười khẩy một cái chột hạ.

-ĐM, mặc dù anh nói quá vô tình nhưng xem ra chỉ còn cách đó.

Sau đó chỉ còn loáng thoáng tiếng quạt nước tan loãng tản ra, riêng tôi đã sớm bơi tách đoàn từ lâu, nhưng mà hướng tên kia nhắm tới lại không phải dải cát hình lưỡi liềm mà là khu vực có bãi măng đá mọc ngầm trong lòng nước. Vì thế mà, trong khi bọn đó sắp sửa thành công lên được bờ thì tôi vẫn còn bì bõm trong làn nước buốt giá, tay vung đao chém loạn đám thủy quái. Bạch Linh ở bên cạnh cũng bận rộn hỗ trợ.

Giọng Tư Đồ tức tối gào toáng lên.

-Mụ nội nó, thật chẳng ngờ Tiểu Mặc Tử ngu ngơ khả ái của chúng ta lại xấu số lọt vào mắt xanh của nó.

Gọng Minh Đăng giận dữ hú hét.

-Tiểu Mặc Tử, cậu con mẹ nó sao lại bơi về hướng đó? Mạnh Chương, đón lấy, ném banh xác con yêu nghiệt cho lão tử.

-Tiểu Mặc Tử, tên ngu ngốc nhà cậu định làm chúng tôi tức chết hay sao?

Gọng của Cung Trường Linh cực lực tức giận cùng ả nhần đề nén, tôi vừa quay đầu liền nhìn thấy một thứ gì đó vèo cái bay tới, tạo thành đường cung parabol đẹp mắt đáp xuống Thủy Kỳ Lân đỏ rực như ngọn lửa, phía sau không xa. Nhưng thứ đó còn chưa kịp chạm vào đã bị một cột nước vọt lên đánh bật ra xa.

Mạnh Chương ngoại lệ hùng hô hô to một tiếng.

-Đoàng!

-Đoàng cái củ đậu nhà anh!

Tiếng Minh Đăng gào lên căm phẫn.

-Anh đâu có giật chột? Đậu má, lựu đạn nổ còn cần anh tạo hiệu ứng âm thanh sao? Anh là cổ tình phải không?

Tiếng Mạnh Chương có chút xấu hổ phân giải.

-Nha, bình tĩnh, tôi thật là lần đầu sờ tới cái thứ tròn vo cứng rắn đó.

-Nếu không phải anh đứng gần cái con thủy yêu đó...

Trong khi bọn họ còn đang cãi cọ, sau khi cột nước thứ nhất hất văng lựu đạn ra, Bạch Ngân bất ngờ lượn tới tóm được. Cột nước thứ hai ngay sau đó đổ ập xuống. Loáng thoáng ai đó la lên bảo Bạch Ngân giật chột.

Tôi vừa lóp ngóp trời lên, một tiếng ầm kinh thiên nổ đằng sau lưng Thủy Kỳ Lân. Một cột nước lao vút lên tầm 7, 8 m, sau khi hạ xuống những giọt nước như mưa rào rào văng tứ tán lộp bộp lẫn với những mảnh xác thịt đỏ đỏ bị nổ cho nát bầy.

Thân thể nó bị tổn thương nặng nề, phần đuôi toàn bộ bị thổi bay mất, để lại nửa thân trước không chống đỡ nổi, chỉ còn hai chân sụp đổ xuống. Nơi vết thương rỉ máu chảy ra mặt nước, những dòng huyết tương lấp lánh như rắc kim tuyến.

Trong một phần tư giây, lỗ tai tôi bị chấn động không còn nghe thấy gì, tiếp đến là tiếng kêu ré lên đau đớn phẫn nộ. Đây là lần đầu tiên tôi ở gần nơi phát nổ tới vậy, may mắn được thứ kia che chắn lên không bị sao hết.

Mấy giây sau màng nhĩ tôi mới ong ong điên cuồng chấn động, tiếp đó luồng khí đỏ từ cơ thể Thủy Kỳ Lân cuốn lấy như lưỡi ếch nhái, phóng ra một phát là bắt dính lấy được ngay chính xác con mồi. Trong khoảnh khắc liền nhìn thấy một hắc khí nhân lao từ trên đám măng đá lao tới, song đao vung xuống, đồng thời tôi cũng mất đi toàn bộ tri giác, chìm sâu vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 155: Lôi Nhân

Một loạt âm thanh “tóc tóc” vô cùng thanh thúy mà vỡ vụn, đều đặn tuần hoàn, nhịp nhàng tựa như có tiết tấu, khẽ khàng vang vọng lại khiến người ta lưu tâm, bởi không gian vô cùng tĩnh mịch. Chỉ có duy nhất một mình nó tạo ra tiếng động, tựa như vô thức nhắc nhở ai đó tới sự tồn tại của bản thân hoặc tựa như có ý thức giục hãy đứng dậy đi tìm.

Trong bóng tối dày đặc giờ tay không thấy ngón, một tảng đá bất động thật lâu, lâu tới mức cơ hồ quên đi được sự tồn tại của chính mình.

Âm thanh kia vẫn cần mẫn nhỏ giọt, trong trẻo nhưng êm dịu, tựa tiếng chuông gió đình đang, chưa từng một giây biến mất. Nó chạm vào bề mặt tảng đá lại không tác động tới được nội tâm bên trong. Nó vẫn kiên trì, nếu ngay đến nó cũng im lặng biến mất, thì xung quan tảng đá sẽ chẳng còn lại gì, ngoài màn đen thăm tối vô hạn khủng bố.

Có lẽ là một năm, có thể lâu hơn nữa, 10 năm chẳng, bản thân nó cũng không hề có khái niệm về thời gian. Nhưng rồi cuối cùng nó cũng khiến cái thứ ngồi vo tròn một cục như tảng đá kia phải chú ý tới.

Tảng đá khẽ nhúc nhúc cựa quậy, ngẩng lên đón lấy một giọt nước lấp lánh mát lạnh nhỏ xuống.

Trên khuôn mặt tối tăm tôi cứng ngắc, một đôi mắt đen bóng như mặc ngọc khẽ mở, bắt lấy thứ ánh sáng mong manh từ giọt nước bé nhỏ tỏa ra rồi phản

quang lại.

Khối đá vô cảm chậm chạp đứng lên, vurun tay hứng lấy giọt nước tí tách nhỏ xuống. Giọt nước lại tựa như thật vui mừng mà không ngừng rơi xuống thật nhiều, đọng đầy bàn tay.

Cuối cùng hai tay cũng không chứa được hết, nước trào ra ngoài. Hắc nhân thạch lãnh đạm buông tay để nước chảy xuống, những giọt nước trên đỉnh đầu thấy vậy cũng rơi ít dần.

Người đó xoay đầu nhìn trái phải một hồi, phía xa xa ánh lên một luồng sáng leo lắt chớp tắt, cực kỳ hấp dẫn thu hút ánh nhìn. Người đó do dự một chút rồi chậm chậm bước về hướng ánh sáng, bỏ lại những giọt nước thánh thót phía sau.

Khi hắc nhân thạch đi đủ xa, hòa mình hoàn toàn vào màu đen thăm thẳm, những giọt cuối cùng cũng cạn kiệt ngừng rơi.

Người đó cứ bước đi như kẻ mộng du, tựa như bị một sợi dây vô hình bắt lấy, cuốn đi, hoàn toàn không ý thức được hành động. Xung quanh cũng không vì sự xáo trộn của kẻ lạ mặt mà thay đổi.

Cho đến khi nhìn thấy, những cột bóng đen trước mặt.

Những cột bóng đen ngang dọc giăng đầy không gian, không thấy điểm đầu và cuối, dường như từ màn đêm hình thành, lại từ màn đêm hòa nhập. Chúng bao vây lấy một nguồn ánh sáng trắng rực rỡ. Nhờ có nguồn sáng chớp tắt liên hồi đứt đoạn rồi nối tiếp, mà không gian bốn bề được chiếu tỏ ít nhiều rõ ràng.

Nhưng thực chất cũng chẳng có cái gì cần làm sáng rõ, sàn đá đen lạnh lẽo và sương trắng mờ ảo lớn vón phụ họa, khiến cho khung cảnh thêm phần u ám, tưởng như có vô vàn tử linh lạng lẽ bay lượn, reo rắc chết chóc, thật chẳng khác gì chốn địa ngục.

Ánh sáng xích xắc bao bọc quần quanh một thứ gì đó. Hắc nhân thạch tiến lại gần hơn, trước mặt là một cái lồng rộng lớn tạo ra từ vật chất đen, nuôi nhốt, giam cầm một thứ nguy hiểm gì đó không nên tiếp cận.

Hắc nhân thạch im lặng, có lẽ không biết cách phát ra âm thanh, cũng có thể không biết cách nói chuyện, hoặc thậm chí không có bất cứ suy nghĩ gì hình thành.

Ở đây như bị thời gian lãng quên, năm tháng là mức đo lường không có giá trị. Cho nên cứ duy trì như vậy, không có bất cứ tổn hại gì, chờ đến khi thứ kia để ý tới sự tồn tại của hắc nhân thạch.

Thứ đó nặng nề tiến tới, mỗi bước chân phát ra âm thanh xích sắt kéo lê trên sàn đá chói tai. Thì ra toàn thân kẻ đó không những bị tia điện mỗi giây mỗi phút hành hạ còn bị trói buộc bởi dây xích hạn chế tứ chi.

Gã đó vurun cánh tay gầy gò trơ xương, chỉ vào mặt hắc nhân thạch, âm thanh trầm khàn khô khốc như kẻ khát nước nhưng lại gai góc hữu lực, vừa nghe liền cảm nhận rõ khí thế tà ác bức nhân.

“Ngươi đến rồi...”

“Ngươi lại cần tới sự giúp đỡ của ta...”

Hắc nhân thạch như bức tượng vô tri vô giác, không có biểu cảm thừa thãi, vẫn im lìm, lời nhân kia ngón tay vẫn vurun ra, chờ đợi.

“Ngươi biết mà...Chỉ cần ngươi nguyện ý, bất cứ lúc nào ta cũng cho ngươi sử dụng năng lực của ta một cách tùy tiện...”

“Chỉ cần trao thân thể cho ta...sức mạnh này tùy người định đoạt...”

Ngón tay của hắc nhân thạch hơi co giật, vài giây sau giờ lên, ngón tay vừa chạm vào ngón tay đối phương, tức thì một luồng điện ánh sáng trắng lóa phóng tới, chớp mắt truyền sang.

Âu Tử Dạ vung song đao hắc thạch, còn chưa kịp chém xuống “ầm” một tiếng một cột nước mãnh liệt phun lên hất anh ta ra xa, ngã chìm vào đầm lạnh.

Tôi nhớ trước khi mình ngắt đi chính là hình ảnh này, thế nào mở mắt ra vẫn là cảnh này? Thế là vụ quái quỷ gì? Vừa ngắt lẹm xong giây sau liền có thể tự tỉnh lại được ngay à? Hay thời gian chớp mắt bị đóng băng, mở mắt ra mới tiếp tục “chạy”?

Tư Đồ gào lên ông ổng

-Mụ nội nó, con Hải Trãi này đang tái sinh! Minh Đăng, quả nửa quả nửa! Trước khi nó hồi phục, cho nó ra cám.

Minh Đăng cũng không nhiều lời liền đưa lựu đạn cho Tư Đồ. Gã hăm hở đón lấy, ném, miệng la lối.

-Bạch Ngân đón lấy, nhớ giật chốt!

Bạch Ngân chớp lấy, vừa vắn một cột nước “ầm” một tiếng ác liệt phóng lên. Cô như đuôi sao chổi né được cột nước, giật chốt, lách mình lao sang bên, ném xuống, lượn vút đi.

Một cột nước vọt lên đồng thời một tiếng động kinh thiên khác vang vọng lẫn át, trong hang đá, âm thanh như được khuếch đại gấp mấy lần, vô cùng chấn tâm

Vụ nổ thứ hai so với lần đầu không có gì sai biệt, nước rào rào rơi xuống lớp bọt xen lẫn máu thịt đỏ lòm của Thủy Kỳ Lân. Cũng có thể cả của lũ thủy quái tựa cá mút đá, mùi tanh tươi như cá uon thối rữa tràn ngập bủa vây, khiến người ta nhũn mày nín thở.

Thủy Kỳ Lân kia vốn đang gấp rút tái tạo lại cơ thể, bị lựu đạn băm vằm, làm cho toi tả tới mức giờ chỉ còn là đồng xác thịt bầy nhầy không ra hình dạng, vô cùng tởm lợm.

Tôi bị sóng nước đánh úp, chìm xuống đầm lạnh. Khoanh tay, nghiêng đầu, hình như bỏ sót trọng điểm gì thì phải? Mắt vừa mở ra lại thấy một đôi con người quen thuộc nhìn lại.

Cách đây không xa một thân ảnh đen đặc không rõ hình dạng nhìn lại. Đôi mắt u tối, gương mặt trầm lạnh, cũng không đọc ra được biểu cảm nhợt nhạt gì của anh ta.

Âu Tử Dạ trôi lên, tôi cũng vội vã lên theo. Vừa trôi lên liền nhìn thấy Âu Tử Dạ vung song đao hạ xuống. Thanh đao mang lớp nhiệt khí xanh ngọc lục bích chém vào sừng Thủy Kỳ Lân bị dội bật trở lại, rơi vào mặt nước.

Những mẩu thịt vụn vẫn bắt đầu nhúc nhích ngo nguẩy sinh cơ tựa như có một đám trùn chỉ đang sinh sôi nảy nở. Hay nói đúng hơn, đám thủy quái nửa cá chính nửa đĩa kia tựa như bị thứ gì tác động không cưỡng lại được, cứ lũ lượt kéo tới như đi trầy vũ hội, bị những mẩu thịt vụn bám dính lấy như keo.

Mỗi một con đến hơn hờ hút lấy miếng thịt, ngấu nghiến ăn, sau đó quay sang cuồng loạn tấn công đồng loại, tạo ra một tràng âm thanh “ròn rọt ròn rọt” điên rồ, nghe vào tai mà rùng rợn ớn lạnh. Cùng mở hỗn độn nhộn nhạo, thị giác kinh tởm kích thích làm người ta muốn nôn mửa, cảnh tượng càng ngày càng quái đản tới không thể tưởng tượng nổi.

Bọn chúng ăn mẩu thịt hay những mẩu thịt vốn cạn kiệt sinh khí hấp thụ, đồng hóa lại?

Tư Đồ lại la oai oái kêu Minh Đăng xuất lựu đạn nhưng gã cũng gãy này buồn bực đáp không có, hết rồi.

Bây giờ tiếng Mạnh Chương không nhanh không chậm can thiệp.

- Thủy Kỳ Lân vốn mất sừng sẽ chết, xem ra muốn chặt được sừng phải dụ nó rời xa hồ nước. Nếu không lựu đạn nữa cũng vô dụng.

Thiên Hương nghe vậy nóng nảy nói.

- Anh định dụ dỗ nó thế nào chứ? Bây giờ có phải muộn rồi không? Đội nó phục hồi thì thêm đợt sóng thần nữa là cuốn cả lũ xuống nước làm mồi cho cá mất.

Âu Tử Dạ trôi lên mặt nước, tựa như một con chim bói cá, nhảy đứng trên một mảng đá, nhìn xuống.

Mạnh Chương thông thả nói.

- Hoặc không cần phiền phức vậy. Mấy người nhìn cậu Mặc xem.

Giọng Cung Trường Linh nghi ngờ cất lên.

- Cậu ta... Trên mặt nước xung quanh cậu ta hình như có điện chạy loạn?

Âu Tử Dạ đắm đắm nhìn tôi một chút, sau đó di chuyển nhìn khối thịt. Song đao hắc thạch lại vung lên, nhiệt khí xanh lục chuyển thành màu đại dương, chém vào sừng Thủy Kỳ Lân, để lại một vết xước nhỏ.

Anh ta đập vào cái đồng hồ lớn như bãi phế thải để lấy lực, lại vung đao chém xuống liên tục mấy lần nhưng vẫn không tạo ra được uy hiếp nghiêm trọng.

Tôi bơi bơi lại gần, Âu Tử Dạ đập nước nhảy ra xa, tạm trú trên một mảng đá. Xung quanh tôi có mấy con hí hửng mon men tiến vào phạm vi 2m, liền bị giật cho cong đuôi bay vọt lên khỏi mặt nước, lớp bọt rơi xuống như mít rụng, tiếp tục bị dòng điện nấu chín.

Tôi nhìn cái đồng thịt kinh khủng khiếp đang cấp tốc tái tạo, cảm thấy chán ghét tới cùng cực. Đã thế nó như cảm ứng được tôi tới bên, lại gãy này phần khích như đĩa phải vôi. Rồi như nam châm hai cực trái dấu mà cuốn hút lấy nhau không buông rời.

Trong một thoáng bị cái đồng hồ thôi như phân vò vập lấy, cái đám kia nhìn thấy một màn như vậy, mắt tròn tròn miệng há hốc, ngây ra một lúc xem chằm chằm khá kinh hãi.

Tôi thực sự rất muốn ới mưa a, cái mùi tanh tươi không chịu đựng nổi này, như đồng xác cá đã chết ủ lên men lâu ngày, cưỡng chế phải hít thở.

Đám điện vốn ngoan hiền an phận bên tôi, tựa như đám pháo sáng bị chọc giận, lóe rực lên một cái chói mắt rồi vuron mình tỏa ngồn ngồn ra tứ lung tung thứ ánh sáng trắng trông lạnh lẽo lại hung hãn, nóng rực như hỏa thiêu.

Trong 1 phần 10 giây đám điện tác động tới khối thịt, một tiếng nổ lớn vang dội chẳng khác do lựu đạn công phá. Khối thịt xù xì nham nhở bị chia năm xẻ bảy thành vô số tảng cùng bạt ngàn màu con con li ti khác. Mỗi một mẫu thịt vụn đỏ lờm hòa lẫn lộn cùng nước vẫn còn tiếp tục bị tia lửa điện xèo xèo thiêu đốt, biểu tình càng dùm dỏ vụn vẹo.

Đám thủy quái tí tởn uốn lượn ngoi lên muốn hôn của, lại xấu số bị mạng lưới điện bành trướng trên mặt nước hốt nguyên mẽ lớn. Không gian nhanh chóng tỏa cái thứ mùi hôi hám khét lẹt, chỉ còn lại tiếng tia điện không ngừng bạo lực chuyên tâm nướng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 156: Đôi Nghịch

Cả một vùng nước rộng lớn bận rộn nhộn nhịp tựa như bữa tiệc liên hoan. Y như được nguyên hàng dây cáp điện chấp mạch, đứt đở, bùng cháy. Đầu đầu cũng là quang cảnh lửa bốc hùng hực trên xác thịt nổi lênh phềnh xen lẫn những tia điện xinh đẹp lách tách như đọt pháo, thật giống một nồi cảm lộn hồ lớn.

Giăng khắp mặt đầm không biết mỗi một, như dệt một mạng lưới ánh sáng zích zắc mà lộng lẫy để lấy lòng chủ nhân. Tôi hài lòng khẽ nhếch khóe môi mỉm cười.

Sừng của Thủy Kỳ Lân tựa như mũi thương, tia điện chạy loằng ngoằng trên đó hồi lâu nhưng dường như mới chỉ tổn thương chút da lông. Ủm, không phá hủy được hay dùng để làm vũ khí hoặc gây chống thì cũng không tệ?

Vừa nghĩ vậy tay đã rút nó ra khỏi đồng nhảo nhোট. Thật ra nói cái đồng này khô quắt queo như tảo tàu sấy cũng không sai, đương nhiên ở đây là tỏa ra thứ mùi thu hút ruồi nhặng.

Tia điện cứ đọt cháy một hồi bọn chúng nó không hiểu sao lại hồng hào mềm mại trở lại. Kỳ quái?

Cứ thế lặp đi lặp lại, như một sự đối đầu nganh đua không khoan nhượng. Đồng thịt cứ cháy đen như từng cục phân chuột rồi lại như được tiêm thuốc tái tạo phục hồi.

Tôi cầm lấy sừng, lúc rút ra còn lòi theo một đám thịt lũng lẳng đeo bám. Thịt ở khu vực càng gần sừng càng có tốc độ hồi phục lạ lùng.

Tôi giờ sừng lên, khi thoát ra khỏi nước, đám thịt còn đang bướng bỉnh tranh đấu với tử thần dường như đầu hàng rồi.

Tia điện xinh đẹp chạy loạn trên đó, đi tới đâu đều bắt chấp chương ngại, vui thích tàn phá. Đám thịt dùm dỏ thành từng khối vụn vẹo như tốp mỡ chiên giòn giòn, rồi dần chuyển sang màu u ám ảm ảm. Ủm!

Đột nhiên một luồng nhiệt khí tím nhạt chém xuống phần gốc sừng. Vết đao chém xuống để lại một vết thương lớn, lửa theo đó lan sang.

À, tôi định lưu nó lại làm vật kỷ niệm.

Tôi đưa mắt nhìn. Âu Tử Dạ đập nước quay trở lại trụ măng đá, lạnh lùng trầm tĩnh nhìn lại.

Cái tên này, tôi không tìm anh ta gây sự thì thôi, sao hết lần này tới lần khác đều là đối phương kiếm chuyện? Tôi đây không phải dễ ăn hiếp như hồi ở chỗ cây Tử Cốt, cứ thế cam chịu để anh ta thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Mẹ nó, đã thế lời lải thế nào thanh toán dứt khoát một lần cho xong.

Còn nữa, cái lần ở trong hang dạo cũng là anh ta chủ động công kích trước, rõ ràng mình đang thích thú quần ẩu với Đào Ngột, Âu Tử Dạ lại nổi cơn xen vào phá đám. Hừ! Ông đây cũng ngứa mắt tên này từ lâu rồi!

Chỉ là một tên độc tài tự kỷ, suốt ngày khoác bộ mặt lãnh cảm chết tiệt, ra vẻ ta đây cao thâm thần bí. Khốn khiếp, lão tử phải dạy cho tên này bài học, tốt nhất sau này gặp mình phải vẩy đuôi, niềm nở như chào đón thượng khách. Hơn nữa, nhìn cái mặt tê liệt của đối phương nhăn nhó thảm bại van xin, cũng rất tốt.

Tôi giờ sừng, từng mắt thị uy, chìa về phía Âu Tử Dạ. Đám thịt ở phần gốc bị nhiệt khí tím biếc thiêu đốt thành một đồng đen đen y như người ta hóa vàng mã. Thiêu xong ngọn lửa cũng dần tự động lụi tàn. Tôi khẽ lắc lắc cổ tay, đám đen đen tức khắc tựa như tro tàn, dễ dàng theo gió phát tán. Vết chém ở phần gốc càng lộ liễu, hiện ra vòm cùng ấn tượng, tưởng như thêm một nhát nữa là đứt lìa.

Âu Tử Dạ lại lao tới, lưỡi đao bao phủ lớp nhiệt khí tím biếc có chút tà ác không vừa. Lớp nhiệt khí này khiến đám thịt trong một thoáng trở thành tro bụi, so với cường độ tàn nhẫn của tia điện mới chỉ làm được chút giằng co dai dẳng, thì rõ là hơn bội phần.

Hai tay tôi cầm lấy mũi sừng, vung một phát muốn đập đối phương, chẳng ngờ anh ta một tay túm lấy được, tay còn lại vung đao chém. Nhưng cũng chính trong khoảng khắc ngăn ngại đó, một tay tôi buông ra, ném một quả cầu điện, tay kia bị trọng lực kinh người đè nặng, sừng Thủy Kỳ Lân hạ xuống.

mặt nước.

Khoảng cách rất gần, hành động lại chớp nhoáng, tin chắc anh ta lãnh đủ đòn. Chỉ là dường như tôi đã đánh giá Âu Tử Dạ hơi thấp thì phải.

Anh ta thể mà vẫn phản xạ đủ tinh nhanh nhảy bèn, một phát nhảy lùi ra sau, dùng dao cản lại, đập nước phóng lên trụ măng đá xa xa. Tia điện chạm hắc thạch tạo ra một tiếng ầm đĩnh tai như có người thô bạo nện búa xuống miếng tôn, đồng thời vô vàn luồng zích zắc lóa mắt phát tán ra không khí, bốc lên mùi như cao su cháy.

Thanh dao không chút sứt mẻ, một chút hừng đỏ nóng bỏng cũng không. Chân anh ta chưa còn vững tôi lại bồi tiếp một quả cầu nữa. Âu Tử Dạ cấp tốc nhảy sang cột măng đá khác. Khối cầu nhỏ hơn trái bóng rổ một chút, va chạm tức khắc nổ ầm một tiếng nhưc óc, cột măng đá bị phá làm mấy khối, văng tứ tung, rơi lộp bộp xuống mặt nước.

Tôi nghiêng răng cảm tức, vung sừng Thủy Kỳ Lân về phía anh ta, Âu Tử Dạ vung dao chém, thể mà chính xác một nhát vào vết nứt cũ, liền khiến nó mất gốc, văng ra làm hai, rơi trở lại mặt đầm.

Sau khi ném sừng đi, hai tay tôi đồng thời tạo hai khối cầu lửa, rất nhanh hình thành. Anh ta đang trên đà chém sừng, tôi lập tức ném chúng tới, chắc hẳn lần này thấy Âu Tử Dạ bị đốt cho bốc khói.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, có lẽ một loạt tình huống đối nghịch ban nãy diễn ra chưa đầy nửa phút. Mỗi thứ xoay chuyển chỉ diễn ra trong vài giây chớp mắt. Âu Tử Dạ vừa chém sừng xong, trước mắt liền hiện ra một luồng ánh sáng nóng bỏng chói mắt, gần như cùng lúc một cột lửa phùng phục bao bọc lấy anh ta.

Cả cơ thể anh ta vốn đang lao ra không trung, chỉ có thể đương đầu, không thể lùi bước.

Tôi nghe thấy một loạt tiếng nổ đứt quãng nhưng nối tiếp nhau, thật ra rất giống tiếng sấm sét cọ xát với không khí. Như chớp rạch xé bầu trời tạo ra liên tục hàng loạt vết thương, mà âm thanh ầm ầm tựa tiếng kêu đau đớn.

Chớp chạy loạn vòng quanh, lửa bốc lên rừng rực. Lửa màu xanh ngọc bích rồi chuyển thành ánh sáng trắng rồi lại trở về là xanh ngọc bích, bao phủ xung quanh là vô số tia điện tóe điem, thật sự là một khối cầu rực rỡ lộng lẫy giữa không gian tăm tối.

Tôi nhìn ngắm cũng có chút ngốc lảng.

Khối cầu cũng chẳng có chuyển lờ lững giữa không trung lâu. Tả thì dài dòng vậy chứ diễn biến chỉ vài ba giây thì khối cầu tuân theo định luật vạn vật hấp dẫn, rơi vào mặt đầm, chìm xuống.

Vừa chạm nước, nước xung quanh tức thì lăn tăn sủi bọt, bốc khói nghi ngút, y như bị đun sôi. Khối cầu càng bị nhấn sâu xuống, bề mặt nước càng nổi bọt dữ dội, càng lan ra xa, tựa như một nồi nước được đặt trên hỏa lò, đã ở điểm 100 độ C và vẫn tiếp tục bị đun sôi sùng sục.

Khối cầu vừa chìm hoàn toàn, một tiếng nổ lớn phát ra kèm theo đó một cột nước dững mảnh lao vọt lên cao. Sau đó lại một cột nước, rồi một cột nước. Cuối cùng là hàng loạt cột nước đồng thời nổ ầm ầm.

Tôi vốn còn đang thất thần nhìn diễn biến có chút đi xa ngoài dự liệu, một loạt cột nước bỗng chốc nối đuôi nhau oanh tạc như bom nổ khiến linh hồn tôi cũng trở tay không kịp. Thính lực của tai thoảng chốc ù điếc, mắt cũng mờ nhòe như kính phủ sương, phản ứng theo đó chậm một nhịp, đủ để từ thắng chuyển bại, bị nước thôi bay lên.

Lực phun rất mạnh, cảm giác như bị xe tông, rơi xuống rồi lại văng lên, vô lực chóng cự. Cuối cùng mản tra tấn cũng kết thúc, bị đánh chìm xuống lòng hồ, tôi nhắm mắt mảy, hít thở khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 157: Tỉnh Lại

Bất chợt trán bị một ngoại lực tác động, dường như là ai đó vỗ một chưởng mạnh mẽ vào. Chưởng lực không dồi đi mà vẫn giữ nguyên vị trí một lúc. Từ lòng bàn tay truyền đi nguồn nội lực lạnh như băng, chậm chặc đi vào từng mạch máu như muốn đông nó lại.

Mỗi một cm sự lạnh lẽo cực độ lan tỏa, tôi cảm nhận rõ khí huyết của mình theo đó cấp tốc hóa băng. Con đau đầu buốt óc xộc tới như có ngàn vạn mũi kim đâm chích vào da thịt, xuyên tới cốt tủy, theo đó các giác quan dần dần biến mất.

Đầu tiên là cảm nhận xung mờ mịt, không rõ mình đang lơ lửng trong nước hay trong không khí? Không rõ mình đang vô trọng lực hay linh hồn đã thoát xác?

Chỉ có con đau kinh tâm như bị nhét trong khối băng khiến tôi biết đây không phải con ác mộng. Vùng đan điền càng lúc càng bị chiếm đóng, tựa như nó

vốn là một hồ chứa dung nham, lại dễ dàng bị cái lạnh xâm hại, sương giăng tuyết rơi, cuối cùng thật sự kết băng trên bề mặt, phong bế hơi nóng hàm hấp không cho thoát ra.

...

Rất nhanh sau đó, chút khí oxy ít ỏi cuối cùng cũng hoàn toàn bị dùng cạn kiệt. Tôi chỉ biết cố gắng nín nhịn tới cực hạn, trong đau khổ cùng cực, theo bản năng mở miệng hít không khí, một luồng nước xộc mạnh vào khí quản, cả người nhất thời co giật.

Đây là đang ở dưới nước, não bộ thông báo, đám tế bào chịu đựng phát ra tín hiệu cầu cứu. Tôi không thể hít tới ngụm thứ hai vì phổi đã sặc đầy nước. Sau khi sặc qua vài lần, cái cảm giác đau xót tê dại liên dâng đầy trong phế quản, chỉ cảm thấy ngực như muốn nổ tung. Cả cơ thể như có con gì gặm nhấm cắn xé, muốn vùng tay phản kháng hoặc mở miệng chửi rủa là lỗi cũng bất lực.

Đây là đang trong giai đoạn chuẩn bị chết đuối sao?

Sau đó, rất nhiều hình ảnh như sao băng vùn vút lao qua tâm trí. Trong vài tích tắc tiếp theo, hết thấy lại chìm vào trống trải tăm tối.

Cũng may cảm giác tĩnh lặng cuối cùng cũng không đến nổi tệ, phiêu lãng bông lênh, thản nhiên mà bình ổn, đây là chết rồi sao? Ngược lại khoảng thời gian đưa đẩy lôi kéo trước khi vong mạng dường như khó có thể chịu đựng nổi. Sự giãy vò giằng co đó, thật là quá sức khủng bố, bảo sao con người kinh sợ tiếp nhận thân chết ghé thăm.

Tôi không thể miêu tả cảm giác sau đó, cũng cơ bản là không biết mình giành giật trong bao lâu, có thể chỉ vài giây lại ngỡ mấy tiếng đồng hồ tra tấn. Châm chậm những xúc cảm tới tấp đổ từ từ xa dần, bốn phía tĩnh lặng, xung quanh bóng tối từ từ thu hẹp.

Bên tai nghe thấy một chút thanh âm kỳ quái, hình như có ai đó đang trò chuyện, hình như có tiếng lách tách lách tách nhỏ. Mọi thứ vẫn mơ mơ hồ hồ như trong mộng mị phủ sương mù.

Lần thứ hai tỉnh lại, tôi còn cảm thấy có một chút kinh ngạc, năng lực suy nghĩ dường như vẫn chưa được kích hoạt, do đó cảm giác kinh nghi hay khiếp đảm hoặc vui mừng gì đó cơ bản không biết diễn đạt làm sao cho phù hợp.

Từ từ từng bước, ý thức mới khôi phục được chút đỉnh.

Cảm giác đầu tiên của tôi là đau, đau kinh khủng khiếp khắp tứ chi mình mẩy, sau đó chậm chậm lan ra toàn ngực, ngũ tạng kêu gào thống khổ. Hình như trong phổi có giăng một cái lưỡi đao, mỗi lần hô hấp đi qua là toàn thân lại nhức nhối như muốn chết đi cho rồi.

Tôi dồn hết sức lực để chống lại cơn đau đang đầy dọa cơ thể, cũng không biết sự tệ hại kéo dài bao lâu, mới phát hiện mình đã thích ứng được rồi. Tiếp theo, mọi cảm giác trên người cũng dần hồi phục.

Hết thấy những gì vừa trải qua giờ mới hình thành lại trong đầu, từng chút việc lần lượt nhớ ra. Tôi nhớ mình bị Thủy Kỳ Lân tóm lấy, chìm xuống nước, vẫy vùng sợ hãi một hồi rồi đuối sức ngạt chết. Trong lòng bỗng thấy lạ lùng, mình lúc đấy hẳn là phải tắc thở không còn nghi ngờ gì nữa, tại sao có thể tỉnh lại được?

Trong một tích tắc, cảm giác đây giống như một giấc mơ lồng giấc mơ, một cơn ác mộng tuần hoàn kéo dài không cách nào chạy thoát, nói không chừng là vẫn đang ngủ. À không, vốn đã chết rồi, hẳn là đang ở thiên đường hoặc địa ngục gì đó. Nhưng cả người đau như bị dụng cụ làm mềm thịt bò bít tết băm vằm tôi tã, làm cho tôi hiểu là không phải vậy. Bản thân biết chắc mình vẫn đang sống.

Thử động tay một cái, cảm giác vô cùng chặt vật gian nan, nhưng có thể nhận biết được khu vực xung quanh tương đối khô ráo. Tai và mắt bắt đầu thu được âm thanh hình ảnh, nghe có tiếng nói qua lại, cả tiếng chít chít liên tục, đồng thời thị lực mắt cũng dần trở lên rõ ràng.

- Tỉnh? Tỉnh rồi!

Là giọng sảng sột rồi reo vui của Phong Linh. Ngay sau đó một cục bông trắng như tuyết nhảy lên nhảy xuống bên khóe mắt, chít chít mừng rỡ. Tiếp theo một giọng thờ phào nhẹ nhõm khác là của Cung Trường Linh.

- Cảm tạ trời đất, cậu ta đã tỉnh lại!

Bóng hình xinh đẹp như ánh trăng của Bạch Ngân lượn tới bên cạnh, nhovn miệng cười tươi tắn một cái.

”Duong Duong, cậu đã trở lại!”

Tôi bị những lời quan tâm chân thành làm cho cảm động, liền dùng toàn bộ khí lực trong người tự ngồi dậy. Kết quả là đau đón đột ngột tập kích khiến tôi mặt mũi tím tái, ngạt thở ồm ngực như lên cơn hen suyễn.

Một người đỡ lấy tôi, lại đập lưng bôm bốp, nói.

- Từ từ hít thở! Từ từ hít thở!

Gã Tư Đồ ra tay rất nặng, nào như bị trấn động, làm tôi đột nhiên cảm thấy buồn nôn vô cùng, bắt đầu ọc ra nôn mửa rồi ho khan, không biết đã nôn ra cái gì.

Nôn xong, tôi khó khăn quay đầu lại nhìn bọn họ, thị lực ngày càng rõ ràng, các gương mặt thân quen lần lượt hiện ra rõ nét dưới ánh lửa ấm áp soi tỏ. Đột nhiên rất có xúc động cười lớn một trận, chẳng ngờ sau khi chết đi sống lại. Tôi lắc đầu chối bỏ, sau khi hôn mê tỉnh lại, có thể nhìn thấy thật nhiều bằng hữu vì mình lo lắng, coi như ông trời đối đãi không tệ.

Ừm, nhưng không thấy Âu Tử Dạ đâu cả, chẳng lẽ chết đuối rồi? Bậy bạ, lần cuối cùng tôi nhìn thấy là trước khi ngất đi một giây kia, anh ta lao tới vùng đảo chém Thủy Kỳ Lân. Giờ chúng tôi an toàn ở đây tỉnh dương thì hẳn con đó đã bỏ mạng.

- Thế nào? Còn khó chịu không?

Tôi nghe Tư Đồ quan tâm hỏi.

Tôi sợ gã ta muốn đâm tiếp, lập tức xua tay, nhưng không nói nên lời.

- Thằng nhóc nhà cậu rốt cuộc là do não ngâm nước lạnh lâu quá lên hồng bét rồi hay bị trúng tà? Sao lại quay ra đánh nhau với Báo ca?

Giọng Phong Linh nóng vội hỏi thăm. Thông tin của gã khiến tôi bất khả tư nghi. Sau đó gương mặt Minh Đăng chen vào, chất giọng hỏi cung bất mãn cất lên.

- Sừng Thủy Kỳ Lân vốn cần phá hủy, cậu lúc đó không những muốn đối địch với Báo ca còn muốn bảo hộ sừng? Còn nhớ không?

Tôi ngu ngơ sờ đầu lắc nhẹ, chuyện quái đản đó sao có thể xảy ra chứ? Đột ngột một cốc nước đưa tới trước mặt, giật mình nhìn lại, một bàn tay trắng nõn thanh mảnh, dưới làn da mỏng nổi lên một đoạn máu vận vẹo xanh đỏ, giọng Thiên Hương bình tĩnh vang lên.

- Trước uống cốc cà phê cho ấm người.

Tôi gượng cười nhìn mặt cô, lại giật mình một cái, máy móc đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ nhạt nhẽo. Giọng Thiên Hương lạnh lùng tiếp tục.

- Cậu từ từ nhớ kỹ lại xem, lúc đó đám chúng tôi cùng chứng kiến tận mắt. Là cậu dùng tia điện muốn giết chết Báo ca, sau đó nước bạo nổ. Một lúc sau thấy Báo ca trôi lên vác theo cậu. Từ đó đến bây giờ mới hai tiếng trôi qua. Đừng nói cậu mất trí nhớ tạm thời.

Tôi nghiêng đầu, nhìn Âu Tử Dạ khuất sau bọn họ, ngồi lặng lẽ cách đó không xa, vẫn bộ dạng nhắm mắt dưỡng thần, không đoái hoài nhân thế. Còn có Mạnh Chương ngồi đối diện, bên đồng lửa bập bùng, khỏe môi khẽ nhếch, nụ cười tỏ vẻ phát hiện ra điều thú vị.

Tôi đưa mắt đánh giá toàn bộ đám người đang bao vây lấy mình, nhìn kỹ càng từng chút một, đầu tiên từ mặt rồi đến những chỗ da thịt lộ ra khỏi áo quần, quả thật có vấn đề. Mạch máu hiện lên rất rõ ràng dưới lớp da trắng bột hoặc xám xịt, một khúc uốn éo loằng ngoằng xanh đỏ như mắc bệnh giãn tĩnh mạch.

Giọng Thiên Hương không hài lòng, buồn bực nói.

- Đừng có nhìn nữa, thanh minh thanh nga gì thì cũng mở miệng nói đi xem nào?

Tôi ôm lấy Băng Tuyết vuốt ve, nó này giờ cứ cọ cọ không ngừng vào tay.

- Mọi người đều nhận định sự thật như vậy, vậy đó hẳn là sự thật không cần chối cãi. Về phía tôi... ừm, có thể coi như bị ma quỷ thao túng được không? Bởi vì tôi quả thật không nhớ có tình tiết đó trong đầu.

Tư đồ nghe thế cười khẩy xem thường một cái, phản đối.

- Ma quỷ nào ở đây, nếu có chẳng lẽ tôi lại không nhìn thấy? Tôi bỏ sót còn có tên Hắc Báo và Mạnh Chương, không lẽ ma quỷ là từ chính cơ thể cậu chạy ra nắm quyền kiểm soát?

Một câu nói vô tình của gã ta khiến tôi vô thức nhìn Âu Tử Dạ, vừa vặn anh ta mở mắt ra nhìn lại.

- Nói cũng có lý. Tiểu Mặc Tử rõ có vấn đề nhất, chỉ tính chuyện cậu ta đột nhiên điều khiển điện đã thấy không bình thường rồi. Lại còn trở mặt với Báo ca, là trả đũa vụ ở cây Tử Cốt sao?

Minh Đăng vuốt cằm râu dê, nhìn chằm chằm tôi. Tôi định mở miệng nói đề tài khác thì giọng Mạnh Chương ôn hòa điềm đạm vang lên.

- Không cần quá để tâm, cậu Mặc chỉ là vẫn chưa biết cách điều khiển sức mạnh tiềm ẩn của bản thân thôi. Sau này chỉ cần nắm bắt việc vận hành Niệm chắt chiu hơn chút là không có chuyện bị mất một phần ký ức đâu.

Mọi người nghỉ hoặc hết nhìn tôi lại quay ra nhìn Mạnh Chương cuối cùng Phong Linh không nhịn được lên tiếng.

- Báo ca, anh nói một lời xem!

Âu Tử Dạ mắt vẫn nhắm nghiền, một hồi sau mới không nóng không lạnh nhả lời.

-Không cần quá để tâm

A, đùa nhau đấy à! Đây không phải là lại câu mở màn của Mạnh Chương sao? Đã lười nói còn lười suy nghĩ, thật là quái nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 158: Xâm Hại

Chúng tôi ngồi sưởi ấm trong một hang khô mái vòm gỗ ghè xa lạ, có lẽ sau sự kiện giao tranh với Thủy Kỳ Lân, bọn họ di chuyển đi chốn khác. Xung quanh rất nhiều đá lớn ngổn ngang lộn xộn, như thể sau vụ dư chấn nào đó, trần hang nứt vỡ, rơi xuống. Lửa đốt chung một bếp lớn, bập bùng chiếu sáng, chúng tôi là ngồi bao vây lấy nó để xua giá lạnh.

Thủy Kỳ Lân cũng xem như sơn thần thổ địa trị vì vùng đất này, chúng tôi vốn là kẻ xâm hại, lại hạ sát một thần thú đức cao vọng trọng như thế. Ừm, nó rất kiêu hùng lại oai vệ, chết rồi cũng thấy tiếc nuối, không biết có kẻ kế nhiệm không?

Cung Trường Linh nhìn nhìn tôi, chợt cười một cái nhẹ nhõm, mở miệng đùa giỡn.

-Được rồi, ngay đến Hắc Báo cũng bỏ qua vụ này cứ thế cho trôi đi. Ồ, dĩ nhân như cậu là hàng đặc biệt quý hiếm nha, thế sau này khi nào nhà hàng mất điện thì lôi cậu ra xài cũng hữu dụng.

Cung Trường Linh dứt lời, Minh Đăng nhún vai xem nhẹ một cái, thờ ơ.

-Được thôi, nhưng Tiểu Mặc Tử, cậu tốt nhất nên khiêm khắc với bản thân một chút, đừng để chuyện này lặp lại lần nữa.

À, đương nhiên đâu ai muốn bản thân bị tâm thần phân liệt.

-Chuyện của tôi tạm gác qua một bên, mọi người có cảm thấy khó chịu trong người không? Chẳng hạn như chóng mặt nhức đầu? Buồn nôn? Đau bụng?

Cả đám mặt thoáng chốc liền ảm đạm như đưa tang, Phong Linh vạch hai tay áo lên cho tôi coi rõ ràng, ngậm ngùi nói.

-Có phải cậu muốn ám chỉ việc này.

Tôi có chút kinh ngạc, gật nhẹ xác nhận, xem ra bọn họ đều biết cả rồi, tình trạng thể thảm của bản thân.

Dưới ánh sáng vàng ảm cúng của ngọn lửa, trên tay Phong Linh vài đoạn mạch máu vòng vo uốn lượn hiện lên dưới lớp da tái xám, nhìn rất kinh hãi.

Phong Linh bực bội, thở than.

-Lúc đầu còn tưởng chỉ là giãn tĩnh mạch đơn thuần. Khi khô nhà nó, càng ngày càng nhiều càng dày đặc. Lúc nhúc một đồng thể này! Ai, muốn ối mưa, đầu cũng giật giật nhức nhối.

Nói xong mặt gã ta liền nhăn nhó chịu đựng, rồi mở miệng kho khan, muốn nôn mà như có vật cản lại, mắc nghẹn không đẩy ra được.

Cung Trường Linh cời áo cho tôi nhìn, tình trạng trên người gã ta còn kinh khủng hơn, cảm tưởng như bị độc tố xâm nhập vào các tĩnh mạch, thật không dám tin. Tôi nhắm mắt lại, cảm giác đau lòng thay gã ta. Khi mở mắt ra lần nữa Cung Trường Linh đang mặc áo lại.

Tư Đồ tức tôi, ai oán.

-Mụ nội nó chứ! Nếu chẳng may bị bọn chúng nó chui lung tung tới tim hoặc não rồi để trứng định cư làm ô thì chết quá tàn khốc kinh dị rồi. Tôi còn con nhỏ a, tiểu bảo bối của tôi, Vũ Linh bé bỏng của tôi. Hu hu.

Mặt Thiên Hương vốn cũng nhợt nhạt lắm rồi, chợt trắng bệch khó coi như xác chết trôi sông, ôm bụng nghiêng người ọe ọe mấy tiếng lên con buồn nôn.

Cơ thể bọn họ quả thật nhìn như mắc bệnh giãn tĩnh mạch giai đoạn cuối, khắp nơi ngang dọc như mạng nhện những đường tơ tím tái xanh xao. Dưới ánh lửa vàng sáng, da mặt, da cổ, da tay bọn họ mỏng manh nhợt nhạt, những con ký sinh trùng hiện lên tòm lợm như con ác mộng, nằm yên lặng không động đậy, như hút đủ máu ngũ no say.

Tôi cũng vạch áo tự xem xét, nhìn một hồi liền thả lỏng thở phào, cũng không có cái mạch máu ngoằn ngoèo gì hết. Có điều hoa văn kỳ quái vùng đan điền, những ký tự cổ văn bí ẩn dường như lan ra nhiều hơn, màu sắc hơi ngả về xanh tái nhưng lại ánh lên lấp lánh như xà cừ.

Chợt cảm nhận có ánh mắt bắn tới, ngẩng đầu, thấy Mạnh Chương đang nâng cằm đối lại, dường như bận tâm suy tư đăm chiêu điều gì đó. Tôi nhủ mảy không vui thích, mặc dù gã bề ngoài nói cười dễ dãi, nhưng hơi thở hắc ám luôn nhắc nhở tôi cần đề chừng đề phòng. Tốt nhất gã đừng đánh chủ ý quái

quý gì liên quan tới tôi. À không, nếu gã nhận biết thêm được vấn đề gì đó, vẫn lên lân la tí tê dò hỏi.

Đưa mắt liếc nhìn Âu Tử Dạ, ngoại trừ râu ria không cạo tóc tai lòa xòa bất thường thì cũng không thấy thương tích gì. Anh ta chậm rãi mở mắt, chất giọng trầm lạnh đều đều thoát ra.

- Thiên Hương, lại đây!

Thiên Hương lập tức nước mắt lưng tròng, bước nhanh tới ngồi bên cạnh anh ta, run rẩy nói.

- Ca, làm sao đây? Em không muốn chết kinh tởm thế này!

Âu Tử Dạ chẳng mấy khi biểu lộ xảm xúc, vươn tay xoa nhẹ đầu cô, chất giọng ôn nhu khiến cho tôi giật mình tưởng nghe nhầm. Hay bị ai nhập hồn cướp xác?

- Đừng sợ! Sẽ ổn thôi!

Cung Trường Linh nhìn ngắm hai cánh tay, buồn bã.

- Sao bảo bọn chúng chết lạnh cả rồi? Cảm ứng thấy nhiệt độ cơ thể con người thì theo bản năng chui qua da sao? Ban đầu tưởng đau bao tử do vận động nhiều, hoặc do thiếu ngủ mà chóng mặt nhức đầu. Ai dè, khôn nạn!

Giọng Minh Đăng cau có, chán ghét lật lật xoay xoay bàn tay.

- Lúc đầu nhỏ xíu ngần ngừ như một nhúm lông chó mèo, giờ mới qua 3 tiếng dài thế này là do hút máu của vật chủ lớn lên sao? Bà mẹ nó, chắc không kinh khủng tới mức bị uống cạn khô máu mà chết chứ? Để cho lũ ký sinh trùng này vân du tứ hải trong cơ thể, nghĩ liền muốn chửi.

Phong Linh sờ cổ sờ mặt, giọng bùi ngùi tê tái.

- Hay là lấy dao lôi chúng ra. Bây giờ còn ở bề mặt, đợi thêm mấy tiếng nữa, bọn nó lấy đủ sinh lực để chui vào sâu hơn, muốn lấy ra cũng không được.

Tư Đồ gất gông gào lên.

- Mụ nội bọn nó, nhiều như thế này, lấy bao giờ mới xong? Được rồi, coi như lấy hết ra, cũng chết vì mất máu, không thì cũng vong mạng vì nhiễm trùng.

Nghe nói những người thường xuyên phải tiếp xúc trực tiếp chân tay với đất trồng, ao hồ, vật nuôi, mà không có đồ bảo hộ lao động rất dễ khiến ấu trùng giun sán vốn sống tạm bợ bên ngoài nhân dịp chui thẳng qua da vào ký sinh trong cơ thể.

Một khi bị giun xâm nhập vào, chúng gây ra những tác hại khôn lường. Cứ thử tưởng tượng mà xem, chúng có thể trực tiếp lượn lách từng chút một, chui rúc vào các mao mạch. Rồi từ đó nhúc nhích đến phổi, uốn éo tới các phế nang, vắn vẹo đến khí quản, chu du đến thực quản và cư ngụ tại ruột non. Ở đó, sau một hành trình dài hơi vất vả truy tìm vùng đất hứa, bọn giun trưởng thành rồi đẻ trứng, sinh con đàn cháu lũ, gây giống dựng loài thành một xã hội quần cư đông đúc xô bồ.

Trước đó, dấu vết chúng ngao du để lại chính là những đường hầm kênh mương chằng chịt tạo ra những vết như phát ban. Đồng thời chúng còn không ngừng hút máu để tăng kích thước. Những nơi chúng rong chơi qua nổi ửng đỏ như mề đay lấm tẩm trên da vật chủ. Chỉ thử hình dung thôi cũng thấy rùng mình ớn lạnh, nổi hết cả gai ốc.

Mặt mũi ai hiển nhiên cũng buồn thê lương đang công đại dịch, rồi đột nhiên cả lũ đưa mắt nhìn Mạnh Chương với biểu tình chờ mong hi vọng, làm như tên này chuẩn bị phát thuốc tẩy giun miễn phí không bằng.

Tư Đồ mở miệng thăm dò.

- Mạnh Chương, con cú đó đi cũng hơn nửa tiếng rồi, tình hình thế nào?

- Đừng vội, bọn chúng muốn chui qua lớp biểu bì cũng cần 4, 5 tiếng nữa. Từ giờ tới lúc đó...

Mạnh Chương đang nói chợt im bặt, lũ chúng tôi cũng nín thở theo. Vài giây sau gã ta mới ề a tiếp.

- Nhỏ trại thôi, tìm thấy rồi!

Tôi chớp mắt, tìm thấy gì?

Mọi người như được báo tin hỉ, liền chân tay nhanh nhẹn thu dọn. Cung Trường Linh vừa sửa soạn đồ đạc cho vào túi chợt ngừng tay nhìn tôi rồi mở miệng.

- Này, cậu không bị chúng xâm hại sao? Tiểu Mặc Tử nhà cậu chính là bị ngâm nước lâu nhất đó!

Tôi lắc lắc, chỉ Mạnh Chương và Âu Tử Dạ.

-Bọn họ cũng không đó!

Tư Đồ khoác ba lô lên vai, cảm rằm ghen tị.

-Tên Hắc Báo kia thì tôi không rõ, vị tam tiểu thư nói anh ta máu có độc, lũ giun cũng ngại tới gần. Tôi bảo hay cho xin tí huyết thanh khử trùng. Cô ta lại lạnh lùng nói, trùng chết người cũng mất nửa cái mạng. Còn tên Mạnh Chương, hẳn khoe có thần hộ mệnh bảo vệ. Cóc ghê, thần hộ mệnh của mình đang hú hí với gái sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 160: Chim Và Cá

Mạnh Chương dẫn đầu, chúng tôi lủi rủ theo sau, đèn mờ đều bị rút xuống đáy đầm cỏ, cũng may còn lại một cây đèn pin cầm tay dự trữ trong ba lô của Phong Linh, không thì cả lũ lại lọ mọ lần mò trong bóng tối. Tôi nhớ tới cây dao Cung Trường Linh cho mượn làm mất, nói với gã ta một câu xin lỗi.

Chúng tôi đi không được nhanh, thứ nhất dù biết phương hướng nhưng trong này hang hốc liên thông, ngã năm ngã bảy còn vô số loạn thạch ngăn đường chắn lối, ánh sáng lại có hạn thành ra chập vật khó nhọc một hồi lâu mới tới nơi.

Trong bóng tối dày đặc phía trước bỗng nhiên hiện ra điểm sáng vàng vọt, dịu dịu mà lạnh lạnh, cảm giác ma quái như những đốm lửa ma trôi chập chờn bay bổng.

Càng đến gần điểm sáng càng lan rộng, cũng chẳng đậm lên bao nhiêu, không giống ánh sáng do đom đóm tạo ra. Tựa như chúng có những điểm nổi bật lại kết nối nhu hòa với nhau. Hơn nữa chúng chỉ là là mặt đất, tựa như ánh hào quang vậy, còn thoáng loang loáng lấp lánh.

Một tràng âm thanh “Cứu cứu cứu!” dài miên man, da diết mà oán hận đột ngột vang lên giữa khung cảnh tối tăm tịch mịch, khiến tôi thoáng chốc rùng mình kinh sợ.

Hệ thống hang đá như một cái mic khổng lồ, chẳng những khuếch đại âm thanh thu vào còn làm nó biến dạng sau đó mới lan truyền đi. Âm thanh “Cứu cứu cứu!” không ngừng rít gào, va đập rồi dội lại liên tục, tạo cảm giác cổ quái như có oán vong canh giữ nơi này gầm rú.

Dưới ánh sáng đèn pin, một thứ gì đó lặng lẽ vỗ cánh lượn tới, khuôn mặt kỳ lạ của nó làm tôi giật mình sững sờ không thôi.

Một cái đầu người lông lá, ánh nhìn dữ tợn, khuôn mặt trắng như phủ sương giá, tung cánh bay đến làm tôi đứng hình nín thở, thiếu điều hét toáng lên bỏ chạy nếu không phải vây xung quanh tôi là một đồng người.

Nó đến gần hơn tôi càng kinh sợ hãi hùng. Đây là một con chim, nhưng mà...

Khuôn mặt trắng toát, là phủ một lớp lông tơ như tuyết, hốc mắt khá to, mí rõ ràng, con ngươi màu vàng như phát tinh quang với chấm tròn đen, sống mũi cao thẳng tắp với hai cái lỗ hít thở be bé, đặc biệt rùng rợn, miệng là môi chứ không phải mỏ. Tổng thể mà nói, ngũ quan tựa tựa con người.

Chính là nói phần thân dưới là một con chim to như con đại bàng, lông vàng xen đen hoa văn đẹp mắt, hoàn toàn có cấu tạo bình thường của một con chim thích hợp để bay đêm do thám. Nhưng cái đầu của nó, là vác luôn cái đầu của một con khỉ gắn lên. Một con khỉ hao hao mặt người lại còn là một mặt người trắng bệch âm trầm thoát ra khí tức tử vong.

“Cứ cứu!” nó kêu thêm một tràng ngắn nữa khi đập lên cánh tay Mạnh Chương, đầu xoay nghiêng một góc 90 độ, nhìn lũ chúng tôi. Ra là thú cưng của gã, dọa tôi xém ngất xỉu.

-Phía trước chính là nơi xử lý đám trùn cực kỳ tiện lợi, đơn giản mà không tốn tiền, mang lại hiệu quả tức thì, không đau không chảy máu.

Mạnh Chương vươn tay vuốt ve vật nuôi, buông lời nhàn nhã giới thiệu. Thiên Hương không nhịn được phát biểu, mấy người còn lại cũng đồng tình.

-Mặt khỉ thân chim, nếu nhìn lướt qua, còn tưởng gắn đầu người. Ghê quá đi!

“Cứu cứu cứu!”

Một tràng phản nộ gay gắt vang lên, gương mặt của con khỉ càng trở trên hung tợn, miệng ngoác rộng khoe hàm răng nhọn hoắt của loài chuyên cắn xé da thịt. Cảm tưởng như một tên tâm thần nổi cơn điên loạn, vừa vung dao khí thế muốn chém muốn giết miệng lại la lối “Cứu cứu cứu!”

Mạnh Chương vỗ vỗ xoa nhẹ, biểu tình an ủi, miệng nói chân vẫn bước đều.

-Nó tên Su-la, rất thông minh, nghe hiểu tiếng người nói, cho nên rất bức mình nếu như ai buông lời chê bai.

Mọi người vì bộ dạng kinh khủng không đụng hàng của nó mà có chút ngán ngẩm chẳng muốn thảo luận thêm. Có điều Mạnh Chương vừa dứt lời, đột nhiên cái đầu quay ngoắt 180 độ.

“Khéck kéck kéck” một tràng dài rùng rợn như lợn bị chọc tiết hú hét, là một cái đầu cú nghiêm túc không chỉnh sửa với đường diềm hoa văn mặt hình trái tim ấn tượng. Ánh sáng chiếu vào đôi mắt, phản quang lại là một bầu trời đêm lấp lánh tinh tú. Một đôi mắt trời đêm tuyệt đẹp có điều không thấy con người đâu cả?

Tôi phải vươn tay áp lên ngực đè nén trái tim đập hỗn loạn. Bà mẹ nó chứ, hù chết người mất!

-Nó tên zeus, vì nó bị mù nên cũng rất nhạy cảm, nếu chọc giận Su-la thì nó cũng rất không vui vẻ.

Cả lũ cũng chỉ biết mở lớn mắt kinh nghi sững sờ trừng lại. Một con chim có đầu khi thì cũng thôi đi, lại chẳng ngờ hai đầu, đầu kia còn là một con cú mù loa. Quả là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Được rồi, vùng ánh sáng có chút lung linh mị hoặc kia đã tới rất gần, chúng tôi tạm dẹp hình ảnh con chim quái dị sang bên.

Cả đám đứng ngăn người trước một vùng lân quang lỏng lẻo dập dềnh.

Đây cũng là hang có thạch nhũ rủ xuống và măng đá mọc lên, ánh sáng phía dưới hắt lên, chúng bắt sáng và phản lại thứ sắc màu nhợt nhạt ma mị. Kèm theo đó làm cho hình khối khắc họa tựa như tăng thêm phần kỳ quái. Còn cảm tưởng như có những cái bóng âm thầm bò trườn trên đỉnh đầu.

Trong hang là một hồ nước nông, chắc chỉ sâu khoảng 1m, cũng không rộng như đầm lạnh kia, nhỏ bằng 1/4. Đứng từ trên bờ cúi xuống nhìn, có thể thấy nước trong vắt phủ đầy cát sỏi. Trong nước sinh trưởng một loại cỏ thân mềm sọc ngang trắng xen vàng. Theo sóng nước đám cỏ dài chừng 20 cm không ngừng lay động uốn lượn, ánh sáng vàng nhàn nhạt là từ cơ thể chúng tự tỏa ra.

-Oa, đây là cỏ gì?Đẹp quá!

Thiên Hương không nén được kinh ngạc hỏi. Còn chưa dứt lời Tư Đồ miệng nhanh nhẩu chen vào.

-Thế ăn cỏ này để tẩy giun à?

Mạnh Chương hơi hất cánh tay để Sula vỗ cánh tung bay êm ru không tiếng động, ngoại trừ âm thanh nó “Cú cú cú” vang vọng. Miệng gã thông dong nói.

-Ai muốn xuống lấy chúng đầu tiên?

-Để tôi!

Tư Đồ miệng nói chân động, đã bước vào hồ nước.

-Í, nước cũng không lạnh lắm, ngược lại cực dễ chịu.

Thông báo xong gã cúi người quơ một cái liên bút được một cọng cỏ. Sau khi ngọn cỏ ra khỏi nước thì dài hơn một chút, nó uốn éo vắn vẹo, như muốn bắt lấy bàn tay gã. Tư Đồ nhìn chăm chăm nó một hồi mới la làng tố cáo.

-Đù, tên kia, đây đâu phải cỏ, là lươn mà?

Mạnh Chương cười cười, vẩy vẩy tay ý bảo gã lên bờ. Tư Đồ làu bàu trong miệng.

-Ăn lươn nướng cũng được, nhưng bộ dáng quái chiêu thế này chẳng biết có chứa độc tố gì hiểm nguy không?

Lên bờ rồi Mạnh Chương mới nói.

-Độc thì có độc nhưng không phải lươn đâu. Cứ nhìn sẽ rõ.

Mọi người châu đầu nhìn, chỉ thấy cọng cỏ ban nãy uốn cong mình cuốn lấy cổ tay Tư Đồ, một bên phóng ra ống hút cắm xuống da thịt, nơi vị trí có giun bên dưới.

Theo cử động co vào giãn ra của những vòng tròn trên ống hút, con trùn chỉ đơn giản chậm rãi bị kéo đi.

Cung Trường Linh gào lên đầu tiên.

-A, này có khác gì con thủy quái ở đầm nước lạnh? Phương Vi, anh cảm thấy sao?

Tư Đồ nghe hỏi mặt hơi ngơ nghe một tí rồi chột nhoeo miệng tươi tắn cười.

-Quả thật như Mạnh Chương review. Trường Linh, cũng xuống đó tự bắt lấy một em kiểm chứng!

Được con chuột bạch đầu tiên bảo đảm cả lũ thử phào một hơi hăm hở lao xuống đầm nước, túm lấy một chú em. Những con vật đột nhiên bị bắt đi cũng không sinh quá nhiều kháng cự, cảm giác ngoan hiền thật sự giống bắt lươn trong ao nuôi. Nó chỉ hơi cong cơ thể lại, sau đó cảm ứng thấy đồ ăn, một bên phồng ồng hút ra bắt lấy trùn chỉ dưới lớp da.

Cũng chẳng có tiếng “dòn dọt” kinh hãi phát ra, không thấy máu chảy, chỉ là thấy rõ con giun kia đang từ tốn bị kéo ra, không cách gì cưỡng lại lực hút.

Tôi hỏi Tư Đồ.

-Anh có đau không?

Gã lắc lắc.

-Hơi nhói một tí, cảm giác tựa kiến cắn, rồi rất nhanh biến mất.

Con giun bị lấy ra ngoài rồi, Tư Đồ cũng giặt con lươn ra. Trên da để lại một chấm đỏ nhỏ xíu là nơi con giun thoát ra và mấy vết hằn là dấu răng vòng tròn xung quanh.

Gã lại đưa nó tới vị trí khác, con lươn quen mùi một phát phồng ồng hút xuống, bắt đầu lặp lại quá trình nạp dinh dưỡng.

-Con này thuộc bộ cá chình, gọi là cá chình phát quang, có tập quán cắn một phần đuôi xuống cát tựa như rong tảo rồi phồng vòi hút khi con mồi bơi qua. Nó thích sống ở vùng nước âm áp, chỉ khi vào mùa giao phối mới bơi tới đầm lạnh mây mưa với đám huyết chình cái kia.

Mạnh Chương vừa dứt lời tôi và Tư Đồ đều hiểu kỳ. Tôi hỏi.

-Tuy là cùng bộ cá chình nhưng kích thước quá chênh lệch cách biệt rồi, một con dài 25 cm to cỡ 3 ngón tay và một con dài 1m to cỡ cổ tay, lại là cùng một giống loài?

Đám kia cũng đang cho cá chình phát quang ăn giun, tai vô thức vênh lên hóng hót. Minh Đăng tò mò.

-Thì cũng giống kiểu người lùn giao phối với người khổng lồ ấy mà. Đứa trẻ sinh ra chắc là người bình thường chúng ta?

-Tào lao!

Thiên Hương liếc xéo cậu chàng. Phong Linh cũng quan tâm.

-Không chỉ bề ngoài khác ngay đến tính cách cũng một trời một vực. Cá chình phát quang này rõ ràng hiền lành hơn nhiều.

Mạnh Chương đứng lên, vươn tay đón Sula về, nói tiếp.

-Cá chình phát quang là giống đực. Tới mùa hè khi nhiệt độ nước đầm lạnh kia bớt khắc nghiệt, chúng dựa vào cơ thể bé nhỏ luồn lách dễ dàng dưới những khe nước ngầm trong lòng đất mà bọ cá huyết chình cái kia bó tay. Tại đó diễn ra một trận giao hoan cuồng vũ, cuối cùng cá đực chết, cá cái sẽ ăn thịt chúng.

Thiên Hương nghe tới đó giận dữ dùm lũ cá đực.

-Eo, lũ cá huyết chình cái đúng là nhẫn tâm tàn ác, gười thấy mùi máu là xâu xé cả đồng loại, ngay đến bạn tình cũng không buông tha.

Mạnh Chương nhún vai.

-Chịu thôi, đây là tập tính giống loài, không thể thay đổi được. Cá sau khi nở từ trứng phân chia giới tính rõ ràng, con cái ở lại con đực bơi đi. Cứ thế, chu trình sinh trưởng và giao giống tuần hoàn nối tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 161: Diệt Triệt

Đột nhiên ánh mắt vô tình bắt lấy một tia sáng. Không đợi tôi kịp nhìn xem đó là gì từ đâu tới thì tia sáng kia đã vội biến mất.

Tôi ngẩng đầu ngo quanh nhưng chỉ có bóng tối vây lấy hồ nước màu hoàng kim, nghĩ mình chắc nhìn nhầm. Mắt lơ đãng lại bắt được tia sáng bất chợt lóe lên trong một hang tối. Cơ thể cũng theo đó chợt giật nảy, một âm thanh rè rè quái dị vang trong óc khiến tôi kinh nghi.

Bạch Ngân lượn tới bên cạnh, nhỏ giọng thăm thì.

“Đương Dương, trước mặt hướng 2h.”

Tôi sững sốt nhìn cô không hiểu mô tê ắt giáp. Lại nhìn về hướng 2h, trong hang tối đen đặc, một thứ gì đó âm trầm ẩn mình. Bạch Ngân thấy tôi còn ngây người chân chừ, dán sát thân hình, thấp giọng bồi thêm.

“Thật ra không sao! Cứu anh lúc ở dưới đầm lạnh lúc đầu là nó. Tôi chỉ phụ trách đưa anh vào bờ”.

Cô vừa dứt lời tôi lại càng bàng hoàng nghi hoặc, thì thào hỏi lại.

-Rốt cuộc nó muốn gì?

Bạch Ngân lắc nhẹ, thăm thì.

“Không rõ, có thể nó muốn gặp riêng anh chỉ để trả lại đồ.”

Tôi vừa nghe cô nói vậy cũng không nghĩ ngợi gì thêm nữa, nhìn một lượt bọn họ, cười ngượng ngao một cái, nói.

-Mấy người cứ từ từ trị thương điều dưỡng, tôi ra đằng kia đi vệ sinh.

Từ Đò nhìn tôi treu chọc.

-Cậu đi một mình được không đó? Có cần tôi nhờ Mạnh Chương hộ tống?

Tôi không nói gì đã nóng vội đảo bước. “Chít chít” một tiếng tiểu bạch thử nhảy tót lên người bám theo. Tôi thờ dãi nhìn Bông Tuyết, không còn cách nào khác đành phải để nó đi cùng, lại nhỏ giọng thắc mắc với Bạch Ngân.

-Tôi tưởng nó không chết thì cũng thương nặng, xem ra ngọn lửa tử lam của Âu Tử Dạ đối với nó không gây nhiều nguy hại!

Còn chưa dứt lời phía sau vang lên giọng thắc mắc đùa cợt của Từ Đò.

-Này Tiểu Mặc Tử, cậu không cần Mạnh Chương thì cũng thôi đi. Bạch Ngân mỹ nhân kia đi theo làm gì?

Tôi quay lại đáp bừa.

-Để chiếu sáng thôi!

Tôi vừa đặt chân vào hang tối, mới chỉ nhìn thấy cánh tay cầm thanh đao bạc quen thuộc, nó đã xoay thân rồi bỏ. Tôi nhìn Bạch Ngân, cô gật đầu một cái, đành tặc lưỡi bám theo.

Nó đi rất nhanh, tôi đuổi theo muốn hụt hơi. Đầu có thoải mái bằng việc chạy bộ một mình trong công viên lúc 4h sáng. Trong này địa hình trắc trở, loạn thạch ngồn ngang, bóng tối dày đặc bao phủ, mấy lần ngược lên nhìn một lúc mới xác định được nó là đang dừng lại chờ tôi bám theo.

-Này này tên kia, muốn nói gì thì nói đại ra đi, dất đi xa như thế này, lát làm sao ta quay trở lại kịp?

Tôi không nhịn được nói vọng tới kẻ đang dẫn đường, nhưng nó chỉ dừng lại nhìn tôi 1s lại xoay thân cầm cúi cậm cụi treo đeo vượt dốc.

Tôi dừng lại nhìn Bạch Ngân.

-Nó định đưa tôi tới chốn hoang vắng để hủy thi diệt tích? Hai chúng ta cộng lại đối phó được không?

Bạch Ngân cười nhẹ.

“Anh nghĩ đi đâu vậy. Nó chỉ muốn dẫn anh tới chỗ nào đó. Cứ đi theo đi, yên tâm, nó không làm hại anh đâu.”

Tôi lại đành bước tiếp, miệng than thở.

-Sao cô lại đứng ra bảo đảm cho nó? Thế này lúc quay lại không khéo lạc đường mất. Rồi chẳng lẽ nói với bọn họ là đi hoài không hết, càng đi càng ra?

Bạch Ngân lại phì cười, mái tóc như ánh trăng khẽ lay động, gương mặt tinh mỹ càng kiều diễm bội phần, toàn thân lấp lánh ngân quang bao bọc, thật sự là lộng lẫy như viên pha lê.

“Muốn giết anh thì lúc ở dưới đáy đầm đã chẳng cứu, đao cũng nhặt dùm cho rồi. Chỉ là đi xa quá cũng không tốt, sợ bọn họ vì lo lắng cho anh lại cùng nhau đi tìm”

Bạch Ngân vừa dứt lời đột nhiên trong đầu lại lóe lên hình ảnh Âu Tử Dạ, nếu để anh ta gặp nó, thì không biết có xảy ra chiến tranh?

“Leng keng”.

Bắt chợt bên tai nghe thấy âm thanh kim loại va chạm. Dừng lại ngó quanh nghe ngóng lại không nghe thấy được gì hết.

“Lộp bộp lộp bộp”.

Mơ hồ như có tiếng động dồn dập truyền tới, tựa như thứ gì sắp chạy đến. Tôi xoay thân nhìn ra sau, nhưng tuyệt chẳng có gì hết. Chỉ có bóng tối vô hạn khủng bố ngự trị cùng những tảng đá vô tri vô giác yên lặng nghỉ ngơi.

“Gì thế?”

-Cô không nghe thấy gì sao?

Bạch Ngân mờ mịt lắc nhẹ.

“Leng keng leng keng”.

Lại một chuỗi âm thanh kim loại va chạm, vang lên mơ mơ hồ hồ, không thể phân biệt nổi nó đến từ phương hướng nào, là đằng trước hay đằng sau, bên trái hay bên phải? Chỉ biết còn ở khá xa.

“Leng keng leng keng”.

Rất rõ ràng, lần này chắc chắn luôn, là tiếng binh khí giao tranh. Gần đây có người đang đánh nhau sao?

“Lộp bộp lộp bộp”.

Tôi vừa quay đầu lại, một thứ gì đó lao xuyên qua, lạnh buốt tựa như cơ thể lại bị ném vào đầm băng. Miệng tôi mấp máy.

-Bạch Ngân, cô có cảm thấy dị biến gì không?

Bạch Ngân nhìn tôi rồi bay lên nhìn xung quanh.

Tiếng binh khí giao tranh ngày càng gần, ngày càng rõ nét, dường như từ chính xung quanh tôi phát ra, tưởng như của vô số người đang hỗn loạn tham chiến, tưởng như tôi vô tình lạc vào giữa trận đánh ác liệt của một đám người.

Nhưng tôi không nhìn thấy gì hết, chỉ có tiếng động phát ra kè kè, như thể bắt đầu đi chỉ được nghe một đoạn phim không có hình ảnh. Sau đó có tiếng chân chạy đến, gấp gáp, ngày càng đến gần, là của rất nhiều người.

Từ trong bóng tối đặc quánh, tiếng rầm rập rầm rập vọng tới, những khối hình màu xám xịt nhấp nhô đi đến tựa như sương khói co lại hình thành.

Những khối hình như dính chùm với nhau, như từ trong bóng đêm sinh ra lại tách biệt với bóng đêm.

Âm thanh hồi thúc giục gần ngày càng đến gần, đám bóng ma kia theo đó cũng trở nên chi tiết hơn. Nói là chi tiết hơn nhưng thực chất cũng tựa như xem một đoạn băng bị vát lán lóc mốc meo lâu ngày rồi mới lại được mở ra coi, hình ảnh đã trở lên mờ nhòe.

Một toán lính cổ xưa hồi hải chạy tới, khi lướt qua tôi tất cả âm thanh bỗng nhiên biến mất. Mắt trăm tên khô cốt khí tức tử vong, đội mũ giáp mặc giáp trụ tay cầm trường thương lặng lẽ không tiếng động lao về phía trước rồi lại hòa nhập vào hắc ám làm một. Phía trước mặt có gì đó?

“Duong Duong?”

Tôi giật mình bởi tiếng gọi của Bạch Ngân, ngẩng đầu quay sang thì thấy cô đang chạm tay lên vai tôi.

“Sao thế? Anh cảm thấy không khỏe?”

Tôi lắc đầu. Cô ấy cũng là một vong linh, nhưng lại không nghe, không nhìn, không cảm thấy gì hết. Vậy cũng chỉ có thể chứng minh đó là ảo giác của tôi.

“Nó dừng lại một lúc rồi!”

Bạch Ngân thông báo, tôi xoay đầu. Nó dừng lại đợi tôi trong một lối đi trống trải rộng rãi. Đằng sau nó là một khoảng tối tăm, hình như bị một khối đá to lớn chắn ngang, hai bên là vách hang dựng đứng, cao chót vót không nhìn thấy trần, đỉnh đầu cũng toàn là màn đêm thăm thẳm. Đây là lối cụt?

Nó giờ thanh đao bạc sang ngang.

Bạch Ngân đẩy nhẹ tôi một cái.

“Tôi lấy đi, nó trả lại đao kia!”

Tôi gạt nhẹ mấy móc bước tới, Bạch Ngân vẫn lơ lửng bám theo.

Nó có dáng dấp của con người. Chính xác mà nói, là vóc dáng của Âu Tử Dạ, khuôn mặt như đúc từ một khuôn nhưng không có lấm tấm râu ria bỏ quên chưa cạo, ngay đến ánh mắt cũng không chút sai biệt, thậm chí còn có phần hoang dã hơn.

Mái tóc dài hắc ám cũng không che dấu được thân thể không mảnh vải. Ở trên bả vai trái dấu vết da thịt nhăn nhúm loang lổ, đỏ hồng xen cùng cháy đen.

Bàn tay phải cầm đao bạc vươn ra cũng để lại một ít dấu vết tương tự, vết bỏng của hỏa nhiệt tử lam thiêu đốt, tựa như vẽ một hình đồ án quỷ dị.

Tôi cầm lấy lại thanh đao, lùi bước. Nhìn nó một hồi mới mở miệng.

-Cảm ơn!

Tôi vừa dứt lời, nó đột nhiên sụp xuống. Tôi vì canh cánh phòng bị liền như bị điện giật, nhảy lùi ra xa, va vào người phía sau. Quay lại là Bạch Ngân.

“Anh hoảng sợ cái gì, nhìn lại xem!”

Tôi quay lại, chỉ thấy nó cúi đầu đang quỳ một chân xuống. Trong đầu đồng thời vang lên âm thanh rè rè như sóng vô tuyến chấp chôn.

-Nó là đang...?

Tôi kinh nghi, Bạch Ngân giải thích.

“Nó là đang làm lễ nhận chủ.”

Tôi cảm thấy mình như rơi vào sương mù. Bạch Ngân bổ sung thêm.

“Bây giờ chỉ cần cậu ban cho nó cái tên, là xong.”

-Này này, cô đang nói cái quái quỷ gì vậy? Sao khi không chuyện này lại xảy ra với tôi?

Bạch Ngân đứng ở phía sau tôi, chăm chú nhìn nó, giọng điệu tiếc thương, ánh mắt cũng trở lên sâu lắng đồng cảm.

“Tôi chỉ biết một chút, nó thuộc tộc Diệt Triết, một trong những chủng tộc cổ xưa nhất, có thể xem là đầu tiên của thừa khai thiên lập địa, nhưng tồn tại tới thời Đế Thuần thì bắt đầu suy vong, cuối cùng tuyệt tích. Những khối thi kiến treo trên cây Tử Cốt thực chất là một dạng quan tài dưỡng thi. Có lẽ bắt đầu từ thời kỳ Huyền Đế Chuyên Húc, bọn họ đã dùng tộc người Diệt Triết như một loại nguyên liệu để luyện đan cầu trường sinh bất tử... Dùng sinh mạng của người khác để kéo dài sinh mạng bản thân, diệt cả một tộc người để tạo ra phương thuốc của thần tiên, mang lại hi vọng và trở thành niềm kiêu hãnh của tộc nhân, vậy là đúng hay sai?”

Bạch Ngân nói tới đó dừng lại, tôi cũng thất thần nhìn kẻ đang kính cẩn quỳ trước mặt. Đầu nó cúi xuống vẫn đang chờ đợi ban tên. Đầu óc tôi ù ù cạc cạc, quả thật chưa chấp nhận nổi sự tình, phải đặt tên thu nhận thật sao?

-Bạch Ngân, tôi rất cảm kích cô đã tiết lộ thêm thông tin quý báu, nhưng mà trọng điểm, cái thứ vốn chết rồi sống lại thì cũng thôi đi, sống lại rồi biến thành Âu Tử Dạ thì cũng thôi đi, còn vô duyên vô cớ nhận thức tôi làm gì?

Bạch Ngân nhú mày, dăm chiêu lắc nhẹ, một lúc sau mới lại nhìn tôi nhẹ giọng nói tiếp.

“Truyền thuyết cổ đại viết rằng tộc Diệt Triết vốn không dễ chết, đây chỉ là quá trình tự phong bế ngủ sâu. Vào thời Hiến Viên Hoàng Đế, bọn họ đã biết lợi dụng một vài khả năng siêu phàm của tộc Diệt Triết, biến cả tộc Diệt Triết trở thành vũ khí chém giết bách chiến bách thắng lại tuyệt đối trung thành, tuy nhiên bọn họ vẫn ghen ghét đố kỵ những khả năng đặc biệt đó...Dương Dương, tôi chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, anh nên tiếp nhận nó, nó chính là kẻ sống sót duy nhất của một bộ tộc cổ xưa giờ chỉ còn được ghi chép lại trong điển tịch...Đừng để nó rơi vào tay Mạnh Chương...”

Cô vừa dứt lời, tiểu bạch thủ đã kêu “chít chít” một tiếng, cũng không biết mang hàm ý gì.

-Tôi làm sao bảo hộ được nó? Thân mình còn lo chưa xong.

Bạch Ngân lắc lắc.

“Nó sẽ bảo hộ anh, chỉ cần anh trở thành chủ nhân. Chỉ cần anh đặt tên, sức mạnh của nó sẽ thức tỉnh hoàn toàn, đến lúc đó gã Mạnh Chương kia muốn động cũng phải dè chừng.”

Tôi lại nhìn nhìn kẻ giống y đúc Âu Tử Dạ đang quỳ một chân trước mặt.

-Gã Mạnh Chương muốn mang tên này về chế tiên đan được liệu cho Miêu tộc ở Thông Linh?

Bạch Ngân gương mặt khản trương, đột nhiên bay trái bay phải lộn lên lộn xuống cuống quýt như có lửa đốt đốt, miệng cũng gắt gỏng.

“Duong Duong, đừng dài dòng lời thôi nữa, mau mau đặt tên, đặt xong có gì nói sau.”

-Vậy...

Tôi có chút lúng túng, đưa mắt nhìn thanh đao bạc, trên lưỡi đao khắc chữ ...

-Vậy tôi đặt tên cho anh là...Ưu Đàm

Vừa dứt lời, người đó ngẩng đầu ngược nhìn. Tôi ngại ngùng nói tiếp.

-Ưu Đàm là tên một loài hoa mấy ngàn năm mới xuất hiện, nó mang theo phúc đức và cát lành cho người hữu duyên hạnh ngộ. Anh cũng mấy ngàn năm rồi mới tỉnh giấc...tôi không cần anh phải đi lang bạt khắp nơi trừ gian diệt bạo, chỉ mong anh có thể yên ổn một chỗ, bình bình an an đến hết đời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 162: Khế Ước

Nó nhận được tên liền ngẩng đầu, khuôn mặt bỗng trở lên nhu hòa rất nhiều, ngay đến ánh mắt cũng tựa như bớt sắc lạnh. Bàn tay phải Ưu Đàm vươn lên, bàn tay có dấu vết cháy xém. Tôi vô thức đưa tay xuống, những ngón tay nó bắt lấy, 10 ngón đan xen, theo đó một dòng điện lạ kỳ từ bên tay đối phương chạy tới, quán lấy cổ tay tạo ra một hoa văn ẩn ký màu đen, tựa như vòng đeo, mà đồng thời phía cổ Ưu Đàm cũng hiện lên một vòng ẩn chú tương tự.

Tiếp theo từ ẩn ký nơi cổ, một loạt tia sáng hoàng kim nhẹ nhàng phát tán chạy lan đi khắp cơ thể, vươn lên cả gương mặt. Tựa như mạch máu được đổi bằng kim tuyến, hiện lên trên bề mặt da, càng lan tỏa càng rực sáng, theo đó một chút bụi kim tuyến nhẹ nhàng phát tán ra xung quanh nhưng vẫn vút bên cạnh.

Tôi bị hình ảnh lộng lẫy trước mắt mê hoặc, đầu óc choáng ngợp trống rỗng, trong mắt trong óc chỉ còn lại con người được những tinh thể lấp lánh như kim tuyến bao bọc. Khóe môi khẽ nhếch, chợt cảm thấy nhột được một con thú hộ mệnh mà mị thể này cũng không tệ, dù sao nhìn Ưu Đàm thể nào cũng thuận mắt ưa nhìn hơn Hắc Hồn vạn phần.

-Này anh có thể biến thành người khác được không?Biến thành Lưu Diệc Phi hoặc Lâm Tâm Như cũng được. Chứ khóa khuôn mặt của Âu Tử Dạ, có chút khó thích ứng.

Tôi còn chưa dứt lời chợt một tràng “Cú cú cú” thất thanh liên tục như xé màn đêm, vang vọng quanh khiến tôi giật mình. Phía lối đi tới, một chấm trắng lẳng lẽ lượn đến, một khuôn mặt giống người nhẹ nhàng vỗ cánh với ánh mắt trợn trừng hung ác nhe hàm răng nhọn hoắt nham hiểm.

Sula đậu trên một mỏm đá, cúi đầu dữ tợn nhìn xuống. Tôi còn chưa hết kinh hãi mới phát giác thêm một bóng đen từ trong vùng hắc ám hiện ra.

Mỗi một giây cái thứ đó tiến tới gần hơn tôi lại càng cảm nhận rõ khí thế uy áp tựa như hung thần, chỉ xuất hiện thôi cũng đủ khiến người ta vô thức kinh sợ.

Tôi hơi vận lực, kéo Ưu Đàm đứng lên.

-Bây giờ anh tạm lánh thân trước.

Tôi nói, nhìn nó, không biết có nghe hiểu không. Trong óc lại vang lên chuỗi âm thanh rè rè nhiễu loạn. Tôi quay sang thắc mắc với Bạch Ngân.

-Bất đồng ngôn ngữ thì sống chung làm sao?

“Nó có thể hiểu chút chút, về sau thân cận hơn tự nhiên tâm linh tương thông thôi”.

Kể mới tới đã tách khỏi hắc ám, từ trong đêm tối hiện ra rõ ràng, cơ thể ngùn ngụt hắc khí bao bọc, tuy không rõ hi vọng trên mặt nhưng chỉ cần liếc sơ đã cảm thấy tốt nhất tránh xa 3m không nên đụng vào.

Bạch Ngân cũng rất tự giác dán sát bên tôi. Tôi quay lại nhìn Ưu Đàm, nó thì nhìn cái người đang đến rất gần rồi, ánh mắt hung hiểm như hổ dữ nhìn kẻ thù.

-Tôi sẽ không sao. Anh cứ đi đi.

Ưu Đàm nhìn tôi một lúc, ánh mắt lo lắng chần chừ.

-Đi đi!

Tôi không kiên nhẫn gất lên, nó đành nhảy lùi ra xa, xoay thân chạy về hướng lối cụt. Cơ thể trong đêm tối như ngọn đèn tỏa sáng trong ngọc lưu ly, lung linh mộng ảo, càng nhìn càng như bị thôi miên. Quanh quần bên người Ưu Đàm như có ngàn vạn con đom đóm nhẹ nhàng lưu động, lưu luyến không rời.

-Mặc Minh, cậu lại đặt tên tùy tiện như vậy?

Tôi xoay đầu cười ngượng ngao, không tự nhiên đáp.

-Tôi thấy cái tên cũng rất hợp với nó...

Âu Tử Dạ âm trầm nhìn tôi một chút rồi bước tới gần hơn nữa, Bạch Ngân vội vã lượn ra chỗ khác. Anh ta nhẹ nhàng đoạt lấy thanh đao bạc từ tay tôi, ngắm nghía.

-Vô đao đâu?

Tôi bị hỏi, máy móc mở túi xách lục tìm đưa trả. Làm như hắn là chủ nợ tôi đòi đồ tôi mượn.

Vô đao trạm khắc hoa văn Ưu Đàm bảy cánh trắng muốt như từng cụm bông tuyết rải rác buông rơi.

-Bảy cánh hoa tượng trưng cho 7 đại tội con người mắc phải. Nghe nói nếu chẳng may bị quỷ tội đồ ghé thăm, ném một cánh hoa Ưu Đàm xuống thì có thể thoát được 1 kiếp nạn. Nếu có ẩn kỹ hoa Ưu Đàm bên thân thì tránh được mọi cảm dỗ trần tục, không bị xấu xa mê hoặc, tâm luôn thanh tịnh, an nhàn đến hết đời.

Âu Tử Dạ vừa từ tốn nói tay vừa quán một sợi chỉ đỏ được bện tinh xảo chắc chắn vòng quanh miệng bao. Sau đó hơi cúi đầu đeo bao kiếm bạc dõng tới bên hông tôi, tiếp tục cột vào đai quần thắt nút cẩn thận.

Anh ta lùi lại nhìn tôi nói tiếp.

-Như vậy bao và kiếm luôn ở bên cạnh, cũng không sợ rơi mất.

Tôi có chút tiếp thu không nổi tình huống trên, hay là Âu Tử Dạ ăn nhằm uống lộn thứ gì?

-Anh không phản đối việc tôi tiếp nhận Ưu Đàm?

-Có kẻ bảo vệ cho cậu thì tốt chứ sao? Chỉ là không thích cậu đặt cho nó cái tên như vậy.

Tôi cười cười gãi đầu.

-A, vậy sau này đổi tên được không?

Âu Tử Dạ lắc nhẹ.

-Tên là thứ một khi đã đặt thì không thể xóa bỏ. Tựa như việc tộc Diệt Triết theo bản năng nhìn thấy người đầu tiên khi mở mắt thì coi là chủ, nhìn thấy kẻ thứ 2 thì coi là thù. Không thể thay đổi.

-Anh cũng biết về tộc người đó?

Âu Tử Dạ gật nhẹ, nhìn nhìn phía sau lưng tôi. Tôi quay lại, xa xa ánh sáng vàng kim vẫn lấp lánh như ngọn hải đăng âm thầm chỉ đường dẫn lối trong đêm đông giá lạnh. Ưu Đàm hình như đã đến sát chân vách đá, quay lại nhìn một chút rồi vươn tay đặt lên mặt phẳng.

Ánh sáng như bụi kim tuyến từ bàn tay bám vào mặt đá, sau đó uốn lượn lan ra tứ bề. Bụi ánh sáng huyền ảo phân tán tới đâu mơ hồ nhìn thấy hoa văn trên tảng đá nhúc nhích cử động đến đó. Tiếp theo, một cột hắc khí từ tảng đá phun thẳng lên rồi nhanh chóng tan loãng sang hai bên, từ đó âm thanh ma sát nặng nề vang lên. Từ cột hắc khí, mặt phẳng tảng đá tách ra làm đôi, hai cánh cửa bằng đá từ tốn xê dịch.

Ưu Đàm nhanh nhẹn lách thân đi vào.

Âu Tử Dạ chậm rãi bước tới, giọng trầm lạnh phát ra.

-Truyền thuyết cổ đại viết rằng Diệt Triết vốn là một tộc nhân không xương không thịt, tựa sương tựa khói, có thể đi xuyên qua chướng ngại vật, phát sáng như lân tinh, giao tiếp bằng ý nghĩ. Có thể tái sinh những phần đã mất cùng một tuổi thọ có thể xem là trường tồn với thời gian khiến bao kẻ thèm khát ao ước, ghen ghét đố kỵ. Nhưng vì tính cách đơn thuần lên rất dễ bị gài bẫy hãm hại, rồi bắt giam. Công Tôn Hiến Viên được Huyền Nữ chỉ điểm, ngấm bọ họ 17 năm trong một loại dung dịch thảo dược thì có thể làm thay đổi tâm tính, thao túng Diệt Triết. Từ đó tạo ra một đội quân gần như bất tử, một đội quân 1 người địch ngàn người, nhờ thế chiến thắng được Xi Vưu.

-Oa, không ngờ bọn họ lại lợi hại bá đạo tới vậy!

Tôi sóng bước bên cạnh, cảm thán, tiểu bạch thủ nhảy lên đầu vai bên kia im lặng ngồi hóng hót. Bạch Ngân bay là là bên cạnh Bông Tuyết, Sula vỗ cánh không tiếng động chao lượn trên đỉnh đầu.

-Điệt Triết là một tộc nhân không có hình dạng, loại dung dịch thảo dược mà Huyền Nữ chỉ dạy khiến bọn họ sau khi phá thi kiến chui ra sẽ biến hình thành thứ chủ nhân thích, vì chủ nhân mà bán mạng không tiếc. Vì sự nghiệp thống nhất các bộ tộc, mở rộng lãnh thổ, Diệt Triết trở thành loại vũ khí giết chóc không ghê tay, hạ sát không chớp mắt, bị thương cũng không biết đau, dù có mất nửa người cũng không chết được. Cứ thế vì Hiến Viên Hoàng Đế, từ một bộ tộc thiện lương trở thành ác nhân mà ma quỷ nghe danh cũng phải khiếp đảm.

Chúng tôi đã gần tới bức tường đá, những hạt bụi li ti vàng kim đã sớm biến mất, cửa đá theo đó cũng đóng lại, chỉ còn hắc ám tiếp tục phủ vây, như thể trước giờ vẫn là khối đá nguyên vẹn hoàn chỉnh.

- Vậy ra Ưu Đàm nhận tôi làm chủ là do mất ý thức, bị loại thảo dược đó điều khiển sao? Ngâm lâu như vậy chắc cũng không có thuốc gì giải được rồi? Bây giờ là thời đại hòa bình, tự do và công bằng, tôi sẽ giúp Ưu Đàm làm một con người bình thường, có cuộc sống khoái khoái lạc lạc.

Âu Tử Dạ quay sang chăm chú nhìn tôi, nửa tin nửa ngờ. Tôi cũng hồ thẹn chút chút, bản thân còn đang xoay như chong chóng lo thân mình cùng Ô Nha, Hắc Hồn cùng Băng Tuyết bỏ qua, giờ có thêm Ưu Đàm...đúng là có chút không thuyết phục lắm, khoái lạc cmm. Gãi gãi bên má.

-Ồ, trên lý thuyết tôi vẫn là ông chủ danh chính ngôn thuận, vì thế, ừm, không được thành thạo sung túc thì chí ít cũng sẽ không để Ưu Đàm trở thành loại vô vị đó.

Âu Tử Dạ dòi mắt, liếc nhìn Bạch Ngân, chất giọng lạnh lùng.

-Cô thuộc Miêu tộc, còn tưởng cùng phe với tên Mạnh Chương kia?

Bạch Ngân núp sau lưng tôi, lí nhí.

-Không đâu, tôi chỉ là một con ma vô hại còn luyến tiếc vẻ đẹp nhân gian thôi.

-Cô là một con ma không tầm thường. Phải nói là cô trong Miêu tộc hẳn có thân phận địa vị cao. Thông tin về Diệt Triết là tối cơ mật, phải là Đại Vu Hích? Sau sự kiện đốt sách của Tần Thủy Hoàng Đế, những ghi chép về Diệt Triết đều bị xóa sạch. Rồi cuộc cô là ai?

Bạch Ngân bám lấy cánh tay tôi, không dám nhìn trực tiếp vào Âu Tử Dạ, vo ve nói.

-Tôi không nhớ lúc sống mình là ai, phần lớn ký ức đều bị lãng quên, gặp tình huống gì quen quen thì đột nhiên tin tức nhảy ra thôi. Anh, anh cũng biết rất nhiều chuyện tối quan trọng mà người bình thường không thể nào tưởng tượng ra. Rồi cục thì anh là ai?

Âu Tử Dạ hí mắt nhìn Bạch Ngân càng khiến cô như cá nhỏ trong chậu nhựa bị mèo mướp thò tay đùa nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 163: Sau Cánh Cửa

-Cô là bị kẻ khác phong bế trí nhớ? Chết rồi mà vẫn lo sợ linh hồn cô gây ra cục diện không tốt nên bị mời pháp sư đến chỉnh sửa sao?

Âu Tử Dạ trầm ngâm nhìn Bạch Ngân nhẹ phán. Nhìn trang phục thổ cẩm sắc đỏ lộng lẫy cùng vòng bạc đính đang đeo khắp người đủ biết thân thế lúc sống không đơn giản. Bạch Ngân làm bầm không vui.

-Vậy thì khả năng lớn tôi chết vì hãm hại. Chẳng lẽ do biết nhiều điều không cần thiết nên bị diệt khẩu? Hoặc do tôi nắm giữ bí mật gì đó không thể bại lộ nên phải chết? Mời thầy pháp tới giải trừ được không?

Bạch Ngân vừa dứt lời tôi liền nhanh nhẩu quay sang hỏi Âu Tử Dạ.

-Anh nói có khi tôi cũng bị tên thầy chùa nào đó làm phép xóa bỏ ký ức? Hoặc là thôi miên? Hay là bị ám sát không thành ngã đập đầu trần thương sợ nào?

Âu Tử Dạ từ từ di chuyển đầu, nhìn tôi. Mắt hấn tựa như lỗ đen, không chứa đựng bất cứ tia sáng, chỉ có bóng tối âm trầm tàn khốc nhưng đôi khi lại mang theo bi thương phảng phất, làm người ta chua xót. Thịnh thoảng không chút tiêu cự nhìn xuyên qua một thứ, về khoảng không xa xôi, cảm giác sau một khắc không chú ý ánh ta sẽ tự động hòa nhập vào hắc ám, vĩnh viễn biến mất cùng bóng đêm.

-Khóa trong lòng người so với bất kỳ lời chú thuật nào cũng đều chắc chắn hơn gấp chục lần. Cậu là tự mình đóng lại, vậy cũng chỉ có thể tự cậu mở ra.

Trước mặt chúng tôi là một bức tường đá, bóng tối cũng không che lấp được những hoa văn uốn lượn ngoằn ngoèo như rắn bò trần trụi trên bề mặt. Đưa tay chạm nhẹ, bề mặt rất lạnh, cứ như là băng tảng. Những đường nét nhấp nhô rất mượt mà, không giống do tự nhiên tạo ra, là bàn tay con người điêu khắc sao?

Âu Tử Dạ đặt hai tay lên mặt đá, hắc khí theo đó từ từ lan ra, tựa như nước chảy ngoan hiền trong lòng kênh mương, thường xuyên những ngọn lửa xanh ngọc bích bắn ra, soi sáng khu vực xung quanh.

Hắc khí cùng nhiệt khí như hai con rắn xoắn xuýt bên nhau, cùng dây dưa trong hệ thống như hình đồ án trên bề mặt khối đá. Đi tới đâu soi tỏ hoa văn chạm khắc đến đó. Lan tỏa tới đâu đám hoa văn tựa như được thổi một luồng sinh khí, cựa quậy thức giấc.

Đây là một bức tường đá quả thật được điêu khắc chạm trổ rất nhiều rắn. Chúng tựa như đang ở trong trạng thái ngủ đông, cứ dính chùm một bó với nhau, trái phải quấn quýt xoắn bện, trên dưới lối tiếp kéo dài.

Khi Âu Tử Dạ thu tay lại, nhiệt khí ngọc lục bảo đã bao trùm hết toàn bộ bề mặt, nguyên hình của nó hiện lên là một bức tranh vẽ một gốc cây đại thụ thân to lớn tán xòe rộng. Bức phù điêu cao khoảng 6m, dài khoảng 8m, bên trái khung là hình nhân xà nam tay phải cầm thương và nữ đứng bên phải tay trái cầm khiên, xoay mặt nhìn nhau, bảo hộ đại mộc thụ.

Từ vị trí thân cây, một vết nứt loằng ngoằng chạy dọc từ dưới lên trên, theo kẽ nứt, mặt đá nặng nề chậm rãi xê dịch hình thành hai cánh cửa, mở ra một khoảng đủ cho 2 người sổng bước.

-Đây chính là lối vào trung tâm Âm Huyệt, cũng là nơi nơi trấn yểm của một trong 8 thanh kiếm của Âu Dã Tử, bảo vệ 1 trong 8 viên Ngọc Hồn.

Âu Tử Dạ nói, bước vào trước tiên. Tôi nhìn ra đằng sau, bọn kia còn chưa đến, có lẽ rất nhanh thôi. Tôi bước theo, Bông Tuyết “chít chít” hai tiếng háo hức trên đầu vai, Sula gào rú một tràng “cú cú cú” phản kích cũng bay theo.

Chúng tôi bước vào, cánh cửa phía sau từ tốn lặng lẽ khép lại, bóng tối càng dày đặc phủ vây.

Trong này rất tối, tới mức giờ tay không thấy ngón, chẳng nhìn thấy gì xung quanh tựa như mắt bạn bị bịt lại, chỉ có thể hoàn toàn dựa theo tiếng động của người bên cạnh mà lần bước theo, mỗi bước đi đều phải thận trọng dè chừng. Bạch Ngân tựa như lần quang, không có khả năng tán xạ, nhưng mà Âu Tử Dạ bên cạnh nên cũng không tới mức thần hồn nát thần tính.

Tôi nghĩ chẳng mấy khi có cơ hội ở riêng với anh ta, tốt nhất lên tranh thủ moi móc chút thông tin.

-Anh có biết thanh kiếm tiếp theo là thanh nào không?

Im lặng. Chỉ có tiếng bước chân nhẹ đáp lại.

-Anh tập hợp những thanh kiếm lại với mục đích gì? Nếu như Ngọc Hồn có tác dụng tạo dựng đội quân bất tử vậy bát kiếm lập trận để phục sinh ma thần sống dậy thật sao?

Vẫn im lặng không thêm ngó ngang tới.

-Miêu tộc muốn chiến thần Xi Vu sống lại, dẫn dắt bọn họ trả thù Hoa Hạ, còn anh thì sao? Anh mong muốn điều gì?

Tiếp tục im lặng bước đều tựa như bên cạnh không hề có con ruồi nào vo ve.

-Tộc Diệt Triệt cũng có thể xem là bán tiên rồi. Khi mà sinh mệnh của chúng ta trượt đi một khoảng dài rất lớn, kim giây của Ưu Đàm mới tích tắc vang lên. Vì thế nhiều người nghĩ uống đan dược luyện từ xương thịt tộc Diệt Triệt cũng tựa như ăn thịt Đường Tăng nhỉ?

Lần này Âu Tử Dạ không làm lơ, dừng bước nhìn tôi, trong bóng tối đặc quánh, dù đứng rất gần cũng không tài nào nhìn ra biểu cảm của anh ta, chỉ có giọng nói có chút lãnh đạm thờ ơ, lại gieo theo tịch mịch tang thương.

-Trường sinh bất lão không chỉ là mong ước điên cuồng của riêng các vị hoàng đế. Nhưng từ xưa tới nay có mấy ai thành toàn, mà cái giá phải trả chính là máu thịt của vô số sinh mạng vô tội. Thọ mệnh có hạn là quy luật tất yếu của vạn vật, phạm nhân nếu ai vượt qua được thì cũng không còn là phạm nhân. Là thần tiên hay ma quỷ thực chất cũng giống nhau cả thôi.

Nói xong anh ta lại bước tiếp, tôi cảm thấy trái tim mình khẽ nhói đau. Đầu lắc lắc mấy cái lại vội vã bám theo, lại bắt đầu luận thuyết.

-Âu Tử Dạ, lúc đầu anh cũng không biết về sự tồn tại của Ngọc Hồn đúng không? Tôi được biết nó còn có tên gọi khác là Canh Mạnh Bà, thậm chí được cổ nhân phân chia làm 4 loại.

Chính nhất sư Hư Minh Đạo Chân Quân (Trương Sĩ Nguyên tự Trọng Lương - Năm Nguyên Chí Chính 13 - 1341) viết trong Vu Thuật Mật Tông có đoạn như sau: Hán Vũ Đế Lưu Triệt được so sánh với Tần Thủy Hoàng Đế, đều đánh giá là một trong những vị vua vĩ đại nhưng cũng bạo tàn khát máu, đồng thời còn mong trường sinh bất tử.

Phương sĩ Dịch Đại tiết lộ Tây Vực chuyên khai thác ngọc quý, nghe nói tồn tại một loại đá có khả năng cải tử hồi sinh nhưng không rõ thuộc về tiểu vương quốc nào canh giữ. Lưu Triệt sai Trương Khiên (Trương Khiên tự Tử Văn - nhà ngoại giao nhà thám hiểm kiệt xuất thời Tây Hán) đi xú truy tìm, ngoài mặt thì làm sứ giả kết tình thân giao.

Năm Nguyên Đình thứ 2 (115 TCN), Trương Khiên quay về mang theo công phẩm của Đại Nguyệt Chi quốc (chỉ những người Trung Á trong đó có đế quốc Quý Sương).

Sử ký Tư Mã Thiên ghi Chu Đế Vương Cơ Mạnh kế vị được 7 tháng thì vương tử Cơ Triều tạo phản, giết anh trai cướp ngôi, tuy không thành song lại được tha. Vương tử Cơ Cái nối ngôi, Tử Triều tiếp tục làm loạn nhưng vẫn được khoan dung. Đến lần nổi loạn thứ 3 năm 504 TCN, Tử Triều mới bị Chu Kính Vương giết.

Sở dĩ có đến ba lần tạo phản là do Chu Kính Vương biết Chu Đế Vương vẫn còn sống nhưng lại bị Tử Triều nắm giữ tính mạng bằng một loại ngọc lạ kỳ không biết từ đâu có được, không biết tên gọi là gì. Nó nhỏ như trứng chim, đen như dâu tằm, gặp nhiệt tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Chu Đế Vương không những bị mất trí nhớ, mà ngay đến trí khôn cũng bị suy giảm, tựa như đứa trẻ mới trào đời. Không những Chu Đế Vương Cơ Mạnh thần trí bị thao túng biến thành quân cờ đi ám sát Chu Kính Vương Cơ Cái mà kỳ quái thay dù bị thương cỡ nào cũng không chết, nghe nói chỉ khi nào người sử dụng tà thuật tử vong mới siêu. Cho nên sau khi Vu Hích của Tử Triều chết, Cơ Mạnh không còn, Cơ Triều mới bị giết, viên ngọc tuyệt tích.

Năm 441 TCN sử sơ sai ghi Chu Trinh Định vương mất, Chu Ai vương Cơ Khử Tật lên nối ngôi. Được ba tháng thì bị em trai là Cơ Thúc Tập giết hại giành lại, tức Chu Tư Vương. Sau năm tháng tại vị ông ta bị em trai là Cơ Ngụy giết chết, tức Chu Khảo Vương.

Trương Sĩ Nguyên ghi, Trương Khiên giúp Đại Nguyệt Chi đánh đuổi Hung Nô nên được cống nạp bảo vật định quốc Ngọc Hồn, qua đó biết thêm về nguồn gốc xuất hiện của ngọc lạ. Chu Ai Vương và Chu Tư Vương không phải bị giết mà là bị biến thành kẻ mất trí nhớ, một kẻ thiếu năng trí tuệ ngu ngơ khờ khạo đến cực điểm vì bị Vu Hích của Chu Khảo Vương Cơ Ngụy dùng ngọc lạ làm phép thuật. Từ đó Hán tộc gọi là đá Canh Mạnh Bà.

Chỉ là không ngờ nó quả thật có tồn tại, còn lưu lạc vào tận tay Đại Nguyệt Chi quốc, lúc đó viên đá đã nhỏ lắm rồi. Vu Hích dùng đá cứu sống Lý phu nhân xong thì cũng là lúc viên đá biến mất, lại nhờ người dạy lại phép tắc đề có thể nối tiếp đoạn duyên tình với Hán Vũ Đế. Theo tôi suy đoán thực chất cũng chỉ dùng năng ta làm chuột thử nghiệm. Ban đầu mọi chuyện đều thuận lợi chỉ là kỳ tích cũng không dài lâu như người ta mong đợi.

Âu Tử Dạ dùng bước lục túi tìm gì đó, lôi ra một cây súng có chút không đúng. Anh ta kiểm tra một chút hình như không có vấn đề gì, bèn mở chốt an toàn sau đó nhắm khoảng không bắn ra một quả pháo sáng.

-Kẻ thi thuật có thể tùy ý đùa giỡn linh hồn làm người khác kinh nghi khiếp sợ nhưng chẳng một ai sống thọ và chết yên ổn. Sinh tử luân hồi chính là thiên đạo, làm chuyện nghịch thiên thì linh hồn sau khi xuống Cửu Tuyền kết quả làm sao tốt đẹp được? Thậm chí những linh hồn tội nghiệp bị vạ lây cũng bị tan biến thành hư vô.

Anh ta dứt lời quay sang nhìn tôi, ánh nhìn vẫn lạnh lẽo lại có chút ảm đạm cùng bất đắc dĩ không thể không tuân.

-Chúng ta cũng không hơn gì cái loại đáng khinh đó, trời không dung chứa, đất chẳng buông tha.

Âu Tử Dạ dời mắt, tôi cũng xoay hướng nhìn. Ánh sáng bùng lên rọi chiếu một vùng rộng lớn, trong nháy mắt cả sơn động hiện lên rõ ràng ngay trước mắt.

Vì ánh sáng không đủ, chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ, còn lại vẫn là hắc ám che đậy nên không thể xác định chính xác được nó dài rộng bao nhiêu, cảm thấy đây là một hang động cực kỳ to lớn.

Chúng tôi là đứng trên thành miệng hố vừa nhìn xuống dưới lập tức ngã ra tại chỗ, miệng há hốc bàng hoàng, gần như không dám tin vào mắt mình. Âu Tử Dạ thức thời nạp thêm đạn pháo sáng, hướng về phía quả đạn vừa nổ, bắn thêm một phát, lần nữa chiếu sáng khu vực.

Dưới vách đá mười mấy mét là một hồ thiên nhiên to lớn, trong đó chất đầy áp những thứ gì đó trông giống như củi khô xếp thành từng đống từng đống như những nấm mồ mới đắp. Nhìn kỹ lần nữa mới hết sùng sốt sùng sờ, hóa ra toàn là xương cốt mọc rêu xanh mốc đen, lớp này nối tiếp lớp kia, thành từng ụ to ụ nhỏ, ước chừng cũng phải mấy vạn bộ xương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 164: Bị Vây Khốn

Ở giữa trung tâm vô số những đồng hải cốt ngổn ngang lộn xộn là một khoảng đất màu sắc tươi sáng sạch sẽ hơn, không cỏ cây không loạn thạch, không có bất cứ thi thể nào xâm phạm. Chính giữa khu vực là một hàng cột đá cao lớn bao vây lấy một bậc tam cấp hình tròn rộng rãi. Trên bề mặt có những đường lân quang xanh nhạt tỏa sáng. Nhìn từ trên cao cảm thấy rất rõ hoa văn uốn lượn một cách cố ý, xấp xếp thành hình thù nhất định tựa như lập trận đồ án. Xung quanh còn đặt mấy con thú đá, miệng mở lớn bên trong phát quang hình cầu màu lục nhạt, rất ma mị, có lẽ để dọa mình châu.

Người ta cũng thường hay nhầm lẫn Dạ Minh châu với huyền thạch, một loại đá sau khi nhận năng lượng kích thích từ bên ngoài thì sẽ phản chiếu ra các tia sáng ngấn như tia từ ngoại, tia X hoặc tia cực âm. Nhưng đám ngọc kia là tự phát quang mà không cần hấp thu từ nguồn nào, cứ thế lạng lẽ tỏa sáng mấy ngàn năm nay?

Âu Tử Dạ lại lục túi lôi ra một cuộn dây thừng, thắt thắt cột cột với cái móc khóa, rồi tìm vị trí thích hợp cố định lại. Sau đó lôi ra lần lượt ba thứ gì đó,

đều ném cho tôi. Tôi bắt lấy, là một cái đai quần bụng, bao tay và một tay cầm kim loại.

Tiếp theo lại lôi thêm một cái khoen kim loại trắng, một loại carabiner Pillar SG hình oval, cuốn một vòng dây rồi móc vào đai quần. Tay trái cầm đoạn dây phía trước tức là tay điều khiển, tay phải cầm đoạn dây phía sau là tay phanh, đồng thời chân nhún một cái cơ thể đã rơi xuống hố sâu.

Tôi vội vã chạy tới nhòm xuống vừa vặn Âu Tử Dạ ngược đầu nhìn lên.

-Kỳ thực... đáng ra chúng ta không nên gặp lại nhau, như thế sẽ chỉ có mình tôi cuốn vào vòng xoáy luân quần này.

Tôi ngẩng người nghe Âu Tử Dạ nói, giây sau chợt mỉm cười, đáp.

-Anh đã cảnh cáo tôi nhiều lần rồi, là tôi tự nguyện, không cần áy náy.

Tôi dứt lời lần này đến lượt Âu Tử Dạ có chút thất thần, giây sau anh vẫn không báo trước, cơ thể đột ngột trượt sâu xuống phía dưới. Anh ta cứ sơ sài như thế mà nhảy xuống vách sâu thăm tôi.

Tôi đeo đai an toàn và bao tay bảo vệ, đứng nhắm đếm khoảng 10 giây sau đó gắn dụng cụ hỗ trợ vào dây tuột. Tay cầm Sparrow CT là một loại thiết bị giúp trượt xuống nhanh chóng mà tiện lợi, có thanh không chế hãm phanh đơn giản mà an toàn, một kẻ ngu ngơ như tôi cũng có thể sử dụng ngon lành.

Chân đứng sát miệng hố, xoay lưng lại hơi ngả người kéo căng sợi dây. Hít sâu một hơi nhún chân nhả ra, cơ thể liền trượt xuống một đoạn. Tôi bám chốt tạm dừng hai chân chạm vào vách đá găm lực. Dụng cụ kẹp dây này rất dễ sử dụng, giúp việc leo xuống vách đá hoặc leo lên đều trở lại dễ dàng lại ít tốn lực, chỉ có điều mới đầu chưa quen lắm cảm giác ở tư thế ngồi lơ lửng giữa không trung. Ban đầu trượt một đoạn ngắn tôi liền stop, cứ thế thêm vài lần nữa mới thích ứng thì trượt một mạch.

Đang trên đà hứng trí bưng bưng chợt có ánh sáng hắt lên, nháy mắt phát hiện sợi dây không đúng, liền cấp tốc dừng lại.

Chân vẫn chơi voi giữa không khí, ánh sáng phía dưới soi tỏ thân hình một người ngược đầu nhìn, tôi dường như còn cách một khoảng với mặt đất.

Thế mà dây không đủ dài, chiều cao của vách hang này bao nhiêu, ước chừng khoảng hơn 60m. Tên dưới kia cũng không thém nhắc một tiếng cẩn thận, suýt nữa thì chết khó coi.

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, tay cầm một que gậy Utra glow stick màu xanh nhợt nhạt, chẳng hiểu sao được chùm ánh sáng như thế bao phủ nhìn kiểu gì cũng cảm thấy Âu Tử Dạ như u linh canh gác nơi này.

Tên này lại thế rồi, có dụng cụ chiếu sáng thì ngay từ lúc đầu mang ra xài đi. Chẳng lẽ quen ở lâu trong bóng tối tới mức quên mất bản năng cần ánh sáng bảo hộ?

Tôi nhìn xuống dưới, ước lượng cách mặt đất độ 4m.

-Này này, Âu Tử Dạ.

Anh ta liếc thêm lần nữa xoay thân quan sát địa hình xung quanh. Tôi ban này cũng chỉ trú tâm trượt xuống, giờ vừa liếc mắt nhìn ở khoảng cách và độ cao thế này liền thấy rất nhiều đốm xanh lục rải rác hiện lên dưới ánh sáng của cây gậy huỳnh quang. Những chấm xanh xanh nổi bật trên thứ màu hắc ám, trên những đồng xương cốt đại đa số đã khô queo khô quắt theo năm tháng, dấu mình trong bộ chiến giáp bị đổi thành cái màu đen đen bản bản.

Phần lớn thi thể trở thành những bộ xương đã mục nát không rõ hình dạng ban đầu, nhưng một số ít thi thể lại lưu giữ được nét mặt vô cùng hung dữ, cảm giác như trước khi chết biểu lộ tâm trạng tràn đầy căm giận cùng phản uất. Thế mà từng ấy thời gian phảng phất như không hề biến đổi, bảo lưu tới tận hôm nay khiến cho người ta vừa nhìn liền kinh hãi muốn bỏ chạy.

-Âu Tử Dạ, không đùa đâu, tôi nhảy xuống anh đón nhé!

Âu Tử Dạ vừa quay lại thờ ơ nhìn, tôi lập tức mở chốt khóa trên đai quần bụng, cơ thể lập tức vô lực rơi nhanh xuống.

Anh ta muốn làm ngơ thật sao? Cùng lắm thì ngã trặc chân thôi mà.

Trong đầu nghĩ nhanh vậy, sau đó cũng không có cơn đau nào xuất hiện. Dễ hiểu là được Âu Tử Dạ đón lấy, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt anh ta cúi xuống nhìn lại. Sau đó chân được thả xuống mặt đất, đứng ổn trọng.

-Bảo cậu ở nhà học chữ Triện, cậu luyện tới đâu rồi?

Âu Tử Dạ xoay thân dẫn đường, tôi gãi đầu theo bên, xấu hổ đáp.

-Nha, lu bu nhiều chuyện quá, anh không nhắc tôi cũng quên mất.

Lối đi này rộng độ hơn 1m, ánh sáng soi xuống hóa ra thật sự là đất cát dưới chân màu đen. Đi lại cảm giác cũng không được vững lắm, có lẽ là chất mùn do xác chết thối rữa mà thành.

Lối đi chẳng qua là khoảng cách giữa các đồng xác chết, thỉnh thoảng vẫn có một vài bộ xương cốt hoặc một bộ phận nằm ngang đường chắn lối. Có lẽ

chúng ở trên cao, bị lẫn xuống.

Vị trí anh ta thả dây xuống từ trên cao đã thấy nhất thanh nhị sở, tuy là ngay hàng thẳng lối dẫn tới khu vực trung tâm kia nhưng vẫn cần vòng qua hai cái đồng thi thể. Chúng tôi cũng không thể nào cứ thế xem như củi mục thật sự dẫm lên những đồng xương mà bước qua.

Những khuôn mặt xác chết lâu năm ở đây mơ hồ toát ra một cảm giác hung ác như đã thú sớm đưa con mồi vào tầm ngắm, khiến người ta theo bản năng rừng mình ớn lạnh.

Thi thể trải qua một thời gian dài tiếp xúc trực tiếp với côn trùng và không khí huyết nhục đã sớm bị ăn sạch sẽ chỉ còn lại xương cốt phủ một lớp mốc đen xỉ. Còn có một loại nấm mọc trên áo giáp thành từng chùm lác đác nhỏ, phát quang thứ màu xanh nói không hết sự quái dị hoặc. Tất cả những hình ảnh rừng rợn kinh dị trên càng làm tăng thêm bầu không khí trầm uất u ám, không có gió vì vụ lũoon thổi lại phảng phất như có bàn tay buốt giá nhẹ chạm sau gáy.

Nhiều thi thể đã không còn nguyên vẹn nhưng mỗi lần ánh sáng gây huỳnh quang chiếu qua lại thấy những nét mặt nhăn nhó một cách dữ tợn. Thậm chí tôi còn phát hiện một số thi thể hình như răng nanh và móng tay mọc dài hơn bình thường rất nhiều.

Gây huỳnh quang cũng không thể chiếu xa, chúng tôi chỉ có thể quan sát trong vòng 20m, xa hơn nữa thì không thấy gì cả.

Đi được một lát tôi cảm thấy quái lạ, từ vách núi nhìn xuống, khoảng cách đến trung tâm kia cũng chỉ khoảng 500m, đi bình thường tản bộ thôi cùng lắm mất 15 phút là tới, sao chúng tôi đi hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa thấy bóng dáng mấy cái cột đá? Không lẽ do xung quanh tối quá lại bị những đồng hài cốt che tầm mắt mà rẽ nhầm sang lối khác?

Tôi thì thảo.

-Tử Dạ!

Âu Tử Dạ quay lại gật nhẹ.

-Ừ!

Tôi ngược đầu bảo Bạch Ngân bay lên cao một chút xem tình huống cụ thể, Sula lượn mấy vòng trên đỉnh đầu phát ra một tràng tiếng “cứu cứu cứu” như đổ thêm dầu vào lửa, càng khiến người ta kinh tâm sợ hãi. Quả nhiên là gan là thứ cần phải trải qua rèn luyện nhiều lần mới có được.

Bạch Ngân nói chúng tôi đã đi lệch về bên trái rất nhiều nên từ giờ sẽ nghe theo sự chỉ đạo của cô ấy. Quái lạ sao lại thể được nhỉ? Rõ ràng chỉ cần đi ôm bọc lấy hai cái đồng hài cốt chính ỉnh trước mặt hai lần là tới rồi, thế quý nào lại thành ra rẽ hẳn sang hướng khác?

Cô ấy nói giờ chúng ta chỉ cần vòng vo trở lại thêm hai lần nữa, độ 10 phút là tới trung tâm kia thôi.

Tôi chỉnh đốn lại tinh thần, chẳng qua do bóng tối cùng địa hình chằng lối khiến cho phán đoán nhất thời sai lạc. Giờ có Bạch Ngân giám sát phía trên, thật sự là quá thuận tiện.

Chúng tôi đi thêm mấy phút, ánh sáng từ loại gây không tỏa nhiệt đương nhiên có thể chiếu sáng trong nước, càng thích hợp hơn dùng để thám hiểm hang động, một nơi không khí ít lưu thông sẽ không tạo ra tình trạng tranh đoạt oxy, không sợ đột nhiên bị gió hoặc nước dạt tắt hoặc chẳng may bị bông.

Kỳ quái là nhiều lúc lại thấy xẹt qua một vài hình ảnh mập mờ, mấy cái đốm xanh xanh hình như di động? Tôi không chắc chắn, theo đó một vài tiếng động khẽ vang như tiếng mẩu đá lóc cóc lăn rơi trong một góc kín đáo nào đó.

-Dương Dương, sự tình không đơn giản, chúng ta có lẽ đã bị thứ gì đó che mắt đất mũi rồi!

Bạch Ngân dừng lại trên không trung, nhìn về phương hướng trước mắt, lầm bầm nói.

Bạch Ngân lượn xuống bên tôi, nhìn Âu Tử Dạ tựa như báo cáo cấp trên, thận trọng nói.

-Rõ ràng lúc đầu nhìn thấy chúng ta chỉ cách trung tâm kia hai đồng xương khô. Sau khi điều chỉnh lại phương hướng...lại thấy chúng ta vẫn lệch với trung tâm.

Tôi đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ, anh trầm ngâm một lúc rồi xoay mặt nhìn về hắc ám. Tôi cũng sợ làm ảnh hưởng tới việc anh ta đang tính toán trong đầu, thì thảo.

-Nơi này xác người lên tới mấy vạn, dù cho oán linh đều bị kiểm soát trở thành thức ăn của Ngọc Hồn cũng tránh không khỏi có một vài con tinh ranh trốn thoát, phải không? Chúng ta là bị ác linh vì buồn chán quá đem ra đùa giỡn trên trọc?

Bạch Ngân nhìn tôi có chút nghi hoặc không đồng tình, thần thò lác nhẹ, thậm chí lo sợ.

-Không, cảm giác còn tà môn hơn cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 165: Tập Kích

- Ý cô nói chúng ta cứ vòng vo luẩn quẩn này giờ là do cách sắp xếp những đồng thi thể ở nơi này có vấn đề? Từng đồng từng đồng xương cốt xấp đặt khắp nơi là cố ý bày bố theo kỳ môn dịch thuật, biến cả động này thành một mê cung không lối thoát? Tôi tự lự nói Bạch Ngân, sau đó suy diễn, nghe nói quân sư Không Minh từng lập trận bát quái đồ danh trấn thiên hạ, dùng những tảng đá vô tri vô giác mà lại có thể vây hãm được mấy vạn đại quân. Nơi này chỉ có hai người một vong, chẳng phải càng dễ như uống nước trà? Tài trí của cô nhân ngay cả khoa học cũng phải đau đầu, bây giờ lùi không được tiến chẳng xong, tạm thời chỉ có thể đứng yên một chỗ tính toán phải làm sao phá trận cái đã, nếu không cứ cố tình bước tiếp, đến lúc đó chẳng biết là còn lạc tới tận đâu tận đâu. Đường ngang hẻm dọc toàn là ngã tư tương tự nhau liên thông kết nối. Một đồng xương cốt chất cao thành gò kia nhìn cái nào cũng na ná như nhau, phân biệt ra làm sao? Đột nhiên cảm nhận hiểm nguy sau lưng ập đến, trên đầu Sula đồng thời gào rú một tràng “cú cú cú”. Tôi liền vùng dao xoay người lại, dao chém vào không khí, chỉ kịp liếc sơ thấy một thứ đen đen dài dài dưới tầm mắt lướt qua, đập vào đồng xương cốt, chớp mắt đã lẫn mất tầm mắt dạng. Tôi trợn mắt một hồi, đó là cái gì? Rắn sao? Không phải đâu. To hơn, trần sao? Nhưng chưa từng nghe qua trần lao lên tấn công. Hơn nữa lần vào đám xương cốt như lần vào vùng cỏ nước, quá nhanh quá nguy hiểm rồi. Bạch Ngân lo lắng hỏi tôi có thấy rõ là thứ gì. Tôi mù mịt lắc nhẹ, còn đang định hỏi cô đó. Tôi nghĩ, móa, không lẽ vừa gặp yêu quỷ treu đùa? Nheo mắt nhìn xung quanh một vòng, trong lòng càng hoảng sợ. Đám nấm xanh xanh lặng lẽ mọc yên ổn trên những khối thi thể, từng cụm từng chùm nhẹ phát sáng thứ diệu lục kỳ lạ. Nhưng hơn cả còn một loại ánh sáng màu xanh hơi ngả vàng, những chấm tròn thâm lặng di chuyển, xa xa lẫn khuất trong xương cốt, trong bóng tối dày đặc. Khi khước mắt lướt qua, vang lên tiếng động lóc cóc của đá nhỏ lăn rơi, muốn xoay lại xác định vẫn là chẳng nhìn ra được điều gì. Ngoài ra còn một điểm bất thường nữa là, tại sao các khối thi thể ở đây mọc rêu không đồng đều? Hơn nữa đã thối rữa đến mức xương cốt tự phân hủy không còn ra hình hài, nhưng một số lại vẫn bảo tồn nguyên vẹn lớp da như được khí lạnh sấy khô cong. Cùng một môi trường cùng một nơi chốn làm sao lại cho ra hai kết quả trái ngược? Bỗng ‘rắc’ một tiếng, một bộ xương trong đồng thi thể từ trên cao đột nhiên lăn xuống. Sula ở trên đầu vòng vo lượn kêu ‘cú cú cú’ một tràng như cảnh cáo lại như thị uy. Lại cảm giác bất an ập tới, quơ dao nhưng vẫn chỉ lướt qua không khí, dưới tầm mắt bắt được một thứ thon dài hơi xù xì, nền đen cùng chấm tròn vàng chanh lẫn vào đồng xương cốt, nháy mắt đã hòa tan cùng bóng tối. Nỗi sợ hãi trong lòng bắt đầu bùng lên, thật chẳng lẽ có một con thi biến? Không những tránh thoát được việc bị Ngọc Hồn thu thập còn tranh đoạt từ khi tự tu luyện thành quỷ cấp cao? Chớp mắt một cái cảm giác có gió từ bên hông nhẹ mà nhanh thối tới, dưới thân thoáng lạnh. Chân nhói đau, hắng một cái ngã ngửa ra sau, lưng đập bốp một cái đồng thời thân thể tức thì bị hai nguồn lực cuốn chặt lấy kéo lê một đoạn về đồng xương cốt. Thứ đó nhanh thoăn thoắt đưa tôi leo lên đồng núi xương cốt, lưng va đập với đám thi thể, dưới thân phát ra âm thanh vỡ vụn cùng đau nhói. Mắt đồng thời nhìn thấy từ bốn phương bốn cái bóng đen đen đồng loạt lao tới tấn công Âu Tử Dạ, vậy anh ta ở dưới. Chân vùng vẫy muốn nhanh chóng tẩu thoát lại cảm giác khí lực không đủ. Mấy lần muốn nhòem dậy vùng dao nhưng không thành, căn bản cơ thể ở tư thế đầu thấp chân cao đáng ghi hận. Sau đó mấy cái bóng từ trong đêm tối há lớn mồm lao đến, tôi trợn ngược mắt, chỉ thấy một mảnh đen kịt phủ đỉnh đầu. Tôi kinh hãi vùng dao chém một con lại cắn răng vận lực ngăn trở một con, số còn lại may mắn có Bạch Ngân trợ giúp. Sula ở trên cao sà xuống khoe móng vuốt sắc nhọn cong vút như ung trào, cắn xuống da thịt cái thứ đen ngòm phía dưới chân. Nó đau đớn nhả ra, lực giảm, tôi nhân cơ hội giây giữa xoay thân, nhòem dậy điên tiết vùng dao chém con kia. Dao lướt qua, thứ đó biết sợ lẫn đi, lại thức thời quay sang tấn công cái thứ đang bị Sula từ trên cao bỏ móng vuốt xuống từng đợt. Dao hung bạo cắn xuống, nó quẫy đuôi mấy cái kịch liệt, đuôi thể mà tự đứt, thứ đó liền nhanh thoăn thoắt chạy biến vào hắc ám. Đột nhiên dưới thân sụt lún, tôi mất thăng bằng trượt lăn xuống mấy vòng, cơ thể cứ thế va đập liên hồi với đám xương cốt, không không chế được đà rồi. Đầu đập cốp một cái vào thứ gì đó cứng chẳng kém đá tảng thì dừng lại. Cẩn trọng nhìn đau, mắt vừa mở ra, liền thấy mấy khối đen đen cùng hùa nhau lao tới, tôi trợn mắt hít sâu một hơi, vùng dao muốn ngăn cản mấy cái thi thể cũng từ trên cao phóng theo, cảm giác kinh khủng như thể bọn chúng đồng loạt nhe răng khoe móng sòng dây, chồm tới trực cắn xé. Tôi hất được một khối đi, lại tiện đà chém bay một con khác, nhưng quay lại không kịp, giây sau là đau đớn cùng tôi sầm tập kích. Bị mấy khối khác đè lên, lực chèn ép rất lớn, xem ra bên trên ít nhất có ba khối, suýt tắc thở. Một thoáng sau, một con gió mạnh mẽ thổi tới hất văng chúng đi, trên ngực nhẹ hơn. Tôi kinh nghi mở mắt vừa khấn trương hít thở, tay theo bản năng vùng lên gạt bỏ thứ còn lại. Bạch Ngân sau khi cứu nguy lại mãi bận rộn đối phó với hai thứ khác lao tới phía tôi. Tôi cấp tốc chống dao nhòem dậy, bên tay kia truyền tới cảm giác nhói đau, xoay lại phát hiện là đặt trong một cái đầu. Năm ngón tay đè vỡ vụn gương mặt, dưới thân cũng bị tôi làm cho nát bét. Tôi thất kinh đứng lên vừa khéo chồm tới hất tung một con, lại chuyển thân vùng tay đâm thứ bên phải âm thầm áp sát. Khóe mắt liếc thấy một con nữa lên đột kích, đâm vào thứ đó, hung hăng dùng lực ấn nó xuống sau đó lại nghe thấy tiếng gió ập tới bên tai. Dao vội vã rút ra nghiêng đón, chẳng ngờ thứ kia lại bất chợt cong thân đảo chiều, chớp mắt đã phóng vào đồng hải cốt lần đi chẳng khác lươn trong vũng bùn. Tôi đứng thờ hồn hên gáp gáp, nhìn bóng tối xung quanh mơ hồ vang lên tiếng lóc cóc đá lăn cùng ánh huỳnh quang lặng lẽ di động, ẩn thân đợi chờ thời cơ trong bóng tối cùng xương cốt che chở. Vừa trải qua trận tập kích, lần qua lần lại mấy hồi thành ra xoay một vòng thấy đâu đâu cũng là xương cốt lộn xộn ngổn ngang. Vị trí trước sau như một, bây giờ đã không thể phân biệt được đâu là hướng cần đến và đâu là hướng muốn đi. Tôi nhìn mấy vết máu để lại khi giẫm dẫm đâm chúng. Là máu đỏ, vậy chắc không phải ma quỷ thành tinh đâu nhỉ? Tôi nghĩ mình dùng lực khá dữ dội, vết thương hẳn rất sâu, nhưng có lẽ không trúng chỗ hiểm, nên bọn chúng nó vẫn chạy thoát được. Mặc dù suốt trận ác chiến không nhìn được toàn bộ thân hình, cũng thấy một phần. Thấy một bên chân, móng không giống lang hồ, cũng chẳng giống chim ngựa. Cơ thể thon dài ngon ngàng, 5 móng rõ ràng, tựa móng cá sấu, đầu cũng có chút tương tự. Nhưng phần da xung quanh lại có chút không đúng. Da không trơn bóng như da rắn hay trần những cũng chẳng xù xì nhám nhòe bằng cá sấu, thật ra cảm giác khá tương tự tắc kè, có điều làm gì có con nào to cỡ vậy. Cái đám ban này tấn công tôi, mỗi con cũng nặng cỡ 20 kg. -Mặc Minh! Tiếng Âu Tử Dạ nhẹ cất nhưng lại khá âm vang, tôi hồi phục tinh thần. Hai cổ chân nhói đau, nhủu mảy mảy đau chát vật leo lên lại đồng xương cốt, từ trên cao nhìn thấy vị trí anh ta đứng. Lại nhận nhớ loạng choạng chạy xuống, liền thấy xung quanh anh ta có mấy khối nằm bất động, máu còn tiếp tục chảy lan tràn. Vậy cũng không cần mắt công đoán già đoán non nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 166: Hồ Cát

Tôi nghiêng ngả tới bên anh ta, thấy Âu Tử Dạ trên người cũng không có mấy tổn hại. Tay trái cầm thanh đao hắc thạch, lưỡi đao sạch sẽ không dính một tia máu bẩn.

Thầm than thở bản thân kém cỏi, lại liếc nhìn mấy thứ la liệt trên mặt đất. Người ta lưu lại được mấy khối làm bằng chứng nê, tôi thì để cho bọn nó dần cho tôi tã.

Bọn nó hình như thích tôi lắm thì phải, bản năng động vật nhận ra tôi dễ bắt nạt sao? Cứ nhè vào tôi mà tấn công?Bông Tuyết từ nơi an toàn nào đó chạy tới, leo lên đầu vai tôi ngồi vung vẩy đuôi, chít hai tiếng thăm hỏi.

-Ghê thật nha, toàn là một chiêu dứt đôi cơ thể.

Bạch Ngân nhìn mấy khối không ra hình dạng trên mặt đất, từng vũng máu loang lổ bốc mùi tanh tưởi xen lẫn hôi hối cùng ả mốc, nhả mặt phát biểu rồi lượn tới bên tôi.

Tôi nhón miệng gật nhẹ nói với cô một tiếng cảm ơn sau đó cũng híp mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy trên mặt đất một thứ thon thả không khác con rắn, càng tiến tới vị trí bị cắt cụt lại càng phình to, cuối cùng lòi ra hai cái chân, cẳng chân dài hơn cả sấu, da cũng chẳng sần sùi bằng, hoa văn nền xanh rêu gần như đen điểm chấm những vòng tròn vàng chanh, đích thực có chút giống họ hàng nhà rắn rắn.

Đưa mắt nhìn tiếp, khối còn lại cách đó không xa, đầu tam giác miệng há lớn nhìn rõ hàm răng lởm chởm lưỡi cưa cùng cái lưỡi rắn chẻ. Xa hơn nữa vẫn là mấy khối cơ thể bị chém làm hai trong vũng máu nóng đom đóm hôi tanh, nếu lồi lại ước lượng dài chừng 1,8m đến 2m, nặng cũng cỡ 18, 19kg.

-Đây là...kỳ đà khổng lồ?

Tôi vừa dứt lời, đột nhiên xa xa từ trong đêm tối hiện lên một đốm sáng trắng, hệt như một dải sao băng vô tình bay ngang qua vòm trời, gây chú ý tới tất cả mọi người. Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn theo quả nhiên vài giây sau đạn pháo sáng bùng cháy rực rỡ, chiếu sáng trên đỉnh đầu. Quả đầu tiên chưa kịp tắt, lại thấy bắn tiếp viên đạn thứ hai, lập tức cả không gian chìm trong màn ánh sáng trắng chói lóa, theo bản năng tôi nhắm mắt lại.

Đạn tín hiệu được làm từ bột magie trộn với bột nhôm khi bốc cháy có thể sinh ra nhiệt độ cao tới vài nghìn, phóng ra nguồn sáng rất mạnh tương đương với 400.000 ngọn đuốc cùng thấp, kéo dài khoảng 30 giây, trong vòng mục tiêu 1000 m, nếu ở khoảng cách gần mà nhìn trực tiếp có thể làm tổn hại tới thị giác tạm thời.

Có thể là bọn kia tới rồi.

-Dương Dương, trung tâm kẻ ngay bên chúng ta, vòng qua đồng kia là tới rồi.

Bất chợt giọng háo hức sau lưng của Bạch Ngân từ trên cao vọng xuống, tôi xoay thân ngược đầu, thấy cô đang vung tay chỉ về bên trái. Nơi đó không xa còn thấy Sula tinh ranh vỗ cánh chao lượn mấy vòng, miệng la lối “cú cú cú”.

Có lẽ thật sự do hắc ám quá tà dị mới khiến ngay cả một con chim cũng mất đi khả năng định vị vốn là thiên bẩm của chúng, thậm chí che mất cả năng lực của Bạch Ngân nhưng nguồn nhiệt kia tạm thời khôi phục lại nguyên trạng sự vật . Hoặc do cả trận chiến ban nãy khiến mê trận bị phá vỡ?

Đột nhiên Âu Tử Dạ không báo trước nhấc chân bỏ chạy, tôi vô thức đuổi theo, đại khái sau lưng ánh sáng suy giảm, mắt vô tình liếc thấy trên những đồng xương cốt, thấp thoáng ẩn hiện những mảng da đốm vàng chanh nhẹ nhàng lạng lẹ tiếp cận.

Giọng của Âu Tử Dạ phía trước vang lên, có chút nghiêm trọng.

-Mặc Minh! Gọi Hắc Hồn !

Não bộ lẽ mề phân tích, tôi chớp mắt nhìn thêm hai bên, quả thật thấy thật nhiều dấu hiệu của sự bao vây, bọn chúng nó gọi hết họ hàng hang hốc ra là chuẩn bị đánh hội đồng lần hai? À không, phải nói là đánh dứt điểm lần cuối.

Lũ kỳ đà khổng lồ kia không chỉ xem chúng tôi là con mồi, bao gồm cả việc trả thù đồng loại. Chỉ trực chờ bóng tối một lần nữa bao trùm trở lại, dân số sẽ càng lúc càng tăng. Chúng đã phát hiện ra sự áp đảo về số lượng sẽ đồng loạt xông lên gặm chúng tôi chỉ chờ đợi lại cận kề.

Hầu hết đồng xương cốt đều không còn nguyên vẹn, đại khái chính là bị mấy con kỳ đà xem như đồ chơi để mài răng, dường như đã không thể phân biệt được đó là phần nào trên cơ thể.

Chúng tôi dừng bước trước vùng đất trắng sạch rộng khoảng 4m, phía bên kia xếp đặt một hàng cột đá hình tròn cao khoảng hơn 2m và to cỡ một người ôm không xuê. Thân cột điêu khắc từng cặp nhân xà mặc dù bị một lớp bụi mỏng bao phủ nhưng vẫn nhìn ra do một nghệ nhân cao tay chế tác, không những cực sinh động mà còn toát lên khí thế yêu dị khiến người ta thán kinh sợ.

16 cây cột bao vây lấy một bậc tam cấp rộng rãi, xung quanh còn đặt 8 con thần thú hộ vệ Tu Lý to cao gần bằng thân người, trong miệng đích thực ngậm đá phát quang tựa như mặt trăng thu nhỏ, lung linh huyền ảo.

Trên bề mặt sàn đá tỏa ánh sáng lân quang xanh lam ma mị, ánh ngữ trước mặt là 2 con Bá Hạ to lớn trên lưng công một bia đá rộng khoảng 3m cao độ 3m. Xung quanh viên 2 con rắn đuôi quấn vào nhau, thân vươn lên phân ra làm 2 hướng trái phải. Trái là nhân xà nữ tay phải cầm khiên, phải là nhân xà nam tay trái cầm giáo, khuôn mặt nhìn ngang đối diện vào nhau cực kỳ tà mị. Bên trong bia khắc văn tự cổ.

Đại khái pháo sáng vừa tắt, Hắc Hồn cũng chui ra, vẫn khảnh khách cười, có điều vừa cảm thấy Âu Tử Dạ bên cạnh nó chợt im bất thì lại gần tôi hơn.

Âu Tử Dạ nhìn nó nhìn tôi, chuyển tiếp nhìn cục bông tiêu bạch thử nhìn Bạch Ngân lung linh như yêu tinh cuối cùng di dời ánh nhìn hướng về bóng tối phía sau lưng tôi.

-Mặc Minh...cậu và bọn Tư Đồ, Mạnh Chương ?

Tôi giật nảy, căn bản là có tật giật mình, lén lút cấu kết hoạt động sau lưng anh ta. Tôi vô thức vươn tay gãi gãi má.

-Ách, chuyện này nói ra rất dài dòng lời thôi...Tôi cũng phải có tính toán cho riêng mình chứ. Anh không phải là vừa xem thường vừa muốn gạt bỏ tôi sao? Cho nên tôi chỉ là muốn bản thân có thể độc lập tự cường, không phải phụ thuộc cũng không muốn trở thành gánh nặng...Tên Tư Đồ chỉ là chủ lao động phổ thông chưa chính thức. Mạnh Chương nói khí của tôi có chút dị thường, tôi đơn thuần là hướng gã ta học hỏi...Ừm, tôi quả thật biết nhiều thêm một chút vấn đề mà anh cố tình che giấu không cho can dự...

Tôi nhìn nhìn Âu Tử Dạ, anh ta nhăn mày có chút phiền lòng. Tôi còn thấy buồn bực hơn. Giờ không còn cách nào khác, đời này tôi đã không thể tự thôi miên bản thân giả vờ sống như người bình thường được nữa. Lấy cô vợ xinh đẹp, sinh đứa nhỏ khalu khinh, trải qua cuộc sống củi gạo muối dầu, hồ đồ cả đời?

Vì thế anh đừng có ích kỷ độc đoán gạt tôi bên lề.

Tôi nhìn thanh đao hắc thạch không chút độ sáng bóng, tựa như cực kỳ bình thường lại chẳng ngờ ẩn chứa sự hung hiểm vô hạn. Nhìn xa thanh loan đao cũng chẳng tạo cảm giác đè ép gì, nhìn gần hơn mới thấy chỉ chút những hoa văn chủ ngữ cổ xưa điêu khắc dày đặc tinh xảo trên đó, tạo ra cảm giác huyền bí mà ảo mộng, đồng thời cũng mơ hồ khiến người ta liên tưởng tới việc bị phong ấn chói buốc.

Tôi chỉ vào thanh loan đao.

-Tôi có thể làm được như anh không? Điều khiển được loại lửa đặc biệt đó?

Âu Tử Dạ lại nhìn vào thanh đao bạc tôi cầm trên tay.

-Tính cách và sở thích mỗi người mỗi khác, theo đó Niệm cũng không giống nhau. Thiên phú và năng lực mỗi người mỗi khác, theo đó Niệm cũng mạnh yếu không đồng đều. Cậu tự ngắm nghía xem bản thân hợp thứ gì, muốn cái gì?

Âu Tử Dạ có vẻ thờ ơ lơ đãng, đồng thời thân thể di chuyển lùi ra xa, tựa như là lấy đà. Tôi cười hắc hắc nhìn theo, cũng không nghĩ ngợi nhiều, nói luôn.

-Tôi cảm thấy nếu anh đã là lửa, vậy tôi sẽ là sét. Anh ở phía trước tôi đứng phía sau, thù địch gì đó còn không phải đều bị chúng ta xử lý triệt để?

Âu Tử Dạ ngây ra một chút sau đó gương mặt lại trở về bình đạm cùng ánh nhìn tĩnh lặng. Lắc nhẹ.

-Cậu vẫn phù hợp làm một người bình thường hơn. Kiếm một công việc đơn giản, lấy một cô vợ thuận mắt, sau đó sinh con dưỡng cái, sống vui vẻ hạnh phúc...

Nói dứt lời anh ta lao đi, phốc một cái đã phóng qua miếng đất hình như rất là bình thường đến có chút bất thường. Ngoài việc nó quá sức sạch sẽ ra cũng không thấy có gì không ổn, nhưng Âu Tử Dạ không đặt chân lên mà lại nhảy qua nó, chứng tỏ, nó có vấn đề. Hay là ẩn dưới lớp cát là hang ổ bọ cạp hoặc kiến lửa? Nhưng mà sao Âu Tử Dạ phát hiện được điểm bất thường?

Tôi nhìn chằm chằm tấm lưng Âu Tử Dạ, nói.

-Tôi bây giờ cũng không cảm thấy có gì không đúng, không phải là tốt nhất nhưng cũng không tệ lắm.

Âu Tử Dạ xoay người nhìn lại, trầm uất cùng u tối.

Cảm giác anh ta rất cổ quái, tựa như nguyện đem linh hồn của chính mình vấy hãm vào một góc tối để không ai thấu hiểu hay tìm thấy được. Phải chăng anh ta đã trải qua cuộc sống cô độc cùng tịch mịch kéo dài lâu tới mức, quên đi cách nói chuyện cùng mở lòng với người khác. Là không cách nào hiểu được tình thân, hay là cố ý giam cầm trái tim không cho nó tận hưởng hạnh phúc bình thường?

-Cậu vẫn thế!

Lạnh nhạt nói xong anh ta xoay thân bước lên bậc thềm

-Không, tôi đã thay đổi rất nhiều đấy chứ. Tôi cảm thấy sau khi gặp anh nhân sinh quan của tôi đảo lộn hoàn toàn.

Vừa dứt lời từ bốn phương tám hướng nổi dậy trận cuồng phong. Tiếng xương cốt va chạm lẫn cùng tiếng gió buốt lạnh tựa như tiếng u linh nghiền răng

nguyên rủa, lại xen với tiếng cười nhẹ tênh cực lực trào phúng mà mỉa mai. Hàng loạt bóng đen xông tới chẳng khác gì trận mưa tên đồng loại nhát trí lao ra khỏi cánh cung, không, hơn thế nữa, thậm chí như một đám mây chứa giông tố, khí thế hung hiểm che đầy cả bóng đêm. Tôi thẳm trấn kinh, quân số đông như kiến cỏ thế này, dù có Hắc Hồn phụ một tay, liệu có vượt qua được kiếp nạn?

Vô số con kỳ đà nhe răng khoe móng hung tợn lao tới, Hắc Hồn ngoe nguẩy cái đuôi uốn lượn uy vũ lao ra nghênh đón, thân thể cao lớn lắc lư như điệu múa hân hoan chào đón.

Miệng đơn giản mở lớn đã to như cái giếng sâu bỏ hoang, tràn đầy răng như móc câu mọc vòng tròn vòng tròn mấy lớp nói không hết kinh tởm quái dị, phát ra giọng cười khanh khách đơn giản là vui vẻ hứng thú vì được săn giết.

Thân thể như tia chớp đen phóng tới một đóp vuốt chồm lấy ngay con kỳ đà dài cỡ 1,7m. Thừa thắng tiếp tục xông pha, dễ dàng là xoay trái ngoạm một con, xoay phải cắn một con, cái đuôi của kỳ đà vẫn còn vung vẩy bất lực ở phía ngoài, giây sau mới hoàn toàn chui tọt vào.

Đuôi Hắc Hồn quất lên, chẳng khác nào cú húc của một con bò lên con cuồng bạo, một chú kỳ đà xấu số vô lực bay qua đầu tôi, đáp bịch một cái rơi vào đồng cát. Con đó lập tức điên cuồng vẫy vùng, kỳ lạ là nó càng hoảng loạn muốn trèo lên thoát ra, cơ thể càng lúc càng lún sâu vào đồng cát. Bản năng động vật lần át tất cả, nó chính là chỉ biết quẫy đuôi quơ tay đập chân kịch liệt, càng cọ sát với đám cát vô hại, đám cát lại càng được dịp từ tốn nhẹ nhàng kéo nó lún sâu vào. Cuối cùng khoảng nửa phút sau, chỉ còn lại mẩu mõm ngóc lên, vài ba giây sau cũng hoàn toàn chìm xuống.

Đây là cát lún?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 167: Sụp Đổ

Lại thêm hai cái bóng đen nữa lần lượt phóng vèo qua tầm nhìn của tôi, đáp bịch xuống đồng cát. Chúng cuồng cuồng giãy giụa trong vô hạn bất lực, tôi nhìn bản năng con vật tranh đấu trước giành giới mong manh giữa sinh và tử, chợt cảm thấy có chút không đành lòng.

Hắc Hồn tả xung hữu đột dừng mãnh mà phản kích giữa một bầy kỳ đà tứ diện quần công giận sôi hung tàn, chẳng khác gì cuộc chiến giữa chúa tể muôn thú và bầy đàn linh cầu, khiến con người ta chỉ nhìn thôi cũng đủ sồn hết cả gai ốc.

Miệng nó như giếng sâu, mở xuống từng đợt công kích liên tu bất tận như gà sung sướng nhìn thấy thóc gạo, dễ dàng nuốt chửng một con kỳ đà khổng lồ. Đuôi Hắc Hồn lại linh hoạt mà uy lực, bị kỳ đà lao tới hung dữ cắn xé, lắc một cái, từng đợt vung lên đều bá đạo hất văng chúng ra xa 5, 6m. Huýt nhục của Hắc Hồn lại tựa như chất thạch đen nhánh dẻo dai, đứt ra rồi mà như có sinh mệnh, từng sợi bám lấy kỳ đà xấu xé lại.

Xa xa lóe lên những cụm hoa lửa ẩn tượng, đồng thời vang lên từng đợt tiếng súng nổ giòn giã, bọn kia đã tới rất gần rồi, xem tình hình có phần khả quan hơn, tôi cũng lấy thêm tự tin.

Dù Hắc Hồn có là đệ nhất chiến thần tung hoành ngang dọc không địch thủ, như người lớn đùa giỡn con nít thì cũng chỉ có hai tay, à không có một cái miệng với một cái đuôi để xử lý. Trong khi đó nó vẫn đề lộ lưới rất nhiều con lao tới tấn công tôi, tôi cũng chỉ có một thanh đao lưỡi sáng bóng như bạch ngọc để ngăn cản, cũng là nhờ có Bạch Ngân yểm trợ bên cạnh nên xem như không quá khốn đốn.

Đột nhiên dưới chân truyền lên rung động, giây sau biến mất, tôi nghĩ mình quá nhạy cảm, nhưng trong một giây ngừng lại suy xét, cảm giác có gió mạnh lao tới cực gần. Tôi quay đầu qua, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, “đoàn” một tiếng thứ đen đen đột ngột rẽ sang hướng khác, trên mặt cảm giác nhói đau.

“Bịch” một tiếng thứ đó rơi xuống mặt đất, nằm thờ thoi thóp. Trên mặt chợt lạnh lạnh, vươn tay sờ, đầu ngón tay để lại một vết máu. Là bị kỳ đà cào.

-Tiểu Mặc Tử, không sao chứ?

Tiếng Phong Linh từ xa chạy tới khẩn trương thăm hỏi, miệng nói tay không quên phận sự bóp cò nhắm bắn lũ kỳ đà đói khát cuồng nộ hai bên lao tới.

Phía sau anh ta là Thiên Hương và Minh Đăng cũng vừa chạy huỳnh huych vừa bận tay bắn giết. Giọng Minh Đăng kinh ngạc.

-Oa, cái con đen đen như quả bóng kia là dị vật gì?

Xem ra Hắc Hồn có thể hiện thực hóa rồi. Thiên Hương góp lời phụ họa.

-Nó phe mình sao? Đang ăn sống nuốt tươi đám kỳ đà kia! Thật lợi hại, có điều dung nhan xấu xí quá!

Làm sao để cải thiện nhan sắc của Hắc Hồn? Tôi cũng rất là trần trụi.

Mạnh Chương chạy bên cạnh, tay cầm Ô Thiên Hà, mồm ô như đầu cây thương, dài và nhọn hoắt, tùy tiện vung ra, đâm mạnh xuống là hạ sát thành công một con, hoặc quệt ngang cũng dễ dàng hất văng kỳ đà nặng 20 kg ra xa.

-Thịt kỳ đà ăn ngon không nhỉ? Giống thịt cá sấu?

Giọng Tư Đồ tùy tiện phát biểu, trong tay cầm vũ khí nóng, rất chi là sảng khoái cao hứng bắn đồng giết tây. Cung Trường Lĩnh chạy bên cạnh, vung dao chém bay một con, buồn bực tròng mắt gã ta.

-Kỳ đà ở đây chắc là do ăn xác người nên mới to lớn hung bạo thế này? Anh còn có hứng thú muốn ăn?

Tư Đồ cho là không đúng, phản bác.

-Ăn xác chết đã là chuyện của đời kiếp nào, đây là con cháu của bọn đó, cùng lắm bây giờ ăn chim chuột côn trùng thôi.

Tôi vung tay chém một con, đột nhiên dư chấn lại vọng lên, tựa như có sóng xung kích từ trong lòng đất qua chân truyền tới, mãnh liệt đến mức trong giây ngắn ngủi đủ sức nhắc bổng một ít vật chất chứa đựng phía trên. Xương cốt đá sỏi, thậm chí là kỳ đà trong một thoáng lơ lửng cách mặt đất 20cm, sau đó rơi xuống. Mọi thứ lại trở về tình trạng ban đầu, tiếp tục vây trong hỗn chiến.

Trong vài giây thất thần, đám chúng tôi đều vô thức xoay đầu kinh nghi nhìn nhau. Chỉ có riêng Hắc Hồn là vẫn mãi mê mê mết cắn nuốt.

Bọn họ vừa chạy tới vừa chém giết, đột nhiên biểu tình của bọn Tư Đồ không đúng lắm, dường như là nhìn như thôi miên phía sau tôi.

Tôi hồ nghi vung dao chém một con, mới xoay đầu được nửa chừng, còn chưa nhìn rõ hình ảnh phía sau, sau lưng có tiếng súng nổ tới rất gần, giật mình quay đầu lại, một cái bóng đen rơi xuống bên cạnh, đồng thời một cái bóng đen khác ẩn sau góc chết của con đầu tiên, đã lao tới phủ kín mặt.

Lòng tôi chợt nguội lạnh, run sợ nghĩ chắc không kịp rồi, nhưng theo phản xạ vẫn vung dao, vậy mà lại xen vào được khoảng trống, đâm con kỳ đà. Nhưng lực lao rất lớn hơn nửa rung chuyển dưới chân một lần nữa lại truyền tới, lần này còn mạnh mẽ hơn. Tôi mất thăng bằng cùng thứ đồ đều ngã ra sau, lưng đập xuống nền đất mềm. Cảm giác cơ thể hơi lún xuống, ngay lập tức lật người lại, hất thứ kia đi, lại phát hiện bản thân càng trầm xuống, tựa như bị thứ gì trong hố cát lú lầy.

Tôi nhìn con kỳ đà bị đâm một nhát, máu từ vết thương thấm vào cát, đuôi và tứ chi theo bản năng điên cuồng vẫy vùng. Sula từ trên cao khoe móng bổ xuống con kỳ đà, kêu lên từng đợt “cú cú cú” phần nộ. Kỳ đà càng kịch liệt phản kháng, cát xung quanh tựa như biến thành chất lỏng, từ từ chìm nó sâu vào lòng.

Mặt tôi thoáng chốc tái mét. Đây là vùng cát lún, nhìn nó cũng không khác gì chỗ cát không lún. Nhưng chúng là thảm cát tròn, xốp nhẹ, có lẫn nước cho nên mới không thể chịu đựng được bất cứ một vật gì có trọng lượng đè lên.

Nước thấm vào giữa khe các hạt cát làm cho chúng cách xa nhau ra nhưng đồng thời cũng nâng chúng lên, tựa như bọn nó cứ muốn nhảy chồm lên nhau, chông chéo xô đẩy. Chính vì thế, nếu ta càng cọ xát với cát, chúng tựa như trở thành một loại hỗn hợp có chất keo, trở thành vùng đầm lầy nhầy nhụa nhóp nhép, càng có xu hướng kéo ta xuống, càng nhúc nhích càng bị hãm sâu.

Tôi hoang mang bất động, từng tế bào tự cảm thấy cơ thể đang chậm rãi chìm dần. Bạch Ngân lượn tới, hai tay vươn xuống cầm lấy hai tay tôi, nhả mím môi muốn kéo lên. Trong phim thấy diễn viên ngoi ngóp ngang ngực, rồi túm lấy cành cây rễ cây còn tự cứu vớt được bản thân. Cát mới lún tới ngang đùi, tôi nghĩ sẽ không tốn nhiều sức lực.

Nhưng Bạch Ngân gồng mình một hồi rồi thôi, dừng lại hít thở tích sức lực, cơ thể tôi lại tự động chìm xuống, đã ngang hông rồi. Nghe nói lực cần thiết để kéo một người lún một nửa ra ngoài là 100.000 Newton, tương đương với việc nâng một chiếc xe hơi cỡ vừa.

Một cái bóng đen khác uốn éo lượn tới bên mép hố cát, thân hình như con trăn anaconda, dùng cái đuôi linh hoạt như khi cuốn lấy nửa thân trên của tôi, dễ dàng nhắc bổng lên, đặt sang bên kia. Sau đó nó thu nửa thân còn lại, cái đầu to đùng cúi xuống, khoe hàm răng mọc câu mấy vòng xoắn ốc, cười khằng khặc.

Bất chợt bên tai cảm nhận tiếng chuyển động từ tốn mà nặng nề của kim loại va chạm, vô cùng nhỏ, nhưng đều đặn tuần hoàn. Tiếng cơ quan từ dưới chân truyền lên, là cơ quan dịch chuyển được giấu trong lòng đất. Đồng thời tiếng đất đá nứt vỡ từ khắp nơi truyền tới, lần át.

Tôi xoay đầu nhìn, trên nền đá lát nơi trấn thờ những đường hoa văn ánh lân quang bùng sáng theo một phương thức thẳng đứng, cứ thế hất lên lưng chừng thình không khoảng 2m, tạo ra vô số tấm màn chắn như mộng ảo, dịu nhẹ uốn lượn màu xanh lam.

Tựa như màu thiên thanh, lại lưu động nhu hòa như nước biển khơi. Tấm voan mềm mại như có gió đùa giỡn, có thể nhìn xuyên thấu thấy thân ảnh một hắc khí nhân phía sau, cầm một thanh trùy thủ khoảng 5 tấc toát ra tà khí như những sợi dây hắc ám xoắn bện quanh cổ tay. Chuôi kiếm màu ánh đồng, lưỡi kiếm lại đen đặc như màn đêm nhưng lại ẩn hiện những đốm trắng như hoa tuyết. Trên lưỡi kiếm nhìn thấy rõ ràng một đường máu đỏ tươi cực kỳ nổi bật, sau đó chậm chạp dung nhập như nước thấm vào đất. Những tia sáng của lân quang xung quanh hất lên thân kiếm, phản lại ánh xanh xám lấp lánh bóng bẩy như ngọc thạch, lại lóe lên chút ngũ sắc như thủy tinh.

Đất đá bốn bề truyền đến càng dữ dội, tôi xoay đầu, nhìn thấy đám kia đang cuồng quýt lao tới, kỳ đà không biết từ lúc nào cũng thôi gây chiến, tìm đường lẩn đi.

Rung chấn ngày càng ác liệt, hàng loạt tiếng rắc rắc đứt đoạn vang lên, khắp bề mặt con đường hiện lên dấu hiệu nứt vỡ, xương cốt từ trên đồng cao theo đó lún xuống như núi lở.

Con đường trước mắt chợt vang lên hàng loạt tiếng chấn động, nhanh chóng tạo ra một vết nứt rách rách rồi tách ra, phân làm hai thành một cái vực kéo dài cả trăm mét rộng cỡ 2m, từ trong lòng hắt lên nguồn nhiệt màu cam còn có ánh xanh xám. Đất và xương cốt theo rung chấn mãnh liệt rào rào trút xuống.

Đám kia đã chạy sắp đến đây rồi nhưng vì dưới chân liên tục có động đất dữ dội quấy đạp, mấy thăng bằng đứng chao đảo, rồi bị đám xương từ trên lao xuống đè lên hoặc bị chúng ngáng đường vấp phải, ngã xiên xẹo.

Minh Đăng chẳng may ngã vào miệng vực, Phong Linh như chớp lao ra tóm lấy được. Rung chấn vẫn tiếp tục vang lên, đồng xương bên cạnh từ trong lòng đột ngột sụp đổ dần tạo thành một lòng chảo. Từ Đồi đang loạng choạng đứng dậy ở gần bên mép chảo, lại vì tình huống đột ngột phát sinh mà vướng vào một thi thể, liền bị kéo theo. Cung Trường Linh đứng ở gần đó, cuống cuồng lao theo tóm lại, chẳng ngờ sụp đổ diễn biến quá nhanh, cả hai đều lăn xuống hố xương.

Thiên Hương vốn đang cùng Phong Linh phụ giúp kéo Minh đăng lên, mắt thấy tình huống bên kia nguy cấp hơn liền buông tay lao sang tóm lấy cẳng chân Cung Trường Linh giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 168: Hồ Dung Nham

Phía bên trái và bên phải tôi, trên con đường men theo những đồng xương khô, đồng dạng xuất hiện thêm những cái rãnh rách rách kéo dài tới trăm mét. Theo rung chấn mãnh liệt của địa chấn rồi nứt toác, đất mùn tôi xộp màu đen cùng xương cốt từ thi thể từ trên cao vì thế la liệt lăn xuống miệng vực rộng cỡ 1m. Ánh sáng vàng cam từ trong lòng hắt lên, không rõ phía dưới là thứ gì chiếu ra.

Những cái vực sâu liên tiếp xuất hiện trên khắp các ngã đường bao bọc lấy những đồng xương. Toàn bộ trong lòng chúng đều đồng dạng hắt lên tia sáng mang âm sắc âm áp, lại mơ hồ dự báo điềm chẳng lành ẩn chứa.

Tôi có thể nhìn thấy mơ hồ thành vách là một loại đất xanh xám nhưng khá sạch sẽ, có chỗ là màu đen bóng, có nơi phản xạ lại ánh sáng hiện ra màu xanh lục, cảm giác như chai thủy tinh vỡ.

Đột ngột bên khoe mắt bắt được một cái bóng đen lao đến, nhanh như chớp, phóng qua hố cát tiến vào nơi trần tà. Những dải ánh sáng như cực quang trên nền đã ảm đạm rồi biến mất từ lúc nào, Âu Tử Dạ một tay cầm kiếm cổ một tay cầm hộp màu đen nhỏ cỡ bàn tay. Một cái hộp đen bóng bầy trong lòng ánh lên sắc xanh da trời.

Mạnh Chương tay cầm Ô Thiên Hà bộ dáng thanh thoi không chút chật vật, chìa mũi ô sắc nhọn hung hiểm về phía Âu Tử Dạ.

-Hắc Báo, kiếm thì cứ lấy, hộp kia để lại!

Tôi thật sự có chút hồ nghi, bọn họ cần Ngọc Hồn mục đích chắn chắn là tạo ra thật nhiều chiến binh phục vụ cho chém giết. Rõ ràng Hách Liên Vân Thái có nhắc tới việc phục sinh Xi Vu, không phải là dùng bát kiếm giải khai phong ấn sao? Vậy bát kiếm có công dụng gì? Lại nói, bọn họ thật sự không để mắt tới bát kiếm? Đã không để mắt tới sao tên Thuần Vu Chấp Minh còn giữ lại? Chẳng lẽ chỉ vì muốn ngăn cản Âu Tử Dạ tập hợp? Âu Tử Dạ gom lại thì ảnh hưởng gì tới bọn họ?

Âu Tử Dạ diện vô biểu tình, định cắt chiếc hộp vào túi xách, Mạnh Chương lao tới, mũi ô vung lên tính hắt cái hộp. Âu Tử Dạ có đề phòng trước, lách thân né được, hai người liền cuốn vào màn tranh tranh đoạt đoạt.

Bên kia mấy hố xương thi thể xung quanh đang sụp đổ ngày càng lợi hại, hàng loạt âm thanh rầm rầm chấn kinh vang lên, theo đó khung cảnh lại trở lên sáng sủa như thể phía dưới được thắp bởi hàng loạt bóng đèn tròn. Ánh sáng từ những vết nứt vỡ chạy ngang dọc khắp mặt đất, len lỏi chiếu lên, như bấp bề, xua tan hắc ám âm trầm cùng giá lạnh. Ngay đến đám cát lún kề cận cũng đang rơi vào tình trạng tương tự, tôi hoảng hốt lo sợ, cái nơi trần thờ còn trụ vững bao lâu?

Phong Linh kéo Minh Đăng được rồi, lại quay sang phụ giúp Thiên Hương lôi Cung Trường Linh. Bọn kia từ xa nhìn thấy hai người này đầu qua đầu lại, sau đó cùng khẩn trương mà cản trở chạy tới.

Dừng lại trước đám cát, nhìn cái lòng chảo đang từ từ sụp lún đã lộ ra cái hố sâu hoắm, có chút ngăn ngấm. Khoảng cách chỉ 4m, nghe nói kỷ lục nhảy xa được ghi nhận trên thế giới vào năm 1968 thuộc về Bob Beamon người Mỹ là 8,90m. Nhưng đây không phải việc nhảy qua một mặt phẳng an toàn mà là nhảy qua một cái hố sâu thăm thẳm, áp lực kinh sợ theo bản năng vô thức xâm nhập.

Cát đã trút hết xuống, lộ ra kết cấu bên trong. Tôi đứng bên mép vực, cúi xuống nhìn, phía dưới sâu khoảng bốn chục mét, vẫn có thể cảm nhận hơi nóng hầm hập bốc lên. Trên bề mặt xám xịt hoặc xanh đen xuất hiện vô vàn vết nứt rách rách, tựa như loang lỗ vô số mạch máu rực rỡ, còn xen lẫn những đốm sáng đỏ tới chói mắt, cùng những cột hơi ngùn ngụt bốc lên như khói bếp. Thì ra là một hồ dung nham đang âm thầm lặng lẽ hoạt động.

Nền móng của nơi trần thờ là một loại đất cát màu trắng xen lẫn những mảng xám xám cùng một lớp phân bụi vàng, dày khoảng 1m. Phía dưới nữa còn

một loại đất xanh xám khác nhưng khá sạch sẽ, có chỗ là màu đen bóng, có nơi phản xạ lại ánh sáng hiện ra màu xanh lục còn thoảng điểm nhẹ lấm tấm mấy tia sáng như vân tinh, cảm giác trong veo như mảnh chai thủy tinh.

Ban nãy xa không rõ, bây giờ có thể khẳng định, nền đất được cở nhân xấp đặt, tầng dưới chính là đá thủy tinh núi lửa, hay còn gọi bằng cái tên khác là đá vô chai. Dung nham là đá bị đun nóng chảy thành dung dịch trong lòng núi lửa, sự nóng bỏng chết người có thể lên tới 1000 độ C và khi nguội lạnh nó sẽ hóa rắn tạo thành đá mácma. Khi quá trình làm nguội là quá nhanh và đột ngột, không cho ra quá trình kết tinh thì sẽ tạo ra loại đá có kiến trúc thủy tinh. Tầng đất này được xếp thành trụ có đường kính khoảng 15m và kéo dài tới 30m, sau đó ăn thông với núi đá tới tận đáy hồ dung nham.

Xung quanh nền trần tà được bao bọc bởi một mạng lưới các thanh màu đen, không thể là gỗ, có lẽ là sắt đi. Một số nơi ánh sáng phía dưới hắt lên có thể nhìn thấy rõ sự hoen gỉ màu nâu đỏ. Từ đó hệ thống như mạng nhện này lan tỏa đi bốn phía, nâng đỡ những khu vực khác. Nhưng sau khi cơ quan khởi động, các thanh sắt thu về trụ đá, phía dưới mất đi sự bảo hộ, trong quá trình trúc trắc di chuyển gây ra rung chấn, phía trên mới nứt vỡ.

Chắc không nhầm lẫn đâu, lớp phía trên của nền trần tà lại chính là quặng sắt, có điều quặng này đã nhiễm từ tính nên trở thành một khối nam châm tự nhiên. Chính nó khiến Sula cùng Bạch Ngân bị loạn phương hướng.

Trong khi bọn họ còn do dự lưỡng lự, sự sụp đổ cũng đã lan tới tận đây.

Khắp nơi, những con đường sau khi biến thành vực thẳm thì giờ đang tự phá hủy. Đá lớn đá nhỏ rơi xuống như trái chín, va chạm với dung dịch sánh đặc. Những lỗ ánh sáng phía dưới theo đó mở rộng, loang ra càng rực rỡ. Trong tức tắc dung dịch vàng rực lẫn lẫn tan sục sôi, khói bốc cao, thứ kia liền chìm ngấm. Ánh lửa đỏ lờn nhuộm cột khói thành tám vãi như tám tấm băng máu, là đá lữ dư bay lên quện cùng hơi khí độc ngột ngạt chết chóc.

Song song bên cạnh đó, toàn bộ những hồ xương xác chết khác đã sụp đổ hết rồi, lộ ra cái miệng rộng cỡ 7- 8m. Ánh sáng dung nham hắt lên có thể quan sát thấy kết cấu nâng đỡ của tầng đá dày cỡ 2m đang trong quá trình tự phân hủy. Tôi đoán có lẽ sau khi Âu Tử Dạ rút thanh kiếm cổ nên, cơ quan liền khởi động, giá đỡ chịu tác động của từ trường nam châm, khi tự hủy lui về trụ đá, gây ra tổn hại cho phía trên.

Loạn thạch rơi xuống, những mạch máu hồ dung nham trong phút chốc bị vỡ toạc, chất dịch sóng sánh ánh sáng đỏ chói chang phun lên, tóm lấy vật thể xa lạ, kéo vào lòng.

-Đừng chân chừ nữa, nhắm mắt lại nhảy đại là xong.

Minh Đăng gào lên, dứt lời liền chạy lùi lại lấy đà, bọn kia thấy động đất đã lan tới đây rồi cũng thôi dài dòng. Hơn một nửa bề mặt đã yên nghỉ dưới lòng dung nham, số còn lại cũng đang trong giai đoạn chờ chết. Còn nần nã thêm chính là chết thật đó.

Minh Đăng chạy tới, khi gần đến nơi thì nhắm lại một hơi phóng qua, rống lớn.

-Bốn mét thôi mà, kỷ lục của ông đây chính là 4,3m.

Giọng của Tư Đồ khí thế khoa trương phía sau.

-Kỷ lục của đại gia đây là 4,1m.

Minh Đăng lao qua, khom người nghiêng mình lặn một vòng rồi ngồi dậy, xoay lại đã thấy một cái đồng khác đáp bên cạnh. Hai tên quay sang nhìn nhau cười hô hô.

Tư Đồ vượt qua, Cung Trường Linh và Phong Linh cũng an toàn tiếp đất, sau cùng là Thiên Hương. Vùng đất xung quanh vẫn đang trên đà tự hủy hoại, cô vừa lao đi, dưới chân sụp lở đã lan tới. Có lẽ do lực của mấy người tác động thêm, kích thích nó sớm tan vỡ.

- 4,3m cũng đòi khoe khoang. Mấy người tránh ra.

Thiên Hương lạnh lùng phán một câu, phóng qua, vùng đất bên kia mấy giây sau toàn bộ rơi xuống mặt hồ vàng rực. Mặt hồ vì thế xôn xao một trận, ánh vàng rực rỡ không ngừng xô đẩy cùng mảng đen đen. Khắp nơi bắn lên những tia sáng như hoa lửa kèm theo hơi nóng cuộn cuộn tung lên, rồi hóa mong manh, quần quýt cùng khí độc.

Tôi nhìn ngắm mấy con Tu Lý, thạch thú được trạm khắc từ loại đá tuy bị phủ một lớp tro bụi nhưng vẫn nhìn ra độ sáng bóng. Vươn tay phui một cái là lại đẹp như thừa ban đầu, không chút sứt mẻ. Lớp vảy làm từ đá màu vàng nâu trông tựa như khoác bộ chiến giáp uy vũ oai hùng. Hai cánh giương cao làm từ đá đen nhánh hung hiểm tà ác. Sừng nhọn hoắt cũng được làm từ đá đen nhưng trong lòng lại tỏa ra ánh đỏ yêu dị. Lông đuôi, mắt, mũi, miệng lại là đá đen có ánh hồng, trông rất mỹ hoặc.

Đá thủy tinh núi lửa có thành phần hóa học gần giống với đá thạch anh nhưng dĩ nhiên đây là hai loại hoàn toàn khác nhau dù đều có thành phần silic điôxít khá cao. Chúng thường có màu tối, điển hình là màu đen, tuy nhiên màu sắc có thể thay đổi tùy thuộc vào lượng tạp chất của Sắt và Magie khiến nó có nhiều chủng loại đa dạng phong phú hơn, nhưng hiếm nhất vẫn là loại không màu hoặc đục đảo hơn cả là loại có hoa văn.

Tôi nhìn thanh đao của mình, nhưu mảy nghi hoặc. Thanh đao rất giống một con dao dùng để thái những tảng thịt lớn. Lưỡi dao trắng sáng, bóng bẩy trơn mượt tựa như bạch ngọc, nhưng lại không giống ngọc lắm, phẳng phất có ánh cầu vồng lấp lánh, ánh sắc nó tỏa ra, có chút tựa thủy tinh hơn.

Trong mồm Tu Lý há lớn đặt viên đá to cỡ nắm tay con trẻ, tỏa ánh hào quang dịu nhẹ màu lam rất mờ nhạt, tựa như sắc ánh trăng, nhu hòa mà lung linh.

Những viên đá con con này so với những thạch thú to đùng xung quanh còn muốn giá trị gấp mấy chục lần. Tôi không muốn lại bỏ lỡ cơ hội lần nữa, tay

vươn vào định đoạt lấy viên Dạ Minh châu đi. Vừa chạm nhẹ, một loạt ánh sáng lóe lên như chớp, cơ thể tôi bị đẩy một cái, thứ kia từ trong miệng thú đá lao ra, bay vút đi.

Tôi giật mình quay lại, Bạch Ngân vội nói.

- Là ám khí, kiểu gì cũng được bồi độc được, may cho anh đây Dương Dương.

Tôi cười cười, lại vươn tay cho vào. Có điều cầm được rồi lại nhấc ra không được, cứ như là được gắn liền một khối với thú đá. Hay là đập con thú đi lấy viên đá ra? Vừa nghĩ vậy đột nhiên dưới chân lắc lư rung động, tôi run sợ tới đổ mồ hôi tay, dừng lại nhìn Bạch Ngân, cô lắc lắc đầu.

Chúng tôi đều an toàn sang bên, nhưng Âu Tử Dạ và Mạnh Chương thì vẫn mãi miết tranh qua giành lại. Anh ta không dùng đao của bản thân, lại giống như cái lần với Thăng Tà, sau khi cho kiểm uống máu thì dùng nó đối kháng lại địch nhân.

Mạnh Chương liên tiếp công kích không ngơi tay khiến cho anh ta chẳng có thời gian dừng lại cất hộp ngọc. Tôi nghĩ cứ ở đây mà dây dưa lẽ mề mễ mãi tuyệt đối không ổn.

- Bây giờ là lúc đề đầu với nhau à?

Thiên Hương găm gù, tay nâng súng chỉ lên, bóp cò, “đoàng” một tiếng, viên đạn bay vèo vào không trung. Cả lũ cùng giật thót tim, Âu Tử Dạ và Mạnh Chương cũng dừng tay nhìn cô, nhìn nhau, rồi lại lao vào oanh tặc.

Cả lũ đành buồn bực nhìn nhau, đũa nhún vai kẻ nhún mày. Tôi đưa mắt nhìn Hắc Hồn, ngẫm ra hiệu bảo nó đoạt hộp ngọc. Nó xoay đầu nhìn tôi sau đó nhìn hai người kia, chờ đợi cơ hội.

Tôi âm thầm nhẹ nhàng di chuyển sang đầu bên kia, mắt thấy Tư Đồ và Thiên Hương đang táy máy chân tay đụng chạm mấy con thú đá.

Thiên Hương xuýt xoa khen đẹp, Tư Đồ cũng trầm trồ sờ mó, đương nhiên bao gồm cả vụ hăm hở muốn lôi kéo Dạ Minh châu.

Tôi vừa há mồm lời còn chưa kịp thốt, mắt đã thấy cả hai chạm nhẹ vào, quả nhiên ám khí tinh xảo như ngân châm lông trâu lóe lên tựa ánh chớp. Bọn họ coi như phản xạ đủ linh hoạt nhưng vẫn chưa đủ nhanh nhạy. Chỉ thấy trên mu bàn tay cả hai để lại một vết xước nhỏ, từ đó rỉ ra dòng máu đen đặc, điều đó khiến cả lũ sợ xanh mặt. Ám khí quả nhiên có tầm kích độc.

- Dạ Minh Châu có gắn cơ quan cảm ứng di chuyển, động vào nó càng khiến đèn trần tà sụp đổ nhanh hơn.

Tôi hít một hơi khí lạnh, vội nói.

Thời cơ đến, Hắc Hồn lắc mình một cái, tựa như ngọn gió đen, vèo một phát là tới bên Âu Tử Dạ. Miệng hơi hé ra, ngoạm lấy cái hộp. Trong sự sững sốt bàng hoàng của toàn thể mọi người, nó trở về bên tôi, thả hộp vào tay, không lời biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 169: Châu Sơn

Sau vài giây trầm mặc, tôi ho khan rồi cười ngược một cái, rất tự nhiên vừa cất hộp vào túi xách vừa nói.- Thật xui xẻo quá, Thiên Hương và Tư Đồ đều trúng độc cả rồi, nhất định là thứ độc được cực kỳ ghê gớm, phải mau mau hút độc thôi.

Vừa dứt lời quả nhiên thấy sắc mặt Tư Đồ trở lên nhợt nhạt, gã không lời thối, cúi đầu ngậm lấy miệng vết thương, mút mạnh một cái rồi quay đầu nhỏ chất dịch đen ngòm. Lập tức Cung Trường Linh đưa cho gã chai nước để súc miệng.

Súc xong gã cúi xuống mút tiếp. Thiên Hương cũng định làm thế nhưng vết thương của cô ở vị trí phía ngoài cổ tay, hơi bất tiện. Minh Đăng giúp cô nặn máu độc. Sau khi máu đen được loại bỏ hết, rửa lại bằng dung dịch sát khuẩn, cuối cùng dùng một chai thuốc xịt đặc trị xử lý thương tổn ngoài da.

Bên kia thì Cung Trường Linh giúp Tư Đồ. Trước mắt chỉ có thể tạm sơ cứu như vậy, đợi ra ngoài thì tính tiếp. Rất nhanh xong xuôi, tôi dẫn đầu chạy biến trước, xa xa, một đám lân quang lấp lánh như kim tuyến bay lượn xuất hiện. Tôi nhắm về phía đó, phía sau Âu Tử Dạ và Mạnh Chương đuổi theo. Cung Trường Linh và Minh Đăng đi bên cạnh điu bước Tư Đồ và Thiên Hương.

Tuy bọn họ không bị thương ở chân và dù độc tố đã được loại bỏ phần nào nhưng vẫn ảnh hưởng ít nhiều tới sức khỏe người bị nhiễm. Chỉ thấy Tư Đồ và Thiên Hương mặt mũi nhợt nhạt như trực muốn ói mửa, màu da thâm tái, bước chân có chút bải oải suy kiệt. Không biết cỗ nhân dùng được liệu gì bào chế ra kịch độc?

Quan trọng là, hai ngàn năm trôi qua rồi, không phải nó cũng nên bị hỏng hay sao? Không ổn, dù chất độc không còn nữa, thì dính phải thứ bị biến đổi sau từng ấy năm chính là không độc cũng thành có độc. Nghe nói có một loại ốc sên hoa văn đẹp mắt nhưng nếu chẳng may dính phải, dù chỉ cần một

giọt nước dãi của nó, cũng có thể khiến bạn tới gặp Diêm Vương khóc lóc sau vài giờ. Hoặc là có một loài ếch màu sắc sặc sỡ, xấu số dính 1 miligam lượng độc đó, bạn vẫn được quý sai đại ca hộ tống thẳng xuống địa ngục.

Có thể là Thạch tín chăng? Bởi vì nó là khoáng vật có thể tồn tại tự nhiên trong môi trường đất và nước, không lo sợ bị ôi thiu hỏng hóc. Nghe nói chỉ 0,06 g thạch tín vào cơ thể cũng đủ gây ngộ độc. Thực chất kẻ đang dẫn đầu cách tôi độ 20m chính là Ưu Đàm Trong không gian thiếu thốn ánh sáng, những đốm lân tinh bay lượn xung quanh nó khiến người ta nhìn đến liền không muốn dời mắt đi. Chúng tôi chạy trong một khe núi, hai bên là vách cao dựng đứng, phía trước bị chắn lối, đất cát sạt lở đắp thành một cái vách chót vót không kém.

Chắc không phải trèo qua cái đó chứ? Kết cấu không ổn định, không khéo nửa đường bị đá từ trên cao lăn xuống đè chết mất. Đến một đoạn Ưu Đàm dừng lại, bắt đầu nhanh thoăn thoắt trèo lên vách đá bên cạnh. Coi như cũng là leo trèo, thì cái vách này xem như vững chắc hơn, phần rủi ro thiệt mạng thuộc về bản thân. Chỉ sợ mình tuột tay sảy chân tự ngã xuống. Tôi nhìn Tư Đồ và Thiên Hương chạy sau cùng, lo sợ bọn họ không biết có đủ sức leo lên nổi. Âu Tử Dạ và Mạnh Chương cũng chỉ là đang bám theo phía sau, không có ý đoạt lại đồ.

Tôi bắt đầu trèo lên, tay đeo găng của Âu Tử Dạ đưa, lên cũng không phải đang tự ngược đãi cơ thể. Leo được một đoạn tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy Mạnh Chương và Âu Tử Dạ cũng làm theo. Phong Linh bám sát ngay phía sau bọn họ, mở miệng thắc mắc. -Này Tiểu Mặc Tử, phía trước là ai đang dẫn đường vậy? -Người quen của tôi! Chắc là anh ta biết đường ra! Tôi tùy tiện đáp vọng xuống, tiện thể nhìn Mạnh Chương, không thấy Sula bay lượn trên bầu không thỉnh thoảng cao hứng rú lên từng tràng “cú cú cú” kinh dị, có lẽ bị gã thu vào rồi.

Ồ Thiên Hà có thể cứng tới mức nào chứ? Dù sao cũng chỉ là khúc gỗ nhũn, còn là gỗ đã có tuổi thọ lâu đời, vẫn chưa bị mối mọt khám phá ra sao? Lại dời mắt nhìn Âu Tử Dạ. Còn thanh kiếm cổ kia nữa, cảm giác không giống được rèn từ kim loại. Tất nhiên chẳng có kim loại nào trong đen lại lấp lánh điểm tuyết trắng, nếu nói giống ngọc thạch thì nghiêng hơn. Nhưng cảm giác mà nó mang lại chính là khá giống với thanh đao mà tôi sở hữu. Chuyển mắt nhìn về nơi trần trụi tạc lục tích liêu giữa một bể dung nham đỏ au như biển máu. Không còn vật cản đề bảo vệ nữa, đột nhiên nơi đó trở lên trống rỗng hoang vắng lạ kỳ.

Ánh sáng lung linh huyền ảo của Dạ Minh châu như lu mờ, đám huỳnh thạch trên nền đá vì thế cũng ảm đạm thất sắc theo. Những hàng cột đá trạm trổ công phu, những con thạch thú sống động đẹp đẽ, đều vì thứ quan trọng rồi đi rồi, mờ hồ phủ một lớp tro bụi. Cả miệng hố rộng lớn sáng rực như một mặt trời thu nhỏ đang lìm dim say giấc. Ánh sáng ảm áp lộng lẫy của nó xua tan giá rét cùng hắc ám.

Có thể thấy bao quanh hố là vách đá mọc vuron lên cao và thu lại như một mái vòm, có điều mái vòm này lại bị lủng lỗ, xuyên qua bên ngoài chính là bầu trời tối đen thăm thẳm. Ưu Đàm lách mình vào một khe đá đột nhiên xuất hiện ở lưng chừng vách đứng. Nó cúi xuống nhìn tôi. Cái khe này phải nói là rất rất hẹp, một người bình thường muốn đi vào chắc phải nghiêng mình lách thân mới miễn cưỡng chui rúc được.

Bạch Ngân thì khỏi phải bàn, vong linh u hồn nên là cứ thế xuyên qua thôi. Bông Tuyết thì đang vo tròn một cục trong túi áo khoác, xem chừng là lạnh quá tìm chỗ ngủ. Cái khe còn không đủ rộng để nhét vừa nửa cánh tay, như một vết thương của vách hang, nếu không có Ưu Đàm chỉ đường, làm sao mà biết được lối ra lại bí hiểm thế này? Mà dù có phát hiện được ra đi chẳng nữa cũng không nghĩ nó là lối thoát thân. Ưu Đàm vươn tay xuống, một tay kéo tôi leo lên, không có sự giúp đỡ của người lên trước, người phía sau sẽ chặt vật lăm mồi chen chúc lên được.

Nếu mà đeo ba lô như đám kia, thì phải tháo xuống xách tay. Tôi đứng yên vị rồi, xoay lại, mấy giây sau đã thấy cái mặt của Âu Tử Dạ trôi lên. Tôi nhìn anh ta, nhón miệng cười lấy lòng, tay đồng thời vuron xuống. Âu Tử Dạ nhìn chằm chằm về mặt tôi mất một lúc mới miễn cưỡng nhận sự trợ giúp. Không nghĩ lực cản đề kéo một người lên lại dùng nhiều sức tới vậy. Ban nãy được Ưu Đàm lôi lên cảm giác khá nhẹ nhàng, mà tới phiên mình thì suýt tí nữa bị anh ta kéo ngã xuống. Không phải là bị Âu Tử Dạ chơi khăm đấy chứ? Anh ta lên được rồi, tôi nhẩn nha nhìn Âu Tử Dạ, nhưng trên gương mặt băng lãnh ngàn năm không đổi kia, không có một tia dư thừa.

Tôi bấu môi hừ mũi, xoay đầu, nhích nhích vào trong. Sau đó vì nhìn thấy Ưu Đàm, đột nhiên cười nhăn nhó một cái. Căn bản bởi gương mặt cái kẻ đang tỏa ánh kim tuyến lấp lánh hư mộng kia, tuy giống như đúc từ một khuôn nhưng là đang không mảnh vai che thân, cho nên là... Quay lại nhìn thấy biểu tình âm trầm lạnh lẽo tận xương tủy của anh ta, nhin cười. May là cái khe này còn đủ rộng cho cái đầu xoay trái xoay phải được, không thì đến lúc chui ra, cổ cũng bị ngoẹo mất thôi. -Đó là thanh kiếm nào vậy?

Tôi vừa nói vừa rút thanh đao của mình ra, ngón tay xoay xoay cán đao. -Anh nói xem, có phải cùng chất liệu với thanh đao của tôi không? Âu Tử Dạ nhìn thanh đao của tôi, im lìm không nhả lời. Tôi cắt đao đi, bực bội. -Anh đừng có lúc nào cũng chỉ biết giữ cho riêng mình, giữ lâu như thế giữ nhiều như vậy không sợ bị nghẹn chết sao? -Đó là thanh Ngự Trường. Người lên tiếng không phải Âu Tử Dạ, là Mạnh Chương ở bên cạnh anh ta.

Gã nói tiếp. -Trương truyền đó chính là thanh đoản kiếm mà công tử Quang giao cho thích khách Chuyên Chư giấu trong bụng cá lớn để ám sát Ngô vương Liêu giúp ông ta giành ngôi vua nước Ngô sau này. Gật gù, chuyện này đương nhiên tôi cũng biết. Ngày Bính Tý tháng tư năm 515 TCN, công tử Quang mở tiệc rượu mời Ngô vương Liêu, tuy ăn tiệc ở tư dinh của ông ta nhưng lại dàn binh dày đặc, nói để bảo vệ.

Cơ Liêu không ngờ Chuyên Chư mưu giấu cây chùy thủ trong bụng cá lớn chiến giòn, rồi nhân lúc dâng món ăn bất ngờ lôi chùy thủ ra hạ sát. Sau bản thân Chuyên Chư cũng lập tức bị thủ hạ của Ngô vương xấu xí chém giết. Ngô vương Liêu chết rồi, Cơ Quang lên ngôi, tức Ngô vương Hạp Lư. -Nè, cho tôi xem với!

Âu Tử Dạ vẫn bất động thanh sắc. Tôi nhích nhích tiến tới chỗ anh ta, tay đưa ra tính mở khóa túi xách đeo bên vai của Âu Tử Dạ. Lập tức bàn tay táy máy bị đập một cái, nhận thêm cái trừng mắt uy hiếp. -Con khi nhà nó, đường đi lối lại thế này là tính chơi xỏ đại gia sao? Tiếng của Tư Đồ phía ngoài oán giận.

Giọng của Phong Linh vọng xuống, thì ra gã đã vào ngay sau Mạnh Chương. -Cái nhà anh này đừng kêu ca nữa, đường sức đi. -Đại ca, mau mau vào còn cho người phía sau lên với. Giọng Cung Trường Linh kiên nhẫn vọng lên. -Chú cứ bình tĩnh, có phải anh muốn đề dả đầu, tại cái lối đi nó chệch bai anh đấy chứ! Phong Linh kéo Tư Đồ, miệng gã còn lăm bầm lâu bầu chề trách mấy câu nữa.

Chỗ này diện tích phải nói là vô cùng, cực kỳ chật hẹp. Chỉ sợ Tư Đồ hay Minh Đẳng, một tên to béo một kẻ vạm vỡ, phải cố nhịn thở ép mình chen lẫn vào, chỉ sợ cũng không di chuyển được dễ dàng.-Quên vụ Thăng Tà lần trước rồi sao?Âu Tử Dạ lạnh giọng nhắc nhở. Anh ta nói vậy mới khiến tôi nhớ ra, quả thật không nên dính dáng tới nó, ngay đến đám Mạnh Chương cũng e dè kiêng kỵ, tôi lại nháo nhào làm loạn?

Tôi nhích nhích di chuyển vào.-Vậy, trên thanh kiếm khắc tên đức kiếm sư và tên kiếm sao?Âu Tử Dạ lắc nhẹ.-Tên kiếm là tên do người sở hữu đặt. -Vậy ai sở hữu kiếm này? Trong sách Việt tuyệt thư quyển 11 phần “Ngoại truyền kỳ bảo kiếm” ghi lại, kỳ tài tài rèn kiếm của Âu Dã Tử truyền đến tại Việt vương, ông ta ra lệnh cho đức kiếm sư rèn năm thanh kiếm quý, đó là Trảm Lư, Cự Khuyết, Thăng Tà, Ngự Trường và Thuần Quân. Ngoài ra Âu Dã Tử còn rèn cho Sở Chiêu vương ba thanh kiếm khác là Long Uyển, Thái A và Công Bố, đúng chứ?

Âu Tử Dạ vẫn miệng kín như bưng, giọng Mạnh Chương xen vào. Lạ lùng, hai tên này không tranh đoạt hộp Ngọc Hồn nữa sao? Sao lại ung dung nhàn tản buôn chuyện thế này? Nhất định có ẩn tình.-Âu Dã Tử là phẩm nhân đầu tiên cũng là duy nhất sau này tìm ra cách mô phỏng lại quyền năng của Tru Tiên Tứ Kiếm. Tôi vẫn tiếp tục nhích nhích di chuyển, thầm nghĩ. Tru Tiên Tứ Kiếm gì đó quá huyền huyền.

Nhưng tôi biết dùng từ mô phỏng coi như cũng tương thích đi bởi dẫu sao nguyên liệu kết hợp chỉ là từ thanh đồng và sắt. Âu Dã Tử là người đầu tiên đã phát hiện ra nhiều tính năng khác biệt giữa đồng xanh và sắt, tìm ra được công thức pha trộn tỷ lệ các kim loại màu thích hợp và tinh vi, mở ra kỷ nguyên mới cho binh khí lạnh Trung Quốc với kỹ thuật rèn và tôi thép vượt bậc.

Cuối thời Xuân Thu, binh khí vẫn là đồ đồng cho nên hình dáng thường ngắn và thẳng dùng để đâm, việc Âu Dã Tử có thể chế tác ra những thanh kiếm có khả năng chém gãy vũ khí đối phương khiến người đời coi trọng tôn ông là đức kiếm sư.-Âu Tử Dạ, tôi nghi ngờ đao của tôi và kiếm của lão Âu Dã Tử đều được rèn từ đá thủy tinh núi lửa?Âu Tử Dạ gật nhẹ.-Ừm!Thế mà lại nhận được sự khẳng định từ anh ta thật. Nghe nói độ cứng của đá thủy tinh trên thang đo Mohs là 5,5 đây, chỉ là mức độ trung bình, đừng phải thanh đao bá đạo hơn còn không phải bẻ nát?

Không biết sau quá trình trui rèn gia công thành vũ khí, chắc là có làm tăng độ cứng lên nhỉ? Thật ra thì đá thủy tinh núi lửa nổi tiếng bởi độ sắc bén hơn cả. Lưỡi dao so với dao mổ làm bằng hợp kim thép còn muốn sắc bén hơn mấy lần. Nghe nói dao mổ soi dưới kính hiển vi điện tử, thấy lưỡi lởm chởm như răng cưa, trong khi dao được làm từ đá thủy tinh núi lửa vẫn bằng phẳng, là do thiếu các cấu trúc tinh thể nên các rìa của nó có thể đạt đến độ mỏng gần như ở kích thước phân tử.

Quả là một con dao hoàn mỹ cho một bác sĩ phẫu thuật.Âu Tử Dạ điềm tĩnh nói.-Thật ra, cổ nhân ban đầu ngộ nhận đá thủy tinh núi lửa là thiên thạch, cho nên mới dùng nó rèn kiếm.Sau đó phát hiện không phải nhưng đồng thời cũng nhận thức được một điều. Thiên thạch thích hợp rèn ra trường kiếm đại đao, mà Châu Sơn, thích hợp rèn ra kiếm ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 170: Chương 169

Tôi lâm bầm

-Châu sơn?Bởi nó chứa nguồn năng lượng to lớn được sản sinh từ huyết mạch trong lòng núi?

-Vào thời kỳ đó, đao kiếm của Âu gia dùng thiên thạch hay Châu Sơn, luận về nguyên liệu đã hơn một bậc, cùng với quá trình trui rèn phức tạp công phu, đương nhiên tạo ra độ cứng cùng độ sắc bén vượt lên trên tất cả. Không thể tưởng tượng nổi, vào thời kỳ luyện sắt mới sơ khai, lại có một người chế tác được những thanh kiếm chém đá như bùn. Cậu nói xem, còn không làm con người ta sợ hãi kính cẩn?

Người tôi muốn hỏi là Âu Tử Dạ, người trả lời lại là Mạnh Chương Tôi hậm hực liếc xéo Âu Tử Dạ.

-Anh và cái lão Âu Dã Tử là họ hàng thân thích sao? Liệu có phải là truyền nhân đời thứ một trăm lẻ mấy của lão đức kiếm sư đó không? Nhận mệnh lệnh từ trường bối, gian nan khổ ải đi thu thập kiếm cổ của tổ tiên?

Mặt Âu Tử Dạ thoáng chốc phủ một lớp băng sương, ngưng trọng nặng nề. Tựa như nói tới vấn đề không nên nhắc đến. Hắc khí trên người trong một giây bùng lên dữ dội khiến tôi kinh sợ trợn mắt.

Đã đụng chạm tới câu từ then chốt nào sao? Tôi hít một hơi khí lạnh, rồi nuốt ngụm nước bọt khô khốc, e dè nhả nhận.

-Tôi sai rồi, anh đừng phản ứng mạnh như vậy có được không?

Dứt lời tôi cấp tốc nhích nhích ra xa. Âu Tử Dạ âm trầm nhìn tôi, ánh mắt u tối hung ác như dã thú lên cơn khát máu, gương mặt băng lãnh như ánh đao sắc lạnh đã rút khỏi bao, mơ hồ phát ra tia sát khí thâm hiểm cùng bá khí bức nhân từ trong cốt tủy, dễ dàng áo chế tinh thần đối phương.

Trong lòng tôi vô thức run sợ kinh hãi, lo lắng anh ta không khống chế được tâm tình, nhấc tay một cái là tiễn tôi về Tây Thiên. Tôi lại ra sức nhích nhích, cảm thấy cách anh ta khoảng độ 5 m, có thể tương đối an toàn, chờ đợi.

Thời gian ngưng đọng, không gian đông cứng, khoảnh khắc nghẹt thở cũng không tra tấn lâu. Âu Tử Dạ nhẹ thở dài, không phải giống như trút được

gánh nặng, mà ngược lại tựa như chuốc thêm ảo não, là thân bất do kỷ.

Âu Tử Dạ nhích thân động người, hắc khí theo đó tan loãng đi, tôi cũng buông lỏng khăn trương.

Thôi thì đành ngâm miệng tập trung di chuyển vậy.

Khe hẹp dài cỡ 50m, có đoạn rộng rãi ra, có chỗ thu hẹp vào, Ưu Đàm cứ thế dùng tay không, vận lực, đâm mấy phát vào khu vực nhấp nhô, đất đá rã rạc một cái, nứt vỡ rơi xuống. Tôi mở to mắt! Quyền kinh ghê vậy? Uy lực chẳng khác búa tạ!

Chật vật được một lúc, đầu khe phía bên Ưu Đàm hắt lên ánh sáng, hẳn là tới lối ra, về mặt tôi vì thế cũng thư thái hơn.

Trong óc thoáng xuất hiện tín hiệu radio nhiễu loạn, tôi còn chưa hiểu là chuyện gì, chân đặt bước đầu tiên, nửa người lách ra, không gian rộng mở, hít thở thoải mái hơn nhiều. Nhích thêm bước thứ hai, dưới chân hẫng một cái, người lập tức trượt xuống, tim cũng rớt theo. Cánh tay phía trong vách trong tích tắc được Âu Tử Dạ giữ lại, bờ vai bên ngoài được Ưu Đàm đỡ lấy.

Tôi kinh hoàng nhìn xuống, phía dưới sâu cỡ 30m, là một dòng sông dung nham hiền lành nhưng rực rỡ trắng lệt như thảm đỏ được gắn chi chít đá ruby. Như được nắng vàng chiếu vào, lấp lánh đến lóa mắt, vô thức hít mạnh thứ khí ga lớn vồn khiến người ta muốn mê man.

Dòng sông như từ trong lòng đất đột ngột chui ra, rộng cỡ 5m, phía bên kia chỉ là vách đá sừng sững. Dung nham lặng lẽ như đang mơ màng say giấc, những mạch máu chẳng chịt như kênh mương ôn hòa chuyển mình, lóng lánh hắt lên những tia sáng nóng bỏng kinh tâm động phách.

Dưới chân chỉ là một bề mặt nhấp nhô rộng hơn gang tay, sau lưng vẫn là vách đá lạnh lẽo, đằng trước là khoảng không trống trải, phía dưới là dòng sông lửa êm đềm vận động, mơ màng như con hóa long lười biếng ngủ trưa.

Tôi hít thứ khí mê tan đang từ tồn nhân nhả lan lên, cướp đoạt oxi, cảm thấy xây xẩm mặt mày, phổi co rút nhức nhối. Mắt nhắm lại, nín thở một chút, cần trọng nhích nhích bước chân từng chút một, dán sát lưng vào vách đá.

-Ồi mẹ của con ơi! Mặc dù lâu rồi con không còn mơ thấy mẹ, nhưng mà con vẫn chưa có ý định gặp người bây giờ. Người có thể để thư thả mấy năm nữa cho đứa cháu của người lớn khôn rồi tới đón con được không?

Bất chợt giọng của Tư Đồ rống lên như gà bị cắt tiết. Cung Trường Linh không đựng chịu nổi, gằn mạnh.

-Anh có thôi làm nhảm vô nghĩa đi không, mắt nhắm lại là xong.

Tư Đồ vẫn còn hậm hực.

-Chú không thể khoan dung độ lượng với anh hơn được sao? Ban này bị cái vách đá sứt chèn ép cho tắc thở, da thịt cũng bị mài đi một tầng. Bây giờ đến lượt lối đi mạo hiểm chông chênh có khác gì diễn xiếc trên sợi dây, chú phải để cho anh phát tiết một chút chứ?

Đoạn lại rú lên bất mãn như heo biểu tình đòi ăn.

-Củ cái nhà nó! Người có da có thịt như tôi thực sự là chịu không nổi kinh hách này.

-Anh mà còn không cầm miệng lại, ngay đến oxi cũng không có mà thở đâu.

Cung Trường Linh cố gắng kìm chế tâm trạng muốn tẩn Tư Đồ, lời nói rít qua kẽ răng.

Tư Đồ ngâm họng.

Tôi kín đáo liếc nhìn thần sắc Âu Tử Dạ bên cạnh. Dung nhan bất động, thần tình bất biến, lông mày hờ hững khóe môi điềm nhiên, tựa như không hề vương vấn dù chỉ một chút trần trở bất an. Thật ra thì tôi không có ý định trao trả Ngọc Hồn lại cho anh ta.

Tôi nhú mày, từ cái lần anh ta đứng trên cao ngạo nghễ dẫm lên tay tôi nhìn xuống, rơi xuống nước sôi, rơi vào đầm lạnh, chiến đấu với Thủy Kỳ Lân, gương mặt vẫn trầm tĩnh không một tia sóng gợn, như lớp lớp hàn băng dưới đáy hồ sâu. Cảm tưởng đầu có bị thiên thượng đùa bỡn cũng vẫn kiên cường trụ vững, hiên ngang đứng thẳng, chông chọc với trầm luân! Thế nhưng trước sau lại luôn phảng phất sự lẻ loi cô độc đầu kín nơi đáy mắt, quanh hiu tịch tịch trôi sâu vào tâm can, như giăng một tầng kết giới ngăn cách với người bên ngoài, khiến tôi không thể ghét được.

Haizz, dù sao tâm tình anh ta lẽ dĩ nhiên bây giờ rất không được tốt, bởi vậy dù cho có trăm tư ngàn mối vướng bận, lúc này chớ có đại dột mà tự khiến mình gặp chuyện xúi quẩy thêm.

Tạm thời buông tha anh ta một lúc nữa.

Ưu Đàm vốn cách tôi khoảng 10m, quay đi quay lại, đột nhiên mắt hút. Tôi liếc nhìn xuống dưới, trong đầu lại vang lên chuỗi sóng rề rề. Chắc không phải rơi xuống dòng dung nham đẹp lộng lẫy nhưng chết chóc kia đâu nhỉ?

Tôi nhích nhích đến gần, cuối cùng phát hiện, một cái lỗ. À vâng, lần này là một cái lỗ cao cỡ nửa người, Ưu Đàm đang ngồi bệt trong đó xoay đầu nhìn tôi. Được cái khá rộng rãi, đủ chỗ cho hai người song hành.

Tôi cẩn trọng chui vào, cái lỗ khá dốc, bò không ổn, ngồi xổm xuống, từ từ tụt dần vẫn hơn.

Tôi thận trọng tụt dần xuống được một đoạn, phía sau Âu Tử Dạ chui vào, rồi lần lượt Mạnh Chương cùng Phong Linh.

-Ồi mẹ của con ơi!

Giọng Tư Đồ ngoài kia lại hét lên thất thanh kinh sợ. Sau đó, lại hoảng loạn chơi vui nói.

-Phong Linh, Phong đại ca, người nhất định không được buông tay, lão tử còn muốn nhìn thấy tiểu hài tử thành gia lập thất.

Tôi xoay đầu nhìn, chỉ thấy Cung Trường Linh cũng hạ thấp người lách thân chui vào, rồi cùng Phong Linh kéo một người lên.

Tôi nhích thân tụt xuống cho bọn bên ngoài có chỗ đi vào. Ưu Đàm vẫn luôn duy trì khoảng cách 10m với tôi, không biết có phải do Âu Tử Dạ phía sau hay không. Toàn thân Ưu Đàm vẫn bừng sáng những đốm lân tinh như bụi kim tuyến, từng sợi tóc dài đen nhánh như trời đêm, xõa xuống che tấm lưng dài rộng. Sắc vàng óng ánh quần quýt bên thác tóc đen huyền, lung linh như mộng ảo, bụi kim tuyến bay lượn quanh thân, dị thường mê hoặc.

Giọng thở hổn hển gấp gấp cùng thì thảo suy yếu vang lên.

-Mọi người à, không được rồi, tôi đây thân kiêu thể nhược, nghỉ ngơi một chút đi. Trường Linh à, còn nước không? Cho anh xin một ngụm. Thật là dọa lão tử đứng tim.

-Nghỉ một chút vậy, Thiên Hương, em thấy trong người thế nào?

Giọng Phong Linh âu lo khẽ khàng vang lên. Chỉ thấy Thiên Hương ngồi dựa lưng vào vách hang, mắt nhắm hờ làn mi run rẩy, gương mặt tái nhợt, môi mím chặt. Giọng cô rất nhỏ, rất hư nhược, nhưng ở trong hang vẫn dị thường nghe rõ.

-Em khát nước!

Mình Đẳng lập tức đưa chai đến gần, từ từ dốc nước vào miệng cô.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, gương mặt anh ta quả nhiên vẫn bình chân như vại. Lông mày sắc bén tựa kiếm phong thoắt nhú lại rồi rất nhanh giãn ra. Sắc diện thâm trầm nghiêm nghị, ánh mắt tĩnh lặng vô tâm như lưu thủy, khóe môi lạnh lẽo vô tình tựa hàn băng. Sự thản nhiên xa cách khiến người ta khó hiểu, trước đó còn vuốt tóc ôn nhu an ủi Thiên Hương, mà giờ lại hờ hững đứng đờng thế này?

-Anh lo lắng không?

Chỉ có vẻ mặt Âu Tử Dạ đáp lại, là đậm đặc cùng lạnh lùng cố hữu. Tôi nhẹ thở dài, có chút bất lực trước tâm tính vô phương thấu hiểu của anh ta.

-Âu Tử Dạ, anh có bộ đồ nào không? Cho tôi xin một bộ cho Ưu Đàm mặc đi!

-Không có!

Âu Tử Dạ trả lời ngay và luôn. Tựa như câu chữ đã luôn được túc trực trên miệng, chỉ chờ tôi hỏi là bật ra.

-Anh cứ từ từ suy nghĩ, tôi có bắt anh trả lời nhanh đâu. Còn bộ nào không?

Âu Tử Dạ im lìm nhìn tôi, lười nhả lời.

-Anh cũng thấy mà, người ta không có đồ để mặc, thời tiết thì giá lạnh.

-Gã đó không ngại đâu.

-Nhưng mà tôi ngại, được chưa?

Tôi ngửa mắt nhìn Âu Tử Dạ, hừ lạnh một tiếng.

- Còn có, Bạch Ngân lớn vồn ngay bên cạnh nè!

-A, tôi không quan tâm, cũng lười để ý, nếu là Dương Dương khóa thân thì khác.

Tôi hưng hăng lườm Bạch Ngân. Chợt giọng của Phong Linh chen vào.

-Tiểu Mặc Tử, tôi dư một bộ, cho ai mặc vậy?

-Cho người dẫn đường phía trước! Anh có thật tốt quá, cảm ơn trước!

Nhích nhích lại gần Phong Linh trong khi tay gã đang lục tìm đồ trong túi. Cuối cùng lôi ra một cái quần âu màu nâu đất và chiếc áo sơ mi hồng nhạt.

- Cảm ơn cũng không tới lần cậu, anh ta sao không nói chuyện?

Tôi cảm lấy đồ, vừa đi chuyển trở về vừa đáp.

- Anh ta nói năng bất tiện, cũng hơi e ngại.

- Nay Tiểu Mặc Tử, anh ta vào đây từ lúc nào?

Giọng của Cung Trường Linh thấp trầm. Tôi lưỡng lự một chút nhưng vẫn đi chuyển, đáp vọng lại.

- Anh ta kỳ thật vẫn luôn ở trong này, chuyện có chút dài dòng, khi nào ra ngoài nói sau.

Tôi đã nói vậy, mọi người cũng nên lại nghỉ hoặc.

Ưu Đàm cách tôi khá xa, cỡ 20m, cơ người lại ôm đầu gối, suối tóc như tấm rèm lụa kéo dài chấm đất, những hạt bụi kim tuyến uốn lượn lấp lánh trên đó như dải ngân hà vắt ngang qua trời đêm.

Tôi đến gần Ưu Đàm, ngắc ngứ không biết phải mở lời thế nào, đưa mắt nhìn Bạch Ngân. Bạch Ngân xinh đẹp như ánh trăng, khoe môi kiều mị và tà cười.

- Cứ nghĩ trong đầu thôi. Anh không ra lệnh, tự nó biết phải tìm đường thoát ra. Anh không bảo dừng, nó tự động chờ đầy thôi. Chỉ cần trong đầu thoáng hiện lên bất cứ ý niệm nào, trong vòng phạm vi 50 bước chân, đều tự nhiên thấu hiểu.

Tôi ngây ngốc há mồm. Củ đậu, thế nhờ tôi nghĩ bậy bạ gì trong đầu cũng bị nó nhất thanh nhị sở biết hết sao? Thế còn không phải mất quyền riêng tư à? Vừa nghĩ tới đây, không khỏi rùng mình ngao ngán.

Bạch Ngân nỡ nhân dịp đôi mắt mị hoặc, như hồ ly gian xảo tìm thấy trò vui.

- Sau này thân thiết hơn nữa, muốn nó không biết, bảo nó cách xa 100 bước là được.

Tôi ảo não thở dài, thôi đành vậy.

Tôi đuổi chân ra, làm tư thế mặc quần cho Ưu Đàm nhìn thấy, sau đó đưa cho nó.

Ưu Đàm nhìn tôi một lúc, vươn tay nhận quần. Tôi chăm chú nhìn Ưu Đàm lúng túng lóng ngóng, cuối cùng cũng xong. Lại hướng dẫn tiếp cái áo.

Lão nhân gia, tôi rảnh rồi lắm sao? Chăm sóc Ô Nha còn chưa đủ dày vò? Thế này mai sau còn phải dạy dỗ như trẻ đi mẫu giáo cho Ưu Đàm à?

Tiếng cười tum tum khẽ vang, giọng nói vui vẻ thoải mái của Mạnh Chương cất lên.

- Siêu cấp vú em nha!

Đù, lão tử còn chưa có bạn gái, sao lại bất hạnh thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 171: Chương 170

Quần áo mặc vào rồi, bụi kim tuyến vì thế cũng tủa ra ít hơn, không quá rực rỡ hút mắt, nhưng trong đêm tối, lấp lánh như một vài con đom đóm lạc bầy, càng khiến người ta dõi mắt trông theo.

Tôi mỉm cười vươn tay tính tóm lấy cái thứ lung linh lấp lánh đó, nhưng nó tựa như có linh tính, biết tôi trêu chọc, nương mình lượn bay đi, rồi tà tà vòng lại.

- Mạnh Chương, tôi vẫn luôn thắc mắc, thứ anh nhìn thấy khác gì mắt người bình thường?

Mạnh Chương ngừng cười, lặng yên một chút, mấy giây sau hồi đáp, ngữ điệu thông dong bình thản, tựa như tâm tình với bạn bè bình thường.

- Tôi cũng không hẳn là một người mù bẩm sinh. Lúc nhỏ cũng nhìn thấy trời xanh mây trắng, núi tuyết cùng hồ lạnh, rất đẹp. Sau lần đầu tiên triệu gọi thần thú, thì đó là cái giá phải trả.

Hắn cứ như vậy nói khái quát về bản thân, không nhiều cảm xúc, tựa như chẳng có gì quan trọng cả. Giống như lơ đãng đọc một câu nói vô tình mất liếc

thấy trong sách.

-Đại khái nhờ vận dụng Niệm, tôi có thể hình dung ra thể giới này dưới hai sắc màu đen trắng bị đảo ngược. Ví dụ như bây giờ xung quanh tôi thực chất đa phần là màu trắng.

-Ồ! Tôi hiểu rồi, tựa như trình chiếu một bộ phim âm bản?

Mạnh Chương gật nhẹ, bình bình đàm đàm nói tiếp, nhẹ tênh mà xa xôi, tựa con gió nhỏ bơ vơ lạc tới.

-Những sắc màu âm u trầm lạnh cứ thế diễn ra xung quanh, ngày nối ngày, năm tiếp tháng. Màu sắc rực rỡ gì đó của trước kia, hoàn toàn bị lãng quên vùi dập. Rồi cũng tập thành quen, hơn nữa càng ngày càng thú vị. Lúc trước vì mọi thứ quá lộng lẫy đẹp mắt nên không nhìn rõ được bản chất bên trong. Bây giờ thấy thứ nào cũng được khoác chung một tầng âm sắc, xấu đẹp gì đó đều quân bình, chỉ còn lại ẩn tình chân chính. Chỉ có cỏ cây vô tri, đá tảng vô giác và những con thú sống theo bản năng là không biết dối mình lừa người.

Tôi đột nhiên thấy mình ngu hẳn ra. Chẳng hiểu gã ba hoa cái gì nữa. Đại khái sư phụ đại nhân chắc là vẫn còn tiếc nuốt ít nhiều đi.

Thà là lúc trước chưa từng sở hữu thì khi mất đi cũng không quá cố chấp. Thà là chưa từng nhìn thấy hùng đông ráng chiều, chưa từng thấy hoa nở suối reo, chưa từng thấy mây trôi gió thổi, tuyết buông lá tàn. Vậy cũng chẳng khát khao nguyện cầu.

Người tứ chi toàn vẹn, khang kiện không khiếm khuyết, sẽ không biết được cảm giác của kẻ có rồi còn bị lấy mất đi. Tựa như là, bị trời cao giáng tội.

-Tôi tuy cảm thấy anh khá hài lòng với hiện tại, nhưng rõ ràng là...anh không cam tâm.

Mạnh Chương nhếch môi cười, nhạt nhẽo, trào phúng.

Nghỉ ngơi kéo dài độ một tiếng, chúng tôi lại bắt đầu quá trình cẩn thận tụt xuống cái lỗ càng ngày càng có xu hướng dốc đứng. Thông đạo im ắng vắng lặng, không một âm thanh xa lạ nào chạm tới, chỉ có tiếng chuyển động cẩn trọng của hai bàn tay kết hợp với cổ chân và móng lết đi, cùng tiếng hô hấp ầm ầm mà mỗi một của một đám người.

Đột nhiên trong đầu lại vang lên chuỗi âm thanh nhiễu loạn. Thầm than thở, đến khi nào mới hiểu được Ưu Đàm là đang truyền đạt thông tin gì?

Ưu Đàm bắt chợt lại biến mất, thông đạo vẫn còn kéo dài, sâu hun hút, thăm thẳm tối đen, tĩnh lặng như một không gian khép kín bị thế giới bên ngoài bỏ quên.

Tiếng Bạch Ngân vang lên thông báo.

-Dương Dương, phía trước có hố, Ưu Đàm ở dưới đó.

Ồ, nghe vậy tôi thoáng yên tâm, lết lết cẩn thận tới gần. Ban đầu vẫn chưa nhìn thấy gì, phải đến thật gần cuối cùng mới thấy cái lỗ hố rộng cỡ 1m, nhăm nhử hiện ra như bị một quả tạ thô bạo công kích.

Cúi đầu xuống, Ưu Đàm ở dưới đó, xung quanh những hạt bụi kim tuyến ít ỏi ẩn hiện xoay vần, như tìm tìm kiếm kiếm đồng bọn bị áo quần che dấu.

Ưu Đàm ngẩng đầu nhìn tôi, hai tay vươn ra. Cảm giác không cao lắm, bốn bề không thể hình dung ra được bất cứ sự vật gì, tối đen như lọ mực, nhưng vì có chiến hữu đồng đội bên cạnh, bất an gì đó cũng thuyên giảm.

Tôi không chút ngần ngại nhảy xuống, Ưu Đàm đón lấy, thả xuống, chân chạm đất, cảm giác lạnh lẽo ảm ướt lan lên, mới phát giác thì ra là nước.

Nước dâng cao cỡ mắt cá chân, lạnh buốt, đen ngòm, trơn trượt cùng đá sỏi lộn xộn, như thảm rêu mọc xen kẽ. Bốn bề không rõ không gian khoảng cách, chẳng có bất cứ âm thanh xao động nào bất ổn đe dọa, dù là tiếng đuôi cá khê quẫy, kinh đảm lẫn trốn vì sự xâm phạm của ngoại nhân xa lạ. Ngoại trừ, cái lạnh như hầm băng cứ ngùn ngụt xâm lấn vào da thịt, từng chút một tham lam hút lấy hơi ấm ít ỏi.

Tôi vừa đứng ổn định, Ưu Đàm xoay người rồi đi, phía sau vang lên tiếng động. Quay người, vừa vặn Âu Tử Dạ đứng lên.

Ưu Đàm lẳng lặng đi phía trước, tôi cẩn thận bám theo, sau đó nó lại thỉnh thoảng mất hút, tựa như bắt chợt hòa vào bóng đen. Tôi chạy vội tới, phía trước tối tới mức giờ tay không thấy ngón, không rõ kéo dài tới đâu. Nào ngờ mới mấy bước phát hiện bên khóe mắt, ánh sáng lấp lánh, xoay đầu, lập tức ngay người sừng sò.

Chỉ thấy xa xa trước mắt, là một vòm hang cao cỡ 4m, nhấp nhô sáng tối với vô vàn thạch nhũ ngăn ngời rủ xuống. Hang rộng khoảng 5m, bao phủ một màu xanh hư ảo, như mê như mộng. Trên trần, giăng đầy dây đèn trang trí màu xanh đậm nhạt đan xen, cứ thế từng đoạn rủ xuống ngắn dài không đồng đều, như những tấm rèm cửa nhẹ lay động, nhờ gió vô hình mà uốn lượn, lộng lẫy như được kết tinh từ vô số hạt trần châu.

Tôi thất thần một lúc, cho đến khi một bóng đen lướt qua mới phục hồi tinh thần. Bước theo Âu Tử Dạ.

Như thể dải ngân hà sống động hào nhoáng ở bên ngoài được thu gọn vào trong lòng đất, giờ đây, gần trong gang tấc thế này, ngỡ đưa tay ra liền chạm tới, chân thực như thể lại vẫn mông lung ảo mộng.

Trên đỉnh đầu, thứ ánh sáng rực rỡ mà huyền diệu, có màu xanh da trời pha một chút xanh lá cây, tôi bước đi phía dưới cảm giác như lạc vào thế giới cổ

tích. Đó là một cảnh tượng kỳ diệu và thú vị, giống như đặt chân vào một trang trong cuốn tiểu thuyết huyền huyền kỳ ảo, một không gian trong cõi thần tiên, một nơi lạ lùng nhưng không hề đáng sợ.

-Oa, đom đóm như sao!

Tôi ngược đầu, không nhìn được trầm trồ cảm thán. Cảm giác như bao căng thẳng khẩn trương, bao mệt mỏi suy kiệt, bao kinh hãi hoảng sợ đều bị cảnh tượng kia mê hoặc, không âm thanh phá rối, thanh tịnh như chốn tu luyện, thanh tẩy bằng sạch bao tà niệm ô uế.

Bạch Ngân từ trên cao bay lượn xuống, cười hắc hắc.

-Không phải đom đóm.

Phải a, đom đóm là đom sáng lập lờ chớp tắt như những hồn ma lang thang bất định, đang loay hoay ngược xuôi tìm kiếm thứ gì đó trong mải miết vô vọng.

Có một dải buông xuống như những giọt pha lê lỏng lẻo, khá dài, vươn tay liền thật sự có thể chạm tới và thấy một con côn trùng nhỏ xíu đang tản bộ trên đó.

Sợi dây tơ nhầy nhụa nhóp nhép, tựa như chất keo kết dính, hẳn là để bắt con mồi xấu số đi qua.

-Đây là, con nhện?

Chẳng ngờ hang đá vôi đẹp ngỡ ngàng ngoạn mục thế này là nhà của hàng trăm ngàn con nhện. Bản thân chính chủ không tỏa sáng, thứ thấp sáng cả ngày lẫn đêm lại là những giọt dài ánh lên sắc xanh lấp lánh mị hoặc cùng huyền ảo.

Sau giây phút choáng ngợp của ánh sáng, tôi mới phát hiện, trên vách hang mọc rất nhiều nấm mốc, từng cụm từng cụm như mầm non mới nhú sau đêm mưa xuân, trắng tinh mon mọn, chít chít dày đặc, như những hạt tuyết được dính trên tơ mảnh.

Chúng chỉ cao khoảng 1 đốt ngón tay, hình dạng như một sợi cước màu bạc, đầu cuống giống như hạt thóc, toàn thân trắng thuần bao phủ. Mọc thành một hàng uốn lượn lưng chừng thành hang, vòng vèo lên xuống tựa như một con bạch xà đang vận động kiếm mồi.

Trên đá tảng lạnh lẽo tưởng như chẳng thể nào nảy sinh nổi sự sống, ấy vậy mà lại nở rộ từng chùm hoa li ti, kéo dài bất tận, như một dải lụa tinh khôi của vị tiểu tiên nào đó lạc bước tới chốn này, ngắm mỹ cảnh và rồi để quên lại.

-Đây chẳng phải là hoa Ưu Đàm?

Tiếng Tư Đồ Phương Vi cất lên, trong hang động thanh tĩnh, phá lệ vang vọng.

-Nghe nói ai gặp được loài hoa này, chính là công đức tổ tiên ba đời tích lại, là cát lành thiên tướng ban tặng người hữu duyên, là hồng phúc trời cao ưu ái.

Vừa nghe miệng Cung Trường Linh thao thao diễn giải vô cùng hứng khởi cùng vui vẻ, tiếng phì cười của Mạnh Chương phọt ra làm gã có chút chùng hững.

-Sao thế? Loài hoa này nổi tiếng lắm đó, nghe nói chỉ mọc nơi đất Phật.

Phong Linh trêu chọc.

-Loài hoa chỉ ngụ nơi Thiên giới, lại mọc ở chốn âm u tịch liêu đầy tà khí trong lòng đất, xa vắng dương quang?

Cung Trường Linh bao biện hộ.

-Tôi cũng được nghe báo chí đồn thổi vậy đó. Bọn họ ca ngợi loài hoa này đột nhiên xuất hiện khắp thế gian, mọc ở bất kể nơi đâu, dù là trên gỗ, đá, hay kim loại.

Ờ, vậy chứ loài hoa 7 cánh điều khắc trên vỏ đao của tôi thì là giống khác lai tạo ra à?

-Hoa Ưu Đàm, tất cả mấy người đều gặp rồi đó.

Mạnh Chương nhàn nhã lên tiếng.

-Chính là cái cây được điêu khắc trên cánh công đá, nơi vào Âm Huyệt - Mộ Xà thụ. Thân cây ngút tầm mắt, tán phủ che rợp trời, lá tựa ánh dương quang, hoa tựa bạch ngọc quý. Thân cây vạn người ôm, tựa như vạn xà quấn, như lòng người gian xảo, u mê trong bát khổ, tham lam nơi hồng trần.

3000 năm hoa khai, như mây trên trời tụ thành, như tuyết trên trời kết tinh. Sắc trắng thanh lãnh mà thuần khiết, vô nhiễm bụi trần. Là hoa nở trên Thần giới báo hiệu phước lành cùng thiên mệnh, nhưng gốc mọc nơi Minh giới hiện thân của chịu tội cùng phá hoại. Truyền thuyết Miêu tộc ghi lại, lần đó hoa nở, chiến thần Xi Vưu chào đời. Mấy cái thứ nấm mốc vớ vẩn kia bất quá chỉ là trùng ấu trùng muỗi cỏ không hơn.

Mạnh Chương dứt lời, Ưu Đàm cũng dừng bước, xoay thân, đứng lặng lẽ im lìm dưới vòm hang, ánh mắt mông lung lại có chút bơ vơ lạc lõng, ngây ngẩn mà hoang mang nhìn tôi. Như một thiên thần vô tình phạm lỗi nhỏ, lại bị thiên thượng khắc nghiệt giam cầm cô độc cả ngàn năm dưới lòng đất hoang vắng. Một mình lại một mình, năm năm thảng thảng vô tâm, ngoài kia đã trôi qua mấy kiếp luân hồi. Đôi mắt Ưu Đàm lại lơ mơ mờ mịt, như mới bị đánh thức khỏi giấc mộng kéo dài triền miên, bây giờ, ngay đến ý niệm oán hận cũng không biết phải viết thế nào, khiến người ta xót xa thương cảm.

Một thân cô quạnh, một bóng lẻ loi.

Trong bóng tối phủ vây, ánh dương xa lạnh, đôi lại được ngàn đốm sáng như quần tinh ứng nguyệt, ái mộ không dứt, kẻ cận không dời. Phía dưới sóng nước ngang bắp chân khẽ khàng chao đảo xô đẩy, ánh sáng phía trên hát xuống, một vài đốm xanh như lân tinh theo đó cũng dập dềnh nghiêng ngả.

Tôi vô thức xoay đầu nhìn Âu Tử Dạ, gương mặt anh có vài phần dừng dừng xa cách khi nhìn kẻ xa xôi lạ lẫm có cùng một khuôn mặt, vô hi vô bi nhìn một bản sao hoàn hảo. Biểu tình an nhiên tĩnh lặng như chẳng hề tâm, ánh mắt thâm trầm sâu thẳm không thể đọc được ý tứ. Bao quanh người mơ hồ như dòng nước yên lặng vô hại lại nổi sóng ngầm hung dữ, như đáy vực u tối, hiểm nguy vạn phần, khiến người khác không dám quấy nhiễu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 172: Chương 171

Ưu Đàm chỉ xuống nước, sau đó không chút nao núng nhảy vào. “Ừm” một tiếng vang dội, mặt nước rung chuyển, phá vỡ sự tĩnh lặng. Giấy sau Ưu Đàm trôi lên, thế mà nước lại ngập ngang cổ.

Tôi bước lại gần hơn, mức nước vẫn chỉ ngang ngang bắp chân. Lại gần hơn nữa mới thấy khu vực xung quanh Ưu Đàm màu sắc tối đen hơn mực, hình thành ra một vòng tròn méo mó, mặt nước xiêu vẹo, sóng nước xô nghiêng, thì ra chỗ đó là một cái hố sâu.

-Thế này chắc Thiên Hương cùng Tư Đồ không ra ngoài được rồi!

Phong Linh có chút hụt hẫng bất lực, nhìn thân sắc đám người một lượt, nói tiếp.

-Vậy đi, Đẳng Đẳng cùng Cung Trường Linh ở lại chăm sóc họ, bọn tôi ra ngoài trước, sau đó tìm cách đưa mấy người ra sau?

Tư Đồ ưỡn ẹo oải oải lết tám thân béo tốt đầy đà đã gầy đi một vòng, tới bên thềm đá, trút một hơi mỗi một ngời phịch xuống, tùy tiện bông đùa.

-Chứ còn biết thế nào nữa, tôi đây liễu yếu đào tơ, không chịu nổi nước lạnh vậy đâu.

Nói xong ngửa đầu uống hớp nước trong chai. Cung Trường Linh phì cười, đến bên cạnh.

-Tôi biết anh mong mạnh mẽ vỡ rồi, thôi anh im hơi lặng tiếng mà dưỡng sức đi cho tôi nhờ.

Mình Đẳng cũng đi Thiên Hương tới bên. Cô khó nhọc ngồi xuống, liếc xéo Tư Đồ, lười biếng phát biểu, toàn thân yếu nhược như nhàn liễu lung lay trước gió mạnh.

Mình Đẳng ôm lấy cô vào lòng, dùng thân nhiệt ấm áp của bản thân những mong sưởi ấm.

Thiên Hương sắc mặt thâm tím mà tái nhợt, mí mắt rũ xuống như đeo chì, nặng nề muốn ngủ, vì độc tính gây hại mà khí lực yếu ớt như ngọn đèn leo lắt.

-Hương Hương, cố chịu đựng.

Giọng Mình Đẳng âu lo quan tâm, cô gật nhẹ sau đó đưa mắt không yên lòng nhìn Âu Tử Dạ.

Phong Linh lôi trong túi xách ra sợi dây, bảo tôi đưa cho Ưu Đàm cột vào người, sau đó từ sợi dây lần lượt cột nối tiếp với những người còn lại.

Phía dưới không biết sâu rộng thế nào, không biết có dòng chảy ngầm bất chợt đe dọa, không biết có thủy quái nào ngửa răng tập kích? Nhưng điều tôi lo sợ hơn cả, là lượng hơi lưu trữ trong phổi, mong là đủ dùng tới lúc thoát ra.

-Báo ca, anh ... anh bảo trọng.

Cuối cùng Thiên Hương không nhịn được thốt ra, giọng nói khô khốc suy nhược như kẻ khát nước đã lâu, một câu ân cần khe khẽ cất lên, mong manh như cánh bướm thủy tinh.

Âu Tử Dạ rốt cục cũng xoay đầu đưa mắt nhìn cô một chút, giọng thốt ra, cũng coi như ôn hòa.

-Sẽ đưa em ra ngoài.

Phong Linh xoay đầu nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, cười cười, tiếng nói ôn nhã.

-Được rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu. Hương Hương, yên tâm. Đấng Đấng, chăm sóc cô ấy. Tư Đồ, Cung Trường Linh, rất nhanh sẽ tìm cách mang mọi người ra.

Cung Trường Linh gật nhẹ.

-Nhờ cậy mọi người.

Âu Tử Dạ lòi ra cây gậy, vịn nó, ánh sáng lân quang phát ra. Tôi thật là sa mạc lòi trước tên này, đợi tới bây giờ mới nhớ tới việc lòi gậy ánh sáng ra xài.

Tôi kéo kéo tay áo Âu Tử Dạ, chia tay, sau đó lại chỉ ngược ngón cái về phía Ưu Đàm, nhướn nhướn lông mày, xòe tay. Âu Tử Dạ trần trần nhìn tôi, mắt cũng không thèm chớp, đờ như là tượng gỗ điêu khắc, rồi máy móc đặt cây gậy vào tay. Tôi xoay người vui vẻ trao cho Ưu Đàm bên cạnh. Coi như anh ta thức thời.

Đoạn dây buộc xuyên qua thắt lưng từng người, mỗi người cách nhau độ 2m. Tôi nhảy xuống theo Ưu Đàm, Tiếp theo Phong Linh, cuối cùng là Mạnh Chương.

Chúng tôi nhìn nhau một lượt, cùng đồng thời há miệng phùng má hít đầy không khí vào buồng phổi hạn hẹp. Tôi chỉ hận không thể mọc thêm một lá phổi dự trữ nữa cho chắc ăn.

Ưu Đàm lặn xuống trước, cả đám tức tốc bơi theo, lấy ánh sáng trước mặt làm mục tiêu, không suy nghĩ nhiều, cứ thế nhắm tới.

Ánh sáng chiếu không được xa, nước lạnh buốt thấm qua áo quần tiến vào da thịt không ngừng bòn rút hơi ấm.

Ngoài ánh sáng của gậy huỳnh quang, không còn thấy bất cứ nguồn sáng nào cung cấp nữa, không tính đám bụi lân tinh của Ưu Đàm.

Chúng tôi bơi trong lòng một thông đạo rộng cỡ 2m, xuống sâu khoảng 5m thì rẽ sang ngang, nhờ ánh sáng mới biết lối đi thoáng trở lên rộng rãi.

Hai bên thủy đạo càng lúc càng bành trướng, theo đó cũng xuất hiện càng lúc càng nhiều hốc nhỏ, không biết bên trong có sinh vật gì đang say giấc? Hay đang im lìm ẩn mình trong dòng nước tối, đang dõi mắt trông theo, trực chờ thời cơ, bất thành linh nhảy ra xâu xé?

Nhiều ngách tối nhiều lỗ sâu nhờ ánh sáng tinh cò lướt qua mà hiện ra ngày một nhiều. Tựa hồ thông đạo này là con đường chính, hai bên mọc ra vô vàn chân rết, so le, đối xứng, như một mê cung trăm lối ngang nghìn đường dọc, che dấu sinh môn, phơi bày tử lộ.

Một mê cung tăm tối hoang vắng, như thể chẳng dung chứa bất cứ sinh vật nào tồn tại nổi, sẵn sàng xoay vần chôn vùi sinh mệnh của bất cứ kẻ nào xâm nhập.

Là nước lạnh ngắt như từ băng chảy ra uốn mình chảy ngoan hiền trong lòng mê cung hung hiểm? Hay là toàn bộ mê cung chôn vùi vào bể nước sâu thăm thẳm?

Liệu đâu đó trong thủy đạo như địa ngục, có con cá sống qua trăm năm, thành tinh thành quái, trốn trong góc sâu xa kín đáo, nhếch môi cười thâm, điều cốt bọn người kia dám to gan xâm phạm lãnh địa?

Nghĩ vậy không tránh khỏi tự rùng mình thất kinh, phảng phất bất an không kìm chế cứ bủa vây như kiến cắn râm ran trên da thịt, ngứa ngáy khó chịu. Trong bóng tối bốn bề mờ hồ nhìn thấy những cánh tay đen đặc, mềm mại uốn lượn, lan ra thứ hình thù mèo mả vận vẹo, như dụ dỗ kẻ tò mò đến gần, như mời mọc kẻ hiếu kỳ lần bước.

Tựa như bước vào ngục giam, tranh tối tranh sáng, âm u tà khí, hai bên là phòng giam phạm nhân, những cánh tay đen xì, những ngón tay khô đét, gầy quắt queo vươn ra khỏi song sắt, không ngừng vươn ra quờ quào. Cứ cố gắng vươn ra, gắng vươn ra hết mức có thể, những móng chạm tới dù chỉ vạt áo kẻ đi ngang. Chỉ cần chạm tới, sẽ lập tức bị kéo về, tóm lấy, không dứt ra nổi, không buông ra được.

Tôi lo lắng sợ hãi ngó quanh, thật chẳng biết đó là cái giống dị hợm gì? Ánh sáng không đủ soi tỏ, chỉ cảm thấy nó như một dải lụa, dập dềnh dịu dặt, tựa như vô hại, tựa như một sinh vật đặc hữu của nơi này, đơn giản là vẫy tay chào đón khách nhân, đơn giản là thân thiện muốn lưu bước đám người vô tình bơi ngang.

Tôi cũng không phải bận tâm quá nhiều, rất nhanh Ưu Đàm lại đưa chúng tôi vào một thủy đạo nhỏ hẹp, từ đó cấp tốc bơi lên cao.

Đám xúc tu như bạch tuộc trơn mịn mềm mại kia hoàn toàn bị chúng tôi làm lơ, mà chúng tôi cũng hoàn toàn không có cơ hội tới gần để kiểm chứng dung mạo thật sự.

Thật tình, ở cái nơi như đánh đố tìm đường, đặt cược sinh tử thế này, nếu không có Ưu Đàm dẫn lối chỉ đường, chỉ sợ dù được trang bị đồ lặn tiên tiến hiện đại, cũng bó tay thối lui.

Phía trên đầu, vẫn chỉ một mảng tối tăm, không biết đến bao giờ mới được hít thở thỏa thích đầy phổi. Đám tế bào não căng lên nhức nhối, rên rỉ ỉ ôi đòi máu, máu, máu và máu.

Phổi cũng trương lên hết cỡ, bị nội tạng xung quanh đè nén đến phát đau, chen chúc dày vò nhau. Mạch máu toàn thân nghẹn ứ lại, đông đặc như bị hóa băng, toàn thân vì thế nhiệt độ giảm sút, lạnh đến thống khổ, ao ước nhỏ nhoi được ôm một hòa lò.

Đột nhiên cơ thể được nâng đỡ, tốc độ bơi lên càng nhanh hơn. Cuối cùng ào một cái, vừa nhô ra khỏi mặt nước, theo bản năng liền há to hít thở, sóng nước vì kẻ phía sau liên tiếp trôi lên mà xô nghiêng, chui cả vào miệng tôi, sặc sụa ho ra bằng mũi.

- Dương Dương, chúng ta thoát ra rồi!

Giọng Bạch Ngân trong trẻo kể cận bên tai, vỗ nhẹ vào lưng giúp tôi nhuận khí.

Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn thấy phía trước có đốm sáng trắng nhàn nhạt.

Vậy ra phía ngoài là ban ngày? Thật tình tôi cứ ngỡ đã trải qua cả tuần khổ luyện với ma quỷ, áp lực chết chóc đè nén, căng thẳng ngột ngạt bủa vây. Sự chật vật gian nan mỗi một chặng đường đương đầu khiến tôi rã rời từng tế bào từng thớ cơ, chỉ muốn được ngủ vùi trong chăn ấm đệm êm. Một tia kia, nhìn thấy ánh dương quang như nhìn thấy lại tương lai hi vọng, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng hơn hờ.

Bạch Ngân giúp tôi leo lên bờ. Tôi run lập cập tới bên giúp Ưu Đàm tháo sợi dây. Nó trả lại cây gậy phát sáng. Sự trói buộc vừa mất Ưu Đàm liền bước đi ngay.

Tôi run lấy bầy trả lại cây gậy cho Âu Tử Dạ, vừa lóng ngóng tháo dây vừa xoay đầu quan sát.

Chúng tôi vẫn còn ở trong hang động mái vòm, phía dưới mực nước nhấp nhô sóng sánh ngang bắp đùi. Nơi chúng tôi vừa chui ra là một cái hồ ngầm trong lòng nước, bên trong tối đen, đen đặc như một chất dịch hắc ám khiến người ta nhìn thấy e ngại tiếp cận.

Hang không quá sâu, cũng chẳng quá rộng, tuy thế ánh sáng phía ngoài vẫn chẳng đủ soi rõ.

Ánh sáng từ gậy huỳnh quang trong tay Âu Tử Dạ di động, soi xuống mặt nước, lấp lánh những vệt sáng dôi theo như ngân quang.

Hầu hết toàn bộ lòng hang đều bị nước xâm chiếm, nước khá nông, mấp mé ngang đùi, phía dưới là đá sỏi gồ ghề lởm chởm xen cùng tron trượt của rong tảo.

Sắc màu của rêu loang loáng trong lòng nước, giống như một dải lụa được dệt từ xanh lá đậm, trải dài vô cùng vô tận, mềm mại và miên man, tưởng như không có điểm kết thúc.

Càng đi về phía cửa hang, lại càng sừng sốt sững sờ trước sự biến đổi đầy ngoạn mục của rong tảo trong lòng nước.

Xa xa phía ngoài cửa hang nắng như sợi vàng hiếm hoi của mùa đông chiếu chan hòa trên mặt nước như vẩy ánh kim quang. Có thể nhìn thấy ẩn dưới mặt nước thấp thoáng ánh lên vẻ đẹp của sắc màu cầu vồng lộng lẫy, tràn ngập kỳ thú bất ngờ.

Dưới chân, màu xanh đậm của rong rêu xen lẫn xanh lá non, lác đác màu vàng cốm. Càng đi màu lá non càng thay thế, càng đi, càng chuyển dần về màu vàng cốm.

Ngoài cửa hang, gió lạnh lẽo vi vu lùa vào từng đợt buốt giá, cũng không thể xua tan được cảm xúc choáng ngợp trước vẻ đẹp mỹ lệ tuyệt luân của một hồ nước.

Những luồng dương quang rơi xuống lóng lánh như thác đổ, chiếu sáng soi tỏ mặt hồ, như khắc họa ra một viên ngọc ngũ sắc, sự nâng niu của tạo hóa, toàn mỹ không tí vết.

Trong lòng hồ, sự quện sắc chuyển màu đầy ngoạn mục, những dải màu hồng tím mượt mà của loài thủy sinh không rõ tên, chen cùng màu ngọc bích, ngọc lam của rong rêu, hòa lẫn trong sắc thái ẩn hiện của những đụn cát vàng mịn.

Khung cảnh như mơ như mộng, như một bức tranh được bàn tay nghệ nhân chăm chút cho từng sắc màu, từng đường nét ưng ý nhất. Hoặc một tấm thảm lụa được sóng nước vuốt ve yêu chiều, được dệt khéo léo từ hàng ngàn loại rong tảo mang sắc màu rực rỡ chói lóa tới mức như được vị thần nào đó ngẫu hứng trồng xuống nghìn vạn loài hoa mùa hạ, đẹp tới không chân thực.

Một hồ nước hình lòng chảo, tôi nghĩ là mang vẻ đẹp độc nhất vô nhị, dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời có phúc phần được tận mắt chiêm ngưỡng. Lòng hồ là nơi hòa quện của những sắc màu chỉ thấy ở mùa hè vậy mà ở đây lại thấy ngập tràn, ngay tại tiết đông khan hiếm sắc màu.

Vào thời điểm giá rét căm căm, màu hồng nhàn nhạt ửng lên ở tầng trên cùng, màu cam tươi thắm lan ra, màu vàng như nắng sớm rải rác, màu đỏ nâu ngập tràn, rắc một chút tím biếc, xen lẫn với sắc xanh ngọc bích, chấm phá một chút ngọc lam ở tầng dưới đáy.

Hồ nước này, như sự tụ hội những sắc màu tự hào nhất của thế gian, mỹ cảnh nhân gian gì đó còn không phải nói về nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 173: Chương 172

Giương mặt tinh mỹ của Bạch Ngân rạng ngời hạnh phúc, tung mình bay một vòng lớn, lượn lên cao lại thả người xuống dưới, xoay tròn tại chỗ mấy vòng phần kích giữa không trung, tiếng cười theo gió trong trẻo như chuông ngân nga.

Đầu mày khỏe mắt đều có thể cảm nhận thấy rất rõ nét, cô hiện giờ vô cùng hài lòng mãn nguyện, bờ môi cong cong tựa hoa, nở rộ say đắm lòng người. Trông Bạch Ngân lộng lẫy yêu kiều chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm, một tiên nữ ham chơi, lén thương thầm chốn xuống nhân gian ngắm mỹ cảnh.

Mái tóc Bạch Ngân như tuyết dệt lên, phát phối tung bay trong gió, bắt lấy những tia nắng hiếm hoi, phản xạ ra thứ ngân quang tuyệt mỹ, vô nhiễm bụi trần.

Bộ váy thổ cẩm màu đỏ thắm như được nhuộm bằng máu tươi, vô hình toát lên vẻ yêu dị hiểm ác. Trên người đeo rất nhiều trang sức được chế tác từ bạc trắng nõn, từ đầu tới chân, khiến khí chất yêu tà giảm bớt lại tăng thêm phần cao sang quyền quý, chẳng khác chi nàng công chúa lá ngọc cành vàng của tiểu vương quốc nào đó lạc bước viếng thăm.

Mũ đội đầu là tinh xảo kỳ công nhất, tựa như một tác phẩm nghệ thuật quý giá vậy. Bông tai, vòng tay, vòng chân thì đơn giản hơn rất nhiều. Đeo ba tầng vòng cổ che quá nửa phần ngực, mỗi một vòng so với vòng bên trong lại to hơn, chế tác kỳ công cùng hoa văn tỉ mỉ hơn một chút. Đại quần bụng cũng cầu kỳ không kém, mỗi một đường nét uốn lượn đều vô cùng mềm mại tinh tế, được nghệ nhân tài ba chăm chút cẩn thận.

Mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân của Bạch Ngân tưởng như ngẫu hứng tùy ý lại phảng phất như lấy ra từ một vũ điệu.

Này sống mất khổ đưa môi kia thoáng nở, ánh nhìn lung linh, môi cười lấp lánh. Dung nhan thiên kiều bách mỹ hiện lên vô hạn diễm lệ như nhìn qua mắt kẻ si, sắc xuân phơi phới quyến rũ động nhân tâm.

Nào thấy giống một vong hồn khô héo tiêu điều trăm năm khó siêu thoát, rõ ràng là một giai nhân tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, dường trên nhân thế dễ diên đảo chúng sinh.

Bạch Ngân bay tới một gốc cây khẳng khiu, mọc nghiêng mình tưởng như sắp ngã đổ trên một mô đất nhỏ rồi vươn ra nửa hồ. Một nhánh tỏa mãi cúi đầu sát trên mặt nước, một nhánh khất cầu vươn lên trời cao, cô là ngôi vất vèo trên đó.

Thân cây tựa như hai bộ xương khô, thân dưới uốn lượn vặn xoắn với nhau, mọc lệch một góc 145 độ, rồi vươn dài ra mặt hồ, phân trên chia làm đôi, phân chia làm hai tầng trên dưới.

Thân cây cực kỳ vô cùng gầy gò, tựa như kiệt quệ sinh khí, hao mòn nhựa sống. Ấy vậy mà lại sản sinh ra được những nụ hoa chúm chím như kết tinh của nắng vàng.

Mỗi một tầng là hai cánh tay như xác ướp, những ngón tay khô cong queo, từ đó vô vàn bạt ngàn đóa hoa nho nhỏ xinh xinh nảy nở, như từ mật ngọt cô đọng, từ nắng sớm mai tụ lại, từ vàng ròng tạc lên, mê hoặc lòng người.

Xung quanh hồ là vách đá xanh bao bọc kín kẽ, tuy không quá cao nhưng muốn thoát ra vẫn hao tổn một phen công phu leo trèo. Từ trên miệng vách đá mọc rù xuống nhiều loại dây leo xơ xác khô quắt queo. Một số trông tựa như da rắn lột xác, treo trên đó làm tiêu bản triển lãm. Một số lại tựa như mảy con rết không lồ, bám dính trên mặt đá, cheo leo vắt vẻo.

Đôi lúc, những cánh hoa mỏng manh yếu ớt không chịu nổi mỗi đợt gió sắc bén như lưỡi kiếm ghé thăm, sợ hãi lung lay, rồi hoảng hốt tung mình bay đi, tạo ra âm thanh xôn xao rất nhỏ, như tiếng cười trong trẻo được tự do, hoặc tiếng thổn thức vì xa cảnh. Để rồi sau phút tùy hứng, cam chịu đáp xuống mặt nước như điểm xuyết những tia nắng quý báu, phủ lên mặt hồ một tầng hoàng kim độc đáo.

Một điểm nhân tính tế mà nhiên nhiên kỳ thú ban tặng cho hồ ngọc ngũ sắc tăng thêm phần mỹ lệ mỗi khi có trận gió tới làm phiền.

Thế ngoại đào viên, bồng lai tiên cảnh cũng chỉ đến vậy là cùng.

Sau khi từ trong lòng đất chui ra, nhìn được một bức tranh mỹ mãn thế này, cũng coi như được lão thiên an ủi phần nào.

Rong rêu thủy tảo phát triển dày đặc trong lòng hồ, tựa như được tận hưởng môi trường lý tưởng hoàn hảo, thỏa thích mà sinh sôi nảy nở. Nghe nói một số loài thủy sinh có thể tự động chuyển đổi được màu áo mỗi khi tiếp xúc với nhiệt độ mạnh yếu của ánh nắng mặt trời. Màu sắc sắc sỡ rực rỡ giúp bảo vệ chúng khỏi các tia bức xạ. Lưu lượng nước cung cấp trong hồ nhiều hay ít, độ nồng sâu đều có thể tác động tới hàng loạt phản ứng hóa sinh, vì thế tạo nên cảnh sắc biến đổi màu đầy độc đáo mà ngoạn mục.

Chúng tôi đi men rìa hồ, tiến tới một mô đất, trú dưới gốc cây mai cổ thụ. Có lẽ nó định cư trưởng thành ở đây cũng được một thời gian vài trăm năm đi, gốc hút tà khí từ lòng đất mới dưỡng ra nổi cái tư thế có một không hai. Cái dáng vẻ cổ quái rờn rờn như hai người chịu hình phạt thảm khốc, vặn xoắn bên nhau đến chết.

Tuy nhiên, những tầng cảnh đơm hoa tươi này lộ biếc kia, phần ngon lại tựa như được linh khí trời cao thương tình trao tặng. Trăm ngàn đóa hoa mai nở rộ, khoe sắc vàng chói mắt, chẳng khác gì từ vàng ròng đúc ra.

Ưu Đàm ngồi chồm hổm trên cành thấp nhất, túm chỉ bám vào khúc cây khẳng khiu, trông hết một con cún biếu tình ngô nghê lơ mơ ngược đầu nhìn đa trời xanh mướt, những đám mây như lũ cừu ăn no ngáp ngủ, lìm đim mí, thả mình buông trôi.

Được sống dưới một bầu trời thanh bình cùng một tấm lòng yên ổn, thật tốt!

Gương mặt Ưu Đàm tựa như vẫn còn ngập lặn trong cơn mộng mị, bị một giấc mơ khác lồng ghép vào, tiếp tục chôn vùi níu kéo nó chìm sâu xuống dưới. Ngủ quá lâu sẽ không phân biệt nổi đâu là thực tế đâu là ảo ảnh, chẳng dám tin những gì sờ thấy, nghe thấy, cảm thấy, nhìn thấy.

Tôi vô tình nhìn đến Âu Tử Dạ, anh ngồi trên một tảng đá, phía dưới có ghi chữ thì phải, khá nhỏ lại còn mờ cảm, lên nhìn không ra. Người này còn tệ hơn, thậm chí còn chối bỏ nó, trốn chạy khỏi nó. Đôi mắt anh ta như không có tiêu cự, không thu được về vòng mạc bất cứ hình ảnh gì. Như đôi mắt vô hồn, mắt của kẻ mù loà, của kẻ mãi miết tìm về quá khứ, xuyên qua hiện tại để theo đuổi một đoạn hồi ức.

Tôi không biết ký ức đó tốt đẹp hoa lệ thế nào mà anh ta cứ một mực khư khư ôm ấp lấy, găm nhấm nó xem như liều thuốc an thần. Tôi chỉ cảm thấy đó là vết thương lòng sâu sắc tới không lường được, chỉ cần chạm nhẹ tới cũng đủ khiến anh ta nổi khùng, sát tâm đập sóng.

Nhưng lại cam tâm tình nguyện giam cầm cả thân xác lẫn linh hồn vào bóng tối, để chúng dày vò, để chúng xoa dịu. Chỉ có bóng tối là bạn đồng hành, là chốn bình yên che chở.

Tim, cũng chỉ chứa đựng được bóng tối.

Ánh sáng, là xa xỉ.

-May quá, liên lạc được rồi!

Tiếng của Phong Linh phản khởi vang lên. Gã vừa nói vừa bấm số, phát ra âm thanh bàn phím “tít tít” vui vẻ.

-Cứ tưởng hết pin lên sập nguồn. Nha, còn hơn 50% lận, có hai cột sóng. Mau mau bắt máy, mau mau bắt máy...

Tôi cảm tưởng mình có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh máy móc vô hồn trong điện thoại phát ra “Số tiền trong tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi này”.

Chết lặng một lúc, sau đó gã rống lên căm tức.

-Định mệnh nhà nó!

Phong Linh vung tay tính ném cái điện thoại, tiếp theo run run thu lại, nắm chắc nó trong tay tưởng chừng muốn bóp nát. Xoay mặt nhìn Mạnh Chương, mặt buồn bã như đưa tang, đau khổ cúi nhìn cái điện thoại, cất đi.

-Mạnh Chương, cho mượn điện thoại được không? Của tôi hết tiền rồi!

-Không thành vấn đề!

Mạnh Chương thoải mái nói, tay lục túi xách, ném cho gã ta.

Phong Linh đón được lại cấp tốc bấm một dãy số, đi đi lại lại nôn nóng sốt ruột.

-A Hoa, là anh Phong Linh đây.

Tiếp theo gã vội đưa cái điện thoại ra xa, từ trong loa, phát ra tràng gào thét phẫn nộ.

“Quý tha ma bắt nhà anh, nói đi là đi một mạch không thấy gọi điện về cũng không thể liên lạc được”.

-Bình tĩnh bình tĩnh A Hoa, điện thoại xuống lòng đất toàn bộ bị mất tín hiệu hết. Bây giờ mới ra ngoài gọi cho em được. Tiểu Trà có đó không? ...Vẫn ở bên cạnh suốt? Vậy thì tốt, bảo nó mau xác định xem anh ở chỗ nào... Điện thoại anh chỉ là không còn tiền nên mới phải mượn người khác. Nó vẫn ổn, mọi người đều ổn. A khoan, em đi thuê 5 bộ đồ lặn tới đây, còn nữa, mời một bác sĩ chuyên khoa giải độc tới đây. ..Không nghe rõ? Chắc do sóng chập chòn...

Đoạn gã hét lên.

-Thuê đồ lặn, mang theo bác sĩ, nghe rõ chưa? Alô, alô, A Hoa?

Gã vừa gọi réo trong điện thoại vừa di chuyển tứ lung tung, những mong có thể bắt được chỗ sóng tốt.

-Bỏ khi, mất sóng luôn rồi!

Phong Linh lẫu bẫu, đưa điện thoại lên lên xuống xuống, sang trái sang phải, cuối cùng nói cảm ơn với Mạnh Chương, trả lại điện thoại.

Phong Linh ra chỗ gốc cây mai ngồi tựa lưng vào thân cây, cởi đồ vắt nước, tùy tiện dùng nó lau qua loa người rồi vắt nước.

-Giờ chúng ta nói chính sự!

Mạnh Chương điềm nhiên thông dong nói, đầu xoay về phía tôi, dải lụa băng mắt cùng sóng tóc ánh đỏ nhẹ nhàng bay bay, vô ưu.

Khung xương so với nam giới khá nhỏ, nhưng vẫn cao, cơ thể so với con gái mảnh mai không kém, nhưng săn chắc. Dáng đứng thả lỏng nhưng hai chân trụ vững như bàn thạch, như một nhành liễu yếu ớt nhưng dù bị gió lung lay cỡ nào cũng không ngã quỵ.

Vật áo khoác mỏng tanh lụa là cũng không chịu nổi sự trêu chọc của con gió hỗn loạn, phần phật tung bay, tùy ý. Theo đó khắp không gian được tô điểm thêm những cánh mai vàng rực như chỏ thêm nắng.

-Ngọc Hồn đó cậu không biết cách sử dụng, giữ lại bên mình cũng vô dụng, còn chuốc thêm phiền hà rắc rối không đáng.

Tôi cười nhẹ.

-Tôi biết chứ, nhưng anh định dùng vũ lực hay...điều kiện trao đổi?

-Vũ lực? Cậu Mặc lúc trước có Hắc Hồn, bây giờ lại có thêm Ưu Đàm, e là mình tôi giờ không tranh giành được.

Mạnh Chương lắc nhẹ.

-Cậu muốn trao đổi thứ gì?

Gã vừa hỏi dứt cậu, đột nhiên vươn tay rút Ô Thiên Hà rồi tự trả lời lấy.

-Muốn Tán Phươg?

Tôi cười ngoác miệng, quay sang nhìn Âu Tử Dạ.

-Thế nào Âu Tử Dạ, anh không định bắt tay với Mạnh Chương liên thủ đấu với tôi?

Âu Tử Dạ chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi đưa mắt lơ đãng nhìn Ô Thiên Hà trong tay Mạnh Chương.

-Cậu...đổi Ngọc Hồn lấy chiếc ô cũ kỹ đó...đáng giá?

-Đáng giá?

Tôi lôi hộp đá trong túi xách, tùy tiện tung hứng.

-Thứ này trong mắt tôi chẳng đáng một xu, làm sao so bì được Ô Thiên Hà?

Âu Tử Dạ đứng lên.

-Cậu, xem trong chiếc ô xa lạ?

-Sao anh nghĩ rằng tôi và nó không thân quen? Tôi vừa nhìn thấy nó liền nhận định. Thứ tôi để vào mắt, bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy lại.

Vừa dứt lời Hắc Hồn liền hiện ra, Ưu Đàm vèo một cái, đứng cạnh bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 174: Chương 173

Hắc Hồn vẫn theo thói quen cũ, vừa ra ngoài là hú hét một tràng phấn kích. Mỗi lần được thả rông là nó nhân cơ hội phát tiết tâm tình bị gò bó kìm hãm. Làm như lâu ngày bị nhốt trong ngục tối, còn bị rọ mõm xích chân, trăm đường cay đắng.

Âu Tử Dạ không nóng không lạnh nói.

-Hộp đó vốn thuộc về tôi!

-Phải, coi như tôi nợ anh một cái ân tình, mai sau có cơ hội liền hoàn trả!

Âu Tử Dạ lạnh nhạt tiếp.

-Không cần cậu nhúng tay.

Tôi gật gù.

-Tôi biết, chỉ là chạy theo phía sau thôi, xin đừng bận tâm.

-Cậu vốn không giúp ích được gì hết.

Tôi mỉm cười, nén giận.

-Tôi biết tôi biết, cho nên anh cứ mặc kệ tôi đi có được không?

Âu Tử Dạ im lìm nhìn, toàn thân tôi vô thức rung mình phát lạnh, như bị bao phủ một lớp sương giá, đám lông tơ đều dựng đứng cả lên, run rẩy kinh sợ. Thời tiết đã đủ rét buốt lắm rồi, không cần anh hạ nhiệt thêm đâu.

-Ô Thiên Hà, rất quan trọng?

Tôi máy móc gật gù. Sau đó sực nhớ ra điều gì, vội vã lục túi, lôi ra một thứ, mau lẹ đưa cho anh ta.

-Không thì anh cảm tạm!

Âu Tử Dạ nhìn món đồ, đó là cục kim loại trắng bóng như inox, to cỡ quả tennis và đang khiến tôi đau đầu mỗi khi nhìn thấy.

Khối cầu vẫn đang trong tình trạng xếp hình dở dang, dù mảy mò sắp đặt thế nào, một phần nhỏ dường như vẫn chưa được để đúng chỗ. Hoa văn trên đó méo mó vắn vẹo, chẳng ra cái giống củ đậu gì hết, càng nhìn lâu nhìn kỹ, càng cảm thấy xây xẩm mặt mày.

Mỗi lần cầm nó vắn ngang vắn dọc, cảm giác có chút gì đó không thích hợp, chính là có ý ghét bỏ. Hoàn toàn không hề giống với thanh kiếm thủy tinh, mặc dù nó cũng ở bên cạnh tôi cùng lúc với thanh kiếm nhưng mà, chẳng hiểu sao, dường như... khối cầu gây tâm trạng ức chế.

Hoa văn chạm khắc rất nhỏ, lại dày đặc, nhưng vẫn cực kỳ tinh xảo, mỗi một đường nét uốn lượn đều vô cùng mềm mại lại tỉ mỉ, rõ ràng tay nghề chế tác rất điêu luyện, vừa nhìn liền biết nó hẳn không phải vật tầm phào.

Chẳng biết đó là hình tượng hoa văn gì? Cỗ quái lạ lừng chừng như là giun bò rắn lượn, ngoằn ngoèo dính chùm một cục như tơ vò. Nhìn chăm chăm một hồi sẽ gây ảo giác, thấy đường nét tự động di chuyển, sau khi dời mắt ảo ảnh sẽ biến mất nhưng để lại di chứng hơi chóng mặt nhức đầu, thậm chí dẫn đến buồn nôn tệ hại.

-Đây là?

Âu Tử Dạ đón lấy, hơi nhíu lông mày, sẫm soi ngắm nghía. Tôi nhún vai.

-Chịu, nhưng nó ở cùng chỗ với thanh kiếm thủy tinh. Còn nữa, ký hiệu của thanh kiếm và Ô Thiên Hà đều là một, anh có hứng thú không?

Trong mắt Âu Tử Dạ hiếm khi lóe lên một tia thú vị, sau đó trầm ngâm tất ngủm, cất khối cầu vào túi, im lìm không ư hử gì hết.

-Hắc Báo, anh đồng tình?

Mạnh Chương có chút sốt ruột, thăm dò phía Âu Tử Dạ.

Âu Tử Dạ dăm chiêu không hồi đáp, một lát sau mới phun lời vàng ngọc.

-Không nhúng tay...

Một câu nhẹ tênh như gió thoảng của anh ta khiến tôi như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Chỉ sợ anh ta không đồng ý. Dù sao để đầu lại Âu Tử Dạ tôi vẫn còn non và xanh lắm.

Mạnh Chương tháo túi xuống, cho ô vào, rồi ném cho tôi.

-Cậu Mặc, ghi nhớ một điều, tôi chỉ là gọi nhờ chỗ cậu ít bữa, sau này sẽ đòi lại.

Tôi hân hoan tóm lấy.

-Thứ tôi đã thích, có chết cũng không buông.

Dứt lời tôi ném trả hộp đá. Mạnh Chương lập tức mở ra kiểm tra, vừa nhìn gương mặt liền giãn nở. Sau đó cất đi, nói.

-Cậu Mặc, một lời khuyên chân thành nữa. Miêu tộc chúng tôi tuy xem trọng bát kiếm và Ngọc Hồn thật, nhưng vẫn xem trọng sự tồn vong trước mắt

của bản thân hơn cả. Nói cách khác, trước sau gì tộc nhân chúng tôi cũng tìm đến cậu để mang Ưu Đàm đi. Có thể 10 người không địch lại, nhưng 100 người vây bắt thì sao?

Dù cậu cùng Ưu Đàm có chốn chạy tới chân trời góc bể, Miêu tộc chúng tôi cũng lùng ra, không sớm thì muộn...

Tôi nhếch môi.

-Không bằng bây giờ hủy thi diệt tích?

Vừa dứt lời liền hát nhẹ tay phía Hắc Hồn, nó liền hưng phấn lao lên. Mạnh Chương hơi lùi lại nhẹ cười, một thứ gì đó từ người gã ta thoát ra.

Hắc Hồn khẽ đập đuôi một cái lấy đà, cơ thể thô kệch to lớn tựa như mũi tên lao khỏi dây cung, thoáng chốc đã tới bên Mạnh Chương, sau đó như va vào một bức tường vô hình nào đó, dội trở lại.

Đứng chắn đường trước Mạnh Chương mơ hồ thấy một con thú như hình thành từ lớp màng nâu đỏ có vẩy óng ánh như phủ xà cừ, dài ngoẵng cao lớn. Nửa thân dưới của nó cuốn một vòng quanh Mạnh Chương, nửa thân trên dựng đứng lên sừng sững. Cái đầu to lớn ngang ngửa Hắc Hồn, nhưng dung mạo hùng dũng mà uy quyền. Ánh mắt như viên hồng ngọc, sắc lạnh mà cao ngạo nhìn Hắc Hồn, một đám chân tay vươn ra hai bên thân, quơ cào như lưỡi kiếm hiểm ác.

Đây là, một con bách túc long còn chưa có thực thể hoàn chỉnh? Cũng có nghĩa năng lực chiến đấu còn ở trình nửa vời?

-Muộn rồi, từ lúc chúng ta xuống lòng đất, dạ thám của Miêu tộc đã bám theo.

Mạnh Chương bình tĩnh thông báo. Hắc Hồn không đợi chỉ thị của tôi, hưng trí bùng bùng lao tới tấn công tới tấp thần thủ hộ mệnh của Mạnh Chương. Tôi cũng mặc kệ, cho nó giằng gân giằng cốt.

-Thật?

Tôi có chút không tin tưởng hỏi lại gã, sao đó theo bản năng nhìn Âu Tử Dạ nhờ anh ta xác nhận.

Anh ta gật nhẹ một cái, Mạnh Chương bổ sung.

-Nhưng lúc tôi và Hắc Báo đánh nhau, anh ta tiện tay hủy chúng rồi.

-Ồ!!!!

Tôi khoanh tay nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lúc đó hai người bọn họ vì Ngọc Hồn mà lao vào tranh chấp. Cả đám còn lại vây quanh đều cùng một bộ dạng bất tài vô dụng mắt không tinh, óc không nhạy?

-Rốt cục là thứ gì? Không nói thật không phát giác ra.

-Đó là giống sinh vật rất kỳ lạ, không tay chân không mình mẩy, chỉ có cái đầu tròn vo nhỏ bé tựa quả bóng bàn, bình thường như một cục lông cầu vồng. Nó có thể chuyển đổi màu sắc bản thân, ngụy trang hoàn hảo với môi trường xung quanh, còn tài tình gian xảo hơn tấc kẻ hoa bội phần. Nó không có cánh lại bay được. Ngủ quan chỉ có một miệng một mắt duy nhất phân làm trước sau. Tuy không có năng lực chiến đấu nhưng mắt như camera, ghi hình đến đâu chuyển hình ảnh về chủ sở hữu đến đó. Miêu tộc gọi Nhân Tinh.

Mạnh Chương vừa nói vừa nhìn hai con thú đang lao vào quần ẩu đến bất phân thắng bại, cứ như hai gã Sumo lực lưỡng cân tài ngang sức, dùng tấm thân nung núc mỡ ôm lấy nhau, hùng hùng hổ hổ đẩy qua đẩy lại, khí thế như dõn núi lập biển không bên nào chịu khuất phục trước.

Mạnh Chương nói xong lại ném về phía tôi một thứ. Thuận tay bắt lấy, nhìn lại, là một cuốn sách mỏng.

-Dù sao cậu cũng từng gọi tôi một tiếng sư phụ. Mỗi tối nếu chăm chỉ cùng thiên phú không tệ, thì tới lúc tụng chuyện cũng có thể tự lo cho bản thân tốt.

Mạnh Chương búng tay tanh tách, con bách túc long liền rời khỏi Hắc Hồn, tan loãng chui vào người Mạnh Chương.

Tôi xem qua cuốn sách. Đại để đây là giáo trình dạy về Luyện Niệm.

-Sẽ không phụ lòng.

Mạnh Chương tung mình nhảy lên gốc mai cổ thụ rồi từ đó bám vào đám rễ mọc lưng chừng vách đá, nhanh thoăn thoắt leo lên.

-Một điều cuối cùng...Nếu cậu chết, Ưu Đàm cũng vong.

Dứt lời thân ảnh của gã chớp mắt đã leo tới bên mép vực, thoáng chốc mất hút.

Tôi nhìn Ưu Đàm, bề ngoài chỉ là khoác một bộ da tạm bợ, ngay đến dung mạo cũng là mượn nhờ kẻ khác. Ấy vậy mà lại là miếng bánh thơm ngon béo ngậy tới mức một số kẻ điên cuồng tha thiết muốn có. Đối với một bộ tộc có tuổi thọ ngắn ngủi chưa bao giờ vượt quá 50 mà nói, nó đích thực là viên tiên đan thần dược ngàn năm ước cầu.

Bàn tay chạm nhẹ vào da cổ Ưu Đàm, nơi có hoa chú ngữ như vết xăm tạo thành chiếc vòng. Một tia điện nhẹ nhàng từ đó chạy vào đầu ngón tay tôi, tụ lại nơi ấn chú bao lấy cổ tay. Bảo tôi vì sợ mang họa sát thân mà hai tay đẩy Ưu Đàm vào dạ ngực, tôi đương nhiên không làm được. Có lẽ đây là mối ràng buộc của kẻ ước. Cũng vì mối ràng buộc vô hình mà Ưu Đàm bất chấp tính mạng bảo vệ tôi, bởi chủ nhân có mệnh hệ gì thì nó cũng khó sống nổi.

Nếu vậy, bọn Miêu tộc kia hẳn không nên gây khó dễ cho tôi mới phải. Nhưng Mạnh Chương lại dặn dò tôi nên mau chóng nâng cao năng lực tự vệ, điều đó chứng tỏ, tuy bọn họ không lấy mạng tôi, cũng chưa chắc không cho tôi nếm chút tư vị sống chẳng bằng chết.

Tôi vô tình quay đầu, thấy Âu Tử Dạ đang đăm đăm nhìn mình.

Trong đôi mắt mê mông sâu thẳm có đau thương vô vọng cùng khắc khoải níu kéo khiến tôi ngây ngô khó hiểu. Sau đó thoát cái chỉ còn lại âm trầm tĩnh lặng cùng kiên định sắc bén quen thuộc.

Âu Tử Dạ quay người đi vừa sắp xếp đồ trong túi vừa nói gì đó với Phong Linh.

Tôi gọi Hắc Hồn trở về, lại lôi chiếc ô ra khỏi túi, ngắm nghía ký hiệu khắc trên tay cầm, trong lòng dâng lên vui mừng khó nén, sau đó mở tán ô, ngược đầu nhìn.

Chớp mắt, một bầu trời đêm lung linh lấp lánh ngàn tinh tú hiển hiện.

Chớp mắt, một cảm xúc vừa quen vừa lạ, như dòng nước đêm đêm ầm ập tập kích. Tôi nhìn Âu Tử Dạ, vừa vận bát gặp ánh mắt anh nhìn lại.

Tôi bước tới, nhịp bước chậm chậm, tay cầm có chút run run.

Trong đầu, rất nhiều rất nhiều ý niệm xoay chuyển đan cài, tràn ngập thành một mớ bong bóng lộn xộn không sao sắp xếp được đúng câu hoàn chỉnh.

Muốn bật ra thành lời, đến cổ họng lại nghẹn ứ, nuốt xuống.

Cuối cùng, hết thấy thiên ngôn vạn ngữ chỉ là hành động đưa ô ra.

Đôi mắt Âu Tử Dạ có một tia hoảng hốt, rồi rất nhanh biến mất, thay vào sự tịch mịch tang thương, có tiếc nuối ân hận, có xót xa cay đắng, cùng chế nhạo bất lực.

Âu Tử Dạ cầm lấy ô, đưa mắt nhìn ấn ký khắc trên tay cầm. Thanh âm nhẹ nhàng như gió thoảng, lững lờ như mây trôi, xa xôi như từ cõi hư vô nào đó lạc tới, không chân thực.

-Ưu Đàm, Tước Hỏa!

Khóe môi nhếch lên một nụ cười hiếm hoi đầy trào phúng, sau cùng toàn thân lại chán lán sự sắc lạnh bén ngọt như thanh đao đã ra khỏi vỏ, vụn vụn hung hiểm. Nhân thân trở về với buổi giá băng sương, gương mặt thản nhiên xa cách, thỉnh thoảng vô ngôn...

Âu Tử Dạ trả lại ô, xoay lưng, nhẹ bước, một bức tường vô hình lặng lẽ dựng lên, vây lấy anh ta, ngăn cách với mọi thứ bên ngoài.

Trong chiếc lồng cam nguyện giam cầm, sự tịch liêu cô quạnh đã thấm sâu vào tận cốt cách, trong huyết mạch, trong linh hồn của Âu Tử Dạ từ rất lâu, rất lâu, khiến người ta ngán ngùng ngại tiếp cận.

-Anh phải đi?

Âu Tử Dạ dừng lại.

-Không đợi bọn Thiên Hương ra?

Tôi nhìn tấm lưng dài rộng của anh, thẳng tắp của kiên trì cùng quật cường, tựa như một tảng đá lạc lõng giữa hoang vu vô cùng tận, mặc gió mặc mưa vùi dập, vẫn ngao nghễ giữa đất trời, cùng cô độc với tháng tháng năm năm.

Giọng nói Âu Tử Dạ nặng nề phát ra, lời còn chưa đến bên tai đã vỡ thành muôn nghìn vụn mảnh, lững lờ tan thành nước, thấm vào đất, hóa thành khói, tụ thành mây.

Chỉ là hai chữ đơn giản.

-Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 175: Chương 174

Âu Tử Dạ đi rồi tôi lần la tới chỗ Phong Linh, nghe thấy chuông điện thoại của gã khề vang. Là Hoa Thiếu Thiên gọi lại, ban nãy sổng mạng chập chòn, thông tin cung cấp nửa vôi, khiến cho đôi bên đều nôn nóng sốt ruột.

Nói chung là đường truyền tín hiệu vẫn kém lắm, câu được câu không lại “alô, alô...” cuối cùng đành chán ngán tắt đi.

Tôi đứng dựa vào thân cây mai cổ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng “híc híc” rất nhỏ, như tiếng kim giây di chuyển, tíc tắc chậm chạp, đều đặn vô hồn. Tôi nghiêng đầu nghi ngờ, hay tiếng đẽ kều nhĩ? Không đúng, tiếng côn trùng kêu to hơn cơ. Ngó trái nhìn phải, hay tiếng đồng hồ đeo tay của Phong Linh. Nếu thế cũng quá vang đi, mà hình như không nghe thấy nữa.

Lại dựa lưng vào thân cây, “híc híc” âm thanh giống tiếng mạch đập khi áp tai vào gối ngủ, dây thần kinh bên thái dương biểu tình vì bị đè nén. Tôi không nhúc nhích, bất động hồi lâu, tập trung lắng nghe thật kỹ.

“Híc híc...hức hức hức...” âm thanh quanh quẩn bên tai, thủy chung không chịu biến mất, như thể phát ra ngay trong não. Tâm cố gắng ổn định, hít sâu thở đều.

Âm thanh ni non da diết như tiếng đàn nhị, réo rắt thê lương, ai ai oán oán khiến người ta giật mình hoang mang.

Tôi rời xa thân cây, nhìn thế mọc nghiêng nghiêng như sắp ngã đổ, vặn xoắn như hai con mãng xà quấn quýt không rời, khô quắt queo như hai cái xác ướp mới lòi ra từ hồ băng, càng nhìn qua thật đỡ chẳng được, da gà da vịt ở đâu cứ thế thi nhau nổi loạn.

Tôi lắc lắc đầu, lời điện thoại ra thử khởi động lại, nhưng vô ích, coi bộ thật sự hết pin sập nguồn chứ không phải do thứ bên ngoài tác động.

Công nhận túi chống thấm chống va đập rất tốt, đồ vật bên trong như cuốn bút ký hay máy chụp ảnh của bố, lăn lộn dưới nước mấy lần, coi như không tổn.

Tôi nghịch ngom máy ảnh. Cảnh đẹp thế này, không lưu lại thật quá uổng phí, thế là giờ máy lên, tùy tiện bấm, miệng cũng lơ đãng hỏi.

-Thế nào?

Phong Linh phẩy phẩy cái áo, mặc lại.

-Đại khái chúng ta vốn đang ở Nguyên Thị của Thạch Gia Trang, có biết hôm nay là mừng mấy không?

Tôi lắc lắc, lơ đãng đáp.

-Cùng lắm qua hai ba ngày là nhiều?

Phong Linh một bên vuốt vuốt di động, một bên bóc bánh quy bơ trong cái lọ nhựa có dán nhãn không ăn khớp, chắc lại bánh tự làm của tiểu Quang Quang nào đó.

-Cậu có muốn nạp chút dinh dưỡng?

Tôi từ chối theo phản xạ.

-Không, cảm ơn!

Phong Linh vừa ăn vừa đáp.

-Hiện giờ chúng ta chạy sang tận Hình Đài, trấn Long Nghiêu, nơi này gọi là Thiên Hộ Doanh.

Tôi cũng không nhiều bận tâm.

-Wuây, có vẻ lần mò đi khá xa nha mặc dù tôi chẳng rõ cái Thiên Hộ Doanh xa cỡ nào ,ở tận đâu.

-Còn không phải? Nửa tháng cơ mà.

-Cái gì?

Tôi sững sốt. Sao có thể tới mức đó. Tôi quay lại, nhìn đồng hồ hiển thị trên góc điện thoại của gã.

-Là A Hoa nói, tôi cũng không tin, đồng hồ hiển thị trên di động hay trên cổ tay đều không khớp với tên nhóc đó tiết lộ. Cậu nói xem, cảm giác của chúng ta sai thì cũng thôi đi, ngay đến máy móc cũng không đúng.

-Có nghĩa là, thời gian ở dưới lòng đất tách biệt với trên này?

Phong Linh uống hộp nước rồi thông thả đáp.

-Hờ hờ! Là chậm hơn nha, chúng ta nếu mà ở dưới đó 1 năm, trên này phỏng chừng đã qua chục năm có lẽ?

-Thôi đi, chui xuống dưới đó ăn giun thay cơm à?

Phong Linh vừa nhai bánh rộp rộp vừa nói.

-Giống như là lỗ hồng thời gian? Những vụ nạn nhân vô tung vô ảnh mất tích hoặc thậm trí cả một du thuyền, máy bay, hay một tiểu đội đột ngột bốc hơi khỏi thế giới, báo trí ghi nhận khá nhiều. Sau khi chui vào đó mọi liên lạc với thế giới bên ngoài bị cắt đứt. Tiếp theo thứ đó chu du bên trong sau khi ra được, bên ngoài thời gian đã trôi qua vài chục năm, nhưng về ngoài hoàn toàn không bị biến đổi, không bị ảnh hưởng của thời gian bào mòn, cứ như là thời gian quanh nó ngưng lại, hoặc thực chất nó chỉ lạc trong nó mấy ngày ngắn ngủi. Có điều, chỉ có “vật chết” là quay trở lại được, còn “thứ sống” thì không. Chẳng ngờ chính mình được kiểm chứng? Liệu có thật?

Phong Linh lăm bà lăm bầm, cười nhếch mép xem nhẹ, lại vươn tay lấy bánh.

-Cậu chắc không cần bổ sung?

Tôi lắc lắc, thuận miệng hỏi.

-Vậy chờ tới khi nào?

-Ít nhất 3 tiếng nữa.

3 tiếng là một con số ước lượng không chắc chắn, rất có thể vì lý do gì đó như là xe không thể chạy vào tận nơi núi hiểm rừng sâu, phải quốc bộ, thế thì có mà ngóng dài cổ.

Tôi đi vòng vòng chụp một lượt, cứ thấy thuận mắt là bấm máy.

Đột nhiên dừng lại ở khối đá, một đồng chữ bị gió mưa xóa mờ, không biết là viết cái gì. Tôi vẩy tay gọi Bạch Ngân xuống, nhờ cô dịch hộ.

Bạch Ngân nhìn dòng chữ, nhú mày, không vui vẻ gì nói.

-Chữ Triện...phần lớn đã bị mờ, có lẽ lâu lắm rồi... Huyết nguyệt dạ vũ...hắc khí cuồng phong...ma quỷ hỉ nộ...trừng phạt tội lỗi...luân thường đạo lý...cầm luyện chi ái...hiên tế chôn đứng...song thi đường thụ...hôn phách giam cầm... canh giữ cửa ngục...trăm năm đau đớn...luân hồi đứt đoạn...

-Rốt cục là nói về cái gì?

-Đại để đây là tảng đá ghi lại giai đoạn u tối trước kia...dân làng sợ hãi tà khí nơi này vào những đêm trăng tròn...chôn sống một cặp uyên ương không được công nhận chúc phúc...

-Cái gì?

Tôi giật mình hoảng hốt. Chôn sống? Bỏ của con ơi! Người đối với người cũng không cần tuyệt tình tới mức đó đi.

Chuyện này thật thà mà nói cũng không có gì bất ngờ, ngày xưa con người vẫn thường mê tín dị đoan một cách tiêu cực như vậy. Nhất là những vùng sâu vùng xa hẻo lánh thế này, trường làng hay thầy pháp là quyền uy nhất. Họ nói phải làm như thế, chà ai dám phản đối.

-Đây là cấm thuật Phong Nhân Thụ, tựa như cổ thuật Phong Linh mà lão Dương thị trưởng đối với thi thể cô em gái, đều là khiến linh hồn không thể siêu thoát... Nhưng có chút khác biệt, oán khí của vong linh càng mạnh, đám hắc khí ở dưới lòng đất càng không có cơ hội thoát ra gào rú quấy nhiễu dân làng... Bất hai người đang sống hạnh phúc, cưỡng ép tử vong, thâm thối xác, thống khổ tinh thần. Linh hồn bị nguyên chủ trói buộc, mãi ở trong cây kia.

Bạch Ngân nói tới đó, vung tay chỉ vào mai thụ.

-Ở nơi này bắt đầu dĩ trở thành ma thần bảo vệ...dù ở bên nhau cũng chỉ là đau đớn tang thương... yêu hận dai dẳng thì oán nộ mãi không dứt...câu không được, buông không đành...cứ vậy cay đắng đi qua vài trăm năm... Không, có khi hai ngàn năm rồi cũng nên...phải biết một khí “Huyết” trở thành “Âm Huyết” tức là đã được kiểm cô trấn yểm, lượng tà niệm thoát ra là cực nhỏ, dù là vào đêm Huyết Nguyệt chẳng nữa cũng không lan tràn tới mức đe dọa được mạng sống của dân làng phụ cận. Cho nên, rất có thể bia đá kia đã sớm có mặt, lúc mà Huyết còn đang hình thành ra một đồng Oan Nhai, mới khiến dân chúng kinh hồn bạt vía...

Bạch Ngân nói tới đây chợt dừng lại, trầm ngâm, sắc mặt phủ một tầng u ám ảm đạm.

-Có muốn tôi tiết lộ chút thông tin ghi trên bia đá?

Tôi lập tức gật gật, im lặng chăm chú nghe cô tường thuật.

Tướng Nhạc Dương nước Ngụy mang 10 vạn quân gây chiến với tiểu quốc Trung Sơn, Hoàn Công trốn trong núi, kháng cự 20 năm, xác lính chết trện

nằm la liệt dài dặc...oan hồn vất vưởng khắp nơi, không ai siêu độ.

Sau khi đuổi Ngụy, Trung Sơn lại bị Triệu Vũ Linh Vương đích thân đem 20 vạn quân tới tiêu diệt. Núi Thái Hành sơn nhiều năm trời cỏ mọc không nổi, thú rừng tuyệt tích, đất bạc mênh mông, ruộng đồng vắng bóng, oán khí dày đặc, sinh linh lầm than.

Trung Sơn Vương Thượng chết, nước diệt vong.

Có lẽ, “Huyết” là hình thành giai đoạn này. Cũng là giai đoạn hai con người xấu số bị đem làm vật hiến tế cho quỷ chủ. Ái biệt ly, cầu bất đắc. Nếu được anh lỗi hai thì thể đó lên.

Cô vừa nói vừa chỉ vào hai vị trí trái phải, lấy gốc mai làm trung tâm, mỗi bên cách 2m.

-Chọn họ chung huyết nằm ngang, như vậy Phong Nhân Thụ sẽ bị phá vỡ, linh hồn sớm yên nghỉ đầu thai.

Tôi gật bừa, tại giọng Bạch Ngân nghe ngậm ngùi tha thiết quá, không đành lòng từ chối. Cô thấy tôi đồng ý, kể tiếp.

Triệu Vũ Linh Vương liên minh với Hàn, Ngụy, chống Tần, thất bại tại Hoa Dương, bị tướng Tần là Sư Lý Tật đánh bại, tám vạn quân chư hầu bị giết.

Đình điểm trong trận Trường Bình. Quân Triệu do Triệu Quát chỉ huy bị quân Tần do Bạch Khởi chỉ huy, 45 vạn quân tiêu diệt hoàn toàn.

Đầu lâu chất thành đồng núi, thi thể đắp thành trường thành, máu chảy lênh láng thành sông. Mùi hôi tanh nồng nặc mấy tháng không tiêu tán, oán vong rên siết kêu gào suốt ngày đêm. Trăm dặm tà khí như gòi độc điên cuồng tàn phá, cỏ cây khiếp đảm không thể nảy mầm, sương mù gió lạnh như cánh tay rét buốt của ác ma, che lấp dương quang, phủ trần bóng tối, dân chúng sợ hãi, lánh xa vạn dặm, vạn dặm trong núi, như u linh quỷ giới.

Đại Vu Hích theo lệnh Tần Vương, đưa tất cả xác lính vào lòng núi Thái Hành Sơn. Lập trận thu hồn, phá núi phong bế. Lại ban kiếm báu Ngự Trường làm vật trấn yểm, từ đây núi Thái Hành sương tan gió giảm, có mưa có nắng, cỏ nảy thú về, dân chúng trở lại, an cư định nghiệp.

Bạch Ngân dứt lời toàn thân có chút suy kiệt, tựa như hao tổn khá nhiều tinh lực. Gương mặt đẹp phủ một lớp sương mờ u tối, vừa ảm đạm bi thương lại có chút sắc lạnh cô tịch. Toàn thân lớn vồn hắc khí, trong một thoáng, cảm tưởng một mối ngàn cân bao phủ thân hình mong mảnh của cô, là thân bất do kỷ, đồng dạng giống Âu Tử Dạ.

Đột nhiên Phong Linh đi tới bên tôi nhìn ngó tảng đá, hiểu kỳ hỏi nãy giờ nói chuyện với ai.

-Cậu làm bà làm bầm cái gì?

Hỏi xong gã lại xoay đầu nhìn bốn bề.

-Một mỹ nữ rất đẹp, nào, chụp cho tôi với cô ấy một tấm.

Dứt lời tôi đưa máy ảnh cho Phong Linh. Sau đó phẩy phẩy tay ý bảo gã lùi lại, lại ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Bạch Ngân lại gần.

-Cậu không đùa đấy chứ? Giai nhân mà tôi không thể nhìn thấy chẳng lẽ ám chỉ....

Tôi mỉm cười.

-Cứ chụp thử xem, coi trên hình có lưu được bóng dáng.

Phong Linh nhún vai chep miệng, ý là, được thôi.

-Vậy tôi chụp nhé?

Tôi không đáp, chỉ ra dấu OK.

Rất nhanh chụp xong, Bạch Ngân có chút kiệt sức, hóa thành làn khói chui vào con búp bê rồi gõ, âm thanh lục lạc nhẹ ngân nga bên khóa kéo túi xách.

Phong Linh xem ảnh trong máy, “Ồ” một tiếng kinh ngạc rồi tiến về phía tôi trả lại máy. Tôi cũng tò mò, không biết ảnh hiện ra thứ gì?

-Thế nào?

-Tự xem.

Tôi cầm lấy, trong ảnh cảnh đẹp như tranh, sắc trời xanh biếc, sắc nước long lanh, ngân quang loáng loáng, mai bay gió lùa.

Tôi thì không có gì phải nói, cái cần để ý là khối khí hắc ám lơ lửng kế bên. Căng mắt thì cũng nhìn ra đó là một cô gái, có điều mờ mờ lung lung như sương mờ khói ảnh, tụ tụ tan tan. Mặc dù biết bên cạnh là Bạch Ngân, cũng không tránh khỏi cảm giác không lạnh rét run.

Tôi vẫn giữ lại tấm ảnh, đổi chủ đề.

-Biết nước Trung Sơn cổ đại?

-Hả, tiểu vương quốc đó sao? Hình như chính là Hà Bắc bây giờ đó, như là năm 414 TCN Vũ Công dẫn dắt bộ tộc Tiên Ngưu và Bạch Địch tới Thái Hành Sơn lập nước, đến năm 295 TCN thì bị Triệu quốc thôn tính.

Tôi gật gù, hỏi tiếp.

-Vậy còn Triệu Vũ Linh Vương?

-Ông ta hả, là người biến nước Triệu yếu ớt nhất trong lục quốc phân tranh thành cường quốc có khả năng uy hiếp Tần quốc.

-Trận Trường Bình?

-Trận Trường Bình? Là một trong những trận đánh lớn nhất thời Chiến Quốc, có thể nói là vụ thảm sát lớn chưa từng có trong lịch sử cổ đại Trung Hoa.

Quân Tần cắt đứt đường vận lương và chặn luôn viện binh của quân Triệu từ Hàm Đan tới tiếp ứng. Trong 46 ngày bị bao vây kín kẽ, quân Triệu không còn lương, quân sĩ tự giết hại lẫn nhau để tranh đoạt thức ăn.

Triệu Quát đường cùng, dùng một cánh quân tinh nhuệ phá vòng vây, bị quân Tần mai phục, cung nỏ như mưa bắn chết hết.

Quân Triệu không còn tinh thần chiến đấu, đều buông vũ khí đầu hàng.

Quân Triệu đầu hàng quá đông, Bạch Khởi và Vương Hột lập mưu lừa giết toàn bộ số quân hàng.

Sử sách nhận xét Bạch Khởi xông pha trận mạc suốt 37 năm, bách chiến bách thắng, trước sau đánh phá 4 nước chư hầu, chém đầu gần 100 vạn quân địch, hạ hơn 73 thành, đưa nước Tần trở thành nước bá chủ thời Chiến Quốc, khởi đầu cho việc thôn tính hoàn toàn 6 nước chư hầu, đi đến thống nhất Trung Hoa.

Trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, rất ít tướng lĩnh nào có được tố chất khiến quân kiệt suất như ông, là tài năng quân sự phi thường. Các danh tướng đời sau chỉ có một người duy nhất có thể so sánh là Hoài Âm hầu Hàn Tín.

Phong Linh thao thao bất tuyệt xong, dừng lại nhìn tôi.

-Đang khảo nghiệm kiến thức lịch sử của tôi à? Liên quan tới cái hồ chàn lan thi thể, và cái hồ chất đông xác lính như núi?

Tôi gật nhẹ xác nhận, nói với gã ta.

-Tôi có đọc một cuốn sách viết tay, của một lão quái nhân thích đi lang thang, sưu tầm điển tích trong thiên hạ. Lão cổ nhân ghi:

Công Tôn Khởi hành quân đánh trận hay lắm lắm nhiều điều trong binh pháp, thế nhưng quân Tần không hề bị suy giảm nhuệ khí mà luôn trong tình trạng hăng hái cuồng nhiệt.

Tính cả dân thường bị liên lụy thì ông ta đã giết hơn 200 vạn người. Quá hiếu sát tàn độc, trong các chiến dịch do ông chỉ huy hầu như quân địch không có người sống sót trở về.

Có một loại tà chú cổ xưa gọi là Quỷ Tâm chú. Khi sử dụng lên thân thể những người có tà niệm cực mạnh, có thể ma hóa nó, trở thành công cụ thao túng đồng hóa được kẻ khác.

Ma tính của Công Tôn Khởi cường liệt tới mức, có thể tác động tới đám binh lính thân cận xung quanh, tựa như dịch bệnh. Sau mỗi trận chém giết, sự tàn ác được ma hóa như virus phát tán trong không khí, lại lan chàn xa hơn, mạnh hơn, chính độc tố vào đám binh sĩ, cuối cùng trở thành một đội quân chỉ biết giết chóc làm thú vui, cuồng tính chẳng khác ma quỷ nhập xác, phân thệ linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 176: Chương 175

Phong Linh nhăn mặt, biểu tình kinh tởm như nhai phải con ruồi.

-Thật đấy à?

Tôi nhún vai, ngồi xuống tảng đá cho đỡ mỏi chân, nhìn Ưu Đàm ngồi chồm hổm trên cây mai thụ, như một con cáo hiếu kỳ nhòm về phía tôi. Tôi thông thả nói.

- Còn nữa. Công Tôn Khởi bị thừa tướng Phạm Thụ gièm pha với Tần Chiêu Tương Vương. Tần vương tin nghe, không những thu hết chức tước và phong ấp của ông, còn giáng xuống làm lính, đày ra Âm Mật, về sau lại ban thanh Ngự Trường, bắt phải tự tử.

Công Tôn Khởi tự cắt cổ, kiếm liền hấp thu toàn bộ ma tính của ông. Lúc hấp hối ông than thở “Chết cũng đáng. Trường Bình 40 vạn quân Triệu đầu hàng, ta lại lừa dối họ giết hết không tha.”

Ông chết rồi, bấy giờ mới được Đại Vu Hích mang cả thi thể và kiếm đưa vào núi. Xác là dùng để tế bái các vong linh vì ông mà vong mạng, kiếm là dùng để trấn tà.

Phong Linh nâng tay chống cằm, cũng nhìn Ưu Đàm như keo dán. Gió thỉnh thoảng chạy tới, dụ dỗ những đóa hoa mỏng manh yếu ớt. Hoa yêu kiều hơn hờn theo gió, bỏ lại gốc cây, vui vẻ tung mình, như kết tinh của trời đất, tô điểm cho không gian. Gà thần thờ nói.

- Lão quái nhân đó danh tính là gì? Xác nhận là thanh Ngự Trường?

- Lão nhân đó tự gọi mình là “Cổ”, lão còn viết thêm về thanh Ngự Trường như sau. Sau khi giết Ngô vương Liêu, Chuyên Chư liền dùng nó tự sát sau mới bị đám vệ sĩ đâm trả, còn công tử Quang giả vờ đau bụng bỏ trốn trước đó.

Về sau công tử Quang trở thành Ngô Vương Hạp Lư, tìm lại được Ngự Trường, tặng nó cho thích khách Yêu Ly nhằm truy sát Khánh Kỵ, là con trưởng của Ngô Vương Liêu, đang có ý định tập hợp binh lực nhân sĩ, nung nấu báo thù rửa hận.

Yêu Ly yêu kiếm báu hơn mạng sống, diễn khổ nhục kế, chấp nhận bị kết tội mưu phản, vợ con liên lụy bị chém, mất một tay, thê thê thảm thảm chạy tới chỗ công tử Khánh Kỵ, xin nương nhờ. Chính vì đường cùng như vậy làm Khánh Kỵ không chút hoài nghi. Vì không chút phòng bị, Yêu Ly dễ dàng tìm thấy cơ hội, dùng tay còn lại cầm Ngự Trường giết chết Khánh Kỵ, sau cả kiếm và người tuyệt tích.

Tôi nói xong, Phong Linh nhú mày dăm chiêu tư lự.

-Ồ, có chuyện này? Sử sách ghi Yêu Ly mưu sát không thành, sau tự sát nha.

Tôi vừa xem lại loạt ảnh chụp, cảm thấy có vài tấm cực kỳ ưng ý, người mỹ cảnh mỹ, đẹp đến nao lòng, đẹp đến tự phụ. Nhưng có một số tấm tay nghề rất a ma to, thật sự phụ lòng thiên đường dưới trần gian làm “người mẫu” miễn phí. Đau lòng a, phải xóa thôi.

Tùy tùy tiện tiện nói.

- Dù sao cũng chỉ là ghi chép mang tính tham khảo, không cần quá để ý. À phải rồi! Còn điều thú vị này, lão đó tiết lộ thêm. Nhập “huyết” khiến dương khí bị hao hụt, cho nên Cổ tiên sinh khuyên ai vô tình hoặc cố ý chạy vào thì trước đó hoặc may mắn thoát ra, nên hoàn thành thiên chức cơ bản của kiếp người là để lại một đứa con nối dõi tông đường, miễn mang tội đại bất hiếu.

Phong Linh dè dặt nên ngực, biểu tình hoảng hoảng hốt hốt giả tạo.

- Cậu nói đúng nha Tiểu Mặc Mặc, sau vụ này tôi nhất định sẽ lục lục tìm tìm trong đám bạn gái xem cô nào hoàn mỹ nhất để phối giống cho đời sau.

Tôi cười nhếch mép, liếc về ngoài tuy có chút mồi mọt bơ phờ vì thiếu ăn thiếu ngủ, nhưng vẫn không dấu được đường nét phong nhã anh tuấn trên gương mặt, vẫn nhìn ra được bộ dáng thiếu gia hào môn danh giá, dòng dõi thư hương tôn tôn quý quý. Chẳng ngờ bên trong lại đúng chuẩn hoa hoa công tử, thích ngắt bông bẻ cành, giỡn hoa thơm cỏ lạ.

Lắc lắc đầu chịu thua. Làu bàu thêm

- Riêng về phần “Âm Huyết”, lão Cổ nói hắc khí trải qua một thời gian dài có khả năng khiến các hạt vật chất tối bị biến dạng, một loại phản vật chất cơ bản bị tác động, có thể co giãn khiến thời gian theo đó cũng chạy dài ngắn khác nhau.

Sực nhớ ra điều gì, nhỏ giọng bỏ sung.

- Nhưng mà tôi và Âu Tử Dạ có chui xuống lòng đất ở dưới đền Trần Linh để lấy kiếm cổ nha, thời gian đâu có bị thay đổi?

Phong Linh vòng tới bên, cúi đầu nhìn tôi đang chỉnh sửa đám ảnh, nói xuống.

- Bởi vì khu vực đó không bị phong bế? Cậu xem, cứ vài năm lại có người mò xuống đó lễ lễ bái bái. Còn là nhà của lũ doi bay ra bay vào, còn là nơi nuôi nhốt dã thú. Thời gian đương nhiên phải bình thường rồi.

Còn nơi này, một đầu cửa vào mở bằng phương pháp không thực tế, cửa ra được nước bao bọc, bốn bề lớp lớp mê cung các loại che chắn, yêu ma quái thú yêu vật gì đó nháo loạn đủ kiểu, thời gian bất thường cũng dễ hiểu mà.

Tôi nghiêng đầu nhìn gã.

- Cũng có thể!

- Phải rồi, tên kia...rất giống Báo ca.

Phong Linh xoay đầu hất mặt, Ưu Đàm đang ngồi thành thoi như con mèo ngổ liếm láp móng vuốt trên cây mai thụ. Tôi ậm ờ đáp.

-.....Phải, đúng là có chút.

Phong Linh chắc như đóng đinh, sửa lại.

-Chút chút cái gì, chính là y xì đúc.

Sau đó tự biên tự diễn.

-Thật cứ như anh sinh song sinh ...Nhưng xem phản ứng hồ hững lạnh nhạt của Báo ca...giống như coi tên Ưu Đàm kia là không khí vô hình, mà ánh mắt tên Ưu Đàm thì trừng trừng Báo ca, như là thù hận?

Tiếp theo quay sang nhìn tôi.

-Thế nào?

Tôi cười cười.

-Thế nào cái gì?

-Lai lịch tên đó hẳn bí ẩn cũng chẳng thua kém Báo ca. Tôi cũng không đào sâu. Chỉ hỏi cậu một điều. Tên Ưu Đàm đó, có thể tin tưởng?

Tôi chớp mắt nhìn Phong Linh.

-Anh là lo Ưu Đàm tổn thương Âu Tử Dạ?

-Không phải.

Phong Linh lắc nhẹ.

-Cậu mang theo một tên lai lịch bất minh, cô cô quái quái, không phải người cần đề ý hơn cả là cậu sao? Không cần đề phòng cái thứ đó?

Tôi mỉm cười nhìn gã, hỏi ngược lại.

-Tôi cũng muốn hỏi anh. Âu Tử Dạ lai lịch bất minh, cô cô quái quái, sao lại muốn thân cận, muốn quan tâm?

Phong Linh khoanh tay bĩu môi.

-Hai người bọn họ làm sao có thể so sánh đánh đồng. Tôi trước khi đầu quân cho Hương Hương đã từng được Báo ca cứu mạng, sau lại được anh chỉ dạy dạy. Ban đầu là hàm ơn, sau là kính trọng, cuối cùng là ngưỡng mộ và yêu quý. Tên Ưu Đàm kia, từ dưới đất chui ra, ở cái chốn u u ám ám đó, tám chín phần là yêu ma quỷ quái biến thành người. Cậu tính ở chung với nó, coi chừng dương khí bị hút hết.

Tôi phì cười, phẩy phẩy tay xua đuổi.

-Thôi xin chú, lo bò trắng răng. Nó có thể hãm hại ai, cũng không hao tổn tôi đến một sợi tóc.

Phong Linh chăm chăm nhìn tôi một lúc, nhún vai.

-Nếu cậu đã bảo đảm vậy.

Nói xong lại nhìn Ưu Đàm tiếp, gạ gẫm.

-Có muốn tôi chụp hình cho không?

Tôi không ngẩng lên, lắc lắc.

-Tôi chụp này giờ khá nhiều rồi!

-Không, chụp cùng tên đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn Ưu Đàm đang ngậy người phát ngôn, rồi chuyển hướng thấy Phong Linh nhún nhún lông mày.

-Được.

Tôi vui vẻ đứng lên, đập máy ảnh vào tay gã, vẫy tay gọi Ưu Đàm xuống.

Loáng một cái nó đã nhảy tới chỗ tôi, mặt không có biểu cảm gì bất thường, duy có ánh mắt hơi khác Âu Tử Dạ, ngoài sự thờ ơ bàng quan cùng lạnh lùng xa cách cố hữu, còn có thêm chút ngây ngô như đứa trẻ. Có lẽ vì tôi là chủ, lại nảy sinh ảo giác, mơ hồ cảm thấy nó khả ái lạnh lùng như mèo, lại ngốc nghếch trung thành như cún.

Phong Linh đi vòng vòng chúng tôi, tay bấm máy liên tục, phát ra âm thanh vui tai.

Phong Linh ngồi nghỉ ngơi trên cành cây mai thấp, Ưu Đàm ngồi trên cành cao, tôi không ra đó, cứ bị âm thanh hư vô ám ảnh, như tiếng ruồi muỗi vo ve quấy nhiễu, rất phiền.

Phong Linh có cuộc gọi tới, tôi nói vọng đến.

- Là Hoa Thiếu Thiên? Bảo nhóc đó mua dùm hai cái xèng gấp.

- Làm gì?

Tôi chỉ vào hai khoanh đất.

- Đào thi thể. Làm phước tích đức. Giúp người ta sớm tới miền cực lạc.

Phong Linh tròn mắt nhìn tôi.

- Rảnh quá thì nghỉ ngơi, còn mua thêm việc?

- Đành chịu, có người nhờ, mà lỡ hứa rồi. Giúp đi, xong việc có hiện tượng đẹp lắm hậu lễ.

- Cậu khơi mào thì tự đào nha!

Phong Linh chột lại câu đó. Trò chuyện đôi câu với Hoa Thiếu Thiên thêm một lúc nữa mới cúp máy. Gã nói bọn họ đang trên đường tới.

Tôi mở cuốn sách Mạnh Chương đưa, dùng để giết thời gian rất tốt.

Tôi ngồi khoanh chân trên tảng đá, đọc sơ một lượt, đại khái lại bắt đầu quay trở về với cơ bản trước đó, phải ôn luyện làm sao nhuần nhuyễn tới mức ngay cả lúc ngủ hay lúc thức, khí huyết theo bản năng tự động vận chuyển theo chu trình cài đặt.

Niệm vừa là năng lượng sự sống vừa là sức mạnh tinh thần ẩn sâu bên trong mỗi người, nhưng rất ít người biết tới, dù có biết tới cũng khó lòng kích hoạt nó thức tỉnh.

Người ta thường nói, con người chỉ sử dụng 10% tiềm năng của bộ não, 90% còn lại luôn trong tình trạng ngủ say.

Nếu con người vận dụng được nhiều hơn 10%, xin chúc mừng, bạn có tài năng hơn người, hoặc sở hữu năng lực khác thường khiến đám đông trầm trồ thán phục.

Có hai trường hợp tạo ra loại người đặc biệt. Một là bản thân mới sinh đã sở hữu bộ não có số lượng pin tạo điện trường nhiều hơn còn sắp xếp lộn xộn khác hẳn người bình thường, chính là cái đám thần đồng thiên tài gì đó.

Còn lại chính là thông qua luyện tập. Luyện tập cũng phân làm hai, một là người bình thường chăm chỉ luyện ngày luyện đêm theo năm tháng sức mạnh tăng từ 40 - 50% , hai là dạng thiên phú, chỉ cần một hai năm đã đạt mức 60-70% mà người bình thường gọi là siêu năng lực.

Trường hợp của tôi, các huyết đạo đã sớm được đả thông nhưng lại không biết cách kiểm soát duy trì nó ổn định và tăng tiến, vì thế cứ mãi dậm chân tại chỗ.

Tôi gấp sách lại cất đi, đứng lên, thả lỏng cơ thể, hai tay buông thõng, lòng bàn tay mở hướng ra ngoài, nhắm mắt tĩnh tâm.

Đầu tiên cảm nhận khí huyết tựa như dòng nước ấm, đi vào từ hai lòng bàn tay, theo 6 đường kinh dương chạy lên mặt, ra sau đầu, xuống sống lưng, đến mặt ngoài hai chân xuống bàn chân. Tiếp tục theo 6 đường kinh âm từ bàn chân theo mặt trong hai chân lưu thông lên háng, bụng, ngực, tỏa ra hai bên nách, xuống cánh tay, ra hai bàn tay.

Khí huyết chảy từ tốn đều đặn trong kỳ kinh bát mạch, tuần hoàn liên tiếp không ngơi nghỉ, một vòng rồi một vòng. Tựa như bạn ngâm mình trong dòng suối nước nóng, mới đầu rất lưu tâm, rất để ý, cảm giác dễ chịu thoải mái nói không nên lời, từng tế bào như được vuốt ve âu yếm.

Dần dà bạn sẽ không bận tâm nữa, đơn giản là đầu óc mông mông lung lung, cứ ngâm mình nơi đó, thư giãn và thư giãn đến quên thời gian không gian.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 177: Chương 176

Dòng năng lượng sinh mệnh bao lấy cơ thể, tựa như mặc một bộ da thứ hai, tuy mong manh nhưng mềm mại ấm áp, vô cùng dễ chịu.

Luồng khí thứ nhất như bộ áo giáp kiên cố vững chắc, bảo vệ chủ thể. Luồng khí thứ hai lao đi xa hơn, lấy tôi làm trung tâm, lan đi bốn phương tám hướng. Mỗi mét nó tỏa đi, trong đầu tự động hiện lên hình ảnh, rất rõ nét, rất sống động. Tựa như người ngồi trước máy giám sát, camera được gắn trên máy bay điều khiển, bay tới đâu truyền tải hình ảnh về tới đó. Cảm giác từ trên cao nhìn xuống, rất thú vị, rất thích.

A, y như linh hồn thoát xác ra ngoài dong chơi vậy.

Gió nhẹ nhàng đưa đẩy, cõng trên lưng những tia nắng hiem hoi của mùa đông khắc nghiệt xứ bắc. Tuyết vẫn lặng lẽ rơi, nhưng từ tốn chậm chậm, không rét tàn ác và dày khốc liệt như mấy ngày trước.

Vài hạt tuyết trắng tinh khôi phiêu diêu lững lờ trong không khí, từ trên trời xanh lơ dang nhàn du, lất phất dịu dàng, điệu nghệ xoay tròn, là lướt quanh, tao nhã chạm đất, rồi tiêu biến trong tầm thăm trắng xóa trải dài khắp nhân gian.

Dưới ánh nắng mờ màng toàn bộ không gian như khoác tấm voan lụa thượng đẳng. Tuyết an tường tan thành hạt nước trong veo, thành giọt sương long lánh, như pha lê dính trên lớp kem tươi, rồi dịu dàng thấm vào đất mẹ, tiêu tán không còn dấu tích.

Lá phong lá tã đùa giỡn trong gió, chao đảo nghiêng ngả, múa lượn xoay vòng, đỏ vàng đan xen, rục rờ lộng lẫy, yên yên ổn ổn hạ cánh xuống bề mặt như bọ đũa, tựa như tà váy thiếu nữ tung tăng nhịp nhàng theo mỗi đợt tiết tấu của giai điệu, rồi trở về bên da thịt tuyết trắng nõn nà.

Xa hơn nữa, vượt qua khu rừng lá phong hư ảo như chốn cổ tích thần tiên là cánh rừng thông, nhọn hoắt như mũi lê từ mặt đất đâm lên ngạo nghễ vươn tới trời xanh, thách thức với gió tuyết.

Tôi ngồi khoanh chân khoanh tay, lơ lửng giữa không trung, nghiêng đầu nhìn tứ phía. Không đi xa được nữa, tới đây là kịch kim rồi, đường kính quan sát trải rộng cỡ 2000m, lên cao khoảng 20m. Không tới. Nhưng muốn nhìn xuyên tới lòng đất, chưa được.

Một đám người xa xa tiến vào khu vực kết giới, đi thành hàng dọc, nặng nề đạp lên lớp tuyết, để lại dấu chân hằn lên phía sau, trên lưng đeo một đồng đồ nghề lủng củng.

Bốn người đi vào, dẫn đầu là một nam nhân khoảng ngoài 40, da mặt nhăn nheo tái nhợt, có phần khắc khổ già nua trước tuổi, tuy nhỏ con đồ mặc có chút đơn bạc nhưng dáng bước nhanh nhẹn, một tay cầm gậy chống, một tay chỉ trỏ, miệng nói gì đó như hướng dẫn viên, đầu xoay tứ bề, mắt cẩn thận quan sát tình hình.

Phía sau là một lão già hơn, đeo kính tri thức, ngoài 50, to béo trắng trẻo, phúc hậu quý khí, áo quần dày dặn cẩn thận, trông rất ấm áp, tay cầm theo chiếc va li nhỏ, cặm cụi bước theo.

Hai người còn lại đi song song cuối cùng, khá trẻ tuổi, khoảng 17, 18, một tên khôi ngô anh tuấn, tóc cắt ngắn gọn gàng, ánh mắt sáng trong, ngân quang lấp lánh, miệng nấp máy, thỉnh thoảng nói cái gì đó với người bên cạnh, khoe môi cong cong nở nụ cười ưu việt khoe hàm răng đều trắng bóc. Đây chính là Hoa Thiệu Thiên có tài lái xe điệu nghệ, lượn lách xuất chúng.

Kẻ còn lại, quả nhiên là Đặng Tiểu Trà, tóc tai lòa xòa, không giống kiểu xoắn xoắn bồng bềnh phiêu lãng Mạnh Chương, chẳng qua do đám tóc phía trước che gần hết khuôn mặt, cộng cặp kính cận vành đen to oánh, đầu lại cúi xuống nhìn thiết bị theo dõi trong tay, thành ra trông cậu nhóc có phần u ám.

Tuy cùng độ tuổi nhưng hình thể Tiểu Trà gầy mà thấp hơn cậu bạn một chút. Đứng bên cạnh cậu bạn như gió xuân nắng hạ, Tiểu Trà mang lại cảm xúc đối lập, giống như bức tranh chiều tà cuối thu, âm u tịch liêu, mong manh yếu nhược.

Cứ theo tốc độ di chuyển thì hơn nửa tiếng nữa bọn họ sẽ tới nơi.

Chậm rãi thu lại khí, việc phát tán khí trên diện rộng này giờ khiến tôi có chút kiệt sức. Chỉ còn lại lớp cường hộ thân, tôi muốn luyện nó bền vững rắn chắc tới mức cần phải được đao kiếm, thậm chí là súng đạn. Muốn thế, không biết cần thời gian bao lâu, còn nữa, bọn kia bao giờ mới tới cướp người? Một tuần nữa hay 1 tháng nữa?

Trước khi bản thân đủ cường mạnh chống đỡ, chắc là chơi trò ta chôn người tìm vậy.

Tôi từ tốn mở mắt ra, Ưu Đàm ngồi chồm hổm như đại khuyến, tứ chi bám trên lớp cỏ xơ xác chăm chú nhìn tôi- đôi mắt tôi im lặng, sắc lạnh chết chóc của loại dã thú chuyên đơn độc săn mồi.

-Ưu Đàm, anh ngủ lâu như vậy, hẳn rất muốn tham quan thế giới này? Chúng ta nghỉ ngơi mấy bữa, sau đó tôi đưa anh đi tới mấy chốn sơn thủy hữu tình?

Ưu Đàm nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu tôi nói, đôi mắt có chút ngây ngô như tiểu hài tử.

-Thật ra cuộc sống bây giờ thay đổi rất nhiều so với quá khứ của anh. Tôi cũng muốn anh thưởng thức một chút cái gọi là tiện nghi hiện đại, văn minh lịch sự, nhưng ở chốn đông người rất dễ liên lụy người vô can.

Tôi mỉm cười, đưa ngón tay nâng cằm, mắt híp lại, nhẹ giọng.

-Tôi đưa anh về thăm nhà của chúng ta lần đầu và mong không phải lần cuối, sau đó cao bay xa chạy một chút. Chà, tưởng tưởng thôi cũng thấy rạo rạo phần kích rồi.

Ưu Đàm vươn tay ra, nhưng lòng bàn tay hướng xuống. Tôi vươn tay ra cầm lấy, một loạt mạch máu zích zắc như tia điện từ bàn tay nó chạy tới, vòng quanh cổ tay tôi, theo đó trong đầu vang lên âm thanh. Tôi có cảm giác bất ngờ, mỉm cười nghe hiểu, xoa tóc nó.

-Chúng ta nhất định sẽ vượt qua kiếp nạn này, thiên địa bao la rộng lớn, sẽ tìm được nơi an toàn để ẩn thân.

Không bao lâu sau bọn A Hoa xuất hiện, từ xa đã oang oang đánh động, đông gào một câu tây rú một câu, căn bản sóng điện thoại lại mất, không liên lạc bằng di động được.

Bọn chúng thả dây leo xuống, sau lưng khuôn theo một đồng tử to túi nhỏ. Nhìn thấy Ưu Đàm liền cực kỳ hưng phấn, như fan hâm mộ thấy thần tượng vậy, nhưng sau khi biết không phải bản chính Âu Tử Dạ, thì rất kinh ngạc sững sốt, há hốc mồm tròn mắt hồi lâu.

Muốn đến gần hơn nữa xem xét kỹ lưỡng, nhưng hàn khí buốt giá hung hiểm từ người Ưu Đàm đột ngột lan tỏa bạo liệt, vô cùng khủng bố, như tường thành vách chắn, khiến hai tên kinh hãi từ bỏ.

Dưới đó thủy động lắt léo trăm đường ngang lối dọc, nhất định phải là Ưu Đàm dẫn đường, mà đương nhiên không thể để nhóc đó đi một mình được, tôi đành can thiệp lợi nước. Hoa Thiệu Thiên mang theo 5 bộ đồ nghề, trong đó 3 bộ mua 2 bộ thuê. Tôi dùng một bộ còn lại để Ưu Đàm vác hết.

Thú thật lúc trước tôi có hơi ngán nước vì kỹ năng bơi yếu kém, bây giờ nhờ liên tục được ngâm trong nước mà cải thiện nhưng cũng vì thế còn căm ghét hơn. Như thể bị hội chứng sợ hãi kỳ quái ám ảnh, hề nhìn thấy màu nước tắm tôi là tự động nổi da gà da vịt.

Trước khi xuống nước tôi hỏi Phong Linh vay tiền để thuê người đào hải cốt. Phong Linh mắt liếc trắng đến kinh hãi, bảo tôi tự đi mà động thân. Tôi dụ dỗ.

-Anh tích công đức đi, nhờ xong việc nó có quà hậu lễ thì sao?

-Quà gì?

Phong Linh và Hoa Thiệu Thiên thất sắc. Tôi chớp mắt, nhếch mép.

-Nó lớn vốn lâu như thế, chắc ít nhiều cũng tu luyện chút thành quả vốn liếng, phép thuật linh tinh đơn giản chắc được, còn không phải ban 1 hai điều ước sao?

Cả hai nghe xong đều lộ vẻ mặt kinh thường, dùng tay phẩy phẩy xua đuổi, ý là đi mau cho được việc.

Lần này xuống có đèn chiếu, kính lặn, chân vịt, ống thở, bình khí, tôi có thể thoải mái bơi song song với Ưu Đàm, mới để ý những bụi kim tuyến ánh vàng như hoàng ngân kia, từ trước ngực se lại thành một sợi chỉ, kéo dài miên man bất tận, uốn lượn mềm mại trong nước, như thăm đường dò lối.

Trong vùng ánh sáng mờ mờ ảo ảo, dòng kim tuyến hiện lên chẳng khác gì dải ngân hà mình diễm tới cực điểm vắt ngang qua không gian tăm tối, cực lực thu hút ánh nhìn.

Mái tóc dài mềm mại như vũ dạ theo sóng nước uyển chuyển lay động, đám bụi kim tuyến dây dưa quấn quýt bên cạnh, rất giống một đám đóm đóm bám dính lấy sợi tóc, quả giang đi nhờ.

Cơ thể Ưu Đàm ở trong nước chuyển động rất mềm dẻo, linh hoạt chẳng khác một con cá heo, lách mình lao đi vun vút, tôi nhìn có chút đờ đẫn ngây ngốc, phải chăng nhóc này có nửa huyết thống người cá không? Sao mà thoải mái như người chạy trên đất bằng vậy?

Nhờ ánh sáng mạnh từ ngọn đèn Led đeo đầu, mỗi mét bơi đi bốn bề theo đó sáng sủa, những góc gách tối tăm âm trầm lúc trước không có mắt kính chuyên dụng, nhìn gà hóa quóc, tự nghi quái nghi quỷ, giờ đây đều hiện lên rõ ràng, có điều, càng rùng rợn đáng sợ hơn.

Đám tảo nước xanh đen như những cánh tay xương xẩu vươn ra xung quanh, không có mắt nên chỉ có thể không ngừng dùng xúc giác lẫn mò tìm kiếm thứ gì đó vô tình hữu ý bơi qua, trong vô vọng.

Theo sóng nước dập dềnh, chúng như tấm màn rèm, che che đây đây, tạo ra vũ điệu gọi mời thứ gì đó mờ ảo kỳ kỳ. Ẩn trong lòng đám rong tảo từng lớp từng lớp cuộn lại như cái kén, dường như bao bọc lấy vật thể gì đó. Mơ hồ nhìn thấy, lấp ló những gương mặt quý dị bị biến dạng chỉ còn xương cốt xám xịt. Những hốc mắt âm u trầm lặng, lại gây cảm giác tà ác trùng trùng dờn theo.

Những sợi tóc trăm ngàn năm cũng không lụi bại, dễ dàng lách mình len lỏi ra khỏi đám tảo nước, những vẫn không thể vươn đi xa hơn. Những ngón tay cong cong vươn lên, chỉ trở về một phương hướng xa xăm bất định. Những thân hình que củi gầy gò không còn lành lặn nguyên vẹn, có thể ngay từ đầu đã mất mát, có thể theo năm tháng bị thiếu hụt. Nhưng vĩnh viễn tồn tại ở nơi này, ẩn mình trong làn nước sâu thẳm hắc ám như chốn địa ngục hung ác, chứa chấp đầy rẫy sự chết chóc, nhắc nhở thế gian một tội ác tàn khốc.

Dọc theo mỗi con đường, theo mỗi lối đi đều bị một phần rong tảo sinh sôi chiếm đoạt, cẩn thận bao phủ lấy, như che chở cho oán hồn căm hận. Oan ức

này thống hận này mãi mãi dai dẳng tồn tại, bởi vì đây không phải cá nhân một vài người hay vài chục người, là của hơn 40 vạn người, đã hạ vũ khí đầu hàng những vắn tàn nhẫn bị thảm sát.

Chúng tôi nhô đầu ra khỏi làn nước, tôi chập vật bò lên, đứng dậy, lấy túi đồ Ưu Đàm đeo phía sau trao nó cho đám Tư Đồ. Chúng tôi nhanh chóng hỗ trợ lẫn nhau rồi xuống nước, một lần nữa lách mình trong thủy đạo tràn ngập xác lính chết trận từ hai ngàn năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 178: Chương 177

Khi chúng tôi ngoi lên lại mặt nước lần nữa, gian nan chập vật lết tấm thân ra ngoài hang động, bầu trời đã cảnh chiều tà. Tôi nhớ lúc mình lúi thủi vào hang, đồng hồ của Phong Linh chỉ hơn 9 sáng, thế nào mà bây giờ như thế lão thiên đang nhấp nhòm tan ca?

Tôi ngăn người ngo ngắc nhìn lão thiên rực rạch ôm chần đi ngủ. Ánh nắng khác biệt một trời một vực thế này quả nhiên không phải đi một tiếng mà là luân quần 8 tiếng dưới đó.

Thứ sắc màu sắp tắt kia cường độ sai lệch quá lớn, màu vàng hoa lệ rải rác khắp chốn, xuyên qua tầng tầng khí quyển, tán quang vào những đám mây dày mỏng để tạo nên những hiện tượng khúc xạ rực rỡ huy hoàng.

Tùy vào độ ẩm nhiều ít mà tán sắc thay đổi nơi đậm nơi nhạt, chính vì vậy mà tạo ra bức tranh chạng vạng càng lôi cuốn mắt hồn, lòng lấy mê người với những gam màu chuyển sắc từ nửa ấm nóng sang nửa sắc lạnh.

Thứ ánh dương quang ngả từ vàng đậm sang cam hồng, chuyển từ đỏ rực sang tím biếc, khoe vẻ đẹp nội tại như ảo mộng, như giai nhân đã kinh qua chốn hồng trần gió trắng, ở giai đoạn chín mùi mị cốt, như mẫu đơn quốc sắc nở rộ, bộc lộ hết sức sống căng tràn của một kiếp ngắn ngủi, khiến lòng người rung động sâu sắc.

Đám kia vừa thấy chúng tôi thất thểu đi ra liền vui mừng lao tới. A Hoa phụ với Minh Đăng đỡ lấy Thiên Hương, miệng như tép nhảy, liên tục hỏi thăm, rồi than trách.

Chính là cảm giác chúng tôi chỉ đi xuống khoảng hơn tiếng, nhưng trên này đã trôi qua nửa ngày, là xế chiều rồi.

Chúng tôi lên bờ, lần lượt tháo dụng cụ ra, lại cẩn thận cất vào túi, còn thấy dấu vết của một bếp lửa tạm bợ trên mặt đất.

Thiên Hương biết Âu Tử Dạ đi trước, gương mặt tái nhợt hiển lộ một ít mất mát thương tâm. Nhưng cũng giống như đám A Hoa Tiểu Trà, bọn Thiên Hương Tư Đồ nhìn thấy Ưu Đàm hiện lên chân thực rõ nét dưới mây trời nhuộm ánh tà dương, như nhân bản vô tính từ Âu Tử Dạ, về mặt sùng sờ không tin tưởng, hung hăng trợn mắt trừng muốn rút con dao.

Giống kiểu một hôm ngày có nắng đêm có trăng, bà mẹ đoan trang hiện thực nét na dất về một cậu nhóc, và bảo đây là đứa em khác cha của con. Ôi, tạo hóa trêu đùa.

Thôi để hôm nào tôi kiếm được tấm tranh vẽ mỹ nữ tuyệt sắc kinh tâm, thử mang cho Ưu Đàm nhìn mẫu biến hóa coi sao, rồi dắt đi dạo một vòng, lòn thiên hạ.

Minh Đăng nhanh nhẹn leo lên miệng vực trước, sau đó kéo Thiên Hương lên để lão bác sĩ ngồi co ro một đồng trên đó sắp đóng băng được vinh quang lao động.

Lão bác sĩ và lão dẫn đường không xuống, ở trên đốt lửa trại qua đêm. Vốn ban đầu tưởng chỉ đợi một lúc nên vị bác sĩ ở trên miệng vực chờ, còn vị kia là người địa phương vùng này, cương quyết không tiến vào vùng cấm địa.

Tôi để ý thấy một đồng đất u cao như nấm mộ mới đắp, cạnh đó còn cắm xuống hai cái xèng gập.

Đưa mắt nhìn trái phải cách hai bên gốc cây có dấu vết đào bới, hướng tới đó, là cái hố sâu hơn mét.

Phong Linh thu dọn lại xèng, nhún vai cười nói.

- Vì chẳng ngờ hai người đi lâu thế, đành vận động cho ấm.

Tôi gật gật, nói một câu “cảm ơn” quen thuộc, A Hoa hi hỏ nói.

- Tiểu Mặc ca, lần sau mời com là được.

Tôi nhẹ cười, nếu có điều kiện và cơ hội, rồi tiện tay ngắt lấy một cành mai, cắm xuống đồng đất. Sau cùng theo bọn họ lần lượt leo lên.

Lúc leo tới lưng chừng, thấy một đốm trắng bay qua khỏe mắt. Tôi cũng lười để ý, tiếp tục công việc. Còn chưa đứng ổn định trên miệng vực, tiếng A Hoa kinh ngạc vang lên.

-Kia là gì?

Vừa xoay người lại, liền nhìn thấy trước mặt lác đác từng cụm trắng ngần, li ti như hoa tuyết, lả lướt bay lên, nhẹ nhàng phân tán, thoáng chốc tan biến vào hư không.

A Hoa chỉ xuống dưới, chúng tôi cúi đầu nhìn.

Những cánh mai vàng héo úa, cam tâm buông xuôi, lác tả rụng hết, phủ lấm tấm trên lớp tuyết mỏng, chút hơi tàn trên nắm mộ mới đắp.

Toàn bộ thân cây mai cổ tựa như bộ xương khô xơ xác, lại đang oằn mình hứng lấy vô vàn cụm tuyết trắng thánh thiện đơn thuần, như hoa chấm bi nở rộ, thanh khiết tinh mỹ.

Có ngọn gió lạnh từ ghé thăm, những đốm trắng như hoa như ngọc, tinh khôi xinh đẹp, liền cuống quýt nhún mình bám theo, tới lưng chừng thình không lại chần chừ quay đầu, nửa lưu luyến khó dứt nửa thấp thỏm mong chờ, cùng một làn hương lạnh đẳng nhàn nhạt, ưu tư sầu muộn.

Từ lớp vỏ bọc nhăn nheo xù xì như đất hạn nứt nẻ, như da bệnh vảy nến, dường như khai hoa kết nhụy. Cơ thể khẳng khiu xấu xí được khoác một tầng áo mới, như lông ngỗng tạo thành, như mây trời đáp xuống, bằng thanh ngọc khiết, khiến người ta trầm trở kinh ngạc.

Gió tiêu sái lạc bước, những thân hình mảnh dẻ đơn bạc dễ dàng bị mê hoặc quyến rũ, hấp tấp ly khai, vội vàng tán loạn. Kết quả, một con ốc xoay vòng cuộn tròn, hoa như tuyết, gió như băng, ngẫu hứng dây dưa, uyển chuyển kết hợp. Khắp không trung tràn ngập sắc trắng, như mơ mộng hào huyền, như ưu thương tiếc nuối, đẹp để thanh thuần mà cũng tiêu điều hiu quạnh.

Cuối cùng, toàn bộ đều bị gió vô tâm vô tình cuốn đi, tan biến vào giáng chiều, bốc hơi vào hư vô, chỉ còn lại thiên hương bao phủ, ngẩn ngơ như hồi ức xa xăm, mờ dần như hư ảo không thực, thật tịch mịch trống rỗng.

Tôi ngậy người nhìn, có chút ngơ ngác không hiểu, vô thức mở miệng.

-Như Bò Công Anh?

Tôi vô thức vươn tay ra, chờ đợi một hình hài mềm mại bé nhỏ nửa đường muốn đổi ý, lưỡng lự muốn trở về.

Thứ đáp xuống, thì ra là nhụy hoa mai.

-Người trong trấn xưa kia gọi loại mai cổ này là Tràng Hoàng Kim, hoặc một cái tên khác đặc biệt hơn là Phi Thiên Cầu, tức ước nguyện bay lên trời cao, một giống mai quý hiếm tương đã tuyệt tích, nhưng giờ thì thật sự rồi.

Giọng lão bản địa vang lên, ngậm ngùi thương tiếc.

Sau khi sơ cứu cho Thiên Hương và Tư Đồ, chúng tôi nhanh chóng thu dọn tàn cục để tiếp tục lên đường. Từ đây phải cuộc bộ cỡ một tiếng mới tới chỗ đậu xe, bọn họ cũng không muốn có thêm một buổi cắm trại ngoài trời rét buốt lần hai.

Trên không trung vẫn còn nhạt nhòa sáng, nhá nhem tối, hình dáng của những đám mây phù du phiêu dật không ngừng thiên biến vạn hóa, kỳ ảo không tưởng, theo gió nhào lặn, theo nắng tác động, vận chuyển biến đổi, vạn trạng muôn màu.

Bóng của những gốc cây ngả dài về hướng đông, mỗi lúc mỗi dài thêm, cảm tưởng chúng như có linh hồn, vươn dài ra, chạy mãi tới vô cùng vô tận, phủ kín hết mặt đất. Những cái bóng đen đặc dường như đang ghéech đầu, ngóc dần lên, nghiêng nghiêng ngả ngả lướt qua bụi cỏ, leo lên tàng cây, cao dần cao mãi tới mây trời.

Bóng xâm chiếm vào những đám mây còn cổ phơ mỹ sắc trên không gian bao la rộng lớn, một nét đẹp hoài niệm, mong manh đến kỳ diệu, sắp tan biến chỉ còn lại trống trải tịch liêu.

Đất trời thoáng chốc trở lên lặng lẽ tang thương, một khoảng khắc tiếc nuối vô vọng, kéo dài thời hạn tiêu thất, lắng đọng giây phút cuối cùng, sau chót, là vô hạn bóng tối cùng đêm đen ngự trị.

Tôi đi song song bên lão dẫn đường, Ưu Đàm đi bên cạnh, đám kia lẻo đẻo phía sau.

Ban nãy lão lấp lửng tiết lộ, dường như biết chút ít diễn tích quái lạ, liền nở nụ cười làm thân, hỏi chuyện.

-Chú à, giống mai đó thật đặc biệt, sáu cánh vàng như ướp mật, quan trọng hơn nhụy hoa lại như bạch ngọc, có thể lương theo gió bay lượn tứ bề, hương thơm thanh lãnh, thật ấn tượng khó quên.

-Ài tôi nói cho cậu hay, thứ đẹp dễ thường gắn với bi kịch thương tâm. Chuyện xưa là được ông cha truyền miệng cho con cháu, tôi cũng là thừa con nít hiểu động được bề trên kẻ lại mà thôi.

Giống mai đó ban đầu mọc thành rừng vây quanh làng, đẹp như trốn tiên cảnh, ai cũng tự hào hãnh diện, thường được dùng để tiến vua, mọi người gọi nó là Tràng Hoàng Kim.

Lúc ấy trong vùng có một thiếu nữ nhan sắc mỹ miều, dung mạo linh động như hoa mai, cốt cách thanh thuần băng khiết như bạch ngọc, nổi danh khắp vùng. Lần đó dâng hoa tiến cung còn có ý định dâng hiến cả người đẹp.

Chẳng ngờ trước đêm khởi hành, mỹ nhân ấy lại bỏ chốn cùng tình lang, nửa đường bị truy binh gắt gao đuổi, cả hai xảy chân ngã xuống vực, bị các cành cây đâm xuyên qua da thịt, máu đỏ tươi cứ thế thay phiên nhau nhỏ xuống, từng giọt tí tách thấm vào đất, từng dòng hòa quyện vào thân mai, một đời hoa mộng, một kiếp hồng trần cứ vậy chấm hết.

Lúc mọi người xuống dưới, chỉ thấy sắc mai tàn tạ rụng đầy đất, trên trời lại là sắc trắng bi thương tang tóc, như thể lão thiên gia đang cử hành nghi lễ an táng cho đôi tình nhân phúc nông phận mỏng. Mọi người thấy vậy đành cứ chôn bọn họ dưới gốc mai, nơi ấy trở thành cấm địa mà từ đó Tràng Hoàng Kim đổi tên thành Phi Thiên Cầu.

Đám mai trong vùng không hiểu sao cũng đồng dạng xảy ra biến hóa.

Mai trong vùng đột nhiên đồng loạt trở bông vàng chi chít dày đặc, mọi người còn chưa kịp hoan hỉ reo vui lại thấy sau mỗi đợt gió tuyết tràn về, cánh hoa lặng yên tiêu thất, tinh mịn ly khai. Chỉ còn lại những cụm bông tinh tẻ như tơ mảnh, trắng ngần như bạch vân, nở rộ thành hình bán cầu trên đài hoa.

Nhụy hoa thoảng chốc cũng không chịu được gió mạnh ác ý, phân phân tán tán, thê lương giăng đầy. Tuyết trên trời thổi xuống, nhụy dưới đất bay lên, như một tấm màn rèm trắng xóa nổi thiên địa làm một, đau thương lan tràn, bị ai luẩn quẩn.

Từ đó mai trong vùng sau mỗi đợt đại khai thì đều lần lượt chết hết, cuối cùng, tuyết giống, chỉ còn lại ký ức một thời vàng son huy hoàng.

Chúng tôi ra khỏi rừng rậm, chen chúc 10 người lên chiếc xe 7 chỗ vòng vèo trên núi thêm một lúc nữa mới xuống được thị trấn. Trời lạnh cũng đỡ, đông đúc tí miễn cưỡng cho qua, chứ mùa hè nóng chảy mỡ mà nhồi nhét thế có mà tắc thở.

À quên, Ưu Đàm nhất quyết không chịu vào, nhảy phốc lên nóc xe ngồi khoanh tay khoanh chân. Hơ, tôi ngán ngẫm nhìn, thế này là sợ không gian khép kín chật hẹp hay là sợ người lạ? Thôi đành vậy, tôi cũng không muốn ép buộc, chỉ căn dặn nó ngồi trên đó nhớ bám chắc.

Xuống thị trấn, lão bản địa rồi đi, xe rộng thêm một chút, lại từ đó khởi hành đến bệnh viện ở Hình Đài. Trên đường lác lác, gây ra không ít tâm điểm bàn tán, mặc kệ, đường làng quê, không gặp cảnh sát huyết còi đòi kiểm tra.

Đến bệnh viện, người có bệnh thì điều trị, người cần nghỉ ngơi thì tĩnh dưỡng trong nhà trọ, vài ngày sau là lại đầu vào đấy, tinh thần thể lực hồi phục, cũng đến lúc chia tay. Bọn Thiên Hương về Thiên Tân, chúng tôi thuê xe tạm hướng tới Nguyên Thị của Thạch Gia Trang để lấy mô-tô, tiếp đó hướng về Trác Lộc của Trương Gia Khẩu đón Ô Nha.

Tiểu Trà nói trên người đám Thiên Hương đều gắn thiết bị theo dõi. Sau khi xuống lòng đất một thời gian thì toàn bộ đột ngột mất liên lạc, mãi đến khi Phong Linh chủ động gọi tới mới lần tìm được chút đầu mối.

Hoa Thiếu Thiên nói lúc tới đây tìm người dẫn đường, khá gian nan bế tắc, vì vừa nghe nói tới việc vào sâu trong rừng, ai cũng lác đầu khuróc từ rồi nhanh lẹ lần đi như tránh dịch hạch. Ngẫm nghĩ một chút chắc có ẩn tình đằng sau, đành bịa ra một câu chuyện lam li bi đát, thêm mắm dặm muối vớ vẩn nào đó để đối phó, mới có người e ngại ngần ngại gật đầu.

Trên đường lần vào lại biết thêm mấy thứ hay ho thú vị. Bọn A Hoa Tiểu Trà được lão luyện truyền kể lại, đồn rằng trấn nhỏ Long Nghiêu ở dưới chân núi Thái Hành từ xưa xa xưa đã có tiền lệ nghiêm cấm dân trong vùng vào sâu trong rừng.

Truyền rằng trung tâm của rừng được gọi Thiên Hộ Doanh, là nơi cất dấu cánh cửa thông xuống Minh giới, vì lẽ đó ma quỷ tập hợp rất đông, vào những đêm rằm, yêu khí bay lượn đầy trời, dân làng chỉ cần ngửa đầu lên là dễ dàng mục kích, sợ đến đóng cửa cài then.

Vào thời dân quốc có vài kẻ to gan lớn mật, không biết lấy nguồn tin từ vào hè nào, tò mò hiếu kỳ cùng tham lam bất chấp, tin rằng trong lòng núi Thái Hành ẩn chứa châu báu cực phẩm. Là kim ngân hoàng ngọc chất cao như núi của một vị thân vương hậu nhân Triệu quốc- Triệu Yết, vốn dùng để chiêu binh phục nước. Nhưng chưa kịp động thương đao đã bị Hán vương Lưu Bang cử Trương Nhĩ tạt nước dập tắt, vì thế hoàng ngân vẫn còn nguyên vẹn, nhưng chẳng biết ẩn dấu ở hang cùng góc hẻm nào.

Lũ đó cho rằng yêu ma quỷ ảnh gì đó chỉ là bịa chuyện đặt điều, nói quá hù dọa người đời. Thế là gật gù lập đội, toàn một đám rất coi trời bằng vung, coi tiền hơn mạng mới nhắm mắt lao đầu chui vào. Bọn họ chuẩn bị tư trang vật dụng như đi đào mộ, thuê người trong làng để dẫn đường mò vào. Dân làng ban đầu không chịu, dù giá cao cũng không muốn mất cái mạng nhỏ, nhưng nếu cộng thêm đe dọa thì đành cắn răng nhượng bộ.

Người dân dẫn họ tới, nhưng sống chết không vào sâu, chỉ đứng trên mép vực, chỉ xuống dưới nơi cửa động đó là lối vào.

Dân làng sống quanh đây, từ nhỏ đã được tuyên truyền, tuổi trẻ nông nổi, đúng là cũng có vài kẻ muốn liều võ dương oai, thách đố nhau vào đó để chứng tỏ bản lĩnh. Sau khi sống sót trở ra, tận mắt kẻ lại, đám hồ bằng câu hữu càng tuyệt đối tin tưởng truyền thuyết lưu lại.

Người dẫn đường nói, đám người đó vào rồi lưu một người ở ngoài, chờ một tuần lễ cũng không thấy ra. Gã nóng gan sốt ruột quay trở về lôi thêm đồng bọn tới tiếp ứng, đến bao nhiêu người, vào bao nhiêu, cũng không thấy ai trở ra.

Chỉ có người dẫn đường thủy chung đứng ngoài cuộc chứng kiến tất cả, khi đêm tối buông xuống, tà ma thoát ra, phần nộ la hét, tức giận gào rú, khắp

không gian âm khí lớn vồn bay lượn, giăng ngang vây bọc, cực lực khủng bố thần kinh, người đó quá sợ hãi, bỏ chạy một mạch về trần, không dám quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: Tur Đồ Vũ Linh

Vẫn như lần trước, chúng tôi đi thang máy từ tầng hầm lên, tới quầy tiếp tân thì bảo nhân viên gọi quản lý ra có việc.

Quản lý của chi nhánh hệ thống nhà hàng khách sạn Ruby ở Hà Bắc là gã trung niên Tur Xa mới được thăng chức. Một bộ Âu phục màu xám khoác trên thân hình gầy mảnh, kính cận tri thức, gương mặt thư sinh bộ dáng nho nhã, thấy sếp tổng đột ngột xuất hiện, không báo trước viếng thăm, cũng không kinh ngạc bối rối, không sốt sắng xun xoe.

Trước tiên tới bên lịch sự bắt tay chào hỏi, đối với tôi và Ưu Đàm chỉ là gạt qua loa chiếu lệ. Sau sự kiện bê bối lần đó gã cũng biết thân phận thật của Tur Đồ, đây mới là lão đại đứng sau màn rèm, càng phải đối đãi cẩn trọng. Nhưng Tur Đồ tựa như luôn hời hợt với mọi thứ xung quanh, chuyện gì tới cũng đùn đẩy qua cho Cung Trường Linh xử lý.

Tựa như hôm qua, khi Tur Đồ còn nằm trên giường bệnh tình dưỡng, hết mở điện thoại ngắm lăng ngấm nhìn tiểu bảo bối quý giá của gã, lại xoay qua tí tít chơi game hoặc phá lên cười khi đọc được tin lá cải. Cung Trường Linh vác máy tính theo thăm bệnh nhân, ngồi hì hục gõ lóc cóc cả buổi, điện thoại cũng gọi đến gọi đi không ngơi nghỉ. Mà điện thoại của Tur Đồ ở bên cạnh, chỉ có tác dụng lướt web giải trí, chẳng có ma nào thèm đoái hoài, thanh thoi rảnh rỗi.

Gã Tur Xa bảo phục vụ đem hành lý của Tur Đồ và Cung Trường Linh vào phòng trước, lại xoay mình kêu nhân viên mau chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn, chu đáo gọi rượu thơm tới uống cho nóng người. Tur Xa vừa ngồi xuống tôi lập tức hỏi tình hình Ô Nha.

-Bồ!

Chợt giọng con trẻ trong veo vang lên. Tôi nghiêng đầu lách nhìn.

Một nam nhân cương nghị rắn rỏi trên tay bồng một bé trai, vừa nhìn thấy tôi liền gãy giọng một chút. Đội trưởng đội bảo vệ Tông Chính Quang thả thẳng nhóc, nó liền lao vù tới. Tôi cũng đứng dậy đón bé.

Bé bật khóc nức nở, giọng non nớt trách cứ, oa oa nghẹn ngào.

-Bồ sao đi lâu thế? Ô Nha còn tưởng bồ không quay lại.

-Sao có thể!

-Tuồng bồ bỏ Ô Nha, không quan tâm Ô Nha nữa.

Tôi lắc lắc.

-Không đâu!

-Sau này không được rồi bỏ Ô Nha.

Tôi nhè nhẹ xoa tóc bé, bế lên.

-Được!

Giọng của Tông Chính Quang vang lên.

-Mấy người đi cũng giỏi, không làm sao liên lạc được. Cậu vừa đi một ngày, hôm sau Ô Nha đã hỏi khi nào cậu về. Hôm nào cũng lải nhải nhớ bồ nhớ bồ, nhìn mà xót ruột.

-Tông đội trưởng, cảm ơn anh chiếu cố Ô Nha mấy bữa nay. Anh cùng mọi người chuyện trò, tôi xin phép về phòng với bé trước.

Tur Đồ nói vọng tới.

-Này Tiểu Mặc Tử, xong nhớ xuống ăn cơm.

Tôi gạt nhẹ, lau nước mắt nước mũi tèm nhem cho bé, cùng Ưu Đàm song bước.

“Chít” một tiếng lành lốt quen thuộc, tiểu bạch thử từ trong người tôi chui lên đầu vai, đưa cái mũi hít hít ngửi nhóc con. Mắt bé còn đỏ hoe vẫn cười rộ khanh khách, vươn ngón tay thân thiết cọ cọ lại.

-Bông Bông vẫn bé tí tẹo.

Bông Tuyết này trên người cài máy theo dõi máy ghi âm ghi hình, vốn là công cụ giám sát của Mạnh Chương, giờ không thể giữ lại bên người, dù có thích tới mấy cũng phải để lại thôi.

-Bồ, người bên cạnh là ai? Tóc thật dài!

Ô Nha khịt khịt mũi hồng, nghiêng đầu thắc mắc. Tôi vươn tay lau nước mắt cho bé, sau khi cười lên, nước mắt còn sót lại đều lăn xuống hết.

Tôi gấp lại Ô Nha, mới qua một đoạn thời gian ngắn, béo lên một ít, cũng trắng trẻo hơn, nếu cứ được dưỡng sung túc như vậy, sẽ ngày càng đáng yêu. Trẻ nhỏ dễ cải tạo, chỉ cần cho ăn uống đầy đủ, vui chơi thoải mái, sẽ thay da đổi thịt thôi.

Nhưng nhìn kỹ sắc mặt hơi tái, quanh mắt hơi tối, lúc bé con vừa ôm vừa khóc, cũng chưa vội để ý. Haizz, vốn tưởng có thể chăm sóc chu toàn cho Ô Nha, nhưng nửa đường đại biến, giờ cuộc sống nay đây mai đó, bấp bênh bữa no bữa đói. Phải làm sao đây? Gửi vào cô nhi viện không đành, nhờ người quen trông cũng chẳng ổn. Nhưng sao có thể nhẫn tâm mang một đứa trẻ con lang thang đầu đường xó chợ, ngủ bờ ngủ bụi?

-Chú ấy tên Ưu Đàm, từ giờ sống cùng chúng ta.

Ô Nha mở to thích thú, nhìn Ưu Đàm không chớp mắt.

-Vì sao lại đến ở cùng? Ưu Ưu, chú cũng không cha mẹ không thân nhân sao?

Tôi cười nhẹ, vuốt ve mặt bé.

-Con nói đúng, cho nên chúng ta phải hảo hảo đối tốt.

Ô Nha gật nhẹ, ngây ngô hỏi tiếp.

-Sao Ưu Ưu không nói gì hết?

-Chú không nói chuyện được, cho nên không có gì đừng làm phiền người ta, hiểu không?

Ô Nha lại nhu thuận gật gật. Tôi nhắc nhắc bé trên tay tính thử trọng lượng, nhớ vị trí phòng cũ tìm về.

-Nặng nha, ăn ngon ngủ kỹ?

Ô Nha vòng tay ôm cổ tôi, dụi dụi làm nũng.

-Không cần, cần bố cơ!

Tím thoai thoáng dao động, dừng lại trước cửa phòng. Tôi vận nắm cửa bước vào, bế bé đặt xuống giường, ngồi bên cạnh.

-Con ở đây có gây họa gì không?

Ô Nha lắc lắc, làm bà làm bầm.

-Không có, nhưng chẳng có ai chơi cùng, rất chán. Còn nữa, không thích ngủ một mình, ngủ cùng bố.

Bé lại vòng tay ôm lấy tôi, cọ cọ.

-Nhóc con, tối gặp ác mộng?

Ô Nha chỉ gật nhẹ. Tôi thở dài.

-Nhóc con, bây giờ bố gặp chút chuyện phiền toái ngoài ý muốn, cho con đi theo e rằng...

Tôi còn chưa nói hết câu Ô Nha đã ngẩng đầu, đôi mắt con trẻ sừng sốt cùng thất vọng.

-Bố định vất con đi đâu? Cho ai?

Miệng bé đã bắt đầu meo meo, mắt cũng bắt đầu ngân ngấn ươn ướt. Nói thật chúng tôi mới quen nhau, thời gian ở cạnh không nhiều, nhưng những lúc đó tôi đều cố hết sức chăm sóc. Ban đầu chỉ đơn thuần là trách nhiệm, làm tròn đạo nghĩa là được, hơn nữa nghĩ đến lão bố lúc trước nhận nuôi tôi tận tâm tận lực, giờ đến lượt mình, cũng không muốn qua quýt.

Tôi ôm bé lại vào lòng, vỗ vỗ lưng, nhẹ giọng hết sức.

-Nhưng đi với bố con có thể không được ăn ngon.

-Không sao, con ăn sắn luộc khoai nướng quen rồi.

-Cũng không được ăn no.

-Một ngày một bữa cũng được.

-Chăn không ấm đệm không êm.

-Lúc trước cũng là ngủ trên giường tre chăn mỏng.

Ô Nha ngẩng đầu, lo lo lắng lắng hỏi.

-Bố ghét Ô Nha? Bố không thương Ô Nha?

Tôi lắc lắc, thờ nhẹ.

-Không đâu, nhưng con quá nhỏ, đi với bố chính là chịu khổ. Ở lại đây không tốt hơn sao?

Bé con ngập ngừng nói.

-Tốt, nhưng không có bố cũng thành không tốt!

Haizz, thật chẳng nghĩ tới lại bám dính thế này. Tôi xoa đầu bé.

-Nếu con ở lại Ô Nha sẽ được đến trường học, nơi đó có rất nhiều bạn cùng tuổi Ô Nha, sẽ chơi rất vui.

Ô Nha mím mím môi nhìn tôi, gương mặt ủy khuất tui thân, do dự lưỡng lự, lí nhí mở miệng.

-Đều không cần, không có bố bên cạnh đều vô nghĩa.

Tôi há hốc mồm. Sao mà nó có thể nói được mấy lời như vậy nhỉ? Cảm động chết mất.

Ô Nha thấy tôi không ư hử một lúc lâu, lắc đầu liên tục, lắc hồi lâu khiến tôi nhìn không được phải vươn tay ôm đầu bắt bé dừng lại.

Haizzz, cứng đầu bướng bỉnh quá. Tôi đầu hàng chịu thua.

-Được rồi. Được rồi!

Ô Nha lại ôm, tôi đành vỗ nhẹ lưng bé. Mỗi một hồi lâu sau giọng con trẻ mới lâu bầu phát lên.

-Bố Minh, mỗi tối con đều mơ thấy bố con máu me đầy người, mơ thấy mẹ con lặng lẽ xoay người bỏ đi...Con, con...chính là không muốn bị bỏ rơi...

-Được rồi được rồi... Là bố không đúng, bố sai rồi.

Vụ khuyến nhủ nhóc con coi như thất bại. Chẳng lẽ dùng hạ sách dỗ bé ngủ say rồi cùng Ưu Đàm bỏ chốn? Haizz, vốn ban đầu đã định không cần tới giấy tờ nhà đất, cứ dùng nó làm vốn liếng để gửi bé cho Tư Đồ chăm bẵm tới khi trưởng thành.

Ai biết vụ cò cưa đưa đẩy giữa chúng tôi và nhóm Miêu tộc kia kéo dài bao lâu. Một tháng hay một năm? Người lớn thì ngủ màn trời chiếu đất, ăn uống kham khổ cũng được đi. Xách theo con nít chạy đông tránh tây rồi hiểm nguy rình rập vây khốn, chẳng phải là hại Ô Nha? Cũng tới tuổi cần tới trường lớp rồi, còn tương lai mai sau của bé.

Tôi dắt nhóc con cùng Ưu Đàm xuống ăn uống. Sức ăn của Ưu Đàm mấy bữa nay tôi đã được chứng kiến, rất kinh khủng, không ngờ bộ dáng thể kia mà ăn bằng 4, 5 người bình thường, nhìn mà méo cả mặt.

Tên quản lý và tên đội trưởng đi rồi, bữa ăn cũng coi như xong. Nhân viên đến dọn dẹp một chút lại bung ra trà nóng uống tiêu thực.

-Tiểu Mặc Mặc nhà cậu, rốt cục có vấn đề gì? Trông mấy bữa nay tâm trạng u dột, tiến thoái lưỡng nan?

Cung Trường Linh uống hóp trà, hơi nháu mày nhìn tôi hỏi.

Tôi lại thờ hất lần thứ n, nói sơ qua một lượt chuyện của Ưu Đàm, cuối cùng chán nản chốt lại.

-Vì sự tình đảo thiên lộn địa, nên tôi không thể làm công cho hai người như dự định. Nhà coi như vô phúc hưởng dụng, mấy người muốn làm gì nó thì làm. Thật ra nhà đó còn khá mới, trông cũng đẹp, cho thuê hay bán cũng được, đừng dỡ bỏ là được.

Tôi ho khan một chút, nhấp ngụm nước trà, bổ sung thêm.

-Tôi hiện đang rất cần tiền. Hai người cho vay tạm một ít được không?

Tư Đồ xé miếng giấy bọc kẹo mút, ngậm ngậm, hời hợt nói.

-Cậu có còn nhớ giúp tôi lấy Cụ Khuyết không? Tôi cần nhà cậu làm gì, đại gia đây thiếu tiền sao? Không có cậu làm lá chắn làm sao bọn tôi đối phó nổi tên Hắc Báo chết tiệt đó.

Tôi cười gượng, ừ ừ nói.

-Tôi còn không rõ có qua nổi đại nạn này hay không đây. Không khéo mới nửa đường đã chết đói chết khát, quá bi thảm.

Cung Trường Linh 3 ngón cầm lấy tách trà, uống một hớp, thông thông thả thả nói, ngón trở chìa ra chỉ Ưu Đàm.

-Cậu bi quan vậy? Cậu có con yêu quái ngàn năm này là chiến binh cổ đại 1 địch trăm thủ hộ, còn có quái vật hắc ám bá đạo như lũ đen ẩn trong thân bảo trợ...Bản thân cậu...còn là một ẩn số...

Tư Đồ dùng que kẹo chỉ chỉ tôi, thản nhiên nói.

-Được rồi, coi như đại gia đây đầu tư vào nhà cậu. Cậu cứ để Ô Nha lại đây coi như vật làm tin. Khi nào sóng to gió lớn đi qua thì trở về cây bừa trả nợ là được.

Vừa dứt lời Ô Nha đã lắc lắc đầu phản đối.

-Không chịu không chịu.

-Nhải ranh, đi theo làm gì, vương tay nặng chân, định hại chết bố nhóc à?

Ô Nha bám cứng lấy tôi, quay ra trừng Tư Đồ. Tôi vỗ về bé. Ô Nha có kết giới hộ thể của mẹ bé, chỉ cần có kẻ nổi sát tâm chạm vào sẽ bị đánh dội ra. Coi như miễn cưỡng cho qua nhưng đích thực chuyện phong ba bão táp dính theo con trẻ rất không thích hợp, tôi sợ nhất bọn chúng dùng Ô Nha để uy hiếp lại.

-Này, làm sao mà dính như kẹo kéo vậy? Kéo hoài không ra? Nam nhi đại trượng phu cơ được giãn được, đừng có hờn chút những nhẽo ỉ ôi.

Tư Đồ vừa mút kẹo vừa nói. Ô Nha nhăn mũi bĩu môi đối lại, không thêm tiếp thu.

Đột nhiên điện thoại Tư Đồ reo, vừa nhìn đã vụt đứng dậy, vẻ mặt tươi roi rói.

-Tôi nghe đây...Tôi lập tức ra ngoài.

Dứt lời liền hoan hỉ đẩy ghế bỏ chạy, vẻ mặt cứ như nghe tin trúng số độc đắc.

Tôi đưa mắt khó hiểu nhìn Cung Trường Linh cũng đứng lên, gã cười cười.

-Bảo bối của anh ta tới!

Hà?

Dứt lời gã ta cũng bỏ đi, tôi chống cằm nhìn theo, rồi quay sang nhìn nhìn Ưu Đàm. Vươn tay, cầm lấy một lọn tóc, tóc anh ta vẫn dài, suôn mềm, sờ rất thích.

Một lát sau thấy Tư Đồ ngoác rộng miệng, có bao nhiêu răng lợi khoe ra bằng hết, mắt đeo kính đen lên không nhìn thấy mắt, nhưng chỉ cần nhìn thái độ cũng thấy gã đang hạnh phúc tột đỉnh. Trên tay ôm một nhóc con tròn đầu khoảng 5, 6 tuổi, mặc bộ đồ xám nhạt, đeo vòng cổ tràng hạt dài tới bụng.

Quả thật là một tiểu sư chùa, tôi đã được cho chiêm ngưỡng mấy lần qua điện thoại. Nhưng nhìn ngoài đời vẫn rất ngỡ ngàng sững sờ.

Trên tay tiểu sư còn ẵm một con hổ nhỏ xíu. Tôi sững sốt kinh hi, rồi lại híp mắt. À không, phải dính chính lại, đây là một con mèo rất giống một con hổ thu nhỏ. Chính là cái con thú Tư Đồ khoe mua 3000 đô đây mà.

Càng đến gần khuôn mặt của nhóc con đó càng hiện ra rõ nét, môi đỏ tươi chúm chím, má trắng hồng phúng phính, mắt to tròn long lanh, ngũ quan mềm mại khai ái, biểu tình nhút nhát e dè, thật là một nhóc tí xinh xắn tới cực điểm, như một cục bột trắng, nhìn yếu không chịu nổi, chẳng muốn dời mắt nhìn.

Lớn lên nhất định là một mỹ nhân thanh tao minh diễm, vạn người theo đuổi tranh giành.

Cung Trường Linh đi bên cạnh, vươn tay xoa xoa đầu tiểu hổ, mắt thú cưng lim dim biểu lộ hài lòng. Khuôn mặt Cung Trường Linh luôn đạo mạo trang nghiêm cũng trở nên ôn nhu hòa hoãn.

-Được rồi đó, cho tôi ôm một chút, đừng có giữ khư khư như vậy mãi.

Cung Trường Linh nhìn không được cảnh âu âu yếm yếm, biểu tình đòi hỏi. Trong mắt trên môi đều là tiểu ý vui vẻ từ chân tâm phát ra khi nhìn tiểu sư cô.

-Cho chú ôm một chút thôi đó.

Tư Đồ nhượng bộ. Cung Trường Linh đón lấy tiểu sư cô từ tay gã. Mèo con nhảy xuống, đưa đầu cọ cọ chân Tư Đồ, gã liền thân thiết ngồi xuống vron tay cô lại, cô hồi lâu lại bỗng lên vuốt ve.

Cung Trường Linh hai tay nâng nách đỡ bé nên cao, đưa ra xa nhìn ngắm, đùa giỡn.

-Xem cậu bé của chúng ta hồng hào khỏe mạnh chưa này, nhớ tiểu bảo bối quá đi! Linh nhi có nhớ cậu không?

Giọng ngượng ngùng nho nhỏ phát ra.

-Cậu Lĩnh!

-Nhớ không?

-Nhớ!

Bé con vừa ôn ền dứt lời, Cung Trường Linh liền hôn vào má bé. Bé liền vron tay chùi đi, Cung Trường Linh lại hôn vào má bên kia, bé phụng phịu đưa hai tay chà chà, gương mặt thiên chân vô tà ửng hồng xấu hổ.

Tư Đồ thấy vậy liền trao tiểu hổ cho Cung Trường Lĩnh, cướp lại bé con, trừng cậu em rể.

-Không cho phép khi dễ Linh nhi, ta phải hôn xóa đi dấu vết tên này để lại.

Dứt lời liền đưa cái mặt bự cô cô lần lượt vào hai má bé, tiểu sư cô đưa hai bàn tay nhỏ xinh đẩy đẩy ra, mặt cũng nhăn nhó nghiêng đi.

Cung Trường Linh vuốt vuốt lông mịn trên lưng thú cưng, hắng giọng một chút, bình tĩnh nói.

-Giới thiệu với tiểu Mặc Mặc nhà cậu, đây là trưởng tử của Tư Đồ nhà ta, Tư Đồ Vũ Linh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2: Cái Chết Khiếm Nhã

Tôi mỉm cười gật nhẹ, thật muốn ẵm tiểu sư cô này, cũng muốn nựng con hổ chibi kia.

Trên người nhóc con Vũ Linh có một tầng hào quang nhàn nhạt lan tỏa, mỏng manh như sinh mệnh, yếu ớt như sự sống. Tuy nhiên là một màu trong xanh thanh khiết như da trời, an tâm mà bình dị, cảm giác tựa, nói sao nhỉ, một thiên thần đầu thai?

Đột nhiên tay áo giật giật, cúi xuống, Ô Nha ngược nhìn, biểu tình hờn dỗi. Tôi xoa đầu bé bé lên, để hai đứa trẻ đối mặt với nhau.

Chúng tôi lại ngồi xuống hàn huyên thêm một lúc nữa. Được biết Vũ Linh là sinh thiếu thán, từ nhỏ đã hay ốm đau. Được 4 tuổi thì mẹ mất, ở với bố thêm một năm thì gọi vào chùa Thiếu Lâm.

Chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn Hà Nam vốn cũng là nơi Tư Đồ và Cung Trường Linh theo học thừa kế, vào đó rèn luyện sức khỏe, tu dưỡng nhân tâm. Có điều tính cách Tư Đồ và Cung Trường Linh hồi nhỏ so với bây giờ rất khác biệt.

Hồi nhỏ Tư Đồ ranh ma hiếu động, chân tay lanh lợi, mồm mép linh hoạt, cả ngày lấy thú vui tiêu khiển là chọc phá đùa giỡn từ tiểu sư đến đại sư, không hôm nào là không gây họa, nháo loạn ầm ĩ.

Tuy gã quậy cho gà bay chó sủa nhưng không phải kẻ vô pháp vô thiên, bản tính ngay thẳng lại tiểu ý đầy mặt, dám làm dám nhận, dù sao cũng chỉ là chuyện con nít tranh chấp ganh đua, người gai mắt hấn có mà người xem trọng kết giao cũng có.

Cung Trường Linh là em họ, kém một tuổi, bản tính nhường nhịn rất sợ mấy chuyện thị phi, luôn phải chạy theo sau hoặc í ới khuyên can hoặc cúi đầu nhận lỗi thay, thậm chí cam nguyện cùng chịu phạt cùng.

Bọn họ ở trên núi học 10 năm, đương nhiên sẽ kết thân được khối người, tình tình uốn nắn dần thay đổi, trầm ổn mà nội liêm. Trong số đó có một người về sau không hoàn tục mà tiếp tục ở lại học Phật thư lấy pháp danh Vô Ngã.

Ngày Tư Đồ Vũ Linh đầy tháng, Vô Ngã tới thăm, nhìn sắc mặt mẫu tử nhà Tư Đồ, kéo chủ nhà ra chỗ vắng vẻ, phán một câu. “Trong vòng 4 năm nữa Tư Đồ phu nhân sẽ tuyệt mệnh. Trường tử cũng không sống quá 10 tuổi.”

Tư Đồ biết từ khi sinh con đầu lòng, sức khỏe của vợ càng lúc càng kém, nhưng bảo vì thế mà mấy năm nữa đòi xa nhân thế, có đánh chết gã cũng phải gào toáng lên lần ắt lại.

Dù được tắm rửa bằng các loại thực phẩm chức năng đắt đỏ, bốn năm sau mẹ của Vũ Linh vẫn suy nhược tạ thế, từ đây Tư Đồ không màng ngõ ngách đụng chạm đến bất cứ chuyện gì. Công việc từ lớn đến nhỏ đều do một tay em rể là Cung Trường Linh tiếp quản, Tư Đồ chỉ có mỗi một việc là cả ngày nhìn ngắm cậu con trai để có thêm hi vọng và động lực sống tiếp.

Một năm sau Vô Ngã tới đón Vũ Linh vào chùa, sức khỏe của cậu bé rất tệ, leo lắt như ngọn đèn trước gió. Dù không muốn xa con trai nhưng để thay đổi tình hình, dù chỉ một chút thời khả quan hơn, gã đành cắn răng chịu đựng.

Vô Ngã nói, Vũ Linh phải sống trong chùa hết 17 năm mới được hoàn tục xuống núi. Trong thời gian tu hành phải tuân thủ nghiêm ngặt mọi nội quy, mỗi năm chỉ được về thăm người thân vào dịp Tết Nguyên Đán ít ngày.

Trong khi đám người lớn nói chuyện, hai đứa trẻ ngồi im trong lòng bố, tuyệt chưa nói với nhau được câu nào.

Ô Nha ngoan ngoãn giương mắt quan sát tiểu sư cọ, có yêu thích ngưỡng mộ, có cả ghen tị đố kỵ. Tư Đồ Vũ Linh vuốt ve thú cưng của nhóc ta, hoặc yếu đuối phản kháng khi bị người thân trêu chọc quá đà, nhưng mà cái kiểu chống đối như thế trong mắt người ta chỉ thấy dễ thương không chịu nổi, lại muốn khi dễ tròng ghẹo.

Thỉnh thoảng nó nhìn tôi, có phần sợ hãi, như thể thấy thứ gì đó rất đáng sợ. Hoặc không chịu nổi cái nhìn soi mói của Ô Nha mà lén lút nhìn lại, đôi mắt thiên chân vô tà trong veo như mặt ngọc, có phần sợ sệt ngại kỵ.

Nhưng mà nhiều hơn cả là nhìn về phía Ưu Đàm, có tò mò nghi hoặc, có hấp dẫn muốn làm quen. Mỗi lần như vậy Ô Nha lại vươn nắm tay nho nhỏ, muốn bắt thứ bụi lân tinh lấp lánh như đom đóm, như kiêu khoe khoang ta đây được sờ vào nha.

Tôi trầm nghĩ, nếu Ô Nha không vì vấn đề ác mộng mỗi tối quấy nhiễu thì cho vào chùa tu cùng Vũ Linh cũng rất tốt. Có khi được cao tăng đắc đạo hóa giải hắc ám, không khéo vào đó lại yên ổn ngủ ngon.

Tư Đồ nói cấp cho tôi một khoản chi tiêu chỉ là nhắc tay chi lao, có điều, cần tôi bán chút nhan sắc.

Tôi có chút chột dạ, bán “nhan sắc” là làm cái quỷ dị gì?

Tư Đồ cười hăng hắc, bông Vũ Linh đứng lên, nói chúng tôi cứ chậm rãi bàn bạc, còn gã cùng bảo bối về phòng hàn huyên tâm sự.

Ô Nha thế mà lại tụt khỏi lòng tôi, ôm lấy Băng Tuyết, nói một tiếng muốn đi cùng. Tôi có chút kinh ngạc, Tư Đồ chỉ ha hả cười thoải mái, thân thiện dặt theo bé.

Cung Trường Linh lật giờ tư liệu gì đó, nhìn tôi một chút, cúi đầu nói.

- Quay một clip quảng cáo cho hệ thống giải trí của Ruby, kỷ niệm 10 năm hoạt động, chủ đề “Tình yêu”.

Cung Trường Linh nói xong ngẩng lên nhìn về mặt đờ đẫn của tôi, bổ sung tiếp.

- Chuyện này kỳ thực rất đơn giản, một kẻ gà mờ như cậu cũng có thể diễn tốt.

- Diễn?

Tôi nhấp máy môi, có chút mê man.

- Tôi sẽ đưa cho cậu xem trước nội dung cảnh quay. Cứ từ từ nghiền ngẫm, trưa mai mới diễn.

Nói xong gã đưa cho tôi một xấp giấy kẹp, bên trong ghi một loạt gạch đầu dòng. Các cảnh quay chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn 1 diễn ở vũ trường tầng dưới, cảnh nam nữ chính lần đầu gặp nhau giữa chốn đông người, vừa nhìn đã thấy hợp nhãn liền không ngừng liếc mắt đưa tình. Cảnh hai diễn ra ở nhà hàng, khung cảnh bữa ăn dưới ánh nền lãng mạn cùng dàn nhạc công rêu rất phụ họa, nói cười tình tứ. Cảnh ba diễn ra trong phòng khách sạn, chuyện trò thân mật.

Tôi lập tức lắc đầu đầy đám giấy trở lại.

- Không được, thà mấy người thuê một diễn nam hạng 3 còn đóng tốt hơn tôi.

- Nhóc, cái chính đây là cậu đi làm trừ nợ. Không có quyền kêu ca phàn nàn. Nhìn tiếp đi.

Cung Trường Linh đẩy đám giấy lại, tôi miễn cưỡng nhả nhó lật giờ.

Đột nhiên Ưu Đàm giật giật tay áo, rồi chỉ trỏ, tôi nhìn theo hướng đó, liền thấy một cặp trai gái đang ngồi ăn uống. Bàn kê cách một bàn, âm thanh cũng khá nhỏ nên không biết bọn họ nói gì với nhau nhưng xem chừng khá vui vẻ. Anh chàng có vẻ hơi nhiều tuổi so với cô gái, cũng có ngoại hình chẳng bắt mắt bằng, có điều nhìn cách ăn mặc thì thấy khá có tiền của.

Tôi chẳng hiểu gì quay lại nhìn Ưu Đàm, trong đầu vang lên loạt âm thanh nhiều sóng, sau đó từng sóng bắt đầu xấp xếp ổn định lại.

-Gì thế? Thích mẫu con gái như vậy? À, món đó hả?

Bọn họ ăn thứ gì đó trong ly cao miệng rộng, xúc bằng thìa. Tôi cũng không rành vấn đề ăn uống lắm nên mù tịt. Đưa mắt nhìn Cung Trường Linh, gã đang nghịch cái bát lửa màu trắng bạc, sáng bóng, có lẽ là bạch kim đi, khắc nổi lên một con ngựa thiên thần ở cạnh sườn, hai cánh thì vươn hai mặt bên. Gã liên tục mở ra đóng vào cái nắp, lửa phụt lên phụt xuống, có chút mất hồn khi nhìn vật phẩm. Tôi khẽ gọi, gã ngẩng nhìn. Tôi hỏi họ ăn thứ gì, gã thờ ơ liếc nhìn, quay lại nói.

-Đó là bánh flan.

Dứt lời gã vươn tay búng “tách” một cái, một nhân viên nhanh nhẹn bước tới, Cung Trường Linh kêu ba suất bánh.

Tôi nói một tiếng cảm ơn rồi cúi đầu nhìn tư liệu.

Trang dưới ghi tên đạo diễn, quay phim, trang điểm, thiết kế này kia nọ. Tôi dừng lại ở cái tên: Mai Linh Lan. Một cái tên nữ rất mỹ rất thanh khiết. Lật giờ tiếp trang bên, in mấy tấm ảnh về một cô gái, khoảng hơn 20, mang vẻ đẹp sắc sảo mà đậm thắm.

Mỹ nữ trong ảnh chụp ở nhiều góc độ, nhiều trang phục nhiều bối cảnh khác nhau, nhưng chung quy đều toát lên thần thái vừa yêu kiều vừa cao sang, quả rất thích hợp để đóng vai tiểu thư gia thế, ăn chơi hưởng lạc.

Lật sang trang nữa là loạt ảnh một nam nhân tên Hồng Công Dĩ. Nam nhân này khoảng gần 30, mặc đồ Âu phục thì phong độ tuấn tú, khí chất doanh nhân thành đạt, mặc đồ đời thường giản dị thì hào hoa tuấn lãng, đích thực đứng cùng một chỗ với cô gái phía trên vô cùng hòa hợp.

Tôi không hiểu hỏi.

-Ồ, không phải có nam diễn rồi sao? Cũng không ghi cần thêm diễn phụ.

Cung Trường Linh bật lửa hút điếu thuốc, không nhanh không chậm nói.

-Cậu có nhận ra hai người bọn họ không?

Tôi lắc lắc đầu, tôi ít khi xem phim hay nghe nhạc, chỉ một vài mỹ nữ hoặc nhạc phẩm đúng gu thì để ý, còn lại đa phần không quan tâm.

-Cách đây mấy hôm, vị tài tử nổi tiếng xui xẻo này đã chết.

Ồ, thì ra là thế nên mới cần người thay. Cung Trường Linh thở ra làn khói xám nhạt, bổ sung thêm.

-Giới báo chí đăng tin chết do suy tim nhưng tôi không tin. Liền nhờ người xâm nhập vào mạng lưới hồ sơ của cảnh sát, tìm ra nguyên nhân đích thực, là chết do chứng phong khí đang hoành hành.

Tôi há hốc mồm tròn mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai, phải nghe nhầm không?

-Tuy nhiên, điểm kỳ quái ở đây là, cái chết cô độc trong khách sạn, cảnh sát đã điều tra kỹ càng, không có bất cứ một ai khác ở bên cạnh anh ta vào thời điểm đó, camera giám sát ngoài hành lang cho thấy không có dấu hiệu người đột nhập hoặc rời đi...trên tay quả thật dính rất nhiều tinh dịch, nói cách khác, là anh ta tự sướng tới chết.

Cung Trường Linh rút một hơi dài, đầu lọc cháy quá nửa, rót trà vào chén thêm, nâng tách uống, mới tiếp.

-Có lẽ sợ cái chết khiếm nhã như thế ảnh hưởng tới ấn tượng trong fan, nên phía quản lý nhờ cảnh sát che dấu.

Nhân viên bưng bánh ra, lần lượt đặt lên bàn cho ba người. Bánh hình tròn to bằng nửa cái chén ăn cơm, vàng óng ánh, xung quanh dưới nước sốt màu caramen. Xúc một thìa ăn thử, thơm ngọt vị đường trứng, ngấm đắng chút càphê, béo ngậy và trơn mượt tan trong khoang miệng, ăn một miếng lại muốn múc ăn thêm.

-Anh ta một năm trở lại đây rất được đám fan nữ hoan nghênh. Từ khi hợp tác làm ăn với Tào Phi Điện, là vị đạo diễn, nhà sản xuất nhà biên kịch trẻ tuổi nhưng tài năng, tên tuổi của Hồng Công Dĩ mới vụt tỏa sáng, trở thành diễn viên hạng A.

Có điều nhắc tới cái chết có điểm kỳ quái kia, thì một tháng trước, Tào Phi Điện đó cũng không may mắn phải ra đi trong tình trạng tương tự, tại nhà riêng, chứng thượng mã phong, mà không cần tới đội tác nào giúp sức.

Tôi mím mím môi, nén cười. Thực sự không thể tưởng tượng nổi, làm sao mà tự an ủi bản thân lại có tác dụng kích thích tới mức đó, hay là dùng thuốc quá liều?

Cung Trường Linh vẩy điều thuốc vào gạt tàn, thông thả nói tiếp.

- Bên pháp y kết luận, không thấy dùng bất cứ chất gây ảo giác hay hưng phấn nào. Còn cô gái này, tuy kinh nghiệm diễn xuất lâu năm nhưng vẫn mãi kẹt ở hạng 3. Ba tháng trở lại đây, sau khi diễn vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh thì vụt nổi tiếng.

Một tháng trước chúng tôi có dự án quay video nên đã hợp tác với một công ty truyền thông tìm diễn viên. Nữ diễn viên mới nổi kia chính là hay tin chủ động ứng cử. Tôi cảm thấy hình tượng của cô ta cũng rất phù hợp lên không có vấn đề gì. Chỉ là Mai Linh Lan lại nói muốn diễn cùng Hồng Công Dã, đó là diễn viên có tiếng tăm, giá cả đương nhiên cao hơn cả.

Cung Trường Linh dúi đầu lọc vào gạt tàn, bắt đầu ăn bánh.

- Cô ta lại nói sẵn sàng nhận nửa giá. Tôi cảm thấy hiếu kỳ, cô ta lại thẳng thắn thừa nhận, bởi vì hâm mộ Hồng Công Dã, muốn cùng anh ta diễn chung mà chưa có cơ hội nào. Xem ý tứ rất tha thiết mong đợi.

Bên truyền thông gọi điện hỏi quản lý của Hồng Công Dã, ban đầu không nhận, này cũng dễ hiểu, anh ta giờ là một trong những diễn viên nam được mời chào sẵn đón nhất, lịch làm việc kín mít, làm gì có chuyện giành thời gian cho cái clip nhỏ nhoi.

Chẳng ngờ về sau lại đổi ý, nhận, có điều ngày khởi quay phải dời tới cuối tháng. Chúng tôi cũng không nóng vội gấp gáp. Chính là không ngờ, còn mấy ngày nữa thì anh ta lại bỏ mạng tức tưởi như vậy...

Cung Trường Linh dùng cái thìa chỉ chỉ tôi.

- Vì thế cho nên, cậu nhận vụ này đi.

“Vì thế cho nên” cái con khỉ khô? Nhờ một kẻ không chuyên như tôi múa máy nửa vời trong một clip dành để kỷ niệm 10 năm thành lập của một hệ thống nhà hàng giải trí tầm cỡ, hai tên này nghĩ cái mốc gì? Hừ, tùy tiện tìm một người trong nghề cũng hơn đứt tôi. Cầm chân tôi nán lại cho đám Miêu Tộc tôi củ hành?

Còn nữa, đã nói quá nhiều chuyện ngoài lề rồi? Rõ ràng là định nhòe và tôi gì đó. Mục đích cuối cùng là quỷ quái gì?

Tôi nhìn híp mắt Cung Trường Linh.

- Nói huyếch toẹt ra đi, tiết lộ thông tin nhiều thế là muốn tôi tra cái gì?

Cung Trường Linh chợt cười cười, ăn nốt miếng bánh cuối cùng trong ly. Tôi bắt chợt thấy ón lạnh, thăm dò.

- Cảnh sát còn xếp án vào kho thì tôi làm được trò trống gì? Mấy người muốn chơi trò trinh thám thì tìm người khác đi. Hơn nữa Hồng Công Dã chết rồi, Mai Linh Lan hẳn rất choáng váng, cô ta chờ mong được đóng cặp cùng anh ta tới vậy mà. Giờ tôi thay thế, cô ta không rút lui? Cũng không có yêu cầu gì về bạn diễn?

Cung Trường Linh lắc nhẹ, lại bật lửa hút thuốc.

- Cô ta không rút lui, cũng không đòi hỏi gì hết. Sáng mai sẽ tới như lịch hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: Sự Cố Hy Hữu, Trùng Hợp Tử?

Đột nhiên tay áo giật, quay sang bên thấy Ưu Đàm nhìn chăm chăm vào ly bánh mới múc được hai thìa nhỏ. Đẩy cái ly cho nó, dù sao tôi cũng là kẻ không có phúc thưởng thức.

Cung Trường Linh bầm bầm vuốt vuốt màn hình điện thoại, rồi đẩy nó về phía tôi.

- Đọc cái này.

Cúi đầu, thấy trong hình là một cô gái khá bình dị mộc mạc, có chút hao hao giống Mai Linh Lan. Kéo xuống một chút, quả nhiên thấy dòng tít “Mai Linh Lan ngày xưa và bây giờ”. Phía dưới thêm mấy bức với hình tượng bình dân đơn thuần, để cô ta lẫn trong biển người, liền chìm ngấm, chẳng có chút nổi bật.

Sau đó lại thêm dòng chú thích “Từ khi tham gia bộ phim điện ảnh của đạo diễn Tần Tiên Vu, nhan sắc và tên tuổi của Mai Linh Lan mới được đông đảo công chúng biết tới và đón nhận”.

Phía dưới liền được minh hoạ một loạt tạo hình thanh cao đài các, đứng trong đám quần chúng, quả là hạc giữa bầy gà. Lại thêm dòng tí ti giật gân “Mai Linh Lan, từ một diễn viên hạng ba lẫn lộn 7 năm trong nghề, vẫn chỉ được đóng những vai qua đường chẳng ai thèm liếc mắt nhìn. Sau đêm khởi chiếu bộ phim điện ảnh của đạo diễn Tần Tiên Vũ, liền nổi danh như sóng cồn, người người xuyết xoa ngưỡng mộ”.

Tôi đưa mắt khó hiểu nhìn Cung Trường Linh, thấy anh đặt điều thuốc vào gạt tàn, lấy lại di động, lại bấm bấm vuốt vuốt, đưa lại cho tôi.

-Cậu nhìn.

Trên màn hình là ảnh một gã đàn ông trung tuổi, to cao béo tốt. Phía dưới là dòng tí ti “Đạo diễn nổi tiếng dòng phim thần tượng Tần Tiên Vu chết tại nhà riêng trong tình trạng đột quỵ giữa cao trào của cuộc giao hoan.”

Phía dưới nữa lại thêm mấy ảnh, thêm một chú thích “Sau khi bộ phim điện ảnh hợp tác với nữ diễn viên Mai Linh Lan được công chiếu ít ngày, đạo diễn xấu số Tần Tiên Vũ đã ra đi một cách không tương tượng nổi.”

Tôi trả lại điện thoại. Cung Trường Linh rút nốt hơi cuối, dúm đầu lọc vào gạt tàn, đứng dậy.

-Giờ muộn rồi, đi nghỉ nào.

Dứt lời gã ta liền xoay bước, tôi cảm thấy chưng hửng, đành cùng Ưu Đàm bám theo. Một đường không nói năng gì cho đến khi vào thang máy, Cung Trường Linh bấm số lên tầng bảy, nhìn thẳng phía trước, điềm đạm nói tiếp.

-Ba tháng ba vụ chết người với cùng cách thức khiến cho người ta hoang mang, chẳng lẽ thật chỉ là sự cố hy hữu? Hay là bọn họ trùng hợp chọn cách tự tử có một không hai?

Tôi cười cười góp lời.

-Chắc không tình cờ ngẫu nhiên tới mức đó đâu.

Cung Trường Linh gật nhẹ một cái đồng tình, nói.

-Sau khi tôi cho người mở rộng điều tra, lấy cấp thông tin từ dữ liệu cục cảnh, lại tìm thấy rất nhiều án mạng xảy ra tương tự, khiến người ta khó lý giải. 21 vụ liên tiếp trong 3 tháng, toàn bộ đều là nam nhân, nhỏ nhất từ 23 đến lớn nhất là 52, làm ở nhiều ngành nghề thân phận bối cảnh khác nhau. Cách thức chết không chút khác biệt chính là điểm chung, một mình trong phòng riêng, khó hiểu như thế khiến người ta chỉ có thể chấp nhận sự thật là chết ngoài ý muốn.

Cung Trường Linh nói xong, tôi lại càng nhìn gã ta với ánh mắt không thể hình dung nổi. Làm bầm bết mẩn.

-Anh rốt cuộc vì sao lại muốn lao đầu giải mê án này? Nếu cho rằng đây là huyết án liên hoàn, sao không tìm thám tử tài ba? Còn nếu do yêu ma quỷ quái giờ trò, vậy tìm pháp sư vẽ bùa gọi vong? Không thì nhờ lão thầy chùa tới lập đàn làm phép giải trừ oan hồn quấy phá? Dừng tôi có phải là đang làm khó tôi không?

Buồng máy “tình” một tiếng báo hiệu, cửa nhẹ nhàng mở ra, ngoài hành lang yên ả vắng vẻ. Cung Trường Linh lại khoát tay ý bảo tôi đi theo, dừng lại trước một cánh cửa rồi bảo đó là phòng của Tư Đồ.

-Tôi khá thích một vai diễn của Hồng Công Dã, nên không chấp nhận được cái chết không minh bạch của anh ta. Được rồi, ngay mai gặp đám người đó, cậu nhìn một chút.

Tôi lau bàu kháng nghị.

-“Nhìn một chút?” Việc dễ vậy không phải bảo Tư Đồ làm là được rồi? Sau đó có gì bất thường dùng súng Tiền Linh giải quyết là sạch sẽ?

-Cậu đã ở thế không được phép bàn lùi, đừng ý kiến ý cò nữa. Chuyện này không đơn giản thế.

Gã dứt lời liền bước đi. Tôi muốn vò đầu bứt tai, cảm thấy một óc, dứt khoát ném vấn đề hóc búa kia sang bên, gõ cửa phòng.

Cửa nhanh chóng mở ra, Tư Đồ xuất hiện, không đeo kính đen, lộ ra cặp mắt tinh anh sắc bén, đẹp có chút ti lệ nghịch với gương mặt bánh bao của gã. Đôi mắt của Vũ Linh rõ là thừa hưởng từ ông bố.

Tôi đi vào phòng liền ngay ngắn trước cái giường đệm khổng lồ trắng xóa, trên đó có hai đũa nhóc đang lăn ra ngủ, xem chừng phi thường ảm áp và thoải mái.

-Linh nhi đi đường xa lên mệt, hơn nữa ở trong chùa thường quen giấc ngủ khá sớm, mới trò chuyện được đôi câu thẳng nhóc đã gật lên gật xuống như gã tôi. Tôi còn tưởng nhóc Ô Nha kia xa bố mắc bệnh khó ngủ, thế nào Linh nhi vừa chớp mắt một lúc nhóc con kia cũng ngất ngứ lăn theo?

Tôi chỉ còn biết lắc đầu cười trừ.

-Ngại quá, tôi cũng chẳng ngờ bé ở bên Vũ Linh lại dễ ngủ tới vậy!

Tôi tới bên, cẩn thận ôm bé vào lòng. Ô Nha bị tôi đánh thức, mắt mơ mơ màng màng mở ra, hàm hồ gọi một tiếng “bố” rồi vòng tay ôm lấy cổ tôi thân thiết cọ cọ mấy cái, mỹ mãn ngủ tiếp. Bông Tuyết cũng chút một tiếng nhảy lên, chui vào túi áo khoác.

Tôi vỗ nhẹ vào lưng bé.

-Có lẽ do dòng khí thanh thuần của Vũ Linh có tác dụng thanh tẩy một chút hắc ám của Ô Nha?

Tư Đồ cẩn trọng nằm xuống mép giường, nhẹ nhàng vỗ về Vũ Linh.

-Tôi cũng không muốn bao bối của mình còn quá nhỏ đã vô thức sử dụng năng lực, hao tổn linh khí không cần thiết. Cậu mau chóng hấp thu hết hắc ám của Ô Nha đi.

-Anh tưởng tôi không muốn chắc, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Dứt lời tôi giúp gã đóng cửa lại, về phòng mình.

Tôi cứng rắn bảo Ô Nha đi đánh răng rửa mặt, không làm liên phạt không cho ngủ cạnh. Ô Nha đành miễn cưỡng chui vào toilet, chà răng chà mặt mấy nhát rồi trở ra, cởi bớt áo khoác liền vọt vào chăn ấm, vỗ vỗ chỗ đệm êm bên cạnh, toét miệng cười ngây thơ.

Tôi bảo Ưu Đàm đi tắm, chỉnh lại chăn, rồi nằm xuống cạnh bé. Nhưng vừa nằm xuống bé liền nhanh khách lần một cái ôm lấy tôi, rúc vào lòng, cọ cọ mấy cái chỉnh tư thế thoải mái. Tôi vươn tay vỗ vỗ mấy cái, nhịp nhịp tựa ru ngủ. Một lát sau hơi thở nhóc con liền đều đặn bình ổn.

Ưu Đàm trở ra, mới sực nhớ tới vấn đề, liền ấn nút điện thoại nội bộ gọi nhân viên, yêu cầu họ mang thêm một bộ chăn gối.

Tôi ngồi mở tấm tranh thêu, nhìn ngắm một trận. Ngắm chán chê mê mệt vẫn chẳng hình dung ra được mặt sau của tranh là thêu trù tượng thứ gì?

Có tiếng gõ cửa, ra mở, là nhân viên tới đưa đồ, tôi nói cảm ơn, bê vào, ném cho Ưu Đàm, bảo nó lên giường ngủ cùng, dù sao mùa đông, chật chội một chút càng ấm, chứ mà hè, nằm đất cho mát.

Nhưng có lẽ Ưu Đàm ngủ đã quá lâu khi còn ở trong Thi kiến, thành ra dù có đặt lưng, mắt vẫn là mở trừng trừng nhìn thẳng trần nhà. Thẳng một đường cho đến khi tôi luyện công xong, lắc xương lắc cốt mấy cái, vận vẹo lết về giường, nhìn một cái liền giật nảy kinh ngạc. Mí mắt không mỗi sao? Tôi nhìn cũng thấy một thay.

“Nhắm một chút, bây giờ là thế giới thật, không phải ảo giác. Mở mắt ra tôi vẫn ở đây.” Tuy nói là vậy, tôi cũng không thích cưỡng cầu. Nó quả có nhắm lại, nhưng tôi vẫn biết, suốt quá trình nó không ngừng mở ra nhắm lại, tựa như vẫn bị sợ hãi trong tiềm thức hăm sâu.

Tôi mất mấy ngày trời, bỏ tâm bỏ sức dạy dỗ cho Ưu Đàm biết đến những thường thức cơ bản trong cuộc sống, tuy không quá thông minh lanh lợi nhưng được cái ngoan hiền lại hiểu chuyện.

Chỉ đến đâu Ưu Đàm gật đầu biết tới đó, tiếp thu tốt lại nghe lời nên không tạo áp lực mệt mỏi cho gia sư. Thật ra Ưu Đàm hay Ô Nha cũng thế, mới đầu tiếp xúc với thế giới hiện đại, dù thế nào cũng bị hấp dẫn, mắt cứ lấp la lấp lánh, ngây ngô nhìn thứ này, hiểu kỳ sở thứ kia.

Bình thường thì trông Ưu Đàm vô hại đấy, giống một lão tăng nhập niết bàn, cả ngày như mất nhắm tai điếc miệng câm, nhưng rõ ràng là một con báo hoa mai, móng vuốt và răng nanh sắc bén bị tấm da xinh đẹp che giấu, ánh mắt thanh lãnh cùng bình thản, trong veo thuần khiết, muốn bao nhiêu thuần lương có bấy nhiêu thuần lương, như mặt nước hồ thu, phủ lấp đã tính hung hiểm.

Tôi ra mở một bên cửa sổ, gió đêm đông buốt rét liền thừa cơ lùa vào, chạy một vòng quanh phòng khiến nhiệt độ thoáng chốc giảm mạnh. Kéo ghế êm đến gần, bây giờ hơn 10 giờ tối, ngồi xuống xếp hình bán già, bắt đầu vận khí luyện từng vòng tiểu chu thiên, vẫn như mấy hôm trước, một lần ngồi vận chuyển chân khí liền tới tảng sáng hôm sau.

4 giờ sáng, tôi thanh thanh khí sắc, đứng vận vẹo cơ thể, giãn gân giãn cốt mấy cái mới rúc vào chăn ấm, nằm xuống cạnh Ô Nha đến 7 giờ, theo tiếng chuông điện thoại báo thức, dậy, tắm rửa. 8 giờ xuống ăn sáng, vẫn như lần trước hưởng đãi ngộ, tiệc buffet miễn phí dành cho khách nhân qua đêm. Ô Nha còn nhỏ tuy ham ăn nhưng sức cũng không có mấy, cái bụng nhanh chóng no căng.

Ưu Đàm thì khác, tên này vóc người cao gầy, sức ăn chín trâu hai hổ cũng theo không kịp, đặc biệt dọa người, tốc độ nhai nuốt cũng là bạt mạng uy vũ, có điều nhìn vào lại cảm thấy phi thường điềm nhiên bình đạm. Hết lần này tới lần khác tự giác bê từng đĩa đồ ăn chất cao như ngọn núi nhỏ về bàn, chậm rãi nhai nuốt mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ từ bề bản tới.

A, có lẽ ngủ quá lâu nên đói bụng cũng có hơi kinh dị, tuy nhiên, ăn như thùng cơm đi động mà bụng vẫn phẳng lì, chỗ thức ăn đó đi đâu rồi? Là bao tử không đấy?

9 giờ, quản lý Tử Xa dẫn một đám người đông đúc cùng đồ nghề bước ra từ cửa thang máy.

Tôi đưa Ô Nha cho Ưu Đàm trông hộ. Thật thà mà nói, tuy bé là trẻ con nhưng dù sao cũng ở đây ngót nghét 20 ngày, tuy không quá thân thiết với môi trường xung quanh cũng tuyệt đối có kinh nghiệm ứng xử hơn Ưu Đàm. Thành ra tôi lại không yên tâm lắm, cúi thấp người xoa đầu bảo bé để ý Ưu

Đàm

Bé liền nắm lấy tay Ưu Đàm, phụng phịu mặt.

-Muốn đi theo bố!

-Được được, nhưng lúc bố làm việc, thì phải ngoan ngoãn đứng một bên.

Ô Nha lắc lắc cánh tay đang cầm, tiếp tục mồm nheo.

-Muốn đi theo bố!

Tôi quỳ một chân xuống, vuốt tóc Ô Nha.

-Nhóc, con mà chạy lung tung phá hỏng đồ đạc, bố không có tiền đền đâu, đến lúc đó, chỉ có thể để Ô Nha lại trừ nợ thôi.

Bé liền nhíu mày bặm môi, uỳnh uỳnh khuất khuất trông vừa bướng bỉnh vừa tội tội.

-Nghe này, con chỉ cần ở bên cạnh Ưu Đàm, bố sẽ ở ngay đằng kia thôi, làm việc mới có tiền mua đồ ăn cho Ô Nha, hiểu không?

Cung Trường Linh vươn tay tiếp chuyện, là một trung niên dung mạo bình thường không đẹp không xấu, dáng người bình thường không mập không gầy, không để lại bất cứ ấn tượng gì trong lần gặp đầu tiên, chính là loại người phổ thông tới không thể phổ thông hơn nhan nhản trên đường.

Một phen Cung Trường Linh chào hỏi khách sáo một lượt mọi người mới giới thiệu tôi. Tôi lại một phen khách khí qua lại với mọi người từ A tới Z.

Clip này quay vốn công dụng là quảng cáo cho cơ ngơi hoành tráng của Ruby, chính là tôi sẽ vào vai một công tử gia thế tới đây giải trí, các cảnh quay vì vậy cần lần lượt phô bày hết sự xa hoa tiện nghi, gói gọn vắn vắn trong vòng 3 phút 40 giây. Chắc thế.

Bọn họ đem tôi mang đi sửa soạn thay đồ. Nói thay đồ thực chất là khoác chiếc áo lụa mềm mại trắng tinh dùng đi ngủ được mặc định treo trong tủ đồ của mỗi phòng. Sau đó tôi được ném vào một căn phòng được bày trí siêu xa hoa mỹ lệ.

Bọn họ bảo tôi lên giường giả vờ nằm ngủ, sau đó diễn cảnh thức dậy xuống giường, ra kéo màn rèm đón nắng sớm.

Trước khi quay đạo diễn nhìn tôi nói mấy câu động viên tích cực rất lọt tai.

-Không cần quá khẩn trương căng thẳng, kỳ thật không có áp lực đòi hỏi cái gì hết. Thật đấy, cậu cứ tự nhiên đi qua đi lại thờ ơ liếc nhìn quanh phòng là được.

Thường người vì lao tâm tốn trí với công việc mới sinh ra trách nhiệm, càng cố gắng bao nhiêu, mong tốt đẹp mong thuận buồm xuôi gió thì càng tự tạo áp lực lên chính tâm lý bản thân.

Về một số mặt nào đó tôi cũng có chút thờ ơ lãnh đạm. Tỉ như việc này, tôi dù sao cũng chỉ là tay ngang, là Cung Trường Linh ép người quá đáng. Tôi mặc kệ, diễn không tốt là điều hiển nhiên, muốn ra sao thì ra. Lão đạo diễn dù là nói theo kiểu có cũng như không, tôi cũng sẽ vịn vào ý tạo ngôn ngoại mà bám lấy.

Cho nên về mặt của tôi chính là, thần nhiên cùng hồ hững, nhìn lướt qua đám người trong phòng, dừng lại một chút ở thân ảnh Ưu Đàm Ô Nha. Sau đó dù bị đám người xung quanh nhìn chăm chăm, đặc biệt là cái máy quay phim, cơ hồ như keo con voi cũng xem như không khí, hồng thì cứ đuổi đi, la cũng được, vào tai trái rồi ra tai phải một chút cũng không động lại.

Có điều, những gì tôi quan ngại lại chẳng hề diễn ra như vậy, cảnh cứ thế quay mặc tôi ngo ngoáy ngo nghiêng, tùy hứng sờ cái này làm cái kia. Sau đó họ lại đưa cho tôi một bộ thể thao. Dẫn tôi tới khu tập thể hình, làm vài động tác chạy bộ hoặc nâng xà, lại đưa tới khu xông hơi, matxa.

Quay xong, Cung Trường Linh vẫy vẫy tay, tôi bước tới, Ô Nha liền kéo Ưu Đàm đến, lao vào tôi dúi dụi.

-Mặc tiểu tử, vì quay không có lời thoại nên không thu tiếng. Hơn nữa vì không muốn cắt đứt mạch cảm xúc của diễn viên lên dù hồng cũng không ngừng lại, cái này phần hậu kỳ sẽ cắt ghép, không lo.

-Vì thế?

-Tùy ý.

-Tùy ý?

-Nhìn!

Cung Trường Linh xoay người tôi lại, vị đạo diễn dẫn một cô gái đến. Cung Trường Linh và tôi cùng tiến tới, lão giới thiệu đây là Mai Linh Lan.

Cô gái trang điểm cẩn thận, một nét đẹp thành thực trầm ổn, trên người khoác áo choàng trắng tinh dày dặn dùng để thấm nước. Đạo diễn vui vẻ nói.

-Đây là Mai Linh Lan, cô ấy có thâm niên trong nghề, kinh nghiệm phong phú, cậu chỉ cần phối hợp như bạn bè nói chuyện với nhau là được.

Mai Linh Lan mỉm cười nhã nhặn, có vẻ khá thân thiện, vươn tay chủ động bắt chuyện, chất giọng êm mượt.

-Rất vui được hợp tác với cậu, Mặc Minh .

Tôi có chút không tự nhiên bắt lại, gượng cười.

-Mong chỉ bảo.

Cô ấy cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là bộ đồ bơi hai mảnh kiểu gợi màu hồng phấn. Cô gái này cũng cỡ 27, 28 nhưng da dẻ mịn màng trắng nõn, ba vòng đều hút hồn, chỗ nào cần to thì to, chỗ nào cần nhỏ thì nhỏ, nhìn một cái thật không nỡ dời đi.

Tôi mặc một cái quần bơi, đứng nhìn bể bơi vô cực trong xanh trải dài trên sân thượng, ba thành bể được cấu tạo từ kính cường lực trong suốt. Ở trên cao gió càng lớn, vù vù thổi từng đợt mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt, muốn teo trym.

-Thế nào?

Cung Trường Linh đột nhiên đi đến bên cạnh, hỏi nhỏ một câu, đầu nhìn phía trước, tưởng như tùy tiện tán gẫu.

Tôi lắc nhẹ, thì thào.

-Trên người cô ta có một chút hắc ám, nhưng cái này chẳng nói lên được điều gì, hầu như ai có suy nghĩ tầm tới đều tự động sản xuất ra được. Ngược lại...

Tôi dừng một chút, đưa ngón tay giả vờ chà cánh mũi, môi mấp máy dẫu dưới bàn tay, hơi xoay đầu nhưng không liếc nhìn.

-Người phụ nữ đeo khẩu trang mặc quần xanh áo khoác đen kia...

Cung Trường Linh không nhúc nhích, chờ tôi nói nốt.

-Hắc ám có chút kỳ quặc, anh thử tìm hiểu xem.

Tôi hơi quay sang nhìn, Cung Trường Linh không có biểu hiện hành động gì khác lạ, nhẹ nhàng bình thường lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Đầu Mối Nghi Ngờ

Cả hai lần lướt tạt xuống nước, đây là một bể nông và nhỏ, tràn ngập nhiệt dung âm áp, chắc bình thường dành cho con trẻ vùng vẫy, dựng một vách kính cường lực trong suốt ngăn với hồ to dành cho người lớn. Tuy nhiên bể bơi vô cực thiết kế ngoài trời, lại ở trên cao hút gió, một trận hàn khí buốt giá từ bể lập tức xông tới, mặt như bị cấp đông, rùng mình ớn lạnh không thôi.

Tức khắc phát khí cường thân, mới hoà hoãn bình ổn, quay sang bên lại thấy Mai Linh Lan thế mà thần sắc bình thường như không. Chúng tôi chậm rãi bơi ra thành bể, nhìn xuống phía dưới.

Toà nhà cao 10 tầng, phía dưới là dòng xe cộ hối hả ngược xuôi. Dồi mắt trông ra xa còn thấy đỉnh núi cao cao tuyết phủ trắng xoá, mơ hồ như một thế giới cách biệt nào đó ẩn hiện trong sương mây. Sông dài đỏ đượm phù sa như một con rồng say giấc mộng, quanh co uốn lượn, một bên là phố thị nhà cao san sát, ồn ào náo nhiệt, một bên là đồng xanh tịch mịch, vắng vẻ đón gió, tiếng sóng rì rào còn thoảng tiếng thở than.

Ngây ngô ngâm nước độ 10 phút, run run lên bờ choàng khăn ẩm, dán cao nhiệt.

Đáng ra phải quay cảnh vũ trường đầu tiên, nhưng vì ban ngày ban mặt, cái nơi bát nháo hỗn tạp như xôi vò đó chưa mở cửa bán hàng, lên các cảnh quay đảo lộn từ dưới lên trên.

Tôi thay một bộ đồ đơn giản, áo sơ mi trắng, áo gile xanh nhạt quần Âu xám, có điều nhìn chất vải tinh tế cùng đường may tỉ mỉ, rõ ràng là hàng đắt tiền bằng mấy tháng lương. Lại nhìn bản thân trước gương so với mặc đồ bình dân giá rẻ quả có chút khác biệt, chính là toát lên khí chất của dòng dõi thư hương, công tử gia thế. Lắc nhẹ đầu, cũng không có nhiều cảm xúc dư thừa..

Có câu “Người đẹp vì lụa” quả nhiên không sai, Mai Linh Lan thay một bộ váy đơn giản màu đỏ như máu, ôm lấy cơ thể đầy đặn khoe đường cong tuyệt mỹ, càng làm nổi bật làn da trắng như gốm sứ thượng đẳng.

Mái tóc dài bồng bềnh như sóng gợn xoã ngang vai, nhịp nhàng theo tiết tấu, sải bước chân tự tin trên đôi guốc cao, bình thản bước tới thật gần bên tôi, mùi nước hoa lan tỏa, đầu hơi nghiêng lại, ở bên tai tôi thầm thì, yêu kiều mỉa mai.

“Lầu cao tịch mịch, bóng chiều lẻ loi, sương giăng lờ mờ, nhạt hương góc phòng. Tựa cửa nhớ cố, muộn phiền song thưa, phong hoa lạc bước, hỏi quân nơi nào?”

Tôi giật mình hơi lùi lại, sững sờ kinh ngạc ngoài ý muốn. Linh Lan liền nhoẻn miệng cười, vẫn đậm phong thanh, đôi môi đỏ như máu, hé lộ hàm răng trắng óng, ý cười lại chẳng lan tới đáy mắt.

Cô vươn tay, những ngón thanh mảnh như bạch ngọc khẽ vuốt lên chiếc nơ đeo cổ, phôi đám bụi vô hình trên ngực áo khiến tôi cứng ngắc người. Chất giọng khàn khàn, nhu mì mật ý.

“Người nói: Thiên huyền thăm thẳm, địa hoàng mờ mịt, hồng trần hoa lệ, mê muội hãm sâu, thế gian âm lạnh, khanh đo thể nào?”

“Người nói: Sông dài chín khúc, biển lớn vô biên, một đời thịnh thế, một kiếp yên hoa, quân quân hỉ nộ, nông sâu khanh dò?”

Dứt lời cô tự nhiên khoác lấy cánh tay kéo tôi ngồi xuống bàn. Bàn đã được bày sẵn hoa thơm, nến đỏ, rượu nồng. Đám nhạc công bên kia cũng bắt đầu du dương kéo đàn.

Phục vụ bên cạnh rót rượu, chất đỏ sóng sánh chảy xuống, một dải lấp lánh mê hoặc, dưới ánh nến lung linh trên trục, chưa uống đã muốn say. Hai ly thủy tinh khẽ chạm phát ra âm thanh thủy, chợt giật mình hoảng hốt, có gì đó chưa kịp hình thành đã vội vã nhẹ nhàng, như sóng nước xao động.

Môi đỏ nhấp một ngụm, chất rượu quá nửa trong ly trôi xuống cổ. Khoé môi lại nhếch lên, như có như không. Mai Linh Lan không đầu không đuôi thốt ra.

-Sạch sẽ thanh thuần lại có chút dị biệt bất đồng, cậu Mặc là con lai sao? Ánh mắt thật mê người! Làm người khác bất tri bất giác muốn hãm sâu.

Tôi hơi nhíu mày, Mai Linh Lan tùy ý lắc chiếc ly trong tay, nhân viên phục vụ lại lần lượt bê từng mâm trắng óng, sáng bóng được đóng kín, mở nắp, hương thơm bay ra, đặt những đĩa sứ to dùng xuống mặt bàn, chính giữa bày trí một nhúm đồ ăn tinh xảo.

Tôi nhìn thức ăn cao cấp, không có biểu tình hứng thú.

-Cô có ngụ ý gì?

Mai Linh Lan hắc hắc cười, lắc đầu, tựa như không hiểu ý tứ. Tôi nghĩ nghĩ, vờ như buột miệng hỏi.

-Mai Linh Lan, cô thấy Hồng Công Dã là ngoài ý muốn vong mạng hay có kẻ cố ý đoạt mạng?

Mai Linh Lan nhìn tôi một chút, không có quá nhiều kinh ngạc sững sờ, tựa như là có chút bất ngờ vì nhận được câu hỏi ngoài ý muốn từ một kẻ xa lạ. Giọng điệu thản nhiên.

-Cậu Mặc, hình như hỏi không đúng người rồi. Tôi dù có hứng thú với anh ta thật nhưng cũng chỉ là xã giao thuần túy, làm sao biết được Hồng Công Dã vô ý đắc tội với kẻ nào? Hơn nữa, vì sao cậu lại hỏi tôi? Cậu là đơn thuần tò mò hay có dụng ý khác?

-A, tôi còn tưởng cô sẽ tiếc nuối anh ta nhiều lắm, xem ra cái chết của Hồng Công Dã một chút ảnh hưởng cũng không có.

Mai Linh Lan uống nốt chỗ rượu trong ly, ý cười bên khoé môi có ngạo mạn tùy hứng lại tự tại phong hoa, khí chất thật sự không hề tầm thường, diễn xuất không chê vào đâu được. Một người thế này lại long đong lận đận 5 7 năm trời chỉ được đóng vai phụ vớ vẩn, quả là lãng phí cốt cách, tài năng.

Cô hồ hững hờ nhìn chiếc ly không, ánh mắt mờ mờ có chút phủ sương, như nhìn xuyên tới một không gian hư ảo mộng mị, chất giọng nhẹ nhàng như gió đến từ chốn núi tuyết xa xăm.

-Ai rồi cũng có lúc phải đối mặt với cái chết, chỉ khác nhau là chết như thế nào, chết thời điểm nào. Có một số kẻ...không phải là trời diệt thì là nhân diệt...Chết kỳ quái sao? Vậy chỉ có thể trách lúc sống không biết điều, ai bảo khiến người khác ngứa mắt.

Cô ta đặt ly không xuống. Tôi tròn trĩnh mắt. Cô ta dường như vô tình buột miệng câu cuối, lại dường như cố ý nhỏ giọng thốt ra. Như xem thử phản ứng của tôi.

Sau lại bổ sung thêm.

-Thế nào? Nghĩ ra được cái gì?

Tôi nhíu nhíu mày, một lát sau lắc lắc, chuyển đề tài.

-Ban này là cô hát bài gì?

-Là một khúc ca cổ xưa, tôi tình cờ nghe được, thấy thuận tai nên ghi nhớ...

Nói xong cô liền nho nhỏ cất lời ca. Chất giọng mượt mà, rú rì rù rì, như gió mà bay, vượt qua bình nguyên, mệnh mang thảo vũ, lách qua núi đá, ni non tịch liêu, qua sông dài tà dương, qua rừng sâu tuyết phủ, tan vào lá, thấm vào đất, lắng vào nước, trôi mãi trôi đến vạn trượng xa xôi, dịu dàng mon men, lại thê thảm đơn côi.

“...tiền ngàn dặm cũng đến hồi phân ly, đành uổng phí mảnh tơ hồng khăng khít, giải đồng tâm vì phong vân đứt đoạn, núi xanh còn tình lại cạn, trăng khuyết tàn duyên đành tan...”

“...lời hứa xưa ai nâng niu ai tưởng niệm, năm tháng qua như nước chảy mây trôi, chỉ còn lại nỗi đau tận cốt tủy, duyên không sâu tình không thọ, bề tương tư chia cắt đôi bờ...”

“...ta và người âm dương cách trở, ngoài đầu nhìn tiếc nuối cả vạn năm, chỉ còn lại tiếng thở than hồi đáp, suốt hành trình phiêu bạt một mình ta ...”

Có ai đó không ngừng lay gọi, tôi ngây ngô hỏi trong lòng rồi thần thờ xoay đầu, ánh mắt không có tiêu cự, vài giây sau mới thu hình ảnh về vầng mặt, nhìn thấy gương mặt Ưu Đàm cực độ lo lắng kề sát bên cạnh, biểu tình khó hiểu của Cung Trường Linh trước mặt, gương mặt Ô Nha méo mào nhào vào lòng, nụ cười tựa tiểu phi tiểu của Mai Linh Lan phía xa.

Cung Trường Linh búng tay tanh tách, quan tâm.

-Này, quay xong rồi, cậu lại xuất hồn đi đâu? Không khoe chỗ nào?

-Bố? Bố làm sao thế? Đột nhiên gọi hoài không trả lời?

Tôi xoa đầu an ủi Ô Nha, Bông Tuyết ở trên đầu nó nhảy lên nhảy xuống “chít chít”. Tôi nhìn một vòng, thấy mọi người đang thu dọn đồ nghề, lục đục tản đi.

-Cậu cảm thấy thế nào?

Mai Linh Lan nghiêng đầu hỏi, chất giọng nhẹ nhàng thanh thoát. Tôi đắm đắm cô, càng khó hiểu sâu sắc, miệng lưỡi khô khốc như lâu ngày khát nước, não bộ còn chưa kịp sắp xếp câu cú, trong đầu ông ông thứ ngôn ngữ mặt mả của Ưu Đàm. Tôi quay sang vỗ vỗ vào vai Ưu Đàm để trấn an rồi đứng dậy, lắc đầu.

-Cô, này cô hát cái gì?

Mai Linh Lan vươn những ngón tay trắng nõn, móng dài tô màu đỏ bóng bẩy, che miệng cười tủm tỉm.

-Cậu có hứng thú? Vậy tối nay quay xong chúng ta gặp riêng, tôi hát cho cậu nghe?

Dứt lời, cô ta vươn mấy ngón tay lên vung vẩy ý tạm biệt, thoải mái xoay bước, cô gái đeo khẩu trang mặc quần xanh áo khoác đen kia liền tới bên cạnh, ngoài đầu nhìn tôi một chút, rồi bước theo. Ánh mắt thâm trầm sâu kín, tựa như một con mẫn xà ẩn mình trong đông đồ nát, đôi mắt quan sát tình hình bên ngoài.

Vị đạo diễn kia tiến tới, cũng nói mấy lời hỏi thăm, sau đó vuốt cằm nhìn Ưu Đàm đứng bên cạnh, lia từ đầu tới chân, mắt híp lại, gật gù cảm thán.

-Người này là bạn cậu Mặc? Bộ đáng quả thật rất giống thiếu gia tôn quý, danh môn vọng tộc. Cung phó tổng xem, mời người này quay một clip nhạc cổ phong rất thích hợp? Tóc thật dài, rất có khí chất!

Lão vừa dứt lời tính vươn tay chạm vào tóc Ưu Đàm, nó liền “ngao” một tiếng như nhím xù lông, trừng mắt một cái, đừng nói lão đạo diễn là cái đích ngắm tới, bị hun cho một thân lạnh run từ trong gan ruột ra ngoài da lông, tôi đứng kế bên cũng giật mình kinh sợ.

Lập tức đứng chen vào giữa, cắt đứt đường nhìn hung dữ của Ưu Đàm, hoà hoãn nói với lão.

-Đạo diễn à, bạn tôi tuyệt đối không thích hợp. Anh ta tựa như hoa trong lồng kính vậy, chỉ có thể xa xa đứng ngắm, sờ vào...

Lão đạo diễn bị dọa sợ, mặt trắng bệch mắt tròn tròn miệng há hốc, vốn cũng chỉ là tiện miệng hỏi han, nghe tôi nói thế thì thôi, có điều tò mò là bản tính con người, lại buộc miệng.

-Sờ vào?

-Ừm...có độc!

Tôi nghiêm túc nói.

Cung Trường Linh như mọi khi liền đứng ra giải cứu. Gã đặt tay lên vai lão, xoay một cái rồi đẩy lão đi.

-Đạo diễn Chu, cậu ta có bệnh trong người tuyệt đối không thể trở thành gà đẻ trứng vàng đâu. Ông cũng đói rồi để tôi gọi người chuẩn bị thức ăn?

-Tiểu Mặc Tử!

Tôi quay người lại, thấy Tư Đồ ngồi cách đó không xa với tiểu sư cộ, tay cầm kẹo mút vầy vẩy.

Tôi liền dắt Ô Nha và Ưu Đàm tới, trên bày đã bày sẵn một đồng đồ ăn thơm ngon bắt mắt.

-Cậu không đói nhưng Ô Nha và Ưu Đàm thì khác, nào, vừa ăn vừa nói chuyện.

Vừa ăn vừa nói chuyện cái gì chứ, chỉ thấy gã ngồi bên cạnh không ngừng hi hi haha bởi com chay cho Vũ Linh và tiểu miêu miêu, còn Ô Nha và Ưu Đàm, hai tên nhìn thấy đồ ăn là mắt sáng rực, cũng chỉ biết cắm đầu vào nhai nuốt.

Tôi ngồi đút com cho Bông Tuyết, một lát sau Cung Trường Linh trở lại.

Cung Trường Linh trở lại, đầu tiên định hút thuốc, lại phát hiện có con trẻ nên thôi. Tự rót rượu uống một hớp mới bắt đầu mở miệng.

-Đây là đám ảnh chụp lại, của mấy ngày trước rồi, được hack từ camera giám sát của khu chung cư và từ đại sảnh khách sạn.

Dứt lời gã đưa cho tôi xem hình trong di động. Tầm ảnh khá mờ nhoè, hẳn là quay xa từ thiết bị bình thường gắn ở trên góc trần đại sảnh rộng lớn, tuy ánh sáng không thiếu nhưng độ sắc nét còn phải bàn lại. Miễn cưỡng phân biệt vài người qua lại qua trang phục là nam hay nữ, béo hay gầy, cao hay thấp, về phần dung mạo, thật sự có dùng kính lúp cũng phải chào thua, trừ phi dùng thiết bị quét nét khắc phục.

Gã chỉ chỉ một người mặc quần Jean áo sơ mi, áo khoác nâu dạ, đội mũ lưỡi chai, bình dân bình thường, đứng ở chỗ nào cũng tuyệt không gây chú ý. Người này từ phía đối diện đi ra ngoài nhưng không thấy mặt vì đeo khẩu trang. Sau đó cũng là người này ở một hành lang hai bên là dãy phòng đóng kín.

-Đây là ảnh chụp từ đại sảnh xa hoa của khách sạn 5 sao nơi Hồng Công Dã nghỉ lại và bỏ mạng trước đó mấy tiếng. Còn đây là ở hành lang có phòng của Hồng Công Dã. Ảnh chụp được rất nhiều, từ nhiều góc độ nhưng không nói lên được điều gì, vì gã chỉ đi qua đi khắp mọi nơi, hết sức tự nhiên tự như tham quan, tuyệt không có bất cứ hành động khả nghi nào.

Sau đó gã lại vuốt tay trên màn hình cho tôi xem một loạt tầm khác. Đám ảnh đó cũng không khá khảm hơn, người trong ảnh dẫu nghi ngờ cũng không thể nhận dạng, nhưng coi bộ gu ăn mặc không thay đổi đã bán đứng gã.

-Đây là ảnh chụp từ camera giám sát khu chung cư cao cấp của Tảo Phi Điện, cũng ngay trước đó mấy tiếng thì phát hiện tên đạo diễn này bỏ mạng. Chính là thời gian người này lớn vồn ở đây là cực khớp với thời gian nạn nhân tử vong. Dĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, tuyệt không có chứng cứ. Trùng hợp? Đoán xem người này là ai?

Tôi lấy khăn giấy lau mồm miệng ăn uống lấm lem của Ô Nha, lại lấy thêm lau tay cho bé con, miệng nói với Cung Trường Linh.

-Là ai? Anh nghĩ tôi quen biết rộng lắm chắc? Bề ngoài nhỏ nhắn thấp bé, con gái?

-Bề ngoài đôi khi đánh lừa nhận định. Nhìn thấy người này có gì khác thường không?

Tôi gật gật, lại liếc mắt thấy bên mép Ưu Đàm dính đồ ăn, vươn tay chỉ lên khoé miệng bên phải của mình, Ưu Đàm ngây ngô nhìn lại đưa ngón tay xoa xoa bên mép trái. Ô Nha ngồi giữa thấy thế, tay nhỏ vươn lên quệt một đường, lấy đi thức ăn dư thừa, lại thành thực lấy khăn giấy tự lau tay.

-Ưu Ưu lớn rồi còn để dây đồ ăn tùm lùm, xấu hổ. Tiểu Bạch Thử, mày cũng đừng chạy nhảy lung tung. Nha, sao mày lại chạy sang bên con mèo kia, coi chừng bị ăn bậy giờ.

Tôi quay lại nói chuyện với Cung Trường Linh.

-Đương nhiên nhìn ra, nhưng mấy người chỉ dựa vào hai lần tình cờ ngẫu nhiên mà đã khoanh vùng được, thật giỏi nha.

Gã nhai nhai, đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ đang xoắn xuýt bên Vũ Linh và hồ chíbi.

-Đại ca nói hắc khí vây quanh người này khác lạ, sinh nghi nên cho người theo dõi. Thà tự huỷ xác suất 1% khả năng xảy ra rồi theo đó nhắm tới, còn hơn không có một đầu mối lần mò.

Cung Trường Linh vuốt ve bộ lông của tiểu miêu miêu, đôi mắt tinh ranh híp lại, đám râu rung rinh. Bông Tuyết chít chít nhảy nhót bên cạnh, tựa hồ hai đứa đang trò chuyện.

-Cuối cùng...người này cũng chính là cô gái ban nãy cậu bảo tìm hiểu, Phùng Doanh Tử, em họ của Mai Linh Lan. Hai người có địa chỉ nhà gần giống nhau, xem ra trước kia còn là hàng xóm, coi bộ làm bạn với nhau từ hồi con nít, có vẻ thân thiết hơn tí muội, đến khi vào đại học cũng là chung trường chung ký túc. Có điều ngoại hình của Phùng Doanh Tử không được bằng, cũng không có năng khiếu diễn xuất lên theo học thiết kế thời trang. Về sau ra trường làm cho một công ty may mặc, nửa năm gần đây mới trở thành chuyên viên tư vấn của Linh Lan, luôn bên cô ta như hình với bóng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Xác Định Mục Tiêu, Phơi Bày Cái Chết

Tôi một bên chống cằm, một bên gõ ngón tay lên mặt bàn kính.

-Tại sao đang có công ăn việc làm ổn định, nửa năm trở lại đây mới trợ giúp? Là lúc Mai Linh Lan vẫn chưa nổi tiếng nha, nếu lúc đó Mai Linh Lan công thành danh toại rồi còn có thể hiểu được. Là nhận được điều kiện gì béo tốt? Hay chỉ là tình cảm giúp đỡ đơn thuần? Quan trọng chính là vài tháng sau, Mai Linh Lan cơ hồ thay da đổi thịt ngoạn mục? Nói nhờ khả năng trang điểm phù phép cũng không ngoa. Nhưng hoá trang cũng chỉ là vỏ ngoài được kỳ công tô son trát phấn, anh cảm thấy khí chất tính cách bây giờ và lúc trước có đồng nhất?

-Cái này?..

Cung Trường Linh cầm đũa bắt đầu gấp thức ăn, nhai nhai nuốt nuốt, nói.

-Cái này đến một kẻ gà mờ như cậu còn nhìn ra, người khác có lý nào lại không minh bạch. À, tôi có tìm hiểu được một chút chuyện. Mai Linh Lan và Hồng Công Dĩ chung trường nghệ thuật cùng khoá diễn xuất, trước đó ngẫu nhiên cũng có chút giao tình. Sau khi ra trường tuy bấp bênh trắc trở đường công danh sự nghiệp nhưng nghe nói hai người vẫn thường xuyên giữ liên lạc. Thẳng đến một năm trước, khi Hồng Công Dĩ hợp tác với Tào Phi Điện, trở thành diễn viên nổi tiếng người người quan tâm biết mặt thì cũng là lúc hai người cắt đứt dây dưa...Cậu nói xem liệu có giống kiểu yêu đương bí mật lúc còn nghèo khổ, đến khi công thành danh đạt lại phát áo rũ bỏ?...Cho nên chịu không nổi cảnh người cũ hạnh phúc mới hợp tác hoặc nhờ vả tên mờ ám nào đó...?

Gã vừa dứt câu liền có chuông điện thoại reo vang, gạt nhẹ nghe một lúc rồi vươn tay vuốt vuốt màn hình, đồng thời cũng nhìn chăm chăm không dời, thao tác một lúc lâu sau mới ngẩng lên nhìn tôi. Khuôn mặt đanh lại thật nghiêm trọng, không biết là nhận được hung tin gì?

-Ban này đàn em báo tin, vụ án mạng liên hoàn này còn có một tầng lớp bảo mật nữa.

Gã xoay điện thoại, tôi nhìn màn hình, vươn tay khẽ kéo, là liên tiếp một loạt hình ảnh đập vào mắt khiến người ta rùng mình kinh hãi, ón lạnh tận cốt tủy.

Những gương mặt xương xẩu hốc hác như kẻ chết vì đói ăn, mắt trắng dã mở to như con ngูoi muốn lòi ra ngoài lại vẫn đầy tia máu đỏ, như nhìn thấy điều tốt cùng kinh sợ lại cùng tràn ngập ác độc oán hận, làm người ta vô thức liên tưởng tới việc phải chẳg nạn nhân mới là thủ phạm cuồng sát.

Khoang miệng mở lớn cơ hồ có thể nhét vừa nắm tay người, cơ hàm hoá đá như tượng điêu khắc, một loại thống khổ tuyệt vọng trên nếp da nứt nẻ khô hạn, dúm đó chẳng chịt, khiến người ta nhúu mày bất an cùng khó hiểu tột bậc. Toàn thân nạn nhân như bộ xương khô được khoác tấm da nhân nhéo khát cầu nước, da dẻ vừa tím tái lại xám đen, đặc biệt là phần hạ thân vẫn còn trong tình trạng thẳng đứng, nói không hết kiểu chết quái gở dị dạng.

Không phải ảnh chụp tại hiện trường án mạng, là thi thể trong phòng giải phẫu pháp y.

Tôi tự rót rượu, nhấp một ngụm hơn nửa ly.

Trong nhiều kiểu đoạt mệnh, tôi vẫn là sợ hãi chết vì đói khát. Thà cứ một nhát xuyên tim cho thống khoái. Mặc dù tôi nghĩ mình hẳn không bị hai nhu cầu kia trực tiếp đe dọa song cũng hiểu sự gặm nhấm đó khủng bố cỡ nào. Có thể hình dung ra việc đám tể bào từ từ suy yếu rồi chết đi, mỗi ngày trôi qua sinh mệnh tựa như dòng khí theo lỗ chân lông cấp tốc thoát ra ngoài. Mỗi một cm rồi bỏ cơ thể, như ném trái sự tra tấn bản năng nhất. Từng sợi dây thần kinh đều điên cuồng gào thét đòi hỏi, tựa như trong cơ thể xảy ra động đất, mỗi giờ càng đến gần với lưỡi hái tử thần, càng vô thức kịch liệt giãy giữa trong tuyệt vọng. Tất cả đều từ tồn sụp đó, ngày qua ngày là một sự dày vò sống chẳg bằng chết.

-Này là...

Cung Trường Linh nhúu mày xác nhận.

-Những nạn nhân bị chết vì chứng thương mả phong.Chính vì ma quái như vậy nên cảnh sát mới bảo người nhà tuyệt không được nói lung tung với bên ngoài, chỉ nói đơn giản với thân bằng cố hữu là nhòì máu cơ tim lên cơn đột quỵ. Bản thân bọn họ cũng chuyên đâm hồ sơ thành tập tin tuyệt mật, phía phóng viên nhà báo cũng chỉ nói sơ sài qua loa. Cậu nói xem..vụ này tuyệt đối chính là giết người liên hoàn...Nhưng động cơ để xâu chuỗi? Cách thức xuống tay không tương? Hung thủ ẩn nấp đoán không ra, rốt cục là người sát hay quý hại?

Tôi há mồm một chút rồi mấp máy.

-Tôi thấy chết vì bị hút hết dinh dưỡng còn có lý hơn.

Cung Trường Linh vươn tay xoa cằm.

-Nói thế cũng không sai, có điều...không tìm thấy miệng vết thương nào hết...chẳg biết là máu bị lấy ra bằng đường nào?...Chẳg lẽ dùng kim tiêm hút ra từng chút một? Dấu vết nhỏ thế không biết đám pháp y có bỏ sót?

Gã cúi nhìn điện thoại, vuốt vuốt màn hình, miệng lẩm bả lẩm bầm.

-Ừm, cậu bảo...có khi nào bọn họ trúng thứ thuốc gì đó khiến máu bị bốc hơi còn gây thêm phản ứng phụ khiến khoái cảm thoáng chốc lên đỉnh rồi chết? Nghe cũng có vẻ thiết thực nhỉ?

-Thuốc khiến người ta một mình cũng đạt được cực khoái không quá hiếm lạ, nhưng khiến máu trong cơ thể sống từ dạng lỏng chuyển sang dạng hơi thì quá hư cấu rồi!

Tư Đồ ở một bên đột ngột chen miệng vào. Tôi uống nốt chỗ rượu, nhìn nhìn gã một bên chống cằm mút kẹo, một bên lơ đãng nói. Mắt gã nhìn Tư Đồ Vũ Linh đang máy móc ngồi vuốt lông gãi cổ cho tiểu miêu hồ, mắt gã lại hiếu kỳ nhìn Ưu Đàm vẫn còn ăn, chính xác là nhìn đám lân tin bay quần quýt bên tóc.

Tôi nhìn Ô Nha ngồi xoa bụng thở dài thỏa mãn, nói.

-Ví dụ toàn bộ bọn họ quả thật ăn uống phải thứ gì đó...hoặc hít phải thứ gì đó...vậy chúng có lưu lại trong cơ thể?

Tư Đồ dùng kẹo chỉ chỉ tôi và Cung Trường Lĩnh.

-Tôi nói, mọi chất dịch đều không còn, chỉ là khúc gỗ sấy khô rang thì có thể lưu được cái gì? Cái đám đó, đập một phát có khi tán thành bột cốt cũng nên. Không biết là tác phẩm của tên thất đức nào, đột nhiên lòi ra một gã ác ma giả dạng dân thường. Tưởng tượng kẻ điên đó rong chơi dạo mát giữa lòng phố thị, liếc mắt thấy tên nào đó hợp hân liền ti toe hớn hờ lại gần, giả bộ nhân nghĩa, ban cho một loại thần dược còn dặn dò kỹ lưỡng chỉ được dùng lúc một mình...thế là chết trong phòng khoá kín trong khi hung thủ thì đang nhón nhờ bình trà phẩm rượu ở tận đầu tận đầu.

Cung Trường Lĩnh gấp đũa thức ăn, nhai nhai, phiêu mắt sang.

-Đại ca, anh phán chuẩn không cần chỉnh! Vậy nói xem kẻ gây án có thể trông như thế nào? Làm ngành nghề gì tính cách ra sao?

Tư Đồ Phương Vi rót chén trà thơm, nhấp một ngụm, thông dong nói.

-Không phải chúng ta đang theo dõi Phùng Doanh Tử sao?

Cung Trường Lĩnh uống ngụm rượu, có chút bất lực lắc lắc đầu.

-Lúc chúng ta nghi ngờ cô ta ít nhiều có dây mơ rễ má, số nạn nhân đã lên tới 21, chính là sau vụ của Hồng Công Dã, từ hôm đó tới bây giờ mới qua 5 ngày, Phùng Doanh Tử và Mai Linh Lan cơ hồ cùng xuất cùng nhập, chưa từng tách rời cũng không thấy có bất cứ hành động gì khả nghi...

Cung Trường Lĩnh ngẫm nghĩ một chút rồi trầm giọng nói.

-Ngoại trừ có một lần bọn họ bị một người chặn đường, chính là cách đây hai ngày. Trò chuyện mấy câu xem chừng không được thân thiện cho lắm, tên đàn em đứng không gần, chỉ cảm thấy tình hình lúc đó bầu không khí khá căng thẳng khản trương. Gã đó nói năng rất lung tung lộn xộn, nghe câu được câu không. Nhưng tên đó trước khi bỏ đi liền rống lên một câu hoàn chỉnh rất rành mạch rõ ràng “Cô có giỏi thì cứ giết tôi đi. Tôi có làm ma cũng sẽ lòi cô xuống cùng”

Tôi rót chén trà, đưa cho Ô Nha uống xúc miệng, múc một chút nước canh cho Bông Tuyết, nó liếm láp mấy cái rồi lại nhảy nhót lung tung trên bàn ăn, chính xác thì nhảy loi choi trước mặt con tiểu miêu hồ kia, tựa như trêu tức nó.

Tôi lắc lắc đầu, cái loại vật nhỏ tinh khôn ranh mãnh này, ý mình đáng yêu, thường quậy tới quậy lui. Vừa nghĩ xong liền thấy tiểu miêu hồ kia đang nằm trên bàn, bất động thanh sắc mặt lim dim mơ màng tận hưởng khoái cảm do Vũ Linh thuận mao, đột ngột nhảy chồm ra, một phát tóm lấy cái đuôi Bông Tuyết, vật nhỏ chít chít hoảng hốt.

Tôi vừa rót thêm rượu vừa nhìn Cung Trường Lĩnh, nhắc mép cười.

-Điều này có nhiều ẩn ý đáng xem xét...

Cung Trường Lĩnh tùy ý gấp một đũa thức ăn, vừa nhóp nhép nhai vừa nói. Mắt liếc nhìn Ô Nha chạy sang bên kia, vươn tay nhẹ nhàng mà khản trương thuận mao cho tiểu miêu hồ đồng thời cẩn thận nhanh chóng nhắc móng mèo cứu chuột trắng nhỏ.

-Người chủ động tới gây chuyện là Hoàng Lương Mộng, một nhiếp ảnh gia làm cho một tạp chí thời trang có tiếng. Hoàng Lương Mộng làm bạn với Hồng Công Dã từ hồi vào đại học. Từ nhỏ gã đã thích cầm máy đi khắp nơi chụp ảnh, đến khi trưởng thành dễ hiểu là nuôi mộng nhiếp ảnh gia. Tuy cả hai khác chuyên ngành nhưng chung kỷ túc xá, có lẽ nói chuyện mấy lần thấy hợp gu hợp nhãn, từ đó trở thành bạn thân với nhau. Nhưng nghe nói sau khi ra trường không rõ vì nguyên nhân gì tình cảm càng lúc càng lạnh nhạt xa cách. Rốt cục mối quan hệ trăm tư ngàn lủ này là thế nào?

Cung Trường Lĩnh vừa nói dứt câu lại có tiếng chuông từ điện thoại. Gã vừa nghe được một chút liền vọt đứng lên, sắc mặt đanh lại, giọng nói trầm trọng.

-Hoàng Lương Mộng chết rồi!

Tôi ngẩng người một chút, nhìn Tư Đồ, Cung Trường Lĩnh bổ sung thêm.

-Chết ngay tại nơi này, vừa xong.

Tư Đồ vội nói.

-Hai người đi đi, tôi trông bọn trẻ.

Tôi vừa đứng lên, tay áo liền bị nắm lại, cúi nhìn, Ô Nha đang cầm vạt áo. Tôi nháy mắt mấy cái, Ô Nha nghiêng đầu, chất giọng non nớt nói.

-Con nhớ ra rồi, mẹ Vân Thái từng nói qua, các đại vu nữ đều có khả năng nuôi một con sủng vật chuyên dùng hút máu nam nhân, để nuôi dưỡng vu thuật của bản thân.

Ô Nha dừng lại một chút, chất giọng vô tâm vô phế của con trẻ đều đều lan toả như nói một vấn đề bình thường tới tầm thường.

-Hoặc dùng để giết hại đám nam nhân không còn giá trị lợi dụng, loại rác rưởi phế vật...Bọn họ sẽ chết như lũ cá phơi khô dưới cái nắng chang chang này lửa. Bị quỷ Si Mị giết, linh hồn sẽ luân quần vô vọng nơi dương thế, không cách gì tìm thấy đường xuống Âm Phủ đầu thai.

Tôi ngáy người một lúc, cảm giác cổ họng khô khốc. Ô Nha liu liu tay áo tôi.

-Con nhìn mấy thứ chết chóc kinh khủng thế đâu phải lần đầu...hễ nhắm mắt ngủ đều mơ thấy ác mộng đeo bám mà.

-Hai cái cô đó đều bốc lên mùi vị nôn nao của tử vong...Cái cô xinh đẹp mang theo khí tức gai nhọn, tựa như đoá hoa kiều diễm nở giữa đầm lầy máu tanh...trần gập hơi thở nguy hiểm mà dụ hoặc dẫn bước.

Tôi quay đầu nhìn sang, là giọng nhỏ nhỏ như tiếng ruồi muỗi vo ve của Tư Đồ Vũ Linh, chất giọng như hương hoa, nương theo gió lùa vào lỗ tai con người.

-Nhưng cái cô đeo khẩu trang lại mang theo cảm giác quái dị hơn, tựa như một con ác lang đứng trong bóng tối, toàn thân đầm máu bản thân, cũng đầm máu kẻ khác...Bồ Vi mang con theo, con có thể siêu độ cho vong hồn.

Nói dứt lời bé con liền vươn tay ý như muốn được Tư Đồ bế. Ô Nha cũng túm lấy áo tôi giật giật, ngược đầu nói.

-Mau, kéo cô ta cũng không thể sống tiếp.

Bé vừa dứt lời Cung Trường Linh liền xoay bước, tôi bế bé vội bước theo, Ưu Đàm cũng nhanh nhẹn đứng dậy, Tư Đồ bồng Vũ Linh bám gót, dọc đường Cung Trường Linh nói tiếp.

-Bởi vì chúng tôi nghi ngờ Phùng Doanh Tử, nên cho người theo dõi sát sao. Ban nãy có đàn em báo cô ta hiện giờ đang ngồi riêng với một nam nhân trong phòng kín. Chỉ có hai người bên trong độ nửa tiếng, tên đàn em liền phái một nhân viên thử gỗ cửa mang nước vào xem sao. Chẳng ngờ cửa vẫn mở dễ dàng, căn bản bên trong không buồn chót, phát hiện Hoàng Lương Mộng nằm trên mặt đất, cơ thể teo tóp không khác chết vì đói khát, còn Phùng Doanh Tử vẫn bình tĩnh ngồi, là Tông Chính Quang thông báo cho tôi hay.

Chúng tôi đi thang bộ xuống tầng dưới, bước nhanh trong khu hành lang vang vọng tiếng hát hò từ những căn phòng hai bên. Sau đó thả chậm cước bộ, phía trước có một người đứng canh trước căn phòng đóng kín, vừa nhác thấy chúng tôi tên đó liền lao tới đón đầu.

Cung Trường Linh hỏi ngay.

-Đã thông báo cho cảnh sát chưa?

Gã lắc nhẹ.

-Tông đội trưởng bảo chờ đại ca tới.

Vừa nói xong gã liền quay lại mở cửa cho đám chúng tôi vào. Cửa đóng lại, trong phòng ánh sáng mờ ảo không thực, dường như có rất nhiều hình bóng lảng lẽ di chuyển, lại tựa như mọi thứ bất động, im lặng một cách quái dị. Rõ ràng chỉ rộng cỡ một phòng ngủ 20m vuông mà ngỡ lạc bước tới chiều không gian ma mị vụn vụn của những dải ánh sáng vô hồn lay động.

Trước mặt có kê bộ bàn ghế mềm, đối diện là bộ dàn hát, trên đầu chùm đèn nhiều sắc màu không ngừng xoay vòng phát ra thứ ánh sáng hư hư ảo ảo như muốn lừa bịp người nhìn, khiến người ta lâm đường lạc lối trong thứ khoảng không ngọt ngào bế tắc, một áp lực vô hình đè nén làm ta hít thở khó khăn.

Tông Chính Quang quay đầu lại, nhiu mày nói.

-Tư Đồ đại thiếu gia, Cung đại ca, cô ta đã ngồi bất động như vậy suốt, dù chúng tôi có hỏi gì cũng không trả lời. Mọi thứ vẫn được giữ nguyên, chờ các anh định đoạt.

Chúng tôi tiến tới gần hơn, Phùng Doanh Tử đã bỏ khẩu trang, ngồi đơ ra như khúc gỗ, ánh mắt trùng trùng hung hãn nhìn thì thể tưởng như bị đóng băng nơi đó. Quanh người bao bọc thứ hắc khí ngùn ngụt lan toả tựa như mưa trên trời rơi xuống, bùng vỡ rồi chìm ngấm, tuần hoàn nối tiếp.

Cung Trường Linh tắt đèn màu, bật đèn sáng bình thường, đám chúng tôi nhìn nhau rồi lại nhìn cô gái ngồi như tượng tạc kia.

Không cần khám nghiệm, chỉ bằng mắt thường quan sát cũng biết kẻ nằm kia hết đường cứu sống. Cơ thể cuộn lại như tôm luộc, chịu đựng sự thống khổ tột cùng trong đau đớn. Thân xác gầy trơ xương trên nền đất giá lạnh bua vây, làm người ta có cảm tưởng chỉ là một bộ da nhão nhèo xám xịt tạo hình người khoác lên, sự lạnh lẽo rùng mình của tử thi làm đầu óc người ta trống rỗng mờ mịt.

Không thể hình dung nổi cách đó nửa tiếng còn là một con người sức khỏe và hình thể bình thường. Là bị thứ gì hút hết dưỡng chất? Hay được cho vào lò sấy khô giòn? Ngũ quan méo mó là đến tột cùng kinh hãi hoảng sợ điều gì? Con người trọn vẹn còn thấy rõ dấu vết nước mắt là nhìn thấy điều gì khủng khiếp tới mức, miệng mở to như muốn kêu lớn cầu cứu lại nắm tay cam chịu bất lực?

Tôi hỏi Cung Trường Lĩnh.

-Mai Linh Lan ở đâu?

Tông Chính Quang trả lời.

-Lúc đó cô ta ngồi ăn với đám nhân viên quay phim, chỉ có Phùng Doanh Tử tách ra gặp riêng Hoàng Lương Mộng.

Vừa dứt lời, phía ngoài có tiếng gõ cửa, cửa mở, tên đàn em ló đầu vào nói.

-Cung đại ca, Mai Linh Lan tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Kết Giới Của Si Mị.

Đám chúng tôi đều bất động, cửa bị đẩy ra, Mai Linh Lan thông thả bước vào, khẽ hất lọn tóc dài, cười cười duyên dáng.

-Tôi đoán chắc mấy người đang muốn gặp tôi.

-Cô nói thế này là thế nào? Chẳng lẽ đã tính trước được sự tình?

Cung Trường Lĩnh đắm chiêu hỏi, lại nhìn Phùng Doanh Tử như một cái xác vô hồn, nhũn chặt mày. Tư Đồ Vũ Linh đã sớm được thả xuống đất, đứng bên cạnh xác chết, tay cầm vòng tràng hạt gỗ đỏ có khắc chữ Phạn mại vàng, nhẹ nhàng toả ra thứ ánh hào quang nguyệt lam, miệng lầm bầm bầm cái gì đó này giờ, hẳn là văn siêu độ.

Mai Linh Lan nhìn nhóc sư cọ, không có biểu tình sùng sốt ngoài ý, vô tư lấy ra một điều thuốc lá, bật lửa hút.

-Còn có thể thế nào nữa, có gì thì hỏi cô ta lẹ đi, không sẽ muộn mất.

Cô ta vừa nói xong điều thuốc trên miệng cũng bị lấy mất. Tư Đồ Phương Vi vắt nó xuống chân, di di, gãi ôm con mèo nhỏ, chất giọng bất mãn nói.

-Ở đây có trẻ nhỏ.

Mai Linh Lan chợt bùng mặt cười khúc khích, tựa như nghe một câu tiểu lâm.

Tôi thật không hiểu sao cô ta lại ung dung dẫn xác tôi, thật chẳng lẽ không chút liên quan gì? Còn nữa sao Phùng Doanh Tử lại như thế kia? Thật là cô ta giết Hoàng Lương Mộng? Đồng thời cũng là thủ phạm tàn sát hai mươi mấy mạng người suốt mấy tháng qua khiến đám cảnh sát mù đầu đành xếp vào loại hồ sơ X?

Cô ta chợt thôi cười, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm chỉnh sắc bén, nhưng một bàn tay vẫn che giấu mặt, chất giọng vẫn mềm mại như gió lùa nhưng mang theo âm hưởng rít gào tối nghĩa, như tiếng lưỡi măng xà đánh hơi lũng tìm con mồi trong bóng đêm, đọc một đoạn chú ngữ thần bí.

Cung Trường Lĩnh hít mắt, lại càng khó hiểu.

-Cô nói Phùng Doanh Tử như vậy là sao? Chẳng lẽ cô ta sắp chết? Chúng tôi cũng muốn nhanh moi thông tin nhưng cô ta như hoá đá.

Đột nhiên tiếng lầu bầu của Vũ Linh khẽ vang.

-Không thể chiêu hồn về?

Giọng Ô Nha lạnh lạnh đáp lời.

-Đã nói là bị quỷ Si Mị giết thì hồn phách sẽ do nó giam giữ, làm sao tìm về đơn giản được.

Bé con vừa dứt lời thì tiếng xì xì rùng mình tới sồn da gà, như có rắn độc lớn vồn từ Mai Linh Lan cũng tắt, từ cơ thể Phùng Doanh Tử hắc khí lao ra ngoài ngàn ngút rồi uốn lượn tụ về, tạo thành một hình thù vận vẹo. Chúng tôi còn chưa kịp nhìn rõ nó méo tròn thế nào bất chợt bốn bề tối tăm như rơi vào hũ nút.

Chít chít hai tiếng, chuột trắng nhỏ chạy loạn trên người, tôi giật thót ngó quanh, mắt điện sao?

-Bồ!

Giọng hoảng sợ của Ô Nha vang lên, bé vội ôm chặt lấy, tôi đánh bông lên, vỗ về.

Thị lực của tôi vốn hơn người nhưng có lẽ do mắt chưa kịp thích ứng nên ngoài Ưu Đàm đang toả sáng lung linh lấp lánh, mọi thứ đều tối đen hơn bôi mực, thậm chí đến Ô Nha kề cận bên cạnh cũng chỉ lờ mờ nhìn thấy.

-Chuyện gì thế này? Sao tự dung lại mất điện được?

Cung Trường Linh lo lắng hỏi, vừa mở đèn pin từ di động vừa tiến lại gần tôi hơn, xong lại chữa đèn ra bốn bề, nhưng ánh sáng chẳng chiếu ra hình dạng đồ vật nào, chỉ bắt gặp những khoảng tối tăm trống trải, căn phòng cũng đâu quá rộng, chỉ cần hai ba bước là chạm vách tường, lại có cảm giác kỳ quái như thể chẳng phải đang ở trong không gian cũ.

-Đại thiếu gia, quái lạ không tìm thấy cửa phòng! Hơn nữa nhiệt độ có chút giảm phải không? Sao em đột nhiên thấy rùng mình ớn lạnh?

Tiếng của Tông Chính Quang bất an kêu lên, âm thanh tiếng giày từ xa chạy trở về, có chút run rẩy sợ sệt .

-Cung đại ca, rõ ràng cửa ở hướng đó, cứ có cảm giác căn phòng phình lớn.

Vừa nói dứt câu thì cả cơ thể gã bất chợt rơi xuống. Cung Trường Linh đứng ngay đó cấp tốc lao tới giữ được cánh tay, cả cơ thể Tông Chính Quang nặng hơn 70kg còn lủng lẳng phía dưới.

-Mẹ của con ơi! Cung đại ca, anh đừng buông tay, nhất định phải giữ tôi thật chặt. Mau kéo tôi lên, mau kéo tôi lên.

Tông Chính Quang vừa run sợ nói vừa tận lực bám chắc cánh tay của Cung Trường Linh. Trường Linh cũng hét hoảng kinh sợ.

-Sao nền nhà lại trở thành cái dạng này?

Dưới chân dư trần đột nhiên trở mạnh, vài cái rung lắc như thể chông chênh trên con thuyền nhỏ nơi đại dương sóng lớn. Tiếng đất lở bốn bề khiến người ta giật mình thất kinh, xen lẫn tiếng khóc lóc thổn thức “hức hức” như thể có ai đang gặp nạn quanh đây.

-Mẹ ơi, làm sao lại có động đất được! Mọi người có nghe thấy tiếng gì không? Có ai đang khóc cầu cứu sao?

Tông Chính Quang than thở.Tư Đồ cũng gia nhập cùng hợp lực mau chóng lôi gã lên.

-Không ổn, Mai Linh Lan đâu? Chẳng lẽ là tiếng của cô ta?

Tư Đồ Phương Vi nhìn quanh tự hỏi xong thì gào toáng lên.

-Mai Linh Lan, cô đang ở đâu?

Đáp lại tiếng gã chỉ là màn khóc nỉ non càng thống thiết bi thương hơn, như tiếng ròi bọ đang thi nhau gặm nhấm huyết nhục tử thi.Gã ngẫm nghĩ một chút lại ngoác mồm bực bội.

-Mai Linh Lan, cô lẩn ra đây? Cô đang giờ trò gì? Cô ta là đáng ngờ nhất, nhất định ả đang âm mưu gì đó?

Tư Đồ Phương Vi một bên cầm tay Vũ Linh, một bên rơi đèn di động tìm kiếm, giọng Tông Chính Quang sau khi được cứu vớt càng thập phần lo sợ.

-Di động không có vạch sóng nào hết. Bây giờ đột nhiên lại không liên lại được với ai, kính anh cũng bỏ ra rồi, thấy cái gì chưa?

-Chẳng lẽ thật chúng ta rơi vào vùng không gian khác? Là do ả ta bày trò? Quá tà môn rồi, rốt cục cô ta là loại người gì?

Cung Trường Linh bực tức lau bầu bên cạnh, cũng là câu hỏi chung của cả đám chúng tôi. Mặc dù bị bóng tối che lấp không gian, nhưng cứ đứng ỳ ra một chỗ cũng không phải biện pháp. Không hiểu cô ta định bày trò này ra làm gì? Là đơn thuần giữ chân hay thật muốn hạ sát?

Đột nhiên có tiếng nước chảy tong tong, từng giọt thánh thót mà nặng nề, như thể tiếng vòi nước hồng van xa xa truyền tới, trong bóng đêm càng phá lệ vang vọng dọa người.

Sau đó mặt đất dội lên dư trần nhẹ, tựa như tiếng chân trần huỳnh huých của một gã sumo to béo nung núc mỡ vật lộn cùng một con gấu cực đại cao lớn. Còn có những đợt gió không biết từ đâu lượn tới mang theo hơi lạnh buốt giá, mùi hôi thối, mùi ẩm mốc, tựa như mùi xác chết đang từ từ phân hủy dưới

lóp lá mục.

Tiếng khóc hờ từng đợt nức nở rên siết làm người ta toàn thân ớn lạnh rùng mình, Ô Nha ôm chặt lấy tôi, thì thào.

-Chúng ta đang ở trong kết giới của Si Mị, không phải Vũ Linh muốn thu hồn người vừa mới chết về sao? Hồn phách của người đó chắc ở đâu đó quanh đây thôi.

-Mẹ của con ơi, tiểu Nha Nha này, cháu nói chúng ta đang ở đâu cơ? Kết giới của Si Mị là cái khi khô gì? Sao tự dưng cả lũ lại chui vào? Rồi trở ra thể nào bây giờ?

Tông Chính Quang sán lại gần chúng tôi, nhú mày nhăn mặt nhìn quanh nói.

Ô Nha lại ôm cổ tôi siết chặt hơn, lắc lắc đầu.

Mặc dù Tông Chính Quang quan hệ không tệ với Tư Đồ, biết cả bí mật của mắt âm dương, nhưng có lẽ mấy vấn đề ma ma quỷ quỷ vẫn là phi thường ít tiếp xúc.

Tông Chính Quang sán tới bên Tư Đồ, giọng cầu cạnh, mắt lại đảo đảo nhìn quanh cảnh giác.

-Tôi nói thật, một mình tôi chơi 4, 5 tháng cũng được, tấn công vật lý kiểu gì cũng xong, nhưng mấy cái thứ sương sương khói khói không tiếp xúc được thì giết kiểu gì, vì thế, Tư Đồ thiếu gia, nghe đồn anh có súng Tiễn Linh?

Còn chưa hết câu, tiếng đất đá đồng loạt rã rã, xung quanh vẫn tối như đổ mực, nhưng dựa vào tiếng động ngày càng đến gần cùng rung chấn ngày thêm dữ dội, chúng tôi theo bản năng chỉ có thể cầm đầu bỏ chạy.

Tôi vừa mới xoay thân, dưới chân liền không vững, tim vô thức đập nhanh, chân cũng tự động nhanh chóng mà thận trọng bước dật lùi mấy bước. Đất nền hiện nên đường rích rã đáng sợ, tựa như tôi chỉ cần vận động mạnh, lập tức bốn bề nơi tôi đứng tức khắc trở thành trống không.

Tôi tro mắt đứng bất động nhìn Ưu Đàm cách mấy bước chân, phía sau đám kia cũng không nhúc nhích, chờ đợi.

Nước mắt Ô Nha bắt đầu lượn vòng trong hốc, tôi vươn tay vỗ về bé.

Ưu Đàm bước một chân lại gần, tay chìa ra.

Tôi nhấc một chân lên, nhẹ đặt xuống, xung quanh lập tức hiện lên đường nứt vỡ.

Tay vươn ra, trọng tâm dồn lực một chút, tức thì đường đứt gãy càng hiện lên lợi hại, những luồng hắc khí theo khe nứt chen chúc nhau chui lên tựa như dòm bọ nhậy trên chảo nóng.

Những ngón tay vừa chạm tới, dưới chân cũng trống rỗng, Ưu Đàm bắt được tay nhưng lại cùng tôi rơi xuống dưới.

Tôi nhắm tịt mắt lại, cảm giác như máu trong người đang khẩn trương thoát ra ngoài, sợ hãi không cách nào khống chế, còn nghe thấy tiếng gào thét thanh của đám kia loáng thoáng bên tai. Trong đầu đồng thời vang lên một chuỗi âm thanh sóng nhiễu, mở mắt ra là nhìn thấy biểu tình bình tĩnh như thường của Ưu Đàm.

Nhìn quanh mới phát hiện bản thân đang treo đung đưa giữa lưng chừng thình không nhờ một sợi dây kim tuyến. Chính xác hơn, là Niệm của Ưu Đàm.

Một luồng gió thổi thốc tới, như con lốc tuyết nơi núi cao, mang theo cái lạnh khắc nghiệt thấu tận cốt tủy, còn quện theo mùi hôi tanh muốn ói mửa, tiếng khóc càng trầm trọng đánh tới, như thể có vô số người bao vây phần nộ gào thét.

Dưới nền đá treo ngược, có thể mường tượng ra những đoàn hắc khí như hắc ín tạo ra khối người vắn vẹo, tứ chi bám dính trên đó, ngoác cái miệng như lỗ sâu phát ra tràng âm thanh ti tê rỉ rích, như than như oán.

Cúi đầu, gió từ nơi sâu thẳm của vực tôi cuộn cuộn phóng tới, chẳng khác gì cái quạt máy. Mùi tanh của tử thi đang thổi rửa càng nồng đậm không chịu nổi, cứ như lửa được gió thổi, càng lúc càng bốc vuron cao, muốn chạm vào cơ thể sống, muốn bám dính vào tôi. Cảnh tượng bị tứ bề vây khốn châu chực xâu xé khiến bụng động đậy từng cơn nhói đau, như thể axit muốn trào ngược trong dạ dày.

Ưu Đàm một tay ôm lấy tôi, tay kia nắm lấy sợi tơ Niệm, khẽ đung đưa tạo nhịp đà, qua mấy lần mượn lực liền nhảy trở về mặt đất.

Nói thật, cái kiểu vận động không có điểm tựa mượn lực cực kỳ không tưởng này, dù tôi có luyện 10 năm cũng chẳng vận dụng được.

Niệm chính là điều khiển khí lưu thông trong cơ thể, kết hợp với khí thiên nhiên bên ngoài, một loại Niệm lực mà người bình thường khó có thể tiếp nhận hình dung.

Sợi tơ Niệm của Ưu Đàm tựa như năng lực điều khiển đồ vật của gã Thuận Vu. Âu Tử Dạ từng nói qua, công năng của Niệm phụ thuộc vào tính cách và sở thích của người hình thành.

Chân vừa chạm đất liền muốn nhũn ra, nhưng Ưu Đàm lập tức kéo tôi bỏ chạy.

Dựa theo những dải ánh sáng từ ngọn đèn điện thoại, bốn bề đất cát tung bay bụi mù, quện cùng thứ xác thối tanh tưởi, thật sự hơi không chịu nổi, như thể mặt đất nứt ra, để lộ hằng hà sa số tử thi đang trong quá trình phân hủy, là một nghĩa địa lộ thiên?

Rung trần càn hung dữ ác liệt, rầm rầm như thể bị thứ gì đó đang cấp tốc ăn mòn, bị răng nanh như gọng kìm như máy nghiền, xem như món đá bào ướp siro mà không ngừng dzôm dzốp nhai nuốt ngấu ngiền.

Chúng tôi chỉ biết cầm đầu chạy chối chết hướng theo dải lân tinh lấp lánh như ngọn hải đăng trước mắt. Dải Niệm của Ưu Đàm uốn lượn phía trước như thể đang thăm dò lần tìm phương hướng.

-Phía trước có gì đó?

Giọng của Tư Đồ vang lên, vừa khản trương vừa hồng hộc thở dốc, nhóc sư cộ Vũ Linh đã sớm bị quăng sang cho Cung Trường Linh bảo hộ.

Phía trước nhìn không rõ là thứ gì, chỉ biết khá to lớn, như thể một kiến trúc gì đó, một toà lâu? Nhưng mà, hình như lay động thì phải?

-Á Á Á, cứu tôi!

Tiếng của Tông Chính Quang kinh đảm vang lên phía sau, kẻ đứng gần nhất là Tư Đồ.

Gã thấy tên đàn em đang cổ sông cổ chết bám vào mép vực, đầu góc lên miệng gào lớn cầu cứu. Cũng không chút chần chừ lao tới.

Chẳng qua lực phóng hơi mạnh, nên móng cũng đang có xu thế bung vỡ, vốn chẳng cứng chắc gì cho cam, thế là một loạt tiếng rắc rắc vang lên khiến cả đám xanh mặt. Giọng hoảng sợ của Vũ Linh vang lên.

Cung Trường Linh muốn lao tới, nhưng tôi sợ nền móng chịu không thấu lực của cả ba tác động bèn kéo gã lại.

Một dải ánh sáng lấp lánh phóng tới cuốn lấy cổ chân Tư Đồ, một phát kéo cả hai tên trở lại, ngay sau đó nền móng khu vực đó cũng tan vỡ.

-Nhanh!

Cung Trường Linh lao tới đỡ hai tên đứng dậy, cả ba nhanh chóng dúi dất nhau đi.

-Thật là hù chết người! Ban nãy tôi bị cái thứ nhóp nhép gì đó tóm được cổ chân nên mới bị lôi xuống. Xem chết ở cái chốn này thì đúng là linh hồn cũng khó mà tìm về tổ tiên tạ lỗi. Cái thứ dây lông lánh như đèn trang trí đó là gì vậy? Thật lợi hại!

Tông Chính Quang dù kinh sợ nhưng vẫn không nén được tò mò gặng hỏi.

Tôi cũng có chút giật mình ngoài ý muốn.

-Anh nhìn thấy?

Gã mở to mắt, chớp một cái rồi cười toe.

-Cậu nói gì thế, tôi có bị mù màu đâu mà không thấy cái thứ rực rỡ lộng lẫy đó.

-Mặc tiểu tử, tôi cũng thấy.

Cung Trường Linh ở bên bồi thêm.

Tông Chính Quang dừng lại một chút nói tiếp, hướng tới Ưu Đàm.

-Này, tôi thấy anh thật lợi hại, sử dụng cái dây đó cũng quá thuận tay kỳ ảo rồi. Cảm ơn nhé!

Ưu Đàm dĩ nhiên chẳng ư hử gì.

Phía trước hiện lên một khối hình đồ sộ, đằng sau đó võ cũng đuôi tới nơi khiến cả đám chỉ biết cong đuôi tháo chạy.

Thế nhưng càng đến gần bước chân lại trực muốn thối lui. Cái nơi lánh nạn đó, nói không chừng cũng hung hiểm vạn phần.

-Moá, cái thứ nhún nhảy chào đón đó là gì? Phía sau là vực sâu phía trước là hiểm cảnh, có còn muốn cho người ta sống tiếp không đây?

Tông Chính Quang oang oang biểu tình, tuy là nói vậy nhưng đất nền cứ không ngừng sụp đổ, chúng tôi trừ phi mọc cánh, còn không bắt buộc phải đặt chân tới chốn kia tạm trú.

Trước mặt thì ra là hai gốc cây, thân cao lớn, cành lá um tùm xum xuê tới mức, tán phủ đồ sộ như thể một ngọn đồi.

Chúng tôi đứng cách nó cỡ 20m, ngược đầu nhìn chỉ cảm thấy bản thân bé nhỏ như con kiến hôi. Thân cây phải cỡ 10 người ôm không hết, hơn nữa, hai

cái gốc này tuy mọc cách xa nhau cỡ 10m nhưng lúc vươn lên cao cành lá lại có xu thế đan xen vào nhau, cuối cùng có thể thật sự nhập làm một tạo ra một mái vòm cong cong.

Điều khiến cả đám run sợ trợn mắt, kinh hãi há mồm, cứ nhiên treo lủng lẳng trên tán cây cao thấp, cành lá ngắn dài là nhưng thi thể khô quắt queo.

Ban nãy chúng tôi thấy nó động đấy, thật sự chính là đám thực vật vô tri vô giác đó đang vận động lên xuống. Những cành cây đó như xúc tu bạch tuộc, cuộn lấy tử thi như xác ướp, nhẹ nhàng chuyển động.

-Ồ cái chôn này mà có cây mọc, vậy không khéo cũng là ma thụ?

Tư Đồ nhíu mày phán, đoạn nói thêm.

-Mấy thứ trang trí cho cây?...

-Không phải thực thể, chính là linh hồn bị giam cầm.

Đột ngột Ổ Nha xen vào, bé vừa nhận xét xong liền vươn tay chỉ.

-Đó cũng không phải cây cối gì, là Si Mị.

Tư Đồ gật nhẹ vuốt cằm.

-Thật sự giống hai con hải quỳ.

Đột nhiên có tiếng gào khóc thương tâm vọng tới khiến cả đám hồi hồn.

Ưu Đàm tức thì dẫn đầu xông vào, chúng tôi đành cắn răng bám theo, không theo không được, đằng nào phía sau cũng chẳng còn đất nương thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Giải Cứu Linh Hồn, Si Mị Nội Giận.

Chỉ thấy phía trước một màn u tối trầm uất, thăm thẳm sâu xa lại tràn ngập hắc ám quỷ dị như hố đen hiểm ác. Có cảm tưởng nếu tiến vào, nhất định sẽ bị nuốt mất.

Một bóng trắng trắng lung lay, tiếng nói căm hờn uất hận là từ đó vang ra.

“Hôm nay ngươi vong mạng, thì ngươi cứ từ từ ở lại nơi này mà hưởng thụ. Ta tuy không còn lý do để sống nữa, cũng sẽ không cùng ngươi một chỗ.”

-Đó, phải Mai Linh Lan không?

Tông Chính Quang không chắc chắn, nhỏ giọng hỏi thăm.

-Hình như giọng không giống lắm.

Cung Trường Linh đáp.

Cái thứ đó đứng giữa khoảng trống hai gốc “cây hải quỳ”, chất giọng quái dị nửa khóc nửa cười lại gần lên muốn chói tai.

“Các ngươi tưởng chết rồi là xong sao? Chết rồi là trả hết tội lỗi đã gây ra cho Linh Lan và ta sao? Các ngươi chết nhẹ nhàng đơn giản như vậy ban đầu ta cũng không cam tâm. Nhưng giờ nhìn thấy linh hồn các ngươi ở nơi này, ngày ngày chịu sự đày đoạ thống khổ, ta cảm thấy rất thoả mãn, rất hài lòng.”

Chúng tôi đến gần hơn nữa, phát hiện té ra người đang đứng nói chuyện huyền diệu một mình chính là cái người ngồi tự kỷ trong cảm lạnh- Phùng Doanh Tử.

-Sao cô ta lại ở đây? Còn Mai Linh Lan đâu?

Cung Trường Linh nheo mắt đảo mắt ngoác quanh không gian trống trải u tịch, vô thức ngược đầu nhìn, chỉ thấy trên cao treo lủng lẳng vô số vật thon dài, tựa những trái Mai Hoàng Yến, song mơ hồ gây cảm giác quái đản, giống như treo những rễ nhân sâm.

Mặc dù phía trên rất tối, vô cùng tối, nhưng chính là dựa vào giác quan nhạy bén đánh đến mà khiến người ta trần kinh khiếp đảm. Phía trên còn không phải là đám linh hồn héo rũ héo úa hay sao? Là đám người chết liên hoàn hơn 20 người? Nhưng số lượng vật vương trên đó có hơi nhiều quá thể, phải

gấp mấy lần con số đó.

Tư Đồ đập đập vai gã.

-Đừng tìm nữa, quanh đây ngoài chúng ta ra, tất cả đều là linh hồn đã tử. Phía trên cao thì đã không thể cứu rồi được.

Cung Trường Linh tròn mắt chỉ chỉ.

-Anh là nói cô ta cũng?

Tư Đồ vươn tay xoa xoa cái đầu trọc lóc tóc.

-Cậu xem, đám đó đều bị xúc tu của Si Mị trói buộc, riêng cô ả thì đứng than than thở thở này giờ. Hẳn không phải nạn nhân đâu?

-À, tôi hiểu rồi, là linh hồn cô ta tạm thời thoát xác đứng ở đây giễu cợt cho nên lúc đó hỏi gì cũng không được.

Tông Chính Quang gãi đầu xen vào. Ô Nha không kiên nhẫn thúc giục.

-Mấy chú đừng nhiều lời nữa. Hai linh hồn kia bị nhốt ở đây chưa quá một tuần, còn có thể cứu về.

Theo hướng Ô Nha chỉ, đám chúng tôi mới để ý ở phần gốc có hai linh hồn bị ghim vào thân, phải di chuyển thêm mới thấy rõ ràng một chút. Thân của Si Mị có những hoa văn chủ ngữ đỏ thẫm trên nền da thịt sần sùi đen kịt. Những hoa văn uốn éo vận vẹo một cách yêu mị ma quái, tựa như máu từ trên cao rót vào, từ những xúc tu xuyên qua linh thể, theo những vết rãnh khứa, hội tụ chảy xuống.

Xung quanh vẫn rất tăm tối, bốc lên mùi tử thi quen thuộc cùng thứ âm thanh như tiếng côn trùng đang mài răng. Càng lắng nghe kỹ càng cảm thấy rợn rợn hết cả sống lưng, tựa như chính mình đang trải nghiệm cảm giác bị chúng bò qua bò lại trên da thịt.

Chúng tôi lập tức đến gần hơn nữa, dựa vào ánh đèn điện thoại, liền thấy hai linh hồn đó bị xúc tu Si Mị to cỡ những con trăn hoa đâm xuyên qua cổ tay cổ chân, tựa như chọc thủng vào khối thạch dẻo, làm chảy ra một chất đen đặc tanh hôi, nhưng thứ đó không rơi xuống, lại lan ra rồi tan trở về.

Những xúc tu đó cũng không chịu yên vị, cứ như mãng xà, không ngừng chậm chạp mà từ tốn trôi lên lặn xuống trong linh hồn, tựa như muốn đục khoét ra vài cái lỗ to cỡ miệng chén ăn cơm.

Hai linh hồn nhè nhẹ run rẩy, đôi mắt tuy trống rỗng nhưng từ khe miệng lại truyền ra tiếng đau đớn không chịu nổi. Từ miệng những vết thương mới bài khai dịch thể đen đặc chảy ra rồi tụ lại.

Nơi những xúc tu đi qua vết thương tự lành lại nhưng rồi rất nhanh bị chọc thủng xé rách, cứ như thế, tuần hoàn bất tận, mãi mãi nối tiếp.

Loại đau đớn thống khổ này, tôi không có cách nào lường tượng được, nhưng có thể hình dung nó với việc xác thịt phạm nhân bị từng nhát từng nhát lấy đi mất, rồi lại từng chút từng chút khâu trở về? Cứ liên tục lặp đi lặp lại, hình phạt dày vò tra tấn đến mức, cầu được tan biến?

-Tên bên phải là Hoàng Lương Mộng, kẻ vừa mới tử vong. Còn lại chính là Hồng Công Dã đã qua 6 ngày. Cháu định thu hồn về thể nào?

Cung Trường Linh nói với Tư Đồ Vũ Linh đang chăm chú nhìn linh hồn tên Hồng Công Dã. Ở hình dạng linh hồn, về cơ bản vẫn mang dáng dấp khá giống lúc sống, tuy nhiên do quá trình chịu phạt quá tàn nhẫn khiến họ biến đổi rất nhiều. Hoàng Lương Mộng mới chết thì chưa sao nhưng tình trạng Hồng Công Dã dùng từ thể thảm vẫn là nhẹ, cứ như một khối đất sét ẩm ướt đang trong quá trình nhào nặn, không ngừng bồi đắp rồi lại phá bỏ, méo mó vận vẹo, vô vùng kinh tởm.

-Lũ các người là ai? Sao lại vào được đây? Muốn giải cứu cho hai tên khốn kiếp chết tiệt đó sao?

Tiếng giận dữ của Phùng Doanh Tử trầm trọng vang lên khiến cả đám giật mình thất kinh.

-Không được! Không được giải thoát cho bọn chúng. Lũ đó đáng bị trừng phạt như thế. Bọn họ đã hại Linh Lan thể thảm, hại ta sống khổ sống sở, ta cũng phải khiến họ chết cũng chẳng yên thân. Quyết không thể buông tha cho chúng chết dễ dàng.

Phùng Doanh Tử gào lên như mèo dấm phải đuôi, khí thế chẳng khác gì sư tử hà đông.

-Xử lý cô ả thế nào đây? Đánh ngất được không?

Vừa dứt lời Tông Chính Quang đã vọt tới, vòng ra sau, vươn tay chém một phát vào gáy. Phùng Doanh Tử quả thật ngã vật xuống đất.

-Linh hồn mà bị tổn thương sau khi trở về thân xác có thể gây ra nguy hại lớn tới thần kinh và tình trạng sức khỏe. Cậu hạ thủ lưu tình một chút.

Tư Đồ vừa nói dứt câu lại gào toáng lên.

-Tông Chính, cẩn thận phía sau!

Phía sau Tông Chính Quang, một bóng trắng dật dẹo đứng dậy. Gã nghe thấy tiếng hô cảnh báo, vừa dựa theo bản năng vừa tuân theo phản xạ mà xoay

người tung một cú chuẩn xác. Chẳng ngờ cú đó lại bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại.

Một giây sửng sốt còn chưa qua đi, cơ thể gã như một bịch rác liền bị ném ra xa.

Trông cô ta khá thấp bé nhẹ cân, như thế nào lại có thể đơn giản quăng một nam nhân? Chỉ thấy toàn thân không ngừng tự hấp thụ hắc khí, tà khí phun trào nghìn nghìn, cứ như thể bị ma ám quỷ nhập. Thật chẳng có lẽ ác tâm bị ma hoá, mới trở thành bộ dạng hung bạo?

Nhưng mà không phải cô ta đang ở dạng linh hồn sao? Tông Chính Quang và cả Cung Trường Linh nhìn thấy được những thứ vốn không nhìn thấy được, còn chạm vào được là do đang ở trong kết giới của Sĩ Mị?

Tông Chính Quang bật trở lại, không dám chần chừ chậm trễ, chửi một câu phát tiết rồi lại vung tay tung chân lăn xả vào ả ta.

- Trước phải giải thoát khỏi cái của nợ này đã. Dùng dao hay dùng súng?

Cung Trường Linh vừa hỏi dứt lời, gã đã rút dao găm dắt bên hông, một nhát cắt xuống xúc tu. Từng nhát cắt xuống khiến dịch đen đặc bốc mùi thối hoắc như ông cống làm người ta muốn nhắm mắt chạy xa.

Đám xúc tu như đĩa phải vôi, kịch liệt dấy dựa khiến linh hồn còn đang bị trói buộc, tứ chi dúm đó dường như càng thêm thống khổ.

Cung Trường Linh tuy có chút giật mình kinh nghi nhưng vẫn tiếp tục hạ dao xuống. Có điều, xúc tu hình như cứng chẳng kém gì thép nguội, cửa hoài vẫn không thấy đứt, lại cảm lên đầm xuống. Mỗi lần dụng lực còn tác động tới cả những xúc tu khác, thậm chí, mấy cái túc tu ở trên cao xa xa dường như cũng đang vận động một cách cuồng bạo.

- Cậu Linh, không ổn, làm vậy khiến nó nổi điên!

Tư Đồ Vũ Linh vươn tay chạm nhẹ vào tay Cung Trường Linh nhằm ngăn lại, rồi bỏ sung tiếp.

- Dùng máu gà trống trắng trộn cùng máu chó đen để thanh tẩy.

Bé vừa nói xong Trường Linh liền ôm lấy nhóc ta lăn một vòng ra chỗ khác, lại vội vội vàng vàng tránh đông chạy tây khỏi mấy cái xúc tu từ trên cao oanh tạc hạ xuống, cày phá mặt đất.

- Chuyện vẫn chưa đủ loạn, khiến nó nổi khùng mới thú vị sao?

Tư Đồ nhếch mép lao vào, hai nắm tay đeo đầy mấy chiếc nhẫn bản to cứng như sắt thép, vung lên đánh lui một cái xúc tu từ trên cao phóng xuống, lộn một vòng tránh cái khác, lại vung tay đâm. Nhưng có vẻ lực chưa si nhê mấy, bọn nó trúng đòn tựa như gãi ghe, tựa như kích thích thêm, cứ nhao nhao lao tới như gà mổ thóc.

Tư Đồ nhăn nhó nén đau, tiếp tục căn răng phóng tới nghênh đón.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Ưu Đàm chạy tới hỗ trợ bọn họ, lại khởi động Niệm lực vùng đàn điền, gọi Hắc Hồn ra ngoài.

- Bà thím nhà nó, cô ta cấu tạo từ bao cát sao? Đánh đầm không có cảm giác đau đớn à? Khí lực thật trâu bò.

Tông Chính Quang không hổ là đội trưởng đội bảo vệ trật tự an ninh, là đại ca của hơn chục đàn em, đánh đầm không tệ, đối với một cô gái nửa chiều thức quyền cước cũng không biết đương nhiên đối kháng không vấn đề. Vấn đề là cô ta khí lực hơn người, như kinh công nhập xác, muốn bao nhiêu mạnh mẽ có bấy nhiêu mạnh mẽ, quần nhau với một cô gái không bỏ chừa khác gì đang vòn với con gorilla.

Như mọi khi lúc Hắc Hồn ra ngoài nó thường hú hét một tràng dài vừa man trá vừa hào sảng. Tôi vung tay, Hắc Hồn liền lượn tới bên Phùng Doanh Tử, cứu Tông Chính Quang thoát khỏi nguy cơ bị quăng quật. Cơ thể Hắc Hồn kéo dài như kẹo cao su, một bên cuốn chặt cô ta như sợi thừng một bên vẫn bám dính lấy tôi.

- Ôi mẹ của con ơi, cái thứ quỷ quái dị dạng gì thế kia? Cậu Mặc là chủ sở hữu của nó sao?

Sau đó cuối đoạn dây thừng là cái miệng vòi cắm vào đầu Phùng Doanh Tử, từ đó lượng thông tin thông thả mà ồ ạt cuộn cuộn truyền sang tôi. Bản thân cô ta tựa như được tiêm liều thuốc an thần, cả cơ thể tĩnh lặng lại.

- Linh nhi, không chuẩn bị loại máu đó trước thì giờ đào ở đâu ra? Thôi thì đánh dùng máu của kẻ sở hữu mắt âm dương này vậy!

Tư Đồ đã tiếp cận, vừa nói xong liền chẳng do dự rút dao găm ở thắt lưng tự cắt một đường sâu vào lòng bàn tay, rồi nhỏ máu vào sợi xúc tu đang xuyên qua cơ thể Hồng Công Đà, tức thì liền thấy một dải khói trắng bốc lên như hơi nước, đoạn xúc tu đó gãy giữa chui ra.

Tông Chính Quang sau một phen bị vùi dập thì ngầy ngầy ngô ngô đứng nhìn Ưu Đàm nhanh thoăn thoắt mà cực uy vũ dẹp hết mấy cái xúc tu của Sĩ Mị.

Đám dây dợ đó khí lực sung mãn chẳng khác gì đám rắn anaconda, tuy nhiên dải Niệm lấp lánh của Ưu Đàm hoá cứng như biến thành một cây trường côn, lại đánh lui hạ ngục toé ra những tia hoa lửa, nhờ thế Tư Đồ có không gian an toàn làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên Sĩ Mị vẫn không buông tha cho Cung Trường Linh, sức mạnh của con người không cách nào chống đối được. Tông Chính Quang nhảy vào

giải vây tựa hồ càng làm nó nóng máu. Một dải xúc tu đánh xuống chỗ tôi, một cánh tay trên cái thân thể Hắc Hồn mọc ra, túm lấy như vật trái chín trên cành, đưa về miệng, một ngoạm nuốt hết.

Ưu Đàm vùng dậy tả hữu liên hồi, lần lượt đánh văng trái phải hai cái xúc tu lượn tới bên Tư Đồ tạo ra những chùm tia lửa đẹp mắt mà hung hiểm. Xong việc Ưu Đàm lại tức khắc lao tới hướng Trường Linh, hai dải xúc tu như cột đình song song đánh đến. Ưu Đàm giờ gây hứng lấy, chân trụ vững, dụng lực đánh lui một cái, xoay thân mãnh liệt cắm xuống cái kia, chọc một cái lỗ xuyên qua từ đó làn khói xám uốn lượn bay lên, khúc xúc tu đó dần suy yếu rồi thôi động đây.

Lại cấp tốc phóng trở về thô bạo đập liên hồi làm đứt đôi một khúc xúc tu bên phải, động tác xoay xở cực mau lẹ, hoa lệ làm người ta choáng ngợp, lại còn hiệu quả, kẻ làm chủ nhân như tôi đây không khỏi thâm thán phục, vì vợ được đồ quý.

-Moa, tên đó có phải người bình thường không vậy? Tôi đâm mấy cú mà giờ tê rần hết cả tay, như phang vào bê tông, anh ta thì xử lý thật không chút khó khăn.

Tông Chính Quang giờ mu bàn tay sưng tấy những ngón run rẩy, có chút mếu máo nói, Cung Trường Linh cũng có chút mình mẩy bầm dập toí tả, miễn cưỡng cười nhẹ.

-Cậu Linh, đưa con lại gần bố Vi! Đến lúc thu hồn rồi.

Hồng Công Dã đã thoát khỏi Si Mị lại tiếp tục tháo dỡ cho kẻ bên cạnh. Những khúc xúc tu dính máu của Tư Đồ, tựa hồ chịu đau đớn không ít, sợ hãi lần đi khỏi linh hồn Hoàng Lương Mộng. Song máu cũng tác động mãnh liệt tới chỗ khác, bạo động nổi giận, đồng loạt hơn chục đám roi thô to như cột nhà đánh xuống, dày đặc cuồng dã, dữ dội khốc liệt.

Cung Trường Linh bế Vũ Linh, cùng Tông Chính Quang mạo hiểm vừa chạy vừa lẩn, tránh đông躲 tây tới bên Tư Đồ. Ưu Đàm một mình nghênh đón coi như là tung hoành ngang dọc, tốc độ di chuyển né tránh phản công nhanh nhẹ như điện xoẹt. Có thể từ “điện xoẹt” dùng chỉ phản ứng của con người tựa hồ nói quá, nhưng Ưu Đàm không hẳn là “con người”, nó thuộc bộ tộc được truyền thuyết cổ xưa xưng tụng là chiến thần với khả năng ra đòn mạnh mẽ dứt khoát, lãnh khốc tuyệt tình, chiến ý hùng hực, rất giống ai đó, tuy nhiên nét mặt vô cảm chẳng có lấy cả biểu tình thờ đóc, y như một con rôi, về điểm này có chút giống búp bê tạo hình Âu Tử Dạ.

Ba cái xúc tu cùng đồng thời đánh về phía tôi. Trên cơ thể Hắc Hồn lại tự động xuất ra hắc khí như hai cánh tay đơn giản tóm lấy, dụng lực vật xuống, xé rách. Cơ thể Hắc Hồn tuy co giãn mềm dẻo như cao su nhưng khí lực cực đại, rõ ràng nghe thấy âm thanh răng rắc của xương cốt Si Mị vỡ vụn. Hắc khí ngùn ngụt phun trào từ miệng vết thương khi xúc tu của Si Mị bị tổn hại, nó càng không biết kinh hãi run sợ là gì, càng điên tiết bạo nộ.

Hắc Hồn lại mở miệng ra cho thức ăn vào, nhai nhai mấy cái rồi nuốt ực. Si Mị tựa như càng bạo phát hung tợn, những xúc tu thì nhau đánh tới như vũ bão, muốn có bao nhiêu hiểm ác có bấy nhiêu ác hiểm.

Quá trình chuyển giao thông tin vừa kết thúc, tôi nhẹ nhàng đỡ Phùng Doanh nằm xuống, đôi mắt cô ta từ lúc nào đắm lệ tuôn rơi, hô hấp suy yếu, câu chữ rời rạc như hấp hối.

-Không thể tha thứ cho bọn họ. Không muốn buông tha.

Hắc Hồn trở lên phình lớn, cơ thể to hơn dài hơn, cái đầu cũng biến đổi nhưng vì nó vẫn rất đen tối nên không thể hình dung ra, chỉ biết, tựa như một con giao long. Nói thật, nó có thể thay đổi thành con gì cũng tuyệt đối không thể thành cái con vạn thú chi vương đó được. Thật sự thì, tôi tin tưởng nó giống con lươn điện phóng lớn còn hơn.

Nó ngoao ngoao gào rú vì bị Si Mị đánh trúng. Giờ hoá lớn, chẳng khác nào tấm bia cho bốn phương tám hướng xúc tu oanh tạc nhắm đến.

Cơ thể nó như sương như khói, bị Si Mị đánh tan rồi lại tụ về, hơn nữa lúc hồi lại dường như còn thuận tiện mang theo hắc khí xung quanh.

Tôi ngược đầu nhìn có chút lo lắng bất an, chính là Hắc Hồn tựa như có ý hứng chịu tất cả đòn roi từ Si Mị. Cơ thể của nó không ngừng kéo dài, uốn lượn khắp mọi nơi trên không trung, tiếng gầm gừ vừa có chút thống khổ lại có chút thống khoái, khiến người ra có cảm giác như kẻ bệnh hoạn, tự ngược đãi bản thân để sinh ra khoái cảm.

Sao mình lại thu thập cái thứ biến thái thể này?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Vọng Đô Diêm Thành

Hắc Hồn như một mớ giẻ lau, bị đánh cho toí bởi tới mức mỗi khúc một nơi, mỗi nơi một chỗ vụn vẹo cười khục khục. Có điều, mỗi đám bày nhầy đó vẫn uốn lượn cực sinh long hoạt hổ, tan ra bám vào đám xúc tu Si Mị, rồi lượn về hội tụ, mang theo từng đợt gió lốc vùn vùn.

Gió xoay cuộn cuộn mỗi lúc thêm mau lẹ, từng đợt lạnh lẽo như băng giá bao trùm, tiếng cười hắc ám khanh khách vang vọng tứ bề, âm khí như lưỡi dao lam sắc bén phủ vây, cứ như thể không gian sắp bạo nổ.

-Này Tiểu Mặc tử, Hắc Hồn của cậu được không đó?Tôi xem nó hình như sắp không xong rồi!

Mãi ngược đầu nhìn nên không để ý bọn kia đã xong việc chạy về chỗ tôi. Tư Đồ đứng bên có chút hồn hên suy nhược hỏi. Tôi quay sang nhìn liền thấy tình trạng cả nhóm đều có chút bất ổn.

Cung Trường Linh đang băng bó tạm vết thương nơi bàn tay Tư Đồ, bản thân gã mặt mũi nhợt nhạt kiệt quệ, trông như thể còn mất máu chậm trọng hơn. Tông Chính Quang ngồi bệt xuống đất, thở phì phò bên cạnh, mắt lim dim lơ phờ mỗi mết.

-Tôi cũng cảm thấy nó có chút bất bình thường! Nhưng chắc chẳng có vấn đề gì đâu.

Vừa dứt lời lại thấy Phùng Doanh Tử run rẩy vươn cánh tay xanh xao gầy nhẳng lên, tựa như muốn bắt lấy thứ gì đó, chất giọng thều thào sắp hết hơi phát ra.

-Trà Linh Lan đây! Trà Linh Lan lại cho tôi. Không, đừng đi Linh Lan. Đừng bỏ rơi em, Linh Lan đừng đi đâu hết. Quay lại đi.

Tiếng sấm sét trên đầu đột ngột dội xuống, đi từng từng tràng nổi tiếp, tưởng như kéo dài bất tận khiến cả đám giật mình trần kinh. Chỉ thấy từng luồng điện zích zắc như những con lòi long không ngừng sản sinh, toé lên ánh lửa vàng rực rỡ chói mắt, chiếu sáng màn đêm thăm thẳm.

Ánh sáng trắng loá bùng cháy rồi tắt ngúm, rực cháy rồi tắt lịm ở mỗi góc không gian, soi sáng từng hình ảnh. Chỉ thấy một luồng hắc khí âm tà quyền cùng tia điện hung hiểm mờ mờ kéo dài miên man, đầu đó trong cái thứ như mắt kiểm soát đó không ngừng phát ra từng đợt cười rồ dại điên cuồng.

Bản thân tôi có chút ngu người nhìn cái thứ tựa như một con ác thú sống chuồng đang vẫy vùng trong thứ sức mạnh không kiềm chế. Hoặc như một hung thần đang hứng chịu hình phạt ngũ lôi oánh đĩnh. Một thứ chiến ý sục sôi kinh người thiêu đốt không khí, khiến phạm nhân nhỏ nhoi nín thở chứng kiến, bản năng của động vật cấp thấp run sợ trước thiên uy của một vị thần lột xác vượt lời khiếp.

Cho đến khi mọi thứ trở lên trắng xóa, mọi âm thanh chợt đình chỉ như thể tai bị tổn thương mất bị quáng tuyết, cảm thấy bản thân lắc lư như có ai đang túm lấy hai bả vai không ngừng lay động, tôi hồi thần lại.

Đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại lo lắng bất an của Ưu Đàm, nó sờ sờ mặt tôi một lúc, sau đó tôi cảm thấy tay mình nặng nặng, xoay nhìn thì ra đang bông Ô Nha, bé cũng đang mắt nhắm mắt mở, tựa như mới ngủ dậy, không, phải nói là bệnh nặng miễn cưỡng dòi giương.

Nhìn tiếp xung quanh, thấy Vũ Linh đang ngốc ngốc ngồi bên Tư Đồ, lơ đãng tựa như con búp bê yếu pin, ba tên người lớn toàn bộ đều nằm la liệt trên mặt đất, bất động không nhúc nhích, cái xác Hoàng Lương Mộng vẫn giữ nguyên hiện trường, phía ghế sofa, Phùng Doanh Tử vẫn ngồi như hoá đá, nước mắt không tiếng động là chả tuôn rơi.

-Cậu là cái thứ tạp chủng gì? Lại suýt hấp thụ triệt để Si Mị.

Tôi giật mình xoay người. Đằng sau, Mai Linh Lan dựa cửa hút thuốc, gương mặt cổ tở về thản nhiên nhưng rõ ràng thần sắc trắng bệnh rất tẻ, dưới chân, tên đàn em ban nãy mở cửa cho chúng tôi nằm sõng soài.

Ưu Đàm hung ác nhìn cô ta, bên môi gặm gừ giận dữ chẳng khác nào con đại khuyển bị xích bên gốc cây, cảnh giác nhìn kẻ xa lạ đi ngang qua cổng nhà.

-Nghe nói Mạnh Chương và Giám Binh đều đang bận tâm về sức mạnh một người. Tôi cũng muốn ngó qua xem thử, thật là đánh giá thấp rồi.

Tôi cũng không quá kinh ngạc, dựa vào ký ức của Doanh Tử nên biết rằng Si Mị là do cô ta thao túng. Ô Nha cũng nói qua, đám vu nữ của Miêu tộc hay nuôi Si Mị làm thú cưng, cô ta lại quen biết Mạnh Chương với Giám Binh, hẳn là người Miêu tộc không sai. Có điều nữ nhân Miêu tộc ở Thông Linh bị cấm rời khỏi cố hương, chẳng lẽ cô ta cũng giống như Hách Liên Vân Thái, là lén lút chôn ra ngoài? Cũng không đúng, cô ta vẫn liên lạc bình thường với người Miêu, thế nhưng lại vì lý do cá nhân chứ không phải vì Ưu Đàm tôi?

Tôi nghĩ về Hắc Hồn một chút, cảm thấy toàn thân huyết khí âm áp lưu chuyển, nhuần nhuyễn và mạnh mẽ như được tắm trong dòng nước khoáng nóng chảy, trơn tru liên tục khắp kỳ kinh bát mạch khiến người ta thư thái thoải mái như được massage.

Bản thân hình như không vấn đề, lúc trước khi nó phát sinh biến hoá, tôi cũng thu được không ít lợi ích.

-Bọn họ như thế này là sao?

-Không cần quá lo lắng, chưa chết được, sớm đưa vào bệnh viện là ổn. Nhưng Doanh Tử thì hết cách rồi!

Hơi nhũn mảy khi nhìn Phùng Doanh Tử, tiếng nói từ miệng cô ta thốt ra, nghẹn ngào nức nở.

-Linh Lan, chị ở đâu? Trở về với em. Đừng bỏ em, đừng bỏ em một mình trên thế gian này.

Tôi xoay đầu nhìn Mai Linh Lan, mảy càng nhũn chặt.

-Cô có ý gì khi nói Phùng Doanh Tử như vậy? Còn nữa sao phải giả dạng Mai Linh Lan? Chơi rất vui sao?

Mai Linh Lan vắt điều thuốc xuống nền nhà, đưa chân đi đi, hất lộn tóc, chất giọng đều đều, cố giữ vẻ bình thản.

-Đương nhiên đùa giỡn như vậy vô cùng thú vị, nhìn bọn họ luẩn quẩn khôn khổ trong mớ tình cảm rối rắm bế tắc, cuối cùng đều không chạy thoát được tử vong, rõ ràng hấp dẫn kịch tính hơn xem thứ phim ảnh giả tạo kia ngàn vạn lần.

Cô ta nhẹ cười, tiếng cười vẫn mềm mại, lại xen lẫn chút ác độc khó che dấu, phá tan đi mỹ cảm

-Do Doanh Tử tiếp xúc quá lâu với Si Mị, dương khí đã sớm tận, hơn nữa thù báo xong rồi, ý chí để sống tiếp cũng chẳng còn. Lần đầu gặp mặt tôi là Vọng Đô Diêm Thành. Hẹn gặp lại!

Cô ta vừa dứt lời, xoay thân cầm nắm cửa, Ưu Đàm lập tức vọt lên. Tôi chỉ thấy xoẹt một cái cánh cửa mở toang, Vọng Đô và Ưu Đàm đều chẳng thấy đâu cả. Tôi thả Ô Nha xuống, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài chỉ thấy hai nhân viên đi tới, Vọng Đô như con điên lao đến, túm lấy một nhân viên nam quăng về phía Ưu Đàm. Nó lách mình né xa, tên nhân viên đập vào bức tường, lăn xuống đất.

Trong cùng lúc đó Vọng Đô Diêm Thành đồng thời tóm lấy tên nhân viên còn lại, quăng tiếp, lần này trúng. Nhân lúc Ưu Đàm gạt tên xấu số, Vọng Đô đã chạy ra khu vực hành lang có lan can, từ đó nhảy xuống tầng dưới. Lúc tôi chạy tới nhòm xuống, chỉ thấy một biển người nhảy nhót điên loạn trong thứ nhạc sàn kịch động.

Sức khoẻ có chút chật vật như vậy mà thân thủ vẫn không tồi. Đi giày cao gót mà nhảy xuống không trẹo chân?

Tôi vội xoay trở lại, bảo với hai tên nhân viên đang dúi đầu nhau gắng gượng đứng dậy.-Gọi quản lý Từ Xa tới đây gấp, có chuyện khẩn cần ông ấy xử lý.

Tôi trở về phòng, nhìn Từ Đồ Vũ Linh thần thờ đờ dẫn ngồi ôm con mèo chỉ bị dường như vẫn chưa hết ngái ngủ, Ô Nha thấy tôi trở về lại chạy tới bám dính, mặt mũi có chút nhăn nhó khó coi. Phùng Doanh Tử mềm nhũn ngồi ngả lưng ra thành ghế, mặt ngược nhìn trần nhà, con ngươi trừng trừng mở lớn, trong hốc nước mắt vẫn tuôn trào xuống gò má gầy gò tái xanh, nhỏ giọt chảy xuống.

-Bố, chị ấy đi rồi!

Tôi im lặng không nói gì, thở dài vươn tay vuốt mắt cho người chết. Cô gái này từ nhỏ đã chịu đựng quá nhiều bi kịch tệ hại, chỉ mong kiếp sau được bù đắp ít nhiều.

Tôi xoa đầu bé, đi ra chỗ Vũ Linh.

-Ô Nha, con biết mọi người thế này là sao không?

-Chú Từ Đồ chỉ là mất chút máu, còn lại là do chưa kịp thích ứng với môi trường!

-Là ý gì?

-Chính là việc cưỡng chế di chuyển vào một vùng không gian bất bình thường khác rồi lại đột ngột bị đẩy trở về, dẫn tới tình trạng tạm thời thiếu dưỡng khí. Còn nữa, hai chú này bị trúng độc của Si Mị, trường khí âm tà theo miệng vết thương chui vào cơ thể, bòn rút nguyên khí cho nên mới ngất lịm.

Chỉ một lát sau Từ Xa bước nhanh vào. Ông ta đầu tiên tới xem tình trạng Từ Đồ và Cung Trường Linh sau đó gọi điện cấp cứu. Tôi nói sơ qua tình hình án mạng, ông ta lại gọi điện thông báo cho phía cảnh sát.

Xế chiều, đoàn làm phim vẫn tiếp tục quay mà không có Mai Linh Lan. Ô Nha không chịu về phòng nằm, khóc tu tu đòi theo, tôi đành bảo Ưu Đàm bồng bé đến. Đạo diễn nói, quản lý của Mai Linh Lan liên lạc tới nói cô ta không thể đến làm việc. Về phần lý do cụ thể dường như không tiện công khai, cứ thế quay riêng mình tôi, lão có chút bức bối cũng không cầu nhậu thêm.

Xong việc tôi sắp xếp đồ đạc tới bệnh viện thăm bọn họ. Tôi hỏi Từ Xa một chút biết tình hình bọn họ đã ổn, ba người đó nằm ba phòng khác nhau nhưng liền kề. Tôi vào xem bố con nhà Từ Đồ trước, chủ yếu là muốn biết việc siêu độ cho hai vong linh kia tới đâu rồi, chẳng ngờ lại thấy Cung Trường Linh đang ngồi trên giường gọi điện, Từ Đồ thì ngồi ôm Vũ Linh giường bên kia, thần sắc mọi người xem ra đã khá khảm rất nhiều.

Ô Nha trả lại mèo con cho tiểu chủ nhân, sau đó ngây ngô khoe hàm răng cá mập ra nhìn Vũ Linh mà cười toe toét khiến bé con vẫn chưa quen, nhìn có chút hoảng hốt kinh sợ.

Vũ Linh nói hai linh hồn đó được thu vào bình hồ lô. Giờ bình hồ lô màu nâu đất trong tay cho tôi xem, nói đợi nửa đêm lên sân thượng rồi thả hồn.

Một bình hồ lô cỡ nhỏ vẽ hình thái cực, lưỡng nghi, tứ tượng, bát quái bằng mực đỏ, giữa thân bình cột dây tơ đỏ, kết thành nút đồng tâm, còn xâu vòng đồng tiền, cuối cùng là hai dải tua rua phát phới, để treo bên hông người đeo. Hỏi nào tới giờ chỉ biết công dụng của nó là đựng nước đựng rượu, không ngờ còn có thể chứa linh hồn.

Tôi ngồi ôm Ô Nha để bé yên ổn ngủ, kể cho họ nghe câu chuyện về Phùng Doanh Tử.

Phùng Doanh Tử từ nhỏ số mệnh đã khổ, sinh ra trong gia đình nghèo khó thiếu ăn thiếu mặc, lão bố kiếm được tí tiền thì một nửa dùng để mua rượu, hễ uống vào là lại day nghiêng chỉ trích hai mẹ con, thậm chí còn thượng cẳng tay hạ cẳng chân. Mẹ bé cũng chỉ vì không muốn con nhỏ thấy cảnh bố mẹ mỗi người một nơi mà cắn răng chịu đựng hết lần này tới lần khác.

Trong xóm nhỏ trẻ con tuy đông nhưng chẳng ai chịu chơi với đứa bé suốt ngày thút thít lấm lem, cô bé thường lặng lẽ một mình dõi mắt nhìn theo lũ bạn. Cho đến ngày gia đình Mai Linh Lan chuyển tới đối diện.

Linh Lan lớn hơn Doanh Tử hai tuổi, bé bản tính nhu thuận hiểu chuyện, thấy đứa nhỏ hàng xóm không ai chơi cùng có chút tủi lòng, ngày ngày thấy cô đơn đứng nhìn buồn thiu thật đáng thương tội nghiệp, mới thân cận chơi cùng.

Năm 10 tuổi, hôm đó lão bố uống say lại nổi điên quát tháo mắng mỏ, mẹ bé không chịu nổi phản kháng, bị đánh đập chửi bới càng thêm nhục nhã, trong cơn hoảng sợ vì bảo vệ mẹ, bé cầm lấy con dao gọt trái cây ngay đó, điên cuồng đâm vào cơ thể lão bố, hơn mười nhát dao.

Máu phun xối xả lên người Doanh Tử, bắn tung toé ra xung quanh, thi nhau chảy ra từ miệng vết thương thành vũng lớn, đôi này bé chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào kinh khủng ám ảnh hơn.

Đến khi Doanh Tử nhận ra hành động bùng nổ của mình, bé vứt con dao đi, ôm lấy mẹ oà khóc một trận, hoảng loạn và khiếp hãi tới cùng bủa vây khiến bé mệt là thiếp đi.

Bé bị đưa vào trại giáo dưỡng, trong thời gian “cải tạo phục hồi nhân phẩm” bé lại bị đám đàn anh đàn chị trong đó thường xuyên bắt nạt, chịu đựng không ít cay đắng tủi nhục.

Linh Lan thỉnh thoảng cùng bố vào thăm, tuyệt không thấy mẹ đến. Khoảng thời gian tồi tệ đó, hầu như đêm nào cũng dùng nước mắt rửa mặt, chỉ có những lần gặp Linh Lan bé mới hiếm hoi nở được nụ cười.

6 tháng giáo dục dài tương 6 năm, nước mắt từ lúc nào đã thôi rơi, chỉ có gương mặt thản nhiên chấp nhận ngược đãi. Sau khi mãn hạn, lại được biết trong khoảng thời gian mẹ dưỡng thương trong bệnh viện, luôn có một người đàn ông sớm chiều chăm sóc. Lúc xuất viện cũng đi theo ông ta, không biết đi đâu. Bố Linh Lan nói, mẹ cô đưa ông một khoản tiền, nhờ gia đình ông chăm sóc đùm, nếu không đồng ý cũng chỉ còn cách gửi vào cô nhi viện.

Doanh Tử ngỡ ngác nghe, tựa như nửa linh hồn đã sớm rời bỏ cơ thể. Mai Linh Lan nhẹ ôm lấy thân thể lạnh ngắt, giọng nói dịu dàng thân thiết vang lên bên tai, bàn tay ôn nhu nhẹ vỗ về, từng chút truyền hơi ấm sang.

Gia đình Mai Linh Lan cũng khá giả, mẹ là bác sĩ, bố là giáo viên, cả hai đều bận không hết việc, tuy nhiên cô con gái lại là đứa trẻ sớm có tính tự lập, việc học ăn học nói chưa bao giờ khiến họ phải bận tâm.

Có thêm một Doanh Tử trong nhà dường như không gây thêm bất cứ phiền toái gì, ngược lại, Linh Lan ý thức được tình hình, càng trưởng thành hơn, rất biết quan tâm chăm sóc người khác.

Cuộc sống đối với Doanh Tử tưởng chừng rẽ sang trang mới, tốt đẹp và yên bình, tựa như đêm đông buốt giá đã lùi xa, nhường chỗ cho trời xanh nắng ấm, lúc đó cô bé còn vui vẻ thoải mái nghĩ, việc mẹ bỏ rơi hoá ra chính là tạo cơ hội cho cô được sống trong giấc mơ. Có điều vì là mơ cho nên đến lúc phải tỉnh rồi.

Rồi cô bé lại nghĩ, thà rằng đừng tỉnh, biết đâu mở mắt ra lại một con ác mộng khác xâm nhập. Ít ra bây giờ cô vẫn còn Linh Lan bên cạnh, cho nên cứ tiếp tục giả ngu, chỉ cần Linh Lan ở bên cạnh thì khổ sở cỡ nào, nhục nhã bao nhiêu, cũng có thể nuốt nước mắt mỉm cười sống tiếp.

Đó là năm cô bé 14 tuổi, bị bố nuôi, cha ruột của Mai Linh Lan cưỡng hiếp.

Lúc trước Doanh Tử vì những trận đòn roi không thương tiếc của lão bố mà vô cùng khiếp sợ kinh hãi đàn ông, với việc mọi người xung quanh ghét bỏ xa lánh càng nhút nhát trong khoản giao tiếp, đến khi đi học vẫn chẳng cải thiện được tính dút dè khép nép, chỉ có thể trò chuyện với mình Linh Lan.

Việc tồi tệ đó tuy chỉ diễn ra một lần cũng đủ khắc sâu vào tâm trí khiến Doanh Tử càng chán ghét kinh tởm đàn ông, tuy nhiên cô không thể nói ra. Nếu mọi chuyện vỡ lở, gia đình này sẽ tan nát, cô sẽ đi đâu về đâu. Quan trọng là, Linh Lan sẽ thế nào?

Chỉ là Doanh Tử không ngờ rằng, có một lần sẽ có lần thứ hai. Một khi cô còn sống trong căn nhà đó, dù cố gắng luôn bám dính lấy Linh Lan như hình với bóng, dù thời gian rảnh còn lại sẽ chạy ra ngoài phụ việc vặt kiếm thêm tiền, cam chịu nhún nhường bỏ qua hành vi gây rối tình dục đồi bại người đàn ông đó, mọi chuyện chỉ càng lún sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Nhân Sinh Mê Muội, Lòng Người Khó Đo.

Nhân sinh có rất nhiều việc có thể dùng lý trí để tính toán từng đường đi nước bước, có thể dùng ham muốn để định hướng mục tiêu, để thay đổi bản thân, các mối quan hệ, công danh sự nghiệp. Duy nhất không thuận lòng người chính là tình cảm giữa người với người.

Có người quan tâm ôn nhu săn sóc mình nhiều tới vậy, lại chẳng thể rung động. Kẻ hững hờ dửng dưng lại cứ cảm đầu như thiếu thân, lại cứ nhung nhớ

tơ tưởng. Chính vì điều nghịch lý hiển nhiên đó tồn tại nên nhân sinh mới nhiều tiếc nuối ân hận.

Tốt nghiệp cấp ba Linh Lan đỗ đại học, rời xa gia đình, đến thành phố lớn.

Doanh Tử lúc đó mới hơn 15, đến khi ấy cô mới chuyển ra ngoài, tự kiếm việc làm thêm, để trang trải học phí và tiền nhà. Khoảng thời gian sống tự lập khó khăn ra sao áp lực thế nào đều không phải vấn đề khiến Doanh Tử rơi lệ, là vì không có Linh Lan ở bên, người bạn tốt duy nhất, người đặc biệt ý nghĩa quan trọng, cô đơn trống vắng không cách nào lý giải, tịch mịch quanh hiu không cách nào xoa dịu khiến cô càng u uất trầm lắng.

Tuy nhiên cây muốn lặng gió lại chẳng chịu ngừng, không hiểu sao lão lại tìm thấy nơi cô trọ, lại bắt đầu giờ trò lỏi kéo dài phiền nhiễu.

Một hôm cô chủ động gọi điện hỏi lão tới hôm nào rảnh có thể tới gặp, trước khi tới cô còn mua một kim chích điện.

Phải dứt khoát giải quyết gọn ghẽ sạch sẽ một lần, để mãi mãi về sau không vương bận.

Sau khi cửa đóng lại, lão quay người vào thì cũng là lúc cô vрон tay dí kim điện. Lão bị bất ngờ, không phòng bị hét lên một tiếng rồi loạng choạng ngã quỵ, Doanh Tử vừa bịp mồm lão lại, không dùng tay tiếp tục cho đến khi lão ngất lịm.

Cô lôi lão nằm lên ghế sofa, đóng hết cửa lều, lại chạy ra gian bếp mở khoá van cho khí ga thoát ra. Lại chạy ra bật lửa châm thuốc, để gạt tàn rơi trên mấy cuốn sách mở sẵn đặt trên bàn, mọi việc Doanh Tử đều dùng bao tay, sắp xếp sao cho, vụ chết cháy diễn ra thật tự nhiên.

Xong xuôi cô về nhà trọ.

Sáng hôm sau cô thử gọi điện cho mẹ nuôi, quả nhiên nghe tin nhà cháy, lúc đó đã hơn nửa đêm, khói lửa bùng dữ dội, hàng xóm nhìn thấy hô hào dập tắt, còn lão bố nuôi hiện đang ở trong bệnh viện, phòng nặng toàn thân, vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Thật ra, cô ta chỉ cần cho lão chết ngạt vì khí ga, như thế thần không biết quỷ không hay. Nhưng Doanh Tử không muốn lão chết nhẹ nhàng như thế, cũng muốn phá hủy căn nhà đó. Chính vì thế, Doanh Tử lại nôn nóng vội vàng chạy tới bệnh viện. Lại lén lút ở bên ngoài theo dõi tình hình một lúc, khẩn trương bồn chồn tới mức cả người như phát run.

Lão đó ở riêng một mình trong phòng điều trị, khi chắc chắn đám bác sĩ y tá đi hết rồi, cô nhanh chóng mở cửa đi vào.

Lão nằm đó thở bằng ống truyền oxy, toàn thân băng bó vừa nhìn liền thấy thê thê thảm thảm cùng cực.

Nếu lão cứ thế này, nửa đời còn lại sống như kẻ thực vật, là phế vật vô dụng, cũng tốt, chỉ sợ một lúc nào đó tỉnh lại, khai ra thủ phạm là cô, vậy thì quá không ổn.

Doanh Tử tháo ống thở ra, rút cái gối dưới đầu, đè lên mặt lão.

Cô lẩm bầm “lão sống thân xác khổ sở, chẳng bằng chết đi linh hồn sớm giải thoát, thế nhưng, cũng là tiện nghi cho lão rồi, ở dưới đó vẫn lên chịu đủ hình phạt dày vò rồi hẵng đi đầu thai”.

Xong việc, cô lại kê cái gối như cũ, khi vừa mở cửa liền thấy bà mẹ nuôi hướng tới. Có chút giật mình thót tim đóng cửa lại, nhìn vạch tâm đồ bằng phẳng của lão ta, Doanh Tử mở túi xách lúi ra kim chích điện, tự dí vào bản thân một cái, cả cơ thể liền giật nảy như tôm, liêu xiêu lúi lại, nước mắt tuối rơi.

Cô mở mạnh cửa lao ra ngoài, còn hoảng hoảng hốt hốt chạy về phía bà mẹ nuôi la lớn. Bộ dáng kinh hoàng nước mắt ghen ngào báo tin lão bố nuôi đã tắt thở.

Cô muốn thi vào trường của Linh Lan nhưng khoa điểm xuất yêu cầu chiều cao, Doanh Tử không đạt yêu cầu đành thi khoa thiết kế.

Lúc đó Linh Lan năm ba, Doanh Tử năm nhất, ban đầu cũng không chung phòng ký túc, về sau phòng Linh Lan có người chuyển đi, Doanh Tử mới xin vào.

Trong khoảng thời gian này thông qua Linh Lan cô quen biết Hồng Công Dã và Hoàng Lương Mộng.

Linh Lan là một cô gái khá ngây thơ đơn thuần, là kiểu người không tính lý lại nhẹ dạ cả tin, chỉ cần đối xử ân cần một chút, thủ thủ nhẹ nhàng ngọt ngào là liêu xiêu đổ, không tốn nhiều công sức thuyết phục. Vì thế cô có rất nhiều bạn bè, song lại không thực sự thân thiết với ai, ngoại trừ Doanh Tử.

Là cô bé đó chủ động dựa dẫm nhờ vả, cứ như là thứ tầm gửi, phải cuốn chặt vào cọc gỗ mới sinh trưởng được, cực kỳ mỏng manh yếu ớt, nếu không có Linh Lan che chắn chống đỡ, nhất định sẽ không vượt qua, không sống nổi. Cho nên dù là lúc ở xa, Linh Lan vẫn theo thói quen xưa cũ, thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình, bởi vì chỉ có Doanh Tử mới tạo cho cô cảm giác mình sống có ích, chính là vì Doanh Tử mà tồn tại.

Nói Doanh Tử phụ thuộc vào Linh Lan, nhưng khúc gỗ kia nếu không có dây leo bầu bạn, sẽ chỉ là thứ phế thải vứt đi.

Hồng Công Dã là hotboy nổi tiếng trong trường, về ngoài cực kỳ hào hoa phong nhã, tuấn tú mà lịch thiệp, có tiền có sắc, có trình độ có nhân cách, dễ hiểu là vô cùng được các bạn nữ hâm mộ.

Gã không thiếu nữ nhân sắc nước hương trời, nóng bỏng riu rít tranh nhau vây quanh, Linh Lan dung mạo chỉ ở mức thanh tú, là một trong vô vàn chiếc

áo mặc một lần rồi nhượng cho tên bạn thân Hoàng Lương Mộng.

Doanh Tử thật sự không hiểu nổi, hạng người xem người yêu như đồ vật trao tay, có gì tốt đẹp mà khiến Linh Lan mù quáng trao thân, khiến bao ong bướm khác điên đảo lao tới, bấp chập lời đàm tiếu là một kẻ phong lưu có mới nói cũ?

Hai năm sau, Linh Lan tốt nghiệp, lễ dĩ nhiên cô ra ngoài thuê nhà trọ, Doanh Tử cũng nặng nề đòi đi theo.

Hai năm sau Doanh Tử tốt nghiệp, sau đó xin được ngay việc trong công ty may mặc. Bảy năm, đối với riêng Doanh Tử về cơ bản là quãng thời gian êm đềm bình dị, hạnh phúc tới mức không cầu mong ước ao gì hơn.

Linh Lan và Hồng Công Dã cũng có trong tay 7 năm nghiệp diễn xuất, từ lúc còn ngồi năm ba trong giảng đường, nhưng trình độ từ hồi đó tới giờ vẫn đậm chân tại chỗ, chỉ ở hạng nghiệp dư non tay, đóng những vai phụ ít đất diễn, tương lai ảm đạm, chẳng mấy khởi sắc.

Cho tới một hôm Linh Lan nói Hồng Công Dã mời cô đi chơi xa, tới hôm đó rủ rê, sáng mai đã lập tức xuất phát.

Đây là lần đầu tiên gã chủ động gọi cho Linh Lan, lẫn lộn chặt vật bốn năm trong giới giải trí xa hoa hào nhoáng nhưng cũng chẳng kém phần bon chen khốc liệt, bọn họ hầu như không liên hệ với nhau. Nếu có cũng là Linh Lan nhớ thương tư niệm, nài nỉ lúi kéo hẹn một buổi uống cà phê hoặc qua đêm nơi khách sạn.

Cô gái này như bị Hồng Công Dã bỏ bùa mê thuốc lú, cứ thế chấp mê bắt ngộ với thứ tình đơn phương nhiều năm qua trong vô vọng.

Doanh Tử tổn một phen công phu miệng lưỡi cũng không moi được thông tin, Linh Lan thật sự không biết đích đến, chỉ biết mai tới công viên gần nhà, đợi gã tới đón. Cũng không biết đi mấy người, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nhắm mắt đưa chân bước theo. Cô hứa khi tới nơi sẽ báo tin.

Ôtô tới đón Linh Lan xuất phát lúc trưa, xe vừa chuyển bánh thì Doanh Tử cũng bảo tài xế bám theo.

Chẳng ngờ phải đi chặng đường khá xa, lắc lư phiền muộn cùng bất an tới một vùng núi núi cỏ cỏ, chẳng thấy dân cư đâu. Sau đó vòng vo uốn lượn thêm liên mất dấu, lúc trở về càng muốn phát điên chửi thề.

Doanh Tử sốt ruột gọi điện, gọi hoài cũng không được, tiếng thoại viên vô hồn thông báo số máy ngoài vùng phủ sóng.

Cô càng hoang mang rối rắm, tìm đông tìm tây một hồi, càng lúng túng, gọi điện lại không được, luôn miệng chửi rủa tên Hồng Công Dã. Lúc này cũng đã xế chiều tắt nắng, phía trước hiện lên mấy ngôi nhà đơn giản nhỏ nhỏ, tựa như một thôn làng.

Doanh Tử vào xin chút nước uống, lại than thở hỏi thăm một chút ở đây có địa điểm nào ngắm cảnh được không. Người tiếp chuyện là một lão dân đã ngoài lục tuần, lão nói vùng này chỉ toàn đất cát đá sỏi, đào đâu ra danh lam thắng cảnh.

Doanh Tử lại gọi điện, vẫn không được, quá mệt mỏi cùng sự hãi lo lắng cho tình hình không rõ ràng của Linh Lan, cô cứ đứng trước mặt lão dân đó, vừa khóc vừa gạt lệ.

“Phải làm sao đây? Tôi phải tìm thấy Linh Lan. Phải đi tìm Linh Lan. Tôi phải làm sao để tìm ra chị ấy?”

Cô cứ đứng đó nức nở thút thít một lúc, lão dân dường như lặn mồi trong trí nhớ già nua mới moi được chút thông tin.

Lão nói xưa kia dân trong vùng có tập tục cúng sao giải hạn. Đền thờ lập ở gần đây, trên một mô đất nhỏ nhô lên giữa hồ. Mấy trăm năm trước cảnh cũng rất đẹp, non xanh nước biếc, rồi từ ngày ngăn sông xây thủy điện, không hiểu sao cây trên núi chết dần chết mòn, cá trong hồ cũng mất tầm mắt tích, cuối cùng chỉ còn lại núi đá trơ trọi, nước hồ đôi sắc thành thứ màu đỏ như máu, tập tục cúng sao cũng theo đó bãi bỏ.

Doanh Tử không suy nghĩ nhiều, tha thiết nhờ lão dẫn đường, linh tính mách bảo Linh Lan nhất định ở chỗ đó.

Lão cũng chỉ đưa cô tới ven hồ, đứng từ đây cũng có thể nhìn thấy một ngôi nhà đen xì giữa lùm cỏ dày đặc, trên mảnh đất lác lõng nổi giữa lòng hồ phẳng lặng không một tia sóng gợn.

Doanh Tử chụm tay gào gọi, gào muốn khản cổ họng nhưng hồi lâu cũng chỉ có tiếng của chính bản thân vọng lại, mơ hồ nghe như tiếng ai xa lạ, của kẻ lạc lối tuyệt vọng nơi núi tuyết buốt giá bao phủ, khẩn cầu được cứu.

Không gian tĩnh lặng một cách quái gở, dường như gió cũng chẳng dám bén mảng tới, một ngọn cỏ cũng cầm lặng bất động, chỉ có mảnh trăng lưỡi liềm treo chênh vênh kia, lạnh lùng chiếu thứ ánh sáng hư hư ảo ảo xuống dòng nước không lưu động, hiện lên sắc đỏ cô quái như vùng máu đông đặc.

Không có phương tiện qua lại, từ lâu người dân đã chẳng tới khu vực “chết” này. Linh Lan chỉ còn cách tự bơi sang.

Ban đầu lão dân khuyên can, lão nói hồ nước này có yêu quái cư ngụ, hồ tuy không sâu không rộng nhưng hè năm nào trẻ con ham chơi cũng trái ý cha mẹ tới bơi, chết mấy mạng mà lại không tìm thấy xác.

Linh Lan tuy là con gái nhưng không tin mấy thứ ma ma quỷ quỷ, nếu sợ thì đã bị vong hồn của lão bố đẻ và lão bố nuôi ám chết từ lâu rồi. Hơn nữa dù có thật thì cô cũng bất chấp, đối với Doanh Tử, an nguy của Linh Lan là trọng yếu nhất.

Từ căn nhà dường như phát ra một chùm sáng vàng nhợt nhạt, có cảm giác nó như một cái động tâm tới cực hạn, ẩn sâu bên trong đó là nơi ở của một

con ác lang đang trừng trừng âm hiểm nhìn ra ngoài, đôi mắt trông theo con mỗi xuẩn ngốc từng bước tự mò vào nấp mạng.

Doanh Tử theo bản năng không dám thờ mạnh, rất muốn gọi Linh Lan nhưng dường như tiếng nói bị tắc trong cổ họng. Cô dò dẫm từng chút tiếp cận ngôi nhà bỏ hoang đã lâu năm, nhưng ngay sau đó một vật cứng rắn ập đến, con đau tột cùng từ đầu truyền tới, Doanh Tử ngã xuống.

Khi cô tỉnh lại, không biết đã trải qua bao lâu, xung quanh vẫn tăm tối, giữa sàn nhà trống trải sáng sủa có một người đang rộng tứ chi, bất động không nhúc nhích. Là hôn mê bất tỉnh do thuốc hay do hành hạ?

Doanh Tử muốn kêu, phát hiện mình bị bịt miệng, cô giãy giụa, cơ thể bị chới hai chân hai tay, khó nhọc nhúc nhích, lại nhận ra dường như có thứ gì níu giữ.

“Mày nằm yên đây đi, đừng phá hỏng buổi lễ, chộc tao nổi giận thì chết không êm ái đâu. Có điều, vì mày theo tới tận đây, nên rất nhanh thôi tao cũng sẽ cho mày đi theo cô ta”.

Doanh Tử giật mình xoay đầu lại, giọng nói có chút quen biết, trước kia khá ôn hoà đậm nhạt, bây giờ còn thêm sự sắc lạnh ác độc khiến người ta rùng mình kinh hãi. Chính là khuôn mặt tuấn nhã của Hồng Công Dã.

Có lẽ nào người nằm kia là Mai Linh Lan?

Doanh Tử bắt đầu kịch liệt giãy giụa, cổ lết ra chỗ Mai Linh Lan, Hồng Công Dã vung chân, cú đá thật mạnh hất cô đập vào vách tường.

Doanh Tử lại gắng gượng lết tới, ú ớ bắt lực trong miệng.

Mái nhà bị thủng lỗ lớn, trăng khuyết trên cao vừa vắn đi ngang qua, ánh sáng mờ ảo lọt xuống chiếu lên hình hài bị giam cầm giữa một vòng tròn được vẽ bằng mực đỏ, cũng có thể là máu lợn.

Theo quan niệm dân gian để giảm nhẹ vận hạn xua rủi gọi may, người xưa thường làm lễ cúng sao giải hạn hàng tháng tại nhà ở ngoài trời hoặc tại Chùa với mục đích cầu xin vị thần chiếu mệnh phù hộ độ trì.

Theo nguyên lý Cửu Diệu, mỗi người vào mỗi năm ứng với một chòm sao chiếu mệnh, 9 chòm sao này xuất hiện nhất định trong tháng, vì vậy khi làm lễ giải xui, bần đặt hướng lạy, nội dung màu sắc bài vị, số lượng nến sơ đồ cắm đèn khác nhau.

Trên bàn bài vị quét sơn đỏ ghi dòng chữ “Bắc Phương Nhâm Quý Thủy Đức Tinh Quân”. Dưới đất ở phương Bắc thấp 6 ngọn nến xếp vòng tròn quanh một người, trên bụng đặt ngọn nến thứ 7. Đề ngọn nến đứng vững, ắt hẳn người đó đã được tâm thuốc mê.

Đây là cách tế lễ đối với vị Phúc Lộc tinh Thủy Diệu. Có điều, chưa từng nghe nói cần vật hiến tế là người. Hai tên điên khùng nào thần kinh nặng này, không biết nghe từ tên thầy bùa biến thái nào xui đại.

Tên Hồng Công Dã thấp ba nén hương, vái 7 cái, bắt đầu làm rằm khấn cầu.

Sau khi hương cắm vào bát nhang, từ trong bóng tối, một hình thù trầm lặng khác bước ra, trên tay cầm một vật gì đó bước gần tới vị trí Mai Linh Lan. Khi kẻ đó tiếp cận với thứ ánh sáng duy nhất, soi lên hình dáng không mấy xa lạ, gã Hoàng Lương Mộng, tay cầm chiếc riêu bồ cùi, lưới riêu sáng bóng loé lên tia sáng hung hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 10: Nhân Sinh Sở Đoãn, Cường Cầu Đồi Thay

Mai Linh Lan vẫn mê man, không mấy may cảm nhận thấy mối nguy hiểm cận kề.

Phùng Doanh Tử bị đánh vào đầu, máu đã thôi chảy, dính bết vào tóc, nhưng con đau âm ỉ hành hạ khiến cô choáng váng muốn nôn mửa.

Chân tay đều bị trói, chỉ có thể cuống quýt như trùn trườn tới, gian nan muốn đứng lên lại bị Hồng Công Dã dùng khúc gỗ đánh vào bụng, loạng choạng ngã xuống, đúng lúc ấy một dải huyết quang như tia nước phun tới, vẩy lên mặt, ấm nóng lại khiến toàn thân cô lạnh lẽo như dính hàn băng.

Hoàng Lương Mộng vurun chiếc riêu bồ cùi lên cao, mạnh mẽ hạ, một tiếng phập khô khan cứng nhắc, một chất lỏng màu đỏ văng lên, chiếc riêu thô bạo dút ra, màu đỏ tươi lủ lợt lan chàn, dưới ánh nến lấp láy nhảy múa, phát ra sắc thái kinh tâm.

Người điều khiển chiếc riêu mặt đột nhiên biến sắc, kinh đảm nhìn cảnh tượng hãi hùng, tựa như hoảng hốt nhận ra sự việc nghiêm trọng vượt mức kiểm soát, khó lòng chấp nhận.

Hồng Công Dã thấy cô điên loạn không chịu an phận, lại tung chân đá Doanh Tử văng tới một góc. Miệng bị dán băng dính, cô chỉ có thể phát ra âm

thanh ú ó yếu ớt vô nghĩa.

“Mày muốn bỏ? Tao cho mày lét cũng không được”.

Dứt lời gã dụng lực phang mạnh khúc gỗ xuống chân cô. Âm thanh nứt vỡ của xương cốt bản thân vang lên, Doanh Tử đau tới ứa nước mắt, cơ thể cong lên rồi căng lại, đau tới phát ngất.

Gã không dừng lại, vẫn liên tiếp đánh xuống mấy cái, gương mặt biểu lộ nửa chán ghét vừa tinh tươm như người ta đập gián. Doanh Tử lại từ trong đau đón xương cốt bị vỡ vụn mà tỉnh lại.

Gã thấy Doanh Tử thoi thóp thở khó khăn như cá mắc cạn, dừng tay, lại thấy Hoàng Lương Mộng lưỡng lự liền gần giọng.

“Lương Mộng, cậu giờ phút này còn chần chừ do dự cái gì? Giết cô ta số mệnh tôi mới thay đổi được.Đừng quên đây chính là chủ ý của cậu. Đã xuống tay rồi, không còn đường lui nữa đâu”.

Hồng Công Dã bước tới bên gã, cầm lấy cánh tay đang buông xuôi có chút vô lực, nài nỉ dụ dỗ.

“Đừng lưỡng lự nữa, sắp 23 giờ rồi...Sau chuyện này tao sẽ cắt đứt quan hệ với tất cả bọn con gái, sẽ chỉ trú tâm vào việc diễn xuất. Mày trở về làm quản lý cho tao, mọi chuyện tao đều nghe theo mày, đều do mày sắp xếp, được không?”

Hoàng Lương Mộng nghe thế, sắc mặt dần trở lên kiên định, gương mặt chỗ sáng chỗ tối tựa như đeo một lớp da gỗ góc cạnh quỷ dị, nhếch khoé môi mỏng nhọn nhát, trong hốc mắt dài nhọn loé lên tia nhìn dã thú hung dữ.

“Lần này mày tốt nhất không nên nuốt lời. Tao sẽ không nhượng bộ nữa đâu. Đừng khiến tao phải trở mặt tuyệt tình.”

“Chuyện đã tới nước này, tao sẽ không nuốt lời. Mày hãy tin tao lần cuối đi.”

Một nhát lại một nhát dứt khoát bén ngọt giáng xuống, phân cơ thể nạn nhân thành 5 khúc, chặt rời tứ chi, đơn giản bình tĩnh cứ như thể cắt ngô sen.

Hồng Công Dã đốt một đám tiền giấy, vừa đốt vừa vắt nó rải rác tứ lung tung. Gã đi vòng tròn xung quanh vật hiến tế, trong miệng tiếp tục khấn vái ước cầu.

Tiếng lảm rảm tụng niệm phảng phất như đọc thứ ngôn ngữ từ thời viễn cổ hồng hoang, nó như có sinh mạng, bám dính vào thứ không khí đen đặc khô quánh, chui vào não người ta mà câu thi dẫn hồn.

Giấy vàng mã bị đốt nhẹ nhàng bay lên, từng đốm sáng như những linh hồn lạc lõng thuộc về chốn ma giới, lượn lờ khắp căn phòng rồi nhanh chóng tắt đi.

Không gian như khoác một tấm lưới sọc ngang sọc dọc can cài, đứt đoạn nhập nhằng làm cho cảnh tượng càng méo mó vẩn vơ, không đồ vật gì trông sắc nét vuông cạnh được. Ngay cả hai hình hài kia cũng chẳng còn thấy giống dáng người, mà tựa như thứ gì đó chấp vá đắp tạm thành, quỷ dị như kẻ dẫn vong.

Doanh Tử hai chân đã vô dụng vận lực, tay bị trôi ra sau lưng, muốn giống giun dế di chuyển cũng không đủ khí lực vận dụng, chỉ có thể gất gao mở lớn đôi mắt thu thần ảnh nạn nhân về võng mạc.

Những ngọn lửa run rẩy leo lắt trực tắt, như tàn dư của oán hồn tích lũy, mang theo tà khí cực đoan càng khiến không gian quái dị, như một phần chốn âm tào địa phủ tách ra.

Trong biển ánh sáng chết chóc, một thứ trắng loá mắt đột ngột hiện ra.

Thứ đó cười với Doanh Tử, nó ngồi xuống đối diện, chất giọng âm lãnh, phảng phất như u hồn đã quỷ cất tiếng tru trọc.

“Muốn sống hay chết?”

Đôi mắt Doanh Tử vẫn đầy tia máu, như biến thành hai quả cầu lửa, hùng hực hung hiểm và ác độc, nhưng từ hai hốc mắt, dòng lệ âm thầm lăn chả tuôn rơi, thê lương bất lực, bị ai khôn cùng.

Nó xé miếng dán nơi miệng Doanh Tử, cô liền há to, điên cuồng gào lớn, âm thanh tràn đầy căm phẫn, như con thú bị dồn tới bước đường cùng, tuyệt vọng bế tắc nhưng oán hận ngút trời cao.

“GIẾT, GIẾT, GIẾT, GIẾT, GIẾT, GIẾT, GIẾT.”

“Vậy là muốn sống báo thù phải không?”

Nó thoải mái xoay xoay con dao nhỏ trong tay, đứng lên tiến về phía Mai Linh Lan, mũi dao nhọn rạch xuống một đường trên cổ, không còn giọt máu nào chảy ra.

Rồi những ngọn lửa bùng cháy hung tợn hơn, tiếng lửa thiêu đốt phát ra như tiếng dã thú nhai xương, lạnh lẽo tàn khốc.

Doanh Tử hung hãn mà bị thương trùng trùng nhìn biển lửa, cổ họng vẫn gào gào thoát ra, âm thanh đã khản đặc mà run rẩy nhưng không thể dừng lại.

Mọi thứ dần bị sức mạnh tàn bạo không cách gì ngăn cản đó thiêu đốt, nhanh chóng theo nhau sụp đổ. Cây cột nhà rã rạc mấy cái, lung lay ngã xuống, đè lên chân Doanh Tử.

Nó cản trọng rạch lấy lớp da mặt của Linh Lan, nhưng thao tác thật thông thuận liền mạch, cứ như thể đã làm chuyện này vô số lần.

Rồi nó tiến trở về chỗ Doanh Tử, đơn giản tung chân đá cây cột nhà, khí lực thật lớn vác cô lên, bước ra khỏi đám lửa hung ác liếm tới.

Nó vắt cô ra khỏi ngôi nhà gỗ bị bỏ hoang phế lâu năm, Doanh Tử xoay đầu nhìn, khung cảnh rực cháy điêu linh, như lễ hỏa táng. Đôi môi bị cắn nát bấy tự lúc nào, máu tươi rỉ ra trông như thể cô vừa uống máu của ai xong. Cơ thể bầm dập tới tấp, nửa thân tàn phế đau nhức tột cùng cũng không bằng một phần thống khổ bị thảm trong tim.

Khi Doanh Tử tỉnh lại, biểu tình đờ đẫn, quầng mắt thâm đen nhưng hốc mắt lại đỏ quặng, không chút sinh khí nhìn trời tằng sáng.

Doanh Tử nằm trên đám cỏ đầm sương bên mép hồ nước, trước mắt ngôi nhà chỉ còn đồng tro tàn, khói nhọt nhọt vẫn còn lan toả uốn lượn, bốn bề núi đá xanh xám sắc lạnh vây quanh, âm trầm tịch liêu.

“Hai tên đó trước khi bỏ đi còn hoá thiêu mọi chứng cứ. Hi hi, chỉ là không ngờ sẽ bị tôi phá hư. Sau này cô định xử lý bọn chúng thế nào?”

Phùng Doanh Tử giật mình tròn mắt, bấy giờ mới phát hiện bên cạnh có người.

Người ở bên trang phục cũng không có cái gì quái đản dọa người, chính là sừng sốt cùng kinh nghi bởi vẻ đẹp xuất chúng.

Một nữ nhân tóc óng mượt như tơ vàng dệt thành, dưới ánh nắng mặt trời tán sắc ra kim quang hoa lệ khiến người ta nín thở. Đặc biệt là đôi mắt vàng yêu dị mà rực sáng như ngọc thạch hoàng kim, trong veo như pha lê tán sắc ra mị lực long lẫy.

Này môi này mũi, đều là mỹ mạo diễm lệ tới cực điểm, so với đám minh tinh son phấn cậy nhờ càng vượt trội nổi bật, nhìn một lần liền nhớ mãi không quên. Dương quang nhàn nhạt chiếu vào suối tóc bóng bẩy như tơ gấm thượng đẳng, chiết xạ ra quang mang tươi đẹp huy hoàng, giống như nữ thần trong truyền thuyết cổ xưa tái hiện.

Nếu là buổi tối xuất hiện nơi hoang vu vắng vẻ này, nhất định khiến người ta liên tưởng tới xà tinh câu nhân hoá thân. Ngược lại bây giờ là ban ngày, nhìn thấy nhất thanh nhị sở, quần áo khoác trên người tuy giản dị đơn bạc vẫn có thể mặc lên phẩm vị thướt tha mà quyến rũ mê người, tựa như giai nhân xa xưa trong danh hoạ bước ra, nói không rõ vẫn là thực hay hư.

Người đó nhìn bốn bề một chút, nhẹ giọng.

“Xung quanh núi cao như miệng phiếu hút khí, chính giữa là hồ nước nơi sinh khí, trong hồ có gò đất nhô lên là tụ khí. Thật đáng tiếc, phong thủy tốt đẹp bậc này lại bị một cái thủy điện con con huỷ hoại, núi không sinh mộc, thủy không vận động, khí có vào mà lại không lưu thông, ách tắc ở đây, sớm muộn ô uế. Tà khí đến bây giờ thật dồi dào nha.”

Doanh Tử không quan tâm mấy cái đó, thều thào hỏi, giọng lạc hẳn đi như người khát nước.

“Cô chính là người tới cứu tôi?”

“Chỉ là nhắc tay chỉ lao.”

“Cô là người bản địa ở đây?”

“Chỉ là tình cờ đi ngang qua, cảm thấy hứng thú lên dừng chân. Phải rồi, bọn họ nào phải tệ sao tiêu trừ tai hoạ đơn thuần, đây chính là gọi ma quỷ tới quần thân nha. Ha ha, thật ngu xuẩn hết sức. Trời tạo nghiệt còn có thể tránh, tự tạo nghiệt chỉ có diệt vong.”

Như sự nhớ ra điều gì cực hệ trọng, Doanh Tử đột nhiên bạo giận, hung hỏ lao tới đối phương lại quên chân bị thương nặng, huyết nhục còn nát bấy, trông không khác gì khúc giò heo nướng cháy cạnh trên than hồng. Doanh Tử ngã oạch xuống, đau đến toát mồ hôi lạnh.

“Cô đã lấy da mặt của Linh Lan? Cô tính làm gì? Tại sao lại làm thế?”

“Ai da, bình tĩnh đi. Cô không phải muốn tính kế bọn họ sao? Chúng ta hiện giờ lạnh lẽo bình an trở về, dọa chết hai tên đó?”

“Chúng ta? Cô giúp tôi?”

“Tôi rất thích hoá trang, đóng những vai khác nhau ngoài đời, trải nghiệm rất tốt. Dùng chính da của nạn nhân diễn một tuồng kịch sống lại báo thù?”

Doanh Tử nắm hai tay lại thành nắm đấm, bả vai gồng lên, run rẩy vì giận giữ, vừa bị phần vừa chưa xót nói.

“Sống? Linh Lan không còn, tôi còn tồn tại làm gì? Vẫn là nên chết đi. Chết ngay lúc đó, liền được gặp cô ấy.”

“Ài, lúc đó rõ ràng cô luôn miệng nói giết người, sao bây giờ lại hối hận đổi ý rồi? Muốn để cho hai tên đó tiện nghi sao?”

Doanh Tử nắm tay càng chặt, gân xanh nổi đầy, vì tức giận mà không khống chế được lực đạo, run run lợi hại, cơ hồ có thể cảm thấy móng tay cắm sâu vào da thịt khiến máu chảy ra, răng nghiến chặt, âm thanh oán hận từ đó bật ra.

“Đương nhiên không. Giờ tôi sống là vì điều đó.”

Cô ta dìu Doanh Tử bơi qua sông, rồi lại còng vòng vo cả tiếng mới thấy đường nhỏ. Lại từ đường nhỏ cuộc bộ thêm một tiếng nữa mới ra quốc lộ thì dừng lại uống nước.

Doanh Tử mồ hôi đầm đìa, toàn thân phát lạnh, hẳn là mất máu nhiều quá, yếu nhược phát sốt.

Cô ta lục tìm trong túi chút thuốc bột rắc xuống, 10 đầu ngón tay Doanh Tử tức khắc bấu vào hai bắp đùi, cơ thể cong lên ngửa ra sau, môi mím chặt, hít ra thở vào từng đợt khí như băng giá, mồ hôi lạnh càng túa ra như xông hơi, sắc mặt tái nhợt lợi hại, tưởng như thứ bột trắng trắng kia là muối biển.

Cô ta lại kiểm chút vật liệu nẹp vải gia cố hai cẳng chân, đưa cho Doanh Tử uống mấy viên thuốc đen đen, khuôn mặt cô nhăn lại kinh tởm tựa như bắt nếm phân.

Doanh Tử khàn khàn giọng, thần sắc suy nhược, thể trạng yếu ớt, cảm giác khí lực mỏng manh, như chỉ còn một tia sinh mệnh gắt gao chống cự.

“Thứ cô rắc lên vết thương thật lợi hại. Sau này cho tôi một chút, dùng để đối phó hai tên đó trước khi chết cũng tốt lắm.”

“Đây là đang vót cái mệnh của cô. Tôi không bao giờ tự tiện động thủ, trừ phi người ta yêu cầu. Cho nên, sau này cô không cần mệnh khổ này nữa, thì tôi lấy. Phải rồi, tôi tên Vọng Đô Diêm Thành, cô tên gì?”

Doanh Tử nửa tỉnh nửa mê, hàm hồ suy yếu hỏi.

“Phùng Doanh Tử... Diêm Thành, cô cần tôi trả công thế nào?”

“Hắc hắc, thứ tôi cần chính là...dương khí của con người nha.”

Doanh Tử mê mê man man dựa lưng dưới một tàng cây, chờ một lúc lâu mới thấy một chiếc xe trở hàng loại nhỏ lăn bánh tới. Diêm Thành vội vã đứng lên, ở bên đường sốt ruột vẫy tay. Lái xe từ xa nhìn thấy cô gái xinh đẹp như hoa ngư ngọc, có muốn không dừng cũng không được.

Cô khần khoản xin đi nhờ, lái xe liếc nhìn thấy Doanh Tử nửa thân tàn tạ cũng nảy sinh chút hảo tâm gạt đầu đồng ý.

Lái xe xuống xe định giúp đưa Doanh Tử. Vọng Đô Diêm Thành lại thể hiện khí lực hơn người, liền ôm lấy Doanh Tử, cứ thế trước mặt một nam nhân cao lớn khỏe mạnh mà đặt cô ra sau xe.

Doanh Tử mơ mơ hồ hồ thiếp đi cho đến khi được Diêm Thành đánh thức nói tới bệnh viện rồi. Trong người Doanh Tử còn chút tiền mặt liền nhờ cô giao cả cho gã lái xe.

Diêm Thành giúp cô nhập viện, cô lại giao cho Diêm Thành chìa khoá nhà nhờ mang tiền tới đóng viện phí.

Doanh Tử nằm hôn mê mấy ngày trong bệnh viện, lúc tỉnh lại liền thấy một gương mặt quen thuộc mỉm cười đối lại.

Gương mặt nhìn ngấm từ thừa bé, người duy nhất mang lại cho Doanh Tử một tuổi thơ bi thảm có thêm những trường đoạn ấm áp ngọt ngào.

Cùng nhìn nhau mà trưởng thành, sớm tối kề cận, khăng khít không rời. Ất hẳn trong mơ vẫn luôn xuất hiện, lại thân thiết trò chuyện, tựa như lúc còn sống, nào đã từng mất đi.

Doanh Tử hẳn mừng như phát điên, hốc mắt nhanh chóng hoe đỏ, ầng ằng lệ nóng, tuôn rơi đầm đìa. Mở miệng muốn nói, nhưng không thanh âm nào phát ra, nghẹn ngào khôn xiết.

“Bè ngoài rất giống sao?”

Giọng nói vui vẻ vừa phát ra, Doanh Tử tức khắc đĩnh chỉ cơ mặt, bàn tay vuron lên giữa không trung cũng ngưng lại như hoá đá, ánh mắt mờ mịt hoang mang.

“Tôi tốn rất nhiều công phu cho bộ mặt này, giọng nói và khung xương đều đã được điều chỉnh cho thích hợp. Nếu như qua mặt được cô, vậy không lo những người khác.”

Doanh Tử ngây ngốc nhìn, chớp cũng chẳng dám.

“Cô cứ ở đây an tâm từ từ dưỡng thương, tôi đã bỏ tâm bỏ công nghiên cứu một chút đời sống của cô ta, sẽ không sai đâu?”

Doanh Tử tự gắng gượng ngồi dậy, nhìn đăm đăm người bên cạnh, ảo não, nặng nề nói.

“Cô ấy lúc ngưng ngưng thường có thói quen vén tóc, khi trầm tư thường có thói quen đồ cằm, khi vui vẻ bàn tay thường đan vào nhau, khi buồn sẽ ngồi bó gối một góc. Lúc nói chuyện với người lạ thì có chút khản trương, với người thân quen thì lại cực dễ tính.”

Doanh Tử vươn tay, nhẹ ôm lấy cô, gác cằm lên vai, giọng nói ôn nhu hoà nhã vẫn có một tia run rẩy khó không chế, tựa như đồ dành hải tử, bất lực không biết phải xoay xở thế nào, cũng tựa như an ủi chính bản thân mình.

“Cô ấy rất thích ăn cá nhưng lại sợ hóc xương, thích ăn cua nhưng lại ngại bẩn tay, có thói quen tắm trước khi ăn, ăn xong liền lăn ra ngủ, lúc ngủ lại không nề nếp, thường vung chân đá tay...”

Doanh Tử càng nói giọng càng nhỏ dần, cuối cùng tựa như chỉ còn văng vẳng trong đầu. Nước mắt cũng chảy ướt đầm vai Diêm Thành. Doanh Tử dần chìm vào giấc ngủ mỗi một.

Tình trạng gãy xương rất nghiêm trọng, Doanh Tử mất 4 tháng mới liền lại, lại thêm hai tháng vật lý trị liệu mới hoạt động được bình thường. Trong khoảng thời gian đó tin tức về hai tên kia đều do Diêm Thành cung cấp.

“Linh Lan, tên Hồng Công Dã trở thành sao hạng ưu, thật sự vận mệnh đã thay đổi?”

“Cái này sao? Cô hiểu hình nhân thể mạng là sao không? Chính là lúc tế lễ, đốt một cái người giấy có viết tên tuổi ngày tháng năm sinh của kẻ gặp hạn, thì nó sẽ mang đi xui xẻo của chủ nhân. Có điều mệnh do trời định, muốn tự đổi thay cũng không thể chỉ bằng một đêm khấn cầu. Ngoại lệ có một loại tà thuật có thể tạm thời lôi kéo hồng phúc che mắt tai ương. Đầu tiên tìm một người khác giới có bát tự tương tự, cái này thực sự rất khó, sinh trùng khớp từ ngày giờ tới tháng năm, cực kỳ hiếm thấy, biến người mệnh mông, giống như mò kim đáy bể vậy. Nhưng chỉ cần tìm thấy vậy liền có thể làm cho kẻ đó gánh hết mọi tai hoạ, không những thế còn được hưởng lợi từ may mắn cả đời của kẻ chết thay chuyển sang.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Kẻ Dọn Xác

Mặc dù Vọng Đô Diêm Thành ngày ngày diễn vai Mai Linh Lan diễn đến sắp tâm nhập thần, dung mạo giọng nói càng không chút sai biệt, nhưng Phùng Doanh Tử vẫn tỉnh tường nhận ra, đồng giả dù sao vẫn chỉ là giả, mãi mãi không thể chân chính thay thế được thật. Thỉnh thoảng trên khoé miệng cô ta lại lộ ra một mặt cười tựa tiêu phi tiêu, dị quang có chút khinh bỉ coi thường, khoé mắt vốn loan loan cong cong chột sác bên âm hàn, khiến Doanh Tử không khỏi trần kinh rồi khô não.

Diêm Thành đưa ngón tay miết miết cánh môi hồng trơn bóng.

“Trung nguyên tết cũng là Quỷ lễ, phạm vào đêm rằm, dùng máu khai môn, dẫn ma gọi quỷ, dùng mạng đổi mệnh sẽ đạt được giao kèo nhất định. Nhưng hôm đó là ngày 21 âm lịch, lễ sao Thủy Tinh không có cái gì sai phạm, sai phạm ở đây chính là huyết quang sát ý, mở đường dẫn lối cho thứ không sạch sẽ mò đến”.

“Thứ không sạch sẽ?” Doanh Tử cũng có chút tò mò hứng thú.

“Thấu Trầu là một loại quỷ quyết, sau khi lễ xong sẽ bám lấy thân chủ, ngày qua ngày âm thầm hút lấy thọ mệnh, đổi lại, cách mệnh xoay chuyển đạt được như ý. Truyền thuyết viết rằng, Thấu Trầu là Phù Dung tiên tử trên thiên đình, dung nhan mỹ diệu mà tâm lòng cùng quảng đại, vì thương xót chúng sinh cơ cực mà nở rộ tô điểm. Một lần tò mò nhân gian không biết được mình chăm sóc đã khởi sắc tới đâu bèn chón xuống nhìn.”

Khoé môi Diêm Thành xinh đẹp lại nhếch lên một cung độ khiến cho tư dung càng kiều diễm, nhưng phảng phất có chút chế giễu bồn chột.

“Phù Dung tiên tử đi đến nơi đâu cũng chỉ nhìn thấy quang cảnh lầm than, nông dân cần mẫn mà vẫn túng thiếu đói nghèo, thương nhân xảo trá lại chỉ biết đầu cơ trục lợi, quan trên cao ngạo lại chỉ biết tận lực vơ vét, thiên tử sống trong cung vàng điện ngọc, ngày ngày tận hưởng hoan ca, nào biết dân chúng ngoài kia thiếu ăn thiếu mặc. Phù Dung tiên tử tức giận, gây ra một trận đại dịch.

Vị thần đó khiến con người rơi vào giấc ngủ sâu, trầm mê trong những giấc mộng đẹp, xoa dịu hiện thực tàn khốc, ngụy nạn không lối thoát trong bể dục vọng ảo tưởng, mãi mãi không tỉnh lại.

Thiên thượng biết tin đây Phù Dung tiên tử vào cõi Atula, là một á thần nửa tiên nửa quỷ. Nhưng vì nàng giết người không phải vì tư lợi cá nhân nên thiên thượng lại khoan dung đưa ra một điều kiện, nếu hoàn thành 1 ngàn việc tốt, tiên khí sẽ tự động thu thập, từ đó phục chức về trời.

Ban đầu Phù Dung tiên tử cũng cảm tạ tuân mệnh, sau lại thấy con người mãi u mê chấp nhất, cuối cùng chỉ còn lại giao ước đồng đẳng, ta cho người phúc khí, người cho ta thọ mệnh.”

Doanh Tử lắng lắng ngồi nghe, ánh mắt xa xăm, cô liêu tịch mịch, nhưng sắc lạnh xa cách. Diêm Thành nhìn nhìn cô, ánh mắt loé lên ánh nhìn khác lạ, có chút vô dục vô cầu nhưng cũng ngạo mạn tùy hứng, vừa yêu mị vừa tà khí.

“Tôi nói cô hay, số mệnh chính là cái kiêu, dù cô nỗ lực cỡ nào kiên trì cỡ nào, kết quả vẫn không như sở liệu. Chính là cái kiêu giống như Mai Linh Lan hay Hồng Công Dã, rõ ràng có dung mạo có năng lực lại không hiểu sao cứ lu mờ nhiều năm trong cái thế giới ánh đèn đỏ. Một số người khác tựa như thiên chi kiêu tử, chỉ cần đứng lặng yên, ánh hào quang của bản thân tỏa ra đủ sức lay động toàn bộ xung quanh. Cô nói, vì có gì bọn họ không thua kém là mấy lại cách biệt một trời một vực? Cô nói, nếu có phương thức thay đổi, cô có nguyện ý chọn lựa, rũ bỏ thể xác, bán đi linh hồn?”

Doanh Tử xoay đầu nhìn Diêm Thành hồi lâu, cuối cùng vươn tay sửa chút tóc lộn xộn trên gương mặt cô ta, đáp lời không ăn nhập.

“Nghe nói cô đang hợp tác với lão Tàn Tiên Vu. Đó là đạo diễn khá có tiếng tăm trong mảng phim điện ảnh hành động, không ngờ cô lại được chọn làm vai nữ chính. Lúc trước Linh Lan từng nói, đề trở thành người nổi tiếng thực sự cần rất nhiều yếu tố hội tụ. Cô ấy tự biết bản thân không có bối cảnh hậu thuẫn, không có gia thế chống lưng, có thể nhận được nhưng vai nhỏ cũng đủ cảm kích rồi. Nơi hào nhoáng đó luôn có những diễn viên không chịu đựng được việc làm nền cho kẻ khác, dần dần đánh mất đi nhiều thứ, bỏ lỡ đi nhiều việc, vì kiếm tìm một cơ hội vươn lên mà sẵn sàng bán thân cầu vinh...”

Diêm Thành hắc hắc có chút giảo hoạt, đôi mắt cũng có tia ranh mãnh, thả Doanh Tử ra, lôi một xấp giấy đưa sang, mỉm cười duyên dáng nói tiếp.

“Doanh Tử, hai tên đó tạm thời chưa cần động vội. Thứ nhất Thửu Trửu là rất coi trọng con mồi của nó. Đẳng nào thọ mệnh bọn họ cũng không còn nhiều, đợi thời cơ chín mùi xuống tay cũng chưa muộn. Còn nếu cô không chờ được, cứ muốn nhắm tới, chỉ sợ mất cả chì lẫn chài. Bây giờ cô đi lại ổn rồi, đây là danh sách thân nhân của hai tên đó, tôi giúp cô tìm kiếm tư liệu, cô chỉ việc hành động...”

Doanh Tử cầm tờ giấy, có chút mờ mịt không rõ, người cần chết là hai tên kia, liên quan gì đám này.

Ánh mắt Diêm Thành đột nhiên biến đổi, loé lên thất thái quang sắc, lay động, xoáy tròn, mà mị yêu diễm, tựa như vực thẳm xoắn ốc, lung linh bảy màu câu đi linh hồn, mê muội tuân theo, trầm luân tình nguyện. Diêm Thành cầm lấy bả vai Doanh Tử, xoay lại đối diện, ngón tay nâng cằm để mắt cả hai giao nhau.

“Chỉ hai tên đó chết thì không đền hết tội. Kéo hết đám người thân bọn họ xuống, trả giá như vậy mới tương xứng.”

Doanh Tử dờ dẫm nhìn vào cặp mắt yêu dã, lặp lại.

“Hai tên đó chết cũng không đền hết tội. Kéo hết đám người thân bọn họ xuống, trả giá như vậy mới tương xứng.”

Doanh Tử ngầy ngậy ngô ngô gật nhẹ. Khoé mắt Diêm Thành trở lại bình thường, khẽ vuốt ve mặt cô, tựa như cung chiêu, mỉm cười hài lòng tao nhã nói thêm.

“Si Mị là thú cưng của tôi nhiều năm, trong thời gian này tạm thời giao cho cô tiếp quản. Nó thích bám vào nữ thân nhưng lại chỉ hút dương khí nam nhân. Cô dựa theo bản danh sách này, tính toán thời gian địa điểm, cứ cách vài ngày giết một người. Cô không cần có mặt ở hiện trường, chỉ cần cách nạn nhân trong vòng bán kính 30m, đợi nó xong việc trở về thì dõn đi.”

Việc Mai Linh Lan xuất hiện nhất định khiến hai tên đó run sợ xanh mặt lại không thể tố cáo là giả mạo. Lại biết Phùng Doanh Tử cũng không có chết cháy, hai kẻ vốn đã chết lại cứ thể tồn tại, nhất định bọn họ kinh sợ không thôi. Sau đó người thân lần lượt chết đi, ban đầu cũng chỉ cho là tình cờ trùng hợp, nhưng càng về sau mọi chuyện càng vượt tầm kiểm soát, bọn họ không cách nào tưởng tượng nổi, ngày đêm bất an lo nghĩ, khi nào thì tử thần gõ cửa viếng thăm?

Cho nên, sau khi Hồng Công Dã chết, tên đồng phạm không chịu được ác mộng dày vò, tìm tới phát tiết, thực chất cũng chính là, van cầu sớm được ra đi.

Nhân sinh nơi hồng trần, bất quá chỉ là sự giằng co giữa không cam tâm và cam tâm. Thuận theo thì sao, không thuận theo thì sao? Ma tại tâm mà sinh, đường những tội lỗi ác nghiệt chính là lòng người, tìm cách hãm hại cũng là hại chính thân mình. Cố gắng leo từng bước như thế, rốt cuộc đổi lại được gì?

Sáng hôm sau Tư Đồ phái một lái xe trở chúng tôi về nhà, gã trao một khoản tiền mặt không nhỏ, có điều sức ăn của Ưu Đàm không thể xem nhẹ, nếu không tiết kiệm, e vài tháng sau phải gặm lương khô uống nước lọc.

Chiều muộn 30 tết, chúng tôi đi ngang qua nghĩa trang Vạn Hoa Thọ. Lúc xuống xe, tôi móc một ít tiền cho tài xế, nói một câu cảm ơn lại một câu chúc phúc, tuy không phải trả tiền xăng xe cũng coi như lì xì lấy may, tiễn người ta quay trở về.

Bảo vệ túc trực chỉ có một người, dù thể nào cũng cần ít nhất một người ở lại, chẳng ai muốn đón tết xa nhà, trừ phi nơi đó chẳng còn ai ngóng trông, hoặc bản thân không còn tha thiết.

Tôi biếu người đó ít tiền, nói từ phương xa tới muốn vào cúng bái người nhà, muốn mượn một cái bàn làm lễ, hai tay xách túi lớn túi nhỏ đồ.

Mùa đông trời thường tối nhanh, mới 6 giờ chiều mà đã lác đác sao giăng lấp lánh, không gian nơi đây vốn âm u tịch liêu, một trận gió lạnh vờn tới liền khiến đám lá run rẩy xôn xao, nhanh chóng chia lìa. Ở Nha rừng mình, đánh một cái hắt hơi rõ to, quẹt mũi, tôi chỉnh lại khăn quàng cổ cho bé cao lên, che quá nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cặp mắt trẻ thơ to tròn long lanh.

Tôi bày vàng tiền hương hoa, trái cây thức ăn, kín một bàn đủ thứ cho bữa cơm tất niên. Lại rót một chén rượu thơm, vừa làm vừa giới thiệu bố nuôi với Ông Nha và Ưu Đàm. Tiếng chuông lục lạc khẽ khàng đong đưa trên túi xách, một dải ánh sáng bạc vụt lên, khắc hoạ lên dáng hình mỹ nhân tuyệt sắc.

Tôi có chút sùng sốt, Bạch Ngân toàn là bất thành linh không báo trước chui ra, hơn nữa dung mạo như thiên tiên của cô ấy, cho dù nhìn thấy bao nhiêu lần, e là vẫn khiến người ta động tâm.

“Đương lão nhân gia, ngài hãy yên tâm siêu thoát, có tôi ở bên cạnh nhất định quan tâm chăm sóc Đương Dương chu toàn.”

Bạch Ngân chấp tay lại, lơ lửng giữa không trung mà làm bằ, sau đó nháy mắt với tôi, phượng mâu ẩn tình, lung linh mỹ diệu, tựa như đoá bạch liên hé nở, thanh khiết mà mị nhân, không nở dời tầm nhìn. Tôi chỉ cười nhẹ, không nói gì, cũng chấp tay lại trước bài vị. Tôi bảo Ô Nha, Ưu Đàm bắt chước làm theo, cùng vái ba vái. Tôi thấp hương xong lui ra.

Màu trời ở nơi này tựa như đại dương sâu thẳm, tinh tú điểm xuyết càng như pha lê mà nhấp nháy trên trọc. Không gian trống trải quanh hiu, chỉ có những bìa mộ lạnh lẽo trầm mặc, đám Vồng Tượng trơ mắt cảm nín, hàng cây bách lay bầy khuấy nhục, gió buốt giá tràn về quét lên vạn vật, trườn lên da thịt không được che đậy, se sắt hanh hao.

Tôi quay trở lại nhìn bài vị, nhẹ giọng hỏi.

-Bạch Ngân, cô nói lúc trước vẫn luôn ở nhà tôi, sao tôi không thấy?

Toàn bộ cơ thể Bạch Ngân như phủ một tầng lụa bạc, như tơ dệt sương giăng, mịn mờ mờ lung. Thủy mâu xanh nhạt linh động như thiên thanh hạ thủy, môi đỏ hàm tiêu, tuyệt sắc phong hoa không thể che đậy.

“Chuyện này chưa nói cho anh biết sao? Hồi đó tôi quả thật lượn ra lượn vào trong nhà anh như com bữa. Đương lão gia không nhìn thấy thì cũng thôi đi, người trần mắt thịt không tính. Nhưng Đương Dương, anh lúc đó thì quá dị biệt, anh không ngủ, nhưng mắt dù luôn mở lại không chịu lưu hình ảnh về vồng mạc, miêng càng như vỏ sò, ai cũng không cạy được. Một khoảng thời gian dài cứ như thế, có cảm giác anh như không tồn tại, tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận trên người anh một loại hắc khí cuốn thân bảo hộ, cho nên chỉ dám lén lút nhìn trộm. Về sau anh nhận thức được tình hình xung quanh rồi nhưng đoàn hắc khí đó dường như còn cô đặc hơn, rốt cục vẫn không dám lộ diện...”

Tôi trầm ngâm một lúc.

-Cô sợ?

“Đương Dương, bề ngoài anh rất vô hại, nhưng bản năng lại luôn mách bảo tôi không cần tiếp cận. Có một lần đến gần và tôi suýt bị thứ yên vụ mỏng manh câu mất hồn...”

Tôi xoay đầu nhìn cô, một chút ấn tượng chuyện trước kia cũng không có.

“Ừm, cái này quả thật có chút giống tên kia, mặc dù không mãnh liệt bằng nhưng về mặt hình thức thì tương đương.”

Tôi vô thức nhìn Ưu Đàm, “Tên kia” trong miệng cô ta ắt là Âu Tử Dạ.

-Bây giờ thì sao?

“Đương Dương, bây giờ anh không chế nó khá tốt, không còn là vấn đề đáng ngại. Nhưng mà cái lần anh tấn công tên đó...ý thức của anh dường như bị thứ gì xâm chiếm, hoặc giả bị kích thích biến đổi, trở thành...Ừm, một thứ thuộc về hắc ám.”

Bạch Ngân hoang mang lo lắng nhìn tôi, tôi nhìn lại, rồi rời ánh nhìn về phía Ưu Đàm. Là cái lần ở đầm nước lạnh, bọn họ nói tôi tranh chấp sùng thủy kỷ lân với Âu Tử Dạ, đánh một trận kịch liệt kinh nghi, lôi điện ác hiểm phá huỷ một góc hang, dương quang sáng rực thiêu đốt vạn vật. Bàn tay vô ý chạm vào con búp bê gỗ, rồi đi câu chuyện.

-Bạch Ngân, tôi vẫn luôn thắc mắc, cô vốn đang yên đang lành trú ẩn trong tấm tranh thêu, vì có gì chuyển nhà sang con búp bê gỗ này?

Một đầu tóc Bạch Ngân như tơ nguyệt se kết, phát phơ lay động, từng sợi suôn mượt uốn lượn trong không trung, ngân quang ẩn hiện lấp lánh dụ hoặc, như sương tơ như tuyết dệt. Hẹp dài mắt phượng mị nhân mê ly, lưu quang như thủy, oánh nhuận dị thường.

“Đương Dương, tôi nói anh nghe, bình thường sau khi con người ta chết đi, linh hồn thoát xác, vì oán niệm mà không muốn siêu sinh sẽ quanh quẩn ở nơi mình vong mạng hoặc nhập vào một vật chứa gì đó. Nếu vật chứa này di dời, đương nhiên vong bên trong nhờ thế cũng được chuyển địa điểm. Tôi chính là như vậy, theo thời gian tấm tranh này đã được chuyển tay nhau qua không biết bao nhiêu người, có điều lúc đó tôi dường như còn ngủ say bên trong, không hề hay biết. Mãi tới khi đến nhà anh, mới nhúc nhích thức dậy. Ừm, theo năm tháng bào mòn, ắt hẳn là rất lâu, ít nhất cũng phải hơn 300 năm trở lên, tấm tranh sẽ tựa như căn nhà bị hồng hộc nặng nề, tựa như phong ấn giam cầm bị phá vỡ. Tôi không thể lưu lại nên tìm một chỗ thích hợp khác cư ngụ vậy thôi.

Thấp hai lần nhang xong tôi đem tiền vàng đi đốt, xong xuôi lại bày đồ ăn ngay trước bài vị bỏ, bắt đầu đánh chén.

Tôi ngẩng đầu hít thở thứ không khí ít bị ô nhiễm bởi xe cộ dày đặc trong thành thị. Gió ở đâu liền chạy ào tới, bao bọc lấy cơ thể ấm nóng. Từ lúc nào tuyết lại nhẹ nhàng buông rơi, từng đợt từng đợt lất phất đổ xuống, khe khẽ đong đưa, như tấm màn rèm, phảng phất cô liêu giá buốt, từ tốn nhuộm cả đất trời trong một màu trắng xóa tĩnh khôi.

-Bạch Ngân, cô biết Si Mị là thứ gì không?

“Si Mị?”

Cô tự hỏi, rồi nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu. Tôi ngồi bên tự rót rượu tự uống, thỉnh thoảng giúp Ô Nha bên cạnh lau tay lau miệng bóng dầu mỡ.

- Thân cao lớn mập mạp, xa xa tựa như cây cỏ thụ, đỉnh ngọn có rất nhiều xúc tu vươn xuống vây bắt con mồi, nhưng không thể di chuyển được.

Bạch Ngân chớp mắt, lại trầm tư một hồi thêm.

“Duong Duong, anh còn nhớ cây Tử Cốt không?”

Tử Cốt, cái cây không lồ như bị hoá thạch, có thật nhiều lan đầu lâu sinh trưởng, hương hoa ngọt lịm câu dẫn động lòng, cùng với đám trùng Yên Mị sương khói hư ảo khiến người ta phân không được ảo thực, cũng là nơi có những quan tài Thi Kiển, kim quang như lưu ly, đường bên trong một chủng tộc gần như chiến thần bất tử, Ưu Đàm.

- Nhớ chứ, khi ấy tôi bị Âu Tử Dạ đánh cho không ít, may mà không gãy cái răng nào.

Bạch Ngân cười rộ, mắt phượng một mảnh thủy quang ngân lệ, ướt át mà ôn nhuận, hoa diễm mê ly, giống như linh tinh vũ khúc trên mặt hồ, ánh trắng bàng bạc kết thành từng dải khăn voan, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mái tóc dài phi phất trắng xóa như sương quang tuyết ánh, phiếm ra nhân nhạ ngân quang câu hồn.

“Tử Cốt thực chất chính là xác hoá cứng của một con Si Mị trưởng thành, gọi là Địa Quỷ, thần vật của Miêu tộc, đồng thời cũng là kẻ dọn xác.”

- Kẻ dọn xác?

Tôi có chút giật mình ngoài ý. Không phải nó chỉ ăn dương khí của nam nhân thôi sao?

Rượu cay nồng bên cạnh, mùa đông gió lạnh uống càng vào, rất nhanh chai một lít đã quá nửa. Bông Tuyết không còn bên cạnh, tôi giao cho Tư Đồ chăm sóc, cho nó theo bên chẳng hoá ra thành mây định vị, đưa vượn ra gấp thức ăn lại uể oải đặt xuống.

“Ở Miêu tộc có hai hình thức “táng” một là “Thực táng” tức là nhờ Địa Quỷ hoá kiếp dành cho nam nhân, hai là “Động táng” tức là nhờ Thiên Trạch hoá kiếp dành cho nữ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Kẻ Bên Trong Thờ Ơ, Người Bên Ngoài Nóng Vội

Bạch Ngân nói, Miêu tộc tồn tại chế độ mẫu hệ đa phu, ở Thông Lĩnh nam nhân chẳng qua chỉ là một món đồ chuyển tay nhau giữa các nữ nhân, phục vụ vô điều kiện không có bất cứ quyền lợi gì, thật sự giống nô lệ không lương. Có điều bọn họ còn được thường xuyên xuống núi, tham gia vào cuộc sống của Trung Hoa phồn vinh náo nhiệt. Nữ nhân thì tuyệt đối không thể, hiếm hoi xuất hiện một vài cô gái không chịu quy củ bó buộc, không kim được tò mò hiếu kỳ mà bất chấp mạo hiểm, xuất ngoại. Tựa như Hách Liên Vân Thái, giả nam nhân nhờ thân tín bảo hộ mà ra ngoài, sau bị truy đuổi nhiều năm.

Lúc đầu còn tưởng Địa Quỷ là thực vật nhưng khẩu vị lại là ăn mặn, điều này cũng không lấy làm khó tiếp nhận, mấy loài cỏ cỏ thảo thảo trong tự nhiên, biến đổi một vài bộ phận thích hợp trở thành cơ quan bẫy mồi sẵn côn trùng cũng không quá hiếm.

Địa Quỷ là một loại linh dị.

Không ai biết ban đầu nó xuất hiện tự bao giờ tại nghĩa địa phía tây, nơi có hồ thiên nhiên vừa sâu vừa rộng chuyên vớt xác nam nhân. Chỉ biết lúc đó Địa Quỷ tựa như sương đêm, ở giữa bãi tha ma bắt đầu hấp thu linh hồn người chết, ước chừng lác lư ở đó một khoảng thời gian cực dài, nó bắt đầu trưởng thành, trở lên cực kỳ cao lớn. Có thực thể rõ ràng thì cũng là lúc thích cắn nuốt toàn bộ thân xác tử thi, chân chính trở thành kẻ dọn xác, chân chính được gọi là Địa Quỷ, trở thành một trong hai thần vật của Miêu tộc.

Ô Nha nói, Địa Quỷ của Miêu tộc ở Thông Lĩnh đã có trên ngàn năm tuổi. Lại nghe đồn khi đủ nghìn năm thì cứ mỗi trăm năm qua đi nó sản sinh ra một “cây con”. Nếu nữ nhân giữ thứ đó bên mình, vậy thì không những tạo ra một loại sủng vật thần không biết quỷ không hay tùy ý giết người mà còn thông qua đó nâng cao năng lực thông linh của bản thân, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Bọn họ gọi là Si Mị.

Ô Nha rất ít khi xen miệng, thật ra bé thích cười ngốc ngốc chăm chú lắng nghe câu chuyện hơn. Hơn nữa người lớn nói chuyện, cũng không tới phiên bé xen vào.

- Mẹ Vân Thái thường xuyên kể rất nhiều chuyện về cô hương, cho nên cũng biết rất chi là nhiều kỳ kỳ quái quái. Không cần hỏi chút lại hỏi Bạch Bạch,

đù sao Bạch Bạch bị nhốt đã lâu, ai biết đầu óc chỉnh loạn thành cái dạng gì.

Bạch Ngân nghe bé móc mĩa, nhếch mép cười khẩy.

“Nhóc, ta tuy còn chút mơ hồ, nhưng lại minh bạch rất nhiều điều, tỷ như biết bản thân bất tài vô dụng còn cố đeo bám trở thành gánh nặng níu chân?”

Lúc đầu quả có thấy Bạch Ngân ghét bỏ Ô Nha, mà bé con dường như cũng khó chịu chẳng kém. Hai người này thật ra rất ít khi nói chuyện với nhau, tựa như là cố tình phớt lờ đối phương. Cũng chẳng biết vì nguyên nhân gì, nhưng rõ ràng hai người này đối với những người khác thì không có thế.

Ô Nha vầu môi trềng lại, hiển nhiên lực sát thương con con chẳng đáng tính, mắt hoe một cái liền ửng ực.

“Được rồi, đừng có giờ cái chiêu trò mếu máo đó ra. Ai thêm bất nạt chứ! Ai là người khơi mào ra trước?”

Ô Nha liền oa một cái chạy qua ôm lấy Ưu Đàm ngồi bên cạnh, chiếc đĩa đang gấp thức ăn liền cứng ngắc tại chỗ, rõ ràng không thoải mái. Dù Ô Nha chạy qua ôm Ưu Đàm không ít lần, nó tuy bất động thanh sắc không đẩy ra, nhưng những thân cận kiểu đó vẫn là làm khó Ưu Đàm.

“Oa oa, bố không cần Nha Nha. Ưu Ưu, bố trọng sắc khinh tử. Bố cũng không cần Ưu Ưu. Một nhà ba người chúng ta cũng không bằng...”

Tôi trong lòng có chút dở khóc dở cười nhưng ngoài mặt phải tỏ vẻ tức giận nghiêm khắc.

-Như thế nào lại thế này? Ô Nha, con là không đúng, sao lại nói Bạch Ngân như vậy, không biết kính trọng người lớn đã đành lại học đầu ra cái kiểu ăn nói đó.

Bé không oa oa nhõng nhẽo nữa, nhưng vẫn dúi mặt vào cánh tay Ưu Đàm, thút thít cọ cọ.

-Bạch Ngân, cô cũng đừng chấp nhặt với con nít, nói như thế với con nít cũng là cô sai.

Bạch Ngân liền nhào tới ôm lấy cổ tôi, biểu tình uỷ khuất.

“Bảo nhóc đó đừng nhìn tôi cái kiểu tình địch như vậy. Rõ ràng chỉ là con nít ranh lại có tâm tư độc chiếm Dương Dương. Hơn nữa cái gì mà một nhà ba người, rõ ràng tôi đây thân thiết với anh nhất.”

Tôi ngượng ngạo gỡ hai cánh tay cô ra, quay sang thấy Ô Nha đang trung bộ mặt nước mắt nước mũi tèm lem. Vỗ vỗ tấm lưng bé, liếc nhìn về mặt đơ ra nhưng có phần nhẫn nhịn cam chịu của Ưu Đàm, đánh kéo bé trở về, Ưu Đàm liền động đũa bắt đầu ăn tiếp. Tôi vươn tay lấy giấy ăn, lau lau mặt mũi cho Ô Nha.

Bé vòng tay siết lấy cổ tôi suýt tắc thở, dụi dụi lắc lắc đầu.

-Không thân không thân, bố là thương Ô Nha nhất. Bạch Bạch không được giành.

Tôi thở dài.

-Rốt cuộc con sao lại thế này?

Bé phụng phịu, một lúc mới ngượng ngừng lý nhí nói.

-Mẹ Vân Thái từng dặn dò, nếu sau này bố có mỹ nữ đeo bám, nhất định phải cảnh giác canh chừng. Bởi nếu chẳng may bố bị cướp đi rồi, sẽ vất bỏ Ô Nha.

Tôi xoa đầu bé, rồi vuốt vuốt tóc an ủi.

-Không có chuyện đó đâu, đã nhận nuôi Ô Nha, xem như con ruột, ai cũng không xen vào được, yên tâm.

Tôi cười ôn hoà, bé quay đầu nhíu mày nhìn Bạch Ngân lơ lửng giữa không trung, quay về đăm đăm nhìn bản mặt tôi, vẫn muốn chắc chắn hơn, đòi hỏi thêm.

-Vậy sau này bố sẽ không cần mỹ nữ?

Tôi có chút á khẩu. Không bằng bảo tôi đi tu luôn đi.

-Nhóc, yêu thích cái đẹp đó là thiên tính tự nhiên.

Ô Nha quay sang bên kia nhìn Ưu Đàm vẫn đang cầm đầu chú mực ăn ăn gấp gấp, mắt long lanh ươn ướt.

-Bố có Ưu Ưu rồi đó thôi. Ưu Ưu rất đẹp, giống như thần tiên vậy. Ưu Ưu không những cực kỳ đẹp còn cực tốt, cực hiền, cực an tâm, cực vững chắc, cực bảo đảm..

Tôi nhìn Ưu Đàm mặt mũi lúc nào cũng diện vô biểu tình, chỉ có đôi mắt của dã thú lúc không có gì thì tỏ vẻ ngáy thơ lơ mơ ngái ngủ, khi có chuyện thì

sắc bén lãnh khốc chẳng khác ác lang, cũng không rõ vì sao Ô Nha lại khá tin tưởng quán quýt với nó.

Tôi ho khan một cái cắt đứt cái miệng nho nhỏ thao thao bất tuyệt của bé.

-Nam nữ không giống nhau.

Bé định há mỏ nói tiếp, tôi chen vào.

-Sau này con lớn lên rồi sẽ hiểu, tới lúc đó tự động cũng sẽ không cần tới bố hay Ưu Đàm bảo hộ nữa. Rồi sẽ tìm thấy người không những tốt đẹp còn toàn tâm toàn ý bầu bạn với mình.

Ô Nha dẫu cái mỏ ra, có chút bất mãn có chút tiếp thu không nổi. Bạch Ngân thức thời xen vào chuyển đề tài.

“Phải rồi, Dương Dương sao đột nhiên anh hỏi chuyện về Si Mị?”

-Có một nữ nhân dùng nó tạo ra án mạng liên hoàn ở ngay trong thành thị.

“Nữ nhân? Nữ nhân Miêu tộc ở Thông Linh?”

-Ừ, tóc vàng mắt vàng, tên là Vọng Đô Diễm Thành.

“Sao có thể trắng trợn ra ngoài tác yêu tác quái? Thật sự là ý vào Si Mị?”

-Cô ta có tài hoá trang rất tài tình. Có thể vì thế mà tránh được tai mắt tộc nhân truy đuổi...Có điều, cô ta nói tìm tới tôi vì tò mò.

“Dương Dương, ý anh là, cô ta biết năng lực của anh, cố tình tới kiểm chuyện?”

-Không sai, mà có dự cảm rất nhanh sẽ gặp lại.

Chúng tôi không thể nán tại nghĩa trang quá lâu, người ta không cho ở lại muộn, hơn nữa bản thân cũng muốn về nhà trước 12 giờ đêm. Thu dọn vật dụng xong chúng tôi quốc bộ về nhà. Nhà cũng không quá xa, đi ước chừng nửa tiếng là tới nơi thôi, có điều ngoài trời gió lạnh vì vụ thổ, cũng không mấy dễ chịu.

Tư Đồ cho hay, trông coi nhà cho tôi là hai người đàn ông, bọn họ tới mới về, còn ban ngày vào trong thị trấn làm việc. Bọn họ tuy coi đây là nhà trọ tạm bợ nhưng cũng sẽ không dám động tay động chân linh tinh. Đây trên thực tế đã là nhà của Tư Đồ, chỉ là giấy tờ vẫn tên bố nuôi tôi, cho nên bọn đàn em muốn xê dịch cái gì, cũng phải xin phép.

Gã cũng đã thông báo cho bọn họ hay, mặc dù đó là nhà của mình nhưng từ lâu đã chẳng ngó ngang, cũng không thể cứ đường đột tới.

Những mảnh hoa tuyết nhẹ hơn bông gòn, lẳng đặng buông rơi phiêu lưu tán loạn, trên không trung tịch mịch im ắng xanh thẳm dịu dàng, nhẹ nhàng đáp xuống phủ lên vạn vật, giăng mắc dọc ngang khắp ngõ hẻm trần, một màu trắng thuần tình khôi bạch khiết.

Tôi có số điện thoại của một trong hai người, đứng trước cổng nhà nhìn cây Ngân Hạnh cao lớn nhưng có chút gầy gộc, lá vàng trút gần hết run rẩy trong gió tuyết, dưới cái lạnh hà khắc của mùa đông, vẻ đẹp tuyệt diệu của mùa thu chỉ còn trong kí ức, nhìn nó có chút đơn côi.

Người trong nhà đi ra mở cửa cho chúng tôi vào. Ngôi nhà thân thiết, xa cách chẳng bao lâu lại có chút ngậm ngùi bi thương.

Hai người bọn họ chiếm giữ mỗi người một phòng, đồ đạc cũ của gia chủ đều được cho vào thùng giấy đặt vào phòng thờ. Nhưng hiện giờ chỉ có một người ở lại, người kia về quê ăn tết nên vẫn có phòng trống.

Tôi vào phòng thờ thắp nén hương cho bố nuôi và vợ lão, quét dọn một chút rồi quay ra sắp xếp đồ đạc.

Gian phòng đọc sách vốn là nơi tôi ưa thích nhất, mùi thơm thoang nhẹ của Hoàng Hoa Lê ưu nhã lan toả. Trên những kệ sách ánh vân đỏ cam mượt mà như yên vụ, từng cuốn sách đặt đầy trên đó phủ một lớp bụi mỏng, thời gian đã lặng lẽ trôi được một khoảng.

Sách ở đây toàn bộ được tôi đọc triệt để, thật hoài niệm những tháng ngày xưa cũ. Không có ưu tư phiền muộn chỉ có nhàn nhàn thông dong, đọc sách tắm nắng đón gió lồng hương.

Chúng tôi ra cửa sau bật đèn lên, ánh sáng vàng cam ấm áp liền chiếu rọi, khoảng sân nho nhỏ có giếng nước trong vắt mát lạnh chẳng bao giờ cạn. Một giàn dây leo quanh tường và góc sân nhỏ khi vào hè hoa hồng từng chùm từng chùm đua nhau nở rộ, rực rỡ mê li, sắc đẹp và hương thơm nồng nàn khiến hàng triệu người trên thế giới đắm say.

Vợ của lão bố là người rất yêu động vật, rất thích trồng hoa, sau khi bà mất ông ấy cũng không thiết tha nhiều, chúng cứ thế chết dần chết mòn. Dàn hoa leo này tưởng đài các khó chiều không ngờ lại quật cường sống vững tới bây giờ.

Bên góc tường trồng hai khóm hoa Tử Đằng chính giữa để một xích đu, Ô Nha quay trái ngó phải nhìn, vừa thấy liền nhảy tót lên đó ngồi đong đưa chân.

Tôi cười cười ôm lấy bé đặt trên đùi lại vẫy tay bảo Ưu Đàm ngồi xuống bên cạnh.

Từ đằng phát triển bằng cách quán thân xung quanh một giả đồ tạo hình, từ đó uốn lượn leo trèo, lan ra khắp chiều dài ngôi nhà ba gian, làm cả không gian tràn ngập cảm giác lãng mạn và quyến rũ, khiến lòng người xao xuyến bồi hồi.

Những đoá hoa xinh xinh xanh nhạt tím biếc có mùi thơm ngọt ngào mọc thành chùm rủ dài xuống, không chỉ điểm tô cho quanh cảnh ngôi nhà trở nên thơ mộng mà còn giúp không khí luôn dễ chịu thoải mái, lòng người thư giãn thả lỏng.

Tôi dự tính chiều mai sẽ khởi hành, nhưng mà còn chưa biết đi đâu về đâu, gọi điện cho bọn Thiên Hương cũng không hay tin tức về Âu Tử Dạ.

Điều tôi bận tâm lúc này chính là làm sao nâng cao năng lực của bản thân cũng như cho Hắc Hồn. Tới chỗ nào có thể ẩn cư một thời gian tránh tai mắt truy tung, lên rừng hay xuống biển? Nghĩ tới nước tôi có dự cảm bất an, vẫn là vào rừng.

-Chúng ta tiếp tục xuôi về nam được không? Hay là tới Ngũ Đài Sơn ở Hắc Châu?

Tôi vừa nói dứt câu Bạch Ngân đã hớn hờ reo vui.

“Ngũ Đài Sơn là một trong 4 thánh địa tu luyện, linh khí nơi đó hùng hậu dồi dào nhất định thu được thành quả như ý. Hơn nữa núi rừng bạt ngàn sẽ không dễ bị quấy rối làm phiền, cảnh sắc cũng mỹ lệ tuyệt luân.”

-Oa, kia là gì?

Tiếng phấn kích của Ô Nha khiến chúng tôi chú ý. Theo hướng tay bé chỉ, thấy trên vòm trời xanh thẫm ngoài những chấm li ti như bột kim cương rắc lên còn có những vệt ánh sáng vùn vụt lao vút qua.

Những vệt sao băng hoa lệ vụt ngang qua bầu trời khiến cho không gian càng lung linh kiêu diễm, hàng nghìn thiên thạch bốc cháy phát sáng huy hoàng rực rỡ xuyên qua không trung thăm thẳm, lướt qua những đôi mắt phàm tục ngây ngô khờ dại đến những thảo nguyên trải rộng mênh mông, cỏ xanh huy vũ núi đá trập trùng.

-Là sao băng? Thật là kỳ tích ngàn năm có một.

“Nghe nói đêm tắt niên nhìn thấy sao băng chấp tay khấn cầu, vậy điều ước nhất định thành toàn.”

Bạch Ngân vừa nói dứt câu liền bàn tay đan lại đặt trước ngực cúi đầu lầm bầm.

-A a, vậy thì Nha Nha cũng ước.

Nói xong bé cũng bắt trước làm theo.

Tôi xoay đầu nhìn Ưu Đàm ngồi bên cạnh mình, suối tóc như thác lụa huyền hoặc đổ xuống che phủ quanh thân, che đi một thân huyết khí sục sôi như sóng gầm bão giạt, chỉ hiện lộ những đốm lân tinh mịn hoặc nhẹ nhàng dây dưa quấn quýt, khiến người này càng có cảm giác gần trong gang tấc mà xa xôi diệu vợi, rõ ràng thân cận gần gũi vẫn không cách nào hiểu được phải làm sao tốt cho hắn.

Bạch Ngân còn cam đoan vì là kẻ ước ràng buộc nên dù hai người bất đồng ngôn ngữ hoặc không cần nói gì, chỉ nghĩ trong đầu cũng minh bạch thấu hiểu, nhưng tôi vẫn là ù ù cạc cạc.

Quá nửa đêm, sau khi ngồi cắn hạt dưa nếm chút mứt ngọt xem tiết mục bắn pháo hoa trên tivi xong, nói câu chúc mừng năm mới thủ tục với người trông nhà thì ai về phòng lấy.

Ô Nha rất nhanh cuộn tròn trong chăn say ngủ, Ưu Đàm bên kia đeo băng che mắt nằm đó bất động nhưng tôi biết chắc hắn vẫn thức, coi như mắc bệnh mất ngủ kinh niên đi.

Tôi ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt bắt đầu luyện từng vòng đại chu thiên.

Tôi thấy mình bước đi bên một dòng suối, ánh trăng viên mãn rơi xuống khiến mặt nước lấp lánh phủ một lớp ngân quang hư ảo, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đốm sáng âm áp.

Bước chân tôi vội hơn rất nhanh liền phát hiện đó là đồng lửa, bên cạnh gốc cây đại thụ cao lớn một người ngồi trên phản rế uốn lượn như măng xà, nhẹ tay lau hắc đao.

Tôi muốn bước tới gần hơn nữa nhưng không thể, dường như có một kết giới vô hình ngăn cách nên chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đăm đăm hồi lâu.

Bất chợt người đó ngược đầu nhìn tôi, nhãn thần thăm thẳm như dạ thiên lại trống rỗng u tịch không chút xao động, như thể xuyên tới cõi vô hình hoang phế nhưng lại vô thức khiến tôi thất thần quặn đau.

Người đó bàng quan dò mắt lại tiếp tục lau chùi hắc đao loan nguyệt, chậm rãi tỉ mỉ như thể đã làm đi làm lại việc này ngàn vạn lần không chán. Sự tịch liêu qua trăm năm ngàn kiếp xoay chuyển khoát trên người hắn. Cô quanh độc vãng giữa thiên địa phong vân bất ổn khiến hắn lãnh tâm, cứ như thể không còn việc gì khác có thể khiến đổi phương phân tâm.

Sau đó, một người tay cầm ô từ ngoài kết giới an an nhiên nhiên bước vào.

Người đó vừa bước vào liền có thể thấy trong mắt hắt lên tia sáng lấp lánh hữu thần như bảo thạch trân quý, ngay đến khoé môi cũng câu lên mặt cười đậm như nước nhẹ như mây, như gió thổi đình hương tử, nguyệt quang tràn suối mơ. Hiển nhiên tâm tình vì người tới mà đại biến tốt đẹp.

Tôi chăm chú nhìn, càng nhìn lại càng thấy trước mắt như phủ một lớp tuyết rơi, ngày càng hời hợt che che đây đây hình ảnh bên trong kết giới, đưa tay ra cuống cuống muốn gạt đi nhưng vô dụng.

Tôi nắm tay lại kịch liệt đập liên hồi vào tấm kính vô hình ngăn với thế giới phía bên kia, nhưng không cách nào phá vỡ. Không thay đổi được khiến người ta càng chấp nhất theo đuổi tới cùng. Càng cố gắng muốn đi vào lại càng bất lực phát hiện những hình ảnh thân quen mà xa lạ kia thêm một ngày rồi xa tuột khỏi tầm tay.

Tôi dờ dẫm dùng tay, toàn thân trút cạn khí lực, mỗi mọt rã rời, lệ bất tri bất giác lã chã tuôn rơi, trong lòng vừa khổ sở vừa bi quần nói không hết tâm tư ngổn ngang bế tắc.

Đưa mắt nhìn xa xăm vô định chỉ thấy đất trời xanh thẳm quanh hui, sâu hút cao xa mà hỗn mang mờ mịt không có điểm dừng. Tuyết phủ lấp vạn vật hóa băng cơ thể ấm nóng, từng cơn gió hanh hao rét buốt quất vào da thịt tím lạnh tái tê.

Màn đêm hắc ám bao trùm cảnh quan, chìm trong tối tăm nào nùng u tịch. Tôi cô độc run lẩy bẩy thu mình lại, cam nguyện chịu đựng từng trận tuyết nặng trĩu phủ lên, tâm trạng như đồng tro tàn cây khô xác xơ mặc cho tuyết lạnh vô tình, phong hàn buốt giá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Nhân Duyên Của Âu Tử Dạ.

Lạnh lẽo từ bên ngoài như những mũi khoan được làm từ hàn băng không ngừng từng chút một đâm xuyên qua da thịt, khiến huyết mạch chậm chạp lại rồi đông đặc bất động lưu chuyển. Cơ thể nhanh chóng từ tím tái phủ thêm một lớp sương giá mỏng manh nhưng sắc bén, nghĩ muốn động đậy ngón tay cũng khiến đau đớn như bị dao cắt, tứ chi nhanh chóng hoá đá, ngay cả mí mắt cũng chịu nặng như đeo đá tảng chẳng sao nhúc nhích được.

Sau đó...

Sau đó tôi nghĩ thì ra khi đã lạnh tới mức những tế bào thần kinh tê liệt rồi, không còn cảm giác gì nữa thì những đau đớn khổ sở do cái buốt giá băng sương tàn bạo gây ra cũng không quá khắc nghiệt như lúc đầu.

Chỉ là, ý nghĩ một mực muốn an tĩnh ngủ nhưng trong đầu dường như còn có giọng nói nào đó không ngừng “u u” réo gọi, tựa như tiếng gió lạo xạo trong tán cây vì vu lướt đồng cỏ, xao động trên mặt hồ rồi luồn lách vào khe núi và đập thành thứ âm thanh không ngừng lặp đi lặp lại, miên man bất tận câu hồn dẫn lối.

“Mặc Minh...Mặc Minh...”

Có chút gần gũi thân quen có chút xa xôi cách trở, như từ thời không cách biệt ngàn năm vọng tới cắt qua trùng trùng ký ức phủ bụi giăng tơ, lại tha thiết khôn nguôi bức người ta lần mò tìm tới.

“Mặc Minh...Mặc Minh...”

Đã lâu rồi không có nghe qua tiếng người đó gọi, có chút vui mừng lại có tia bi lụy, phân không rõ hư hay thực, lẫn lộn mộng mị khát cầu, âm thanh khắc khoải da diết luẩn quẩn trong tim làm người ta động tâm thần thức.

Lại tiếp sau đó.

Giống như được choàng tấm áo ấm, cả cơ thể dần dần được chuyển cho hơi nóng hầm hập như ôm hoá lò, nhanh chóng các mạch máu tuần hoàn, những thớ cơ cử động, mí mắt giật giật mấy cái hấp háy mở ra.

Tôi đang ngồi trong phòng trên giường, trước cổ có một vòng tay ôm lấy, sau lưng cảm nhận lồng ngực ấm áp ôn nhu, vững chắc tin cậy.

Xoay đầu, đối với khuôn mặt quen thuộc tới mức nhắm mắt cũng có thể dễ dàng phác họa, tôi lại ngần ngại hồi lâu trí não một mảnh trống trải mà hỗn loạn, dường như nhớ ra được lại dường như chẳng hiểu gì.

Tôi có chút ngỡ ngàng chớp mắt mấy cái, lệ vô thanh rơi xuống càng khiến bản thân giật mình hoảng hốt.

Môi mấp máy mãi vẫn thủy chung chẳng thốt lên lời, trong một thoáng tạm quên đi ngôn ngữ quên đi hết thấy những gì định hỏi, đau thương dai dẳng đến

không cách nào mở miệng.

Thời gian chậm chậm buông trôi, cho đến khi tôi vô thức cười khỏ phát hiện mình cứ nhiên lại nhận nhầm, ai bảo hai người bọn họ lại quá giống nhau. Tôi lắc nhẹ, không đúng, là Ưu Đàm biến thành người ta.

Tôi vỗ vỗ cánh tay, cất lời trấn định.

-Không sao, chỉ là đã lâu rồi không mơ...

Ưu Đàm ngốc lẳng nhìn lại.

Tôi vươn tay giúp Ưu Đàm vuốt đám tóc lộn xộn bên má ra sau vành tay.

-Tôi ổn rồi.

Ưu Đàm từ tốn buông ra, phía ngoài cửa sổ vẫn một mảnh hôn ám. Tôi vớ lấy di động để ở đầu giường, mới 2 giờ sáng. Toàn thân uể oải mất lực, cảm thấy mình nên hảo hảo nằm xuống nghỉ ngơi một chút, thế là nằm xuống kéo chăn lại ngay ngắn đến ngang cổ.

Ô Nha nằm bên cạnh lẩn lại gần hơn, cọ cọ dụi dụi mấy cái, lại chép miệng nhóp nhép như nhai đồ ăn, mỹ mãn say sưa.

Ưu Đàm quay sang nhìn, tôi cười híp mắt một cái rồi nhắm mắt lại.

Vốn lúc mở mắt hoàn hồn có lưu lại dư quang hình ảnh trong mơ, bây giờ thì bay biến sạch sẽ, chỉ còn lại xúc cảm nhức nhối khiến người ta trần trọc phiền muộn.

Tôi bị ai đó không ngừng léo nhéo bên tai, vừa mở mắt ra đã thấy Ưu Đàm ngồi bên cạnh nhìn xuống.

-Bố Minh, Nha Nha đói bụng, ăn sáng ăn sáng.

Ngay sau đó tôi nghe thấy âm thanh sôi lên “ùng ục ùng ục” đồng thời phát ra từ hai cái bụng một lớn một nhỏ.

-Đã đánh răng rửa mặt chưa?

Vừa ngồi dậy vừa vươn tay xem điện thoại, 8 giờ 30 sáng. Ghê thật, lần đầu dậy muộn thế này thảo nào Ô Nha lẩn lộn phá quấy.

-Bố Minh không thấy sao?

Bé ở cạnh giường xoay xoay mấy vòng tại chỗ.

-Phải rồi, bộ trường sam màu xanh dương mặc vào thật hợp với con.

Ô Nha hí hí cười, gương mặt tươi tỉnh sạch sẽ, bé con ngọt ngào hạnh phúc.

-Quần áo bố Minh mua cho đương nhiên Nha Nha mặc là đẹp nhất.

Tôi sắp xếp chăn gối mặc thêm áo ấm vào định tới nhà vệ sinh, chợt dừng chân quay đầu thấy Ưu Đàm vẫn còn ngồi xuất thần trên giường ngáy ngồ nhìn lại. Biểu tình như thế cũng không có cái gì khác lạ, mọi ngày mọi khi những lúc nhìn tôi vẫn luôn có bộ dạng tựa như lạc vào cõi thần tiên nào, nên cũng không bận tâm nhiều.

Tôi tiến tới chỉnh mớ tóc tai loà xoà rồi rắm sau đó rời đi, đến gần cửa mới quay lại nói.

-Mặc thêm áo vào Ưu Đàm.

Ngoài phòng khách, Ô Nha đang ngồi trên ghế đong đưa chân qua lại, mặt mũi dòm lom lom vào tivi đang chiếu chương trình ca nhạc, bàn trước mặt bày một ít bánh kẹo mứt quả, ngón tay bé nhỏ thường xuyên hạ xuống nhón đồ ăn vặt, nhâm nhi thoải mái trong miệng.

Tôi lôi một ít thực phẩm đông lạnh đi vào nhà bếp, đeo tạp dề vào nhanh chóng bật lửa đun nấu. Tên trông nhà kia cũng mang thêm ít đồ ăn tươi, cùng tôi phụ vào cho thơm tất.

Rất nhanh bữa sáng cúng mừng một chuẩn bị xong mang sang phòng thờ thắp hương, cũng không quên đặt thêm một bình Thiệu Hưng.

Qua một tuần nhang liền xin lộc mang ra phòng khách bày biện, một bàn đồ ăn ề hề, người trông nhà ha ha cười thích chí lại lo sợ ăn không hết nhưng rồi rất nhanh liền kinh ngạc nhìn Ưu Đàm ưu nhã quét một lượt đồ ăn đến cuối bữa sạch sẽ.

Xong bữa tôi mang sách vở ra giúp Ô Nha học bài. Bé coi như 8 tuổi rồi, lại chỉ biết bập bẹ đọc được ít chữ nghĩa trên sách. Bọn ba đi theo tôi thì làm sao tới trường lớp được, nhân lúc rảnh rỗi cần chuyên tâm đốc thúc học hành. Ngày xưa bố nuôi cũng là xắn tay áo lên chỉ điểm tôi từng chút từng chút, cho nên bây giờ tôi cũng không thể nề hà. Hơn nữa tôi cũng phải tự mày mò luyện chữ Triện, kéo sau này gặp lại bị Âu Tử Dạ hỏi lại ngắc ngứ không biết hồi đáp thế nào.

Ăn thêm bữa trưa xong cũng gần 4 giờ chiều, tôi sắp xếp đồ đạc thêm một lần nữa, cùng người trông nhà chào tạm biệt.

Chúng tôi lại đi bộ ra bến xe buýt trước cổng bệnh viện, từ đó chạy tới nhà ga mua vé đến Sơn Tây, ngồi trên đó lác lác một đoạn thời gian khá dài rảnh rồi tôi kể một ít hiểu biết về nơi sắp đến cho Ô Nha nghe.

Sơn Tây từng là nơi kiến đô lập nghiệp của ba vị vua thời thượng cổ nổi tiếng của Trung Quốc là Nghiêu, Thuấn, Vũ. Kinh đô của Nghiêu nằm ở Bình Dương (nay thuộc Lâm Phần), kinh đô của Thuấn nằm ở Bồ Bản (nay thuộc Vĩnh Tế), kinh đô của Vũ nằm ở An Ấp (nay thuộc huyện Hạ). Ở Lâm Phần ngày nay có Nghiêu miếu và Nghiêu lăng, ở Thẩm Thủy có khu Thuấn Vương Bình, Long Môn ở Hà Tân được xem là nơi vua Vũ trị thủy còn được gọi là Vũ Môn Khẩu.

Ngoài ra danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất đầu tiên khi đặt chân vào đất Sơn Tây chính là hang đá Vân Cương nằm ở phía nam chân núi Vũ Châu, phía tây gần Đại Đồng, cùng với hang Mạc Cao ở Đôn Hoàng, Cam Túc và hang Long Môn ở Hà Nam được coi là ba hang đá điêu khắc lớn nhất Trung Quốc.

Trong hang có 45 động chính, 252 khám lớn nhỏ, 51.000 pho tượng đá tạc Đức Phật và Bồ Tát, tranh vẽ phi thiên màu sắc tươi sáng sống động, điêu khắc đẹp đến tinh xảo mà uy vũ, là một trong những kho tàng nghệ thuật khắc đá quý giá cần được bảo tồn đã được xếp vào hạng mục di sản thế giới.

Trong sách tôi đọc lúc trước có chụp lại vô số bức ảnh để minh họa, mỗi một bức đại diện cho một hang, không hang nào giống hang nào, mỗi một hang tựa như một tác phẩm kế thừa tinh hoa nghệ thuật hiện thực của thời Tần khiến du khách trầm trồ kinh phục thật muốn được đến tận nơi chính mắt chiêm ngưỡng.

Nhắc tới Đại Đồng cửa ngõ vào Sơn Tây ở phía bắc thì Hằng Sơn tại Hồn Nguyên còn gọi Nguyên Nhạc với đỉnh cao nhất là Thiên Phong Linh 2.016,1m, miếu thờ Bắc Nhạc đại đế được đặt ở trên đó chính là địa điểm tâm linh của Đạo giáo. Chùa Huyền Không gần đó nằm treo leo sát vách đá đã tồn tại suốt 1400 bất chấp các trận động đất đã từng xảy ra trong khu vực quanh vùng cũng là kỳ quan đáng chiêm ngưỡng.

Ngũ Đài Sơn, Nga Mi Sơn, Cửu Hoa Sơn, Phổ Đà Sơn được coi là một trong tứ đại Phật giáo danh sơn tại Trung Quốc, nơi tu luyện của một trong bốn vị bồ tát là Văn Thủ, Phổ Hiền, Địa Tạng và Quan Thế Âm, điều này cho thấy linh khí ở đó thanh thuần tốt đẹp thế nào.

Ngũ Đài Sơn ở Hân Châu là điểm cao nhất của Sơn Tây, bao gồm 5 đỉnh Diệp Đầu phong, Cẩm Tú phong, Vọng Hải phong, Quải Nguyệt phong và Thụy Nham phong; trong đó đỉnh phía bắc (Bắc Đài hay Diệp Đầu phong) là cao nhất và trên thực tế là đỉnh núi cao nhất tại miền Hoa Bắc, cho nên vào đó tròn một đoạn thời gian là thích hợp nhất, trời cao đất rộng nhất định có chỗ dung thân cho chúng tôi.

Chúng tôi bao gồm cả Bạch Ngân tham quan chán chê mê mệt, xong mới bắt xe khách tới hương Thần Trì trấn Thiên Quan. Ở đây không khí trong lành đầu đầu cũng thấy cây xanh che phủ, trên trời xanh ngắt một màu mượt mắt vạn dặm chẳng bóng mây. Lại dừng chân thưởng thức mì trong một tiệm nhỏ nhỏ chẳng có một mống khách, có lẽ vì tầm này đã qua giờ ăn trưa mà chưa tới tầm ăn tối.

Trong khoảng thời gian ở Sơn Tây chủ yếu vẫn toàn ăn mì các loại kèm thịt cừu non, chỉ với hai nguyên liệu chính phối hợp cùng phụ liệu phong phú và đậm đà phương đặc trưng để chế biến thành hơn chục món đa dạng, đôi khẩu vị nhưng không mất cái ngon lành tinh tế trong đó khiến người ta ngày ngày có thể ăn mà không thấy chán ngán.

Sau khi ăn xong gọi tính tiền, chủ quán còn tần ngần đứng nhìn chúng tôi mãi, mà chính xác hơn là nhìn Ưu Đàm như thể còn nghiền ngẫm đánh giá hoài không xong.

Thực ra suốt quãng thời gian đưa Ưu Đàm tiếp xúc với thế giới con người, ai nhìn tới hần ánh mắt cũng nán lại hơi bị lâu trên khuôn mặt vỏ bọc đơn thuần giống một con sói con, kỳ thực chỉ trong một chớp mắt hần cảm thấy không thích hợp liền biến thành ác lang tức thì.

Nhìn thì nhìn vậy cũng không có ai dư can đảm lại gần bắt chuyện, đơn giản khí chất băng lãnh như dã thú vô thức từ trong cốt tủy toả ra từ hần khiến người ta chùn bước do dự, chỉ xa xa quan sát.

Nam nhân để tóc dài bây giờ vốn hiếm, để tóc dài tới tận thắt lưng mà không gây cảm giác ẻo lả khập khểnh nhũn nhũn phản cảm, ngược lại còn toả ra được khí chất bất phàm vừa dũng mãnh cao quý, thần thái tựa như một vương hầu cổ xưa khoác áo vải thường dân lơ lửng lạc bước.

-Kỳ thực, chàng trai trẻ này cậu đã tới nơi đây lần nào chưa?

Sau một hồi lâu lưỡng lự quan sát công khai trắng trợn suốt từ lúc khách nhân gọi món ngồi chờ bữa ăn, đến lúc gác đĩa lau miệng xong xuôi tàn tiệc, lão trung niên thận trọng hỏi Ưu Đàm.

Đương nhiên hần chỉ im lặng, trong óc tôi vô tình loé lên ý nghĩ phải chăng lão nhận thức Ưu Đàm thật, à không, dĩ nhiên chẳng thể có chuyện đó xảy ra, là từng nhìn thấy Âu Tử Dạ đi qua.

-Chú ơi, chúng tôi là lần đầu tới. Chú cứ nhìn cậu ta thế chẳng lẽ hồ nghi trước đây cậu ta từng đến đây? Hơn nữa còn liên quan gì với chú sao?

Đột nhiên lão như sực nhớ tới vấn đề gì lại lắc đầu nguây nguây.

-Chắc là nhìn nhầm, nhưng mà quả thật rất giống..

Lão nói thế tôi càng tò mò hiếu kỳ. Người có vẻ ngoài giống Ưu Đàm thì chỉ có thể là Âu Tử Dạ.

-Chủ quán, chú nhìn thấy ở đâu, bao giờ? Thật sự rất giống?

-À...cũng không giống lắm...Là chuyện cách đây 30 năm cho nên không thể nào là cùng một người. Tuy cảm giác không hẳn đúc từ một khuôn nhưng cũng là một chín một mười.

-Chủ quán, mì chồ chú nấu rất ngon, chúng tôi còn định nán tại đây mấy hôm không bằng chú cứ kể ra nghe chút. Thấy có người giống bạn mình như thế đương nhiên là muốn biết rõ ràng.

-Ha ha, mì cha truyền con nối, cũng học được cái tinh túy không cô phụ bề trên.

Lão nghe tôi khen ngợi cũng không khách khí mà tiếp nhận, hiển nhiên tự tin vào tay nghề. Thú thực tôi chỉ ăn mấy miếng còn lại đa phần vẫn là Ưu Đàm bao hết, Ô Nha súc ăn trẻ con cũng chỉ một bát, nhóc đó thì hầu như món nào cũng gặt gù, được cái một lớn một nhỏ không hề kén ăn, đều rất dễ nuôi.

Có một gia đình bốn người vào ăn, lão chủ phân phó nhân viên đang loay hoay gì đó không để ý sau đó ngồi xuống, lại đứng lên chạy đi tự pha một ấm trà mang tới, đích thân rót nước ra ba cái chén nhỏ, mùi thơm thoang thoang của hương trà lan toả, tôi cũng nhấp một ngụm nhìn nét mặt nghiêm túc của lão.

-Trong trấn này Trương gia nổi tiếng với nghề bắt mạch bốc thuốc đã mấy trăm năm. Tư dinh to lớn cách đây không xa, bây giờ tuy rằng không còn phát đạt như hồi xưa nhưng nhân khẩu làm việc bên trong vẫn lên tới hơn năm chục người.

Tôi thầm nghĩ bây giờ tây y hưng thịnh, nhà nhà người người đều đến bệnh viện, chính quyền cũng khuyến khích dân tình tham gia bảo hiểm xã hội, tay nghề thầy thuốc Đông y càng ngày càng tụt nham không biết đâu mà lần, không bằng cô nhân đã đành được liệu phối chế thành phẩm cũng kém xa, không biết có phải do khí hậu nguồn nước bây giờ quá ô nhiễm tác động.

Lão chủ nhấp thêm một ngụm, lại ề a kể thêm.

-Nói đến châm cứu chế thuốc mỹ danh vang dội khắp trấn lòng người hâm mộ dạt dài bao la như biển Đông Hải..

Lão tuân một tràng liên tu bất tận không chấm phẩy ngừng nghỉ xong, tới đoạn đó dừng lại một chút, ánh mắt híp lại xa xăm như mơ về cõi hoa mộng.

-Nhiều năm về trước có một người mới 14 tuổi, tuy trẻ nhất trong lịch sử gia tộc Trương gia nhưng đã đủ năng lực để kế thừa tổ nghiệp, đến năm 26 tuổi cũng là năm đỉnh cao sự nghiệp phát dương quang đại, khiến cho ngàn dặm quanh đây bệnh nhân đều truyền tai nhau nô nức cầu kiến.

Tôi thầm than trong bụng, trọng tâm a.

-Là một cô gái tên Trương Thiên Dương.

Mắt lão nói tới đây liền thấp sáng lấp lánh, tựa như hồi tưởng lại giai đoạn ngọt ngào cùng mối tình đầu.

-Cô ấy rất đẹp, đẹp tới mức mỗi lần cô ấy ra ngoài đi hái thuốc hoặc đi khám bệnh thì dọc con đường không ai không dừng bước nhìn theo bóng dáng mỹ miều yêu kiều. Nhiều tên mê đắm sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn đầu óc giống nhau đều muốn nghĩ ra chủ ý gì đó, kiếm cơ gì đó để được thân cận làm quen.

Tôi chống tay lên cằm, nhìn nhìn Ưu Đàm thờ ơ hỏi.

-Thường trong mắt tình nhân hoá Tây Thi. Chú có nói quá không?

-Cái gì cậu không tin? Cậu cứ đi hỏi thử mấy tên trung tuổi quanh đây như tôi xem có kẻ nào không ngày đêm mơ tưởng? Nhiều tên điên tên hấp còn tự khiến bản thân bị bệnh để được cô ấy đích thân cầm tay chuẩn đoán. Lắm tên si tình u mê tới mức dù mưa hay nắng cũng lẻo đẻo bám theo như keo dán, tặng hoa tặng quà này nọ nhiều năm trời không biết nhụt chí nản lòng chỉ mong một nụ cười giai nhân.

Lão trợn mắt ngan cổ lên, làm như bị xúc phạm nhân phẩm nặng nề. Tôi nhe răng cười coi như hoà hiệp.

-Chú à, thế mục đích của câu chuyện này là gì? Mỹ nhân người gặp người thích hoa gặp đua nỏ đó rồi cuộc đóng vai trò gì?

Lão bình tĩnh ngồi xuống, mặt thoảng cái lại buồn như ế hàng.

-Thời đó ở vùng quê mùa hẻo lánh này 26 tuổi con gái mà còn chưa lập gia đình là ế chắc rồi, nhưng đối với Trương Thiên Dương là ngoại lệ, bọn họ vẫn cứ tranh giành nhau chẳng ai chịu kém cạnh lép vế. Sau đó...chẳng bao lâu cô ấy bị điên, chạy sâu vào trong rừng từ ấy sống không thấy người chết không thấy xác.

Tôi chút há hốc mồm trước diễn biến của câu chuyện chuyển hướng quá đột ngột.

Lão liếc nhìn Ưu Đàm, uống nốt chỗ trà mới nói thêm.

-Một nam nhân xa lạ xuất hiện, không biết từ đâu tới lại chẳng chịu nói gì cứ như kẻ câm. Chỉ biết được Trương Thiên Dương tình cờ trong một lần vào rừng hái thuốc cứu mang về. Cô ấy gọi tên đó là A Càn.

A Càn? Tôi nhầm cái tên chẳng mấy ấn tượng.

-Chính là về sau tên đó luôn tò tò đi theo bên Trương Thiên Dương như hình với bóng, công khai lần lượt đuổi hết đám hoa si ngớ ngẩn kia.

-Đuổi hết? Như thế nào đuổi sạch sẽ?

Lão trắng mắt liếc Ưu Đàm, bĩu môi.

-Trực tiếp dùng vũ lực đánh.

Tôi ngật nhẹ đồng tình, xem ra rất giống tác phong làm việc của Âu Tử Dạ.

-Lúc đó ngay giữa đường xá, Trương Thiên Dương đồng ý lên tiếng khước từ toàn bộ, còn nói mình và A Càn nhất kiến chung tình lưỡng tình tương duyệt, mong mọi người đừng chia loan rẽ thùy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 14: Bắt Đầu Vây Bắt

-Tên A Càn đó thân thủ quá bá đạo, không phải tôi nâng cao tình địch hạ thấp bản thân nhưng mà ngày nào cũng có một tốp hơn chục kẻ tới kiểm chuyện gây sự, nhưng gã nào gã nấy lúc đến thì hùng hổ oai phong khi về đều rước một thân thâm tím chát vật.

Lão nói tới đây dừng lại lắc đầu, ngao ngán than thở.

-Haizzz, hai người bọn họ đứng cạnh nhau phảng phất xứng đôi vừa lứa như thể một vòng ngọc bích hoàn mỹ. Dần dà mọi người cũng mất nhăm mắt mở xuôi tay buông tâm.

Tôi chống má tí mi ngắm nghía Ưu Đàm, tiếp theo tưởng tượng ra một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành nào đó đứng tình tứ bên cạnh. Đem mấy khuôn mặt nữ thần vạn người mê đám không ai sánh kịp trên mấy bức hình quảng cáo cho game...Nghiêng đầu, hình như thấy cô nào cũng không thích hợp, về phần cụ thể không đúng chỗ nào thì chỉ là cảm giác anh ta tốt nhất cứ một mình vậy đi.

Có lần tôi chỉ vào mấy tấm tranh vẽ mỹ nhân cổ trang minh họa cho dòng tiểu thuyết văn học mạng nhan nhản, bảo Ưu Đàm tùy ý chọn lấy một cô mà biến thành đừng có khoác cái khuôn mặt lãnh liệt Âu Tử Dạ vào. Nhưng Ưu Đàm dường như không hiểu, mặt cứ dằn ra.

Tôi đầu hàng, thật hình dung không ra phải là người như thế nào mới đứng ngang hàng bên cạnh anh ta? Cảm thấy vừa ghen tị vừa hâm mộ kẻ được Âu Tử Dạ động lòng, còn có chút buồn phiền vô cớ tư vị khó chịu.

-Haizzz, vậy mà chẳng ngờ chỉ một tháng sau, bao biến cố lớn xảy tới rung động toàn trấn khiến người ta bàng hoàng kinh tâm.

Sau một hồi lâu im lặng mặt tui ngưu như bánh bao chiều, lão lại không đầu không đuôi tung ra một câu như thế.

-Không hiểu sao Trương Thiên Dương nổi điên phóng hỏa đốt nhà, thiêu chết vợ chồng người anh ruột là Trương Thiên Vinh.

Tôi ngốc lăng một chút mới tiêu hoá nỗi thông tin.

-Xác định cô ta là hung thủ?

Lão ừ ừ khẽ.

-Đám giúp việc nói nhìn thấy có khói bốc mù mịt ở biệt viện phía tây liền hô hoán nhau chạy tới. Lúc gần tới nơi còn nghe thấy tràng cười man dại như lên cơn điên loạn của Trương Thiên Dương phát ra trong căn phòng bập bùng ánh lửa. Sau khi phá cửa xông vào lại phát hiện hai vợ chồng đổ nằm bất động trên mặt đất, toàn thân be bét máu tươi đỏ lôm như bị người ta dội nguyên một xô huyết, vừa nhìn liền thấy kinh tâm máu chảy lênh láng thành vũng lớn vô cùng khủng bố thị giác.

Gương mặt lão quả thật như đưa tang, thê lương như đứt từng khúc ruột. Lão ngậm ngùi nói thêm.

-Một đám gia nhân chứng kiến Trương Thiên Dương trên tay cầm con dao nhỏ dính máu nhử mắt, máu đỏ tươi bắn tung toé lên áo quần, ánh mắt hung hãn dữ dần nhìn bọn họ sau đó xoay lưng phá cửa phía sau bỏ chạy. Bọn họ nói lúc đó Trương Thiên Dương tựa như bị ma ám quỷ nhập, cực kỳ kinh đảm đáng sợ, ánh mắt tràn ngập oán hận cùng sát khí cường đại, khiến đám tôi ngày bốc thuốc chế được chân nhũn ra, mấy kẻ yếu tim vài ngày liền ăn không tiêu ngủ gập ác mộng.

Lão thở dài thườn thượt, lại rót trà uống hết một hơi.

-Cậu nói đang yên đang lành không đâu ốm bệnh tật cũng chẳng có phiền lão âu lo, vậy thì hà cớ gì Trương Thiên Dương lại tâm tính biến đổi như trở thành ác ma? Chúng tôi đều hồ nghi cô ấy nhất định là bị thứ gì đó thao túng.

-Thao túng? Ý lão là thôi miên? Bỏ qua yếu tố ma quái quỷ thần thì là bị con người nhúng tay can thiệp?

Lão hít hà sụt sịt một chút, tiết lộ tiếp.

-Cậu không biết đó thôi trong thời kỳ khủng hoảng đó chẳng biết từ đâu lan chàn ra tin đồn ác ý nói Trương Thiên Dương vốn được sơn thần chọn, phải giữ thân mình trong sạch tới ngày đón đi, lại có tâm tư không an phận với nam nhân khác lên mới bị trừng phạt. Kỳ thực ngọn Diệp Đầu Phong phía sau trần truyền thuyết nói có một vị sơn thần trấn giữ. Thừa xa xưa có tập tục cứ 10 năm lại dâng cho sơn thần một cô dâu, nhưng sau đó có một đạo trưởng đã phong ấn trấn áp được sơn thần nên tục lệ đó bãi bỏ.

Tôi có chút không kiên nhẫn, nóng vội hỏi.

-Vậy Âu Tử Dạ sau này thế nào? À nhầm, A Càn đó.

-Âu Tử Dạ? Cậu ta tên Âu Tử Dạ? Hay người lúc trước tên Âu Tử Dạ?

Lão quay đầu nhìn Ưu Đàm, tôi cũng nhìn cậu ta. Ngần ngừ một chút, mặc dù thông tin ít ỏi lại vô thức nhận định chắc chắn kẻ lúc trước chính là anh ta không sao. Có điều, anh ta bây giờ trông cũng lắm mới 25, 26 tuổi, 30 năm trước không khéo còn chưa thành hình.

-Không phải, đó là một người khác. Trên đời này người không có quan hệ máu mủ mà giống nhau như hai giọt nước cũng chẳng hiếm.

Đề cử như Âu Tử Dạ và Ưu Đàm.

Lão gật nhẹ đồng tình.

-Cũng đúng, A Càn nếu còn sống giờ cũng ngoài 50. Vậy cậu ta tên là gì? Âu Tử Dạ lại là ai?

Tôi có chút do dự lưỡng lự, cười cười muốn cho qua nhưng vẻ mặt lão rất mong chờ được phúc đáp, đành trả lời qua quýt.

-Cậu ta là Ưu Đàm, còn người tên Âu Tử Dạ thì hiện giờ không rõ tông tích, tôi cũng chẳng rõ anh ta đang bôn ba lặn lội ở phương trời nào.

Nói xong tôi cũng lập tức lái về chủ đề cũ.

-Phải rồi ông chủ có biết động cơ gây án của Trương Thiên Dương không?

Lão lắc lắc như trống bỏi.

-Vợ chồng Trương Thiên Vinh sống ở biệt viện hẻo lánh nhất trong tư dinh Trương gia, nguyên nhân bởi vợ gã ta dường như không thích tiếp xúc với người ngoài. Không ai biết vợ gã ta tên là gì từ đâu tới, chỉ biết một hôm gã vào rừng hái thuốc thì mất tích nửa tháng ròng, lúc trở về mang theo một cô gái còn lập tức nói với mọi người trong vòng ba ngày sẽ cử hành hôn lễ.

Tôi cảm khái, ngón tay gõ nhịp nhịp trên mặt bàn.-Lại là được từ trong rừng sâu núi hiểm mang ra, coi bộ trong đó người sống cũng không có ít.

-Trong đó có người sống hay không thì tôi không dám cam đoan, nhưng tin tưởng ác thú trùng độc dị thụ tà trường nhiều vô kể, không có chút hiểu biết căn bản vào là cầm chắc cái chết, chưa tính bầy ngấm tự nhiên như hổ sục hồ sâu hang ngầm vách hiểm vậy người ta không tìm thấy đường thoát, bức người ta khủng hoảng điên loạn.

Trương gia đó có tiền lệ vài tháng một lần đi thành nhóm 5, 7 người vào tìm loại dược liệu chỉ sinh trưởng được trong môi trường tự nhiên, mỗi lần như thế thường kéo dài hơn tuần, không có việc gì ai cũng không ngu ngốc đâm đầu lần mò.

Nói xong lão nhìn nhìn tôi, ý như hỏi cậu tới nơi rừng rú này có mục đích gì.

Tôi nghĩ nơi địa phương hiểm nguy trùng trùng như thế sáng mai có cần tìm một người lão luyện trong Trương gia dẫn đường?

Ưu Đàm kia đối cái mê cung trong lòng núi Thái Hành còn dễ dàng tìm ra sinh cơ trong muôn trùng tử lộ, rừng núi kia dù âm trầm hung hiểm thế nào chúng tôi cũng nhất định bình an vượt qua, nghĩ vậy liền thấy an tâm.

-Trương Thiên Vinh là anh trai Trương Thiên Dương, ắt hẳn cũng rất tuấn lãng đi, người được anh ta vừa gặp đã yêu chắc dung mạo cũng không tồi?

-Trương Thiên Vinh đích thực tài tuấn khó ai sánh kịp, cũng là tình lang trong mộng của biết bao thiếu nữ xuân sắc. Thời điểm bọn họ thành hôn cũng là đề tài bàn ra tán vào nhiệt huyết không dừng của không ít thiếu nữ còn ảo tưởng thương tâm.

Vị kia, cô gái đó rất ít người nhìn thấy, nhưng mà ai đã nhìn qua đều để lại ấn tượng sâu sắc khó quên. Nghe nói cô ta mang vẻ đẹp ngoại lai, tựa như hồn huyết Á Âu, tóc xoắn hung đỏ mắt cũng nâu sậm, loại đẹp dễ đó rất dễ khiến người ta khác nghĩ muốn chú mục nhìn hoài.

Cưới nữ nhân kỳ lạ kia không bao lâu thì sinh hạ một cặp song sinh cực kỳ khả ái xinh đẹp, đứa lớn đặt tên Trương Thiên Khánh đứa nhỏ Trương Thiên Vũ. Haizz, nếu bây giờ còn sống cũng tầm hơn 40, tiếc thay sau khi bố mẹ đột ngột qua đời, hai tiểu hài tử 9, 10 tuổi cũng vô thanh vô tức bốc hơi. Trương Thiên Dương mất tích, A Càn kia nghe nói cũng chạy vào rừng truy tìm đến giờ vẫn chưa thấy trở ra, một chút dấu tích cũng không lộ.

Tôi nghiêng đầu chống má có chút đắm chiêu tư lự. Lão còn nói lái nhại bên cạnh thêm một thôi một hồi bảo tôi nếu có hứng thú thì tới Trương tộc, nói giờ làm đương gia là Trương Thiên Xương, là anh họ Trương Thiên Dương bên phụ tộc. Lại nói dù không có bệnh cũng tới đó khám một phen, mang theo một kẻ giống A Càn như tặc bảo đảm kiểu gì cũng mọi thêm chút thông tin tuyệt mật. Tôi chỉ sợ nhìn thấy Ưu Đàm bọn họ lại giận chó đánh mèo thì khổ một phen biện giải.

Tôi cười trừ đứng lên chào tạm biệt dời quán, trời chiều đã tắt nắng nghỉ ở nơi địa phương dân dã này không biết có kiếm được nơi tá túc qua đêm. Tuy rằng cô sự đó thật là một cái mê án khiến người ta hiếu kỳ tìm hiểu nhưng tôi cũng không rảnh mớ tới mức tự lấy dây buộc mình, vốn không liên quan tới liên bất một chuyện phiền toái vẫn tốt hơn.

Tôi hỏi dân quanh vùng một chút được biết gần Trương gia lúc trước cũng có hai quán trọ, nhưng về sau sinh ý làm ăn vơi dần do người đến cầu cứu suy giảm, vói cả Trương gia bây giờ còn đặc biệt sắp xếp khách phòng cho bệnh nhân điều trị ở lại nên về sau họ chuyển sang kinh doanh mặt hàng khác.

Đang nghĩ nghĩ đột nhiên phát giác con đường im ắng vắng lặng một cách quái lạ, ngay cả tiếng gió quét qua đám lá héo úa trên mặt đất cũng đình chỉ. Rõ ràng một phút trước còn có người lác đác qua lại, những ngôi nhà hai bên đường đèn vẫn thấp sáng nhưng vô cớ gọn lên cảm giác thiếu hụt sinh khí, như thể bên trong chỉ là cái vỏ bọc trống rỗng, một cái xác nhà vô hồn chẳng có ai cư trú.

Tôi hồ nghi quan sát trái phải lại quay đầu nhìn sau lưng, chỉ thấy con đường dài hun hút sâu thẳm thẳm, thẳng tắp như một hầm ngầm đào xuyên qua núi đá mà điểm phía cuối chỉ là bóng tối vô tận không bỏ bao trùm.

Bất chợt khoé mắt bắt được một loại tia sáng trắng phóng tới, tốc độ cực nhanh, theo phản xạ ôm lấy Ô Nha nhảy lùi ra xa. Ưu Đàm tức thì vọt ra đằng trước che chắn, một trong đám khả nghi lách qua được chiếc côn đang xoay tròn 360 độ suýt cắm vào mũi giày tôi.

Tôi lập tức phát khí bao bọc lấy cơ thể, còn chưa kịp nhìn rõ thứ gim trên mặt đất là gì thì sát ý vô hình lại bắn tới, tả hữu hai bên loang loáng ánh sáng hung hiểm như chớp giật. Tôi đẩy Ô Nha vào khoảng giữa an toàn, rút dao gạt chém, sau lưng Ưu Đàm cũng bận rộn vùng vằng côn xoay kín kẽ đánh bay ám khí.

Bọn Miêu tộc ở Thông Lĩnh tìm tới rồi?

Khoé mắt lại bắt được một ánh chớp kéo dài chồm tới, tựa như xà điện ác hiểm há cái miệng lõm chồm răng lạnh sắc bén. Ngay sau đó bóng hình quen thuộc bên cạnh di động lên trước bức lùi cái thứ nhanh như thiểm điện kia.

Tôi cũng không quá hoảng sợ, chỉ là đột tấn công này rất áp bức dồn dập, như thể có rất nhiều tên đang ẩn nấp đâu đó xung quanh, hoà cùng hắc ám đồng loạt công kích. Thật sự nhìn không rõ là thứ gì bay tới hơn nữa lại dày đặc hời hả như mưa roi, cũng may có lớp khí cường thân bảo hộ không kịp xoay xở thì vẫn bị đánh bật trở ra.

-Hào công phu, thật sự không ngờ vừa có dung mạo giống tên đó lực lượng đối kháng cũng không tồi.

Tôi giật nảy, giọng nói có chút quen tai. Hơn nữa nói giống "tên đó" không phải là nói giống Âu Tử Dạ sao?

Ưu Đàm ở bên cạnh đang đánh nhau với gã, chỉ thấy những đốm hoa lửa do vũ khí kim loại đôi bên ma sát va chạm, rung chấn kịch liệt, bùng cháy dữ dội, chớp tắt loang loáng, khi tách ra khi sáp nhập khiến người ta chói mắt vàng đầu.

Tôi không có đủ thời gian để quan sát tình huống, chỉ biết là một bóng hình thon dài màu trắng, như đeo mặt nạ, tay sử dụng vũ khí xích sắt khá dài, mỗi lần lao đi không theo quỹ đạo, như măng xà uốn éo, như lời điện ích zắc, cọ sát mãnh liệt trong không khí làm văng ra những tia điện hung hiểm.

-Ai da, thật muốn chơi đùa thêm một hồi, là lâu rồi không có vận động, vẫn lên đánh sướng tay một chút.

Cái giọng điệu kiêu căng ngạo mạn thể này dường như nghe thấy ở đâu rồi. Lại đối chiếu với thân ảnh y phục trường sam thuần trắng, tóc dài như vân tuyết tết lại sau lưng, đặc biệt cái mặt nạ bạch hổ ẩn tượng tới mức nhìn một lần liền thật lòng khó quên.

-Công Du Giám Binh?

Tốc độ di chuyển của kẻ đó rất nhanh, người bình thường căn bản không cách gì đối kháng nổi, lại luôn giữ một khoảng nhất định với Ưu Đàm rồi tung dây sắt tấn công. Nhưng Ưu Đàm dùng trường côn cũng là loại vũ khí chuyên tấn công xa, trên cơ bản người công ta thủ, cứng đối cứng cũng xem như ngang sức cân tài.

Hơn nữa trường côn ánh vàng như mạ hoàng kim kia được hình thành từ loại Niệm lực dị năng của chủng tộc chiến thần, có thể xem như thần khí. Tốc độ tránh né, phản xạ ra đòn và sức mạnh ra chiêu của Ưu Đàm đều có thể xếp vào loại thượng phẩm, cho nên không cần bận tâm về hấn, có lẽ vẫn nên lo cho chính mình hơn.

Công Du Giám Binh nghe thấy tôi hốt hoảng gọi tên, có chút xoay đầu nhìn.

-Tên họ Mặc kia, người vận khí không tệ, có được thứ tốt thể này cư nhiên muốn đầu đi.

Tôi chửi thầm trong lòng, nếu không làm thế chẳng lẽ lại cống nạp cho bọn họ? Lợi ích có lớn tới đâu cũng không hơn được mối ràng buộc giữa chúng tôi.

Sau đó lại thầm lo lắng không biết gã chui rúc trong Nhân Quan tỉnh dưỡng thành cái dạng gì rồi.

Mặc dù biết từ lúc đặt chân vào đất Sơn Tây liền mơ hồ cảm nhận có kẻ theo dõi, là Ưu Đàm nói, tuy vẫn chỉ là lời thoại lọt xoẹt như sóng radio nhiễu loạn nhưng loại ngôn ngữ như mật mã đó lại hiểu rõ ràng. Chỉ là bản cũng không xác định được vị trí cũng như số lượng, đoán có lẽ bọn chúng đã triệt hết khí tức cũng như ẩn thân ở khoảng cách đủ để che dấu khỏi giới hạn Viên của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Thi Tiểu Cốt

Lúc trước có Bông Tuyết thì còn đồ lỗi hành trình do nó thông báo, bây giờ nó không ở đây, thật chẳng biết bằng cách nào bọn họ lần mò thấy dấu? Chẳng lẽ từ lúc rời khỏi Hà Bắc đã âm thầm bị bám gót? Hoặc là, sớm bị dính thiết bị theo dõi từ lúc nào chẳng hay? Có thể nào là dính trên người? Hay là trong mấy cái balo? Nhưng mà cũng không đúng, lúc trở về nhà có sắp xếp lại đồ đạc mà, đâu thấy vật gì khả nghi.

Trong óc đang loạn chuyên, đột ngột từ trong bóng tối hân ám một thân hình lác lư hiện ra khiến tôi nhanh thu hồi tâm tình lộn xộn. Còn chưa rõ thân ảnh tròn méo thì thứ kia đã bắt chợt tăng tốc.

Hình ảnh áp sát đại phóng, quỹ dị tới mức khiến tôi trấn kinh thối lui, đồng thời một vệt ánh sáng xoẹt tới như sao băng cắt ngang màn đêm. Quỹ đạo rộng lớn nằm ngoài tính toán né tránh khiến trong sát na toàn thân tôi vô thức mở hôi lạnh đầm đìa tuôn ra.

Mũi bàn chân khẽ hất lên trọng tâm dồn gót cơ thể tức khắc nghiêng ra sau. Ánh sáng sắc bén như một mảnh trăng khuyết lao tới, như lưỡi đại đao cong vút bén ngọt lia một đường tạo ra một mặt phẳng. Thứ hung hiểm còn cách cơ thể vài phân lại thấy rừng mình ón lạnh thấu tận tâm can.

Thoát được tử vong trong kẽ tóc tôi ôm lấy Ô Nha tức thì nhảy cóc lùi ra xa, nhìn thứ vũ khí mới rồi suy tiến mình gặp tổ tiên, thờ cũng không dám thờ mà trái tim còn đập như trống trận cộng đã trong lồng ngực.

Tôi sờ soạn con búp bê gỗ đeo bên túi xách, lác lác nó kịch liệt liên hồi mấy cái miệng đồng thời lăm nhăm hô hào “Bạch Ngân”.

Một luồng khói trắng bên cạnh bốc lên, thân ảnh Bạch Ngân nhanh nhẹn hình thành. Tôi liền cấp tốc đẩy Ô Nha cho cô ta bảo vệ, lại đưa mắt nhìn nhanh tình hình bên kia, Ưu Đàm vẫn còn bị tên Công Du Giám Binh dây dưa đeo bám, chưa dứt ra được.

Chuyển mắt về, thứ âm trầm bí hiểm đó cao đại khái phải hơn 2m, lại gầy tong teo như que củi chết cháy. Toàn thân quấn vòng vòng cái kiềng kín kín hở hở từ đầu ngón chân đầu ngón tay, ngay đến đầu tóc mũi miệng cũng không buông tha, chỉ để lộ hai hốc mắt tối om om sâu thẳm thẳm như một đôi lỗ đen nam châm chuyên cuốn hút tất cả vạn vật, bao gồm cả ánh sáng cũng không buông tha.

Cơ thể thứ kia quấn loại vải trắng đã ngả màu ó vàng, thoát nhìn cảm giác như tứ chi từng tác đều đang trọng thương, là quá trình băng bó trị liệu. Một vài sợi rối loạn bung ra, chắc ngay từ đầu đã bị xé rách chứ tôi thì chưa đủ can lực chạm tới một phân.

Trên tay thứ đó cầm cây gậy khá dài, trắng toát tựa tựa khúc xương cẳng chân, ước chừng cũng cao xấp xỉ tôi, đỉnh đầu gắn lưỡi hái nửa vàng trắng, sắc bén sáng bóng, nhưng không giống độ bóng bẩy của ánh kim loại, cái màu trắng ngà ngà đục đục, càng giống như vật liệu gỗ hay sừng được đánh bóng, như là xương, hoặc là răng nanh?

Toàn thân trên dưới lan toả tà khí âm hiểm cùng cực, sục sôi cuồng nhiệt khiến người ta kinh hãi thối lui. Nó không để lộ bất cứ xúc cảm dư thừa lại như mơ hồ cảm thấy con giận giữ cuồng nộ, gồm cả ý cười cao ngạo kiêu căng, coi thường tất thảy.

Cũng không biết đây là cái thứ quỷ quyết gì ra oai?

Ban nãy bị quơ một đường miên man bất định, cuồng phong mãnh liệt như dao lam còn cách nhục thể một đoạn lại vẫn có thể trấn động tổn thương, ngoài da gió rét tràn về, trong tâm cũng run run không kìm.

Tôi vô thức sờ sờ vết rách vải vóc nơi áo ngực, ngón tay dính một chút máu đỏ. Chưa chạm trực tiếp vào đã vậy, nếu thật chân chính cảm thụ không khéo sẽ sâu tận cốt tủy.

Tôi đã chủ quan đánh giá quá cao tấm áo giáp phòng hộ của bản thân thì phải, hoặc là đánh giá thấp năng lực đối phương. Hiện giờ chỉ còn cách thu lại tâm tình ngồn ngằng, cẩn rằng nhieu mảy tập trung lý trí tinh thần lực tăng khả năng bền chắc của kết giới.

Tôi còn chưa nghĩ tốt xong, ánh sáng quỷ quái kia lại lướt tới uy áp như vũ bão, tức thì nghiêng thân tránh tả né hữu. Tốc độ ra đòn của “cái thứ” cực mau, phản xạ linh hoạt tới mức khiến mắt tôi hoa lên.

Vòng mạc nhìn thấy mấy cái hình ảnh chồng chéo, tàn ảnh lồi tiếp khiến người ta hoang mang bất an. Chiêu thức lại cứ như một quả lắc không ngừng hung hiểm đung đưa qua lại. Quảng sáng quỷ dị liên tu bất tận lao tới, lưỡi liềm xoẹt xoẹt cắt ngang không gian y như cắt cỏ gặt lúa.

Lưỡi hái tử thần cạo xát kịch liệt với không khí phát ra từng chùm hoa điện ác hiểm. Sát chiêu tung ra không ngại tay, bỏ ngang chém dọc, quyết tuyệt dứt khoát.

Sát khí hung tàn xoẹt qua cổ họng, tâm cảm thấy lạnh buốt như bị áp hàn băng, sau mới truyền về não bộ tín hiệu nhói đau như bị kiến cắn khiến tôi thoáng khựng một chút. Gió bên ngoài đã đủ rét run, gió do thứ kia quạt thổi càng khiến lòng người kinh hãi chấn động.

Trong một tích tắc dừng lại đó tôi suýt bị trúng thêm đòn, mặc dù chỉ là vết xước do ma sát với gió tạo thành cũng đủ khiến vài vóc nơi bả vai cắt rách, vết thương mảnh như đường chỉ cũng đủ rỉ ra một vệt máu.

Phản xạ của tôi so với người bình thường đã nhanh hơn rất nhiều rồi nhưng có lẽ do ít kinh nghiệm chiến đấu lên tốc độ của tay và mắt vẫn chưa đủ nhạy bén. Nhất là trong tình thế bị vây khốn bằng loại vũ khí có độ sát thương cùng quỹ tích cực đại, càng bộc lộ rõ nhược điểm yếu kém.

Kết giới phòng hộ đối phó với tác động vật lý bình thường thì không sao, nhưng đối với kẻ biết rót năng lực Niệm lực vào vũ khí để nâng cao khả năng công kích gây ra sát thương mạnh bạo hơn... Dù sao tôi cũng chỉ là kẻ mới vào nghề mấy tháng, có là thiên tài cũng không bằng đứa có kinh nghiệm sử dụng Niệm lực nhiều năm trời.

Tôi đưa tay chạm nhẹ vết thương nơi cổ họng, chỉ cảm thấy một trận nhóp nhép ấm nóng truyền tới, tâm ngược lại càng lạnh lẽo, ngưng băng hoàng nhìn lòng bàn tay lấy đi một đám máu tươi đỏ thắm, có chút hoảng sợ kinh tâm. Trước phải cầm máu, nếu không chỉ vài phút sau e sẽ đứng chẳng nổi.

Ngẫm nghĩ tôi cóc thêm tỏ chức lại lớp khí cường thân... Cấp tốc vận khởi vùng đan điền gọi Hắc Hồn ra, thứ quái thai dị biệt kia một mình tôi vẫn chưa đủ trình độ, đương nhiên phải gọi thêm phụ trợ.

-Này này, nhìn đi đâu vậy? Đánh nhau với đại gia ta mà vẫn còn tâm tư đi lo nghĩ cho kẻ khác sao? Đáng giận!

Tiếng của Công Du Giám Binh tức tôi vang lên, mặc dù vẫn kiêu ngạo tự mãn nhưng còn ẩn chứa tia lo ngại. Hơi thở già có chút rối loạn, một thân trường xuân tinh khôi phiêu dật sớm loang lổ sắc huyết.

Máu đỏ như những đoá hoa nở rộ rực rỡ trên nền tuyết trắng, xem ra thương thế thật không nhẹ. Ưu Đàm bên kia khuôn mặt âm trầm ác hiểm, toàn thân nhẹ tựa khói u ám lưu chuyển, hần đường hoàng độc lập đứng đó, tấm lưng thon dài vững chắc, bất kham như cự thạch chống đỡ cô tịch giữa mệnh mông thiên địa, chẳng khác gì Âu Tử Dạ.

Ánh mắt thanh lãnh mà tinh quang hung dữ như ác lang, khoẻ mỗi tựa tiểu phi tiểu có chút lãnh ngạo lại đơn thuần thiên chân, chính là hai điểm duy nhất tách biệt với Âu Tử Dạ. Ngang dọc chỉ thấy vài vết xước còn con, tâm cũng thả lỏng, vẫn là không cần lo sợ.

Roi xích của gã Công Du linh hoạt như có nhân tính, uốn lượn chẳng theo quỹ tích quy định, rẽ trái lách phải lúc ẩn khi hiện biến hoá khôn lường ảo diệu, như thiểm điện lôi quang. Một bên tay vung vẩy quyết liệt, một bên sờ nơi thất lưng, loẹt xoẹt mấy cái lại lòi ra thêm đoạn nữa.

Hai tay gã thi nhau liên tục tuần hoàn tung hoành. Chỉ thấy vũ khí mềm mại như lụa mỏng lại chớp giật hung quang, ác hiểm như lôi điện không ngừng chà xát tam phương tứ hướng, đi tới đâu toé lên vô vàn tia lửa, sát thương kinh hồn.

Vũ khí tương giao giữa đôi bên phát ra âm thanh đinh đang bén nhọn gai góc, gây cản mà ác liệt như nện búa đóng tàu. Cảm giác nhất định sẽ đánh tới lưỡng bại câu thương đến một sống một chết hoặc là đồng quy vu tận quyết không khoan nhượng.

Ưu Đàm lo lắng cho tôi là lẽ đương nhiên, nhưng lại bị tên khốn Công Du kia cũng là đang liều mạng ngăn cản.

Thứ kia lại lao tới điên cuồng, lưỡi hái vung lên như điện xoẹt. Hắc Hồn hắc hắc cười nhìn “cái thứ” chẳng chút bồn chồn, nó cứ vô tâm vô phé đường như chẳng biết kinh hãi sợ sệt là gì.

Lưỡi hái loạn đông đá tây, cắt tiền giao hậu, tôi đứng ở vòng ngoài chỉ thấy từng vòng từng vòng tàn ảnh nối tiếp bất tận, kín kẽ như những mặt phẳng lưỡi dao rộng lớn cắt trái chém phải không gian, quang hoa điện ảnh loáng loáng như một tấm áo choàng che lấp diện mục chân thực.

Tôi hít thở có chút gấp gáp khăn trương.

-Họ Mặc kia, người tưởng Hắc Hồn gì đó bá đạo lợi hại lắm sao? Hôm nay cho người mở rộng tầm mắt, thưởng thức sức mạnh của Thi Tiểu Cốt nhà ta.

Gã hỗn hển nói có chút thiếu hơi, vừa dứt lời lại bị Ưu Đàm dùng trường côn chèn ép túi bụi, đánh cho cuống quýt trở tay không xuể.

”Thi Tiểu Cốt? Cái tên lập tức gọi nhớ tới cái lần ở trong nhà tù Bàn Cẩm, chính xác là trong bệnh viện Vũ Tuyền, lúc gã Công Du bị tôi đánh cho xoay sở sững sờ thì được một thứ rất giống với cái thứ này cuồn cuộn.

Chỉ là lúc đó cái thứ này không có vũ khí tùy thân, đồng cảm giác khí thể chưa đủ tà ác tận cốt tủy như bây giờ.

Chỉ thấy đường đi hung khí ngoan ác quyết tuyệt, toàn thân hung thủ lệ khí kỳ quái dị dạng, so với Hắc Hồn quả thật không kém cạnh.

Hắc Hồn vẫn như một con sứa, mềm mềm dẻo dẻo tựa một miếng thạch mặc người khi dễ. Lưỡi hái chém ngang bỏ dọc vào cơ thể nó dễ dàng đơn giản tới mức tưởng rằng mỗi nhát đủ để phanh thây Hắc Hồn ra làm mấy mảnh rồi.

Chỉ là vết thương cũng không sâu như tôi đứng bên ngoài hình dung, hơn nữa mỗi lần lưỡi hái thu về, những dải lụa mỏng manh khinh khinh vũ vũ cũng thuận tiện bám theo, y như lần bị Sĩ Mị công kích.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 16: Lão Thái Bà.

-Bố Minh, bố có sao không?

Tiếng của Ô Nha vừa vang lên người tôi đã bị chấn động do bé va vào. Ô Nha ôm lấy chân tôi ngược đầu thút thút sợ sệt hỏi.

-Máu chảy nhiều quá!Thật kinh khủng, quá nhiều máu, bố sẽ không sao phải không?

Một tay đang bịt chặt vết thương máu chảy đầm đìa nơi cổ họng, tay kia vẫn đang cầm con dao thủy tinh. Lúc nhấc lên tính xoa đầu an ủi bé mới phát hiện bàn tay nắm quá chặt, căng cứng tới mức gân xanh trên mu nổi lên cuộn cuộn, những ngón tay vừa trắng bệch vừa tím tái vẫn không ngừng run rẩy vì giao chiến vừa rồi.

Nhìn lưỡi dao mẻ một ít lại có dấu hiệu rạn nứt, mấy lần vũ khí tương giao kịch liệt va chạm thật lòng lúc đó tâm có chút hoảng hốt, lo sợ nhờ chẳng may thanh thủy tinh chịu được vài kích rồi vỡ nát, vậy thì... tôi không đành lòng càng không muốn chấp nhận kết cục tồi tệ như vậy.

Không những tính mạng của tôi trong tích tắc đó ngàn cân treo sợi tóc mà còn bởi Hoả Đàm có ý nghĩa không nhỏ trong tâm trí. Nó mà không còn cũng chẳng biết có thể tìm ai rèn lại.

Tôi hít sâu thở đều mấy cái, cố gắng trấn định bản thân cắt con dao vào bao cột bên hông mới xoa xoa mặt bé.

-Không sao, rất nhanh vết thương sẽ lành thôi.

-Thật chứ?

-Đương nhiên.

Quay lại nhìn chỉ thấy xa xa phía đối diện gã Công Du đang lẳng lặng đứng im lìm, mà bên kia Ưu Đàm lại là đang quần chiến cùng lúc với 10 tên cơ thể băng bó như xác ướp. Cũng may bọn chúng không có vũ khí giống tên Thi Tiểu Cốt, chỉ có ngũ trảo thay nhau công kích.

-Bố, phải làm sao giải thoát cho Ưu Ưu? Ưu Ưu bị nhiều kẻ xấu xí vây đánh quá!

-Ưu Đàm rất giỏi, nhất định sẽ ổn thôi!

Tôi thăm thì, an ủi bé cũng là động viên mình tin tưởng khả năng chiến đấu của Ưu Đàm.

Hắc khí của Hắc Hồn càng lúc càng lan tràn như hơi ga theo lỗ hổng của van hồng thoát ra ngoài, theo những miệng vết thương rỉ ra mỗi lúc một xuất hiện dày đặc.

Ba ngàn sợi tóc dạ thiên bản thân như có linh khí, tự động uốn éo khinh vũ còn phát ra tràng cười thăm thì nho nho khiến tôi tự động liên tưởng tới những ngày đầu ý thức tới bọn chúng, chính là cũng tình trạng mà mị quái gở trên.

Gã Công Du im lặng đứng xa xa đối lại, tóc như tuyết vài sợi loà xoà rồi bay, tà áo điểm những đoá hoa huyết lệ nhẹ lung lay theo gió lùa, làm thân thể thon dài gầy gò càng có vẻ yếu nhược mà yếu nghiệt.

Không hiểu trong óc đang tính toán cái gì, mặt nạ bạch hổ che lấp biểu tình chỉ để lộ mắt miệng. Đôi mắt hẹp dài sâu thẳm âm lãnh, thỉnh thoảng lấp lánh loé sáng màu xanh ngọc lục bảo yêu dị. Khoé môi nhợt nhạt dài mỏng mím mím, một chút huyết sắc phá lệ chói mắt trĩ xuống càng lộ ra bản tính cường ngạnh bất kham.

Hắc Hồn đã thu nhỏ chỉ bằng một nửa lúc đầu, khắp không gian nồng nặc mùi sừng bị đốt cháy khét lẹt, oxi trở nên đặc quánh vô dụng, tựa như biến thành thứ chất khí độc hại khiến người ta hít thở không thông.

Từng tia điện loé sáng thì nhau chớp tắt bùng nổ, những đốm hoa lửa loẹt xoẹt hung hiểm giăng đầy không trung.

Tiếng điện lịch tích cộ sát với không khí, sấm chớp dần dần đi đùng thay thế, âm thanh mỗi lúc một to hơn, âm ỉ cuồng nổ.

Bất chợt một âm thanh giận dữ bạo nổ, như thể tiếng đại cự thú tới cao quang lâm, oai hùng đường hoàng hống một tiếng làm chúng sinh ngơ ngác bàng hoàng, từng sợi lông tơ đều chấn kinh khiếp vía.

Nói tiếp sau tiếng khơi mào rầm rộ như nước óc văng đầu là một tràng gầm rú, âm hưởng gào rống hùng hổ khí thế oai phong chẳng kém, như thể một bầy đoàn cường thú hộ giá phía sau nhất loạt hưởng ứng, ngoại trừ kinh hoàng vẫn là khiếp hãi tận tâm can phàm nhân.

Không gian đen đặc loang nổ ánh chớp zích zắc, tựa như những miệng vết thương thi nhau đua nở, xé rách không trung, phá nát thứ màng bọc bấy nhảy vô hình thành những khối hình vận vận bất ổn.

- Chẳng mấy chốc kết giới sẽ bị rách nát.

Bạch Ngân lăm bằm bên cạnh, sau đó quay sang lo lắng nhìn tôi.

- Vết thương nặng lắm không? Để tôi băng bó cho.

Tôi theo quán tính lắc lắc từ chối.

- Máu ngừng chảy rồi! Mấy tiếng nữa ngay đến sẹo cũng chẳng còn.

Tôi vừa dứt lời chỉ cảm thấy bốn bề tràn ngập thứ ánh sáng chói lóa muốn đui mù. Trong vài giây ngắn ngủi cảm thấy lỗ tai mình bị huỷ hoại, đặc biệt không còn nghe thấy gì. Sau đó mới cảm thấy hàng loạt tiếng nổ xa xăm trở về từ từ khủng bố thần kinh áp chế linh hồn, ngay đến bản năng hít thở cũng đình chỉ.

Tiếp theo cảm giác gió từ tam phương tứ hướng tràn về, không khí độc hại như được tẩy rửa, trả lại thứ thanh lương mà con người có thể thoải mái hít từng ngụm.

- Các người đi đi!

Tôi nghe được âm thanh tên Công Du lạnh nhạt và chán ghét vang lên.

Tôi ngơ ngác mở mắt liền thấy hai cái bóng đen đen chắn chính ình phía trước. Một bóng đen to lớn cơ thể còn bị bao bọc bởi loảng ngoảng tia điện chạy loạn như một tấm áo giáp kiên cố bất khả xâm phạm khiến người ta rùng mình kinh sợ, chùn bước thối lui.

Một bóng đen thon nhỏ hơn tay cầm trường côn kiên định chống mặt đất, tấm lưng thẳng tắp cường thế, tóc dài phi vũ tự tại. Toàn thân cao thấp toả ra thứ linh khí óng ánh như dẹt từ nắng vàng mặt trời, hấp dẫn ánh nhìn cùng cực lại có vẻ xa xôi cách trở như đến từ một tầng thế giới khác, cao cao tại thượng khiến người ta chỉ đủ can đảm xa xa ngước nhìn.

- Chạy được bao xa thì cứ chạy.

Giọng của gã Công Du lại châm biếm trịnh thượng vọng tới.

- Mới quãng lưới mà đã hốt hết một mẻ thì chẳng có gì hay ho thú vị cả.

Nói xong gã cười khùng khục xem chừng rất khoái trá.

- Chẳng mấy khi có con mồi béo bở phải quay thật kỹ lưỡng rồi ăn mới ngon.

Tôi đứng xen vào giữa Hắc Hồn và Ưu Đàm, xa xa đối mặt với gã Công Du kiêu căng tự phụ. Đứng ở bên trái hẳn là Thi Tiểu Cốt, chỉ thấy đám vải vóc cháy xém bị xé rách như xơ mướp, tung bay phần phật phần phật lộ ra cơ thể chân thực trắng hếu bên trong.

Từng đoạn xương sạch sẽ không thấy dính một chút xú huyết nhục, tựa như thứ đó vốn chỉ là một bộ xương đã được gia công tỉ mỉ lọc bỏ tất cả thứ vương vãi không cần thiết. Chỉ còn lại cái vỏ bọc cứng rắn như thép nguội, chứa đựng nguồn năng lượng hắc ám đen tối bí hiểm nào đó hoạt động.

Cái đám vây đánh hội đồng Ưu Đàm đứng bên phải gã Công Du cũng thế thế thăm thẳm, 10 tên không tên nào còn lành lặn. Đứa gãy chân đứa mất tay, tuy nhiên cũng là không tên nào không nghiêm chỉnh đứng đắn đứng. Chúng không nhúc nhích như pho tượng, mặt mũi không biểu tình tựa như những sinh vật vô tri vô giác.

Tôi nhú mày nhìn gã ta, giọng điệu gã thì có vẻ ban ơn nhưng xem tình hình thì rõ bên tôi khí thế hơn. Ngẫm nghĩ lại sự kiện này nghiêm trọng tới mức có thể ảnh hưởng trực tiếp tới tồn vong của Miêu tộc, không lý nào chỉ phải một nhúm người.

Nếu cố tình hiếu chiến đánh thêm, biết đâu tới lúc đó hai hồ ulynh nhau thợ săn núp lùm hưởng lợi? Tuy giành được thắng lợi nhưng thời gian kéo dài cũng là đón thêm đợt viện trợ ứng cứu. Thế thì thành khéo quá hoá vụng, vẫn nên bảo toàn lực lượng.

Đang miên man nghĩ đột nhiên ánh sáng bị che mất, định thần lại phát hiện có người chắn trước mặt. Ưu Đàm lấy cái khăn bên hông túi balo, cẩn trọng nhẹ lau máu dính trên da cổ.

Tôi ngây người một chút rồi mỉm cười âm thầm, cất giọng hỏi gã Công Du.

-Này Công Du, Miêu tộc hẳn phải tới mấy đội ngũ chứ nhỉ?

-Đấy là dĩ nhiên.

Gã lắc lắc cơ thể giãn gân giãn cốt, thư thư thả thả nói.

-Một chút nữa bọn Thuần Vu tới, hai đánh một không chột cũng què, ta muốn lẳng nhằng dây dưa thêm, muốn có chút kích thích khiêu chiến.

Gã hai tay vươn ra sau gối lên cổ sau đó nửa thân trên nghiêng trái nghiêng phải như đang tập thể dục.

-Đằng sau là rừng sâu núi thẳm, chúng ta chơi trò mèo vờn chuột, xem xem bọn bây có thể phụng bồi được mấy hồi.

Ha ha, tôi cười thầm trong lòng. Xem đến tột cùng là ai vờn ai, ai chuột ai mèo?

Ưu Đàm thanh lý sạch sẽ phần cổ xong, lật lại mặt khăn tiếp tục tỉ mỉ lau bàn tay dính be bét máu. Tôi đắm đắm dõi mắt theo cử động di chuyển của bàn tay Ưu Đàm, khoe môi hài lòng câu lên.

-Này hai tên kia, đi chỗ khác mà thân thân mật mật, đừng đứng trước mặt đại gia ta diễn trò mèo mẩn.

Giọng của gã Công Du hẳn học vang lên. Tôi ngẩng đầu nhếch mép nhìn Ưu Đàm cười, sau đó híp mắt cười toe toét hết mức. Thật lòng cảm thấy có người chân thành quan tâm giúp đỡ mình, cảm giác rất tốt.

Ô Nha hai ngón trỏ vươn lên kéo mí dưới mắt xuống, lè lưỡi hướng phía gã ta làm mặt quỷ treu tức.

Ưu Đàm thu dọn xong xuôi, tôi một tay khoác tay Ưu Đàm, một tay kéo lấy Ô Nha, vui vẻ xoay lưng bỏ đi.

Hắc Hồn cũng khanh khách cười có chút đều cang, có lẽ tôi quá nhạy cảm. Một cái xúc tu của nó không an phận, soắn bện mấy vòng quấn quanh vùng bụng, cả cơ thể không lồ kè kè lơ lửng đeo dính sau lưng.

Bây giờ mới để ý con đường này có chút lạ lẫm. Rõ ràng lúc trước hướng về là nơi nhà dân xây cất hai bên đường, tuy không chen chúc xô bồ như thành thị nhưng cũng chẳng tới mức trông không hiu quạnh chỉ toàn cây cỏ. Chẳng biết từ lúc nào bị đưa sai đường chỉ khác lối đặt chân vào kết giới đề giờ tới cái chôn đồng không mông quạnh, khi ho cò gáy.

Thình không tịch tịch thăm thẳm xa vời, Ngân Hà như dải lụa kiêu diễm lấp lánh tinh quang, mềm mại vắt ngang thiên hạ tĩnh lặng.

Đêm càng về khuya trời càng trong vắt, tinh tú lưu chuyển hiện lên càng nhiều, lóng lánh hơn kim ngân, mê diệu hơn bất cứ báu vật dưới gầm trời.

Trăm triệu ngôi sao trải rộng mênh mông đến tận cuối trời, rắc lên thiên không một thứ ánh sáng lung linh huyền mê ảo diệu.

Trăng lưỡi liềm lẳng lẳng treo trên đỉnh trời, dịu dàng ôn nhu đổ xuống trần gian một tầng ánh sáng trong trẻo bằng bạc, như mê như mị, mộng ảo khôn lường.

Chúng tôi lầm lũi đi qua một vùng rừng tái sinh, trước mắt xuất hiện những bãi cỏ mênh mông huy vũ, dài ngút tầm mắt, trải rộng qua hết sườn núi này đến bờ núi khác khiến tôi rất ngạc nhiên, như thảo nguyên Mông Cổ.

Tôi cõng Ô Nha ngủ gà gật trên lưng, balo chứa đồ của hai bố con thì giao cả cho Ưu Đàm vác hết, lâu lâu suy tính trong miệng.

-Cái thứ tròn tròn bông bông nhiều sắc màu...

Tôi đột nhiên nhớ ra, thứ có năng lực do thám hoàn hảo của bọn Miêu tộc, vốn lúc trước có đựng đồ một lần rồi.

Tôi thầm thì.

-Thứ nhỏ nhỏ như quả bóng bàn, trước sau phân biệt là miệng và mắt...Nhân tinh, chính là nó.

Phán xong tôi đứng lại dõi mắt nhìn bốn bề. Cái con đó có khả năng thiên bẩm là ngụy trang, hiện giờ đang ở chốn cây cỏ rậm rạp ánh sáng hôn ám, nó có nằm cách tôi vài mét thì cũng chẳng nhận ra.

Bất chợt qua khe mắt bắt được một thứ gì đó xoẹt tới. Phải là nó không, thứ vẫn đeo bám lấy chúng tôi, ẩn mình kín đáo trong bóng tối che trời, dõi mắt quan sát chiến cuộc.

Tôi không rõ thứ đó có phải chính là cái vẫn âm thầm lặng lẽ bấy lâu nay, hay chỉ vì đặt chân vào vùng đất thuộc quyền sở hữu của chúng nên bị giám sát.

Tôi không tiếng động đưa mắt ra hiệu cho Ưu Đàm, nó tức khắc hiểu ý hướng tới cái bóng đen đặc to mò lén lút. Thứ ấy ẩn khuất đâu đó trong đám cỏ ồn ào gió lộng, xào xạc như thoi đưa, không rõ mục đích tột cùng là gì, tôi nhăn mày, có rất nhiều thứ không xác định đang tồn tại.

Ưu Đàm xé gió lao đi, chỉ thấy hình ảnh biến dạng bị kéo dài, như cái đuôi sao chổi đuôi bắt một cái thứ tăm tối.

-Á Á Á!

Rất nhanh xa xa một tràng âm thanh kinh sợ hốt hoảng vang lên.

“Sao chổi” lấp lánh nhanh nhẹn vòng trở về, “bộp” một tiếng quăng xuống vật gì đó to lớn vo tròn.

-Mấy người có còn lương tâm không? Đối xử với lão thái bà vô lễ như vậy mà được sao?

Thứ đó lồm cồm bò dậy, gương mặt xương xẩu khắc khổ nhăn nheo như trái mướp đắng, biểu tình sợ sệt nhưng giọng điệu thì vẫn mạnh mẽ.

-Tôi có làm gì mấy người đâu, nở lòng nào đối xử tàn nhẫn vô nhân đạo thế với người già cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17: Cô Dâu Của Sơn Thần

Tôi ngây người có chút không tin tưởng thứ được chop tới. Sao có thể là một lão thái bà? Vì cái gì ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này lại ra một lão bà bé nhỏ lùn tịt, da thịt nhăn nheo xù xì như góc ghế?

Nhìn ngó xung quanh, mấy thứ mờ ám kia chôn chạy đi đâu hết rồi? Một giây trước còn nhảy nhót tứ lung tung trong bụi cỏ khiến người ta phiền não mà giây sau tựa như bốc hơi biến mất sạch bách.

Trước làm rõ tình hình quái gở của bà ta đã, tôi không tin tưởng lắm bà ta chỉ là tình cờ trùng hợp có mặt ở đây, vào lúc này.

-Lão bà, tại sao lại theo dõi chúng tôi?

Lão bà phui bụi lồm cồm đứng lên còn chưa cao tới vai tôi, ánh mắt như đường như luôn vô tình hữu ý liếc nhìn Bạch Ngân, nếu không cũng là Hắc Hồn, hoặc là Ưu Đàm, cũng không biết lần thứ bao nhiêu lần tỏ vẻ lơ đãng rồi.

-Ai thèm làm chuyện dè tiện đó, ta đây là quang minh chính đại xa xa kín đáo bám theo.

Tôi im lặng tiêu hoá thứ ngôn ngữ ngang ngược của bà ta, mở miệng.

-Bà là ai? Vì sao lại làm vậy?

Áo quần bản thiêu hôi hám, tóc tai rối loạn bù xù, bàn tay cẩu bản bà ta vuốt vuốt mặt, tựa hồ đang cân nhắc câu cú.

-Con gái, mẹ rất nhớ con!

Đột ngột bà lão gào lên một câu khiến người ta cứng họng, đồng thời ôm chặt lấy tôi. Tôi còn chưa kịp làm ra phản ứng phản kháng thì lão bà bị ném bay đi xa, sau đó một cái bóng đen mà lấp lánh ánh sao bên cạnh vọt đi lại ném bà ta trở về.

Tôi nhìn thứ bị tóm lại cảm thấy có chút đỡ không nổi tình huống.

Lão bà cũng hơn 70, ném qua văng lại như thế xương cốt vẫn không sao chứ?

Bà ta cứ ôm mặt thút thút khóc.

Tôi nhìn biểu tình không kiên nhẫn của Ưu Đàm, cảm thấy bà ấy mà lại lên con lần nữa hẳn sẽ bị quăng đi một không trở lại.

-Tôi xin lỗi, cậu giống con gái tôi quá nên nhất thời lỗ mãng.

Tôi cảm nín.

-Cậu cứ gọi tôi là bà Trương, cũng quá lâu rồi không có ai gọi tên mình nên tôi cũng quên bém mất luôn, may mà còn nhớ cái họ nhà chồng.

Tôi giật mình một chút nhưng vẫn không nói gì, bà ta ngậm ngùi nói tiếp.

-Kỳ thực tôi chỉ là một lão thái bà vì quá nhớ thương đứa con gái bị mất tích trong khu rừng này mà rời khỏi Trương gia. Cũng đã ngót nghét 30 năm rồi, tôi cuối cùng cũng tìm thấy chút đầu mối, có điều, cần sự trợ giúp của cậu.

Tôi ngần ngại một chút, lão thái bà này quả thực quá kỳ quái, nhưng mà thông tin vừa được tiết lộ không khỏi khiến người ta liên tưởng tới sự kiện đình đám của Trương Thiên Dương 30 năm trước.

-Tôi hiện giờ không rảnh rồi, hơn nữa tài hèn sức mọn, chẳng thể giúp ích được gì.

Nói xong liền nhanh chóng cất bước, một bóng đen nhỏ thó nhảy ra chặn đường, hai cánh tay ngăn ngắn giang ra, chất giọng già nua mà sang sảng.

-Làm ơn, chỉ cần cậu giúp, bao nhiêu tôi cũng trả.

-Tôi không cần tiền, với cả bà có tiền sao không đi thuê một đám tới.

Tôi vừa trả lời vừa lách khỏi người bà ấy, đi tiếp.

Bà Trương leo đèo đeo bám bên cạnh, lời nhai thuyết phục.

-Thuê một đám vô dụng vừa tốn tiền phí thời gian còn hại mình vương bận nhọc lòng thêm. Tôi chỉ cần tinh anh. Cậu vào đây làm gì? Không phải trốn bọn đó sao? Nơi tôi chỉ dẫn, bọn đó tuyệt đối không lúng ra.

“Tuyệt đối không lúng ra?” Trên đời này không có cái gì giấu giếm tuyệt đối được cả.

Tôi dừng bước, cái tôi hiểu kỳ là dường như bà ta không chút kinh hoảng khi nhìn thấy Bạch Ngân hoặc Ưu Đàm hay Hắc Hồn. Ngoài tia nhìn lúc đầu khó che dấu được sùng sốt và có gì đó tham lam, tựa như nhìn thấy báu vật yêu thích thì giây sau ánh sáng đó đã tiêu thất, như thể một người bình thường không thể nhìn thấy được mấy thứ dị năng khó lý giải. Cũng có thể do sống lâu trải nghiệm nhiều, dễ dàng đón nhận, có điều bà ta không thừa nhận, tôi cũng lười vạch trần.

-Bà nhìn thấy chúng tôi từ lúc nào?

Bà ta gãi gãi má.

-Từ lúc nghe thấy tiếng sấm nổ chớp giật, trên cao trời quang đãng trong vắt không mây, xa xa lại nhìn thấy lưng chừng thình không dị tượng khó hiểu, mới tò mò lại gần xem xét.

“Kết giới giăng ra khiến cho trận đánh giữa đôi bên không tác động được tới hiện thực bên ngoài. Đồng dạng bên ngoài cũng sẽ không nhìn thấy gì ngoài cảnh tượng trống rỗng. Có lẽ lúc đó kết giới bắt đầu bị phá hủy hấp dẫn bà ta tới?”

Bạch Ngân thăm thì bên tai tôi, miệng cô nói ánh mắt lại soi mói lão bà, có chút nghiền ngẫm đánh giá.

Tôi nghe xong mặt không biểu tình, hỏi bà ta.

-Sao không nhờ bọn đó.

-Nhờ bọn đó? Cái lũ trông như đội mồ sống dậy? Cậu đùa sao? Cho tôi là thiếu năng? Tôi cũng biết nhìn mặt chọn hàng chứ bộ. Nhờ lũ gian ác đó thì có mà xôi hỏng bỏng không hết.

Gay gắt xong bà ta chợt mềm giọng.

-Chàng trai trẻ, cậu rủ lòng thương giúp lão bà này hoàn thành tâm nguyện trước khi nhắm mắt xuôi tay. Tôi đã lùng tìm con gái mình suốt 30 năm nay, bây giờ mới phát hiện được chút tin tức quý báu. Nếu cậu chịu ban ơn, vàng bạc châu báu chất cao như đồng núi, toàn bộ cho cậu.

Tôi kinh ngạc trùng trùng nhìn bà ta.

-Của cái ở đâu mà lắm thế?

Bà Trương nhìn ngó xung quanh sau đó tự rút cổ rùng mình xoa xoa hai cánh tay.

-Không bằng thế này, nơi tôi trú ẩn cũng không xa lắm, giờ đã khuya, sương đêm gió buốt, chúng ta tới đó lánh thân uống trà bàn chuyện, có gì sáng mai ta khởi hành tiếp?

Tôi đưa mắt nhìn Bạch Ngân, thật ra cũng không hẳn là xin ý, thấy cô chống tay nâng cằm cân nhắc lưỡng lự một chút rồi cũng gật nhẹ đồng thuận.

Lão bà không tiếng động cười ngoác rộng miệng tai, sau đó phát ra âm cười sung sướng khó nén, xoay lưng nhanh nhẹ đi trước chỉ lối dẫn đường.

-Tôi nói cậu nghe, nhìn đồng cỏ mọc hoang bạt ngàn thế này thực tế là do người dân phá sạch rừng để trồng thảo quả.

-Thảo quả? Có phải là một loại thảo dược nhờ đặc tính vừa thơm vừa ngọt lại cay nên được coi là “nữ hoàng” các loại gia vị? Còn được sử dụng làm phụ gia trong đồ uống như trà vì nó có hương vị độc đáo và thơm ngon.

-Chính là nó đó. Bởi vậy giá trị kinh tế của nó khá cao.

Lão bà gật nhẹ trả lời rồi thủ thi kể tiếp.

-Muốn trồng thảo quả phải phá sạch cây nhỏ nhưng lại để lại những cây lớn làm tán che nắng. Giống thảo quả này nghịch lý ở chỗ tiết ra một loại dịch nóng và độc vào lòng đất khiến những cây đại thụ cũng không sống nổi. Thành ra thu hoạch được vài mùa đất dần bạc màu cần cỗi, cây cối đều chết dần chết mòn.

Khi cây bóng mát không còn ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, thảo quả cũng chết theo và người ta lại mở rộng diện tích khai phá, tìm tới những khu rừng khác chặt cây để lấy đất trồng.

Những khu vực rộng mênh mông bát ngát này trước đây chính là rừng già biến thành đồng cỏ. Giết rừng để trồng thảo quả hay là để dùng cho bất cứ thứ gì việc gì đi chăng nữa cũng là hành động tàn nhẫn.

Trong giọng nói của bà ấy có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm tha thiết đối với rừng, là yêu thương và quý trọng.

Chúng tôi đi xuyên qua những thung lũng tiêu điều, qua những quả núi xơ xác, chỉ còn lại những thứ vô dụng không giá trị trở trêu thay lại được tồn tại. Nơi đó lúc trước có lẽ cũng từng là những cánh rừng gỗ quý báu, ngôi nhà của muôn thú cư trú, nhưng chỉ một mối lửa gieo xuống đã thiêu trụi hàng ngàn héc-ta, thật chẳng có cảnh tượng gì xót xa đau lòng hơn.

Cuộc bộ khoảng 2 tiếng, trăng treo lủng lẳng trên đỉnh đầu, bà ấy dẫn chúng tôi vào một cái hang tối om om thoảng bốc mùi ẩm ướt tanh tanh của rong rêu sinh trưởng.

Sau đó một đốm lửa bùng lên, chiếu rọi rõ ràng cảnh vật, tôi xoay lại nhìn, là một đồng cảnh khô được vun có ngọn đang bốc cháy.

Đây là một cái hốc khá nhỏ, lụp xụp tưởng như một trận rung động nhỏ nhỏ cũng có thể khiến nó hoàn toàn sụp đổ, một cái lều tạm bợ do thiên nhiên hình thành, đưa mắt một vòng là nhìn thấy nhất thanh nhị sở, chẳng có cái gì kỳ thú đáng ngắm thêm. Một tảng đá khá lớn không được bằng phẳng nhưng có vết lõm ở giữa, có lẽ thay cho giường ngủ, phía trên thấy để một tấm chăn đen đúa không rõ sắc màu nguyên bản.

Chúng tôi ngồi quanh đồng lửa, kê những tảng đá con con xuống làm ghế, bên cạnh treo một ấm đun đen xì chắc do ám muội củi đốt. Hơi lửa bốc lên nhẹ nhàng xua bớt khí lạnh trong thạch động, gió buốt đêm khuya nơi núi cao đang ở ngoài kia không ngừng xâm lấn bủa vây.

-Đây là nơi tôi cư ngụ, bốc mùi hôi hám khiến cậu chê cười rồi.

Tôi lắc nhẹ.

-Bà nói chuyện chính đi.

Bà ta cười cười, mắt neho neho híp lại càng gần như đường chỉ mảnh, sau đó cơ mặt từ tốn biến đổi, càng nhăn neho âm ám, hốc mắt như tối tăm trầm lạnh hơn khiến người ta chột nghi kỵ lo ngại.

Bà Trương chậm rãi kể bằng chất giọng khàn khàn đều đều.

Sau khi lão chồng xấu số qua đời, bà ấy cảm thấy niềm vui và ý nghĩa của đời người cũng theo đó bay mất đi một nửa. Lúc ấy hai đứa con của bà đều khôn lớn chững chạc, chín chắn trưởng thành.

Con trai cả là Trương Thiên Vinh đã lấy vợ, một người phụ nữ Miêu tộc, một nhánh Miêu tộc thuần chủng có tính biệt lập trong rừng sâu núi hiểm. Bà không kỳ thị, chẳng có lý do gì để phản đối đời trẻ, bởi vì con trai bà rất yêu, yêu người phụ nữ đó nhiều lắm. Bà có thể dễ dàng nhìn thấy, ánh mắt khi con trai bà nhìn vợ mình chân thành và đậm sâu bao nhiêu. Tựa như lão chồng lúc còn sống, bất chấp sự ngăn cản từ các bậc trưởng bối vẫn cương quyết, không buông tay không hối hận cưới bà vào nhà.

Con dâu hạ sinh một cặp nhi tử trắng trắng hồng hồng. Nhi nữ Trương Thiên Dương tuy qua đời mười vẫn chưa có ý định thành gia lập thất nhưng luận dung mạo đức độ tài năng, nhất định sau này cũng sẽ kiếm được một tấm chồng như ý nguyện. An tâm nghĩ vậy nên bà Trương quyết định lui về từ đường tận sâu nơi hậu viện hẻo lánh ít người lui tới, hằng ngày tụng kinh niệm Phật cầu phước lành cầu bình an cho gia tộc, thỉnh thoảng chạy sang viện tử của con trai chơi đùa với đám cháu chắt, không hỏi gia sự, không màng thị phi.

Mọi chuyện êm ấm yên bình cho tới ngày Trương Thiên Dương mang về một nam nhân.

Bà không biết gì hết, mãi tới ngày viện tử của con trai bốc cháy, lửa hung hãn thiêu đốt như muốn diệt sạch mọi vật cản. Nhìn thấy xác con trai và con dâu nằm trong vũng máu lênh láng kinh tâm. Nghe tin dữ con gái bà hết mực kỳ vọng tin tưởng lại là hung thủ hạ sát, đã bỏ trốn vào ngọn Diệp Đầu Phong.

Bà nghe đám người làm nói trước khi xảy ra sự kiện trên con gái tự nhốt trong được phòng nhiều ngày đêm liên tiếp, ai cũng không tiếp cận nghe ngóng tình hình, bên ngoài được kẻ tên A Càn túc trực canh gác.

Không ai biết là nghiên cứu phối chế được liệu gì, không ai biết đến tột cùng mục đích của Trương Thiên Dương là gì. Nhưng bọn họ biết gã A Càn chắc chắn có dính líu ít nhiều, cam đoan chính là kẻ đứng đằng sau giật dây khiến Trương Thiên Dương nổi cơn điên hiếu sát.

Đến lúc mọi người chú ý tới tung tích gã A Càn thì lại có kẻ phát hiện cho hay, nhìn thấy gã ta đã bắt cóc cặp sinh đôi Trương Thiên Khánh và Trương Thiên Vũ chạy theo Trương Thiên Dương.

Lão thái bà dùng một cành khô gãy gãy đâm củi trong đồng lửa, âm thanh tanh tách thiêu đốt nhẹ vang, tựa như là tiếng động duy nhất lúc này trong hang động.

Tôi ôm Ô Nha trong lòng, chống cằm thờ ơ lơ đãng nhằm chán nghe bà ta lảm nhảm đi viển viển bên lề. Tôi che tay cố ý ngáp to phát ra âm ư ử oải, nhìn hình thái biến ảo của lửa không ngừng nhảy múa có chút thất thần.

-Bà vẫn chưa nói tới vấn đề cốt lõi chính yếu. Nơi bí ẩn không ai biết tôi là ở đâu? Kim ngân châu báu hậu lễ lại là như thế nào có?

Lão bà cười nhạt, nhìn Bạch Ngân một cái rồi trầm ngâm nói.

-Cậu chắc cũng nghe một vài tin đồn thất thiệt trong trấn?

Tôi gật gật, chờ bà ta tự nói thêm.

-Trương gia ngoài nghề bốc thuốc chữa bệnh, thỉnh thoảng lập một đội ngũ vào rừng tìm kiếm kỳ hoa dị thảo, thực chất là kiếm “Thiên hoa kim mạch”.

-Thiên hoa kim mạch là gì?

-Chính là dò tìm mạch ngọc. So với đào mộ lấy bảo vật cũng huyền bí phiêu lưu không kém cạnh. Để tôi kể cho cậu nghe câu chuyện truyền thuyết dân gian cổ xưa.

Vùng núi Sơn Tây có rất nhiều hang động liên thông chằng chịt, hình thành vốn là do nước ngầm chảy len lỏi cùng cát xâm thực, kết cấu phức tạp chẳng khác mạch máu, thâm sâu khó dò còn hơn mê cung. Thường muốn vào động thăm dò kim mạch đều phải tế tổ sơn thần tức là đọc “Khai sơn động thổ chú”.

Loại cổ chú này được truyền từ đời này sang đời khác trong Trương gia, thường chỉ truyền cho người nối dõi chức vị trưởng tộc.

Vốn nữ nhân bị cấm vào núi tìm kim mạch bởi vì linh hồn của họ dễ bị Sơn Thần lung lay mê hoặc.

Lúc đầu định truyền cho Trương Thiên Vinh nhưng tới ngày cử hành, trưởng nam đó lại vô tung vô ảnh biến mất, về sau trở lại chính là đất theo đứa con dâu tương lai. Cho nên khi ấy là bắt buộc dĩ truyền cho Trương Thiên Dương bởi không thể hủy bỏ buổi lễ, điều đó càng là cấm kỵ nghiêm trọng.

Sơn Tây có vô số hang động thần kỳ bí hiểm, vì quanh năm chìm trong bóng tối âm u ẩm ướt, cho nên càng nhuộm màu ma quái kinh dị. Mỗi khi gió núi thổi qua, giống như có thể nghe thấy tiếng Sơn Thần da diết kêu gọi từ cõi u minh. Nếu như có một cô gái nghe thấy tiếng Sơn Thần thì non câu dẫn, họ sẽ rơi vào trạng thái si mê ngây dại, luôn miệng hát một giai điệu kỳ kỳ quái quái mà người ngoài không sao nghe hiểu. Họ như vậy là minh chứng cho việc bị Sơn Thần chọn trúng, tương lai trở thành cô dâu, bị Sơn Thần bắt về.

Trong thời gian chờ ngày bị Sơn Thần đón đi, sắc mặt cô dâu luôn tươi sáng vui vẻ như hoa mai hoa đào, ánh mắt lấp lánh ngân quang long lánh như trăng sao in đáy nước, giọng hát lại nhu thuận ôn hòa dễ nghe như sáo ngọc du dương, trên cơ thể còn phát ra một mùi hương thoang thoang dụ hoặc, chính là mùi vị chỉ đường đưa lối cho Sơn Thần tìm tới đón cô dâu của mình.

Lần đầu Trương Thiên Dương dẫn đội chính là được Sơn Thần nhìn trúng, bắt mất linh hồn. Một khi như thế cô gái đó trong vòng vài ngày kiểu gì cũng sẽ tự động trở lại, tìm thấy lối xuống lòng đất, tiến vào thế giới của Sơn Thần, một đi không trở lại nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Chuyện Xưa Và Hành Trình Vào Rừng

Truyền thuyết dân gian cổ xưa trong vùng kể rằng, thần thú trị vì ngọn Diệp Đầu Phong sau làng tức sơn thần tên gọi Lục Ngộ. Có thân dài xù xì nham nhô như cá sấu, nhưng lại đầu hồ quái gỡ mặt người hung tợn, ánh mắt dã thú âm tà ác hiểm song lại có sở thích ngắm gái đẹp.

Lục Ngộ vốn là quản gia trông nom hoa viên rất được lòng của Thiên Đế, ông ta có bổn phận sắp xếp điều chỉnh thời gian tại chín giới, điều tiết khí hậu bốn mùa luân phiên khiến khu vườn trên Thiên Đình luôn có hoa thơm nở rộ muôn màu nghìn vẻ, rực rỡ hương diễm xuân sắc tô điểm, nơi tươi đẹp đó đồng thời cũng thu hút các tiên nữ mỹ lệ kiều diễm ghé thăm.

Lần đó Lục Ngộ xâm phạm một nữ tiên, chuyện lớn vỡ lở đến tai Thiên Đế, Lục Ngộ bị đày xuống trần gian vô thời hạn, chính là cai quản ngọn Diệp Đầu Phong.

Thiên Đế quyền uy xa xa ngự lâm, Sơn Thần hung ác ngự tại trị vì, Lục Ngộ tiếp quản nơi này chẳng khác nào vua một cõi, cứ thấy mỹ nhân lạc vào địa

phận quản lý là dùng mê thuật câu hồn mang về.

Mãi tới khi trong vùng xuất hiện một pháp sư cao tay ẩn trần giữ thì vụ việc Sơn Thần lạm phép lộng quyền hành mới dừng lại.

Ông ta biết đọc phép trừ tà ma gian ác, làm lễ đuổi u quỷ gian xảo khiến Sơn Thần cũng phải nhượng bộ đôi ba phần. Khi một cô gái trúng tà của Sơn Thần, ông ta mang một số vật mà cô gái yêu thích cùng tùy thân hay đeo bên cạnh, coi như đồ bồi táng đều mang đặt trước cửa một hang bất kỳ rồi đốt đi, đọc một bài tế lễ bằng thứ ngôn ngữ quyền năng cổ đại, xem như làm một tang lễ thể thân thỉnh Sơn Thần ưng thuận chấp nhận, từ đó cô gái sẽ khôi phục tinh thần lại như lúc trước.

Thật ra lệ làng ban hành, cảm đoán nghiêm ngặt, đàn bà phụ nữ mấy trăm năm qua hầu như chẳng ai dám trái ý, cũng chẳng có việc gì cần đâm chân yếu tay mềm phải lẫn lộn vào chốn rừng thiêng nước độc đó, lâu lắm rồi mới có thêm trường hợp là Trương Thiên Dương. Chính vì như vậy, từ mấy chục năm trước pháp sư thầy bùa gì đó sớm tuyệt tích như lông phượng, dù có thì phương thức giải trừ cũng thất truyền.

Mọi người chỉ biết cùng nhau đưa Trương Thiên Dương về, canh phòng cẩn trọng. Tuy nhiên, tình trạng của cô không nghiêm trọng như họ tưởng tượng. Mặc dù Trương Thiên Dương hưng phấn hát ca nhưng mấy ngày sau lại tự khỏi. Người làm thắc mắc cách nào hoá giải, Trương Thiên Dương đơn giản nói, bản thân trúng độc thực vật, uống vài thang thuốc tự khắc khỏi, cũng không phải cái gì ghê gớm yêu bùa dị thuật thu hồn cướp phách.

Còn có truyền kỳ nói rằng, chủ mạch của Sơn Thần được giăng kết giới bảo vệ, chỉ các cô dâu của Sơn Thần mới tìm thấy, cũng chỉ các cô dâu mới đi vào được. Nghe nói nam nhân cổ tình tiến vào đều chết toàn bộ bởi trướng khí không cách gì phòng bị ăn mòn. Còn đồn rằng, toà lâu của Sơn Thần được chế tác xây dựng bằng Thạch Hồng nỹ lệ như máu tích tụ, thứ màu đỏ nguyên thủy trong tự nhiên vô cùng quý hiếm, giá trị liên thành không cần bàn cãi. Xung quanh còn ngồn ngộn trăm ngàn viên phôi ngọc, tuy tiện mang một tảng đi thôi cũng đủ đổi đời.

Tôi ngồi nghe bà ấy kể chuyện cổ xưa từ nửa đêm cho tới gần tảng sáng, nhìn đồng củi trắng hếu lăm lăm ánh lửa âm ỉ cháy trước mặt trong đám tro bụi xám xịt tan hoang xung quanh. Liếc nhìn cửa hang, không gian ngoài kia cũng nhuộm màu trắng trắng lơ lơ vẫn đục, hơi sương sớm càng uồn lượn mê ảo hơn, bám vào tuyết giá giăng giăng tứ bề.

- Nghe đồn Trương Thiên Dương là đại mỹ nhân, bà thật sự là mẫu thân cô ta?

Bà lão nghe tôi nói thế có chút buồn bực.

- Trông tôi giờ già nua xấu xí vậy thôi chứ 50 năm trước cũng là mỹ nhân khiến bao kẻ ganh đua tranh dành.

- Tôi không quá quan tâm làm thế nào Trương Thiên Dương hoá giải được tình hình dở dở ương ương để không trở thành cô dâu của Sơn Thần. Lão bà lang bạt trong khu vực này cũng vài chục năm có hơn mà vẫn sinh long hoạt hổ, thật không đơn giản.

Bà lão không tiếng động nhếch mép cười, không trả lời.

- Bà thật sự tìm thấy lối vào chủ mạch Sơn Thần? Nơi đó ngoài chứa thạch ngọc Hồng Lựu khiến phạm nhân mê đắm ra còn thai nghén thứ báu vật gì khác không?

Nụ cười của bà ta thoáng ảm đạm.

- Bà khẳng định Trương Thiên Dương đang ở trong đó? Không phải nói “chỉ các cô dâu của Sơn Thần” mới tìm thấy lối vào son mạch? Trương Thiên Dương bình thường rồi vẫn có thể nhìn ra, đi vào? Vậy đây chính là mục đích chạy vào rừng rồi biến mất từ đó tới giờ của cô ta? Không phải nói nam nhân không vào được sao? Tôi đi cùng không phải là chết chắc à?

Bà ấy ngồi đăm bóp tay chân cơ thể già nua mà có phần dẻo dai khó bì sau đó vron vai đứng dậy vận vẹo cơ thể khô quắt queo.

- Vậy là cậu quyết định?

Tôi nhún vai.

- Giờ phút này còn có thể từ chối sao, tôi đương nhiên đồng ý.

Ồ Nha mơ mơ màng màng thức dậy từ trong lòng tôi, dụi dụi mắt xoa xoa bụng, nghiêng đầu ngó quanh, nhìn thấy Ưu Đàm thì mắt tựa như phát sáng, tỉnh táo hẳn, nhảy khỏi tôi, bước tới bên Ưu Đàm thân thiết cọ cọ mấy cái, mấp máy môi than thở.

- Ưu Ưu, Nha Nha đói bụng, chúng ta đi kiếm thứ gì ăn sáng?

Ưu Đàm đưa mắt nhìn tôi.

Lão bà cười vui vẻ cầm theo một lưỡi liềm, mang theo một cái giỏ đeo sau lưng bên trong để ấm đun và một cái giỏ mây mắc bên hông rồi nhanh chóng dẫn đường.

- Chúng ta ra ngoài, tôi sẽ chỉ nơi có thể tìm kiếm thức ăn và cả nước uống.

Mặc dù đã vào xuân nhưng thời tiết trên núi cao vẫn khá lạnh lẽo, lại còn mưa phùn lất phất, lấm rấm miên man. Đi rừng ngại nhất là mưa, vất vả chật vật, lấy lợi nhầy nhụa, bà ấy vạch lá gạt cành phẳng phẳng bước đi, rất nhanh dưới chân chẳng còn dấu vết đường mòn, một tiếng cửi thể trôi qua, phía

sau dường như không còn nhìn ra dấu vết để quay lại.

Tôi có cảm tưởng bà ấy không định quay về, đã một tiếng cuộc bộ trôi qua mà thức ăn nước uống gì đó còn chưa nghe thấy tiếng nhìn thấy mặt. Chẳng biết định chiều dài yến tiệc gì mà phải lừng sực xa xôi cách trở tới vậy, hân hoan hào hải vị ăn thân căng ở sâu trong rừng hiểm.

Tôi công Ô Nha sau lưng, ngược nhìn vách chắn dừng đứng chênh vênh trước mặt có chút ngao ngán. Lão bà kia hai tay bám vào vách đá cứ thể thoăn thoắt leo lên, Ưu Đàm thì khỏi cần khen ngợi, nó đã sớm đứng trên đỉnh vách thành thoi cúi xuống nhìn tôi.

Tôi ngán ngẩm thờ dài, chân tay vận dụng chút khí lực dễ dàng mượn lực từ đất đá gồ ghề nhô ra làm điểm tựa để trèo lên rồi lại dùng dây móc leo dẻo dai để tụt xuống, rồi lại bám vào thân cây mọc xen kẽ trong đất đá cẩn thận bò lên.

Thú thực đi rừng, thứ tôi hãi nhất là vắt. Cái thứ cảm ứng thấy hơi người ấm nóng, vi vu một cái dính vào chân người bò bò tới nơi có thể hút máu ểnh bụng mới chịu nhả ra, thật sự là ám ảnh. Rất may ở độ cao này trong cái lạnh buốt cầm cầm, vắt không sống nổi mà rần thì vào hang ngủ đông cả, nên dù có gặp chúng trông chúng cũng chẳng khác gì khúc củi, cứng queo như bị đông lạnh.

Vừa nghĩ vậy xong lão bà đột nhiên dừng lại, bẻ lấy một khúc cây dài có vẻ cứng cáp chắc chắn, chui tọt vào một cái hang. Hang không lớn lắm nhưng vẫn to hơn “ngôi nhà” tạm bợ của lão bà.

Lão bà đập đập cành cây vào một tảng đá trong đám đá đứng nằm lộn xộn trong hang, bảo tôi đẩy ra, lại chỉ vào khối bên cạnh bảo Ưu Đàm cũng làm thế.

Tôi ngong mình một chút xê dịch nó ra khỏi vị trí cũ, thấy phía dưới vẫn là loạn thạch to nhỏ chen chúc. Ưu Đàm vung tay một cái, văng luôn khối đá trông có vẻ nặng gấp đôi Ô Nha.

-Phía dưới chính là hang rắn ngủ đông. Bây giờ mới là đầu xuân, còn khá rét buốt, chúng vẫn chậm rì rì cuộn với nhau, bắt lấy dễ dàng.

Tôi “à” một tiếng ngộ ra vấn đề, đưa mắt ra hiệu cho Ưu Đàm làm việc khổ sai. Chẳng mấy chốc đá lớn đá bé chồng chất lên nhau được loại bỏ, lộ ra một miệng hố rộng khoảng 1m tầm tôi.

Chúng tôi châu đầu ngồi xôm xuống, tập trung khí vào mắt để nhìn rõ hơn đám vật thể tưởng như im hơi bất động, màu sắc như hoà cùng bóng tối.

Lão bà dùng cành cây dài hơn 1m chọc xuống, sau đó từ từ nâng lên.

Một em thon thả dài lảo đảo ngoảng từ từ tách khỏi u tối hiển lộ dưới ánh sáng ban ngày. Sọc dọc đen xen trắng, hoặc là xanh lá đậm phối với dải màu hơi vàng, nhìn kỹ hơn mới thấy lấm tấm điểm vệt ánh đỏ.

-Rắn nịt sọc đỏ, đây là một loài rắn không nguy hiểm.

Lão bà phán xong lại hăm hở nhanh chóng vọt lên dẫm ba em nữa, chúng chuyển động lờ lờ, chậm rì rì, bà ấy quả thật không cần nhiều kỹ năng, tóm gọn lấy cả đám vọt vào cái giỏ mây đeo bên hông, đập nắp lại.

Phía dưới hố, hàng trăm nghìn con rắn lúc nhúc, tôi không nhìn rõ diện tích ở của bọn chúng tròn méo thế nào, chỉ thấy chúng nó phải khổ sở nhường nhịn diện tích sống cho nhau, tạo thành một tấm thảm sọc đen sọc trắng quần bên dính chùm một khối, dày đặc những rắn là rắn.

-Biết việc đầu tiên chúng làm sau giấc mộng kéo dài 8 tháng là gì không?

-Không phải là kiếm thức ăn sao?

-Một chuyện còn quan trọng hơn thế, chính là duy trì nòi giống. Hầu hết chỗ rắn này đều là rắn đực, giữa ổ rắn bạt ngàn dày đặc, mặc dù con cái có kích thước dài và lớn hơn nhưng chúng vẫn phải kiên nhẫn chờ đợi và tìm kiếm vận may. Bởi vì nhân vật chính của buổi tiệc giao hoan thường ám áp thêm chút nữa, vào hẳn giữa xuân mới thức giấc.

Cậu biết không, cứ 10.000 con rắn đực mới có một con rắn cái. Cho nên trong cái đồng bèo bọn này, cạnh tranh gái gú là cực kỳ khốc liệt, chỉ vài anh chàng may mắn được kết đôi, số còn lại chính là ngâm ngùi cam chịu tới mùa giao phối năm sau vậy.

Bạch Ngân thăm thì bên tai. “Có một sự thật nho nhỏ thú vị, vì rất cân bằng giới tính nghiêm trọng, trong đám rắn rựa kia có không ít con lưỡng tính cũng có khả năng đặc biệt như con cái là tiết ra chất hormone để thu hút bạn tình.”

“Ồ”

Bạch Ngân tiết lộ thêm.

“Nhắc đến lưỡng tính, tộc Diệt Triệt không phân chia cái đực, bọn họ không có bộ phận sinh dục, là sinh sản vô tính.”

Tôi đàn mặt một chút, môi mấp máy mấy cái vẫn không thốt lên lời. Bạch Ngân nói ra lời tôi định nói.

“Chính là tự sinh sản, không cần nam nữ góp công bỏ sức.”

Trong đầu tôi loạn chuyển phân tích, chính là kiểu tạo ra thể hệ mới mà không có sự kết hợp giữa tình trùng và tế bào trứng. Trên cơ sở phân bào nguyên nhiễm để tạo ra các cá thể mới giống nhau và giống hết cá thể gốc.

Cuối cùng tôi cũng mở được miệng, phát ra âm thanh thì thảo tự hỏi.

“Vậy khi nào Ưu Đàm sinh con?”

“Cái này tôi không biết. Nhưng chính vì khả năng trời phú đó mà bọn họ đồng thời có khả năng thiên bẩm là tự tái sinh dù cho bị chém đứt đôi cơ thể.”

Còn chưa dứt lời xong đã thấy một bóng đen uốn mình chui xuống, sau đó cái đường ống co vào giãn ra tựa như đang hút lấy thứ gì. Tôi chợt giật mình tỉnh mộng, vội vàng cầu vẻo Hắc Hôn, nó mới miễn cưỡng ngoi đầu lên, một vài con rắn treo lủng lẳng đưa đưa bên mép miệng, một vài con lộ bộ rơi xuống như trái rụng. Nó nuốt nốt chỗ rắn trong miệng xuống bụng, phát ra tràng âm thanh khả khả sáng khoái.

Tôi trừng mắt có ý trách móc, mặc dù khuôn mặt của nó chẳng có ngũ quan chẳng thấy biểu tình rõ ràng, tôi vẫn cảm nhận được sự phụng phịu ngúng nguẩy vì chưa được chén no say.

Đề cho Hắc Hôn thỏa thuê no nê tôi thật quan ngại không biết chỗ rắn bày đàn nhưng nhúc nháy trăm ngàn con kia có đủ dính răng cho cái bụng vực thẳm không đây.

Lão bà nhìn cảnh tượng đó cũng có chút á khẩu đứng hình.

Dọc đường đi chúng tôi gặp rất nhiều cây lớn bị lưỡi cưa của lâm tặc đốn gục, chỉ còn lại phần gốc to đùng, lộ ra chất thịt đỏ au như nhỏ máu. Những cây bị đốn ngã đều là loại đại thụ to lớn quý giá, đã tồn tại cả trăm năm tuổi là ít, sau khi đổ xuống đè nên cây con bên cạnh, thế là một cây chết kéo theo vài cây khác bồi tội cùng.

-Lúc trước lâm tặc ở vùng này tung hoành cũng ngang ngược lắm. Do số lượng và chất lượng kiếm lâm còn hạn chế lên có một thời gian rừng bị khai thác vô cùng thâm hiểm. Hắc hắc, nhưng hai chục năm nay vắng bóng rồi, cũng do số lượng người chết bất đắc kỳ tử quá nhiều khiến bọn chúng không dám lui tới.

Cứ hết lên dốc lại thả dốc thêm một tiếng nữa chúng tôi mới dừng chân nghỉ bên những gốc cây cổ thụ xà cừ mấy người ôm tán che rợp trời.

Đầu xuân thời tiết hay khóc lóc, mưa giăng giăng như tấm lụa mỏng, lạnh lạnh đắp lên hơi người mỏng manh.

Lão bà đi thu gom một số cành khô chất thành một đống lớn bắt đầu nhóm lửa. Xong lại lôi rắn ra rồi chặt đầu toàn bộ, đưa cho tôi hai con đưa cho Ưu Đàm hai con. Bà ấy ngửa đầu uống máu rắn, bảo tôi và Ưu Đàm cũng làm theo.

Tôi nhìn máu chảy tong tong nhỏ giọt xuống mặt đất, có chút ngần ngại lưỡng lự.

-Không uống sao? Cho cả đứa nhỏ uống nữa. Có biết làm cách nào Trương Thiên Dương giải được mê trướng của Sơn Thần? Chính là uống máu rắn, uống nhiều một chút đến lúc đựng chuyện mới tránh được cái đám vệ sĩ tàng ngoài cùng cảnh giới.

Tôi nhăn mặt nhìn dòng máu đỏ tươi thoảng bốc mùi tanh tanh lênh láng quanh đám đầu vắt lộn xộn dưới mặt đất.

Lão bà đã nói vậy tôi đành nhắm mắt buông xuôi, Ô Nha nhú mày nhăn mũi uống một chút máu rắn tôi đưa cho, sau đó bản thân cũng tự trải nghiệm nếm thử.

Uống thứ chất dịch lỏng leo tanh tươi phát buồn ói khiến tôi liên tưởng tới việc bản thân lúc trước dường như cũng từng được ai đó cho uống, nhưng mùi vị không giống lắm. Thứ máu đỏ hương vị thơm ngon hơn gấp mấy lần, vị ngọt tinh tế đọng lại nơi cuống họng khiến người ta bản thân lưu luyến.

Là ai?

Tôi uống xong đưa chỗ rắn cho lão bà xiên que nướng. Ưu Đàm không uống, có chút chán ghét kinh tởm nhìn nhìn máu loang lổ chán lán.

Tôi thu lại đám rắn từ tay nó, giao cả cho lão bà.

-Ưu Đàm cũng không phải người bình thường, chắc không cần tới thứ này hỗ trợ đi.

Lão bà cầm 6 thịt xiên rắn, mỗi tay cầm 3 con chăm chú nướng.

-Vậy sao? Cậu ta là dược nhân? Cơ thể bách độc bất xâm vạn độc hữu kháng?

Tôi ra vẻ trầm tư ngẫm nghĩ.

-Có lẽ vậy. Đề tôi đi hứng chút nước về đun uống.

Nhìn dòng suối nhỏ róc rách ngay bên cạnh, tôi cùng Ô Nha đi tới nơi cúi đầu bưng nước xúc miệng cho hết mùi hôi tanh, nước mát lạnh đến rùng mình và rất trong, dễ dàng thấu thị tới tận đáy toàn là đá sỏi.

Dòng nước lững lờ lưu thông, tôi đưa ấm đun nước lấy một ít rồi mang trở về đun sôi.

Ưu Đàm và Ô Nha trùng trùng mở lớn cặp mắt nhìn chuyên chú đám thịt rắn nướng vàng thơm, mỡ cháy lèo xèo bốc mùi thơm phưng phức, hai cái miệng đều há ra ngậm lại liên tục hút nước miếng xì xụp ứa ra một cách thòm thèm không che giấu.

Một chốc lát sau thịt chín, lão bà giữ lại một con, còn lại đưa hết cho tôi. Tôi đưa cho Ô Nha một con dặn dò bé ăn cẩn thận, bản thân giữ lại một con, còn lại giao hết cho Ưu Đàm.

Tôi không đói lắm, thật ra có chút thèm nhớ hương vị máu hồi trước trong lúc nửa tỉnh nửa mê được người ta cho nếm, chẳng biết là máu gì.

Tôi nhàm chán ăn mấy miếng cho có lệ, chẳng rõ hương vị đậm nhạt ra sao.

-Không ngon sao?

Lão bà vừa gặm vừa hỏi.

-Tôi hơi kén ăn một chút mấy thứ đồ ăn lạ dạ dày có chút bài xích khó tiêu.

Lão bà cười khinh bỉ.

-Nơi này cũng không phải quán ăn nhà hàng, còn có thực đơn hợp khẩu vị cho cậu lựa chọn.

Tôi nhìn nhìn nửa con rắn nằm uốn lượn vòng vòng trên xiên que, sau đó phiêu mắt nhìn sang Ưu Đàm, đưa cho nó.

-Không cần để ý, tôi biết bản thân mình cần gì muốn gì.

Ưu Đàm đón lấy xiên que, hai tay đều cầm đồ ăn, bên tả cắn một miếng, bên hữu dứt một miếng, ngon lành nhai cả xương cốt, phát ra âm thanh lạo xạo như dã thú vui vẻ đánh chén con mồi.

Chúng tôi lại lên đường, dò dẫm cất từng bước chân nặng trĩu suốt mấy tiếng đồng hồ đi theo người dẫn đường, lại thấy những vách đá dốc đứng sườn núi phủ đầy rêu phong ẩm ướt trơn trượt. Khó nhọc trèo lên rồi lại cẩn cẩn thận thận trượt xuống khe sâu như bơi mỡ. Rừng càng trở nên rậm rạp âm u hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 19: Hoàng Cương Ngư

Trên đường đi tôi nhìn thấy rất nhiều bụi hoa mọc bám vào vách đá cần cỗi, khoe những đoá nhỏ xinh màu phấn hồng phơn phớt. Bụi hoa mọc liên tiếp lan chàn, nối đuôi nhau nở bung, từng chùm hoa màu đỏ hồng đỏ cam xen kẽ cùng đám lá xanh mướt.

Có những thân cây cỡ nửa vòng ôm, mọc vuron dài zích zắc ra xa hẳn ngoài vách núi, hoa màu nắng rực rỡ như dương quang trưa hè, hoa vàng cam như tằm ong mật, tím nhạt tím pha xanh, nở chi chít như vào chính vụ.

Cả sườn núi nhấp nhô trùng điệp như được bao phủ bởi đủ loại cây bụi đang kỳ ra hoa đơm bông, màu sắc đa dạng như hồng tím đỏ đậm, hồng nhạt hồng cam. Dưới bầu trời trong xanh dịu nhẹ, sắc hoa đầu xuân còn e ấp chen lẫn cùng lá non, như điểm nhấn cho không gian lạnh lẽo cô quạnh chỉ có cỏ cỏ đá đá.

-Chúng ta đang ở độ cao hơn 2.000m so với mặt biển, nơi đây còn được mệnh danh là “vương quốc” hoa đỗ quyên. Loài hoa này có nhiều sắc màu lộng lẫy, nở rộ nhất vào kỳ cuối xuân đầu hạ, đến khi ấy khắp vùng tràn ngập sắc hoa tuyệt mỹ, điểm lệ như chốn tiên cảnh bỗng lại.

Diễn thuyết xong lão bà nhanh tay lẹ mắt ngắt hoa bẻ bông như người ta thu hoạch lá chè, cứ thế cho vào giỏ đeo sau lưng.

Bạch Ngân bay lên bay xuống bay xa bay gần, mắt lóng la lóng lánh, gương mặt rạng rỡ thoải mái.

Tôi cũng cảm máy ảnh lên, phong nền đẹp người mẫu đẹp, không lưu giữ lại kỷ niệm mấy tấm, cũng quá uổng phí được dịp đi qua.

-Mặc dù hoa đỗ quyên có nhiều công dụng chữa bệnh nhưng đồng thời nó cũng chứa độc tố xua đuổi được côn trùng.

(Tất cả các bộ phận đều có chất độc andromedotoxin và arbutin glucoside. Trong đó hoa là độc nhất, ăn khoảng 450 g hoa đỗ quyên đủ để gây ngộ độc nặng cho người 50 kg.)

Bà ấy vừa đi vừa nói tùy tiện vuron tay bứt hái.

-Tôi đây chính là thu thập một chút sau này có việc cần dùng.Noi chúng ta sắp đổi mặt, thật sự không đơn giản, muốn đổi phỏ được cần có chút sắp xếp chuẩn bị.

Ưu Đàm giống như lão thiền sư thanh tâm tĩnh tại, mắt nhìn mũi mũi nhìn chân, chẳng buồn xoay trái xoay phải, kè kè keo dính bên cạnh.

Ô Nha toe toét chạy vòng tròn quanh chúng tôi, vừa tự chơi đùa vừa phụ giúp bà ấy cho mau việc, bé từ nhỏ sống một mình trong rừng thành ra rất dạn dĩ, nhìn thấy rắn trùng gì đó đều là thần nhiên.

Bà ấy lấy đây áp một giỏ, chắc phải đến 2kg cánh hoa, phía trên phủ cành cây che chắn.

Hắc Hồn cũng tham gia tiệc vui, hứng trí bùng bùng chạy loạn đông tây, sau đó tôi thấy nó bắt được thứ gì đó, nó đùa trong hai cái xúc tu tạm gọi là tay, rồi lại thả ra dùng đuôi đập liên tu bất tận như thể người ta giỡn với bánh nì. Cái thứ tròn vo đó quả cũng thấy nảy lên nảy xuống,”quang quác” kêu la có vẻ sắp phát khùng, màu sắc khó xác định như muốn hoà trộn với hoa cỏ xung quanh.

Tôi vừa nheo nheo mắt vừa tiến lại gần, âm thanh “quang quác” như gà bị cắt tiết càng khiến người ta sùng sốt hiếu kỳ.

Ể, thứ này trông quen lắm nha.

Hắc Hồn dùng hai ngón tay túm một nắm lông của nó, sau đó giơ lên cao không ngừng lắc lư qua lại để nó treo lủng lẳng trước cửa miệng, trực chờ rơi vào bụng.

Thứ đó tròn vo như quả bóng bi-a, gãy giữa kịch liệt, “quang quác” vừa có chút kinh hách vừa có chút căm giận.

Nhìn ra rồi, là Nhân Tinh do thám của Miêu tộc đây mà. Tôi nhận định xong vội vã vỗ tay để thu hút sự chú ý của Hắc Hồn.

Hắc Hồn ngẩn người nhìn tôi, một lúc sau hiểu ý mới thả tay.

Vui một cái thứ đó chạy thoát khỏi trêu đùa oái oăm của Hắc Hồn, không may tốc độ của nó tuy nhanh, còn có kẻ như lường trước được sự việc, nhanh hơn tóm gọn lại.

Ưu Đàm dễ dàng nắm nó trong lòng tay, chỉ cần hơi dùng lực bóp, rất có khả năng lập tức thứ đó sẽ được chuyển kiếp.

Tôi chạy vội tới, gọi một tiếng “Ưu Đàm” để nó dừng mạnh động.

Ưu Đàm xòe bàn tay, trong lòng một thứ cầu lông bông có độc nhãn màu như lông công to đùng không ngừng chớp chớp, nước mắt cũng theo đó rào rào rơi xuống lũ lượt.

-Đó là thứ kỳ lạ gì?Lần đầu tiên nhìn thấy, thật ngộ nghĩnh!

Lão bà chăm chú nhìn, tôi nhàn nhạt đáp.

-Tôi bị một đám người quái gở theo dõi, đi cùng thế này chỉ sợ liên lụy tới lão bà. Nghe nói là một sinh vật đặc hữu ở Miêu tộc Thông Linh.

Ô Nha reo lên thích thú.

-Thật dễ thương quá, chúng ta nuôi nó được không bố Minh?

Thứ đó chẳng hiểu sao cứ không ngừng run lên lập cập như thể sốt rét, có thể nhìn thấy đám lông nhung rung động và tiếng răng va chạm phía sau.

Tôi nhếch mép, cười cười.

-Mắt của chúng kết nối với chủ nuôi, thứ chúng nhìn thấy sẽ truyền tải hình ảnh về trong tâm trí người chủ.

-Bông Tuyết không còn chúng ta nuôi nó đi?Đáng yêu quá!

Ô Nha vron tay muốn động, tôi tức khắc ngăn lại, nghiêm giọng nói với con thú.

-Mấy người muốn thôn tính cái gì, tôi không dư hơi thừa sức ngăn cản.Nhưng mấy người muốn đụng tới Ưu Đàm, vậy thì tôi sẽ dốc toàn lực ứng đối, không cần biết đến bao nhiêu người, cũng sẽ như con Nhân tinh này.

Dứt lời tôi đưa mắt ra hiệu cho Hắc Hồn, nó lập tức vui vẻ vron xúc tu tới, chỉ thấy một dải đen đen xoẹt qua, Nhân tinh trên tay Ưu Đàm theo đó biến mất, cái miệng Hắc Hồn mở ra rồi đóng lại.

Chúng tôi lại đi miết đi miết, qua vài tiếng cảm giác đường càng lúc càng dốc đứng, càng lúc càng lên cao, cánh đồng hoa dần thay thế bằng những thân cây to sù sụ rêu mốc, cành lá cao vọi vọi như một khu rừng nguyên sinh già nua ngàn tuổi.

Ở độ cao này mây như sương như khói vây phủ phủ, mỗi đợt gió lùa tới, đám mờ mờ ảo ảo lại tan loãng đi một chút, di sang chỗ này, du sang chỗ

kia, được một lúc yên ổn lại từ tốn hội tụ về, có xu hướng dày đặc thêm.

Có rất nhiều cây có đường kính khoảng hai đến ba người ôm cao tít tắp, khắp vạt rừng rậm rạp tán lá nào cũng một màu xanh thẫm, gốc cây nào cũng phủ đầy rêu mốc xanh rì, dưới tán cây là dương xỉ dày đặc, trên tán cây giăng thật nhiều tầm gửi dây leo, uốn lượn chằng chịt dọc ngang, trong bầu không gian âm âm u u nhìn sơ thoáng tưởng đàn trăn nằm vắt vương vãi đường trên đó.

Tre trúc cũng có rất nhiều loại khác biệt, có loại lớn thân to bằng bắp chân, thậm chí bằng cả ống luống, loại nhỏ như trúc lùn thân chỉ bằng cọng tăm cao đến đầu gối. Lão bà tiện tay chặt mấy khúc đưa tôi cầm, tôi quen tay đưa qua Ưu Đàm.

Tôi đã để ý quan sát từ nãy, bởi vì dưới mặt đất kỳ quái là, thật khó khăn để phát hiện ra có lá cây rụng xuống. Dưới đất đi chỉ thấy có lác đác hoa trắng muốt, bé tí hìn rơi rụng.

Lão bà đưa mắt nhìn tôi, nhàn nhả lên tiếng.

-Chúng ta đang ở trong rừng chè cổ thụ, nhưng cây ở đây đều có tuổi thọ rất cao, một hai nghìn năm cũng không quá hiếm gặp. Vòng đời của lá chè rất dẻo dai, lá lúc nào cũng xanh mướt ướt đầm. Ở đây lương khí thanh thuần những hạt chè rơi vào kẽ đá, rễ bám trùm lên tảng đá, len vào vết nứt của đá núi này nở vuron mình, khai chi tán diệp

Ở độ cao gần 3000m khí hậu hà khắc, rét buốt thấu xương mùa đông tuyết phủ, nước trong đất cũng đóng băng chúng khó khăn nhọc nhằn hút dinh dưỡng do đó lớn rất chậm. Tôi có cảm giác rằng sự sống của chúng như ngừng trôi, đối với loại cây này năm tháng dường như không quan trọng.

Bà ấy nói xong cũng là lúc trước mặt chúng tôi hiện ra một hồ nước, không rộng lắm nhưng cực kỳ hợp hồn. Luận về dung mạo so với Hồ Ngũ Sắc mê người ở núi Thái Hành cũng tương đương không thua kém, nhưng mang theo một vẻ đẹp thanh nhã thoát tục có chút ảo mộng không thực.

Mặt hồ óng ánh có màu xanh huỳnh quang ấn tượng, xanh quỳên rũ như màu da trời phẳng lặng soi gương, in ra những hoạ tiết bóng mây trắng như tuyết thông thả lưu chuyển.

Trong lòng hồ thấy nhô lên khỏi mặt nước những cành cây khẳng khiu, những khúc cây đoạn cành gãy guộc trông như những bàn tay khô héo quắt queo cố thoát khỏi mặt nước, mang theo vẻ lạnh lẽo u tịch.

Dường như có rong tảo mềm mại sinh trưởng, màu xanh lục rục rờ như cầm ngọc phuy thủy ẩn hiện trong màu xanh dương, nước trong tới mức có thể nhìn sâu xuống lòng hồ cỡ 7m, sau đó bạn chợt giật mình hoảng hốt.

Hồ rất sâu, có cảm tưởng vượt ngoài phạm vi nhìn rõ là bóng tôi và khoảng không vô hạn, che dấu ẩn nấp thứ gì đó cư ngụ. Cả một khu rừng chìm như những thây khô cảm lạnh mặc nhiên cho rong rêu tảo bẹ uốn lượn, phát triển trù phú tạo ra cảnh quang dưới nước cực kỳ độc đáo bí ẩn.

-Chúng ta sẽ dùng chân đun nước nấu lá chè, thả mồi chờ cá đớp.

Đang bàn thần ngấm kỳ cảnh lão bà ở phía sau gọi vọng tới. Tôi quay đầu thấy lão bà cùng Ô Nha đang đi thu lượm cành khô chuẩn bị nhóm bếp.

-Cậu đi hái lá chè và lấy nước về đây.

Bà ấy phân chia công việc. Tôi không phản đối chỉ lặng lẽ cầm lấy ấm đun, đi được một đoạn lại không cầm lòng được dừng bước hỏi.

-Tôi thấy hồ kia muốn câu được cá...không bằng để tôi đi săn thú rừng còn khả quan hơn.

Lão bà cười hắc hắc, tiếp.

-Cũng không phải câu cá để ăn, để tế lão Sơn Thần thôi.

Tôi bước tới bên hồ mức nước, nước cực kỳ giá lạnh, tưởng như từ băng tuyết tan chảy, thật không biết sinh vật gì chịu nổi. Tôi quay trở lại, hỏi.

-Lễ vật dâng Sơn Thần là cá? Đúng là lần đầu nghe thấy!

-Thường để tỏ lòng thành biết ơn thì cúng thú rừng, nhưng chúng ta chính là muốn dụ Sơn Thần ra mặt, cho lão gửi ít mùi cá tanh là đúng rồi.

Bà lão an nhiên mà nói như thế, đồng củi đã được thắp lửa. Bà ta bắt đầu dùng cái liềm đục khoét ba ống trúc to cỡ bắp chân người lớn, lại bỏ sung thêm.

-Hơn nữa không phải cá nào lão cũng chịu ỏ mặt ra, phải là Hoàng Cương Ngư.

-Hoàng Cương Ngư?

Hoàng Cương Ngư là một loại quái ngư, trong “Sơn Hải Kinh” từng viết ở nơi thâm sơn cùng cốc có một hồ nước gọi là Băng Thạch Hồ, nước quanh năm buốt giá trong lòng dường như chỉ toàn đá. Tuy nhiên nó lại là nơi sinh sống ưa thích của một loài quái ngư tên là Hoàng Cương Ngư, loài cá này dài bảy thước (7m) giống cá chép nhưng có màu vàng như kim ngân, bao phủ bên ngoài là một lớp vảy rất cứng rắn thậm chí đao thương cũng không đâm xuyên qua được.

- Bà đùa sao?

Tôi đặt ấm nước xuống.

- Bà định câu thể nào?

Bà lão đổ cái giỏ đeo bên hông, thể mà bên trong còn lòi thêm được hai em rắn nữa, mỗi em dài khoảng 1 thước rưỡi (150cm). Lại dùng lưới liềm gát một cái đứt đầu hai em, máu chảy ra tức thì được bà hứng vào miệng ống trúc.

- Chính là dùng thịt rắn.

- Vậy chúng ta ăn gì?

- Ăn Hoàng Cương Ngư.

Lão bà đương nhiên nói, tôi muốn nổi điên.

- Không phải nói cá dùng để biếu lão Sơn Thần?

- Cậu biết thịt Hoàng Cương Ngư quý giá cỡ nào không? Mà lão Sơn Thần thì chán ghét cá cùng cực, cho lão cũng chẳng thèm ăn, chúng ta chỉ cần dùng máu. Về phần thịt, đối với con người là trăm lợi vô hại, có thể tẩy tủy dịch kinh thoát thai hoá cốt.

Bà lão phán chắc như đồng đinh định cột, tôi thừ người ra, mặc dù trước đây rất nhiều truyện kỳ kỳ quái quái nhưng mà sự thật tôi vẫn là người hiện đại, được tiếp thu khoa học đời sống văn minh sống trong môi trường điện tử thông tin kỹ thuật số. Mấy thứ vốn ở trong sách cổ thì cứ ở trong sách đi, vì cơ gì hết lần này tới lần khác lại đề tôi đụng chạm?

- Thế nào? Không tin? Tôi đây cũng không tin, vì 3 chục năm qua tôi chưa từng câu thành công.

Bà ta dứt lời xong tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Vì có gì bà tin tưởng tới vậy? Sơn Thần quái ngư, nhờ đâu tất cả đều không tồn tại?

- Vì có gì? Tôi vì muốn tìm lại con gái, tìm lại cháu trai, 30 năm qua chấp mê bất ngộ. Tôi đã không còn đường để lui.

Bà lão chặt hai con rắn mỗi con thành 6 khúc dài, mỗi khúc cỡ hai tấc hơn (25cm) sau đó đứng lên, lùng sục tìm thứ gì trong lùm cây gần đó, lát sau lòi ra một cái túi lớn, lại từ trong túi lần lượt lòi ra ba thứ mảnh dẻ thon dài được làm từ tre trúc, một dụng cụ không thể thiếu cho hoạt động câu cá, cần câu.

Bà ấy mang chúng ra bờ hồ, gắn mỗi vào móc câu, làm động tác quăng cần, dây câu lao đi rất xa, ra giữa lòng hồ rồi dần dần mỗi câu chìm sâu vào khu vực tăm tối. Bà ấy cầm cần câu xuống đất, lại dùng đá nhỏ xung quanh chèn nén lại, giữ cho nó đứng yên tại chỗ, vừa làm bà vừa nói.

- Tôi sử dụng phần ngọn trúc dài khoảng hai thước tám tấc ba phân (283cm). Đầu tiên tre sẽ được hun nóng để làm bay hơi nước. Rồi xẻ dọc thành 6 phần bằng và đều nhau, trau truốt tỉ mỉ rồi lại buộc chặt cổ định và dùng keo cần trọng ghép các mảnh lại tiếp tục đi hun khô thêm lần nữa. Sau đó lại chà nhám, gắn khoen cuối cùng phủ lớp sơn dầu bảo quản.

Lão bà đi tới hai khu vực khác, lại lần lượt quăng dây, tôi không hiểu về câu cá, chỉ thấy ở trục rất to hiển nhiên dây chứa rất dài, dây câu vẫn tiếp tục đi xuống, mỗi câu vẫn tiếp tục chìm, không biết đáy hồ sâu bao nhiêu.

Tôi không biết nhiều về câu cá, nhưng cũng biết người ta hay dùng mồi nhỏ như giun đất hoặc ốc nặn thành viên bánh chứ dùng xác rắn mà mồi câu lớn để dụ vẫn là lần đầu.

- Cậu biết không, 30 năm qua tôi làm chục cái cần câu, hầu hết đều chỉ sử dụng được vài lần, rất nhanh bị gãy hỏng, thậm chí dây cước cũng đứt. Lực giăng kéo vô cùng khủng bố, có hai lần gần đây nhất tôi cũng suýt bị lôi xuống theo, cũng là hai lần duy nhất nhìn thấy một vệt kim quang lóng lánh vùn vút trong đám rong tảo.

Biết sự tích cá chép nhà ngọc vượt Vũ Long Môn hoá rồng?

Tôi gật nhẹ, nói.

- Người ta vẫn truyền miệng rằng, có một loại cá chép sống qua năm mươi năm thì vẩy sẽ chuyển thành vỏ giáp xác, là hiện tượng sùng hoá chuyển thành vẩy kitin, bề mặt dễ bị tảo nước ký sinh da cá sẽ không bị ăn mòn. Cảm tưởng đứng trên mặt hồ nhìn xuyên xuống, có ảo giác cá như mọc râu rồng. Nhưng mà vệt nước lấp lánh tựa như vẩy dát vàng...chẳng lẽ là hoá thành rồng luôn rồi?

Nước hồ trong nên dễ dàng quan sát khu vực gần bờ, độ dốc lớn nên khó đứng vững để thả câu, chỉ có thể ở trên bờ. Hơn nữa lòng hồ sâu, tuy nước không siết nhưng nhiều rong tảo và xác cây, cũng không thể móc nhiều lưỡi câu thả ở nhiều tầng nước, dễ bị rong tảo cuốn lấy làm rối loạn.

Tôi đối mặt với hồ nước tĩnh lặng trong xanh, sương khói nhẹ lan toả vẫn vút trên đầu cành những cái cây chết chìm mấy trăm năm say giấc trong lòng hồ tĩnh tại, những xúc tu rong tảo như những sợi dây vô hình trôi buộc lưu giữ chúng, như những cây khô không sao thoát khỏi mặt nước, gần xé chiều quang cảnh càng tịch liêu quý mị.

Q.3 - Chương 20: Câu Cá

Lão bà thả mồi câu ở ba nơi, mỗi nơi cách nhau độ 10m, xảy ra tình huống xấu còn có thể chạy qua chạy lại tương trợ kịp thời. Bên cạnh lại đốt một đồng lửa hừng hực bốc cháy, quan trọng là xua bớt bóng tối tan bớt giá lạnh.

Tôi cũng không sợ thành ra chỉ đường dẫn lối cho bọn Công Du. Chạy trốn bọn họ không có nghĩa là sợ sệt chui rúc như trùn len lõi lượn lách trong kẽ đá lòng đất, việc gì đến thì cứ đến, sẵn sàng nghênh đón đương đầu với thử thách là được.

Ưu Đàm trông một chỗ, tôi và Ô Nha coi chính giữa, cuối cùng là lão bà ngồi với ấm đun nước chè.

Lão bà nói, thứ chè hoang sơ lá dày phải vò nát trước khi đun, lại lấy lá nút vôi ẩm cho hơi không thoát ra, nhiệt độ ở đây chỉ đạt 80 độ C nên phải đun rất lâu chè mới chín. Nghe nói trong chè tươi có chất taton ngừa được nhiều loại ung thư, chất cafein giúp tỉnh táo minh mẫn, còn đồn là phương thuốc thần kỳ giúp giữ gìn tuổi trẻ luôn mạnh khoẻ tươi vui.

Bà ấy mạnh mẽ vô ngược.

-Cứ xem tôi đây này, nhờ 30 năm uống thứ nước này nên có thể treo non vượt dặm, minh minh mẫn mẫn. Ngoài ra ở đây còn sinh trưởng một vài thảo dược đặc hữu nữa, công dụng cũng thần kỳ lắm, trên đường nếu hữu duyên gặp sẽ giới thiệu sau.

Tôi chỉ cười cười, quả thật ở độ tuổi thất thập như bà ấy, đi đường rừng đường núi lội suối băng hồ cả ngày mà xương cốt vẫn dẻo dai săn chắc, người thành phố chắc không bì được.

Hầu như cây chè nào cũng cao vút thân mấy người ôm, tìm thấy chạc thấp để hái rất ít. Thân cây trơn trượt như bôi dầu mỡ, tôi bảo Ưu Đàm phi thân treo lên, bẻ những cành nhỏ có đủ cả lá già lá bánh tẻ lá non và búp.

Trong không gian khối sương lãng bâng những gốc cây cổ thụ cao chót vót, gốc bám trên đá ngọn chìm trong mây hiện lên như một bức tranh cổ tích thần thoại, thân mốc meo trắng xanh trắng xám địa y mọc san sát bám đầy, tán xoè rộng xum xuê phân nhánh chia cành.

Nghe nói khí hậu giá lạnh khắc nghiệt mỗi năm cây chỉ phát triển được 1mm, cây càng nhiều tuổi thì trưởng thành càng khó khăn, mà số lượng cổ thụ 5-6 người ôm rất nhiều, chứng tỏ đại thụ hơn hai ngàn năm tuổi cũng chẳng hiếm.

Ở độ cao 3000m không gian chốc chốc chìm trong mây mù khói toả, tiếng chim tiếng thú thỉnh thoảng vang vọng gọi nhau, chỉ có gió trong lành thanh sạch mang theo cái lạnh âm ướt đưa mùi đất ẩm lá mục, thoảng hương cỏ dại cây hoang, cảm giác như cách biệt rất xa với thế giới con người.

Tôi đưa tay chạm lên thân cây, ngược đầu nhìn “gã” khổng lồ. Bản thân cũng chỉ là một sinh vật yếu ớt bé nhỏ cần nương tựa tự nhiên, những phiền hà rắc rối quần thân cho rằng dao to búa lớn chọc tiêu tan. Một thứ xúc cảm kỳ lạ dâng trào, có chút mơ hồ lại có chút quyền uy thần thánh. Tôi đối với đại mộc thụ dường như luôn tồn tại tia tình cảm khó lý giải.

Được hưởng thụ thứ không khí mà thiên nhiên sản sinh, công bằng ban phát không bị ô nhiễm, thật tốt đẹp.

Thật may mắn vì khu rừng chè nguyên sinh chưa bị con người phát hiện tàn phá. Kỳ thực nếu chẳng may con người đi vào, không được người am hiểu nói cho chắc cũng không ngờ tới. Mà nói đúng hơn, mèo cần biết đó là cây quý cây hiếm gì, miễn sao nó to nó lớn mang lại giá trị kinh tế là lười máy cura cần quét rinh về đồng bằng tiêu thụ.

Chim chóc thú rừng theo đó hoảng hốt chạy tán loạn, con người lại đặt bẫy bày thiên la địa võng đón chờ. Thế là hồ báo cáo chôn hưng ác ranh mà gì đó cũng sớm mất tăm mất tích. Chỉ có cái thứ giống xấu xí bại hoại mới trường tồn với thời gian, chả ai thèm liếc mắt dòm ngó, càng đẹp càng dễ chết sớm, càng tốt lành càng bị lung sục bán mua.

Tôi nhìn mặt hồ chỉ rộng cỡ một sân bóng rổ nhưng dài gấp 10 lần, mặt nước lăn tăn sóng gợn do gió đêm nơi núi cao thổi cộng với hiện tượng thủy triều sóng ngầm lưu động, xôn xao những vết lăn quang từ trong lòng từ từ nổi lên, khi ẩn khi hiện.

Nơi này không hiểu lúc trước sụt lún kiểu gì rồi trở thành cái hồ chứa nước, tựa như một vết thương được cắt bởi nhát kiếm khổng lồ bén ngọt, tạo ra một rãnh sâu vực thẳm. Không, quan trọng hơn vì lý do gì, ai hay là tự nhiên nuôi thả thứ sinh vật to lớn mà chỉ có đại dương mới dung chứa nổi?

Tôi nhìn cả một vạt rừng chết chìm, trong khoảng thời gian dài chúng ở tình trạng thiếu oxy rồi trở thành loại gỗ lũa có giá trị lợi nhuận và thẩm mỹ, khiến bao kẻ mê gỗ thừa tiền dư của thích sưu tầm thứ lạ, thuê người truy lùng.

Gỗ lũa thủy sinh là phần còn lại của cây chết bị ăn mòn bởi nước. Phần lõi vẫn cứng cáp như thép nguội tới mức năm tháng cũng phải đầu hàng, có thể là do lượng tập trung xenlulô quá dày đặc, hoặc do nhựa cây lúc còn sống tiết, tạo thành chất bảo quản tuyệt vời khiến lõi cây tựa như bị hoá thạch, khắc

hoạ thành hình thù kỳ quái lạ lùng, ấn tượng tới mức ám ảnh.

Trời chiều nhanh chóng tắt nắng sóng nước dập dềnh vỗ bờ như ngoài biển khơi, phía dưới ắt hẳn phải chứa nhiều hang động ngậm giữ đó liên thông với nhau, một thủy đạo dẫn tới hang ổ bí ẩn của bọn quái ngư.

Cũng không biết đẻ nuôi sống được cái đám như cá mập trắng lượn lờ thì cần lượng thức ăn như thế nào, mà tôi này giờ tập trung nhìn cũng chẳng thấy có sinh vật sống gì phiêu động ngoài trừ rong tảo bọt ngàn nhấp nhô.

Lão bà nói, mọi khi chỉ có một người không ai hỗ trợ thì câu nó có vẻ không khả quan. Nhưng giờ chỉ cần nó đớp mồi, hai người cùng hợp sức kéo lên, nhất định thành công. Bây giờ chính là thời điểm chúng nó ra khỏi hang sẵn mồi.

Sóng hồ càng vỗ thì càng thấy một đám dạ quang vận động nhô lên, trông như màu mực lân tinh theo sóng mà loang dần, như một dải lửa xanh dương tươi sáng mà rực rỡ đang hân hoan nhảy múa, phản chiếu màu của da trời lộng lẫy tuyệt mỹ, như hiện tượng lân quang phát ra bởi khí photpho dày đặc tại các ngôi mộ mới đắp, khiến đám ma trôi lủ lợt ở ạt lao nhao ngoi lên.

Nghe nói có một vài loại thực vật phù du ban ngày phát ra ánh sáng màu đỏ và cũng chính là nguyên nhân gây ra hiện tượng thủy triều đỏ tai hại, khi chúng nở hoa rầm rộ với số lượng lớn sẽ làm giảm lượng oxy trong nước đồng thời tiết ra độc tố gây chết hàng loạt cho những sinh vật sống khác, nhưng đêm tới lại toả ánh sáng như đèn neon màu xanh, vô cùng kỳ diệu mê người. Tuy nhiên có một điều kì lạ là loài tảo nổi thành đám thành đàn này lại chỉ phát được dạ quang trong môi trường nước mặn.

Thật ra hiện tượng phát quang sinh học xảy ra khá phổ biến, nhất là ở giới động vật ngoài biển khơi và các loại côn trùng. Phần lớn ánh sáng do các loài sinh vật biển phát ra đều có quang phổ màu xanh lá hoặc xanh nước biển, bởi những quang phổ này có các bước sóng có khả năng truyền đi xa nhất trong nước.

Ồ Nha reo lên thích thú.

-Oa oa, thật đẹp quá đi, như là đom đóm đang bơi lội trong nước.

Tôi gật gù, Bạch Ngân cũng ngâm nga bình luận.

-Phải, cứ như được chiêm ngưỡng lễ hội đom đóm đang múa lượn trong nước vậy.

Bà lão cúi người vươn tay bung lên một vốc nước lấp lánh sát bờ. Chúng tôi liền xúm lại nhìn thứ được vớt trong tay lão bà.

-Đây là loài tôm tí hon chỉ dài ba milimet với lớp vỏ mỏng trong suốt trơn nhẵn, tựa như vỏ bóng đèn nên cho phép ánh sáng toả đi hết mức, chúng thường bơi xung quanh bờ mỗi khi thủy triều lên hoặc rút để kiếm thức ăn.

Ồ Nha cúi người vốc đốm sáng gần bờ nước lên, tôi cũng tò mò tóm hót lấy. -Chúng ăn sinh vật phù du, còn lũ quái ngư chính là ăn chúng.

Vừa nói dứt lời bà lão liền bỏ tọt con tôm vào miệng, nhai nhai mấy cái nuốt luôn, gật gật, lại rào rào ăn tôm.

Tôi vàỒ Nha cùng ngây ngẩn nhìn các em tôm tí hon trong tay. Lão bà cười cười nhìn chúng tôi, động viên khích lệ.

-Ăn thử đi, giòn mà ngọt thanh, không tanh đâu, sần sật giống như sứa vậy.

Bỗng nhiên tôi thấy một cái bóng đen đen từ trong lòng nước ở khu vực thả câu, như một con quái vật khổng lồ không rõ hình dạng lượn lờ qua lại. Sau đó lại xuất hiện thêm mấy cái bóng nước tối đen to lớn không kém từ tầng đáy nổi lên.

Chúng tôi đều nhìn thấy, sau một giây trọn mắt sửng sốt, lập tức khăn trương nhào tới bắt lấy cần câu, sẵn sàng thu dây kéo cần bất cứ lúc nào.

Dây câu bị kéo căng thành một đường thẳng tắp, có cảm giác nó như biến thành lưỡi sắt sắc bén, không cẩn thận cầm vào bị cửa đứt tay như chơi.

Cảm giác ở tay được một sức mạnh rất lớn truyền đến, bắt đầu đầu lại. Cần câu bị uốn cong thành một cung độ rất khoa trương, chưa được vài giây dây câu của tôi liền đứt phụt, cần câu như miếng nén lò xo, ắc liệt bật văng ngược lại.

Mắt tròn tròn đứng hình nhìn thứ đó như tia chớp hung hiểm lao tới, khoảng cách rất gần, tình huống là đột biến. Đầu tôi thế mà tự động xoay một chút, bên tai nghe tiếng gió xoẹt qua sắc bén như tiếng đao thương cắt gọt không khí.

Thứ đó còn vun vút phóng lên phóng xuống vài lần nữa mới hết cung độ dao động.

Tôi sững sờ đến ngây người, trong mấy giây có chút tim ngừng đập vì kinh sợ, tay cầm cũng toát mồ hôi lạnh, quả thật mà phản xạ không nhanh nhạy thì cái mặt tôi lãnh đủ. Nhưng rất nhanh tôi lấy lại tinh thần, miệng vui vẻ nhoen cười, cấp tốc vội vàng gắn mồi xuống câu.

Tôi chỉ biết một loại dây cước câu cá thông dụng nhất, mà hầu hết những người nghiệp dư đều sẽ chọn là Mono, đơn giản bởi vì chúng rẻ nhất. Nhưng vì lão bà biết bản thân câu là loại quái ngư gì, hẳn sẽ chịu chi trả thêm phí tổn để sở hữu thứ tốt hơn. Thông thường đường kính dây càng to thì càng cứng, dĩ nhiên khi dây cứng thì tăng thêm sức mạnh kéo co.

Tuy nhiên đứt dây trong khi câu có nhiều nguyên nhân, có thể do chất lượng dây ngay từ đầu không phù hợp, điều này có thể bị loại trừ, hoặc bị cá cắn

đứt, cái này rất có khả năng cao. Trong quá trình sử dụng dài lâu dây câu hết ướt rồi lại khô, lúc gặp nóng tiếp xúc lạnh dần bị rạn và mòn, nếu chẳng may bà ấy quên không kiểm tra thay dây...Bà ấy câu cá cũng có thâm niên, chắc không dễ xảy ra lỗi sơ sót căn bản vậy đâu.

Tôi cuống cuống thả dây câu buông xuống, cần câu không ngờ rất nhanh lại bị tấn công.

Tôi hít sâu mấy cái, tay cầm chắc chắn chân đứng vững vàng, tâm tình đang kích động, vẫn hưng phấn rạo rức, cần câu lại bị uốn cong lần nữa.

Tôi bắt đầu cuống quýt thu dây, lại có chút miễn cưỡng đáp ứng, mỗi lần cuộn một vòng dây dường như đều phải hao phí nhiều sức lực. Tôi dụng lực cuộn năm sáu vòng, sau đó thấy cứng ngắc, đành buông tay, ổ trục liền quay tít gần hai chục vòng, rồi bị lực lượng ẩn thân trong lòng hồ kiểm lại, khóa chặt.

Tôi nhũn mảy bậm môi giữ chặt tay cầm, cùng cái thứ đầu mình mơ hồ trong lòng nước đang ở thể giằng co bất phân thắng bại. Dây câu căng cứng, cần câu cong lại thành hình chữ U lộn ngược, tiềm ẩn nguy cơ đứt gãy.

Một bóng đỏ to lớn như quả cầu lửa rực cháy đang nhanh chóng xẹt qua xoẹt lại bên kia, cách tầng mặt nước độ 1m, tôi chỉ thấy cái thứ đó khủng bố thị giác ngoài sức tưởng tượng, nhưng cực kỳ thon dài.

Mắt tôi mở trừng trừng, qua hiệu ứng phóng đại của mặt nước, cái bóng hư ảo kia như thể một con quái vật, giống như một con rồng lửa vẫy vùng lôi kéo con mồi.

-Không!

Tiếng hét chói tai của lão bà vang lên khiến tôi vô thức nhanh lướt mắt sang.

-Mau giúp tôi!

Tiếng gào lớn cấp thiết, chỉ thấy lão bà khụy chân dồn lực, lại bắt lực bị thứ đỏ au như tẩm huyết bơi sát mặt nước, kéo đi tới bên mép hồ. Hiện nhiên sức một người không tài nào độ nổi.

Bạch Ngân đang hóng kịch gay cấn bên cạnh, thức thò lao tới cầm lấy cần câu cùng lão bà cộng sức từng bước lùi lại, từng chút thu dây, bắt đầu kịch tính đấu tranh.

Sóng nước dữ dội, bọt nước hắt văng tung toé, y như con chó lông xù bất bình phần nộ vì bị bắt ép ngồi trong chậu tắm rửa, điên cuồng phản kháng, lắc mình nghịch nước.

Hình ảnh ví von trên không đủ sức khắc họa, nói đúng hơn phải là cảm tưởng như ngồi trên chiếc thuyền bé tí tẹo ngoài biển động lênh đênh chông chênh, câu được con cá voi sát thủ, hoặc là nói con thú hung hãn nhất nhì đại dương đó tóm được con mồi lạ, đang đùa giỡn lại. Thang đo chỉ số kích thích và nguy hiểm lao vọt tới điểm maximum.

“Ừm”

Một tiếng động rơi vào nước thật lớn vang lên, tôi giật thót xoay đầu, chỉ thấy mặt nước phía đó không ngừng xao động rồi dần trở lên an tĩnh bình lặng.

Tôi di chuyển đường nhìn, trên mặt đất cần câu bị bẻ gãy, không thấy bóng dáng Ưu Đàm đâu.

Ưu Đàm nhảy vào trong lòng nước cùng thủy ngư hung bạo chơi trò đuổi bắt?

Tôi đã từng chứng kiến khả năng bơi lặn của Ưu Đàm, nên có lẽ nó sẽ đối kháng được thứ thủy quái bí ẩn kia. Song dù biết Ưu Đàm khả năng không tệ chiến đấu trong nước, tôi vẫn lo lắng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 21: Bắt Cá

Tôi không có thời gian để bận tâm tình hình của Ưu Đàm hay của lão thái bà, cái thứ kia đang mất kiên nhẫn, nó bắt đầu bực bội muốn thoát khỏi lưới câu.

Nó ra sức vẫy vùng khiến sóng nước không ngừng xô đẩy vỗ vập, mặt nước càng lấp lánh dữ dội, cảm giác như lúc sắp hạ cánh từ trên máy bay nhìn xuống thành phố lúc về đêm. Hàng tỉ hàng vạn ánh đèn cùng lúc thấp sáng chiếu rọi, hoa lệ đến cùng cực lại trải dài miên man tí tắp, làm tâm trí người ta choáng ngợp mộng lung mờ dẫn câu hồn.

Tôm phát quang tí hon dày đặc tụ tập, như thể mỗi đợt sóng dâng trào vận động, bọn chúng lại hăm hở từ nơi giá lạnh sâu thẳm thi nhau nhồi lên, chỉ chút

nhấp nháy, mặt nước chính là bị lấp đầy bởi chúng. Nhưng con thú hung hãn kia vẫn cứ cương quyết ẩn thân dưới những lớp nước loang loáng, bóng rong tảo xanh rậm rì che phủ.

Từ bàn tay được tăng cường thêm lớp khí bảo vệ tôi đưa Niêm tới bao phủ dây và cần câu, như vậy sẽ khiến chúng trở lên dẻo dai bền chắc hơn, không bị đứt hoặc gãy trong quá trình giăng co lôi kéo với con thủy quái.

Tôi có cảm tưởng mình đang chơi trò kéo co với một đám người. Nó có thể to lớn tới mức nào, sức mạnh lại duy trì được bao lâu?

Trọng tâm hạ thấp, để giầy lún một khoảng vào lòng đất khô cứng, tôi để đuôi Hắc Hồn cuộn lấy vòng bụng, coi như bản thân được cột chặt vào một trụ đá.

Con thú hung dữ kia dù thế nào cũng chỉ là động vật có chút tri thức, sử dụng bản năng là chủ yếu, có thể đánh đồng với loài người đứng đầu chuỗi thức ăn cũng không thể sánh được với thứ âm tà hắc ám như lỗ đen đói khát hỗ trợ sau lưng.

Đột nhiên từ trong lòng nước một cột sóng mãnh liệt vọt lên không trung hắt tẩm chín mét, một luồng ánh sáng trắng loá nhưng êm dịu khiến người ta trợn mắt há hốc mồm, làm người ta ngây ngẩn nhìn cảm thấy hư ảo không chân thực.

Tôi biết trên thế giới có rất nhiều loại cá khổng lồ, nhưng chủ yếu chúng sống ở đại dương rộng lớn. Cá nước ngọt thì có lẽ loài tầm trắng ở Bắc Mỹ có bề ngoài khá giống cái thứ vừa phá nước tung mình bay ngang không trung, tựa như mảnh trăng trắng toát thoát khỏi giam cầm của mặt nước, bay lên lấp lánh huỳnh quang xanh lam roi rớt, như mộng ảo.

Có điều loài đó sinh sống dọc theo bờ biển phía Tây từ quần đảo Aleutia đến Trung California Mỹ, chúng sống rất lâu, tuổi thọ có thể đạt được lớn nhờ vậy sinh trưởng tới chiều dài hơn 6,1m và nặng trên 560kg.

Theo sau con thú tôi thấy một thân hình ướt sũng quen thuộc, tay cầm trường côn cũng lao vọt lên trời đêm.

Cây gậy sáng quắc kim quang chói lọi vung lên, nện một cú thật lực vào đuôi quái ngư, âm thanh đập nghe tựa tiếng phang vào thân cây đại thụ, trầm đục rần rần chắc toé ra tia lửa điện va chạm, lập tức nó bị đẩy trở về mặt nước.

Âm thanh bạo nổ mạnh mẽ vang vọng do thứ đó xé nước chui vào lòng hồ, Ưu Đàm đuổi theo con quái ngư trắng như tuyết nhuộm.

Con thú của tôi vẫn ương ngạnh ẩn sâu mình trong lòng hồ tăm tối, tôi chỉ thoáng thấy dải ánh kim lấp lánh loang loáng tựa như đuôi sao băng lướt nhanh rồi chột tắt. Nhưng luồng kim quang đó nổi tiếp khi thừa thốt khi dồn dập, đứt quãng tựa như từng đợt phun trào bụi kim tuyến.

Cổ quay mấy vòng dây, từng chút một cản trọng, từng vòng nặng nề dít cần như thể ỏ trục bị một bụi tóc ghim giữ, như thể tôi chỉ cần vận lực mạnh hơn chút, tay quay sẽ gãy.

-Không được buông tay, nhất định phải lôi nó lên.

Tiếng của lão bà lại gào lên thất thanh, hồi hển mất sức, kiên quyết không khoan nhượng.

-Tao không thể đầu hàng, mày đừng ngoan cố ương bướng nữa, mau lên bờ cho tao hoá kiếp, lần này nhất định sẽ khiến mày được đầu thai.

“Lão bà, con này khí lực sung mãn bằng cả chục tên đàn ông đang lên con động kinh cộng lại.”

Bạch Ngân nắm lấy cần câu ở phía sau phát biểu.

“Bà đừng bướng bỉnh nữa, bà xem, Dương Dương và Ưu Ưu đều đang giúp bắt cá, tuổi cao rồi cũng không cần hao hết khí lực.”

Bạch Ngân vừa dứt lời, chỉ thấy sóng nước nơi đó càng dữ dội khốc liệt, tựa như biển động nổi bão tố cuồng phong. Trong khoảnh khắc thân ảnh to lớn vô cùng hoàn toàn hiển lộ trong thứ ánh sáng dạ quang xanh lam ma mị bao bọc, là một ngọn lửa rực cháy bùng lên khốc liệt như từ địa ngục lạnh lẽo thấu xương.

Con cá đó tung mình lên cao, thứ ánh sáng huy hoàng lộng lẫy như ánh tà dương chiều tàn phát ra từ bộ vảy giáp sáng bóng, một khối lửa ngùn ngụt trong tích tắc làm người ta sợ hãi chết lặng.

Con cá tung mình vào không gian lòi theo chiếc cần câu, đột nhiên tôi cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, như một con điều lung lay trong gió lộng, một luồng hắc ám rét buốt từ phía sau mạnh bạo vọt qua.

Chớp mắt, chỉ thấy thứ đen đen lao đến như đàn châu chấu trăm vạn con che trời lướt qua, con cá đỏ rực như hòn than liền biến mất không dấu vết, cùng với cả chiếc cần câu.

Trong khi hai người kia còn ngây ngẩn ngờ ngác đứng như hoá đá trước sự kinh hãi đột biến thì con thú của tôi dường như chịu sự tác động gì đó của tên đồng loại ban nãy, quẫy đuôi quạt nước càng mãnh liệt.

Trong giây phút Hắc Hồn háu ăn bỏ đi, cơ thể tôi miễn cưỡng chống đỡ mấy cái rồi cùng với cần câu cuộn mình rơi tòm vào lòng hồ giá lạnh, như một hòn đá, như một chiếc lá vô dụng.

Sau một giây kinh hách tôi rất nhanh phải tự trấn định được tâm lý bản thân. Bận cứ thử tưởng tượng đi săn mồi mà không ngờ lại bị con mồi áp đảo săn lại, câu cá lên chẳng ngờ lại bị nó câu xuống nước.

Trong dòng nước buốt tận cốt tủy thiếu ánh sáng và có quá nhiều chướng ngại vật che mắt, mở mắt ra không bằng nhắm mắt lại, càng hoảng hốt bản loạn càng khiến bản thân nhanh chóng gặp tử thần.

Nói là nói vậy, con người vốn ở trong nước cũng chính là trong môi trường khắc nghiệt, trước một con thủy ngư có bộ dáng khủng bố và lực sát thương giết được bạn, muốn không nao núng cũng khó.

Rất may lúc xuống nước tôi bất giác nín thở, chỉ cần khi ấy theo bản năng hít một hơi, bị sặc trong tình huống đó coi như cầm chắc phổi ngập nước.

Âm thanh truyền trong nước nhanh hơn trong không khí, phản ứng của con người trong nước lại chậm rất nhiều không thể nào so sánh với cá, trừ phi được thường xuyên luyện tập.

Cảm thấy có áp lực nước to lớn đập tới, nói thật tôi ngoại trừ tự tăng kết giới bảo vệ bản thân ra không biết phải làm gì ứng đối. Tay tự động lặn mò đến thanh Hoả Đàm, nó đã rạn nứt một ít, dùng Niệm tăng khả năng cứng chắc hơn cũng không tự tin có thể đâm xuyên qua bộ vây giáp của đại quái ngư.

Nếu có khẩu súng bắn thuốc mê dùng để tiêm cho voi hay tê giác ấy, may ra hiệu quả hơn. Cứng đối cứng thế này, trăm bất ngàn hại cũng là phía tôi.

Toàn thân được một lớp khí kết giới bao bọc nước không thể xâm phạm, mở mắt ra không ngờ cảnh vật lại rõ ràng đến thế. Không giống như nhìn bằng mắt người trong không khí nơi mặt đất.

Tôi không biết phải diễn tả thế nào, nó rõ nét đồng thời cũng méo mó dị dạng, mọi thứ hiện lên kỳ ảo lạ lẫm như thể nhìn qua một thấu kính đặc biệt, hoặc thừa hưởng tính năng thị giác của một loài săn đêm nào đó.

Chỉ thấy trước mắt một vùng kim quang loá mắt theo phản xạ lách đi vẫn chậm một chút. Cảm thấy lực đẩy lướt qua liền hất văng tôi lộn tưng phèo. Trong tình trạng đang lộn ngược mắt lại mờ hồ nhìn thấy đám kim quang kia lượn lờ phía xa, chuẩn bị tấn công tiếp. Quả nhiên vừa lấy lại thăng bằng thứ kia đã tiếp cận gần, tay chỉ kịp đưa kiếm lên chống đỡ.

Chỉ thấy trước mắt một vùng tăm tối che phủ, một cái miệng lỗ sâu thăm thẳm.

Tôi căn bản không cách gì chống đỡ nguồn lực hung hãn như xoáy lốc, cơ thể không ngừng bị đẩy lùi phía sau để dành cho đến khi sau lưng dội lại trần động mãnh liệt, là va vào thân cây thì ngừng.

Con cá còn không ngừng dùng đầu húc vào tôi ở cự ly gần, đằng trước công kích mạnh bạo đằng sau ép về dữ dội. Tôi cảm thấy mình sắp bị ép thành miếng rong biển, rõ ràng được cách ly với nước lại tựa như phổi không ngừng bị hít nước vào, sặc muốn tắc thở.

Chịu tác động trực tiếp nhất có lẽ chính là thanh Hoả Đàm, nó tựa như tấm nền nhà bị mũi máy khoan phá đá liên tiếp oanh tạc. Vết nứt trên thân đao lan rộng, rồi chính vì chấn động không cách nào chống đỡ nổi cuối cùng đứt gãy.

Đồng thời sau lưng cũng mất đi điểm tựa, nửa thân cây gần như hoá thạch, dòng nước năm năm tháng tháng cũng không sao khiến nó mục rữa lại cứ thế gãy đôi đủ hình dung lực trấn áp liệt cỡ nào.

Kết giới cũng theo đó bị phá nát, áp lực mãnh liệt của nước tức khắc đổ lên người. Một lần nữa để tôi cảm nhận sự bất lực vì thực thực chênh lệch. Sự tuyệt vọng vì nhiều lần gắng gượng chống đối lại không mang về kết quả khả quan.

Ranh giới tử vong lại muốn gần thêm một chút, tôi theo phản xạ nín thở lại theo bản năng quơ tay quơ chân tìm đường ngoi lên.

Ai sinh ra cũng có mơ ước, theo năm tháng có người từ bỏ có người lại chấp niệm truy cầu. Có những ước mơ chỉ cần chăm chỉ cố gắng sẽ hoàn thành, lại có những mộng ảo dù bỏ tâm bỏ sức bao nhiêu mãi mãi vẫn chỉ là viễn vông xa vời.

Đối với kẻ lúc trước bàng quan thờ ơ với mọi chuyện xảy ra xung quanh, vô tâm vô phách với mọi người như tôi vốn chỉ thích hợp sống một mình. Nhưng từ khi lão bố lia đời, dường như có thứ gì đó trong tôi phá bỏ chui ra, sụp đổ hiển lộ. Nhất là sau khi nhận nuôi Ô Nha và lời hứa hẹn bảo hộ Ưu Đàm.

Tôi nghĩ mình không còn lãnh đạm như xưa nữa, có rất nhiều việc liên quan mật thiết tới tôi và Âu Tử Dạ đang bị che dấu ẩn sâu.

Thân thể của tôi với Âu Tử Dạ cùng bát kiếm trấn tà thì có mối liên hệ gì. Mọi thứ càng lúc càng phức tạp rắc rối hơn khi Miêu Tộc nhất quyết nhưng tay can thiệp. Tôi không biết mình sẽ trụ được đến lúc nào, sẽ khám phá được bao nhiêu.

Dù Âu Tử Dạ nói tôi không cần quan tâm, nhưng việc tới nước này đã không còn đường để lui bước, hơn nữa cũng không muốn chối bỏ. Đó sẽ là cố chấp là mục tiêu cả đời tôi theo đuổi, ngày nào còn chưa lột trần bóc vỏ, tôi sao có thể chết dễ dàng đơn giản thế này.

Ngoi lên được mặt nước rồi, hít thở mấy cái liền thấy một vệt sáng kim quang vàng rực xé nước, uốn lượn diềm đậm. Một dải lưng gù lên giữa làn nước lấp lánh lân quang, mềm mại thông dong.

Tôi lại tạo kết giới chui vào lòng hồ, liền thấy xa xa một con thủy ngư lóng lánh như dát vàng ròng, thật sự là lộng lẫy tới kiêu kỳ.

Từng miếng vây to lớn trong xanh rêu viền loá vàng kim, thân đẹp thon dài mảnh mai, tán đuôi và vây xoè rộng như cánh quạt ở trong dòng nước tựa

như có ánh hào quang làm nền, càng tôn lên đáng vẻ vô cùng uyển chuyển linh động.

Đầu có hình như con dao bầu như hình viên đạn, một cặp râu dài quyền uy ở chóp hàm dưới thần thái sang trọng vẻ ngoài càng cao quý tới tột đỉnh, đáng bơi khoan thai lại toát lên tôn nghiêm của bậc đế vương. Thật là thứ tạo vật khiến người ta muốn chiêm ngưỡng sở hữu.

Từ hai lòng bàn tay, những tia lửa điện tí tách phát tán. Tôi chờ đợi con cá đến gần hơn. Đây là lần đầu tiên tôi ý thức được bản thân sử dụng năng lực này. Sau lần bị đám người kia nói tôi có khả năng dùng điện về sau tôi liền hí hoáy thử nghiệm.

Tôi cần chờ nó đến gần thêm, thêm chút nữa, một đòn phải dứt điểm luôn.

Hai quả cầu điện trong tay tích lại ngày một dày đặc, nở to thành hai khối cầu lớn như quả bóng rổ. Dù nó tránh được cũng không sao, ở trong vùng nước vừa sâu lại có giới hạn, các khoáng chất hoà tan trong đó khiến điện lan đi chứ không bị dập tắt, không những thế còn có thể gây ra chập điện dẫn nổ.

Con đại ngư há lớn mồm lao đến khoảng cách vừa thích hợp liền liên tiếp phóng ra hai khối cầu. Quả đầu tiên khiến nó tạm thời đình chỉ động tác, ở một chỗ giây lên đành dạch, quả thứ hai liền ném vào thẳng miệng nó.

Tiếng điện loẹt xoẹt hung hiểm lan đi mãnh liệt trong nước. Tiếp theo tôi lại tặng cho nó thêm hai quả nữa cho chắc ăn.

Con cá tuy rằng quý giá nhưng vì lợi ích to lớn mà nó mang lại, không thể không đoạt mạng. Con người vốn là loại như vậy, ai cũng không thể tránh được. Không cần kiểm soát dùng lời lẽ hoa mỹ nguy hiểm vì bảo vệ bản thân hay là lấy lý do để bảo hộ kẻ khác. Sát hại thứ khác thì chính là sát hại, đến một mức độ nào đó sát nghiệp quán thân, có thanh tẩy cỡ nào cũng không hết.

Tôi ngoi lên mặt nước nhìn cả một vùng hồ lấp lánh tinh quang xanh lam hư mộng của tôm tép, lẫn những vệt rích rích tia điện ngoạn hiểm chạy loạn lung tung.

Thật kỳ lạ, điện thế mà lại vô hại với tôi. Xét theo quan điểm vật lý và sinh học, hoàn toàn không có gì đáng xem là “chuyện lạ”. Đơn giản là tôi có điện trở da đủ lớn, tựa như trong cơ thể bao phủ toàn nước cất nguyên chất nên theo định luật Ôm cường độ dòng điện đi qua một vật dẫn tỷ lệ thuận với hiệu điện thế và tỷ lệ nghịch với điện trở, dòng điện đi vào cơ thể bị vô hiệu hoá hoặc gần như bị triệt tiêu, tôi không bị giật mà chỉ thấy một chút cảm giác tê tê.

Lúc đầu tôi dùng tay thử tiếp xúc trực tiếp với những nguồn cung cấp điện có chỉ số thấp, điện lưới thông thường 220V. Từ từ nâng dần lên cao hơn với điện ba pha 380V, điện cao thế vẫn chưa dám liều lĩnh ném thử. Nhưng với tăng xuất nhiều hơn, từ một ngày một lần trở thành một ngày ba bữa, thời gian dài hơn từ 10 phút trở thành nửa tiếng, tôi biến chính cơ thể mình trở thành cục pin, nơi tích chứa nguồn điện vô hạn, tùy thời mang ra sai sử.

Khoảng chừng một khắc sau, con cá bị điện làm cho suy yếu, há miệng đồ dẫn nổi trên mặt nước ngập ngập.

Tôi bơi bơi trở về bờ, lúc tới gần nghe tiếng Ô Nha léo nhéo hỏi thăm, lại được Bạch Ngân giúp kéo lên.

Bây giờ mới để ý cách tôi không xa một thứ trắng tinh đang nằm thờ thoi thóp trên mặt đất ẩm đầm sương giá. Ánh lửa ảm áp nơi đồng củi cháy lép bép kê bên hắt vào lớp da vảy phản quang lại thứ màu tựa như dương quang chiếu lên tuyết động, tựa như phủ lớp hào quang sắc thiên thanh.

Tôi bước thêm mấy bước mới thấy Hắc Hồn đen xì đang uốn éo phía sau. Tôi dừng bước nhứ này, Hắc Hồn vừa rồi cứ như một con chim bói cá, từ trên cao mãnh liệt lao xuyên vào làn nước một phát bắt trúng mồi, nó mở rộng cái miệng to lớn vĩ đại một ngoạm nuốt sạch sẽ con cá dài chừng sáu đến bảy mét, thật kinh khủng.

Trông cái biểu tình nó lắc lư sót ruột phía sau, không lẽ là muốn đánh chén con cá tuyết trắng lóng lánh như pha lê.

Tôi bước nhanh hơn liền thấy chắn giữa con cá và Hắc Hồn là Ưu Đàm tay còn cầm trường côn cắm trên mặt đất, tư thế như đang canh giữ trông coi.

Tôi chạy tới, nhìn Ưu Đàm từ đầu tới chân lại vòng ra nhìn phía sau thấy quả thật ngoại trừ cơ thể sừng nước cũng không mang thương tích gì.

Tôi bảo nó xuống hồ lôi con cá kia lên, chắc không thành vấn đề đâu.

Tôi trong lòng tán thưởng gạt gù khâm phục, bằng cách nào đó nó khuôn được con quái ngư bị đột biến gien dài cỡ 7m nặng trên 1 tạ từ dưới nước, tôi thì lắc đầu bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 22: Chưa Ăn Được Cá.

Bây giờ tôi mới cảm thấy toàn thân bải oải rã rời, cảm giác như có bao nhiêu khí lực đều đã bị bòn rút cạn kiệt. Đặc biệt lồng ngực đau nhức buốt tận

óc, mỗi khi hít thở tựa như một cục hình tra tấn. Chắc trông tôi giờ thì thâm cũng không kém cạnh con cá rồng thôi thóp bên cạnh.

Cá rồng là các loài cá nước ngọt sơ khai và không tiến hóa gì nhiều kể từ thời khủng long còn tồn tại trên trái đất. Nó vẫn là thích hợp với môi trường áp khí hậu nhiệt đới, là loài săn mồi tầng mặt nước mạnh mẽ, chúng có khả năng phóng lên không trung để đón mồi.

Nên cũng hơi lấy làm khó hiểu trong môi trường giá lạnh khắc nghiệt thế này ăn cũng chỉ là đám tôm nhỏ xíu chẳng bỏ dính răng người, thì làm thế quái quỷ nào lại biến dị to lớn tới mức không tương? Trên thế giới dường như cũng chưa từng ghi nhận con cá rồng nào đạt 2m ngoài tự nhiên.

Loài này chia làm 4 loại: bạch long là cá thể đột biến gần con có một, tựa như bệnh bạch tạng ở người hay ở hổ hoặc cá sấu. Con cá đắt nhất thế giới là cá rồng Platinum, từng được bán với giá trên trời tới 400.000 USD tương đương một chiếc siêu xe thể thao.

Xếp đầu bảng về độ đắt tiền và quý hiếm là huyết long thân đỏ tươi tựa máu nhuộm mang cảm giác tràn ngập huyền bí, tiếp theo là kim long hùng vĩ toàn thân giống như thời vàng di động.

Cá rồng là loài sống đơn độc, có thể lên tới 50 năm, giới thương nhân có máu mê cá cảnh thường rất ưa chuộng, cho rằng chúng mang lại may mắn tài lộc cho sự nghiệp kinh doanh vì thế không ngừng săn mua, đẩy giá trị cá rồng xếp vào hàng khủng nhất châu Á.

Tôi ngồi trên phiến đá bên đồng lửa nhìn lão bà loay hoay xử lý con cá khổng lồ.

Nhật Bản là nơi có nhiều phương pháp bảo quản cá được ngư dân nhiều nước trên thế giới học hỏi, đánh bắt cá rồi ướp nước đá chỉ là cách làm hồng chất lượng thịt cá. Khi bạn bỏ cá vào nước đá, áp lực thẩm lọc sẽ hút chất lưu cơ thể của cá ra ngoài do độ mặn của chúng là 0.9%, nước ngọt là 0%, điều này khiến thịt cá sống nước giảm độ thơm ngon và nhanh hỏng.

Để đảm bảo con cá giữ được hương vị tươi ngon trong thời gian dài hơn bình thường, sau khi khiến nó an tĩnh thì một trong các phương thức là kết thúc đời sống nó ngay lập tức bằng cách đâm vật nhọn vào não, vị trí ngay phía trên và giữa hai con mắt.

Cách đơn giản nhất để định vị não chúng là kéo hàm dưới mở ra, cạnh của hộp sọ lộ ra ngay phía hàm trên. Dùng que nhọn đâm xuyên vào phần lõm ngay bên cạnh hộp sọ về phía xương sống, chúng sẽ biểu hiện giống như bị điện giật.

Nhưng hiển nhiên lão bà không dùng cách này, bà ấy cần chính là lấy hết máu ra khỏi cơ thể chúng. Máu là nguồn gốc gây ra mùi hôi tanh, cũng là nơi sản sinh vi khuẩn. Thường chúng có bốn lớp mang ở mỗi bên, đưa lưỡi dao vào mang thứ ba thứ bốn và cắt về phía miệng cá làm đứt mạch máu. Mang là nơi máu cá tiếp nhận oxy, nếu cắt chuẩn xác máu sẽ ra rất nhiều.

Máu cá được bà ta trữ trong những ống tre trúc, nhưng hiển nhiên lượng máu của con bạch long lẫn con kim long do Ưu Đàm mang lên vượt quá số lượng ống tre trúc lưu trữ, còn lại bao nhiêu chảy lênh láng xuống đất tôi để Hắc Hồn thanh lý.

Sau khi xử lý cá xong cũng cần trữ đông ở nhiệt độ 5-10 độ C. Nhiệt độ thấp hơn chỉ làm thịt cá bị co lại đẩy nhanh tiến trình lão hóa và chuyển sang quá trình phân rã. Rất may thời tiết mùa xuân trên núi cao vừa vặn thích hợp bảo quản.

Lão bà dứt ra một ít vảy cá to dùng. Vảy của nó có khác gì tấm khiên lá chắn, con dao của lão bà cũng chẳng phải loại chuyên dụng để mổ cá lớn, không loại bỏ ít trường ngại vật khó lòng mà thành công.

Bà ấy hai tay vận lực dùng mũi liềm cắm sâu xuống rồi rạch một đường dài, bắt đầu cân trọng mổ xẻ thịt cá.

Trong khi bà ấy tay lọ mọ, miệng thì nói tôi đi kiếm chút tre trúc để làm vật liệu xiên thực phẩm. Tôi hiện rất mệt mỏi, nâng tay chống cằm lơ đãng nhìn lầm bầm bảo Ưu Đàm đi.

Ưu Đàm có chút ngần ngại lưỡng lự. Lão bà lại oang oang nói tôi kiếm chút cành khô về cho vào thêm ba đồng lửa, chuẩn bị nướng cá.

Tôi miễn cưỡng đứng lên, vỗ vai bảo Ưu Đàm chịu khó đi một mình một chuyến, hứa hẹn sẽ cho nó ăn thoải mái nết bụng.

Ưu Đàm mau mắn đảo bước, xem tôi có tài cán cỡ nào lại thu nhận hai tên có thể dùng thức ăn dụ dỗ?

Bạch Ngân mang siêu nước đã được đề ngụy bút một lúc, không có chén tôi đành uống bằng nắp. Khẽ đưa lên mũi ngửi, dễ dàng cảm nhận mùi chè xanh thơm nồng lướt qua, nhấp một ngụm nhỏ giữ lại trong miệng rồi mới nuốt xuống, toàn thân chợt âm áp dị thường.

Vị chất đọng trên đầu lưỡi, thoảng chút ngọt nằm trong cổ họng, dùng dằng mãi không tan trong miệng làm người ta không thể ngừng thưởng thức, thờ ra một hơi thoải mái vị chà liên theo đó lan tỏa.

Tôi từ tốn uống từng chút một như nhắm nhấp cam lộ, dòng nhiệt lưu cứ thế tuần tự nhẹ nhàng vỗ về từng thớ cơ từng tác da.

Nhìn chén nước chỉ có màu xanh rất nhạt, nhưng khi uống lại thấy hương vị đậm đà đặc biệt, cứ ngọt mãi ở cuống họng khiến người ta lưu luyến vẩn vương, so với các loại trà danh tiếng thượng đẳng khác với tôi chỉ có hơn.

Uống được một lượng lớn, tôi như cảm thấy sinh lực cũng theo đó kéo trở về mới đứng dậy cùng Bạch Ngân thu gom cành củi.

Thật thà mà nói củi khô cũng chẳng dễ kiếm. Cành tự gãy vốn không có, cành thấp ở gần trước đó sớm đã bị chúng tôi hót một mẻ. Bây giờ phải đi xa một chút, tôi bảo Hắc Hồn bay lên cao bề gãy một ít, chúng tôi ở dưới lượm nhặt.

Tôi mơ hồ cảm thấy Hắc Hồn có chút không thích hợp, trước đây nó chưa từng ở bên ngoài quá lâu như lúc này.

-Bạch Ngân này lúc trước cô từng nói “Oán Nhai là một loại hồ đen chuyên hút oán khí người chết ăn linh hồn tà ác ô uế để bảo trì hữu hình. Huyết tập hợp Oán Nhai, mà nhiều Oán Nhai chính là Hắc Hồn?”

Bạch Ngân gật gù. Tôi bổ sung thêm

-Nhưng từ đầu Hắc Hồn đến tận bây giờ vẫn luôn ở trong tình trạng vô hình...Nó thật là hình thái tiến hoá cấp cao hơn của Oán Nhai?

Bạch Ngân ngậy người một chút rồi nhẹ nhàng cười trừ, ngón tay xinh đẹp gãi nhẹ bên má.

-Cái này...quả thật có chút bất đồng ngoài sở liệu...Chỉ còn cách chờ ngày nào đó nó thu thập đủ năng lượng, lúc biến thân hoàn chỉnh mới xác định được chính xác hơn.

-Cô biết truyền thuyết “Long sinh cửu tử” không?

Bạch Ngân lại gật gù, dường như chưa hiểu lắm ẩn ý sâu xa của tôi.

-Là chín loài thần thú nhưng có bề ngoài không giống rồng? Gồm Phụ Hí, Li Vãn, Bò Lao, Bệ Ngạn, Thao Thiết, Bá Hạ, Nhai Tệ, Toan Nghê, Tiêu Đồ?

Tôi ngược đầu nhìn đăm đăm Hắc Hồn.

-Trong truyền thuyết Hiên Viên đại chiến Xi Vưu, Xi Vưu bị trăm đầu rơi xuống hóa thành con ác thú. Sơn Hải Kinh miêu tả con thú này như sau: Hình dạng giống như dê nhưng mặt người lại có thêm cặp mắt ẩn ở dưới nách, răng nanh sắc bén như hổ báo nhưng móng vuốt lại tựa con người, cất tiếng như trẻ con để dụ dỗ con mồi rồi ăn thịt.

Bạch Ngân cũng chăm chăm nhìn Hắc Hồn, môi đỏ mọng mấp máy.

-Dương Dương, anh là đang ám chỉ Thao Thiết? Một trong tứ đại hung thần thời thượng cổ độc ác và tham ăn? Là một sinh vật thấy gì cũng có thể nuốt trôi, bởi vì ăn quá nhiều mà chết no?

Nói đến câu cuối chốt Bạch Ngân có chút muốn phì cười. Tôi quay đầu nhìn cô, mỉm cười nhận định.

-Không sai!

Chúng tôi ba người ôm ba bó củi lớn trở về, lại di chuyển ba đồng lửa lại gần nhau hơn tiếp theo mới thêm củi đốt, xong việc vừa ngừng đầu nhắc đến Ưu Đàm vừa vận nhìn thấy nó vác theo một đồng lớn tre trúc dài ngoằng. Ở trong đám cây rừng tối đen rậm rạp toàn thân Ưu Đàm phủ lớp bụi kim tuyến mê ly bay lượn thật chẳng khác chi một vị thần hạ phàm.

Lão bà chỉ mổ xẻ một con còn một con vẫn nằm nguyên vẹn một chỗ không đả động. Một con nặng cả tấn, không tính Hắc Hồn và Bạch Ngân, bốn người có thể trong một lúc ăn hết không?

Lão bà cắt thịt cá ra thành từng khúc dài nửa mét, sau đó chúng tôi tự động dùng thân tre trúc mảnh mai mà dẻo dai xiên vào đem hươu lửa nướng.

Đột nhiên Ưu Đàm như sực nhớ ra vấn đề, lúc này mới nói cho tôi hay ban nãy đi tìm tre trúc tình cờ nhìn thấy một đám người.

Tôi liền đưa xiên que cho Bạch Ngân, cô hai tay nướng hai xiên cá mỗi bên nặng cỡ 3kg, Ưu Đàm đang chú mục cực kỳ hai tay cầm 6 xiên lật lên lật xuống, với một đứa trẻ tám tuổi phải dùng hai tay mới nâng đỡ được một que.

Tôi bảo Ưu Đàm ở lại còn mình cùng Hắc Hồn đi về hướng nó chỉ điểm.

Tôi đi một lúc thì dừng lại, hít sâu thở đều một chút rồi bạo phát Niệm để chúng lan tràn dò tìm thông tin.

Khí của bản thân phát tán ra ngoài tác động tới cỏ cây vạn vật rồi thu tín hiệu về báo cho chủ nhân biết, như từng vòng sóng nước lan toả trên mặt hồ bất tận nối tiếp, cho đến khi năng lực bị hạn chế bởi khoảng cách thì dừng lại.

Ở hướng đông nam độ 500m có một nhóm người, thật ra tôi cảm thấy sinh khí chỉ có một, số còn lại không dám chắc có phải hay không?

Nhưng ngay khi định rút lui ánh mắt của đối phương đột ngột chuyển hướng thẳng nhìn về phía tôi. Đôi mắt màu tím mỹ lệ bí ẩn lại hung hiểm sắc bén, vượt qua phạm vi không gian trắc trở thấu thị tới mục tiêu.

Tôi có chút giật mình hoảng hốt kinh nghi, cảm tưởng đã bị kẻ kia phát giác. Ngay giây sau khí của tôi tan loãng đi, hình ảnh cuối cùng ghi nhận được là nụ cười thâm thúy có chút bồn chồn có chút nham hiểm.

Kẻ này tôi từng gặp thoáng qua một lần, chưa chân chính giao đầu nhưng kẻ đi bên cạnh thì được thưởng thức rồi.

Tôi tức khắc tăng tốc. Tên này đã ở đây vậy tên Công Du Giám Bình kia đang ẩn nấp ở chôn nào?

Lúc đánh nhau với con Thi Tiểu Cốt tôi không có ý định dùng điện công kích bởi vì không đủ tự tin. Trước hết thứ năng lực này không phải do tôi phát hiện mà là người khác nói ra, khiến tôi hoang mang khó hiểu.

Sau đó vì một lần tay ướt cầm điện sạc pin cho điện thoại, trở mắt nhìn luồng zích zắc xanh chói xoẹt xoẹt chạy vào đầu ngón tay hồi lâu cũng không buồn dứt ra, cơ thể như chẳng có vấn đề gì đến khi ấy mới bắt đầu tìm hiểu.

Thời gian luyện tập mới gần đây chủ yếu là điện hút vào dự trữ thì nhiều nhưng khi “Phát” lại không ổn định, khả năng kiểm soát kém lúc mạnh lúc yếu, lúc trúng lúc trượt chỉ giới phá hoại, hiển nhiên do thiếu kinh nghiệm do thiếu người chỉ dạy, vẫn là tự mày mò nghiền ngẫm.

Tôi nhớ lúc mới vào trại tù bị cai ngục chích cho không ít lần, cơ thể chịu tổn thương rõ ràng giống như bao người bình thường khác, không biết từ lúc nào vì nguyên nhân gì thay đổi?

Phía trước xuất hiện mấy bóng đen lướt ngang qua, tôi dừng lại ẩn thân, còn Hắc Hồn hung hăng lao ra cứ thấy thứ gì chuyển động là há mỏ đớp.

Nó tựa như một con hắc mãng xà, khổng lồ to lớn lại nhanh nhẹn chẳng khác gió lửa, nhún nhảy nơi này sục sạo nơi kia dững mảnh không cách gì ngăn cản.

Miệng há lớn và đen ngòm sâu thăm thẳm, hễ cắn nuốt được thứ gì rồi là con mồi chẳng cách nào ngo ngoay thoát ra nổi, thật không khác gì một lỗ đen hung hiểm tàn bạo.

Bất chợt trước mắt hiện lên tia sáng quý dị rất gần, toàn thân tôi vô thức sồn gai ốc, cơ thể tức thì bắn đi như viên đạn.

-Phản xạ tốt đó! Cốt khí so với ngày xưa ổn định vững chắc hơn.

Một giọng con trẻ trong trẻo dội tới, thông dong lãnh tĩnh.

Tôi vừa nhảy ra khỏi chỗ trú ẩn, một thứ khác vừa vùn vùn hung khí ập tới. Đưa tay đỡ vội mắt thoáng thấy là cán quốc đất, chân tung đá khiến thứ đó đập vào thân cây rồi nó lắc lư như không việc gì đứng dậy. Hắc Hồn như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện, chẳng biết từ nơi chốn nào, như thể giữa lưng chừng màn đêm chui ra một ngoạm nuốt chửng con mồi ngo ngoay.

-Hình như ta đã từng khuyên cậu không nên dính líu sâu việc này.Nhưng chuyện chúng ta gặp lại nhau lần nữa chứng tỏ cậu đã không còn đường lui.

Giọng già nua khác thành linh vang lên phía sau khiến tôi giật thót tim. Hai bên thân đồng thời nhiều thêm vài tia sáng kỳ dị như sợi thép xé gió xoẹt tới. Tựa như trận bạo phong rét thốn tận óc mang theo hơi thở tử thần đoạt mệnh, vô hình chồm tới.

Tôi thần tốc nhảy cóc bật liên tiếp ra xa, trốn tránh lượn vòng sau đám cây cỏ thụ, sau lưng vang lên tiếng gió êm ru nhẹ lướt nhưng gắt gao đuổi theo rào rít và cả tiếng thương tích chúng để lại trên những thân cây.

Vừa chạy học tốc né đông né tây vừa âm thầm ngưng tụ hai quả cầu điện nho nhỏ như quả bóng tennis. Tôi quay phắt lại quả nhiên thấy đám dây rợ đen như hắc ám lại ánh lên tia sáng như sương giá kết tụ.

Bắn ra quả đầu trúng, một tiếng nổ âm vang khiến thứ đó co lại, quả thứ hai trượt nhưng cũng khiến nó e sợ chùn bước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Một Con Người Khác.

Tôi đứng thờ hồng học, mắt sức đã con man. Cái thứ kia cũng theo đó lắc lư một chỗ như chờ đợi.

Từ trong hắc ám cây chắn lối lá che cành, một bóng hình quý mị xa xa hiện hình rồi chớp mắt đã tới thật gần.

Thân ảnh trường sam đen đặc nho nhỏ của một đứa trẻ 9, 10 tuổi, với mái tóc trắng xoã dài hùa theo gió lộng tung bay phất phơ, chiết xạ ra thứ bạch ngân lung linh huyền ảo như trăng rằm đổ xuống. Đứng từ trên chạc cây kiêu ngạo nhìn xuống, cảm tưởng như thứ xinh đẹp mị hoặc đó thuộc về một tầng lớp quý tộc danh giá không thể bắt kính.

-Thuần Vu Chấp Minh?

Phía sau đứa bé mị nhân là thân ảnh già nua cao lêu nghêu gầy khô quắt queo như một cái cây chết hạn.

-Lão quản gia Thuần Vu!

Lão Thuần Vu cất chất giọng khàn khàn mà không âm điệu.

-Là chúng ta, đã lâu không gặp, khả năng chiến đấu được cải thiện không ít.

-Nhờ phước mấy người kéo phiền hà rắc rối ghé thăm.

Tôi vừa dứt lời hai cái bóng đen thỉnh thoảng bay hai bên đồng kết hợp, nhảy lên không trung rồi hồi hải công kích bạo lực. Một kẻ dùng bả cào một tên dùng xẻng sắt, thế đánh khá nhịp nhàng người trước ta sau người trái ta phải, vũ khí nông cụ sử dụng rất thuận tay.

Tôi cố gắng né tránh trong đường tơ kẽ tóc hung hiểm. Được cái phản xạ vẫn đủ nhanh nhạy, so với ngày xưa nâng cao không ít, phản ứng của chân tay và mắt mũi thừa sức đuổi kịp tốc độ ra đòn, cũng không đến nỗi chán chường thất vọng.

Đối với hai thứ có vẻ ngoài dễ thương đáng yêu như hai nữ sinh mặc đồng phục trung học nhưng mặt lại khoác vẻ lạnh lẽo, cũng chẳng thể sinh ra tia thiện cảm. Vốn chúng chỉ là những khúc gỗ vô tri vô giác được mài dũa cắt gọt, lắp ghép rồi niêm phong vào một linh hồn tội nghiệp để kẻ làm rối tùy ý thao túng.

Nghe nói có những thợ làm rối đầu óc điên cuồng bệnh hoạn tới mức, mong muốn được chế tạo ra con người chân chính mà không phải thứ đồ chơi không có xúc cảm chỉ biết cảm lạnh ngắt ngốc một chỗ. Đó được xem là loại ước nguyện xâm hại đến quyền năng của đẳng tối cao, bởi chỉ có thần linh mới có thể ban phát thêm sự sống, sáng tạo ra thế giới.

Tập trung Niệm vào mắt liền đơn giản nhìn thấy, nhược điểm của bọn chúng chính là bụng, thứ gì đó cuộn mình ngo ngoe nhúc nhích bên trong. Khi quả cầu điện của tôi ném trúng nó liền kích động gây giật, như thể một bọc giun nhảy loi nhoi trên chảo nóng, cảm giác cực kỳ kinh tởm.

Hai con rối bằng cách nào đó được điều khiển vô cùng linh hoạt, so với tốc độ của con người hơn không biết bao nhiêu lần. Khi tôi không chắc mình sẽ ném trúng hay bị tránh được ở khoảng cách xa, tôi không thể tùy tiện ném cầu điện.

Tôi phải nhẫn nại, dùng một tay để chống đỡ một tay để tích tụ điện năng. Làm hai việc song song cùng lúc khiến người ta dễ phân tâm, khó mà cân bằng chu toàn.

Chịu đựng không ít đòn chơi trò giáp lá cà nhằm chờ đợi thời cơ chín mùi thích hợp, liền dứt khoát tung đòn là dứt điểm.

Một con sau khi trúng chiêu thì đứng cúi mình bất động, cam nguyện chịu đựng những tia điện vùng bụng loét xoẹt oanh tạc rồi gỗ bắt lửa chạy loạn toàn thân, từ từ bốc cháy trở thành ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. Âm thanh của lửa xen lẫn tiếng người mơ hồ, dường như từ trong bụng phát ra tiếng khóc ức chế bất bình, sau nhanh chóng chuyển thành thứ âm lượng rùng rợn chói tai.

“N...ong... nó...ng... qu...á...cu...ư...ừ...ừ...”

Loại được một con, thứ còn lại dường như cố tình công kích bên tay tôi đang âm thầm tạo cầu điện. Điện cứ tụ được một chút rồi bắt đầu đi bị phá tan loãng đi, hoặc năng lượng không đủ ngược lại càng khiến nó như nổi cơn điên loạn.

Tôi cũng muốn nổi khùng, mẹ nó, bình thường chỉ cần một tia điện cũng đủ khiến khúc củi bắt lửa bốc cháy. Bây giờ tuy nó chưa đạt mức độ năng lượng cần thiết nhưng cũng không thể nào vô dụng tới mức chẳng thể làm thứ kia tổn thương? Thậm chí, dường như chiêu thức của nó càng dữ dội khủng bố hơn, tôi có chút chống đỡ không xuê.

-Đừng lơ là mất cảnh giác. Không tập trung cao độ là “ăn hành” ngập mồm đấy.

Giọng trong trẻo nhẹ nhàng của đứa trẻ vang lên. Vùng bụng là nơi yếu nhược, lẽ dễ hiểu chúng cũng sẽ bảo vệ nơi đó chặt chẽ hơn.

Tôi nắm chặt hai nắm tay, nếu như điện không mang lại hiệu quả, vậy thì chỉ còn cách cứng đối cứng, tăng thêm khả năng “Ngạnh” cho tay xem thử khúc gỗ người cứng tới cỡ nào, chịu đựng được bao lâu.

Cách đây năm tháng tôi còn là một kẻ chỉ thích ngồi một chỗ sùi nổi đọc sách chẳng phải bụng bê mang vác thứ gì nặng quá 1kg. Chẳng biết từ lúc nào thay vì làm vậy tôi mỗi đêm lại ngồi luyện Niệm, đôi chân cứ phải đi hoài đi mãi, đôi tay phải mạnh mẽ dứt khoát hơn mới có thể giành giật lấy sự sống mỏng manh từ đám thần chết ghé thăm thường xuyên.

Sau nhiều lần công kích bề gãy được cây bả cào với một cánh tay của nó, tôi cũng hứng chịu khá khá vết bầm dập lớn nhỏ.

Tôi vận lực cực đại, dùng nắm đấm của mình một kích phá nát bụng của con rối, ấn nó vào thân cây. Sau đó trong tích tắc vận khởi dòng điện ồ ạt mãnh liệt, một phát đi vào triệt để tiêu diệt thứ ngo ngoe cuộn tròn an toàn đằng sau lớp vỏ gỗ rắn chắc.

Tiếng khóc nức nở rên rỉ vang lên, như nghẹn ngào tổ khổ, như oán hận không cam tâm.

Tôi đứng thở hổn hển, cảm thấy bụng dạ trống rỗng nôn nao như thể bị bỏ đói mấy ngày. Trong bụng phát ra tiếng ục ục sôi, chân tay có chút xụi lơ suy kiệt, dường như mất sức hơn tôi tưởng.

-Xem người kia, mới có bấy nhiêu mà đã mồ hôi đầm đìa thở hổn hển, điện năng phát tán như thể người không lưu giữ giam cầm được chúng. Người sao vậy?

Giọng của lão Thuận Vu khô khan cứng ngắt mà trầm đục cất lên.

Tôi cúi đầu nhìn thân thể điện từ màu vàng cam zích zắc loẹt xoẹt tí tách chuyển sang màu xanh trắng. Tôi không thu chúng lại được, dường như có thứ gì đó cứ không ngừng muốn tuôn trào ra ngoài.

Tôi đưa tay đặt nhẹ lên bụng, một con đau nhói khẽ kháng xuất hiện khiến tôi bất an, sau đó chúng lan theo điện năng như kim đâm trích lên da thịt làm người ta muốn nổi giận bạo điên.

Thuận Vu Chấp Minh đắm chiều nhìn tôi sau đó khoé miệng nó nhếch lên một cách nham hiểm mà thích thú.

-Trong người người có thứ gì đó bất kham muốn nổi loạn? Để ta giúp nó chui ra giúp người đỡ đau đớn khổ sở.

Dứt lòi hàng loạt tia sáng như dây cước lại sắc bén hung hiểm chẳng khác lưỡi đao, từ xung quanh Thuận Vu Chấp Minh điều khiển chúng vun vút lao đi như tiễn rời cung.

Tôi chỉ cảm thấy cơ thể mình tràn ngập thứ điện năng cuộn cuộn như thác đổ lại không sao kiểm soát nổi. Chúng vừa như muốn lấy lòng, như móng vuốt mèo con cào cào lên da thịt khiến bạn ngứa ngáy, khiến bạn kích thích. Chúng lại tựa như muốn chạy chôn khiến bạn tức giận phật lòng, nôn nóng muốn thu thập bắt lại.

Trong óc dường như mơ hồ còn loáng thoáng vang vọng thứ âm thanh nửa quen thuộc nửa xa lạ, thậm chí nhỏ nhỏ, như dụ dỗ, như ép buộc.

Tôi găm lên một tiếng giận dữ đồng thời phóng vào đám dây dợ lằng nhằng rồi rầm kia, chúng tựa như được dệt từ bóng đêm, lại khoác thêm lớp ánh sáng lấp lánh tựa như những giọt sương buốt giá trượt dài trên đó.

Đám dây uốn lượn linh hoạt hơn lũ xà thô bạo sắc bén chẳng khác lưỡi đao, tuy nhiên lớp điện cường thân đã vô hiệu hoá toàn bộ, một chút thương tích da lông cũng không có, nếu có chính là quần áo bị chính sự kích động của bản thân mà thiêu đốt xé rách.

Đám dây đó rốt cuộc là gì, theo hiểu biết của tôi lúc trước nó là khí của bản thân biến đổi. Nhưng thứ này tựa như có hình dạng nhất định, khí có thể được nhào nặn trở thành vũ khí có thực thể sao?

Có gì đó không đúng, tôi biết mình đang vô cơ nổi nóng, muốn bản thân bình ổn nhưng tâm tư dường như không sao xoa dịu không chế nổi. Cơ thể tôi giao đấu, chiều thức tốc độ phản xạ dường như ở một đẳng cấp khác một trời một vực với nhận định của tôi trong quá khứ. Như thể tôi ngồi một bên chứng kiến kẻ khác khoác cái vỏ bọc của tôi và tùy tiện hành động, ngay cả suy nghĩ cũng tách biệt rạch ròi.

Nụ cười của kẻ đó nhếch lên tràn ngập hắc ám tựa như một tên cuồng sát được tham gia vào trò chơi giết chóc hay ho thăng tay, đặc biệt ánh mắt toàn long trắng khiến tôi rùng mình kinh sợ.

Kẻ đó là ai? Ai đang chiếm hữu trong tôi? Là tôi đa nhân cách hay đó mới là con người đích thực?

-Người vẫn là Mặc Minh?

Giọng nghi ngại của Thuận Vu Chấp Minh cất lên.

Chỉ có tiếng cười rúc rích thâm thúy đáp lại, nghe như tiếng côn trùng rầm rần kêu rên.

Đột nhiên từ trên thân cây một thứ gì đó không ngừng nhô lên, muốn chui ra. Từ trên lớp vỏ cây sần sùi bỗng dựng đùn lên một khối hình, tựa như có người vô hình đang trong quá trình trực tiếp khắc nổi một con người.

Sau khi cái thứ đó hoàn thành đôi mắt nó bỗng trở lên hữu thần linh hoạt, đôi môi cũng theo đó mấp máy đóng mở. Tôi nhìn có chút muốn hoá tượng theo, thứ đó có vẻ ngoài vô cùng giống tôi, tuy nhiên khí chất thoát ra cực kỳ âm tà, cứ như thể nó là cốt lõi là cội nguồn là căn nguyên của những gì xấu xa tồi tệ và độc ác nhất hình thành.

Nó nói thứ ngôn ngữ gì đó, có điều tôi chẳng tài nào nghe hiểu.

Tiếp theo tôi nghe thấy tiếng gầm lớn tức tôi giận dữ trong đám cây cối vọng lại, một cái bóng đen to đùng từ trong màn đêm mang theo những tia điện vàng cam lách tách hung hiểm đang kịch chiến với một đám khô cốt.

Hắc hồn đang bị đám thuộc hạ của Công Du Giám Binh quân công. Thậm chí con Thi Tiểu Cốt thể mà cũng tham gia đánh hội đồng.

Cái lũ tiểu nhân không có cốt khí chết tiệt ỷ đông hiếp ít.

Tôi nhếch khoé môi ẩn dấu sự phẫn nộ, cơ thể như thể được cài đặt chương trình tự động chiến đấu với kẻ thù ở mức cao nhất. Vẫn còn mấy con rồi do lão Thuận Vu điều khiển lẫn với vô số sợi dây ngoan độc của Thuận Vu Chấp Minh, cả hai thứ đó đều cùng lúc tương hỗ lẫn nhau vây đánh tôi.

Nhưng tôi chẳng để chúng vào mắt, dường như mấy thứ đó chẳng đáng cân lường đủ sức làm bận tâm. Tia điện vốn vàng cam dần chuyển thành xanh trắng loá, zích zắc chạy loạn đốt cháy không khí phát ra tiếng lách tách như cảnh cáo, tiếp xúc với bất cứ thứ gì càng mang tính công kích nguy hiểm nó càng phản ứng lại cuồng loạn bạo động.

Đốt cháy hết, phá huỷ sạch bất kể thứ gì ngang đường chắn lối, tựa như một lối thần hung bạo cuồng sát, ai cũng không can nổi.

Hắc Hồn phía kia thấy chủ nhân mở chế độ đồ sắt, nó cũng gào rú một tràng phản kích hưởng ứng. Như thể có một sợi dây vô hình kết nối với người chủ, cơ thể Hắc Hồn cũng trở lên nóng nảy hung hăng gấp bội. Không những thế cơ thể nó dường như cũng xảy ra biến hoá mang một dáng vẻ như loài chó. Có điều đây là một con chó đen tuyền to lớn dị thường với vô vàn tia điện xanh lam bao bọc xung quanh, thậm chí có chút tím nhạt phát ra khi thể rùng rục không kém cạnh.

-Ngươi là cái thứ gì?

Tôi nghe Thuần Vu Cháp Minh có chút hoang mang dò hỏi.

“Ngươi dám gọi ta là ‘thứ gì’?”

Âm thanh trầm trọng sắc lạnh từ miệng kẻ đó khế thốt không gian bỗng trở lên trầm mặc sánh lại trong một cảm giác ngột ngạt bức bối. Ngay cả bầu trời trên cao cũng trở nên nặng nề u ám hơn, bốn bề mây xám từ lúc nào che lấp hoàn toàn trăng sao, vòm trời trĩu lại và đen đặc tưởng như muốn sụp đổ.

“Có phải ngươi muốn chết?”

Thuần Vu Cháp Minh kinh hãi tức khắc nhảy ra xa.

Khoảng không đặc quánh bức vỡ bởi câu nói nhẹ tênh mà hàn âm lãnh ngạo. Khắp nơi gió cuồng liệt tràn về như thể có một cái lõi hút đang hoạt động hết công suất, lá cây lao xao run rẩy tán cành nghiêng ngả bất an.

Trên người kẻ ấy phủ một lớp sát khí vô hình mà tự nhiên, như sớm được tôi luyện thuần túy từ máu huyết của bản thân cùng vô số mạng sống kẻ thù đúc kết thành.

Đây không phải là câu nói uy hiếp đe dọa thông thường, nó như thể toát ra từ cốt tủy tôn nghiêm tối cao, được tích tụ từ phong thái quyền lực to lớn của kẻ đã ngồi lâu trên vương vị thâm tóm sinh sát.

Khi kẻ đó di động tôi thậm chí không nhìn ra hình ảnh bắt đầu từ lúc nào. Chỉ thấy chớp mắt một cái, khoảng cách 20m đã bị thu hẹp, cánh tay nó đưa ra đã tóm lấy cổ họng của lão Thuần Vu, phía sau Thuần Vu Cháp Minh kinh sợ trắng mặt.

-Ngươi rốt cuộc là ai?

“Ta rốt cuộc là ai...không đến lần ngươi có quyền lên tiếng vấn.”

Dứt lới cánh tay từ từ nâng cao như người ta nhắc một thứ búp bê nhỏ nhỏ vô dụng đưa lên khỏi mặt đất, khớp ngón tay dùng lực nghe rõ âm thanh răng rắc nứt vỡ vô vùng kinh tâm vọng ra. Từ chỗ vết thương tia điện theo đó chui vào chẳng mấy chốc lan toả khắp cơ thể, oanh tạc phá hoại.

Linh hồn cư trú trong bụng nhanh chóng tựa như tờ giấy trắng bắt lửa bùng lên thiêu đốt, âm thanh đau đớn kịch liệt thoát ra giữa tuyệt vọng bất tuân.

Cơ thể kẻ đó càng toả ra những luồng điện dữ dội ác liệt hơn, chúng lao đi bốn bề va chạm với không khí và chạm với cây cối, như những sợi roi của lời thần vung lên, quất lên vạn vật quất lên đất đá, cảnh tượng như thể một cơn bão dừng lại càn quét nơi đây, đất trời muốn vút vỡ sụp đổ, khung cảnh hỗn độn ngổn ngang.

Tôi nghe loáng thoáng tiếng hoảng hốt khẩn trương của Công Du Giám Binh xa xôi vọng tới gọi tên Thuần Vu Cháp Minh đi.

Tôi nhìn thấy Thuần Vu Cháp Minh sau giây phút bàng hoàng trấn động lại ủa về sát khí căm hận cuồng dã.

Nó đứng đó hung ác trừng lại nhưng sau vẫn quyết định xoay người rút lui.

-Chúng ta sẽ sớm thôi tái chiến.

Nó hẳn học câu cuối.

“Tôi” cũng không buồn truy theo, chỉ đứng lặng lại nhếch môi cười cười, lạnh lẽo tàn khốc.

Thứ hình thù khắc nổi trên thân cây, bàn tay nó tách ra nâng lên, ngón tay chỉ về phía tôi, chất giọng xa xôi cách trở với thứ ngôn ngữ như cách biệt một thời không, âm u kéo về.

“Ngày nào ngươi còn chưa nhớ ra tên của ta...ngày đó ngươi và ta còn bị trói buộc vào nhau...ngươi sẽ mãi mãi vĩnh viễn cũng không thoát nổi sự ràng buộc này, không chạy thoát khỏi ta đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 24: Hồng Mao Vĩ

Tôi thất tha thất thủ bước đi vô định trống rỗng, như thể hiện giờ đầu óc không có bất cứ một ý niệm khái niệm gì tác động kích thích nổi. Không khác một con rối, bị bàn tay vô hình nào đó từ trong bóng đêm xa xôi thăm thẳm giật dây dẫn dắt.

Tôi cứ bước vô hồn mà trĩu nặng như thể chân tay mang theo một đám dây xích chực cân trời buộc, cho đến khi trước mặt lấp lánh ánh sáng dụ hoặc mới lấy lại chút tiêu cực. Tôi ngẩn ngơ nhìn một nhóm người quây quần bên đồng củi lửa ấm áp nướng thức ăn, vừa ăn vừa vui vẻ nói cười, giống như một gia đình nhỏ hạnh phúc.

Mùi vị theo gió lan toả tới cánh mũi lôi kéo nước bọt ứa ra, tiếng bụng réo gọi như cầu cứu khẩn khoản. Ưu Đàm đứng vụt lên trước tiên, cầm bốn xiên cá nướng không lò đùng đưa như vẫy tay đón chào.

-Bỏ!

Ồ Nha chạy ào tới bên tôi, hai tay vất vả đưa một xiên cá đã được cắn nham nhỏ nhưng bốc mùi nướng thơm phưng phức.

-Bỏ đi đâu mà lâu quá mới về? Cá ăn ngon lắm đó! Mọi người nướng nhiều quá trời trong lúc đợi bỏ về ăn cùng. Nhưng mà mùi cá nướng lôi cuốn quá thành ra mọi người cầm lòng không được, ăn trước bỏ có chút xiu thôi hà!

Tôi vừa xoa đầu bé vừa máy móc gật gù.

-Không sao, mọi người đói thì cứ việc ăn trước, biết chờ người sau đến bao giờ.

“Trời đất quỷ thần ơi, Dương Dương, anh như thế nào lại thành ra bộ dáng tả tơi xơ mướp này?”

Bạch Ngân hốt hoảng lượn tới vẻ mặt khẩn trương lo lắng.

-Không có gì quá nghiêm trọng.

Tôi theo thói quen xem nhẹ tình trạng bản thân, cả cơ thể nặng nề như mang vác cả tấn hành lý trên một quãng đường bốn ba vạn dặm, suy kiệt mỗi một cả thể chất lẫn tinh thần. Tôi ước gì mình trở về căn nhà xưa cũ, có lão bố bận rộn dọn dẹp nhà cửa đi ngược đi xuôi miệng mồm ca thán tôi lười biếng. Còn tôi cứ việc ngồi ở một chỗ, thanh thoi vắt chân trên chiếc ghế gỗ Hoàng Hoa Lê bập bênh ngồi đọc sách sưởi nắng.

Trước mắt hiện ra một vật chắn tầm nhìn, Ưu Đàm đứng chắn lối tay bưng áo quần. Tôi ngẩn ngơ nhìn hồi lâu mới vươn tay nhận lấy. Ngoại trừ lão bố ra cũng chưa từng có ai chu đáo ân cần quan tâm từng chút một như thế này.

-Mau mau thay y phục, Ưu Ưu là sợ bỏ cảm lạnh đó!

Giọng con trẻ củaỒ Nha vang lên thúc giục.

-Biết!

Tôi gật đầu đồng tình với bé, nhìn Ưu Đàm nói một câu chân thành “cảm ơn”.

-Sau đó ra sưởi ấm ăn cá, trông cậu nhọt nhọt như kẻ chết đi trên giường bệnh lâu ngày, cá này bạc triệu cũng chẳng có mà mua, là thần dược chốn dương gian, bảo đảm thuốc đến bệnh diệt.

Lão thái bà vọng đến.

Tôi quay đầu nhìn một lượt, có lẽ gia đình cũng không khác hình ảnh này là mấy. Tôi từng có một gia đình đúng nghĩa dù chỉ có hai người. Nhưng đợi đến khi mất đi rồi mới dần vật day dứt, tiếc nuối khôn nguôi. Bây giờ tôi phải tự mò mẫm tìm kiếm cho mình những thành viên thích hợp, những trụ cột nền móng vững chắc để xây dựng một gia đình.

Gia đình, nơi bạn có thể hoàn toàn tin tưởng yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau vô điều kiện. Nơi bạn nghĩ đến nhiều nhất khi đi xa, cảm thấy bình yên thanh thản khi ở gần, nghĩ đến đầu tiên khi vui vẻ hay khi đau thương.

Tôi cầm lấy áo quần ra sau gốc cây lớn. Tiếng của Bạch Ngân vọng tới.

“Dương Dương, thật ra bạn nảy xảy ra chuyện gì? Đánh nhau với ai à?”

-Thuần Vu Chấp Minh,đưa trẻ tóc trắng lúc trước ở nhà lão Dương thị trưởng, cùng với tên Công Du Giám Binh.

“Bọn chúng liên thủ?”

-Cũng không hẳn, nhưng cũng xem như vậy, đám Công Du thì Hắc Hồn đối phó, nhóm Thuần Vu thì do tôi tiếp quản...

“Sau đó thế nào?”

Tôi ngó đầu ra thấy Bạch Ngân đang nghịch thanh Hoả Đâm trong tay, hẳn lúc Ưu Đàm lấy đồ ra đã quên không cho nó vào.

-Sau đó...chính là tôi đuổi được bọn chúng đi và quay trở về đây với mọi người.

Tôi nhanh chóng thay xong, lúc bước về chỗ thấy Hắc Hồn từ bao giờ cũng đã mang lại ngoại hình đầu to thân mảnh, nhìn lâu thành quen, cũng không quá khó coi hại mắt như lúc đầu. Dù sao hình dáng bình thường ban nãy cũng thật mong đợi.

Lúc đó tuy bề ngoài nó còn chưa rõ ràng, hơn nữa tôi cũng chẳng có thời gian tâm trí quan sát kỹ, nhưng cũng mơ hồ nhận ra bộ dáng rất giống một con sói đen khổng lồ. Nó phải to cỡ một con voi trưởng thành, bây giờ dường như ra cũng đủ thấy nó oai phong lẫm liệt nhường nào, tựa như ma sói canh giữ cửa địa ngục.

Lúc trước tôi cứ nghĩ, dù sau này nó có thực thể chắc cũng sẽ có vẻ ngoài tạp chủng dị dạng khủng bố tới mức làm người ta quay đầu bỏ chạy.

Nếu là sói thì...Từng có thuyết viết rằng, Hồn Độn hóa thân giống chó sói, vì cho rằng không có loài nào tham ăn và ác độc như loài này. Nhưng có một điều khó hiểu, đề Hồn Độn có được đáng về và sức mạnh hoàn chỉnh cần phải cho hấp thụ 10.000 ma thú hoặc ác linh. Hắc Hồn từ lúc nào đã cần nuốt từng đó thức ăn?

-Bồ, ngồi chỗ này ầm ầm!

Ô Nha vỗ vỗ tảng đá kê làm ghế ngồi ở bên cạnh nhóc con. Tôi đi qua ngồi xuống.

“Nói nghe thật đơn giản...thằng nhóc con đó tuy tôi không rõ nó còn che giấu thực lực tới đâu nhưng để nó tạm buông tha cũng không dễ dàng gì. Sự thâm độc tà ác mà nó sở hữu thì không thể xem nhẹ...cái thứ đó nó có nhiều điểm tương đồng với Hắc Hồn.”

-Sao cơ?

Điều Bạch Ngân tiết lộ thật khiến người ta nghi ngại. Tôi đón xiên cá từ tay Ưu Đàm, ngấm phải trái trên dưới mấy vòng.

-Ý cô là thế nào khi nói “nó tương đồng với Hắc Hồn?”

“Cơ thể của nó...cũng là tập hợp của vô số ác linh...”

-Ồ, cái này cô cũng nhìn ra?

“Đừng quên tôi cũng là vong linh mà, đưa mắt một cái đơn giản nhìn thấu. Dương Dương, anh cũng có thể mà, thể chất của anh đâu giống người bình thường.”

Thể chất không như người bình thường? Tôi nhớ lúc trước có đọc một bài báo viết về một bộ phim với nội dung kể về một cậu bé chào đời với ngoại hình ông lão 80, sau đó theo thời gian đứa bé lớn khôn nhưng càng ngày càng trẻ ra và cuối cùng chết đi trong bộ dạng của trẻ sơ sinh. Lại có bài báo viết một số người trưởng thành mới phát bệnh song vẫn giữ dáng vẻ cũ, nhưng trí khôn và tâm tình lại trở về thời kỳ ấu thơ.

Theo như tên Mạnh Chương tiết lộ, tên Thuần Vu Chấp Minh không phải mắc bệnh tật bẩm sinh mà thật sự do biến đổi thể chất vì dính dáng tới kiếm cổ trong một lần đơn thương độc mã xuống Âm Huyệt.

Có thể số lượng oán vong quá lớn, tới mức một kẻ chuyên thao túng linh hồn cũng kiểm soát không nổi dẫn tới tình trạng chính bản thân bị phản phệ. Nhưng quá trình lại bị đảo ngược và tiến trình cũng trở nên chậm chạp, vì thế gã mới có vẻ ngoài của một đứa nhóc.

Xiên cá nướng thơm ngoài mong đợi, thú thật lúc trước khẩu vị của tôi dường như có vấn đề nặng. Mũi tôi khá thính nhưng vị giác không biết có phải bị hỏng, việc nêm nếm mặn ngọt trong nấu ăn không ảnh hưởng lắm nhưng khi chân chính thưởng thức lại nuốt không trôi.

Tuy nhiên thịt cá Huyết Long như thể đánh thức sửa chữa toàn bộ vị giác sai khác trên đầu lưỡi trở về đúng chức năng bản phận, món cá dụ hoặc lôi cuốn đến không tưởng, tôi cắn một miếng và có cảm giác mình như tìm ra món ăn khoái khẩu nhất trần đời.

-Thế nào? Cực kỳ ngon đúng không?

Lão thái bà vừa ăn ngón ngấu vừa nhồm nhoàm hỏi, trông cuồng bạo dữ dội như dã thú đang đánh chén giành giật con mồi với kẻ nào đó trực chờ ngay bên cạnh, thực sự làm tôi có chút trợn mắt sững sờ.

Ưu Đàm hai tay cùng lúc đưa lên cắn nuốt, cảm cái mài miết với tốc độ xử lý thức ăn nhanh như thể bị bỏ đói lâu ngày, tuy nhiên trông đáng về lại cực điềm đạm từ tốn, không để một chút thức ăn thừa rơi vãi.

Ô Nha bên cạnh cũng hít hít mắt gât gât phụ họa, hai tay bé nâng đồ ăn mồm miệng dính một chút cá vụn, bé đưa tay quệt một cái chúng dính lên mu bàn tay và rơi vung vãi cả xuống áo quần.

Cái đám như lang thôn hồ yết này, mặc dù quả thật có ngon tới mức muốn nuốt mất lưỡi, cũng không tới mức cần tranh giành như thể đang tham gia

cuộc thi ăn nhanh.

-Không phải chỉ ngon thôi đâu.

Lão thái bà một tay cầm ăn một tay cầm nướng.

-Nó có thể xem là loại thực phẩm thần dược lão thiên ban tặng cho nhân gian, nội ngoại thương dù nặng tới mấy chỉ cần chưa chết đều có thể từ từ chữa khỏi. Tựa như chúng khiến đám tể bào bị ốm đau bệnh tật trở lên khoẻ mạnh và sinh sôi mãnh liệt hơn lúc nào hết.

Tôi bình thân gặt gặt, không quá ăn tượng, đơn giản khả năng phục hồi của tôi cũng khá mạnh, cánh tay bị gãy rời mà trong chốc lát cũng có thể tự nối liền cơ mà.

Tôi tùy tiện từ tốn cắn miếng thịt cá trắng hồng mềm mịn mỡ màng, từng sợi đậm đà như muốn tan trên đầu lưỡi.

Tiếng lão bà nói xen lẫn tiếng nhai nuốt.

-Không những thế nếu được ăn thường xuyên còn có thể khiến bản thân tăng thêm tuổi thọ, vạn độc bất xâm vạn tà bất chiếm, sinh cơ bất diệt đột phá tiềm năng.

-Ồ!

Tôi không ghì nén được kinh ngạc, tăng thêm tuổi thọ? Vậy Miêu tộc có nó sẽ không tìm tới Ưu Đàm?

Tôi cắn miếng cá, hương vị tuyệt hảo quả thật làm người ta không nỡ ngừng lại muốn được ăn mãi.

-Bọn Miêu tộc có biết vụ này?

“Nếu biết đã không tới lần chúng ta được hưởng phúc.”

Ồ Nha đột nhiên xen miệng, sau đó lại quay sang nói với Bạch Ngân vẫn chăm chú ngắm nghía thanh đao lại sờ mó sợi dây đỏ cột quanh vỏ bao.

“Thật tiếc Bạch Bạch vô phúc không được nếm thử.”

-Bạch Ngân, chuyện này không có cách nào giúp cô được sao?”

“Cách...”Bạch Ngân ngửa cổ nhìn trời thờ dài.

“Nếu như có ai đó đồng ý cho tôi nhập xác...”

Nói xong câu đó cô ấy quay sang nhìn tôi nhìn Ưu Đàm rồi lắc đầu.

“Hai người thể chất không thích hợp...”

Nhìn lão thái bà vẫn lắc đầu tiếp cuối cùng dừng lại ở vẻ mặt non nớt bóng nhẫy mỡ cá củaỒ Nha.

“Nếu nhóc con này chịu...”

-Hé hé, sao Nha Nha phải giúp đỡ chứ?

Bé nói dứt lời liền vênh mặt hást cằm về hướng khác, gặm gặm đồ ăn.

“Quên rồi sao? Lúc đánh nhau với tên Công Du là Dương Dương ném nhóc cho ta bảo vệ. Không nên vô ơn như vậy chứ?

Câu nói nhẹ nhàng của Bạch Ngân làm nhóc con đứng hình một lúc mới chậm rì rì quay đầu lại, rầu rĩ lâu lâu.

-Vây...chỉ một lúc thôi nhé!

Mắt Bạch Ngân tức thì sáng rực lên lấp lánh, sự háo hức rạo rực khôn cùng thể hiện cô cực mong chờ chuyện này.

“Nhóc con, thả lỏng tinh thần một chút, giống như lúc thềm ngủ vậy.”

Ồ Nha gật gật.

-Có đau không?

“Sẽ không nếu nhóc tuân theo lời ta chỉ.”

Tôi vẫn có chút quan ngại.

- Có gây nguy hiểm gì không? Nghe nói bị nhập xác khiến chủ thể hao hụt sức sống?

- Không đâu, điều đó chỉ xảy ra nếu là tình trạng cưỡng chế ép buộc. Thứ nhất do trẻ con vía nhẹ, thứ hai nó vốn dĩ là con gái với một nửa dòng máu Miêu tộc, bản thân định sẵn căn cao số nặng càng thích hợp cho chuyện “thông linh”.

Dứt lời tôi thấy cô ta nhảy vò vào Ô Nha, sau đó hình ảnh nhập nhằng chớp nhá mấy giây như thể đang cố điều chỉnh kích thước. Cơ thể Ô Nha giật nảy mấy cái như bị điện chích, tiếp theo bóng hình Bạch Ngân giống như dòng nước thâm thấu, tắt ngấm, đầu Ô Nha gục xuống cả cơ thể đình chỉ bất động.

“Đây là Hồng Mao Vĩ?”

Gọng bé con cúi gầm phát ra, vẫn trong trẻo quen thuộc lại có gì đó khác lạ.

“Hi hi, nếu đúng là vậy thì quả là món quà trân bảo tuyệt thế trần gian khó cầu.”

Ô Nha xoay đầu nhìn tôi.

- Bạch Ngân đó sao?

“Là tôi.”

Ô Nha nhón miệng cười tươi tắn, gió cây xiên cá há mở ngoan một miếng lớn.

Gật gật như trống tôi.

“Thật sự là thiên hạ đệ nhất tuyệt phẩm. Có thể trong một lúc có lại được vị giác, nếm thử được món ăn cực phẩm khó tìm, có chết cũng thoả mãn.”

Tôi cười cười lắc đầu, cô ta vốn chết rồi.

Bình phẩm xong cô cũng chẳng thèm để ý hình tượng, hùng hục hùng hục như trâu húc mả lao vào guồng quay cắn nuốt.

Tôi ăn tiếp mấy miếng cá, thật sự là hương vị tuyệt vời, khó trách khiến người ta điên cuồng không kìm chế muốn ăn đầy miệng.

Tôi rút con dao đá thủy tinh núi lửa, lưỡi của nó bị gãy gần hết, chứng hiện giờ đang nằm đâu đó trong lòng hồ giá lạnh.

Thanh Hoà Đàm chỉ còn lại vỏ đao và chuỗi cùng sợi dây Âu Tử Dạ thất cho tôi nhằm khiến chúng không bị rơi mất thất lạc.

Sợi dây bện rất cầu kỳ, hoa văn đẹp dễ tinh tế, màu sắc lộng lẫy tới mức làm người ta nín thở không nỡ dời tầm nhìn. Đỏ tươi như nhuộm máu mà rực rỡ tựa dáng chiều, dưới ánh sáng lửa hồng tán sắc lên thân thái điểm lệ đến nhức mắt, óng ánh như phủ bụi kim cương.

- Hồng Mao Vĩ? Ý cô là gì?

Ô Nha nâng tay ăn xiên cá như gặm ngô nướng, nói trong khi miệng nhai một đồng thức ăn.

“Truyền thuyết cổ đại lưu rằng xưa kia trên vùng biển Đông Hải có một con thú vô cùng uy vũ ngang tàng tên Hồng, nó mình ngựa đầu rồng có cánh như đại bàng sải rộng trên 15 trượng (1 trượng khoảng 3,33m) lại rất thích chạy ngược xuôi trên bầu trời.”

“Toàn thân da lông Hồng đỏ như tẩm máu lại bao phủ sắc lửa màu xanh lam nóng bỏng tới mức có khả năng thiêu đốt bất kể thứ gì, tính tình lại dũng mãnh hung bạo nên thường xuyên gây chiến với rồng..thậm chí coi rồng là thực phẩm bổ sung năng lượng.”

- Hồng? Có thuyết viết rằng nó là chúa tể của Kỳ Lân, là thần thú cai quản và thống trị Kỳ Lân.

Ô Nha gật gù lời tôi bổ sung.

“Người ta thường cho rằng Rồng là thú vật linh thiêng cao quý, nếu chế ngự và trở thành chủ nhân của Rồng thì sẽ vô cùng hạnh diện tự hào...”

Ưu Đàm cầm siêu nước chè cứ thế nâng lên cao ngửa đầu há mỏ hứng nước từ vòi chảy xuống.

Tôi đợi nó uống đã đời xong thì rót nước vào nắp ấm, uống.

“Nhưng chưa từng có ai thuần phục được Hồng, loài vật này quá kiêu ngạo cường đại, lòng tự trọng ngút trời không cho phép nó cúi đầu trước bất kể quyền uy to lớn nào, thà chết còn hơn...”

Ô Nha dừng lại, nhìn tôi uống nước.

Tôi uống xong cũng rất tâm lý thức thối rót nước vào nắp ấm rồi đưa cho cô.

Ô Nha tu một hơi ừng ực, ợ lên một tiếng thoải mái rồi xoa xoa cái bụng nhỏ căng lên tròn vo.

“Thật thoải mái...Haizz, đến khi nào thì mình lấy lại được thân xác?”

Tôi giật mình.

-Cô ý thức được nhục thể của mình còn tồn tại?

Ô Nha thoáng khựng lại, nghiêng đầu trầm tư mất mấy giây rồi nhẹ hàm răng răng cưa nhấp nhô cười trừ.

“Haizz, là vô ý thức buột miệng...nếu như tôi chết vì bị ám sát đầu độc gì đó thì thi thể hẳn sớm bị mang đi băm vằm thiêu hủy...Chẳng lẽ có ai đó “thương thâm” mang đi ướp xác tưởng niệm?”

Tôi nhìn nhìn Ô Nha. Bạch Ngân cũng giống tôi, đều quên hết ký ức xưa cũ, nhưng những điều đó giờ lại cực kỳ quan trọng mật thiết. Chẳng biết đến bao giờ mới chạm tới thứ đã bị phong ấn quên lãng, khám phá ra sự thật cổ che giấu đi.

Bạch Ngân bên trong Ô Nha quay lại bộ mặt đứng đắn nghiêm chỉnh.

“Phải rồi, Hồng Mao Vĩ chính là nói đến sợi lông đuôi của nó. Một chiếc lông cánh nghe đồn cũng có khả năng cán phá được một đạo lôi kiếp đánh xuống. Còn một sợi lông đuôi của nó lại có tác dụng tăng cường thần thức. “Thần thức” mạnh mẽ mới giúp kẻ tu luyện tránh rơi vào ma kiếp, đột phá cảnh giới thông thuận.”

“Cho nên thời cổ đại phạm nhân nghịch thiên tu tiên luôn mong muốn săn lùng Hồng, để có được hai món thượng phẩm trân bảo. Có điều tìm ra nơi nó sống đã khó, không chế được Hồng nhu thuận là việc tựa như mơ tưởng hảo huyền. Không những nó sở hữu thứ sức mạnh sẵn giết được rồng mà còn bởi bản chất ngoan cường quyết tuyệt. Nó sẽ chống trả đến chết, nhưng nếu nó chết thì lông của nó sẽ trở thành phế phẩm thấp kém. Được nó tự nguyện trao tặng... “kẻ đó” không biết anh ta dùng cách gì có được, làm thế nào tìm ra, rồi...nghĩ gì mà cho anh?”

Ô Nha trầm ngâm nói một tràng dài xong thì dừng lại, dăm dăm tĩnh lặng nhìn tôi như dán.

-Cô chắc mình không nhầm?

-Nhầm? Có một cách thử, rất đơn giản.

Dứt lời Ô Nha tháo sợi dây rồi ném nó vào đồng lửa.

Lửa vàng ươm liếm tới, xung quanh vật phẩm phùng lên ngọn lửa xanh lam mà nị.

Bạch Ngân dùng một cành trúc câu nó lên, khi đầu ngọn trúc chạm tới tíc tắc bị đốt cháy đen xỉ. Bạch Ngân lấy cành trúc ra, hơi dùng lực cầm phần ngọn xuống, nó lập tức hoá vụn tựa như đầu lọc thuốc lá hút rồi.

Bạch Ngân quẳng mẫu trúc đi, cầm lấy lõi liềm vung một cái hất văng sợi dây ra ngoài. Trên lõi liềm để lại một vệt lửa đỏ rực tựa như bị để lâu trên bếp lò. Lửa xanh lam bám dính trên sợi dây mất thêm một lúc mới lui tàn.

Ô Nha lại giơ lõi liềm lên cao rồi chặt xuống. Lõi liềm tuy không mạnh mẽ như rìu chặt gỗ chém đá hay sắc bén như dao lam cắt gọt dễ dàng, nhưng dùng lực mạnh bạo, đất đá nhỏ xung quanh có thể thấy văng toé ra vớ vụn.

Bạch Ngân nhắc lõi liềm lên, sợi dây vẫn vững vàng dẻo dai, một vết xước bé cũng không để lại.

“Thật sự là hàng chính hiệu 100% số lượng giới hạn lại miễn phí cho không biểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Hồ Điệp Huyết Hồng.

-Giả sử... nếu anh ta sở hữu Hồng thật...vậy thì cho tôi mấy sợi lông cũng chỉ là chuyện nhấc tay chi lao, bạn bè bình thường đôi khi vẫn tặng quà nhau mà...

Ô Nha cười hắc hắc.

“Anh biết không, mỗi một sợi lông cánh hay lông đuôi lông tóc chính là số lượng tuổi thọ của Hồng. Rồi nó lại biến tuổi thọ thành sức mạnh để sử dụng. Mặc dù vài sợi lông mất đi chẳng có ý nghĩ gì lớn lao nhưng Hồng lại vô cùng coi trọng cực kỳ keo kiệt. Cho nên việc lưu tâm ở đây là... không hiểu “anh ta” đã dùng thứ gì mới khiến Hồng bằng lòng thương lượng, đồng ý trao đổi?”

Bạch Ngân lại chăm chăm nhìn, làm như trên mặt tôi viết câu trả lời.

“Dù “anh ta” dùng cái gì để mua chuộc được Hồng, thì cái giả phải đánh đổi cũng chẳng hề thuần túy đơn giản...”

Tôi gãi gãi má. Tự đoán mò không bằng trực tiếp hỏi anh ta. Nhưng hiện giờ tôi không biết Âu Tử Dạ đang ở đâu, lại không rõ còn có thể tương ngộ.

“Duong Duong, thần thức của anh rất mạnh...nhưng đôi lúc không kiên định chắc chắn...Nhất là khi sinh tử cận kề thì dường như càng dễ đánh mất ý thức. Có lẽ một phần do Hắc Hồn bên trong quấy phá...cũng có thể còn vì nguyên nhân khác.... Hồng Mao Vĩ sẽ giúp anh không bị đánh mất bản thân, sẽ bảo hộ anh không rơi vào vực tối.”

Câu nói bộc bạch của cô khiến tôi trấn động. Bàn tay tôi vô thức nắm lấy vạt áo, từ từ siết chặt.

“Duong Duong...có phải anh đôi khi cảm thấy ký ức đột nhiên đứt đoạn? Suy nghĩ và hành động của bản thân khó nắm bắt?...Giống như... trở thành người đứng ngoài cuộc quan sát tình hình?”

Tôi gật nhẹ. Chợt nghĩ tới sự việc kỳ lạ quái gở vừa mới xảy ra một tiếng trước. Lại nghĩ tới rất nhiều lần suy kiệt ngất xỉu rồi khi tỉnh lại chẳng nhớ được gì mấy. Chỉ có người bên cạnh chứng kiến kể lại làm tôi nghi hoặc ngỡ ngàng. Tôi kinh sợ phát hiện, lúc đó phải chăng là bị ác linh nhập hồn chiếm xác?

-Tôi dường như rất hay bị ma quỷ nhập vào?

Ô Nha nghe tôi phán xét thế liền phì cười.

“Đưa ngu ngốc nào dám chiếm anh làm cứ điểm tập kết chứ? Nó chắc chắn bị loạn thần trí rồi.”

Tôi không hiểu nổi sao cô ta lại cười hô hô như thế.

-Tôi còn nhớ như in cái lần chui xuống lòng đất nhà tù Bàn Cẩm, bị một đám oán linh nhao nhao hòa vào như quỷ đói xâu xé bò khô. Chúng hoá thành vô số lỗ miệng kinh tởm cười rúc rích nham nhở trên cơ thể tôi, nếu không nhờ Âu Tử Dạ thanh tẩy...không biết tôi sẽ biến thành dạng quái đản gì.

Ô Nha nâng ngón tay chống cằm.

“Duong Duong, nói thật, thể chất anh rất thu hút ma quỷ kéo tới làm thân. Cái này là do...”

Ô Nha hít hít cái mũi sát vào người tôi sau đó hất cằm về phía Hắc Hồn đang ngồi vắt vẻo cô đơn trên cây cao.

“Hắc Hồn khi ở bên trong anh luôn toả ra thứ mùi vị kích thích ma quỷ tìm đến quán thân làm phiền...Đám miệng quỷ đói đó nếu để lâu thêm chút nữa cam đoan sẽ bị Hắc Hồn hấp thu triệt để. Hắc Hồn lúc trước ít khi xuất hiện trừ trường hợp chủ nhân gặp nguy là vì nó chưa đủ sức mạnh.”

-Nói thế thành ra Âu Tử Dạ phá hỏng chuyện tốt của Hắc Hồn, là làm việc dư thừa?

Ô Nha gật gù, làm bầm tiếp.

“Còn điều này nghiêm trọng hơn...Cái lần anh đối nghịch với “anh ta”, Duong Duong, lúc đó anh như biến thành người khác, thứ khí chất tà ác toả ra đúng cùng chỗ với Hắc Hồn quả thật là cặp chủ tớ hoàn hảo không sai. Không chỉ sức mạnh mà cả ngoại hình lẫn tính cách...là do một nhân cách khác nổi lên chiếm đóng hay thực sự do một ai đó ẩn sâu bên trong điều khiển?”

Tôi đưa tay chạm lên bụng dưới, nơi có ấn ký hoa văn xanh lam, đã bị thu nhỏ lại nhưng ban nãy thứ hoa văn lan toả gần hết ngực, ánh sáng toả ra lấp lánh như là dấu hiệu nhận biết... “thứ đó” xuất hiện thay thế tôi, kiểm soát tôi, chiếm cứ tôi.

Tôi thì thào.

-Một ai đó cũng đang cư ngụ trong thân xác này?

Ô Nha hí mắt nhìn nhìn tôi, nhỏ giọng.

“Duong Duong, cái này liệu có liên quan tới vấn đề... như thế nào anh trở thành chủ nhân của Hắc Hồn? Anh là chủ nhân của nó... hay “thứ đó” mới là chủ nhân chân chính?”

Ăn thêm một chap Ô Nha mới miễn cưỡng dừng lại. Gương mặt nó đỏ rất nhiều mồ hôi vã ra như xông hơi. Bóng hình nhợt nhạt trắng trắng từ trong cơ thể nhóc con từ từ hiện lên, dần dần tách ra rồi khỏi, tựa như lõi kéo một miếng mạch nha. Thứ sương khói đó tụ thành một đám hỗn loạn rồi định hình thành Bạch Ngân.

Cơ thể Ô Nha lung lay chao đảo một chút, tôi vội đỡ lấy bé.

-Con có sao không?

Khuôn mặt Ô Nha tái nhợt trắng bệch, trong đôi mắt to tròn là trống rỗng vô hồn khiến tôi lo lắng run sợ. Tôi lay gọi bé.

-Ô Nha, Ô Nha!

Đôi mắt nhanh chóng lấy lại tiêu cự, về ngay thơ bị che phủ bởi sự trần kinh khiếp sợ.

-Có vấn đề gì?

Ô Nha ngần ngại một chút rồi nhẹ lắc lắc, ngay ngần ngồi lại.

Tôi quay nhìn Bạch Ngân. Bạch Ngân lại biểu lộ bản thân vô hại không biết gì.

-Ô Nha, con cảm thấy sao?

-Hình như, con biết Bạch Bạch chết thế nào.

Một câu nhẹ tênh của nhóc con khiến cả hai chúng tôi đều đứng hình mấy giây.

Tôi quay sang nhìn Bạch Ngân, có vẻ cô ta vẫn chưa hết sững sờ.

-Nhóc con đã thấy gì?

Giọng của Bạch Ngân có gì đó kỳ cục, đều đều vô hồn lại có tia trần động kinh hi, có chút ác độc dừng dừng lại có cả chờ mong thấp thỏm

-Có thể nhìn được ký ức của vong linh, cảm nhận được nỗi đau của vong linh, năng lực không tệ.

-Con thấy...con không thấy gì hết, thể giới của Bạch Bạch lúc đó chỉ toàn là màu đen, tăm tối tuyệt vọng, tiếng la hét thống khổ tiếng cười điên dại đan xen. Con cảm thấy toàn thân mình đau nhức mệt mỏi, dường như có rất nhiều vết thương, dường như chạy rất lâu rồi. Xung quanh vô cùng đáng sợ, dường như toàn thể gian chỉ còn lại một mình con, dường như cả thể gian muốn đuổi giết con.

Ô Nha co ro ngồi ôm cơ thể, run lên bần bật như thể sốt rét.

-Con cứ cảm đầu mải miết chạy mãi, phía sau vang lên tiếng truy đuổi hú hét đòi chém đòi giết gắt gao. Đằng trước hình như có gì đó. Con không biết nhưng nó tựa như vẫy gọi con đến. Phía sau vang lên âm thanh chém giết hỗn loạn như thể của vô số người liệt kích giao chiến, tiếng binh khí mãnh liệt va chạm, tiếng vó ngựa dồn dập hí vang, tiếng gào thét đau đớn thảm thiết, tiếng cười chói tai ghê rợn như ác quỷ đeo bám ở ngay sau lưng.

Nhưng khi quay lại lại chẳng nhìn thấy gì, chỉ toàn bóng tối sâu thẳm đen kịt. Con dẫm đạp lên mặt đất, nhưng mặt đất trơn trượt như bôi dầu mỡ, tựa như biến thành thứ gì đó vừa mềm vừa cứng, chúng không bằng phẳng, nhấp nhô xếp chồng lên nhau. Con cứ ngã xuống lại cuống cuồng vội vã trèo lên. Tiếng gió từ bốn hướng lao tới, con cảm thấy mình bị thứ gì bắn trúng, cực kỳ đau đớn.

Phía trên cao kia dường như có gì đó vẫy gọi, có gì đó vô cùng quan trọng phải nắm giữ bằng được. Con lại bị rất nhiều thứ ghim vào người, cảm thấy máu tuôn trào chảy lênh láng. Máu chảy tới đâu liền như ngọn lửa soi sáng chiếu rọi, nhìn thấy vô số thi thể chết ngón ngang cụt đầu mất chân tay. Con sợ hãi tới mức lại tự ngã lăn xuống, rất nhiều thứ lại xé gió phóng tới cắm vào cơ thể, đau đớn tới mức không thể bước đi được, con phải bò lên từng chút một.

Con dùng tứ chi chập vật leo lên, bốn bề đều là tử thi trùng trùng mở to cặp mắt trắng dã hung dữ nhìn con. Trước mắt hiện lên rõ ràng một lá cờ đỏ như tẩm máu, nó cắm ngạo nghễ nơi đỉnh núi xác lính đang phân hủy, những thi thể phơi bày dâm sương dãi gió, xác thịt thối rữa sinh sôi nhưng nhức giòi bọ.

Lá cờ phấp phật tung bay, xung quanh nó bao bọc vô số mảnh lụa tựa máu cô đặc. Đám người chết muốn chạm tới đều là cờ bị từng đợt sóng máu đánh cho tan xác, hoá thành tro bụi. Lá cờ bất kham không ghim chế lại dù hoặc mề mọii khó cưỡng lại, như thể thứ đó nắm giữ sự sống của bản thân, nắm giữ sự sống của cả thiên hạ.

Con nghĩ mình chạm được vào nó rồi lại hoá ra nắm vào cánh tay khô của người chết trận. Sau đó...sau đó rất nhiều rất nhiều cánh tay xương xẩu huyết nhục lỏng lẻo vương vãi túm lấy con...lôi con đi, kéo con xuống, vô cùng kinh khủng...bọn chúng há mồm cắn con, dứt thịt uống máu con. Bọn chúng xé chân tay của con...Bọn chúng giết Bạch Bạch như thế...Bạch Bạch là bị chết như thế...

Tôi ôm lấy bé nhẹ nhàng xoa đầu vỗ về. Ô Nha càng nói càng nhỏ cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc sụt sịt nức nở.

Bạch Ngân mở to đôi mắt sững sờ bàng hoàng hồi lâu.

-Những điều Ô Nha kể có giúp cô nhớ lại điều gì không?

Bạch Ngân máy mớ lắc đầu, có vẻ hồ hững không quan tâm mấy.

“Không ấn tượng....chỉ là, nếu thật sự vậy thì tôi chết quá bi thảm...”

Những lời nhóc con kể khiến tôi liên tưởng tới sự kiện được thêu trên tấm tranh thổ cẩm. Thời kỳ Bắc Tống nhiều lần tiến công triều thần Miêu tộc Hồng Chu, nhưng nhờ cớ phép của công chúa Ngạo Thiên mà chặn đứng, về sau nội bộ lục đục công chúa chết cớ phép biến mất tiêu vương quốc cũng suy tàn.

Tôi lục tìm tấm tranh thêu. Liệu Bạch Ngân có phải là Ngạo Thiên? Chính là nàng công chúa cầm lá cờ vũ khúc trong buổi lễ “Thái Hoa Sơn”?

Tôi lật giờ mặt sau. Linh tính mách bảo nhất định thứ hoa văn rời rạc này ẩn chứa huyền cơ. Nghe nói có một loại tranh chữ gọi là tàng họa văn, chính là kiểu mặt mã dùng hoán ngữ đặc biệt để ghi lại vị trí địa lý mà chỉ có người trong nghề mới nhận biết, nhìn thoáng qua thì tưởng một đồng câu cú lộn xộn vô nghĩa, thực ra thông tin quan trọng tiềm ẩn vô cùng nhiều.

- Cô có thấy quen mắt không?

Bạch Ngân nhìn chăm chú một lúc, rồi dần lắc đầu.

Tôi nhìn cô chần chừ, ngờ vực.

- Thật sự?

Bạch Ngân gật gù.

Một con cá Huyết Long khổng lồ được đám chúng tôi thanh lý gần hết, thật đáng sợ, con cá dài ước chừng hơn 7m nặng cũng cỡ bảy tám trăm kg mà chỉ có ba người lớn 1 trẻ nhỏ đánh chén, thừa lại phần đầu và khung xương to oành thì tôi để cho Hắc Hồn dọn dẹp. Nó há mỏ lượn một vòng là sạch sẽ đến mẫu cá vụn rơi vãi cũng bị công năng như máy hút bụi quét gọn gàng.

Cái bụng của Ưu Đàm không to lắm, nó là người ăn nhiều nhất, cứ như thể dạ dày không đầy. Tôi không không chế được ý muốn thôi thúc, vươn tay chạm vào bụng nó, cách lớp áo xoa xoa một chút. Cảm giác căng cứng mà tròn vo, tôi vỗ nhẹ nhẹ rồi phì cười.

Lúc này những tia nắng sớm mai đầu tiên cũng đang le lói phát quang trong những đám mây mù lớn vờn vờn lưng chừng núi. Ánh bình minh hắt lên những dải lụa vàng nhạt, phần chi bóng tối xua tan giá lạnh mang lại hi vọng ngày mới an lành.

Lão thái bà dùng dây cước bắt đầu xuyên những cánh hoa đỏ quỳên vào nhau thành những chuỗi hoa vòng hoa.

- Mọi người cùng làm cho mau. Máu cá tươi sống số lượng nhiều thế này chẳng thể chế dầu lâu được, mà chúng ta còn phải đi tiếp một chặng đường rừng dài nữa, còn trùng đánh hơi rất giỏi, chẳng mấy chốc sẽ lôi kéo cả đàn hút máu ghê gớm tới đây.

Ồ Nha khóc một hồi thì lăn ra ngủ khò, chỉ còn đám người lớn ngồi quây tròn tỉ mẩn khâu hoa kết vòng.

- Vất nhảy tới sao?

- Không phải.

- Vậy?

- Là bướm.

- Bướm?

- Vùng núi này sinh trưởng một loại bướm đặc hữu chỉ thích hút máu động vật, nó có thể đánh hơi mùi máu trong gió ở khoảng cách cực xa, sau đó kéo bè kéo lũ tới đông rợp trời, với số lượng máu khổng lồ thế này...

Nói tới đó đột nhiên lão bà dừng miệng dừng tay, đôi mắt già nua vốn đã tí hí càng nheo nheo lại như một đường chỉ ẩn chứa tính toán mưu mô khó dò.

Quay đầu.

Tôi thấy thấp thoáng trong khoảng rừng âm u là một con bướm khá to màu hồng phấn đang lượn lờ lên xuống như dò xét.

Sau đó tôi lại nhìn thấy một con thứ hai, màu phấn hồng ngọt ngào cứ như điểm nhấn cho không gian u ám, nó không có vẻ gì vội vã, tựa như chúng tình cờ dạo chơi tới chốn này.

- Không hay, nhanh tay lên một chút rồi dzot lẹ!

Lão bà nóng nảy nói, tay cũng hồi hả làm việc, tôi thấy bà khẩn trương như thế cũng không thể không tăng tốc theo.

“Trò này thật hoài niệm, tôi nhớ hồi còn nhỏ xiu từng làm việc này.”

Bạch Ngân một lần nữa lại buột miệng nói chuyện xưa.

Bạch Ngân cũng nhận ra mình hơi miệng, đưa mắt nhìn. Tôi cười cười.

- Có phải kiểu cô dâu chú rể làm vòng hoa cho nhau?

“À không, tôi khâu những con đĩa vào từng đoạn dây thép rồi đem đi phơi nắng nhiều ngày...”

Tôi tròn mắt nhìn, việc cô ta vừa mới tiết lộ với cái chuyện này có giống mèo gì với nhau đâu, kinh bỏ mịa.

“Ồ anh không biết sao, địa có nhiều công dụng lắm nhé, tiêu tích, phong nỏ, trị bế kinh, huyết ứ, tụ máu nội thương hay ngoại thương...”

Bướm xuất hiện mỗi lúc một nhiều, từng đốm hồng hồng như những nụ hoa hiền lành vô hại ẩn mình giữa những tầng lá đơn điệu.

Chúng dập dềnh đến gần chúng tôi, lượn trái lượn phải bên những ống trúc chứa máu cá. Ở khoảng cách gần mới thấy to cỡ hai bàn tay, chắc phải rơi vào khoảng 40cm.

Bướm khế nghe nói là loại to nhất sải cánh dài chừng 30cm, màu sắc rất sặc sỡ long lanh, như một tấm tranh thêu thỏ cảm.

Nhưng cái đám bướm màu hồng kia, thứ màu sắc cực kỳ đặc biệt hiếm lạ trong thế giới động vật. Tôi biết có một loại bướm đêm thường sống ở những cánh rừng lá phong có chân màu hồng đậm, nhưng nó nhỏ xíu như bao con bướm đồng loại, với thân phủ lông màu vàng nắng và cánh màu hồng trái lớp lông tơ mịn như nhung, trông chúng cực dễ thương đáng yêu.

-Mau, đem đồng này chất hết lên con cá.

Lão thái bà vừa nói vừa ôm một đồng vòng hoa. Tôi đánh thức Ô Nha dậy rồi cùng mọi người làm theo.

Chúng tôi đặt những chuỗi hoa long lanh tuyệt đẹp để trang trí trên thân con cá chết. Trúc bị chúng tôi dùng hết rồi, hơn nữa cũng chẳng có cái nào đủ dài chịu được từng đống khối lượng mang vác. Ưu Đàm dùng cây gậy của nó, cây gậy được hình thành từ Niệm của nó hoá cứng nên biến dài ngắn tùy ý. Nó từ tốn cân trọng xiên từ miệng qua bụng tới đuôi, cảm thấy công việc rất nhẹ nhàng đơn giản như người ta dùng chiếc đũa xiên miếng đậu hũ.

Lão thái bà đánh đổ một ống máu, đám bướm tức khắc vỗ cánh đáp xuống, tụ tập bầu lại ngày càng dày đặc như đàn ruồi nặng trĩu thấy phân thom. Cảnh tượng không gian rợp trời bướm hồng khá lãng mạn bay bổng, rất đẹp mắt nhưng chúng tôi chính là chờ đợi cơ hội đó để tẩu tán nhanh.

Ưu Đàm nâng phía trước tôi đỡ phía sau, lão thái bà phăm phăm dẫn đường.

-Số máu sẽ cầm chân lũ chúng nó được một lúc.

-Này, bọn đó cũng không phải dai hay muỗi, bọ xít hay rệp, đáng sợ tới mức nào?

Lão bà cuồng chân đi gạt lá gạt cành hồi hả vợ và như chạy giặc.

-Chúng phóng chiếc lưỡi dài y như vòi của muỗi, lưỡi nó có ngạnh và móc nên dễ dàng chọc thủng da con vật dù là dày như da trâu hay bò, sau đó hút máu tới ừng bưng. Không những thế, với những con cái, cái loài này còn có một tập quán đáng sợ là chuyên đẻ trứng lên động vật. Mỗi một con bướm thường đẻ ba chục quả vào một vị trí trên xác con mồi hoặc lên vết thương vật chủ còn sống. Sau một thời gian ngắn hàng trăm ngàn quả trứng nở thành ấu trùng, sống nhúc nhích thành từng đàn hút chất dinh dưỡng vật chủ đến chết, rồi nhả tơ kết kén hoá bướm chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 26: Trận Mưa Lạ.

Tôi rùng mình khi nghĩ tới viễn cảnh bị ấu trùng của bướm làm tổ trên cơ thể.

Nhớ từng đọc trên trang báo nào đó có nhắc đến một loại bệnh vô cùng kinh tởm, bệnh nhiễm trùng giòi maggot. Người bệnh bị nhiễm ký sinh trùng trong cơ thể, ấu trùng của những con ruồi chính là những con giòi trắng trẻo béo mập, sống nhúc nhích trong những cái lỗ như hang hốc do chúng đục khoét trên da thịt vật chủ.

Chúng ăn các mô gây ra sưng tấy, chúng tiết ra dịch mù gây ra đau nhức và đáng sợ hơn, chúng có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào trên cơ thể ta, thậm chí là mặt.

Thông thường ấu trùng chỉ ngo nguẩy uấn éo một chỗ và không di chuyển nhiều. Mặc dù bọn giòi ăn huyết nhục bên trong, nhưng chúng vẫn cần phải ngoi ra chui vào thở thông qua những lỗ chân lông nhỏ trên bề mặt da.

Tôi tức khắc dùng “Ngạnh” để tăng cường lớp khí nhằm bảo vệ bản thân tốt hơn. Luyện Niệm, luyện tập sức mạnh tinh thần mà người hiện đại khó hiểu, khó tiếp thu, khó hình dung nổi. Điều khiển khí huyết thao túng năng lượng sự sống của bản thân và của cả vạn vật, tựa như một chuyện gì đó thật hão huyền mê muội.

Theo như trong sách *Mạnh Chương* đưa, luyện Niệm là luyện tập 4 điểm cơ bản sau. Mỗi tôi phải ngồi thiền, giai đoạn đó tùy thuộc mỗi người, tuy nhiên thường kéo dài ít nhất 1 canh giờ trở lên.

Ngành, chính là bao bọc khí ngay sát da thịt cơ thể, biến lớp khí thành bộ áo giáp đao thương bất nhập, đối với những người có thiên phú, nghe có vẻ hoang đường thậm chí bản thân cường hoá thành mình đồng da sắt ngăn cản được súng đạn xuyên thủng.

Viên, chính là phát khí cách ra xa khỏi cơ thể, khí lan tới đâu mọi thứ nằm trong Viên đều được bản thân nắm bắt. Đối với những kẻ có thiên phú về khoản lập kết giới, thậm chí có thể khiến kẻ khác không nhìn ra, không tới gần, ngăn chặn được tấn công của kẻ thù.

Tuyệt, chính là ấn dấu khí tức bản thân, ở trong đám người bình thường thì mình cũng không khác gì họ. Đối với những kẻ có thiên phú, đặc biệt đối với bọn sát thủ, để có thể im hơi lặng tiếng lên lút không tiếng động, không để “con mồi” may mắn phát giác cảm nhận, vậy chẳng phải một đòn sát, từ phía sau mà không biết quỷ không hay, ngay đến “con mồi” cũng không biết kẻ hại chết mình là ai.

Cuối cùng, Phá, là tập trung khí vào một điểm, ví dụ như vào ngũ quan để gia tăng ưu điểm, thường tập trung sức mạnh vào tay, sau đó giải phóng. Đối với một số kẻ thiên phú, họ có thể giải phóng sức mạnh dưới nhiều hình thức phương thức khác nhau, có kẻ đơn thuần là phát khí, có kẻ thể chất đặc biệt thì sinh ra những năng lực đặc biệt, ví dụ như tôi, điều khiển điện, có kẻ lại biến hoá cụ thể thành những món vũ khí, ví dụ như Ưu Đàm.

Con cá nặng cỡ bảy tám người đàn ông trưởng thành cùng nằm trên một cái vồng lác lư, Ưu Đàm nâng phía trước tôi nhịp bước theo sau. Tuy nói bây giờ tôi phi thường khoẻ mạnh, hơn trước không biết bao nhiêu lần, tuy nhiên đó là một con số có giới hạn, không có nghĩa tôi vác được mấy trăm kg trên quãng đường rừng ngập nghênh lên xuống, trắc trở đá lớn cản bước cây to chắn lối, còn với tốc độ phía sau có ôn dịch truy quét.

-Lão thái bà, chúng ta chạy loạn cũng được bốn tiếng rồi, có thể dừng chân nghỉ ngơi chút không?

Tôi hỏn hà hỏn hển nói, chân mỏi nhừ tay tê rần.

Lão thái bà dừng lại, đắm đắm nhìn vạt rừng phía sau mấy giây mới miễn cưỡng gật đầu.

-Lão bà, nếu lũ bướm lại tìm thấy chúng ta, tôi bảo thủ cung của tôi hốt một mẻ là sạch bách.

Tôi đứng dựa lưng vào thân cây, chỗ chỗ vào Hắc Hồn.

Bạch Ngân ngược đầu nhìn nhìn Hắc Hồn.

“Tôi e là nó sẽ không nghe đâu.”

-Vì sao?

“Dương Dương, anh đừng nghĩ vì nó tham ăn mà thứ gì cũng há miệng nuốt được. Anh thử nghĩ kỹ lại xem, những thứ nó ăn...thứ nào cũng mang lại nguồn năng lượng cho nó. Thậm chí không cần đợi lệnh từ chủ nhân nó đã tự động xử lý trước rồi.”

Bạch Ngân nói xong nhìn tôi.

“Đám côn trùng vô dụng đó...nào mang lại tí sức mạnh gì...”

-Thật vậy sao!

Tôi nhìn Hắc Hồn khoác cái biểu tình vô tâm vô phể, nó hiện giờ mang dáng vẻ to lớn hơn bất cứ con trăn Anaconda khổng lồ nào, nằm thành thoi vát vèo cuộn tròn trên cành cây đại thụ.

Tôi chợt nhận ra, cô ấy nói đúng.

Tôi nhìn đám hoa phù lên mình con cá. Lão bà nói hương hoa Đỗ Quyên có khả năng xua đuổi côn trùng, bởi nó khiến thính giác của chúng thu thông tin về bị sai lệch.

Mặc dù không có mũi nhưng bướm đêm hay ngài thường là chuyên gia trong việc ngửi. Chúng phát hiện những phân tử mang mùi máu, nhờ vào đôi râu có cấu trúc hình lông chim chứa những tế bào thụ cảm, có thể cho phép chúng phát hiện ra “mồi” cách xa 7km.

-Không thể nào?

Tiếng của lão bà vang lên kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Cả đám quay ngoắt lại.

-Chúng đến rồi!

Một đốm đỏ chói lọi cực kỳ nổi bật trong không gian cây cối xanh um mà u tịch, lẳng đặng cùng sương khói xám xịt lan toả. Tựa như những ngọn lửa lập lòe trong buổi xế chiều ảm đạm tắt nắng, xa xa lấp ló hư ảo mòng mị.

Chúng nổi đuôi nhau cầm lạng vỗ cánh dần dần xuất hiện nhiều vô kể, như thể cứ một giây trôi qua lại có thêm vài chục con bướm được lạng lẽ nhân bản sinh ra. Chúng đông đúc lượn vòng vèo như được một binh đoàn vô hình từ lòng đất chui lên nâng đỡ, dẫn dắt chúng reo rắc ác mộng kinh hoàng cho

những ai nhìn thấy, cho những vùng đất chúng đi qua.

-Dương Dương, chúng có gì đó không đúng với lúc này!

Màu đỏ tựa như huyết nhuộm, vung vẩy khắp không gian, tựa như những dải máu từ khe đất từ thân cây tuôn ra, từ vết rách không trung từ lưng chừng tầng trời, sự sống bị lấy đi hút ra, mọi thứ như đang chết dần chết mòn bị phủ ngập bởi sắc đỏ quỷ dị ma mị chiếm đóng.

Thấp thoáng trong đám sinh vật rình rập đó, một bóng hình đứng khuất thật xa trong bể máu, thật sâu tận cuối cùng hung hiểm, là ai đó đang theo dõi, đang ngắm nhìn.

Tôi từng bị một đàn doi bao phủ lao qua lúc còn ở dưới lòng đất nhà tù Bàn Cẩm, nhưng khi ấy bọn chúng chỉ mãi miết tìm đường thoát thân, không doái hoài đến thứ khác. Âm thanh xôn xao rít gào phần hạn của đám doi làm người ta kinh hoàng muốn điên loạn.

Còn ở đây, những con ngài không gây ra bất cứ âm thanh tiếng động gì, tiếng vỗ cánh êm ru, chúng lướt đi nhẹ nhàng tựa như hơi thở quý dữ. Chúng mê hoặc tâm trí người nhìn rồi bất linh linh cướp đoạt sự sống.

Lão bà bẻ một cành cây dùng nó vung lên quật tới tấp để xua đuổi chúng, bọn nó bầu bám quanh lão bà nhiều nhất. Bà ấy sau lưng đeo giỏ giài chứa một đồng ống trúc, quanh người cũng buộc theo dắt theo một đồng nữa, mỗi ống chứa khoảng 2 lít máu dùng một lớp lá một lớp vải bọc kín miệng lại. Mang vác nặng nề đường xá gian truân, tuổi cao nhưng sức khỏe coi như phi thường dẻo dai.

Chúng tôi đặt cả xuống, Ưu Đàm dùng một sợi Niệm mềm dẻo đàn hồi như dây cao su bắt đầu vọt tới tấp, quất liên hồi đánh cho từng con ngài rơi rụng lộp bộp như trái chín, tan tác thành từng vũng máu đỏ lôm nhúc mắt trên mặt đất.

Tôi cũng dùng điện chích cho cái đám bay lượn rợp trời ý đông hiếp ít đó tan đàn xẻ nghé. Có điều tỉ lệ Ưu Đàm hạ sát thành công nhiều hơn tôi nhanh hơn tôi vô số lần, mỗi lần vung một cái sợi roi Niệm liền diệt gọn ghề một đám chục con.

Trên nền đất rất nhanh hình thành từng vũng máu loang lổ nhưng số lượng lũ ngài dường như chẳng giảm sút mấy, vẫn đông đúc nhộn nhịp như đi trải hội hoa xuân.

-Lão bà, liệu có phải do bọn chúng uống máu cá Huyết Rồng nên có khả năng tái sinh mạnh mẽ hoặc là khả năng sinh sản nhanh chóng mặt?

“Không có chuyện hoang đường đó đâu Dương Dương”.

Bạch Ngân vung tay tạo từng đợt gió dữ dội, những luồng gió lửa tới thô bạo cuốn phăng bọn ngài đập chúng vào thân cây đại thụ, rơi xuống bẹp nhè nát như ném cà chua.

-Giết cũng được một lúc lâu, vì sao bọn chúng không thấy sợ hãi mà rút lui? Nếu cứ thế này mãi, cứ như là đám ngài muốn cầm chân chúng ta ở lại đây vậy?

Đột nhiên một tràng tiếng hất xì vang lên tới tấp, tôi quay lại nhìn thấy Ô Nha đang ôm cơ thể điên cuồng chà chà hai cánh tay. Ngay sau đó tiếng hất hơi của lão thái bà cũng tiếp nối.

-Chuyện gì thế? Lạnh sao?

-Không phải lạnh!

Ô Nha lắc đầu, vờn 10 ngón tay gãi gãi khuôn mặt bầu bĩnh, gãi đến tạo thành dấu vết đỏ bưng, khó chịu nói.

-Là ngứa!

Lão bà cúi người sột soạt gãi gãi đùi lại đưa lên gãi gãi má, chán ghét nói.

-Là lũ ngài, bụi phấn gây ngứa quá, không thể nán lại thêm

Vừa nói bà ta bắt đầu lui bước.

A, nếu bà ta vẫn cứ vác theo cái bể máu kia thì thoát làm sao được. Hơn nữa còn con cá nặng bảy tám trăm kg, bỏ lại đánh sao? Không, bỏ lại quá uổng, chỉ bằng cho Hắc Hồn một nửa. Cái thứ đó, từ này tới giờ ngồi xa xa trên cây cao giương mắt nhìn chúng tôi bận sức đầu mẻ trán bù đầu tới mệt, cũng chẳng thêm nhúc nhích ngoe nguẩy lay cái đuôi.

Tôi ngoắc ngoắc Hắc Hồn bảo nó xử lý đám ngài, làm tốt thì thưởng đầu con Huyết Rồng. Tôi chỉ chỉ vào con cá trang trí hoa loè loẹt trông như té phẩm mạng đi dâng thần linh.

Cái đuôi nó trước tiên động đậy như đuôi ruồi bọ. Giây tiếp theo tôi chỉ kịp thấy một vệt đen đặc ào ào như vũ bão xoẹt tới tựa như một mảnh trời đêm bất chợt tách ra, bao bọc lấy phần đầu con cá. Giây thứ hai thứ vụn xoắn đen kịt nhanh chóng rút lui tựa như cái chuốt bào bút chì, con cá cũng từ từ bị lấy mất.

Ưu Đàm gần như đồng thời di chuyển ngay lúc Hắc Hồn động thân, nó cũng vọt tới rút cây gậy ra vung lên đập xuống chia đầu và thân con cá ra làm hai.

Một tiếng sấm rền vang báo hiệu, trời ngay tức khắc mưa trút xuống hối hả như xả nước lũ.

Đám chúng tôi còn đang đứng hình trước hai hành động kia thì tích tắc sau cả cơ thể đã ướt sũng nước như ngã xuống sông.

Thế quái đản nào, ở cái mùa này, ở cái độ cao này, ở cái độ ẩm không khí nghèo nàn cùng lắm chỉ khiến mưa giăng giăng lất phất, đào đâu ra lấm nước thế? Lấy ngay từ hồ đồ xuống à?

Mưa, thế mà khiến đám ngời chết như ngã rạ, một số tàn đi tránh thoát được, đa số chết ngay tại trận, dưới mặt đất nước mưa khiến máu đỏ kinh tâm hoà cùng loang đi, chảy thành từng dòng lớn như thể có vô số xác người nằm xuống nơi đây.

-Đi!

Lão bà nói như ra lệnh, chúng tôi lật đật thi hành.

Ưu Đàm lại xuyên cây gậy vào con cá, hai chúng tôi lại cùng khuôn vác, bây giờ nhẹ hơn lúc trước tốc độ vì thế cũng mau hơn. Nhưng cơn mưa khiến cảnh vật lu mờ dưới chân trơn trượt, vì thế so với lúc trước cũng chẳng mau hơn bao nhiêu.

Chúng tôi chỉ đi một đoạn ngắn, mưa liền nhẹ hạt rồi ngớt hẳn. Mưa tạnh rồi gió vi vu rét buốt căm căm lừa tói, quần áo ướt sũng không chỉ khiến cơ thể khó chịu còn dễ cảm lạnh, đương nhiên tôi và Ưu Đàm khoẻ như vâm, chỉ lo cho Ô Nha.

-May mà nước mưa rửa trôi bớt bụi phấn, nếu không bây giờ có mà điện loạn gãi tói rách da cào tói bật máu.

Cả lũ dừng chân mỗi người tìm một gốc cây thay đồ. Trong lúc thay tôi vô tình đưa mắt lại lơ đãng nhìn thấy, một bóng đỏ ẩn hiện thấp thoáng sau những tán lá rừng che khuất, chăm chăm nhìn thẳng về phía tôi, chủ mục như keo dán.

Tôi không rõ cảm giác thứ đó mang lại là gì, có hận thù thấu tận cốt tủy, có cả yêu thương đau xót vô bến bờ.

Trong gió, âm thanh lá cây xào xạc dường như có tiết tấu, mơ hồ nghe như tiếng sáo trúc trầm bổng từ nơi thăm thẳm xa xăm vọng tới, du dương hoà quyện tới từng hạt bụi không khí phiêu lãng.

Khúc nhạc này, có khắc khoải đợi chờ da diết khôn cùng, thứ tình cảm bị che dấu không cách gì biểu lộ, không cách gì chuyển đạt cho đối phương hay biết.

“Lầu cao tịch tịch, bóng chiều lẻ loi, sương giăng lạnh nguyệt, nhạt hương góc phòng. Tựa cửa nhớ cố, muộn phiền song thưa, phong hoa lạc bước, hỏi quần nơi nào?”

Tôi giật mình, hình ảnh Bạch Ngân hiện lên lung linh như tiên nữ giáng trần, đẹp thoát tục nhưng đồng thời cũng cô quạnh tịch tịch đến tang thương.

“Người nói: Thiên huyền thăm thẳm, địa hoàng mệnh mông, hồng trần hoa lệ, mê muội hăm sâu, thế gian ảm lạnh, khanh đo thế nào?”

“Người nói: Sông dài chín khúc, biển lớn vô biên, một đời thịnh thế, một kiếp yên hoa, quân quân hỉ nộ, nông sâu khanh dò?”

“Tiền ngàn dặm cũng đến hồi phân ly, đành uống phí mảnh tơ hồng khăng khít, giải đồng tâm vì phong vân đứt đoạn, núi xanh còn tình lại cạn, trăng khuyết tàn duyên đành tan. Lời hứa xưa ai nâng niu ai tưởng niệm, năm tháng qua như nước chảy mây trôi, chỉ còn lại nỗi đau tận cốt tủy, duyên không sâu tình không thọ, bề tương tư chia cắt đôi bờ. Ta và người âm dương cách trở, ngoài đầu nhìn tiếc nuối cả vạn năm, chỉ còn lại tiếng thờ than hồi đáp, suốt hành trình phiêu bạt một mình ta.”

Suốt hành trình phiêu bạt một mình ta.

Những giọt lệ trên khuôn mặt tuyệt mỹ lăn xuống, tôi muốn vươn tay lau đi. Nhưng tay đưa lên được lưng chừng lại bị thứ gì đó giữ lấy kéo lại.

Tôi ngơ ngẩn nhìn gương mặt lo lắng bất an của Ưu Đàm rồi lại quay đầu nhìn về mặt mê man dường như vừa mới thức giấc của Bạch Ngân.

Ban này, xảy ra vấn đề gì? Bài hát đó vốn của Vọng Đô Diêm Thành từng ca, như thế nào Bạch Ngân ban này như bị trúng tà, nhập thần mà cất lời?

Tôi nhìn về phía xa xôi cách trở thứ màu đỏ như tẩm máu kia từ lúc nào đã biến mất, ngay cả âm thanh vi vu réo rắt như mê hoặc thần trí người ta cũng im bật. Dường như trong gió không hề có lời trách cứ thờ than nào.

Chúng tôi lại hối hả tèo non vượt dốc, một đường cam lạng suốt bảy tám tiếng lầm lũi cho đến khi Ô Nha than thở đói khát mỏi mệt.

Tôi sững sờ sững sốt trước một khu rừng mê ảo tới mức, há hốc mồm không thốt lên lời tán thưởng nổi, giống như lạc bước trong những câu chuyện cổ tích phương Tây.

Bây giờ tâm trí rời rạc của tôi vì bị khúc nhạc ám ảnh mãi mới được gom lại kéo về, trước mắt là những thân cây vân sam khổng lồ hùng dũng đứng kiêu bực giữa trời đất.

Bạt ngàn những thân cây vân sam vĩ đại toàn cỡ 5-6 người ôm mới xuể, chiều cao ngút tầm mắt ước chừng 50 -60m trọc trời và với đường kính tán có

gốc lên tới 30m chúng thật sự là những gã khổng lồ.

Khí hậu hà khắc nhưng thanh lương thuần hậu, chúng nhọc nhằn chất chịu hút sự sống từ lòng đất, mỗi năm chỉ phát triển thêm 1mm. Với cái bề thế khiến phàm nhân cảm thấy mình nhỏ bé tội nghiệp, chúng hẳn có tuổi thọ lên tới vài ba ngàn năm.

Có một điều tương tự cũng như ở vạt rừng chè, ở đây vẫn sam đại thụ rất rất nhiều, nhưng vẫn sam tiểu thụ lại chẳng thấy, chỉ thấy tre trúc mọc chen lẫn xen kẽ. Điều đó có nghĩa cả hai loại rừng nguyên sinh quý giá, cả trăm ngàn năm nay không hề có hiện tượng tái sinh. Nếu chúng bị chặt phá, sẽ chẳng có thể hệ tiếp theo nối bước.

Từ gốc những cây vân sam rêu mốc xù xì xanh lè xanh lét, tôi thấy rất nhiều cây nấm có màu đỏ đậm, hình dáng như vỏ con trai.

Theo như tôi biết loài nấm linh chi mọc trên cây vân sam cũng tốt không kém gì linh chi mọc trên cây gỗ lim.

Tôi định tiện tay hái, dù sao thứ góp nhặt linh khí đất trời cũng sẽ mang lại hiệu quả tốt hơn thứ được con người phun thuốc gieo trồng.

-Không cần!

Lão bà ngăn cản, sau đó chỉ tay lên trời cao.

-Có thứ kia còn tốt hơn gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 27: Thiên Phục Linh Thân.

Ngẩng đầu, đập vào mắt là một màu xanh mơn mơn trải dài mênh mông, căng mắt rà soát, chỉ thấy tán lá rậm rạp vô bến bờ che rợp trời kín kẽ như tán ô che nắng, rốt cục bà ta muốn cho xem thứ gì?

-Cô bay lên đó.

Lão bà nói với Bạch Ngân rồi chỉ vào một thân cây đại thụ khổng lồ.

-Tôi hiện giờ mang vác nhiều thứ, vẫn là cô tiện leo trèo hơn.

Tôi đồng ý gật gù với Bạch Ngân.

-Khoảng tầng cành thứ 10 sẽ thấy.

Lão bà vừa dứt lời Bạch Ngân liền không chút do dự lao vút lên, lão bà nói với thêm.

-Một cục tròn tròn tựa quả cam mọc ngay sát thân cây.

Tôi thất sắc.

-Vân Sam họ nhà thông, quả nó lại như thế sao?

-Không đâu, thứ này còn quý giá đắt đỏ hơn cả vàng ròng.

Thứ gì mọc ở trên cây lại có thể mang về lợi nhuận khủng bố như vậy? Nghe nói có một loại thực vật với giá bán “bèo” lên tới 6.000 - 10.000 USD cho 460g. Bởi món ăn chỉ cần sử dụng một lượng rất nhỏ nó là có thể tạo ra được hương vị thơm ngon cực kỳ ấn tượng.

Sự đắt đỏ quý hiếm là do chúng chỉ mọc ở vùng Périgord của Pháp và Piedmont của Ý, mà người ta muốn nhân giống gieo trồng để giảm giá thành lại chưa từng thành công. Việc tìm kiếm chúng cũng không hề dễ dàng, loại thực vật đặc biệt này thường mọc ẩn sâu dưới các lớp lá, người đi “săn” phải dùng chổi hoặc lọ để đánh hơi phát hiện.

Thứ Bạch Ngân chìa ra cho đám chúng tôi nhìn, là một vật hình thù cỡ bánh bao có lớp vỏ vàng ươm, cảm giác giống củ khoai tây lại còn phủ đầy một lớp sương tuyết như thể để trong ngăn đông lạnh.

-Đây là Thiên Phục Linh Thân, một loại thực vật chỉ xuất hiện ở những cây vân sam trên 1.000 năm tuổi.

Thiên Phục Linh Thân?

Phục Linh? Chẳng phải là thứ nấm mọc ký sinh hay hoại sinh trên rễ cây thông, nằm sâu dưới mặt đất khoảng 20-30 cm. Nó có mặt ngoài vỏ màu xám đen sần sùi như vỏ rễ cây, mọc thậm chí thành chùm như những cục bướu, giống như đám củ Tù, có loại mọc trên cao cành thông đâm xuyên qua thì gọi là Phục Thần. Thứ nấm này chế thành đủ loại thuốc thực phẩm chức năng bán đầy rẫy ngoài thị trường, có giá trị khá bình thường bởi họ có thể trồng thành công thành các khu trang trại lớn, thu hái quanh năm chả khác gì nấm rơm nấm mỡ.

Lão bà đón lấy củ nấm, nâng niu trong tay như trứng mỏng, vừa đi vừa nói.

-Chúng ta sẽ một đường thu lượm, từ đây ra tới khu vực được gọi là Thủy Chi Thần.

-Thủy Chi Thần?

-Phải, nghe đồn là một cung điện lộng lẫy nguy nga được xây dựng sâu trong lòng núi của vị sơn thần Lục Ngô trong truyền thuyết. Địa Cung được mô phỏng theo thiết kế kỳ công của Thiên Cung, được chế tác từ một loại ngọc thạch xanh như màu da trời hơn nữa trong ngọc tựa có nước lưu động, cảm giác như mây phiêu động xung quanh.

Ồ, nhớ không lầm lần trước nói là ngọc Hồng Lựu, sao lần này lại là ngọc khác rồi?

Bà ta dường như vô cùng am hiểu thảm thực vật ở vùng Diệp Đầu Phong, không phải nói rõ hơn là từng bước tiến trình để đến chỗ Sơn Thần. Mặc dù nói bà ta lớn vồn như vong hồn bất tán ở trong khu vực này những 30 năm, chẳng lẽ toàn do đánh bậy đánh bạ mà đánh trúng tiêu điểm?

-Những chuyện này...như thế nào bà biết?

-Như thế nào? Đương nhiên thông tin...do con gái tôi Trương Thiên Dương để lại.

-Trương Thiên Dương cô ta không phải chạy vào rừng được một đoạn thời gian ngắn thì bà cũng chạy vào theo sao? Cô ta như thế cũng rành mạch quá rồi, thoát cái vào tìm tới tận hang ổ. Bà như thế nào 30 năm rồi mới mò được tới?

-Tôi mất một đoạn thời gian khá dài tìm kiếm, lang thang lung sục không kết quả còn suýt bị một con Thiết Khẩu giết chết...may mà lúc đó có người tới cứu!

Câu tường thuật của bà ta khiến tôi vô thức giật mình thất kinh. Không phải vì sự xuất hiện của quý nữ Thiết Khẩu hung dữ trong lời bà ta, mà bởi kẻ đến cứu. Dù rằng “kẻ đến cứu” là một cụm từ vô nghĩa mơ hồ chẳng hiểu sao vẫn đủ khiến tôi liên tưởng tới một người.

-Một chàng trai trẻ rất đẹp...rất giống với Ưu Đàm của cậu..

Tôi có cảm giác như máu chột tắc nghẽn, không phải anh ta giống Ưu Đàm, mà là Ưu Đàm giống anh ta.

-Anh ta sau đó đưa tôi một cuốn sổ tay, nói là di vật của con gái tôi khuyên tôi không cần phí công bỏ sức lòng tìm. Tôi mở ra kiểm chứng ngay, quả thật là chữ của con gái. Tôi lại hỏi anh ta là ai và từ đâu có được thứ đó.

Anh ta thẳng thắn nói tên của anh ta mọi người tùy tiện gọi là A Càn, cuốn bút ký đó là chính Trương Thiên Dương nhờ anh ta giao lại cho người nhà, khuyên họ không cần truy tìm, cũng không nên vào ngọn Diệp Đầu Phong, nó bây giờ so với ngày xưa càng hung hiểm tột cùng.

Anh ta tuy là người cứu tôi lại nguyện ý chỉ đường dẫn lối cho tôi trở về, nhưng tôi vẫn không quên chuyện anh ta đã mang đi hai đứa cháu đích tôn của gia tộc.

Lão thái bà dừng nói lại bảo Bạch Ngân bay lên hái nấm rồi lại uyển chuyển lái đề tài lại.

-Cậu biết không, thứ nấm này sánh được với tiên đan thần dược, bởi nó không phải kéo dài phút hấp hối cho người sắp chết như nhân sâm mà là thật sự khiến người ta cải tử hồi sinh. Nó là thứ bổ dưỡng không gì sánh nổi có tác dụng phục thần, khả năng ức chế các khối u ác tính tuyệt vời mà không một loại thảo mộc nào sánh bằng.

Bạch Ngân mắt lấp lánh nói.

“Tôi cũng khá am hiểu thảo dược, lại chưa từng nghe nói tới thứ dược liệu thần kỳ thế này?”

-Đương nhiên!

Lão bà mau chóng đoạt lại nấm yêu thương từ tay Bạch Ngân đang ngắm nghía.

-Nó cũng là thực vật đặc hữu bản địa, không ở đâu sinh sôi phát triển.

Khi côn trùng hay sâu bọ đục khoét thân cây vân sam ngàn năm tuổi, thân cây sẽ sinh ra chất nhựa để bảo vệ vết thương, cơ chế này giống như cây dó bầu tạo trầm hương kỳ nam. Rồi chính từ chỗ nhựa đó mọc ra nấm Thiên Phục Linh Thần. Tuy nhiên, có thể cả ngàn vết thương trên cả trăm ngàn cây vân sam mới sinh ra được một quả, lại trải qua cả trăm năm mới lớn được chừng này. Nó là kỳ tích là báu vật vô giá.

“Quả thật là thần kỳ quý hiếm, ban nãy tôi cũng phát hiện ra mấy cục nhựa đen sì có nhũ lên mầm trắng trắng như răng như măng, có cái bé xíu bằng hạt gạo hạt đỗ, có cái to cỡ quả quất.”

-Thật sao, vậy thì phải đánh dấu mới được, rốt cuộc là cây nào?

Bạch Ngân liền nhanh nhẹn vung tay chỉ, lại hăm hở bay lượn tới một hai chỗ. Lão bà đi theo dùng lưỡi liềm làm một dấu nhân lên thân cây mọc bám đầy dương xỉ địa y, ngay bị trí tay đưa lên, vừa làm bà vừa lầu bầu.

-Lúc trước tôi đã từng thử rạch thử đục thử khoét thành hàng ngàn lỗ trên những tán cây vân sam khổng lồ. Chúng cũng tiết ra nhựa nhằm bảo vệ vết thương, nhưng tuyệt nhiên chưa từng cho một mầm mống nào mọc lên từ những vết thương nhân tạo ấy. Không hiểu là do con côn trùng hay chim chóc thú vật hoặc là do “một thứ nào đó” trong thiên địa kỳ ngộ tác động, mới khiến nấm hình thành trong hoàn cảnh nhiệt độ khắc nghiệt hầu như sương tuyết buốt giá quanh năm.

Đoạn đường đi này ngoài tre trúc mọc gan đua tôi còn nhìn thấy rất nhiều những sợi tua rua từ trên cao rủ xuống, như một tấm màn rèm với một nửa dưới có màu hồng đậm gần như đỏ.

Thì ra là tơ hồng, loại cây gọi nhắc tới nhân duyên tốt đẹp mà ông trời ban tặng. Người ta thường liên tưởng tới hình tượng quán quýt chặt chẽ không chịu phân ly của chúng với mối lương duyên khăng khít bền chặt giữa hai kẻ yêu nhau. Tuy nhiên trên thực tế loài cây này sống tầm gửi ký sinh chẳng khác nào ác quỷ của giới thực vật, bởi chúng sẽ hút dần hút mòn dưỡng chất từ chính vật chủ cho đến chết để mà sinh trưởng.

Chúng mỏng manh thả thẳng tắp xuống, chỗ này một đoạn chỗ kia một đoạn như thể những tấm bình phong tự nhiên, chia cắt các khu vực, ngăn trở mắt người nhìn. Thật sự cảm giác rất kỳ quái, như thể vô tình lạc bước vào mê hồn trận địa, vô ý khởi động kỳ môn trận pháp hư hư thực thực huyền mông nhân tâm.

Từng sợi lông tơ đều dựng đứng lên cảnh giác phòng bị, cảm giác như có tia điện chạy loạn khắp da thịt thân thể, đâm trích vào từng lỗ chân lông khiến người ta thon thót giật mình, không khí như bốc mùi hung hiểm rình rập.

Hơn nữa, không biết có phải do tôi quá nhạy cảm nên sinh ảo giác, ẩn hiện thấp thoáng mờ ảo đằng sau những tấm màn rèm tựa như những ngọn lửa bập bùng nhún nhảy, là bóng hình quý mị của cái thứ như tấm máu đeo bám.

Trong không gian im lặng trầm lắng, gió nhẹ như hơi thở mong manh yếu ớt, trong gió tĩnh tế nghe như tiếng sáo véo von xa gần, tiếng ca thầm thì du dương, nghe như tiếng nỉ non kiều nhược, trầm bổng mị hoặc quyến rũ đôi tai khách nhân mỗi một.

Bạch Ngân trao cho lão bà củ nấm thứ mấy không biết. Thân hình như sương như khói, bông bành hoa mọng, giữa lưng chừng thình không cô như làm cho khung cảnh vốn ma mị càng mông lung huyền hoặc hơn. Giọng cô có chút âu lo căng thẳng.

“Nơi này sao mà càng lúc càng thấy dây tơ hồng xuất hiện dày đặc? Mọc xum xuê tràn trề cảm giác cứ quái gở thế nào ấy?”

-Cứ như thể có ai đó theo dõi?

Ồ Nha bỏ sung thêm bằng vẽ mặt lấm lét đề phòng, đầu vừa xoay tứ lung tung tay lại đưa lên chà sát.

-Con cảm thấy phản ngứa của lũ ngài dường như gây rối lại, cả người ngứa ngáy khó chịu.

Vừa dứt lời tôi liền thấy lão bà làm ra một loạt hành động khiến người ta bàng hoàng kinh nghi.

Bà ấy tức khắc mở một nắp trúc, ngửa đầu tu ừng ực, máu nuốt không kịp chảy lênh láng xuống cổ thấm ra áo quần.

-Lão bà, bà đang làm gì thế? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

-Cậu cũng mau làm giống tôi.

Bà ấy dứt lời liền cúi cho tôi hai ống, sau đó xoắn hết cả ruột gan lên, cứ đi ngược đi xuôi.

-Quý tha ma bắt, rõ ràng lần gần đây nhất “thứ này” vẫn còn an phận ở tí vùng Thủy Chi Thần, như thế nào lại...

Đồ máu cái gì chứ, làm vậy không sợ lại lôi kéo đám hồ điệp huyết hồng sao?

Bà ta đang sốt ruột lâu bầu, thấy tôi còn đứng đực ra như phỗng chân chừ lưỡng lự không chịu làm ra phản ứng gì thích hợp. Lão bà liền nóng nảy gấp gáp giật lại, hắt hết toàn bộ đám máu cá tanh tươi lên người tôi vàỒ Nha.

-Lão bà, bà làm cái mẹo gì vậy?

Tôi vàỒ Nha cùng gầy nảy phản đối.

-Đứng im, đừng ngo ngoáy lung tung, tôi chẳng phải đã từng nói qua, máu cá tanh ngoài tác dụng “mở cửa” còn có công dụng ức chế “tên lính gác” vùng ngoài.

-Ý bà lính gác là sao?

Tôi vừa dứt câu sau lưng vang lên một loạt âm thanh va chạm trầm đục chấn chắc.

Xoay người, vừa vặn nhìn thấy Ưu Đàm đang vùng vẫy đập đánh túi bụi xuống đất, không biết là đánh con gì, chỉ thấy một đám rễ cây hay thân cành gì đó dính chùm vào nhau bị dãn cho nát như bã, chảy cả ra thứ chất dịch xanh xanh.

Trong gió, dường như tiếng ca hay tiếng sáo bỗng trở lên gai nhọn rít gào hơn, nghe càng giống như tiếng ác thú hú hét thị uy.

Nhìn một vòng chợt giật mình phát giác, cây cối càng rậm rạp quái dị hơn hay là do ánh sáng như nhạt nhoà sắp tắt, làm cho khung cảnh như được khoác một tầng sắc thái kỳ lạ, ma mị như vô ý dẫn thân vào địa phận u linh quỷ giới.

Thứ đáng về nguyên sơ to lớn được bảo tồn từ vài ngàn năm trước, không, nó là sự tồn tại kiêu hùng ngạo nghễ giữa nhật nguyệt luân phiên từng đó năm năm tháng, ngay đến ánh dương cũng e dè xâm phạm để tầm tôi chiêm ngắm che phủ.

Bốn bề không ngừng vang vọng thứ âm thanh không rõ là tiếng gió thì thảo ca thán với lá cây hay tiếng của trăm ngàn con côn trùng râm ran u oán đối khổ, trong thoáng chốc, chốn này càng nhuốm màu cử tử nhất sinh, có vào không ra.

-Thật không hiểu nổi, rõ ràng tám mấu cá rồi, đáng lý ra nó phải chán ghét tránh xa?

Lão bà lại vừa nói vừa e ngại lùi bước vừa run sợ nói, tứ bề vang lên âm thanh loạt xoạt gấp rút như có dã thú chạy loạn trong đám lá cây. Sau đó đất trời dường như trong vài giây thoáng tối sầm lại, trước mắt chỉ có bóng đêm bao phủ.

Một bức tường thành bao vây lấy chúng tôi được kết lại từ trăm ngàn sợi dây xanh xanh hồng hồng mỏng manh như liễu đào mà lại tựa như một đợt sóng thần nổi giận. Chúng dựng đứng lên cao che hết nắng trời, còn không ngừng chuyển động hỗn loạn phát ra âm thanh như tiếng mài dao kéo, như tiếng măng xà nanh độc phát hiện ra con mồi béo ngậy.

-Lão bà! Cùng với Ô Nha chạy trước đi.

Tôi gào lên vội vã xoay người ôm lấy Ô Nha cuống cuồng vất chân lên cỏ bỏ chạy.

-Không đợi cậu nhắc nhở.

Ngờ đâu lão bà kia đã lên lút chạy trước xa cả dặm rồi.

-Lão bà, đừng có gian xảo vậy chứ?

Tôi lại hét lên.

-Mệnh bị uy hiếp, ai mà không quan ngại.

Bà ta hú lại.

Bên tai âm thanh chấn động mãnh liệt từ dưới chân truyền lên, dồn dập dữ dội như máy cày đào xới phá tung đất hoang, làm người ta trần kinh khiếp sợ.

Ngoài đầu, cảm giác sờn cả gai ốc lạnh toát sống lưng, còn hung hiểm hơn chuyện bị lọt vào ổ xà độc, la liệt khắp nơi từ mặt đất đến lưng chừng không trung đều là thứ thực vật đáng sợ gât gao truy sát.

Ưu Đàm và Hắc Hồn phía sau vừa chạy vừa bận rộn túi bụi cản phá. Hắc Hồn không cần bàn nhiều về sự ham ăn tục uống của nó, chỉ cần là thứ to lớn hơn côn trùng chuyển động, nếu là càng nhiều dày đặc như thể này chủ động công kích gây hấn, vậy thì nó sẽ rất không khách sáo mà há cái mồm sâu rộng như lỗ hang không đáy, lượn vòng vèo cản quét bằng sạch. Lực lượng bá đạo của nó, dường như không sinh vật bình thường nào chống đỡ nổi.

Ưu Đàm một tay vác theo khúc cá nặng vài ba trăm kg chạy làm sao mà được, tay kia dùng sợi roi dài vô cùng, lấp lánh như dát vàng ròng, lung linh như cái đuôi sao chổi khiến người ta vô thức dõi mắt trông theo. Mỗi lần nó hơi dựng lực vùng lên, sợi roi lao đi như có linh tính, quỹ đạo ảo diệu như múa làm người ta hoa mắt, quật tứ lung tung liên hồi trúng vào thứ nào là thứ đó nát bấy như cám, văng ra chất dịch xanh lè xanh lét.

Âm thanh trong gió nghe như tiếng ngàn vạn vong linh chôn sau những gốc cây đại thụ oán khóc căm hờn, làm người ta rét lạnh. Xen lẫn cả tiếng thiếu nữ ngọt ngào réo rắt, lúc mơ hồ làm người ta ngẩn ngơ khi rõ ràng làm người ta kinh hãi. Một giọng hát mềm mại như nước luồn lách qua những vật cở, trong trẻo như tiếng gió giỡn với khánh chuông, ngân nga ma mị như những giọt sương dưới nắng mai và đập trên lá khoai tán sắc ra muôn ngàn lấp lánh.

Trong mờ âm thanh và hình ảnh nhấp nháy hỗn độn, một mặt đỏ au như tám mấu dường như đang lắc lư một chỗ xa xa ngắm nhìn, lại tựa như khao khát muốn tiến tới gần.

Tôi phóng ra những tia điện từng chút một đánh chúng lùi bước, thật sự số lượng quá đông đúc quá áp đảo, chỉ có hai tay không cách gì xoay sở ổn thỏa. Những đám tơ hồng như thể biến hoá hết thành động vật, thành những con rắn cuồn cuộn ác độc cứ nhắm nhe nhắm vào chỗ tôi mà tự quăng cái cơ thể mọc đầy gai nhọn lờn chom trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng tia điện bắn tới đốt cháy chúng dễ dàng, khiến nó co rúm lại, gãy lên đành dạch, cháy đen đúa khét lẹt.

Tôi đẩy Ô Nha ra chỗ khác cho Bạch Ngân bảo vệ, dường như chỗ tôi toả ra mùi vị gì đó kích thích bọn chúng nó tập trung tới, tụ tập lại.

Đưa mắt nhìn, thế éo nào, chỗ lão thái bà không có lấy một cọng tơ hồng bén mảng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 28: Oán Niệm Ngút Trời

Cứ như thế tôi đứng ở giữa trung tâm trận chiến, bốn bề xung quanh đều là dây tơ hồng đột biến gen mọc gai nhọn lởm chởm công kích.

Ưu Đàm và Hắc Hồn phân chia trái phải giúp tôi xử lý. Bạch Ngân cũng phụ giúp cách đó không xa, qua những khe hở của đám dây leo quái dị chẳng chịt, lão thái bà đứng ở vùng an toàn có chút nghi hoặc ái ngại nhìn lại.

Hay do lão bà ở ngoài phạm vi công kích? Không đúng, chỗ đó dây tơ hồng vẫn đang mọc lũng lảng đầy thôi? Nhưng vô hại tựa như đám thực vật hiền lành. Kỳ quái, thực sự do máu cá tác động? Cho nên chỗ bà ta mới an toàn?

Không đúng, tôi và Ô Nha chẳng phải cũng được tắm máu cá?

-Bạch Ngân, đưa Ô Nha tới chỗ lão thái bà.

Tôi ném Ô Nha cho Bạch Ngân cách đó không xa đón lấy, giữa lưng chừng không trung đúng lúc tôi quăng người thì xui xẻo làm sao một nhóm dây tơ hồng hùng hổ kéo tới như thịt từ lỗ máy xay tuôn xuống, vô cùng kinh tởm rùng rợn, chúng đâm thẳng về phía nhóc con, rất gần.

Tôi sợ xanh mặt vội vã lao đến đồng thời tay cũng tung hàng loạt tia điện trắng loá, điện chạm vào chúng tức khắc giật cả lũ gãy lên đành đập, roi rụng toi tã lộp bộp, dễ dàng diệt gọn ghề một mớ.

Nhưng số lượng vẫn còn quá nhiều, tốc độ lại rất cường hãn, chúng bao trùm qua Ô Nha tiếp tục điên loạn tấn công tôi như vũ bão. Từng sợi như roi da như xích sắt mảnh liệt đập xuống cây cối phá nát mặt đất. Tôi lại cuống quýt vừa nhảy lùi ra sau tránh né vừa dùng điện miễn cưỡng chống đỡ. Rồi từ trong cái đám tơ hồng dày đặc một cái bóng trắng như ngân nguyệt xé nát chúng nó lao xuống.

Tôi thấy thế lại càng khẩn trương chạy tới, gấp gáp phóng điện giúp Bạch Ngân loại bỏ trưởng ngại. Nhưng đám tơ hồng hai bên lại rầm rộ kéo đến như ngăn cản bước tiến, khiến tôi không lại gần được.

Ưu Đàm thần tốc di chuyển tới bên, giúp tôi đập tan lũ dây tơ hồng gai nhọn. Hắc Hồn cũng hăm hở lao tới, ngoạm một mớ lớn dọn dẹp đường cho Bạch Ngân thoát khỏi cái vòng vây ngày càng co lại siết chặt.

Tôi lo lắng hét lên.

-Bạch Ngân, Ô Nha thế nào?

“Không chút tổn hại.”

Bạch Ngân hồi đáp khiến tôi thở phào nhẹ nhõm. Kỳ lạ, sao có thể vô sự? Rõ ràng bị một đám bao bọc dày đặc.

-Bố, con không vấn đề.

Giọng Ô Nha vọng tới, có chút kinh hách pha với nghi hoặc.

-Bố, bọn chúng căn bản chỉ lướt qua, không tấn công con.

Câu nói của Ô Nha càng khiến tôi giật mình đồ dẫn nhưng rất nhanh hồi phục lại.

-Không sao thì tốt, Bạch Ngân, cô đưa Ô Nha cùng lão bà đi trước.

“Được, Dương Dương, anh phải cẩn thận.”

Cô nhìn tôi gật nhẹ rồi xoay người dễ dàng gạt phăng một lũ nữa, Hắc Hồn lại ở bên cạnh yểm trợ mở đường, rất nhanh thoát ra ngoài cái bọc dây tơ hồng quái vật.

Tôi nhìn bọn họ bình an qua những khe hở của đám dây tơ hồng gai nhọn, bọn chúng dù bị giết bao nhiêu vẫn không lao lũng chùn bước, vẫn không ngừng vận động kéo tới bao vây, không ngừng thô bạo công kích. Vì cái gì quyết không khoan nhượng, dứt khoát nhằm tôi mà diệt?

Tôi nhìn một vòng, đột nhiên nhận ra thân ảnh đo đỏ kia đến thật gần, chỉ cách một tầng lớp lơ lơ tơ hồng. Thứ đó đứng im lìm bất động, nhìn không rõ

hình thù, giống như một nụ hoa không lồ cao cỡ một người trưởng thành.

Trong gió, tiếng nhạc ma quái vang vọng khắp chốn, du dương bất tán như vọng hồn lãng vãng không yên chốn cửu tuyền. Lời ca lúc trước do Vọng Đò Diêm Thành hát vốn đã thê lương sâu thẳm lắm rồi, giờ đây âm điệu do gió va chạm với vạn vật, với lá cây với đất đá biến thành thứ âm thanh như sâu trùng đục khoét tận cốt tủy, càng lúc nghe càng cổ quái bứt rứt, tràn ngập bi thống oán niệm làm cho người ta không lạnh lại rét run.

Đám dây hung dữ này phải giết bao lâu mới hết? Hắc Hồn ăn như chó bỏ đói lâu ngày, mở miệng cắn xé liên tu bất tận phát ra âm thanh nhai nuốt rào rào như máy nghiền máy xay. Ưu Đàm cũng quất roi không ngại ngại tay, cái đám tơ hồng gai nhọn lôm chôm đó bị đập cho gãy vụn roi rụng như củi mục, chất dịch xanh xanh của thực vật văng tứ lung tung, rơi rớt như thể máu của đám sinh vật ngoài trái đất... Nhưng dường như luôn được bổ sung số lượng? Rốt cuộc vì nguyên nhân gì tôi lại trở thành mục tiêu cắn hờn tới mức ngay đến máu cá tanh cũng không bao che bảo bọc được?

Tại sao lại giết hoài không hết? Bọn chúng quả thật lao tới chỗ tôi nhao nhao như thể thiêu thân thấy ánh sáng, đàn đàn lũ lũ.

Tôi nheo mắt nhìn cái thứ đo đỏ ngoài kia. Tức giận.

Hai tay tập trung cầu điện, từng chút tích chúng lại, có Ưu Đàm và Hắc Hồn phụ tá nên tôi mới có thời gian ngơi tay làm vậy.

Điện tích đủ tôi đồng thời phóng đi cả hai quả. Sức mạnh của điện năng trong tích tắc chạm tới tức thì khiến đám thực vật giật tung mình, quần quai bất lực. Giây sau Hắc Hồn lao ra, há cái miệng rộng ngoác đơn giản dọn dẹp quang đãng hết cái đám đó. Phía sau không cần quá lo lắng, Ưu Đàm bọc hậu rất tốt, quất cho cái đám kia không có kịp thời gian cơ hội để tiếp tế thêm.

Rất nhanh lộ ra cả một góc sáng sủa rộng rãi, tôi tức khắc lao ra ngoài.

Vừa lao ra ngoài tay tôi cũng tích đủ năng lượng, liên tiếp ném chúng vào thứ đo đỏ kia.

Thứ đó nhảy lùi ra xa, không mấy khó khăn tránh được đợt công kích, cầu điện va chạm với mặt đất, phát ra âm thanh bùng nổ dữ dội, chỉ thấy đất đai tung bụi mù mịt.

Tôi bây giờ mới chân chính nhìn rõ dung mạo thứ vẫn đeo bám ẩn khuất.

Nó đầu tiên không phải là thứ đo đỏ mà tôi vẫn tưởng. Nằm trên mặt đất gầy gò khô quắt queo như bộ xương khô lâu năm mới được moi lên từ lòng đất, nếu chỉ nhìn sơ qua sẽ rất dễ nhầm tưởng là đám rễ cây. Ánh nhìn sẽ bị thu hút phần trên lưng, nó cong theo một nụ hoa đỏ rực như tẩm máu với các cánh như đang hé nở.

Một cái xác đi đứng bằng tứ chi, nhưng chân tay lại bị vặn lộn ngược, ngay đến cái đầu của nó cũng xoay một góc 90 độ, đôi mắt đỏ ngầu trùng trùng nhìn tôi như kẻ thù không đội chung trời. Rõ ràng, đây là quái vật không hiền lành tử tế gì.

Sau đó cái miệng của nó như bị xé rách, rộng ngoác đến tận mang tai lộ ra hàm răng lởm chởm như lưỡi cưa, dớt dài nhều chảy, tràng cười man dại vang vọng bốn bề.

Đám dây tơ hồng lại rào rào phóng tới như mưa tên.

Tôi để cái đám hồ lớn đỏ cho Hắc Hồn tha hồ tung hoành quấy phá, nó hú dài phản kích.

Bản thân cùng với Ưu Đàm tập trung đối phó cái thứ kia. Giết giặc giết tướng trước, xem ra con quỷ kia mới là kẻ đứng sau giật dây điều khiển.

Nhưng số lượng tơ hồng nhiều đến không tưởng, chúng lại chẳng khác gì roi da xích sắt bình thường uy lực quất lên da thịt khỏi cần bàn cãi. Cũng may năng lực của tôi tăng tiến nhanh, khả năng sử dụng Ngạnh khả bền vững cứng chắc, nên chẳng may bị trúng đòn cũng không đáng ngại.

Tơ hồng diệt không xuể, quất lên cơ thể cũng không gây tổn thương quá nặng nề. Nhưng chúng lại ngăn cản tôi tiến công tới bên thứ kia.

Nụ hoa trên lưng nó nở bung xòe, từ đó lại nhoi ra một đám hình dáng như nhụy hoa, vươn lên cao rồi vươn ra xa mãi.

Phần đầu nhụy cũng nở bung lên, cái đám đó lũ lượt kéo về phía tôi.

Trong không trung, âm thanh của gió nhu thuận mềm mòng như hát ru, hoà cùng tiếng rít gào như xà độc quần công con mồi.

Tốc độ phóng tới như tên bay, đầu nhụy thể mà lại biến thành những cái miệng mọc tầng tầng lớp lớp răng như lưỡi móc câu. Trông chúng hung ác dữ dằn chẳng khác gì đám cá piranha

Tôi vùng tay bắn điện, nhưng trượt, lại bắn tiếp mấy lượt, thể mà vẫn chẳng trúng lần nào. Bọn chúng cầm cúi lao đi khí thế sục sôi hùng hực, nhìn thì tưởng như cú thể đâm đầu húc thẳng, nào ngờ lại có thể tự động lượn lách trái phải trên dưới để né tránh đòn. So với đám dây tơ hồng xuân ngọc kia thì tinh khôn hơn mấy lần.

Ưu Đàm dính sát ở bên cạnh, tay vùng roi giống như tia chớp, xoẹt bên này xoẹt bên kia thể chiêu biến hoá còn ảo diệu hơn, cái thứ kinh tởm tinh ranh mà tôi bó tay ấy thể mà Ưu Đàm chưa một lần đánh trượt.

Ngón tay trái tôi bắn ra tia điện, phải biết tốc độ của điện nhanh cỡ nào, ấy vậy mà thứ đó như trạch lượn xuống dưới tránh thoát được. Lại thấy một tia

chóp vàng loé lên, thứ đó liền đập đầu nát bấy. Ngón tay phải tôi đồng thời đối phó với cái thứ hai há miệng chày dót khoe răng nhọn, thêm một cái nữa song song lao tới, nhưng đều hụt. Ưu Đàm lại tiện tay giúp tôi thanh lý, thế nên tôi lại đối phó với những cái khác.

Nhưng chẳng biết là do năng lực yếu kém nên dứt điểm không chuẩn hay do tôi xui xẻo, hoặc do nó quá ma mãnh lượn lách luôn cúi hơn lượn. Nói chung hơn phân nửa, hầu hết đều do công lao Ưu Đàm thuận tiện đánh nát.

Đột nhiên dưới chân hẫng một cái trong tích tắc mất thăng bằng cơ thể tôi tức thì bị kéo lùi đi.

Tôi nằm ra đất, giống như một cái bao tải rác vô dụng bất lực, lưng bị ma sát, một cái vòi nhụy cuốn lấy cổ chân tốc độ kéo cực nhanh cực mạnh. Tôi có cảm tưởng như bị hai con ngựa cùng lúc phi nước kiệu lao đi.

Đầu tôi không ngừng bị va đập, chẳng khác gì trái bóng rổ này liên hồi, mắt nhìn Hắc Hồn và Ưu Đàm đang bận bù đầu tới mặt ứng đối với một đám tơ hồng không lồ bao vây.

Tôi nghĩ, vậy cũng được, tìm mọi cách chẳng phải là muốn tiến gần hơn nó sao? Giờ nó đang lôi kéo mình về gần hơn với nó đấy thôi.

Tôi âm thầm ra sức tích điện, tốc độ thoát chốc đã tới bên.

Tới bên rồi, tôi mới được mục kích chân thực hơn cái thứ được gọi là bông hoa.

Thứ đó, nào phải là cánh hoa, trông như thể những chiếc lưỡi, không những thể viền mép lưỡi chính là những hàm răng mọc lỏm chồm gai nhọn như lưỡi câu. Ở giữa răng lưỡi lẫn lộn là một cái hồ không ngừng đùn lên thứ chất lỏng gì đó, tựa như là lỗ miệng ngập tràn dịch vị nhóp nhép.

Này...không phải bộ dáng rất giống Thiệt Khẩu hay sao?

Mặc dù kinh hãi cũng không quên chậm trễ tung điện năng.

Khoảng cách gần mục tiêu lớn, hai quả cầu điện lao đi nhắm ngay vào đoá hoa không lồ kinh dị đó.

Một tiếng gào đau đớn rung trời vang lên, tôi bị hất tung lên không trung, rơi bịch xuống mặt đất như trái chín rồi lăn mấy vòng cho đến khi đập vào gốc cây mới lóp ngóp nhẩn nhỏ ôm đầu đau nhức tai trần kinh, gắng gượng bò dậy cảm thấy sao bay vòng vòng.

Những cánh hoa đã khép lại, rung lên bần bật, dịch vị sánh đặc như keo hoà cùng thứ chất lỏng xanh xanh chảy lan tràn. Tia điện zích zắc vẫn không ngừng oanh tạc khiến tiếng la hét vang khắp gầm trời.

Tôi cả nhấc chạy tới, cái thứ đó vội vã nhảy lùi ra xa. Nó gầm gừ trong cuồng hống chân đầy cảm phần oán hận, cặp mắt đỏ rực lửa giận dữ chết chóc. Trong gió, âm thanh rào rào như thể giông tố chuẩn bị ập đến. Sắc trời ngày một âm u trầm uất, như thể một cơn bão đang hình thành. Cảm giác rất bất an, dường như sắp có biến chuyển chẳng mấy tốt lành.

Một bóng hình vút qua tầm mắt, dải kim tuyến lướt tới chẳng khác gì tia chớp đập xuống cơn Thiệt Khẩu.

Sau tiếng chấn động và chạm là đất cát tung bay. Con Thiệt Khẩu dường như tránh thoát được, Ưu Đàm lao tới truy sát, sơi roi lấp lánh còn nhanh hơn một bước đã đuổi tới kịp.

Tiếp sau đó là một loạt dải ánh sáng kim tuyến nối đuôi nhau liên tục đập xuống như vũ bão, chỉ thấy cát bụi tung bay mù mịt chẳng còn rõ cái gì, tiếng va đập vun vút vun vút hoà cùng tiếng gào rống cuồng nộ.

Đột nhiên bên tai “khanh khách” một tiếng quen thuộc, quay đầu sang liền nhìn thấy Hắc Hồn đang lác lư ngay kế bên, tựa như một con hổ mang dù khoác dáng vẻ đông đưa vui vẻ theo điệu nhạc, cũng vẫn tràn ngập cảm giác gian ác cường đại. Phía đuôi của nó cuộn tròn lại, xoắn lấy cây gậy của Ưu Đàm xiên theo khúc cá Huyết Long.

Tôi vuốt vuốt lớp da đen nhánh trơn bóng, hài lòng.

-Ngoan!

Xoay đầu, sau lưng đám dây tơ hồng đứt đoạn trên cành cao, rụng rời la liệt dưới mặt đất tựa như vừa trải qua một trận cuồng phong. Nhưng tôi biết đó chỉ là cơn sóng nhỏ còn rơi rớt lại sau trận cuồng chiến với một khối lượng tơ hồng khổng lồ bao vây áp đảo, đã được Hắc Hồn tiêu thụ hộ.

Không gian phía sau im ắng mà trầm uất, như thể một khu rừng tiêu điều hoang vắng chỉ có chết chóc phủ vây, những sinh vật sống đã sớm bị tận diệt.

Khoé mắt bắt được một ánh chớp nhá lên, ngừng đầu, một tiếng sấm long trời nổ đất dội xuống, từ trong tầng mây dày xám xịt có thể thấy rõ một đoạn zích zắc vàng trắng kéo dài tới mặt đất, tiếng gầm gừ còn vang vọng mãi, như cự thú hổ mang đe dọa phạm nhân bất kính.

Cát bụi nơi trận chiến với Thiệt Khẩu cũng tạm dừng, lắng xuống, đất đá văng tung toé ngổn ngang, tôi hấp ta hấp tấp chạy tới.

Chỉ thấy đoá hoa trên lưng kia bị đánh cho nát một cánh, dịch vị bên trong vì thế không ngừng ồ ạt chảy xuống, nhỏ giọt tong tong thứ sắc màu xanh xanh kỳ quái.

Hai tay Ưu Đàm tung ra hai sợi dây kim tuyến, một cái cuốn lấy cổ tay trái của Thiệt Khẩu, một cái lại bị tay phải nó túm được, sợi dây căng và rung bần bật như dây đàn, giăng co qua lại. Trong khi đó một vòi nhụy của Thiệt Khẩu đang nằm trong miệng Ưu Đàm, gãy giữa kịch liệt. Ưu Đàm dụng lực cắn xuống, đứt đôi phần đầu vòi. Một chiếc vòi khác cắn vào vũng nó, giữ ở đó không chịu buông ra, máu tươi loang lổ.

Trên mặt tôi hừng một chút lỏng lẻo lạnh lạnh, không gian thì đua xuất hiện những vết xước giăng mắc. Tiếng sấm rền rĩ kéo dài nghe như tiếng cự long chuyển mình thờ than. Tiếng mưa lất phất trong gió âm thanh ông ông u u như thể một bầu oán linh lượn lờ đầu đây. Ánh chớp loang loáng mường tựa ra một con lồi long từ trong đám mây quánh đặc hiện lộ và muốn bò dần xuống trần gian nhiễu loạn.

Thiệt Khẩu thấy tôi chạy lại, miệng nó há lớn cực đại, hét dài một tiếng cảm phần rồi tung mình nhảy lên cao, ý đồ muốn chụp lấy tôi.

Ưu Đàm tức khắc dùng roi kim tuyến vận lực kéo nó xuống, đồng thời bản thân cũng lao lên tung cước. Tiếp theo chính là hai thứ đó lại một lần nữa cuốn vào màn đầm đã tủa bụi, đất đá văng tứ tung bụi mù bay hỗn loạn. Trong thứ âm thanh va chạm mãnh liệt của sợi roi kim tuyến lấp lánh gây ra, tiếng gào thét tràn đầy thống hận của Thiệt Khẩu lại làm người ta trần kinh khiếp hãi.

Thứ âm thanh thù oán của con thú khi nhìn thấy lại thợ săn, kẻ đã giết hại bầy đàn của nó.

Mưa trút xuống ngày càng lớn, mọi cảnh vật đều trở lên mờ nhoè dưới thứ thời tiết sục sùi sầu thảm đó. Đất trời càng lạnh lẽo tăm tối hơn, tâm trạng người ta vì thế càng tồi tệ.

Ưu Đàm rất nhanh lại không chừa lại con thú, nó nằm bẹp dí trên mặt đất, một cánh tay như khúc cây khô hạn khẳng khiu bị đánh văng ra xa, nát như bị chó cắn, chất dịch xanh xanh vì thế hoà cùng nước mưa chảy lan chàn.

Trên gương mặt vận vẹo dúm dỏ kinh dị của nó, đôi mắt vẫn đỏ quạch đục ngầu, âm thanh hừ hừ hít thở khó khăn đau đớn hoà cùng không cam tâm. Trôi mưa tầm tã khóc than khiến nó càng chật vật thảm hại, nó cứ trừng trừng gương trông mắt hận thù ngút trời đầm đìa nhìn tôi mà không phải Ưu Đàm.

Phải chăng tôi và nó có quan hệ gì?

Tôi bước tới gần hơn.

-Ngươi...có oán thù gì với ta sao?

Tôi vừa dứt lời thứ đó lại gào rống lên, gương mặt càng vặn xoắn biến dạng, toàn thân tôi ngứa ngáy khó chịu.

Rồi thứ đó bất chợt nhảy chồm tới.

Một bóng đen khác tức khắc xoẹt ngang qua tầm mắt, phóng lên.

Chớp mắt, Thiệt Khẩu rơi xuống, ngã lăn mấy vòng trên mặt đất, tiếng la hét đau đớn trách trời oán đất, tiếng la hét cảm phần uất hận, tiếng la hét tuyệt vọng bế tắc...

Tôi ngây người như phỗng, trơ mắt chú mục nhìn, toàn thân cảm giác tê dại như có điện chạy loạn.

Là nó đang khóc...hay do nước mưa?

Nửa người dưới của nó đã bị Hắc Hồn một ngoạm cắn đứt, nuốt mất. Chất dịch xanh xanh từ vết thương chí mạng không ngừng lan chàn, hoà cùng nước mưa xối xả.

Gương mặt đó...gương mặt quái thú đó đang xảy ra biến hoá, từ miệng, phát ra âm thanh khàn khàn như bị ai đó bóp cổ...giống tiếng người.

“...Ta hận...ta hận ngươi...”

Tôi chậm rì rì bước tới gần hơn.

Đôi mắt tràn đầy tơ máu dôi theo.

“Tần Mặc Minh...tại sao ngươi lại phản bội chúng ta?...Tại sao ngươi lừa dối ta?...Tại sao ngươi lại giết Dạ ca?...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 29: Hồ Nước Của Thần

Một tia sét nhá xuống, tiếng nổ đình tai nhức óc vang dội, mấy cành cây cổ thụ 4 5 người ôm gần đó thế mà bị đánh cho gãy đổ rồi từ đó bốc lửa thiêu

đốt.

Câu nói của nó khiến toàn thân tôi chấn động, tưởng như bị sét đánh cho đầu óc mông lung ngu ngơ, ba hồn chín vía cũng bay quá nửa.

“Tần Mặc Minh...ta chờ đợi ngươi thật lâu. Còn tưởng ngươi mãi mãi vĩnh viễn cũng không trở lại. Đánh đổi hơn 200 mạng người có đem lại cho ngươi cuộc sống hạnh phúc hơn không?”

Cái thứ đó cắn hờn mà chưa chát nói, toàn thân tôi như muốn hoá đá, nhất là khi gương mặt vốn nhăn nhoe chẳng chít như rễ cây đó càng lúc càng biến hoá giống mặt người hơn...còn hao hao là một người tôi quen biết.

“Ngươi nói đi?”

Nó gào rống lên, rồi từ trong miệng phun ra một đám chất dịch.

Cái thứ đó khốn khổ gồng mình bằng một tay còn lại chống đỡ, từ dưới mặt đất ngược đầu nhìn về mặt lại là cao ngạo bất khuất, ánh mắt gườm gườm hung dữ như muốn trực nhảy xò tới cắn xé.

“Tần Mặc Minh, Tần Mặc Minh.”

Thứ đó gọi tên tôi giống như là đang day ghấn trí triết, rồi nó phá lên cười khằng khặc, huyết dịch xanh xanh lại ộc ra xối xả.

“Ngươi lại có thể nhẫn tâm đẩy gia tộc của chúng ta vào bờ vực diệt vong, ngươi lại có thể tuyệt tình xuống tay hạ sát Dạ ca?”

“Ngươi khiến ta chết không nhắm mắt, khiến ta chết rồi vẫn phải chịu đựng thống khổ ẩn sâu trong tiềm thức từng đó thời gian dày vò hành hạ. Đã bao nhiêu lâu rồi qua?”

Nó cay đắng đau xót nói, rồi chống đỡ không nổi khụy cánh tay xuống nhưng vẫn kiệt ngạo bất tuân cố ngóc đầu, từ mồm vẫn tiếp tục thò ra một đồng chất dịch xanh xanh. Sau đó từ hai lỗ mũi, hai hốc mắt, hai lỗ tai huyết dịch thì đua nhau tuôn trào chảy lênh láng lũ lượt, mùi tanh ngai ngái xộc vào khoang mũi khiến tôi xây xẩm choáng váng.

“Ngươi trả lời ta, từng đó năm năm tháng tháng có khi nào ngươi từng ăn năn hối hận?”

Gương mặt giống hệt Bách Lý Thiên Hương, ngay cả giọng cũng không chút sai biệt.

Tôi cảm thấy máu trong người ngừng vận chuyển, tắc lại, trái tim ngừng đập, phổi cũng thôi hô hấp, siết lại. Cảm thấy đất trời chông chênh chao đảo. “Thứ này” rốt cuộc là thứ gì? Vì sao lại có dáng vẻ giống tựa Bách Lý Thiên Hương hay chỉ là ảo giác của tôi tự huyền hoặc lấy?

Không phải, chuyện này rốt cuộc là sao? Oán thù từ đời kiếp nào moi móc ra thế này? 200 mạng người của gia tộc nào? Quan trọng hơn, “Dạ ca” trong miệng nó là ai? Tần Mặc Minh, tôi là họ “Tần?”

Tôi mãi mới lấy lại thần trí, tính nhúc nhích tiến tới gần hơn nữa, thứ kia gầm lên hung hãn.

“Tần Mặc Minh, ngươi cách xa ta một chút, đừng lại gần ta.”

Nói dứt hơi thứ kia nằm bẹp đi xuống đất, mặt nghiêng nghiêng, xem ra đã dùng tới rất nhiều khí lực rồi.

Tôi cứ đứng đực hồi lâu, thứ kia vẫn không nẩy may xê dịch, mưa từ lúc nào đã ngớt, lất phất như tấm màn rèm, dai dẳng như tiếng người nỉ non than phiền, nức nở oán trách.

Tôi cúi người ngồi xuống, nhìn gương mặt nữ nhân vừa thân quen vừa xa lạ trong gang tấc. Từ hai hốc mắt đỏ vằn tia máu, hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

-Cô là ai? Tôi đã không thể nhớ được chuyện lúc trước. Xin cô hãy nói cho tôi biết đoạn quá khứ mà tôi đã lãng quên.

Tôi vừa dứt lời thứ đó liền như bị điện giật, không ngừng giật nảy lên xuống, đồng thời thứ chất dịch xanh xanh từ khắp thân thể, trên những thớ cơ gồ ghề nhấp nhô rỉ ra lênh láng.

Một tràng cười nho nhỏ đầy trào phúng chế giễu vang lên, nước mắt lại rơi đầm đìa, giọng điệu đong đầy đắng cay.

“Ngươi quên rồi? Ngươi sao có thể làm như vậy được? Có thể an tâm phui tay dễ dàng như thế, trong khi ta từng đó năm dài đằng đẳng bị ký ức tang thương đeo bám day đoạ, day dứt giày giụa.”

Nói dứt câu cô ta lại mặt mũi cười khe khẽ, chất giọng mỉa mai châm trích mà xót xa cắt lên.

“Tần Mặc Minh, ta chờ ngươi tử vong, đợi ngươi ở dưới suối vàng, để xem đến lúc đó ngươi dùng biểu tình gì tới gặp liệt tổ liệt tông, ngươi đủ can đảm đến gặp ta, đủ dũng khí đối mặt với Dạ ca?”

Càng nói giọng cô ta càng nhỏ dần, cuối cùng tắt ngấm, nhưng lời nói yếu ớt kia lại cứ không ngừng va đập trong óc khiến tôi ngây ngẩn quay cuồng.

Chất dịch xanh xanh hoà lẫn lộn cùng nước mưa, thấm dần vào lòng đất, ngay đến thê xác cũng tựa như chất giấy bị nước dầy vò, mủn dần mủn dần, xé rách đứt đoạn, cơ thể tan rã phân hủy thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Một lần khói mong manh lấp lánh tuyệt đẹp như một dải ngân hà thu nhỏ từ trong đám tàn thi uốn lượn bay lên, lên cao mãi rồi tan loãng vào khoảng không mênh mông sâu thẳm.

Cô gái này không những quen biết con người trước kia của tôi, hẳn còn vô cùng thân thiết quen thuộc.

Tôi đã gây là lỗi lầm tôi tặc gì, tại sao đến bây giờ một chút cũng không mừng rỡ ra nỗi?

Tôi đã gây ra sai phạm kinh khủng tới mức nào, khiến cô ta chấp nhận bán linh hồn có hắc ám, biến thành ác quỷ người người xa lánh chán ghét, dùng oán hận trời biển một chút cũng không phai nhạt để cầm cự ngày qua ngày, chờ gặp lại tôi.

Đã bao nhiêu lâu trời qua?

Ngoài Âu Tử Dạ ra đến bây giờ tôi mới gặp được một người nữa biết về bản thân mình. Thế nhưng mà, lại chẳng khai thác được gì. Liệu mai sau còn ai khác nữa không? Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cục tôi sợ hãi trốn chạy khỏi cái gì?

Tội lỗi chồng chất không cách nào hoá giải, không cách nào đền bù mà cô ta chấp nhất khẳng định. Tôi phải làm thế nào mới minh bạch.

Âu Tử Dạ, rốt cuộc phải tìm anh ta ở đâu? Mà anh ta còn định che giấu sự thật đến khi nào? Vì sao phải làm như vậy?

Trong gió lao xao trong mưa thủ thi, nghe như có ai nhẹ nhẹ gieo vãi đất điệu. Từng nốt trầm bổng du dương uyển chuyển theo mưa phát tán, theo gió bay xa, thấm vào lòng đất tan vào trời cao, dây dưa lưu luyến quấn quanh bên tai người, trong tâm hồn người, hận này, ân này, nghĩa này, tình này vì người mà sinh vì người mà tận, khai khai hợp hợp nói không hết căn nguyên tỏ không rõ có sự.

“Hồng trần hư ảo, phù hoa tựa mây, muôn ngàn mê đắm đều xem nhẹ, biển tình tơ duyên chỉ chọn người. Đêm như sắc nước, tĩnh lạnh tựa băng, phong hoa tuyết nguyệt, tri kỷ khó cầu, ai nói buông tay ai đoạn bào. Ai sẽ xoay đầu và tìm kiếm, kẻ ở núi Bắc người biển Nam.

Gió gào tuyết loạn, hoa tàn trắng lặn, trong hồi ức kiếp trước kiếp này, như sóng biển dây dưa tiếp nối. Tâm đã nguội, lòng đã nát, ai vì ai quyền luyến, ai thâm mong trùng phùng?

Người ra đi, kẻ ở lại, trăng khuyết sương to ai tựa cửa, kẻ nhớ người quên lời hẹn ước, tương tư dệt mộng thành lưu thủy, vì một nét cười nguyện vãn vương.

Rượu cay nồng, áo đơn bạc, ai từng cùng người cười thiên hạ, say ca đối ẩm dưới ánh trăng, giả ngựa rong ruổi chung trí hướng, kẻ ước chung thân vật định tình.

Thiên duyên kiếp tơ hồng kết, hận người đậm sâu yêu người thành ngọc, thờ dài nâng chén nhẹ cười tương tư, không phải người tịch tịch lại quạnh hiu.”

“Không phải người tịch tịch lại quạnh hiu.”

Tôi đưa tay ôm mặt, cảm giác tim đập nhanh lợi hại, hít thở tựa như là cực hình. Trong đầu một đồng hình ảnh nhấp nhằng chong chéo lên nhau, hỗn loạn ngổn ngang.

Không nhìn rõ mặt người song trong tâm tưởng vẫn như cũ đủ sức khơi mào thứ xúc cảm mờ mịt hư ảo, giống như là chỉ cách một tầng sa mỏng cũng đủ sức khiến trái tim vô cơ đau quặn thắt, mũi nóng bùng hốc mắt cay xè. Tôi bung mắt một lúc lâu, cảm thấy vô lý, cảm thấy nực cười, cho đến khi tâm bình lặng lại, buông một tay ra nhưng mặt vẫn cúi ngằm.

Kỳ thực giai đoạn tăm tối đó tôi tựa như một con rối, một cái xác vô hồn nhưng lại bị chính bản thân mình dẫn dắt thao túng. Tôi cứ phải mở mắt ra mà đi mà đi, nhưng hoàn toàn chẳng biết phải tới nơi đâu, dù nhìn thấy hay nghe thấy gì...tin tức thu về rồi theo thời gian lại mất đi...cuối cùng vẫn chẳng rõ đến tận cùng bản thân kiếm tìm điều gì.

Tôi cười ảo não.

Tuy nhiên số mệnh chính là biết trước nhưng vẫn phải lao đầu vào, chính là tìm mọi cách thay đổi căn khôn vẫn không sao thoát được thiên gia định sẵn, là trốn không được tránh không xong, bất lực trở mắt nhìn sự tình chậm chãi chuyển mình đúng theo cục diện đã định.

Tôi còn đứng bản thân ngơ ngẩn một hồi thì Bạch Ngân trở lại dẫn cả đám hội tụ chỗ lão thái bà.

Càng đi rừng càng trở lên thưa thớt, khoảng một tiếng sau trước mắt bỗng trống trải sáng sủa. Không gian rộng mở bao la bát ngát, là trời xanh yên ả mây trắng thanh bình, dưới chân là sườn núi thoải thoải, gió lồng lộng đưa mùi mẫn mẫn, phóng vào tầm mắt vô hạn là một hồ nước to lớn vĩ đại, cũng cực lực lạ lùng.

Mặt nước tựa như viên kẹo ngọt ngào, một bên là màu sữa dâu độc đáo tới mức khiến người ta kinh hãi trộn mắt há hốc mồm, bên còn lại là màu xanh bạc hà trong veo. Cũng chẳng phải là tử thủy, vùng nước này có lưu động, nắng nhạt nhòa của buổi chiều tà rót xuống phản quang lại muôn ngàn tia sắc long lánh.

Từ trên cao nhìn thấy nhất thanh nhị sở đường gành giới giao nhau giữa hai màu nước nằm chung một lòng hồ. Nơi phân tranh đó không ngừng xao động xô nghiêng, màu nước cả hai dưới sắc trời sắc nắng của rừng chiều ánh lên màu lấp lánh ngân quang.

Nước thật sự chẳng hề dung nhập hoà hợp, tựa như hai miếng thạch đảo bất đồng kề cận, tạo nên cảnh tượng kỳ lạ tuyệt đẹp.

Chúng tôi lại mất nửa tiếng để cẩn cẩn thận thận xuống dốc núi đá, gió vù vù thổi bên tai quất lên mặt mũi khiến mấy thứ lộn xộn bát nháo trong óc đều bị quét sạch, tâm tình lãnh tĩnh nhiều hơn.

Lão thái bà và Ô Nha ngồi bên đồng lửa, bé con từ xa thấy tôi ton ton chạy lại hỏi thăm. Ưu Đàm đặt khúc cá xuống, lão thái bà lại bắt đầu một trận bận rộn xẻ cá, cắt cá.

Tôi tha thân ra gần mép hồ, đi đi một hồi đến ngay đường phân chia giữa hai màu nước thì dừng lại quan sát. Có câu nước sông không phạm nước giếng, trên thực tế nước sông cũng không phạm nước biển, chúng không hoà tan vào nhau được tạo thành ranh giới ngò ngò mà cuốn hút như vậy.

Nghe nói là do sự sai biệt về tỷ trọng lẫn nhiệt độ cho nên khiến mật độ nước 2 bên khác nhau và không thể hoà lẫn lộn. Sự chênh lệch này chính là nước nóng nhẹ hơn thì ở trên lạnh ở dưới, nước muối nặng hơn thì ở dưới ngọt ở trên.

Hiện tượng này xuất hiện rất nhiều trong tự nhiên, hầu hết ở các cửa sông thậm chí giữa những khu vực giao nhau của hai đại dương, chỉ cần độ mặn hai bên không đồng dạng liền xảy ra sự khác biệt.

Chiều theo đó đây hẳn là một hồ nước mặn, có thể dưới đáy là lớp muối trầm tích lắng đọng từ thời cổ đại một lớp cực dày. Tắm nước mặn rất tốt cho sức khoẻ đặc biệt các bệnh về da, bởi nó chứa nhiều thành phần khoáng chất. Hơn nữa nghe nói cũng không sợ chết chìm bởi tác dụng của sức nổi (Lực đẩy Archimedes), cũng chẳng sợ có quái ngư dị dạng, tất cả bởi độ mặn quá lớn, chỉ là không rõ bên nào mặn hơn bên nào.

Màu nước quá ư đặc biệt ấn tượng kia thực sự kích thích thị giác. Thứ màu sữa hồng khác thường có một không hai có lẽ là do một loại tảo ưa muối sinh sôi phát triển. Tuy nói độ mặn vượt ngưỡng cho phép sẽ gây chết hàng loạt sinh vật, nhưng không loại trừ có sự hiện diện của một nhóm vi khuẩn ưa độ mặn cao có sắc tố dị hình góp phần tạo nên màu sắc dị biệt, chúng phát triển mạnh trong môi trường mà nhiều sinh vật không thể tồn tại.

-Bạch Ngân, cô nghĩ những vị thần tiên mà chúng ta thờ cúng cung phụng là thiện hay là ác?

Mất vẻ nhìn xa xăm phía trước, tôi cất giọng đều đều không rõ hi vọng hỏi cô.

“Đương Dương, anh lại không đầu không đuôi hỏi vậy là sao?”

Bạch Ngân không hiểu, tôi cũng chỉ là buộc miệng hỏi.

-Người ta những lúc nguy khốn thường chấp tay hướng lên trời cao mà khẩn cầu ước nguyện, xin đáng thần linh thương xót che chở...Nhưng nếu “họ” không nghe thấy, có phải hay không con người sẽ quay sang “nhờ vả” ma quỷ?

Đột nhiên Bạch Ngân cười nhẹ một tiếng, có chút giễu cợt nhạo báng.

“Thần Linh hay Ma Quỷ thật ra cũng rất giống trạng thái của mặt hồ kia. Thật ra đều là cùng một nguồn gốc lại chẳng thể đánh đồng, sùng bái bên nào chẳng qua là do nhận thức tín ngưỡng cá nhân.”

Tôi cười cười nhìn cô.

-Phải, chúng ta đang sống trong một thế giới màu xám, trên thực tế cảnh sát không nhất định là chính nghĩa, hắc bang cũng không hẳn là ác nhân. Có đôi khi con người biến thành ma quỷ, có đôi khi ma quỷ hoá thành thần tiên. Có đôi khi tốt với một người lại chưa đầy mục đích, có đôi khi cách xa một chút lại là tốt cho người ta.

“Đương Dương rốt cục anh muốn ám chỉ điều gì?”

Tôi lắc lắc đầu, cười có chút chua xót ảm đạm, lần này chắc chắn sẽ khác những lần trước, mọi thứ sẽ thay đổi bởi vì tôi gặp anh ta.

Nhân thân của Âu Tử Dạ thăm thẳm mà trống rỗng như nhìn vào cõi vô hình, khiến người ta vô thức thất thần run sợ. Biểu tình vạn năm lạnh nhạt thản nhiên, không đau thương chẳng hờn oán. Toàn thân cao thấp toát lên tà khí cường đại, như thiên uy bất khả xâm phạm, khiến cho người khác vừa kính nể vừa sợ sệt... Đồng thời phảng phất như chứa cả vô hạn bi thương cùng trách nhiệm nặng nề gánh vác...

Tôi trở lại bên đồng củi lửa, cùng bọn họ nướng cá ăn.

Lão bà nói hồ này chính là Thủy Chi Thần, chờ thủy triều rút sẽ xuất phát, lúc đó ở giữa mặt hồ, ngay chỗ dòng nước phân tranh sẽ hiện ra một con đường. Con đường ấy thẳng tắp kéo dài tới tận ngọn núi phía đối diện, ấy chính là nơi vào Địa Cung của Sơn Thần.

Bà ấy bực bực tiếp, tất cả những gì biết được đều do đọc bút ký của Trương Thiên Dương, mà tất cả những gì cô ta biết được đều là do A Càn chỉ cho. Điều đó có nghĩa gì? Anh ta như thế nào thông thuộc nắm rõ hơn cả người bản địa quanh vùng? Hơn nữa vì lý do gì giúp Trương Thiên Dương? Vì trả ơn? Hay vì yêu thích?

Rốt cuộc địa cung Sơn Thần chứa kỳ trân dị bảo gì?

Bà ấy lại thổ lộ thêm, hai đứa cháu sinh đôi đích thực do một tay anh ta dắt đi. Anh ta chỉ nói ở lại không an toàn đối với hai đứa trẻ nên đã dẫn chúng tới chốn khác sinh sống. Về phần chúng ở đâu ra sao thì lại không chịu tiết lộ.

Sự thật về cái chết của vợ chồng Trương Thiên Vinh thế nào, anh ta cũng không dám chắc, chỉ khuyên lão bà từ bỏ, đừng truy cứu sâu, cứ xem như Trương Thiên Dương đã chết rồi. Đương nhiên lão bà không nghe, mà anh ta thuộc dạng nói một lần không được liền thôi. Trước khi anh ta bỏ đi còn quăng lại một câu như sau “Có những sự thật luôn chìm ở đáy nước mà người trên bờ nhìn không thấy được. Ái biệt ly, cầu bất đắc, oán tắng hội, ngũ âm thanh. Quá cố chấp chỉ đổi lại thương đau.”

“Quá cố chấp chỉ đổi lại thương đau?” Tôi lẩm bẩm rồi cười khổ, cảm thấy càng lúc càng thân bất do kỷ.

Tôi vừa nướng cá vừa thầm thắc mắc trong đầu, nếu “Dạ ca” trong miệng nó là chỉ Âu Tử Dạ nghĩa là lúc trước tôi từng xuống tay tiễn Âu Tử Dạ về Tây Thiên? Tôi kịch liệt lắc đầu, chắc không có chuyện hoang đường đó xảy ra đâu, bởi vì thứ đó nhìn thấy dung mạo của Ưu Đàm nhưng có làm ra phản ứng gì thích hợp đâu?

Theo như bà ấy nói, nó cũng chính là cái con hơn 20 năm trước tấn công bà ấy nhưng được anh ta cứu ra.

Vậy là thứ đó cũng đã từng tiếp xúc với Âu Tử Dạ? Hai người có nhận thức nhau đâu.

Tôi lại hỏi cặn kẽ, bà ấy tỉ mỉ nói lúc đó anh ta từ phía sau Thiết Khẩu lao tới vùng song đao, chỉ vài giây đã loại bỏ một đám tơ hồng đang bao bọc quanh mình bà ta như bọc kén chỉ hờ nửa đầu. Không chỉ bởi tốc độ ra chiêu quá ư thần tốc mà còn bởi độ sắc bén khó tin của thanh đao. Thiết Khẩu còn chưa kịp quay lại đã bị anh ta đạp lên đầu để mượn lực mà nhanh chóng rời đi.

Bạch Ngân nói, cũng có thể do mắt của Thiết Khẩu khác với mắt con người đồng thời còn do bộ dáng của Ưu Đàm vốn chỉ là bản copy từ Âu Tử Dạ.

Đơn cử nếu đặt Ưu Đàm và Âu Tử Dạ bên cạnh, cô sẽ thấy hình ảnh của Âu Tử Dạ cũng không khác gì hình ảnh tôi nhìn thấy. Về phần Ưu Đàm lại là hai hình ảnh xếp chồng lên nhau, ban đầu là hình ảnh của Âu Tử Dạ và dáng vẻ như sương như khói không có ngũ quan, nhìn lâu thêm chút cuối cùng chỉ còn lại hình ảnh như sương mờ khói tỏa lấp lánh tinh quang, chính là bản thể gốc của Ưu Đàm. Đôi mắt của quý, hoặc là đôi mắt của pháp sư, đôi mắt nhìn thấy diện mạo chân thực của thứ giả dạng. Nếu Âu Tử Dạ sở hữu thì lúc trước có lẽ đã nhìn ra hình dáng đích thực của thứ kia.

Chúng tôi ăn tiệc toàn cá no nê căng bụng kèm món phụ là những lát Thiên Phục Linh Thần nướng, xong xuôi cũng là lúc thủy triều rút.

Trăng tròn đầy tỏa sáng trên cao, soi xuống dương gian thứ gam màu vừa nhợt nhạt vừa lạnh lẽo. Thứ sắc thái được lọc qua những đám mây trĩu nặng chậm rãi chuyển mình.

Con đường rộng cỡ 2m, mực nước hạ thấp xuống 20 phân, gió thổi sóng gợn, bên tai không ngừng vang vọng âm thanh bì bõm của nước va đập, nghe như thể có thứ gì đó ngập lặn ngay sát mép nước, ngay dưới mặt nước đen ngòm, từng chút bám theo.

Con đường được phủ một lớp đất bùn nhộp nhấp nhầy nhụa, cái thứ lộn gợn như bãi nôn như bãi phân này cũng chia làm hai loại màu, một bên xanh rêu một bên lại xám xịt bốc lên thứ mùi tanh tanh không mấy dễ chịu, đặt chân lên đó để lại dấu vết sâu mấy phân phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 30: Dị Thú

Nhìn nhìn một hồi không thấy có dị biến gì trong đầu lại thầm nhận định, phải chăng đó cũng là xác người, thế là lại thận trọng bước tới.

Trong này không có một nguồn sáng, cực kỳ tăm tối, gió lạnh lẽo nhẹ nhẹ lưu chuyển mang theo mùi thối rửa của tử thi, mùi phân và nước tiểu của đám động vật sống quần cư trên đỉnh hang, chất thành lớp thảm dày cộp dưới chân. Nghĩ tới cái lũ dơi kia sống trong này từ thời cụ kị mà mắt chỉ mang tính chất trang trí, chúng chủ yếu dựa vào sóng âm phát ra từ miệng để định vị.

Chất thải này không được khai thác có phần lãng phí, nhân tiện tôi loạng quạng trong này chưa biết đến kiếp nào mới đào thoát liền sờ soạn bên thân mới nhận ra dùi cui điện làm rơi mất rồi. Lại đưa 2 tay ra lần mò xem có miếng đá nhỏ nào thì đột nhiên cảm giác nguy hiểm ập tới lập tức cơ thể đỉnh chỉ cử động, đôi tai vểnh lên nghe ngóng.

Đám dơi tạo ra tiếng động trên đầu đủ lớn để át đi mọi thứ biến dị xung quanh tôi. Cảm giác này không mất đi, dường như còn mạnh mẽ hơn, tôi cúi thấp thắt lưng thận trọng tiến về bên vách đá, tay càng không ngừng sờ mó trên đám phân dơi.

Tôi mở căng mắt, thờ cũng không dám thờ mạnh, vô cùng khẩn trương cuối cùng cũng tìm thấy, một tia vui mừng lóe lên, tức thì cầm lấy hai khối dùng sức quẹt mạnh vào nhau. Một nhát lại một nhát, không ngừng tạo ra những vết xước và chạm mạnh mẽ tóe ra ánh lửa.

Phải, trong giây phút căng thẳng nhịp tim đập một cách hỗn loạn này, hiểm nguy còn chưa xác định rõ là từ chỗ nào, tôi cần ánh sáng.

Đừng nói là trong bóng tối đen đặc cùng địa phương có xác chết bị thú dữ ăn thịt, chỉ cần bản thân bị nhốt trong 4 bức vách kín mít cũng đủ tạo ra hung hăng tâm lý, xung quanh chẳng mang tính uy áp cũng có thể khiến bản thân tự nảy sinh áp bức. Lại nói, cảm giác này vẫn tồn tại, rất rõ ràng, như nhắc nhở tôi phải biết đề phòng.

Rốt cuộc là thứ gì đang tiến lại gần?

Giống như bạn bắt ép phải tham gia một trò chơi tâm lý, từ phía sau lưng câu hỏi chậm chãi đưa ra, đảo mắt phải trả lời ngay, điều đó rất dễ lộ ra sơ hở, từng chút tâm lý mất đi cân cân thăng bằng.

Con người ai mà chẳng có lúc phạm phải sai lầm, nhưng có những thời điểm, bạn lại ngu ngốc chạm phải, vậy thì xong rồi. Sai lầm này không có cách gì sửa đổi, bởi vì bạn đã chẳng còn cơ hội.

Tôi cắn răng nén đau nhức mạnh mẽ cho 2 khối đá va chạm, những tia lửa tóe lên, văng xuống, bắt vào đám phân dơi, bùng cháy. Những chỗ chưa bắt lửa phân dơi hắt lên thứ lân tinh lấp lánh như cát, cho nên nó còn có tên gọi khác hoa mỹ hơn là dạ minh sa.

Một hơi nhe nhẹ vừa thở ra, liền có luồng khí hôi tanh xộc tới, mùi này rất kỳ quái, như không tồn tại lại vô cùng rõ ràng. Trong hơi thở hôi hám tanh tưởi lại tràn ngập cỗ tử vong, giống như khí thể khi đối mặt với thần chết khiến người ta kinh hãi.

Tôi lạng người mất một lúc, hơi thở này mang theo khí thể cường giả, nguồn nội lực mạnh mẽ như chèn ép tim phổi đối phương khiến họ hít thở không thông, chân như nhũn ra, đứng không vững, quy xuống cam chịu.

Chẳng lẽ xác chết sống dậy? không không, tôi lắc đầu. Xác chết là một cỗ tử thi dù có hoạt động được cũng chẳng thể tạo ra khí thể tựa như là, của loài động vật đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, hay nói đúng hơn, đây không còn thuộc về sức mạnh tự nhiên, không thuộc về hiểu biết của phẩm nhân, đây là khí thể của quỷ dữ.

Con người là loại động vật thường là vì không nhìn rõ trông nó ra sao, không hiểu nó là thứ gì nên mới đâm ra kinh sợ tới mức chân tay bủn rủn. Chỉ cần hiểu được chút ít về nó tự nhiên nỗi sợ cũng bị đẩy lùi đi ít nhiều, cũng có can đảm mà chống chọi lại. Tôi nhắm mắt lại, gắng tự an ủi bản thân phải bình tĩnh, lại dùng hết sức cọ xát đá vào nhau những mong có thể tạo ra nguồn lửa lớn hơn, chẳng phải đã thú thường sợ lửa, hơn nữa bản thân con người nhìn thấy lửa tự nhiên trong lòng như được tiếp thêm chút sức mạnh.

Lửa lan đi ngay, thành một dải liên tiếp nhưng không lớn lắm, tạm soi một vùng. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, tảng đá là vật cứu cánh, tôi muốn lửa lan đi càng xa càng mạnh, nếu không cứ thế này, mắt chỉ nhìn thấy được những gì trong phạm vi của nó liếm tới, ngoài phạm vi lại là khoảng mù mịt bất an.

Tôi nhìn thấy một sợi dây thừng gần một xác chết tro xương trắng hếu, sợi dây này vẫn còn cột một vòng quanh vị trí lúc trước gọi là thân thể. Lia mắt, lại nhìn thấy mấy cây khô khác cũng tương tự, cơ thể có quán sợi thừng, hoặc sợi thừng vắt gần đó, xương bị gãy làm mấy đoạn, cái thì mất đầu cái thì cụt tay, lăn lông lốc mỗi nơi một bộ phận.

Cảm giác có thứ gì phóng tới, theo bản năng tôi lăn một vòng khỏi vị trí lúc đầu nhưng vẫn để lại một đám xước trên bả vai. Tôi nhìn áo khoác mùa đông bằng chất liệu da bò, lại dễ dàng bị xé rách như tiện tay xé một tấm lụa, lấy thêm lớp áo quân phục bên trong rồi để lại vết thương trên da thịt, tuy không nặng nhưng chứng tỏ lực ra tay rất mạnh bạo và thứ vũ khí tạo ra được như thế là cực kỳ sắc bén.

Tôi nghĩ hành động ban nãy chưa thông qua đại não xử lý phải là phản ứng cực nhanh, thế mà vẫn chậm một nhịp. Cái áo này tôi mượn của Âu Từ Dạ, lẫn lộn một hồi bám dính đầy phân, giờ nhìn kỹ lại vết xước vết rách tùm lum, xem tôi sau này trả áo lại cho người ta thế nào.

Tôi nhìn về phía thủ phạm, tức khắc hiểu thế nào là uy thế trấn nhiếp hồn phách.

Trong vòng vây của lửa đỏ ánh xanh lam lép bép nổ vì đốt đến chất cận bã trong phân chưa được tiêu hóa hết, phát ra thứ mùi càng kinh tởm. Khói lớn vờn lan ra kèm theo mùi photpho hắc hắc như hút hết không khí xung quanh, tôi ho lộ sự mấy cái nheo nheo mắt nhìn thứ được ánh lửa nhỏ nhỏ chiếu sáng.

Đầu tiên nó khá to lớn, cỡ một con trâu, khi cái mặt nó xoay lại nhìn tôi như nhìn một con thỏ đang run rẩy trong góc đường cùng. Ánh mắt màu tím, phát ra quang mang nhàn nhạt xanh lam, cái nhìn đó sắc bén mà cao ngạo. Từ trên cao rơi xuống chỗ tôi thần nhiên mà đứng đưng, như thể đang thưởng thức nỗi sợ hãi của con mồi.

Khoảng khắc đó lần đầu tiên trong đời biết được thì ra có thứ quái vật chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể gây áp lực cho loài khác, khiến con mồi cảm thấy không cách gì phản kháng, bất lực nhìn nỗi kinh sợ to lớn như sóng triều cường đánh úp lên.

Nó có thân như của con báo đốm, loang lổ những hoa văn lông vàng xen vòng đen, một con báo trưởng thành dài nhất cũng chỉ khoảng 2m và nặng cỡ hơn 100kg, ấy là nếu nó thuộc về phạm vi tự nhiên. Còn cái con đang ngạo nghễ nhìn tôi một cách xem thường, thờ ơ như nhìn côn trùng vô hại, nó căn bản là loại nghịch thiên.

Nó phải cao gần 3m, ấy là đang tính cái thứ này đứng trên 4 chân và dài hơn 3m, cơ bắp cuộn cuộn săn chắc như đá tảng thế kia phải nặng cỡ mấy con báo đốm cộng lại. Một cú bạt tai của nó cũng đủ khiến tôi chầu tởm. Nhưng thứ khiến tôi cảm thấy toàn thân bủn rủn là cái đầu, cư nhiên dính trên đó là một đầu hổ, mà đầu hổ này lại còn hao hao đầu người mới kinh dị.

Nó không phải là con thú lồi tôi xuống, ở đây còn một loại thú khác cùng sinh sống nữa sao? con này ở đây có một con hay mấy con? đừng có lát nữa xuất hiện thêm một con rồi 2 con vì tôi mà tranh tranh đoạt đoạt cuối cùng lưỡng bại câu thương tôi lại thành ra là ngư ông đắc lợi nha.

Được rồi đây căn bản là loài mới xuất hiện?hay là loài đang đứng trên bờ tuyệt chủng được liệt vào sách đỏ quốc gia cần bảo vệ?hay chẳng qua chỉ đơn giản là một mẫu thí nghiệm lai tạo cấy ghép của đám giáo sư quân đội?

Nó hướng đầu lên trên mở rộng miệng gầm lớn,tiếng gầm vang vọng 4 bề,dội vào các vách đá rồi đập trở lại,ong ong trong đầu tôi như có cây búa gỗ nhịp nhịp vào sợi dây thần kinh thái dương.Phía trên một mảnh xôn xao,khiến đám dơi bay càng hỗn loạn,cứ thế lao vào nhau,lao vào vách hang như không nhận ra chướng ngại vật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 31: Biển Ký Ưc

Che giấu và loại bỏ là hai phương thức hoàn toàn khác, thứ được cất kín nơi đáy lòng sâu thẳm, thời gian phủ lên lớp bụi của tầng tầng năm tháng vô tình lạnh lùng, quá khứ tang thương hay tốt đẹp bị chủ nhân quên lãng trong góc nhỏ chật hẹp bí mật, nơi trái tim là trần bảo vô giá nhưng đồng thời cũng là đau đớn thống khổ tận cùng.

Bên tai nghe thấy những âm thanh huyền ảo khó chịu, từng tiếng từng tiếng ồn ào như búa tạ giáng vào tường thành, làm đầu óc ảm ảm như nhói, cực lực phiền hà.

Tôi nhú nhú cặp mày mỗi mét, háp háp gắng gượng mấy lần, chỉ thấy một mặt trống rỗng trắng xóa tới đau mắt, lờ mờ lờ mờ mãi vẫn như cũ không nhìn ra được cái gì với cái gì.

Tôi có cảm giác trì độn, cứ mở to mắt trần trần nhìn thẳng phía trước hồi lâu, cảm thấy ngay đến tâm trí cũng đông đặc lại, quện thành thứ chất keo sền sệt muốn đổ bệnh.

Màu trắng kia là trần nhà hay bầu trời?

Sau đó mắt chớp một cái, thanh tỉnh mấy phần, nhúc nhích một chút liền ngồi thẳng dậy, đập vào mắt là cả một khoảng không gian rộng lớn, một bức tranh hoa cỏ sống động rực rỡ tới hút hồn.

Loại cây thảo này chỉ sinh sôi nảy nở ở những vùng đất có khí hậu trong lành mát mẻ. Ở những nơi núi cao mây mù như chiếc khăn voan mềm mại uốn lượn, bao phủ quanh năm thứ không khí thanh lương.

Những đoá hoa kiêu dẳng đơn giản nhưng màu sắc long lanh như những ‘tinh linh’ luôn ẩn mình giữa rừng sâu núi thẳm, giữa non nước mây trời. Cả một biển hoa đua đua khoe khoang theo gió hây hây, dưới thứ ánh sáng lạnh lẽo trong treo muốn lóa mắt, vẻ quyến rũ vô hạn làm phạm nhân nghiêng mình kính cẩn.

Màu trắng muốt thuần khiết tinh khôi chiếm đại đa số, mỗi lần có đợt gió lùa tới, thảm hoa lại rung rinh như vẫy chào, khi mạnh mẽ như sóng nước nhấp nhô, khi yên ả như mây trời lưu động. Sắc tím yêu kiều mị hoặc kề cận sắc trắng càng làm chúng cực lực nổi bật, và màu đỏ rực rỡ long lanh tựa như tấm mầu kia, chúng nhả nhả ở khắp mọi nơi càng tăng thêm vẻ diễm lệ khó tả, một thiên đường hoa thơ mộng lưu kéo bất cứ ánh mắt kẻ nào.

Đây là một loại ‘thần dược’ có thể chữa được nhiều bệnh. Nhất là khi điều chế nó thành dạng bột phấn, hút vào làm cho tinh thần con người lâng lâng thư thái, quên hết mọi mệt ưu phiền, còn có thêm thật nhiều sức mạnh để hoạt động liên tục không biết mệt mỏi suốt cả ngày.

Đây là, một cánh đồng Anh Túc trải dài miên man, rộng bát ngát bạt ngàn.

Tôi đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ bập bênh, bên cạnh có đặt thêm một bàn nhỏ, trên để...một cái ô gỗ đen tuyền thiết kế thật ấn tượng, chỗ tay cầm tinh tế khắc dòng chữ nhỏ “Ưu Đàm-Tước Hoà” và một thanh đao bạc ngắn.

Tôi run rẩy vươn tay chạm tới, rút thanh đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao trắng đục như sữa, ẩn hiện một dải cầu vồng ngũ sắc. Gắn tay cầm, quả có dòng chữ tinh xảo “Ưu Đàm-Tước Hoà”

Nguyên vẹn như mới không chút tổn hại. Không phải bị gãy rồi sao?

“Mặc Minh, đây rồi?”

Một giọng nữ nhân mềm mại nhẹ nhàng cất lên. Tôi giật mình quay phắt lại.

Trên tay nữ nhân xinh đẹp bê một bộ ấm trà và bánh điểm tâm.

Gương mặt thiếu nữ 16, 17 tuổi tươi sáng trong trẻo còn toát lên thần thái vừa thông minh khả ái vừa bình thản thành thực.

“Uống chút nước nào, thật phục anh có thể ở ngoài này ngủ suốt một ngày một đêm.”

Dứt lời nữ nhân có gương mặt y hệt Bách Lý Thiên Hương đặt khay xuống, tự động rót nước.

“Về mặt ngăn ngó ngó gác đó là thế nào?”

Cô gái phì cười thoải mái, gương mặt rạng rỡ bừng sáng, so với Bách Lý Thiên Hương phiên bản nữ vương ngạo kiều hiện thực nào đó ngoài kia thì đáng yêu bội phần. Cô thông thả nhấp một ngụm mới nói tiếp.

“Anh đi suốt 3 tháng, vừa trở lại liền giam cầm cả tuần ở trong phòng luyện dược. Hôm qua rời phòng lại chạy liền sang đây ngủ một mạch tới giờ. Bảo hại bao người lo lắng.”

Tôi mơ hồ chớp mắt, không hiểu gì hết.

“Ban nãy Tần thúc gặp nhờ em nhắn lại, bảo anh không có việc gì hay có việc gì thì cũng phải về gặp người nhà, trước tiên nói rõ một câu trái phải rồi muốn trốn đi đâu thì trốn.”

Tôi cảm thấy đầu mình đau nhức khó chịu, sau đó giật mình đứng phắt dậy.

Tôi nhớ rõ rằng mình đi xuyên vào tấm màn mây kia để đến với địa cung Sơn Thần, như thế nào lại ngồi mộng mơ ở đây?

Quan trọng hơn, Ô Nha đâu? Bạch Ngân đâu? Tôi nhủ mảy thật sâu, tập trung tinh thần lực, Hắc Hồn và Ưu Đàm, hai tên đó kết nối mật thiết với tôi qua thần thức, rêu gọi vài lần cũng không thấy âm thanh nào hồi đáp.

Càng kỳ quái là, trên cổ tay không hề thấy ấn ký khế ước với Ưu Đàm.

Tôi cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt, ba lô đeo sau lưng cũng biến mất tự lúc nào, hàng loạt chuyện kỳ lạ nhắc nhở tôi tỉnh táo.

Nhìn phía sau, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Trước mặt là một nhóm cây mọc chen chúc vào nhau, cao sừng sững thành cụm trải dài cả chục trượng, màu vàng rực rỡ chói lọi tới mức như thể đám lá um tùm xum xuê kia được dát hoàng kim lên, xa hoa đến cực điểm, huy hoàng đến hoang đường khiến người ta hít thở không thông.

So với cây Ngân Hạnh mấy trăm năm tuổi ở nhà bố nuôi, thật chẳng khác nào cộng giá đồ bì với chân giò.

Trên mặt đất trải đầy lá rụng như thể chưa bao giờ được người ta quét dọn, những chiếc lá nhỏ xinh theo gió nhẹ thổi la liệt bay đầy trời, có dáng vẻ tựa như những cánh quạt tung mình múa lượn, tựa như những cánh bướm lặng lẽ đậu lại nghỉ ngơi.

Tôi vô thức bước tới. Đây là một gốc cây mẹ khổng lồ, một thân cây được tập hợp từ vô số cây con, khí thế linh thiêng cao quý không cho phép khinh nhờn, cảm nhận một cỗ uy pháp nhẹ nhàng lưu động trong khí nhắc nhở phạm nhân chừng mực kiêng kỵ.

Tôi không hề biết Ngân Hạnh lại có vẻ ngoài khoa trương tới vậy. Nó vừa sa hoa kinh diễm vừa đồ sộ choáng ngợp, lần đầu nhìn thấy nó ắt hẳn ai cũng đều bị làm cho chấn động. Những gốc cây như dính chùm vào nhau, kín kẽ không tách rời chính là đám rễ khí xuất hiện ở những cây Ngân Hạnh ngàn năm tuổi trở lên, và để chúng có thể phát triển kinh hải tới mức này, ắt hẳn cũng tốn thêm vài ngàn năm nữa là ít.

Dưới gốc cây, là một gian nhà gỗ đen tuyền kiểu dáng trần ngập hương vị cổ xưa, đặt bên cạnh thứ có kích thước vĩ đại, trông nó nhỏ bé vô cùng...khung cảnh cực kỳ hoài niệm, trong tim thổn thức nói không ra tư vị cảm xúc, mọi thứ...tựa như lạc vào cõi mơ.

Đột nhiên trước mắt hiện ra một bàn tay quơ qua quơ lại.

“Mặc Minh, anh sao thế?”

Giọng nói quan tâm và gương mặt lo lắng của kẻ chắc chắn không phải Bách Lý Thiên Hương khiến tôi có cảm giác IQ của mình giảm sút ghê gớm.

Bách Lý Thiên Hương tuyệt đối không có vẻ mặt ôn hoà dễ chịu vậy.

“Cái vẻ mặt vừa bàng hoàng hoảng hốt vừa bi ai thương cảm như lâu lắm mới nhìn lại nơi mình sinh trưởng là sao?”

Câu nhận xét tinh ý của cô làm tôi càng đỡ đỡ gần ngất ngốc.

Nơi sinh ra và lớn lên? Ở đây?

Cô ta nhìn vào ngôi nhà, vào một cánh cửa đóng im ỉm, than thở.

“Anh đi được mấy bữa thì Dạ ca cũng rời khỏi Ấn Linh cốc, cũng chỉ về sau anh mấy ngày...”

“Dạ ca về rồi cũng không nói không rằng tự giam mình ở trong gian mật thất, chưa từng đi ra cũng không ai dám gõ cửa...”

“Haizz, những lúc Dạ ca đóng cửa rên kiêu ai cũng không dám lại gần làm phiền. Hôm nay tròn 10 ngày, trước giờ chưa từng lâu như thế... chắc cũng sắp ra.”

Tôi khép khép mở mở miệng mấy lần, cảm thấy mình chắc sắp điên rồi. Mười vạn câu hỏi cần giải đáp, nếu thốt ra không biết có dọa sợ cô ta. Không đúng, sẽ khiến cô ta nảy sinh ngờ vực rồi dứt khoát nhốt tôi lại tra khảo.

Nghĩ nghĩ, biết mà đầu không hỏi kẻ biết thì quá ngu. Xem cô ta bộ dáng thân thiết đơn thuần, chắc không biểu lộ bộ mặt quá đáng lắm đâu.

Cuối cùng cũng nặn ra được một câu.

-Xin hỏi...cô tên là gì? Người trong phòng đó là ai? Ân Linh Cốc là ám chỉ nơi này sao?

Quả nhiên nhận được gương mặt sững sờ kinh nghi, sau vài giây cô ta không ghim được phì cười vui vẻ.

“Mặc Minh, anh sao đột nhiên hôm nay lại tỏ vẻ hài hước? Tuyệt đối không thích hợp đâu. Thật là cười chết người.”

Tôi im lặng thờ dài. Không thích hợp sao cô còn cười nổi.

Cô ta cười ngoặt ngoẹo một lúc thấy biểu cảm tôi nghiêm túc có thừa, tự động tắt tiếng lau nước mắt. Chằm chằm nhìn tôi từ đầu tới chân mấy lượt rồi nhấp một ngụm trà, giọng điềm đạm.

“Được rồi, không đùa nữa. Anh là Tần Mặc Minh, trưởng tộc Tần gia phải không?”

Tôi nghe cô hỏi lại, cảm thấy như bị say sóng. Cái gì mà trưởng tộc Tần gia? Trời đất quỷ thần ơi, trưởng gia tộc là cái chức vụ nặng nề trọng trách như thế nào? Tại sao tôi một chút cũng không mường tượng hình dung ra? Nhưng mà mấy giây sau vẫn gian nan gật nhẹ thừa nhận.

Cô gái lại hoà nhã nói.

“Vậy được rồi, còn tưởng ngay đến tên mình cũng quên bèn mất vậy thì cũng quá thất bại. Tần Mặc Minh đừng quên anh là một y sư, có bệnh thì tự chữa. Đừng có bất thành linh lên con làm người khác trở tay không kịp.

Ta là Âu Tình Kiếm, chính là em gái của người bên trong kia, Âu Tử Dạ, trưởng tộc Âu gia. Người đó, từ bé đến lớn người vẫn thường tranh giành sủng nịnh cùng ta, như cái đuôi suốt ngày chạy theo. Vậy mà người không nhớ?”

Tôi há há đóng đóng miệng, như cá lên bờ ngáp ngáp không khí mà tắc tiếng trong họng. Thật sự ù ù cạc cạc rồi.

Tôi là một y sư? Trời đất quỷ thần ơi, ngay đến thảo dược thông thường chắc gì đã nhận biết nổi?

Âu Tình Kiếm? Quả nhiên không phải Bách Lý Thiên Hương, vị đại tỷ kiêu ngạo cao lãnh kia sao có được vẻ nhu mỳ yếu điệu này được.

Âu Tình Kiếm mỉm cười nhã nhặn.

“Thế nào, chấm dứt màn giả ngây giả ngô được chưa? Nếu không còn việc gì tốt nhất người lên trở về Trường Sinh Điện một chút!”

Tôi ngẩn tò te, Trường Sinh Điện? Có phải cụm từ này liên quan mật thiết tới vấn đề luyện đan trường sinh? Là công việc của các phương sỹ, nơi giúp hoàng đế kiểm các thảo dược thần thánh nhằm kéo dài tuổi thọ, tìm đủ loại kỳ thú quý hiếm, chế đủ loại phương thuốc đặc biệt.

“Không nói chuyện với đồ dở hơi nhà người nữa, ta còn có việc của mình. Người cứ ở đây mà từ từ ngẫm nghĩ.”

Lời nói nhàn nhạt vừa dứt cô ta liền xoay thân bỏ đi. Đi được mấy bước chợt dừng lại, dường như chợt nhớ ra vấn đề gì đó, quay lại. Cặp mắt đẹp long lanh nhìn tôi, ẩn chứa dịu dàng tha thiết rồi lúng túng dời đi, hàng mi e lệ rủ xuống, ánh nhìn ngại ngùng lảng tránh mà hai gò má thoáng ửng hồng có chút bẽn lẽn xấu hổ, toàn thân toát lên khí chất thực nữ thướt tha.

“Tần Mặc Minh có hồ đồ cũng đừng quên ngày trọng đại một tháng sau.”

Cô ta ngước đầu nhìn, chạm vào ánh mắt tôi thì có chút không tự nhiên, nhắc váy xoay thân chạy mất.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo, chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào? Một tháng sau là sự kiện gì? Cô làm ơn đừng tung thông tin cái kiểu lấp lửng khiến người ta vô đầu bứt tai. Úp úp mở mở kiểu đó không bằng đừng khơi mào ra, tôi sẽ cực kỳ cảm kích.

Tôi cũng không ủ rũ lâu, phía sau vang lên tiếng động mở cửa.

Toàn thân tôi trấn động, cực lực khấn trương cùng hồi hộp mà cứng nhắc quay người lại.

-Mặc Minh.

Giọng nói rất đỗi thân quen, dù âm điệu không lạnh lùng khô khốc nhưng đúng là chất giọng của Âu Tử Dạ.

Trên tay người đó cầm một hộp gỗ nâu đỏ, hoa văn đánh bóng mềm mại như mây trôi nước chảy. Một mùi thơm dễ chịu từ vỏ gỗ lan tới.

Nửa người anh ta để trần lộ ra lồng ngực màu lúa mạch sáng bóng cùng sáu khối cơ bụng rắn chắc. Những khối cơ hấp dẫn đường cong ưu mỹ mang theo sức mạnh nam tính, khung xương đơn giản là hoàn hảo tới mức không chê được. Trên da thịt săn chắc khoẻ mạnh giọt giọt mồ hôi nhỏ xuống, theo lồng ngực to lớn từ từ lăn chảy, biến mất bên trong đai quần vây quanh hông.

-Mặc Minh, lúc ta trở về lại thấy người đóng cửa phòng luyện được, đoán chắc thứ đồ người muốn tìm đã có. Bây giờ lại thấy người xuất hiện ở đây, có phải đã điều chế thành công?

Tôi ngây ngô cười khan hai tiếng. Điều chế cái quỷ gì?

-Ấu Tử Dạ?

Ấu Tử Dạ nhìn tôi, người này đồng tử đen nhánh sáng trong, linh động mà thấu triệt, ánh nhìn bình lặng điềm đạm, tựa như sâu xa đến tận cùng gốc rễ, tựa như minh bạch thấu tận tâm can. Trầm ổn của đối phương như một ngọn núi sừng sững không bao giờ sụp đổ, ung dung của đối phương tựa như mạch nước ngầm, lặng lẽ chuyển mình trong lòng đất, tuần hoàn bất tận, vô biên không ngừng...

Người này nếu quả thật là Ấu Tử Dạ cũng không có gì là không tốt.

Ấu Tử Dạ lúc trước tôi tiếp xúc là dạng người gì? Quanh quần bao bọc quanh thân anh ta là một loại khí tràng rất ư đặc biệt, thứ hắc ám tràn ngập hơi thở tử vong hung hiểm, loại uy áp cường thế không cách gì chống đỡ.

Biểu tình vừa giống sự thờ ơ lãnh đạm của kẻ từng trải qua vô số thăng trầm, chán ghét thói đời giả dối mà sống tách biệt với con người, sự tuyệt tình nhẫn tâm thâm tận cốt tủy, hạ sát không chút chần chừ khoan nhượng, đồng thời bao gồm cả khí chất uy quyền của vương giả cao cao tại thượng.

Rõ ràng là một kẻ dùng dụng bàng quan với cuộc sống, lại tha thiết truy lùng vì một thứ hư hư thực thực mà không tiếc trả giá, chỉ biết tiến về phía trước, bỏ mặc kẻ phía sau, dấn sâu vào khôn cùng hiểm nguy trùng trùng.

-Chúng ta đi thôi!

-Đi đâu?

-Thần Sinh điện.

Tôi vội vã thu dọn Ô Thiên Hà và thanh kiếm, chạy theo. Đầu chợt ngoái lại, khung cảnh thân thiết có chút lưu luyến không nỡ dời tầm nhìn, không muốn rời đi.

-Ấu Tử Dạ, đó là nhà của anh?

Ấu Tử Dạ dừng bước, nhìn tôi bằng ánh mắt nghiền ngẫm.

-Mặc Minh, trên đường đi tìm đá ngũ sắc tiện thể để quên nào ở đâu đó sao?

Tôi tròn mắt nhìn anh ta, căn bản người này không phải Ấu Tử Dạ đúng không? Cái tin tức quỷ quái hoang đường đó là gì?

-Đá ngũ sắc? Có phải anh đang nói tới thứ Nữ Oa dùng để vá trời.

Ấu Tử Dạ gật nhẹ xác nhận, chậm bước nhả lời.

-Truyền thuyết kể rằng, trụ trời bị gãy đổ, nước của thiên đình rơi xuống trần gian. Bất Chu Sơn đã sụp, bầu trời thiếu đi chống đỡ, Nữ Oa phải dùng 1 chân của Thần Ngao để làm trụ gánh vác tạm thời. Từ lúc đó nhân gian tránh được con thảm họa hủy diệt. Nữ Oa vì muốn vá trời đã luyện ra 36501 viên đá ngũ sắc, sau đó sử dụng 36500 viên dùng để vá trời, trừ lại một viên. Người nói đã tìm thấy thông tin về thứ đó, liền rời khỏi Ân Linh Cốc, mà ta cũng có nhiệm vụ trọng đại cần ra ngoài tìm nguyên thạch, cho nên không đi cùng người được...

Nói xong anh ta lại dừng bước nhìn tôi.

-Ta tìm thấy thứ mình được giao, cũng đã hoàn thành xong nó...

Tôi thật lòng tình nguyện muốn tin tưởng người này là đang giả mạo Ấu Tử Dạ. Thứ xuất hiện trong truyền thuyết nhưng anh ta nói tôi đã đi tìm được nó về, còn phôi chế xong rồi? Tôi thật sự nên tin tưởng tin tức phi lý này sao?

Nhìn hộp gỗ hình chữ nhật trên tay anh ta, không biết bên trong chứa dị bảo gì, nhưng có thể khẳng định đây chính là thứ anh ta vất vả truy tìm rồi mang về rèn luyện. Chỉ chỉ vào đó.

-Vậy chúng ta chuẩn bị tới Thần Sinh điện là?...

-Đương nhiên là để làm lễ ra mắt bảo vật cho các trưởng lão biết...Cho nên trước khi tới đó chúng ta sẽ ghé qua Trường Sinh Điện của người...

Tôi nhếch mép. Cái gì mà Trường Sinh Điện của ta, đến đây làm gì cơ chứ? Toàn những thông tin khiến người ta lú lờ. Thật giả lẫn lộn càng làm người nghe như lạc vào sương mù.

- Xin hỏi, Âu Tử Dạ, người có phải là hậu nhân của Âu Dã Tử không?

Âu Tử Dạ chăm chú quan sát vẻ mặt tôi mấy giây, lại đảo bước chậm rãi, tựa như tôi hỏi một vấn đề không có gì lấy làm khó hiểu, tựa như anh ta nói về một câu chuyện bình thường không quan trọng.

- Không, chỉ là truyền nhân. Lão tổ sư ngài ấy không thể không tử, cuối đời gần như xa lánh phạm trần mà tuyệt tích, lại nhận một thường dân sống trong thâm sơn cùng cốc làm đệ tử, tuy không có tư chất thiên phú như hai vị đồ đệ đỉnh đỉnh đại danh, nhưng được cái bản tính hiền thuận lại chịu khó cầu tiến... Sau khi lão tổ sư tạ thế, để tạ ơn vị đồ đệ tự nhận mình họ Âu... chúng ta chính là hậu nhân của ông ấy...

Tôi có chút lấy làm khó tin, bản tính này rõ ràng dễ dãi hơn Âu Tử Dạ kia mấy lần. Cái kẻ kia miệng như ngâm keo, cạy thế nào cũng không mở. Thật sự là hai người phải không?

Tôi lục tìm trong trí nhớ, Vân Thái lúc trước từng nói. Chu Vũ Vương Cơ Phát không ngừng tìm kiếm tung tích của Tru Tiên Tứ Kiếm nhưng không được, nghe nói do người tìm không đủ năng lực. Cho nên mới phải đợi đến thời Tần, khi truyền nhân của Âu Dã Tử, tộc trưởng đời thứ 6 ra đời là Tước Hoả, người hoàn thiện thêm kỹ nghệ luyện kim, nâng cấp bậc đúc kiếm nên một tầng cao mới mà không một vị đúc kiếm sư nào thời đó sánh kịp. Người ấy không những có khả năng cảm ứng vị trí phong ấn của tứ kiếm mà còn phá bỏ được kết giới bảo vệ.

Tôi nhìn chăm chú Âu Tử Dạ, cổ họng khô khốc, nuốt nước miếng mà cảm thấy đau rát. Do dự đắn đo mãi rồi cũng chột dạ hỏi.

- Âu Tử Dạ... anh là tộc trưởng đời thứ mấy?

Âu Tử Dạ ném cho tôi ánh mắt xem thường, nhưng lại không hề có chút xú lực sát thương, hỏi vặn lại.

- Mặc Minh, rốt cuộc có còn biết lão tổ tông của mình là ai không đó?

Tôi gãi đầu, cười ngốc ngốc.

- Thịnh chỉ giáo.

Âu Tử Dạ lại tặng tôi vẻ mặt ghét bỏ song cũng chẳng thể gây ra nổi một tí sức ép nặng nề nào.

Tôi cười ha ha trong đầu. Đây nhất định tuyệt đối không phải Âu Tử Dạ mà tôi quen biết.

Âu Tử Dạ thốt ra.

- Tần Việt Nhân...

Tôi vô thức nhắm lại rồi thăm rà soát trí não. Biển Thước họ Tần tự Việt Nhân, là một thầy thuốc trứ danh thời Chiến Quốc. Ông được xem là danh y đầu tiên được sử sách ghi chép lại tiêu sử cũng như nhiều điển tích trong các thư tịch của lịch sử Trung Quốc. Thậm chí còn đồn thổi rằng ông chính là 1 vị thần y sống vào thời Hoàng Đế.

Tôi gian nan mở miệng.

- Tôi là... truyền nhân...

- Không phải, là hậu nhân.

Âu Tử Dạ kiên nhẫn sửa lại, bổ sung thêm.

- Là tộc trưởng thứ 5 của Tần gia.

Tôi ôm đầu, thật sự muốn hét lớn. Muốn leo lên chức trưởng gia tộc bộ dễ dàng đơn giản lắm sao? Trông tôi mới bao nhiêu tuổi mà đủ bản lĩnh chỉ tay chống hông ra lệnh cho một đám chạy ngược chạy xuôi.

Sau đó phát hiện trên hai tay đều cầm đồ, ngỡ ngác nhìn chúng, đúng lúc đó đột nhiên trời đổ mưa.

Con mưa không lớn, lất phất như dẹt tơ. Theo bản năng vội vàng mở ô ra, Âu Tử Dạ cũng xán lại gần. Sau đó mưa trở lên nặng hạt, rào rào trút xuống, không gian mờ ảo hơi lạnh quẩn quanh, con đường mòn rải đá sỏi va chạm với những hạt mưa, phát ra âm thanh rầu rĩ.

Tôi vừa bước vừa mãi miết ngược nhìn bầu trời lấp lánh ngàn vạn tinh tú bên trong tán ô. Bất chợt nghiêng đầu nhìn sang, lại thấy Âu Tử Dạ cong môi nhẹ cười đối lại. Nụ cười nhẹ nhàng lại lắng đọng, ánh mắt trong suốt thanh thuần, vừa cương nghị trầm ổn vừa ấm áp dịu dàng.

Tôi vui vẻ xoay xoay tán ô, thoải mái quá mà buột miệng.

- Ô Thiên Hà này vì sao tôi có?

-Tần Mặc Minh.

Một giọng nói không lấy làm vui vẻ gì cất lên, có chút buồn bực mắt mắt.

-Vậy người nói xem, thanh đao người cầm kia là từ đâu mà ra?

Anh ta nói thế chứng tỏ anh ta biết? Tôi thật sự quá bất ngờ về chuyện này. Trong lòng không tránh khỏi rục rịch hưng phấn, kích động tới mức chỉ muốn cầm lấy cổ áo anh ta điên cuồng lay mấy cái ép anh ta phải ngay tắp lự nhả lời.

Tôi nghiêng đầu, nhớ lại lời Mạnh Chương từng nói.

-Ô Thiên Hà được làm từ Mộc Xà Thụ, vạn thụ chi vương, 3 ngàn năm hoa khai, hoa gọi hoa Ưu Đàm?

-Không sai.

Âu Tử Dạ mỉm cười gật nhẹ, tôi nhìn có chút ngốc lăng.

-Cũng chính vì vậy, sau khi làm lễ thành niên, nó trở thành tên tự của người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 32: Huyền Cảnh

-Cũng chính vì vậy, ở lễ trưởng thành, người được ban tên tự là Ưu Đàm.

Tôi nghe được lời nhận định này, cảm giác như thoát khỏi ô sương mù nhưng đồng thời lại lọt vào một con đường mê cung ngoằn ngoèo.

Chúng tôi chậm rãi sóng bước, mưa không có dấu hiệu dừng lại song cũng giảm bớt cường độ. Mưa nhảy nhót lên lá hoa phát ra âm sắc reo vui hơn hờ, một vài tia sét nhá nhem ẩn hiện.

Chất giọng trầm lắng dày dặn, thanh âm thấp thoáng như gió thoảng vút qua, như sóng mây lãng đãng, lại như mạch nước ngầm không ngừng thấm thấu vào lòng người.

-Hôm đó trời cũng đổ mưa lâm thâm, tiếng sấm rền rĩ như lúc này, một tia sét giáng xuống như lôi long tức giận, đánh vào thân cây hiên ngang trụ vững suốt mấy ngàn năm. Một nhánh cây chịu đựng không nổi, gãy xuống bốc cháy. Sau khi lớp vỏ ngoài bị đốt cháy hết, đám lửa lại tàn dần, lộ ra lớp lõi cứng rắn như thiết thạch, lỏng lẻo như lân tinh.

Ta mang chúng tôi giao cho Mặc gia, tuy bọn họ chuyên về khôi lỗi nhưng thiết kế mấy đồ dùng gia dụng càng không vấn đề gì. Quan trọng hơn, đây là một khối gỗ Mộc Xà thụ quý hiếm khá lớn. E rằng cả dương gian rộng lớn, cũng chỉ còn một cây đơn độc duy nhất tồn tại lại được hai gia tộc chúng ta liên thủ bảo vệ.

Một miếng lớn như thế nếu chế tạo thành Ô Thiên Hà xong ắt hẳn cũng còn dư ra khá nhiều. Mạnh Chương nói qua, gia tộc gã là người làm ra nó, sở hữu nó, truyền thừa tới tận đời gã, thế là thế nào?

-Nhưng không có ấn ký của Mặc gia?

-Ừ, đó là điều kiện để họ được toàn quyền sử dụng thứ còn dư thừa lại.

Tôi cảm thấy bao tử mình nhộn nhạo. Sau đó như thế nào rơi trở lại Mặc gia? Là bị cướp giật mất, hay đánh rơi lạc mất? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

-Âu Tử Dạ, anh lạm dụng quyền lực để độc chiếm khối gỗ kia cho mục đích cá nhân?

-Nhớ lúc người nhận nó từ tay ta, cũng không có nói như vậy. Vừa nhìn mắt đã sáng bừng, còn là yêu thích không rời tay.

Một câu hỏi hột đậm đậm của anh ta làm tôi cảm nín.

-Vậy...Thanh đao bạc này?

-Ta làm dùng rất thuận tay?

Tôi gian nan gật nhẹ. Âu Tử Dạ nhẹ cười phản tiếp.

-Ta vẫn biết mà, người cứ luôn kè kè mang nó bên cạnh tôi ngày.

Mặc Gia trong lời Âu Tử Dạ liệu có phải chính là nhắc tới một tổ chức đạo giáo do Mặc Dịch, hiệu xưng Mặc Tử sáng lập. Nghe nói các đệ tử đời sau kế nhiệm được xưng là Cự Tử. Thời Tần, Mặc Gia là gia tộc đứng đầu của Bách Gia Chư Tử, là một lực lượng chống Tần vương.

Mặc Gia còn chuyên về cơ quan thuật, nghe đồn là đối thủ của Công Thâu Gia. Nếu gã Mạnh Chương quả thật là hậu nhân của Mặc gia, thì cũng quá buồn cười, bởi vì gã lại là Triệu Hoán Ngự Thủ Sư. Trong khi gã Thuần Vu Chấp Minh lại là kẻ kế thừa khả năng không chế khôi lỗi.

Về phần Công Thâu Gia, có thuyết cho rằng họ là hậu duệ của Công Du Ban, là một gia tộc được Tần vương xem trọng, giao cho trọng trách quản lý Vạn Lý Trường Thành và xây dựng địa cung Lăng Tần Vương có quy mô vĩ đại nhất lịch sử cổ đại Trung Hoa.

Công Du Ban, vì ông là người nước Lỗ nên còn gọi là Lỗ Ban. Có thể xem ông là tổ sư về kiến trúc xây dựng cũng như thợ thủ công. Tôi cười thầm, tên Công Du Giám Bình đó cũng họ Công Du nha, mặc dù là một Vong Linh Sư.

Nghĩ đến đây tôi chợt giật mình dừng bước. Mạnh Chương, Giám Bình, Chấp Minh, nếu có thêm một cái tên nữa là Lăng Quang...đây chẳng phải chính là nhắc những cái tên khác của Tứ Tượng - Tứ Thánh thú?

Tôi vỗ trán một cái u oán. Mạnh Chương lù lù đeo mặt nạ rỗng suốt ngày đấy thôi. Tên Giám Bình không phải cũng đeo mặt nạ Bạch Hồ sờ sờ ra đấy, không những thế toàn thân còn mặc tuyến trắng nhá. Duy tên Chấp Minh chính là vị thần thú Huyền Thiên Trấn Vũ đại diện cho sắc đen thì không thấy đeo mặt nạ. Có điều mấy cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là...Mấy cái tên này là vô duyên vô cớ được đặt cho bọn họ...Liệu có phải trùng hợp hay là...Phải như thế nào đó mới được kế thừa?

Chúng tôi đi qua một cây cầu gỗ bé nhỏ bắc ngang qua con mương trong vắt soi thấu đáy, vô số cá to cỡ 1, 2 kg bơi lội tung tăng thành đàn thành thoi, nước râm rì chảy mang theo những phiến lá úa vàng đi xa.

Trước mắt hiện ra liên tiếp vô số ngọn đồi, điều đặc biệt ấn tượng ở đây là, chúng như những bậc thang. Chúng tôi vừa chậm rì rì sổng bước vừa lặng lẽ thăm quan sát. Những ngọn đồi bậc thang này đa số uốn lượn mềm mại quanh co dẫn lên trên, hầu hết không quá cao quá dốc. Một số ngoai lệ dựng đứng đi lên cao mãi như muốn vươn chạm trời xanh, rồi thoải thoải đi xuống thật sâu tạo thành một lòng chảo.

Khắp nơi nơi là khoảng không gian thoáng đạt vô cùng rộng lớn, khoa trương tới mức che phủ hết đường chân trời là một thảm thực vật xanh tươi mơn mơn. Quét mắt một vòng, cũng chỉ thấy xen lẫn cây bụi mọc chi chít kín kẽ dày đặc như một tấm thảm nhưng âm áp là những cây thân gỗ như tán ô che nắng mọc sát lối đi, thỉnh thoảng thấp thoáng một vài tòa kiến trúc nho nhỏ.

Khai khẩn ruộng bậc thang là cả một quá trình lâu dài và tốn nhiều công sức.

Tuy nhiên lại có thể từ đó tạo nên các triền ruộng tựa như những bức tranh nghệ thuật hoành tráng kỳ vĩ treo trên các sườn núi. Những thửa ruộng được kiến tạo độc đáo đến mê người, bậc trên so với bậc dưới chênh nhau độ 0,5m, chúng lớp lớp tầng tầng ôm quanh những quả núi trùng điệp nhấp nhô. Không gian gió mát lưu động, mang theo hương thảo mộc thoang thoảng dễ chịu và mùi đất ngai ngái.

-Trường Sinh Điện gì đó ở đâu?

Tôi căng mắt ngó quanh. Âu Tử Dạ cười cười.

-Đây là ruộng trồng thảo dược, phải đi thêm một canh nữa mới đến.

Trên cánh đồng rộng bát ngát bạt ngàn như thế, cũng chẳng hề thấy một nhân công nào lúi húi nhỏ cò bắt sâu. Có lẽ do trời đang mưa rì rầm đi.

-Vậy mỗi ngày, có phải anh sẽ chạy đi chạy lại từ Trường Sinh Điện về nhà?

Âu Tử Dạ lắc nhẹ.-Không phải ta, là người. Ta rất ít tới.

-Tôi rảnh rồi lắm sao? Mỗi ngày còn dư thời gian tinh lực để chạy tới chỗ anh làm gì?

Âu Tử Dạ hí mắt lại.

-Hôm nay không phải người cũng là tự ý chạy tới chỗ ta đấy thôi?

Tôi cạn lời, ảo não im lặng, tự kỷ xoắn quẩy một lúc, rồi suy tính vẩn vơ một đường dài.

Tôi thật không tài nào hiểu nổi sao sự tình lại đột ngột chuyển biến theo cục diện mộng huyền không tưởng thế này. Nếu là ảo cảnh, thì cũng quá chân thực, này gió này đất, này cây này cỏ, dùng mắt để nhìn dùng mũi để ngửi dùng tay để sờ, có thứ nào cảm nhận mà không xác xác thực thực. Đến tột cùng là thứ “cao nhân” gì chi phối tác động lên hiện trạng này?

Nếu mọi thứ thật chỉ là ảo ảnh huyền hoặc ra, vậy bản thân tôi tương tác lên chúng thì sao? Vừa nghĩ xong thì đã chạm lên bắp tay Âu Tử Dạ. Cảm nhận độ ẩm dưới da thịt đàn hồi...Chỉ cần nhìn thấy Âu Tử Dạ, tự nhiên trong lòng nảy sinh một cảm giác tín nhiệm, dường như được khơi dậy từ trong tiềm thức nên rất khó lý giải, như là đối với người nhà.

Mọi chuyện trên trần thế này vẫn thường phát sinh như vậy sao? Liệu mạng muốn biết việc đó như thế nào xảy ra, truy truy tìm tìm cả đời cũng chưa chắc như ý nguyện, thế mà, cái gì cũng đều không chuẩn bị, ngờ ngợ ngạc ngạc dần thân, sự tình liền cứ thế mà diễn ra.

Chờ đợi, tìm kiếm, lại chờ đợi, lại kiếm tìm.

Lập đi lập lại, như một vòng luân quần không lối thoát, không thể ngừng lại.

Ký ức chìm chìm nổi nổi, như một con tàu mất phương hướng dập dềnh lênh đênh trên biển, mãi cũng không về được bờ.

Truyền thuyết Trung Hoa thường nhắc tới những thanh kiếm linh thiêng bất bại, chém sắt như bùn được rèn từ một loại thiên thạch, từ đó cho phép chủ nhân của nó có được ưu thế siêu nhiên hơn bất kỳ đối thủ nào đương thời. Việc chế tạo một thanh kiếm như vậy kỳ thật nghe có vẻ ngoài tầm khả năng của công nghệ cổ xưa lạc hậu.

Vì thế kiếm của Âu Dã Tử rất tự nhiên mà trở thành huyền thoại cho người hiện đại tôn sùng thành kính.

Vào năm 1965 nghe nói người ta đã đào được một thanh kiếm bằng đồng, dù bị chôn sâu dưới đất hơn 2.000 năm vẫn cực kỳ sáng bóng chẳng một chút han gỉ, chứng tỏ trình độ rèn kiếm của các nghệ nhân thời đó đã rất điêu luyện.

Trong một cuộc khai quật khảo cổ tiến hành tại công trường xây dựng kênh dẫn nước thứ hai cho hồ chứa sông Chương ở Kinh Châu, Hồ Bắc, người ta đã phát hiện ở Giang Lăng trên năm mươi ngôi mộ cổ có niên đại thời Sở quốc. Kéo dài từ giữa tháng 10 năm 1965 tới tháng 1 năm 1966, cuộc khảo cổ đã thu được trên 2000 đồ tạo tác trong đó đáng chú ý nhất là một thanh kiếm bằng đồng. Thanh kiếm này được tìm thấy vào tháng 12 năm 1965 tại một ngôi mộ cách Đinh Nam, kinh đô cũ của nước Sở khoảng 7 km, nó được đặt trong bao kiếm bằng gỗ sơn mài cạnh một bộ xương người. Sau khi rút kiếm ra khỏi bao, người ta thấy thanh kiếm vẫn còn sáng bóng bất chấp việc nó nằm trong một ngôi mộ ngập nước ngầm có niên đại trên 2000 năm.[1] Khi thử nghiệm độ sắc bén của thanh kiếm, các nhà khoa học thấy nó vẫn dễ dàng cắt đứt một chồng chùng hai chục tờ giấy.

Trên một mặt của lưỡi kiếm, người ta tìm thấy 8 chữ được viết theo lối “điều trùng văn” là thứ chữ chuyên dùng để khắc triện thư rất khó đọc. Sau này người ta đã giải mã được 8 chữ là “Việt vương” - “Vua nước Việt” và “tự tác dụng kiếm” - “kiếm tự làm để dùng”.

Các nhà sử học cho rằng đó là là tên của Câu Tiễn (496 TCN - 465 TCN), vị vua nổi tiếng nhất trong lịch sử 200 năm của nước Việt.

Các nhà hoá học phân tích, phân thân của lưỡi kiếm có thành phần chủ yếu là đồng. Đồng có tính mềm dẻo và không dễ bị phá hủy, phần cạnh kiếm có tỉ lệ thiếc cao hơn để đảm bảo độ sắc và cứng, thành phần lưu huỳnh giúp kiếm giữ được độ sáng bóng bao bọc phía ngoài toàn bộ thân kiếm.

Ngoài ra các nhà nghiên cứu cũng cho rằng, thanh kiếm có một bao kiếm tốt, gần như kín khí cũng giúp nó giữ được trạng thái bảo quản tốt nhất. Thậm chí soi phóng xạ người ta thấy trong thanh kiếm này còn có chất wolfram, đây là một chất hiếm mà mãi sau này người châu Âu mới tìm ra.

Với công nghệ hiện đại tiên tiến, tưởng rằng có thể tái tạo lại được những thanh kiếm truyền thuyết một cách dễ dàng đơn giản. Tuy nhiên, số nghệ nhân làm được, chẳng đầy một bàn tay.

Theo như hiểu biết của tôi, những thanh kiếm cực kỳ cứng cáp sẽ có chỉ số đo lường trong khoảng từ 58 cho đến 65 theo cân của Rockwell Hard. (Cân Rockwell Hard là một cách tính thông dụng để đo độ cứng cáp của kim loại, được phát triển ở Hoa Kỳ vào đầu thế kỷ 20.) Đục và rìu thường dùng có thể từ 40 đến 45, điều này cho thấy những thanh kiếm cổ xưa có thể đạt tới độ cứng cáp khủng bố như thế nào. Chúng quả thật có thể chém đá làm đôi.

Thật ra một bậc thầy rèn kiếm cũng là chuyên gia hóa học về kim loại, họ nghiên cứu cách thức chế tạo các loại thép tổng hợp từ những kim loại thuần túy, rồi tôi, rèn, luyện, đập, cán, mài, đưa nó thành một thanh kiếm. Nó cần phải vừa cực kỳ mạnh mẽ vừa thật là uyển chuyển, thậm chí có thể uốn bẻ một góc 60 độ.

Tôi thật sự cực lực tò mò, rốt cuộc cổ nhân luyện thiết thạch như thế nào để tạo ra một sản phẩm khiến bao người ao ước tranh giành?

Trước mắt dần hiện ra nhiều ngôi nhà nhỏ nhỏ thưa thớt. Mưa từ lúc nào đã tạnh hẳn.

Những ngôi nhà đều dựng bằng gỗ cất cao cách mặt đất tầm 2m, đây là kiểu kiến trúc nhà sàn quen thuộc ở vùng núi.

-Âu Tử Dạ, vì sao chúng ta phải tới Trường Sinh Điện?

-Đương nhiên là để lấy đồ của ngươi rồi.

-Đồ của tôi ở đó? Là gì?

Ở trong Trường Sinh Điện thì có thể lấy ra được thứ gì? Dĩ nhiên là đan dược rồi. Tôi có cảm tưởng mồ hôi đang thấm lạnh tuôn chảy, không rõ là háo hức mong chờ hay lo sợ bất trắc.

-Đã mất công tốn sức tới nhà anh, sao anh biết tôi không mang theo chứ?

Âu Tử Dạ neho mắt nhìn.

-Ngươi xác định có mang?

Tôi rầu rĩ cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 33: Trường Sinh Điện

Trước mắt dần hiện ra một toà lầu cực kỳ độc đáo, nó nằm chính giữa hai bên tả hữu những ngôi nhà bình thường nhỏ nhỏ. Không phải ở kiểu dáng to lớn đồ sộ của nó, mà chính là thứ vật chất cấu tạo nên nó.

Dưới ánh sáng ban ngày nó sở hữu một vẻ đẹp lộng lẫy mê người, một hiệu ứng màu sắc ấn tượng tới mức khiến người nhìn khắc sâu vào tâm trí.

Toà lầu này thật ra cũng chỉ dài khoảng 20 trượng, cao cỡ 3 trượng rộng độ 10 trượng, mái nhà cửa sổ và cửa lớn đều là chất gỗ điêu khắc hoa văn trang nhã tinh tế, duy chỉ có tường là bằng vật liệu đặc biệt.

Càng đến gần càng khiến mắt người chứng kiến sững sốt kinh nghi. Các tinh thể óng ánh rực rỡ như vàng ròng lại trong suốt như pha lê, giống như một loại khoáng chất Olivine nhưng đan xen thêm một loại đá màu trắng xám theo một cấu trúc hình tổ ong hoặc cấu trúc bọt biển bất mắt.

Nếu nhìn sơ qua sẽ tưởng đây là một bức tường nguyên khối, nhưng nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện những đoạn nối ghép hoa văn không hề là một chỉnh thể nguyên vẹn, đột ngột đứt đoạn rồi chuyển tiếp. Có điều đó không hề là một khối nhỏ nhỏ như viên gạch mà có diện tích cỡ 1,5m x 1,5m.

Những tảng đá đã được cắt gọt như thế nào đó sao cho khi xếp chúng chồng lên nhau lại vô cùng vừa vặn, khít khao đến mức ngay cả một tờ giấy cũng không thể lọt qua được cái khe hở.

- Có phải dùng một loại vữa đặc biệt gì không?

Âu Tử Dạ cũng dừng lại bên cạnh cùng tôi ngược đầu nhìn ngắm cửa lớn, trên treo một tấm hoành phi.

- Không rõ, cũng có thể hoàn toàn là cắt ghép đơn thuần. Chỉ là toà lầu này được xây dựng hơn 100 năm trước, phương pháp lưu cho hậu nhân không được ghi chép lại, bây giờ hoàn toàn thất truyền.

- Thật đáng tiếc.

Tôi chép miệng cảm thán rồi lại vươn tay không ngừng vuốt ve sờ mó, không ngừng trầm trồ thán phục trong lòng. Chất đá lạnh lạnh, cảm giác sờ lên chỗ màu vàng cực kỳ trơn mịn bóng bẩy, cứ như tiếp xúc với ngọc thạch, đoạn chất đá trắng xám thì thô ráp hơn chút.

- Loại đá này chưa từng nghe qua hay thấy qua, dường như cũng là độc nhất vô nhị đi?

Âu Tử Dạ gật nhẹ đồng tình. Tôi nhìn quanh quất.

- Chẳng biết khai thác từ nguồn cung cấp nơi nào? Chắc không phải lấy từ chính địa phương này ra đâu nhỉ?

- Ta nhớ chuyện này kể cho người rồi. Không phải kể cho người nghe rồi sao?

Tôi nghiêng đầu nhìn lại rồi tỉnh bơ lắc lắc.

Chúng tôi chậm rãi bước vào. Âu Tử Dạ nhàn nhã kể.

- Hơn trăm năm trước khi Âu gia phát hiện ra Ân Linh Cốc, cảm thấy là một nơi vô cùng lý tưởng thích hợp để dừng chân dấu mình, chỉ là chẳng ngờ đã bị Tần gia của người sớm chiếm làm của riêng từ lâu.

Âu gia không muốn dòi đi, muốn làm một vụ thương lượng.

Tần gia nói có một khối thiên thạch lao xuống phá hủy đỉnh một ngọn núi, nơi đó là thượng du của một ngọn thác, nguồn cung cấp nước dồi dào cho toàn cốc từ chực năm về trước.

Hơi nóng toả ra hùng hực suốt mấy năm trời mới nguội, đó cũng là khoảng thời gian nguồn nước bốc hơi biến mất, mọi người chỉ trông chờ vào những cơn mưa ngẫu nhiên lẻ tẻ.

Mãi vài năm gần đây khi nhiệt lượng khối thạch ngày càng suy giảm, theo đó một dòng suối nhỏ nhỏ róc rách len lỏi theo khe đá chảy xuống.

Tần gia nói với Âu gia, nếu có thể dẹp bỏ được khối đá đó đi, một nửa sơn cốc sẽ thuộc về họ.

Âu gia lúc ấy chỉ có hơn 20 nhân khẩu, dù có công cụ hỗ trợ có thể dọn dẹp được khối thiên thạch đó đi nhưng với lượng nhân công ít ỏi thế chỉ sợ phải kéo dài vài năm là ít.

Âu gia vốn định cắt xẻ khối thạch làm nguyên liệu luyện dụng cụ, ai ngờ lúc chia nhỏ khối thạch bên trong lại là loại nguyên thạch như thế, căn bản không phù hợp lắm.

Lại nói với Tần gia, nếu bọn họ chịu xắn tay giúp đỡ thì trong vòng 2 năm sẽ dựng cho Tần gia một toà nhà vững như bàn thạch có một không hai.

Tần gia nhìn những khối đá đã được cắt ra, nhìn màu sắc bên trong dưới ánh nắng mặt trời phản quang lại diện mục lấp lánh chẳng khác hoàng ngọc, động tâm.

Nhân số hai bên cộng lại cũng chỉ hơn 50, tổn mất hai năm trời mới xong phần khung xương, thêm một năm nữa để gia công lắp đặt nội thất. Có một chuyện kỳ lạ là, ngày khánh thành Trường Sinh Điện cũng là ngày dòng thác kia hồi sinh, nước từ trên cao mãnh liệt trút xuống rồi nhu hoà dần trong lòng hồ chứa, tĩnh lặng chảy vào kênh mương để dẫn xuống những thửa ruộng bậc thang ngày nay.

Lại nói đến những thửa ruộng bậc thang. Tần gia nói, lúc bọn họ khám phá ra một thế giới như tách biệt với dương gian, nơi này đã có sẵn những thửa ruộng bậc thang, đã được trồng sẵn rất nhiều thảo mộc và cây lương thực, phân chia khu vực rất rõ ràng và không thiếu những ngôi nhà sàn nho nhỏ thưa thớt. Đường như, tất cả những người bản địa trước đó đột nhiên mất tích, họ để lại tất cả những thứ đó, nguyên vẹn không chút hư hao tổn hại.

Tôi càng nghe càng cảm thấy, thay vì mây tan khói tản, thì dường như khả năng suy diễn của tôi như bị khói bếp hun cho chết sặc.

Trên đường vào chúng tôi gặp một người đi ngược lại, người ấy trung tuổi, dừng bước một chút cúi chào.

“Tần tộc trưởng, Âu tộc trưởng.”

Tôi vô thức gần như đồng thời gật đầu đáp lại. Được chào hỏi cung kính như thế, quá không quen.

“Tần tộc trưởng, Nhị trưởng lão nói, nếu ngài trở về nhất định phải vào gặp ông trước.”

Tôi ngần ra một chút rồi máy móc đáp ứng.

Đó chỉ là kẻ hoãn binh, đến phòng ốc nào của mình tôi còn chẳng biết, biết tìm lão nhị tròn méo gì đó ở đâu?

Tôi lùi bước cố ý thả chậm tốc độ một chút, mắt lơ đãng nhìn ngó hai bên thăm quan sát, để Âu Tử Dạ dẫn đường.

Con đường rất thoáng rộng, hai bên tĩnh mịch như tờ, chỉ có tiếng chân của chúng tôi đều đều vang vọng. Hành lang dài xuyên thấu tới cửa sau, hai bên đầy áp phông, trên cánh cửa gỗ đều treo một cái biển nhỏ nhỏ khắc mấy chữ Đại Triện. Không phải nói gì chứ, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới không gian khoáng đạt của khách sạn hiện đại đẳng cấp 5 sao.

Số lượng phòng khá nhiều, đại khái khoảng 20 mà hầu hết đều là phòng ghi “luyện dược” được đánh số thứ tự rõ ràng.

Tôi tò mò thử gõ cửa, bên trong không có động tĩnh gì đáp trả, âm thanh của tiếng gõ trong toà lâu quá mức tĩnh lặng, phá lệ âm vang. Nghĩ chắc không có ai, to gan đẩy nhẹ.

Trong phòng khá lớn, ánh sáng nhu hoà ảo mộng từ những viên đá hấp thụ nhiệt năng từ mặt trời rồi nhả ra hay tán sắc, dịu dịu.

Trong phòng kê rất nhiều giá đỡ nhưng không đặt sát tường. Trên đặt những chiếc nia chứa thảo dược như đang được hong khô. Những học tử gần kéo cao đến ngang ngực, có khắc chữ cho biết bên trong cất chứa thứ đồ gì và cả những kệ đặt vô số cuộn thẻ tre cao đến hơn đầu người. Tất cả chúng vây xung quanh lấy một cái bàn gỗ khá dài rộng, trên đặt một số thứ giống như lò đốt hương trầm, còn bày la liệt mấy dụng cụ để cân, đo, già, nghiền, cắt cùng bình bình lọ lọ.

Tôi lại hiếu kỳ mở thêm một cánh cửa nữa, cũng không khác gì phòng ban đầu.

Cuối con đường có cầu thang dẫn lên lầu trên.

Vừa lên tầng trên Âu Tử Dạ đã tự động tự tiện mở cửa bước vào.

Đây là một thư phòng cực kỳ rộng lớn, mùi thoang thoang lãng đãng của Hoàng Hoa Lê quen thuộc lan toả. Toàn bộ đều là giá sách vây lấy một bộ bàn ghế nhỏ, xung quanh đều rất sạch sẽ, không hề dính bụi bẩn. Ở mỗi khu giá sách đặt một miếng gỗ nhỏ nói cho ta biết đây là đám sách ghi chép về thứ gì. Mỗi cuốn sách lại có một miếng gỗ nhỏ lủng lẳng đính kèm, khắc tạc đề tên sách, rất cẩn thận chu đáo.

Cầm thử một cuộn thẻ tre, nâng lên hạ xuống mấy cái ước lượng, nặng chình chịch, nặng chết người cỡ 4 cân. Dùng để làm hung khí phang người, cam đoan đổ máu.

-Làm cái gì thế?

Giọng của Âu Tử Dạ thanh linh vang lên khiến tôi giật nảy mình. Ngược đầu nhìn, Âu Tử Dạ đang đứng đợi tôi ở cửa phụ trong phòng. Tôi vội cắt lại, nghe răng chạy tới.

Cửa này ngăn với thư phòng bằng tấm vải, bên kia lại là một được phòng, mùi hương nồng của Hoàng Đàn thân thuộc ập tới, toàn bộ đều là tủ kệ có ngăn kéo chứa được liệu. Cả căn phòng rộng lớn bỗng trở lên chật chội âm u bởi vô số tủ kệ kín mít che lấp không gian và ánh sáng.

Trong phòng cũng đặt bộ bàn ghế nhỏ, trên để một đĩa sứ sâu lòng có tay cầm, hẳn là dụng cụ chiếu sáng, nền cổ đại. Nền cổ đại phần lớn xa xưa được chế tạo bằng cách ngâm ruột cây tranh, loại cây này còn được dùng để lợp mái nhà bên trong mờ động vật như cừu hay ngựa đã nấu chảy.

-Mặc Minh, trong này.

Âu Tử Dạ lại kiên nhẫn thúc dục.

Tôi nhắc tấm màn che bước vào.

Bên trong đã được thấp sáng, ngọn lửa cháy rất gọn gàng đẹp mắt, cũng không tỏa nhiều khói hay thứ mùi cay hăng khó chịu.

Đây hẳn là vì, sáp ong. Sáp ong, một chất liệu tiết ra từ ong mật để chúng làm tổ. Có điều đối với thời cổ đại giá cả mật ong còn khá đắt đỏ, tuy sáp rẻ hơn nhưng dùng nó thay nến cũng quá xa xỉ. Hơn nữa hương vị tỏa ra khá thư thái dễ chịu, dường như có ướp mùi hoa.

Tôi nhìn quanh, đây là một gian luyện được còn rộng rãi hơn tầng dưới rất nhiều, trên kệ để rất nhiều thảo dược, số lượng phong phú so với tầng dưới chỉ có hơn. Kể cả cái lô đỉnh kia, chỉ nhìn hình thức bề ngoài thôi cũng thấy giá trị đẳng cấp vượt trội.

Ban này Âu Tử Dạ đi trước mở cửa, lên cũng không biết trên cửa ghi gì.

-Phòng này của ai thế? Địa vị chắc không tệ.

-Người nói ngốc cái gì. Còn không phải phòng của người sao? Mau lấy đồ đi.

Đáp án mà Âu Tử Dạ ban cho khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng nhìn thêm mấy lượt. Nói cũng phải, trường tộc gì đó ưu đãi không tồi. Nhưng mà câu cuối khiến người ta chân tay luống cuống. Haizz, đồ gì đó vuông tròn thế nào giấu ở đâu là sao tôi biết đây.

Tôi thấp thỏm nhìn về phía Âu Tử Dạ đang đứng đặc khoanh tay ôm đồ.

-Nhất thiết phải lấy ngay bây giờ?

-Có gì không tiện?

Nếu khai mình mắc bệnh đang trí quên mất đồ cất ở đâu được không?

Trong phòng còn có một tủ kệ bày rất nhiều bình bình lọ lọ.

Hay là đặt trong đám đó.

Tôi nhìn trở lại bàn làm việc, cảm thấy nếu quả thật tôi là chủ nhân căn phòng này, nếu cần dấu một món đồ gì đó, vậy sẽ để ở đâu?

Lia mắt, kệ để nguyên liệu rất gọn gàng, tủ bày chế phẩm rất ngăn nắp, nhìn một cái là nhìn thấy hết góc ngách.

Tôi nheo mắt, ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng, gõ ngón tay nhịp nhịp.

Cổ nhân thích dùng nhất là cơ quan. Cơ quan ẩn dấu ở đâu là thuận tiện nhất. Một là thư phòng hai là phòng ngủ. Tôi nhìn về tấm vải ngăn cách với căn phòng tiếp theo.

-Anh xác định tôi để đồ ở đây?

-Ta không biết, người chẳng phải rõ hơn ta?

Âu Tử Dạ nhướn mày ghét bỏ nói, tôi gật gật xem như hiểu vấn đề.

Tôi vươn tay định nhắc đĩa nền ra chỗ khác, không ngờ nó lại cứng ngắc. Tim vô thức đập thịch một cái hưng phấn, cẩn thận di chuyển sang bên một chút, quả nhiên làm được, đồng thời âm thanh chuyển động của bánh răng nào đó khe khẽ vang lên. Đĩa nền chuyển động cách vị trí ban đầu độ 10cm thì không nhúc nhích được nữa, cứng ngắc. Sau 1 giây yên vị, tiếng “click” kích thích thần kinh vang lên kéo sự chú ý của người ta về phía mép bàn.

Thì ra có một ngăn chứa bí mật ở ngay cạnh bàn, tôi hăm hở kéo ra, bên trong để một hộp.

Lấy nó ra đóng ngăn kéo lại, dấu vết về ngăn kéo bí ẩn lại hoàn toàn biến mất, căng mắt ra nhìn cũng chẳng thể tinh tương phát giác, như thể đó chỉ là một cạnh bình thường của cái bàn.

Dưới ánh sáng yếu ớt ảo mộng, màu sắc của khối hộp trắng xanh tái nhợt. Cầm nó nên, khá nặng và lạnh, tựa như băng đá.

Hộp gỗ hình chữ nhật khá mỏng, chỉ độ 5cm dài 20cm rộng 7cm, các mặt phẳng được mài nhẵn mịn đánh bóng loáng, chế tác hoa văn càng nhĩ nhĩ, là hoa Ưu Đàm bảy cánh quen thuộc.

Bất chợt dương quang tràn ngập căn phòng, ngược đầu, Âu Tử Dạ đứng xoay lưng, hai cánh tay còn trong tư thế mở cửa sổ.

Tôi bước tới bên, đồng thời mở hộp đá ra, một mùi thơm len vào cánh mũi, vô thức hít thở khiến cả người vừa sáng khoái tỉnh táo vừa lâng lâng thư thái.

Không hẳn mùi hoa cỏ, càng chẳng phải mùi thức ăn. Gió lồng lộng dù thời tiết nào cũng không thể xua tan tiêu tán, dày đặc vẫn vút nơi chớp mũi lại cảm thấy cực kỳ lắng đọng mờ nhạt, cảm giác như không cách nào nắm giữ thấu triệt, càng mãi miết hít lấy hương thơm thanh lãnh như có như không vô cùng mê người lại càng bất tri bất giác mà trầm luân hãm sâu.

Bên trong là hai viên thuốc cỡ viên bi ve, không hẳn đen tuyền mà lấp lánh rắc đầy bụi kim tuyến, chỉ là ngân hà giữa trời đêm kia lại xuất hiện một vệt cầu vòng ngũ sắc cực kỳ ấn tượng.

Đan dược có thành phần đá Ngũ Sắc trong truyền thuyết tham gia góp sức thì vật phẩm liệu có thể là thứ bình thường?

Thứ tuyệt phẩm này, rốt cuộc có công dụng gì? Thật sẽ có được tác dụng nghịch thiên như tấm biển hoàng phi đề trước cửa điện, là “Trường Sinh”?

Tôi đóng hộp ngọc lại, ngẩng đầu nhìn phương hướng Âu Tử Dạ đắm đắm dõi mắt trông theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 34: Mộc Xà Thụ

Xa xa cách mấy ngọn núi, có một thứ như nấm không lồ mọc ngạo nghễ bất khuất độc chiếm nguyên một quả đồi. Toàn thân trắng muốt cao chót vót như muốn xuyên mây chọc trời, mũ nấm bành trướng chẳng khác gì tán ô hứng hết dương quang. Cả một ngọn đồi rộng lớn mây trắng trợn râm mát, lại tựa như căn cốt không một cọng cỏ sinh trưởng.

Tôi tròn mắt nhìn, thứ đó trắng đuột như trụ cột chống trời, trắng loá từ gốc rễ đến thân lá cành, rất giống một cây Long Huyết vĩ đại nhưng bị bạch tạng, chúng không chứa chất diệp lục, nên thay vì khoáng thứ màu bình thường như bao đồng loại khác, nó lại có màu trắng như “mây trên trời tụ thành, tuyết trên trời kết tinh” thay vì xanh lục mát mắt.

Tôi há hốc mồm đưa tay chỉ chỉ, kinh ngạc tới mức không thốt lên lời. So với cái cây Ngân Hạnh ở nhà Âu Tử Dạ vốn đã khiến tôi rung động chết ngất, thì thứ này còn khủng bố thị giác gấp mấy lần. So với cái cây gỗ đỏ nào đó cao hơn 100m được công nhận trong danh mục kỷ lục Guinness cũng muốn tương đương. Chu vi đường kính thân ước tính cũng lên tới 70m, tuổi thọ nhất định phải trên 4000 năm. Nếu nó còn tồn tại tới thời hiện đại, tuyệt đối có thể phá vỡ nhiều kỷ lục thế giới cây xanh.

Đột nhiên Âu Tử Dạ lại vươn tay đóng cửa, sau đó xoay thân rồi đi.

Tôi chẳng hiểu gì hết, lại tò mò muốn chết, hấp tấp đuổi theo.

- Âu Tử Dạ, đó là thứ gì?

- Thánh vật của nơi này.

Âu Tử Dạ hỏi hệt nhả lời, sai chân lại mạnh mẽ. Tôi hồ nghi theo đuôi hỏi tiếp.

- Thánh, thánh vật? Không phải nói Vạn Thụ Chi Vương Mộc Xà mới là quốc bảo ở đây sao?

- Hơn hai mươi năm trước Mộc Xà Thụ đã nở hoa.

A, tôi kinh hi mở lớn mắt dõi theo biểu cảm đối phương. Nhìn dáng dấp hùng dũng khoan thai của Âu Tử Dạ, tốc độ đi lại phi thường nhanh nhẹn.

- Ngày hoa nở rộ cũng là ngày người chào đời. Hơn 20 năm rồi những cánh hoa Ưu Đàm vẫn tồn tại, chưa từng rơi rụng mất một cánh.

Tôi há hốc mồm. Tôi từng nghe nói lá của một loài cây thông lá kim nào đó có thể giữ được màu xanh tươi tốt trên cành những 40 năm, còn hoa thì chưa từng.

Âu Tử Dạ chợt dừng bước đắm đắm nhìn xoáy vào mắt tôi.

- Mặc Minh, ta hỏi lại người lần nữa. Người thật sự luyện đan Trường Sinh thành công?

Tôi ở người ra như tượng. Thành công hay không phải thử nghiệm mới biết. Hơn nữa thật ra có hỏi tôi cũng bằng thừa thôi.

- Vậy người đã tìm thấy đá Ngũ Sắc như thế nào?

Tôi nhủ mà thật sâu. Những chuyện đó tôi không có khả năng khai báo. Tôi khó khăn đòi tầm nhìn, thận trọng mở lời.

- Âu Tử Dạ, tôi không nhớ mình tìm thấy đá Ngũ Sắc như thế nào. Cũng không nhớ mình luyện chúng thành thuốc ra làm sao. Sau khi tỉnh dậy rất nhiều chuyện tựa hồ... bị quên hết.

Âu Tử Dạ ném cho tôi ánh mắt coi thường.

- Người muốn giả vờ giả vịt thế nào cũng được, đừng quên lời người hứa với ta thì tốt rồi.

Tôi cười như sắp khóc. Vị đại ca này, tôi quả thật quên tuốt tuốt được không. Hứa hẹn gì đó có thể nhắc lại rồi tính tiếp không?

- Dù sao đã đi đến bước đường này, có muốn không thuận theo cũng không được. Gần hai trăm mạng người đều phụ thuộc vào lần thành công này của chúng ta.

Tôi há miệng ngáp ngáp. Tần gia và Âu gia sống chung đã lâu một chỗ, cũng coi như cam phận chèo chung một thuyền, một bên gặp nạn ắt hẳn bên kia không đứng im giương mắt. Gia tộc bá đạo nào mới tạo ra uy hiếp cường liệt cho cả hai?

Âu Tử Dạ bắt đầu đi nhìn tôi thêm một lúc nữa rồi đảo bước. Một đường im lặng đến bức bối khó chịu tới của chính. Cả hai vốn đã lánh đời chốn ở cái nơi sơn cùng thủy tận rồi, như thế nào lại đắc tội với thế lực không thể đắc tội. Là ai vừa cần vũ khí vừa cần đan dược, lại còn có thể tùy tiện điều đi một đám người đủ sức mạnh để đim chết ngắc chúng tôi?

“Minh nhi!”

Người có thể gọi trưởng một gia tộc như thế, có thể là ai?

Tôi vô thức xoay người. Sau lưng là một nam nhân ngoài tứ tuần da mặt trắng hồng hiền từ nhưng ánh mắt sáng quắc tinh tường uy nghiêm, để một chòm râu khiến cả khuôn mặt càng thêm sâu uyên bác.

- Tần đại thúc.

Âu Tử Dạ cúi đầu gật nhẹ, cất tiếng chào.

Ánh nhìn sắc bén của ông ta di chuyển xuống cái hộp tôi cầm trên tay rồi đến cái hộp Âu Tử Dạ. Trầm lặng vuốt vuốt chòm râu.

- Hai đứa đi đâu? Thần Minh Điện?

Âu Tử Dạ chỉ gật nhẹ xem như trả lời.

Trung niên tiến thêm mấy bước kéo gần khoảng cách đôi bên. Ánh mắt ông ta càng toả sáng tinh anh lợi hại, vươn tay vỗ nhẹ lên vai tôi.

“Minh nhi, con thật điều chế thành công?”

Tôi nghe răng cười gượng. Bất chợt giọng ông ta có chút trầm trọng.

“Con ra đây với ta.”

Dứt câu đã xoay thân bỏ đi. Tôi nhìn Âu Tử Dạ, như là trung cầu ý kiến.

Âu Tử Dạ nhìn nhìn tôi, trong ánh mắt có tia khó hiểu.

- Đó là phụ thân người, người đề phòng cái gì?

Tôi lại như muốn hoá đá, triệt để ngưng ngắc. Quay lại gắt gao nhìn bóng lưng trung niên kia.

Khoan, câu nói của Âu Tử Dạ có ẩn ý gì? Tôi sao lại nghi kỵ bố mình?

Tôi do dự một chút cũng bước về phía trung niên ấy. Ông ấy đối mặt hướng về phía ngọn đồi có cái “ồ” hùng vĩ. Ông vẫn không quay lại nhìn, chất giọng nhẹ nhàng theo năm tháng thẳng trầm khàn lọt vào tai tôi.

“Ta biết con đủ năng lực để hoàn thành sứ mệnh cho nên mới tin tưởng đề bạt với giám sát ngự sử đại nhân.”

Tôi rúng động tận tâm can, hít sâu một hơi cho bình tĩnh. Thì ra lão bố chính là kẻ đẩy tôi tới đầu sóng ngọn gió. Đã cam tâm chốn tới nơi thế ngoại đảo viên, vì có gì còn muốn dính hồng trần phù hoa?

“Con vẫn bất mãn với quyết định của ta sao? Cho nên mới không thèm nói chuyện với ta? Cho nên luyện xong rồi cũng không thèm báo với ta một tiếng?”

Ông thờ dài một tiếng, tựa như rất mệt mỏi bởi gánh nặng vô hình nào đó mà lực bất tòng tâm vẫn chưa thể rũ bỏ.

“Chúng ta là những được sư, đều vô thức theo đuổi một ước mơ cao quý xa vời chính là luyện thành công một viên Trường Sinh. Nhưng từ thời viễn cổ xa xưa, chưa một được sư nào biến giấc mộng thành sự thật.”

Tôi gãi gãi đầu.

-Ông tin tưởng viên thuốc đó thật có công dụng thần kỳ vậy?

“Hai mươi ba năm trước, ngày con ra đời cũng là ngày hoa Ưu Đàm nở rộ. Loài hoa do điềm lành linh dị mà sinh, đồng thời cũng là điềm báo cho thiên mệnh cát tường mà nó bảo hộ, tương lai mai sau tài năng thiên bẩm thăng hoa tới tột đỉnh vinh quang không gì sánh nổi, được phúc tinh chiếu sáng hưởng phú quý cả đời.”

Tôi gãi gãi má, Phật Pháp cũng có nhắc về Ưu Đàm hoa, nhưng mà nghe nói mãi tới thế kỉ thứ 2 sau Công nguyên đạo Phật mới được du nhập vào Trung Quốc, hơn nữa hình như Ưu Đàm hoa là ám chỉ về cây Sung. Còn cái cây trắng toát như mây trời trắng đuột như cột nhà kia...Là hai giống loài khác nhau chẳng may lại được đặt trùng một cái tên? Thật bất ngờ và cũng thật tình cờ chăng?

So với dung mạo tà ác âm hiểm của cái cây được điêu khắc trên mỗi tấm cửa vào Âm Huyệt thì khí chất bất đồng chút.

-Thật ra ở trên cao sẽ hứng gió càng mạnh càng lạnh, con vẫn là muốn ở lại trong cốc, an nhàn bình yên hơn.

Lão bổ hờ quay đầu sang trừng mắt.

“Có tài thì phải ra ngoài biển khơi mà vẫy vùng. Con là niềm tự hào của ta, chẳng lẽ thật muốn tương lai ở trong này mai một?”

-Vậy tại sao Tàn gia lại chọn ẩn cư? Không phải bởi tránh va chạm với thói đời nhiều như ngoài kia sao?

Lão bổ hờ cất chất giọng bất đắc dĩ mà đong đầy mệt mỏi.

“Đó chỉ là một phần, phần khác chính là chúng ta bị triều đình ép phải ẩn cư. Tuy nhiên, triều đình lại bắt vài tháng chúng ta phải cung cấp được liệu. Chính là bọn họ chỉ muốn Tàn gia chúng ta phục dịch cho riêng mỗi triều đình.”

Ôi trời, quả là thông tin khiến người ta than thở. Giống như kiểu bạn có tài năng thiên phú dị bẩm, ai đó nhìn trúng bạn quyết định bắt nhốt về tư dinh bá đạo độc chiếm làm của riêng, ngày ngày bắt bạn ở trong phòng khoá kín không cho tiếp xúc với bất cứ ai nhưng vẫn phải làm việc cho riêng mình gãi đó mà lại không thể biểu lộ phản kháng bất mãn.

“Chúng ta tài năng có hạn, cho nên chỉ đành gởi gắm ước vọng vào con. Ngự sử đại nhân thay mặt Tàn vương cam đoan, chỉ cần con luyện chế thành công, bọn họ sẽ tuyệt đối không làm phiền chúng ta nữa. Đến lúc đó Minh nhi, con sẽ là Hùng Ưng bất kham kiêu ngạo của bầu trời.”

Tôi cười khan, một được sư có thể làm được gì tạo phúc cho muôn dân? Đi khắp nơi chữa bệnh cứu người miễn phí sao? Còn không phải tự mua dây buộc mình? Tôi cũng đâu có ý định tu thành Phật sống gì đó.

-Ông không động tâm sao?

“Phàm là người ai mà không mong ước sống lâu dài. Nhưng nếu chỉ bản thân mình sống sót mà bất lực nhìn người thân lần lượt ra đi trước mắt. Vậy thì ta không cần. Đối với bậc vương giả quyền khuynh thiên hạ, giang sơn tú lệ cung vàng điện ngọc càng là chấp niệm khát khao được thiên thu cùng đất trời.”

-Vậy ông có nghĩ đến, tôi chế thành công thứ đan dược nghịch thiên đó xong, bản thân vẫn sẽ được trời cao ưu ái bảo hộ không? Thật sẽ được Tàn vương đơn giản buông tha, sống vô ưu tự tại vẫy vùng toả sáng trên trời cao? Ông có nghĩ rằng, tai hoạ sắp giáng xuống toàn gia hay không?

“Minh nhi, Ngự sử đại nhân cam đoan, sẽ phong con danh hiệu Được Sư Lưu Ly Quang người người tôn sùng kính trọng, làm tới chức Ngự Y nhất phẩm tôn quý.”

Tôi cười nhếch mép.

-Cũng chưa chắc là ý chỉ của Tàn vương. Mà thậm chí đúng là vậy đi chăng nữa...Cũng chưa chắc sẽ không lật lọng. Đức hạnh của Tàn vương, ông thật sự không nghĩ kỹ đề phòng sao?

Nói xong tôi cũng chẳng thèm đứng lại nghe tiếp, xoay thân dời bỏ, lướt qua Âu Tử Dạ đi một mạch.

Cảm giác trong người như có lửa nóng thiêu đốt, vô cùng bức mình khó chịu. Thành công cũng chết mà không thành công cũng chết. Thật sự là tự chui đầu vào rọ mả. Chồng đối thế quái nào lại triều đình, tuy tiện điều động hai ngàn binh mã cũng đủ dìm chết ngắc chúng tôi.

-Mặc Minh.

Tiếng của Âu Tử Dạ bất thành linh vang lên lôi kéo tâm trí tôi trở về với hiện tại.

Khi nhà nó, đây vẫn là thực mà không phải mơ? Chữ Đại Triện tôi mới học được bao nhiêu, đọc một cái văn bản cổ phải tra mắt nửa buổi. Cách phát âm 100% càng khác phát âm hiện đại, tựa như vốn bạn chỉ biết tiếng phổ thông, đột nhiên lạc tới vùng man hoang dân bản địa nói một thứ ngôn ngữ chỉ bản thân họ nghe hiểu, thế ế nào tôi cũng minh bạch? Không, đây không phải trọng tâm. Tôi khóc không ra nước mắt mà. Làm thế nào thoát khỏi mộng cảnh, trở về với thế giới hiện đại bây giờ? Hay thật sự là đang xuyên không về cổ đại hơn hai ngàn năm trước?

-Đi lối này.

Tôi hậm hực xoay lại đuổi theo.

Chúng tôi thả bộ xuống dốc kẻ trước người sau, Âu Tử Dạ không chủ động gạ hỏi tôi cũng không có tâm trạng mở lời. Mãi tới khi xuống dốc xong lại lên dốc, tôi ghì nén không được chạy tới sòng ngang.

-Âu Tử Dạ, gia tộc của anh tiếng tăm lẫy lừng như vậy, Tần vương không biết gì hết sao?

Âu Tử Dạ cười nhẹ.

-Làm gì có chuyện không biết, tai mắt của ông ta giăng khắp lục quốc, người bán mạng cầu vinh vì ông ta không thiếu...Kiếm do Âu gia rèn tuy số lượng không nhiều, thỉnh thoảng triều đình vẫn phái người tới lấy hàng.

Ôi trời đất ơi, thì ra chúng tôi cũng chịu chung số phận xiềng xích giống nhau cả.

Chúng tôi một đường cặm cụi lên dốc, lại một đường cặm cụi xuống dốc. Khoảng cách ban đầu nhìn cái cây “nấm” khổng lồ đó thấy gần lắm, nhưng cứ hết lên đồi lại xuống đồi mấy lượt, mệt bỏ hơi tại rã rời chân tay mà cái “Nấm” vẫn vĩ đại chọc trời ở đó, to lớn tới mức làm người ta xây xẩm choáng ngợp hít thở dồn dập.

Sau đó bắt đầu xuất hiện những âm thanh hữu lực chan chất như búa tạ đập xuống đe sắt phát ra từ những ngôi nhà gỗ mọc lên rải rác được thiết kế đơn giản.

Tôi dùng chân đưa mắt nhìn vào, một nam nhân gần 30 đề ngực trần, làn da bánh mật sần chắc rắn rỏi, mồ hôi nhễ nhãi nhưng gương mặt hồng hào vừa chuyên tâm nghiêm túc vừa hăng say cuồng nhiệt, hai vạt áo được cột gọn gàng lại sao cho động tác vung búa đập xuống không vướng víu, âm thanh vang lên hữu lực mạnh mẽ.

Thanh thép được nung nóng tới đỏ rực mềm ra, được đập bằng búa hết sức thật mạnh cho mỏng xuống toé ra tia lửa, rồi gấp lại thành hai, lại đập cho mỏng xuống hết mức.

Xong rồi lại được nung cháy đỏ rực rồi, đập mỏng ra, hoa lửa loé sáng, gấp lại làm đôi, đập mỏng ra. Rồi lại được cho vào lò rèn nung tới phát quang, đập mỏng, tia lửa đỏ hồng văng tứ tung, gấp làm đôi, đập xuống...

Tôi buột miệng than thở.

-Thật là một công việc đòi hỏi sức mạnh.

Giọng của Âu Tử Dạ nhẹ vang bên tai.

-Cứ như thế khoảng 30 lần, thậm chí tới 40 lần.

Bốn, bốn mươi lần? Một khối thép của 2 lũy thừa 40 lớp thép vô cùng mỏng hợp thành? Thanh kiếm như vậy sẽ có độ bền chắc và dẻo dai đến thế nào.

Tôi đi ngang qua một nhà khác, thấy người ta đang nấu loãng kim loại, trông rất giống chất lỏng dung nham, rồi đổ vào khuôn, đoán chắc sẽ được để nguội và chúng trở thành thép nguyên liệu.

Giọng của Âu Tử Dạ lại vang nhẹ bên cạnh.

-Công thức làm kiếm rất công phu, trước hết là phải đúng tỉ lệ kim loại, đây là bí mật nhà nghề.

Nói xong Âu Tử Dạ cất bước, tôi hấp tấp bước theo hỏi.

-Đây là khu vực Âu gia?

Âu Tử Dạ gật nhẹ. Tôi bước sóng đôi kinh ngạc hỏi.

-Vậy tại sao thân làm trưởng tộc anh lại định cư xa tuốt tuần tuốt bên kia mấy quả đồi? Anh ở bên phía đất của Tần gia?

Âu Tử Dạ cười khẽ, sai chân dài tốc độ đi không giảm.

- Khi kế thừa chức trưởng tộc tôi sẽ được chọn một mảnh đất nhỏ cát làm nhà riêng.

- A, như thế nào tôi không có nhà riêng?

- Bởi vì mảnh đất đó đã được ta chọn trúng trước rồi.

- Tôi không thể cất nhà ngay bên cạnh được sao?

- Không thể.

- Vì sao?

- Vì ta không thích thế.

Đột ngột một giọng nói sang sảng hùng hậu cất lên.

“Này hai đứa!”

Tôi xoay đầu nhìn.

Một trung niên nam tử gần ngũ tuần đang ngồi xếp bằng trên một cái giường tre được kê trước hiên nhà. Dường như ông ta đang tĩnh tâm ngồi thiền, con mắt vẫn nhắm nghiền nhưng rõ ràng âm phát ra từ hướng đó.

Âu Tử Dạ chủ động bước tới. Tôi nghi hoặc. Ai mà có thể gọi hai trưởng gia tộc là “đứa”?

Chỉ thấy Âu Tử Dạ cúi người cung kính vái trung niên ấy, sau đó thốt ra một câu chào làm tôi triệt để trấn động.

- Phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 35: Âu Gia

Trung niên hán tử râu quai nón lông mày xéch ngược mở mắt đứng dậy, cơ thể to lớn uy vũ, khí thế cực kỳ cường hãn, nhìn thế nào cũng thấy giống một vị đại tướng quân có thể hét ra lửa.

Tôi nhìn qua nhìn lại hai cha con nhà Âu gia, thật ra bề ngoài họ không giống nhau lắm, nhưng khí chất có chút tựa tựa, có lẽ Âu Tử Dạ giống mẹ hơn chăng. Mẹ của Âu Tử Dạ nhất định là đại mỹ nhân. Chỉ là không ngờ dung mạo có thể dọa trẻ con chạy mất dép lại lọt vào được mắt ngọc.

Tôi cúi người nghiêm túc chào.

- Âu đại bá.

Đại bá híp mắt thành đường chỉ, hai khoé miệng cong cong, cơ mặt vì biểu tình muốn cười mà đám nếp nhăn bị uốn éo vặn vẹo thành bộ dáng có thể khiến con trẻ vừa nhìn liền khóc thét, thật ra không cười vẫn tốt hơn.

“Minh nhi, Dạ nhi, hai đứa lại tới Thần Minh Điện chơi sao?”

Chất giọng hào sảng biểu lộ tính cách ngay thẳng thoải mái.

Tôi vô thức đưa tay lau mồ hôi. Thần Minh Điện là nơi không có việc gì cũng có thể tới lượn lờ ngắm nghía sao? “Lại” là thế quái nào? Ông nghĩ hai vị trưởng tộc suốt ngày không có việc gì để làm, hờ hững rảnh rỗi là treo đeo vượt dốc tới đây để thưởng lãm.

Tôi lắc lắc đầu.

- Là có việc ạ.

Đôi mắt nhanh nhạy liếc qua hai cái hộp ở trên tay chúng tôi. Đột nhiên thở dài nặng nề một chút.

- Là vậy sao?

Ông dứt lời, bản thân cũng đi tới khu vực lò rèn.

“Việc kia của con thế nào?”

Ông vừa lơ đãng hỏi đầy ẩn ý vừa lấy ra một thanh trường kiếm bán thành phẩm. Tôi đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ, chờ đợi anh ta khai sáng.

- Phụ thân đại nhân yên tâm, con đã tìm thấy thứ đó.

Âu Tử Dạ sâu kín đáp, đại bá gật gù nghe hiểu, người ngoài nôn nóng tò mò.

Đại bá ngồi xuống một cái ghế tre, bắt đầu mài kiếm. Khí thế hung hãn dữ dội đột ngột thu liễm, ôn trọng điềm tĩnh tựa như một ngọn núi ngủ say, mặc kệ suối chảy chim hót.

- Thưa nhỏ, có lẽ vị thầy đầu tiên dạy anh chính là ông ấy đi?

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, hỏi.

- Một trong những bước quan trọng nhất của quá trình luyện kiếm không phải ở khâu rèn mà là mài. Mài kiếm cũng là một cách tôi luyện linh hồn kiếm sư trong Âu gia.

Âu Tử Dạ quay sang nhìn tôi rồi quay về nhìn đại bá mới đáp.

- Mài khối thép thành kiếm đòi hỏi sự chính xác gần như tuyệt đối. Nếu xương sống của thanh kiếm không nằm ở vị trí trung tâm, hay không thật sự thẳng, nếu một trong những đường biên bị cắt quá sâu, thanh kiếm xem như hỏng.

Mài kiếm sinh ra một lượng nhiệt rất lớn, điều đó có thể đe dọa lưỡi kiếm bị biến dạng và trở thành vô dụng nếu ta không biết cách khống chế sao cho thanh thép nở vừa đủ.

Cái này không có công thức để xử lý, mà phụ thuộc cảm giác, điều này thường chỉ có thể đạt được qua kinh nghiệm vốn phải mất nhiều năm mới nhận ra.

Kiểm sau khi mài thành công cũng không thể cho nguội ngay bằng nước lạnh, mà phải để nguội dần dần từ nhiệt độ cực cao của thép đang cháy đỏ đến nhiệt độ lạnh hơn nước đá rất nhiều lần. Như vậy kiếm sẽ rất dẻo dai, chịu lực tốt, va chạm với những thanh kiếm khác, tuyệt đối không vấn đề.

Âu Tử Dạ phở cập kiến thức cho tôi xong liền rời đi.

Những ngôi nhà gỗ ở đây đều có mặt hướng ra ngoài được làm thành nơi rèn kiếm, dọc hai lối đi trồng hàng loạt cây xanh che nắng, cứ như thể những cửa hàng vậy, chẳng có gì phải che che dấu dấu bí kíp nhà nghề. Tựa như ai đó tùy tiện đi ngang qua, liền nhìn thấy nhất thanh nhị sở, có vấn đề gì cũng có thể thuận tay tiện miệng đánh giá chỉ bảo luôn.

Chúng tôi lại đi tới một ngôi nhà, thấy một nhóm người đang cặm cụi cần mẫn làm việc, người đang loay hoay bào gỗ làm bao kiếm, người thì đánh bóng lưỡi kiếm, người thì cuốn dây nơi tay cầm, người thì gắn miếng chặn kiếm. Coi bộ đây chính là những công đoạn chuẩn bị cuối cùng cho thanh kiếm hoàn chỉnh.

Hiếm khi Âu Tử Dạ dễ dãi hỏi gì cũng giải đáp, tôi phải thừa dịp gạ hỏi cho bằng sạch. Không biết đây có phải tính cách thật của Âu Tử Dạ, hay là do tác dụng của “thứ gì đó” tương tác với trí nhớ của tôi kích thích ra. Lại nói lúc trước không có nhiều cơ hội được gặp anh ta, hơn nữa mỗi lần tiếp xúc đều vào thời điểm không thích hợp để lần la dông dài. Tính cách tột tể của anh ta thật là một kết giới hữu hiệu, chỉ cần trầm mặc tĩnh lặng một chỗ cũng đủ sức làm kẻ khác e ngại do dự tiếp cận.

- Âu Tử Dạ, vậy hoa văn trên lưỡi kiếm thì làm ở giai đoạn nào?

Khoé miệng đối phương ngoài ý hỏi cong như cười nhạo lại như sùng nịnh, ánh mắt thâm sâu như biển khơi lại phát ra tia sáng dị thường câu hồn, làm cho người ta nảy sinh ảo giác phảng phất như đối phương là mộng mị, chợt xa xôi cách thế, mãi không nắm bắt được nhân ảnh... Đường như anh ta xuyên qua kiếp trước kiếp này mà bằng quang nhìn tôi... .

- Mặc Minh, lúc trước ngoài vấn đề về y thư thảo dược ra, cũng không thấy người chủ động hỏi han.

Tôi gãi gãi má gượng cười.

- Thật ra con người ai mà chẳng tò mò, đối với những sự vật sự việc không nắm bắt tỏ tường, muốn tìm hiểu là bản tính bình thường mà.

Hai thanh loan đao mà Âu Tử Dạ hay sử dụng có khắc hoa văn cổ ngữ dày đặc chi chít. Nó chỉ cần nằm yên vị bất động một chỗ thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy luồng tà khí âm hiểm vờn quanh vô cùng áp bức thần kinh.

Âu Tử Dạ xoay thân nhìn một nam nhân đứng trước cửa nhà, tay cầm kiếm linh hoạt múa mấy đường kiếm thuật. Ánh sáng mặt trời hắt lên thân kiếm, tản ra luồng ánh kim sáng chói, hoa văn in chìm mờ ảo lúc ẩn lúc hiện khiến ánh mắt người ta mãi miết đuổi theo.

- Khi tôi lưỡi kiếm kiếm sư sẽ đắp lên một hỗn hợp đất sét để tạo hoa văn, sau đó đem nung nóng ở trong bóng tối nhằm dễ dàng theo dõi độ sáng của thép. Khi kiếm sư thấy đủ độ nóng sẽ mang ra nhúng vào nước để làm nguội. Sau khi tôi xong trên lưỡi kiếm sẽ có hình hoa văn mờ, chỉ khi nhìn nghiêng

ánh sáng phản chiếu mới thấy.

Âu Tử Dạ dút lời, đám kia mới chú ý thấy chúng tôi, lập tức cả đám liền đứng nghiêm chỉnh cúi chào.

Âu Tử Dạ chỉ là gật nhẹ đáp trả, sau đó lưng thưng rồi đi.

Tôi gãi gãi đầu cúi chào lại bọn họ, sau đó nhanh chân đuổi theo.

Tôi ngược đầu nhìn cả ngọn đồi tiếp theo trước mắt chỉ giống như một cái bệ đỡ, đám rễ của Mộc Xà Thụ nhô lên khỏi mặt đất uốn lượn một đường dài miên man to lớn gấp mấy lần những con trăn anaconda, bộ rễ đồ sộ trắng bệch, lớp vỏ xù xì tạo hình thật tình cực kỳ giống hoa văn của rần, chúng không ngừng từ cây mẹ lan đi bốn bề, hoặc tựa như từ tam phương tứ hướng hội tụ lại.

Mặt đất đỏ au như tẩm máu, không thấy một cọng cỏ xanh xuất hiện, tựa như là vùng đất linh thiêng tôn nghiêm nhất trần gian, không một thứ nào dám tranh chấp sinh trưởng. Mộc Xà Thụ giống như một vị thần linh tối cao, đứng trên đỉnh nhân sinh, đưa mắt lạnh nhạt nhìn xuống phàm trần.

Ngôi nhà cuối cùng đánh dấu chấm hết cho vùng đất của Âu gia là của một lão nhân gia. Tôi thấy lão nhân gia ngồi xếp bằng trên chông tre, cầm trên tay một thanh kiếm hoàn chỉnh đã được mài dũa đánh cho sáng bóng. Bên tay kia cầm một miếng vải, bắt đầu từ tốn chậm chạp lau chùi lưỡi kiếm.

Tôi vô thức lưu tay áo Âu Tử Dạ lại. Bình thường lau một thanh kiếm đã qua sử dụng vì dính bẩn thì không nói làm gì. Nhưng tôi cảm thấy thanh kiếm kia mới tinh, như là sản phẩm mới xuất xưởng, lau kiếm tỉ mỉ như thế, thật có tác dụng bảo trì?

Âu Tử Dạ thờ ơ đưa mắt nhìn lão nhân gia. Đột nhiên lão ta ngẩng đầu nhìn về phía chúng tôi, đứng dậy tới bên.

Còn cách một khoảng thì dừng lại cung kính cúi chào. Tôi tức khắc đáp lễ, gãi tóc ngại ngùng, người nãy cỡ tuổi ông nội á.

- Tam trưởng lão vẫn tay nghề uyên thâm.

Âu Tử Dạ nói một câu như thế xem như chào hỏi, đưa mắt ra hiệu ý bảo tôi có thắc mắc gì thì trực tiếp tự nói.

Tôi lại nhẹ răng cười.

- Lão nhân, tôi thấy thanh kiếm này sáng bóng đến loá mắt, thường thường còn ánh lên sắc xanh lam. Hẳn là một thanh kiếm quý giá.

Lão nhân gia râu tóc pha sương, gương mặt hiền từ chất phác, nụ cười tùm tùm ý vị thâm trường.

"Lau kiếm chính là lại bắt đầu một quá trình mới. Đây là điều biến một thanh kiếm quý giá thành một thanh kiếm vô giá. Lão đã chà xát lưỡi kiếm này mỗi ngày 1 canh giờ trong suốt 2 năm. Những tia sáng xanh bắt đầu xuất hiện trên bề mặt lưỡi kiếm sau 1 năm lau chùi. Lúc đó, thanh kiếm sẽ không bao giờ rỉ sét được nữa và cũng không cần nhất thiết phải bảo dưỡng gì thêm nữa. Có điều đây là thanh kiếm lão rất tâm đắc rất coi trọng, nên theo thói quen thỉnh thoảng vẫn mang ra ngắm nghía."

Tôi không kìm nén được "Oa" một tiếng hứng thú. Thật ra điều này tôi đã sớm được biết, bởi vì hồi đó tò mò cuốn hút về thân thể của Âu Tử Dạ dữ lắm. Sau khi mày mò một hồi trong đồng sách cũ tình cờ đọc được thông tin về kiếm của Việt Vương Câu Tiễn, hai ngàn năm vẫn toả sáng không hề bị thời gian huỷ hoại. Rồi cũng chủ động tìm hiểu một chút về công việc luyện kiếm.

Hằng ngày dùng một miếng vải chà lưỡi kiếm, động tác này tạo ra một lượng nhiệt vừa đủ làm cấu trúc phân tử của thép thay đổi, trở nên ổn định.

Sắt hay thép hay bị rỉ sét là do chúng tiếp xúc với không khí chứa độ ẩm. Hơi nước trong không khí được kim loại hấp thụ thông qua những lỗ hổng giữa các phân tử kim loại rồi rạc rồi kết hợp với tinh thể kim loại, dẫn đến việc thay đổi tính chất hóa học, gây ra tình trạng oxy hóa.

Chúng bị han gỉ bởi các mối phân tử liên kết không khăng khít. Chà thanh thép thường xuyên cho đến khi nó nóng lên, ép lượng nhôm rất nhỏ trong đó tan chảy. Nhôm có điểm tan chảy thấp, nó sẽ ở bề mặt rồi từng chút một dần dần lan đi, giúp chặn các lỗ nhỏ lại, se khít. Mất nhiều năm để tạo ra lớp màng bảo vệ hoàn toàn này, nhưng lợi ích mà nó mang lại chỉ có trăm lợi mà vô hại.

Lão nhân nhìn hộp gỗ Âu Tử Dạ ôm bên thân rồi nhìn hộp đá tôi cầm trên tay, đột nhiên vái lạy.

"Lão xem hai ngài lại hoàn thành được nhiệm vụ trọng đại bất khả thi của Tần vương, tài năng xuất chúng khiến lão ngưỡng mộ, còn trẻ đã đủ thực lực kế thừa chức trưởng gia tộc."

- Tam trưởng lão khách khí.

Âu Tử Dạ nói xong câu đó chân cũng đảo bước một đường. Tôi lại hấp tấp cúi chào rồi vắt chân đuổi theo.

- Ta cảm thấy sau khi người ngủ một giấc tỉnh lại, dường như tính cách sáng sủa hoạt bát hơn.

Tôi vô thức gãi gãi má, cười ngu ngốc.

- Chẳng lẽ lúc trước tôi u ám lắm sao?

-Không phải, chỉ là ngại cứ luôn thích khoác cái dáng vẻ cần cần trọng trọng, bình bình đạm đạm, giống như một lão nhân tẻ nhạt.

Tôi cười rộ. Thật ra lúc trước tôi không thích Âu Tử Dạ cho lắm, đúng hơn là nghi kỵ anh ta, bởi vì anh ta quá bí ẩn quá kinh khủng. Sau đó chẳng hiểu tình huống chuyện phát sinh kiểu quái đản gì, dường như cứ phải lèo đèo chạy sau anh ta, muốn đi chệch hướng mà rút cuộc vẫn phải dính vào.

-Vậy anh thích tôi của bây giờ hay lúc trước?

Âu Tử Dạ nghe tôi hỏi vậy, lẳng lặng dừng lại nhìn tôi kỹ càng.

Chúng tôi vốn chỉ cách nhau vài bước chân, nhưng mà cảm giác khoảng cách vô nghĩa đó lại phảng phất mãi mãi không thể kéo gần lại, chỉ là hai đường thẳng kéo dài đến vô biên, lẳng lặng mà dõi mắt trông theo. Gần trong gang tấc mà xa ngút biển khơi.

Tôi chăm chú chờ đợi câu trả lời.

Âu Tử Dạ dõi mắt xoay thân, để cho tôi một bóng lưng cao ngất, như đỉnh hải thần châm, dẫu cho trời nghiêng đất nở, dẫu cho sông cạn đá mòn, thì dáng vẻ hần vẫn sừng sững bất động, thách thức năm năm tháng tháng. Cảm thấy sự tịch liêu cô quạnh ăn sâu vào tận cốt tủy bao trùm toàn bộ con người anh ta, phảng phất cùng trông trải mệnh mông giữa thiên địa xoay chuyển.

Trong giây lát tôi có cảm tưởng như nhìn thấy lại con người Âu Tử Dạ quyết tuyệt mà thấu triệt trước kia.

Mọi người đều nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành tổn thương, vết thương liền sẹo, nhưng phải cần bao lâu mới có thể lấy lại tâm trạng bình thường, có thể 10 năm 20 năm, thậm chí hai ngàn năm, chỉ sợ không ai có thể thay họ nói ra đáp án. Âu Tử Dạ và Âu Tình Kiếm đã gặp thảm họa gì? Hoạ sát môn sao?

Một loạt hình ảnh tình phong huyết vũ đột ngột tràn vào tâm trí như thủy triều, tôi chỉ cảm thấy lòng dạ cứng nhắc lại lạnh đến tái tê, cảm giác chua xót khiến hốc mắt cay xè nhanh chóng lan ra. Một loạt hình ảnh nhập nhằng mờ mịt trên vông mạc như một loại kịch độc thẩm thấu tận huyết nhục, cùng với tuyệt vọng bất lực dường như đang gặm nhấm dần linh hồn tôi, từng chút một cho đến khi tan nát vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 36: Thần Minh Điện

“Thân cận với người khác quá nhiều đến lúc cần lựa gạt lại chân chừ lưỡng lự. Quan tâm tới người khác quá nhiều đến khi cần ra tay sẽ chẳng đủ sát tâm”

Âm thanh của Âu Tử Dạ nhẹ nhàng lãnh đạm thốt ra, như gió đêm cô độc quất tới, lướt qua đám lá run rẩy lạnh lẽo, lan chưa tới tai tôi đã đột ngột tan biến, làm người ta ngỡ ngàng.

Cái quý dị gì vậy?

-Âu Tử Dạ, anh nói gì?

Âu Tử Dạ xoay đầu, khoé môi thản nhiên, cười dịu dàng đến lời cuốn khó cưỡng, ánh mắt cũng bình lặng, ảm áp nhu mềm tựa gió xuân, tuyệt không cảm thấy bất cứ biểu lộ gì khác thường.

-Anh nói lại đi, ban nãy tôi không nghe rõ.

Âu Tử Dạ vừa đi vừa nhẹ giọng.

-Ta nói tính cách của ngươi dù vì nguyên nhân gì mà biến đổi, không quan trọng, ta vĩnh viễn vẫn sẽ xem ngươi là thân đệ đệ mà đối đãi.

Tôi buồn bực lâu bầu theo bên.

-Thân đệ đệ cái gì? Ai thêm ngươi phải bảo bọc ta như tiểu đệ. Cách nhau có một hai tuổi, ta xem ngươi là bằng hữu có hiểu không?

Âu Tử Dạ không quay đầu lại vừa bước đều vừa chậm nói.

-Chuyện xưa ngươi đã quên vậy để ta nhắc lại. Gia tộc chúng ta giao tình đôi bên không tệ, vốn nhiều đời chỉ phối liên hôn. Hồi đó mẫu thân ngươi mang thai ngươi và mẫu thân của ta khá thân nhau, có hứa hẹn nếu sinh nữ nhi thì sẽ chỉ hôn định ước với ta, tiếc lại sinh ra một nam nhi cho nên chúng ta ngay từ thừa nhỏ đã được chỉ định là huynh đệ kết bái.

Tôi chớp chớp mắt.

-Sau đó thế nào?

-Sau đó Tình Kiếm ra đòi, muội ấy liền trở thành thê tử ngẫu phối của người.

Câu trần thuật bằng quơ của Âu Tử Dạ làm tôi có cảm tưởng bị sét đánh cho cháy thui, lung la lung lay chuẩn bị đổ vỡ.

Tôi bất động một lúc, nghĩ tới biểu tình lúc nàng ta rời đi còn do dự quay lại,dáng điệu lúc đó đúng là làm người ta suy tư mông lung. Nhưng mà, Mặc Minh của quá khứ thật có cảm tình với nàng ấy? Thật ra với dáng vẻ ngọt ngào thanh tao tú lệ như vậy, rất dễ dàng chiếm được tâm nam nhân.

-Ngày trọng đại một tháng sau trong miệng nàng ấy chính là ám chỉ lễ thành thân của chúng tôi sao?

Mãi một lúc lâu tôi mới ngắc ngứ thốt lên lời.

-Tình cảm của chúng tôi tốt lắm sao?

-Hai người hồi bé không tốt lắm, giống như oan gia tựa như chó mèo, ta cứ phải là người ở giữa đứng ra khuyên giải tranh chấp. Dần dần lớn hơn chút, có lẽ khi muội ấy bắt đầu ý thức được mối quan hệ nam nữ giữa hai người thì tính tình trở lên nhu thuận thanh nhã, điềm đạm đáng yêu rất nhiều.

Mộc Xà thụ đã ở rất gần rồi, có thể nhìn rõ ràng cực kỳ đám hoa văn nổi nên như vậy bạch xà uốn lượn mềm mại trên thân cây, kéo dài tới không có điểm kết thúc. Thậm chí, lượn lờ quanh thân cây bằng mắt thường có thể thấy từng đợt ánh sáng như dải lụa trong trẻo tinh khôi rắc thêm tinh thể ngân quang lấp lánh, tán sắc ra vô vàn vòng cầu vồng nhỏ nhỏ, lấy tốc độ nhón nhơ mà là đã lủi đừ bay lên trời xanh.

Một cái cây ngoại cỡ thế này phải được trồng trên loại đất gì, tưới loại nước gì mới có thể phát triển qua năm năm tháng tháng không ngừng xoay chuyển biến đổi, song hành cùng thời gian bất tử?

Không phải nói nở hoa nơi thiên giới, gốc mọc ở âm giới sao? Có khi nào Mộc Xà thụ còn tiếp tục kéo dài cái thân thể “khô ngô cường tráng” này bên trong lòng đất, kéo tới tận cánh cửa địa ngục?

Lớp vỏ cây trắng toát tựa như lớp thạch cao, trên bề mặt đắp nên những miếng gỗ ghè y như vậy cá chép hoá thạch. Nếu như chỉ nhìn một phần còn tưởng là bức tường phù điêu của nghệ nhân phổng khoáng nào tạo thành. Đường nét bố cục ngẫu hứng mà vẫn chân thực, tựa như có ngàn vạn con rắn trắng lủi lượn leo ngược lên thân cây cao ngất, diện khiến dung nhan đế vương thủ quyền uy tột đỉnh trên kia triệu tập.

Mỗi chi tiết khắc hoạ tường tuy tiện mà hoá tinh xảo, khí thế ma quái tà mị trong đó không ngừng theo năm tháng biến dị mà sinh sôi phát triển, thành một loại hơi thở vừa phong sương vừa hắc ám như ở âm giới, áp lực vô hình đè nặng nên nhận thức nên cảm quan khiến phàm nhân không dám kinh nhỡ, chỉ dám kính chi viễn nhĩ.

Một tốp lính khôi giáp trường thương nghiêm chỉnh đứng canh gác trong chòi, vây quanh một khối cơ quan gì đó có bánh lái, hai đoạn dây xích song song nối dài cùng một đoạn ống sắt. Phía ngoài gần đó có một cái thùng gỗ khá lớn, trên nắp thùng treo bốn quai xích, lại từ đó nối với một đoạn dài tít tắp miên man trên cao, dường như muốn thông đến tận trời,

Đám người thấy chúng tôi, mặt không đổi sắc im lặng quy củ hành lễ. Một người trong đó ra chỗ miệng loa của vòi ống, hắng giọng một chút, cao giọng rống rạc thông báo. Chờ một đoạn chắc để bên kia đáp lời liền gật nhẹ hiệu ý rồi nhanh nhẹn mở cửa thùng gỗ, sau đó làm cử chỉ mời vào.

Chúng tôi lần lượt vào cái thùng cao đến ngang ngực, trên đầu có mái che mưa che nắng, gỗ chắc chắn dày dặn, chất lượng cực tốt, đen bóng như hắc thạch. Sau khi cánh cửa đóng lại, một người đẩy cần gạt rồi vặn bánh lái, tức thì âm thanh rống rọc từ từ chuyển động, thùng gỗ dần dần dâng lên cao, khung cảnh phía dưới chậm chãi bị thu lại, tất cả cảnh vật đều lọt vào tầm mắt.

-Chúng ta là đang?

Âu Tử Dạ gật nhẹ.

-Tới Thần Minh Điện, nơi tế thần của sơn cốc. Trừ bỏ một vị Vu Hích và hai vị Khiêu Đại Thần định cư ở trên cung điện, thì cũng chỉ có trưởng tộc hai chúng ta được tự do ra vào.

Tôi ngược đầu.

-Ngay đến các trưởng lão cũng phải xin ý trước?

Âu Tử Dạ không nói gì. Anh ta đã nói rành mạch như thế, đương nhiên tôi nghe hiểu.

Không gian nhuộm một thứ màu hoàng hôn như tấm mùng ảo. Từng áng mây bông bành lười biếng thả trôi, xuyên qua luồng ánh sáng ảm áp vàng cam, nhuộm thành sắc ửng hồng dễ chịu, lướt qua những dải màu xanh thăm huyền bí, để lại một khoảng không tím biếc lu mờ, đông đầy dấu vết thời gian nhẹ nhàng buông mình.

Tôi ngẩng đầu một chút, chỉ thấy lò mờ thứ gì đó không rõ ràng khảm vào thân cây. Một cái hàng lang lượn sóng nhấp nhô, một toà lầu trắng như ẩn như hiện, mãi típ típ trên kia, mây khói bông bành hư ảo bên cạnh, cảm tưởng như thiên cung toạ lạc.

-Bọn họ chắc không phải là người Âu gia hay Tần gia đâu nhỉ?

Tôi không đầu không đuôi thốt lên câu đó.

-Là người của Tần vương.

Nhưng Âu Tử Dạ vẫn nghe hiểu.

Âm thanh rúc rúc rúc rúc chuyển động phát ra tiếng lập cập như răng lạnh không ngừng va chạm, như răng nanh không ngừng cắn xé.

Xen lẫn giai điệu đinh đinh đang đang mơ hồ vọng xuống, êm ái mà da diết, không biết là do thứ gì phát ra. Nghe như chuông khánh thanh thoát ngân nga, vô dục vô cầu lại tha thiết quấn quanh tai người. Tiết tấu triền miên, âm điệu kéo tới từng đợt không ngừng nghỉ, qua không trung mặt trời tắt nắng, trắng lạnh như ngọc, giăng mắc lạnh hương cùng phong sương, qua những thửa ruộng bậc thang tịch tịch, qua những ngôi nhà tĩnh lặng thăm trầm, tản ra tứ bề, tan vào khoảng không bao la.

Từ trong thân cây, vô vàn bọc ánh sáng trắng chui ra, chúng như những đợt sóng ngoài biển động, không ngừng trôi khỏi mặt nước, nhấp nhô lên xuống. Chúng tựa như đám sinh vật phù du trong suốt được lõi cây sinh ra, bồng bềnh dập dềnh theo từng luồng khí mà thanh thai bay lên cao, bám theo chúng tôi, luẩn quẩn ở bên như tò mò khách lạ ghé thăm.

-Bọn chúng là cái gì vậy?

Tôi hứng thú vươn tay ra, muốn chạm vào đám “bọt bong bóng xà phòng”.

Âu Tử Dạ nhàn nhạt nói.

-Đừng nháo loạn. Thứ đó không tốt lành gì.

-Hả, vì sao?

Theo cái quạt tay, chúng lảng tránh tựa như e ngại thối lui hết một lượt. Nhưng mà tôi trái lại không cảm thấy thất vọng, cánh tay vẫn quạt trái quạt phải cuối cùng cũng may mắn chạm được.

Tôi giật nảy mình kinh hoàng thu tay lại, trần trần ngó chúng.

Một luồng hàn khí ồ ạt mãnh liệt từ nơi tiếp xúc tuôn vào kỳ kinh bát mạch, trong óc tắc đứ đứ bảo máu như muốn đóng băng, cảm tưởng toàn thân bị nhấn chìm trong hàn đàm, băng lãnh thấu xương, nỗi sợ hãi khiếp đảm ập tới như vũ bão làm người ta nín thở chết lặng.

Âu Tử Dạ thở dài.

-Ta cũng chẳng rõ chúng là thứ gì, lão Vu Hích nói là “thức ăn” từ sâu trong lòng đất sinh ra cho riêng Mộc Xà hấp thụ.

Tôi kinh ngạc, nhìn chúng như dán keo.

-Trong đất ẩn chứa thứ gì sao? Mới sinh ra thứ lạ lùng như vậy? Nói xong tôi vẫn cảm thấy nghi hoặc.

-Rõ ràng là từ thân cây chui ra.

Gió vù vù thổi qua, một trận lại một trận mạnh liệt, càng lên cao tiếng gió vờn quanh đầy ác ý, như từng cơn lốc, bằng mắt thường cũng thấy chúng không ngừng chạy vòng tròn quanh thân cây, thế nhưng mà, đám “thức ăn” kia lại chưa từng bị đánh cho tiêu tán, bị đánh cho văng xa.

Theo đó tiếng đinh đang thanh thúy vang lên càng chân thực.

Tôi vươn tay day day huyết thái dương có chút đau nhức. Cảm thấy cái cây Mộc Xà này thật có tồn tại trước đây trên cõi đời? Vẫn là ở Trái Đất hay ở dị giới? Hay chỉ là trí tưởng tượng bay cao bay xa của tôi kết hợp với huyền thuật bí ẩn gì đó hiện thực hoá?

Nhìn Âu Tử Dạ, lông mày nhíu càng chặt, vốn không phải là thật nhưng tác động lại quá sâu sắc. Vốn chỉ là mộng cảnh lại linh trí sinh động khiến người ta tâm tình bồn chồn.

Ngẩng đầu, toà điện kia như hiện ra càng gần gũi hơn, dưới ánh sáng hư ảo của buổi chiều tà, toà điện lại được thấp nên bởi vô số dây đèn lồng đỏ đưa, ánh sáng yếu ớt tỏa ra lại mị hoặc câu hồn.

Đèn lồng trắng như vân mây mỏng lung ẩn hiện, hoà quyện cùng vô vàn dải cờ trắng như tuyết lạnh, phàn phật tung bay múa lượn. Âm khí u ám tịch tịch như buổi tang lễ, cả toà lầu càng mê ảo khó cưỡng lại mà đồng thời cũng quyện chặt hơi thở hung hiểm tử vong, nhợt nhạt búa vẩy.

Ngồi trong thùng gỗ từ từ được nâng lên cao, cây cỏ bát ngát núi non trùng điệp dưới chân ngày càng trải rộng ngày càng cao bé nhỏ. Lầu điện kia đã cách rất gần rồi, ẩn sâu vào trong thân cây, chính là dùng lớp vỏ cây vừa sâu vừa rộng mà đục đẽo khoét gọt, tỉ mỉ điêu khắc xây cất lên.

Lầu điện ba gian, gian chính lại thấp một chút, trái phải hai gian kia cao hơn, nối thông với nhau bằng cầu thang hành lang. Trí tuệ của cổ nhân tuyệt nhiên

không thể xem thường, cái hệ thống như buồng cầu thang máy này hẳn là phương tiện vô cùng trọng yếu để các công tượng có thể xây dựng lên toà Thần Minh Điện như toà thiên cung của vị thần tiên nào đó, ngạo thị phàm trần.

Đèn lồng mờ nhạt tịch tịch đong đưa, cờ phiến yếu ớt ảm đạm múa lượn, chuông khánh ngân nga điệu nhạc lạc lõng.

Chớp mắt, mới vừa rồi còn ngỡ ngàng trước vẻ đẹp huy hoàng lộng lẫy, cung điện bị mây vờn khói toả khiến hào quang lu mờ che lấp, lại tưởng rằng bị bỏ quên trong tầng hầm thời gian, phủ một lớp bụi nhợt nhạt thất sắc.

Thùng gỗ dừng lại, Âu Tử Dạ thông thả mở cửa bước ra trước sau đó lại nghênh ngang tiêu sái đi vào chính điện, không có ai chờ đón, không ai dẫn đường.

Tôi lóc cóc theo sau, đại điện đóng kín mít, đẩy nhẹ khẽ mở, bên trong tranh tối tranh sáng, những ngọn đèn lồng leo lắt không đủ xua tan từng luồng khí âm trầm u tịch trong mỗi góc.

Mạnh Chương từng nói gỡ Mộc Xà bình thường khá mềm, dễ dàng gia công, chỉ có phần lõi sau khi bị sâu lạ tấn công mới xảy ra biến dị, không những trở nên cứng như thép nguội mà còn lấp lánh lân tinh. Toà kiến trúc này, độ sâu còn chưa lần tới phần lõi?

Tiếng cộc cộc nhẹ vang như ai đều đặn gõ từng nhát búa đóng đinh xuống, nhưng trong không gian phá lệ tĩnh lặng, biến thành thứ âm thanh cổ quái quỷ dị.

Một loạt ánh nền lung linh chiếu sáng hai hàng trước mặt, cũng không đủ soi tỏ một gian điện thờ bài chí tinh xảo hoa lệ sau lưng một lão nhân tay cầm quả chuông. Thân hình tuy không phải tráng kiện tựa hộ pháp, dù sao bọc một lớp áo quần như thể dấu bên trong cũng không biết là cơ hay là mỡ, chỉ là tầm lưng thẳng thấp cao lớn thon dài lại mang theo gây chông đất thì có chút kỳ quái. Gương mặt trái lại nhăn nheo như quả táo tàu tiết lộ đã có một bó tuổi, biểu tình âm u ánh nhìn sắc lạnh.

“Hai vị trưởng tộc lâu rồi mới đại giá quang lâm. Không biết lần này lại mang tới kinh hỉ gì cho lão.”

Vừa dứt lời, ánh mắt lão cũng quét lên hai cái hộp chúng tôi ôm trong người mấy lần.

-Vu Hích đại nhân khách khí, chúng ta hoàn thành sứ mệnh bề trên giao phó, mang lễ vật tới dâng thần linh.

Dứt lời Âu Tử Dạ dâng hộp gỗ về phía lão đồng dốt. Lão mở to cặp mắt trắng dã không nên được kinh ngạc.

“Đây, đây chính là...”

Âu Tử Dạ gật nhẹ.

-Thứ có thể giúp cho Âm Huyệt của Địa Cung bình ổn.

Lão thầy pháp mở nắp hộp ra, bên trong đặt một đôi hắc đao song nguyệt, dù cho ánh sáng bốn bề lấp lánh chiếu đến cũng không hề ánh lên bất cứ sắc thái gì cho biết tính chất vật liệu cấu thành, phẳng phát như lỗ đen không ngừng hấp thụ cắn nuốt ánh sáng.

Tôi ngoảnh cầu nhìn, nhũ mày khó hiểu, bề ngoài rất giống vũ khí mà Âu Tử Dạ vẫn hay sử dụng, có chút ngoại ý muốn là, toàn thân nó chẳng hề điều khác bất cứ một câu chú văn cổ ngữ nào.

Nó nằm im lìm tĩnh lặng ở đó, không hề phát ra bất cứ tia âm khí hung tàn nào, nhưng mơ hồ vẫn toả ra thứ hàn khí sắc bén tựa như một ác thú cuộn mình ngủ say. Hiển nhiên đây là bảo đao còn chưa từng trải qua gió tanh mưa máu.

Lão Vu Hích(đồng cốt phù thủy) gật nhẹ đẩy nắp lại, đón lấy hộp gỗ, Âu Tử Dạ tựa hồ chỉ chờ có thế, không chút chần chừ rút tay lại.

Lão lao đầu về phía trước, lão đảo sắp ngã quỵ.

-Vu Hích đại nhân cẩn thận, làm hư đồ thì thần linh sẽ trách phạt, bề trên cũng không tha thứ.

Âu Tử Dạ thối lui một chút không hề có ý tứ đỡ dùm, nhẹ nhàng nói.

Mặt lão cứng ngắt tối sầm lại, sau đó khoé môi mỏng nhợt nhạt nhếch lên, gắng gượng kéo thân hình đứng thẳng lại. Có lẽ cũng không nặng tới mức khoa trương, chẳng qua do bề ngoài và trọng lượng không cân xứng, quá cách biệt khiến ước lượng nhất thời không khớp.

“Âu trưởng tộc, lão có tuổi, không dám ganh đua gì với lớp trẻ. Lễ vật trọng đại này vẫn nên nhờ Âu trưởng tộc bê lên điện thờ.”

Âu Tử Dạ mỉm cười thân thiện đón lại. Tôi có chút đăm chiêu, có thể nặng tới mức nào? Không phải Âu Tử Dạ bung trên tay rất nhẹ nhàng? Còn nhớ lần đầu cầm một thanh song nguyệt đao của Âu Tử Dạ đánh chém lũ Nga Quỷ, dường như độ nặng cũng chẳng phải dạng vừa. Thật thà mà nói trường đao hay trọng đao nặng cũng vì nguyên nhân chiêu thức quét ngang, chém dựa vào dụng lực và li tâm. Còn song nguyệt đao này đáng ra cần trọng lượng nhẹ mới sử dụng càng tiện tay.

Lão Vu Hích híp mắt nhìn vào hộp ngọc, giống như thèm thuồng nhìn trân bảo.

“Tần trưởng tộc, chẳng hay trong đó có phải là...?”

- Phải là gì?

Tôi giả vờ ngốc nghếch hỏi lại. Lão cũng không vờ vạy.

“Thì chính là linh đan thần dược mà Tần Vương ngày mong đêm chờ?”

Tôi mỉm cười tùy tiện gật nhẹ.

Thấy vậy lão Vu Hích liền ngoác rộng miệng ha hả cười lớn, tiền tục thốt lên ba câu “Tốt, tốt, tốt!”

Lão vươn tay, tôi lại không tiếng động chuyển tay tránh sang.

- Không làm phiền tới đại nhân, vẫn lên đề ta tự mình đảm nhận.

Nói xong tôi và Âu Tử Dạ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng tiến về phía trước, đặt lên chiếc bàn kê trước điện thờ dùng để bày vật phẩm cúng bái, mở nắp hộp ra.

Mùi dược liệu lạ lùng từ hộp ngọc khê khàng lan toả, trong thoảng chốc tựa như át đi tất cả mùi vị phàm tục thế gian. Nó như có mị lực, khiến người ta vô thức hít gửi, cảm thấy một lần lại muốn cảm nhận rõ ràng hơn chi tiết hơn, như mê được câu hồn đoạt phách, tiến vào cánh mũi nhập vào tận cốt tủy.

“Nhất Thần Nhị Thần.”

Lão trấn động một chút rồi háng giọng, đỉnh đặc gọi.

Từ trong bóng tối bên hông đại điện một khối hình đen xì gì đó nhúc nhích mấy cái, rồi cửa quây đứng dậy, lách lư đi ra tách làm hai người.

Một người tiện tay cầm đĩa nền trên bàn thờ xuống, tiếp theo hơi cúi người nghiêng đĩa xuống sát mặt nền. Ngọn lửa theo một tuyến đường định sẵn nhanh chóng lan đi.

Âu Tử Dạ kéo tôi tránh ra khu vực trung tâm, bấy giờ mới để ý thấy trên nền nhà vẽ hàng loạt hoa văn uốn lượn tinh xảo.

Hai người đều đeo mặt nạ vẽ hình con trâu, một cái mặt trâu đen như hắc ín nhưng ánh mắt đỏ lòm. Tạo hình không mấy đặc sắc ấn tượng tựa như vô hồn, nhưng trên mặt nạ còn loang lổ những sọc đỏ nghệch ngoạc như vẩy máu, khiến cho người nhìn cảm giác như trâu điên nổi tính hung loạn.

Một người hai tay cầm cành lá phong vừa vung vẩy múa vừa nhảy xoay tròn quanh người còn lại, âm thanh lục lạc từ vòng cổ khê khàng chen vào, như lạc điệu nhần nhá. Người kia đeo một chiếc trống trước ngực hai tay vỗ nên mặt da tạo ra âm thanh hùng hậu tạo ra tiết tấu dồn dập.

Bọn họ là Khiêu Đại Thần, người vừa múa vừa cất lời ca thỉnh nguyện bằng thứ ngôn ngữ cổ xưa khó hiểu mà đầy quyền năng là đại thần, người nhịp nhàng vỗ mặt trống hoà tấu cho giai điệu huyền bí là phụ thần.

Dưới nền điện ánh sáng lan toả rực rỡ, con đường lửa nhẹ nhàng lan toả khiến cho hoa văn vốn mờ lẩn với nền nhà hiện lên chói lọi. Hoa văn liên thông với nhau, tựa như mây không ngừng biến ảo, tựa như gió không ngừng phiêu động tựa như nước không ngừng thay đổi tựa như cỏ mọc tình lung lay.

Tôi nhìn không chớp mắt, có chút ngây dại, rãnh hoa văn được điêu khắc rất mỏng rất nóng, chỉ như cở đầu đũa hẫ được cách ly với lớp gỗ bằng một lớp kim loại, lớp sập trắng đục đỏ nên so với nền nhà cũng gần như tương đồng thành ra lúc đặt chân vào mới bị xem nhẹ, mới bị điện thờ tinh tế được vô vàn đèn lồng bao bọc thu hút.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 37: Thập Giả.

Phụ thần từ tốn di chuyển khoảng cách giữa các vùng hoa văn, nhịp tay vỗ trống càng lúc càng nhanh, âm thanh phát ra theo đó càng lúc càng hối thúc giục giã, mãnh liệt tựa như tiếng cổ vũ chiến trận.

Đại Thần lại chuyển động theo vũ điệu, không những tự xoay tròn với bản thân còn là xoay tròn với Phụ Thần, điều này làm tôi liên tưởng tới chuyện Mặt Trăng và Trái Đất, lệ thuộc vào nhau chẳng thể tách rời.

Tiếng hát mộc mạc tối nghĩa khiến người ta nhũn mảy dăm chiêu, giai điệu rất nhẹ như lông ngỗng khinh vũ, cứ lơ lửng lung chừng thình không, chẳng cách nào chạm được, chẳng cách gì nắm giữ, âm thanh cứ ở đó khiêu khích người ta chạm tới.

Mà lão Vu Hích đứng ở trước bàn điện thờ làm râm khăn bái một tràng liên tu bất tận, nghe như tiếng ruồi muỗi vo ve phiền nhiễu, thật sự lo ngại thần linh có tiếp thu nổi không?

Buổi lễ cũng chẳng kéo dài quá lâu. Ánh lửa dưới chân đèn ảm đạm rồi tắt, Đại Thần Nhị Thần cũng thôi múa may quay cuồng, lẳng lặng biến mất trong hốc nhà.

Lão Vu Hích nhủ mảy may thật sâu nhìn đám thẻ gỗ rơi ra từ lọ đựng.

Trên bàn đặt ngay ngắn 4 tấm thẻ phân làm hai nơi. Thẻ bằng gỗ trúc khắc vạch sâu rõ ràng, chỉ cần liếc nhìn sơ liền hiểu đó là những quẻ trùng quái trong kinh dịch. Kinh Dịch bắt đầu ra đời nhờ vua Phục Hy. Phục Hy nhìn Hoàng Hà Long Mã, trên lưng có hoa văn khoáy thành đám. Phục Hy lại có thể từ đó nhìn ra huyền cơ, diễn giải bằng các nét vạch. Lưỡng Nghi là khởi nguồn của Kinh Dịch, các vạch đầu tiên là Âm và Dương. Tuy nhiên cụ thể các thẻ quẻ kia đại diện cho tiến trình trạng thái gì, ẩn chứa tiên cơ gì, vẫn nên để người trong nghề lý giải.

Gương mặt lão dưới ánh sáng vàng vọt của ánh nến, khắc nên những vùng sáng tối rõ rệt như vách núi đá, trên gương mặt vốn quanh năm thiếu ánh mặt trời nên tái nhợt mà sắc bén, biểu tình của lão càng có vẻ trầm trọng nặng nề.

“Quẻ Thuần Càn, Thượng cửu, kháng long hữu hối, cực thịnh tất suy.”

Lão thấp giọng nói xong, thở dài bất an.

“Son Thủy Mông. Muội dã, Bất minh, thế cuộc tối tăm bắt đầu bao trùm, thời vận mờ mịt bắt đầu che lấp. Thiên võng tứ tượng chi tượng, thiên hạ phân tranh rồi tụ hợp, hợp hợp rồi tan tan, lưới trời lại giăng mắc, loạn thế lại bắt đầu?”

Chúng tôi thu lại hộp đồ, Âu Tử Dạ chẳng mấy khi thức thòi mở miệng, chủ động hiến ân cần.

-Vu Hích đại nhân lo lắng vấn đề gì?... Đây là điềm báo cho vận mệnh sắp tới...?

Lão ảo não nói.

“Hai vị tộc trưởng...tuy nói tương lai đã được định sẵn nhưng nếu có thể biết trước thì vẫn có một ít khả năng xoay chuyển...chỉ là...tiên cơ bất khả đoán, có thể biết được một phần đã là không tệ rồi...”

Lão cầm lấy bốn thẻ nâng lên, nhìn chăm chăm một lúc lâu rồi lại đặt xuống, thở dài một hơi mõi mết, trầm tư xoay người, chậm chạp bước ra ngoài.

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau rồi cũng thông thả bước theo.

Hành lang im ắng khó tả, trống trải chẳng một bóng ảnh vắng lại, tiếng chuông khánh theo gió lạnh đậm phát ra khiến khung cảnh lộ vẻ hiu quạnh, đèn lồng lắc lư phát ra tia sáng mờ ảo cùng đám cờ phướn mặc sức lung lay.

Bóng của lão nhân ngược nhìn trời xanh thăm thẳm mà mỹ lệ động lòng người, toát ra thần thái tịch liêu cô đọng.

“Lão thấy hai vị lập được đại công, sẽ chuẩn bị xuất phát về Hàm Dương một chuyến. Ta chỉ là cảm thấy cần phải bói một quẻ, hai quẻ vì vận mệnh quốc gia, hai quẻ còn lại vì số mệnh hai vị...Tiếc thay, đều là quẻ không như ý...”

-Ngài nói gì lạ lùng vậy, Tần Vương sắp thống nhất lục quốc, tương lai lý ra phải là cảnh thái bình thịnh thế... đến tốt cùng là chuyện gì biến hoá phát sinh?

Lão lắc lắc, nhìn đám tinh tú nhấp nháy nơi phương xa, buồn buồn nói.

“Cớ thế Tần Vương sát khí thái thịnh, không để lại chút đức tích cho con cháu...Từ xưa tới nay có bậc đế vương dựng nước nào mà hai tay không nhuộm máu sinh linh...Vạn lý trường thành đều là từ bạch cốt xây lên, huyết nhục đắp thành...Cơ nghiệp muốn trường tồn...e là phải trả giá không ít.”

Tôi có chút mờ mịt nhìn lão. Kể được Tần Vương chỉ định đến đây làm tai mắt hẳn là tâm phúc không sai, vì cớ gì có cảm giác lão đang thoái chí nản lòng với thời cuộc.

Lại nghe lão hò hững hờ tiếp.

“Dù sao đám dân đen chỉ như con sâu cái kiến, có thể vì hưng thịnh tồn vong của nước nhà mà ra sức cống hiến, cũng là phúc khí của họ...”

Tôi trợn mắt, mấy câu trước còn cảm khái lão cũng không tồi, câu sau thật hết nói nổi. Quả là chủ nào tớ nấy, nhàn nhạt nhìn sinh mạng biến mất.

Lão Tần Vương thủ đoạn huyết thuyết sát nghiệp quán thân, mặc dù có công lao to lớn thống nhất bờ cõi nhưng lại không giữ được vương quyền huy hoàng, nhanh chóng suy tàn thay triều hoán đại.

Trong sử ký Tư Mã Thiên ghi “Ông vua có thể lấy thiên hạ trên lưng ngựa nhưng không thể cai trị thiên hạ trên lưng ngựa“. Đó là một câu nói rất đúng đề chỉ về nhà Tần. Sau khi thiên hạ quy về một mối, thay vì dùng chính sách ôn hoà để chấn an lòng người, nhà Tần lại tăng cường pháp trị, lấy sự tàn bạo để răn đe trừng phạt dân chúng. 15 năm đã đủ xoay vòng cho một triều đại, với đời người vẫn là quá ngắn ngủi, lòng dân ca thán oán giận ngất trời, bao nhiêu kẻ đầu rơi máu chảy, bao nhiêu kẻ nước mất nhà tan gãy gục trong bể khổ, con số nói ra chỉ khiến người ta kinh tâm động phách.

Ngần ấy thời gian đã trải qua ba đời vua. Có một câu trong “Quá Tàn luận” viết :Vua Tàn sát phạt không kiêng nể, có lỗi mà không sửa. Nhị Thế Hồ Hợi tiếp bước bất chúc không đổi thay, làm việc ngang ngược sai lầm càng nặng nề. Từ Anh kế ngôi cô độc không người trợ giúp, suy yếu không kẻ đỡ đần.” Xem như mấy quẻ kia lão tính toán cũng không sai.

Lão Vu Hích quay ra thâm thúy nhìn chúng tôi.

“Quẻ Thuần Khảm có 3 hào xấu là một trong tứ đại hung quái trong Kinh Dịch. Tiến lùi đều không thuận, tứ bề vây hãm, phía trước là hổ sâu hiểm cảnh mà sau lưng cũng là vách ngăn lối cụt, sẩy chân một bước là hổ chông biển lửa, không cách gì cứu vãn. Mà Phong Thiên Tiểu Súc, Dị đồng. Cũng là lúc bế tắc lại không đồng nhất hoà hợp, chính là Cầm sát bất điều chi tượng, mỗi người theo đuổi một mục đích, chính là sinh tử chia cắt đôi bờ.”

Tôi neho mắt nhìn tia sáng sắc bén lạnh lẽo trong cặp mắt âm trầm bất định của lão nhân, bình tĩnh mở miệng nhưng câu từ có chút cương quyết.

-Cái gọi là thiên mệnh quyết định vận mệnh chính là tự mình xác định phương hướng bản thân, tính cách cương nhu quyết định con đường trông gai bằng phẳng, lựa chọn dứt khoát do dự quyết định nhân sinh vô dục vô cầu hay trầm luân trong bể hồng trần. Dù mai sau là nhân văn dã hạc hay vầy vùng hùng bá một cõi, ít nhiều vẫn có câu nhân định thắng thiên.

Nói một hơi xong dừng lại nghỉ một chút, lão Vu Hích trừng trừng mở lớn con ngươi bắt khả tư nghi nhìn tôi mà Âu Tử Dạ lại là nghiền ngẫm đánh giá.

Theo như quẻ lão tính, thì chuyến đi lần này của chúng tôi lành ít dữ nhiều, hơn nữa trong hình huống phùng bất trùng lai hoạ vô đơn chí còn không đồng lòng nhất trí vượt qua mà lại dễ xảy ra tranh chấp bất hoà.

Có chút bực bội vô cớ, tôi chột vẩn đề.

-Vu Hích đại nhân, nếu đã hết việc, chúng tôi cũng xin phép cáo từ.

Lão hồi thần, đắm đắm nhìn hộp đồ trong tay chúng tôi. Âu Tử Dạ cũng không lãng nhãng lời thôi mở cửa bước vào, tôi cũng rất dứt khoát theo sau.

Nếu tôi là Tàn Vương, trong tay chiếm được hai gia tộc kinh tài tuyệt thế đương nhiên ra sức trọng dụng, đồng thời đề tránh kẻ khác nhớ thương dòm ngó cũng cần chặt chẽ đem đi giấu kín. Âu gia tuy sống chết ương ngạnh không chịu tiết lộ bí mật nhà nghề để sản xuất đại trà, nhưng chỉ cần trong một đội quân vạn người có ngàn binh tinh nhuệ nắm trong tay thứ vũ khí chém sắt như bùn, vậy thì khả năng áp đảo của cả một đội quân, khả năng giành thắng lợi cho trận chiến càng nhiều hơn mấy phần. Lần này Âu Tử Dạ lại mang tới hai thanh loan đao có nguồn gốc xa xưa bí hiểm, thứ duy nhất trên đời này có khả năng trấn yểm địa cung không lộ chứa đầy tà ma oán khí tích tụ rộng như một toà thành. Âu gia tuyệt đối sẽ không vì bất cứ lý do gì mà bị diệt vong, đây là suy nghĩ của người bình thường.

Về phần Tàn gia, bao đời sản sinh ra những danh y, số ít bị ép buộc phải vào triều cúc cung tận sự, số còn lại phải nương nhờ nơi sơn cốc hầu như không được phép giao tiếp với người lạ, vì một phương thuốc mơ tưởng gần như không thể mà ngày đêm cần mẫn nghiên cứu. Đối với thế nhân đàn thuốc đó chỉ như truyền kỳ nghe để giải khuây, đối với cường giả lại càng là sở nguyện ước cầu. Người đứng trên đỉnh cao danh vọng dã tâm càng lớn luôn có nhiều tiếc nuối khó buông tay hơn người thường, vì thế mà chấp niệm với thứ viễn vông đó có đôi khi biến thành tâm bệnh, điên cuồng truy cầu.

Nay Tàn gia có thể mang đến thứ thánh vật kinh hải thế tục đó, chưa cần biết công hiệu thế nào, theo lẽ thường trước đương phải lấy lòng, đối đãi càng hậu, như thế nào có thể từ chối?

-Âu Tử Dạ, anh có cảm thấy bất an lo lắng?

Tôi cúi đầu nhìn khung cảnh dưới mặt đất, mơ hồ dự cảm bất trắc không vì những suy tính trên mà hoá giải.

-Về cái gì?

Âu Tử Dạ nhàn nhạt hỏi.Tôi rầu rĩ đáp.

-Trương lai...Anh cũng nghe thấy lão ta phán rồi đó.

Âu Tử Dạ dường như không quá để tâm, nhẹ cười.

-Ban nãy trả lời cương quyết chắc chắn lắm mà, sao giờ tự tin bay đi đâu hết rồi?

-Dù là vậy bị một lão Vu Hích phán thế tâm lý có thể không lo sợ bất trắc sao?

Âu Tử Dạ tùy tiện nói.

-Chúng ta cùng phải về Hàm Dương, lộ trình đi đi về về cũng mất gần chục ngày, chưa tính thời gian chúng ta phải nán lại, đương nhiên ổn thoả việc càng nhanh càng tốt.

Tôi không hiểu, nghe Âu Tử Dạ tiếp.

-Mặc Minh, ta đã tìm thấy rồi.

Tôi ngây ngẩn, Âu Tử Dạ từ trong lòng lấy ra một vật đưa ra trước mặt. Nó to cỡ quả bóng bàn, dưới ánh sáng chạng vạng nó toả sáng yếu ớt, vòng hào quang đỏ dị thường, bên trong sóng sánh như biển máu chất chứa hình thái một thực vật lay động.

Tôi có dự cảm bất ổn.

-Đây là?

-Sâm La Thụ.

Tôi thất kinh.

-Cái gì?

Giọng Âu Tử Dạ như gió nhẹ vờn qua, suối tóc đen nhánh tùy ý lay động, gấu tay vạt áo thông dong dong đưa, chất giọng trầm lắng lẫn quần bên tai, chậm chậm đưa tiếng nói đi xa, tiêu tán ở cuối chân trời.

-Trong sách cổ viết, Sâm La thụ trưởng thành, trồng xuống đất có thể tạo ra thứ kết giới vô hình cực kỳ thần bí, bảo vệ gần như tuyệt mật cho cả một vùng đất. Bất cứ kẻ nào đến gần cũng chỉ nhìn thấy vách đá bốn bề che chắn, không lối vào. Một khi tìm được phương pháp vào sẽ đón nhận công kích từ đám cảnh mộc đan xen xoắn vặn y như đàn rắn. Nhưng sự ghê gớm của nó là ở khả năng mê hoặc tâm trí, thao túng nhân tâm, hiện thực hoá ước nguyện...

Tôi có chút ngốc lảng, dường như lão Trương bà bà có nói qua, nhưng lúc đó không quá để tâm.

-Thực, thực hiện hoá ước nguyện là sao?

Giọng nói trấn định mà kiên nghị của anh đánh vào tâm khảm làm tôi rung động sâu sắc.

-Tiềm thức của nạn nhân bị ảnh hưởng, tác động tới cảnh vật xung quanh làm chúng biến đổi. Có thể khiến cho tất cả sự vật tưởng tượng sâu trong não bộ đều được đặt chân ra ngoài đời thực, khoác một lớp vỏ bọc chân thực thực có tâm chí có xúc cảm. Sâm La thụ, ẩn chứa sức mạnh “vật chất hóa” như thượng thần tối cao. Sáng tạo ra một thế giới chồng chéo, ảo mộng cùng thực tế đan xen vào nhau khăng khít dây dưa, không phân tách nổi, chỉ có thể ra sức vẫy vùng trong tuyệt vọng...

Tiếp theo, chính là yên tĩnh lâu dài. Chỉ có tiếng gió vu vu quay cuồng trong tai, lòng tôi loạn như cào cào châu chấu. Một thứ cực phẩm như thế, rớt cuộc từ đâu sinh ra, lại ở đâu lấy về?

Trương bà bà từng nói “chưa có mấy ai may mắn thoát khỏi không chế... Vì thế nó vốn là thứ vừa được người ta săn đuổi tôn sùng đồng thời vừa truy lùng tận diệt...”

Tôi khó khăn hỏi.

-Âu Tử Dạ, anh như thế nào biết về nó, có được nó? Và định làm gì với nó?

Âu Tử Dạ trước sau luôn duy trì nét mặt tuy ôn nhuận mà phẳng phát lạnh nhạt, dường như trong ánh mắt tưởng rằng âm áp ấy lại tràn ngập băng sương cùng tuyết nhuộm, khoé môi thoảng cười còn có sự tối tăm phiền muộn, người này giấu chuyện xưa trong lòng.

-Phụ thân đại nhân nói, Sâm La thụ chính là kết giới duy nhất bảo vệ Tru Tiên Tứ Kiếm bị phong ấn ngủ say. Chính thứ huyền cảnh này đã che mất thế gian mấy trăm năm qua. Mà dù có biết cách để giải trừ thì lại phải đối mặt với thử thách vô hình khắc nghiệt mà đây cảm đồ dụ hoặc. Không hề biết những tình huống phát sinh kỳ thực chỉ là ảo giác do bản thân tự huyền hoặc ra tự hồ nghi lấy. Dù có đỉnh lực kiên cường hơn nữa khám phá ra lớp vỏ bọc thì sẽ lại bất lực phát hiện phía sau còn một lớp màng nữa. Nhưng trên hết thấy, vốn nghĩ rằng chỉ là tưởng tượng tuy nhiên tất cả đều là sự thật 100%.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ như keo dán. Anh là người cổ đại a, cũng không cần sử dụng kèm ngôn ngữ hiện đại đi.”Thứ này” chủ động dâng hiến cho tôi rất nhiều bí mật được bật mí, tuy chẳng thể tin tưởng tuyệt đối nhưng nghe một chút để tham khảo thì cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Âu Tử Dạ vươn tay phải về phía tôi, trên mu bàn tay hiện lên hình xăm một con chim sẻ màu đỏ mờ nhạt có chút ảm đạm thất sắc. Sau đó không tiếng động bảo trước, một ngọn lửa vàng kim phụt lên rồi tích tắc chuyển thành xanh ngọc bích xinh đẹp, không khí xung quanh dường như cũng bị trấn động, uốn éo vặn vẹo. Một ngọn lửa bé nhỏ đủ xua tan giá lạnh, hình xăm chu tước cũng trở lên lung linh hư ảo.

Ngọn lửa nhanh chóng biến mất, mở lòng bàn tay ra, bên trong lại xăm chữ tượng hình giáp cốt văn, tôi không rõ là nghĩa là gì. Ngọn lửa xanh dương hung hiểm hiện lên, rồi dần dà chuyển sang màu tím biếc mị quái kỳ dị, không khí xung quanh chấn động kịch liệt cùng hơi nóng hùng hực lan toả, như trong phòng xông hơi khiến tôi vô thức lùi bước cách xa.

Lại nghe Âu Tử Dạ nhẹ nhàng bổ sung thêm. Từng lời nói từng câu chữ như gió lửa lại như sấm rền, giống như khảm vào sâu trong nội tâm, mỗi một câu thốt ra đều tùy ý lưu lại dấu vết không khỏi chấn động.

-Ta chính là nhờ Sâm La thụ mà đạt được thượng phẩm này.

Âu Tử Dạ vui vẻ cười, ánh lửa như đến từ chôn địa ngục biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 38: Hỏa Linh

Dường như hắn nhất quyết muốn chỉ tấn công vào vị trí gáy của nó, hết lần này đến lần khác đều cố đâm vào thật sâu, rồi bị Đào Ngột hất văng đi, ban đầu còn hoàn hảo tiếp đất, hai lần sau thì trực tiếp lấy lưng nghênh đón.

Nhiệt khí xanh ngọc trên thanh đao lại nhạt đi, mà âm khí của Đào Ngột không thấy suy giảm mấy, hàn khí của nó như bòn rút sức lực hồi phục của hắn khiến động tác của Âu Tử Dạ chậm hẳn, phản xạ và tốc độ chẳng còn uy thế lúc đầu.

Đầu óc tôi lại loạn chuyển, từ sau khi đám vong kia sáp nhập, là bọn chúng tiếp thêm sức mạnh? Sao lại nghịch lý thế này?

Đào Ngột lại gầm lên, thanh đao lại đâm xuống, hàn khí của nó lại lập tức rừng rực bao bọc lấy Âu Tử Dạ như một tấm lưới, lần này hắn trở mặt nhìn bàn tay to lớn túm lấy cơ thể.

Cái đầu nó há ra đón lấy thanh đao cùng lúc ném thật lực hắn đập mãnh liệt vào vách hang như ném quả bóng vào tấm bảng chắn phía sau rổ.

Hắn rơi xuống đất rồi xụi lơ không thấy phản ứng gì nữa, tôi thầm kêu hồng bét, cắn răng đứng lên rồi bước thấp bước cao dùng thanh kiếm chống đỡ thêm mới miễn cưỡng đi tới vài bước.

Ma thú thân báo đầu hổ mặt người từ tốn quay sang lại cao ngạo nhìn tôi rồi khế hất đầu văng thanh đao kẹt ở hàm răng đi xa. Tôi lập tức dơ ra bắt động, trong tình huống mà thần xui xẻo liên tục ở bên quạt gió tiếp sức thế này có muốn chạy cũng chỉ thêm lãng phí sức lực.

Tôi nhìn ra phía sau Đào Ngột, Âu Tử Dạ sống chết chưa rõ, tôi thì chết là cái chắc rồi, không ngóm trong miệng quái thú kia thì lát nữa cũng sẽ tự diệt bản thân thôi. Tôi run rẩy đưa tay phải nâng thanh kiếm lên cao, chĩa về phía nó, một chút khí thế cũng không có, như chuột nhìn rắn uy hiếp.

Nó lười để ý tới tôi, chậm chậm bước về phía Âu Tử Dạ, tôi nóng hết cả ruột, không suy nghĩ gì thêm, lập tức gào lớn.

- Con mèo thối tha kia, đừng quên lão tử với ngươi còn đang dở trận đấu.

Nó không quay đầu lại càng chẳng thèm dừng bước, tôi khó nhọc bước theo, vận hết dũng khí quát to.

- Đồ mèo biến thái bệnh hoạn, ngươi quay lại đây cho ta, ngươi vừa bị điếc vừa bị câm sao? Không hiểu tiếng người sao? Súc vật hạ đẳng sao?

Nó dĩ nhiên là nghe không hiểu tôi đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì nhưng ý tứ thì cũng rõ là đang bị mắng chửi. Nó dừng bước, quay lại nhìn, trong khóe mắt ánh lên sắc xanh hung hiểm, tôi vô thức lùi lại một bước, lòng gào thét, xong rồi, tự đào huyệt chôn mình rồi.

Ma thú thân báo đầu hổ mặt người gầm lên rồi vọt về phía tôi.

Tôi ngã ngửa ra sau, hai mắt nhắm tịt lại, trong óc hiện lên vô số hình ảnh như một thước phim tua về quá khứ. Rất nhiều chuyện còn nhớ như in, càng về sau tốc độ các bức tranh lướt qua trí não nhanh như tên bắn, căn bản chưa kịp rõ ràng đã sang tấm khác.

Các bức hình nối tiếp lại xa lạ tới mức như thể kí ức của ai khác, rất nhiều câu nói hiện lên trong đầu, không hiểu là của ai... cũng chưa kịp hiểu chưa kịp ghi nhớ đã vụt tan biến, nội tâm vô cơ hệt hẫng, như thể đánh mất thứ trân bảo quý giá.

Tiếng gầm của Đào Ngột vang lên dữ dội vô cùng, trái tim tôi cũng chết lặng ở giây phút đó. Nhưng giây sau lại chẳng có chuyện gì xảy đến, chỉ có tiếng gầm kinh thiên động địa của nó là không ngừng vang dội khắp hang động thành công khiến linh hồn tôi quay trở về thực tại, hé ra một con mắt.

Hắc khí từ ma thú không ngừng lan đi, bốc lên với tốc độ cao, chúng như một tấm màn khói dày đặc ngăn cản nhãn lực tôi cố nhìn vào.

Hàn khí như thể bị bức ra ngoài, nháo nhào chạy thoát thân rồi nhanh chóng tan rã, như thể nguồn sức mạnh của nó bị ép buộc phải bỏ đi. Đào Ngột nhanh chóng mất sức, âm khí chảy đi rất nhiều, tiếng gào của nó không dừng lại, đập vào vách hang khiến đá lớn đá nhỏ thì nhau tuôn trào như trên đầu có động đất.

Hàn khí xanh lam càng lúc càng mỏng đi, ẩn hiện hình dáng một người cười trên lưng nó. Người này được bao phủ bởi lớp nhiệt khí màu tím nhạt, những ngọn lửa như một tấm áo giáp bảo vệ hắn khỏi bị hàn khí của Đào Ngột xâm chiếm.

Tôi chẳng thể nhìn rõ là ai, mắt dường như thị lực kém đi rất nhiều, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy hắn cầm cánh tay phải vào gáy nó, ngay vị trí vết thương cũ đang lên da non, có điều lực thật bá đạo. Hơn cổ tay hắn chui vào tận sâu trong da thịt nó, máu từ vết đâm không ngừng chảy lan tràn, lửa màu tím càng cháy dữ dội dường như xông vào tận bên trong nội tạng mà thiêu đốt.

Hắn vùng tay rút ra ,lôi theo một khúc xương cột sống vắng đi xa. Đào Ngột gầm thêm tiếng cuối đầy thảm thiết ,khỏe mắt khỏe miệng đều lan tràn máu đỏ bầm như đen,rồi bốn chân sụp xuống, tiếng kêu cứu ré lên kinh hãi khiếp đảm của đám oán linh bám trên người nó nhanh chóng chạy trốn nhưng hóa nhân kia phản ứng còn nhanh hơn.

Hắn lao vọt tới dùng hai tay túm cái cần cổ thon thả như cổ ngỗng, bắt hết một đám gần chục con, bọn chúng vẫn luôn miệng kêu cứu, toàn thân hóa nhân bao phủ một lớp lửa ánh tím nhân nhật ngay đến ánh mắt cũng nhuộm một màu tím tuyệt đẹp, vừa ma mị vừa yêu dị. Đặc biệt ở hai bàn tay lửa tập trung mạnh càng hùng hực khí thế bá đạo, vài giây sau toàn bộ oan hồn nắm trong tay đều thăng hết.

Tôi ngờ ngạc nhìn tình huống quỷ dị trước mặt, cơ thể vẫn xụi lơ chưa dám nhúc nhích mấy may. Lửa từ người hắn lao hết vào Đào Ngột, hỏa thiêu nó chiếu sáng một vùng rộng lớn, đám dạ mình sa bắt lửa nhanh chóng lao đi như được tưới xăng .

Ngon lửa hoàn toàn mang ánh tím ,đây là lửa gì mà uy lực lại khủng khiếp tới vậy? Đào Ngột kị hỏa linh, nói vậy nó là bị ngọn lửa màu tím kỳ lạ diệt?

Trên thân thể hắn không còn lửa, hình dáng quen thuộc hiện ra, tôi nhận ra ngay là ai,vội vàng đứng dậy. Nhưng tôi đứng còn chưa vững thì người trước mặt lại ngã xuống, thấy vậy đành cắn chặt răng gắng gượng bước khó khăn cực nhọc tới.

Tôi nhìn lửa tung hoành ngang dọc lo sợ sẽ có vụ nổ lớn xảy ra ngay trong này vậy thì xác xuất trần hang sụp xuống chính là không cần bàn cãi,phân dơi thì nhiều như nước trong đầm. Không chết vì đá đè thì cũng chết thì lửa thiêu,không thì cũng chết vì thiếu dưỡng khí mất thôi.

Vị trí hắn đang nằm lửa sắp sửa bén tới, khói mù lan tỏa khắp mọi nơi ,tranh đoạt không khí vốn khan hiếm ít ỏi ,tôi ho lộ sự mấy cái, lòng thầm nhủ, phải nhanh lui đi, Âu Từ Dạ đã chiến đấu ngoan cường và bất chấp như vậy mới qua được ải Đào Ngột, giờ chẳng lẽ hắn lại cam chịu để thứ lửa tàn thường kia nướng thành khúc lạp xưởng?

Không đâu, chúng tôi sẽ không bỏ mạng nơi này, lão diêm vương có muốn ghi tên chúng tôi vào sổ sinh tử cũng không phải lúc này.

Hắn ở vị trí cũng chẳng xa tôi là mấy, nếu bình thường đi mất khoảng một phút, nhưng giờ mỗi khi cất chân bước, đám ác vong bám dính trên người lại cười khùng khục, máu nơi khoe răng chúng lại trào ra, đau thốn tận não.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 39: Lôi Kiếp

Tôi vô dụng xụi lơ ngã xuống, tròng mắt mở lớn nhìn bóng đen lặng lẽ từ lòng đất âm thầm nhoi lên, từng chút một tiếp cận.

Đại não kỳ quái bị sét đánh mà vẫn thanh tỉnh, chỉ là tứ chi tê liệt triệt để.

Một con lại một con nối đuôi nhau từ khe sâu trong lòng đất êm ru không tiếng động mò lên, ánh mắt như than hồng mà âm lãnh, dùng tứ chi hăm hở bò lên rất nhanh đã chạy tới gần bên.

Tôi nhắm mắt lại cắn răng nín nhịn nhúc nhối như giòi đục khoét trong xương, lật người tung chân. Thứ đen đen bay lùi lại, va vào thứ phía sau, dồn thứ kia lại một đám, âm thanh bắt mắt vang lên như tiếng chuột.

Lại lật người đứng thẳng dậy, cẳng chân còn run run không vững nhưng vẫn kinh ngạc vì khí lực bản thân chẳng ngờ cường hãn như vậy.

Trên đầu ánh chớp lại hung hiểm nhá lên.

Lăn một cái tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc nhưng không tránh thoát luồng hơi nóng bỏng rất phóng tới, cùng đất đá ào ào như mưa hất cả lên người. Tôi ho lộ sự bỏ chạy bạt mạng, sau lưng tiếng nổ kinh hãi liên tiếp vang lên đào thành mấy cái lỗ sâu toang hoác, hơi nóng hầm hập xen kẽ cùng hơi lạnh khiến gió thổi qua lại càng cuồng dã.

Trên đà chạy điên cuồng, phía trước vực thẳm lại chắn đường hiện ra, dứt khoát rẽ một cái, sau lưng tiếng sấm rền vang vọng như thị uy. Cảm giác lồi thẩn như cổ ý hướng về phía tôi mà bạo loạn.

Đất trời chớp mắt sáng choang, từ đỉnh đầu truyền xuống lòng bàn chân rồi chạy toán loạn điện tích trong người. Cơ thể lại mềm nhũn ngã xuống, tứ chi co quắp giật loạn.

Nhiệt độ của tia sét có thể đạt tới 30.000 °C, dù nó chỉ tác động vào cơ thể con người trong 3 mili giây sau đó thoát xuống đất, cũng đủ gây ra tác hại khủng khiếp. Đầu tiên tiếng sét nổ có thể làm thủng màng nhĩ khiến mất khả năng nghe tạm thời hoặc vĩnh viễn. Tóc và da thịt nạn nhân bị cháy xém, quần áo rách tả tơi do tác động của lực nổ, nhẹ thì bỏng. Các mạch máu muốn đứt đoạn nổ tung do lực phóng điện, và sức nóng khủng khiếp trong sát na tạo thành một loạt dấu vết nâu đỏ, in hằn trên lớp da như bị mặt bàn là dán lên dùng lực day nghiền ấn xuống, hoa văn tán cây đâm ra nhiều nhánh như muốn đâm chồi nảy lộc khắp cơ thể, là dấu vết lưu lại không cách gì xóa bỏ nếu may mắn vượt qua sống sót. (Còn gọi là hình Lichtenberg.)

Dòng điện từ sét thậm chí có thể mạnh hơn năng lượng lò phản ứng hạt nhân. Tia sét phóng ra dòng điện 300 kV xuống mặt đất, mạnh gấp 150 lần dòng điện công nghiệp, lúc trước tôi mới thử thí nghiệm bản thân với cường độ điện gia dụng. Với cường độ điện rất cao như thế này, có thể đơn giản khiến 90% nạn nhân tử vong do suy tim hoặc não tổn thương. Tôi cũng còn toàn vẹn lắm, ngoại trừ quần áo rách nát như xơ mướp tổ đĩa ra thì cũng chưa tới mức nằm trong số đen đủi đủ đường, chỉ cần tâm trí đủ nhẫn nhịn con đau như có ngàn vạn con ong vò vẽ châm chích, cam chịu không oán không trách, không kêu ca phàn nàn, giữ tinh thần tỉnh táo không để rơi vào hôn mê là ổn.

Đừng nghĩ thêm bất cứ điều gì, đừng mong mọi đợi chờ bất cứ việc gì...bằng không sự việc còn có thể tồi tệ thảm hại hơn...

Lôi điện chạy điên loạn mấy vòng trong người khiến kinh mạch không ngừng co lại rồi giãn ra. Rồi dần dà độ phá hoại tĩnh lặng lại tựa như nước sôi giảm lửa. Con đau nhức như cái nồi bự tổ chảng cũng thu nhỏ dần, trở thành một trái bóng bàn.

Trong không khí vẫn đục quặng chát mùi cháy xém, mấy cái bóng đen đen vẫn như cũ rình rập bám theo sát nút, ánh mắt đỏ ngầu từ trong đêm tối trừng trừng nhìn lại, vô hồn, lạnh băng.

Bất chợt một bóng đen nóng nảy nhảy chồm lên, hai tay tức khắc vận lực nâng người dậy, chân xoay ngang tung lên dứt khoát. Bóng đen tức thì văng ra xa, mải mồm trên nền đất, âm thanh chuột rít lên bèn nhọt.

Tay vẫn dụng lực, cơ thể bật lên, một bóng đen tiếp cận cổ như ngỗng bị túm chặt, mạnh mẽ ấn xuống tung một cú đâm vào mặt, thứ văng ra lạnh lẽo đen tối cũng không phải đồ tươi ấm nóng như máu người.

Trực giác phát tín hiệu cảnh báo, cơ thể tung mình nhảy lộn ngược ra sau, cách xa nguy hiểm.

Tia sét đánh xuống phát ra âm thanh chấn động màng nhĩ, khối đen đen đến từ địa ngục kia biến thành một đồng chất dịch xèo xèo bốc khói nghi ngút, tia điện còn loẹt xoẹt một lúc mùi cháy khét theo gió lan toả, vừa hít ngửi một chút đã nhăn mày tránh ra xa thêm.

Đám bóng đen kia bất động nhìn về phía tôi, tựa như bày sới, ần ần mà máu lạnh, chúng lui trở lại khe vực.

Tôi xoay đầu đưa mắt nhìn một vòng, bóng đen lấp ló dài rác khắp chốn, hai hốc mắt quỷ mị như hai đốm lửa rực cháy, trong quang cảnh điêu linh huy diệt tựa diêm báo trận đại dịch chuẩn bị bùng nổ, một con ác mộng mới sắp hoành hành, nơi đâu có rãnh nứt khe sâu nơi đó có bọn Nga Quỷ ẩn náu, ánh mắt như hòn than tương nóng rực như lửa lại lạnh tàn hau háu.

Những con lốc xoáy đã chịu an phận nghỉ ngơi, nhưng ánh chớp trên đỉnh đầu vẫn không ngừng loáng loáng là thứ ánh sáng duy nhất ban phát dưới trần gian. Mây đen đặc chũm nặng từ tốn chậm rãi xoắn cuộn lại với nhau, vòng xoáy ngày càng lan rộng, có dấu hiệu như chuẩn bị muốn hình thành một phiêu mây nổi thông với mặt đất.

Nhìn cảnh tượng bốn bề tan hoang núi non san phẳng, tôi không tìm đâu ra được chút hi vọng mong manh. Tôi còn ngần ngại đứng đờ đẫn một lúc, không biết cần phải nhắc chân chạy về phương nào mới tìm được đường sống trong cõi chết trùng trùng phủ vậy.

Ánh chớp xanh lam nhá lên, tiếng sấm nổ giòn giã đi đùng, những con Nga Quỷ lồm lũi mò lên mặt đất hoang phế trống trải.

Ánh sáng trắng loá, kinh hiểm tập kích, bật nhảy ra xa mấy trượng, lôi điện oanh tạc đúng nơi cũ, cát bụi mù mịt một cái hố sâu đã hình thành.

Tiếng sấm hàng loạt rít gào phẫn nộ, tia sét hàng loạt đồng thời đánh xuống. Chớp mắt, đất trời trắng xoá, chói mắt hơn ban ngày vạn phần.

Tôi nín thở nhún mình tránh luồng không khí ngọt ngát quặng liền tia hung tàn tập kích, sấm nổ chớp giật, đất cát tung bụi mù mịt mùi hơi nóng hun người ta choáng váng xây xẩm.

Liên tiếp tránh né hàng loạt công kích dồn dập, chớp đánh xuống liên tu bất tận, dường như quyết không trúng tôi không dừng.

Cẳng chân phía sau chợt lạnh, tức khắc hai tay theo phản xạ vận lực nâng đỡ cơ thể xoay mình một vòng, dùng lực xoắn như mũi khoan mà thoát khỏi. Gọn gàng đáp xuống ngang đầu nhìn lại, chỉ thấy một cặp mắt đỏ au như than hồng mà lạnh băng.

Không biết từ lúc nào đã vô thức lùi về dần khe nứt.

Những ánh mắt đỏ rực phát sáng hung tàn đăm đăm nhìn về phía tôi, lạnh lẽo tàn nhẫn. Dọc theo chiều dài khe nứt như muốn kéo đến miền man bất tận, Nga Quỷ châu chực chờ sẵn.

Tôi thật lòng không muốn suy tính thiệt hơn bất cứ điều gì. Nhưng suy nghĩ cứ liên tục nhảy chơi chơi trong não, ép chúng ngừng lại nhai không được. Khi con người rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thập diện mai phục, trăm đường nghĩ cách làm sao vượt qua, ngàn đường tính toán làm sao thoát khỏi, ấy là bản năng rồi. Nhưng mà, sự tình luôn luôn chẳng bao giờ phát triển theo hướng tích cực, càng tha thiết mong mỏi càng ảo não thất vọng, ở trong không gian giới của Sâm La Thụ điều ấy càng tàn khốc bội phần.

Muốn đầu óc không nghĩ ngợi bất cứ hơn thua gì, bất cứ được mất, chỉ có một cách...điên cuồng hoạt động chân tay, tất cả để bản năng dẫn dắt.

Góc trời trắng sáng, cơ thể lại vô thức hút lấy dòng điện ngàn von, tôi quy một chân xuống, chống bàn tay lên mặt đất, ngón tay trắng bệch run lẩy bẩy. Một giọt nước rơi xuống mu bàn tay, lại một giọt rơi trên mặt đất khô cằn nhanh chóng tan biến.

Tôi lắc lắc đầu, nước rơi xuống hàng loạt, không biết là mồ hôi hay nước mắt, trước mắt như phủ sương mù. Cả người lạnh toát như lọt vào hầm băng lại

như rơi vào biển lửa, nóng lạnh không ngừng giao thoa, tích tắc biến đổi, chỉ vài phút tra tấn mà ngổ trâm luân mấy mùa.

Tốc độ hồi phục này đã nhanh tới mức kinh người rồi. Thế nhưng trong hoàn cảnh cơ thể như bị điểm huyết mà tứ bề tràn đầy hiểm nguy vậy khốn, nhanh hơn vài giây cũng bảo toàn tính mạng tốt hơn.

Sát khí ồ ạt phóng tới. Tôi nhắm mắt lại, trong óc như trời đêm, thỉnh thoảng có ánh sao vút ngang qua vòm trời quang đãng, ánh mắt đuổi theo vệt tinh quang, tha thiết tìm kiếm.

Hơi thở tràn ngập ác ý tập kích gần hơn, tay mới cấp tốc vùng quyền, âm thanh nặng nề văng ra xa.

Tức tốc xoay thân tung chân, một loạt tiếng hét chít chít bén nhọn, âm thanh vật nặng như đồ dòn dề nén lên một đám khác, như thể một đàn chuột được mèo tận tình ghé thăm.

Tiếng sấm rền rĩ, mở bùng mắt. Một cái mặt như đồng bùn đen trát lên, mở cái lỗ miệng sâu thẳm chứa đầy răng nhọn như đinh tán, mùi tanh hôi phả tới, muồn ngất. Nín thở, quả đấm dồn lực phang đến, cả cơ thể nó đều văng trở lại khe vực. Một đám mặt chí ào ào bu tới, tôi nhún chân đã nhảy xa vài trượng, tránh xa một lũ không biết đau không biết sợ, chỉ biết theo bản năng đã thú tấn công.

Lúc rơi xuống cơ thể lại trần động ác liệt, hai chân quỵ xuống cả cơ thể không ngừng run rẩy lợi hại, mỗi tế bào tan rã thành bọt nước lại thu gom tích tụ về, thông khô giây giũa.

Tôi cắn răng hai cánh tay gồng lại căng cứng, bàn tay gầy gò nắm chặt lợi hại, móng tay xương xẩu đâm sâu, ần dưới làn da tái nhợt mỏng như cánh ve, gân xanh nổi bật nhìn qua như kẻ bệnh thiếu máu trầm trọng. Trong miệng khô rát, nuốt xuống một ngụm nước bọt, vị tanh của máu tràn ngập cuồng hống.

Hàn khí lạnh buốt kéo tới, cơ thể bật lên đá văng nó đi va vào thứ phía sau, lực phía trước vẫn còn mãnh liệt tiếp tục đẩy thứ phía sau văng ra xa thêm, cùng rơi vào hố sâu.

Tốc độ nhanh hơn, nhanh hơn nữa, lại nhanh như thiểm điện tung chân đá văng hàng loạt thứ rình rập. Tiếng chít chít oán hận phủ lấp âm thanh nặng nề trần động với mặt đất.

Đẹp được một đám che đường chắn lối, tôi liền tăng tốc vọt về hướng rộng mở.

Cánh tay đánh liên tục, guồng chân không ngừng đổi. Tăng tốc tăng tốc, trong đầu ong ong âm thanh thúc dục. Nhanh hơn nhanh hơn nữa, chỉ thấy những tàn ảnh đen đen không ngừng bị đánh văng ra xa, chất dịch sánh đặc bầy nhầy dính nhóp trên mặt đất giả lạnh, phát ra từng đợt gió tanh trời. Nhanh hơn nhanh hơn nữa, chạy thoát khỏi đám kia, thứ cư dân của địa ngục dạ xoa mãi mãi không thể hoá kiếp siêu linh.

Ánh chớp chiếu sáng một vùng, cơ thể dừng lại bất động, tôi đứng chết lặng, cơ thể đang cố gắng áp chế điện năng phá hoại. Lần thứ bao nhiêu rồi, cũng không cần biết không cần phí tâm nhớ đi.

Cơ thể tựa như nam châm, bản năng muốn né tránh tia sét, nhưng vì một vài nguyên nhân sâu xa tác động, nó lại biến thành cái cột thu lôi, muốn ngừng không được. Chỉ cần chịu qua được cơn thống khổ giày xéo như cắt từng miếng da rồi khâu lại từng chút thịt. Năng lượng của lôi điện bị đè nén tích dãn, nổi đau đón giày vò như có trăm vạn mũi kim bằng hàn băng đâm xuyên qua da thịt tiến nhập vào tận huyết tủy, không ngừng xâm lăng thử thách. Một búng máu đỏ tươi phun ra, tâm rùng mình khiếp đảm.

Âu Tử Dạ như thế nào chiến thắng...? Anh ta, có thể hay không...xuất hiện trở lại? Một lần nữa...

Bên tai âm thanh ô ô như tiếng quỷ hồn than khóc, tôi không đợi thứ đó tiến gần đã chủ động chạy tới công kích. Một phát bắt được cái cổ ngỗng, tay kia giăng xuống mặt, chất dịch hôi thối văng lên. Tôi bùng mình sang bên tung chân, tiến đi cái thứ u u than thở.

Bắt chợt dưới chân lung lay, là sục lở, cắn răng nhún mình nhảy đi, nhảy xa khoảng ba trượng dừng lại, chân vừa chạm xuống, mặt đất lại có dấu hiệu suy yếu lung lay. Lại cắn răng, đất dưới chân tốc độ tan ra không quá nhanh, nhưng những vết nứt vỡ lại đưa ra tứ hướng, phạm vi càng lúc càng mở rộng. Tôi cố gắng hết sức muốn thoát khỏi phạm vi đổ vỡ cũng bị những vết nứt dưới chân đuổi kịp. Ngay sau đó đất nhanh chóng sụp xuống hình thành ra một lòng chảo bát ngát bạt ngàn, kéo theo đám Nga Quỷ lẫn lông lóc rơi cùng.

Đất cát dưới chân vẫn ầm ầm lăn về trung tâm hố, cái hố tối tăm y như miệng quái vật khổng lồ đói khát không ngừng hút lấy vạn vật rơi vào. Tôi chạy chúi về phía trước theo quán tính, mắt thấy đám Ngạn Quỷ đang điều chỉnh lại tư thế nhắm về phía này tức thì ghì chân chạy chậm lại, xoay thân chạy lên trên.

Ngược trở lại trên mặt đất, tiếng sấm gầm gừ từng tràng thật dài trên đỉnh đầu làm người ta bất an thật sâu. Không ngẩng đầu thì thôi vừa ngẩng nhìn toàn thân không khỏi toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Vùng mây xoắn ngay phía trên hình thành ra năm tầng mây như cầu thang muốn thông đến trần. Tia điện zích zắc chạy loạn như vô vàn mạch máu, màu tím biếc quỷ dị nói không hết nỗi sợ trong tiềm thức mơ hồ vọng vang.

Bên tai sát khí sục sôi xé gió lao đến, tôi vùng chân đá, lại xoay mình vùng chân liên tục, trong mấy giây ngắn ngủi đã hạ vô số.

Không gian rực sáng, từng viên đá hòn sỏi đều nhìn đến nhất thanh nhị sở. Vô vàn tứ lôi trên tầng trời cao nhất tập trung tụ hội lại, hình thành ra một cột lôi điện khổng lồ không ngừng gào thét thị uy, tiếng gầm tràn đầy giận dữ trấn nhiếp linh hồn, trầm trọng như uy quyền thiên gia bất khả khinh nhờn.

Dưới đất tràn ngập Nga Quỷ, tựa như hắc vụ âm lãnh cũng ngừng đầu bất động, cặp mắt đỏ lờm như hòn than ần nhẵn tràn đầy thú tính, tứ chi lại hư

nhuyễn cơ thể càng hạ thấp như muốn dán nhập vào lòng đất.

Từ lời không lờ không ngừng tích tụ lại biến lớn hơn, xu thế tạo thành hình lời long trường thành, miệng hướng về trần gian, từng tiếng sấm rung trời trần đất thoát ra.

Tôi chờ đợi đổi lại, tựa như chân chính đối mặt với thiên uy cuồng nộ, cặp mắt cường hãn bạo giận của tử lời long sắc lạnh vô tình mà lan tràn thị huyết, sát khí mệnh mông cuồng hải như áp lực của một ngọn núi đè xuống vai phàm nhân. Không chân chính nếm trải tận mắt chứng kiến, sẽ chẳng thể hình dung ra nỗi sự tuyệt tình vô vọng đó sâu tới đâu, bế tắc đến nhường nào, trăm đường chỉ có cam nguyện chịu trôi.

Uy áp tức giận tràn xuống như lũ phá đê, khiến người ta thở không nổi buồn phổi như bị bóp nghẹt, tôi ép bản thân đứng vững, ép bản thân ngẩng cao đầu thẳng lưng ưỡn ngực cứng rắn chống đỡ lại. Khoé môi chảy ra tia máu, vờn tay lau, trên da thịt tím tái, máu đỏ kinh tâm động phách làm người ta sững sờ. Máu nhỏ xuống đất từng giọt tong tong, vờn tay lau, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt như chôn vào khối băng, chân tay bại oải rã rời. Vờn tay lau, máu cứ không ngừng tuôn ra nhuộm thắm một mảng ngực.

Chạy không nổi chốn không xong.

Nhìn một lòng lơ đãng, đám Nga Quý xa xa xếp thành vòng vây kín kẽ đối lại. Tôi mỉm cười.

Dưới trần sáng hơn dương quang ban ngày, mọi âm thanh trong tích tắc dừng lại, mọi hình ảnh trong tích tắc nhòe đi biến mất tới sầm lại.

Đau đớn chết lặng biến cơ thể sống thành một khối đá vô tri vô giác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Đôi Mắt

Trời cao đất rộng, chạy không nổi chốn không xong.

Lơ đãng nhìn một vòng, xa xa đám Nga Quý xếp thành vòng vây kín kẽ đối lại.

Tôi cười khổ.

Nguyên nhân của mọi chuyện. Khởi đầu của mọi ác mộng chỉ bởi vì...

Quá quan tâm một người chính là một loại dục vọng. Dục vọng càng bành trướng càng khó bề khống chế. Đến một lúc nào đó khó hồi cứu vãn, tựa như ma chướng nhập tâm rồi, chỉ có thể trầm luân sa ngã, không thể giải trừ chỉ có thể tử vong.

Nhưng sinh tử tuần hoàn vốn không cách nào chặt đứt, như mưa rơi xuống thấm vào đất, tụ thành sông hợp thành biển. Mọi vật vẫn đến đến đi đi, lặng lẽ tan hợp, duyên phận vốn mong manh ấy là lẽ thường. Vô số hoài niệm cùng cố chấp lại vì người mà tự tưởng vương vãn. Nhân sinh như thế sở đoản, duyên sinh duyên khởi bởi thiên ý định đoạt vậy mà lại ngồng cuồng thách thức phá vỡ, cô tình lại có thể nắm giữ trong tay xoay chuyển càn khôn, trăm năm chớp nháy ngàn năm trăm mê khát cầu.

Bao nhiêu cố sự thoáng chốc như thủy triều ủa về, dễ rồi vỡ tan thành muôn nghìn mảnh vụn, như bọt biển lặng lẽ hoà tan vào nước. Ký ức hiển hiện chân chân thực thực lại vẫn như trước ảo mộng mơ hồ, nhìn không thấu kiếm không ra, dấu vết truy tìm lên qua kẽ tay, thấm qua da thịt men theo kinh mạch, lặng lẽ mệnh mang như tơ thêu gấm dệt chia không thành cắt không xong, nhập vào cốt tủy vô cùng vô tận, giờ đây rõ ràng minh bạch thấu triệt.

Dưới trần sáng hơn dương quang ban ngày, mọi âm thanh trong tích tắc dừng lại, mọi hình ảnh trong tích tắc nhòe đi biến mất tới sầm lại.

Đau đớn chết lặng biến cơ thể sống thành một khối đá vô tri vô giác.

Từ lời hung bạo cuồng dã trong người.

Tiếng nổ lấy nhân làm trung tâm, mạnh mẽ lan đi khắp gầm trời, tựa như sóng âm không ngừng miên man tác động lên từng đợt không khí, khiến từng viên sỏi nhỏ nhất nhất cũng phải khiếp đảm trần kinh nảy lên.

Nhiệt năng khủng bố cuộn cuộn như núi lửa phun trào thiêu đốt phạm vi mấy trăm trượng. Một đám Nga Quý kinh hãi hoảng hốt tháo chạy xuống khe vực, một đám xấu số tránh không kịp tiếng rít gào kinh đảm vừa kêu liền tắt ngóm hoá thành vũng dịch sống sánh loang lổ.

Trên bề mặt thoáng chốc tất cả đều hoá thành bột phấn, nương theo gió phát tán chui vào lòng đất thấm vào không gian. Nương theo gió mà bay xa đến tận chân trời đến tận góc biển, sẽ chẳng còn bất cứ điều gì lưu lại, chỉ còn yên vụ mù mịt che lấp đi thân ảnh phàm nhân mong manh như ảo ảnh.

Một cái phàm nhân nho nhỏ thẳng lưng bất động giữa thiên địa hỗn độn ngổn ngang, vẫn vững vàng bất biến kiên định như bàn thạch. Mặc kệ quanh thân sục sôi tử lôi ác liệt oanh tạc, gương mặt tĩnh lặng ánh mắt thâm sâu như biển khơi, như thể không biết gì đến đau đớn không đoái hoài gì tới tổn thương.

NHững vết thương la liệt hình thành trong giây lát, máu còn chưa kịp chảy miệng đã vội vã khép da non.

Tử lôi hung tàn tựa như hơi thở của cuồng long, vờn quanh phàm nhân bừa bãi tàn sát, lại như cổ tình muốn chui vào cơ thể sáp nhập triệt phá. Chỉ là phàm nhân bé nhỏ đơn bạc kia, khí thể trầm ổn tựa núi cao sâu xa hơn vực thẳm, dường như không hề chịu bất cứ thương tổn gì từ tử lôi hung hiểm. Ngược lại tử lôi thâm nhập vào da thịt tựa như mưa rào trút xuống mặt biển, xao động một lúc rồi cứ thế lặng lẽ hoà tan, trở thành một phần của mặt biển, trở thành một phần sức mạnh của phàm nhân.

Xúc cảm mãnh liệt đột ngột cuộn trào từ sâu trong tiềm thức, trong sát na xâm chiếm toàn bộ linh hồn. Ngắt đầu muốn nhìn trời nhưng lại chẳng thể nhìn thấy gì, ngoại trừ bóng đen vô hạn bao vây, ngoại trừ nhiệt lưu hùng hực từng cột như sóng thần bạo động. Thế giới như trở về thời kỳ hồng hoang hỗn mang.

Tôi nhắm mắt lại, mắt ần ần đau nhức, nhức nhối phiền tâm, tâm có chút mệt.

Cổ họng chợt ngứa, ngứa ngáy làm người ta nóng nảy, gắt gỏng sinh khó chịu, tựa như từng đợt sóng triều không ngừng nổi tiếp, đợt sau dồn dập cuồng dã hơn đợt trước áp bức người ta phải mở miệng.

Miệng mở lớn lại phát ra một tràng cười hùng hậu, tiếng cười ngông nghênh át đi cả tiếng gió, âm thanh có chút rò rỉ có chút lớn lối, càng lúc lại càng không nề nang kiêng dè. Tiếng cười phá yết hầu theo gió tán mát, mang theo kiều căng ngạo mạn, mang theo thị huyết sát nghiệp, một đường uy áp to lớn lấn át hết cả cuồng phong.

Gió lặng, chỉ còn lại tiếng cười lạc lõng khô khan, quẩn quanh cô đơn cùng bi thương. Gió lặng, chỉ còn lại tiếng cười trầm thấp nặng nề, cười như vậy hi vọng không rõ vẫn là cảm thấy giống khóc nhiều hơn, chua xót cùng đau đớn từ trong cốt tuỷ phát ra lại nhập trở lại tâm, một trận dày vò bi thống.

Bóng tối càng lúc càng dày đặc lan tràn.

Cuối cùng cười đủ rồi, mọi âm thanh theo đó đình chỉ, mọi hình ảnh theo đó tan biến, bóng tối như cũ làm bạn đồng hành.

Tôi nhếch mép lười biếng quét một vòng, muốn nhìn ra cái gì cũng không thể nhìn thấy, tựa như bị bóng đen căn nuốt triệt để. Ngay cả bản thân cũng có chút ngu ngơ hoài nghi. Giờ hai bàn tay lên cũng chẳng thể nhìn thấy bản thể, chỉ có cảm giác cử động báo cho bản thân nhận biết được là như thế, là như thế có chính mình chân chính đứng ở đây, đứng giữa bao la mênh mông hắc ám vô tận, tồn tại.

Thân thể run rẩy tựa lá khô trước bạo phong, mỗi bước chao đảo ngã nghiêng muốn đổ xuống. Không cần biết phương ở nơi nào, như thể cứ bước đi theo quán tính thôi. Chỉ là thân thể chưa có hồi phục đủ, mỗi bước gian nan chống đỡ nhưng lại cảm thấy không quá khó chấp nhận.

Tựa như năm năm tháng tháng đã từng kinh qua, vô số lần bàng quan nhìn gió cuốn mây bay hoa trôi nước chảy, như vậy lại trở về điểm xuất phát. Vẫn chỉ còn có một mình, vẫn là từ trước như thế, chỉ duy nhất còn lại một thân ảnh tịch liêu cô quạnh.

Không biết là đi bao lâu đi bao xa, chỉ là cứ như một con rối được vặn dây cót theo chuyển động máy móc dập khuôn đờ đẫn mà vô hồn. Không cảm thấy mệt mỏi không cảm thấy đói khát càng không biết mục tiêu hướng tới ở đâu, mục đích cuối cùng là gì. Giờ này phút này vẫn đầu óc trống rỗng hoặc là đặc sảng lại như cháo, một đồng thứ hỗn độn như mớ bòng bong, quện chặt vào nhau thành quả bóng không ngừng bang bang lún qua lún lại đập trong đầu.

“Toong...Toong”.

“Toong...Toong”.

Tôi dừng bước, căng tai lắng nghe xem là âm thanh gì đang phát ra, hướng ở đâu. Trong không gian quỷ dị chẳng rõ là ngày hay đêm là chật hay rộng, ngay cả tiếng bước chân tiếng hít thở dường như cũng bị bóng đen căn nuốt sạch sẽ. Một thế giới không có bất cứ màu sắc không có bất cứ đồ vật, có mắt cũng tựa như không có, trống rỗng mà ngọt ngào như thể bị nhốt trong căn hầm kín.

Âm thanh nhỏ giọt, thanh thủy trong trẻo xa xa vọng tới như câu nhân.

Tôi hướng theo nơi đó mà đi.

Đi chẳng mấy chốc một chấm sáng như đầu kim ẩn hiện, ánh sáng có chút mờ lung lay động, tựa như vẫy gọi tựa như dụ nhân, như thể lại có chút khiến người ta chùn bước do dự.

Nhưng tôi cũng không nghĩ ngợi quá nhiều, trong óc cũng chẳng nảy lên được cái gì rõ ràng.

Tiếng dịch nhỏ theo đó cũng thánh thót hơn, giục giã người ta nhanh nhanh khám phá.

“Toong toong, toong toong”.

Không phải một giọt lần lượt ngắt quãng nhỏ xuống có quy luật. Nhiều hơn một giọt, âm không đồng nhất, càng lúc càng phá lệ vang vọng, như ma âm

khuyết tán trong lòng người phi thường quá nhiều nhân tâm, như thể đang trước chờ đợi được vạch trần là quỷ sự.

Chấm sáng to hơn hồi thúc bước chân người ta mau mau đến gần, đồng thời bất an thật sâu vô có đánh tới.

Ánh vàng nhợt nhạt không còn linh động mị nhân như lúc đầu, như là điềm báo chuyện tình bất thường. Thế nhưng mà xung quanh vùng ánh sáng tưởng như âm áp lại mang theo hàn khí lạnh lẽo cùng cực, dường như cũng chẳng soi tỏ được bất cứ thứ gì, hoặc là gần đó không có bất cứ vật gì tiếp cận.

Không có cái gì hết vậy nó ở đó soi sáng làm cái gì? Mục đích không phải là chiếu sáng, mà là câu dẫn người ta, như thiêu thân vô ý thức lần mò?

Gió ở đâu vời tới, ánh sáng chập chờn lung lay, kia cũng chẳng phải ánh nền nhỏ nhoi, hai chậu lửa đối xứng rừng rực bốc cháy được đặt trên cột tháp, chính giữa tựa lối đi.

Gió từ phía trước thổi về, mang theo một cỗ hương khí tanh hôi nồng đậm. Từ vị cổ quái khiến người ta nhú mày thật sâu dừng chân muốn lùi bước. Nhưng âm thanh nhỏ giọt tiết tấu nhanh chậm lúc thưa thớt rồi rục rịch khi đồng thời rào rào như mưa, rơi xuống xôn xao như có giai điệu phụ họa, mà âm mị hoặc cuồng không được tò mò lại nhắc bước.

Mỗi bước gần hơn, hơi thở tràn ngập âm sát vờn quanh.

Thứ khí tràng hưng thịnh, đặc trưng chỉ sản sinh dành cho âm giới lại từ nơi sáng sủa không ngừng lan tràn ra ngoài, rồi tựa như có một tấm vách kính vô hình, không thoát ra ngoài được đập trở lại, lờn vờn ở trong chiếc lồng rít gào vô nghĩa.

Tôi nheo mắt, đứng trước, không xa lắm, rất nhiều bóng đen đang nhè nhẹ lắt lư, âm thanh nhỏ giọt “toong toong” theo đó cực kỳ vang vọng. Trong khung cảnh cổ quái kỳ dị cùng tĩnh lặng vô cùng tận, tiếng dịch nước không theo tiết tấu rơi xuống, nghe như tiếng cười nghe như tiếng khóc phá lệ gai góc bên nhộn.

Tôi rùng mình một cái lại không có ý định lâm trận xoay gót tháo chạy.

Những chiếc bóng dựa theo gió cực nhẹ mà lung la lung lay, tựa như những tấm giấy hay những túi lylong không lờ.

Bước chân mỗi lúc lại gần, tâm trạng như sóng cuộn nhấp nhô nhấp nhô.

Gió đưa mùi tanh hôi, gió đưa âm vực nổ, nương trong gió là hình ảnh âm sát quỷ dị lượn vòng, tựa như những cô hồn dã quỷ bơ vơ lạc lõng lắt lư khó tiêu tan.

Ánh sáng của chậu than hoa bé nhỏ dường như không thể vươn xa tới khu vực này, tối tăm khiến dung mạo mọi thứ như được khoác một tầng dung nhan biến hoá kỳ quái, tựa như vô vàn bộ quần áo đông đưa treo trên dây phơi. Chỉ là càng tiếp cận gần mục tiêu, thì những thứ đó lại càng trở lên cứng nhắc bất động, tựa như những khối đá vô tri vô giác.

Tôi dừng chân cách chúng khoảng 1 trượng, phóng tầm mắt, chỉ thấy một vùng lờn ngọn xung quanh, những khối hình nghiêm nghị trầm mặc. Xa xa hơn, ẩn khuất trong bóng tối dày đặc, những thực thể lạ lùng uốn lượn như khiêu khích lá gan người ta.

Tôi lạnh mặt bước chậm. Âm sát từ những khối hình câm lặng không ngừng toả ra tựa như củ hành được bóc từng lớp vỏ. Rồi tựa như bị một lực lượng vô hình ở trung tâm hút lấy nhao nhao lắt mình bay về phía đó. Rồi lại tựa như phía ánh sáng hấp dẫn đó sinh ra chuyện tình không đúng, chúng quay đầu muốn tháo chạy. Ở nơi đó như diễn ra một mớ bong bóng hắc vụ như đang lâm đại địch, trên lưng chừng không trung không ngừng quay cuồng bất an.

Phía trước càng gần vùng ánh sáng hơn, những khối hình hiện lên minh bạch mục kinh.

Tôi còn cách thứ đó một khoảng, nhưng cả cơ thể lại không sao nhúc nhích nổi, mỗi thớ cơ lạnh như hoá đá, ngay đến vận động hít thở cũng muốn đòi mạng.

Thời cổ đại khổ hình đối với các phạm nhân cực kỳ vô nhân tính, trong đó có một cách hành hạ khiến người ta từ tổn đau đớn đến mấy ngày mới vong mạng. Cực hình này lại do một nữ nhân cao quý nghĩ ra. Nghe nói Hán Cao Tổ Lưu Bang sau khi qua đời, Lã hậu giết chết đứa con trai khi còn sống mà Lưu Bang thích nhất là Triệu Vương Lưu Như Ý khi đó mới 15 tuổi. Tiếp theo bà ta đem mẹ của Như Ý là Thích Cơ móc mắt, cắt bỏ mũi, đâm hỏng lỗ tai, môi dùng chỉ khâu lại, còn tàn bạo chặt cả tay lẫn chân. Người đời sau gọi là hình phạt “Nhân trư”. Thích phu nhân vốn là sủng phi rất được yêu thích của Lưu Bang cho nên Lã Trĩ phải đợi đến khi Hán Cao Tổ băng hà, Lã Trĩ quyền khuynh hoàn triều, con ruột Hán Huệ Đế cũng chỉ như bù nhìn nói ngớ về sau cũng bị bà ta ép chết khi mới 22 tuổi.

Nhìn vào khuôn mặt vốn không còn rõ dung mạo, tôi liền hiểu rằng, con ác mộng do mình bày ra còn đó, vẫn tiếp diễn.

Người này...là bố tôi.

Ông bị cột trên một cọc gỗ sau lưng, máu me đầm đìa từ khuôn mặt chảy thành vệt dài, từ các vết thương theo cơ thể trôi buộc thấm ướt y phục, chảy qua dây trói theo thân cột chảy xuống hố chôn, lại từ đó chảy vào một rãnh nhỏ, hướng tới phía trung tâm.

Người này...tôi mới nhìn qua một lần, mới tiếp xúc một chút, nhưng mà sợi dây phụ tử khi không biết thì mơ hồ, khi đã xác nhận vậy liền như rễ ăn sâu vào lòng đất, len lỏi qua tầng tầng kẽ đá, đâm tới tận cùng không thể chặt phá béc bỏ. Xúc cảm từ sâu trong nội tâm như sóng biển đánh cho tôi đứng lung lay. Hơn hai ngàn năm thì sao chứ, tựa như sự việc mới hôm qua thôi.

Tôi nhắm mắt lại, tập trung Niệm lực, khi mở ra lần nữa, khung cảnh tựa như một bức tranh trắng đen âm bản, cái gì cũng không tránh thể thoát.

Khắp một khoảng rộng lớn lấy vùng ánh sáng kia làm trung tâm mà lan toả, hàng trăm cây cột được dựng lên, trên đó đều cột chặt lấy một khối hình đang mất dần đi sự sống. Cơ thể được đối xử như tù, chịu đựng phương thức hành hạ tàn nhẫn nhất, máu theo vết thương đều được phía dưới hứng lấy chứa đựng trong những khe rãnh, rồi toàn bộ chậm rãi tụ về cùng một nơi.

Tôi đứng một chỗ nhưng vẫn có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở từng khuôn mặt. Tôi mới được gặp mấy người lên đa số không nhận ra, nhưng mà những người đã nhận thức qua lại đều ở đây cả. Chỉ không thấy Âu Tử Dạ và Âu Tình Kiếm.

Ở trung tâm, một khoảng trống hiện lên, phía trên giăng rất nhiều hoàng phù, mực chu sa lấp lánh vẽ lên những hoạ ngôn cổ mật bí hiểm toát lên khí thế hung hiểm tà ác, phía dưới là hồ, vô văn rãnh máu từ bốn phương tám hướng chính là tụ tập về hồ kia đổ máu vào.

Hồ trút máu đỏ lờm im lặng như mặt phẳng gương soi, soi lên vô số gương mặt vừa thân quen vừa xa lạ. Những gương mặt này không có trầm mặc vô ngôn như những thầy khô hong gió ngoài kia. Những gương mặt oán hận sục sôi bị chôn vùi dưới lớp màng máu. Mắt như hồ đen lại cảm nhận rõ ràng đang trừng trừng hung hãn căm phẫn. Miệng muốn há to nhưng không sao mở nổi, giữa hai đôi môi như cửa hang đen kịt có những trăn song ghim lại, muốn gào thét lại không có âm thanh nào thoát ra nổi, tất cả đều bị tấm màng máu kinh tâm động phách cản trở.

Biểu tình đều là uất ức bị thương giằng xé, bọn họ muốn trời lên bức đi lại chỉ gây ra nổi chút gợn sóng lăn tăn, bao nhiêu thống khổ như sóng triều không ngừng giã vò lại chỉ có thể bắt lực nuốt vào, tro mắt tuyệt vọng bị kéo vào hồ xoáy trung tâm.

Ở trung tâm lại có một thân ảnh đen tối chôn nửa người trong vũng máu. Tóc như thác che lấp đi gần hết hai bên khuôn mặt, cả thân thể như muốn sáp nhập vào bóng đêm.

Cái hồ đường kính chỉ khoảng 3 trượng, lượng máu chứa trong đó đủ ngập ngang bụng nam nhân trưởng thành, vậy số người cần mất mạng phải là bao nhiêu?

Tôi từ trong trạng thái hoá đá bất động bị sét đánh cho đờ đẫn cựa quậy. Mỗi bước chập vạt gian nan như vác theo cả tấn đá tảng, đau đớn như giẫm lên bàn chông những vẫn phải cắn răng bước về phía trước, hướng tới hồ trung tâm kia.

Tôi đứng trên mặt cầu chỉ rộng chừng 1m vươn một nửa ra giữa lưng chừng miệng hồ, hoang mang nhìn kẻ bị chôn trong bể máu, gương mặt đối phương phía dưới, cảnh tôi không xa lắm, chỉ độ một cánh tay.

Đến cuối cùng cảm xúc đè nén cũng bùng vỡ, nóng bỏng tuôn trào, lệ như nước lũ không ngừng ràn rụa trên khuôn mặt. Bên tai như có sấm rền chớp giật đánh cho ong ong ù ù, âm âm hết trận này đến trận khác, chấn động khủng khiếp khiến tôi sụp đổ quy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Thất Sát.

Những chuyện này đều vì sự ích kỷ của tôi mà phát sinh, vì một phút thả lỏng yếu lòng, một chút không thấu đáo, tất cả đã phát triển vượt tầm kiểm soát.

Trong lòng mỗi con người đều sẽ có những suy nghĩ không an phận, như ghen ghét đố kỵ với danh vọng cao sang quyền quý mà bản thân chỉ là dân đen thấp kém, với tiền tài sở hữu nhiều như nước mà bản thân chỉ kiếm đủ sống qua ngày, với năng lực phi thường người người cao thân hay chỉ là với khí chất dung mạo xuất chúng của kẻ khác. Trong tình huống bình thường, với người định lực trầm ổn có thể đè nén ép nó trở về góc khuất. Trong tình huống đặc biệt, tâm tư ghen tị lại tựa như con đê không đủ kiên định, loãng một cái bị con lũ nhân tràm cuốn trôi.

Ngũ Thái Đan, một thứ linh dược được tôi hao tâm tổn chí đích thân mài mò luyện chế lại không hiểu hết công năng của nó, bị nó mê hoặc dụ dỗ, bị nó lừa phỉnh đánh mất nhân tâm.

Dục vọng chiếm hữu càng lớn càng dễ dàng đánh mất nhân tâm.

Nhân tâm, cũng là một thứ rất dễ dàng bị ma hóa, khi bạn tiếp xúc với sức mạnh hắc ám đặc biệt, hoặc bị ma lực mạnh hạ lời nguyên chú, con người bạn sẽ chìm sâu trong u mê hoàn toàn bị nó dẫn dắt không chế. Thông thường đến khoảng thời điểm nhất định, ngay tới linh hồn cũng bị cắn nuốt sạch sẽ. Một khi như thế tâm ma sẽ thực thể hoá.

Sau lưng, tiếng bước chân thật nhẹ, như dẫm trên thảm êm, nhưng tựa như được giác quan linh mẫn nhắc nhở, tôi cũng không ngoài ý khi biết kẻ tới là ai.

Giờ đây mọi chuyện cổ tình quên lãng đã được phơi bày...

Tôi chỉ hơi xoay cái cổ cứng ngắc, khoé mắt nhìn thân ảnh từ tồn trong bóng đêm chậm chậm tới gần, một thân âm sát vờn quanh như tiền hô hậu ủng, thứ đó ung dung nhàn tản đến cũng mang theo thắng lợi có một cơ thể bằng xương bằng thịt tự do hoạt động.

Tôi đã gây ra chuyện gì thế này.

Giọng nói của nó theo gió lượn tới, nhẹ nhàng mà lạnh thấu tâm can.

“Chủ nhân, ngài sao lại dùng bộ mặt thảm hại như vậy chào đón tôi?”

Nó đứng cách tôi một khoảng không xa, ánh sáng yếu ớt từ chậu lửa không đủ soi sáng thân ảnh mịt mù âm sát bao bọc.

“Tất cả những chuyện này tôi làm vì chủ nhân, ngài không hài lòng sao?”

-Người..

Dưới thứ hắc khí nhàn nhạt quỷ dị, đối phương thoát khỏi bóng tối hiện ra rõ ràng trong luồng ánh sáng mờ lung hư mộng. Trên gương mặt tươi cười nhưng sắc bén vương một chút máu tươi, biểu tình tuy hứng cang tăng thêm phần ác độc. Khoé môi câu lên nhợt nhạt chỉ thấy rét buốt tận cốt tủy. Ánh mắt lạnh lẽo ẩn chứa khí thế thâm trầm hung hiểm như lưỡi đao, sắc lạnh mà hờ hững. Toàn thân tràn ngập âm khí như kiếm phong loạn vũ, hiện ngang kiêu hãnh, khinh mạn bất tuân.

-Người vì ta mà cố tình an bài ra những chuyện này?

“Hắc hắc, không sai, chủ nhân yêu quý. Ngài suy nghĩ như thế nào, ta đều tỏ tường...”

-Người dựa vào cái gì thay ta làm chủ?

Nó bước tới gần hơn nữa, ngay ở phía sau, chỉ cách tôi một ngang tay. Giọng nói quen thuộc mà xa lạ, gương mặt quen thuộc mà xa lạ.

“Tôi vốn từ ngài mà sinh ra. Chúng ta tuy hai mà một.”

Tôi quay hẳn lại lạnh lùng nhìn thứ đó quỳ xuống sát bên.

Nhìn dung mạo giống mình y đúc tôi liền hiểu rằng Trời gây nghiệt còn có thể sửa chữa, tự gây nghiệt không thể nào đổi thay.

Nó đưa một khối hộp trắng toát, hoa văn Ưu Đàm nhĩ nhĩ thân thuộc.

-Người còn định làm gì?

Nó lại cười hắc hắc, đặt hộp ngọc xuống.

“Chủ nhân, được người cũng uống rồi, lẽ nào người còn định đưa nó cho Tần Vương thật? Chẳng phải vốn ngay từ đầu người đã không có ý định này rồi sao?”

Tôi nhìn chăm chú vào hộp ngọc. Kiếm và ô cũng kể từ lúc Âu Tử Dạ biến mất, bọn chúng liền chẳng còn ở bên cạnh tôi nữa.

-Còn Tần Vương người định xử chỉ thế nào?

“Chủ nhân, anh ta sắp không xong rồi...”

Chất giọng hờ hững của nó nhẹ vang, tôi có cảm giác muốn nổi điên. Bàn tay vung lên một khối cầu lam lói liên phóng tới, khoảng cách gần như thế, nó chắc chắn ăn đủ.

Chỉ thấy cái thứ đó theo phản xạ búng mình nhảy ra xa, cơ thể bị điện năng tập kích phát ra âm thanh thiêu đốt không khí hung bạo, nhưng gương mặt vẫn cứ nhon nhon bất kham.

Vài giây sau điện loạt xoẹt yếu ớt mấy cái thì tắt ngóm, nó thông thả vuốt vuốt chỗ bị đánh trúng, thản nhiên nói.

“Chủ nhân cần gì phải làm thế, ngài còn không rõ điện năng đối với tôi vô dụng sao?”

Tôi day nghiêng hỏi.

-Người định biến anh ta thành cái gì?

Nó lại cười hắc hắc, không đáp lời.

-Trả lời ta, người đang âm mưu cái gì?

Lần này khoé môi nó chỉ câu lên đậm đậm, tựa như một cử động, không có âm thanh nào thốt ra.

“Đây là trận pháp gì?”

Tôi đứng lên cảm phần hết lớn.

-Mấy trăm mạng người ở đây đều là bị người bức tử.

Lôi điện liên tiếp tung ra nhắm chuẩn về phía nó, tiếng nổ đinh tai nhức óc ầm ầm vang vọng. Nó vẫn đứng im lặng, trong luồng lam lôi hung hăng oanh tạc.

-Người nói vì suy tính cho ta mà gây ra chuyện tốt bức này sao?

Từng chùm lôi điện thay phiên nhau lao đi không biết mỗi một, nó lại vẫn như cũ đứng im như cam chịu hứng phạt.

Kẻ này dùng gương mặt của tôi lại trở về Ân Linh Cốc để tạo nghiệp chướng, vì thế mà Âu Tinh Kiếm mới uất hận tôi tới mức đó. Tôi không trực tiếp hạ sát bọn họ, nhưng bọn họ chính là vì “Tâm ma” của tôi mà mất mạng, điều này cũng chẳng có gì khác biệt.

Lam lôi vẫn cần mẫn phóng đi, tia điện xanh lam xinh đẹp mà hung hiểm cọ sát với đám âm sát phát ra tiếng nổ rung chuyển không gian. Âm sát vòn quanh thân nó bị phá hủy triệt để, còn bản thân nó vẫn đứng cam lặng chịu đựng cơn giận của tôi trút xuống.

Lam lôi quả thật đối với nó không có mấy tác dụng, bởi vì đơn giản nó cũng có khả năng không chế lôi điện.

Tôi không xả giận nữa. Cha mẹ vì tôi mà bỏ mạng, tôi lại chỉ có thể trở mặt bắt lực nhìn sự tình chậm chạp tiếp diễn. Trong lòng như có luồng dung nham nóng bỏng không ngừng hồi hải tuôn ra, nhiệt hỏa phun trào thiêu đốt tâm can, bùng lên cháy bùng phổi, nghẹn tắc yết hầu, tím ngập tràn tư vị đau đớn, ân hận này, cay đắng này không cách nào tha thứ xoá bỏ.

“Thất Sát Phong Hồn Trận.”

Tiếng lãnh đạm của nó nhẹ cất lên.

“Ôan linh và âm sát khắp không gian sẽ bị một lực lượng vô hình hấp dẫn khiến cho chúng vô thức tụ tập lại. Ngày ngày đêm đêm bị vây khốn bên trong chiếc lồng chỉ có thể vào không thể thoát ra, chỉ có thể không ngừng điên loạn cắn nuốt hấp thu các linh thể khác, cho đến khi chỉ còn lại một linh thể duy nhất, ác độc và tàn bạo nhất.”

Tôi kinh hoàng nghe nó nói, rồi quay đầu nhìn lại thân ảnh ở giữa trung tâm hồ máu. Những gương mặt nổi dập dềnh bị cuốn về phía anh ta như một vùng xoáy nước với lực hút chết chóc.

Tôi kim chế run sợ.

-Anh ta sẽ thế nào?

“Chủ nhân yên tâm, anh ta bây giờ không thể chết được...”

-Vậy sau này thì như thế nào?

“Sau này...sau này cũng sẽ không sao hết, chỉ là...”

Tôi lơ dềnh nhìn đám Hoàng phù, giấy vàng mực chu sa chính là bùa chú của đạo gia được sử dụng từ thời thượng cổ. Hoàng phù phát triển mạnh vào thời Hán Đường, trải qua trăm năm ngàn năm, thăng đến hiện đại, đa số sẽ cho rằng đây là chiêu lừa bịp của những thầy bói vô căn cứ không có sở học.

Bùa chú chỉ là miếng giấy nhỏ được vẽ vời mấy đường bút tương như nguyệt nguyệt, vì sao có thể linh nghiệm, có thể phòng thân hộ mệnh, thậm chí có thể chế hình nhân khiển âm binh?

Thời cổ đại hầu hết các bậc cao nhân này đều tu luyện công phu nội gia bí truyền, thân thể bọn họ mạnh mẽ bởi khí công hộ thể, khi vẽ bùa, khí tràng họ sẽ thay đổi, ý niệm từ bàn tay truyền qua cán bút xuống từng nét vẽ.

Nội công là một thứ tu luyện mơ hồ, đối với người hiện đại càng là đọc không hiểu sờ không thấy. Mọi người vẫn chỉ chuyên luyện ngoại công, vừa nhanh chóng vừa mang lại hiệu quả thấy được sờ được tức thì.

Mang bùa cầu may cầu bình an chính là một phương pháp nhỏ nhằm điều chỉnh từ trường của thân thể luôn được âm dương cân bằng.

Vẽ bùa cần hành văn liền mạch lưu loát, suy nghĩ phải nhập tâm. Trong khi làm còn cần phải niệm đọc mật ngữ. Mật ngữ là một loại cổ ngôn được truyền thừa nghiêm ngặt trong đạo giáo. Nó cũng có thủ ấn tương tự như trong đạo Phật. Cho nên bùa của đạo gia tuy có thể bắt chước vẽ, nhưng không có tu vi, không đọc được mật ngữ, vẽ cũng là lá bùa vô dụng.

-Sử dụng 777 mạng người, trận pháp này bày ra với mục đích tạo một ma linh hùng mạnh nhất với khả năng thôn phệ bất cứ âm sát hay ác linh nào lại gần. Vậy thì...việc sử dụng anh ta như quân át chủ bài cuối, mục đích tốt cùng gì?

Nó điềm nhiên trả lời.

“Tần vương bây giờ dù có dùng Ngũ Thái đan, sống thêm được mấy trăm năm cũng chỉ là một lão già dung mạo xấu xí sức trời gà không chột...”

Tôi cúi người cầm hộp ngọc lên.

Cái gọi là thất sát, hay thất sát thiên quan chính là đại biểu cho kết thúc chấm hết. Thiên Can lấy thất làm sát, chi lấy thất làm hướng, bát tự mệnh lý Thiên Can tính ra nhân sinh có bảy bát tự là mang hung sát tàn bạo. Sinh thời bọn họ có người nắm giữ quyền lực to lớn được kính sợ, có sở hữu tài năng kiệt xuất được ca tụng, có người nhân hậu đức độ được tôn kính, có người kế thừa sản nghiệp được ngưỡng mộ, có người ban cho dụng mạo được ao ước. Bọn họ là nhân trung long phụng, nhưng lại bị ép buộc chết đi, linh thể của họ tạo ra một chiếc lồng giam cầm, tạo ra một lực hút không cưỡng lại. Oán hận thấu trời của bọn họ mới là điểm mấu chốt, đó là trận cơ của Thất Sát Khoá Hồn Trận, mà anh ta, lại là mất trận.

- Vì thế cho nên...

Bọn chúng muốn cơ thể của anh ta...

“Ngay từ đầu chủ nhân ngài đã muốn cho anh ta dùng, bây giờ có không muốn cũng chẳng thể thay đổi cục diện kết quả.”

Giọng nói của nó thích thú vang lên, có điểm vui vẻ khi nhìn thấy người khác gặp họa.

Tôi nhảy xuống hồ máu.

- Người được lợi gì từ chuyện này?

Tôi không quay đầu lại, tùy tiện hỏi nó nhưng cũng không chờ đợi câu trả lời, nói thêm.

- Trong một thời gian ngắn như vậy, mới có mấy ngày đã sở hữu được thực thể... người kiếm ở đâu ra lắm “thức ăn”?

Giọng nói của nó quanh quẩn nơi xa tựa như tiếng gió nhẹ lướt, lại vang vọng thật gần trong đầu óc, như hàn khí bức người ta hít thở khó khăn.

“Chủ nhân, người bỏ bê ta, ta đành tự lực gánh vác vậy... Bản thân địa cung của Tần Vương cũng tương đương với Thất Sát Phong Hồn Trận, nơi đây “thực phẩm” vô cùng dồi dào.”

Tôi nhẹ giọng mỉa mai.

- Ta sao lại quên người vốn có một nửa thuộc tính của một trong tứ hung thần thú, cái miệng Thao Thiết công phu sư tử ngoạm cũng khó sánh bằng.

Dưới chân rất trơn trượt nhấp nhô, tôi không dám bước nhanh dù rằng anh ta chỉ cách tôi độ một trượng. Dưới chân không ổn định, tôi dò dẫm từng bước vô cùng cẩn thận, cảm giác kinh khủng như thể tôi dẫm đạp lên vô thể thì thể chất chống đỡ dưới đây.

Mặt hồ đỏ thẫm như hứng máu độc, lặng lẽ im lìm như một vùng đất chết, không có bất cứ âm thanh tiếng động nào dám phát ra, như kinh hãi sẽ đánh động tới thứ nào đó đang trầm trọng ngủ say.

“Chủ nhân, trả tự do cho ta”.

Tôi cười nhếch mép chế giễu.

- Bây giờ ta còn có thể sai xử người được sao?

“Chủ nhân, ta nào dám đắc tội với ngài.”

- Ta bây giờ không phải ở trong tay tùy người nhào nặn sao?

“Chủ nhân, người không thể chối bỏ ta.”

Tôi đã đến rất gần rồi, cơ hồ chỉ cần vươn tay liền chạm tới. Người trước mắt vẫn nặng nề hôn mê, tóc như thác đổ che kín hai bên mặt, tạo ra một bóng đen âm u tịch mịch...

Tôi không kiên nhẫn, găm gù trong cuống họng.

- Người còn gieo chưa đủ họa cho nhân gian sao?

Tôi quay người lại.

- Còn muốn ở bên ngoài tác yêu tác quái, ngoan ngoãn an phận cho ta.

Con tức giận bùng nổ, từ sâu trong nội tâm một con sóng thần dâng trào rồi theo từng lỗ chân lông thoát ra ngoài. Chúng không có gì đặc biệt, cũng chỉ tựa như đám âm sát, như những dải lụa vô hại mềm mại phóng về phía thứ kia, tóm lấy, lôi kéo về.

Nó gãy giữa kịch liệt, tứ chi bị tóm gọn, tựa như sức lực bị rút cạn kiệt, nó không có khả năng chống đối lại.

“Chủ nhân, tên của ta, gọi tên ta.”

-Năm mơ. Người chỉ là một đám Hắc Hồn bại hoại, còn muốn ta ban tên.

Tôi rít qua kẽ răng, thanh âm bức bối ức chế trong sự đè nén tận cốt tủy.

Đám Hắc Hồn mang thứ kia tới trước mặt tôi, cơ thể nó tựa như nước đá đang tan chảy dưới cái nắng oi ả của buổi ban trưa.

Âm thanh rầu rĩ có chút oán giận của nó vang lên.

“Chủ nhân, tôi đã tổn không ít tâm huyết để sắp xếp cục diện, ngài cứ thông thả từ tốn hưởng thụ, không cần nôn nóng. Hai ngàn năm sau, khi bánh xe một lần nữa khởi động, ngài định dùng cách gì ngăn chặn những chuyện sẽ tiếp diễn? Đừng quên, tôi là “tâm” của ngài, là bản chất thật sự của ngài. Chúng ta rồi sẽ gặp lại nhau.”

Cơ thể nó không còn rõ hình dạng, tựa như bị cắn nuốt từng chút một. Đến cuối cùng, khi gương mặt giống hệt tôi tựa như vết mực loang, tan biến hoàn toàn trong đám hắc vụ, không còn phân biệt nổi, chúng an tĩnh trở về bên trong thân thể tôi.

Tôi chưa bao giờ chán ghét oán hận bản thân như lúc này, đây là khổ sở tự trách.

Lạnh lùng quay lại, mở hộp ngọc, lôi ra viên dược hoàn rồi run rẩy nhét nó vào miệng anh ta. Chờ đợi một chút có phần nôn nóng sốt ruột, dược tính sẽ tan ra ngấm dần.

Tất cả những chuyện này trong quá khứ vốn đã xảy ra rồi, bây giờ cam chịu chứng kiến lại, chỉ có bất lực chấp nhận tuyệt vọng đón chờ.

Hai tay bung mặt che đi đôi mắt, hầu mong gạt đi lệ, nhưng càng gạt đi lại càng chảy tràn, nước mắt cũng tựa thống khổ bị ai ở trong tim không ngừng dâng lên, không gì ngăn giữ.

“Khụ...khụ...”

Tay che chắn miệng, muốn kìm giữ con ho quặn thắt không để âm thanh vô vị thốt ra. Con ho trực chờ được lan tràn trong cổ họng. Tôi trợn mắt, một cổ ngọt tanh không không chế thoát ra tràn ngập khoang miệng. Cúi đầu nhìn hai bàn tay đỏ au, máu theo kẽ ngón tay gầy gò trắng bệnh nhỏ xuống.

“Khụ...”

Máu từ miệng xối xả ứa ra, không làm sao cầm lại được.

Ngẩng đầu nhìn đăm đăm anh ta, trong mắt lại một mảnh mờ mịt mệnh mang, đờ đẫn ngốc dại, hồn như phiêu bạt tận cõi nào không rõ.

Đây là vì... thương cảm, xót xa chan hòa cùng cay đắng. Nhìn thương của anh ta sẽ lo lắng, nhìn máu của anh ta sẽ đau lòng, nhìn anh ta phải chịu tội thế này, sẽ có loại xung động hận không thể đổi mình ra thay. Ôm thế này, mới cảm nhận được một loại cảm giác an tâm, thân thể trong lòng tuy băng lãnh không nhúc nhích, nhưng trái tim tôi đang dần dần ấm lên.

Anh ta nhất định không sao, tôi có thể cảm thấy nhịp trái tim của đối phương, tuy yếu ớt nhưng đúng là đang nhẹ đập.

“Mặc Minh”.

Giọng nói thều thào của Âu Tử Dạ nhẹ vang, lập tức tôi cảm thấy mê muội buông ra nhìn kỹ lại.

Vui mừng muốn phát điên, tạ ơn trời cao anh ta đã tỉnh lại. Hết thảy mọi loại cảm xúc lộn xộn ngổn ngang đều nhoi lên bon chen xô đẩy lẫn nhau, đẩy mắt lại ầng ậng nặng trĩu.

Nhưng ánh mắt của Âu Tử Dạ từ chỗ tinh thần thâm trọng đối đãi chuyển sang thản nhiên âm trầm, bình lặng quyết tuyệt, tâm như tựa như được lớp lớp lạnh lùng lãnh đạm che phủ, nhìn không thấu đoán chẳng ra.

Tôi liên sáng tỏ, từ giờ con đường của chúng tôi sẽ chỉ giăng toàn bi kịch đen tối, từ giờ thân tình chỉ là cát bụi, chỉ còn lại cô độc hiu quạnh nâng bước, chỉ còn lại tàn nhẫn huyết quang đón đợi.

Tôi ảo não cười, khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Thì ra tất cả những chuyện này cũng chỉ là màn mở đầu cho chuỗi ác mộng mai sau.

Thôi thôi, bao nhiêu thứ oán hận ác độc, bao nhiêu tội lỗi chất chồng, tất cả hãy chỉ để một mình tôi đón nhận là được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 42: Hội Ngộ

Một luồng hơi nóng không báo trước thổi thốc tới. Ngay tức thì nổ ‘ầm’ một tiếng hất văng tôi xa một khoảng. Lưng va mạnh vào thành hồ rồi đập trở lại, lực bộc phát rất mãnh liệt. Chất lỏng nóng bỏng áp tới, cả cơ thể bị nhấn chìm. Đầu có chút choáng váng xây xẩy, trong khoảng thời gian ngắn đứng lên không nổi, cứ trượt ngã lên ngã xuống.

Tôi đắm ngực ho khan kịch liệt, cảm thấy bản thân đã ngu ngốc uống vào vài hóp máu tanh tươi.

Nhiệt dung trong bể máu thoáng chốc tăng cao chóng mặt. Chất dịch sóng sánh không ngừng xô đẩy, như chất rượu tùy ý lắc nhẹ trong thành ly. Hơi nóng theo đó không ngừng ồ ạt bốc lên, mới đó lạnh toát tận sống lưng mà giờ nóng nực chảy mỡ như trong phòng xông hơi.

Không khí ngọt ngào bức bối như thể chúng cũng bị đốt cháy khét lẹt. Nhìn lờ lờ chất dịch đỏ tới kinh tâm đang không ngừng sủi tăm nổi bọt, cảm tưởng dưới lớp đáy hồ chất chồng toàn là than hồng nóng rực.

Thì ta trên đời này có một thứ bá khí quyền uy như vậy, tuy vô sắc vô thanh, vô hình vô dạng nhưng lại thực sự tồn tại, thực sự hiện hữu ngay ở đây, ngay giây phút này. Khí chất uy áp có thể khiến người ta bất tri bất giác chân tay đông đặc lại, đầu óc trống rỗng lơ đãng đứng chết trân một chỗ. Nhân quang thâm trầm mà sắc bén như để vương thú đứng đầu đỉnh thức ăn. Cái liếc lạnh nhạt mà đùng đùng như nhìn đám côn trùng không mang theo tia tình cảm dư thừa, ẩn chứa khí thế hung hiểm như lưỡi đao, lạnh lẽo tựa băng hàn, áp bức trấn người.

Tôi có được xem là kẻ thù của anh ta không?

Hiển nhiên là bất cộng đái thiên.

Chỉ là đến tốt cùng như thế nào ký ức toàn bộ lại được xóa sạch? Mà Âu Tử Dạ sau này lại mang tâm trạng gì khi đối mặt với tôi? Anh ta có thể che giấu nội tâm hoàn hảo tới mức, khiến cho bộ dáng của bản thân luôn đeo biểu cảm lãnh khốc vô tình, chôn sâu nén chặt tận đáy lòng bằng lớp lớp hàn băng thật dày, vô phương công phá, vô pháp lý giải?

Một quả cầu lửa xanh ngọc bất thành linh phóng tới, tốc độ cực nhanh, tôi nghiêng thân một cái, nó đã lướt qua, trong tích tắc hơi nóng hầm hập như trong nồi nước sôi không lồ đánh cho người ta liêu xiêu ngã, lớp ngóp bò dậy.

Phía sau vang lên tiếng bạo nổ át đi tiếng ho khan sặc sụa, đất đá rào rào đổ xuống, hơi nóng mù mịt lan toả. Chỉ cảm thấy thân ảnh phía trước như một đoàn hắc vụ sắp xếp thành hình ảnh quái dị. Nhìn vào chỉ thấy áp lực không ngừng tăng lên đè nặng lồng ngực, sừng sững tà mị như quỷ vương.

Màu xanh ngọc xinh đẹp lại loé lên, thân lách một cái, hơi nóng như dòng dung nham đã xoẹt qua. Nhiệt lưu hùng hực bùng nổ lại đẩy tôi văng ra, ngã xuống vũng máu nóng bỏng sôi trào. Tôi nhắm mắt nín thở, không muốn trong miệng lại ngậm một hóp máu vô tình lọt vào nữa, quá kinh dị rồi.

Trong hơi nước lượn lờ dày đặc, ánh lửa ngọc bích không ngừng toả sáng bốn bề, tiếng nổ ầm ầm ác liệt vang vọng khắp chốn. Tôi không dám ngóc đầu lên, chẳng may xấu số hứng tên bay đạn lạc, không mở nổi mắt cũng không giám nhúc nhích mảy may, toàn thân bỏng rát khó chịu.

Tiếng đất đá rào rào rơi như mưa, trong từng trận sóng máu không ngừng xô đẩy dâng lên hạ xuống, tôi chỉ cảm thấy tốt nhất mình lên yên phận một chỗ ngoan ngoan chờ anh ta xả hết cơn giận.

Lần này tôi chỉ cảm thấy trước mắt trắng loá, bên tai ừ ừ đau nhức như thể áp suất khí quyển thoáng chốc thay đổi tức thì.

Luồng khí nóng đốt cháy tất cả mọi thứ, hất văng tất cả mọi thứ, phá huỷ tất cả mọi thứ, tựa như mới vừa rồi, mấy trăm kg thuốc nổ đồng loạt bị kích hoạt.

Cơ thể tôi nằm xen kẽ trong đám hỗn loạn, vèo cái bay ra khỏi miệng hố, một lúc sau mới rơi xuống, lăn lông lốc thêm mấy vòng.

Tôi nhú mày cắn răng nhăn nhó ngồi dậy, đầu ong ong đau nhức như có trăm ngàn con ve sầu đồng loạt kêu gào, phiền tới mức muốn điên loạn tự đập đầu vào đầu đó.

Trước mắt một màu xám xịt che chắn, phân không rõ hình ảnh, cảm tưởng tất cả mọi thứ vồn lên rồi tung rơi mù lộn xộn bát nháo, nhưng trên mặt đất tựa như mới được tẩy rửa qua, không có bất cứ một dấu vết nhơ bẩn, mọi thứ dường như đều bị bóc hơi sạch sẽ, hiển lộ ra một tầng đất mới.

Mọi chuyện cứ phải thay đổi một cách đường đột như vậy sao? Giác mộng này lại chuyển sang cảnh gì nữa đây?

Cơ thể vừa nhóp nhép khó chịu dâng lên cảm giác nôn nao, vừa nóng rát ngứa ngáy khôn khổ. Cảm tưởng như được phục vụ miễn phí chương trình lăn qua một đồng muối ớt, xót tới cắn môi kìm chế rên rỉ. Gân xanh nổi lên mu bàn tay trắng bệnh nắm lại, móng tay đâm sâu từa ra dòng máu đỏ cũng không mảy may để ý, mồ hôi lạnh tứa ra đầm đìa chỉ cảm thấy cơ thể suy nhược ốm yếu trực ỏi mửa.

Trên mặt đất nhẹ rung chuyển, trấn động truyền tới nhịp nhàng cùng hơi thở trầm trọng đầy uy quyền đánh tới, như thể mãnh thú đang áp sát con mồi.

“Mặc Minh”.

Tôi kinh hãi giật nảy.

“Mặc Minh”.

Âm thanh rất gần, như thể vang ngay trong óc, nhưng thanh âm réo gọi lại mỏng tanh, tựa như một sợi tơ lung lay trong gió, bắt nguồn từ vùng xa xăm hư ảo nào đó vọng tới.

“Mặc Minh”.

Ai đó đang khẩn thiết gọi tên tôi.

Tôi xoay đầu, khắp nơi tràn ngập hơi nước không ngừng lan toả vẫn vút che phủ tầm nhìn. Trong không gian tựa như trống trải hoang vắng, im lặng giam cầm tiếng động. Trong không gian bức bối ngột ngạt, rung chấn từ sâu trong lòng đất nhẹ nhàng truyền lên. Rung chấn từ một hướng nào đó trầm trọng đánh tới, tất cả mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ nhưng kinh đảm đến rợn người.

“Mặc Minh”.

Tôi cứng ngắc người nhìn một mớ bong bóng đen đặc từ từ áp sát, mỗi một bước thứ đó lại gần, rung chuyển dưới chân càng mãnh liệt, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh nứt vỡ, âm thanh “răng rắc” lan tới như tiếng dã thú nhai xương.

Trong gam màu nhợt nhạt tái xám, một hình thù quái dị dài ngoằng, chỉ thấy lớp nhiệt lưu xanh dương hung hiểm quỳên cùng sắc tím ma mị huyền hoặc. Thứ không lồ ngoài sức tưởng tượng nặng nề lại gần, mỗi bước như ngàn cân đè ép mặt đất, hơi thở của bạo chúa xua tan đám sương mù, hiện lộ vẻ long lay đầy quyền uy tối cao.

Một con thú cao lớn hơn 3 trượng, mình giống ngựa đầu tựa rồng, sải cánh trải dài miên man choáng ngợp hùng vĩ tựa như ánh chiều dương. Toàn thân da lông bao phủ sắc lửa xanh lam như hàn băng nhưng nóng bỏng tới mức có khả năng thiêu đốt bất kể thứ gì.

Bên cạnh dị thú khí thế cường hãn hung bạo như chúa tể muôn loài, một nam nhân tầm vóc quá bé nhỏ lại thân cận đứng gần.

Không nhìn rõ dung mạo, cơ thể đối phương được bao bọc trong lớp hắc khí ngùn ngụt tuôn trào. Lặng lẽ đứng ở đó tựa như một cái bóng sẵn sàng dung nhập vào màn đêm.

Tôi gian nan đứng lên, thống khổ vô hạn, cảm thấy gân cốt toàn thân rã rời như bằng giấy lũng lảng dán với nhau. Chỉ muốn nằm vật ra đất, từng thớ cơ biểu tình bãi công. Da thịt như được lăn qua lăn lại trên lò than rực lửa, toàn thân trải đầy thương tích lớn nhỏ. Máu tươi đầm đìa lênh láng, tôi ta bầm dập, cả máu của bản thân lẫn máu bị lấy dính.

“Mặc Minh”.

Không biết là giọng được phát ra từ phía đó hay là từ phương nào, không biết là tiếng phát ra ở bên ngoài hay là này giờ vẫn khấn khoản trong não?

“Mặc Minh”.

Đối phương chậm chạp nhẹ bước, lại tựa như một đoàn hắc vụ quỷ dị nhón nhoe lướt về phía tôi. Hơi thở tràn ngập âm sát hung hiểm, buốt giá như mũi dao bén ngọt. Trong đầu tôi tức thì rung lên chuông cảnh báo, chân vừa nhấc lên khoe mắt liền thấy một vệt đen đen như trường tiên lao tới.

Cơ thể tôi tức khắc được nhắc nhở, bụng bị thít chặt đến ná thở, mở mắt ra đã thấy khối cầu hắc ám phủ vây.

“Mặc Minh, Mặc Minh, há há...”

Tôi gắng gượng mở một bên mắt, nhìn thấy những luồng hắc khí vận vẹo thành những gương mặt nhăn nhó kỳ dị.

Miệng chúng tựa như bị khâu, âm thanh phát ra vì thế cực kỳ méo mó. Sau đó bọn chúng giãn ra, nhường lối cho tôi bị kéo vào sâu hơn.

Nhân quang người trước mắt ảm đạm như một hồ nước chết, đen tối và tĩnh lặng. Thân hình khô gầy như một bộ xương, bọc lớp da nhẵn nhéo nứt nẻ không có tia sự sống, khiến cho người ta cảm nhận được sâu sắc tình trạng bi thảm thể lương. Chúng quỳên chặt tận cốt tủy anh ta, là sự tuyệt vọng buông xuôi đến cùng cực, nội tâm phó mặc trời cao, trượt dài xuống vực sâu không đáy.

“Mặc Minh”.

Từ đôi môi nhợt nhạt của đối phương, tên của tôi được đọc lên như thể một câu chú nguyện.

Ánh mắt của anh ta biến đổi, tôi có thể cảm thấy âm lãnh tuyệt tình của Âu Tử Dạ, tựa như lũ khách chỉ có chút kiến thức nửa vời lại tự cho bản thân tài giỏi, một mình bơ vơ lạc lõng hứng chịu sự phẫn nộ của con bão tuyết bùng nổ, phá hoại hủy diệt tất thảy.

Đồng thời sự tàn nhẫn thị huyết của Âu Tử Dạ lại tựa như dung nham từ núi lửa đang ác liệt phun trào, đi đến đâu thiêu đốt đến đó, một đường càn quét không cách gì chống đỡ, chỉ toàn điên cuồng hủy hoại.

Bàn tay anh ta vươn ra, nắm lấy cổ họng, nhẹ nhàng siết lại. Chân tôi chơi vơi giữa lưng chừng, gãy giữa như một con chuột khôn khổ...

.....

-Mặc Minh....Mặc Minh...

Đau rất bên má khiến tôi háp háy mở mắt. Trước mắt mông lung, có thứ gì đó buốt giá trườn khỏi cổ họng, không khí thoáng chốc tràn vào cuống phổi, hít thở lạnh buốt óc khiến tôi sặc ho.

Cơ thể bị rất nhiều thứ gì đó giam hãm, chúng nói lỏng, nhanh chóng trườn thoát khỏi người tôi. Cơ thể được giải phóng, không có một tia khí lực, sụp đổ.

Thân thể mềm nhũn được thứ gì đó đỡ lấy.

Xa xa vang vọng nhiều giọng nói vội vã, có chút quen tai nhưng trong giây lát nghĩ không ra cũng chẳng nghe rõ, tiếng bước chân hối hả gấp gáp tựa như nóng vội tìm kiếm.

Tai vẫn chưa ổn định, mắt cũng lờ mờ, rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ. Mí mắt gượng gượng không nổi, trĩu nặng trực khép.

-Mặc Minh...Mặc Minh...

Mặt lại bị vỗ tát.

-Tĩnh, tĩnh...

Tôi ngơ ngậy đầu. Cảm thấy người trước mắt rõ ràng thật gần lại gần ngay vươn tay, chẳng qua tựa như mộng mị nối tiếp, gãy giữa tựa hồ lún sâu nên chỉ có thể ngây ngô trơ mắt.

Có câu, trăm năm sinh tử tuần hoàn, vài năm không niệm trong lòng tự quên. Giữa chúng tôi cũng tựa như bị sinh tử chia cắt, nhưng ngàn năm đi qua lại dường như chưa từng lãng quên.

-Âu Tử Dạ?

Trời cao đất rộng cũng có lúc nhỏ bé tới vậy sao, đến mức đề hai người gặp gỡ nhau giữa biển người mênh mông. Thế nhưng nhân tình lãnh oán, thế thái đàm lương (nhân tình âm lạnh, lòng người thất thường). Số phận lại rất thích đùa cợt phạm nhân, mặc bạn ân hận tự trách, bàn tay vô hình đã đặt lên cân gat, khe đầy, bánh xe vốn dừng sớm tiếp tục chuyển động, guồng quay không thể đứt đoạn, khúc cuối còn chưa lộ mặt sao có thể cứ như vậy khép màn.

-Anh không phải muốn tôi chết sao?

Âu Tử Dạ dừng cử động, không thừa nhận cũng không phản bác, không nhìn tôi một lúc, sau đó mới chậm rề rề diu tôi nhắc bước.

Anh ta là xương thịt đúc thành hay lại là ảo tưởng hư mộng gột lên?

Nhìn đối phương bất động thanh sắc bình thản như không, trong lòng rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết phải bắt đầu như thế nào, xoắn quây nghĩ mãi càng nghĩ càng không ra, cuối cùng đành chỉ hỏi một câu tối bình thường, bất quá không hơn gì một câu khách khí hỏi thăm.

-Đã lâu rồi không gặp? Như thế nào anh ở trong này?

Tiếng réo gọi ở sau lưng vang lên khiến chúng tôi dừng bước xoay đầu.

Một đám người lao tới, thoáng chốc đã vây kín mít, Âu Tử Dạ buông tay lùi bước.

Trong đầu vang lên âm thanh lo lắng quan tâm của Ưu Đàm, trước bụng bị Ô Nha ôm cứng lấy sụt sịt khóc, gương mặt mỗi một nhưng vẫn xinh đẹp động nhân của Bạch Ngân. Chỉ là Bạch Ngân vốn trước giờ không thể cách xa quá 100m, linh hồn cô sẽ tự động thu trở về rồi gõ đeo bên túi xách. Nhưng cô cũng từng nói, hiện giờ có thể cách xa hơn, nguyên nhân bởi năng lực của Bạch Ngân tinh tiến.

Phía sau nữa, không thấy Hắc Hồn đâu cả, vậy cũng đỡ phiền, bây giờ mà nhìn thấy không biết chừng tôi kim lòng không được muốn lao lên thiên đao vạn quả dễ xả giận. Đùng là nuôi ong tay áo nuôi cáo trong nhà bấy lâu nay mà không hay biết.

Bạch Ngân diu tôi.

“Duong Duong, thật tốt quá cứu được anh thoát khỏi Sâm La thụ...”

Tôi có điểm kinh ngạc không tin, bàn bay vỗ về xoa đầu trấn an Ô Nha. Thoát khỏi Sâm La Thụ rồi?

-Ngaoan, đừng khóc, bỏ không sao.

-Bồ Minh, nơi này thật đáng sợ, chúng ta mau mau rời khỏi.

-Ừ!

Tôi lơ đãng quét tầm mắt, chỉ thấy khắp nơi âm u không rõ cảnh vật, tựa như trong một khối kiến trúc toàn từ đá xanh đẫm giọt ra, không có gió nhưng phi thường buốt lạnh. Căn bản không có lấy một vật chiếu sáng thích hợp, thành ra cái gì cũng lờ mờ mà lờ mờ. Chỉ biết chúng tôi đang ở trong hành lang của một khuôn viên. Khuôn viên tựa hồ phi thường rộng lớn, bên trong trồng một gốc cây đại thụ ngoạn nhiên bất động.

Đáng vẻ kỳ dị, tựa như có đến chục cái cây mọc dán sát sần sát vào nhau, cùng uốn lượn vặn xoắn vươn lên cao, bộ dáng có phần mềm mại nhưng vì mờ hồ cảm thấy nó thô to cơ bắp quá, nên đồng thời cũng cảm giác phi thường cứng nhắc như xác chết hoá thạch. Đám lá cành rũ xuống uyển chuyển hàm xúc, không khí như muốn đóng băng, một tia gió lưu thông cũng trở nên mất dạng, trong bầu không gian tranh tối tranh sáng, đáng vẻ toát lên càng tựa liễu rủ thướt tha, trầm lặng vô ngôn cùng quý dị ý tứ.

-Đó chính là Sâm La Thụ, muốn thoát khỏi đây có một cách rất dễ dàng và nhanh chóng.

Tiếng của Âu Tử Dạ nhẹ vang, âm thanh không rõ hi vọng.

Cả đám đều kinh dị xoay đầu nhìn anh ta.

-Sâm La Thụ cổ kỳ nhất chính là nguyên tố chi tâm thần hoá.

Anh ta không thèm nhìn bất cứ ai, rẽ vào một hành lang khác rồi mới bổ sung thêm

-Nhưng là ta không muốn...

Không gian im lặng đặc quánh đến nghẹn thở bao trùm mọi người. Trong luồng không khí tất nghẹn khó phát tiết như vậy, từ một góc nào đó trong toà kiến trúc, âm thanh chuyển động trầm trọng nặng nề của thiết giáp tinh tế chuyển tới. Một thứ gì đó trong tru mọt mà đang lần mò đánh hơi, tiếng động phát ra tựa như kim loại, không hẳn hay là nhựa? Tôi nghiêng tai, không thể xác định được.

Đưa mắt nhìn, lại thấy biểu tình bơ phờ kinh dị của cả đám. Vậy là bọn họ rõ ràng tình huống hơn tôi.

Bạch Ngân mở miệng.

“Duong Duong, nơi này không tiện nán lại, trước tìm địa phương tương đối an toàn một chút rồi nói sau.”

Tôi nhìn Âu Tử Dạ rồi gật nhẹ.

- Vừa di chuyển vừa nói đi. Bạch Ngân, chúng ta thiếu một người. Lão bà kia đâu?

“Sau khi chúng tôi được anh ta cứu thoát.”

Bạch Ngân mới nói đến đó đã dừng lại. Chúng tôi đều là kinh nghi ngoài ý muốn phát hiện anh ta cư nhiên xuất hiện trong này.

“Duong Duong, sau khi chúng ta bước qua tấm màn kết giới, thì cũng chính là lúc rơi vào huyền cảnh.”

Bạch Ngân lại dừng, tựa hồ nhớ tới điều gì, lông mày thanh tú đều gắt gao kim kẹp thật chặt, gương mặt tuyệt sắc vì thế phủ một lớp hàn sương ngưng đọng âm lãnh.

Đưa mắt nhìn Ô Nha sắc mặt vẫn còn tái mét, biểu tình là tràn ngập bi thương cùng kinh hãi.

Ưu Đàm đi sau cùng, gương mặt trầm lạnh cao độ cảnh giác cùng ánh mắt sắc bén kiên định, tuy nhiên cũng không che giấu được một thân mỗi một chặt vật.

“Lúc tôi tỉnh lại chính là thấy Ô Nha ngủ mê một bên cạnh, còn tận mắt thấy anh ta giải thoát cho Ưu Đàm. Nhưng là lão thái bà cùng anh lại không thấy đâu cả. Chúng tôi khí lực dường như đều bị bòn rút gần hết, chỉ có thể ngồi bất động một chỗ chờ hồi sức. Anh ta để chúng tôi lại, một mình tự đi tiếp. Tôi hi vọng anh ta tìm thấy anh lẫn lão thái bà ở khu vực khác... Trước khi bỏ đi anh ta dặn dò chúng tôi...tuyệt đối không được suy nghĩ lung tung, đặc biệt những tình huống xấu hay những chuyện không tưởng...”

-Có ý gì?

“Chính là bảo trì tâm lý, cân bằng và ổn định, ngàn vạn lần không được để trí tưởng tượng bay bổng quá cao xa.”

Tôi nhìn Âu Tử Dạ.

-Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi khống chế của Sâm La thụ đúng không?

Âu Tử Dạ gật nhẹ, nói thêm

-Nếu chỉ có một mình tôi, rất đơn giản thoát được. Càng đông người, tỉ lệ nguy hiểm càng cao...

Tôi tự lự, cái này cũng dễ hiểu, mỗi người một tính cách, hơn nữa cũng rất khó tin tưởng lẫn nhau, có lẽ kẻ yếu nhược tinh thần không vững vàng, nghi thần sợ quỷ càng dễ dẫn dụ ra những thứ khủng bố.

Âu Tử Dạ bổ sung.

-Khả năng hiện thực hoá của Sâm La thụ cũng không dễ dàng đáp ứng. Không phải cứ tùy tiện nghĩ vu vơ ra cái gì là cái đó hiện lên...Những kẻ yếu bóng vía quả thật có thể, nhưng còn cần hơn cả phải là một loại tín niệm tuyệt đối sâu sắc, một loại chấp nhất mê muội tựa như gông cùm xiềng xích với ước nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 43: Dị Xà.

Một loại tín đồ si tâm u mê như thế nào ở chỗ này xuất hiện, cứ như vậy mọc lên sao? Không thể nào, nhất định là được điều động tới. Nhưng phải là tình huống như thế nào mới nảy sinh tâm tính như vậy? Vẫn là tự nhiên hay lại do rèn rũa. Nếu là vậy, tất cả chẳng phải chính là sớm được cô ý sắp xếp bày đặt?

Âu Tử Dạ, anh ta cũng nhất định có lý do chính đáng ở đây, chứ không thể nào vô duyên vô cớ. Chỉ là đến tột cùng nguyên nhân gì. Anh ta nói không muốn phá huỷ Sâm La Thụ, huỷ hoại nó cũng tức là...nơi này liền biến mất. Như vậy anh ta là không muốn nơi này diệt vong?

Nơi này...còn có gì khiến anh ta lưu luyến muốn bảo vệ? Người không còn, cảnh cũng mất, ý định của Âu Tử Dạ là gì?

Chúng tôi một đường trầm tư im lặng. Trong bầu không gian quỷ dị như vậy, một vài chuỗi âm thanh kỳ kỳ quái quái tưởng như không rõ ràng lại cứ thế minh bạch vang vọng, tựa như tiếng hoang thú gọi bầy đàn, nghe xa xôi như từ cõi mơ hồ nào đó mà lại bén nhọn đâm xuyên vào não.

Mãi một lúc lâu sau giọng Bạch Ngân mới khẽ vang.

“Ở trong huyễn cảnh nhìn thấy gì cảm thấy gì chỉ có người trong cuộc là rõ ràng...Có điều càng trầm luân lâu bên trong cơ hội đào thoát càng mong manh hi hữu...Tuy nhiên nếu có người bên ngoài tác động, đủ khí lực chặt đứt những dây leo như xúc tu bạch tuộc...Trên thực tế, được cứu và tự cứu đều là tình huống không mấy khả quan xảy ra....”

Bạch Ngân nói xong phức tạp dừng lại nhìn tôi rồi đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ, lại đưa mắt về phía tôi.

Tôi thều thào nói.

-Âu Tử Dạ cảm ơn anh cứu mọi người...Chỉ là anh vào bằng đường nào mà không bị Sâm La thụ ảnh hưởng? Hơn nữa như thế nào anh lại có mặt ở đây để cứu chúng tôi? Tôi còn tưởng anh đang ở vùng nào vùng nào cơ.

Tôi cố cười đùa, nhưng mới kêu được hai tiếng bụng quặn đau như ruột bị xoắn, đành ngậm mồm lại.

Âu Tử Dạ nhàn nhạt đáp.

-Đây tờ đồ cột quanh bao kiếm của cậu có nguyên khí của tôi...Khi có người rơi vào huyễn cảnh của Sâm La Thụ, hồn khí của người đó sẽ tạm thời biến mất trên nhân gian...Mà Sâm La thụ vốn được nuôi dưỡng từ máu của tôi...cho nên tôi mới cảm ứng được sự nguy hiểm lẫn vị trí của cậu.

Phải, nhưng điều kiện tiên quyết là, anh ta ngay từ đầu đã ở gần nơi đây. Có phải rất trùng hợp không? Sao đột nhiên lại có cảm giác, tựa như không phải tôi tình cờ chọn địa phương này dấu mình ẩn thân. Đường như tuyến đường này đã được khéo léo vạch sẵn mà tôi chẳng hề hay biết cứ ngây ngô bước vào.

Bạch Ngân xen miệng, nói chuyện với tôi.

“Thảo nào Ưu Đàm không vội đi tìm anh, thì ra ngay đến kẻ ước bản mệnh cũng không truy tìm được vị trí của chủ nhân. Nhưng việc Ưu Đàm tồn tại phần nào bảo đảm anh tạm thời còn chưa nguy hại đến tính mạng. Cho đến khi anh ta cứu anh ra, có lẽ đến lúc đó Ưu Đàm mới phát giác ra được sự hiện hữu của anh.

Tôi gật gật.

-Âu Tử Dạ, anh có nhìn thấy một bà lão....?

Âu Tử Dạ tâm trí lại dường như bay tới chốn nào, chưa từng để tâm nghe tôi nói.

Hành lang rất rộng rãi, còn về phần dài bao xa thì chịu, quá tối, ngoài phạm vi 3 mét thì chỉ có bóng đèn phủ kín mít.

Âm thanh kỳ quái kia vẫn đeo bám, từ một góc nào đó hay từ bốn phương tám hướng đồng loạt phát, một chuỗi tiếng vỡ vụn như thể một loại mật ngôn, thanh âm trong trẻo mà da diết nhưng bất an lo lắng cứ như từng đợt sóng trào, không sao kìm hãm.

Tiếng bước chân tuy cất lực che dấu của chúng tôi vẫn phá lệ vang vọng, ở bên trong toà kiến trúc tối hơn hũ mực trống trải cùng vắng lặng ngự trị, ngay đến tiếng hít thở cũng rõ rõ rành rành.

Chúng tôi đi khoảng chục phút thì Âu Tử Dạ dừng lại, lặng lẽ quan sát vách tường bên cạnh. Tường được dựng từ đá xanh, chia thành từng ô từng ô lớn. Tôi cũng im lặng ngắm nhìn.

-Anh là muốn tiến vào?

Phía ngoài nguy hiểm hơn? Lại có cái gì ẩn núp trong bóng tối rình rập người lọt hố?

-Sao anh không phá cửa?

Buột miệng nói xong mới biết mình hỏi ngu. Căn phòng bị tàn phá thì còn bảo vệ được gì nữa.

Ngay sau đó, dưới chân chuyển tới rung chấn khác thường

Tiếng chuyển động của một đoàn thiết giáp nặng nề trầm trọng, âm thanh không quá to nhưng đặc biệt gây ấn tượng chú ý, tựa như một khối tàu hoả lắc lư vòng vo trong hành lang. Cả đám cùng ần ỷ bất động căng tai. Tôi chưa đủ sức đề tạo Viên, chỉ có thể cảnh giác hồi Bạch Ngân.

-Rốt cuộc là cái gì?

Tôi vừa dứt lời chỉ nghe “rầm” một tiếng đáp trả, như thể có vật nặng đổ, tiếng đất đá rơi vỡ, âm thanh trong khung cảnh thế này khá ấn tượng. Theo sau đó là hàng loạt chuyển động cọt sạt chậm rì rì, tựa như bình thần tới chỗ con mồi, cao ngạo từ trong bóng tối quét mắt nhìn xem phản ứng bản loạn khản trương của con mồi.

Bốn chùm ánh sáng đỏ au như nhỏ máu, lơ lửng giữa lưng chừng không trung, tựa như hai cặp lồng đèn trung thu, trong bóng đêm phá lệ nổi bật. Rõ ràng còn ở rất xa, nhưng lồng đèn đỏ kia cũng không hề bé nhỏ.

-Á Á Á...

Tiếng hét chói tai của Ô Nha vang lên, sau đó bé chôn mặt vào bụng tôi ôm cứng lấy.

-Đáng sợ quá, thứ đó lại tới nữa.

Ưu Đàm quay đầu nhìn tôi mấy giây, tay cầm chắc gậy Lân Tinh không chút lao lúng xoay người phóng đi.

Tôi ngăn người nhìn theo, tay vỗ về lưng bé.

-Đừng sợ, bình tĩnh, Ưu Đàm, nhất định...

“Rầm” một tiếng trần kinh khiến lời định nói của tôi bị cắt đứt, chỉ thấy Ưu Đàm như bị một cột sóng thần đánh dính vào vách tường, mặc dù trước lồng ngực đã được cây gậy chắn đỡ.

Cơ thể Ưu Đàm luôn được một lớp khí trảng đặc biệt như đom đóm bao bọc, trong đêm tối càng khiến ánh mắt người ta dõi theo không dứt.

Tôi chỉ thấy Ưu Đàm đang chật vật khốn khổ chống đỡ lại thứ gì đó, cơ thể nó đen như hắc ám tràn ngập cảm giác hung hiểm huỷ diệt, chỉ khi nào tiếp xúc với Ưu Đàm khu vực đó mới phản quang lại chút lấp lánh nho nhỏ.

Bốn lồng đèn hình nửa bán nguyệt thông dong lắc lư trên cao, mà phía dưới tựa như vùng biển hung ác bạo động, sóng nước đen ngòm không ngừng dâng cao xô đẩy, ép cho Ưu Đàm vốn thể lực không ở tình trạng tốt nhất, liều xiêu gắng gượng.

-Thứ đó là gì? Xà?

Tôi vô thức hỏi Bạch Ngân. Bạch Ngân sắc mặt trắng bệch nhẹ lắc.

“Sau khi được anh ta (Âu Tử Dạ) cứu thoát, chúng tôi nghỉ ngơi nửa ngày thì bị thứ đó đánh hơi phát hiện...Ưu Đàm đánh thứ đó được một lúc, mất thấy tình hình không khả quan đành vừa bỏ chạy vừa miễn cưỡng chống đỡ, chính là nửa ngày bị truy đuổi bán sống bán chết mới yên ổn dứt ra được...”

-Âu Tử Dạ...?

Tôi xoay người, vốn định nhờ anh ta hợp lực tương trợ. Vừa quay lại chỉ thấy Âu Tử Dạ vẫn còn đứng bản thân trước bức tường đá, nhìn chằm chằm.

Cánh cửa này hoàn toàn không có gì đặc biệt để phân biệt với bức tường, ngoại trừ một bức phù điêu tựa như một khung tranh gắn lên đó thì xung

quanh cái gì cũng không có.

Khung tranh lại có chút ẩn ý thăm dò, chẳng rõ hình thù, nó tựa như tập hợp của nhiều bức tranh vốn rõ ràng rồi ghép lại, phân chia 3 hàng 4 cột, hơn nữa lại có cả khung để trống, không rõ ẩn ý dẫn dắt tốt cùng là gì.

Cụ thể trên mỗi khung nhỏ có khắc một con thú, sắp xếp tựa như không theo trật tự, lần lượt từ trên xuống dưới là một con chim, một con rắn, một con hổ, một con rùa và một con sư tử, bên cạnh đó còn kèm những ô khắc chữ Triện là tâm, tỳ, phổi, thận, gan...

Tôi thấy tay anh ta cử động, nhanh thoăn thoắt dịch chuyển các bức tranh. Rất giống một loại trò chơi ghép tranh trên một miếng nhựa, các miếng ghép đã bị đảo lộn vị trí, trống một ô và bạn phải từ một ô trống duy nhất đó di chuyển các miếng ghép sao cho chúng về đúng vị trí nguyên bản.

Tiếng cạch cạch khi di chuyển không ngừng phát ra. Sau khi dừng lại, vị trí các bức hình nhỏ như sau: Thanh Long ở vị trí bên trái bức tranh mà cạnh sát nó thì chính là gan, hình Bạch Hổ ở bên phải kèm với phổi, phía trên là Chu Tước bên cạnh là tâm, phía dưới là Huyền Vũ bên cạnh là thận, mà trung tâm chính là Kỳ Lân cùng tỳ.

Anh ta dừng tay lại, lùi về sau một chút,

Mỗi thánh thú cai quản một phương và chúng mang theo biểu tượng quyền uy không thể thay thế hay phủ định, đặc biệt Tứ tượng, không những có ý nghĩa về mặt tinh thần rất quan trọng trong Đạo giáo nói chung mà còn nắm giữ một vai trò cực kỳ mật thiết với khoa thiên văn học hay phong thủy học phương Đông nói riêng.

Trong trung y cũng có mối liên hệ giữa ngũ tạng lục phủ với âm dương ngũ hành, ví dụ như : phổi là kim, gan là mộc, thận là thủy, tâm là hỏa, tỳ là thổ, mà trung tâm chính là Hoàng Lân với biểu tượng của nguyên tố Thổ.

Đây là vì sau khi nhìn thấy sắp xếp của Âu Tử Dạ liền đơn giản ngộ ra, chứ nếu không chắc tôi còn đứng ngốc lảng thêm một lúc nữa.

Chờ đợi vài giây sau từ tấm phù điều hoàn thành, không có gì xảy ra. Âu Tử Dạ dùng chân tức mình đá mạnh một cái, tức khắc âm thanh cạch cạch của tiếng cơ quan ẩn sâu phía dưới hoạt động. Đồng thời cơ thể chợt vô thức rùng mình ớn lạnh, tựa như có một luồng khí kỳ dị nào đó chạy xộc vào buồng phổi khiến tôi tắc thở, tiếp theo tựa như kim châm chích mà lan đi khắp người.

Tiếng chuyển động nhè nhè chậm chãi của cánh cửa dày 40 cm từ từ mở ra xoay một góc vuông.

Tôi quay người gọi Ưu Đàm trong tâm trí, nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng rầm rầm trần kinh không ngừng vang vọng.

Ưu Đàm bỏ chạy, phía sau như có một quân đoàn hắc ám hùng hổ gắt gao càn quét. Khí thế sục sôi tựa như tiếng nước lũ bị dồn ép trong lòng cống nhỏ, cuộn cuộn muốn phá vỡ

Rung trần do con lũ đen tạo ra vô cùng trấn nhiếp, càng đến gần sát khí càng đại càng nồng đậm, cảm giác như chúng biến thành thực thể tàn sát dây thần kinh yếu ớt của phàm nhân, làm người ta run rẩy không vững. Nhưng khi nhìn thấy chân thật thứ muốn hoà mình vào bóng đêm kia, tâm người ta chợt lạnh lẽo, thoáng chốc cả cơ thể cũng muốn hoá băng.

Hình thể cực kỳ to lớn đồ sộ, cơ thể như một đoàn tàu hỏa miễn cưỡng nhồi nhét bên trong, chỉ thấy một khối dày đặc uốn lượn vảy giáp hắc ám bao phủ.

Hai thân thể cao lớn lừng lừng như hai cái cần câu nâng đỡ hai khối hình tam giác, trên đó có gắn một cặp lồng đèn khếp hờ tựa như chưa tỉnh hẳn.

Ưu Đàm vùng gậy đánh cho một khúc đuôi văng đi, thì một khúc khác như bão quét ập tới, nó đưa gậy gian nan chống đỡ, gương mặt vốn không nhiều cảm xúc chân mày cũng nhăn cả lại, tái nhợt.

Một khúc đuôi khác quét dưới chân, ý định cản bước Ưu Đàm thoát đi. Nó nhảy lên liền được một khúc khác như thân cây cỏ thụ áp sát, đánh vào thân thể một phát khiến nó càng lún sâu vào bóng đen phía trong.

Hai cái đầu không tham chiến, chỉ lắc lư ngao kiêu, đám thân thể phía dưới như sóng biển nổi bão tố, vỗ cho Ưu Đàm tối tăm mặt mày, không thể thoát ra. Không phải nói gì chứ, đối với người bình thường, chỉ một cú hất nhẹ nhàng của cái khúc như cột đình gần hai vòng ôm, trúng một phát thôi cũng đủ phun máu bẻ phổi, nứt đầu gãy tay.

-Âu Tử Dạ...

Tôi nôn nóng giật giật tay áo cầu cạnh anh ta. Âu Tử Dạ có chút không muốn, dăm dăm nhìn tôi mấy giây mới miễn cưỡng lao đi.

Hai tay anh ta cầm song loan đao, thân đao đen tuyền phủ một lớp khí xanh ngọc bắt mắt, nhờ thứ ánh sáng hung hiểm đó mà ánh lên vô vàn họa tiết cổ ngữ phù vân, tinh xảo mà huyền bí.

Hai cặp đèn lồng kia khi nhìn thấy Âu Tử Dạ nhảy vào tham chiến, cặp mắt dường như muốn trừng to hơn, hung sát quỷ dị trong mắt nồng đậm như hai hồ dung nhậm.

Một con sóng đen lao tới, Âu Tử Dạ đơn giản vùng tay gạt bỏ, thứ đó đâm vào khúc thân khác và vào vách tường tạo ra âm thanh "rầm" trần kinh, lực đạo cực khủng bố. Anh ta dẫm lên một khúc đen xỉ lăm bàn đạp, nhảy qua một khúc khác đen ngòm không kém ngang đường. Ở khoảng cách tuy

không quá xa nhưng thiếu thốn ánh sáng cùng không gian chật hẹp thế này, không nhìn rõ được toàn bộ dung mạo thứ kia, chỉ cảm thấy Âu Tử Dạ như đang đối đầu với một con bạch tuộc có vô số xúc tu, lúc nào cũng sẵn sàng vùng vẫy đánh tới.

Bề rộng của hành lang không lớn, chứa vài người cùng tiến cùng lùi thì không vấn đề, nhưng vẫn đủ để chứa cái thứ quái vật khổng lồ không biết dài tới cỡ phi lý nào chen chúc bên trong, cảm tưởng như lúc nào hành lang cũng có thể dễ dàng rạn nứt. Thế nhưng, hiển nhiên là, trần động liên tiếp dồn dập kinh hãi khủng khiếp là thế, nhưng trần sàn hay vách tường đều không chút lung lay hư hại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Dị Xà.

Một loại tín đồ si tâm u mê như thế nào ở chỗ này xuất hiện, cứ như vậy mọc lên sao? Không thể nào, nhất định là được điều động tới. Nhưng phải là tình huống như thế nào mới nảy sinh tâm tính như vậy? Vẫn là tự nhiên hay lại do rèn rũa. Nếu là vậy, tất cả chẳng phải chính là sớm được cố ý sắp xếp bày đặt?

Âu Tử Dạ, anh ta cũng nhất định có lý do chính đáng ở đây, chứ không thể nào vô duyên vô cớ. Chỉ là đến tột cùng nguyên nhân gì. Anh ta nói không muốn phá hủy Sâm La Thụ, hủy hoại nó cũng tức là...nơi này liền biến mất. Như vậy anh ta là không muốn nơi này diệt vong?

Nơi này...còn có gì khiến anh ta lưu luyến muốn bảo vệ? Người không còn, cảnh cũng mất, ý định của Âu Tử Dạ là gì?

Chúng tôi một đường trầm tư im lặng. Trong bầu không gian quỷ dị như vậy, một vài chuỗi âm thanh kỳ kỳ quái quái tưởng như không rõ ràng lại cứ thế minh bạch vang vọng, tựa như tiếng hoang thú gọi bầy đàn, nghe xa xôi như từ cõi mơ hồ nào đó mà lại bén nhọn đâm xuyên vào não.

Mãi một lúc lâu sau giọng Bạch Ngân mới khẽ vang.

“Ồ trong huyễn cảnh nhìn thấy gì cảm thấy gì chỉ có người trong cuộc là rõ ràng...Có điều càng trầm luân lâu bên trong cơ hội đào thoát càng mong manh hi hữu...Tuy nhiên nếu có người bên ngoài tác động, đủ khí lực chặt đứt những dây leo như xúc tu bạch tuộc...Trên thực tế, được cứu và tự cứu đều là tình huống không mấy khả quan xảy ra....”

Bạch Ngân nói xong phức tạp dừng lại nhìn tôi rồi đưa mắt nhìn Âu Tử Dạ, lại đưa mắt về phía tôi.

Tôi thều thào nói.

-Âu Tử Dạ cảm ơn anh cứu mọi người...Chỉ là anh vào bằng đường nào mà không bị Sâm La thụ ảnh hưởng? Hơn nữa như thế nào anh lại có mặt ở đây để cứu chúng tôi? Tôi còn tưởng anh đang ở vùng nào vùng nào cơ.

Tôi cố cười đùa, nhưng mới kêu được hai tiếng bụng quặn đau như ruột bị xoắn, đành ngậm mồm lại.

Âu Tử Dạ nhân nhặt đáp.

-Đây tờ đồ cột quanh bao kiếm của cậu có nguyên khí của tôi...Khi có người rơi vào huyễn cảnh của Sâm La Thụ, hồn khí của người đó sẽ tạm thời biến mất trên nhân gian...Mà Sâm La thụ vốn được nuôi dưỡng từ máu của tôi...cho nên tôi mới cảm ứng được sự nguy hiểm lẫn vị trí của cậu.

Phải, nhưng điều kiện tiên quyết là, anh ta ngay từ đầu đã ở gần nơi đây. Có phải rất trùng hợp không? Sao đột nhiên lại có cảm giác, tựa như không phải tôi tình cờ chọn địa phương này dấu mình ẩn thân. Đường như tuyến đường này đã được khéo léo vạch sẵn mà tôi chẳng hề hay biết cứ ngây ngô bước vào.

Bạch Ngân xen miệng, nói chuyện với tôi.

“Thảo nào Ưu Đàm không vội đi tìm anh, thì ra ngay đến kẻ ước bản mệnh cũng không truy tìm được vị trí của chủ nhân. Nhưng việc Ưu Đàm tồn tại phần nào bảo đảm anh tạm thời còn chưa nguy hại đến tính mạng. Cho đến khi anh ta cứu anh ra, có lẽ đến lúc đó Ưu Đàm mới phát giác ra được sự hiện hữu của anh.

Tôi gật gật.

-Âu Tử Dạ, anh có nhìn thấy một bà lão....?

Âu Tử Dạ tâm trí lại dường như bay tới chốn nào, chưa từng để tâm nghe tôi nói.

Hành lang rất rộng rãi, còn về phần dài bao xa thì chịu, quá tối, ngoài phạm vi 3 mét thì chỉ có bóng đen phủ kín mít.

Âm thanh kỳ quái kia vẫn đeo bám, từ một góc nào đó hay từ bốn phương tám hướng đồng loạt phát, một chuỗi tiếng vỗ vụn như thể một loại mặt ngôn,

thanh âm trong trẻo mà da diết nhưng bất an lo lắng cứ như từng đợt sóng trào, không sao kìm hãm.

Tiếng bước chân tuy cất lực che dấu của chúng tôi vẫn phá lệ vang vọng, ở bên trong toà kiến trúc tối hơn hũ mực trống trải cùng vắng lặng ngự trị, ngay đến tiếng hít thở cũng rõ rờ rành rành.

Chúng tôi đi khoảng chục phút thì Âu Tử Dạ dừng lại, lặng lẽ quan sát vách tường bên cạnh. Tường được dựng từ đá xanh, chia thành từng ô từng ô lớn. Tôi cũng im lặng ngắm nhìn.

-Anh là muốn tiến vào?

Phía ngoài nguy hiểm hơn? Lại có cái gì ẩn núp trong bóng tối rình rập người lọt hố?

-Sao anh không phá cửa?

Buột miệng nói xong mới biết mình hỏi ngu. Căn phòng bị tàn phá thì còn bảo vệ được gì nữa.

Ngay sau đó, dưới chân chuyền tôi rung chấn khác thường

Tiếng chuyển động của một đoàn thiết giáp nặng nề trầm trọng, âm thanh không quá to nhưng đặc biệt gây ấn tượng chú ý, tựa như một khối tàu hoả lắc lư vòng vo trong hành lang. Cả đám cùng ă ý bất động căng tai. Tôi chưa đủ sức đề tạo Viên, chỉ có thể cảnh giác hỏi Bạch Ngân.

-Rốt cuộc là cái gì?

Tôi vừa dứt lời chỉ nghe “rầm” một tiếng đáp trả, như thể có vật nặng đổ, tiếng đất đá rơi vỡ, âm thanh trong khung cảnh thế này khá ấn tượng. Theo sau đó là hàng loạt chuyển động cộ sát chầm rì rì, tựa như binh thần tới chỗ con mồi, cao ngạo từ trong bóng tối quét mắt nhìn xem phản ứng bản loạn khản trương của con mồi.

Bốn chùm ánh sáng đỏ au như nhỏ máu, lơ lửng giữa lưng chừng không trung, tựa như hai cặp lồng đèn trung thu, trong bóng đêm phá lệ nổi bật. Rõ ràng còn ở rất xa, nhưng lồng đèn đỏ kia cũng không hề bé nhỏ.

-Á Á Á...

Tiếng hét chói tai của Ô Nha vang lên, sau đó bé chôn mặt vào bụng tôi ôm cứng lấy.

-Đáng sợ quá, thứ đó lại tới nữa.

Ưu Đàm quay đầu nhìn tôi mấy giây, tay cầm chắc gậy Lân Tinh không chút lao lúng xoay người phóng đi.

Tôi ngăn người nhìn theo, tay vỗ về lưng bé.

-Đừng sợ, bình tĩnh, Ưu Đàm, nhất định...

“Rầm” một tiếng trần kinh khiến lời định nói của tôi bị cắt đứt, chỉ thấy Ưu Đàm như bị một cột sóng thần đánh dính vào vách tường, mặc dù trước lồng ngực đã được cây gậy chắn đỡ.

Cơ thể Ưu Đàm luôn được một lớp khí trắng đặc biệt như đom đóm bao bọc, trong đêm tối càng khiến ánh mắt người ta dõi theo không dứt.

Tôi chỉ thấy Ưu Đàm đang chặt vật khốn khổ chống đỡ lại thứ gì đó, cơ thể nó đen như hắc ám tràn ngập cảm giác hung hiểm huỷ diệt, chỉ khi nào tiếp xúc với Ưu Đàm khu vực đó mới phản quang lại chút lấp lánh nho nhỏ.

Bốn lồng đèn hình nửa bán nguyệt thông dong lắc lư trên cao, mà phía dưới tựa như vùng biển hung ác bạo động, sóng nước đen ngòm không ngừng dâng cao xô đẩy, ép cho Ưu Đàm vốn thể lực không ở tình trạng tốt nhất, liều xiêu gắng gượng.

-Thứ đó là gì? Xà?

Tôi vô thức hỏi Bạch Ngân. Bạch Ngân sắc mặt trắng bệch nhẹ lắc.

“Sau khi được anh ta (Âu Tử Dạ) cứu thoát, chúng tôi nghỉ ngơi nửa ngày thì bị thứ đó đánh hơi phát hiện..Ưu Đàm đánh thứ đó được một lúc, mắt thấy tình hình không khả quan đành vừa bỏ chạy vừa miễn cưỡng chống đỡ, chính là nửa ngày bị truy đuổi bán sống bán chết mới yên ổn dứt ra được...”

-Âu Tử Dạ...?

Tôi xoay người, vốn định nhờ anh ta hợp lực tương trợ. Vừa quay lại chỉ thấy Âu Tử Dạ vẫn còn đứng bản thân trước bức tường đá, nhìn chằm chằm.

Cánh cửa này hoàn toàn không có gì đặc biệt để phân biệt với bức tường, ngoại trừ một bức phù điêu tựa như một khung tranh gắn lên đó thì xung quanh cái gì cũng không có.

Khung tranh lại có chút ẩn ý thăm dò, chẳng rõ hình thù, nó tựa như tập hợp của nhiều bức tranh vốn rõ ràng rồi ghép lại, phân chia 3 hàng 4 cột, hơn

nữa lại có cả khung đề trống, không rõ ẩn ý dẫn dắt tốt cùng là gì.

Cụ thể trên mỗi khung nhỏ có khắc một con thú, sắp xếp tựa như không theo trật tự, lần lượt từ trên xuống dưới là một con chim, một con rắn, một con hổ, một con rùa và một con sư tử, bên cạnh đó còn kèm những ô khắc chữ Triện là tâm, tỳ, phổi, thận, gan...

Tôi thấy tay anh ta cử động, nhanh thoăn thoắt dịch chuyển các bức tranh. Rất giống một loại trò chơi ghép tranh trên một miếng nhựa, các miếng ghép đã bị đảo lộn vị trí, trông một ô và bạn phải từ một ô trống duy nhất đó di chuyển các miếng ghép sao cho chúng về đúng vị trí nguyên bản.

Tiếng cạch cạch khi di chuyển không ngừng phát ra. Sau khi dừng lại, vị trí các bức hình nhỏ như sau: Thanh Long ở vị trí bên trái bức tranh mà cạnh sát nó thì chính là gan, hình Bạch Hổ ở bên phải kèm với phổi, phía trên là Chu Tước bên cạnh là tâm, phía dưới là Huyền Vũ bên cạnh là thận, mà trung tâm chính là Kỳ Lân cùng tỳ.

Anh ta dừng tay lại, lùi về sau một chút,

Mỗi thánh thú cai quản một phương và chúng mang theo biểu tượng quyền uy không thể thay thế hay phủ định, đặc biệt Tứ tượng, không những có ý nghĩa về mặt tinh thần rất quan trọng trong Đạo giáo nói chung mà còn nắm giữ một vai trò cực kỳ mật thiết với khoa thiên văn học hay phong thủy học phương Đông nói riêng.

Trong trung y cũng có mối liên hệ giữa ngũ tạng lục phủ với âm dương ngũ hành, ví dụ như : phổi là kim, gan là mộc, thận là thủy, tâm là hỏa, tỳ là thổ, mà trung tâm chính là Hoàng Lân với biểu tượng của nguyên tố Thổ.

Đây là vì sau khi nhìn thấy sắp xếp của Âu Tử Dạ liền đơn giản ngộ ra, chứ nếu không chắc tôi còn đứng ngốc lảng thêm một lúc nữa.

Chờ đợi vài giây sau từ tấm phù điều hoàn thành, không có gì xảy ra. Âu Tử Dạ dùng chân tức mình đá mạnh một cái, tức khắc âm thanh càn cạch của tiếng cơ quan ẩn sâu phía dưới hoạt động. Đồng thời cơ thể chợt vô thức rùng mình ớn lạnh, tựa như có một luồng khí kỳ dị nào đó chạy xộc vào buồng phổi khiến tôi tắc thở, tiếp theo tựa như kim châm chích mà lan đi khắp người.

Tiếng chuyển động nhẹ nhàng chậm chãi của cánh cửa dày 40 cm từ từ mở ra xoay một góc vuông.

Tôi quay người gọi Ưu Đàm trong tâm trí, nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng rầm rầm trấn kinh không ngừng vang vọng.

Ưu Đàm bỏ chạy, phía sau như có một quân đoàn hắc ám hùng hổ gắt gao càn quét. Khí thế sục sôi tựa như tiếng nước lũ bị dồn ép trong lòng cống nhỏ, cuộn cuộn muốn phá vỡ

Rung trần do con lũ đen tạo ra vô cùng trấn nhiếp, càng đến gần sát khí càng đại càng nồng đậm, cảm giác như chúng biến thành thực thể tàn sát dây thần kinh yếu ớt của phàm nhân, làm người ta run rẩy không vững. Nhưng khi nhìn thấy chân thật thứ muốn hoà mình vào bóng đêm kia, tâm người ta chợt lạnh lẽo, thoáng chốc cả cơ thể cũng muốn hoá băng.

Hình thể cực kỳ to lớn đồ sộ, cơ thể như một đoàn tàu hỏa miễn cưỡng nhồi nhét bên trong, chỉ thấy một khối dày đặc uốn lượn vẫy giập hắc ám bao phủ.

Hai thân thể cao lớn lừng lững như hai cái cần câu nâng đỡ hai khối hình tam giác, trên đó có gắn một cặp lồng đèn khế hờ tựa như chưa tỉnh hẳn.

Ưu Đàm vùng gậy đánh cho một khúc đuôi văng đi, thì một khúc khác như bão quét ập tới, nó đưa gậy gian nan chống đỡ, gương mặt vốn không nhiều cảm xúc chân mày cũng nhăn cả lại, tái nhợt.

Một khúc đuôi khác quét dưới chân, ý định cản bước Ưu Đàm thoát đi. Nó nhảy lên liền được một khúc khác như thân cây cổ thụ áp sát, đánh vào thân thể một phát khiến nó càng lún sâu vào bóng đen phía trong.

Hai cái đầu không tham chiến, chỉ lác lác ngoa kiêu, đám thân thể phía dưới như sóng biển nổi bão tố, vỗ cho Ưu Đàm tới tấp mặt mày, không thể thoát ra. Không phải nói gì chứ, đối với người bình thường, chỉ một cú hất nhẹ nhàng của cái khúc như cột đình gần hai vòng ôm, trúng một phát thôi cũng đủ phun máu bẻ phổi, nứt đầu gãy tay.

-Âu Tử Dạ...

Tôi nôn nóng giật giạt tay áo cầu cạnh anh ta. Âu Tử Dạ có chút không muốn, dăm dăm nhìn tôi mấy giây mới miễn cưỡng lao đi.

Hai tay anh ta cầm song loan đao, thân đao đen tuyền phủ một lớp khí xanh ngọc bắt mắt, nhờ thứ ánh sáng hung hiểm đó mà ánh lên vô vàn họa tiết cổ ngữ phù vân, tinh xảo mà huyền bí.

Hai cặp đèn lồng kia khi nhìn thấy Âu Tử Dạ nhảy vào tham chiến, cặp mắt dường như muốn trừng to hơn, hung sát quỷ dị trong mắt nồng đậm như hai hổ dung nham.

Một con sóng đen lao tới, Âu Tử Dạ đơn giản vùng tay gạt bỏ, thứ đó đâm vào khúc thân khác và vào vách tường tạo ra âm thanh “rầm” trấn kinh, lực đạo cực khủng bố. Anh ta dẫm lên một khúc đen xì làm bàn đạp, nhảy qua một khúc khác đen ngòm không kém ngáng đường. Ở khoảng cách tuy không quá xa nhưng thiếu thôn ánh sáng cùng không gian chật hẹp thế này, không nhìn rõ được toàn bộ dung mạo thứ kia, chỉ cảm thấy Âu Tử Dạ như đang đối đầu với một con bạch tuộc có vô số xúc tu, lúc nào cũng sẵn sàng vung vẩy đánh tới.

Bề rộng của hành lang không lớn, chứa vài người cùng tiến cùng lùi thì không vấn đề, nhưng vẫn đủ để chứa cái thứ quái vật khổng lồ không biết dài tới cỡ phi lý nào chen chúc bên trong, cảm tưởng như lúc nào hành lang cũng có thể dễ dàng rạn nứt. Thế nhưng, hiển nhiên là, trần động liên tiếp dồn dập kinh hãi khủng khiếp là thế, nhưng trần sàn hay vách tường đều không chút lung lay hư hại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 44: Thất Thủ Cửu Vĩ Xà

Tôi mở căng mắt, chỉ thấy Âu Tử Dạ một đường dừng mãnh không gì cản nổi tiến vào tận sâu trong bóng tối. Song đao xoay tròn trên tay lướt tới đâu phá tan chướng ngại tới đó. Hoa lửa ngọc bích xinh đẹp nở rộ kiêu diễm trên lưỡi đao hắc ám, từng đoá từng đoá như có sinh mệnh bên trong, như tinh linh nhảy nhót, mị hoặc mà tràn đầy sát nghiệp trên thứ vũ khí phá hồn đoạt mệnh.

Cơ thể của Ưu Đàm đang bị một khối cuốn lấy mấy vòng, từ từ cản trở xiết lại, hai tay của nó cũng bị giam cầm bên trong. Trong khe hở chật chội, gậy Lân Tinh bị thu nhỏ lại thành đoàn côn, ánh sáng lấp lánh rực rỡ hắt lên. Cố tạo ra khoảng không hút thở nhưng vẫn không đủ sức cản phá được khối cơ khổng lồ để thoát đi. Chỉ thấy gần hai phần ba cơ thể của nó bị nhấn chìm vào màn đêm.

Một trong hai cái đầu đột nhiên mất mở căng hết mức, tựa như hồ chứa dung nham nóng bỏng rẫy, cảm tưởng như chỉ ánh nhìn thôi cũng đủ khiến phạm nhân hoá tro bụi. Trong sát na cái đầu mở xuống Ưu Đàm.

Âu Tử Dạ cách rất gần phóng tới, cái đầu còn lại như bức tường lao xuống chặn đường. Âu Tử Dạ vung song đao lên chắn, chỉ thấy hoa lửa bùng nổ, con cự thú bị đẩy lùi lại kêu lên một tiếng oán hận.

Một phần thân không cam lòng đánh tới, anh ta đơn giản chém một phát rồi dùng nó làm bàn đạp, lao về phía cái đầu. Hai tay vung lên chém tới, hoa lửa ngọc bích kéo dài một mảng lớn soi sáng khoảng không, cái đầu đập vào cái đầu còn lại phía sau.

Chỉ thấy Ưu Đàm đang nằm lắc lư trong miệng rắn cảm tưởng tùy thời sẽ bị nuốt trọn, nửa người bị chôn bên trong. Tiếng rít gào thống khổ từ cái miệng há lớn không ngừng lác mình qua lại. Lại thấy gậy Lân Tinh rút ra, Ưu Đàm nhảy xuống, lúi theo một đồng màu đỏ ồ ồ ọc.

-Đi!

Âu Tử Dạ trầm giọng quát lớn, tay đồng thời vung lên dẹp bớt trướng ngại vật, âm thanh va chạm như đánh vào lớp thiết giáp phòng ngự.

Đúng lúc đó, tôi thấy xung quanh thân thể cự xà nổi lên rất nhiều đốm đỏ, lòng dâng lên dự cảm ác hiểm. Phía dưới nữa, tựa như vùng biển hắc ám nổi giong bão, bàn tay vô thức siết chặt khăn trương. Từng đợt sóng thần xô đẩy, giận dữ bạo nổ. Sắc vàng của Lân Tinh cùng sắc xanh của nhiệt huyết đều nhanh chóng bị bóng tối nuốt trọn.

Những đốm đỏ tựa như ngọn hải đăng hút lấy ánh mắt của con tàu. Chỉ lơ mơ thấy một đám xúc tu cong cái vòi như đuôi bọ cạp, sừng hoá cứng kéo dài như thương kích, trong tích tắc cùng đồng loạt dồn dập đâm tới.

Bất chợt bàn tay bị siết một cái, tôi quay đầu lại nhìn, thấy Ô Nha ngược đầu về mặt rồi rầm.

-Bồ Minh, bọn họ sẽ trở lại...

Tay lại bị giật mạnh một cái.

-Chủ ý rất mạnh...bồ phải tin tưởng.

Bây giờ mới nhận ra bản thân bước một chân lên, trong tư thế chuẩn bị chạy tới.

“Anh vừa mới thoát khỏi ảo cảnh, thế lực ngay đến một đũa con nít cũng không bằng...”

“Àm... ăm...”

Hàng loạt tiếng động khủng bố đình tai nhức óc khiến những lời Bạch Ngân định nói thêm bị cắt đứt. Hoa lửa xanh lam như đại dương theo kẻ hờ bạo phát hắt văng một đám đen đen dính vào vách tường rồi đập trở lại. Tiếng rít gào ong ong vang vọng khuất tán trong không gian, rung trần theo nền nhà chuyển tới khiến người ta nín thở đứng không vững. Trong mấy chục giây không gian bùng sáng, có thể mừng tựa khối cơ thể đồ sộ kia đang quần quai chịu đựng cơn đau tàn khốc. Tựa như lam hoa nhảy múa trên củi than, phát ra âm thanh đốt cháy cuồng nhiệt không gì cản đỡ.

Ô Nha dứt khoát kéo tôi vào bên trong, nhưng tâm vẫn lo lắng không yên ngoài đầu nhìn lại.

“Phập” một tiếng, chỉ thấy cách tôi không xa cảm xuống một mẩu gì đó như phi tiêu, vụn xoắn như sừng kỳ lân, phần đuôi còn bốc khói nghi ngút. Tiếp theo lớp bột rơi xuống một đám thịt vụn đen xì bốc mùi nướng cháy khét lẹt muốn nôn mửa.

Từ trong đám hỗn độn ngổn ngang, Âu Tử Dạ bước ra toàn thân bao bọc một lớp hỏa lam bông bênh tựa sương khói, uốn lượn vờn quanh như sóng xô, như tấm khăn voan mỏng manh mềm mại, vô hại cùng xinh đẹp đến cực điểm khiến người ta liên tưởng tới thượng thần hạ phạm.

Trong tích tắc khí chất quanh thân biến ảo, như có giông tố cuồng phong thổi cho lam hỏa hung tợn bạo nổ, trở thành tấm áo choàng của chiến thần thân kinh qua trăm trận tử sinh, nhuộm máu tanh nồng đượm cùng sát nghiệp ngập trời khó dung.

Tia nhìn lãnh đạm sắc bén, biểu cảm thính lặng vô ngôn...

Bóng đen âm hiểm bay tới, cánh tay tùy tiện vung lên, hỏa lửa xinh đẹp loá sáng, tia máu kinh tâm tuôn trào. Hình ảnh quyết tuyệt tàn nhẫn, biểu cảm dứt khoát lạnh lùng, tâm vô thức rung mình mà khắc sâu kinh hãi.

Máu tươi cùng lửa nóng sớm tới luyện bản lĩnh sắc bén của anh tan, như bảo đao xuất vỏ, từ lâu đầu tranh giành giết trong trùng trùng kinh hiểm, hình thành ra sát khí sục sôi cường hãn, từ trong cốt tủy sinh sôi, từ trong hơi thở phát tán, mạnh mẽ oanh liệt, bất khuất kiêu hùng.

Đám đen đen phía sau có một thoáng kinh sợ bất động, tựa như lần đầu đối mặt với cường nhân hung hãn tới vậy, đánh cho choáng váng ngây người, sau đó đau quá hồi thần trở lên căm giận hoá cuồng. Âm thanh rít gào phẫn nộ cùng tiếng va đập muốn phá nát không gian, tiếng gió cọ xát vun vút với không khí, cảm tưởng như một trận đại hồng thủy cuộn cuộn đuổi theo.

Âu Tử Dạ còn cách tôi khoảng 20 bước chạy, đột nhiên dừng bước xoay lại, Ưu Đàm chạy ngay sát phía sau vọt lên trước.

Song đao đang bao trùm một nguồn lam hỏa diu diu nhu hoà như bóng trắng in đáy nước, lay động bất chợt hùng hực sục sôi. Thế lửa bùng lên hung dữ như hơi thở cự long chọc giận, song đao múa một đường tuyệt mỹ, thế lửa lao đi như lôi điện phóng xuống, cây nát mặt đất, phá tan vạn vật.

Dị xạ hứng chịu đòn tấn công cường bạo, lao đao chật vật lui về sâu trong bóng tối.

Âu Tử Dạ xoay thân chạy tiến tới căn phòng, tôi đứng ở ngay lối ra vào, tay đặt sẵn lên một cơ quan hoa văn thanh đồng hình tròn nắp đặt trên tường.

Cặp mắt đỏ rực không cam lòng loé sáng, một bóng đen phóng tới, sừng hoá nơi đuôi tựa như tia chớp nhá xuống sau lưng Âu Tử Dạ. Cánh tay tôi vung lên không chút suy nghĩ, lôi cầu xanh dương to cỡ trái bóng rổ chớp mắt lao đi như vũ bão, đồng thời cùng lam hỏa đánh tới. Chỉ nghe “ầm” một tiếng nổ lớn kinh thiên, cả khúc đuôi bị chia năm xẻ bảy, rơi xuống từng tảng vương máu đỏ tươi. Một thứ gì đó như tia chớp xoẹt qua bên má khiến tôi đơ người trần kinh vì tốc độ quá nhanh.

Âu Tử Dạ vừa lọt qua là tay tôi vận chuyển, cánh cửa đá nhanh chóng đóng lại. Qua khe cửa tối đen, những đóm đỏ âm hiểm không cam tâm loé sáng lấp lánh.

Tôi nhanh nhẹn lùi lại, nghe “rầm, rầm” mấy tiếng phẫn nộ căm tức phía ngoài cánh cửa dội vào. Cánh cửa trở thành một phần của bức tường, đồng nhất gần như khó phát hiện ra.

Tôi ngây người ra một lúc nghe tiếng va chạm tường như bất kỳ lúc nào cũng có thể rạn nứt sụp đổ. Âm thanh rung động cỡ một đàn voi chen chúc thi nhau húc đổ. Kỳ lạ là, xung lực lan đi khắp bề mặt vách tường, tôi nhũn mảy, tình ý có thể thấy được rung trần như sóng nước, truyền lực tán đi.

Tôi hồi thần lại mới buột miệng lầu bầu.

-Cái thứ điên loạn gì đâu.

Đưa mắt quan sát, căn phòng khá rộng, khoảng 40m vuông nhưng lại trống trải không có bất cứ thứ gì, ngoại trừ cánh cửa mới ban nãy ào ào chạy vào thì chính là kín mít như bị nhốt trong một khối hộp.

Không có cửa ra khác?

Thứ ban nãy suýt ám toán được tôi thì ra là mẫu vụn mũi sừng nhọn hoắt hơn mũi lê, giờ đây nằm lăn lóc một chỗ an phận thủ thường.

Chính giữa có một cột đỡ khá to, trên có gắn ba ngọn nến trường minh ấm áp ôn hoà, tôi nheo mắt quan sát, tựa như tùy nghi không theo hàng lối. Ba ngọn nến tựa như ba vàng thái dương, lặng yên soi sáng khung cảnh tâm tối u tịch bên ngoài, lặng yên chứng kiến tình cảnh của ba tầng tranh miêu tả bên trong.

Cột chống được một thân cây cao tới tận trần, tán lá um tùm xum xuê gần như chiếm hết toàn bộ không gian bức tranh. Tầng tranh sát mặt đất nhìn sơ qua thì tưởng là một lễ hội cầu an tạ ơn tung bùng. Miêu tả một đám thanh nam tú nữ mặt mũi hớn hờ đội vòng hoa sắc sỡ, tay cầm lẵng cầm giỏ, rắc hoa rơi đầy đất. Phía sau thêm một đội ngũ cúi đầu trầm mặc như đưa tang khiêng theo một con cá lớn, máu theo bụng vết thương chảy lênh láng mặt đất.

Tầng hai lại miêu tả bảy người bốn nam ba nữ bị trói quỳ, vẻ mặt mê man khoe môi tựa cười mà giống khóc, ánh mắt ngây ngô lạc hồn. Trên mặt đất đầy thụ như xà thi nhau bỏ ra trườn tới, phía xa, đám người rước cá xoay lưng hồi hả bỏ về như chạy.

Tôi tiến bước gần hơn, ngược đầu nhìn cột đá to cỡ một vòng ôm không hết.

Tầng trên cùng lại thấy đám người bị dây thừng kéo treo lủng lẳng trên cao, chỉ còn lại duy nhất một thiếu nữ nhìn ngang đứng quay lưng lại, dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân, nét mặt tươi cười lãnh đạm. Nhìn kỹ lưỡng, sẽ thấy ẩn dưới màu sắc khung cảnh là một phong nền nhọn nhọn bất nháo, dường như có vô

và bộ dáng núp núp hiện hiện. Chúng rải rác quỳ rạp khắp mặt đất, bay lượn lơ khấp không trung, leo trèo đầy trên ngọn cây góc cổ hóng xuống, tụ tập xung quanh, như quy phục nữ nhân.

Màu sắc trải qua từng ấy năm tháng đã phai nhạt đi một chút, nhưng dường như không hề ảnh hưởng nhiều đến vẻ đẹp hoa mỹ của bức tranh. Nhìn chung bức vẽ sử dụng một lượng lớn màu xanh nhưng được hoà sắc phong phú đa dạng, dùng màu không gian của đất của trời bổ túc, tương phản với trang phục rực rỡ. Nhân nhá ấn tượng nhất có lẽ là biểu cảm nét mặt, nghệ nhân chỉ dùng một chút gây tay hất mực nơi khoé mắt đuôi mày, nơi khoé môi góc mặt, lại có thể hiện ra được nhiều sắc thái tâm tình. Đặc biệt, bầu không khí kỳ dị cô quái do bức tranh truyền tải dưới thời gian vô tình bào mòn, càng khiến người nhìn ám ảnh khắc sâu.

Thế này, chẳng lẽ ngồi không thiên định đợi thời gian chậm chạp trôi qua, rồi theo cửa cũ mà thoát?

Chúng tôi ngồi xếp vòng tròn, sắc mặt của bọn họ ngoại trừ Âu Tử Dạ, chẳng ai khá khẩm. Dù Bạch Ngân lúc trước được tôi nhận xét là ma nữ diễm lệ nhất thì bây giờ cũng mang biểu tình nhợt nhạt như chết trôi. Ô Nha nằm cuộn tròn trong lòng tôi, gương mặt con trẻ tái mét mỗi một khiến người lớn đau lòng.

- Con dị thú phía ngoài đến tột cùng là thứ gì?

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy có ai mở miệng, đành bắt đắc dĩ chỉ định.

- Âu Tử Dạ?

Anh ta mở mắt nhìn mấy giây rồi lười biếng nhả lời.

- Trong Tục Tử Bất Ngự có ghi chép về một truyền thuyết của Cửu Vĩ Xà, là một loại rắn bẩm sinh đã có sẵn đặc tính yêu thú nên dễ dàng tu luyện thành tinh. Sở hữu một cơ thể cuộn tròn như xà nhà cột đình, với chín cái đuôi kéo lê phía sau, cùng bản tính cực kỳ hiếu sát, không giết được con mồi quyết không bỏ, làm chúng trở thành quái thú khiến người người nghe danh sợ hãi vỡ mật.

Hai mắt rực lửa như dung nham, bộ da cứng rắn như thép nguội, như tấm áo giáp kiên cố vững chắc ngăn cản đao thương, khiến cho việc diệt trừ nó trở lên khó khăn... Thứ ban nãy lại là Vạn Xà Chi Vương ngàn năm mới xuất hiện vạn con mới thành hình- Thất Thủ Cửu Vĩ Xà. Nó sở hữu hai cơ thể dính liền một chỗ, không những thế từ eo trở xuống lại mọc thêm 5 cái đầu. Chín cái đuôi kia còn hình thành sừng hoá như kỳ lân, cong ngược lên như vũ khí bọ cạp, công kích con mồi không chết không từ... Công thủ đều thập toàn như vậy, vốn không có mấy đối thủ xứng tầm..

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nghe. Là tên điên nào tâm nham hiểm gọi ra, hay vốn dĩ nó đã tồn tại sẵn như là thần bảo hộ nơi này?

Không gian trầm mặc, tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy âm thanh tôi hít thở, phía ngoài bức tường hoàn toàn rơi vào im lặng, nơi đó hoàn hảo tới mức một vết nứt nhỏ cũng chẳng màng xuất hiện.

Tôi nghiêng đầu khó hiểu, miệng lẩm bầm.

- Chúng tôi vốn bị bọn Công Du Giám Binh truy đuổi gắt gao, sau khi tìm ra phương pháp mở đường đi vào Sâm La Thụ, bọn kia có nhân dịp cũng cùng vào? Có khi nào, con dị thú điên cuồng đó do một tên trong chúng mời ra?

Âu Tử Dạ nhàn nhạt nói.

- Thứ đó...không dễ dàng gì triệu hồi được....

Tôi móm lời.

- Trừ phi....

- Một kẻ được huấn luyện kỹ càng trước đó...

Anh ta ngược đầu, ánh mắt nhìn bức tranh trên cùng, rì rầm trong miệng.

- Kẻ duy nhất thành công vượt qua trong số vô vàn nạn nhân hiến tế cho Sâm La thụ?

Sau đó anh ta bất động, ánh mắt dán chặt bức tranh, không chuyển dời. Tôi dướn người tới, thăm thẳm.

- Có phải anh nghĩ ra được cái gì?

Âu Tử Dạ không ư hử gì một lúc mới lác nhệ từ chối cho ý kiến.

- Thật ra, còn có tên Mạnh Chương và tên Cháp Minh nữa...

Âu Tử Dạ đưa mắt nhìn.

- Tôi cảm thấy bọn họ vốn có thể hợp lực vây bắt được chúng tôi ngay lúc đầu...nhưng dường như lại cố tình không muốn làm vậy..Đặc biệt là, việc gặp lão thái bà, trước sau vẫn có khúc mắc, việc bà ta không có ở đây càng củng cố thêm nghi vấn...

-Ừ!

Anh ta thể mà lại đồng tình, tôi nói thêm.

-Là cô tình bị dụ vào...mục đích đến cùng là gì mà cần chúng tôi tham gia? Hay tình cờ chúng tôi nhảy vào phá đám nên giờ mới quyết tâm tận diệt?

Anh ta chỉ yên lặng lắng nghe.

-Anh có nghĩ...tình hình của nơi này, chúng cũng nắm rõ? Chúng tôi nhờ có anh mà tạm thời thoát khỏi mê chướng của Sâm La Thụ...Vậy bọn họ dựa vào cái gì?

Âu Tử Dạ lười suy nghĩ, chờ tôi nói tiếp.

-Là bởi vì trong bọn chúng cũng có người giống như anh, có thể coi địa phương của Sâm La Thụ như nhà?

Trong tích tắc tôi nhìn thấy ánh mắt đối phương tăm tối như lỗ đen loé lên tia sáng dụ hoặc nhưng tràn đầy chết chóc, tựa như ánh chớp trong con giông tố.

-Mặc kệ là ai, nếu bọn họ có thể làm vậy với chúng ta...thì tại sao anh không đáp lễ hậu lại cho phải phép?

Âu Tử Dạ đột nhiên nhắm mắt lại, nơi anh ta ngồi khéo sao lại đối diện với cây cột, ngược đầu một chút ánh mắt lại chiếu xuống tới bức tranh trên cùng, thờ ơ nhà lời.

-Tôi không thể....Tôi chỉ có thể bảo vệ bản thân cũng như các cậu an toàn rồi đi...Về phần tham chiến công kích, chỉ có kẻ gần như đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện đồng hoá cùng Sâm La Thụ, chấp niệm mê muội muốn trở thành một phần nơi đây, mới sở hữu được khả năng kiểm soát thực thể hoá nguy hiểm tới vậy...

Vừa dứt lời, đột nhiên tôi cảm thấy rừng mình ớn lạnh tận cốt tủy, đưa mắt nhìn quanh, bỗng nhiên thấy căn phòng dường như...nhỏ đi một chút?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 44: Thất Thủ Cửu Vĩ Xà

Tôi mở căng mắt, chỉ thấy Âu Tử Dạ một đường dừng mảnh không gì cản nổi tiến vào tận sâu trong bóng tối. Song đao xoay tròn trên tay lướt tới đâu phá tan chướng ngại tới đó. Hoa lửa ngọc bích xinh đẹp nở rộ kiêu diễm trên lưỡi đao hắc ám, từng đoá từng đoá như có sinh mệnh bên trong, như tinh linh nhảy nhót, mị hoặc mà tràn đầy sát nghiệp trên thứ vũ khí phá hồn đoạt mệnh.

Cơ thể của Ưu Đàm đang bị một khối cuốn lấy mấy vòng, từ từ cản trở xiết lại, hai tay của nó cũng bị giam cầm bên trong. Trong khe hở chật chội, gậy Lân Tinh bị thu nhỏ lại thành đoàn côn, ánh sáng lấp lánh rực rỡ hắt lên. Cô tạo ra khoảng không hít thở nhưng vẫn không đủ sức cản phá được khối cơ khủng bố để thoát đi. Chỉ thấy gần hai phần ba cơ thể của nó bị nhấn chìm vào màn đêm.

Một trong hai cái đầu đột nhiên mất mở căng hết mức, tựa như hồ chứa đựng nham nóng bỏng rẫy, cảm tưởng như chỉ ánh nhìn thôi cũng đủ khiến phạm nhân hoá tro bụi. Trong sát na cái đầu mở xuống Ưu Đàm.

Âu Tử Dạ cách rất gần phóng tới, cái đầu còn lại như bức tường lao xuống chặn đường. Âu Tử Dạ vung song đao lên chắn, chỉ thấy hoa lửa bùng nổ, con cự thú bị đẩy lùi lại kêu lên một tiếng oán hận.

Một phần thân không cam lòng đánh tới, anh ta đơn giản chém một phát rồi dùng nó làm bàn đạp, lao về phía cái đầu. Hai tay vung lên chém tới, hoa lửa ngọc bích kéo dài một mảng lớn soi sáng khoảng không, cái đầu đập vào cái đầu còn lại phía sau.

Chỉ thấy Ưu Đàm đang nằm lắc lư trong miệng rắn cảm tưởng tùy thời sẽ bị nuốt trọn, nửa người bị chôn bên trong. Tiếng rít gào thống khổ từ cái miệng há lớn không ngừng lác mình qua lại. Lại thấy gậy Lân Tinh rút ra, Ưu Đàm nhảy xuống, lúi theo một đống máu đỏ ồ ạt.

-Đi!

Âu Tử Dạ trầm giọng quát lớn, tay đồng thời vung lên dẹp bớt trường ngại vật, âm thanh va chạm như đánh vào lớp thiết giáp phòng ngự.

Đúng lúc đó, tôi thấy xung quanh thân thể cự xà nổi lên rất nhiều đốm đỏ, lòng dâng lên dự cảm ác hiểm. Phía dưới nữa, tựa như vùng biển hắc ám nổi giông bão, bàn tay vô thức siết chặt khăn trương. Từng đợt sóng thần xô đẩy, giận dữ bạo nổ. Sắc vàng của Lân Tinh cùng sắc xanh của nhiệt huyết đều nhanh chóng bị bóng tối nuốt trọn.

Những đốm đỏ tựa như ngọn hải đăng hút lấy ánh mắt của con tàu. Chỉ lơ mờ thấy một đám xúc tu cong cái vòi như đuôi bọ cạp, sừng hoá cứng kéo dài như thương kích, trong tích tắc cùng đồng loạt dồn dập đâm tới.

Bất chợt bàn tay bị siết một cái, tôi quay đầu lại nhìn, thấy Ô Nha ngược đầu về mặt rồi rầm.

-Bố Minh, bọn họ sẽ trở lại...

Tay lại bị giật mạnh một cái.

-Chú ấy rất mạnh...bố phải tin tưởng.

Bấy giờ mới nhận ra bản thân bước một chân lên, trong tư thế chuẩn bị chạy tới.

“Anh vừa mới thoát khỏi ảo cảnh, thế lực ngay đến một đứa con nít cũng không bằng...”

“Àm... âm...”

Hàng loạt tiếng động khủng bố đình tai nhức óc khiến những lời Bạch Ngân định nói thêm bị cắt đứt. Hoa lửa xanh lam như đại dương theo kễ hở bạo phát hất văng một đám đen đen dính vào vách tường rồi đập trở lại. Tiếng rít gào ồ ồ vang vọng khuất tán trong không gian, rung chấn theo nền nhà chuyển tới khiến người ta nín thở đứng không vững. Trong mây chực giẫy không gian bùng sáng, có thể mừng tựa khối cơ thể đồ sộ kia đang quần quai chịu đựng cơn đau tàn khốc. Tựa như lam hoá nhảy múa trên củi than, phát ra âm thanh đốt cháy cuồng nhiệt không gì cản đỡ.

Ô Nha dứt khoát kéo tôi vào bên trong, nhưng tâm vẫn lo lắng không yên ngoài đầu nhìn lại.

“Phập” một tiếng, chỉ thấy cách tôi không xa cắm xuống một mẩu gì đó như phi tiêu, vụn xoắn như sừng kỳ lân, phần đuôi còn bốc khói nghi ngút. Tiếp theo lớp bọ rơi xuống một đám thịt vụn đen xì bốc mùi nướng cháy khét lẹt muốn nôn mửa.

Từ trong đám hỗn độn ngổn ngang, Âu Tử Dạ bước ra toàn thân bao bọc một lớp hoá lam bông bành tựa sương khói, uốn lượn vờn quanh như sóng xô, như tấm khăn voan mỏng manh mềm mại, vô hại cùng xinh đẹp đến cực điểm khiến người ta liên tưởng tới thượng thần hạ phạm.

Trong tích tắc khí chất quanh thân biến ảo, như có giông tố cuồng phong thổi cho lam hoá hung tợn bạo nổ, trở thành tấm áo choàng của chiến thần thân kinh qua trăm trận tử sinh, nhuộm máu tanh nồng đượm cùng sát nghiệp ngập trời khó dung.

Tia nhìn lãnh đạm sắc bén, biểu cảm thính lặng vô ngôn...

Bóng đen âm hiểm bay tới, cánh tay tùy tiện vung lên, hoa lửa xinh đẹp loá sáng, tia máu kinh tâm tuôn trào. Hình ảnh quyết tuyệt tàn nhẫn, biểu cảm dứt khoát lạnh lùng, tâm vô thức rung mình mà khắc sâu kinh hãi.

Máu tươi cùng lửa nóng sớm tôi luyện bản lĩnh sắc bén của anh tan, như bảo đao xuất vỏ, từ lâu đầu tranh giành giết trong trùng trùng kinh hiểm, hình thành ra sát khí sục sôi cường hãn, từ trong cốt tủy sinh sôi, từ trong hơi thở phát tán, mạnh mẽ oanh liệt, bất khuất kiêu hùng.

Đám đen đen phía sau có một thoáng kinh sợ bất động, tựa như lần đầu đối mặt với cường nhân hung hãn tới vậy, đánh cho choáng váng ngây người, sau đó đau quá hồi thần trở lên căm giận hoá cuồng. Âm thanh rít gào phẫn nộ cùng tiếng va đập muốn phá nát không gian, tiếng gió cọ xát vun vút với không khí, cảm tưởng như một trận đại hồng thủy cuộn cuộn đuôi theo.

Âu Tử Dạ còn cách tôi khoảng 20 bước chạy, đột nhiên dừng bước xoay lại, Ưu Đàm chạy ngay sát phía sau vọt lên trước.

Song đao đang bao trùm một nguồn lam hoá diu diu nhu hoà như bóng trăng in đáy nước, lay động bất chợt hùng hực sục sôi. Thế lửa bùng lên hung dữ như hơi thở cự long chọc giận, song đao múa một đường tuyệt mỹ, thế lửa lao đi như lôi điện phóng xuống, cày nát mặt đất, phá tan vạn vật.

Dị xạ hứng chịu đòn tấn công cường bạo, lao đao chật vật lui về sâu trong bóng tối.

Âu Tử Dạ xoay thân chạy tiến tới căn phòng, tôi đứng ở ngay lối ra vào, tay đặt sẵn lên một cơ quan hoa văn thanh đồng hình tròn nắp đặt trên tường.

Cặp mắt đỏ rực không cam lòng loé sáng, một bóng đen phóng tới, sừng hoá nơi đuôi tựa như tia chớp nhá xuống sau lưng Âu Tử Dạ. Cánh tay tôi vung lên không chút suy nghĩ, lôi cầu xanh dương to cỡ trái bóng rổ chớp mắt lao đi như vũ bão, đồng thời cùng lam hoá đánh tới. Chỉ nghe “ầm” một tiếng nổ lớn kinh thiên, cả khúc đuôi bị chia năm xẻ bảy, rơi xuống từng tảng vương máu đỏ tươi. Một thứ gì đó như tia chớp xoẹt qua bên má khiến tôi đơ người trần kinh vì tốc độ quá nhanh.

Âu Tử Dạ vừa lợt qua là tay tôi vịn chuyển, cánh cửa đá nhanh chóng đóng lại. Qua khe cửa tối đen, những đốm đỏ âm hiểm không cam tâm loé sáng lấp lánh.

Tôi nhanh nhẹn lùi lại, nghe “rầm, rầm” mấy tiếng phẫn nộ căm tức phía ngoài cánh cửa dội vào. Cánh cửa trở thành một phần của bức tường, đồng nhất gần như khó phát hiện ra.

Tôi ngây người ra một lúc nghe tiếng va chạm tưởng như bất kỳ lúc nào cũng có thể rạn nứt sụp đổ. Âm thanh rung động cỡ một đàn voi chen chúc thi nhau húc đổ. Kỳ lạ là, xung lực lan đi khắp bề mặt vách tường, tôi nhủ này, tính ý có thể thấy được rung chấn như sóng nước, truyền lực tán đi.

Tôi hồi thần lại mới buột miệng lâu lâu.

-Cái thứ điên loạn gì đâu.

Đưa mắt quan sát, căn phòng khá rộng, khoảng 40m vuông nhưng lại trống trải không có bất cứ thứ gì, ngoại trừ cánh cửa mới ban nãy ào ào chạy vào thì chính là kín mít như bị nhốt trong một khối hộp.

Không có cửa ra khác?

Thứ ban nãy suýt ám toán được tôi thì ra là mẫu vụn mũi sừng nhọn hoắt hơn mũi lê, giờ đây nằm lẩn lộn lốc một chỗ an phận thủ thường.

Chính giữa có một cột đỡ khá to, trên có gắn ba ngọn nến trường minh ấm áp ôn hoà, tôi nheo mắt quan sát, tựa như tuý nghi không theo hàng lối. Ba ngọn nến tựa như ba vầng thái dương, lặng yên soi sáng khung cảnh tâm tôi u tịch bên ngoài, lặng yên chứng kiến tình cảnh của ba tầng tranh miêu tả bên trong.

Cột chống được một thân cây cao tới tận trần, tán lá um tùm xum xuê gần như chiếm hết toàn bộ không gian bức tranh. Tầng tranh sát mặt đất nhìn sơ qua thì tưởng là một lễ hội cầu an tạ ơn tung bùng. Miêu tả một đám thanh nam tú nữ mặt mũi hớn hở đội vòng hoa sắc sỡ, tay cầm lẵng cầm giỏ, rắc hoa rơi đầy đất. Phía sau thêm một đội ngũ cúi đầu trầm mặc như đưa tang khiêng theo một con cá lớn, máu theo bụng vết thương chảy lênh láng mặt đất.

Tầng hai lại miêu tả bảy người bốn nam ba nữ bị trói quỳ, vẻ mặt mê man khoẻ môi tựa cười mà giống khóc, ánh mắt ngây ngô lạc hồn, trên mặt đất đầy thụ như xả thi nhau bỏ ra trườn tới, phía xa, đám người rúc cả xoay lưng hồi hả bỏ về như chạy.

Tôi tiến bước gần hơn, ngược đầu nhìn cột đá to cỡ một vòng ôm không hết.

Tầng trên cùng lại thấy đám người bị dây thụ kéo treo lủng lẳng trên cao, chỉ còn lại duy nhất một thiếu nữ nhìn ngang đứng quay lưng lại, dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân, nét mặt tươi cười lãnh đạm. Nhìn kỹ lưỡng, sẽ thấy ẩn dưới màu sắc khung cảnh là một phòng nền nhọn nhọn bất nháo, dường như có vô vàn bộ dáng núp núp hiện hiện. Chúng rải rác quỳ rạp khắp mặt đất, bay lượn lơ khấp không trung, leo trèo đầy trên ngọn cây ngọc cổ hóng xuống, tụ tập xung quanh, như quy phục nữ nhân.

Màu sắc trải qua từng ấy năm năm tháng tháng đã phai nhạt đi một chút, nhưng dường như không hề ảnh hưởng nhiều đến vẻ đẹp hoa mỹ của bức tranh. Nhìn chung bức vẽ sử dụng một lượng lớn màu xanh nhưng được hoà sắc phong phú đa dạng, dùng màu không gian của đất của trời bổ túc, tương phản với trang phục rực rỡ. Nhân nhá ấn tượng nhất có lẽ là biểu cảm nét mặt, nghệ nhân chỉ dùng một chút gầy tay hắt mực nơi khoé mắt đuôi mày, nơi khoé môi góc mặt, lại có thể hiện ra được nhiều sắc thái tâm tình. Đặc biệt, bầu không khí kỳ dị cô quái do bức tranh truyền tải dưới thời gian vô tình bào mòn, càng khiến người nhìn ám ảnh khắc sâu.

Thế này, chẳng lẽ ngồi không thiên định đợi thời gian chậm chạp trôi qua, rồi theo cửa cũ mà thoát?

Chúng tôi ngồi xếp vòng tròn, sắc mặt của bọn họ ngoại trừ Âu Tử Dạ, chẳng ai khá khẩm. Dù Bạch Ngân lúc trước được tôi nhận xét là ma nữ điềm lệ nhất thì bây giờ cũng mang biểu tình nhọt nhọt như chết trôi. Ô Nha nằm cuộn tròn trong lòng tôi, gương mặt con trẻ tái mét mỗi một khiến người lớn đau lòng.

-Con dị thú phía ngoài đến tột cùng là thứ gì?

Chờ đợi một lúc vẫn không thấy có ai mở miệng, đành bắt đắc dĩ chỉ định.

-Âu Tử Dạ?

Anh ta mở mắt nhìn mấy giây rồi lười biếng nhả lời.

-Trong Tục Tử Bất Ngữ có ghi chép về một truyền thuyết của Cửu Vĩ Xà, là một loại rắn bẩm sinh đã có sẵn đặc tính yêu thú nên dễ dàng tu luyện thành tinh. Sở hữu một cơ thể cuộn cuộn như xà nhà cột đình, với chín cái đuôi kéo lê phía sau, cùng bản tính cực kỳ hiếu sát, không giết được con mồi quyết không bỏ, làm chúng trở thành quái thú khiến người người nghe danh sợ hãi vỡ mật.

Hai mắt rực lửa như dung nham, bộ da cứng rắn như thép nguội, như tấm áo giáp kiên cố vững chắc ngăn cản đao thương, khiến cho việc diệt trừ nó trở lên khó khăn... Thứ ban nãy lại là Vạn Xà Chi Vương ngàn năm mới xuất hiện vạn con mới thành hình-Thất Thủ Cửu Vĩ Xà. Nó sở hữu hai cơ thể dính liền một chỗ, không những thế từ eo trở xuống lại mọc thêm 5 cái đầu. Chín cái đuôi kia còn hình thành sừng hoá như kỳ lân, cong ngược lên như vũ khí bọ cạp, công kích con mồi không chết không từ...Công thủ đều thập toàn như vậy, vốn không có mấy đối thủ xứng tầm..

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nghe. Là tên điên nào tâm nham hiểm gọi ra, hay vốn dĩ nó đã tồn tại sẵn như là thần bảo hộ nơi này?

Không gian trầm mặc, tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy âm thanh tôi hít thở, phía ngoài bức tường hoàn toàn rơi vào im lặng, nơi đó hoàn hảo tới mức một vết nứt nhỏ cũng chẳng màng xuất hiện.

Tôi nghiêng đầu khó hiểu, miệng lẩm bầm

-Chúng tôi vốn bị bọn Công Du Giám Binh truy đuổi gắt gao, sau khi tìm ra phương pháp mở đường đi vào Sâm La Thụ, bọn kia có nhân dịp cũng cùng vào? Có khi nào, con dị thú điên cuồng đó do một tên trong chúng mời ra?

Âu Tử Dạ nhàn nhạt nói.

-Thứ đó...không dễ dàng gì triệu hồi được....

Tôi móm lòi.

-Trừ phi...

-Một kẻ được huấn luyện kỹ càng trước đó...

Anh ta ngược đầu, ánh mắt nhìn bức tranh trên cùng, rì rầm trong miệng.

-Kẻ duy nhất thành công vượt qua trong số vô vàn nạn nhân hiến tế cho Sâm La thụ?

Sau đó anh ta bất động, ánh mắt dán chặt bức tranh, không chuyển dời. Tôi dướn người tới, thăm thì.

-Có phải anh nghĩ ra được cái gì?

Âu Tử Dạ không ư hử gì một lúc mới lắc nhẹ từ chối cho ý kiến.

-Thật ra, còn có tên Mạnh Chương và tên Cháp Minh nữa...

Âu Tử Dạ đưa mắt nhìn.

-Tôi cảm thấy bọn họ vốn có thể hợp lực vậy bắt được chúng tôi ngay lúc đầu...nhưng dường như lại cố tình không muốn làm vậy..Đặc biệt là, việc gặp lão thái bà, trước sau vẫn có khúc mắc, việc bà ta không có ở đây càng củng cố thêm nghi vấn...

-Ừ!

Anh ta thế mà lại đồng tình, tôi nói thêm

-Là cố tình bị dụ vào...mục đích đến cùng là gì mà cần chúng tôi tham gia? Hay tình cờ chúng tôi nhảy vào phá đám nên giờ mới quyết tâm tận diệt?

Anh ta chỉ yên lặng lắng nghe.

-Anh có nghĩ...tình hình của nơi này, chúng cũng nắm rõ? Chúng tôi nhờ có anh mà tạm thời thoát khỏi mê chướng của Sâm La Thụ...Vậy bọn họ dựa vào cái gì?

Âu Tử Dạ lười suy nghĩ, chờ tôi nói tiếp.

-Là bởi vì trong bọn chúng cũng có người giống như anh, có thể coi địa phương của Sâm La Thụ như nhà?

Trong tích tắc tôi nhìn thấy ánh mắt đối phương tăm tối như lỗ đen loé lên tia sáng dụ hoặc nhưng tràn đầy chết chóc, tựa như ánh chớp trong cơn giông tố.

-Mặc kệ là ai, nếu bọn họ có thể làm vậy với chúng ta...thì tại sao anh không đáp lễ hậu lại cho phải phép?

Âu Tử Dạ đột nhiên nhắm mắt lại, nơi anh ta ngồi khéo sao lại đối diện với cây cột, ngược đầu một chút ánh mắt lại chiếu xuống bức tranh trên cùng, thờ ơ nhả lời.

-Tôi không thể....Tôi chỉ có thể bảo vệ bản thân cũng như các cậu an toàn rồi đi...Về phần tham chiến công kích, chỉ có kẻ gần như đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện đồng hoá cùng Sâm La Thụ, chấp niệm mê muội muốn trở thành một phần nơi đây, mới sở hữu được khả năng kiểm soát thực thể hoá nguy hiểm tới vậy...

Vừa dứt lời, đột nhiên tôi cảm thấy rừng mình ớn lạnh tận cốt tủy, đưa mắt nhìn quanh, bỗng nhiên thấy căn phòng dường như...nhỏ đi một chút?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 45: Khúc Đạo Đầu

-Này mọi người...có phải căn phòng bỗng dưng nhỏ lại, hay là tôi cảm nhận nhầm?

Tôi vừa dứt lời, cả bọn nhìn quanh ngậy ra mấy giây mới phản ứng được sự tình. Tôi cũng lay ô Nha tinh dậy cùng mọi người tản ra xem xét.

Mặt tường sần sùi lạnh toát, không cần phải thật nhạy cảm tinh tế cũng có thể nhận ra, chuyển động cực chậm nhỏ, cực trơn mượt từ bức tường truyền tới.

Cả đám quay mặt lại kinh nghi nhìn nhau. Tôi lập tức vọt tới cánh cửa lúc đầu vào, nắm lấy chốt cơ quan cực lực xoay xoay vạy vạy, cứng ngắc.

Tình hình là rất tình hình, hai mặt tường trái phải đứng im nhưng hai mặt trước sau thì đang chậm rì rì di chuyển, không một âm thanh của bánh răng nào phát ra, tựa như tảng băng trôi trên mặt sông êm đềm.

Bạch Ngân lo lắng hỏi.

“Tại sao đột nhiên lại xảy ra tình huống này? Chúng ta vô ý đụng phải cơ quan nào sao?”

—Không đâu, tất cả chúng ta đều chưa từng chạm qua bất cứ thứ gì trong căn phòng này...

Tôi không chắc chắn ngẫm nghĩ thêm chút rồi trả lời.

—Ngoại trừ...nền nhà?

Chúng tôi lại cúi đầu đăm đăm nhìn nền nhà không có bất cứ hoa văn màu mè trang trí gì?

—Mặc Minh!

Giọng Âu Tử Dạ nhẹ vang.

—Kiểu cơ quan này...địa cung thiết kế tương tự rất nhiều.

Tôi nhìn anh.

Chất giọng lạnh nhạt nhẹ vang.

—Tôi ở trong địa cung một khoảng thời gian rất lâu...Một nơi trần ngập bóng tối xâm chiếm, tĩnh mịch như tờ nhưng đông đầy hơi thở tử vong...Hệ thống bánh răng nhờ luôn được dầu thô bôi trơn nên dù hơn hai ngàn năm trôi qua, mọi thứ dường như vẫn vận hành vô cùng êm ru nhuần nhuyễn.

Tôi nhìn không dời mắt khỏi anh ta, câu nói nhẹ tênh “Tôi ở trong địa cung một khoảng thời gian rất lâu”, cứ xoắn vào tâm trí khiến đầu óc trống rỗng mà lòng ngực lại như bị siết chặt.

Anh lơ đãng nhìn căn phòng vẫn đang lấy tốc độ của ốc sên để di chuyển.

—Mỗi một canh giờ qua đi một cơ quan mới sẽ thay thế... Cùng một địa phương, 12 canh giờ luân phiên kéo theo phương thức khởi động thay đổi, hình thức phong bế cũng khác trước...Vật tĩnh là vật chết, vật động là vật sinh. Chính là khi nào căn phòng này dịch chuyển, cũng tức là thời khắc cửa sinh được mở ra.

Tôi sốt sắng hỏi.

—Vậy...làm thế nào tìm ra? Ít nhất phải có cái la bàn may ra mới xác định được phương hướng...

—Nói tới cảm ứng thời gian cũng như không gian, ở đây chúng ta có một người không khác gì la bàn sống.

Âu Tử Dạ nói xong liền xoay nhìn Ưu Đàm.

Tôi lập tức hiểu vì sao Ưu Đàm luôn có thể biết được chính xác đường đi trong mớ mê cung chằng chịt.

—Ưu Đàm, nói xem bây giờ canh mấy, phương ở bên nào?

Tiếng sóng radio nhiễu loạn vang lên trong óc nói cho tôi thông tin cần thiết.

—Khoảng giờ Tuất.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, sau đó vung tay chỉ.

—Hướng Bắc...

Âu Tử Dạ gật nhẹ, vừa nói vừa di chuyển.

—Giờ Tuất trong khoảng từ 19 đến 21 thuộc về hướng Tây Nam...Tuất thuộc thổ.

Anh ta xoay người lại.

-Thở này không thuộc âm lại thuộc dương.

Tôi ngây ngốc đứng nhìn. Âu Tử Dạ mặt lạnh đưa ngón cái ra sau lưng chỉ vào bức tường, phía sau lại đang lấy tốc độ cực nhanh mà xô dịch, căn phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại 1 phần 3.

-Cơ quan chắc chắn nằm trên đó.

Tôi vô thức giật nhẹ một cái, bước tới vươn tay dò tìm.

Cơ thể tôi vốn còn khá yếu vì bị Sâm La Thụ hút đi một lượng lớn nguyên khí. Ban nãy lại chân tay nhanh hơn đầu óc, tạo ra một quả cầu điện không nhỏ, cho nên bây giờ khí lực càng suy kiệt. Thực sự mà nói chỉ muốn nằm xuống xuôi tay nhắm mắt lại.

Tiếp đó lại nghe thấy hàng loạt âm thanh sau lưng chuyển động. Lúc quay người lại thì thấy một cầu thang dẫn lên tầng trên. Cơ quan này không phải bắt hình linh tự trời lên hiện ra, mà là từ cột đỡ trần nhà hình thành. Bàn tay của Ưu Đàm còn ấn lên một ô chìm sâu trong bức tường.

Bất chợt một luồng gió từ cửa trên đầu thổi xuống, giá lạnh xâm chiếm tận cốt tủy làm tôi rùng mình. Trong gió nghe như có tiếng còi tàu xa xôi không ngừng réo gọi.

-Á Á Á Á...

Tiếng hét kinh hãi đột ngột vang lên làm tôi giật nảy, nhìn thấy Ô Nha ôm lấy đầu quỳ xuống liền vội vã tới bên ôm bé, vỗ nhẹ cơ thể run rẩy khiếp sợ.

-Sao vậy Ô N ha?

Bé liền ôm chặt lấy tôi, chúi đầu vào lồng ngực, âm thanh lý nhí phát ra.

-Rất đáng sợ, máu ở khắp mọi nơi, con nhìn thấy la liệt xác chết...thi thể của mọi người...

-Ô Nha, bình tĩnh, những chuyện đó không có thật, chỉ là do con tưởng tượng ra thôi.

Nhưng tôi vừa thốt ra lời bỗng dưng rùng mình kinh hãi, ngược nhìn Âu Tử Dạ, chỉ thấy anh ta chăm chú nhìn cái lỗ đen kìn kịt trên đỉnh đầu. Từ nơi đó những cơn gió miên man lùa tới, rất nhẹ, tựa như cái vuốt má cung chiêu lại lạnh lẽo như băng hàn.

-Đừng quá đề tâm tới những hình ảnh con nhìn thấy trong tâm trí...điều đó sẽ không xảy ra đâu.

Tôi không còn đủ sức để mà bông con bé, đành chỉ có thể dịu nó đứng dậy, rồi hai cha con lưng tựa nhau mà đi.

Âu Tử Dạ dẫn đầu, Bạch Ngân theo sau rồi tôi, cuối cùng là Ưu Đàm.

Căn phòng đã hẹp tới mức dường như bị biến mất, nhưng vì bị cầu thang chặn lại mà trở thành một hành lang lối đi. Tầng trên cũng là một hành lang rộng rãi thoáng đãng, trên cao hai bên tường có gắn những ngọn đèn ngọc thạch hình hoa sen, phát ra thứ ánh sáng xanh dương lung linh nhưng ma quái mà mỉa mai.

Hành lang lạnh buốt, như thể được dựng lên từ những tảng băng trong suốt xanh xao. Tiếng bước chân của chúng tôi dù cất lực hạn chế nhưng dường như được bước trên lối đi có gắn mic khuếch trương, nên tiếng động phát ra rất rõ ràng. Đôi lúc mơ hồ cảm tưởng như có vô số người cùng chen chúc bước cùng, đôi lúc lại cảm giác chỉ có một mình độc bước. Tôi nhìn sang bên, thấy mọi người vẫn bên cạnh mới an tâm phần nào.

Dựa vào hướng gió thổi chúng tôi tiến về phía đó, trong không gian tối tăm lạnh lẽo, âm thanh còi tàu xa xăm vang vọng, u u kéo dài da diết, tựa như tiếng gọi cầu cứu, tha thiết cấp bách.

Bàn tay lại bị Ô Nha siết chặt, cơ thể bé run rẩy bầy như sốt rét, da mặt trắng tái yếu nhược cùng cặp mắt đỏ hoe sợ hãi khiến người ta lo lắng bội phần.

-Ô Nha, ở đây có rất nhiều người lớn, chúng ta sẽ bảo vệ con, không cần run sợ, có nguy hiểm ta cũng nhất định giúp con an toàn mà.

Một luồng gió mang theo hương khí nhàn nhạt, mang theo tiếng xôn xao như sóng vỗ miên man...dường như có một đợt sóng lớn chuẩn bị đổ bộ.

Mặc tôi vỗ về, cơ thể bé không hề bớt kinh sợ, vẫn lạnh toát mất nhiệt.

-Có gì đó rất kinh khủng...chúng ta không nên đi về hướng đó...được không bố?

Tôi ngược nhìn Âu Tử Dạ, anh không có nhiều biểu tình...khiến người ta không thể dò mặt đoán ý.

-Âu Tử Dạ...hướng đó... chúng ta có thể đi lối khác không?

Vừa dứt lời, một luồng hàn khí lại mãnh liệt thổi tới, mùi hương nồng nàn lan toả, không giống hương hoa dễ chịu, có chút ngai ngái cổ đại thoảng mùi rom dạ lẫn phân động vật. Trong gió, tiếng động xào xạc mãnh liệt truyền tới, nghe như có trăm ngàn con côn trùng vỗ cánh bay đến, ào ạt như sóng.

trên miền...

Ánh sáng từ những bông hoa ngọc thạch không đủ sức soi sáng, chúng như những ngọn đèn trang trí chỉ càng làm tăng thêm đáng vẻ âm u huyền bí cho nơi này.

-Mặc Minh, tạo được kết giới không?

Giọng Âu Tử Dạ đột nhiên trở lên trầm trọng.

Vừa xoay đầu liền thấy dáng người chấn lổ, tiếp đó âm thanh réo gọi xoắn vặn vào nhau, bén nhọn như mũi khoan muốn chui vào óc. Sau đó trong vài giây ngắn ngủi, tôi cảm thấy không gian vốn thoáng rộng bỗng trở lên tù túng chật chội, ánh sáng vốn mờ ảo trở lên tăm tối như bị một tấm vải đen kịt vắt lên, phủ lấp.

Ô Nha ôm chặt cứng lấy tôi, run lập cập vô cùng đáng thương. Tôi không cảm nhận được nỗi khiếp sợ kinh khủng giống như bé. Nhưng tôi nhìn thấy được nỗi bất an kinh hoàng qua ánh mắt qua đáng vẻ của bé, cho nên càng đâm ra vô thức đề cao cảnh giác.

Cả một hàng lang không gian sâu thẳm thăm dài hun hút phủ đầy thứ đen xì gì đó kết nối với nhau, tạo ra một tấm màn dày như bóng đêm, như con ác mộng đầy đoạ tinh thần người ta.

Tiếng u u nỉ non như có ai khóc lóc xen lẫn tiếng râm ran dai dẳng như con tằm ngấu nghiền nhai lá dâu...Tiếng động dồn lên ồ ạt như lũ tràn đê cứ thế dội thẳng vào màng nhĩ khiến người ta thất kinh trần động.

Trong không gian kết giới bảo vệ, thứ quái dị đó lấy khí thế dũng mãnh như hung thần ác thú lao đến chỗ chúng tôi thì đột ngột tách ra. Tựa như gặp một bức tường vô hình chấn lổ thì tự động né sang bên.

Tôi ngược đầu, chỉ nhìn thấy bốn bề đen kịt không ngừng xao động kịch liệt, tựa như có trăm ngàn con ruồi nhặng chen chúc vấy vùng chẳng thoát nổi trong miệng dính bẫy, tựa như rang một mẻ cà phê không ngừng nhiệt tình khuấy đảo, tựa như một dòng sông hắc ín với tốc độ di chuyển hung hiểm như muốn nuốt chửng vạn vật ngang qua.

Đột nhiên một vật đen đen bé nhỏ tách ra khỏi bầy, tựa như mũi măt thối đen ngòm ngòm phóng đầu vào màng kết giới. Đâm không thủng lại lấy đà lao ra húc vào, cho đến khi nó trượt dài theo độ cong của kết giới vô hình, rơi xuống đất bất động.

Tôi nhìn trần trần, một loại côn trùng màu đen tựa như bọ ve hay rệp nhưng to hơn rất nhiều.

-Ô Nha, không có chuyện gì rồi, con xem, chỉ là đám côn trùng vô hại.

Tôi động viên bé. Ô Nha mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn thứ phôi bụng nằm ngửa đang co giật mấy cẳng chân lông lá, bình tĩnh nói.

-Chúng là bọ xít, chuyên hút máu động vật...to như thế, không biết là được ăn no cỡ nào?

Bé vừa dứt lời, tôi cũng trợn mắt nhìn chúng không rời. Bé vốn sống từ nhỏ trong rừng, về vụ phân biệt đám côn trùng nhỏ xíu đúng là rành hơn tôi. Chúng kéo cả đàn chạy đi kiếm ăn sao?Đánh hơi thấy mùi máu tanh?

-Con xem, chúng không thể xâm phạm vào chúng ta.

Tôi vừa dứt lời lại thấy thêm một con nữa đang điên cuồng húc đầu vào màng kết giới.

Tiếp sau đó thêm một con lại một con nữa.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, anh lãnh đạm mở miệng.

-Thứ này có khả năng cảm nhận được nhiệt độ của vật sống, dù là cách một bức tường dày hay tầng kết giới...Sau đó bọn chúng sẽ như mất trí đồng loạt hướng tới thứ ngăn cản chúng tiến tới con mồi mà công phá...

Tôi nghe mà nổi hết cả gai ốc. Tưởng tượng bị một đám bọ tranh giành xâu xé, tư vị chắc chắn cực kỳ dày vò khó chịu, thà bị sư tử ngoạm một ngoạm thống khoái cho rồi.

Âu Tử Dạ nhẹ nhàng bổ sung.

-Yên tâm, chúng không phá được...

Nếu Âu Tử Dạ đã cam đoan như thế, tôi đương nhiên tin tưởng. Chỉ là, một số ít bọn chúng hành động như động kinh như thế, còn lại đa phần vẫn vội vã cuống cuồng lao qua như chạy giặc. Âm thanh ồn ào hỗn loạn do bọn chúng không ngừng phát ra làm người ta không thể không suy nghĩ sâu xa, liên tưởng tới vấn đề, thứ gì khiến cả đàn lũ lượt bỏ chạy bạt mạng thoát thân?

Một lúc sau độ chi chít dày đặc của cư dân đó giảm bớt, chỉ còn để lại những lỗ hồng loang lổ như tấm vải đen rách nát. Chúng hoặc bay thành đám hoặc bám trên mặt tường thành đàn rỗng rần.

Bất chợt...một đám bò vào phạm vi. Tôi trở mắt nhìn, gây lán tỉnh của Ưu Đàm tức khắc phang xuống như gã hồ tiêu.

Tôi cao giọng quát:

-Anh huy kết giới?

Ưu Đàm im lặng nhìn về cái lỗ sâu hoắm trong bóng đen.

Đột nhiên mọi âm thanh thoáng chốc đình chỉ làm người ta vô thức cũng nín thở khẩn trương theo, nhưng tiếp nối ngay sau đó là hàng loạt tiếng động chồng chéo vô vấp lẫn nhau, như âm đập cánh vù vù gấp gáp cấp bách, tiếng cẳng chân mảnh khảnh rào rào phát ra hăm hở, tiếng gong càn lách cách kẹp mở hao hức, tiếng rít gào bên nhọn dầy dả tính hung hăng, như lũ tràn đê khoan vào màng nhĩ khiến người ta thất kinh trần hân.

Một lũ đen xì bất chợt hăng hái chạy đến, thế là cả đám tay chân theo phản xạ nhanh hơn đầu óc cuồng cuồng diệt bọ. Tôi dùng chân hăm hực dẫm đạp chúng nó, dùng tay chán ghét bóp chết chúng nó, bực tức gất gông.

Âm thanh nội tạng bị bực vỡ phát ra, “phệp phệp”nhảy nhua làm người ta ghê tay, mùi tanh nồng nhanh chóng bám vào không khí chui vào cánh mũi làm đầu óc người hít phải choáng váng.

-Ưu Đàm, anh rốt cục vì sao làm vậy?

Không có một âm thanh nào đáp lại tôi, đột nhiên tất cả chìm trong tĩnh lặng, chúng tôi đều dùng tay căng tai cảnh giác nghe ngóng tiếng hít thở dè dặt nén hết mức, ngay đến lũ côn trùng dường như cũng bất động chết đứng một chỗ.

Sau đó, giống như tiếng sóng từ chân trời vọng tới, ào ào dội đến từng đợt làm người ta bàng hoàng hoang mang, trong gió mang theo mùi biển khơi, mát lạnh, nghe như có ai hát, có ai đang réo gọi thiết tha.

Âm thanh mơ hồ đó tắt ngấm nhường cho tiếng côn trùng “i i u u” đồ lên từ tam phương tứ hướng. Cảm tưởng như một trận bạo động vô cùng điên cuồng sẽ nổ ra.

Một giây sau khung cảnh quỷ dị, cơn gió đầu tiên thổi tới, tôi rùng mình ớn lạnh tận cốt tủy, đám côn trùng kích động tới bắn loạn, ré lên như chuông reo báo thức.

Tiếng côn trùng râm ran kêu la như hoảng hốt kinh sợ, thoáng cái đã chạy mất tăm, còn tưởng phải đương đầu chật vật với tình cảnh bị xâu xé tranh giành.

Trận gió thứ hai từ sâu trong lỗ đen hành lang quất tới, buốt giá hoang mang. Ô Nha ôm bụng đứng không vững rên rỉ khó chịu. Trong gió, như có âm thanh gì đó vô cùng da diết mỉa mai. Ánh sáng xanh biếc hư ảo từ những ngọn đèn ngọc thạch không ngừng lung lay bất ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Huyền Địa Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.